Н.КРІОНА ПАПА НИКОЛА
№ 164.

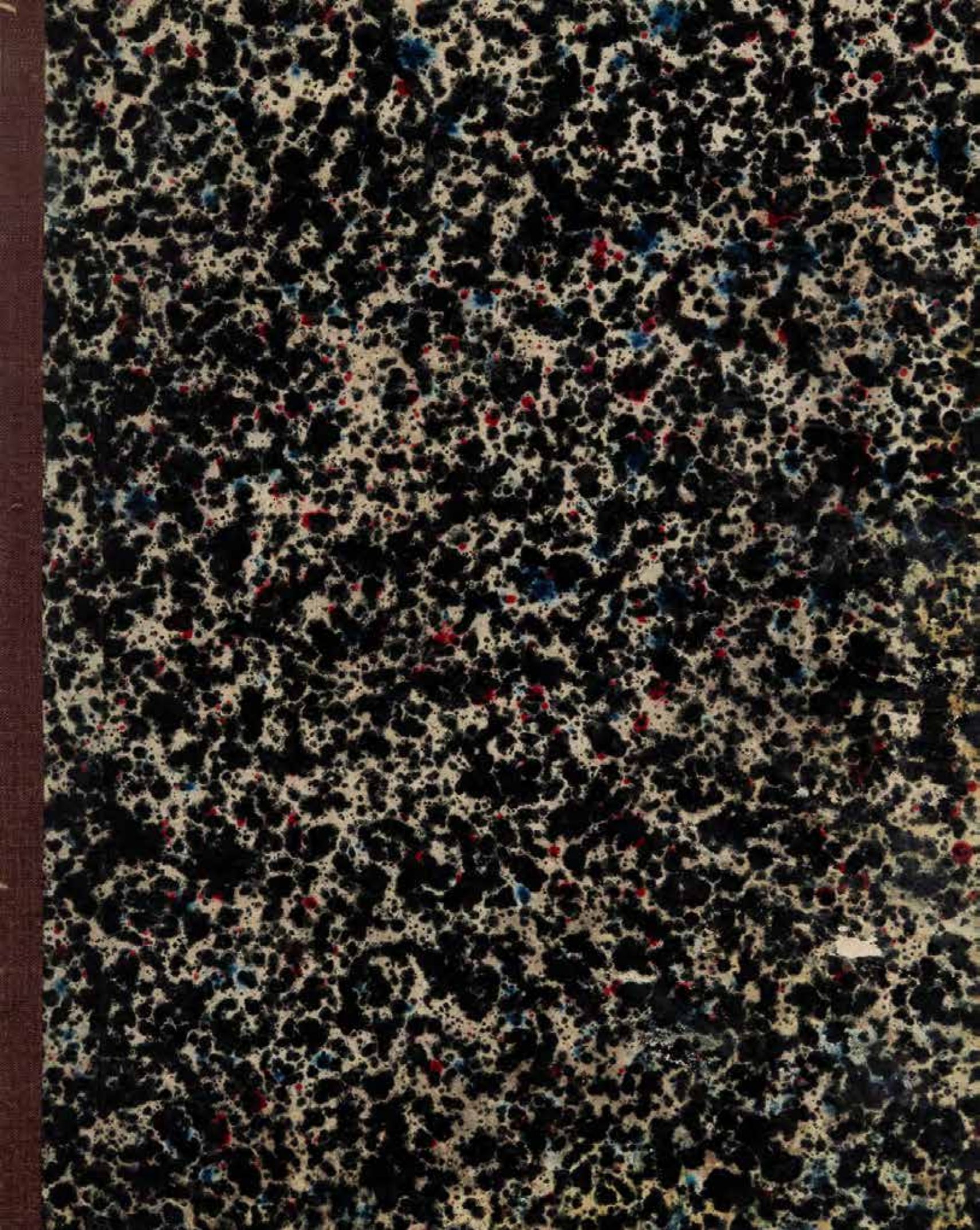

Dnp. F

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἀναγγέλλω πρὸς τοὺς φιλοκάλους ὁμογενεῖς, ὅτι περὶ τὸν ἐρχόμενον Ἰούλιον τοῦ παρόντος ἔτους ἐπανερχόμενος εἰς τὴν φίλην Πατρίδα, θέλω συστήσει πέντε Βιβλιοπωλεῖα, ἓν εἰς Ἀθήνας, ἕτερον εἰς Ναυπλίαν, τρίτον εἰς Πάτρας, τέταρτον εἰς Σύραν καὶ πέμπτον εἰς Εὔριπον, πεπλουτισμένα μὲ παντοῖα Συγγράμματα τῆς τε Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὅσα ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον, ὡς καὶ τῆς Λατινικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς· ὡς μετερχόμενος παιδιόθεν τὸ Βιβλιοπωλικὸν ἐπάγγελμα, (πρὸς ἐμὲ δὲ μόνον ἀναφέρεται ἡ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ λεξικοῦ τούτου περικοπὴ „καθὸ Βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα“, διότι ὁ Κύριος Χρ. Ματακίδης μέτοχος μόνον τῆς ἐκδώσεως τοῦ ῥηθέντος Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ Βιβλιοπώλης, ἀλλὰ δουλεύει τὴν Ἑλλάδα ἐξ ἀρχῆς εἰς πολιτικὰ ὑπουργήματα) καὶ ὡς ἱκανὴν πεῖραν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἔχων, εἶμαι εὐέλπις ὅτι θέλω εὐχαριστήσει πᾶσαν τάξιν ὁμογενῶν, ἔχων πάντοτε εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πολυειδῆ διαφόρων Γλωσσῶν Βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέλουσιν εἶσθαι ἤδη καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐνταῦθα παροικίᾳ μου ἐξέδωκα, καὶ ἔτι ἐκδίδω, ὁηλ. τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλλην. Γλώσσης ἐπεξειργασμένον καὶ πεπλουτισμένον, τὸ Λεξικὸν τῶν Κυρίων ὀνομάτων τῆς Γεωγραφίας, Ἱστορίας, καὶ Μυθολογίας, ἡ νέα Γεωγραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ν. Λωρέντη μεθ' ἑνὸς Ἄτλαντος, καὶ ἡ ἐμπορικὴ Ἀλληλοδιπλογραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Π. Χαρίση.

Θέλω δὲ συστήσει προσέτι εἰς Ἀθήνας καὶ μίαν καλῶς διωργανισμένην Τυπογραφίαν μὲ πλουσίους καὶ ὡραίους χαρακτῆρας τῶν Παρισίων, πρὸς ἐκτύπωσιν διαφόρων Συγγραμμάτων, ὅσα κατὰ καιροὺς θέλω νομίζει ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα πρὸς τὸ ἔθνος μου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ Τυπογραφίᾳ θέλω ἔχει καὶ ἕνα καλὸν Βιβλιοδέτην διὰ τὸ ὡραῖον δέσιμον τῶν βιβλίων κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρισίων.

Προσκαλῶ λοιπὸν τόσον τοὺς φιλομούσους ὁμογενεῖς, διδάσκοντας, καὶ διδασκομένους, νὰ διευθύνωνται εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πρὸς ἀπόλαυσιν ὧν χρήζουσι Βιβλίων, καθὼς καὶ τοὺς ἐλλογίμους ὁμογενεῖς Συγγραφεῖς νὰ τιμῶσι τὴν ῥηθεῖσαν Τυπογραφίαν μου μὲ τὰ Συγγράμματά των, ὑποσχόμενος αὐτοῖς τὴν δυνατὴν εὐκολίαν καὶ ὠφέλειαν, μάλιστα δὲ ὅσοι ἐξ αὐτῶν ὑστεροῦνται καὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν Συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξόδων, θέλουν μ' εὑρίσκει καὶ κατὰ τοῦτο ἕτοιμον, ἤτοι τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως θέλουν γίνεσθαι παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου ὑπὸ τὰς ἀνηκούσας Συμφωνίας.

Καθ' ὅλους τούτους τοὺς τρόπους σπεύδων νὰ συντελέσω πρὸς ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Κλάδον τοῦ ἔθνους μου, ἀναμένω ἐν καιρῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν ὁμογενῶν πρὸς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ Τυπογραφίαν μου.

Ἐν Βιέννῃ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1837.

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
Ὀλύμπιος.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ δηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου

καὶ

Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟ (πρότερον ΧΑΪΚΟΥ.)

1 8 3 7.

„Ἤδη οὖν ἄξιωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος· κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδύ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηται μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται."

Ἐπικτ. Ἐγχειρ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ρ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Ρ, ρῶ, τό, ἄκλιτ. τὸ δέκατον ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ρ΄ γραφόμενον, δηλοῖ ἑκατόν, 100, ὑπογραφόμενον δὲ ρ, δηλοῖ ἑκατὸν χιλιάδας, 100,000. -Α) μεταβολαὶ αὐτοῦ κατὰ διαφόρους διαλέκτους. 1) Οἱ Αἰολεῖς ἐσυνείζιζον ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ ρ νὰ θέτωσι ἐν β, βράδον, βρακος, βρίζα, ἀντὶ ῥόδον, ῥάκος, ῥίζα, Koen Γρηγ. σελ. 638, 689. 2) Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων ἐδιπλασίαζον τὸ ρ οἱ Αἰολεῖς μετὰ τὸ ει καὶ ἔγραφον ε ἀντὶ τῆς διφθόγγου, ἐγέρω, ψθέρρω, ἀντὶ ἐγείρω, ψθείρω, Koen Γρηγ. σελ. 587. 3) Ἐν τῷ τέλει τῶν λέξεων μετέβαλλον οἱ αὐτοὶ Αἰολεῖς τὸ ς εἰς ρ, π. χ. οὖτορ, ἶππορ, μάρτυρ, σκληρότηρ, ἀντὶ οὖτος, ἵππος, μάρτυς, σκληρότης, Πλάτ. Κρατ. σελ. 434. C. ὄρος καὶ Λατ. arbor καὶ arbos, honor καὶ honos. 4) Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ῥῥ ἀντὶ τοῦ Ἰων ρσ, π. χ. θάῤῥος, θαῤῥαλέος, ἄῤῥην, ἀντὶ θάρσος, θαρσαλέος, ἄρσην κ.τ.τ. Koen Γρηγ. σελ. 630. κατ' ἄλλους ἦν τὸ μὲν ἀρχαῖον Ἀττ. τὸ δὲ νεοαττ. 5) ὡσαύτως κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ· π. χ. ῥάκος, σιγηρός, κριβανος, κεφάλαργος, ναύκρατος, ἀντὶ, λάκος, σιγηλος, κλίβανος, κεφάλαλγος, ναύκληρος· ἴδε Λ, δ. 6) ἐν διαφόροις διαλέκτοις ἦν ἐν χρήσει ἡ μετάθεσις τοῦ ρ, ὡς, κάρτος, Ἐπικ. ἀντὶ καράτος, θάρτος, ἀντὶ θράσος, βάρδιστος, Δωρικ. ἀντὶ βράδιστος, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι, Koen Γρηγ. σελ. 337, 455. 7) Οἱ ποιηταὶ συγχέουσι πολλάκις κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ ρ καὶ ῥῥ, ἐξαιρ. μετὰ τὴν ἐναντίαν προθέσεώς τινος, ὡς, ἀπορίπτω καὶ ἀπορρίπτω, ἢ μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς, ἔρριφα καὶ ἐῤῥίφη, ἢ μετὰ τὸ στερητικὸν α, ὡς, ἄῤῥωστος καὶ ἄρωστος, σπανίως δὲ ἐν ταῖς πρωτοτύποις λέξεσι, ὡς, πυῤῥίχη, καὶ πυρίχη, παρῤῥ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 78, 498, 774. ἐν δὲ τῷ κοινῷ ποιητῷ λόγῳ ἐξαιρετέων διπλασιάζεται ἀεὶ τὸ ρ εἰς τὰς δι' αὐτοῦ ἀρχομένας λέξεις, ὅτε πάσαις προθέσεις τις πρὸ αὐτῶν, ὡσαυτως διπλασιάζεται ὅτε καὶ εἰς τὰ ἀπὸ ρ ἀρχόμενα ῥήματα μετὰ τὴν αὔξησιν κατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους, ὡς, ἐῤῥάπτον, ἐῤῥάφα, καὶ μόνον ἕνεκεν τῆς χρείας τοῦ μέτρου γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐξαίρεσις τούτου, μάλιστα παρ' Ὁμ. σπανίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὡς Ἀριστοφ. Θεσμ. 665. -Β) Ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως εὑρισκόμενον τὸ ρ δύναται νὰ προφέρηται ὡς διπλοῦν, ὥστε οὕτω ἀποτελεῖ θέσιν τινὰ μακράν, καὶ ἡγουμένη τις συλλαβὴ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα καθίσταται δι' αὐτοῦ μακρά, τοῦτο δὲ συμβαίνει τότε μόνον, ὅτε αἱ δύο λέξεις κεῖνται εἰς ἄμεσον ἀναφορὰν καὶ συνέχειαν πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐξαιρ. προθέσεις μετὰ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅτε ἡ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα συλλαβὴ κεῖται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου, οὕτω παρ' Ὁμ. ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς, καὶ, ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς, Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. παρβλ. καὶ Ἰλ. Θ, 25. Π, 151, 475. Ὀδ. Σ, 261. σπανίως δὲ ἐν τῇ θέσει τοῦ στίχου, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 755. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 343. —Διάφορα παραδείγματα τῆς ἐκτάσεως τοῦ ρ ἐκ τοῦ Πινδάρου ἀναφέρει ὁ Boeckh. Ὀλ. 8, 23. Π. 1, 45. ἐκ δὲ τῶν Τραγῳδ. καὶ Κωμῳδ. ἴδε Dawes misc. cr. σελ. 159. Valck. Ἱππ. 461, 1223. Markl. Εὐρ. Ἰκέτ. 91. Br. Αἰσχύλ. Προμ. 1031. Σοφ. Ο. Τ. 847. Ἀντ. 318. Ἀριστοφ. Νεφ. 647. Πλοῦτ. 647. Σφηκ. 1487. Ἰακ. Α. Π. σελ. 246. κατὰ Meineke quaest. scen. 2. σελ. 33. ἀποτελεῖ τὸ ρ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως παρὰ ποιητ. τῆς ἀρχαίας Κωμῳδ. ἄνευ ἐξαιρ. τὴν κατ' ἔκτασιν θέσιν. — Γ) Ὅτε λέξις τις ἄρχεται διὰ τοῦ ρ, λαμβάνει τοῦτο πάντοτε δασὺ πνεῦμα, ἐκτὸς τοῦ Ῥάρος καὶ ῥάριος· σημειωτέον δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰολ. οὐδέποτε ἐδασύνετο, Schaef. Greg. σελ. 588. AB 2. σελ. 693.

Ῥ', ἐγκλιτ. μόριον, Ἐπικ. ταὐτὸ τῷ πεζῷ, ἄρα, συχνάκις παρ' Ὁμ. ἡ μόνη μονοσύλλαβος λέξις μὴ τελευτῶσα εἰς ρ, τὴν ἀποστρέφεται ὡς ἀντὶ ῥ. αὐτὸς ἔπειθεν, Ἰλ. Ζ, 314. καὶ ἀλλαχοῦ· ὁ Σχολ. Ἐκ τοῦ ἄρα κατ' ἀποκοπὴν, οἷον ἦ Ὄρρα, ταὐτὸν τῷ, ἔεγε. (ε)

Ῥ', ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ῥάδιον· ἀναφέρουσι τοῦτο ὁ Στράβ. 8, 5, 3. ὁ Ἐτυμολγ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους, ἔστι δὲ ὁ ἀρχαῖος ἁπλοῦς ἐπίθετικ. τύπος τῶν εὐχρήστων συγκρ. ῥᾴων, ῥᾷον. (α)

Ῥ', τό, παρὰ Διοσκορ. γ΄. 2. Ῥίζα φυτοῦ τινος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ῥῆον, λέγεται, Rha ponticum, ἐκ τινος ποταμοῦ κατὰ τὸν Πόντον παρωνομασθὲν κατὰ τὸν Ἄμμιαν. Μάρκ. κβ΄. 8. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τινος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λιναίκου Rheum, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἡμέτερον Ῥαβάρβαρον, ἢ Τσοβάρβαρον, τὸ καὶ ἄλλως Ῥαβέντιον λεγόμενον.

Ῥ', ἀττικ. ῥαβάττω, ἐῤῥαβάττωμαι, καὶ ἀραβάττω, = ῥάπτω, ἀράττω. Κροτῶ, θορυβῶ, ἐξαιρ. κρούων, κτυπῶν, πλήττων, χορεύων, ἢ ποδοκτυπῶν, ἢ διὰ τῆς εὐτάκτου καὶ εὐρύθμου βαδίσεως κάμνω, ἀποτελῶ κρότον τινά, ψόφον, ὅθεν τὸ, ἀῤῥάβαξ, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐστάθ. ὀρχηστής, βλάσφημος κατὰ γλῶσσαν Θρακικήν· καὶ τροπ. ὁ διὰ τῶν φωνῶν του θόρυβον καὶ ταραχὴν πράττων, φωνακλᾶς, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ῥαβάττην, διὰ τοῦ, ἈΑνω καὶ κάτω βαδίζειν· ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ, »Σοβαὶν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν· ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν· ἄρα ποιῶ ὡς ὀρχηστής.

Ῥαβδεία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥάβδου, διὰ τοῦ καλαμιδίου ἁλιεύσις, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ῥαβδεύω, καὶ μέτ. ομαι (ῥάβδος). Διὰ τῆς ὁρμιᾶς ἢ τοῦ καλαμιδίου ἁλιεύω, ἀγρεύω, πιάνω ὀψάρια μὲ τὸ καλαμίδιον, ἤτοι μὲ τὸ ῥάβδιον, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ΄. κέ. 3. Παθητ. »Εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδίαις.

Ῥαβδηφόρος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ῥαβδοφόρος.

Ῥαβδίζω (ῥάβδος). Τῇ ῥάβδῳ τύπτω, δέρω, κτυπῶ μὲ τὴν ῥάβδον, μὲ τὸ ξύλον ξυλίζω, καὶ ἀποσμῶ. ἀπομάττω, »Πυροὺς ἐν λιμῷ ῥαβδίζειν, ἀλωνίζειν, κτυπᾶν τὸν σῖτον μὲ τὰ ξύλα ἵνα ἀποτιναχθῇ ἐκ τῶν ἀσταχύων· παρῤῥ. τοῖς Ο΄. ὁπεραλλως »Ῥάβδῳ τινάσσειν λέγεται.

Ῥάβδινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ ῥάβδου κατεσκευασμένος.

Ῥαβδίον, τό, ἡ ῥάβδιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ ῥάβδος. Μικρὰ ῥάβδος, μικρὰ βακτηρία, ἔτι δὲ καὶ μικρά τις σιδηρᾶ βέργα (Veruculum), ἣνπερ οἱ ζωγράφοι πυρούντες, ἐπιβάλλουσι δι' αὐτῆς τὸν κηρὸν ἐπὶ τὴν ζωγραφίαν. 2) Ἡ ἁλιευτικὴ ῥάβδος, ἥτις κατὰ κορυφὴν κατέχει τὴν ὁρμιὰν σὺν τῷ ἀγκίστρῳ, εἰ ἧς ἀγρεύονται οἱ ἰχθύες, καλαμίδιον· ἴδε ῥαβδεύω.

Ῥαβδοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ ἐκ ῥαβδίου, ἤτοι ζωγραφικῆς βέργας ζῶν· παρ' Ἀθην· ιά. σελ. 687. περὶ τοῦ ζωγράφου Παῤῥασίου, κατ' ἀστεῖσ. αὐτὸ τοῦ, ἁβροδίαιτος.

Ῥαβδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥάβδου εἶδος ἔχων, ὁμοιος ῥάβδῳ, ἢ ῥαβδωτός, ῥαβδοειδὴς ῥαχή.

Ῥαβδομαντεία, ἡ (μαντεία). Ἡ μετὰ ῥάβδου μαντεία, ἢ διὰ τῆς βακτηρίας γινομένη προφητεία, ἀμφ.

Ῥαβδομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ μετὰ ῥάβδων

μάχη, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 4. ἴσως ἡ μετὰ ῥοπάλων, ἢ ἡ σκιαμαχία.

Ῥαβδονομέω, ὦ. Ῥαβδονόμος εἰμί, Σοφοκλ. Τρηχ. 516.

Ῥαβδονόμος, ε, ἡ, ον (νέμω). Κυρίως, ὁ κρατῶν ῥάβδον, ἢ βακτηρίαν καὶ κινῶν αὐτήν, ὅθεν ὡς οὐσιαστ. 1) Πᾶς ὄρχων, ἢ ἐξουσιαστής, ὅστις πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀξίας του, τοῦ βαθμοῦ του φέρει ἀνὰ χεῖρας μίαν ῥάβδον, ἐξαιρ. δὲ ὁ δικαστής, καὶ ὁ κρίνων καὶ διευθύνων τοὺς ἀγῶνας. 2) Ὁ ῥάβδους φέρων (Lictor), ἀξιωματικός τις καὶ δημόσιος ὑπηρέτης παρὰ τοῖς ἐν Ῥώμῃ Κονσούλοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἄρχουσιν ὑπηρετῶν, Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 32. «Ὑπηρέται τε καὶ πολλοὶ ῥαβδονόμοι τοὺς ἀτάκτως συῤῥέοντας εἰς τὸ μέσον καὶ διαθέοντας ἐξείργοντες, ἀναπεπταμένας τὰς ὁδοὺς καὶ καθαρὰς παρεῖχον», Λατ. fasces, παρβλ. ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος ἡ. Τμῆμα ξύλου μακρὸν σχεδὸν δύο πήχεων καὶ λεπτόν, ἢ τὸ τῶν δένδρων βλάστημα (βέργα, ῥαβδί, κλωῖνος), χρησιμεῦον εἰς βακτηρίαν, ἢ εἰς μαστίγωσιν, εἰς ἁρμόν, εἰς κτύπημα κ. τ. τ. συχνάκις παρ' Ὅμ. ὃς τις μεταχειρίζ. αὐτὴν κατὰ διαφόρους χρήσεις. α) ὡς μαγικὴν καὶ θαυματουργὸν ῥάβδον, ἔχουσαν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφώνῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα εἰς διαφόρους μορφάς, ὡς πρόπαλαι ἔρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ, Ὀδ. Β, 238, 319, 389, καὶ Π, 172. προστάτι τοῦ νὰ ἀποκοιμίζῃ καὶ νὰ ἐγείρῃ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὡς, «Εἵλετο δὲ (Ἑρμῆς) ῥάβδον..., τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρειν», Ἰλ. Ω, 343, καὶ Ὀδ. Ε, 47. καὶ ὡς μέσον γοητείας κ. τ. τ. β) Ἁλιευτικὴ ῥάβδος, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον, Ὀδ. Μ, 251. γ) ὡς σημεῖον, σῆμα τῆς ὑπεροχῆς, ἐξουσίας ἢ ἀρχῆς, ὡς τὸ σκῆπτρον, ἐξαιρ. ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ κριτῶν· καὶ ὡς παράσημον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐκ τοῦ Πινδ. Ἴσθ. 3, 37. «κατὰ ῥάβδον», τουτέστι, κατὰ στίχον, κατὰ σειρὰς εὐρύθμους λέξεων, παρβλ. Dissen αὐτόθι. δ) ἔτι καὶ ὁ ξυστός, ἤτοι τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ὁ κάλαμος, ἐφ' ᾧ κατὰ κορυφὴν ἡ λόγχη, Ξενοφ. Κυνηγ. ἰ. 3. «Ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιβαράς». πληθυν. αἱ ῥάβδοι λέγεται καὶ ὁ φάκελος πολλῶν συνδεδεμένων τοιούτων ξύλων, ὃς τις παρὰ Λατῖν. Fasces, λέγεται, ἐν ἔφερεν ἐπὶ τοὺς ὤμους ὁ ῥαβδονόμος, προπορευόμενος τῷ ἄρχοντι αὐτοῦ, μεταχειριζόμενος αὐτὰς εἰς μαστίγωσιν κακούργου τινός. 2) Γραμμαί, ῥαφαί, βέργαι, ἢ ἀράδες ποικίλαι ἐν τοῖς ὑφάσμασιν (οἷας ἔχουσι τὰ παρ' ἡμῖν ἀλαντζιάδες καλούμενα ὑφάσματα.), καὶ τὰ ἐν τοῖς δέρμασι τῶν ζώων (Ἰλ. Μ, 297.) συνῤῥεμμένα ἐλάσματα χρυσοῦ, ἢ αἱ χρυσαῖ ῥαφαί, τὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν κοῖλα διαζώματα, ἐπὶ δὲ λίθων καὶ μετάλλων αἱ φλέβες, ἤτοι αἱ εἰς σχῆμα γραμμῆς ἐπ' αὐτῶν χαραγμέναι κηλίδες, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ φαινομένη εἰς σχῆμα σκοτεινῶν ἀκτίνων πιπτουσα μακρόθεν βροχή. 3) Ἀρίδες, στίχοι, Γραμ. 4) Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 256. ἀντὶ τοῦ, ῥαβδοφόρος. 5) παρὰ Γραμμ. ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἐκλαμβάνετο ταυτ. τῷ ὀβελός. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ῥάσσω, συγχρον. μετὰ τοῦ ῥαπίς, ῥαπίζω, ῥάδαμνος, ῥάδιξ, ῥάξ, καὶ τοῦ Γερμ. Rappiren.)

Ῥαβδουχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥαβδοῦχος). Ῥάβδον ἔχω, φέρω, κρατῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων, οἵτινες ὡς παράσημον τῆς ἀξίας αὐτῶν ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, βακτηρίαν, ὅθεν, κριτής, δικαστὴς εἰμί, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ, ὡσαύτως καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, ῥαβδοῦχος εἰμί, ἤτοι κρατῶ τὸ δέμα τῶν ῥάβδων, fasces, ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀρχῶν, καὶ μέτ. παρὰ Πλουτάρ. εἰς Νουμ. «Ῥαβδοχοῦνται προϊοῦσαι Ἑστιάδες», αἱ Ἑστιάδες ῥαβδοῦχον (Λίκτωρα) προπορευόμενον ἔχουσιν, ὅθεν

Ῥαβδουχία, ἡ. Τὸ ῥάβδον ἢ βακτηρίαν ἔχειν, φέρειν, κρατεῖν· καὶ τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κρατεῖν ῥάβδον, ἐπὶ ἀρχόντων καὶ κριτῶν, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸ ἔχειν πρὸ αὐτοῦ ῥαβδοῦχον προπορευόμενον, ἢ φέρειν πρὸ αὐτοῦ ῥάβδους, fasces· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Λίκτωρος, τὸ φέρειν ὀλιγ. τὰς ῥάβδους, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Λίκτορες, οἱ φέροντες τὰς ῥάβδους, ὅθεν τὸ ὀφφίκιον τοῦ ῥαβδούχου, ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ ἄρχοντος τοῦ ῥαβδοῦχον ἔχειν προπορευόμενον· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ῥαβδοῦχοι, Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. 16. ὅθεν

Ῥαβδουχικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ῥαβδουχίαν ἀνήκων.

Ῥαβδοῦχος, ὁ, ἡ, καὶ ῥαβδούχη, ον. Ὁ ῥάβδον ἔχων, φέρων, κρατῶν· καὶ ἐντεῦθεν πᾶσα ἀρχή, ἀρχοντεία, ἥτις ὡς παράσημον ἔφερε μίαν ῥάβδον, ἐξαιρ. οἱ κριταὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι διοριζόμενοι κριταί, ταὐτ. τῷ βραβευτής. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν πέντε ῥαβδοῦχοι, κριταὶ καὶ ἄρχοντες τῆς εὐκοσμίας τῶν ποιητικῶν ἀγώνων· ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Πρωταγ. ἑρμην. τὰ ῥαβδοῦχος, διὰ τοῦ, ὁ τὴς τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελούμενος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 733. «Χρὴν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπήνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις», ὁ Σχολ. ἔχει· «Ἦταν ἐπὶ τῆς Συμέλης ῥαβδοφόροι τινές, οἱ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν· ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰτιᾶται εἰπεῖν. 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ ὑπηρέτης τῶν ἀρχόντων, ὅστις φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ φάκελλον ἢ δέσμην ῥάβδων, fascies, προεπορεύετο αὐτοῖς, ἢ ἐφύλαττε τὰ περὶ αὐταῖς. ἴδε ῥαβδονόμος· ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ δικαίωμα ἔχων ἄρχων τοῦ προπορευόμενον τοιοῦτον ὑπηρέτην ἔχειν (Jus fasciuni) ὁ Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ἔχει· «Τὸ δὲ ὄνομα Λατῖνοι πάλαι μὲν Λιγάρα, νῦν δὲ Ἀλλιγάρα καλοῦσιν· ὅθεν οἵ τε ῥαβδοῦχοι Λικτῶρες, αἵ τε ῥάβδοι Βάκυλα καλοῦνται, διὰ τὸ χρῆσθαι τότε βακτηρίαις».

Ῥαβδοφορέω, ῶ. Ῥάβδον, ἢ ῥάβδους, βακτηρίαν φέρω, ἐκ τοῦ

Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥάβδον, βακτηρίαν ἢ ῥάβδους, ῥαβδία φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἐξαιρ. ὁ τῆς εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας δημόσιος ὑπηρέτης, ὅς τις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις Λίκτωρ. Ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἀλυτάρχης, κεῖται· «Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, Ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα Ἀλυτάρχην.

*Ῥαβδωδία, ἡ, καὶ

Ῥαβδῳδός, ὁ. Ἔγραψαν γραμματικοί τινες οὕτω κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ ῥάβδος καὶ ὁδός, ἀντὶ τοῦ, ῥαψῳδός, καὶ ῥαψῳδία, Εὐστάθ. σλ. 6.

Ῥάβδωσις, ἡ (ῥάβδος, 2.). Ἡ κατὰ μῆκος χάραξις, ἤτοι ἡ αὐλακοειδὴς γλυφὴ ἢ γραμμή, χαραγματιὰ τοῦ κίονος, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἴστηται, Striae Λατ. Ἀριστοτ. Νικομ. ἰ. 3. Ἰωνικ. ἀρχ. ιβ'. β'. 3'.

Ῥαβδωτός, ἡ, όν, ὡσαεὶ ἐκ τοῦ ῥαβδόω (ῥάβδος). Ὁ ἐκ ῥάβδων ἢ διὰ ῥάβδων ἐξειργασμένος, πεπλεγμένος. «Θύρας ῥαβδωταῖς, Διόδ. Σικελ. ὑπὸ ῥάβδων πεπλεγμένων κατεσκευασμένας. 2) ὁ ῥάβδους, βέργας, γραμμὰς, ἀράδας κατὰ μῆκος ἔχων, βεργώτος, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἡ. γ'. 8. «Ἱμάτια ῥαβδωτά», γραμμὰς ποικίλων χρωμάτων ἔχοντα, καθὼς π. χ. τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα τουρκιστί, Ἀλαντζιάδες, ἢ ἀλαντζιάδες, καὶ ἐπὶ κιόνων, διάφυστος.

*Ῥάγα, ἡ, Δωρικ. Ἀιμή, βία, σφοδρότης, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥαγάς, άδος, ἡ (ῥήγνυμι). Χαραγματιά, σχισματιά, ῥαγισματιά, ὀπή, τρύπα, ῥῆγμα, ἡ χάσμα.

Ῥαγδαῖος, αία, αῖον (ῥαγδήν). Ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, ὀξύς, ὁρμὴς μεστός. ἐξαιρτ. λέγεται ἐπὶ μεγάλης βροχῆς, εἶον· «Ῥαγδαῖος ἔμβροχα, ὁ βιαίως καταῤῥαγείς· ἐπὶ ἀνέμου, τρικυμίας, καὶ ἀστραπῶν, Ἰακ. Φιλιστρ. Εἰκ. σελ. 273. ὁ Πλούταρ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ σφοδρός, ὁ δὲ Πλάτων ἐπὶ ἀνδρώπων μετὰ τοῦ, φιλοκίνδυνος, ὅθεν, ὀξύς, ἐμπαθής, ἐπιῤῥεπής, ἀκάθεκτος, βίαιος, καὶ συγκρ. ῥαγδαιότερος, καὶ ῥαγδαιοτέρως ἐπίῤῥ. μετὰ πλείονος, ἢ μεγαλητέρας ὁρμῆς, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ. Χάρυβδις, ἐξ οὗ

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ. Ὁρμητικότης, σφοδρότης, ὀξύτης, βιαία φορά, ῥοπή.

Ῥάγδην, ἐπίῤῥ. (ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι). Μὲ διεῤῥηγμένον τρόπον, ἢ ῥαγισμένα, ἐσχισμένα, καὶ μετὰ σφοδρότητος καὶ βίας ἢ δυνάμεως, raptim, Πλούταρχ.

*Ῥαγείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β', παθητ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ῥαγή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαγάς, καὶ, ῥῆγμα, Ἱππον.

Ῥαγίζω, μέλ. ίσω (ῥάξ). Ῥάγας σταφυλῶν, ἢ σταφυλὰς συλλέγω, ἀναλέγω, μαζόνω καὶ τρυγῶ, ταὐτὸν τῷ, βαγολογέω, Θεόκρ. ε'. 113. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ἐραγίζω, καὶ ξεραγίζω, ἀποτρώγω, ἀφαιρῶ τὰς ῥάγας ἀπὸ τῶν σταφυλίδων.

Ῥαγικός, ἡ, όν (ῥάξ). Ὁ ἐκ ῥαγὸς, ἤτοι ῥώγας (ἀπὸ ῥάγαν), ἐκ σταφυλῆς. «Μίσχος ῥαγικός», ὁ κρατῶν τὴν ῥάγαν στύλος (τὸ τσαμπίον τῆς ῥάγας), Θεόφρ. καὶ ὁ εἰς ῥάγας ἢ εἰς σταφυλὴν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Ῥάγιον, τὸ, ὑποκορίστ. τοῦ, ῥάξ. Μικρὰ ῥάγα. 2) εἶδος φαλαγγίου, (-ων)

Ῥαγοειδής, ές, ὁ, ἡ, ὲς (ῥαγὲς, εἶδος). Ὁ ῥαγὸς εἴδος ἔχων, ὁμοιος ῥαγί, ῥάγᾳ, ἢ σταφυλῇ, σταφυλοειδὴς.

Ῥαγόεις, εσσα, εν (ῥαγὲς, ῥάγη). Ῥαγὰς, ῥήγματα, σχισμάδας ἔχων, πλήρης χαραγματιῶν καὶ ῥισμάτων, ῥαϊσμένος, διακεχωρισμένος, σκασμένος, Νίκανδρ. Θηρ. 820. περὶ τῆς Σαλαμάνδρας. «—οὐδέ τι οἱ φλὸξ σίνεται ἀνβάστη ῥαγόεν δέρος ἄκρατο γυίων», ὅπου ὁ Σχολ. «Τὸ διεῤῥωγὸς· διεῤῥηκται γὰρ τὸ σέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἰὸς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ καταβύνυσιν.

Ῥαγολογέω, ῶ. Ῥώγας ἢ ῥάγας σταφυλῶν κόπτω, συλλέγω, μαζόνω, ἐκ τοῦ

Ῥαγολόγος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶξ, λέγω). Ὁ λέγων, μαζόνων ῥάγας, ἢ σταφυλάς.

Ῥάγος, τὸ (ῥήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, ῥάκος, ὅθεν

Ῥαγόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥακόω. 2) ταὐτὸν τῷ, ῥήγνυμι·

Ῥαγώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, ῥαγοειδὴς, Lob. Φρυν. σελ. 76.

*Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαγή). Ἐρηγμένος, = ῥαγόεις ἀμφ.

Ῥάδαλος, ἡ, όν, ἐν Ἰλ. Σ, 576. «Περὶ ῥοδάνον δονακήα· ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνωσε, «Ῥάδαλον», ἀντὶ τοῦ, ῥοδανόν, ὃ ἐστιν, εὐδιάσειστον, εὐκίνητον, ὑπὸ ἀνέμων κλονούμενον, σειόμενον, = εὐκράδαντος, ἐκ τοῦ κραδαίνω, ἴδε ῥαδινός.

*Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, ἀρσενικ. ὑπόρ. ὄνομα.

Ῥάδαμνος, ὁ. Βλαστὸς νέος ἁπαλὸς, κλάδος τρυφερὸς, κλωῖνος, βλαστάριον, φύτρον, ῥάβδος, φυτάνιον· ὁ Ὀλυμπιόδ. λέγει ῥάδαμνον, τὸν μετὰ τὴν ἐκτομὴν (τοῦ φυτοῦ) φυόμενόν τε καὶ αὐξανόμενον· ἔτι καὶ ῥόδαμνος, ὁρόδαμνος, ὅραμνος. (πιθαν. συγχ. μετὰ τοῦ ῥάβδος [υ-υ] ὅθεν

Ῥ᾽αδαμωώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος ῥαδάμυϊ, κλαδώδης. Σχολ. Ναυτ.

Ῥ᾽άδαμος, ὁ, = ῥάδαμνος, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥᾰδᾰνίζω, μέλ. ίσω. Τινάσσω, σείω, σαλεύω, πάλλω, κουνῶ, ἀναστρέφω, κινῶ ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ, κραδαίνω, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῆς ῥοδάνης, ὅτε διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου περιττροπῆς αὐτῆς γιγνεται τὸ νῆμα, Αἰολικ. βραδανίζω. Ἡσύχ. καὶ Ἡρακλέων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Ῥαδανίζειν τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι. Σ Ἰλ. ἐκ τοῦ

Ῥᾰδᾰνός, ἡ, όν, ἀτυπῆ. τύπος ἀντὶ ῥαδινός, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥαδινός, ἀπὸ τοῦ ῥαδίως δονεῖσθαι. Τινὲς ἔτι ἀνέγνωσαν ἐσφαλμ. παρ᾽ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ, 578. «Διὰ ῥαδανὸν δονακῆα, ὅπου ῥοδανὸς νῦν κεῖται.

Ῥᾰδινᾰκη, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ὀνομασία μέλανος τινὸς ὀρυκτοῦ ἐλαίου δυσόσμου, τὸ ὁποῖον ἤντλουν εἰς τὴν πόλιν Ἀρδερίκαν οὐ μακρὰν τῶν Σούσων, Ἡρόδ. ϛ, 119.

Ῥᾰδῐνός, ἡ, όν, Αἰολικ. βραδινός. Λεπτὸς καὶ μακρύς, ἐπιμήκης, ἰσχνός, εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, ἁπαλός, «Ἱμάσθη ῥαδινὴ», Ἰλ. Ψ, 583. ταὐτὸν τῷ, μάστιξ λυγρὰ, εὐκίνητος, ἰσχνή, λεπτὴ καὶ ἐπιμήκης, «πόδες ῥαδινοὶ», Τύρτ. Δημ. 183. Ἡσ. Θεογ. 195. ἢ τοὺς εὐκίνητους πόδες, ἐλαφροί, «χεῖρες ῥαδιναὶ», Βυ. Θεογ. 6. τρυφεραὶ, λεπταὶ χεῖρες· «μηροὶ», Ἀνακ. ὄθεν καθόλ. λεπτοῦ ἀναστήματος, τρυφεροῦ, εὐκίνητος, ἐπὶ νεοβλάστων φυτῶν, ἐπὶ κατασκευῆς τῶν σωμασείων μελῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ παρθενικῆς τρυφερᾶς εὐκαμψίας, κομψότητος, καὶ τερπνῆς εὐκινησίας, ἰδίως ἐπλεκτ. τῆς Ἀφροδίτης· ἔνθ᾽ ἴτε δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατος, ἰσχνὸς, ἀσθενικὸς, ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. sans façon· οἷον τὸ ἐν Χαρμίδ. 44. «Ὅτι, ἢν δ᾽ ἐγὼ, ῥαδίως ὡμολογήταμεν. οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀπολογ. 11. «Σπευδῇ χαριεντίζεται ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους· καὶ κατωτέρ. 18. «Πειθόμενοι Ἀνύτῳ, ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείνηταμεν, ἀπερισκέπτως, ἀπροβούλως, ἄνευ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως καὶ σκέψεως· καὶ ἐν Φαίδ. 7. «Τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν· καὶ κατωτέρω· «Ῥᾳδίως ἀπαλλάττεσθαι, ἀσμένως, ἡδέως, volontiers. Παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τὸ, ἀδεῶς, ἀφόβως, αὐθαδῶς, ἀτυστόλως, τολμηρῶς. Ἀπομν. γ. ζ. 7. «Ἐν τοῖς πρωτεύουσι ῥᾳδίως διαλεγομένοις» (sans façon)· ἐν Κυρουπαιδ. β᾽. ἀ. 2. «Ὀλίγοι εἰσὶν, οἱ πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ῥᾳδίως ἄρχουσιν· ἄνευ ἀμφισβητήσεως καὶ ἀντιλογίας. «Ῥᾳδίως σιωπᾷς· οὕτω καὶ τό, «Ὅταν τὰ ἔσχατα λέγωσιν, ῥᾳδίως φέρειν, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀδιαφόρως, Ἀπομν. β᾽. β᾽. 9. Συγκρίτ. καὶ ὑπερθετ. κατὰ κανόν. ῥᾳδιώτερος, ῥᾳδιώτατος, οὐδ᾽ ὅλως σχεδὸν ἐν χρήσει· συνηθ. εὑρηται εὔχρ. τὸ ἀνώμ. συγκρτ. ῥᾶων, ονος, οὐδτ. ῥᾶον, Ἰων. ῥηϊον, ῥήϊον, ἀνθ᾽ οὗ ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῷ ἐπιν. συγκρ. ῥηΐτερος, Ἰλ. Σ, 258. Ω, 243. παρὰ δὲ Ἱπερίδῃ εὑρηται καὶ τὸ ῥᾳδιέστερος· τοῦ δὲ ῥᾳδίων, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Schneider οὐχ εὑρηται παράδειγμα, ὡσαύτ. οὐδὲ τοῦ ὑπερθ. ῥᾴδιστος· τὸ ῥᾶον ἢ ἐν χρήσει ἐξαιρτ. διὰ τὰ ἀκόλουθα τὴν ἐλάφρωσιν ἢ ἀνακούφισιν ἐκ τινος βαρείας νόσου, ἢ δυστυχίας, λυπης, φόβου κ. τ. τ. συνηθ. δὲ τὸ ὑπερθετ. ῥᾷστος, η, ον, Ἰων. καὶ Ἐπιν. ῥήϊστος, Ὀδ. Δ, 565. καὶ ἔτι Ἐπικ. ὑπερθ. ῥηΐτατος, Ὀδ. Τ, 577. Φ, 75. τὸ ἐπίρ. ῥᾷον, ἔτι δὲ καὶ ῥαΐως καὶ αὐτὸ τὸ ῥᾴδιον, Ἰωνικ. ῥηΐδιον, εὕρηται παρὰ Θεογν. 577. ὡς ἐπίρ. συγκρτ. ῥᾶττα, Valck. Lob. Φρυν. σελ. 403. καὶ ὑπερθετ. ῥᾶστα, Valck. diatr. σελ. 113. Τὰ συκρτ. καὶ ὑπερθ. γίγνονται ἐκ τινος θετικοῦ ΡΑΓΣ, ΡΗΓΣ, ἐξ οὗ μόνον τὸ ἀρχαῖον οὐδέτ. ῥᾳ ἐφυλάχθη. (καθόλους δὲ τούτους τοὺς σχημ. ἔχει τὸ Ἰῶτα βραχύ, τὸ δὲ Ἄλφα ἐκ φύσεως μακρόν) [Κατὰ τὸν Hemst. ἐκ τοῦ ῥέω, ὅ ἐστι, πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ἀνωλύτως ῥέει, ἢ προβαίνει, προχωρεῖ εἰς τὰ πρόσω, ὡς ὁ ῥοῦς τοῦ ὕδατος.]

Ῥᾰδιουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥᾳδιουργός). Ποιῶ, ἐνεργῶ, ἢ πράττω τι ῥᾳδίως, μετ᾽ εὐκολίας· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πανουργίας καὶ κακοτροπίας πράττω, κακοποιῶ, δεινοποιῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ὁ. ζ. 8. «Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρῆναι διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ προνοεῖν τε καὶ φιλοπονεῖν». 2) ἀμελῶς καὶ ἀπεριστάλτως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀνοήτως ἢ μωρῶς ποιεῖν· μετὰ αἰτ. «Ἀμελῶς φέρομαι πρός τινα, τὸν ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 284. -3) εὐκόλως καὶ ἐν ἀνέσει ζῶ, διάγω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως περῶ τὴν ζωὴν, καὶ μέσ. ῥᾳδιουργέομαι, οὔμαι, ἀμελῶ τὰ ἐμαυτοῦ, ἤτοι τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑπηρεσίας μου, ἀμελῶς φέρομαι εἰς τὰ ἔργα μου, Ξενοφ. Λακεδ. ἑ. 2. «Γνοὺς ἐν τούτοις πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, ἐξήγαγεν, ὅθεν

Ῥᾳδιούργημα, τὸ. Ἡ ἀνοήτος καὶ χαρὶς σκέψεως, ἢ ἀμελὴς πρᾶξις, ἀνόητον καὶ μωρὸν κάμωμα, Λουκιαν. περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστ. διαβολ. 20.

Ῥᾳδιουργία, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πράττειν καὶ ἐνεργεῖν εὐκολία, εὐχέρια, εὔκολος καὶ ἐλαφρὰ ἐργασία, πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις, εὐκαιρία, εὐκολία, ἄνεσις, ἐλευθερία, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ϛ. 19. «Περὶ ἀφροδισιῶν οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους, ἵνα μὴ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης, ἀμέσως αὐτῇ χρῶνται. 2) ἀμέλεια, νωθρότης τοῦ νοὸς, ῥᾳθυμία, βλακεία, τρυφηλότης, ἡδυπάθεια, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, εὐήθεια, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. ἐ. 7. ἐκ τοῦ

Ῥᾳδιουργός, ὁ, ἡ, ον (ῥᾴδιος, ἔργον). Ὁ εὐκόλως, ἑτοίμως, ἢ ἐπιτηδείως ἐργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, ὁ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι καὶ πράττειν εὔκολος, ταχὺς, ἐπιτήδειος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας. Ὁ ἐργαζόμενός τι εὐκόλως καθ᾽ ὁποιονδήποτε τρόπον, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ, ὅθεν πανοῦργος, πονηρὸς, πολυμήχανος, μηχανουργὸς, κακοποιὸς, κακεργὸς, θρασὺς, αὐθάδης. 2) ἀπρόστατος, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἀπερίσκεπτος, ὁ ποιῶν τι ἄνευ προσοχῆς καὶ φροντίδος. 3) νωθρὸς, εὐήθης, βλαξ, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μωρὸς, ἀνόητος. 4) παρὰ νεωτερ. ταὐτὸν τῷ, πλαστογράφος, ὁ πλαστὰ γράμματα καὶ ὑπογραφὰς μιμούμενος. Παρὰ Ξενοφ. Συμπ. ἡ. 9. «Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι» ἀντίκεινται τῷ, ἀγνότεραι· ἄρα σημαίνει καὶ τό, ἀσελγὴς, μιαρός.

(Ῥάζω)· ἐξ ἐν τῷ ῥαΐνω, ὅθεν τό, ῥάσατε, ῥάσσατε, ἀντὶ τοῦ ῥάνατε.

Ῥάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥύζω. Τλακτῶ, γαυγίζω, ἐπὶ τῶν κυνῶν. 2) τροπ. ψωνάζω, μουρμουρίζω, ὀλακτῶ κατά τινος, καὶ, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, (ἐξ οὗ τὸ Λατιν. rabo, rabio, rabula.)

Ῥᾳβδέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥοβδέω, ῥοβδίζω. Θόρυβον, κρότον ποιῶ, θορυβῶ· ἐκ τοῦ

Ῥέβδος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥόβδος, ῥόβδιον· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος.

Ῥᾳδαίνω, μέλ. β᾽. ανῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Γραμμ.

Ῥαδάμη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαδάμιγξ, ἀμφ.

Ῥαδάμιγξ, ιγγος, ἡ. Ῥανὶς, σταγὼν, σταλαγμὸς, σταλαγματιὰ, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 356. Υ, 501. ἐπὶ σταγόνων αἵματος τῶν τρεχόντων ἵππων μεμιγμένου μετὰ κονιορτοῦ, ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 183. αἱ Ῥαδάμιγγες αἱματόεσσαι κατὰ τὸν Ἐτυμολ. αἱ συνεχεῖς, καὶ πυκναὶ, καὶ ἀλλεπαλλήλοι ῥανίδες. 2) ἔτι δὲ ἐπὶ ξηρῶν καὶ στερῶν πραγμάτων, πᾶν μικρόν τι ἐκτετμημένοι μέρος ἢ μόριον, σπυρὶ, ψῆγμα, κόκκος, Ἰλ. Ψ, 502. «κονίης ῥαδάμιγγες» παρὰ δὲ μεταγν. σημαίνει καὶ τὸν σπειδῆρα τοῦ πυρός, παραβλ. ῥανὶς. (υυ-) ἐκ τοῦ

Ῥαδαμίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαδαίνω, ῥαίνω, Ὀππ.

Ῥᾰδᾰπυγίζω, μέλ. ίσω (ῥάσσω, πυγὴ). Κτυπῶ τινὰ πλατείᾳ τῇ χειρὶ, μὲ ἀνοικτὴν

χεῖρα εἰς τὰ ὀπίσθια, ἢ καὶ μὲ τὸν πόδα παίω τινὰ πρὸς τὴν πυγήν, ἤτοι εἰς τὸν κῶλον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 706. καθ' Ἡσύχ. »Ῥαβδαπυγίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάττει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων· τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν· κατὰ Φώτ. »Ῥαβδαπυγίζειν, τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν« Ὁ Εὐστάθ. »Τὸ σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν. Ὁ δὲ Σουΐδ. ῥαβδοπυγίζω, ἀντέγιωτα, ἤτοι, λάβρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλατείᾳ τῇ χερὶ ἢ πλατεῖ τῷ ποδί, ῥέζον ποιῶνα, ὥστε νὰ καμνω φόρον ἢ κρότον τινά.

Ῥαβδάσσω, ταὐτόν τῷ, ῥαβδίνω, ῥαίνω, Γραμ.

Ῥᾳθῡμέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥᾳθῡμος). Ῥάθυμος εἰμί, ἀθυμῶ, ῥᾳθύμως ἔχω, ἀμελής καὶ ὀκνηρός εἰμί, ἢ ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος μένω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως διάκειμαι, οὐ μέλει μοι οὐ φροντίζω περὶ οὐδενός, ἀδιαφορῶ· παραδεδομένος εἰμὶ ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἡδυπαθείαις, τρυφῶ, ἀργῶ, ὀλιγωρῶ, ὀκνῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. ά. 14. »Οὐ ῥᾳθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. »Μὴ ῥᾳθυμεῖν, μηδ' ἀμελεῖν, ἐνθα παρατηρητέον καὶ τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ ῥᾳθυμεῖν ἐστι τὸ τοὺς πόνους φεύγειν διὰ ἔκλυσιν ψυχῆς· τὸ δὲ ἀμελεῖν, τὸ τοῦ πράγματος καταφρονεῖν, μὴ προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ καλῇ ἐννοίᾳ αὐτὸ τοῦ, μίαν ἔφρωτις, ὁμερίμνως περὶ τι, ἀναπαύομαι, ὅθεν

Ῥᾳθῡμία, ἡ. Ῥαστώνη, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ὀργία, νωθρότης, ἀφροντισία, ἡ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ ἔργα ἀνοριξία, Ξενοφ. Ἀπομν. γ. ἑ. 5. »Τὸ μὲν γὰρ θάρτος ἀμέλειάν τε καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλειν· λέγεται δὲ ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας· καὶ ἑπομένως 2) ἀντὶ τοῦ, τρυφή, ἡδυπάθεια, ἀνάπαυσις, εὐφροσύνη, τέρψις (ζεῦκι, Τουρκ.), τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ ἀφροδίσια σχολάζειν· διάχυσις καὶ περιχάρεια τῆς ψυχῆς κ. τ. τ. Κύρπ. Κυκλ. 202.

Ῥᾳθῡμίζω, μέλ. ίσω. Ῥᾳθυμῶ, ὀκνηρὸν ποιῶ τινά, ἀμφ.

Ῥᾳθῡμοποιός, ὁ, ἡ, ὀν (ποιέω). Ὁ ποιῶν, παρατεινάζων τινὰ ῥᾳθυμον, ὀκνηρόν, νωθρὸν, ἀμέριμνον, ἢ περιχαρῆ, εὐφρόσυνον, ἐκ τοῦ

Ῥᾴθῡμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. ῥᾴθυμος (ῥᾴων, ῥᾴδιος, θυμός) Ὁ εὔκολον καὶ ἐλαφρὰν καρδίαν ἢ διάθεσιν ἔχων, ἢ ὠνειμένην καὶ χαῦνον τὴν καρδίαν ἢ τὴν γνώμην ἔχων· ὁ εὔκολος μεταστρεφόμενος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μὴ πονητικὸς καὶ φιλόπονος, ἀργὸς, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἀδιάφορος, καὶ ἀμέριμνος, μαλακὸς, χαῦνος, ὁ τοὺς πόνους καὶ κόπους ἀποφεύγων, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἔκλυτος, παραλελυμένος, παραδεδομένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἡδυπαθείας, τρυφηλὸς, ὁ περὶ τοὺς ἔρωτας, τὰς παιδιὰς καὶ τὰ ἀφροδίσια, σχολάζων, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων, Ἰσοκρ. »Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον· οὐδεμίαν φροντίδα ἐποιοῦντο (δὲν τοὺς ἔμελλε διὰ τίποτε), Πλάτ. »Ῥᾳθύμως ὑποφέρειν, ὑπομονητικῶς, ἀδιαφόρως, ἁπαλῶς, ἐκλαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπίσης ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. 2) κέχρηται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ μεγάλου θυμοῦ, Ἡσύχ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Ῥᾳθυμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ τίκτων, γεννῶν, ἢ προξενῶν ῥᾳθυμίαν, ὀκνηρίαν, ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς.

Ῥαί, ἡ ῥαΐ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ῥᾴ.

Ῥᾳία, ἡ. Ὑγεία, ἀνάῤῥωστις, ἐνδυνάμωσις ἐκ τινος νόσου, Ἡσύχ. ἴδε ῥαΐζω.

Ῥαιβηδόν, ἐπίῤῥ. (ῥαιβὸς). Κατὰ ῥαιβὸν ἢ διεστραμμένον, καμπύλου τρόπον, Ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ Λυκόφρ.

Ῥαιβοειδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (ῥαιβὸς, εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ἢ σχῆμα ῥαιβοῦ, καμπύλου, καμπυλοειδὴς, ἢ ὁ φαινόμενος ὡς στρεβλὸς, καμπίλος, εἶδος ῥαιβὸν ἔχων, στρεβλὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, Γαλην.

Ῥαιβόκρανος, ὁ, ἡ, ον (κρᾶνον). Ὁ ἐπικαμπὴς (ῥαιβὸν) κράνος ἔχων, ὁ καμπύλην ἢ στρογγυλὴν κεφαλὴν ἢ κορυφὴν ἔχων. »Κορυνηβαιβόκρανοι«, Ἀναλεκτ. ά. σελ. 229. ἐκ τοῦ

Ῥαιβὸς, ἡ, ὀν. Ἐπικαμπὴς, καμπύλος, διεστραμμένος, στρεβλὸς, σκαμβὸς, ἑτεροκλινὴς, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἐντὸς, ταὐτόν τῷ, ῥοικὸς ἐξαιρ. λέγεται ὁ στρεβλοὺς, ἤτοι στραβοὺς πόδας ἔχων. στραβοπόδης, ἢ κυρτοπόδης, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχειν »Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη. Βλαισοὺς δὲ, εἰς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπεστραμμένα, Ἀρχίλοχ. »Ῥαιβὸς περὶ κνήμαις· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ τυννηθείᾳ »Ῥαιβὸν, τοιαύτη τις γραφὴ ῥοβὸς, καὶ, ῥοβοειδὴς, ἀντὶ τοῦ ῥαιβὸς, καὶ ῥαιβοειδὴς, φέρεται καὶ παρ' Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρων, γ'. ὅπου ὁ Γαληνὸς ἐν Ὑπομνήματι (Τόμ. ἑ. σελ. 619 Ἔκδοσ. Βασιλ.) λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἡ φωνὴ αὕτη ἀσυνήθης ἦν· συγχρ. μὲ τὸ ῥέμβω.

Ῥαιβοσκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ῥαιβὸς κατὰ τὰ σκέλη, ὁ ῥαιβὸν, καμπύλα τὰ σκέλη, τοὺς πόδας ἔχων (στρεβοπόδης), Ἀνέκδ.

Ῥαιβόω, ῶ (ῥαιβὸς). Ῥαιβὸν, καμπύλον ποιῶ, ἐπικαμπτω, λυγίζω πρὸς τὰ ἔνδον, Δυκόφρ. 563.

Ῥᾳΐδιον, ἐπίῤῥ. (ῥᾴτερος, ῥᾷστος). Μᾶλλον ἐῤῥηγμένον, ἐκτετμημένον τρόπον, ἢ εἰς κομμάτια, μελῃδὸν, ἔστι δὲ πολλὰ ἄμφ.

Ῥᾳΐζω, μέλ. ίσω (ῥᾴων, ῥᾴδιος). Εὐκολώτερα ἢ καλλίτερα γίνομαι, 2) ἐξαιρ. τροπ. αἰσθάνομαι ἀνακουφισιν ἐκ τινος βαρείας νόσου, ἀναψύχω, ὑγιαίνω, ἢ ὑγιάζω, ἢ ἐπιῤῥωνύομαι, ἐκ τῆς νόσου ἀναλαμβάνω (γίνομαι καλλίτερα, ἀπό τινος βαρείας ἀσθενείας), ἀναψύχω, ἠτυχίζω, ἀναπαύομαι μετά τινα κόπον, ἢ ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ μέριμναν, ἵνα ἀναλάβω τὰς δυνάμεί μου, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἑ. 68 ἐπ' ὀλίγον τε καὶ μετὰ γενικ. πόνων, Μεμν. ἔτι καὶ, ἐκ νόσου.

Ῥαίνω, μέλ. β'. ῥανῶ, ἀόρ. ἔῤῥανα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 761. παθητ. παρακ. ἔῤῥασμαι. Βρέχω, περιῤῥέχω, ῥαντίζω, διαχέω, μὲ ὕδωρ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ὑγρόν, ἐπὶ δὲ καὶ διὰ ξηρῶν πραγμάτων ἐπιπάσσω, διαχίω, διασπείρω, ὡς Ἰλ. Λ. 282. »Ἄφρεον δὲ στῆθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ἄφρου ἐπλήρουντο, ἱδρουν τὰ στήθη, καὶ ἐγέμιζον ἀπ' ἐπάνω κονιορτοῦ. »Ὃ ἐστιν ἐπασπαλίζοντο μετὰ κονιορτοῦ. »Ῥαίνειν αὐτοῖς ἀπείρηται τῷ ἰσμῷ, ἐμποδίζῃ διὰ νόμου εἰς τοὺς ἰχθυοπώλας (εἰς τοὺς ψαράδες) τοῦ νὰ μὴ βρέχωσι, νὰ μὴ ῥαντίζωσι μετὰ ὕδατος τὰ ἐώλα ὀψάρια, ἵνα φαίνωνται πρόσφατα καὶ νεαρὰ, Ἀθην. στ. σελ. 225. καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλ. β'. 100. »Πυρούς ῥαίνειν· ἀντὶ σπείρειν· καὶ τροπ. »ῥαίνω (αὐτόν) ὕμνοις, Πινδ. Πυθ. 8, 81. καὶ »ὕδατον ῥαινόμεν εὐλογίαισιν, Ἰσθμ. 6, 30· ὡσαύτως καὶ, »ῥαίνων φόνῳ παιδίοιν, ὁ αὐτ. Ἰσθμ. 8, 109 κ. τ. τ. Ἐκλαμβάνεται ἄρα τὸ ῥαίνω οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ῥαντίζω ἢ σπείρω, διαχέω τι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιῤῥαντίζω, ἐπιχέω, καταῤῥαίνω τινὰ μέ τι, Ἰακ. Α. Π. σελ. 80. Lob. Σοφ. Αἰ. 374. ἐξαιρ. εὑρηνται παρ' Ὁμ. εἴδυο ἀνώμ. Ἐπικ. τύποι τοῦ προστακ. ἀορ. ῥάσσατε· Ὀδ. Τ, 150. καὶ τὸ, γ'. πληθυντ. προστ. τοῦ παθητ. παρακ. ἐῤῥάδατε τοίχοι αἵματι, Ὀδυσ. Τ, 354. ὀδὲ ὑπερσυντ. αἵματι ἐῤῥάδατο, Ἰλ. 431. (ᾳ), περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ ὑπαχθῇ ἰδιόις τις τύπ. ῥάζω, Βουττμ. διεξόδ. Γραμμ. Ι, σελ. 458. 2, σελ. 225. — ταυτοσήμ. τῷ ῥαίνω εἶναι οἱ ὀλιγώτερον εὐχρηστοι τύποι ῥαθαίνω, ῥαθαμίζω, ῥαδάσσω. (τὸ Ἄλφα ἐν τῷ μέλ. ῥανῶ φαίνεται, ὅτι οἱ Ἀττ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς μακρὸν, Ἀπιλλ. Δυσ. περὶ ἐπιρ. σελ. 600, 28. παρβλ. φαίνω.)

Ῥάϊος, ία, ιον, ταὐτόν τῷ, ῥάδιος, φαίνεται δὲ, ὅτι οὐχ εὑρηται παράδειγμα τούτου.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ (ῥαίω). Σφυρίον, ἢ σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος, Ἰλ. Σ, 477. ὅπου κατὰ Στλυκ. γεν. εὑρηται »Ῥαιστῆρα κρατερήν· ἢ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα σφῦρα, Νικόμαχ. ἐν Μουσ. »Ῥαιστῆρων ἐπ' ἄκμονι ῥαιστῶνα 2) ταὐτόν τῷ, ῥαιστὴς, Ὀππ. Ὀδυσ.

Ῥαιστήριος, ία, ιον. Ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων, ἀφανιστικὸς, ἐξολοθρευτικὸς, φθοροποιὸς, Ἀπολλών. γ'. 790. »Ἡ καὶ παπαίνουσα ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῖσιν καὶ ἐν δ'. 921. »Ἀλλ' ἐς ῥαιστήρια νηῶν, φθαρτικὰ, ὀλεστικὰ, συντριπτικά. 2) Ὁ διὰ τοῦ ῥαιστῆρος ἐργαζόμενος, ὁ σφυρηλατῶν, »ῥαιστῆρος ἱρώιον, Ὀππ. ὁ ῥέων ἱρὼς τοῦ χαλκέως ἐν τῷ σφυρηλατεῖν, καὶ »Ῥαιστήρια, τὰ, ταὐτόν τῷ, ῥαιστῆρες, Ὀππιαν. ἁλ. ἐ. 153.

Ῥαιστηροκοπία, ἡ (ῥαιστὴρ, κόπτω). Τὸ κτυπᾶν καὶ ἐργάζεσθαι διὰ τῶν σφυρῶν, σφυροκοπία, σφυρηλατία. »Οἱ διάπυγες μοχλοὶ κυκλώπειοι ἐμφαίνουσι ῥαιστηροκοπίαν«. Φίλων περὶ τῶν ἀπὸ Θεσμόθ. σελ 12.

Ῥαιστὴς, οῦ, ὁ (ῥαίω). Ὁ φθορεὺς, ὁ ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτὴς, κατεδαφιστὴς, ταὐτόν τῷ ῥαιστῆρ.

Ῥαιστὸς, ἡ, ὀν (ῥαίω). Ἠφανισμένος, διεφθαρμένος, ἐξουθενωμένος.

*Ῥάϊστος, ίστα, ίστον, Δωρικ. ἀντὶ ῥήϊστος, Θεόκρ. (ᾳ)

Ῥαιστότυπος, ὁ, ἡ ον (ῥαιστὴς, τύπτω). Ὁ ὑπὸ σφυρῶν κτυπημένος, σφυροκοπημένος, ἢ σφυρηλατημένος. »Ἄκμοσι ῥαιστοτύποις μεμελημένοι ἠδὲ κάμινοι« παρὰ Μενέθωνι ά. 289. καλοῦνται οἱ χαλκεῖς.

*Ταιφάσσω, ποιητ. τύπ. ἀντὶ ῥαίνω, Ἡσύχ.

Ῥαΐω, μέλ. ῥάϊσω, ἀόρ. ἔῤῥαισα. Συντρίβω, συνθλάω, θραύω, τσακίζω, φθείρω, ἐξαιρ ἐπὶ νηός, Ὁμ. Ὀδ. Ε. 221. »Εἰ αὖτις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἰνοπι πόντῳ· ἂν πάλιν διαφθείρῃ, πνεύῃ τις τῶν θεῶν ἐν τῇ μελαίνῃ θαλάσσῃ, δηλ. τὴν ἐμὴν νῆα, καὶ Ὀδ. Ψ, 235 Θ, 559. Ν, 177. ὅθεν Ὀδ. Ζ, 326. »ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἀκούσας ῥαισμένου, ὅτε μ' ἔῤῥαισε κλυτὸς Ἐνοσίγαιος, φθείρομένου ναυαγοῦντος, κινδυνεύοντος νὰ πνιγῶ, ὅτε μ' ἔφθειρεν ἐν δὲ Ἰλ. Π, 389. »ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη«, ἤτοι ἐσυντρίφθη καὶ »Ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἔλλυβε ἄλλη ξεινομένου ῥαίοντος, Ὀδ. Ι, 459. ὡς συντριφθῇ ὁ μυελὸς του καὶ ὡς καταστρεπισθῇ ἐδῶ κ' ἐκεῖ καταγῆς μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Καθόλου, ἀφανίζω, διαφθείρω, καταβάλλω, καὶ ἐπὶ ζώντων ὄντων ἀντὶ τοῦ, φονεύω, ἀποκτείνω, Ἀπολλών. ἀργ. α. 617. »Ἔραισαν ἀκοίτας«, ἐφόνευσαν, ἀπέκτειναν τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας· καὶ εἰς διαφθορὰν φέρω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, Σοφ. Παθητ. ἐκχρήζομαι, σκάζω, χάνομαι, ἀφανίζομαι. (συγχ. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι.)

Ῥαίων, ὁ, ἡ, ον γεν. ονος, Ἰων. ἀντὶ ῥέων, Ἱππ. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 402. τοῦ δὲ ῥαίων οὐχ εὑρηται πιθαν. παράδειγμα.

Ῥᾳκεία, ἡ, παρ' Ἀθην. ἀντὶ, ῥαχία. Θόρυβος, ψόφος, κρότος

Ῥάκελος (ῥάπτω, ῥήσσω), ταὐτόν τῷ, τραχὺς καὶ σκληρὸς ἀπότομος, βραχώδης, κρημνώδης, τραχὺς, παρ' Ἡσυχ. καὶ, ῥάκκελος. (ᾳ)

Ῥᾳκενδύτεω, ῶ, μέλ. ήσω. Μετὰ ῥακέων ἐνδύομαι, ῥάκη ἢ παλαιὰ κατατσιχισμένα φορέματα φορῶ, μὲ ῥάκη καλύπτομαι, ἐκ τοῦ

Ῥᾳκενδύτης, ου, ὁ (ῥάκος, ἐνδύω). Ὁ μετὰ ῥακέων ἐνδεδυμένος, ὁ ῥάκη ἢ παλαιορρέμματα φορῶν, κακοείμων.

*Ῥαχατρίζω, = ῥαχετρίζω.

Ῥάκατρον, τό, καὶ βράκατρον. Μαχειρικὸν ἐργαλεῖον, ἴσως ἐκ τοῦ

Ῥακεῖδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν Ἀθήναις· ἔτος οἱ αὐτοὶ εἰσὶ καὶ οἱ Ῥηγαΐδαι.

Ῥακίζω, ῥακιῶ, καὶ, ῥαγχίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαχίζω.

Ῥάκινος, ὁ (ῥάκος). Ἐκ ῥακέων ὢν· ἄμφ.

Ῥάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάκος. Μικρὸς ῥάκος, Ἀριστοφ. ὅδεν

Ῥακιοτυρράπταδης, ου, ὁ (συρράπτω). Ὁ τὰ ῥάκη συλλέγων καὶ συρράπτων, ἐλεεινός τις ποιητὴς τῶν ἄλλων τὰ ἀποσπάσματα συλλέγων καὶ συγκολλῶν αὐτά, ὥστε νὰ φαίνωνται ἴδια, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 843.

Ῥακίς, ή, = ῥάβδι, ἄμφ.

Ῥακοδυτέω, ῶ. Μετὰ ῥάκων ἐνδεδυμένος εἰμί, ῥάκη φορῶ, Χρυσόστμ. ἐκ τοῦ

*Ῥακοδύτης, ου, ὁ, = ῥακόδυτος ἄμφ.

Ῥακόδυτος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, ῥακενδύτης, Εὐριπ. Ἴδῃ. Ἡ Ῥακόδυτος στολή, ἔνδυμα πλῆρες ῥάκεων, ἐν γένει, ῥακώδης, ἢ μὲ ῥάκη γεμάτος.

Ῥακόεις, εσσα, εν. Πλήρης ῥάκεων, ὁ διερρωγὼς καὶ ἐσχισμένα ἐνδύματα φορῶν (σχιζόρης), ῥακώδης, ἐξ Ἀνθολ. ἴσως δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥαγόεις, ἤτοι ῥυτιδωμένος, ἐκ τοῦ

Ῥάκος, εος, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ διερρωγὸς ἱμάτιον, ἐσχισμένον φόρεμα, ῥυπαρὸν καὶ καταπαλαιωμένον ἔνδυμα, συχνὰκις ἐν Ὀδ. ἐν τε τῷ ἕνατ. καὶ πληθ. ἀριθμῷ· ἑπομένως δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἐσχισμένα τμήματα καὶ ἀποσπασμάτια τῶν ἱματίων (μπαλώματα, πατσαβούρα, παλαιόρουχα, κωλόπανα), ῥάκια φοινίκια, Ἡρόδοτ. 7, 71. καὶ Λουκιαν. Τριβώνιον ἔχων πελώθυρον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, ταῖς ἁπλωματικαῖς τῶν μπαλωμάτων, ἦσαν γὰρ τὰ μπαλώματα τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. 2) ἡ ῥυτὶς, ἡ ζαρωμάτια τοῦ προσώπου ἢ τοῦ δέρματος, διότι καὶ αὐτὴ ῥαγὴν καὶ πτυχὴν κατὰ τὸ πρόσωπον ποιεῖ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. Ὄψει κατάγλια τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. 3) καὶ πᾶν ὀλιβερὸν λείψανον, ἀπομεινάριον, ἢ ἐρείπιον, Ἰαμ. Ἀθην σελ. 83. Α. Π. σελ. 308. — τὸ Αἰολ. βράκος δηλαὶ εὐπρεπέστι καὶ πολύτιμον γυναικεῖον ἔνδυμα. (ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι, συγχρον. μετὰ τοῦ ῥάγος, ῥῆγος, λακὶς, λάκος, καὶ τῷ Λατ. laciniae.) [ᾱ] ὅδεν

Ῥακοφορέω, ῶ (φέρω). Ῥάκη φορῶ, παλαιὰ καὶ σχισμένα ἐνδύματα φορῶ.

Ῥακόω, ῶ (ῥάκος). Σχίζω, διαῤῥήγνυμι, καταξεσχίζω, κατατέμνω καταιομματίζω, εἰς ῥάκη ἢ ῥυτίδας μεταβάλλω, ῥακώδεις ἢ ῥυτιδώδεις ποιῶ, ῥυτιδόω, ζαρόνω, Πλουτ. Συμπ. Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα (προβατα) τοῖς δέρμασι φιλεῖ καὶ ῥακοῦται· καὶ Διοσκορδ. ε. 102. Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα προσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεων, ἐῤῥυτιδωμένα, ζαρωμένα, σουρωμένα.

Ῥακτήριος, ία, ιον (ῥάσσω). Πᾶν, δι' οὗ τις τύπτει, κτυπᾷ, κρούει, ἢ ῥίπτει· Ῥακτήρια τύμπανα, ἅτινα τυπτονται, κτυποῦνται, κρούονται. Κέντρα ῥακτήρια, αἱ κῶπαι, καθ' Ἡσυχ. ὃς τις ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σοφοκλέους, διὰ τὸ ἀράττεσθαι, καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἐπιτήδειον ἐστὶ εἰς τὸ τύπτειν, ἢ εἰς τὸ ῥίπτειν, καὶ τὸ ῥιπτούμενον, κρουόμενον, ἢ βαλλόμενον. 2) ψηφώδης, βορυβώδης, ἠχώδης, ὁ ἦχον καὶ κρότον ποιῶν, σχεδὸν ταυτὸν τῷ, ῥαχιώδης· ὁ Ἡσυχ. ἀναῤῥίπτει ἐκ Σοφοκλέους Φιλοκτ. Μίλη ἄκανθα καὶ ῥακτήριαι.

*Ῥακτός, ή, όν (ῥάσσω, ῥήσσω). Ἀπάτομος, κατάντης, κρημνώδης, δύσβατος· ὅδεν

Ῥάκτος, ὁ. Ἀπότομος καὶ κρημνώδης βράχος, ἐσχισμένη πέτρα, φάραγξ, χαράδρα, διερρωγὸς τόπος, ἢ ὄρος δύσβατον καὶ κρημνώδες, παρ' Ἡσυχ. φαίνεται ἔτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ῥάχος, ῥαχία, καὶ ῥάχις, τὰ παρὰ Λυκόφρ. 92. Ῥάκτων βουστάθμων, ὁ Σχολ. ἠρινὴν. ἐκὶ τοῦ, τραχέων.

Ῥάκτρια, ἡ (ῥακτός). Ῥάβδος, δι' ἧς τινάσσουσι τὰς ἐλαίας, τὰ κάρυα, καὶ ἄλλους καρποὺς (λοῦρος)· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· Ῥάκτρια, ῥάβδια, εἰς τοὺς καρποὺς ἀπαρτίσουσιν· ὁ δὲ Πολυδ. ζ. 146. Καὶ τὰς ῥάβδους, αἷς καταῤῥάττουσι τὸν καρπὸν, ῥακτρίαις· καὶ ἐν ἰ. 130. Καὶ τῶν ἐλαίστων ῥάβδοι, ῥάκτριαι.

Ῥακώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥάκος, εἶδος). Ῥάκεσι ὅμοιος, ἢ φαινόμενος πλήρης ῥάκων, ταὐτὸν τῷ, ῥακόεις, καὶ ῥυτιδώδης.

Ῥάκωμα, ατος, τό (ῥακόω), ταὐτὸν τῷ, ῥάκος. Ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν φόρεμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 432. (υ-υ)

Ῥάκωσις, εως, ἡ (ῥακόω). Ἡ κατάστασις φορέματός τινος, τὸ ὁποῖον κατάντᾳ νὰ παλαιωθῇ καὶ νὰ γίνῃ ὅλον ῥάκη, καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτίδωσις, ζάρωμα τοῦ προσώπου, ὅθεν ἡ χαύνωσις καὶ διάλυσις ἐκτεταμένου ἢ πεπληρωμένου καὶ γεμάτου σωματίς τινος, ὡς π. χ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀποβεβληκότος τὰς κροκίδας καὶ τοὺς στίμωνας ἱματίου, καὶ ἡ τοῦ προσώπου ῥυτίδωσις, κ.τ.τ. Παῦλ. Αἰγιν. ζ. 67. Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸ ὄσχεον ὀέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται.

Ῥάμα, τό (ῥαίνω). Τὸ ῥαντισμένον καὶ βρεγμένον, Μαθηματ. παλ. σελ. 37. ὅπου Ῥάμμαι· ἡμαρτημ. κεῖται. (υυ).

Ῥάμμα, τό (ῥάπτω). Τὸ ἐῤῥαμμένον (ῥαμμένον), συνεῤῥαμμένον (μπαλωμένον), καὶ τὸ ῥάπτειν, ῥέψιμον, ἢ ἁφὴ· καὶ τὸ νῆμα, δι' οὗ ῥάπτομεν, κλωστὴ· ὅθεν

*Ῥαμματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ φαινόμενος ὡς ῥαμμένος, ἢ μπαλωμένος, καὶ ὁ ὅμοιος τῷ ῥάμματι, τῇ κλωστῇ, ἢ τῷ νήματι, νηματώδης.

Ῥάμνος, ἡ. Εἴδός τι θάμνου ἀκανθώδες, καὶ παλίουρος λεγόμενον· ὁ Θεόφρ. Φυτ Ἱστορ. γ'. 17. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν καὶ μέλαν τούτου εἶδος, καὶ ἐν κεφ. 18. σημειοῖ, ὅτι αἱ μεγαλήτεραι σταφυλαὶ κεῖνται πάντοτε εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ κεφ. 15. λέγει, ὅτι ἔστιν ἀείφυλλον. Ὁ Διοσκορίδ. ἐν α'. 119. ἀναφέρει τρία ἤδη, ἐξ ὧν τὸ τρίτον περιγράφει ἀκριβῶς, ὅπερ νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ἐστὶν ὁ Ἀφρικιανὸς Παλίουρος τοῦ Θεοφρ. δ'. 4. ὃς παρὰ Διον. Rhamnus Paliurus, λέγεται· τὸ μέλαν τούτου εἶδος θελουσιν, ὅτι ἔστιν ὁ τοῦ Διον. Rhamnus licioides· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· Ῥάμνος τὸ φυτὸν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται· καὶ δένδρον ἀκανθῶδες.

*Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, κυρ. κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ῥαμνόεις, ὅθεν

*Ῥαμνούσιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ῥαμνοῦντος ὤν, καὶ Ῥαμνουσία, ἡ· ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως, ἥτις εἶχε περίφημον ἱερὸν ἐν τῷ δήμῳ Ῥαμνοῦντι ἐν Ἀττικῇ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἄγαλμα ἐκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέαν κλάδους· ὁ δὲ Φώτ. Ῥαμνουσία Νέμεσις· αὕτη πρώτον ἀφιδρύετο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας· ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεύς, μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομάζομέ τε δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσασαν ἐν τῷ τόπῳ, τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχρήσατο Ἀγοραίριτος τῷ Παρίῳ ἑρμοκόπῳ, ὃς καὶ Ὀλυμπιάτι τῷ δακτύλῳ τῶν Διὸς ἐπέγραψεν Ἀρτάρχης, καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος, ἑρμοκόπος αὐτοῦ.

*Ῥαμφάζω, μέλ. άσω (ῥάμφος). Ῥάμφος ἔχω, φέρω, ἢ ἀποκτῶ.

Ῥαμφή, ἡ, Εἴδός τι κυρτῆς ὡς ῥόμφοι μαχαίρας ἢ ξίφους, Πολυβ. συγγεν. μετὰ τοῦ ῥομφαία.

Ῥαμφηστής, οῦ, ὁ. Καθ' Ἡσύχ. εἶδος ἰχθύος, πιθανῶς ἢ παρ' ἡμῖν Ζαργάνα λεγομένη· παρὰ Ξενοκράτῃ ἐνυδρ. τροφ. ζ'. Βελόναι ῥάμφος ἐρατῶδες ἔχουσαι.

Ῥάμφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάμφος.

Ῥαμφίς, ίδος, ἡ παρ' Ἡσυχ. Εἶδός τι κυρτοῦ πλοίου. 2) παρ' Ἡρακλ. εἶδος κοπίδος ἢ ἀξίνης εἰς σχῆμα ῥάμφους.

Ῥάμφος, εος, τό. Τὸ ῥύγχος, ἡ καμπύλη μύτη τῶν ἀρπάζων, ἐξαιρ. τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων, Λυκόφρ. 808. Ῥάμφεσι δ' ἀγρώσσοντες ἑλλοπων ἐκ θορούς· ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· Ῥάμφος καλεῖται, τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων. (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥαιβός, ἔτι μετὰ τοῦ, κάμπτω, γαμφὸς· τὸ ἐπίθετ. ῥαμφὸς, καμπύλος, κυρτὸς, εὑρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.) ὅθεν

Ῥαμφώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥάμφει ὅμοιος, Φιλόστρατ.

Ῥανίς, ίδος, ἡ (ῥαίνω). Σταλαγματιά, ῥανίδα, σταλαγμός, σταγὼν, ψεκὰς, ὡς τό, ῥαντήριξ.

Ῥαντήρ, ῆρος, ὁ (ῥαίνω). Ὁ ῥαίνων, ῥαντίζων, βρέχων, διαχέων, Νίκανδρ. Θηρ. 673. Καινῷ ἐν ῥαντῆρι τυπὴν ἀναδέξατ' ἐχίδνη, ἤτοι ἡ πρὸς τὴν ῥῖνα τοῦ ὀφθαλμοῦ γωνία, ἀφ' ἧς ἐκχέεται τὸ δάκρυον, ὅθεν

Ῥαντήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς ῥαντισμὸν, ἢ εἰς τὸ ῥαίνειν ἁγνίσεις, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων· Πέδων ῥαντηρίων, παρ' Αἰσχυλ. Ἀγ. 1084. παθητικ, ἀντὶ τοῦ, βρεγμένον, ῥαντισμένον δὲ αἵματος παιδίου.

Ῥαντίζω, μέλ. ίσω (ῥαντός), ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, διὰ ῥαντίδων βρέχω· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ παρ' Ἀθην. σελ. 521. ὅθεν

Ῥάντισμα, τό. Τὸ ῥαντισμένον, βεβρεγμένον· ἔτι δὲ = ῥαντισμός.

Ῥαντισμός, ὁ (ῥαντίζω). Ῥάντισις, ῥάντισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαντίζειν, βρέχειν ἢ ἐπιχέειν διὰ τοῦ ὕδατος, παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥάντιστρον, τό (ῥαντίζω). Ἄγγεῖον ἢ σκεῦος, δι' οὗ ῥαντίζομεν, περιῤῥαντήριον (φωτιστῆρα).

Ῥαντός, ἡ, όν (ῥαίνω). Ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, περιχυμένος, ποικίλος, ἢ ὡς ῥανίδας λευκὰς ποικιλότητα ἔχων, Ο'.

Ῥάξ, ῥαγός, ἡ. Ῥάγα, ἡ ῥώγα, τὸ τῆς σταφυλῆς σφιριδίον, ἐν ᾧ ὁ ζωμὸς καὶ ὁ κόκκος τῆς σταφυλῆς εὑρίσκεται, Πλάτ Νομ. ἡ. Ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηται τοῦ τῶν τοιούτων κατὰ ῥάγα βοτρύων καὶ συκῶν συκῆς, ἱστρίβμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω· λέγεται ἔτι καὶ, ῥάξ· ἴδε ῥάδιξ, 2) εἶδός τι φαλαγγίου, ἔχον μορφὴν ῥάγας σταφυλῆς. 3) Ῥάγεις λέγονται καὶ τὰ ἔσωθεν κρεατώδη πέρατα τῶν δακτύλων, ἃ τινα ἄλλως καὶ Κορυφαῖα καλοῦνται, Πολυδ. β'. 140. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ. (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥάδιξ, ἐξ οὗ τὸ Λατ racemus. (ὁ Δρὰκ γράφει ἔτι καὶ ῥάξ, ἴδε περὶ τούτου Job Φρυν. σελ. 76.)

Ῥᾶξις, εως, ἡ (ῥάσσω), ταὐτὸν τῷ, ῥῆξις, καὶ σύῤῥαξις. 2) ἡ συμπλοκὴ καὶ συνδρομὴ δύο στρατευμάτων, Πλούταρχος.

Ῥᾶον, κυρίως, οὐδέτερ. τοῦ ῥᾴων, συχνάκις ὡς συγκρ. ἐπίῤῥ. ἀντὶ ῥᾴονως.

Ῥᾴονως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ῥᾴων, ταὐτὸν τῷ, ῥᾶον.

*Ῥᾶος, παρὰ Γραμματ. ὡς ταὐτοσ. τύπος τοῦ ῥᾴδιος, ἀντ' αὐτοῦ εὑρηται μόνον ἐν χρήσει τὸ οὐδ. ῥᾶον ἀντὶ ῥᾴδιον παρὰ τοῖς ἀρίστοις. Ἀττ. ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ οὐδ. συγκρ. ῥᾴων, Schaef. Διονυσ. Ἁλικ. Συνθ. σελ. 329. Lob. Φρυν. σελ. 403. Ἐκ τούτου

τοῦ θετικοῦ ῥᾴων, ἐσχημάτισαν οἱ μεταγεν. τὸ ἐπίῤ. ῥᾴκες, καὶ τὸ συγκρ. ῥαΐτερος.

Ῥαπταύλης, ου, ὁ καὶ, ῥαπταύλες, ὁ (ῥαπάτη, αὐλός), καὶ συγκοπ. ῥαπταύλης, ὁ. Ὁ φυσῶν, παίζων τὴν ῥαπάτην (ἔστι δὲ αὕτη ψυκτικὸν μουσικὸν ὄργανον). Ἀθήν. δ'. κεφ. 22. σελ. 176. ὅπου ῥαπαύλης καὶ ῥαπταύλης, κεῖται, ὁ Στεφ. αὐτὸ τοῦτο, ῥιπαύλης, ἔχει· Ὁ Ησύχ. ἑρμην. τὸ, ῥαπάτη, διὰ τοῦ, καλάμης· ἡ τοῦ Ἀθην. ῥῆσις ἔχει ὡδέπως· »Ὥσπερ οὖν τοὺς τῷ καλάμῳ αὐλοῦντας καλαμαύτας λέγουσι νῦν, οὕτως καὶ ῥαπαύλας (γράφ. ῥαπαταύλας), ὡς ψησιν Ἀμερίας ὁ Μακεδὼν ἐν ταῖς γλώσσαις, τοὺς τῇ ῥαπάτῃ αὐλοῦντας, ἐκ τοῦ

*Ῥαπάτη, ἡ. Ψυκτικόν τι μουσικὸν ὄργανον, αὐλὸς ποιμενικὸς, φλογέρα, (υυ–)

*Ῥαπήϊον, τό, ῥάπυς.

Ῥαπίζω, μελ. ίσω· Ἐνεργητ. Τῇ ῥάβδῳ ἢ τῇ βακτηρίᾳ πλήττω, τύπτω, κτυπῶ, δέρω μετὰ τὴν ῥάβδον ἢ μάστιγα, πατάσσω, μαστιγόω, δέρνω. Ἡρόδοτ. 7, 35, καὶ 8, 59. Ποιητ. »Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται — οἱ δέ γε ἀπολειπόμενοι οὐ στεφανοῦνται». ἔτι καὶ παρ' Ἀνακρ. 29, 2. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 176. — 2) ἐξαιρ. ῥάπισμα δίδωμι τινί, παίω ἐπὶ κόρρης, πατάσσω τὴν γνάθον, κτυπῶ κατὰ τὴν σιαγόνα ἀπλῇ τῇ χειρί, ἢ κτυπῶ εἰς τὰ μάγουλα (δίδω μπάτζον). Ν. Δ ἐκ τοῦ ῥαπὶς· τὸν ἀναδιπλασ. Παρακ. ῥεραπισμένος ἔχει ὁ Ἀνακρ. Σχολ. Ὁδ. 6, 59.

*Ῥάπυον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥάπυς. (–υυ)

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ. Βέργα, ξύλον πρὸς μαστίγωσιν, μάστιξ, ῥάβδος, ὅθεν τὸ »Χρυσόῤῥαπις». συγγεν. μετὰ τοῦ, ῥάβδος, ἔτι καὶ ἐκ τοῦ ῥάπτω καὶ ῥίπτω. 2) Δωρ. ἀντὶ ῥαφὶς. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥάπις γεγραμμένον.

Ῥάπισμα, ατος, τό (ῥαπίζω). Τὸ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ ῥάβδισμα, μαστίγωμα, κτύπημα, ἁρμὸς διὰ τῆς ῥάβδου ἢ τῆς μάστιγος. 2) τὸ κατὰ τὴν σιαγόνα κτύπημα διὰ τῆς παλάμης, (μπάτζος), κτύπημα μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον. (υ–υ)

*Ῥαπισμός, ὁ (ῥαπίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ, μαστίγωσις.

*Ῥαπιστός, ἡ, όν (ῥαπίζω). Ὁ πληχθείς, ἢ κτυπηθεὶς μὲ τὴν ῥάβδον, μαστιγωθείς, ἢ ἄξιος ὢν τοῦ μαστιγωθῆναι, ἀρχῆναι.

Ῥαπταύλης, ὁ· ἴδε ῥαπαταύλης.

Ῥάπτης, ου, ὁ (ῥάπτω). Ὄστις ῥάπτει, ἢ συῤῥάπτει, μπαλώνει, κοιν. ῥάφτης, ταὐτὸν τῷ, Ἀκέστης. ὅθεν

Ῥαπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ῥάπτην, ἢ εἰς τὸν ἐμπαλωτὴν, πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ ῥάψιμον, καὶ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ῥαπτικὸν, καὶ ῥαφτικὸν, ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὸν ῥάπτην· καὶ »Τέχνη ῥαπτικὴ» ἡ τέχνη τοῦ ῥάπτου.

Ῥάπτις, ιδος, ἡ· Θηλ. τοῦ ῥάπτης.

Ῥαπτός, ἡ, όν (ῥάπτω). Ἐῤῥαμμένος συνεῤῥαμμένος, ἐμπαλωμένος, ἐπισκευασμένος Ὀδ. Ω, 228. »χιτὼν ῥαπτὸς» ἀντὶ παλαιὸς, ἐπισκευασμένος ἢ ἐμπαλωμένος χιτὼν, καὶ »κνημῖδας ῥαπτὰς», αὐτόθ. 229. παρὰ Ποσ. Νομ. 2, 2. »ῥαπτῶν ἐπῶν ἀοιδοὶ» ὅπου, ῥαπτὰ ἔπη, καλοῦνται τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα, μὴ ἐν βιβλίοις ἐκδοθέντα, ἀλλ' οὕτω κεχωρισμένα καὶ κεκμηνα ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε τὰ δύνανται οἱ ψαλλοντες ἢ ἀπαγγελλοντες αὐτὰ νὰ τὰ συῤῥάπτωσι καὶ νὰ τὰ συναρμόζωσι πρὸς ἄλληλα ὅπως θέλουσι. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διεῤῥαμμένον, ἢ κεντημένον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. α'. 3. ῥαπτὸν, τὸ συνεῤῥαμμένον καὶ μαλακὸν προσκεφάλαιον· ἢ παρὰ Τούρκοις ὁ λεγόμενος Σελτὲς· ἔστι δὲ οὗτος στρωμάτιον μικρὸν, βάμβακος ἢ μαλλοῦ πεπληρωμένον, καὶ πολλὰς ῥεμβοειδεῖς ῥαφὰς κατὰ τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ ἔχον, πρὸς τὸ μαλακῶς καθέζεσθαι ἐπ' αὐτῷ ἐπιτήδειον· »Τροπιθέιται δὲ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρται μαλακῶς· ὁ Σκλμασιος ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ »Κεντητὸς ταπέτιον ἢ ῥάκος, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ Πλούτου Consuta tapecia. ἐκ τοῦ

*Ῥάπτρια, ἡ, Θηλ. τοῦ ῥάπτης, ἐκ τοῦ

Ῥάπτω, Μ. φω· ἀόρ. β'. παθ. ἐῤῥάφην. Προσκολλῶ καὶ συνειρόω, συνάπτω δύο ἢ καὶ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ διὰ τῆς βελόνης καὶ τοῦ ῥάμματος· κλωστῆς, κ.τ.τ. ῥάφτω, ἀσέομαι, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Παῤ εἰρμὸν τινα συντίθημι τὰ διεσπαρμένα», ἢ ἁπλῶς συντίθημι, συναρμόζω, παρ' Ὁμ. »βοείας ῥάψε θαμειάς», Ἰλ. Μ, 296. ἤτοι βόδινα δέρματα ἐῤῥαψε πυκνὰ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ μέσ. ῥάπτομαι, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. »Ἦλθε ῥαψαμένη σκύτιον». 2) μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, δόλους καὶ μηχανὰς πλέκω, καταστενάζω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἑτοιμάζω. »Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν», Ὀδ. Γ, 118. ὡσαύτως, »θάνατον μέρον, φόνον, δόλον, κ.τ.λ. ῥάπτειν», Ἰλ. Σ, 367. Ὀδ Π, 421. καὶ 379. παρ' Ὁμ. καὶ μετὰ δοτ. προσ. παρ' Ἡροδ. ἐπί τινι· ὡσαύτ. καὶ παροιμ. »τοῦτο τὸ ὑπόθημα ἐῤῥαψε μὲν σύ, ὑπεύκησατο δὲ Ἀρίττα ὀρηξι», ἤτοι σὺ τὸ ἐξεργάσθης, σὺ τὸ ἄρχισας πρῶτον· Ἡρόδτ. 6, 1. 3) ἐν γένει συντίθημι, συνδέω, π. χ. ἀοιδὴν, Ἡσ. Λεῴ. 32, 2. ἔπη, κ.τ.τ. παρβλ. ῥαψῳδέω. 4) ἔτι δὲ παρὰ μεταγεωστ. ταὐτὸν τῷ, τῇ βελόνῃ ποικίλω, κεντῶ· ὅθεν τὰ »Ῥαπτὰ κατὰ τὸν Σαμίιον» ὁ ἀόρ. ἐῤῥαψε εὑρηται παρὰ Νόνν.

Ῥάπυς, υος, ἡ. Γογγυλὶς, γογγύλιον, ἢ γογγύλον, rappa, καὶ rapum Λατ. Rübe Γερμ. καὶ rave Γαλ. Ἀθήν. δ'. σελ. 36η. ὅπου, ῥάπυς, καὶ, ῥάφυς μεταξὺ τῶν γογγυλοειδῶν λαχάνων τινὰ ὁμολογοῦσι. Ὁ Ησύχ. ἑρμην. τὸ »ῥαπὶς, διὰ τοῦ, γογγυλὶς, οἱ δὲ λαμβάνουσι ὅστις ἔτι αὐτὶ τούτου καὶ »ῥαφὶς» ἔχει. Παρὰ Διοσκορ. γ'. 110. καὶ Πλιν. κζ'. 12. καλεῖται τὰ φυτὸν »Λευκοπάτολον», καὶ, ῥαπίκιον, ἕνεκεν τῆς μακρᾶς καὶ ῥαφανοειδοῦς αὐτοῦ ῥίζης. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥαφανος, καὶ ῥαφανὶς. (α)

*Ῥαριάς, άδος, ἡ, ἐξαιρ. Θηλκ. τοῦ ῥάριος, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος.

Ῥάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥᾶρος. Τὸ μικρὸν ἢ παρακμαίρον γεγενημένον βρέφος. Ὁ Ησύχ. ἔσχεν »Ῥάριον, παιδίον.

*Ῥάριος, ία, ιον. Ὁ τοῦ Ῥάου, ἢ ἐκ τοῦ Ῥάου ὤν, ῥαικὸς, ἐξαιρ. ἐκαλεῖτο Ῥάριον, τό, τὸ ἀφιερωμένον τῇ Δήμητρι Ῥάριον πεδίον ἐν τῇ Ἐλευσῖνι, Τυρ. Ὁμ. Δημ. 480. πληρ. Ῥάριον πεδίον, ἐκ τοῦ

*Ῥᾶρος, ου, ὁ, ἀρτιγ. κύρ. ὄνομα. Πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, κατὰ δὲ Φώτ. λεξ. σελ. 357. καὶ Ῥάρ. (Ἡ γραφὴ Ῥᾶρος ἔστιν ἡμάρτημ. διότι ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι φύσει μακρὰ, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχεν ἡ λέξις καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς παραγόμεναι πρὸ τοῦ ρ κατὰ τοὺς Αἰολεῖς οὐχὶ δασὺ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλὸν, Ἐρμαν. Τυρ. Ὁμ. Δημ. 450. Siebelis Παυσ. 1, 14, 2. Bekker Παυσ. T. 2, σελ. 789.)

*Ῥάρος, ὁ. Παιδίον ἢ βρέφος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται πρὸ τοῦ διορισμένου καιροῦ, παράκαιρον, κατ' ἄλλους λέγεται οὕτω ἡ γαστὴρ, ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἡ μήτρα· εὕρηται δὲ ἡ λέξις παρὰ μόνοις τοῖς Γραμματ. ὡς παρ' Ησυχ. καὶ Σουϊδ. (κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικ. ἔπρεπε καὶ ἡ λέξις αὕτη νὰ γράφηται διὰ ψιλοῦ πνεύματος, ῥᾶρος, ἀλλ' ὁ Ruhnk. ep. cr. σελ. 181 ἀμφιβάλλει πάντη περὶ τῆς γραφῆς ταύτης.)

Ῥασθαπυγίζω, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ, ῥαθαπυγίζω.

Ῥάσμα, τό (ῥαίνω). Πᾶν ὅ,τι ῥαίνεται, ἤτοι ῥαντίζεται, ἐπιχέεται, τὸ ῥαντιζόμενον, ῥάντισμα· »Μύρων ῥάσματα», Ἀθήν. σελ. 542. ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαντίζειν, ῥάντισις.

*Ῥάσσατε, Ἐπικ. προττακτ. ἀόρ. τοῦ ῥαίνω, Ὀδσ. Τ, 150.

Ῥάσσω, μέλ. ῥάξω. Παίω, τύπτω, πλήττω, κρούω, πατάσσω, κτυπῶ πρός τι, προστηλόω, καρφόω, ἔτι, διατρυπῶ, διαπερῶ, συντρίβω, καταβάλλω καταθραύω (κατασκάζω), διαῤῥήγνυμι, ῥαΐζω, κατατρίζω, ξεσχίζω, κατατέμνω, διακόπτω, καθόλου δὲ, διαιρῶ, διαμερίζω, διαχωρίζω, καθ' ἣν σημασ. μᾶλιστα εὑρηται τὸ Ἰων. ῥήσσω, συνηθ. ῥήγνυμι 2) ἀμεταβ. ἐκῤῥήγνυμαι, ἐκτρίζω, συντρίβομαι μετὰ κρότου. Ἐκ τοῦ παθητ. παρακμ. »ἐῤῥᾶγασιν πρηνίπτει τὸ, ῥαγτὴρ, ὅθεν τὸ, ῥαγτῆρες, ὁ παίων, κτυπῶν, ἢ ὁ εἰς τὸ κτυπᾶν ἐπιτήδειος, ἢ ὁ κτυπημένος· καὶ, ῥάκτρια, ἡ, δι' ἧς κτυποῦντες τιτθίσσουσιν ἀπὸ τῶν ἑστώτων τὰς ἐλαίας καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς. Ἐνταῦθα δηλοῦσιν ἔτι καὶ τὰ, »Ῥᾶγαλέας, τραχεῖς τόπους, αὐτὶ τοῦ χαλεποὺς· καὶ, βραχώδης, τραχὺς· αὐτὶ, ῥηχώδης· »Βράκετον», ἢ ὡς ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν »Βράκετρον». Ὁ Ησύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥᾴπανον, κλαδευτήριον, αὐτὶ, ῥάκετρον, ὅπερ ὁ Πολυδ. ζ'. 27. συνάπτων μετὰ τοῦ, κοπὶς, συναριθμεῖ αὐτὸ μεταξὺ τῶν τοῦ μαγειρείου σκευῶν καὶ ἐργαλείων. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ »Ῥάχετρον», τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Πολυδ. β'. 138. Εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, ῥάκτρια, ὁ Ησύχ. καὶ Φώτ. ἐχρήσατο ταῖς λέξεσιν, »Οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν». Ἔστιν ἄρα, τὸ, ἀπαράσσω, ἀπὸ κέπτω, ἀποτέμνω, ἀποῤῥίπτω, ταὐτὸν τῷ, ἀράσσω, κατὰ προσθήκην τοῦ α εὐφωνίας χάριν ἔχον. Ἐκ τοῦ, ἀράσσω, τὸ τύπτω, κτυπῶ, προκύπτει τὸ, ἀραγμὸς, ψόφος, ὁ ἦχος καὶ κτύπος δύο συγκρουομένων σωμάτων. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ἄραβος, ὅθεν τὸ, ἀραβέω, ψοφῶ, ἠχῶ, ἦχον ἀπειλῶ, καθὼς π. χ. τὰ πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα. Ἀραντὴρ ταὐτὸν τῷ, ῥαγτὴρ, παρ' Ἡσυχ. δὲ ἔτι ταὐτόν ἐστὶ τῷ, ἀμελκτὴρ, ὡς καὶ τὸ, ἀράσσει, ταὐτὸν ἐστι τῷ, ἀμέλγει πιθανῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐκφράζον τὸν μετ' εὐθυμίας θηλασμὸν τῶν ἀρνῶν καὶ μοσχαρίων, ὅστις γίνεται μετ' ὠθήσεως τῆς σύτων κεφαλῆς πρὸς τὸν μαστὸν. Τοιουτοτρόπως ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ὁ Νίκανδ. Ἀλεξ. 359. »Μόσχος βρίττει ἀναιρούσα χύσιν μεσοικέακ· καὶ ὁ Ησύχ. ἔχει· »Βρόπτειν, τῷ στόματι ἕλκειν· ἔπερ ἴσως »βράττειν» ἐγράφη ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὸ, βράττω, διαφέρει μόνον κατὰ τὴν προφορὰν ἐν τοῖς, ῥάττω, ῥήττω, καὶ ἀράττω· ἕτερος τύπος τοῦ ῥάσσω, ἔστιν ἔτι τὸ, ῥαβάττω, κατά τινα διάλεκτον, ὅπερ κατὰ τὸν Ησύχ. σημαίνει τὸ, τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν, ῥάσσειν τοῖς ποσὶ, ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν· κατὰ δὲ τὸν Φώτ. »Σοβεῖν καὶ τρέφειν, συντόνως ποδοκτυπεῖν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν. Ἡ αὐτὴ λέξις ἐστὶ καὶ τὸ, ἀῤῥαβάττω, ἀφ' ἧς ὁ Ησύχ. ἔχει τὸ παράγωγον, ἀῤῥάβακα, ὀρχηστήν· ἐκ τοῦ ἀραβίττειν, ὅ ἐστιν ὀρχεῖσθαι.

*Ῥάσσων, ὁ, ἡ, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. ἐκ τοῦ, ῥᾴδιος, ἀντὶ ῥάων, Ε. Μ.

Ῥᾶστα, οὐδέτερ. πληθ. ἐκ τοῦ, ῥᾷστος· συνηθ. ὡς ἐπίῤ. Λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, Ξενοφ.

Ῥᾷστος, κατὰ συναίῤρ. ἐκ τοῦ ῥάϊστος, ἴστη, ἴστον, ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ ῥᾴδιος. Εὐκολώτατος, εὐχερέστατος, Ξενοφ. ἴδε ῥᾴδιος.

Ῥαστωνεύσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαστώνη. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ῥαστωνεύω, καὶ

*Ῥαστωνέω, μέλ. ήσω. = ῥᾳθυμέω. Ῥαθυμῶ, διάγω ζωὴν ῥᾳθυμον, ἀνειρᾶν, Ξενοφ. Οἰκον. κ'. 18. »Ὁ μὲν πράσσῃ ἐφ' ὅπερ ὥρμη-

ται βαδίζων, ὁ δὲ ῥᾳστωνεύῃ τῇ ψυχῇ, ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος. ἐκ τοῦ

Ῥᾳστώνη, ης, ἡ, Ἰων. ῥηστώνη (ῥᾷστος). Εὐχερία, εὐκολία, ἑτοιμότης (ἐπιδεξιοτύνη) ἑτοιμότης, ταχύτης εἰς τὸ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, ἐπιδεκτικότης. Ξενοφ. Ἀπομν. η'. ιγ'. 5. «Μηχάνεσθαι τὰς ὁδοὺς χαλεπὰς, τὸ δὲ μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορεύεσθαι, πολλὴν ῥᾳστώνην παρέχειν. 2) Εὐκολος, εὐτυχὴς πρόοδος, εὐτυχία, εὐδοκίμησις, εὐτύχημα, ἔκβασις. 3) ἐλαφρότης ἢ ἐλαφρυσμὸς καὶ ἀναψυχὴ ἀπὸ τῶν κόπων καὶ πόνων, ἀνακούφωσις, ἀνάῤῥωσις καὶ καλλιτέρευσις ἀπό τινος ἀσθενείας, ἄνεσις, ἀνάπαυσις τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοὸς ἐκ τῶν ἀλληπαλλήλων φροντίδων· ἡσυχία, ἀμεριμνία, Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 19. «Ὅπου περ καὶ πονεῖν ἀναγκάζεται ὁ ἵππος, ἐνταῦθα καὶ τῆς ῥᾳστώνης τυγχανέτω· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. ε'. η'. η'. «Τὴν ἐπόμενον διὰ ῥᾳστώνην· καλλιτέρευσις ἀπὸ τῆς νόσου, ἀναλαβὴ τῆς ὑγείας. Πλούταρχ. εἰς Κάτων. μειρ. ε'. «Ῥᾳστώνη καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος». ἔτι δὲ σχολὴ, ἀργία, ῥᾳθυμία, νωθρία, χαυνότης, ἡδυπάθεια, τέρψις, τρυφὴ, ἡδονὴ. Ξενοφ. Ἀγησ. ε'. 3. «Πονῶν ἠγάλλετο, ῥᾳστώνην δὲ πᾶσαν οὐ προσήκειν ἡγεῖτο τὴν ἀρχίαν, ῥᾳθυμίαν· 4) Εὐαρέστεια, προθυμία, τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀρεστὸν καὶ εὐπρόσδεκτον γίνεσθαι, «ἐκ ῥᾳστώνης τῆς Δημοκήδου». Ἡροδ. 186. ἤτοι ἐξ ἐπιτηδειότητος, ἐκ καλῆς διαθέσεως πρὸς τὸν Δημοκήδη, τὸ Λατ. facilitas.

Ῥᾴστωρ, ορος, ὁ (ῥάζω) καὶ ῥαίστωρ, ταὐτὸν τῷ, Ἡρκτήρ. Ἡσύχ. ἀμφ.

* Ῥάστερος, ἁρα, ερον· ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Ἰων. ῥήτερος, Lobeck. Φρυν. σελ. 402. Boeckh. Πιν. Ὀλ. 8, 60.

Ῥαφανέλαιον, τό (ῥάφανος, ἔλαιον). Ἔλαιον ἀπὸ ῥαφάνου, ἤτοι ῥαπανίου. ῥαπανόλαδον· Διοσκορ.

Ῥαφάνη, ης, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥάφανος. Βατραχομ. ὕστερ.

Ῥαφανηδόν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ῥαφανίδος, τοῦ ῥαπανίου. ἴδε Καυληδόν.

Ῥαφανίδειον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφάνου ἢ τῆς ῥαφανίδος, ῥαπανάκιον.

Ῥαφανιδόω, ῶ (ῥαφανὶς). Ῥαπανίζω, ἢ εἰς ῥαπάνιον σχηματίζω, μεταβάλλω· συνήθ. ῥάφανον ἤτοι ῥαπάνιον βάλλω εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ μοιχοῦ· ἦν δὲ ἡ τῶν ἀλόντων μοιχῶν παιδεία τοιαύτη ἐν Ἀθήναις, «Ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέτρασι δέρμῃν ἐπέπαστον, βατάκους ἱκανὰς λογιζόμενοι ταῦτα». Ὁρᾶ Ἀριστοφ. ἐν Νεφέλ. 1085. καὶ τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι, ὅθεν καὶ ἡ τοιαύτη παιδεία ἐκαλεῖτο ῥαφανίδωσις.

Ῥαφανιδώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαφανὶς, εἶδος). Ὁ εἶδος ῥαφανίδος ἔχων, ἢ ὅμοιος ῥαφάνῳ.

Ῥαφανίδωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος βάσανος καὶ παίδευσις τῶν μοιχῶν. ἴδε ῥαφανιδόω· καὶ Παρατίλλω.

* Ῥαφάνινος, ινη, ινον. Ὁ ἐκ ῥαφανίδος κατασκευασμένος, ῥαπανίσιος. ἐκ τοῦ

Ῥαφανὶς, ἴδος, ἡ. Ῥαπάνιον, Λατ. Raphanus. φυτὸν τὸ ἐδώδιμον καὶ κηπευτικὸν, οὗτινος ἡ ῥίζα ἔστι κρομμυοειδὴς καὶ ὀπιμήκης, δριμεῖαν καὶ καυστικὴν τινα ποιότητα ἔχον. «Ῥαφανὶς ἀγρία» ἢ παρ' ἡμῖν λεγομένη Ῥαπανίδα· λέγεται οὕτω, διὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι. Ἀθήν. β'. σελ. 56. ὅστις ἀριθμεῖ ταύτης ἓξ Θεοφράστου πέντε γένη· παραβλ. καὶ ῥάφανος. (Τὸ Ἰωνικὸν τῆς λεγούσης ἦν κατὰ μὲν Δράκ. σελ. 23, 21. 45, 24. παρὰ τοῖς Ἀττ. βραχὺ, παρὰ δὲ Ἰωσ. καὶ κοιν. μακρὸν, σελ. 80, 5. ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξ Ἀριστοφ. Νεφ. 981, καὶ Πλουτ. 543. καὶ ἄλλων ἔτι πολλῶν παραδειγμάτ. φαίνεται σαφῶς ὅτι εἶναι μακρόν.) ὅθεν

Ῥαφανίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. ῥαφανῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος ἢ ὁμοία τῇ ῥαφανίδι, ῥαφανιδώδης, ἢ ὅμοιος ῥαφανίδι.

Ῥάφανος, ἡ, παρ' Ἀττικοῖς, ἡ Κράμβη· τὸ λάχανον Brassica· παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς ἑλλ. ταὐτ. τῷ ῥαφανὶς, ῥαπάνιον· Lob. Φρυν. σελ. 141. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. «Ῥαφανὶς, καὶ ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ Κράμβη· ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφανος (τὸ ῥαπάνιον)». ὁ Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὴν ῥαφανίδα, ῥάφανον εἶπε. Φών. Τρύφων δὲ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μαράς, ῥαφανίδας λέγεσθαι· τὰς δὲ μεγάλας, ῥάφας. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάπυς, ῥάφυς, Λατ. rapa, rapum. (υυυ) ὅθεν

Ῥαφανώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἡρακλειοειδὴς, ἢ ῥαφανιδώδης.

Ῥαφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου, ἢ τόπος ἐν ᾧ ῥάπτουσι· Γλωσσ.

Ῥαφεύς, έως, ὁ (ῥάπτω, = ῥάπτης. 2) Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1615. «φόνου ῥαφεύς», ὁ φόνου πράξας, ὁ φονεύς, ἢ ὁ φόνου μηχανώμενος.

Ῥαφή, ἡ (ῥάπτω). Ἕνωσις δύο σωμάτων διὰ βελόνης καὶ ῥάμματος γινομένη, καὶ ὁ τόπος αὐτὸς τῆς ἑνώσεως, ἤτοι ἡ συναφὴ καὶ σύνθεσις δύο ἢ καὶ πολλῶν τμημάτων πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα συνάρμωσις, ἡ ἐπίθεσις, ὡς «ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἰμάντων» Ὀδ. Χ, 186. ἔτι δὲ καὶ «ῥαφὴ τοῦ κρανίου» Sutura· ὁ τόπος ἔνθα συνάπτονται καὶ συνενοῦνται τὰ τμήματα τοῦ κρανίου, Ἡροδ. 9, 83, καὶ Γαλην.

* Ῥαφία, ἡ· = ῥάφη ἀμφ.

Ῥαφιδεύς, έως, ὁ (ῥαφιδεύω). Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418. ἀντὶ τοῦ, ὁ διὰ ῥαμμάτων ποικιλτὴς, Κεντητὴς· ὅστις διὰ κεντημάτων ποικίλει τὰ ὑφάσματα, ταὐτ. τῷ ῥαφεύς.

* Ῥαφιδευτὴς, οῦ, ὁ (ῥαφιδεύω), = τῷ ῥαφιδεὺς παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥαφιδευτός, ἡ, όν. Ἐῤῥαμμένος, πεποικιλμένος διὰ ῥαμμάτων, ἢ ῥαφῶν. Κεντητός. = ῥαπτός. ἐκ τοῦ

* Ῥαφιδεύω, μέλ. εύσω, ταὐτ. τῷ ῥάπτω.

Ῥαφιδοθήκη, ἡ (ῥαφὶς, θήκη). Θήκη τῶν ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥάφιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφὶς, βελονάκιον.

Ῥαφὶς, ἴδος, ἡ (ῥάπτω). Τὸ σιδηροῦν ὄργανον δι' οὗ ῥάπτομεν, ἢ κεντοῦμεν, βελόνιον, ἢ βελόνη, Λατ. acus. ὁ Γαλην. ἐν λεξ. Ἱπποκρ. ἑρμηνεύει τὸ «Ῥαφίον», διὰ τοῦ, Κεντήριον, ᾧ διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιούτων ἐπιτηδείους ὀπὰς τῇ τοῦ λίνου διέρτει παρατεινάζουσιν, παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 90. Δωρ. ῥαπίς. 2) ἔτι δὲ ἰχθὺς τις θαλάσσιος οὕτω καλούμενος διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς βελόνης.

Ῥάφυς, υος, ἡ· = ῥάπυς.

Ῥαχάδην, Ἐπίῤῥ. (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως, μὲ τὴν ῥάχην. Ἡσυχ. ἀμφ.

Ῥαχάς, άδος, ἡ. ἤτοι ἐκ τοῦ ῥάχις, τόπος ὑψηλὸς, ἀπότομος, ῥαχιὰ, ἢ ἐκ τοῦ ῥάχος, ἡ, τόπος θαμώδης, ἢ καθ' Ἡσύχ. χωρίον σύδενδρον καὶ μετέωρον, διὰ τὸ φόφον ἀποτελεῖν κατασειόμενον. ἴδε.

Ῥαχετρίζω, (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως διακόπτω, ἔτι καὶ ῥακετρίζω. Πολυδ. β'. 136.

Ῥάχετρον, τό (ῥάχις). Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Πολυδ. β'. 136. καὶ Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀπὸ ὀπίσθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ τὸ Πλευρόνιον. Ἐκ δόλου δὲ, ταὐτὸν τῷ, ῥάχις. ἐγράφτ. ἔτι καὶ ῥάχετρον.

Ῥᾶχία, ἡ, Ἰων. ῥηχίη, Ἡροδ. παρ' Ἀττ. καὶ ῥηχεῖη, (ῥήσσω, ῥάσσω) ταὐτὸν τῷ, ῥηγμὶν. Τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλὸς, ἀφ' ᾧ προσβάλλοντα τὰ κύματα ῥήγνυται καὶ σκεδάζονται μετά τινος ἀγρίου ἤχου. Αἰτχύλ. Προμ. 719. «Ἀλίττονοι ῥαχίαι» καὶ Ἡρόδ. 7, 37. 8, 129. Θουκ. 4, 10. καὶ Νικήτ. Χρ. γ'. 4. «Ῥαχίη πέτρα καὶ πάγῳ· καὶ ἐντεῦθεν ἡ Παροιμία «Ῥαχίας λαλίστερος· ὁ φλύαρος, λάλος ὡς ἡ ῥαχία. Ἁπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀκτή. Αἰγιαλὸς, παράλιον, παραθαλάσσιον, τόπος ἔνθα προταράσσουσι τὰ κύματα, κεῖται παρ' Ἡλιοδώρ. καὶ Πολυαίν. ε'. β'. «Πρὸς ταῖς ῥαχίαις τῶν κυμάτων». 2) τὰ κύματα τῆς ἀνυφουμένης, καὶ ἐξογγουμένης θαλάσσης, ὅθεν παρ' Ἡροδ. 2, 11. 7, 198. ῥηχίη καὶ ἄμπωτις κεῖνται ἐκ παραλλήλου, καὶ δηλοῦσι τὴν παλίῤῥοιαν τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ Σουΐδας «Ῥαχίην, τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης» συνεπιμαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας «Ῥηχὲς, ὁ, ἡ· καὶ Πλησυνστ. ῥηχά, τὰ ἀβαθέστερα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν μέρη τὰ πρὸς ταῖς ἀκταῖς, ἔνθα φύονται τὰ πρῶτα διὰ τῶν ποδῶν, ἔπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Τέναγος. ταυτόσημ. τῷ ῥηχίῃ ἐστὶ καὶ ἡ πλημμύρα, Ἡρόδοτ. η'. 129. «Αἴτιον δὲ λέγουσι τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος γενέσθαι τόδε· ἡ συνήθεια, ἐμῤῥάξει τοῦτο διὰ τοῦ ῥήχη, καὶ ἀντίκειται τῷ, πλήμμη· ὁ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἄμπωτις, ἀντὶ τούτου ῥιχία, ἔχει· «Ἄμπωτις, αἱ περὶ τὸν Ὠκεανὸν ἀποφυγαὶ καὶ διαστάσεις, καὶ περὶ τὴν Δυβίην· παρὰ τὸ ἀναπίνεσθαι· κυρίως δὲ Ἄμπωτις ἡ ἀναπέμπουσα, ἡ ξηρασία, ἡ ῥηχία. Διονύσιος δὲ ὁ Περιηγητὴς· οἷον «Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιτροχάει ψιμάθοισι· κυρίως δὲ λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης, ἤγουν ἡ ἀναπεμπομένη θάλασσα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος, ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις τῆς ὕλης· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐξηγήτεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους· «ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν». 2) Ὁ θόρυβος ὁ κρότος αὐτῶν τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι κατὰ τῆς παραλίας, καὶ ἐντεῦθεν πᾶς θόρυβος, ταραχὴ, συρφετὸς, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 377. «Νόει ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠρεμισμένην» ἀντὶ τοῦ, Θόρυβον, ὀχλώδη βοὴν καὶ ταραχὴν· ὁ Πλούταρχ. συνεφέρει τοῦτο καὶ μετὰ τοῦ, Ψόφος· καὶ 3) Θρυγμὸς, ῥαγμὸς, περιῤῥαγμένος τόπος, εἰρκτὴ. ἴδε ῥάχος, ἡ, Ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως θεωρεῖται ὡς Ἀττικὴ· ἡ δὲ δευτέρα ἔστι μᾶλλον παρ' Ἴωσιν ἐν χρήσει.

Ῥαχίαῖος, αία, αῖον (ῥάχις). Ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ῥάχιν, κολλημένος εἰς τὴν ῥάχιν.

Ῥαχίζω, μέλ. ίσω (ῥάχις). Διακόπτω, διαιρῶ τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, διατέμνω, σφάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ θυσιαζομένων ζώων διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν τοῦ ἱερείου κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, ῥαχίζειν, καὶ διὰ τοῦ, πλεῖον τὸ ἱερεῖον· καὶ καθόλου, κόπτω, διαχωρίζω, κατατέμνω, σφάζω, φονεύω, ἀποκτείνω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· «ἐκεῖρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων». Σοφ. Αἴ. 56, καὶ 299. καὶ Αἰτχύλ. Πέρσ. 424. 2) τροπ. ἀλαζονεύομαι, τερατεύομαι, μεγαλορρημονῶ, πομπάζω. — Σπάνιοι συγγεν. τύπ. εἰσὶ τὸ ῥακίζω, ῥακετίζω, καὶ ῥαγχίζω. (Ἡ λέξις δύναται ἔτι νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ἀλλὰ τότε δὲν ἀναφέρεται ἡ ἰδίως σημασία αὐτῆς εἰς τὴν ἐκ τοῦ ῥάχις, ἤτοι δὲν σημαίνει πλέον τὸ διὰ τῆς ῥάχεως τέμνειν.)

Ῥάχις, εως, Ἀττ εως, ἡ. Τὸ νωτιαῖον μέρος τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅπερ περιέχει ὅλην τὴν σύμπηξιν τῶν τριάκοντα τεσσά-

ρων σφονδύλων, ἀπὸ τῆς ὀσφύος θηλαδὴ μέχρι τοῦ τραχήλου, τὰ νῶτα, αἱ πλάται, ἡ ῥάχη, κυρίως δὲ, τὸ ἐξέχοντα ἐξέα μέρη τῆς συνεχείας ὅλου τούτου τοῦ μέρους, σηλ. τῆς ῥάχης, ἅπερ καὶ ἄλλως Ἀκανθα τοῦ νώτου καλοῦνται, ὡς καὶ οἱ Λατῖνοι παρεμοίως τῷ Ἀκανθα, Spinam dorsi καλοῦσιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γαλλικὸν Epine du dos· ὅθεν «Μυελὸς κοίλης ῥάχεως», ἤτοι ἄλλως, ῥαχίτης μυελὸς, λέγεται. Ἀρχέλαος παρ' Αἰτιγείῳ κεφ. ιϛ'. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάχος, ἡ, ὅπερ ὀγλεῖ, αἱμασιὰ, βάτος, ἀκανθώδης δάμνος. 2) Τὰ ἐξέχοντα καὶ ὀξέα μέρη τῶν πλευρῶν κατὰ τὸ μέσον τῆς ὠμοπλάτης. 3) ῥάχις βοὸς, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐξοχὴν τῆς βοὸς ὀστοῦν, τὸ κόκκαλον τῆς μύτης. 4) Τροπ. «Ῥάχις ὄρους» τὸ ἐξέχον τραχὺ καὶ ἀποτομον μέρος τοῦ ὄρους, «ῥάχις τοῦ οὔρεος», Ἡροδ. 3, 54. 7, 216. ἐξαίρ. τὰ ὄκρα, αἱ σκοπιαὶ, αἱ κρημνώδεις κορυφαὶ τῶν βουνῶν. Δονῦσ. ὁ Ἅλικ. ὀρχ. ε. 44. λέγει· «Ὀρειὴν ῥάχιν» ἀντὶ, ὄρους ῥάχιν· τὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους συντυχῶς καταβαίνουσαν ἐξοχὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ πρὸς τὰ πεδία· οὕτω καὶ «Φύλλου ῥάχις», Στρᾰβ. τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων πλευρὰ, ἤτοι αἱ τραχεῖαι αὐτῶν ῥαμματοίδεις ἐξοχαὶ· (ἐκ τοῦ ῥάχις ἐσχηματίσθη κατ' Αἰολ. διάλεκτ. τὸ Λατ. Ibachium.)

Ῥαχιστήρ, τῆρος, ὁ· καὶ

Ῥαχιστής, οῦ, ὁ (ῥαχίζω). Ὁ τὸ ἱερεῖον κατὰ τὴν ῥάχιν διατέμνων, διακόπτων 2) Ἀλαζὼν, κομπαστὴς, ψεύστης, μεγαλουργὸς, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος, καυχησιάρης· καὶ Φατ. πτους μεγάλους κακουργοῦντας ῥαχιστὰς φαμέν· παροβλ. καὶ ῥαχίζω.

Ῥαχιστός, ἡ, όν (ῥαχίζω). Διακεκομμένος, διακεχωρισμένος, κεκομματισμένος· «Κρεῶν μέρη ῥαχιστά». Ἀθήν. σελ. 295. πρὸς τὰ κατὰ ἢ πρὸς τὴν ῥάχιν διακεκομμένα.

Ῥαχίτης, ου, ὁ· Ησλ. ῥαχίτις, ιδος (ῥάχις). Ὁ ἐκ τῆς ῥάχεως, ἢ ἐν τῇ ῥάχει ὤν, ὁ εἰς ῥάχιν ἀνήκων. «Μυελὸς ῥαχίτης» ὁ ἐν τῇ ῥάχει μυελὸς, ἤτοι ἄλλως καὶ «Νωτιαῖος» λέγεται· καὶ ἡ ῥαχίτις, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἰόσος· ἢ κατὰ τὴν ῥάχιν νίσις, ῥαχιτισμὸς, ἣν οἱ νεώτεροι Ἰατροὶ, Ἀγγλικὴν ἰόσιν, λέγουσι.

Ῥαχιώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ῥάχις, εἶδος). Τραχὺς, πετρώδης, πλήρης ῥαχίων, ἢ ὅμοιος ῥαχίῃ· «Αἰγιαλὸς, παραλία ῥαχιώδης» πλήρης πετρῶν καὶ βράχων, βραχώδης, πετρώδης. Στραβ. ιϛ'. σελ. 1093. συνεχφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἀλίμενος.

Ῥάχος, τὸ· ταὐτόν τῷ, ῥάκος. Πᾶν ἐκσχισμένον ἢ ἀποτετμημένον κομμάτιον, ἔσχισμα, μπάλωμα, κ. τ. τ. ἐξαίρ. δὲ ἀναφερόμ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ῥάχις, ἀποῤῥάχισμα, ἀποσπασμα, ἀποτετμημένον μέρος ἀπὸ τῆς ῥάχεως, τῶν νώτων. Ησυχ.

Ῥάχος, ἡ· Ἰων. ῥηχὸς, ἡ ῥῆχος. Θάμνος ἀκανθώδης, βάτος, μικρὰ τραχεῖα καὶ ξηρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς φυομένη δενδράκια παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 7. «Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχεως· συνέχονται γὰρ αἱ ῥάχεις, ὅπου τάσσεται, ὡς φαίνεται τὸ ῥάχος, ἀπ' ἐναντίας τῶν μεγάλων δένδρων. — 2) περίφραγμα ἐξ ἀνακαθωδῶν θάμνων, ἐκ βάτων, αἱμασιὰ, φράκτη, ἢ ὁ ἐξ ἀκανθωτῶν καὶ τραχέων ῥάβδων ἢ βέργων κατασκευαζόμενος φραγμὸς· ὁ Ησυχ. ἔχει «Ῥάχοι, χειράδες, στειβαὶ, φάγματα· ἔνιοι τοὺς σφακέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι δὲ μυρικίνας ῥάβδους. Ἔστι δὲ ἀκανθάδες φυτὸν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα». Εὐστάθ. «Ῥάχοι, αἱ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι» παρ' Ἡροδότ. 7. 142. ἔνθα κεῖται ὁ Ἰων. τύπ. «Ῥηχοὶ», ἢ κατὰ τὴν τοῦ Schwgh γραφ. ῥηχὸς, σημαίνει τὸν διὰ τῶν ἀκανθωτῶν τούτων ῥάβδων Φραγμόν. «Ἡ γὰρ ἀκρόπολις τοπάλαι τῶν Ἀθηναίων ῥηχὶ ἐπέφρακτο· οἱ μὲν δὴ κατὰ τὸν φραγμὸν συνεβάλλοντο τοῦτο τὸ ξύλινοι τεῖχος εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ὀρηχοὶ παρ' Ἡσυχίῳ· ἀντὶ τοῦ, αἱμασιά· παρομοίως ἑρμηνεύεται τὸ, ῥαχίαι, καὶ, ῥηχίαι, διὰ τοῦ, φραγμὸς, εἱρμὸς, 3) πᾶσα ἀκανθώδης, ἢ κατρώδης καὶ τραχεῖα ῥάβδος, βέργα, «Ῥάχεσιν ὁρμάδος στεγεῖν» ἐκ Σοφοκλέους, ἐ Φώτιος ἑρμήνευσε διὰ τοῦ, φραγμὸς, προστιθεὶς καὶ τὸ «Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι, καὶ τὸ καθόλου αἱ τραχεῖαι καὶ ἀκανθώδεις ῥάβδοις· ὁ δὲ Ησυχ. ἑρμήνευσε τό, «Ῥάχοι, διὰ τοῦ, Φάκελοι τῶν ξύλων· καὶ ὁ Σουϊδ. διὰ τοῦ «Δέτραι δραγμάτων» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ησυχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἔραχος, τὸ δράγμα, Βοιωτοί· ἔθεν ἐν γένει, ῥάβδος, ψρύγανον· ἢ κλάδος, κλανάρι, καὶ τὸ νέον κλῆμα τῆς ἀμπέλου τὸ ὁποῖον ἄρτι φυτεύεται, καταβολάδα, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 5. «Ἀφιέντες τὰς ῥάχας», ὅπου σημαίνει ἡ λέξις τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπόῤῥιγες (καταβολάδες). Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ μεγάλ. Ἐτυμολ. ἑταῦθα «Ῥέχουσι» ἀτέγνωσε, διότι ἑρμήνευσε τό «Ῥάχος, διὰ τοῦ, Σκάλοψ ὁ ἀκανθώδης» προστιθεὶς «Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου (λέγεται), ἐπεὶ ἀπεξύεται (πλαγίως κόπτεται) ἐν τῷ τεμισσεῖσθαι· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται τό, Ῥαχοῦσαι, ἀντὶ τοῦ, Κόψαι, κλαδεῦσαι Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐστὶ συγγεν. τῷ ῥάκος, ἀλλαγεῖσα τὰ παραβάλλ. μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ εὐρισκόμενα, «Ῥαχίδες, ὀρόδαμνοι κλάδοι· καὶ, Ῥάδαμνος, ἀντὶ τοῦ, Ὀρέδαμνος· ἂν τό, Ῥαχίδες, εὐ ταὐτὸν ἐστὶ, τῷ, Ῥάδικες· ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης ἡμάρτησεν ἔνιοι, ῥάχη, ἡ. 4) Κατὰ Παυσαν. β, 32. παρὰ Τροιζηνίοις ἐλέγετο ῥάχος, καὶ ἡ ἀγρία ἐλαία. (Ἡ λέξις οὖτη ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, ῥασσω, ῥήσσω, ῥηγνυμι, ῥάκος, καὶ συγγεν. ταύτεις εἰσὶ τό, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ τό, ἐρύσσω, ῥαγμὸς.) (νυ)

Ῥαχόω (ῥάχος, ἡ, 3). Τὰ νέα κλήματα τῆς ἀμπέλου, ἤτοι τὰς καταβολάδας, τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπόῤῥιγες περικόπτω, ἢ κλαδεύω, ἢ ἀπεξύω.

Ῥάψις, εως, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάπτειν, συνειρεῖν, συντιθέναι, ῥάψιμον, συῤῥαφή.

Ῥαψῳδέω, ῶ. Μ. ησω (ῥαψῳδὸς). Ῥαψῳδὸς εἰμὶ, τουτ. ἀπαγγέλλομαι, ἢ διηγοῦμαι τὴν ἱστορίαν, καὶ τὰ συμβάντα τῶν ἄλλων κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐσθῆτα δὲ καὶ, ἐκφωνῶ ποιήματα, Διογ. Λοέρ. 9, 18. ἡ περιφερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν λέγω ῥαψῳδίας. ἴδε ῥαψῳδὸς. 2) καθόλ. λέγω τι ἐκ στήθους ὅπερ πρότερον ἔμαθον, ἐκστηθίζω, λέγω ἀπ' ἴξω, συνῳδ. ἐπὶ μεμητικῆς ἐπιδείξεως παιδὸς ὅπερ λέγεται ἄνευ ἀγχινοίας, καὶ δι' ἁπλῆς μόνον μηχανικῆς παρασκέυσεως, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ συμφέρον καὶ τὴν περίεργειαν τῶν ἄλλων ὅσοι τὸ ἀκούουσι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ φλυαρῶ, ἁμιλῶ εἰς τὰ χαμένα, ἢ διηγοῦμαι μωρολογίας, καὶ βωμολοχίας· ὁ Δημοσθένης λέγει· «Οὐδὲν οὖν ἄλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσι οἱ πρέσβεις περιέρχομενοι δίλουσιν εἰπεῖ εἰς ὅλους τὰς παραγγελίας ἢ τὰ ἐπιτάγματα αὐτῶν ὡς οἱ ῥαψῳδοί· οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 277. Ε. «Λόγος ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενος». ὅθεν

Ῥαψῴδημα, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ ῥαψῳδοῦ λεγόμενον, ἢ ἀπαγγελλόμενον, καθόλ. πᾶν ὅ,τι ἀπαγγέλλεται, ἢ διηγεῖται, ἱστορεῖται, καὶ ἐξαίρ. λῆρος, μωρολογία, φλυαρία, ψεῦμα, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν ῥαψῳδῶν λεγόμενον, Ησυχ. καὶ Φώτ.

Ῥαψῳδία, ἡ (ῥαψῳδὸς). Κυρίως λέγεται μὲν πᾶσα ᾠδὴ ἢ ποίημα ἐκφωνούμενον ἢ ψαλλόμενον ὑπό τινος ῥαψῳδοῦ, ἐξαίρ. ὅμως τμῆμά τι, ἢ γραμμα ἐκ τοῦ Ὁμήρου ποιημάτων τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, παρὰ τὸ τεχνικὴν συνέχειαν ἐῤῥάφθαι, ὅπερ οἱ ῥαψῳδοὶ περιερχόμενοι ᾖδον. Πλάτ. εἰς Τίμαιον· 2) καὶ πᾶσα ἀπαγγελία ἢ ἐκφώνησις ὁποιουδήποτε ἄλλου ποιήματος· οὕτω λέγει ὁ Πλάτων περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅτι οἱ παῖδες ἐγυμνάζοντο ἵνα ἐκφωνήσωσι καὶ ψάλλωσι ποιήματα κατὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν, καὶ ἄθλον διὰ τοῦτο ἐλάμβανον. «Ἄθλα γὰρ οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίαις» ὁ δὲ Ησύχ. ἔχει· Ῥαψῳδία, σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συῤῥαφὴ, ἢ μέρος ποιήματος· καὶ ὁ Φώτιος· Ῥαψῳδία, φλυαρία, λόγων συναφὴ, ἀδολεσχία. ἴδε καὶ ῥαψῳδός.

Ῥαψῳδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -ῶς. Ὁ εἰς ῥαψῳδίαν ἢ ῥαψῳδὸν ἀνήκων, ἢ ἴδιος τοῦ ῥαψῳδοῦ, εἰς ῥαψῳδὸν μόνον ἁρμοδιώτερος ἢ ἁρμόζων. ἐκ τοῦ

Ῥαψῳδός, ὁ (ῥάπτω, ᾠδὴ). Κυρίως μὲν ὁ συῤῥάπτης, συντάκτης, καὶ συνθετὴς ποιημάτων ἢ ὕμνων, ἰδίως δὲ ἐνίοτε οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥαψῳδοί, ἐκείνους ἔσαι κατεγίνοντο καὶ συνέῤῥαπτον, ἢ εἰς ἓν ἔλεον συνῆγον καὶ συνήρμοζον ἕκαστα ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἡσιόδου, καὶ ἐν γένει τῶν ἀρχαιοτάτων Ἐποποιῶν, καὶ περιφερόμενοι ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, ἢ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν ἀπήγγελλον αὐτὰ, ἤ τὰ ἔψαλλον, ὡς παρ' Ἡροδ. 5, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ κατ' Εὐστάθ. Ὁ τὰ μερικὰ τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως συνείρων καὶ οἱονεὶ συῤῥάπτων καὶ περιάδων, ὁ δὲ Πίνδαρος, Νεμ. 2, 2. καλεῖ τοὺς τοιούτους κατὰ ποιητικὴν περίφρασιν, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς, ὡσαύτ. καὶ ὁ Ησ. λέγει Λεψ. 34. περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ Ὁμήρου «ῥάψαντες ᾠδὴν» ἐσχηματισμένως δὲ οἱ ῥαψῳδοὶ πρὸς ἀλλήλους σύστημά τι ἢ φυλὴν τινα ἰδίαν, ἥτις κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ νεαρᾶς διαπλάσεως τῶν Ἑλλήνων ἐθεωρεῖτο καὶ ἐτιμᾶτο μὲ σέβας ὑπὸ τῶν λαῶν ὡς μεμυημέναι τῶν θεῶν, καὶ φύλακες τῶν ἀξιομνημονεύτων καὶ ἡρωϊκῶν ἔργων καὶ παραδειγμάτων τῆς τότε ἐποχῆς, οἵτινες εἰς τὰς ἀπαγγελίας καὶ ἐκφωνήσεις, τὰς ὁποίας ἐκαμνον τῶν διαφόρων Ποιημάτων, ἐφύλαττον κανόνας τινὰς τῆς τέχνης καὶ ἔζημα μὲ τὴν ἀνήκουσαν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἰδίως ἀποτέμεται καὶ χρεών ἐστι ἡ διαφύλαξις τῶν Ὁμηρικῶν Ποιημάτων. Ὅτε δὲ ταῦτα τὰ Ποιήματα ὀπό ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατήντησαν νὰ γίνωσι κοινὰ, καὶ νὰ διαδίδωνται ἀκαταπαύστως διὰ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ἢ νὰ πολλαπλασιάζωνται διὰ τῆς ἀντιγραφῆς αὐτῶν, τότε οἱ ῥαψῳδοὶ ἐνομίζοντο πλέον ὡς περιττοὶ, καὶ ἐκαταφρονοῦντο ὡς ἀνωφελεῖς καὶ ὀχληροὶ παράσιτοι, καὶ τοιούτους ἤδη περίστησι αὐτοὺς ὅτε Ξενοφῶν καὶ ὁ Πλάτων. Εἶχον δὲ συνήθειαν οἱ ῥαψῳδοὶ ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν καὶ ψάλλειν τὰ τοιαῦτα ποιήματα νὰ κρατῶσι μίαν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἥτον δὲ ἡ ῥάβδος αὕτη συνήθ. ἐκ ξύλου ἐβένης, ὡς ὁ Ἡσιοδ. ἐν Θεογ. 30. φησί· «ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι, καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον ἐρέψασθαι» καὶ Παυσ. 5, 30. εἶπεν ὅτι ὁ Ἡσίοδος ψεύδεται περὶ ῥάβδου δάφνης ὄζον, παρέβλ. καὶ Boeckh expl. Pind. I. 3, 56. Ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου ἔλαβον αἰτίαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὅσοι ὑπέθεσαν τοὺς ῥαψῳδοὺς ὡς μόνον εὐτελεῖς συῤῥάπτας καὶ ἐμπαλωτὰς ᾠδῶν καὶ ἐπῶν, νὰ παράξωσι τὴν ὀνομασίαν οὕτως ἐκ τοῦ, ῥάβδος, καὶ νὰ θέλωσι μᾶλλον νὰ καλῶνται ῥαβδῳδοί· οὕτω ὁ Σχολιαστὴς Πλάτωνος εἰς Ἴωνα συνῳδὰ τῷ Φωτίῳ καὶ Ἐτυμολ. ἔχει· «Ῥαψῳδοὺς, φασὶ, τοὺς τὰ

Ομήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας ἀπήγγελλον. Ῥαψῳδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν, χωρὶς ἔργου τινός. καὶ ῥαψῳδὸς δὲ ῥαψῳδία τις οὖσα ἀπὸ τοῦ δαφνίνη ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα. Διον. Θρᾴξ. παρ' Εὐσταθ. — Περὶ Ῥαψῳδῶν ἴδε καὶ Οὐολφ. Προλεγ. σελ. XCVI. Heyne Ἰλ. Τομ. 8. σελ. 793. 2) Ὁ Σοφοκλ. Ο. Τ. 391. καλεῖ τὴν Σφίγγα, κύνα ῥαψῳδόν, διότι εἰς ὁποίους ἤθελεν πλησιάσει ἀπήγγελλε τὸ αἴνιγμα αὐτῆς.

Ῥάων, ον, ανών. Συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος.

Ῥᾴως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥᾳος, ταὐτὸν τῷ ῥᾳδίως. Σουϊδ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ε.

Ῥέα, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἐκ τοῦ ῥᾴδιος ταὐτὸν τῷ, ῥᾳδίως, εὐκόλως, ἐλαφρῶς ἄνευ πόνου καὶ δυσκολίας, συχνάκ. ἐν Ἰλ. παρὰβλ. ῥεῖα (υ, ἐν δὲ Ἰλ. Μ, 381. Ν, 144. Ἡσ. Ἔρ. 5. εὑρηται ὡς μία μακρὰ συλλαβή.)

Ῥέα, Ἐπ. καὶ Ἰων. Ῥείη καὶ Ῥεῖα, ἡ, Ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, καὶ μήτηρ τοῦ Διός, κατὰ τὸν μῦθον, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ. — Ῥείη ἐστὶν ἔντε τῇ Ἰλ. καὶ Ἡσ. ὁ συνηθὴς τύπος. Ὁ πεζὸς τύπ. Ῥέα κεῖται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ὅπου ὡς μία συλλαβὴ ἐκλαμβάνεται· τὸ δὲ Ῥείη εὑρηται Ὁμ. Τμ. Δημ. 459 καὶ Ἡσ. Θεογ. 467. (Πιθανῶς τὸ Ῥέα προεκτάθη κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἔρα, διὰ καὶ κατ' ἀρχ. τηματ. δηλοῖ τὴν Γῆν.)

Ῥεβοειδής, πάλλ' ἀμφιβ. ἀντὶ τοῦ, ῥαιβοειδής, καὶ ῥηβός, ἢ ῥέβος, παρὰ Γαλην.

*Ῥεγεύς, έως, ὁ, = ῥεγιστής.

Ῥεγιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ῥεγιστής, οῦ, ὁ (ῥέγος). Ὁ βάψων ἢ χρωματίζων κάλυμμά τι, ἢ στέγην, ἢ ἐσθῆτά τινα, ἔνδυμα.

Ῥέγκος, εος, τό. Ὁ ἀκουόμενος ἦχος διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ὑπνώττειν, ῥογχάλισμα. ἔτι καὶ ῥέγχος καὶ ῥόγχος, ἐκ τοῦ

Ῥέγκω, Μ ἔξω. Ῥογχαλίζω, ῥοχάζω, ἦχόν τινα δυσάρεστον ποιῶ διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ἀναπνέειν ἐν καιρῷ ὕπνου. Ἀριστοφ. Ἱππ. 116. «ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὑπτιος· ὁ Εὐριπ. εἰς Ῥῆσ. 785. ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἵππων· ἀντὶ τοῦ θριμαῶ φρυάττομαι· καὶ Μέσ. ῥάγκομαι· λέγεται ἔτι καὶ κοιν. ῥέγχω, ὄζειν τό, ῥόγχος, ὁ· καὶ ῥογχάζω. Ἐκ τοῦ ῥόγκος ἔχει ὁ Ἡσυχ. ἐξ Ἐπιχάρμου τὸ «Ῥογκείοισι Ἀθήν. σελ. 363. Φαίνεται ὅτε τὸ, ῥόγχος, συγγεν. ἐστὶ μετὰ τοῦ ῥοῖζος, ῥοχθος, ῥοιζέω, ῥοχθέω, ῥόθος, ῥοθέω· ὁ Σουϊδ. ἐσημείωσε ῥόζω, ἀντὶ τοῦ ῥέγχω, καὶ ὑλακτῶ· ὁμοίως καὶ ῥυζῶ, καὶ ῥαζω, ἀντὶ τοῦ, ὑλακτῶ.

*Ῥεγχωδής, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Μὲ ροχαλιστὸν τρόπον, ἢ ὁ μιμούμενος καὶ κάμνων ὡς ὁ ροχαλίζων ἐν τῷ ὑπνώττειν.

Ῥέγμα, τό (ῥέζω, 2). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βεβαμμένον ἢ χρωματισμένον.

Ῥέγξις, εως, ἡ (ῥέγκω). Τὸ ῥέγχειν, ῥογχάλισμα, ἢ ῥάχατμα.

Ῥέγος, τό· = ῥῆγος, κάλυμμα, ἐπίβλημα, ἔσθής, Ἀνακρ. καὶ Ἴβυκ.

Ῥέγχος, εος, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥέγκος. ἐκ τοῦ

Ῥέγχω, κοιν. τύπ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ, ῥάγχω, ὅπερ ἴδε, ὅθεν

Ῥεγχώδης, εος, ὐς, ἡ, ες. Ὁμοιος ῥέγχει, ὡς ὁ ῥέγχων, ταυτ. τῷ ῥεγκώδης.

Ῥέδη, ἡ. Ἅμαξα· Λατ. rheda ἀμφ. ὅθεν

Ῥέδιον, τό· ὑποκορ. μικρὰ ῥέδη· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ῥεδίων, ἁρμάτων.

(Τόμ. γ'.)

Ῥέεθρον, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ῥείθρου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ παρ' Ἡροδ.

Ῥέζω, Μ. ξω, ἀόρ. ἔρεξα, καὶ ἔρρεξα, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἀόρ. ῥεχθῆναι εὑρηται ἐν χρήσει, ἔστι δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἔρδω, ἐξ οὗ ἐτυμπατίσθη διὰ μεταθέσεως τοῦ ρ στοιχείου, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 265. καὶ ἔστι μόνον παρὰ Ποιητ. εὐχρηστ. Ποιῶ, πράττω, ὁρῶ, ἐνεργῶ, «ὧδε ῥέζειν» ἀντὶ, οὕτω πράττειν, οὕτω φρονεῖσθαι· Ὁμ. ὅς τις ὡς ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ λέξει μεταβατ. συντάττων αὐτὴν μὲ Αἰτ. πράγμ. ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, ἐργάζομαι, ἐπιτελῶ, παρασκευάζω, ἀποπερατόω, ὡσαυτ. καὶ Ἡσ. καὶ μετὰ δικλ. Αἰτ τοῦ τε προσώπ. καὶ πράγμ. τινά τι, κάμνω ἢ προξενῶ εἴς τινα τι· συχνάκ. παρ' Ὁμ. «ὅστ' Ἕκτωρ ἔρρεξε . . Ἀχαιοῦσιν» Ἰλ. Κ, 49. ἀντὶ, ὅσα δ' Ἕκτωρ ἔκαμε κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ «τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε . . οὐρανιώνων» Ἰλ. Ε, 373. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁμοίως, ῥ. τινὰ κακὸν, Ὀδ. Β, 72. Σ, 15. Ἰλ. Δ, 32. καὶ, ἀγαθὰ ῥ. τινά, Ὀδ. Χ, 209. καὶ μετ' ἐπίρ. κακῶς ῥέζειν τινά, ἀντὶ κακομεταχειρίζομαι ἢ βλάπτω τινά, Ὀδ. Ψ, 314. καὶ μετὰ Δορ. «μνηστῆρες κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες» Ὀδ. Υ, 314. καὶ κατ' ἐπιτατ. ἔννοιαν «εἴτε νόος ῥέζειεν» Ἰλ. Ξ, 62. ἐὰν δηλ. ἔμπορῃ ἢ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ πράξῃ, νὰ ἐκτελέσῃ, ὡσαυτ. Ὀδ. Θ, 148. Μετοχ. «Ῥεχθέν, πραχθέν, γενόμενον, ἢ συμβάν, ὡς Ἰλ. Ρ, 32. «Ῥεχθὲν δέτε νήπιος ἔγνων» ἀπὸ παροιμίας εἰλῆφται τοῦτο, νηπίου γὰρ ἄφρονός ἐστι μετὰ τὸ πραχθῆναι τὸ κακὸν θεραπείαν καὶ ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ ζητεῖν· ὁ γὰρ ἄφρων οὐ προορᾷ τὸ μέλλον, ἀλλὰ πραχθὲν γεγονὸς, καὶ Ἰλ. Κ, 250. Γ, 198. ἀντικ. τῷ, εἰπεῖν, Ὀδ. Δ, 205. Χ, 314. καὶ τῷ παθεῖν, Ἡσ. Λείψ. 69 β) ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, θύω, προσφέρω ὡς θυσίαν, ἱερουργῶ, ἱερεύω. Ἰλ. Α, 444. «Φοίβῳ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι Δαναῶν, ὡς τὸ Λατ. sacra facere· ὡσαύτ. βοῦν ῥ. Ἡσ. Ἰλ. Α, 292. 294. Ὀδ Γ, 58. καὶ ἄνευ Αἰτ. Ἰλ. Β, 802. «Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν» οὕτω καὶ ἐν Θ, 250. «Ζηνὶ ῥέζουσιν Ἀχαιοί» ἐν δὲ Ἰλ. Κ, 294. «Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, ἀντὶ ἱερουργήσω, θύσω, θυτιάσω, σφάξω. Ὁ Εὐσταθιος λέγει ὅτι σημαίνει τὸ, Ἑρμαίως πράττειν, καὶ μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ Ἐνεργεῖν, ὁ αὐτὸ μιγῆναι γυναικὶ τίθεται παρ' Ἀλκίφρονι. 2) Κατὰ τοὺς Γραμ. ἔστι παρὰ Δωρ τὸ ῥέζω καὶ ῥήζω ταὐτὸ τῷ, βάπτω, χρωματίζω, βάφω. Ἐπίχαρμος παρὰ Σουϊδᾷ ἐν Λέξ. Ῥέξαι, καὶ Ἐτυμολογ μέγ. ἐξ ἐναντίας ὁ Σχολιαστὴς Ὁμήρου ἐν Ὀδυσ. Γ, 310. λέγει· «Ῥῆξαι, οἱ Ἀχαιοὶ τὸ Βάψαι· παραβάλλεται καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 657. ὄθεν τό, ῥηγεύς, καὶ ῥεγιστής, βαφεύς. Ἡσυχ. καὶ, ῥῆγος, καὶ ῥέγος τὸ βεβαμμένον ἱμάτιον.

*Ῥέη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ῥέα.

Ῥεθομαλίδης, ου, ὁ (ῥέθος, μῆλον, 2) Ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ ὄψιν ὡς τὸ μῆλον, ὁ ἔχων στρογγύλας καὶ κοκκινας παρειὰς ὡς μῆλα, ὅθεν, ῥεθομαλίδαι καὶ οἱ τριφερεῖ τὴν σάρκα, Σουϊδ. παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Χ 68. οἱ εὐπρόσωποι

Ῥέθος, εος, τό. Τὸ σῶμα ὅλον, καὶ γενικ. ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὁμ. ὅτις χρῆται ἀεὶ τῷ πληθ. «ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει». Ἰλ. Π, 856. καὶ Χ, 68, 362. ἰδίως δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις, Σοφοκλ. καὶ Μόσχος Μέγαρ. 3. «Σώζετ' ἐκ ῥεθέεσσιν, ὁ Ἡσυχ. προστίθησι καὶ τὸ, Παρειά.

Ῥεῖα, Ἐπίρ ποιητ ἐξαιρ. ἐπ. ἀντὶ ῥᾳδίως· ἐκ τοῦ ῥᾴδιος, εὐκόλως, ἐν ἀνέσει, ἀπόνως, ἀμοχθί, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. «Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες», ἄνευ κόπων καὶ πόνων, (χωρὶς νὰ ἐργάζωνται), ἀφροντίστως καὶ ἀμερίμνως ζῶντες, Ἰλ. Ζ, 138. ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 112. ῥᾳδίως καὶ ἀπόνως ἀμοχθῶς, ζῶντες·» Ῥεῖα φέρειν. Ρ. 70. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως φέρει· καὶ ἐπιτεταμ. Μ, 151. «Ῥεῖα μάλα· λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἡσιοδ.

*Ῥεῖη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, Ῥέα, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ.

Ῥεῖθρον, τό. Ἀττ κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ ποιητ. ῥέεθρον (ῥέω). Τὸ ῥέον, πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει ὡς ὑγρόν, ῥεῦμα, ῥοή, ῥεύσιμον, ποταμός, ὄζειν πληθ. τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα, τὰ κύματα τῶν ποταμῶν καὶ αἱ ῥοαὶ αὐτῶν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ πληθ. ποιητ. τύπ. ῥέεθρα, ὡς, «Καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα», Ἰλ. Β, 461. «Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα», Ἰλ. Θ, 369. καὶ ἀλλαχοῦ· μόνον δὲ ἐν Ἰων. ιη', 9. εὑρηται ῥέεθρα. Παρὰ μεταγενστρ. ὁηλοῖ ἔτι. αὐλαξ ἤτοι τὸ κοίλωμα τῆς γῆς, δι' οὗ ῥέει, τρέχει, φέρεται ὁ ποταμὸς (ἕλυτρον κύτος, στρῶμα τοῦ ποταμοῦ), Ἡροδτ. ι, 180, 191, 2, 11. 7, 109, 130. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔντε τῷ πληθ. καὶ ἑνικ. ἀριθμ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 15.

*Ῥεῖθρον, τό. Λιμήνιος ἐν Ἰθάκῃ, Ὀδ. Α, 186.

*Ῥειώνη, ἡ. Ἡ συγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα, Meinecke. Εὔφορ. Λείψ. 138.

*Ῥέκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ῥεκτήρ.

*Ῥεκτέος, ἔα, έον, Ἐπιθ ρηματ. ἐκ τοῦ ῥέζω. Ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ, ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέκτης.

Ῥεκτήριος, ία, ιον (ῥέζω). Ὁ ἐνεργῶν καὶ πράττων τι, δραστήριος, ἐνεργητικός.

Ῥέκτης, ου, ὁ (ῥέζω). Πρακτὴρ, ἐργάτης, ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν, πράττων, κάμνων, ἐκτελῶν τι. Ἡσιόδ. Ἔργ. 193. «Μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα· καὶ παρὰ Συνεσ. «Ῥέκτης ἀνὴρ· ταὐτὸν τῷ παρ' Ὁμήρ. Πρακτήρ. β) Δραστήριος, ἐνεργητικός.

*Ῥεκτός, ἡ, όν, Ἐπιθ. ρημ. τοῦ ῥέζω. Πραχθείς, τελεσθείς.

Ῥεμβάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥέμβω, ὄζειν

Ῥεμβασμός, ὁ. Περιφορὰ, περιστροφὴ, περιαγωγὴ, στρεφογυρισμός, περιπλάνησις, παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἡ κατάστασις ἀνησύχου τινὸς, ἢ στενοχωρημένης, ἀμηχάνου καὶ ἀπηλπισμένης καρδίας, καὶ τεταραγμένης διαθέσεως καὶ ἐννοίας, ἀνησυχία τοῦ νοός, περισπασμός, ἀμηχανία.

Ῥέμβη, ἡ· καὶ

*Ῥεμβίη, ἡ (ῥέμβω) Τὸ περιπλανᾶσθαι καὶ περιφέρεσθαι· πλάνη, περιφορὰ, ἀνησυχία, παρ' Ἱππακρ.

*Ῥεμβοειδής, ὁ, ἡ, ές (ῥεμβός, εἶδος). Ὡς ὁ ῥεμβάζων, ἤτοι ὁ πλανώμενος καὶ περιφερόμενος, ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς πλάνου, ἢ ὁμοίως ὢν περιπλανωμένῳ τινί, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. 2) ἀμλης, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, χαῦνος.

Ῥεμβοναίω, ταὐτὸν τῷ, ῥυμβοναω. Ἡσυχ.

Ῥεμβός, ἡ, όν (ῥέμβω). Ὁ ἐὼν κἀκεῖσεν περιπλανώμενος, περιφερόμενος, ἀλήτης, Vagabundus, Λατ. Vagabon, Γαλ. attatos· ἐν Χειρογραφ. Γλωσσάρ. κεῖται· «Ῥεμβός, κυρίως ὁ συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενος, καὶ τοὺς καιροὺς εἰς ἀνάγκη δαπανῶν καὶ βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφων.

Ῥέμβος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέμβη, Ἱππ. ἐκ τοῦ

Ῥέμβω· Κατὰ κύκλον ἤτοι «κυκλικῶς κινῶ, περιστρέφω, γυρίζω τι ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, δίνεω ἐνεργ. εὑρηται μόνον παρ' Ἡσυχ. συνῃζ. Ἀποκ. Μέσ. ῥέμβομαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἔνθεν κἀκεῖσεν τρέχω, πλανῶμαι, γυρεύω, κύκλῳ περιέρχομαι ὡς ζητῶν τι. Πλουτάρχ. εἰς Πομπ. «Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατο-

πάθου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπουσιν· καὶ Ἀθήν. »Μόνος ἐρρέμβετο, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων. τροπ. ἀνήτυχον καὶ τεταραγμένον ἴχω τὸν νοῦν μου, ἐν ἀνητυχίᾳ καὶ περισπασμῷ εὑρίσκομαι, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ σκοποῦ τινος καὶ προσοχῆς πράττω, ποιῶ τι, κάμνω τι ἢ τρέχω εἰς τὰ χαμένα. Χρυσόστ. »Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἢ χεὶρ αὐτόματος ἔλκεται· ὅταν τρέχῃ, περιπατῇ ὁ νοῦς ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅταν οὐ προσέχῃ· οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ »Γρηγοροῦντες, τοῦτ' ἔστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι· νὰ μὴ ἀφίνωσι τὸν νοῦν νὰ περιφέρεται, νὰ τρέχῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὰ χαμένα. (Συγγεν. ἐστὶ τῷ ῥόμβος, ῥόμβος, ῥυμβών, ῥομβονάω, ῥαιβός, ἴσως ἔτι καὶ τῷ ῥέω καὶ ῥέπω.)

Ῥεμβώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥεμβῷ ὅμοιος, καὶ ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος. »Βλέμμα ῥεμβῶδες. Πλούταρχ. ἡ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιστροφὴ τοῦ βλέμματος, τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε βλέπειν, καὶ μὴ στερεῶς ἐπί τι ἀτενίζειν, ταὐτ. τῷ ῥεμβοειδής, ὅπερ εἶδε.

Ῥεμβών, όνος, ἡ· = ῥυμβών; Ἡτυχ.

Ῥέμφος, εος, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ, ῥίμφος. Ἡτύχ.

Ῥέος, τό (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥεῦμα· πᾶν ὅ,τι ῥέει, ποταμός, ῥύαξ, χειμάρρους Αἰσχύλ. Προμ. 400. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Ῥῖπτω, Μ. ῥῖψω Κοῖφος, ἐλαφρὰ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, κύπτω, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἢ κλίνω, βαρύνω, ἀποκλίνω, πίπτω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἡ ζυγαριὰ ἢ ἡ πλάστιγξ αὐτῆς. Λατ. vergere, inclinare, ὅθεν ἀποῤῥιπτίζομαι, ὁρίζομαι, ὡς ὅτε διὰ τῆς στάθμης ὁρίζεται τὸ ἀληθὲς μέτρον ἑκάστου ἀποτεμομένου πράγματος· ὡς Ὅμ. ἔλκε δὲ (ἤγουν τὰ τάλαντα) μέτρα λαβών, ῥῖπε δ' ἄτιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν Ἰλ. Θ. 72. ἤτοι, ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω, ἐβάρυνε, σπεφάτιτε δηλ. οὕτως ἡ μοῖρα τῶν Ἀχαιῶν, ὠτιν. καὶ Ἰλ. Χ, 212. καὶ Ἡρόδτ. 7, 139. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἑκάτερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥίψειν ἐμέλλοντα· ἀντὶ ἐμέλλον ν' ἀποβῶσι καλῶς, νὰ εὐτοκιμήσωσι· καὶ καθόλ. χωρὶς, ἀποβαίνω καλῶς, λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι. »φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥᾳδίως. Σοφ. Ἀντ. 722 ἤτοι, δὲν συνεβίζει νὰ γίνηται, ν' ἀποβαίνῃ οὕτως. — 2) τροπικ. ἐπὶ παθῶν καὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐπὶ στοχασμοῦ τινος καὶ ἀποφάσεως, ἀντὶ τοῦ κλίνω πρός τι μετὰ θελήσεως ἢ ἀποφάσεως, ἢ πάθου καὶ παθους· κλίνω καὶ διατίθεται ἔχω ἢ αἰσθάνομαι πρός τι ἢ πρός τινα. »Σκοπουμένῳ καὶ δοκιμάζοντι ὅμως ἔρρωτο θεῖναι· ἡ γνώμη μου ἔκλινε πρὸς τὸν στοχασμὸν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐγὼ ἔπρεπε. Ξενοφ. Λακ. δ. 1. Πλείστων ῥᾴπειν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τῇ πόλει· ἡ πόλις θέλει κλίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ καλὸν· οὕτω καὶ, ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονάς, ἤτοι φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας καὶ πάθους πρὸς τὰς ἡδονάς· κατὰ πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους Ἰσοκρ. παραβλ. ῥοπὴ. 3) καθόλ. ἐλαφρῶς καὶ ἀνεπαισθήτως κινοῦμαι πρός, καταφέρομαι, ὑπολιθαίνω, ἡδέως καὶ ἐλαφρὰ γλιστρῶ, ἢ καταβαίνω, εἰσδύω, καταντῶ, ὡς, ῥίπτει εἰς τὴν γαστέρα. 4) μεταβατ. Κίνησόν τι ὥστε νὰ κλίνῃ, νὰ φέρηται πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ θέλκω, καὶ ἐκ τούτου, δίδω τὴν ῥοπὴν εἴ τι, τὸ κάμνω νὰ στρέφεται ἢ νὰ κινῆται κατά μίαν τινα διεύθυνσιν. »Τύχη μὲν ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταῤῥέπειν Σοφ. (Συγγεν. τῷ ῥέω καὶ ῥέμβω.)

*Ῥερυπωμένος, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ ῥυπῶ, Ὁδ. ϛ, 89.

Ῥεῦμα, ατος, τό (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, ἢ ἔχει ῥοήν, ἀπὸ ὑγρῶν, ῥευστῶν, ῥευστὸν, ἐρρέιμον τῶν ὑδάτων, καὶ αὐτὴ ἡ ὁλικὴ ῥευσις ἢ τὸ ῥεῖθρον τοῦ ὕδατος ποταμοῦ τινος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποταμός, ἢ χειμάρρους, καὶ αὐτὸ τὸ ῥέον, τρέχον, ἢ χυνόμενον ὑγρόν· ὁ ῥοῦς καὶ ἡ φορὰ τῶν ὑδάτων· πέτ δὲ τῆς ναυμαχίης ὀμβρος τε λίβες, καὶ ῥεύματα ἰτχυρὰ ἐς θαλάσσαν ὡρμημένα· Ἡρόδτ. 8, 12. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στρῶμα, τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 2, 29. παρ' ὦ δεῖ κατὰ πλῆθ. εὑρῆται, 2) τροπ. Πᾶν ὅ,τι κατὰ πλῆθη καὶ σωροὺς φέρεται, ὁρμᾷ πρός τι, ὡς μέγας στρατὸς, πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων, σμῆνος, ῥεῦμα φωτῶν, στρατοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 87. 410. Σοφ. Ἀντ. 129. ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λέγομεν, χείμαῤῥος στρατευμάτων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν, μεταβολὴν, ἀλλοίωσιν, ἀκαταστασίαν, τὸ ἄστατον, ἢ ἀστατία, ἢ ἀλλοίωσις, τὸ εὐμετάβλητον, ὡς, ῥεῦμα τύχης, ἤτοι αἱ συχναὶ μεταβολαὶ καὶ μεταλλαγαὶ τῆς τύχης, Μενανδ. 3) παρὰ τοῖς Ἰατρ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐν τῷ σώματι περιφερόμενον καὶ κυκλούμενον ὑγρὸν, ἢ ἡ περιῤῥεομένη ὕλη ἀτθενείας τινὸς, (ῥευματιόν). Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀποπληξία, καὶ ὁ Καταῤῥους ὄφθ.

Ῥευματίζομαι, Ῥεῦμα ἢ ῥευματισμὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ ῥευματισμόν. Γαλην.

Ῥευματικός, ἡ, όν (ῥεῦμα, 3) Ὁ εἰς ῥεύματα ἢ ῥευματισμοὺς ὑποκείμενος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμὸν καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ῥεῦμα ἢ ῥευματισμόν. Οὐδετέρως δὲ, ῥευματικὸν, ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ῥευματισμός.

Ῥευμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ῥεῦμα.

Ῥευματισμός, ὁ (ῥευματίζομαι). Τὸ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἢ εἰς τὸ αἷμα ῥεῦμα, ὅπερ προξενεῖται διὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ὑγρασίας, ῥευματικὸν, εἰσχωρητὸν τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑγροῦ ἀέρος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, μετὰ πόνου κινουμένου. Γαλην. = ῥεῦμα 3

*Ῥευματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ῥευματισμοῦ ὤν, ὅμοιος ῥευματισμῷ.

Ῥεῦσις, εως, ἡ (ῥέω). Ῥοὴ, ῥεῦμα, τὸ ῥέειν, χύτις, συνηθτρ. ῥύσις.

Ῥευσταλέος, ἐα, έον (ῥέω) Ῥευστός. »Ἥρα ῥευσταλέαν· παρ' Εὐσεβ. προπ. δ'. 9.

Ῥευστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέεται, χύνεται, ἢ ὁ ῥέων, ὅστις ῥέει χύνεται, καὶ ἐν γένει μὴ στερεός, μὴ σκληρὸς, μὴ στερεός, ὁ εἰς ῥεῦσιν ὑποκείμενος, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. μὴ στάθερος, ἀκατάστατος, ἀκρατὴς, μεταβλητὸς, μετέωρος, ὁ πάντοτε εἰς κίνησιν ὤν, καὶ φιλοτρεὲς, πρόσκαιρος. παραστικὸς, Λατ. Fluxus

*Ῥεφανίς, ίδος, Ἰων. ἀντὶ, ῥαφανίς.

*Ῥέφανος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, ῥάφανος.

Ῥέω, μελ. ῥεύσομαι, Θεογν. 478. ἀορ. ἐῤῥεύσα, ὁ μελ. καὶ ἀόρ. σκαν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει, Lnb. Φρυν. σελ. 739. εὐχρηστότερος δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστιν ὁ μέλ. ῥυήσομαι, ἀόρ. ἐρύην, ἀεὶ ἐπὶ μεταβατ. σημασ. ἐξω ἐτχημάτιστ. ὁ παρακ. ἐῤῥύηκα, ἔτι δὲ ὁ ἐνεστὼς ῥέομαι εὑρηται παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, ὁ δὲ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐνεργ. Ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν δὲ Ὀδ. Γ, 433, καὶ Ἐπ. 3. κεῖται ὁ ἀόρ. ῥύη ἀντὶ ἐρύη. Κινοῦμαι, χύομαι, τρέχω, φέρομαι, χύνομαι, στάζω, πίπτω χυνόμενος, ἢ μὲ ὁρμὴν χύομαι, ἰδίως μὲν ἐπὶ ὕδατος τὸ ὁποῖον τρέχει ἢ φέρεται ἀφ' ἑαυτοῦ διά τινος διεκτήματος, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἐπὶ αἵματος, ἐπὶ θαιρώνων, ἱδρῶτος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥευστῶν ὑλῶν· Συγγνάκ. παρ' Ὅμ. »Ῥέεν ἁγλαὸν ὕδωρ. Ἰλ. Β, 307. καὶ »ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν· Ἰλ. Ρ, 86. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. δὲ συντάττει αὐτὸ μετὰ Δοτ. ὡς ἠπηγῇ ὕδατι λιαρῷ ῥέεσκε· Ἰλ. Χ, 149. ἤτοι, ἡ πηγὴ πλημμυρεῖ, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὕδωρ· ὠτανυτ. ἡρώεσσιν αἵματι γαῖαν Ἰλ. Θ, 65. ἤτοι ἐπλήσθη, ἐξεχείλιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα ἡ γῆ, καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ δὲ Ἡρόδτ. χρησμ. 7, 140. εὑρῆται ὁ μετοχ. τύπ. μετὰ Δοτ. ἐῤῥῶτι ῥεούμενος, ἀντὶ ῥεόμενος, ὥσπερ καὶ τὰ μαχεσούμενοι ἀντὶ μαχεσόμενοι, δηλ. στάζοντες ἐῤῥῶτα, ὄντες πλήρεις ἐῤῥῶτος. (τὴν προτέραν γραφ. ῥεσύμενοι ἀπέβαλον ὡς ἥμαρτ. ὅτε Schweighs. καὶ ὁ Buttm.) καὶ »ὀφθαλμὸς θακρύοις ῥέων, κ. τ. τ. ἡ συνήθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔκφρασις, πολὺς ῥεῖ, σημαίνει τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν τὴν πλήρη ῥοὴν ποταμοῦ ἢ χειμάῤῥου τινος, ὅπου τὸ πολὺς τίθεται ἀεὶ κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται ὑποκειμένου, π. χ. »Ἐρατυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, Δημ. ἔτι δὲ πολλάκ. καὶ κατὰ τριπ. ἔννοιαν, Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 855. »τολλῷ ἐπαίνῳ ῥεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀπολαμβάνειν, χαίρειν μέγαν ἔπαινον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 529. ὠτανυτ. ὁ ποταμὸς μέγας ἐῤῥύη, Ἡρόδτ. 8, 138. — 2) μεταφορ. ἐκχέομαι, χύνομαι πλουτιοπαρόχως, διαθέσμαι μὲ ἄφθονον καὶ ἀθησαύριστον πληρότητα, ὡς, φ. ε. ἐπὶ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἀταράχου γλυκείας ῥοῆς τῶν λόγων, ἢ ὁμιλίας τινός. Ὅμ. »τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Ἰλ. Α, 249. καὶ »ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μελιχρὼ· Ἡτ. Θεογ. 83. καὶ αὐτόθ. 39, 97. ἔτι, »ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέοντα· Ἰλ. Μ, 159. ἤτοι, ἐῤῥίπτοντο, ἐπετοῦντο τὰ βέλη ἀπὸ τὰς χεῖρας των. β) σωρηδὸν, ἢ κατὰ πλῆθος πίπτω, καταφέρομαι, ὡς π. χ. οἱ ὦριμοι, ἢ σεσηπότες καρποὶ πίπτουσιν ἐκ τῶν δένδρων, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, αἱ τρίχες ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. τ. τ. ὡς ντῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἐῤῥέοντο. Ὀδ. Κ, 393. καὶ Ἡτ. Λεῖψ. 5, Θεογ. 2, 89. καὶ ἀλλαχοῦ. γ) Καθόλ. ἀναλύομαι, διαλύομαι, τήκομαι, χύνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, παῤῥέρχομαι, πρόσκαιρος ἢ πρόσωρος εἰμὶ, περῶ ἢ περάω, πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κακεῖθεν, δ) αἰωρῶμαι, ἀμηχανῶ, εὑρίσκομαι εἰς παντατειγὴν κίνησιν καὶ ἀνητυχίαν, ὅθεν, οἱ Ῥέοντες, δηλ. οἱ φιλόσοφοι, ὅσοι ἐδόξαζον ὅτι ὅλα τὰ ὄντα εὑρίσκονται εἰς ἀκατάπαυστον καὶ ἀσυνεχῆ ῥοὴν καὶ κίνησιν, οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 131. Α. 3) Ἐνεργητ. μεταβ. χέω, χύνω, κάμνω τί νὰ ῥεύσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ. λείβω »Ἐῤῥει χειρὶ χοὰς, Ξανθ. πατρίδ. Εὐρίπ. Ἑκαβ. 528. καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 273. (συγγεν. τῷ ῥέπω, πίθω. καὶ τῷ ῥίπτω, καὶ κατὰ Κορυθ. τῷ ῥίς, ῥινός, ὅπερ δηλοῖ τὸ θέρμα, ὡς χρήσιμον πρὸς ἐκροὴν τοῦ ἱδρῶτος, ἢ ἐφ' οὗ γίνεται ἡ ἄθλιος διαπνοή· ταυτοστημ. τύπ. τοῦ ῥέω εἶτι τὸ ῥυάω, καὶ ῥυίσκομαι, ὁ δὲ Ἐνετ. ῥύω οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ.)

ΡΕΩ, ἀρχαῖον ἄχρηστ. Θέμα, ἀντὶ τοῦ Φημὶ, λέγω, ἀφ' οὗ ὁ παρακ. εἴρηκα, παθ. παρακ. εἴρημαι, μέλ. εἰρήσομαι, ἀόρ. ἐῤῥήθην, ἐῤῥήθην, καὶ μὴ Ἀττ. εἰρήθην, εἰρέθην· ἴδε ἐρῶ· ἐντεῦθεν ἀνήκουσιν ἔτι τὸ, ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, ῥήτρα, ῥήτωρ, ὡς καὶ τὸ Λατ. Reor, καὶ Ratus, ὅ ἐστι, ῥητὸς, ὡρισμένος.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Η.

Ῥηγεύς, έως, ὁ (ῥῆγος), ταὐτὸν τῷ, Βαφεὺς, χρωματιστής.

Ῥῆγη, ἡ (ῥήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, ῥῆγμα. Γαλην. Γλωσσ.

*Ῥήγια, ἡ· ἐκ τοῦ Λατ. Regia, βασιλικὸν οἴκημα, Παλάτιον, Πλουταρ. Νουμ.

*Ῥήγιον, τό· Κύρ. ὄνομ. Πόλεως ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Ῥῆγλα, ἡ. Σίδηρον, ῥάβδος· Ἡσύχ. ὁ δὲ Μο-

σχόπουλος ἐν τῷ περὶ Σχεδῶν σελ. 193. ἔχει· »Σκυτάλη, ἡ ἀπόμακτρα, ἣν οἱ κοινοὶ ῥίγλαν (γράφ. ῥῆγλαν ἐκ τοῦ Λατιν. regula, οἶμαι) λέγουσιν· λέγεται δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεπτόν τι πέταυρον ἢ σανίδιον, ἐξ οὗ ἀπομάττεται τρόπον τινὰ καὶ ἀποσώζεται τὸ ὑπὲρ τὰ μέτρον μέρος τοῦ σίτου κ. τ. ἐν τῷ ματρεῖσθαι διὰ τῶν μεδίμνων.

Ῥῆγμα, τό (ῥήγνυμι). Τὸ κατὰ μῆκος σχίσμα, σχισμάδα, ῥαγισμα, ξέσχισμα, διαχωρισμα, ζωγράφισμα, ἢ σύντριμμα· »Ῥήγματα γῆς«, Ἀριστοτ. σχίσματα, ὅταν δηλ. σχίζῃ ἡ γῆ ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ μεγάλου καύματος καὶ αὐχμοῦ, ὡς τὸ χάσμα· λέγεται ἔτι καὶ παρ' Ἰατροῖς τὰ τῶν τραυμάτων κατὰ μῆκος χάσματα· ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Rima, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 370. ἔτι δὲ ταὐτ τῷ ἀπορρῆγμα, Francke Rallüv. σελ. 81. ὅθεν

Ῥηγματίας, ου, ὁ, Ὁ ἐρρωγὸς ἢ ἐσχισμένον τι τῶν ἐντοσθίων, οἷον πνεύμονος, ὕπατος, κ. τ. τ. ἔχων· Vulsus, Λατ· Ἱππουρ. καθόλου δέ, ὁ ῥῆγμα, ῥάγισμα ἢ στάσιμον ἔχων.

Ῥηγματώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥῆγμα, εἶδος) Κατεσχισμένος, ἢ πλήρης σχισμάτων, ῥωγισμάτων, ἔτι = ῥηγματίας.

Ῥηγμίν, ῖνος, ἡ ὀρθότρ. ῥηγμῖς, ῖνος, ἡ (φαίνεται δὲ ἡ ὀνομαστ. ἔτι οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ) (ῥήγνυμι), ὡς τὸ ῥαχία, ῥηχίη. Τὴν λόν, ἀπότομον καὶ βραχώδες παράλιον, ἔνθα προσβάλλουσι καὶ μετὰ κρότου θλώνται τὰ κύματα, τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλός, ὡ τὰ κύματα προσρήσσονται, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ ὁστικ. »ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης«, Ἰλ. Α, 437. Ὀδ. Δ, 430, 575. »παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης«, Ἰλ. Β, 773. Ὀδ. Δ, 449. τῇ δὲ αὐτ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 229. καὶ Ὀδύσ. Μ, 214. τῇ δὲ γίνομ. οὐδέποτε. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, αἰγιαλός, περὶ οὗ ῥήγνυνται τὰ κύματ· ἢ κατ' Εὐστάθ. περὶ οὗ ῥήσσονται καὶ θλίπτονται, ὅ ἐστι τυπτονται, τὰ κύματα πλήττοντα. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· »ῥήγμινα, κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρηγνυμένου τῇ γῇ ὕδατος, ὡς τό, »Ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθείαν«, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, »παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι καὶ οἷονεὶ κεκλᾶσθαι τὰ κύματα· ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει· »Αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἴειν ἔχειν ἐγγὺς ἀλίων· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτὴν, ῥηγμῖνα, καὶ ῥῶνα. Ἀκτὴν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός, ῥηγμὶς δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός, ῥὴν δὲ, ὁ εὐθὺς καὶ ἤσυχος αἰγιαλός, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ ἡσυχίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. Ἔτι δὲ λέγονται καὶ αὐτὰ τὰ προσρηγνύμενα τῇ ξηρᾷ κύματα, ἤτοι τὸ τῇ γῇ προσρηγνύμενον ὑδωρ· παρ' Ὅμ. »Τμεῖς μὲν κώπῃσιν ἀνὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τυπτετον, Ὀδ. Μ, 214. ἤτοι τὰ βαθέα κύματα τῆς θαλάσσης· ὡς καὶ Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. 8. ἔχει· »Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρηξιν, λεπταὶ εἰσὶ καὶ βαθεῖαι. 2) μεταφορ. »Ῥηγμὶν βίοιο«, ἡ ἀκρα, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. 31 ῥῆμα, σχίσμα, ξέσχισμα, σύντριμμα, Ἡσύχ.

Ῥῆγμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥηγμίν, Ἡσύχ.

Ῥήγνυμι, καὶ, ῥηγνύω, μέλ. ῥήξω. μέσ. ῥήξομαι, ἀόρ. ἔρρηξα, μισ. ἐρρηξάμην, παθητ. ἀόρ. ἐῤῥάγην, ἀμεταβ. β'. παρακ. ἔῤῥωγα. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλ. καὶ ἀορ. κατ' ἐνεργ. καὶ μέσ. διάθεσιν, συχνάκις ἐν τῇ Ἰλ. Ἐν δὲ Ὀδ. εὑρηται μόνον ἅπαξ τὸ ῥῆμα Μ, 409. Ἐπικ. παρακ. ῥήγνυγκα ἀντὶ ἐῤῥήγνυ, Ἰλ. Η, 141. Ἰων. γ' πληθ. πρόσ. παθητ. ῥηγνῦ'ντο, παρ' Ἀρατ. Διοσ. 85. ἕτεροι τύποι τοῦ ῥήγνυμι εἰσὶ τὸ ῥήσσω, Ἰλ. Σ, 571. καὶ Ἀττ. ῥάττω. Σχίζω, διασχίζω, συντρίβω, συνθλάω, κατατέμνω, διακόπτω, διαχωρίζω, ἀράσσω, πλήττω, κτυπῶ κατὰ γῆς καὶ συντρίβω, κατακομματιάζω, ῥαΐζω, διαπῶ, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἀνοίγω, λύω, σπῶ, ἢ ῥιβῶ, τσακίζω τι, ὡς π. χ. τεῖχος, πύλας, θύρας, χαλκὸν, σάκος, θώρηκας, ἱμάντα, νευρὴν, τένοντα, ὀστέον, χρόα, κ. τ. τ. Ἐν Ἰλ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐπὶ μάχης, διαχωρίζω, διατέμνω σειρὰν τινα στρατευμάτων, ἢ διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διατεθάζω καὶ τρέπω εἰς φυγὴν τὰς τάξεις, τὰς φαλαγγας τῶν μαχομένων ἐχθρῶν. »Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος . . Τρώων ῥῆξε φάλαγγας«, Ἰλ. Ζ, 6. ἀντὶ, διέλυσε, διεσκέδασε, οὕτω καὶ, ἠρῆξε στίχας ἀνδρῶν«, Ἰλ. Ο, 615. καὶ, ὅμιλον, Ἰλ. Δ, 538. ητο μέσον ῥῆξαιμι, Ἡρόδοτ. 8, 113. ἤτοι τὸ κέντρον διακόψαι, διατεμεῖν. ἔτι καὶ κατὰ μέσην διάθ. ῥήγνυται φάλαγγας, στίχας, διατέμνω, διασχίζω τὰς ἐχθρικὰς φαλαγγας διὰνὰ διέλθω, νὰ διελάσω διαμέσου αὐτῶν, Ἰλ. Δ, 90. Ν, 680. Ο, 403. σπανίως δὲ εὑρηται ἁπολύτως, ῥῆξαι, ἀντὶ τοῦ διατέμνω, εἰσδύω, Ἡροδοτ. ἔτι συντρίβων, συνθλῶν λύω, ξεδένω τι, ὅθεν καθόλου ἐκ τῶν ἐσωθεν λύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόω, ἀπολύω, καὶ· »Ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν«, Ἰλ. Τ, 55. ἀντὶ, διήγειρον ἔριδα μεταξὺ αὐτῶν, ἄναψαν φιλονεικίαν· παρὰ δὲ μεταγν. ἐξαιρ. ῥῆξαι φωνήν, Ἀριστοφ. Νεφ. ἀντὶ, ἐκβάλλω διά μιᾶς φωνῆς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κόψαι ταῖς φωναῖς, κυρίως λέγεται ἐπὶ ἀφώνων, βωβῶν, καὶ ἐπὶ μερῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα αἴρνης λύουσι τὴν γλῶτταν καὶ ἄρχονται πρῶτον νὰ ὁμιλῶσιν, ὡς Ἡρόδοτ. 1, 85. περὶ τοῦ παιδὸς τοῦ Κροίσου φησὶ, ὃς τέως μὲν ἄφωνος ἦν, τότε δὲ αἴρνης, κινδύνου δέους τε καὶ κακοῦ ἐρρῆξε φωνὴν, καὶ ὁ αὐτὸς 3, 2. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀνοίγω ἐλεύθερος καὶ ἀπολύτως τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω ἐλεύθερα νὰ ὁμιλῶ, Ἡρόδοτ. 5, 93. ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Λατιν. rumpere vocem, παρὰ Βιργιλ. Αἰν. Β, 129. Ι. 377. καὶ ποιητ. ἔτι, ῥῆξαι καὶ ῥῆξασθαι αὐδὴν, θρόον, φθόγγον, Ἰακ. Ἀνθολγ 2, 3. σελ. 385. ὡσαύτως ῥῆξαι ἔρωτην, Ἀριστοφ. Ναφ. 579. ῥῆξαι ἀκέρια, Ἐρφουρ. Σοφ. Τραχ. 921. ἤτοι ἀρχίζω διὰ μιᾶς νὰ χύνω ἀκέρια, νὰ ἀκρύω· ὡσκύτ. »Χωρος ῥήγνυσι πηγάς«, Πλουτ. ἀντὶ, ἐκβάλλει πηγάς, ἔχει ἐκ τῶν πηγῶν — Ἀπολυτ. ἄνευ πτωτ. ἀντὶ τοῦ χορεύω, ἢ κρούω μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν, ὡς »Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποτὶ σκιρώντες ἔποντο«, Ἰλ. Σ, 571. ὡσαύτως· »οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο«, Τυρ. Ἀπολ. 516. ὅπερ πληρέστερον ἐστὶ, γῆν, ἢ πεδίον ποσὶ ῥήσσειν, ἀντὶ τύπτειν, πλήττειν, καὶ τὸ Λατιν. terram pedibus pulsare, Ruhnk. Ἐπ. κρ. σελ. 26. παρὰ δὲ τοῖς ἕπεσθαι, συγγρ. καὶ ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ, καταβάλλω, καταπαλαίω τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Δημ. κατὰ Κον. Τ. 2. σελ. 1259. 10. καὶ ἡν σηματ. ἐξαιρ φαίνεται, ὅτι ἠν μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ ῥάσσω, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 821. — Παθητ. ῥηγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, συντρίβομαι, σκάω, προσβάλλω μὲ ὁρμὴν πρός τι μέρος καὶ συγκρούομαι· »ῥήγνυτο κῦμα«, Ἰλ. Σ, 67. παραβλ. Δ, 425. καὶ ὡς οὐδέτ. Ἡσ. Ἀσπ. 377. — 2) μέσ. ἀμετβ. ἐκρήγνυμαι, σπάω, σκάζω, σπαράττομαι, ὡς π. χ. ὑπὸ φθόνου, τὸ Λατ. rumpi invidia· καὶ τροπ. ἐξορμῶ, ἐκφέρομαι, χύνομαι διά μιᾶς, ἐκπνέω, μὲ ὁρμὴν ἀρχίζω, πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς καταφορᾶς τῶν ῥαγδαίων βροχῶν, ἐπὶ τῶν ἐκχεομένων εἰς τρόπον χειμάρρου ἀκρύων, ἐπὶ τῶν μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας διαῤῥεόντων ποταμῶν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μιᾶς ἀπροσδοκήτου ἐπιπιπτούσης ἀστυχίας, καὶ τῶν σφοδρῶν ἐγειρομένων καὶ ἐξαπτομένων παθῶν τῆς ψυχῆς, κ. τ. τ. Αἰσχυλ. Πέρτ. 433. Σοφ. Τραχ 852. Valck. Ἱππ. 1338. κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἀμετβ. σημτ. ἐστι μᾶλλον ὁ παρακ. ἔῤῥωγα ἐν χρήσει ἀντὶ ἐνεστ. ὅστις καὶ ἄλλως ἀεὶ ἐκφράζει ἐνεστῶτα. ἀμετβ. ἐνν. ἀντὶ, εἰμὶ διῤῥωγώς, σχισμένος, ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. ῥήγνυμαι ἔχει μᾶλλον μέτην ἀμετβ. σηματ. ἀντὶ, συντρίβομαι, σκάζω ἀπ' ἐμαυτοῦ. (Εἰς τοὺς πρώτους τρεῖς κυρίους τύπους ῥήγνυμι, ῥήσσω καὶ ῥάσσω ἀνήκουσι πολλαὶ ἄλλαι συγγεν. λέξ., ἐξ ὧν συνηθέστ. εἰσὶ, ῥηκτός, ῥῆγμα, ῥηγμὶν· ῥαίω, ῥαιστὴρ· ῥίπτω, ἐρείπω, ἐρείκω ῥαγὰς· ῥάγδην, ῥάγος, ῥαγόω· ῥάκος, ῥακόω, ῥακέλας· ῥάχος, ῥάχις, ῥηχίη, ῥηχίς, ῥηχίη, ῥαχίζω· ῥαχετρίζω, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ ῥάσσω, ῥαγμὸς· ῥωξ, ῥωγὰς, ῥωγαλέος. Εἶτέτι, ἀράσσω, ῥαβάσσω· ῥάζω, βράζω, βράσσω, κραδάω, κραδαίνω, κράζω, κρόζω, ῥύζω, τρύζω· ῥάξ, ῥάδιξ, ῥαπίζω, ῥάβδος· ῥάβδαγος, ῥαβδαγέω· ῥήγχω, ῥόγχος, ῥογχάζω· ῥόγχος, ῥογχέω· ῥόδος, ῥόδιος, ῥόδεον, ῥοδιάζω· ῥοΐζος, ῥοιζέω, ἔτι καὶ τὸ διὰ τοῦ ϝ ἀρχομένου, Λατ. frango, fregi, fractus.)

Ῥῆγος, τό (ῥῆγω, ῥέζω, 2.). Βαμμένος τις ὑφάντης, ἢ ποικιλόχρωμος καὶ κεντητὸν ὕφασμα, χρησιμεῦον ὡς ἐπικάλυμμα, σκέπασμα τιθέμενον ἐπὶ τῶν στρωμάτων ἢ τῶν θρονίων, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. »στόρεσαν λέχος, . . καὶ ἐπ' αὐτὸ ῥῆγος τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον«, Ἰλ. Ι, 661. συνήθ. μετὰ τοῦ, καλὸν, πορφύρεον, ἢ σιγαλόεντα, Ἰλ. Ω, 644. Ὀδ. Β, 354, 353. Ν, 118. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαιον. Ὁ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, »Σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν, ἢ τὸ βαπτὸν ὕφασμα· ἔτι δὲ ὡς καὶ τὸ ψάρος, ἔνδυμα, ἔσθης, Ὀδ. Ζ, 58. ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, »Πορφυροῦν περιβόλαιον, ἠρμήν. ἐπεισὶ δὲ ὁ Ὅμηρ. ὡς ἀναφέρει μετὰ τοῦτο τὸ λίνον (πανίον ἐκ λίνου), Ὀδ. Ν, 73, 118. συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ῥῆγος μᾶλλον ἦν ὕφασμα, δι' οὗ ἐπεκάλυπτον τὰς στρωμνὰς, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἠρμην. διὰ τοῦ σάγιον, ὃ καὶ ἡ συνήθ. σάγισα, καὶ σάγμα, λέγει, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τὸ μᾶλλιον πρὸς ἐνδύματα ἑτοιμαζόμενον ὕφασμα σαγίδιον καὶ σαΐδιον ἔχει τὴν παραγωγήν. Ἆρα ταὐτόν ἐστι τῷ περίστρωμα, καὶ, στρώτης, καὶ, στρῶμα· ποικίλον δὲ ἦν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, καρπέτα, βελέντζα, ἢ χιλίμιον, τὰ ὁποῖα ἐπιτίθενται ἐπάνω τῶν στρωμάτων. Ἔτι δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 638. ὑτοιμασία τῆς στρωμνῆς παρατηρητέα· πρῶτον τίθενται ὑποκάτω τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ἔδαφος χαλία, διὰ τὸ μαλακὸν· ἐπὶ τούτοις δὲ τὸ ῥῆγος, ὅπερ ἦν μέλλινον· καὶ ἐπάνω τούτου ἐξεπλοῦτο τὸ λεπτὸν ἐκ λίνου πανίον, ὅπερ ἐστὶ τὸ παρ' ἡμῖν ντσεδόνιον λεγόμενον. (πιθαν. ἡ παραγωγ. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, ῥῖκος, ῥάγος, ἐστιν ἡ ὀρθοτέρα, καθ' ἣν τότε τὸ ῥῆγος ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ῥάκος, κομμάτι ὑφάσματος, ἢ πανίου.)

*Ῥήδιον, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥᾴδιον, ἀνώμαλ. οὐδέτ. ἡ ἐπίῤῥ. συγκρ. ἐκ τοῦ ῥαδιος ἀντὶ ῥᾳον, Θεογν. 577. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Ῥήδιος, ἰη, ιον, Ἰωνικ. κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ ῥήϊδιος, Θεογν.

*Ῥήζω, ἰδε ῥέζω.

*Ῥηξείς, εἶσα, έν, μετοχ. παθητικ. ἀόρ. τοῦ ἄρω, Ὀδύσ.

Ῥηϊδίως, ἰη, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τύποι ἀντὶ ῥᾳδίως, ὅπερ ἰδε, Ὁμηρ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡρόδοτ. καὶ Θεογν. 591. ἠϊδίοιο ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι καλὸν ἢ ἐκ κακοῦ ἐπιλοῦ.

*Ῥηιδίως, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥηίδιος. Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.

*Ῥηίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥαΐζω.

*Ῥήϊστος, ίστη, ίστον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ὑπερθ. τοῦ ῥάδιος, ἀντὶ ῥᾷστος, Ὁδ.

*Ῥηΐτατος, άτη, ατον, Ἐπικ. ὑπερθετικ. τοῦ ῥάδιος, Ὁδσ.

*Ῥηΐτερος, έρη, ερον, Ἐπικ. συγκριτικ. τοῦ ῥάδιος, Ἰλ.

Ῥηκτῆς, ου, ὁ (ῥήγνυμι). Ὁ ῥηγνύων, σχίζων, διασχίζων, διατέμνων, διαχωρίζων, ὅθεν Ἀριστοτλ. »Ῥῆκται σεισμοίᾳ, οἱ διασχίζοντες τὴν γῆν, οἱ χάσματα ἀνοίγοντες σεισμοί. 2) ἀμετβ. ὁ ῥηγνύμενος, ἐκπηδῶν, σκαζων· ὅθεν

Ῥηκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ ῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν.

Ῥηκτός, ή, όν (ῥήγνυμι). Ἐσχισμένος, διερρηγμένος, διατετμημενος, καὶ ὁ δυνάμενος διαῤῥαγῆναι, σχισθῆναι, ἀσυνθ. »Χαλκῷ τε ῥηκτος μεγαλοιστί τε χερμαδιοστιν, Ἰλ. 323. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις δύναται νὰ πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ, τρωτός, ἀντίκ. τῷ ἄτρωτος.

Ῥῆμα, ατος, τὸ (ΡΕΩ). Δεῖξις, λόγος, ἔπος, τὸ εἰρημένον, ἢ ὅπερ λέγει, ἐκφράζει τις διὰ τοῦ στόματος· ἀπόφθεγμα, ῥῆσις. »Ὁμήρου ῥῆμαι, Πινδ. Πυθ. 4, 493. ἤτοι, ἡ γνώμη, τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ Ὁμήρου, καὶ Θεογν. Ἓν δὲ τῷ πεζῷ λέγω ἀπαντᾶται πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 7, 162. 8, 83. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) παρὰ δὲ Γραμματ. μέρος λόγου κλιτόν, τὸ συνθ. λεγόμενον ῥῆμα, Ζήν. παρὰ Διογ. Λαερ. 7, 58.

Ῥηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς ῥῆμα, ῥῆσιν, ἔκφρασιν ἀνήκων, ἁρμόζων, καὶ ὁ κατὰ λέξιν λέξιν, ἐκφραζόμενος, καὶ βιβλίον ῥήματα γραμματικὰ περιεχων· παρὰ Γραμματικ. τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον ὄνομα.

Ῥημάτιον, τό, καὶ ῥηματίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥῆμα. Μικρὸν ῥῆμα, λεξίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444, 447.

Ῥῆμος, ὁ· πιθανῶς ἐκ τοῦ Λατ. remus. Ὄργανον, ἐφ' ᾧ ἑτοιμαζόμενος ὁ ἄρτος βάλλεται εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), πτυάριον, δι' οὗ βάλλουσι τὸν ἄρτον εἰς τὸν φοῦρνον, ἐξ Ἀθην. γ'.

Ῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ· κατὰ Πλούταρ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Φ, 886. ῥήμονες, ἀντὶ τοῦ, »Καὶ ῥήμονες ἀνδρες.

Ῥῆν, ῥηνός, ῥῆνα, ἡ. Τὸ πρόβατον, τὸ ἀρνίον. Σπανία ποιητ. λέξις, μόνον παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 455. καὶ τοῖς μεταγεν., ἐξ ὧν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥῆνες, ἄρνες, πρόβατα», ἐξ οὗ τὸ, ἀρνῆ, ἄῤῥην, ἔρτην, ἀνήρ, εὐρην, πολυῤῥην, ῥῆνιξ, δῆνις, καὶ τὸ Λατ. theno.

*Ῥηναία, ἡ, = ῥήνη, 2. Ἔτμ. Ὅμ. Ἀπολ. 44.

*Ῥήνη, ἡ, Σηλυκ. κύρ. ὄνομα, ἐν Ἰλ. Β, 728. 2) Μικρὰ τις νῆσος πλητιον τῆς Δήλου.

*Ῥηνικός, ή, όν, ἐκ προβάτου, προβάτειος, ἐκ τοῦ

Ῥήνιξ, ικος, ἡ, καὶ, ῥῆνις, ιδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥήν, ἀρνακις καὶ ἀρνίς.

Ῥηναφορεύς, ὁ (ῥήν, φέρω). Ὁ μηλωτήν, ἢ γοῦναν ἐκ προβάτου φέρων, φορῶν, Ἀνέκδ. βʹ. σελ. 517.

Ῥηξηνορία, ἡ. Θάῤῥος, γενναιότης καὶ ἀνδρεία τοῦ ῥηγνύειν καὶ διασκεδάζειν τοὺς ἄνδρας, ἤτοι τοὺς ἐχθρούς, Ὁδ. Ξ, 217. ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, »Ἡ ἐν ῥωμαλαιότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων», ἐκ τοῦ

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ (ῥήγνυμι. ἀνήρ). Ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥῆσσων πυκνότητα, ὁ διατέμνων καὶ διαχωρίζων τὰς πολεμικὰς παρατάξεις τῶν ἀνδρῶν, ὁ ῥήσσων ἀνέρας πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος καὶ πρακτικὸς πολεμιστής, Ἰλ. Η, 228. Ὁδ. Δ, 5. 2) ἄρσεν. κύρ. ὄνομα εὐγενοῦς Φαίακος ἐν Ὁδ.

Ῥηξιέλεσσος, ὁ, ἡ, ον (κέλευθος). Ὁ διαῤῥήσσων, διακόπτων, διατέμνων τὴν κέλευθον, τὴν ὁδόν, Ἀνέκδ. βʹ. σελ. 518.

Ῥηξίνοος, κατὰ συναλ. ῥηξίνους (νόος). Ὁ διαῤῥήσσων, διακόπτων, διασχίζων τὸν νοῦν, τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν· ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἀνέκδ. βʹ. σελ. 517.

Ῥῆξις, εως, ἡ (ῥήγνυμι). Τὸ διαῤῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν, διαχωρίζειν, σχίτιμον, ξέσχισμα, ῥάγισμα, σχίτμα, διατομή, σπάσμα ἢ σπάσιμον, ἔρυσις, σχάσμα ἢ σκάσμα, χαραγματιά, ὡς τὸ ῥῆγμα, Ἀριστοτ. Κόσμ. »Κατὰ ῥῆξιν νέφους· ἐπότε χύνεται αἰφνίδιος καὶ σφοδρὰ βροχή, καθὼς π. χ. ὁ καταῤῥάκτης.

Ῥηξίφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ ἐῤῥηγμένον, ἤτοι ἐσχισμένον φλοιόν (ἐσχισμένην φλοιδα) ἔχων, φλοιορῥαγής.

Ῥηξίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, ῥηξίνοος, Ἡσύχ.

Ῥηξίχαων, ονος, ὁ, ἡ (χαών). Ὁ τὴν χαόνα ῥηγνύων, ὁ σχίζων καὶ διαχωρίζων τὴν γῆν.

Ῥῆον, τό, = ῥᾶ, ὅπερ ἴδε.

*Ῥησείδιον, τό, καὶ

Ῥησίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥῆσις. Μικρὰ ῥῆσις, λογίδριον κ.τ.τ.

*Ῥησίαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ λέγων χρησμούς, προῤῥήτεις, ἢ ὁ προεδρεύων ἐν τοῖς χρηστηρίοις, Σουίδ.

Ῥησιχοπέω, ῶ (ῥῆσις, κόπτω), ταὐτὸν τῷ, δημηγορέω, κυρίως, κόπτω λόγους, διηγοῦμαι, μεγαλορῥημονῶ, κόπτω λάφια, Σουίδ. καὶ Πολθ.

Ῥησιμετρέω, ῶ (μετρῶ). Τὰς ῥήσεις, τοὺς λόγους ἢ τὴν ὁμιλίαν τινος μετρῶ, μετρῶ τὰ λόγια τινός, Λουκιαν. Δεξιφ. 9.

Ῥῆσις, εως, Ἰωνικ. ιος, ἡ (ΡΕΩ). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀπαγγέλλεσθαι, ἡ λογος, ὁμιλία, λέξις, ἔκφρασις, ἀπαγγελία· »ἀκουσες μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος», Ἰλ. Φ, 291. καὶ »καταπλῆξαι τὴν ῥῆσιν», Ἡρόδοτ. 8, 83. ἤτοι, τελειόνω τὴν ὁμιλίαν, αὐτόθ. »ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις», Ἡρόδοτ. 4, 127. ἤτοι ἡ ἐκ τῶν Σκυθῶν ληφθεῖσα λέξις. 2) ῥητόν, ἀπόφθεγμα, τὸ χωρίον ἑνὸς συγγραφέως, ἢ περίοδος καὶ περικοπὴ ἐκ τινος βιβλίου, καὶ δογμα, νόμος, ψήφισμα, ἀπόφασις, συμβουλή. 3) καὶ ὅλος ὁ τοῦ ῥήτορος, λόγος, ἢ ὁ διεξοδικὸς καὶ μακρὸς λόγος, διήγησις, διήγημα· »Ῥῆσεις παμμήκεις», Πλάτ. ταὐτὸν τῷ, μακρολογία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1314. »Ῥῆσιν εἰπεῖν ἢ ἀρῆσαι», Ἰσοκρ. 276. »Μακρὰν ῥῆσιν». 4) ἐπὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, τοῦ ἐκφράζεσθαι.

*Ῥῆσος, ου, ὁ, Ἀρτεν. κύρ. ὄνομ. βασιλέως τῶν Θρακῶν· 2) ποταμός τις ἐν Τροίᾳ, Ἡσ. Θεογν. 340.

Ῥήσσω, μέλ. ῥῆξω. Σχίζω, ξεσχίζω, διατχίζω, σπάω ἢ σπαίνω, σπάζω, σκάζω, ἐρίπτω, ῥαΐζω, συντρίβω, ῥαίνω, καταβάλλω, βίᾳ ἐλαύνω, διακόπτω, διατέμνω, διαῤῥήγνυμι, ἔστι δὲ στατικὸς τύπος τοῦ ῥήγνυμι, ἀπαντώμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Σ, 571. καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Α, 539. »Πέδον ῥήσσουσι πόδεσσιν· κτυποῦντες τὴν γῆν σφοδρότερον μὲ τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν, ὡς ἂν ἤθελον διατχίσῃ αὐτὴν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥῆσσει, τέμνει, σχίζει, τύπτει, κροτεῖ» παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. α', 60. λέγεται καὶ ἐπὶ πάλης· »Εἰ καὶ μὴ ῥήσσων κάτωθεν τις εἴην· ἴδε πλατύτ. ἐν τῷ ῥήγνυμι.

*Ῥηστώνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥᾳστώνη, Ἡρόδ.

*Ῥητέος, έα, έον, ἐπίθετ. ῥημκτ. τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ ῥηθῇ, νὰ λεχθῇ.

*Ῥήτερος, έρη, ερον, Ἰων. κατὰ συναλ. ἀντὶ ῥήτερος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Ῥήτηρ, ῥῆτορος, ὁ (ΡΕΩ), ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ. Ὁ ῥητορεύων, λόγων, ὁμιλῶν, ἢ καθ' Ἡσύχ. διδάσκαλος, σύμβουλος, ὁδηγὸς εἰς τὸ καλόν, Ἰλ. 1, 443. »Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρα τε ἔργων· διδάσκαλον ἐσόμενον λόγων, ὧν δεῖ λέγειν, καὶ δραστικὸν ἔργων, ἃ δεῖ πράσσειν, ὁ Σχολ.

Ῥητίνη, ἡ (ῥέω). Ὕλη καυστική, παχεῖα καὶ λιπαρά, ῥέουσα ἀπό τινων δένδρων, οἷον πίτυος, πεύκης, κ.τ.τ. ὡς ὑάκρυον ἢ ὡς κόμμι, Λατ. resina (ῥετσίνη), Ἀριστοτ. καὶ Νικ. Ἀλ. 300. 567. ὅθεν

Ῥητινίζω, μέλ. ίσω. Ὀσμὴν ῥητίνης ἔχω, ἢ ῥητινώδης εἰμί, ἢ ἔχω, ἀποτελῶ γεῦσιν ῥητίνης.

Ῥητινίτης, ου, ὁ, προσυπκ. οἶνος. Οἶνος ῥητίνην, πυτυίνην ἔχων, ὕλην ἢ ὀσμήν, ἢ κατασκευασμένος μὲ ῥητίνην, Διοσκορ. δ'. 33.

Ῥητινολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥητίνην συλλέγων, συνάγων, Γλωσσ.

Ῥητινόω, ῶ (ῥητίνη). Χρίω, ἀλείφω μετὰ ῥητίνης, μιγνύω μετὰ ῥητίνης ἢ βάλλω ῥητίνην ἔν τινι.

Ῥητινώδης, ώδ, ή, ον (ῥητίνη, εἶδος). Ὁ εἴδος ῥητίνης ἔχων, ἢ ὁ ῥητίνην ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ὁμοιος ῥητίνῃ.

Ῥητόν, τό, ταὐτὸν τῷ, ῥῆσις, κυρίως οὐδέτ. τοῦ ῥητός.

Ῥητορεία, ἡ. Ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, ἢ τοῦ δημηγόρου, διδασκαλία, πραγματεία περί τινος κοινωφελοῦς πράγματος, δημηγορία, ῥητορικὴ ἀπαγγελία, Ἰσοκρ. 2) λόγος καλλωπισμένος διὰ ῥητορικῶν σχημάτων καὶ ἀνθηρῶν λέξεων, ἢ ἐπίδειξις τῆς τῶν λόγων δεινότητος τοῦ ῥήτορος, αὐτὴ ἡ εὐγλωττία, éloquence, Γαλ. ἢ μετ' εὐγλωττίας καὶ χάριτος ἔκφρασις, Διογ. Λαερ. 3, 93. 9, 36. 3) πληθ. ἡ τέχνη τῆς εὐγλωττίας, ἢ ῥητορικὴ τέχνη· ἐκ τοῦ

Ῥητορεύω, μέλ. εύσω (ῥήτωρ). Ῥήτωρ εἰμί, ὁμιλῶ ὡς ῥήτωρ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, δημοσίως ἢ παῤῥησίᾳ λαλῶ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος κοινωφελοῦς πράγματος. 2) ἐπιδείκνυμι ἑαυτὸν ὡς ῥήτορα ἢ ὡς διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, διά τινος τεχνικοῦ καὶ κεκαλλωπισμένου ἢ δεινοῦ λόγου· λόγων ῥητορικῶν ἐκφωνῶ μετὰ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως ὁμιλῶ. Παθητ. ἐπὶ λόγου δημοσίως λεγομένου, Ἰσοκρτ. Φιλ. »Τοὺς μὲν σπουδαίους τῶν πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων λόγους ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι· αὐτὶ τοῦ, δημοσίως, εἰς ἐπήκοον πάντων λέγεσθαι, ἐκφωνεῖσθαι, ῥητορικῶς ἀπαγγέλλεσθαι.

Ῥητορικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς (ῥήτωρ). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ῥήτορα, εἰς τὸν δημηγοροῦντα ἢ ὁμιλοῦντα, ἢ εἰς τὴν ῥητορικήν. »Ῥητορικὴ, ἥν, προτυπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ῥητορεύειν, ἡ διδάσκουσα, τὸ συντιθέναι καὶ ἐκφωνεῖν ῥητορικοὺς λόγους, ἢ κατ' Ἀριστοτ. Δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανὸν κατὰ Πλάτωνα (εἰς Γοργ.) ἢ τῆς πειθοῦς, δημιουργὸς ταὐτ. καὶ πληθ. τὰ ῥητορικά, Διογ. Λαερ. 4, 49. »Ῥητορικὴ φιλόσοφος», ἢ τῶν λόγων φιλοσοφία· ἢ κατὰ Πλάτ. εἶδος λόγου ῥητορικοῦ, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἀγῶνας, καὶ φόγους, καὶ κατηγορίας· ὅρα Διογ. Λαερ. εἰς βίον Πλάτ. 52 καὶ Ψευδοπλούταρχ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. »Τὰ ῥητορικώτερον λεγόμενα· τὰ τεχνευμένα, κεκαλλωπισμένα· ἀντίκειτ. τῷ, »Τὰ ἀφελέστερα». Περίοδος ῥητορική· εἶδος κυκλικὸν καὶ δεσμὸν στρογγύλου στόματος καὶ συνεστραμμένον. »Γραφὴ ῥητορικὴ» ἢ κατὰ ῥήτορός τινος γινομένη, γράψαντος ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντός τι παράνομον. 2) συνθ. δὲ καὶ ἡ εὐρεια καὶ γλαφυρότης τῶν λόγων, δι' ὧν δύνανταί τις πεῖσαι τινά.

*Ῥητορομάστιξ, ιγος, ὁ (μάστιξ). Ἡ μάστιξ, ἢ πρὸς μαστίγωσιν ῥάβδος τῶν ῥητόρων.

ἡ ῥητοροδιδασκάλων. ἐπίθετ. τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ Διογ. Λαερ. 2, 64.

Ῥητορομύκτης, ὁ (μύζω). Χλευαστὴς τῶν ῥητόρων καὶ σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ 2, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Hemsterhusius, ἥτις ὅμως ἀντιβαίνει τῷ στίχῳ· τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ῥητορόμυκτος.

Ῥητός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Εἰρημένος, ὃν εἶρηκεν, εἶπεν, ἐξέφρασεν ἢ ἐξεφώνησέ τις καὶ ὡρισμένος, ἀπεφασισμένος, τεταγμένος, φανερός, ὡσαμασμένος, ὡμολογημένος· ὃν ἔταξε, διώρισέ τις, Ἰλ. Φ, 445. »—Ζητεύσαμεν εἰς ἕνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷσι ἐπὶ ὡμολογημένῳ καὶ ὡρισμένῳ μισθῷ· ἤτοι συμφωνημένῳ, ἑστημένῳ (ἵστημι), εἰρημένῳ, ἐφ' ᾧ ἐσυμβιβάσθησαν ὁ μισθὸν καὶ ὁ μισθούμενος· καὶ Ἡσίοδ. (ἔργ. καὶ ἡμέρ. 370.) »Μισθὸς εἰρημένος· εἶπεν· καὶ ἧς χρόνου ῥητοῦ· Ἡρόδ. 1, 77. ἤτοι, εἰς διορισμένον, τεταγμένον καιρὸν· ἐπὶ ῥητοῖσι, αὐτὶ, ἐπὶ συμφωνίᾳ, μὰ συνθήκην τοιάνδε, ὡσαύτ. »ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἡ ῥητὴ γέρας, ἀργύριον, τεταγμένον, διωρισμένον. »Ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ», Θουκ. ἤτοι κατὰ τὰ ὡρισμένα, τὰ τεταγμένα, κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. ratus, ἐκ τοῦ Δωρ. ῥατὸς ἀντὶ τοῦ, κύριος, βέβαιος, κῦρος ἔχων, νενομισμένος. 2) ὀνομαστός, γνωστός, ψηφισμένος, ἐξακουστός, περίφημος, »Ἄνδρες ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε», Ἡσιόδ. Ἔρ. 3) καὶ ὁ δυνάμενος ῥηθῆναι, ἐκφωνηθῆναι, ὁμολογηθῆναι, ἢ ὃν δύναται εἰπεῖν, ἐκφωνῆσαι, ὁμολογῆσαί τις· ὡς π. χ. »Τοῦτο οὐ ῥητόν μοι ἐστίν· τοῦτο οὐ δύναμαι εἰπεῖν· δὲν ἐμπορῶ ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰπω, δὲν εἶναι συγχωρημένον. »Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀῤῥήτων ἀνακοίνουσι», Ἰσοκρ. πρὸς Δημών. ἐμπιστεύουν εἰς αὐτοὺς ὡς μυστικὰ τὰ δυνάμενα προξενῆσαι σοι κατηγορίαν πράγματα· ὅθεν καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν λογίζεται ἢ δὲν εἶναι μυστικόν, ἀντίκ. τῷ ἄῤῥητον, Ἰαν. Ἀχ. Ταρ. σελ. 844. 4) παρὰ τοῖς Φιλοσ. καὶ Μαθημ. »Γραμμαὶ ῥηταί», Rationales, »Γραμμαὶ ἄλογοι ἢ ἄῤῥητοι», Irrationales, Heind. Πλατ. Ἱππίας μείζ. σελ. 303. B. 5) τὸ ῥητόν, ὡς οὐσ. μέρος ὁμιλίας τινὸς, περικοπὴ ἐκ τινος συγγραφέως, ἢ ἀπόφθεγμα, ῥῆσις.

Ῥήτρα, ἡ, Ἰων. ῥήτρη (ΡΕΩ, ἐρῶ). Συμφωνία, συμβιβασμός, ἡ ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκη, ὁμολογία, συμφωνία· »Ἀλλ' ἄγε ἰὼν ῥήτρην ποιησόμεθα». Ὀδ. Ξ, 393. ἀλλ' ἂς κάμωμεν συμφωνίαν, ἂς συμφωνήσωμεν μεταξύ μας, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. στοιχημα· ὡσαύτ. »Κατὰ τὰς ῥήτρας καὶ κατὰ συνθήκην», ἐν Ἡρακλ. σελ. 231. ἄρα ταὐτὸν τῷ Ἰταλ. Contratto, συμβόλαιον. 2) λόγος, ἔκφρασις, ἐκφώνησις, ῥῆσις, ἔξαιρ. χρησμός, διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ἄγραφοι διαταγαὶ καὶ νόμοι τοῦ Λυκούργου Ῥῆτραι, ὡς χρησμοὶ λογιζόμενοι· »Τὰ μὲν οὖν ταῦτα νομοθετήματα Ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ νομιζομένα καὶ χρησμοὺς ὄντα», Πλουτ. Λυκ. Franeke Κελλιν. σελ. 199. καὶ ἐν γένει, πᾶσα ἀναφορὰ ἢ σχέσις ὑπάρχουσα ἢ γινομένη διὰ συνθήκης· ἢ διπλεύσεως μεταξὺ δύο μερῶν. 3) ἄδεια τοῦ λαλῆσαι, δικαίωμα τοῦ νὰ εἰπῇ τίς τι παῤῥησίᾳ, ὡς, ῥήτραν λαβεῖν, Δημ. Στεφ. σελ. 253, 21. καὶ ὁμιλία, δημηγορία, λόγος, ἐκφωνήσεις. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἔτι καὶ δίκη τοῦ, δίκη, ὁμιλία, ῥητορική· κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν λέγει ὁ Χριστόδωρος ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 453. »Ῥήτρης εὐκλεὴς πατήρ». 4) συνέδριόν τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία, Ἀνεκδ. 470. ὅθεν

Ῥητρεύω, Ἀνεκδ. 1399. »Δίκας ῥητρεύω, δίκας λέγω, ἀπογράφω, δίκαια, ὀρθὰ λαλῶ· παρὰ Ἰωάννῃ τῷ Δαμασκηνῷ ἐν Τμ. ἀντὶ τοῦ, ῥητορεύω.

Ῥητροφύλαξ, ακος (ῥήτρα, φύλαξ)· παρὰ Σουϊδ. ὁ συγγραμματοφύλαξ, ὁ φύλαξ τῶν δημοσίων γραμμάτων, ἐγγράφων καὶ Μ. Ἐτυμλ. ὁ γραμματοφύλαξ, ὁ τὰ ῥήτρα φυλάττων.

Ῥήτωρ, ορος, ὁ (ΡΕΩ, ἐρῶ). Ὅστις ὁμιλεῖ, συμβουλεύει τὰ δέοντα, ὁ διὰ τῆς εὐγλωττίας του πείθων τινά, ὁ ῥητορεύων, δημηγορῶν ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου· ταὐτὸν τῷ Ὁμηρικῷ, ῥητὴρ· παρὰ δὲ νεωτέρ. καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, ῥητορείας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥήτωρ, ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην, ἡ κρινῶν», καὶ πάλιν· »Ῥήτωρ, λέκτης, συνήγορος». ὁ δὲ Φώτ. »Ῥήτωρ, τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἰκανὸς εἴη λέγειν, εἴτε καὶ ἀδύνατος, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίστου, καὶ δικαιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπὶ οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοιοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ, ῥήτωρ, ῥήμων, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτων· καὶ ἑτέρωθι· ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ἤμην, ὅτι ἂν συμφέρειν ἡγεῖτο, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτε ἀριοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ εἶσις ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ἐρᾶτε ἀκαιδεύτους καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ». ὁ αὐτ. ἔτι ἔχει ῥήτωρ, συνήγορος, δικόλογος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων (λέγων) γνώμην· κριτὴς, παρὰ Σοφοκλ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτὸς ἔχει· ῥήτορα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφ. κατὰ τὸν Σχολ. τοῦτον λέγεται καὶ ὁ κατήγορος, καὶ ὁ δημηγόρος ἐπὶ κακοῦ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 5. »Αὐτοκλῆς μάλα δοκῶν ἐπιστήμης εἶναι ῥήτωρ· καὶ Ἀπομν. β'. ς'. 15. »Ῥήτορας φαύλους, ἀγοραίους δημηγόρους φλυάρους (ἀβοκάτος, Avocat) τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. δ'. ς'. 15. ἐπὶ καλῆς ἐννοίας ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ῥητήρ. »Ἔφη Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι· οὕτω καὶ Ἱππαρχ. ἀ. 8. »Ἐοτῇ βουλῇ ἔχειν ῥήτορας ἐπιτηδείους, συμβούλους, ὁδηγοὺς εἰς τὸ καλόν.

Ῥητῶς, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ῥητός. Μὲ εἰρημένον τρόπον, φανερά, ὡμολογουμένως, εἰρημένως, ἐκφραστικῶς, τεταγμένως, ὡρισμένως, ἀκριβῶς, μετὰ φανερῶν καὶ ὡρισμένων ἢ βεβαίων λόγων ἢ λέξεων· κατὰ λέξιν, ὃν τρόπον εἶπέ τίς τι ἢ ἐξέφρασε, μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, διὰ ῥητῆς συμφωνίας καὶ συγκαταθέσεως.

Ῥηχείη, ἡ, = ῥηχίη, Ἀῤῥ.

Ῥηχίας ης, καὶ ῥηχάδης, ὁ (ῥηχίη, ῥαχία). Ὁ τοὺς κατηδίκους εἰς τὰς ῥαχίας φέρων, ἢ ῥίπτων, καὶ αὐτὸς φυλάττων αὐτούς, ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ, Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, »Ἑραχθαι, οἱ δεσμεύοντες· ἄρα, ὁ δεσμοφύλαξ.

Ῥηχίη, ἡ, Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, Ἡρόδ.

Ῥηχίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, παρ' Ἡσυχ. Ἄκρα.

Ῥῆχος, ἡ, καὶ ῥηχὸς, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ῥάχος, ἡ. Φραγμός, Ἡρόδ. 7, 142. ὅθεν

Ῥηχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 230. ὅπου ἄλλοι· »Τρηχώδεσι ἀνεγνωκαν. Τραχὺς, ἀκανθώδης, πλῆρης ῥάχων, ἢ κέντρων, κεντρώδης.

Ῥήων, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥάων, ἀνώμαλ. συνῃρ. ἐκ τοῦ ῥᾴδιος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ι.

Ῥιγαλέος, ἁ, έον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ῥιγηλός.

Ῥιγεδανός, ἡ, όν (ῥιγέω). Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τοῦ ψύχους νεναρκωμένος, παγωμένος, φρικώδης, κρυερὸς, ὅθεν τροπικ. φοβερὸς, φρικτὸς, βδελυρὸς, ἀξιομίσητος, χαλεπὸς, Ἰλ. Τ, 325. »Εἶνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζομεν, φρικτῆς, χαλεπῆς, ἢ λυπηρᾶς· ὁ Σχολ. βέλτιον δέ, τῆς βδελυρᾶς, συγχαμερᾶς, μιστητῆς· ὡς ἐκ τοῦ μῆκος, μηκεδανός, ἠπεδανός, οὐτιδανός· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ῥίγος, ῥιγεδανὸς παρὰ μεταγεν. καὶ δικαταλ. ὁ Πλουταρ. ἐν τῷ πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν, ἑρμηνεύει τὸ, ῥιγεδανὸς, διὰ τοῦ κακοδαίμονος· Δάνον γὰρ οἱ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι.]

Ῥιγέω, ῶ, μέλ. ήσω, παρακ. κατ' ἐνεστ. σημασίαν ἔῤῥιγα, ἐξ οὗ ἀνώμ. δοτ. μετοχ. ἐῤῥίγοντι, Ἡσ. Ἀσπ. 228. μόνον παρὰ ποιητ. ἐστὶν εὔχρηστος ἡ λέξις (ῥῖγος). Κυρίως μὲν κρυόνω, τρέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγόνω, ὡς ξηρὸς καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τρέμω καὶ κτυπῶ τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ ψύχους, ψύχομαι, ναρκοῦμαι, ῥίσσω καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ κρύους, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. ἀλλὰ μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, φρίττω, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γίνομαι ὑπὸ τοῦ φόβου, μένω ἀναίσθητος καὶ ἀκίνητος, ὅλοι ἔντρομοι, ὡς τὸ Λατιν. horresco, obstupeo. »ῥίγησεν δ' ὁ γέρων», Ἰλ. Γ, 259. ὡσαύτ. μετὰ τοῦ θυμὸς »καὶ γάρ μοι θυμὸς . . . ἐῤῥίγει, μή τίς μ' βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν, Ὀδυσ. Ψ, 216. καὶ μετὰ ὑπερεμφ. »καί ὁ' Ἀχιλλεὺς τοῦτο γε μᾶχ ἐνὶ κυδιανείρῃ ἐῤῥίγ' αὐτιβολῆσαι», Ἰλ. Η, 114. καὶ Γ, 353. καὶ αὐτὸ τοῦ, εἰδέω, ὑποχωρῶ, χωνεύομαι, χάνω τὸν ζῆλον μου, Ἡσιόδ. Νεμ. 5, 50. ὡς τὸ Λατ. frigere. 2) μεταφ. μετὰ αἰτιατ. φοβοῦμαί τι, δειλιῶ, ἐξιππάζομαι, τρέμω, ἀποστρέφομαι, ὡς »ῥίγησεν πολεμον», Ἰλ. Ε, 351. καὶ »οὔτε ἐγὼ ἐῤῥίγεα μάχην», Ἰλ. Ρ, 176. (Συγγεν. τῷ φρίσσω, ἐξ ὧν τὸ Λατ. rigeo, καὶ frigeo.) ὅθεν

Ῥιγηλός, ὁ, ἡ, όν. Φρικώδης, ὁ φρίκην, ῥῖγος ἢ φόβον καὶ τρόμον προξενῶν, φρικτὸς, φοβερὸς, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 131. »Οἱστοὶ ῥιγηλοί, θανότοιο λαθικηδέος ἀντῆρες».

Ῥῖγιον, τό, ἐπίῤῥ. συγκρ. ἄνευ θετικοῦ ἐκ τοῦ, ῥῖγος, καὶ ὑπερθ. ῥίγιστος. Κρυότερον, ψυχρότερον, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ρ, 191. »ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔστιν. 2) τροπ. φρικτότερον, τρομακτικώτερον, φοβερώτερον, σφοδρότερον, ἰσχυρότερον, χειρότερον, τινί, Ἰλ. Α, 325. »Τὸ οἱ καὶ ῥίγιον ἔστιν, ὅπερ αὐτῷ φρικωδέστερον καὶ χαλεπώτερον, ἤτοι χειρότερον γενήσεται. Ε, 874. »Ῥίγιστα ἔργα, φρικτὰ, χαλεπὰ, ἀτυχέστατα, κάκιστα· τὸ ῥιγίων πιθαν. οὐχ εὑρηται.

Ῥῖγιος, ὁ, ἡ, ον (ῥῖγος). Κρυερὸς, ψυχρὸς, ψύχους προξενος, ἀμφ.

Ῥίγιστος, ίστη, ιστον, ὑπερθ. τοῦ ῥίγιον. Ψυχρότατος, κρυότατος, φρικτότατος καὶ φοβερώτατος, τρομακτικώτατος· »Τὰ ῥίγιστα τανλητέτερα», Ἰλ. Ε, 873. ἤτοι τὰ δεινότατα πάσχοντες.

Ῥῖγμος, ὁ, ἄρσεν. κύρ. ὄνομα Θρᾳκὸς ἐν Ἰλ.

Ῥιγνός, ἡ, όν, σπάν. τύπος ἀντὶ ῥικνός.

Ῥιγομάχης, ὁ (μάχομαι). Ὁ μετὰ τοῦ ῥίγους, ψύχους μαχόμενος, ὁ ἀντιτασσόμενος τῷ ψύχει, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 318.

Ῥιγοπύρετος, ὁ (ῥῖγος, πυρετός). Πυρετὸς μετὰ ῥίγους συνωδεύμενος, σφοδρὸς παροξυσμός.

Ῥῖγος, τό, ἀφ' οὗ το Λατ. rigor καὶ frigus. Ψύχος, κρύος, κρυάδα, ἡ τῆς σφοδρᾶς ψυχρότητος αἴτησις, ὅταν τὸ σῶμα τρέμει, ἀνατριχιάζει, κλονεῖται καὶ κτυπᾷ τοὺς ὀδόντας, ἀνατριχιασμὸς, νάρκωσις ὑπὸ τοῦ κρύους, ἔτι δὲ καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ ἀνατριχίασις τοῦ σώματος· »ῥῖγος καὶ κάματος», Ὀδυσ. Ε, 472. καὶ Ξεν. Κυρουπ. β'. γ'. 5. »Δίψος καὶ ῥῖγος καρτερεῖν· καὶ ἐν ς'. ά. 10. »Διψῶ καὶ ῥίγει μαχόμενος». 2) τροπ. φρίκη, τὸ φρίττειν, ἔκπληξις, ἔκστασις, τρόμος, ἀποστροφή· εὑρηται ἔτι καὶ ῥίγος

γραφόμ Lobeck. Φρυν. σελ. 107. τῆς ὁποίας ὅμως γραφῆς δυσκόλως ἠθελον εὑρεθῆ παράδειγμα παρὰ τοῖς Ποιητ.

Ῥιγοσίβιος, ὁ, ἡ, ον· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ῥιγωσίβιος.

Ῥῑγόω, ῶ, μέλ. ώσω (ῥῖγος), ταὐτὸν τῷ, ῥιγέω. Κρυόνω, τρέμω ἢ πάσχω ὑπὸ ῥίγους καὶ ψύχους, ψύχει καὶ κρύος αἰσθάνομαι· Ὁδ. Ξ, 481. καὶ Σεινοφ. Κυρουπ. ε΄. α΄. 5. »Μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος». Ἀπεμν. β΄. α΄. 17. »Εἰ πεινήσουσι καὶ ῥιγώσουσιν· ἂν ἤθελε τὸ καλέσῃ ἡ χρεία νὰ πεινάσωσι καὶ νὰ κρυώσωσιν· ἤτοι νὰ ὑποφέρωσι πεῖναν καὶ ψύχος, κρύος, τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει ὡς τὸ ἴδρώω τὸν σχηματισμ. αὐτοῦ εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ ου καὶ οι, π. χ. ἀπαρέμφ. ῥιγῶν, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 446. Ἀχ. 935. ἀλλὰ καὶ ῥιγοῦν ἐν Νεφέλ. 442. Δοτικ. μετοχ. ῥιγῶντι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1145. Θηλυκ. μετοχ. ῥιγῶσα, Σιμωνίδ. Ἐκτ. ῥιγώσῃ, Βιθ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1146. Ὄρν. 935. Ὑποτακτ. ῥιγῷ, Πλατ. Γοργ. σελ. 507. D. καὶ Buttm. ἔλεγε δὲ οὗτοι εἰσὶ Ἀττ. τύποι.

*Ῥιγωσίβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ὁ ἐν τῷ ψύχει, εἰς τὸ κρύος ζῶν, ὅστις καταλύματος, ἀστέγος καὶ καταπεπονημένος, ὅθεν τροπ. κρυερός, ψυχρός, Lob. Φρυν. σελ. 420.

Ῥίζα, ης, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος ἢ ἡ πρώτη βάσις τοῦ φυτοῦ τὸ ὁρατικὸν αὐτοῦ μέρος τὸ ἐν τῇ γῇ, δι' οὗ στηρίζεται, βλαστάνει καὶ λαμβάνει τὴν τροφὴν τὸ φυτὸν ἀπὸ τῆς γῆς· συχν. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 845. ». — ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν». καὶ »κορσὸν δ' ἐκ ῥίζης προτάμνων Ὁδ. Ψ, 190. Ὅς τις ἐτι χρῆται τῇ λέξει καὶ κατὰ διαφόρους τροπικὰς σημασ. π. χ. ῥίζαι ὀφθαλμοῦ, Ὁδ. Ι, 390. οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. Ἔργ. 19 ῥίζαι γῆς, ῥίζαι ὀδόντων, κ. τ. τ. καὶ καθόλ. ἐπὶ παντων ὅσα εἰς σχῆμα ῥίζης ἐμβαίνουσι ἢ ἐκφύουσι ἐκ μιᾶς κοινῆς ἀρχῆς, οὕτως ὁ Πινδ. Πύθ. 4. 26. καλεῖ τὴν Κυρήνην, ἀστέων ῥίζαν, ἐξ ἧς ὀλλ. ἐκελεύσθησαν πολλαὶ ἄλλαι πόλεις ἀπῳκίσθησαν, καὶ, τὴν Λιβύην, ῥίζαν ἀπείρου τρίτατον ἤτοι τρίτον μέρος τῆς ἠπείρου, τῆς Οἰκουμένης Πύθ. 9. 14. ἔχει καὶ αὐτὸς ὁ βλαστὸς, ὁ καυλὸς, ἢ κορμὸς ἔκ τινος ἀναφύει ἐκ τῆς ῥίζης· τροπικ. δὲ, ἡ ἀρχὴ, ἡ καταγωγὴ, ἡ ῥίζα ἐξ ἧς κατάγεται μία γενεά, Πινδ. Ἰσθμ. 8. 123. καὶ Πλούταρχ. »Οὕτως ὁ Θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν ποιησάμενος καὶ τραχεῖαν οὖσαν ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς», ἢ γραφ. ῥίζα εἶναι πάντη ἐπισφαλής.

Ῥιζάγρα, ἡ (ῥίζα, ἄγρα). Χειρουργικόν τι ὄργανον εἰ οὗ ἐκβάλλουσι τὰς ῥίζας τῶν ὀδόντων τὰ βέλη, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κέλσ. ζ΄. 12.

Ῥιζάς, άδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, ῥίζα. Ποιητ. ἀμφ.

*Ῥιζεῖον, τό, =ῥίζιον.

*Ῥιζηδόν, Ἐπιρ. (ῥίζα). Εἰς τρόπον ῥίζης, ὡς ῥίζαι.

Ῥίζηθεν, Ἐπιρ. (ῥίζα). Ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης.

Ῥιζίας, ου, ὁ. Ὁ ἐκ ῥίζης κατεστειατμένος, ὡς »Ὀπὸς ῥιζίαμ.

*Ῥιζικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν ῥίζαν ἀντίκων, ἀναγόμενος.

Ῥίζιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥίζα. Μικρὰ ῥίζα, Ἀριστοφ. Ὄρ. 659. ἔτι καὶ ῥιζίον.

Ῥίζις, ὁ. Παρὰ Στράβ. ιζ΄. σελ. 1183. ζῷόν τι τῆς Αἰθιοπίας τῷ ταύρῳ ὅμοιον, κατὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ζῆν, τῷ ἐλέφαντι.

*Ῥιζίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ταὐτ. τῷ ῥίζα.

Ῥιζοβολέω, ῶ. Ῥίζας ἐκβάλλω, ἀποκτῶ, φύω, ἀναδίδω. ἐκ τοῦ

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ῥίζας βάλλων, ἐκβάλλων, ἐκδίδων, φύων.

Ῥιζόθεν, ἐπιρ. ταὐτὸν τῷ, ῥίζηθεν.

*Ῥιζοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ἐπὶ τῶν φυτῶν ὅσων αἱ κεφαλαὶ ἢ κορυφαὶ τῶν σπόρων ἐκφύουσιν ἀμέσως ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν, ὅσα ἔχουσι τὰς κεφαλάς των ἀμέσως με τὰς ῥίζας των συνεχομένας, Θεοφρ.

Ῥιζολογέω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίζας συλλέγω, συνάγω, μαζόνω ῥίζας. 2) μετὰ τῶν ῥιζῶν ἐκβάλλω, ἐκσπῶ, ἐκριζόνω, παρὰ Διοσκ. Σικελ. ις΄. 82. »Πάντας τοὺς τυράννους ῥιζολογήσας», ἤτοι, Ῥιζοτομήσας, ἐκ ῥιζῶν ἀνέσπασε, διέφθειρεν, ἐξερρίζωσεν, ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥίζας συλλέγων, συνάγων, μαζόνων· 2) καὶ ὁ τὰς ῥίζας ἀνασπῶν, ἐκβάλλων, ὁ ἐκριζόνων.

*Ῥιζοπαγής, ὁ, ἡ, ές (πήγνυμι). Ὁ ἔχων τὰς ῥίζας βαθέως εἰς τὴν γῆν πεπηγυίας, καλῶς ἢ στερεῶς ἐρριζωμένος, ἐμπελωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) Ὁ πωλῶν ῥίζας, ὁ ἐμπορευόμενος ῥίζας.

Ῥιζοτομέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥιζοτόμος). Ῥίζας τέμνω, κόπτω τὰς ῥίζας, συνάγω αὐτὰς ἐξαιρ. πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν. »Βοτάνας ῥιζοτομεῖν· συνάγειν, συλλέγειν χόρτα ἤτοι βότανα πρὸς χρῆσιν ἰατρικὴν, καὶ φυλάττειν αὐτὰ εἰς τὴν ἀποθήκην· Ἱπποκράτ. Ἐπιστ. πρὸς Βρατεύαν. »Σὺ δὲ ἡμῖν τὸ παρὸν ὦ Βρατεύα μάλιστα τὰς ὀρεινὰς ῥιζοτόμει βοτάνας· καὶ ἑστῶσιν παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολ. ς΄. 26. »Ῥιζοτομούσης τὸ φάρμακον τῆς ποιήσεως, καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Τέμνω, κόπτω, ἐκκόπτω τὰς ῥίζας, περιορύττων τὸ φυτὸν, ὅ ἐστι, γυμνῶν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ καθαίρω αὐτάς. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. γ΄. »Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν. ἔστι »Ῥιζοτομεῖν τοὺς τυράννους, ἐκριζοῦν, ξεριζόνειν, διαφθείρειν, κόπτειν ἀπὸ ῥίζης, παντελῶς διαφθείρειν, ἀφανίζειν. ἔστι

Ῥιζοτομία, ἡ Τὸ κόπτειν, τέμνειν καὶ συλλέγειν τὰς ῥίζας, ἢ τῶν ῥιζῶν τομὴ, συναξις καὶ φύλαξις αὐτῶν πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Ὅρα περὶ ταύτης Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Ε΄. 2) Τὸ κόψιμον τῆς ῥίζης, ἤτοι ἡ ἐκρίζωσις καὶ παντελὴς διαφθορά.

Ῥιζοτομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ῥιζοτόμον ἢ εἰς ῥιζοτομίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν κόπτων καὶ συλλέγων αὐτὰς πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς· ὁ περὶ τας τομὰς τῶν ῥιζῶν ἐμπείρως ἔχων. »Βιβλίον ἢ συγγραμμα ῥιζοτομικόν· περὶ ῥιζοτομίας καὶ χρήσεως τῶν ῥιζῶν εἰς τὴν Ἰατρικὴν πραγματευόμενον, καὶ »Τέχνη ῥιζοτομική», ἢ περὶ ῥιζοτομίας καταγιεμένη, ἐκ τοῦ

Ῥιζοτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων τὰς ῥίζας, ὁ κόπτων, ἢ ἐκβάλλων τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καὶ συλλέγων αὐτὰς εἰς τὴν ἀποθήκην πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Spuiere, Ἰταλ. Ἀποθηκάριος, Σπετζιέρης, Βοτανικὸς· παρὰ Νικάνδρῳ. »Ὥρα ῥιζοτόμοιο ὁ καιρὸς καθ' ὃν τέμνονται καὶ συνάγονται αἱ ῥίζαι. 2) Ὁ κόπτων, τὰς ῥίζας, ἤτοι ἐκρίζων καὶ διαφθείρων, ὁ ἐκ ῥίζης ἐκβάλλων, ἐκσπῶν.

*Ῥιζοτροφέω, (τροφή). Τρέφω τὰς ῥίζας, ἢ κόμιω αὐτὰς· αὐξήσωσι, ἐκ τοῦ

*Ῥιζοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὰς ῥίζας καὶ κόμιων αὐτὰς· αὐξάνουσι.

*Ῥιζότροφος, ου, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν τρεφόμενος, ζῷον.

Ῥιζουχία, ἡ. Τὸ ῥίζας ἔχειν, ἢ συμπύκνωσις τῶν ῥιζῶν, ἀμφ.

Ῥιζουχίζω, μέλ. ίσω, νεωτερ. λέξ. Μεταφυτεύω μὲ αὐτὰς τὰς ῥίζας, ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τὴν ῥίζαν ἤτοι τὴν βάσιν ἔχων, κρατῶν, συγκρατῶν, στηρίζων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ταὐτὸν τῷ, Γαιήοχος, ἢ Γηοῦχος.

Ῥιζοφαγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίζας τρώγω, ἐκ τοῦ

Ῥιζοφάγος, ὁ, ἡ, όν (φαγεῖν). Ὁ ῥίζας τρώγων, ἢ ἐκ ῥιζῶν τρεφόμενος.

Ῥιζόφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τὸν φλοιὸν οὐ ῥίζας ἔχων, οὗτινος ὁ φλοιὸς ὅμοιός ἐστι ταῖς ῥίζαις, ταὐτὸν τῷ, Ἰσόφλοιος.

Ῥιζοφοίτητος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν φοιτῶν, βλαστάνων, προερχόμενος· πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ῥιζοφυτος.

Ῥιζοφυέω, ῶ. Μ. ήσω. Φύω, βλαστάνω, ἐκδίδω, ἐκβάλλω ῥίζας ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ ῥίζας φύων, βλαστάνων, ἀναδίδων Παῦτ. ὁ ἐκ ῥιζῶν φυόμενος βλαστάνων. ἀμφ.

Ῥιζόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ φύλλα εἰς τὴν ῥίζαν ἔχων, ἢ ὁ ἐκδίδων φύλλα ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φυτόν). Ὁ ἐκ τῆς ῥίζης ἢ μετὰ τῆς ῥίζης φυόμενος, βλαστάνων. Ὀκελ. σελ. 513. Ἐκτ. Γαλ. Ῥιζόφυτον δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ καὶ ἄλλως Καλόῤῥιζον, λεγόμενον, τὸ ἐκ τῶν ῥιζῶν τοῦ φυτοῦ φυόμενον βλάστημα.

Ῥιζόω, ῶ, μέλ ώσω (ῥίζα). Ῥίζαν βάλλω, ῥιζόνω, φυτεύω, ἢ ἀρίνω νὰ πιάσῃ ῥίζας, Ὀδυσ. Η, 122. »Πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται· πιφύτευται. 2) Μεταφορ. θεμελιόω, στηρίζω, στερεόνω, ἢ στερεὸν ποιῶ. Ὀδυσ. Ν, 163. »Λᾶαν ἔδηκε καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔρεθεν, στερεὸν καὶ ἀνίκητον ἐποίησεν, ἐστερέωσεν, ἐσαύτ. »ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδαν. Ἡρόδ. 1, 64. καὶ »Τυραννὶς ἐῤῥιζωμένη ὁ αὐτ. 1, 60. 2) ἀμεταβ. ῥιζόνομαι, πιάνω ῥίζας, ἐξαιρ. κατὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. Ἰακ. Ἀχ Ταυτ. σελ. 511.

Ῥιζώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥίζης εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥίζῃ.

Ῥίζωμα, τό (ῥιζόω). Τὸ ἐῤῥιζωμένον, τὸ ἐν τῇ γῇ στερεὸν τῆς ῥίζης. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥίζα, γενεά, καταγωγὴ, ἀρχὴ, γενεά. Αἰτχύλ.

Ῥιζώνυξ, υχος, ὁ· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ Πλουτ. β΄. 145. ἀντὶ τοῦ

Ῥιζωνυχία, ἡ (ὄνυξ). Ἡ ῥίζα καὶ ἀρχὴ τῶν ὀνύχων.

*Ῥιζωρύστης, ου, ὁ, =ῥιζορύχος.

Ῥιζωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. Σκάπτων τὴν γῆν ζητῶ νὰ εὕρω τὰς ῥίζας, σκάπτων τὴν γῆν ἐκβάλλω τὰς ῥίζας, ἢ ῥίζας ἐκσκάπτω. Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Εὐθυμίας. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν, τῶν ζητούντων τὰς ῥίζας καὶ ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἐπιγρέμ. β΄. »Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχαι, ἐκ τοῦ

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τὰς ῥίζας ὀρύσσων, ὅστις σκάπτων ἐκβάλλει τὰς ῥίζας, ἢ ὅστις ἀναζητεῖ τὰς ῥίζας, τὰς ἀρχάς.

Ῥίζωσις, ἡ (ῥιζόω). Τὸ ῥιζοῦν, ῥιζόνειν, στερεὸν ποιεῖν, στηρίζειν, στηρίζις. Οὐδετ. τὸ ῥίζας φύειν, ἐκβάλλειν, ἀναδίδειν.

*Ῥιζωτήρ, ῆρος, ὁ (ῥιζόω). Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ κάμῃ νὰ ἀναφύσωσι αἱ ῥίζαι· Ἐπὶ τοῦ Ἡλίου.

Ῥικνήεις, εσσα, εν· καὶ, »Ῥικιόεις, εσσα, εν (ῥικνός). Κυρίως κατεψυγμένος, νεναρκωμένος ὑπὸ τοῦ ψύχους, καταπαγωμένος· καὶ ξηρὸς, ῥικνὸς, ῥυτιδωθὴς, γέρων, πλήρης ῥυτίδων Rugoso, Ἰταλ. ταὐτ. τῷ ῥικνός.

Ῥικνοεργής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τῶν σανδαλίων. Πολυδ. ζ. 93. ἀμφ.

Ῥικνόομαι, οῦμαι, μέλ. ωθήσομαι (ῥικνός). Κυρίως, ξηρὸς γίνομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγόω, ξηραίνομαι ἀπὸ τὸ κρύος, καρκοῦμαι, ὅθεν τροπ. ζαρόω, συστέλλομαι, ῥυτιδοῦμαι καὶ καμπύλος γίνομαι, κάμπτομαι καὶ μαζόνομαι ὑπὸ ψύχους, ὑπερβολικῆς ψύξεως, ἢ γηρατείου, καὶ ἐστενῶθη ἡ Γικνοῦσθαι καὶ »Διορικνοῦσθαι ἐπί τινος εἴδους ὀρχήσεως, ὁπότε καμπύλον ποιεῖ ὁ χορεύων τὸ σῶμα πρὸς τὸ ὀπίσω, τὸν πρωκτὸν πρὸ, τὰ ἔμπροσθεν φέρων, ὡς τὸ τῆς συνη-

θείας »Τσαλίσματα ποιῶ ἐν τῷ χορεύειν. Πολυδ. δ'. 99. Ὁ Φώτιος ἔχει ῥικνοῦσθαι, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥινοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὀρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥιχνόομαι γραφόμ. τὸ δὲ ἐνεργ. ῥικνόω πιθαν. οὐκ εὕρηται.

Ῥικνός, ή, όν. Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, παγωθείς, πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τοῦ κρύους ἐπάγωτον, ἐξηράνθη, ἐκοκαλίασε· ἐπομένως, ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγὼς καὶ ξηρανθείς, καὶ συνεσταλμένος, ἀρβυτιδωμένος ἤτοι, ζαρωμένος καὶ συρρασμένος γεγονώς, ἐξαιρ. ὁ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ δέρμα αὐτοῦ ζαρωμένον καὶ τραχὺ ἔχων, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς θέρμης ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου ἐπιξηρανθείς, μαρανθείς, ῥυτιδωθείς, ἐξαιρ. Ὁ ὑπὸ γήρατος ἢ ἰσχνότητος κυρτωθείς, καμπύλος καὶ συνεστραμμένος. φαγανος, καὶ ἐντεῦθεν ἁρμηνεύεται τὸ »Ῥικνὸν διὰ τοῦ, Καμπύλον, καὶ Ῥυτὸν, ἡρικνὲς πόδας »Τμ. Ὁμ. Ἀπολ 317. ὁ ἔχων κυρτοὺς τοὺς πόδας, κυρτοπόδαρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ῥικνοί, ἰσχνοί, ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί. ἔτ. ἑρμηνεύεται τό, Ῥικνὸς, καὶ διὰ τοῦ Ἰσχνὸς, λεπτὸς, ξηρὸς, λιγνὲς, ἄναρκες ἄνθρωπος. »Πῶς οἱ πρὸ μεσοῦ πίονες — οὕτως αἰγυπιείων ἐκτακέντες ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἵνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορὰ Φίλων Τόμ. β'. σελ. 433. καὶ »Προτρέψην ὀφθῆναι ῥικνόν. Ἀλκίφρ. ἀρβυτιδωμένον, ἰσχνὸν, »Δίφρα κατεσκληκὼς καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι. Ἀνθολογ. κατάξηρον, ἀρβυτιδωμένον, ζωρωμένον, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἁρμηνεύει τὸ ἐκ Σοφοκλέους »Ῥικνὸς διὰ τοῦ, Παρακώς. παρὰ Νικοτρ. εἰλῆφθαι ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ φρικώδης, φοβερὸς, ὡς παρ' Ἡσυχ. ῥίγιον, ῥιγεδανὸν, φρικῶδες, καὶ, ῥικνὴν ὄψιν, φρικτήν· ὅπου τὸ ῥίγος πανν. τύπ. ἐστὶ τοῦ ῥικνὸς. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἁρμηνεύει ἔτι τό »Ῥικνοτέρους διὰ τοῦ Ἀσθενεστέρους· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει καὶ »Λεπτὰς ῥιχνὰς· τραχείας, σκληρὰς καὶ ἀρβυτιδωμένας. (ἐκ τοῦ ῥίγος, ῥιγανὸς, ῥικνὸς, ὅτι ὦ καὶ ῥικνὸς εὑρηται γεγραμμένον). ὄθεν

Ῥικνότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ῥικνοῦ, ῥυτίδωσις, ζάρωσις.

Ῥικνοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φυή). Στρεβλὸς, κυρτὸς, ζαρωμένος ἐκ φύσεως ὤν.

Ῥικνώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥικνὸς, ὁ ῥίκνωσιν εὐρίσκων, καμπύλωσιν ἔχων, ἢ ῥυτιδώδης, φαινόμενος ῥυτιδούμενος, ἢ ζαρωμένος· Ἀνθολογ.

Ῥίκτωσις, εως, ἡ (ῥικτόω). Τὸ ῥικνὸν, ῥυτιδωτὸν ποιεῖν, ῥυτίδωσις, ζωρωμάτα, καμπή.

Ῥίμμα, ατος, τὸ (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐβλήθη Πολυδ. α'. 164. »Τόξου ῥίμματα ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ῥῦμα.

Ῥιμμός, ὁ· νεώτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, ῥῖψις, ῥιχμὴς. Νικήτ. Χρον. Δ'. 4.

Ῥίμφα, Ἐπίρ. Εὐκόλως, ῥᾳδίως, ταχέως, κούφως, ἐλαφρῶς, εὐχερῶς, ὀγλίγωρα, βιαίως, ἐρμητικῶς, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ταχύτητος ῥιπτομένου ἢ ἄλλως κινουμένου ἀντικειμένου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἵππων »ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Ι'. Α. 533. καὶ Ρ. 458. Χ. 163. Οδ Μ. 182. Ν. 83. ἐπὶ νηὸς »νηῒ ῥίμφα διοκομέεσκε Οδ. Ν. 162. ἤτοι ταχέως φερομένη· καὶ »ῥίμφα θέουσα ναῦς αὐτόθ. 88. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡτ. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου (πιθαν. ἐκ τοῦ ῥίπτω, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ῥέω.) ὄθεν

Ῥιμφαλέος, έα, έον. Ταχὺς, ὀγλίγωρος, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ ταχος.

Ῥιμφάρμητος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμα). Ὁ μετὰ ῥιμφαλέου ἵππου ταχέος ἢ ταχυκινήτου ἅρματος πορευόμενος, ὁ ταχὺ καὶ ὀξὺ ἅρμα, ἤτοι ταχεῖαν ἁμαξαν ἔχων. Πίνδαρ. »ῥιμφαρμάτου διφρηλατείαις. Ὀλ. γ'. 66.

Ῥίν, ινός, ἡ. νεώτρ. καὶ ἧττον ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ῥίς.

Ῥινάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥίν. Μικρὰ μύτη.

Ῥιναυλέω, ῶ (ῥίς, αὐλέω). Φυσῶ ἢ κάμνω ἦχον τινὰ διὰ τῆς ῥινός, διὰ τῆς μύτης ὑπὸ θυμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀπλήστου ἀκρασίας, κ. τ. τ. Τατιανὸς κατὰ Ἑλλήν. »Ῥιναυλοῦντι τὰ αἰσχρά· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ῥινοκτυποῦντι οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνελκουσι, ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποπαλοῦσιν. Ηλιόμης ὁ Ἀλεξ. ἐν Παιδαγ. β'. ἐκφράζει τὴν τοῦ Τατιανοῦ ῥῆτιν διὰ τοῦ. »Τὸ πορνικὸν ἀναιδὲν εἰς ἀτέλεγκτον διὰ ῥινῶν ἐπιφωνεῖν ἐπικυκλίσματα ἐκφράζει ἄρα τὸν διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενον ψόφον ἐν εἴδει πταρμοῦ, ὃν οἱ πορνικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνηθίζουσιν. Ἐν Ἀναλέκτοις δὲ (γ'. σελ. 93.) τὸ »Ἀναρριβδεῖν ῥινοβόλῳ πατάγῳ· σημαίνει τὸν διὰ τῶν ῥινῶν γινόμενον ψόφον τῶν ὀργιζομένων, καὶ λυσσώντων ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ῥινάω, ινῶ (ῥίς). Φέρω ἢ κρατῶ τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην, καὶ πλεκτῷ ἐξαπατῶ, ἢ χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σείω· ταράττω τὴν ῥῖνα ἤτοι τὴν μύτην περιπαίζων τινά· ταὐτὸν τῷ, Μυκτηρίζω. »Ἔγωγε ἐπίτριμμι ῥινᾶν. Μένανδρ.

* Ῥινάω, μέλ. ήσω (ῥίνη), = ῥινέω, ῥινίζω.

* Ῥινεγκατατοπηξιγάνειος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγκαταπηγνυμι, γερειον). Ὁ ἔχων τὴν μύτην ἐκτεινομένην ἕως τοῦ γενείου, τοῦ πώγωνος, ἢ τοῦ ὀπισθίου ἢ μύτη φθάνει ἕως εἰς τὸν πώγωνα.

Ῥινεγχυσία, ἡ (ῥινεγχύτης), Τὸ ἐγχεῖν διὰ τῆς ῥινός, ὅταν δηλαδὴ διὰ τῆς μύτης χύνωμεν ὑγρόν τι εἰς τοὺς ῥώθωνας καὶ εἰς τὸν σωλῆνα αὐτῶν.

Ῥινεγχυτέω, ῶ. Διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέω, χύνω μέσα εἰς τοὺς ῥώθωνας ὑγρόν τι διὰ τῆς μύτης. Διοσκορ. β'. 210. ἐκ τοῦ

Ῥινεγχύτης ου, ὁ (ῥίς, ἐγχέω). Ὄργανον χειρουργικὸν δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὴν ῥῖνα ἢ διὰ τῆς ῥινὸς ὑγρόν τι ἰατρικὸν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

* Ῥινεγχυτος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγχέω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς, διὰ τῆς μύτης ἐγκεχυμένος, τὰ ῥινέγχυτα, μέσα ἢ ὑγρὰ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέουσι ἢ ραντίζονται εἰς τοὺς ῥώθωνας.

Ῥίνεω, ῶ μέλ. ήσω. Ῥινίζω, διὰ τῆς ῥίνης ἢ λίμης ἰσιάζω, εὐθύζω, ξυω τι· ὅθεν Παθητικ. »Ῥινούμενος σίδηρος ἐκ τοῦ

Ῥίνη, ἡ. Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, καὶ χαλκευτικὸν ἀκανθωτὸν, ᾧ ῥινοῦσι, ξύουσι τραχύ τι σῶμα, ῥινάριον, ἢ ἀρνάριον, λίμα. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 11. »Ἀγαλμὰν καὶ ῥίνην φέρεσθαι· ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. 2) Εἶδος ἰχθύος τραχὺ δέρμα ἔχοντος, ὅπερ μετεχειρίζοντο διά νὰ ἰσάσωσι, ἢ νὰ ῥινίσωσι ξύλα, μάρμαρα κ. τ. τ. Sinatina Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. (κατὰ τὸν Ἀρχιέβ. τὸ μὲν ἐργαλεῖον γραφτ. ῥινὴ, ὁ δὲ ἰχθὺς, ῥίνη.) (— —)

Ῥινηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις, ἀναζήτησις, ἐξαιρ. ἡ τῶν κυνῶν ἰχνηλασία διὰ τῶν ῥινῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ σκύλοι ζητῶσι τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς μύτης· παρὰ Σουΐδᾳ ἡ Ὀσφρησις, ἐκ τοῦ

Ῥινηλατέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω, ἐλαύνω, ζητῶ τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς ῥινός· ἤτοι διὰ τῆς ὀσμῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ζητῶ τὸ ζῶον, καθὼς π. χ. ὁ σκύλος ζητεῖ διὰ τῶν ἰχνῶν τὸν λαγών· ὁ Πολυδ. ἔχει »Ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν. 2) Μεταφορικ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ ζητῶ, γυρεύω, παρατηρεύω. Συνέσ. ἐκ τοῦ

Ῥινηλάτης, ου, ὁ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐλαύνων τὴν ὀσφρησιν τοῦ ζώου ἢ ἄλλου τινός, ὅς τις ζητεῖ μὲ τὴν μύτην ὀσφρανόμενος νὰ εὕρῃ τι, ὁ ῥινηλατῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ κυνῶν.

Ῥινήλατος, ὁ, ἡ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ ῥινηλατούμενος, ὁ διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνευόμενος, ἢ ὃν διὰ τῆς ὀσμῆς ἤτοι διὰ τῆς ῥινὸς ἰχνεύοντες εὑρίσκουσιν. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 290. »Ῥινήλατον ἴχνος ἀνεύρειν.

Ῥίνημα, τό (ῥινέω). Τὸ διὰ τῆς ῥίνης, λίμης ἐκξεόμενον καὶ ἐκπῖπτον, ταὐτὸν τῷ, Ῥίνισμα, ἀπόξυσμα. Ἡρόδοτ. 1. »ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι. (ι)

Ῥίνητήριον, τό· ταὐτὸν τῷ ῥίνῃ Γλωσσ.

Ῥινητής, οῦ, ὁ (ῥινέω). Ὁ ῥινίζων, ὅστις ῥινίζει, ξύει διὰ τῆς ῥίνης.

Ῥινίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥινέω. Διὰ τῆς ῥίνης ξέω καὶ ἰσιάζω τι.

Ῥινίον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥίνη, ῥινί. 2) πληθ. τὰ ῥίνια, ὑποκορ. τοῦ ῥίς, οἱ ῥώθωνες, Ιαθ. Φρυν. σελ. 211. (— ⏑⏑)

Ῥίνισμα, τό (ῥινίζω) Ξύσμα, τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἐριστόμενον λεπτὸν πελέκημα, ῥινίδιον. »Χαλκοῦ ῥινίσματα Διοσκορ. = ῥίνημα. (— ⏑)

Ῥινόβροτος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος μεταξὺ τῆς ῥίνης καὶ τῆς βάτου, ἄλλων εἰδῶν ἰχθύων, Ἀριστοτ.

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, βάλλω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην βάλλων, κτυπῶν, κρούων, ἢ ἐπιτυγχάνων. 2) ῥινόβολος, παρ' ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκβαλλόμενος, ῥιπτόμενος, ὡς π. χ. ἐπὶ ἤχου τινός· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ῥιναυλέω.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ (δέψω, ῥινός), ταὐτὸν τῷ, Βυρσοδέψης, Ἡσύχ.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ (ῥίς, κέρας). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα κέρας ἔχων, θηρίον τετράποδον καὶ ἄγριον, ἔχον ἐπὶ τῆς ῥινὸς κέρατον, rinoceros.

Ῥινοκολούστης, ου· ὁ (ῥίς, κολούω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην τέμνων, κόπτων, ἀκρωτηριάζων· Ἐπιφαν. τοῦ Ἡρακλείους.

Ῥινοκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω (ῥίς, κόπτω). Τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην κόπτω, »Ῥινοκοπεῖσθαι τινά· κόπτω τὴν μύτην τινός.

* Ῥινοκτυπέω, (ῥίς, κτυπέω). Μὲ τὴν μύτην κτυπῶ, κάμνω κτύπον, κρότον, ἢ φυσῶ, κ. τ. τ.

Ῥινολαβίς, ίδος, ἡ (ῥίς, λαμβάνω). Ὄργανον δι' οὗ πιάνομεν τὴν μύτην καὶ τὴν περιστρέφομεν. Συνέσ. Ἐπιστ. 58.

Ῥινόμακτρον, τό (ῥίς, μάκτρον). Μάκτρον, μανδύλιον δι' οὗ σφογγίζομεν τὴν μύτην, ἀμφ.

Ῥινομύλη, ἡ (ῥίνη, μύλη) ταὐτὸν τῷ, Βλεφαροξυστον.

Ῥινόν, τό, ταυτ. τῷ ῥινός. 3. Ἀτπὶς ἐν Ὀλυτ. Ε, 231. »Ῥινά, τὰν ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 252. ἴδε ἔριννυς, καὶ ῥινὸς, ἔστι μ' ὅλον τοῦτο ἡ λέξις ἀμφ.

Ῥινοπύλη, ἡ (πύλη). Μικρὰ πύλη ἢ ἡ ὀπισθεν πύλη, ὀπισθόδομος καὶ πλαγία πυλη, ἡ πύλη ἀφανὴς. (πορτούλα, πορτίτζα, παραπορτιον). Πολυβ.

Ῥινός, ὁ· καὶ Ἰων. ἡ. Τὸ δέρμα τοῦ σώματος ζώντος ἀνθρώπου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 308. Οδ. Ε, 426. 445. Ξ, 134. Χ. 278. ὡσαύτ. καὶ τὸ δέρμα νεκροῦ σώματος, Ησ. Ἀσπ. 152. ῥινὸς καὶ ὀστέα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 746. 2) τὸ δέρμα, τὸ ἐκδαρμένον πετζίον τῶν θηρίων, καὶ τὸ κατειργασμένον ἢ δεδουλευμένον δέρμα αὐτῶν, βύρσα ἐξαιρ. τοῦ βοός, ὡς Ἰλ. Η, 155. »Ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο· καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἔτι καὶ παρ' Ἡτ. ἡ ἐκδαρμένη διφθέρα, ἤτοι αὐτὸ τὸ τριχωτὸν δέρμα τοῦ λύκου, Ἰλ. Κ, 334. ἔστατο δ' ἐκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο· ἐπὶ δὲ δέρματος ζώντων θηρίων οὐ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ὅμ. 3) ἔτι

καὶ ἡ δερμάτινος, ἡ ἐκ δέρματος βοὸς κατεσκευασμένη ἀσπίς· «δοῦπος . . χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων» Ἰλ. Π, 636. καὶ Ἰλ. Δ, 447. ὡσαύτ. καὶ Η, 248. «Ἐν τῷ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτλιον· καὶ εἰς τὸ ἕβδομον δέρμα ἤτοι εἰς τὴν ἑβδόμην πτυχὴν τοῦ δέρματος τῆς ἀσπίδος ἐκυλίσθη καὶ ἐπετχέθη ὁ χαλκὸς τοῦ βέλους, ἤτοι τὸ ἔγχος· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. εὑρηται καὶ ῥινόν, τό, Ὀδ. Ε, 281. Οἱ Νεωτερ. ἐχρῶντο τῇ λέξει κατ' ἀρσ. γέν. καὶ κατ' ἑτερογ. πληθ. ἀριθ. τὰ ῥινά, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα αὐτῆς.

Ῥινόσιμος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, σιμός). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα σιμός, ὁ ἔχων τὴν μύτην πλακωτὴν πρὸς τὰ ἄνω. Λουκιαν. Βαχχ. 2.

Ῥινότμητος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, τέμνω). Ὁ τετμημένος τὴν ῥῖνα, ὅς τις ἔχει τὴν μύτην κομμένην, ἢ οὗ τινος ἔκοψαν τὴν μύτην.

Ῥινοτομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω τὴν μύτην, τινά, ἐκ τοῦ

Ῥινοτόμος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, τέμνω). Ὁ τὴν ῥῖνα τέμνων, ὁ κόπτων τὴν μύτην.

Ῥινοτόρος, ὁ (ῥινός, τορέω). Ὅστις διατρυπᾷ τὸ δέρμα ἢ τὴν ἐκ δέρματος ἀσπίδα, σχεδὸν ὡς τὸ, βυρσοτόμος. Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Φ, 392. «Ἦρχε γὰρ Ἄρης ῥιοτόροιο· οὕτω καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 934. αἰχμὴ, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 1, 24. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥινοτόρος, ὁ ῥινοὺς διατορῶν, τουτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων, ἢ βυρσοτόμος.

Ῥινούχος, ὁ· παρὰ Στράβ. ιδ'. σελ. 948. ταὐτὸν τῷ, Ἀμάρα, οἱ ὑπόγειοι ὀχετοὶ τῶν κοπρώνων, ὀχετοὶ διὰ τῶν ὁποίων διαῤῥέει ὑπὸ τὴν γῆν ἡ κόπρος ἐκ τῶν ἀναγκαίων, cloaque, égout, Γαλ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς Λέξεως κατὰ Κορακῆ, ἐκ τοῦ, ῥοή, ῥέω, καὶ ἔχω ἀμφιβλτ.)

Ῥινοχόος, ὁ (ῥὶς, χέω), ταὐτὸν τῷ, Ῥινεγχύτης, ἡ Χώνη. Ἡσύχ.

Ῥινώλεθρος, ὁ, (ῥὶς, ὄλεθρος). Ὄλεθρος τῶν ῥινῶν, ἀσθένεια τῆς μύτης. Φρύνιχ.

Ῥίνωτηρία, ἡ. Μέρος τι τῆς νεὼς ὄπισθεν, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἐφολκὶς, λέγεται. Πολυδ. καὶ Ἡσύχ.

Ῥίον, τό, Πᾶν ὄρος, βουνὸν τὸ ὁποῖον ἐξέχει· ἐκτείνεται πρὸς τὰ πρόσω, ἢ τὸ ὁποῖον ὑπερέχει, ὑπερβαίνεται, ὅθεν ἄκρα, κορυφὴ ὄρους, ὕψωμα τὸ ὁποῖον ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Ἰλιάδ. Θ, 25. Ὀδυσ. Ε, 303. «περὶ ῥίον Ὀλύμποιο». ἔτι καὶ «Ῥίον ὀρέων». Ὀδ. Ι, 191. «Ῥίον οὔρεος». Τιμ. Ἀπόλ. 139. Καὶ Ἀκρωτήριον, ἐν Ὀδ. Γ, 295 «μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ» ἤτοι, ὁ Νότος ἄνεμος ὠθεῖ τὸ μέγα κῦμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου· καὶ παρὰ Θουκυδ. ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ. «Τὰ ὄρους ὄρθια καὶ τὰ εἰς θαλασσαν ἐγκείμενα ἄκρα· παρὰ τὸ Ῥαίζειν, τὸ καταλήγειν εἰς ὀξύν. «Ἐν τῷ ῥίῳ τῷ Βιβωνικῷ». παρ' Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ια'. 3. ἀντὶ τοῦ, Κόλπος θαλάσσης, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἀκρωτήριον· οὕτω καὶ Δίβιος κζ'. 29. Fretum, quod Naupactum et Patras interluit, Rhion incolae vocant, τὸν μεταξὺ Ναυπάκτου καὶ Πάτρας πορθμὸν, Ῥίον οἱ ἐγχώριοι καλοῦσιν. Ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε καὶ τὸν σχηματισμὸν «Ῥίος, τό, ἄκρα, κορυφὴ, ὄρος χαλεπὸν, κρημνὸν». (υυ)

Ῥιπάς, άδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, Ῥιπὴ, πολλ' ἀμφ.

Ῥιπαύλης, ου, ὁ· ἴδε ραπαυλης.

Ῥιπή, ἡ (ῥίπτω). Ἡ βολὴ, τὸ ῥίψιμον, ἡ φορὰ, ἡ δύναμις διὰ τῆς ὁποίας ἓν ὁποιονδήποτε αὐτιτείμενον ῥίπτεται, ἢ ἄλλως κινεῖται, φέρεται πρός τι μέρος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ ριπτομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ φορὰ αὐτοῦ, ἡ κίνησις, ἡ βία ἢ ἡ ὁρμὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 589. «Ὅσσα αἰγανέης ῥιπὴ τέτυκται· ἡ βολὴ τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους· καὶ τέλος τὸ κτύπημα πρός τι, ἡ προσβολὴ τοῦ ἰδίου σώματος· καὶ «πλὰξ ὑπὸ ῥιπῆς» Ἰλ. Μ, 462. ἤτοι, ἡ βολὴ, ῥίψιμον τῆς πέτρας, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 192. ὡσαύτ. «ὑπὸ ῥιπῆς Βορέαο» Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. ἡ σφοδρὰ καὶ ὁρμητικὴ πνοὴ, ἢ ἡ ὁρμὴ τοῦ βορέου, καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον. «Ῥιπὴ ἀνέμων, Σοφκλ. Ἀντ. 137. ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων· καὶ μόνον τὸ «Ῥιπὴν» ἀντὶ τοῦ, Ἄνεμος, Πνοὴ ἀνέμου, ἡ βία τῶν πνευμάτων· «Ῥιπὴ πυρὸς», Ἰλ. Φ, 12. ἤτοι ἡ βία, ἡ ἀκράτητος φορὰ τοῦ πυρὸς, καὶ «δλωνται ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ». Ἰλ. Θ, 355. τῇ φορᾷ, ὁρμῇ, τῇ βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἑνὸς ἀνδρὸς· καὶ ἐπὶ θείας καὶ ἄλλου δυνάμεως, ὁρμὴ, ὡς, ῥιπὴ ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 681. «ῥιπὴ Ἀφροδίτης» Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ, ῥιπὴ οἴνου, Πινδ. παραβλ. βολὴ, ὁρμὴ, φορὰ, ῥύμη, ταὐτ. τῷ Λατ. impetus. 2) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς προσβολῆς καὶ ἐντυπώσεως ἥτις προξενεῖται ἐκ τινος ταχείας κινήσεως εἰς τὰ ὄμματα, οἷς φ. ε. τοῦ φωτὸς, τῶν ἀκτίνων, καὶ ἄλλων φωτεινῶν ἀντικειμένων, ἀντὶ τοῦ, λάμψις, ἀπαύγασις, αἴγλη, ἀκτινοβόλησις, σπινθηροβόλησις, στίλβη «Ἄστρων παμφεγγεῖς ῥιπαί», Ἀπολλών. ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, ἤτοι, ὀμματιὰ, βλέμμα, κύτταγμα, κ. τ. τ. 3) Πᾶν ὄργανον δι' οὗ γίνεται μία τις κίνησις, ἡ πτερυξ, πτερυγα, καὶ ἡ «Ῥιπίς» τὸ ῥιπίδιον, ἀνεμιστήριον.

Ῥίπη, ἡ, Ἐπηλ. κύρ. Ὄν. πολεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ. Β, 606.

Ῥιπίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ ῥιπὶς. μικρὰ ῥιπὶς.

Ῥιπίζω, μελ. ίσω (ῥιπὶς). Εἰς κίνησιν εἰς φορὰν βάλλω, κινῶ, ὑποκινῶ, διεγείρω «πολέμου ἔριν» Λεῖψ. Ὀμ. 26. 2) διὰ τῆς ῥιπίδος κινῶν τὸν ἀέρα ἀερίζω, ἀέρα ποιῶ, ψυχῶ, πνοὴν ἐκπέμπω, Δροσίζω, ἀνεμίζω, ἀναψύχω.

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ (ῥίπτ). Ἀνεμιστήριον, χαρτίον ἢ ὕφασμα λεπτὸν, ἐξυπλωμένον ἐπάνω εἰς στυλίσκους, ἐκτεινομένους καὶ συστελλομένους, ἢ ὑπὸ πτερῶν συνθεμένων, δι' οὗ κινουμένου τοῦ ἀέρος, ἀερίζεται καὶ ἀεριζεται τις, ἐξαιρ. τῶν γυναικῶν Eventail, Γαλ, Faecher, Γερμ. καὶ ἑπομένως Φύσα, ψυσούνιον, ἐργαλεῖον ᾧ φυσῶσι καὶ ῥιπίζουσιν, ἤτοι ἀναπτουσι καὶ ἀναλίουσι τοὺς διθράκας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 669, 888. «Τὴν ἐσχάραν μοι σεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα». Διονύσιος ὁ Ἁλικαρν. ἀρχ. ζ'. 9. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Σκιαδίου, Parasol, Γαλ. παρ' Ἀριστοφ. «Οὐρίᾳ ῥιπίδιον τῇ τοῦ ἀέρος φορᾷ. 2) Ταὐτὸν τῷ, ῥίψ, ψίαθος, φάτνα, τὸ ἐκ σχοίνων ἢ ἐκ καλαμων πλέγμα. (τὸ Ἰωτα τῆς λήγούσης κατὰ τους Γραμμ. ἦν ἐν τῇ κοινῇ καὶ Ἰων. Διαλέκτῳ μακρὸν, ἐν δὲ τῇ Ἀττ. βραχὺ, ἴδε Δραχ. σελ. 23, 15, 45, 18. 96, 15. Spohn de extr. Od. part. σελ. 175. τὸ Ἀττ. βραχὺ εὑρηται παρ' Ἀριστῳ. Ἀχ. 669. ἐν δὲ τῇ Ἀθηλ. εὑρηται παραδείγματα τῆς τε μακρότητος καὶ βραχύτητος τοῦ Ἰώτα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 204.)

Ῥίπισις, εως, ἡ (ῥιπίζω). Τὸ ῥιπίζειν, ἀνέμισμα, ἢ διὰ τῆς ῥιπίδος κίνησις τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ διὰ τούτου δρόσισμα, ἀνάψυξις, δρόσισις, ἀέρισις. (–υυ)

Ῥίπισμα, τό (ῥιπίζω), ταὐτὸν τῷ, ῥίπισις. 2) καὶ τὸ ἐῤῥιπισμένον, διὰ τῆς ῥιπίδος ἀνεμισμένον, ἢ ἀεισφυγμένον, δροσισμένον.

Ῥίπισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥίπισις.

Ῥιπιστήριος, ία, ιον (ῥιπίζω). Ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥιπίζειν· ῥιπιστήριον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, ῥιπὶς. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ῥιπιστός, ἡ, ὸν (ῥιπίζω). Ὅστις ἐῤῥιπίσθη, ἢ ῥιπίζεται, διαπνευσθείς διὰ τοῦ ῥιπιδίου. 2) Κατάψυχος, δροσισμένος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διαπνεόμενος.

Ῥίπος, ὁ, Διοσκορ. καὶ, ῥῖπος, τό· Γενικ. ῥίπεος· ταὐτὸν τῷ, ῥίψ, ῥιπὸς· Ἡροδ. 2, 96. πλέγμα, ἔδαφος πρὸς κοίτην, ψίαθος, φάτνα· «Ῥίπει καλάμων» Ἡροδ. καὶ Διοσκορ. α'. 55. «Ῥίπον ἐκ καλάμου» οὕτω καὶ ἐν ε'. 103. Ἀγαθαρχ. «Ῥίπον ἐκ φοινίκων». (ὁ συνῃθ. τονισμός ἐστι ῥίπος.)

Ῥιπτάζω, μελ. άσω· ταὐτὸν τῷ, ῥίπτω, ὡς καὶ τὸ ἐκ τοῦ κύπτω, Κυπτάζω, σημαίνει δὲ τὸ συνεχῶς καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίπτω, πετάζω, σφενδονίζω. «Ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς» Ἰλ. Ξ, 257. διασκεδάζων, σφενδονίζων, ἢ κακῶς μεταχειριζόμενος τοὺς θεούς· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ῥίπτων, συνελαύνων, χαλεπαίνων, ἔῤῥιπτε· σημαίνει δὲ τὸ, Περιστρέφων ῥίπτω κατὰ γῆς. Διονυσιεὶς δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ ζητῶν τὸν θεὸν τοῦ ὕπνου κατὰ τὸ δῶμα (εἰς τὴν Σάλμν) ἔνθα ἦν ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν, καὶ ἕκαστον τῶν θεῶν, ὃν συναπαντᾷ, ἁρπάζων καὶ πιάνων ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ περιστρέφων αὐτὸν ἔῤῥιπτε κατὰ γῆς, ἢ παράμερα· ἔνθεν κἀκεῖθε· ἐν Τιμ. γ'. 270. καὶ ῥιπτάζεσκε, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ῥίπτασκε. «Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν· ἀντὶ τοῦ, Συνεχῶς ἐκίνει τὰ ὀφρύδια, ἐβλεφάριζεν, ἐσκαρδαμύττει. Μέσως «Ῥιπτάζεμαι· ῥίπτομαι, ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτω ἐμαυτὸν, ἀνήτυχος εἰμὶ, στρεφογυρίζω ἐμαυτὸν ὑπ' ἀνηυχίας, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κλίνης, κλισογυρίζομαι, καὶ ἀνήτυχος εἰμὶ, συγχίζομαι, Ποιητ. λαμβάνεται τὸ ῥιπτάζω ἀντὶ τοῦ ῥίπτω.

Ῥίπτασκον, Ἐπικ. Παρατατικ. ἐκ τοῦ ῥίπτω.

Ῥίπτασμός, ὁ (ῥιπτάζω). Τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτειν, σφενδονίζειν, 2) πᾶν τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτεσθαι, ἀνησυχία ἐν τῷ κοίτεσθαι, ἀγουπνία ἀνησυχία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. Πλούταρχ. «Ἀλλ' ἡσυχάζειν καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ κέντημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει τὸ πάθος, ἔνθεν

Ῥιπταστικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε ἀνησύχως ἑαυτὸν ῥίπτων.

Ῥιπτέω, ῶ. Μέσον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. εὐχρστ. ἐστι δὲ συγγεν. τύπος τοῦ, ῥίπτω· Ξενοφ. Συμπ. β'. 8. «Ἡ δὲ ἀνεῤῥίπτει τοὺς τροχοὺς ἑνουμένους, ὅσον ἔδει ῥιπτεῖν ὕψος». καὶ ἐσχηματιστ. ὡς τὸ Λατ. jactare ἐκ τοῦ jacere. Εὑρηται δὲ ἐν πρώτοις παρ' Ἡροδ. καὶ ἑφεξ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. Τομ. 2. σελ. 31. ἀποδεικνύει τὴν διαφορὰν ἣν ἔχουσιν οἱ Ἀττ. μεταξὺ τοῦ ῥιπτέω καὶ ῥίπτω.

Ῥιπτός, ἡ, όν· Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ῥίπτω. Ἐῤῥιμμένος, ῥιγμένος, κρημισμένος, σφενδονισμένος. «Μόρος ῥιπτός» θάνατος τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἐῤῥιμμένου καὶ πεπτωμένου Ἰφίτου, Σοφκλ.

Ῥίπτω, Μ. ψ. ἀορ. πασ. ἐῤῥίφθην καὶ ἐῤῥίφθην, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 339. Ἐπ. παρατ. ῥίπτασκον, εις, ε, Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πίνδ. εὕρηται καὶ Παρακ. ἀναδιπλασιασμ. ῥερῖφθαι Λεῖψ. 281. Νεώτερ. τύπος τοῦ ῥίπτω ἐστὶ τὸ ριπτέω, κατ' ἄλλην σημασ. μόνον Ἐνεστ. καὶ παρατατ. εὐχρ παρ' Ἡροδ. Σειφ. καὶ Ἀττ. Διὰ τῆς χειρὸς ἀφίημί τι πρὸς τὰ κάτω, βάλλω, ἀποβάλλω καὶ μάλιστα μετὰ δυνάμεως καὶ ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ σώματός μου, ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἵσταμαι τι, βάλλω αὐτὸ κάτω, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥίπτω, καὶ ῥίχνω, πετῶ, καὶ κατάζω· συχνὰκ. παρ' Ὁμ. «ἦ μὲν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον» Ἰλ. Θ, 13. ὡσαύτ. «ἀπότινος ῥίπτω ἢ τις Ἀχαιῶν ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου» Ἰλ. Ω, 735. καὶ Α, 591. Τ, 130. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ ἑκτὸς τοῦ ἐπικ παρατατ. μόνον ὁ μέλλων καὶ ἀόρ. ἐνεργ. ἐν χρήσει· τί τινος, αὐτὶ κατά τινος, ῥίπτω τι κατεπάνω τινὸς διὰ νὰ τὸν ἐπιτύχω, Elmsl. Εὐρ. Βαχχ. 1094. Κυκλ. 51. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, μετὰ βίας ἀποβάλλω, σφενδονίζω,

ἀποκρούω, ὡς ῥίπτω βέλη καὶ Σπείρω, διασκορπίζω· ὡς Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 7. ἔτι τροπ. Ἐξουδενῶ, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ὡς, κίνδυνοι, Valck. Ἡροδτ. 7. 50. ἐλήφθη δὲ ἡ φράσις ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους ἐν τῷ παίζειν· ἴδε ἀναρίπτω, 2. β) ἀμετβ. ῥίπτομαι, βάλλω ἐμαυτόν, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ πίπτω, ὅπου προσυπακ. τὸ ἑαυτόν, Κύρ. Ἐλ. 1341. ῥίπτειν εἰς κίνδυνον· αὐτὶ τοῦ βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον· καὶ Θεογ. 176. κρημνίζομαι, Monk. Εὐρ. Ἱππολ 922. ὠσαύτ. καὶ παθ. ὁ Ὀππ. ἔχει ἔτι τὸν ἀνώμ. ἀόρ. ἐρρίφη (συγγεν. τῷ ἐρείπω) (τὸ Ἰῶτα ἔστι φύσει μακρὸν ὡς ἐν τῷ πίπτω.)

Ῥίς, ῥινός, ἡ· Μέρος τι τοῦ προσώπου ἐξέχον μεταξὺ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποίου ὀσφραινόμεθα, τὸ κοιν. λεγόμενον μύτη· ὥστ' ὀσφραίνεσθαι ἔνιοι ἐποίησαν ἡμεῖς ῥῖνας οἱ δεῖλοι παρ' Ὁμ. συχνάκ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων. β) πληθ. ῥῖνες, οἱ ῥώθωνες, τὰ ῥωθώνια, ὡς τὸ Λατ. nares, Ἰλ. Ξ, 467. Π. 503 Ὀδ. Ε, 450. Χ, 18. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 267. Ἱκν. γεν. ῥινῶν, Ἱππογρ. 2) τροπ. ῥινηλασία, ἡ δύναμις τοῦ ῥινηλατεῖν, ἰχνεύειν Νεωτερ. καὶ ἥντινα ὀρθὸς τύπος ἔστι τὸ ῥίν, παρὰ Λουκ. Ὀν. 12. (τινὲς ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ῥέω, διὰ τὸ τὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑγρὰ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκρεῖν) (τὸ Ἰῶτα κεῖται ὅλας τὰς πτώσεις ἔστι μακρὸν, μόνον δὲ παρὰ Νεωτ. ἔστιν ἐπὶ ὅτε βραχύ, Ἰακ. Α. Π. σελ. 720)

Ῥῖπος, ὁ, Καδίσκος, ἡ σιτηρέσιον ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. Πολυδ. ί. 31. καὶ 137. Λατιν. Riscus, κατὰ τὸν Δονάτ. εἰς Τερέντ. Eun. δ'. ς'. 15. ἔστι Cista pelle contecta, Κίστη (κιβώτιον) μετὰ δέρματος περικεκαλυμμένον· ἄρα τὸ παρὰ Γαλ. Coffre, Γερμαν. Koffer, ὃ καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόφινος, παρῆκται· σημαίνει ἄρα τὸ ἐκ ῥάβδων ἢ καλάμων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων πεπλεγμένον καὶ μετὰ δέρματος κεκαλυμμένον κιβώτιον, ὡς καὶ τὸ παρὰ Τούρκοις Σαπὲτ λεγόμενον· ὁ Φώτιος ἑρμην. ταῦτο διὰ τοῦ, «Ὁ τὰ ἀργυρώματα ἔχων, καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον· ὁ δὲ Ἡσύχ. Εἶδός σπυρίδων.

* Ῥιπτοφυλάκιον, τό (φυλάττω). Τόπος, ἢ μέρος ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη καὶ ἐπιπλα.

* Ῥιπτοφύλαξ, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τῶν κιβωτίων, τῶν σκευοκιβωτίων.

Ῥιπή, ἡ (ῥίπτω), ταὐτὸν τῷ Ῥίμμα, καὶ ῥίψις, καὶ αὐτὸ τὸ ῥίπισμον.

* Ῥιχνόομαι, οὔμαι ταὐτ. τῷ ῥικνόομαι, ὅπερ ὄρα.

Ῥίψ, ῥιπός, ἡ. Ψιάθος, φάσκα, πλέγμα ἐκ νάων κλωνίων, ἢ καλάμων, βύρλων, σχοίνων, ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 256. Ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ «Ἱμαντώδες φυτόν, τῆς Ἰτέας κλάδοις διότι καὶ ἐξ αὐτῶν πλέκονται ἔτι καὶ Ψιάθοι, καὶ Ταρροί· παρ' Ἡροδότῳ φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Κάλαμος, ἐν 4. 71. «Ῥιπὶ καταπεγάζοντες» καλάμοις ἢ ψιαθίοις, ἢ πλεκτῷ κολύμματι, crates, ἐντεῦθεν καὶ Παροιμία «Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλεύσεις». Brunk. Ἀριστοφ. Βατ. 699. καὶ Εἰρ. «Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλεύσειν» ἥτις φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τῆς χρήσεως τῶν Βύρλων, εἰς ποτε ἐχρῶντο οἱ παῖδες πρὸς τὸ κολυμβᾶν γυμναζόμενοι. Ὁ Festus περὶ τούτου ἔχει· Scirpus unde segestres fiunt. Βύρλον, ἀφ' οὗ γίνονται τὰ στέγαστρα. Ὁ Plautus in Aularia ἔχει· quasi pueri qui nare discum, scirpo inducunt ratis· ὅπου ἐν Χειρόγραφον ἔχει· Scirpa inducitur (ὁ Faernus ἀναγινώσκει induitur) ratis· ὥσπερ οἱ παῖδες, οἵτινες κολυμβᾶν μανθάνοντες βυρλίνη σχεδίᾳ χρῶνται, ἢ ἀμφιέννυνται. 2) Νέος, τρυφερός ἔλατος, κάλαμος, δόναξ, σχοῖνος, κ. τ. τ. ὅσα θηλ. χρησιμεύουσι εἰς πλέγματα, ἢ δύναιντο νὰ πλεχθῶσι. — (Ὁ ἄρσεν. τύπ. ῥῖψ θεωρεῖται ἐπισφαλὴς, νεώτερ. συγγεν. τύπ. εἰσί, ὁ ῥῖπος, καὶ τὸ ῥῖπος, ἐξ οὗ γρῖπος, γρῖφος, καὶ τὸ Λατ. scirpus, πιθαν. ἔτι καὶ τὸ ripa. συγγεν. αὐτῷ ἐστι τὸ, ῥώψ) (1)

Ῥῖψασπίς, ίδος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, ἀσπίς). Ὁ τὴν ἀσπίδα ῥίπτων καὶ φεύγων ἐκ τῆς μάχης, δειλὸς, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίπτων ἐκ φόβου, καὶ εἰς φυγὴν τρεπόμενος. Λυσίας.

Ῥιψαυχενέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Ψαυχενέω ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ῥίπτω, ἢ σκηνὸν τὸν ἰσχένα πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ

Ῥιψαύχην, ενος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, αὐχήν). Ὁ εἰς ὕψος ῥίπτων τὸν αὐχένα, ταὐτὸν τῷ, Ψαύχην, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων, τολμηρῶν, καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, παρβλ. καὶ ἐριαύχην.

Ῥῖψις, εως, ἡ (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, βάλλειν, ῥίψιμον, ταὐτὸν τῷ, ῥιπή. Πλάτ. (ἡ κοιν. γραφ. ῥίψις ἔστιν ἡμαρτημένη.)

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ. Ῥιψοκίνδυνος εἰμὶ, ἢ πράττω ὡς ὁ ῥιψοκίνδυνος, βάλλω ἢ ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. ἐκ τοῦ

Ῥιψοκίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. -δυνος (ῥίπτω, κίνδυνος). Ὁ βάλλων, ῥίπτων ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, τολμηρὸς, ἀπόνητος, ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. διὰ τοῦ, Παράβολος, τολμηρὸς, ἐπικίνδυνος. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. γ'. 9. «Πρυτανητικῶν μᾶλλον ἢ ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων, ἐλήφθη ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους παίζοντας, ἴδε ἀναῤῥίπτω.

Ῥιψολογέω, ῶ, (λόγος). Λόγους ῥίπτω, ὁμιλίας διασκορπίζω, φλυαρῶ, λέγω ἀνόητα καὶ τυχόντα λόγια. Πολύβ. λβ'. 6,

Ῥίψοπλος, ὁ, ἡ, ον (ῥίπτω, ὅπλον). Ὁ ῥίπτων τὰ ὅπλα, ταὐτὸν τῷ, ῥιψάσπις, Αἰσχύλ.

Ῥιψοφθαλμία, ἡ (ῥίπτω, ὀφθαλμὸς). Τὸ ῥίπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τυχαίως καὶ ἀλλεπαλλήλως ἐπὶτι ἀντικείμενον, τὸ συχνάκις ῥίπτειν ὁμματίας (βλέμματα) εἰς θήλωσιν ἐπιθυμίας, περιεργείας, ἢ πάθους τινὸς πρός τι. ὡς π. χ. οἱ ἐρῶντες. Ἀνδρόνικος περὶ παθῶν σελ. 743.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ο.

Ῥόα, ἡ, = ῥοιά, τὸ ῥόδιον, ὁ καρπὸς τῆς ῥοδίας· ὡς δένδρον δὲ, ἡ ῥοδιά, ἢ ῥοδέα· ἴδε καὶ Σίδη.

* Ῥοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ῥοή. Πινδ.

Ῥοάς, άδος, ἡ (ῥέω). Νόσος τις ἢ πάθος τῶν σταφυλῶν. Horatio, παρὰ Πλινίῳ ιζ'. 34.

Ῥοβδέω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥοιβδέω.

Ῥοβοειδής· ἴδε ῥοιβοειδὴς. Γαλην. ὁμῳ.

Ῥοβός· ἴδε ῥοιβός. Γαλ.

* Ῥογχιάω, = ῥέγκω, ῥέγχω, Ἐπίχαρμ.

Ῥόγχος, ὁ· καὶ, Ῥογμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Τόγχος.

Ῥόγος, ὁ, Ἐν Σικελίᾳ καὶ μεγάλῃ Ἑλλάδι, ὁ σωρὸς τοῦ σίτου ἐπὶ τοῦ πεδίου φυλαττόμενος, καὶ καδὸς, ἢ τῶν γεννημάτων ἀποθήκη, σιτοβόλιον, σιτοφυλάκιον. Πολυδ. ζ'. 4. καὶ Πίναξ Ἡρακλ. ὕδατι πιθαν. παρὰ Λατίν τὸ κατ' ἄλλην σημασίαν Rogus, ἢ Πυρά.

Ῥογχάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥέγκω, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Ῥέγχος, ὁ (ῥέγκω). Τὸ ῥογχάζειν ἢ ῥέγκειν, ὁ ὑπὸ τοῦ ῥέγχοντος ἐκδιδόμενος ἦχος, ῥογχάλισμα, ἢ ῥόγχασμα Λατ. ronchus, ταὐτ. τῷ ῥέγχες.

Ῥοδακινέα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Περσέα, ἢ ὁ καρπὸς τὰ Περσικὰ μῆλα, τὰ Ῥοδάκινα. Σχολ. Νικάνδρ.

* Ῥοδάκισσος, ὁ, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ ῥοδάκινος.

* Ῥοδαλός, ἡ, όν· = ῥόδινος, Ὀππιαν.

Ῥόδαμνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥάδαμνος, καὶ ἐρόδαμνος. Ἡσύχ.

Ῥοδάνη, ἡ (ῥοδανός). Κρήνη, φάδιον (φάδι), νῆμα γνεμένον δι' οὗ ὑφαίνουσι. Ματραχομ. 182. «Πέπλον δ' ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ὄργανον ἐξ οὗ γνέθουσι τὸ νῆμα. παρβλ. Schneid. Ὀρφ. Ἀργ. 509. ὅθεν

Ῥοδανίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαδανίζω, διὰ τῆς ῥοδάνης γνέθω τὸ νῆμα, ἢ ἁπλῶς στρίφω, γνέθω.

Ῥοδανθείος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνθῶν ῥόδου ἔχων, ἢ ὁμοιος τοῖς τοῦ ῥόδου ἄνθεσι· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 38. ὅπου τὸ ῥοδανθῆ, ὄνομα κορασίου τινὸς ἐστι.

Ῥοδεινός, ἡ, όν Κλονούμενος, διάσειστος, εὐμήκης ἰσχνὸς καὶ εὐκόλως σαλευόμενος, κινούμενος ὑπὸ ἀνέμων, εὐκίνητος, Ἰλ. Σ, 576. «Περὶ ῥοδανὸν δονακῆα· ὅπου ἄλλοι, ῥάδαλοι, ῥαδανὸν καὶ ῥαδινὸν ἀνέγνωσαν, καὶ διὰ τοῦ, Διασειστὸν, ὑπὸ ἀνέμων κλονούμενον, διασκόμενον, ἠρμήνευσαν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥοδανὸν, τρυφερὸν, (ἢ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κραδάω, κραδαίνω, φαίνεται ὀρθότερα, ἴδε, καὶ ῥαδινός. Κατὰ τὸν Damm ἐκ τοῦ ῥοὴ αὐτὶ ῥοανός, ἤτοι ἀῤῥόνως ῥέων.)

* Ῥοδανός, ἡ, όν, = ῥόδινος, ἀμφ.

* Ῥόδαξ, ακος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ ῥόδον. Μικρὸν τριανταφύλλιον.

Ῥοδερός, ά, όν· ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος, ῥοδοκόκκινος. «Τοῦ σώματος τὸ ῥοδερόν. Ἰωσηπ. ἀρχ. ιζ'. ια'. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον «Ῥαδαλόν, ῥαδερὸν, καὶ ῥαδινὸν ἔχουσιν.

Ῥοδέα, ἡ· κατὰ συναλφ. ταὐτὸν τῷ, ῥοδὴ (ῥόδον). Τριανταφυλλιά.

Ῥοδέεστι, Ἀπολλων. ἀργ. γ'. 1020. αὐτὶ τοῦ, ῥόδοις.

* Ῥοδεία, ἡ, Θηλ. κύρ. ὄν. Ὅμ. Ὀδ. Δημ. 419. καὶ Ἡσ. Θεογ. 351.

Ῥοδεία, ἡ (ῥόδον). Στέφανος ἐκ ῥόδων, λίαν ἅμφ.

Ῥόδειος, καὶ, ῥόδεος, ία, εον (ῥόδον). Ἐκ ῥόδων κατασκευασμένος, ὁμοιος ῥόδῳ, ἐρυθρὸς, εὔχρους, εὐειδὴς, εὐώδης, ὁ ὀσμὴν ῥόδου ἔχων, ἢ ὡς ῥόδον μυρίζων, εὐωδιάζων. «Τέθεια ἀνθη· παρ' Ἀθην. περιφραστικῶς αὐτὶ τοῦ, Ῥόδα. «Ῥόδειον λίπος· τὸ ῥοδινον ἔλαιον, τριανταφυλλέλαιον. Νικάνδρ.

Ῥοδεών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδών. Τόπος περιεκτικὸς ῥοδωνιῶν, κῆπος ἐκ ῥοδωνιῶν, τόπος γεμάτος ἀπὸ Τριανταφυλλιάς. Γλωσσ. Στεφ.

Ῥοδῆ, ἡ, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ ῥοδέη. Αὐτὸ τὸ δένδρον ἤτοι ὁ θάμνος ὁ τὰ ῥόδα ἀνθίζων, Τριανταφυλλιά.

* Ῥοδία, ἡ, Θηλ. κύρ. ὄν. Ἡσ. Θεογ. 351. ἄλλως δὲ καὶ ῥοδεία γραφόμενον. (∪ – –)

Ῥοδιάς, άδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, ἐκ τοῦ τόπου παρωνομασθέντος, ὡς κατασκευαζόμενον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Ἀθην. ια'. 13. ὁ Φώτ. ἔχει «Ῥοδιακὸν καὶ ῥοδιάς, εἶδος ἐκπώματος· οὕτω Δίφιλος. ἔνιοι γράφουσι καὶ ῥωσιάς.

Ῥοδίζω, μέλ. ίσω (ῥόδον). Ὁμοιος εἰμὶ τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν. «Ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ. Διοσκορ. α'. 12. ὁμοιάζει τὴν ὀσμὴν τοῦ ῥόδου, μυρίζει ὡς τὸ τριανταφύλλον. 2) μετβ. Βάπτω κοκκινον ὡς ῥόδον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. «Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνειαι.

Ῥόδινος, ίνη, ινον (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατασκευασμένος, τριανταφυλλένιος· οἷον «Ῥόδινον ἔλαιον». Διοσκορ. α'. 54. τὸ τριανταφυλλολαδον. «Ῥόδινον μύρον, ῥόδινος στέφανος, κ. τ. τ.

Ῥόδιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ, ῥόδεος, καὶ ῥόδινος παρὰ Διοσκορ. δ'. 46. «Ῥοδία ῥίζα» Rhodiola, Λινναῖος· εἶδος χόρτου ἐν Μακεδονίᾳ φυόμενον, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ ὑπὸ ῥόδου ἐ-

χειν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ ῥοδία, εἶδος ἀμπέλου. ἴδε ῥοδωνιά.

*Ῥόδιος, ία, ιον (Ῥόδος). Ὁ ἐκ τῆς Ῥόδου, ὁ ἀπὸ τὴν νῆσον Ῥόδον ὤν, Ἰλ. Β, 654. 2) Ῥοδία τέχνη, αὐτὶ τῆ ζωγραφική, Mehlhorn Ἀνακρ. 15, 3.

*Ῥόδιος, ὁ (ῥόος). Ἀρσ. κύρ. Ὄν. ποταμοῦ, Ἰλ. Μ, 20. Ἡτ. Θεογ. 341.

Ῥοδίς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. α΄. 131. κόνις τις (σκόνη) ἐκ ῥόδων ἣν ἡς παπαλίζουσι καὶ ῥίνουσί τι· ἢ εἶδος Ποιμάδος, ἀλείμματος, (μύρου) ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένου.

Ῥοδίτης, ου, ὁ. Προτυπαιουσμ. «Οἶνος», οἶνος διὰ ῥόδων κατεσκευασμένος, καθὼς π. χ. ὁ Ἀμυθίτης, διὰ τοῦ ἀφυθίου. Διοσκ. α΄. 25.

Ῥοδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ ἐρυθρὰ (κόκκινα) ὡς ῥόδον τὰ δάκτυλα ἔχων, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἠοῦς ἤτοι τοῦ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου φαινομένου κατὰ τὸν ὁρίζοντα κοκκίνου καὶ χρυσοῦ χρώματος. Ἰλ. Δ, 477. «Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη, ῥοδοδάκτυλος Ἠώς» ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, «Ῥοδόχρους, διαυγής, πυρρώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ἅρτου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα· ἄλλως δὲ, ἀναφέρεται κατὰ τὰ ἤθη τὰ τότε καὶ νῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν βαφομένων ἐρυθρῶν ὀνύχων τῶν δακτύλων.

Ῥοδοδάφνη, ἡ (δάφνη), καὶ ἄλλως «Νήριον» λεγομένη. Εἶδος δάφνης ἀγρίας, ἐρυθρὰ ἄνθη ἐχούσης, πικροδάφνη. Nerium oleander. Λουκ.

Ῥοδόδενδρον, τό, (δένδρον) ταὐτὸν τῷ Ῥοδοδάφνη.

Ῥοδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόδου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν.

Ῥοδόεις, όεσσα, όεν (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους ἐκ τῆς οὐσίας τῶν ῥόδων, ἐν Ἰλ. Ψ, 186. «—Ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ, τῷ ῥοδίνῳ, ἔνθα τὸ «Ῥοδόεν ἔλαιον ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Νικάνδρου «Ῥόδεον λίπος». τὸ Τριανταφυλλόλαιον.

*Ῥοδόκιστος, ὁ (κιστός). Κιστὸς ἐκ ῥόδων, παρὰ Θεοφρ. 5, 131. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἀμφιβλλτ. καὶ πιθαν. ὡς ῥόδα κίστος, μᾶλλον γραπτέον.

Ῥοδοκολπος, ὁ, ἡ, ον (κόλπος). Ῥοδοειδῆ κόλπον ἢ στῆθος ἔχων, ἤτοι, Καλὸν, εὐειδῆ, εὔχρουν. Στοβ. Φυσ. Σελ. 174.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (κρίνον, πρόσωπον). Ὁ πρόσωπον λευκὸν ὡς τὸ κρίνον καὶ ἐρυθρὸν κατὰ τὰς παρειὰς ὡς τὸ ῥόδον ἔχων, εὔχρους Ἐπιγράμ.

Ῥοδόμαλον, τό (μᾶλον, ἀντὶ, μῆλον). Τὸ κόκκινον ἐρυθρὸν μῆλον, ὅθεν ἡ ἐρυθρὰ παρειὰ, τὸ κόκκινον μάγουλον. Θεόκριτ. κγ΄. 8. ἔστι δὲ Δωρ. ἀντὶ ῥοδόμηλον.

Ῥοδόμελι, ιτος, τό (μέλι). Μέλι ἐκ ῥόδων ἢ διὰ ῥόδων κατεσκευασμένον. Αἴτιος γ΄. 74. καὶ Διοσκορ. α΄. 26.

Ῥοδόμηλον, τό (μῆλον). Σύνθεμα τι ἐκ κυδωνίων ἢ μήλων καὶ ῥόδων μετὰ ταυχάρου, ὃ ἐστὶν εἶδος γλυκίσματος ἐκ ῥόδων καὶ κυδωνίων κατεσκευασμένου, ἢ βρασμένου.

Ῥοδομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ ῥόδων μεμιγμένος. Ἑλλήν. Ἀλεξ.

Ῥόδον, τό. Ἄνθος εὐῶδες, συνήθως ἐρυθρόν, ὀλίγον δὲ χλωμὸν χρῶμα ἔχον, ψυόμενον ἀπό τινος ἀκανθώδους θάμνου, Τριανταφύλλον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, διὰ τὸ ἐκ τριάκοντα φύλλων συνιστάμενον, ὁ δὲ Ἡρόδοτος (8. 138.) λέγει ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἑξήκοντα φύλλα εὑρίσκεται ἔχον. «Ἐν τοῖσι (κήποισι) φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμήν τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων· ταῦτα ἡ συνήθεια «Διπλᾶ» καλεῖ· εὑρηται δὲ πρῶτον ἡ λέξις παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. Τμ. Δημ. 6. ὥσαυτ. καὶ Θεογν. 537. σημαίνει ἔτι καὶ τὸν κῆπον τῶν ῥόδων, κῆπον ἐκ μόνων τριανταφυλλιῶν, παρὰ Κολουθ. 341. 2) Τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, Ἀθην. σλ. 269. «Ἠβυλίκται καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμένα. ὠνόμαστται δὲ ῥόδον (κατὰ Πλουτ. συμπ. γ΄. α΄. ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀσμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τάχιστα μαρκίνεται· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ὁ δὲ Donn ἐτυμολογ. αὐτὸ ἐκ τοῦ ὄζω, κατὰ προσθήκ. τοῦ ρ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀναδιδομένης ὀσμῆς.)

*Ῥοδόπεπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ ἔχων ἢ φορῶν πέπλον, ἐπανωφόριον ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ῥόδων.

*Ῥοδόπη, ἡ, Θηλυκ. κύρ. Ὄν. ὄμ. Ὁμ. Δημ. 422. καὶ ὄρος τι τῆς Θρᾴκης.

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ ῥοδίνους ἤτοι καλοὺς καὶ εὐειδεῖς πήχεις, βραχίονας ἔχων. Ὁμηρ. Ὑμν. 30, 6. Ἡτ. Θεογ. 247, 251.

Ῥοδόπνεος, καὶ συναιρ. νους, ὁ, ἡ, ουν (πνέω). Ὁ ῥόδου πνοὴν, ὀσμὴν εὐωδίαν ἐκπέμπων, ὁ ῥόδου ὀσμὴν ἔχων.

*Ῥοδόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ ἔχων τὴν πυγὴν, ἢ τὸν καλὸν κοκκινον ὡς τὸ ῥόδον. ποιητ.

Ῥοδοπώλυς ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥόδα πωλῶν. Γλῶτ. Στεφ.

*Ῥόδος, ἡ, Θηλ. κύρ. Ὄν. νήσου. Ἰλ.

Ῥοδόσταγμα, τό (στάζω). Σταλαγμα ἐκ ῥόδων, τὸ ἐκ τῶν ῥόδων διὰ τοῦ πυρὸς ἐκβαλλόμενον καὶ σταλαζόμενον εὐῶδες ὕδωρ, Ἱπποκρατ.

Ῥοδόστακτον, τὸ (στάζω) Παῦλ. Αἰγιν. ζ. 15. ἀποβλιμμα ἐκ ῥόδων μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένον, ὡς τὸ Ῥοδόμελι.

Ῥοδόσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ εὐειδῆ ἤτοι καλὰ ὡς ῥόδον τὰ σφυρὰ ἤτοι ῥοδοειδεῖς τοὺς πόδας ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥοδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥόδα φέρων, περίγων, ἢ κρατῶν.

Ῥοδόχρους, ους, ὁ, ἡ, ον (χρόα). Ὁ ῥόδου χρῶμα ἔχων, εὐειδὴς, εὔχρους.

Ῥοδόω, ῶ (ῥόδον). Μετὰ ῥόδων ἑτοιμάζω τι, ἢ ἐμβάλλω ῥόδα εἴς τι.

Ῥοδών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδεών.

*Ῥόδωνες, οἱ. Ἡρ' Ἀλεξανδρεῦσι· ἐκαλοῦντο οὕτως, οἱ ἄλλως Ὀρνιθίαι λεγόμενοι ἀνεμοι, ὡς ἐκ τῆς νήσου ῥόδον πνέοντες, Ὀλυμπιακ. εἰς τὰ Μετεωρολ. Ἀριστοτελ.

Ῥοδωνιά, ἡ (ῥόδον). Ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ἢ ὁ τῶν ῥόδων λειμών, ἢ κῆπος, τόπος ἔνθα εἶναι φυτευμέναι τριανταφυλλιαὶ ἢ καθ' Ἡσύχιον, τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. «Ῥοδωνιὰν βλαστάνουσαν ἀκτίλλειν». Δημοσθ. 2) Παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 405. «Ῥοδωνιὰ λοπάς· πίναξ, ἢ πινάκιον μετὰ ῥοδωνιᾶς· ἦν δὲ αὕτη εἶδος φαγητοῦ μετὰ ῥόδων ἡτοιμασμένου, ὡς τὸ ῥοδόμηλον. 3) Κατὰ τὸν Φωτ. κλέγεται οὕτω καὶ ἡ ῥοδοδάφνη, καὶ εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὴν (βότρυν) καρπληγίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα· οὕτω κεῖται καὶ παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. ὁ δὲ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, ῥοδία, ἔχει. Τὴν Σταφυλὴν ταύτην ἡ συνήθεια «Ῥοδίτην» ἀρτ. λέγει. 4) ῥοδωνιαὶ κλινικοὶ, τὰ μπουκούκια τῶν τριανταφύλλων. 5) Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι· «Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐτην.

Ῥοδῶπις, ίδος, ἡ. Ἡ ῥόδου ὄψιν ἢ πρόσωπον παρειὰς ἔχουσα, καλὴ, εὐειδὴς, εὔμορφος, κοκκινοπρόσωπος, ἢ κόκκινα ὡς ῥόδον μάγουλα ἔχουσα κυρ. ποιητ. Θηλ. τοῦ

Ῥοδῶπός, οῦ, ὁ, ἡ, ὸν (ὤψ). Κοκκινοπρόσωπος, εὐειδὴς, ὁ ὡραίων ὡς τριανταφύλλων πρόσωπον ἔχων.

Ῥοδωτός, ἡ, ὸν (ῥοδόω). Μετὰ ἢ διὰ ῥόδων ἡτοιμασμένος. «Ῥοδωτὸν, τὸν· τὸ ἐκ ῥόδων ἡτοιμασμένον ὕδωρ, οἶνος, κ. τ. τ. Rosatum· καὶ τὸ μετὰ ῥόδων καὶ σακχάρου ἡτοιμασμένον γλύκισμα. τὸ «Ῥοδοσάκχαρον» καὶ κοινότερον, Ῥοδοζάχαρι, τό,

*Ῥοδεῖδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥόδος, μικρὸς ῥοῦς, μικρὸν ῥεῦμα, ῥύαξ, αὐλάκι.

Ῥόζω· παρὰ Σουϊδ. ταὐτὸν τῷ, ῥάζω, καὶ ῥύζω. Κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν συῶν, μεταφερικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Φώτιος· ἔστι δὲ τὸ πρωτότυπον τοῦ, ῥοίζος, ῥοιζέω, ῥοίβδος, ῥόθος κ. τ. τ.

Ῥοή, ἡ, Δωρ. ῥοά (ῥέω). Ῥύσις, ῥεῦσις, χύσμον, ῥεῦμα, ῥοῦς, ποταμὸς, ῥεῖθρον συχνάκ. παρ' Ὁμ ὅστις ἀεὶ τῷ ηληθ. ἀριθμ. χρῆται, καὶ συνάπτων αὐτὸ μετὰ τινος Γεν. Ἰλ. Β, 849. «Μαιάνδρου τε ῥοάων» ῥείθρα, ῥεύματα· Π, 863. «Λούτων ποταμοῖο ῥοῇσιν» ἐν Γ, 6. «Ὠκεανοῦ ῥοάων» καὶ ἐν Δ, 91. «Αἰτήκοια ῥοάων» ῥευμάτων, ῥείθρων· ὠκυπτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. λέγεται ὅτι καὶ «Διακρύων ῥοαὶ» τὸ χύσιμον τρέξιμο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δακρύων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ῥοαὶ, ῥεύματα, ῥείθρα, πηγαὶ, ἱπποδρομοὶ, χεύματα, ἴδε ῥοός.

*Ῥοητόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν, φέρων ἢ προξενῶν χειμάῤῥους βροχὰς, Ἰω. Γαζ. ἐκφρ. 2, 311.

Ῥοθέω, ῶ, μελ. ήσω (ῥόθος). Ῥόθον ἠχῶ, βοὴν, κρότον προξενῶ, ἐρέσσω εὐθύνως, ῥοιβδῶ, ῥέμβω, ἠχῶ δὲ κυρ. ἡ λέξις τὴν βοὴν καὶ τὸν κρότον τῶν κυμάτων ἐν τῷ ἀναπλάττειν. Ἔστι δὲ καὶ τὸν τῆς εἰρεσίας ἤτοι κωπηλατίας ψόφον, καὶ τὸ ἐκ συνήθματος ἀναφωνεῖν ἐπὶ τῇ εἰρεσίᾳ. 2) τροπ. μετὰ Αἰτ. ῥοθεῖν τινὶ τι, γογγύζω κατά τινος, μουρμουρίζω, μετ' ἀγανακτήσεως φωνάζω πρός τινα, Σοφ. Ἀντ. 290. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥοθεῖν, ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, φωνεῖν, παραβλ. ῥέζει.

Ῥοθιάζω, μέλ. άσω· ταὐτὸν τῷ, ῥοθέω, ἐξαιρ. ἐπὶ κυμάτων, καὶ ἠχῳ τῆς κωπηλατίας. «Νηῦς ὅταν ἐκ πετύλων ῥοθιάζῃ σὺν ῥοπῇ κότμου. 2) Μεταφορικ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 807. μετὰ ῥόθου, ψόφου ἀσθίω, σημαίνει τὴν μετ' ἐπιθυμίας καὶ ψόφου τροφὴν τῶν χοίρων.

Ῥοθιάς, άδος, ἡ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 394. «Ἰώπη ῥοθιάδων· ταὐτὸν τῷ, ῥοθιάζουσα, ἢ ψοφοῦσα ἐν τῷ ἐρέσσειν, ἔστι δὲ ἰδίως ποιητ. Θηλ. τοῦ ῥόθιος.

Ῥόθιον, τὸ. ἴδε ἐν τῷ, ῥόθος, 2.

Ῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον (ῥόθος). Ὁ ῥόθον ἤτοι κρότον, ἠχοῦς, δυνατὸν ἠχον ἀποτελῶν, ψοφῶν, θορυβῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι ἢ φέρονται κατὰ τοῦ παραλίου. «Ῥόθιον κῦμα βέβρυχεν. Ὀδυσ. Ε, 412. τὸ μετὰ ψόφου καὶ ῥοίζου γινόμενον, ἀπὸ τοῦ γινομένου ἠχου· οὕτω καὶ «Ἡρόκλοι ῥόθιοι» ἐπὶ τῶν ψοφούντων καὶ μεγάλως ἠχούντων περιβαλασσίων ὑπὸ τῆς βιαίας καὶ ὁρμητικῆς προσβολῆς τῶν κυμάτων· οὕτω καὶ ἐπὶ νηός· «Νηῒ ῥοθίῃ τουτέστι, ψοφούσῃ, ἠχούσῃ ἐν τῷ πλεῖν ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων διωκομένῃ, καὶ κοπτούσῃ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. «Ῥόθιος φαμβίδαι. Ἀθην. ζ΄. σελ. 327. «Μετὰ ῥοθίου βίαιου. Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ΄. 30. ἡ ψοφοῦσα καὶ ἠχοῦσα, ἢ μετὰ ψόφου ὁρμή. «Ῥοθίῳ εἰρεσίῃ. Πολυαίν. δ΄. ξ΄. 6. τῇ μετὰ ψόφου γινομένη κωπηλατίᾳ. 2) τὸ ῥόθιον, ὡς οὐσιαστ. σημαίνει τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων προξενούμενον κρότον καὶ ψόφον, ὅταν ὁρμητικῶς προσβάλλωσι τῇ γῇ. Ἰδιαιτέρως δὲ ταὐτ. τῷ ῥόθος ἐπὶ τοῦ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ὕδατος ψόφου ἐν τῷ αὐτόσε ἐρέττειν, ἤτοι ὁ γινόμενος κτύπος τοῦ ὕδατος ὅταν οἱ ἐρέται αὐτόσε ἐρέσσωσιν, κωπηλατῶσιν, ὃ ἐστὶν, ὁ ὑπὸ τῆς διὰ τῶν κωπῶν ἀνακοπῆς τοῦ ὕδατος γινόμενος ψόφος. «Τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τῶν τοῦ ῥοθίου ψόφων. Ὑπερείδ. παρὰ

νεωτερ. δὲ ἰδιαιτέρως σημαίνει τὴν εὐτόνως καὶ ταχέως γινομένην εἰρεσίαν, καθ' ἃ καὶ ὁ Φώτ. ἑρμήνευσε· »Ῥόθιον, ἡ εἰρεσία, καὶ βοᾶζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως· ὅστις ἔτι ἔχει· »Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. »Τὸν τῆς εἰρεσίας ἦχον· ἡρμήνευσεν· οὕτως ἐχρήτατο τῇ λέξει καὶ Ἀρριανός. »Ὁπόταν σὺροῖσι ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἀπαλαλάξειεν· ὁ Ἰώσηππος δὲ καὶ εἰμετὰ ταῦτα, καὶ ἐπὶ ἑτέρων ψοφούντων καὶ ἠχούντων πραγμάτων, εἶον· »Ῥόθιον παρελαύνων ἵππων· πολ. Ἰουδ. ζ'. 15. καὶ »Ἐνεστεῖλε αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀῤῥάν, οἱ δὲ διατρύπησαν, οὐκ ἀνεχόμενοι τὸ ῥόθιον τὴν ὁρμὴν ὀηλ. ἢ κόλλιον τὴν ῥύμην, τὸ ταχὺ καὶ ὁρμητικόν, ἢ τὴν μετὰ ψόφου ὁρμήν· ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, χρεμετισμός, ῥιμαγμός· ὅθεν

Ῥοθιότης, ητος, ἡ. Ὁρμή, σφοδρότης, βία, καὶ ἡ μετὰ τοῦ ψόφου εἰρεσία, Πολυδ. δ'. 22.

Ῥοθοπυγίζω, ἰδ. ῥοθιπυγίζω.

Ῥόθος, ὁ (ῥέζω). Ὁ ψόφος, ὁ κρότος, ὁ θορυβώδης ἦχος, ἐξαιρ. τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, ἢ ἡ μετὰ ψόφου ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ, ὁ ψόφος (ἦχος, βοή, βοχαλισμός) τῶν προσβαλλόντων τῇ γῇ κυμάτων, καὶ τῆς εἰρεσίας, ὅταν εὐτόνως ἐρέσσωσιν οἱ κωπηλάται. »Ῥόθος Περσικῆς γλώσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 404. ἀντὶ, κακοφωνία, χασμῳδία τῆς βαρβάρου τῶν Περσῶν γλώσσης· ὁ Ὀππιαν. ἀλ. ε. 17. ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου τῶν πτερῶν· »Πτερύγων ῥόθοισι εἰπών. 2) πᾶσα σφοδρὰ, ὁρμητικὴ καὶ βιαία κίνησις, φορὰ, ῥοὴ, ταχὺ καὶ βίαιον βάδισμα, ἢ τρέξιμον. »Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης, ἢ ἀνδρὸς ἄγοντι δωροφάγοις, Ἡσ. Ἔρ. 222. ἡ δικαιοσύνη στρέφεται καὶ ῥέπει, ἤτοι τρέχει ἐκεῖσε, ὅπου ὁδηγοῦσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι κριταί· ἔνθα ὁ Πρόκλος (σελ. 57.) σημειοῖ, ὅτι οἱ Θεσπιεῖς καλοῦσιν ἰδιαιτέρως ῥόθον, τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν ὁδόν. 3) παρὰ Νίκανδρ. Θηρ. 672. δηλοῖ τὴν ὀρθίαν καὶ τραχεῖαν, ἤτοι τὴν ὀρεινὴν ὁδόν, τὴν διὰ ἀποτόμων κρημνῶν ὁδόν.

Ῥοιά, ἡ, Ἰων. ῥοίη, ταὐτὸν τῷ, ῥόα. Τὸ δένδρον ῥοιὰ ἢ ῥοιὰ λεγόμενον, Ὀδύσ. Η, 115. Λ, 589. 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ ῥόδιον, ἢ ῥόδον, Τίμ. Δημ. 373, 412. καὶ Ἡρόδ. ζ, 143.

*Ῥοΐα, ἡ (ῥέω). Ἡ κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τοῖς ποταμοῖς, ἔνθα οἱ ἵπποι φέρονται διὰ τὰ ποτιστῦσιν, Ἡσύχ. ἐξ οὗ ῥοΐζω.

Ῥοΐαξ, ακος, παρὰ Διογ. Λαερτ. ε. 72. »Ῥοιάκων ζαγόνων, ταὐτὸν τῷ, ῥοιά, πολλ. ἁμφ.

*Ῥοιός, άδος, ἡ, = ῥοιάς, πολλ. ἁμφ.

Ῥοιβδέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖβδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοφέω. Μετὰ κρότου, μετὰ θορύβου ῥοφῶ, ἢ καταπίνω, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως ἐν Ὀδύσ. Μ, 106. καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥοιζέω·

*Ῥοιβδηδόν, ἐπίῤῥ. = ῥοιζηδόν.

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοίζησις. Ἦχος ἐξύδ, ψόφος, κρότος, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1086. »Βουκόλων ῥοίβδησιν, ἤτοι συριγμόν.

Ῥοιβέμός, ὁ, ψευδομαρτυρ. γραφ. ἀντὶ, ῥοίβδος, ἢ ῥοιδός.

Ῥοίβδος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοῖζος. Πᾶσα ὀξεῖα, ἐξαιρ. λιγυρὰ βοή, ταραχὴ, κρότος 2) καὶ πᾶσα ταχεῖα κίνησις γινομένη μετὰ κρότου, ἢ ταραχῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 406. ἔνθα συνεκφέρεται μετὰ τοῦ, ῥόμβη, ὅθεν

Ῥοιβδώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοιζώδης, ἐπὶ τοῦ τῶν ποιμένων συριγμοῦ.

Ῥοιδάριον, τό, καὶ, ῥοιδάριον, τό, = ῥοίδιον.

*Ῥοίδιον, τό, ἢ ῥοιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥοιά, ῥόα, μικρὸν ῥοιδί, ὁ τύπ. ῥοίδιον ἐλογίζετο καλλίων Ἀττ. Lobeck Φρυν. σελ. 87. Porta, Εὐριπ. Ἐκβ. σελ. LVII.

Ῥοίζασκε, Ἡσίοδ. Θεογν. 935. Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατατ. ἐκ τοῦ ῥοιζέω.

Ῥοιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖζος). Μετ' ὁρμῆς καὶ ταχυτῆτος κινῶ ἢ περιστρέφω τι, ὥστε τὸ κινούμενον σῶμα ψόφον ποιόν ἀποτελεῖ. »Πάντα τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψόφους ποιεῖν· παρὰ Νικαμάχ. ὁ δὲ Κοινκτιλιαν. ἀντὶ τούτου· »Πᾶν σῶμα τοῦτο ἔχει πολλῷ φερόμενον εἶχον ποιόν ἀποτελεῖν λέγει, καὶ ἀντεῖπεν ἀντὶ τοῦ, ψόφον ἢ ἦχον ποιῶ, συριγμόν τινα διὰ τοῦ στόματος ἀποτελῶ ἵνα ὦσω εἰς τινα σημεῖόν τι, Ἰλ. Κ, 502. »Ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεω· ὅ ἐστι κατὰ τὸν Σχολ. Ἀναῤῥωσε φθόγγοις, ὃ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν· ὅρα »Πιφαύσκων ῥοιζήσαι», ὅ ἐστι, ῥοιζηδὸν ἔφη ἀπέρχεσθαι. ῥοίζω σημαίνει δηλοῦς τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ὁ Ἐπικ. παρατ. κατὰ σημασ. ἀορ. ῥοίζασκε εὑρηται παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 835. ἀσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀντὶ, ὑλακτεῖν, γαυγίζειν, καὶ, ἐπὶ ὀρνίθων, συρίζειν, ποππύζειν, κελαδεῖν, κ.τ.τ. »Οἱ ἄῤῥα ῥοιζοῦντες ὀρνιεσσι, Λουκ. ἤτοι, οἱ διὰ τοῦ ἀέρος φωνάζοντες. 2) μετὰ σφοδρᾶς καὶ βιαίας ταχυτῆτος κινοῦμαι, φέρομαι, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥοιζεῖ, δινεῖται, ὁρμᾷ, τρέχει, ῥοφεῖ. ὁ δὲ Φώτ. »Ῥοιβδεῖ, ἀναῤῥοφεῖ, ἀναῤῥιπτεῖ. ὅθεν

Ῥοιζηδόν, καὶ ῥοιζηδόν, ἐπίῤῥ. Μετὰ συριγμοῦ, σφοδρῶς καὶ ταχέως μετὰ ἦχου καὶ ψόφου· μετὰ ἦχου καὶ κτύπου τραχεῖου, Νίκανδρ. 2) μετὰ σφοδρᾶς ταχυτῆτος, ὁρμῆς, βίας, ἢ ἀκαθέκτου φορᾶς.

*Ῥοιζήεις, εσσα, εν (ῥοιζέω). Ὁ ἦχον, κρότον, ἢ συριγμὸν ἀποτελῶν, συρίζων.

Ῥοίζημα, τό (ῥοιζέω). Ὁρμή, βία, ταχύτης μετὰ ψόφου ἤτοι μετὰ ῥοῆς, ἦχου, ἢ συριγμοῦ, μεθ' οὗ καὶ κινεῖται σῶμά τι, Λουκιαν. 2) ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, ἡ βία κινήσεώς τινος.

Ῥοιζητωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὁ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κινούμενος, καὶ ἦχον σφοδρὸν ἀποτελῶν, ἢ ἁπλῶς ὁ ἦχον καὶ συριγμὸν ποιῶν, Ὀρφ. Τίμ. ε'. 5.

Ῥοιζόθεμις, ἰδος (θέμις). Θέμις, εἶνη, κρισολογία μετὰ ἦχου, φωνῶν καὶ βοῆς γινομένη Κικερ. πρὸς Ἀττικ. ιδ'. 10.

Ῥοῖζος, ὁ, καὶ Ἰων. ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοίβδος. Ἦχος, κρότος, βοή, μεθ' οὗ κινεῖται καὶ φέρεται σῶμά τι· καθόλου δὲ ψόφος, ἦχος, ῥεῦμα σφοδρὸν ἤτοι ὁρμὴ, συριγμός, ὁ ἀποτελούμενος ἦχος ἐν τῷ ἀέρι κατὰ τὴν τῶν οἰστῶν φορὰν· Ἰλ. Π, 361. »Σκέπτετ' οἰστῶν ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων· λέγεται ἔτι καὶ »Τοῖζος πνευμάτων, Π. Οὐτορ. ὁ προξενούμενος ἦχος ὁπόταν ὁ ἄνεμος βιαίως φέρεται διά τινος ὀπῆς, ἢ ὅταν ἠχολογοῦσι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου· οἷος π. χ. ἐστιν ὁ ἦχος »Ψύττ, φαίνετ, ἢ βύζ, ἢ σίττω, καὶ τὸ σφύριγμα τῶν ποιμένων, ἐν Ὀδύσ. Ι, 316. »Πολλὴ δὲ ῥοῖζος πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα βώλωψι, ὅπερ ἄλλοις αὖτε τοῦ, συρίττων ἐν τῷ ἐξάγειν τὸ ποίμνιον, καὶ ψιττάζειν λέγεται, ἤτοι ποιμενικῶς φθέγγεσθαι. 2) Ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, βία ἢ ῥώμη ἑνὸς κινουμένου σώματος· παραβλ. καὶ ῥόμη

Ῥοίζω (ῥοή, ῥοία). »Ἵππον ῥοίζειν, ἔρριπος ὑπάγειν τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμόν, ἔνεκα τοῦ πλύνειν αὐτὸν βέλτιον τό, πλύνειν τὸν ἵππον ἐν τῇ ῥοῇ ἢ ἐν τῷ ῥοισμῷ φέρειν αὐτὸν, ἔτι καὶ μεσ. ῥοίζομαι, Lob. Φρ. σλ. 616.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥοῖζος, εἶδος). Ὁμοιος ῥοίζῳ, πλήρης ἦχου, κρότου, ἢ συριγμοῦ· »Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς, παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ὁρμὴ, ἡ ταχύτης καὶ ὁ ἦχος τῆς περιαγωγῆς, περιστροφῆς.

Ῥοιζωτήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοιζήτωρ, Ὀρφ. Τίμ. ζ'. 6. ἁμφ.

*Ῥοΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥοΐα, Ἡρόδτ.

Ῥοικοειδής, ὁ, ἡ, ἐς (ῥοικός, εἶδος), ἀντὶ τοῦ, ῥαιβοειδής Κεμπυλοειδής, ὅμοιος καμπύλῳ, ἢ ὑ φαινόμενος ὡς καμπύλος, κυρτοειδής.

Ῥοικός, ή, όν (ῥέω, ῥοῦς). Ῥευστικός, ῥευστός, καὶ ἐν γένει, μαλακός, τρυφερός, ἁπαλός, σπογγώδης. 2) Ὁ ῥεῦμα ἢ ῥευματισμὸν πάσχων, ἢ ὁ ῥεῦστν, ῥινὶ καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας ἢ τῆς μήτρας ἔχων ἢ εἰς τοῦτο ὑποκείμενος.

Ῥοικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, ῥαιβός, καμπύλος, στρεβλός, στραβός, ἐξαιρ. ὁ στρεβλοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, Θεόκρ.

*Ῥοῖκος, ου, ὁ, ἄρτον. κύρ. ὄνομ. Γίγαντός τινος, καὶ Κενταύρου, παρὰ Πινδ.

*Ῥοικώδης, ὁ, ἡ, ες = ῥοικοειδής.

Ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥόα. Μικρὸν ῥόδι, ἔτι δὲ ῥοΐσκοι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. 28. καλλωπισμοί τινες (στολίδια) ἐν ταῖς ἱερατικαῖς στολαῖς κρεμάμενοι καὶ ῥοδίου σχῆμα ἔχοντες.

*Ῥοίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥοῦς. Μικρὸν ῥεῦμα, ῥύαξ, αὐλάκιον.

Ῥοίτμός, ὁ (ῥοίζω) Τὸ λεῦσιμον ἢ λούσιμον τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ὁ τῶν ἵππων ῥυμός, ἔνθα ὀρθότερον ἀναγιωστέον· »Τὸ τῶν ἵππων ῥύμμα, ἢ ὁ τῶν ἵππων κυλισμός, παρὰ τῷ ποταμῷ, ὡς καὶ ἐν λέξ. ῥοΐα, ἔχει· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Ἱππολούστρα, ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπέπτυσεν. Lavoir des chevaux, Γαλ. das Schwemmen, Γερ.

Ῥοίτης, ου, ὁ (ῥόα). »Οἶνος ῥοίτης· οἶνος ἐκ ῥοιδίων κατεσκευασμένος.

Ῥομβαία, ἡ, σπάν. τύπ. ἀντὶ ῥομφαία.

Ῥομβέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥόμβος). Στρεφογυρίζω, κινῶ ἢ γυρίζω τι ὀλόγυρα ὡς ῥόμβον, ὡς κύκλον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζω, τινάττω ἢ βάλλω, ῥίπτω, ὅθεν

*Ῥομβηδόν, ἐπίῤῥ. Εἰς σχῆμα ῥόμβου, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ῥόμβου.

Ῥομβητής, οῦ, ὁ (ῥομβέω). Ὁ ὡς ῥόμβος περιστρεφόμενος, ἢ ὡς σχῆμα ῥόμβου περιδονούμενος, γυρίζων, Ὀρφ. Τίμ. λ'. 2.

Ῥομβητός, ή, όν (ῥομβέω). Ὅστις περιστρέφεται, περικινεῖται καὶ περιδονεῖται, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ περικινηθῇ, νὰ γυρισθῇ εἰς σχῆμα κύκλου ἢ ῥόμβου, καὶ ὁ μετὰ περιστροφῆς ῥιφθείς, σφενδονιστός, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 81.

Ῥομβοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόμβου εἶδος, ἢ σχῆμα ἔχων.

Ῥόμβος, ὁ, Ἀττ. ῥύμβος (ῥέμβω). Πᾶν κυκλοειδὲς πῶμα, ὅθεν 1) τροχίσκος τις, δι' οὗ παίζουσι τὰ παιδία, ἔπερ καὶ στρόμβος, καὶ βέμβιξ, λέγεται, Λατ. turbo. Ὁ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. ῥόμβω, ἔχει· »Ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ Φρύγες ἐλάκκευσαν, ἐξ Ἀπολλ. τὸν τῷ ῥόπτρον, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, »Μυστικῷ σανίδιῳ, ὃ περιφοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι, ῥόμβος δὲ καὶ ῥόμβος ἔχως λέγεσθαι ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἰμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδονεῖσθαι καὶ ψοφον ἀποτελεῖν. Ῥόμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε· καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ· τοιοῦτον καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδύσ. Α. σελ. 1387. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. δ. 1139. »Τόμβος, τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὗτος κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ καὶ ῥόμβον αὐτὸ καλοῦσιν, ὧν Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις· ὅθεν Φώτ. »Τόμβος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποδειλίζοντες ὡς τὸ τύμπανον· φησὶ Εὔπολις. 2) ὁ μαγικὸς τροχίσκος, ᾧ χρῶνται ἐν ταῖς μαγείαις εἰ μάγοι, καὶ μάγισσαι, καὶ ἔστρεφον αὐτὸν ἐν ταῖς τελεταῖς, καὶ ἐν τοῖς ὁρκισμοῖς. Ἀρχύτας ἐν Excerpt. Henr. Steph. σελ. 84. »Καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἦσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφιᾶσι ἦχον, ἰσχυρῶς δέ, ὀξὺν· καὶ Θεόκρ. εἰς Φαρμ.

»Χ' ὡς ἀεὶδ' ὅτε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὡς κείνος δινοῖτο ποδ' ἀμετέρῃτι θήρασιν· ὁ μαγικὸς τροχίσκος, Λατιν. rhombirota. 3) Μαθηματικόν τι σχῆμα, σχηματίζον δύο κώνους συνημμένους ἐν ταὐτῷ τὰς βάσεις ἔχοντας· ἢ σχῆμα εὐθύγραμμον, δύο σχεδὸν γωνίας ἔχον, καὶ δύο ἀμβλείας, καὶ τοῦ ἀπείρου αἱ πλευραὶ εἰσὶ παράλληλοι, καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον ◇. 4) Ἰχθύς τις ῥόμβον εἶδος ἔχων. turbot, Γαλ. 5) Δέμα τι χειρουργικόν. Ἡ ταχεῖα, σφοδρὰ καὶ κυκλοειδὴς κίνησις, περιφορά, δίνησις, περιστροφὴ τοῦ τροχοῦ, ἢ τροχίσκου τινός, κ. τ. τ. ἢ ῥοπή, ἢ ὁρμὴ ταχέως πετομένου πτηνοῦ· »Ἀλωπηξ αἰετοῦ ῥόμβον ἔτυχεν, Πίνδ. Ἰσθμ. 4, 81. ἔτι δὲ ἐνεργ. τὸ περιστρέφειν, σφενδονᾶν, περιδονεῖν, σφενδόνητις, ῥίψιμον, ἢ κατὰ κύκλον περιστροφή, νεύδων ἀκόντων ἰοὶ ῥόμβοντο, Πίνδ. Ὀλ. 13, 113. τὴν δίνησιν ἤτοι περιστροφήν, καὶ τὸ ῥίψιμον τῶν ἀκ. ὅσεν

Ῥομβώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, ῥομβοειδὴς· Ὁ ῥόμβον εἶδος καὶ σχῆμα ἔχων.

Ῥομβωτὸς, ἡ, ὁν, ὡς ἐκ τοῦ ῥομβόω. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥόμβου κατεσκευασμένος, ῥομβώδης. »Ὀρόφωμα ῥομβωτὸν, Ἀθην. ε'. σελ. 208. »Πλέγμα ῥομβωτὸν δικτύοις ἐμφερές, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ'. 2. 2) = ῥομβητός, ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 10. »Ῥομβωτῷ οὐρισχῷ δοΐρατος, ἤτοι ἐρρίμμένῳ, ἐσφενδονισμένῳ, ὅπου ἡ γραφ. ἀμφιβ. ἐστι.

Ῥόμμα, τό (ῥοφέω), ταὐτὸν τῷ, ῥόφημα, Γαλην. Γλωσσ.

Ῥόμοξ, οκος, ὁ, καὶ ῥόμος, ὁ. Σκώληξ ἐν ξύλοις (teredo, termes).

Ῥομφαία, ἡ. Εἶδος μεγάλου καὶ πλατέος ξίφους· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ῥομφαία, Θράκιον ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν, ἐχρῶντο δὲ ταύτῃ οἵ τε Θρᾷκες καὶ ἄλλα τινα ἔθνη· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμίλ. 18. καίπερ »Ῥομφαίας βαρυτιθήνους, ἃς ἐπὶ τοὺς ὤμους ἄφερον, καὶ ἐξαίρτ. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου γράψεται καὶ ῥομβαία, ἡ.

*Ῥομφάω, = ῥοφάω.

Ῥομφεύς, ὁ. Ῥόμμα, ἢ κλωστή, δι' ἧς ῥάπτονται τὰ ὑποδήματα, ἢ τὰ δερμάτινα σανδάλια, Ἡσύχ.

Ῥόος, καὶ συναλ. Ἀττ. ῥοῦς, ὁ (ῥέω). Ῥεῖθρον, ῥοή, ῥεῦσις, φορά, τρέξιμον ὑγροῦ τινος, ῥύμη, ῥεῦμα, ποταμὸς, χειμάρρους, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἑνικ. ὁρσ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ συνεπιφέρει καὶ γεν. »Ῥοος Ἰλιαπόλοιο, Od. M, 1. καὶ Ἰλ. Φ, 16. »Πλῆτο ῥόος, (Πηνείου) κελάδοντος, ἐπλημμύρει ὑγιὲς τὸ ῥεῦμα τοῦ Πηνείου ποταμοῦ· καὶ »Ῥοῦς ἱερὸς Ἀλφειοῖο, Ἰλ. Λ, 725. καὶ ἀλλαχοῦ »Ῥοῦς γυναικείους, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ῥεῦσις τοῦ αἵματος. Κατὰ ῥόον, δηλ. κατὰ τὸν δρόμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ ποταμοῦ, Ὅμ. ἀνὰ ῥόον, ἤτοι ἀναντίον τοῦ ῥεύματος, τῆς ῥοῆς τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς φορᾶς τῶν κυμάτων, Ὅμρ. ὡσαύτως καὶ παρὰ ῥόον ἢ ῥοῦν· παρὰ ῥοή, ὅθεν »Κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα», παρομοίᾳ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν βίον εὐροούντων, ὅταν τὰ πράγματα ὑπάγουσι, γίνεται κατ' εὐχήν, εἴτουν ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, Ξενοφ. Ἱππ. 3'. 5. »Ἐὰν τὸ θᾶττον ὁρμώμενον καὶ τοῦ ῥοῦ, εἰς τὸ καλλίτερον ὑπάγοιτο καὶ εἰς τὸν δῆμον του. Οἱ μεταγν. ἐχρήσαντο τῇ ἑτερόκλ. δοτ. ῥοΐ, ὡς τὸ νοΐ ἐκ τοῦ νοῦς, καὶ τῇ γεν. ῥοΐς, καὶ Ἀττ. ῥόα. Lob. Φρυν. σελ. 454. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 671.

Ῥοπαλῃφορέω, ῶ (ῥόπαλον, φέρω). Ῥόπαλον ἤτοι χονδρὸν κομμάτιον ξύλου ὡς ῥάβδον φέρω, βαστάζω.

*Ῥοπαλῃφόρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ῥόπαλον φέρων, κρατῶν.

Ῥοπαλίζω, μέλ. ίσω (ῥόπαλον). Διά τοῦ ῥοπάλου κτυπῶ, ἢ στρέφω, ἢ κινῶ τὸ ῥόπαλον· Ἡσύχ.

Ῥοπαλικός, ἡ, όν (ῥόπαλον). Ὁ ὡς ῥόπαλον ὤν, ὅπερ ἀεὶ πρὸς τὰ ἄνω χονδρότερον γίνεται, ἐξαιρτ. »Στίχος ῥοπαλικός, »Versus ropalicus» παρὰ Σερβίῳ, λέγεται, ὅταν κάθε ἀκόλουθος λέξις ἔχει περισσοτέρας μίαν συλλαβήν, ὡς π. χ. Rem tibi confecl, doctissime, dulcissimorum, τοιοῦτος ἐστι καὶ ὁ Ὁμηρικὸς ἐν Ἰλ. Γ', 183. στίχος· »Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει· »Ἐπαινεῖται, διὰ τὸ τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, κατά τινα πρόοδον αὐξητικὴν, ἀρξαμένας ἀπὸ μονοσυλλαβίας, προσαύξεσθαι συλλαβικῶς, κλιμακηδὸν κατὰ προσθήκην ἀνάλογον τῇ ἀνόδῳ τοῦ φυσικοῦ χρόνου τοῦ ἀριθμοῦ· μονοσυλλαβοῦ γάρ, ὦ, δισύλλαβον τό, Μάκαρ, τριῶν δὲ συλλαβῶν τό, Ἀτρείδη, καὶ ἑξῆς ἕως πεντασυλλαβίας.

Ῥοπαλισμός, ὁ (ῥοπαλίζω). Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν μετὰ τοῦ ῥοπάλου. 2) Τάσις, τέτανος, τέντωσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, κόρδωμα τοῦ γεννητικοῦ μορίου, Ἀριστοφ.

Ῥοπαλοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥοπάλου ἔχων.

Ῥόπαλον, τό (βέμβω, ῥέπω). Ξύλον χονδρὸν ὡς βακτηρία, κόρυμβον ἢ ῥόζον κατὰ κορυφὴν ἔχον, ἢ πρὸς τὰ ἄνω χονδρότερον ὂν καὶ βαρύτερον· ματσοῦκα, ὅπλον ἀμυντήριον ἑτερόκλ. ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος· ὁ Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Η, 141. »Κερύνην εἶπε τοῦτο· ἐν δὲ Ἰλ. Λ, 55. καὶ 561. ῥόπαλον, εἶπεν, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 195. καὶ Ι, 319. ἐν δὲ Ὀδ. Λ, 575. λέγει τοῦτο ἐκ χαλκοῦ· »Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκειον· ὁ δὲ Ἡσίοδ. 7, 63. λέγει ἰδίως· »Ῥόπαλα ἐκ ξύλων», ἢν δὲ τοῦτο παράτυμον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ταὐτὸν τῷ ῥόπτρον, ἀριθμ. 3. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 36. 3) Τὸ αἰσθητὸν αἴτιον, τὸ ποσὸν, Ἐπιγρμ. »Ἰδυτενὲς μηρῶν ὄρθ' ἁσας ῥόπαλον», Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, βακτηρία, ῥάβδος.

Ῥοπαλωσις, εως, ἡ (ῥοπαλόω). »Τριχῶν ῥοπάλωσις ἢ κατὰ κορυφὴν ῥοπαλοειδὴς κατάστασις τῶν τριχῶν, Γαλην.

Ῥοπαλωτός, ἡ, όν (ῥοπαλόω). Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥοπάλου γεγενημένος, κατεσκευασμένος ἢ ὁ ῥοπάλου σχῆμα ἔχων· »Κλεῖδι ῥοπαλωτῇ, Δίων Κάσ. ψευτήρ, εἶδος πέματος, τὴν περιγραφὴν ταύτης δύναται τις ἰδεῖν παρ' Ἀθην. ια'. σελ. 488.

Ῥοπή, ἡ (ῥέπω). Κυρίως λέγεται ἡ κλίσις, ἢ κατ' ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω κίνησις ἱσταμένου τινὸς σώματος· ὥρα, φορά, καταφορά, κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, πτῶσις, οὗ ἐναντίον τὸ, ῥοῦς, ἢ πρὸς τὰ ἄνω κίνησις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοτέλης λέγει »Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος· τὰ κινούμενα ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω. δυνάμει τῶν ἑαυτῶν βαρύτητος ἢ κουφότητος, ἐξαιρτ. λέγεται ἡ κλίσις, ἡ καταφορὰ τῆς πλάστιγγος, καὶ αὐτὸ τὸ βάρος προσδιορίζον τὸ ἀναλογον μέτρον, ἢ ἀξίαν πράγματός τινος, ὡς ἐχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο, Ἐπιγρμ. καὶ μεταφρ. τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὃ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τέλος, τὴν ἀπόφασιν, τὴν κρίσιν, ὅ ἐστι, τὸ ἀποτελεστικὸν πρᾶγμα, τὸ τέλος, τὸ τελικὸν αἴτιον, ἢ στιγμὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ἀμέσως ἅπτεται ἡ κρίσις πράγματός τινος, καθ' ἣν δίδεται ὡς ὡρισμένον τι τέλος τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τινα πρᾶξιν ἢ εἴς τι συμβεβηκός, καθ' ἣν ἀποφασίζεται τι ὡρισμένως, momentum, moment, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. δ'. β'. 8. »Μὴ μικράν τινα ἑαυτῶν οἴεσθε ῥοπὴν εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν, ἡ στιγμὴ τοῦ χρόνου, τὸ μικρότατον μέρος αὐτοῦ, ὅσον εἶναι, π. χ. τὸ ἀνοιγοσφάλισμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο τὸ μικρότατον μέρος τοῦ χρόνου, ἐκφράζει διὰ τοῦ »Στιγμή, καὶ ῥοπὴ ὀφθαλμοῦ, παρὰ Πλουτάρ. Ἀρταξ. 30. »Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης, ἐχαπάζετο μόνον μία παραμικρὰ περίστασις ἢ αἰτία, ἵνα δώσῃ τὸ τέλος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκρέματο ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς παραμικράν τινα αἰτίαν νὰ τελειώσῃ, ὅθεν, ἐν ῥοπῇ ἢ ἐπὶ ῥοπῆς ἐστί, ἢ κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς τὴν τελευταίαν ἀκμὴν τοῦ νὰ . . ἢ εἰς τὸν μέγιστον καὶ κατεπείγοντα κίνδυνον, ὡς τὸ Λατ. est in discrimine, καὶ, μεγάλη ἢ μικρὰ ἐστί ῥοπή τινος, ἀντὶ, ἔχει μεγάλην ἢ μικρὰν ἐπίδρασιν, συντελεῖ μεγάλως ἢ ὀλίγον μόνον, ὡσαύτ. »Καὶ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπὴν», Ἀριστοτλ. Νικομ. δ'. 1. ἔχει μεγάλην εἰσροήν, δύναμιν, ἐνέργειαν. τὸ δὲ, ῥοπὴ ἐστί τινος, δηλοῖ ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, πλησιάζει νὰ πέσῃ, κινδυνεύει, ὅθεν Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1508. »Ῥοπὴ βίου μοι· ἵσταται ἐπάνω εἰς τὴν στιγμήν, ἵνα τελειώσῃ ἡ ζωή μου, »Βλέπω δύο ῥοπάς, ἡ γὰρ θανεῖν δεῖ με, ἢ πατρὸς ἀπελθεῖνα, Εὐριπ. Ἑλλ. 1096. ἐγὼ βλέπω ἐδῶ εἰς τὸν παρόντα κίνδυνον δύο πράγματα. 2) Τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον καταφέρει, ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὑπερβάλλον, τὸ πλεονάζον, τὸ ὑπερέχον, τὸ ὑπερβάλλον αὐτὸ τὸ μέτρον κατὰ τὸ κῦρ. καὶ τροπ. σημασίαν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κλίσις, νεῦμα, ῥέμβος, δύναμις, βοήθεια· ὅθεν

Ῥοπικός, ἡ, όν. Ὁ κλίσιν, ῥοπὴν ἔχων πρός τι. »Ῥοπικὸς πρὸς συνουσίαν, Ἀντίγ. κεφ. 127. 2) ἐνεργ. Ὁ δίδων τὴν ῥοπὴν, τὴν πρὸς τὰ κάτω κίνησιν ἢ φορὰν εἴς τι.

Ῥοπτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ῥοφάω. Ῥόφητὸς, πρὸς ῥόφησιν (ῥόφημα) ἐπιτήδειος ἢ ἠτοιμασμένος, Γαλην. Γλωσσ. ἴδε ἐν τῷ, ῥοφάω.

Ῥόπτρον, τό (ῥέμβω), ταὐτὸν τῷ, ῥόπαλον. Τὸ ἀμυντήριον ξύλον, ἢ ἡ κατὰ κορυφὴν κόμβον ἔχουσα ῥάβδος, βακτηρία, ματσοῦκα (τοπικ. Τουρ.) Εὐριπδ. »Ἔπεισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτροισι». 2) Τὸ ἐπίπαστρον τῆς θύρας, τὸ σίδηρον δηλ. δι' οὗ κρούομεν τὴν θύραν, ἵνα ἐνειδώσωσιν αὐτήν, Πλούταρχ. περὶ Πολυπραγ. »Ἀλλὰ τῶν μὲν εἰσὶ θυρωροὶ, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις». Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ κρίκος, δι' οὗ ἑλκοντες τὴν θύραν κλείομεν αὐτὴν, ὅπερ ἄλλως ῥόπαλον καὶ σίραξ λέγεται, Ἀθην. »Ἐχέτωσαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ· λέγονται οὕτω διὰ τὸ κρούειν καὶ δι' αὐτῶν τὰς θύρας· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ τοῦ τυμπάνου ξύλον (δι' οὗ κρούεται τὸ τύμπανον), τὸ τυμπανόξυλον. 3) ταὐτὸν τῷ, σκαθάληθρον, τὸ ξύλον, δι' οὗ στηρίζεται ἡ παγὶς, ἄλλως ὑοπλυγῆ λεγόμενον. 4) Μουσικόν τι ὄργανον τῶν Κορυβάντων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ῥέας, ὅπερ ἠφουσκωμένες τις ἀσκὸς μετὰ τινος χαλκίνου κρίκου, ὅστις περιδονούμενος μετὰ ἱμάντος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀέρα, Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 1139. »Τύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἰλάσκοντο», ὁ Πλούταρχ. εἰς Κράσ. λέγει· »Ῥόπτρα βυσσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείνοντες ἠχεῖοις χαλκείοις ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδοπεύσιν. Ταῦτα τὰ ἠχεῖα καλεῖ ἐν ἐπιγράμμα τοῦ Φαλαίκου· »Ῥόπτρων κορυβαντείων χάλκεα ἰαχήματα», Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 434. »Τῶν Αἰθιόπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μάχην ἐπισημαινόντων», ὅπερ ἔτι καὶ »Ῥόμβος», καὶ Ἀττ. ῥόμβεσι καλεῖται.

*Ῥούδιον, τό, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ ῥοΐδιον, Lob. Φρύν. σελ. 87.

*Ῥοῦς, ὁ Ἀττ. κατὰ συναίρ. τύπ. ἀντὶ ῥόος.

Ῥοῦς, ὁ, καὶ ἡ, γενικ. ῥοῦ, καὶ ῥοός, Lob. Φρυν. σελ. 87. Εἶδος δένδρου μικροῦ, οὗ τινες δ' φλοιὸς καὶ ὁ καρπὸς εὔχρηστος ἐστὶν πρὸς βυρσοδεψίαν, πρὸς ἐργασίαν τῶν δερμάτων, ἐχρῶντο ἔτι τοῖς καρποῖς αὐτοῦ καὶ πρὸς ἄρτυσιν καὶ καρύκευσιν τῶν φαγητῶν ὁ Λιν. καλεῖ τοῦτο rhus cotinus, Γαλ. sumac· ἡ δὲ συνήθεια ῥοῦλον ὁ Διοσκορ. ἐν δ. κεφ. 148. ἔχει· »Ῥοὺς ἐπὶ τὰ ἕλη, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι, καρπός ἐστι τῆς καλουμένης Βυρσοδεψικῆς ῥοός, ἥτις οὐνομάσθη ἐκ τοῦ τοὺς βυρσοδέψας αὐτῇ χρῆσθαι εἰς τὴν στύψιν τῶν δερμάτων· ἔστι δὲ ἀνάμμιον φυόμενον ἐν πέτραις ὡς δίπηχυ.

Ῥουτίζω, μελ. ἰσω. Φλύομαι ῥουτιώδης, ἤτοι ἔχω μελανοκόκκινον χρῶμα, ἐκ τοῦ

Ῥούσιος, ὁ, ἡ, ον, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. russus καὶ russeus. Ἐρυθρός, κόκκινος ὡς ὁ χαλκός, χαλκίχρους, ἢ ξανθός, κυρίως δὲ, μελανοκόκκινος, οἷον ἐπὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένον πρόσωπον, Διοσκορ. δ'. 133. ὅθεν

Ῥουσιώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥούσιον εἶδος ἢ χρῶμα ἔχων, ὁ φοινίκεος κόκκινος, ἢ μελανοκόκκινος, Σχόλ. Ὁμ. καὶ

Ῥουσσαῖος, αία, αιον, ταὐτὸν τῷ, ῥούσιος, Παλαίφατ. κβ'. 7.

Ῥοφάω, καὶ

Ῥοφάω, μελ. ήσω, ταὐτ. τῷ, ῥοφέω.

Ῥοφέω, μελ. ήσω καὶ ήσομαι. Ῥοφῶ, ῥοφῇς, καταπίνω, ποιῶ ἵνα περάσῃ τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου διὰ τοῦ φάρυγγος εἰς τὸν στόμαχον, συρῶν τὸν ἀέρα ἔξωθεν ἐπὶ τὰ μέσα ἢ αἰσίως καταπίω, τὸ τῆς συνηθ. ῥλυρῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 21. »Ῥοφοῦντα ποιεῖν ὥσπερ βοῦν« ἐν τοῖς τοῦ Ἱπποκράτους χειρογράφοις εὑρίσκεται ἔτι αὐτὶ τούτου καὶ »Ῥομφᾶν, καὶ ῥομφᾶσθαι. Ὁ Elmsley παραδέχεται μόνον τὸν μέλ. ῥοφήσομαι ὡς ἑρᾶν Ἀττ. καὶ μεταβάλλει τὰ τοῦ Ἀριστοφ. χωρία Ἀχαρ. 278 Ἱππ. 360. Βατρ. 710. συγγν. τύπ. εἰσὶ τὸ, ῥοφέω, ῥοφάω, ῥομφάω, ῥυφέω, ῥυμφάω. Ἐκ δὲ τοῦ ἀχρστ. ῥοφῶ γίνεται τὸ, ῥόφος, ῥόφημα καὶ ῥοφητός, συγγεν. ἐστὶ τὸ ῥοιβδέω, ῥοιζέω, ῥοθέω, ῥοχθέω, καὶ τὸ Λατ. sorbeo. ὅθεν

Ῥόφημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, ἢ καταπίνεται ἄμα· δὲ ποτὸν διὰ μίξεως ἀλεύρου, φακῆς ἢ χόνδρου κ.τ.τ. ἡτοιμασμένον, Γαλην. ὅθεν

Ῥοφημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥόφημα. Μικρὸν ῥόφημα, ῥοφισμα.

Ῥόφησις, ἡ (ῥοφέω). Τὸ ῥοφᾶν, καταπίνειν, ῥόφησις.

Ῥοφητικός, ἡ, όν (ῥοφέω). Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ῥοφᾶν· ἡ ῥοφᾶσθαι, κιλὸς εἰς τοῦτο.

Ῥοφητός, ἡ, όν (ῥοφάω). Ὅστις ῥοφᾶται ἢ δύναται νὰ ῥοφηχθῇ, ῥοφητός, ἢ ῥοφημένος, ὡς τις ἐρρόφησεν.

*Τόφος, ὁ, ταὐτὸν τῷ ῥόφημα, Εὐπολις.

(Ῥόφω). Ἄχρηστ. Σέμαι αὐτὶ ῥοφέω.

Ῥόχανον, τό. Σκυτάλις ἀποφρακτήριος, ᾗ ἀποβυσσοῦσι τὸ μέτρον, ἢ ξύλον, δι' οὗ ἰσίζουσι τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, ῥόγλα· παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ, ἐπιῤῥόχανον, παρ αὐτῷ, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, ῥόγανον, ἐκ τοῦ ῥογός.

Ῥοχθέω, ῶ, μελ. ήσω (ῥόχθος). Ῥόχθον ποιῶ, ἠχῶ, ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελῶ, κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ε. 402. καὶ Μ. 60. »Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ βοίζει, ἀγρίως ἠχεῖ, ῥοιζεῖ. »Ῥοχθεῦσιν δὲ κάλωσιν, Ὀππιαν. Ἁλ. 228. »Κῦλοι δ' ἐρόχθουν παρ' Ἡσυχ. καὶ καθελ. θορυβῶ, θόρυβον, ταραχὴν ποιῶ, βροντῶ, stridere. (συγγεν. τῷ, ἐρεχθω.)

Ῥοχθίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥοχθέω, Ὀρφ. Ὕμν. μέ. 5.

Ῥόχθος, ὁ. Ῥοῖζος, ἦχος, ψόφος, ἐξαιρτ. ταραχὴ καὶ βοὴ τῶν κυμάτων, ὅταν προσῤῥήγνυνται ταῖς πέτραις ἢ τῷ αἰγιαλῷ· καὶ ἐπομένως πᾶς ψόφος, κτύπος, θόρυβος, ταραχή, Λυκόφρ. 402, 696.

Ῥοώδης, εες, ὁ, ἡ, ες (ῥόος, εἶδος). Ῥέων, στάζων, καταῤῥέων, ῥευστός, ὃς τις δύναται νὰ ῥεύσῃ, ἔτι, κυμαίνων, κυματώδης, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός· »ῥοώδης θάλασσα«, Θουκυδ. ϛ, 24. 2) Ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥεῦμα, ῥευματισμόν, ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμόν, ἐξαιρτ. ἀπὸ ῥεῦσιν τῆς κοιλίας, καὶ ὁ προξενῶν ῥευματισμόν.

Ῥοών, ῶνος, ὁ (ῥόα). Τόπος κατάφυτος ῥοῶν, γόμαρος ἀπὸ ῥοιδιάς, παρὰ τοῖς Ο'.

Τὸ Ρ. μετὰ τοῦ Υ.

*Ῥύα, ἡ, = ῥοή, ἀμφ. γραφ. παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. 7, 37. (υ-)

*Ῥυᾳδικός, ή, όν (ῥυάς). Ῥευστικός, ῥοώδης· »ῥυαδικὸν πάθος«, Παῦλ. Αἰγιν.

Ῥύαξ, ακος, ὁ (ῥέω). Πᾶν ἀναβλυζον, ἀναπηγάζον ὕδωρ ἐκ πηγῆς τινος, καὶ ῥέον, ἐχετός, ὑδρηγὶς αὐλαξ, ῥεῦμα, αὐλαξ, δι' οὗ μικρός τις ποταμὸς ῥέει, ποταμάκι· ἄμαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ περίνου ποταμοῦ, ἐς τις προξενεῖται ἐκ τῆς ἀναλύσεως διαφόρων μεταλλικῶν ὑλῶν, αἵτινες ἐκρίπτονται ἐκ τῶν Ἡφαιστίων ὀρέων, ἀπὸ τῆς ἀκρουύτης λάβας. »Οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοί«, Πλάτ. Φαίδ. 60. καὶ Θουκυδ. γ'. 113. »Ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς« ἐπὶ τοῦ ἰδίως ἡφαιστίου ὄρους, εἶπεν ὁ Θεόφρ. »Ὁ ῥύαξ ὁ ἐν Σικελίᾳ, ὅ ἐστιν, ἡ Αἴτνη καὶ »Οἱ ῥύακες ἀναφυσῶσιν ὅπου ἂν τύχωσι τῆς γῆς« τὰ ἐκβάλλοντα πῦρ ὄρη, Πλάτ. Φαίδ. 61. (υ-)

Ῥυᾶκειον, τό, ὑποκορ. Μικρὸς ῥύαξ.

Ῥυᾶς, άδος, ὁ, ἡ, τό (ῥέω). Ῥευστὸς, ῥευστικός, ῥοώδης, ῥέων, χεόμενος, ἀποστάζων, »Σῶμα ῥυᾶς καὶ μανόν«, Ἀριστοτ ζώων μόρ. ε. 5. »Ὑδρὶξ ῥυάς«, ἡ ῥέουσα, πίπτουσα ἀπὸ τοῦ σώματος, ὅθεν ἀσθενὴς, ἀδύνατος, μαλθακὸς, ἀντίκειτ. τῷ στερεός, τραχὺς »Ῥυᾶς ἄπολοι«, ἤτις τὰς ῥάγας, ἢ ἀφ' ἧς πίπτουσιν αἱ σταγμίδες. 2) Πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὁπότε ἀκρυζουσιν. 3) ὡς οὐσ. Οἱ ῥυάδες, ἐπὶ ἰχθύων παρ' Ἀριστοτ. καὶ Αἰλιαν. γ'. 46. ταὐτὸν τῷ, ἀγελαῖοι, οἱ ὁμάδην ἢ ῥύδην περιπλανώμενοι, αἵτινες ἀγεληδὸν φέρονται κατὰ τὸ ῥεῦμα τῆς θαλάττης ὡς αἱ ἐρίγγες, ἀντὶ τούτου ὁ Βατίλειος εἰς τὴν Ἑξαημ. Ὁμ. Ζ'. σελ. 68. λέγει· »Κατὰ καιρὸν τῆς ἀνόδου, ὥσπερτι ῥεῦμα τοὺς ἰχθῦς ἠνωμένους, καὶ διὰ τῆς Προποντίδος ἐπὶ τὸν Εὔξεινον ῥέουσαν«

*Ῥύακτο, γ'. πληθ. πρόστ. ἀορ. τοῦ ῥύομαι, Ὁμηρ. (-υυ)

Ῥυάκτης, ὁ, ἡ. Θόρυβος, συρφετὸς, ὄχλος θορυβώδης, ὡς »Τὸν τῶν Ἀσπενδίων ῥυάκτην« Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 170. ἤτοι ὄχλος τῶν Ἀθηναίων, Λακ. ὅπου ἄλλοι »Ῥυγχάχετον, καὶ, ῥυγχάχταν, καὶ ῥυάχετονι ἀναγινώσκ. κατὰ τὸν Ἡσυχ. ῥυακτος, ὁ ῥέων ὀχετός, ὁ δὲ Φώτ. καὶ ῥυακτὸς ἔχει μὲ τὴν αὐτὴν ἑρμ. πιθαν. ἐτυμολ. ἡ λέξις ἐκ τοῦ ῥύαξ. (υ-υυ)

Ῥύβδην, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, ῥύδην, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 30.

Ῥύγχαινα, ἡ (ῥύγχος). Ἡ μίγα ῥύγχος, ἢ ῥάμφος ἔχουσα, Γλωσσ. Στεφ. Λατ. nauta.

Ῥυγχελέφας, αντος, ὁ (ῥύγχος, ἐλέφας). Ὁ ἐλέφαντος ῥύγχος ἢ προβοσκίδα ἔχων, μακρομύτης ἢ μακρομοσσούσιος. Ἀνθολ.

Ῥυγχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύγχος. Μικρὸν ῥύγχος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 744.

Ῥυγχομαχέω, ῶ (μάχομαι). Διὰ τοῦ ἢ μετὰ τοῦ ῥύγχους μάχομαι, ἀμφ.

Ῥύγχος, ους, τό (ῥύζω)· κατ' Ἀθην. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν συῶν, χοίρων, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα (μύτη ἢ μούστουνον τῶν γουρουνιῶν), ἔφεξ. δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων καὶ ἐπὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τῆς τραχείας μύτης τῶν πτηνῶν, καθόλου δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἢ ἡ πρυτομή, ἐξαιρ. τὸ ὑφ' ἑρπῆς καὶ λύπης ἐξαγριούμενον πρόσωπον, π.χ. τῶν κυνῶν, παραβλ. Runkel Κρανίν. Δείλ. σελ. 97.

Ῥύδην, ἐπίῤῥ. (ῥέω). Ῥευστικῶς, μὲ ῥευστὸν τρόπον, κεχυμένως, εἰς πλῆθος, ἀθρόως, χύδην ἀψιλῶς, ποταμηδὸν, σωρηδὸν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥυδὸν, σφοδρῶς, Ὀδ. ζ'. 126. »Καὶρη δ' εἰμ' Ἀρίβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειόθεν· ἔνθα ὁ Σχολ. »Ῥύδην πλοῦτον ἔχοντες, τοῦτ' ἔστι τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντες, ἢ ἐπίῤῥοιαν ἔχοντος πλούτου, τοῦ διὰ τὰ πολλὰ πλούτη φημισμένου. (υ-, μόνον δὲ παρ' Ἱππωναξ. Λείψ. 20. εὑρηται — ὅπερ ὅμως ὁ Walker ῥύδην ὡς τὸ ἄδην αὐτὶ ἄδην παραινεῖ γράφεσθαι) 2) μετὰ ῥόθου, βοῆς, κρότου, καθ' ἣν σημασίαν καὶ ῥύβδην αντὶ ῥοίβδην, καὶ ῥύσδην εὑρηται, οἱ ὁποῖοι οὗτοι τύποι εἰσὶ ἅπαντες πολλ' ἀμφ.

*Ῥυδόν, ἐπίῤῥ. = ῥύδην, ἐν Ὀδ. Ο, ζ'26.

*Ῥυέχατος, ὁ, αντὶ ῥυάχετος.

Ῥυέω, μέλ. ήσομαι, παρακμ. ἐῤῥύηκα, ἕτερος τύπ. τοῦ ῥέω, ὅπερ ὅρα.

Ῥυζέω, καὶ ῥύζω, ὡς τὸ ῥάζω. Κατὰ τὸν Πολυδ. ε'. 86. ἀκριβῶς τὴν ὑλακὴν, τὸ γαύγισμα, τὸ μύγκρισμα καὶ τὸν μορμυρισμὸν τοῦ παροργισμένου καὶ ἠχοῦντος κυνός· ἅμα μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ὑλακτῶν· ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τό, »Ῥίζωμαι, διὰ τοῦ »Διαμωκῶμαι μισέω, γογγύζω« καὶ ἠχοῦντος τό »Ῥυζῶν διὰ τοῦ, πενθῶν, διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἀναυδον τινὰ ἦχον προφέρειν· Ἐκ τούτου ὁ Σουΐδερος παράγει τὸ, ῥυγκάζω, ὅπερ ὁ Φώτιος διὰ τοῦ, μυκτηρίζω, ἠρυήν. (συγγεν. ἐστὶ τῷ, βρύκω, βρύχω, βρυχάομαι, καὶ τῷ Λατιν. rudo, rugio, ringo.)

*Ῥυῆ, γ'. ἑνικ. πρόστ. παθ. ἀορ. τοῦ ῥέω, Ἐπ. αντὶ ἐῤῥύη, Ὀδ. Γ, 455.

Ῥύημα, τό (ῥυέω). Κυρίως = ῥεῦμα, ῥεῦμα, συνήθ. δὲ εἶδος μελιτόπηκτος, ἤτοι πλακοῦντος μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένου, (χ)

Ῥύημι, ταὐτὸν τῷ, ῥυέω, ῥέω, πιθαν. πίνειν ἄχρηστον.

Ῥυηφάνεια, ἡ. Ἀσφάλεια, ἀφθονία, εὐτυχία, ἡ πλοῦτος πολύς, ἐκ τοῦ

Ῥυηφενής, ές, ὁ, ἡ, ές (ῥέω, ἄφενος). Ὁ εἰς ἄκρον πλούσιος, ὁ πολλὰ καὶ περισσὰ πλούτη ἔχων, ὥστε ῥέουσιν ταὐτὸν τῷ εὐηφενής· ὅθεν

*Ῥυηφενία, ἡ, ποιητ. αντὶ, ῥυηφάνεια.

Ῥυθμίζω, μέλ. ἰσω (ῥυθμός). Εἰς ῥυθμὸν φέρω, εἰς ῥυθμὸν ὑποβάλλω, τακτ. διατάττω κατὰ μέτρου τι χρόνου, ἰσότητος, ἢ ὁμοιότητος, δίδω τὴν ἀνήκουσαν κατὰ μέτρον καὶ τάξιν ἀναλογίαν τῶν πρὸς ἄλληλα συνεχομένων μερῶν ἑνὸς ὅλου, ἢ μᾶς ἀκολουθίας, συνεχείας. συναρμόζω αὐτὰ οὕτω ἀναμεταξύ των, ὥστε νὰ παριστάνωσι μίαν ἁρμονικὴν καὶ κανονικὴν συνέχειαν, καὶ νὰ ἔχωσι μίαν τινὰ ὁποιανδήποτε ἀναλογίαν τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, ἅμα ἐπὶ στίχων ἰδίως λέγεται, ῥυθμίζω στίχον τινὰ, ἤτοι »χρωνῶ αὐτὸν κατὰ τὴν εἰς χρονικὰ διαστήματα διαίρεσιν αὐτοῦ, κατὰ τὰ μέτρα τῶν χρονικῶν αὐτοῦ διαστημάτων, Schaef. Διον. Ἁλ. Συν. σελ. 288. μελετ. σελ. 129. 2) καθόλ. ῥυθμικὸν ποιῶ, ἀκολουθίαν καὶ τάξιν ἁρμονικὴν δίδωμι, διατυπῶ, μορφώ, σχηματίζω, κανονίζω, συνθύνω, εὐτρεπίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν φέρω, ἀνηκόντως ἢ πρεπόντως διατίθημι ἢ διατάττω, συναρμόζω, εἰς ἁρμονίαν φέρω, συμφωνῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. 10 »Τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσιν«, λέγεται ἐπὶ

σώματος καὶ ψυχῆς. παῤ. Αἰσχύλ. Προμ. 141· »Τὸ δ' ἐρρύθμισμαι» ἀντὶ »Οὕτω διακέκειμαι.

Ῥυθμικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤ. -κῶς (ῥυθμός). Ὁ κατὰ ῥυθμὸν πεποιημένος, ὁ ῥυθμὸν καὶ μέτρον ἢ τάξιν καὶ ἀναλογίαν ἔχων, ὁ εἰς ῥυθμὸν ἀντίκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόττων.

Ῥυθμιστής, οῦ, ὁ (ῥυθμίζω). Ὁ ῥυθμίζων, σχηματίζων, διατάττων, διευθετῶν.

Ῥυθμογραφία, ἡ (γράφω). Τὸ γράφειν ἢ σημειόειν τὸν ῥυθμόν· ἢ ἔγγραφος σημείωσις τοῦ ῥυθμοῦ, ἔξαιρ. μέλους τινός, μελογραφία, ἢ τῶν ῥυθμῶν ἤτοι τῶν μουσικῶν σημείων, τῆς μουσικῆς ῥυθμίσεως γραφή. Μάρκιαν. Ἑλλην.

Ῥυθμοειδής, ες, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥυθμοῦ ἔχων, ὅμοιος ῥυθμῷ, ἢ ῥυθμικός.

Ῥυθμοποιία, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἐξεργάζεσθαι ῥυθμούς, μέλη, Πλούταρχ. ἐν τοῦ

Ῥυθμοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ ῥυθμοὺς ἢ μέλη ποιῶν, ἐξεργαζόμενος. Ἡσύχ.

Ῥυθμός, ὁ. Κυρίως πᾶσα κίνησις ἔξαιρ. κυκλική ἢ σπειρώδης καὶ περίστροφος ἥτις ἀποτελεῖται κατὰ κανόνα τινὰ ἢ μέτρον, καὶ ἐντεῦθεν. 1) Ἰδίως μέτρον χρονικὸν, ἤτοι προσδιοριστικὸν τῶν ἴσων ἢ πρὸς ἄλληλα ἀναλόγων χρονικῶν διαστημάτων κατὰ τὰ ὁποῖα γίνεται μία τις ἀπὸ ποτε τακτικὴ κίνησις, Rythmus Λατ. der Tact. Γερμ. ὅθεν καὶ ἡ κατά τινα χρόνον μεμετρημένη κίνησις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι, καὶ ὁ μετὰ τούτου συνωδευόμενος σύμμετρος χρόνος τοῦ τέτου καὶ ἦχου τῆς Μουσικῆς, τὸ μέλος. Ἐντεῦθεν ὁ μὲν Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ »Ῥυθμός, διὰ τοῦ, κανὼν, μέτρον, τρόπος, μέλος εὐφωνον, ἀκολουθία, τάξις, σύγκρισις· ὁ δὲ Φώτιος διὰ τοῦ »Τάξις ἐμμελὴς, ἀτελεύτητος ἁρμονίαν· καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ »Ἡ τῆς κινήσεως τάξις, ἀλλὰ σαφεστέρα φαίνεται ἡ σημασία τούτου παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις εἶναι παρὰ Πλάτωνι Νόμ. β'. »Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὲ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονίαν· καὶ Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιθ'. 38. »Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὰ δὲ τὸ ἔθος τρόποις μελῶν χαίρομεν· καὶ ὁ Γαληνὸς »Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην· οἷον ῥυθμῷ, κατὰ ῥυθμόν ἤτοι κατὰ τὸ ἁρμονικὸν καὶ ἀνάλογον διάστημα τοῦ χρόνου, κατά τ' ἔμμετρον μέλος, κατὰ τὸ τάκτον· καὶ »Σάττουα ῥυθμὸν ἐπάγειν ἢ ὑπάγειν· βαδίζω ἢ παίζω κατὰ ἓν ταχύτερον μέλος, ὁ Σουίδας ἀναφέρει περιστατικώτερον περὶ τοῦ ῥυθμοῦ λέγων, »Ῥυθμός, τάξις ἐμμελὴς ἀκολούθου ἁρμονίας, μέλος εὐφωνον. Διαφέρει ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. Θεωρεῖται γὰρ ὁ ῥυθμὸς καὶ ἐπὶ τῶν κροτούντων ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν· ὅταν γὰρ ἡ ταχεῖα καὶ βραδεῖα τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λέγον ἔχωσι πρὸς ἄλληλα, ῥυθμὸς γίνεται· καὶ ἐπὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ὁ ῥυθμὸς λέγεται, συμμετρία ἐν τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεται· 2) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων δηλοῖ τὸν σύμμετρον σχηματισμὸν τῶν μερῶν ἑνὸς ὅλου, καὶ τὴν ἐνυπάρχουσαν πρὸς ἄλληλα ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἀποτελεῖται ἡ κατὰ κανόνα καὶ ὡρισμένην τάξιν συνέχεια καὶ ἀκολουθία αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ σύμμετρος καὶ ἁρμονικὴ θέσις καὶ διάταξις ἑκάστων τούτων τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ὡραίαν μορφὴν καὶ τὸ κανονικὸν σχῆμα τοῦ ὅλου καὶ ἐν γένει αὐτὸ τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφὴ ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀντικειμένου ἤτις ὑποβάλλεται καὶ ὑπόκειται εἰς ὡριτμένον τινὰ κανόνα ἢ μέτρον, ὡς, »ὁ ῥυθμὸς τῶν Γραμμάτων» Ἡρόδτ. 5, 58. ἤτοι ἡ μορφὴ, ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων, ὡσαύτ. καὶ Ἀ εξ. παρ' Ἀθην. 3. σελ. 125. Γ. περὶ τῆς μορφῆς ἑνὸς πετηρίου. 3) Καθόλ. Ὁ τρόπος καὶ ἡ κατάστασις καθ' ἣν τι ὑπάρχει, εὑρίσκεται, κεῖται, ἢ κινεῖται, φέρεται, ἢ ὑπερχουσα τάξις, ἁρμονία, διάθεσις, τοιάδε ἢ τοιάδε θέσις κατάστασις, εἴτε σώματος καὶ ψυχῆς, ἆρα καὶ αὐτὴ ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς ἁρμονία καὶ εὐταξία, Θεογν. 988. ὅπου συνεκφέρεται μετὰ τοῦ, ὀργὴ καὶ τρόποι. Ἡ εὐθρωπίνη κατάστασις ἐν γένει, conditio humana, Ἀρχίλ. Λείψ. 33, 7. 4) ἔξαιρ. ἐπὶ ἐκφράσεως σημαίνει τὴν Εὐκυκλίαν, ἥτις συνίσταται ἐκ τῆς ἰσομετρίας καὶ ἁρμονικῆς πρὸς ἄλληλας θέσεως καὶ τάξεως τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ τῶν κώλων τῆς περιόδου. Ὅρα Διον. Ἁλικ. περὶ Συνθ. κεφ. ια', ὅπου ὁ αὐτὸς ἴτι λέγει. »Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσυλλαβόν ἐστι, ἐν ῥυθμῷ λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ ποδα καὶ ῥυθμόν· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. ιζ'. »Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς, ἢ ποὺς, οὐτ' ἐλάττων ἐστὶ δυεῖν συλλαβῶν, οὔτε μεῖζων τριῶν· τὸ ἰδίως ἐνταῦθα λεγόμενον μέτρον, Λατ. Numerus, ὡς καὶ ὁ Δεγγῖνος ἐν τῷ περὶ μέτρων τεχνολογ. οὕτω φησί· »Τετμῆσθαι μέτρον, ἀκοὴ ὕλη τοῖς μέτροις συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκοὺς ἴσωμεν τὰς σφῦρας κατοφέροντες, ἔμπνοιαι καὶ ῥυθμοὶ ἀκούομεν, καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερύσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποητικῆς· καὶ ὁ Σουίδας περὶ τούτου ἐκ τοῦ Φιλοπόνου εἰς τὸ β'. βιβλ. τοῦ περὶ ψυχ. τοῦ Ἀριστοτ. »Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥυθμὸς κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαρὺ χαρακτηρίζεται, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ βραχύ· ὃς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν. (πιθαν. ἡ παραγ. τοῦ ῥυθμὸς ἐστὶν ἐκ τοῦ ῥέω, ῥυέω, ὥστανεῖ εὔρυθμον τινὰ ῥοὴν ἢ ῥεωτικὴν κίνησιν ἐμφαίνων· ἔστι δὲ καὶ συγγεν. τῷ ῥύμβος, ῥόμβος, ῥέμβω, ῥέπω) [παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς ὕστερον ποιητ. εὑρηται πολλάκις ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα.]

*Ῥυθμόω, ῶ, μελ. ώσω, ταὐτ. τῷ ῥυθμίζω, ὅμηρ.

Ῥυΐσκομαι, νοήτρ. τύπ τοῦ ῥέω. Ἠλιόδωρ. β'. σελ. 91. »Ἐκ τοῦ γάλακτος ῥυΐσκομαι· λίβρειον (κίνησιν κοιλίας) λυμβάνω, μὲ πιάνει κίνησις, εὐκοιλιάτης.

*Ῥυκανάω, μελ. ήσω. Διὰ τῆς ῥυκάνης ξύω, ὁμαλίζω, ῥυκανίζω, ἐκ τοῦ

Ῥυκάνη, ἡ. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, σιδήριον κατὰ τὸ μέσον ἔχον, ἐξ οὗ ἀποξέουσι καὶ ἐξομαλίζουσι τὰ ξύλα· ἔπερ ἡ συνήθεια Δακωνικῶς ῥυκάνη, καὶ Οὐδετερ. ῥυκάνιον, καὶ ῥόκανον, ἐκφράζει, Λατ. runcina ὁ Ἡσύχ. ἀποδεικνύει τὴν σημασίαν τούτου. ἐν Λεξ. »Ξίφαι, τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις ὀρύπαια ἢ σιδήρεια· ἐκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνηθ. ῥυκανίζω, καὶ τρόπ. ἀντὶ τοῦ, Τρώγω σκληρόν τι σῶμα διὰ τῶν ὀδόντων, ὅθεν φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ὠνοματοπεποίηται πρὸς μίμησιν ἤχου τραχέος, προξευομένου διὰ τῆς θραύσεως τοῦ τριβομένου καὶ ἀληθευομένου σώματος, οἷον τοῦ, Τύσσ, ἢ Χρύσσ, ἢ Βρύσσ, ἢ Γρύσσ, κ. τ. τ.

Ῥυκάνησις, ἡ (ῥυκανάω). Τὸ ῥυκανίζειν, διὰ τῆς ῥυκάνης ξέειν. Μαθημ. παλ. σελ. 109.

Ῥυκανίζω, ταὐτ. τῷ, ῥυκανάω. Γλωσσ. Στεφ.

Ῥύμα, τό (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥεῦμα, ποταμός, ῥεῦμα, ῥοὺς Herm. Ὀρφ. Τμ. 10, 22.

Ῥῦμα, τό (ΡΥΩ, ἐρύω), ταὐτὸν τῷ, Ἕλκυσμα, σύρτιμον, τράβιγμα, καὶ τὸ δι' οὗ ἕλκει τις τι, ὡς σχοινίον, δι' οὗ σύρομεν καὶ ἕλκομεν τι· τὸ σχοινίον δι' οὗ ἕλκομεν καὶ τραβῶμεν, π. χ. τὸ πλοῖον παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, ὁλκός, (Γενδεκ. Τουρκ.) Πολύβ. γ'. 46. καὶ α'. 26. »Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τοὺς ἱππηγούς, ῥύματα δύοντες ἐξ αὐτῶν, ἢ χορδὴ τοῦ τέξου, τέξου ῥῦμα, Αἰσχ. Περσ. 146. ἔτι καὶ αὐτὸ τοῦ, βολή, »Ἐκ τέξου ῥυμάτων. Διοσκ. Ἀναβ. γ'. γ'. 15. ὅτου μία βολή, βῆμα τέξου, ἔστιν ὁπηλίκη διάστημα ὑπάρχει τὰ τρέξη τὸ βέλημον ἑνὸς τέξου, (ἴσως μέ μίον τουφεκίου) καὶ »Ἐς τέξου ῥῦμα, ὅσον φθάνει τὸ τέξον· ἔστι τὰ ἐξέχον ξύλον τῆς ἁμαξης ἐξ οὗ τὰ ὑποζύγια σύρουσιν αὐτήν, ταὐτ. τῷ ῥυμός. 2) (ῥῦμαι) Ῥῦσις, σωτηρία, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή, καὶ ἔρυμα, ὀχύρωμα, στήριγμα, προπύργιον, propugnaculum, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ὡς Αἰσχύλ. Ἱκετ. 88. Σοφ. Αἴ. 159. Εὐρ. Φοιν. 998. καὶ ἀλλαχοῦ, παραβλ. ῥῦσις.

Ῥυμάρχης, ου, ὁ (ῥῦμη, 2 ὄρχω). Ὁ τῆς ῥύμης ἢ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἄρχων, ἐπιτηρητὴς ψροντιστής. Αἰλέαι Ταικ. β'.

Ῥυμβέω, (ῥύμβος) Ἀττ. ἀντὶ ῥομβέω.

Ῥύμβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύμβος, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ῥόμβιον, τροχίσκος τις, ἔξαιρ. τροχ. μαγικός. Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 148.

Ῥυμβονάω, ῶ (ῥυμβών). Στρεφοτυρίζω, περιστρέφω, περιδινέω καὶ οὕτω ῥίπτω, σφενδονίζω, μετ' ὁρμῆς ἀφίημι σῶμάτι διὰ τῆς περιστροφῆς, καὶ διασοριπίζω, διαῤῥίπτω, ἀπ' ἄλλήων ῥίπτω. 2) ὁ Αἰλιαν. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Σπαδῶν, ἀντὶ τοῦ, Ἀσωτεύειν, κακῶς ἐξοδεύειν, διαθαιρεῖν, καταναλίσκειν] ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 229.

Ῥύμβος, ὁ, Αἰτικ. ἀντὶ τοῦ, ῥόμβος. Κυκλοειδές τι σῶμα, τροχίσκος, δι' οὗ παίζουσι τὰ παιδία. 2) Ὁ τροχίσκος τῶν μάγων, καὶ ἡ κυκλοειδὴς κίνησις τοῦ τετύτου σώματος, καθόλου δέ, Περιστροφὴ, κίνησις κυκλική ἴδε πλατύτερ. ἐν τῷ ῥόμβος.

Ῥυμβών, ωνος, ἡ = ῥόμβος, ῥέμβος. Ἡ κυκλική καὶ περίστροφος κίνησις, περιδίνησις, κίνησις σφενδόνης ἢ κυκλοειδὴς, καὶ ἔξαιρ. σφενδόνησις, ἢ σφενδόνισμα, ἴδιον τὸ ῥυμβονέω.

Ῥύμη, ἡ (ΡΥΩ, ἐρύω). Ἡ δύναμις, ὁρμὴ καὶ ταχύτης κινουμένου ἢ φερομένου τινὸς σώματος, φορὰ, ὁρμὴ βιαία, ῥοπὴ, κίνησις, ταχεῖα καὶ ἀκράτητος. Impetus Θουκυδ. »Ἡ δὲ ἐσοὺς ῥύμη ἐμπίπτουσαν. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. α'. 16. »Τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων· τῇ ὁρμητικῇ κινήσει· Lob. Φρυν. σελ. 404. ὅθεν τὸ Λατ. rumor· καὶ τροπ. ἡ ῥύμη τῆς τύχης. Πλουτ. ἀντὶ ἡ μεταστροπὴ καὶ μεταβολὴ τῆς τύχης· καὶ, ἡ ῥύμη τῆς ὀργῆς, ἀντὶ ἡ ὁρμὴ, τὸ ἀκράτες τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Ἀχ. Τοτ. σελ. 462. καὶ Φιλόστρ. Εἰκ. σελ. 655, 723. 2) Πλατεῖα, ἀγυιά, δρόμος, μέσα τῆς πόλεως, vicus Λατ. καὶ τὸ διὰ τεύτου χωρίζμενον εἰς τμῆμα μέρος τῆς πόλεως (μαχαλές. Τουρκ.) (– –) ὅθεν

Ῥυμηδόν, Ἐπίῤ. Μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς, μετὰ ταχείας κινήσεως, ὁρμητικῶς, βιαίως. Πολύαιν.

Ῥύμμα, τό (ῥύπτω). Τὸ ἐναπολειπόμενον, πᾶν ὅ,τι μένει ἀπό τινος πλυσίματος ἢ καθάρσεως, ἀκαθαρσία, ἀπόπλυμα, κάθαρμα, ῥύπος, λέρα· ταὐτὸν τῷ, Λύμα. 2) Καθαρτήριον, ἢ ῥυπτικὸν μέσον, δι' οὗ καθαίρομεν καὶ πλύνομεν ἢ παστρεύομέν τι, οἷον, Σμῆγμα, σαπούνιον, στακτὸν ἢ ἐλαιόστακτη, κ. τ. τ.

*Ῥυμνές, ή, όν· ἀντὶ ἐρυμνὸς παρὰ τοῖς Ὀ'.

Ῥυμός, ὁ (ΡΥΩ, ἐρύω). Τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης τὸ ἐκτεταμένον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ξύλον ἀπὸ τοῦ ὀξέος ἕως τοῦ ζυγοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ζευγνύμενοι οἱ ἵπποι ἕλκουσι τὴν ἅμαξαν. Ἰλ. Ε, 732. »Ἀργύρεος ῥυμός· Ζ, 40. »Πρῶτος ῥυμὸν τὸ ἄκρον τοῦ ξύλου τῷ πρὸς τῷ ζυγῷ, πεύξεσθαι ῥυμόν, Ἰλ. Ω, 271. καὶ Ἡρδ. 4. 69 ἔτι καὶ ῥῦμα. 2) Ταὐτόν τῷ, ῥυτήρ. 3) Ταὐτόν τῷ, Ὁλκός, αὖλαξ τοῦ ἀρότρου, οὐρά, χάραγμα, γραμμή, ἄρδα, Λατ. tractus. 4) = ῥύμη, 2. Ἄρατ. 927. ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, τάξις, ἐμμέλειαι ἐν ταῖς τοῦ Χοιλλερ. ἐπιγραφ. εὑρίσκεται· »Ῥυμὸς πρῶτος, δεύτερος, κ. τ. λ. »τὴς τὴν καταμέτρησιν τῶν ἱερῶν σκευῶν τοῦ ναοῦ, παρβλ. Boekh. Ath. Staatsh. 2. σελ. 290.

Ῥυμοτομέω, ὦ (ῥύμη, τέμνω), Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 52. »Τὴν πόλιν ῥυμοτομοῦσιν, τέμνειν, διαιρεῖν τὴν πόλιν εἰς ῥύμας ἤτοι εἰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, ὅθεν

Ῥυμοτομία, ἡ. Ἡ εἰς ῥύμας διαίρεσις καὶ διακοπή, ἡ εἰς πλατείας καὶ ἀγυιὰς ἤτοι εἰς ὁρόμους, ἡ μαχαλάδες διαίρεσις τῆς πόλεως. Διόδ. Σικελ.

Ῥυμουλκέω, ῶ (ῥῦμα, ἕλκω). Ῥύμασιν ἕλκω, σύρω, τραβῶ τι μὲ τὸ ῥῦμα ἤτοι τὸ σχοινίον, μὲ κάλων, (τραβῶ γενικὰ) »διὰ τοῦ σχοινίου ἕρμασιν ἕλκω τὰς ναῦς παρὰ τῷ ποταμῷ ἢ τῷ αἰγιαλῷ. Στράβ. ε'. σελ. 161. »Πλεῖται δὲ ἡ διωρυξ αὕτη μάλιστα ῥυόντων· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέρας ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων· καὶ Διόδ. Σικ. κ'. 74. »Ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἐπηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίας χρωμένων. Λατ. remulcare, ἢ remulco agere.

Ῥυμφάνω, καὶ ῥυμφέω. Ῥοφῶ, ῥουφάω, καπίνω, παρ' Ἱπποκράτει συγγεν. τύποι τῷ ῥοφάω, καὶ ῥοφέω.

Ῥυνδάκη, ἡ. ῥυνδάκης, ου, καὶ, ῥύνδακος, ὁ. Πτηνόν τι Ὠδικὸν, μέγεθος περιστερᾶς ἔχον. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 10. ὅπου »Ῥυνδάκην» κεῖται, παρὰ δὲ τῷ Ἡτυχίῳ »Ῥυνδάκην.

Ῥύομαι, μέλ. ῥύσομαι, ὁρ. ἐῤῥυσάμην. Ἐπ. β'. πρόσ. παρατ. ῥύσιεν ἐκ τοῦ συγγεν. τύπ. ῥύσομαι, Ἰλ. Ω, 730 κατὰ συγκοπ. συγγεν. τύπ. τοῦ ἀόρ. ἐρυτο, γ'. πληθ. πρόσ. ῥύσατο, ἀπαρεμφ. ῥύσθαι, Ἰλ. Ο, 141. — μέσ. Ἀποθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ἀόρ. σιγμ. ἐῤῥυσάμην, ἀπαρεμφ. ῥυσάσθαι. Κυρίως μὲν, ἕλκω, σύρω τι πρός με, σημ. ἐκ τοῦ κινδύνου, ὅθεν ἰδίως καὶ συνήθ. ἐκτείνω κινδύνου ἀπαλλάττω, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἑπομεν. λυτρόω, σώζω, γλυκύνω, ἐλευθερόω, συχνάκ. παρ' Ὅμ. »ἀλλά τίς αὐτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα, Ἰλ. Ο, 290. ἤτοι, ἀπήλλαξε τὸν Ἕκτορα ἀπὸ τὸν κίνδυνον καὶ τὸν διεφύλαξε, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. »ὑπ' ἐκ κακείων ἀπὸ τῆς δυστυχίας, Ἰλ. Μ, 107. παρβλ. καὶ Ἰλ. Τ, 300. Ἡροδ. 1, 87. καὶ μετὰ μόνης Γεν. τινά τινος, Ἡρδ. 1, 86. Ἰακ. Α. Π. σελ. 30. »ὑπ' ἠέρος ῥῦσαι νέας Ἀχαιῶν» Ἰλ. Ρ, 645. ἤτοι, σῶσον ἀπὸ τῆς ζοφερᾶς νεφέλης· καὶ σώζω τινὰ ἀπὸ τινος νόσου, τὸν θεραπεύω, Ἡροδ. 4, 186. ὅθεν. 2) ἀπολύω, ἐλευθερόω, ἐλεύθερον ἀφίημι, ἀντὸν ἔνδεν ῥυσόμην» Ἰλ. Ο, 29. ὡσαύτ. ἐκ δουλοσύνης. Ἡροδ. 5, 49. 9, 90. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων, λυτρόνω τινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. 3) Καθόλ. διαφυλάττω, διατώζω, ὑπερασπίζομαι, διατηρῶ, διαφθαντεύω, ἐπὶ τῆς ἀπὸ μερους τῶν θεῶν ὑπερασπίσεως καὶ στηρίας, Ἰλ. Ο, 257, 290. Ὀδ. Ο, 35. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων, βασιλέων, ἢ στρατηγῶν, οἵτινες διαφυλάττουσι καὶ ὑπερασπίζονται τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν, Ἰλ. Ι, 396 ἐπὶ φυλακῶν, αἵτινες φυλάττουσι τὸ στράτευμα· νοῦτις (φυλακὴ) κειριμένη ῥύεται στρατόνα Ἰλ. Η, 417. ἐπὶ ποιμένων οἱ ὁποῖοι φυλάττουσι τὰ ποίμνια των, Ὀδ. Ξ, 107. Ρ, 201. διὰ συνάπτει πολλάκ. ὁ Ὅμ. ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν, ἔτι, ῥύεσθαι καὶ σαώσαι, Ἰλ. Ο, 290. »ῥύεσθαι ὑπ' Ἀχαιῶν· Ἰλ. Ρ, 224. ἤτοι, ὑπερασπίζεσθαι, διαφυλάττειν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν· συχνάκ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς καὶ ἐπὶ τῶν ἀμυντηρίων ὅπλων, ἐπὶ θώρακος καὶ ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ, καλύπτω, σκέπω, ἀμύνω ἀκινδύνως ῥύεται κάρηνα Ἰλ. Κ, 259. καὶ Π, 799. Ψ, 819. καὶ ἐπὶ τεῖχους, Ἰλ. Μ, 8. 3) ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὄπιν, ἀποτρέπω, ἀποκωλύω, ἀπείργω, ἀναχαιτίζω, Ὀδ. Ψ. 244. παρὰ δὲ Θουκ. ε', 63. »Ἐγὼ ἀναβῶ τὰς αἰτίας ῥῦσαι ἀντὶ τοῦ διαλῦσαι τὴν ἐνοχὴν, θεραπεῦσαι τὸ κακὸν. 5) Ἀπολύτ. κατὰ μέσ. Ἐνν. ἀντὶ τοῦ, σώζω ἐμαυτὸν, διασώζομαι, διαφυλάττομαι διαντευόμαι· Ἡροδ. 6, 7. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἔστι τὸ ῥῆμα ὀλίγον εὐχρηστ. (τὸ Ἐνεργ. ῥύω οὐχ εὑρηται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ἐρύω, σύρω. Κατὰ τὸν Πασσὼβ. φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' ἐνιοῦς μόνον ἡ ἰδέα τοῦ Ἐνεργ. τύπ. ῥύω, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγ. λέξεων ῥύμδς, ῥύμη, ῥῦμα, ῥῦτιον, ῥῦσος, ῥυτήρ, ῥύτωρ, ῥῦτον, ῥυτὶς, κ. τ. τ. ἂν καὶ ἄλλως δὲν ἦν ποσῶς παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει ὅτι δὲ ἡ Ἐνεργ. σημασ. τοῦ ἐρύω ἐσώθη ἐν ᾧ αὐτῇ μὲ τὴν τοῦ ῥύομαι φαίνεται ἐκ τοῦ ἀορ. 3.) (τῷ Ὑψίλον χρῆται ὁ Ὅμ. βραχὺ ὅτε ἔπεται ἄλλοτε βραχὺ φωνῆεν, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἄρσει ἀρχομένου τοῦ στίχου, χρῆται αὐτῷ καὶ ὡς μακρόν, ὡς Ἰλ. Ο, 257. Π, 799. ἑξαιτίας δὲ κατὰ τὴν Εὐκτ. ῥύοιτ' ἔστι παρ' μακρὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ θέσει, Ἰλ. Μ, 8. Ρ, 224. μακρὸν ἔστιν ἔτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, Ἡτ. Θεογ. 651. καὶ συνήθ. ἐν τῷ σιγμ. Ἀορ. ἐξ οὗ ὁ Ὅμ. ἐχρήσατο τοῖς τύποις. ἐῤῥύσατο, ῥυσάσθην, ῥύσαιτο, ῥύσαι, ἅπαξ δὲ μόνον εὑρηται βραχὺ ἐν τῷ ῥυτάμην, Ἰλ. Ο, 29. μακρὸν ἔστιν ἔτι ἐν τῷ ἔρυτο, Ἰλ. Ψ, 819. μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἡτ. Θεογ. 304. κεῖται ἔρυτο, ὡσαυτ. καὶ ἐν τῷ ῥύατο, Ὀδ. Ρ, 201. Ἰλ. Σ, 515. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν μέλ. καὶ τὸν Ὁμακλ. Ἀόρ. ἔστι μακρόν· Ἐουτπ. Λεξιλ. 1, σελ. 66. καὶ Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 307, 309. 2, σελ. 134.)

Ῥύπα, ἑτεροκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος. ἐν Ὀδυσ. Ζ 93. »Ῥύπα πάντα· ἀντὶ τοῦ, ῥύπον· ὡς καὶ τὰ, πύγα, ἀντὶ τοῦ, πυγήν. Ἄλκα, ἀντὶ τοῦ, ἀλκήν, κ. τ. τ. ἴδε ῥύπος.

Ῥυπαίνω, ἀόρ. ἐῤῥύπηνα (ῥύπος). Ῥυπαρὸν ποιῶ, λερόνω, (μουρδάρεύω). Μεταφορ. ὑβρίζω, λειδορῶ, ἀτιμάζω, δυσφημῶ. Διον. Ἁλικ. »Ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα καὶ Παίτην. ῥυπαρὸς γίνομαι, λερόνομαι. Ξενοφ. Λακ. ιε'. 3. »Ἡ ἀσπὶς ῥυπαίνεται· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην τὸ, ῥυπαίνει, διὰ τοῦ, Σμήχει, καθαρίζει, πλύνει· ἀλλ' ἴσως, κατ' εὐφημισμόν.

Ῥύπαξ, ακος, ὁ (ῥύπος). Ῥυπαρὸς, καὶ φιλάργυρος ἄνθρωπος, ἔσχηματίσται δὲ ὡς καὶ τὸ Πλοῦτα· ὁ Σαλμάσιος παράγει ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Rupex.

Ῥυπάσματα, καὶ ῥυπάσματα. Ἐπίθεγμα τῶν Ἀθηναίων ἱματίων, περασκευαστικῶν, παρακελευσματικῶν κωπηλατίας, ὡς τὸ, ὠόπ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1073, ὅθεν, τὸ ῥυπάπαι, κωμ. λέγονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ κωπηλάται, ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ναυτῶν, Ἀριστοτ. Σοφ. 909. ἡ γραφ. ῥυππαπαὶ φαίνεται ὀλιγώτερον ὀρθή.

Ῥυπαρεύομαι, (ῥυπαρὸς). Ῥυπαρὸς γίνομαι, κ πρωτ. ὡς ῥυπαρὸς, ἄμφ.

Ῥυπαρία, ἡ (ῥυπαρὸς). Ἀκαθαρσία, ῥύπος, λέρα, καὶ τροπ. αἰσχρὰ φιλαργυρία, ἡ αἰσχροκέρδεια, ῥυπαρὰ φειδωλία. Δίων Κάτ.

Ῥυπαρογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ γράφων, ζωγραφίζων ῥυπαρὰ ἀντικείμενα, ῥυπαρεζωγράφος, ἔτι δὲ καὶ ῥυπογράφος εὑρηται γεγραμ. φαίνονται μ' ὅλον τοῦτο ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι ὅτι προέκυψαν μόνον ἐκ τινος ἡμαρτημ. γραφῆς παρὰ Πλουτ. ἔστ. 35. ἔν, ὅπου νῦν ὀρθότερον rhopographos, ὁποιογράφος κεῖται γεγραμ. (ε)

Ῥυπαροκέραμος, ὁ, ἡ, ον (κέραμος). Παρ' Ἀθην. 3'. σελ. 595. Ὁ τὸ χρῶμα ἔχων ῥυπαροῦ ὠπτημένου πηλίνου ἀγγείου, ὅπερ διὰ τοῦ, Κεραμεύς, ἐκφράζεται· ἐν Χειρογράφοις κεῖται καὶ ῥυποκέραμος· ὁ δὲ Εὐσταθιος (ἐν Ὀδυσ. σελ. 1452.) ἀντὶ τούτου »Τποκέραμος ἔχει· Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῇ αὐτῇ ῥήσει ἔχει τὸ ἰσόδυναμον τούτῳ σύνθετον, »Ῥυπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα.

Ῥυπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα, αν (μέλας). Ὁ μελανὸν ῥύπον ἔχων, ἢ ὁ ῥυπαρὸν μέλαν χρῶμα ἔχων. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρ.

Ῥυπαρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. ῥυπαρῶς (ῥύπος). Ῥυπωμένος, λερωμένος, καταῤῥωμιτμένος ὑπὸ ῥύπου, πλήρης λέρας καὶ ἀκαθαρσίας (μουρδάρης, Τουρκ.) »Ἄρτος ῥυπαρός· μέλας, πιτυρίας. 2) τροπ. Αἰτχροκερδής, ἀνελεύθερος, μικροπρεπὴς, φιλάργυρος, φειδωλὸς ἄνθρωπος, ὅθεν

Ῥυπαρότης, ητος, ἡ· ταὐτόν τῷ, ῥυπαρία.

Ῥυπαροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ ῥυπαρὸν ἢ ῥυπαρὰ φαγητὰ τρώγων, ἢ ὁ μὲ ῥυπαρὰν τροφὴν τρεφόμενος.

Ῥύπασμα, τὸ. Ῥύπος, ῥυπαρία, ἀκαθαρσία, ἐκ τοῦ

Ῥυπάω, ῶ. ποιητ. ῥυπόω (ῥύπος). Ῥυπαρὸς εἰμὶ, πλήρης ῥύπου καὶ ἀκαθαρσίας φαίνομαι, ἐν Ὀδ. Ζ, 87. Ν, 435. Ψ, 115. Ω, 327. ὅπου ὅμως εὑρηται μόνον ὁ Ἐνεστ. ῥυπόω καὶ μετχ. ῥυπόωντα, παραπατ. ἐῤῥύπων παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ. 1271. 2) τροπ. φιλάργυρος, αἰσχροκερδὴς ἢ φειδωλὸς εἰμί.

*Ῥυπέλαιον, τό (ῥύπος, ἔλαιον). Ῥυπαρὸν ἢ βρώμικον ἔλαιον.

Ῥυπογράφος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπαρογράφος.

Ῥυπόεις, εττα, εν (ῥύπος). Ῥερυπωμένος, λερωμένος, ταὐτόν τῷ, ῥυπαρός. ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ν, 435.

*Ῥυποκέραμος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπαροκέραμος.

Ῥυποκόνδυλος, ὁ, ἡ, ον (κόνδυλος). Ὁ ῥυπαρὰς χεῖρας, δακτύλους καὶ ὄνυχας ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἀντὶ τοῦ ῥυπαρὸς, ἀκαθαρτος, αἰτχροκερδὴς ἄνθρωπος. Σουϊδ. ἐν Λεξ. Ἀχάμας· καὶ Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Εὐστρατίῳ εἰς τὰ Ἠθικὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 58. καὶ Μοίρις ἐν Λεξ. Ἰχθ.

Ῥύπον, τό, ταὐτόν τῷ, ῥύπος, ὁ

*Ῥύπον, ἡ ῥυπόν, τὸ = ὄψπος.

Ῥυποπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥύπον ἢ ῥυπαρὰ πωλῶν, ἄμφ.

*Ῥύπος, εος, τό, ταὐτ. τῷ ὄρος, τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος νεῦρον, Ἱππ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σελ. 150. (νν)

Ῥύπος, ὁ. Ἀκαθαρσία, λέρα, (μουρδαρικὴ), ἀπαστρία, μὲ ἑτεροκλ. πληθ. ῥύπα, Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 91. »Ῥύπα πάντα· ἀντὶ τοῦ, τὰ ῥύπου μετέχοντα, τὰ ῥυπαρὰ, ἐῤῥυπωμένα, λερωμένα. Ἓν ἀληθῶς ὑπῆρχε Οὐδ. τις τύπος, ῥύπον, ἢ ῥύπος, τό, δὲν εἶναι εἰσέτι ἀποδεδειγμένον, Lob. Φρ. σελ. 150. τὸ πληθ. ῥύποι κεῖται παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 1102. 2) τροπ. Ἀνελευθερία, φειδωλία, φιλαργυρία. ῥυπαρὰ ἦθη, κακοηθεια, Σουϊδ. »Ἀχθημαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικροληψίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν, οὕτω γὰρ ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἰδίως ἐλέγετο καὶ ὁ σφραγιστικὸς κηρὸς, τὸ βουλοκηρί. (νν) ὅθεν

Ῥυπόω, ῶ. Ῥυπαρὸν ποιῶ, λερόνω, κηλιδόνω, μουρδαρεύω· «Ῥυπόομαι, οὖμαι, ῥυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος εἰμὶ ἢ γίνομαι, λερόνομαι, ἐπ. μετχκ. παρακ. ῥερυπωμένος. Ὀδυσ. Ζ, 59. «—Ὅσα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ἐρυπωμένα κεῖται· ἤτοι λερωμένα· ὅπου τινὲς τῶν Γραμματικῶν Τερυπωμένος διὰ ψιλοῦ πνεύματος γράφουσι. Τὸ δὲ «Ἐρύπωμένος πρὸς τὸ εὐφωνότερον εἴρηται Ἀττ. μετὰ ταῦτα, καθὰ καὶ ὁ Βασίλ. ἐν τῇ πρὸς Λεόντιον ἐπιστολῇ λέγει. «Καὶ τὸ Ἐρύπωσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμόν, ὅπερ εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ προσφθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς.

* Ῥυπόω, ποιητ. ἀντὶ ῥυπάω, ὅπερ ἴδε Ὀδ.

* Ῥυπόωμαι, Ἐπιρ. ταὐτ. τῷ ῥυπαίνομαι, ὅπερ ὅρα.

* Ῥύπτειρα, ἡ Θηλυκ. τοῦ

Ῥύπτηρ, ῆρος, ὁ (ῥύπτω). Ὁ τὸν ῥύπον καθαίρων, πλύνων, ἐνβάλλων Θηλυκ. «Ῥύπτειρα, ὧν· ἡ τὸν ῥύπον ἢ τὰ ἀπὸ ῥύπου καθαίρουσα, πλύνουσα, πλύστρα.

Ῥυπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καθαρίσῃ τὸν ῥύπον, ῥύπου καθαρτικός, ἀποπλυντικὸς, σμηκτικός. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ῥύπτω, μέλ. ψω (ῥύπος). Καθαίρω, καθαρίζω, πατρέβω τὸν ῥύπον, σμήχω, ἀποπλύζω, πλύνω καὶ καθαίρω διὰ τῆς βολοστάκτης, ἢ διὰ τοῦ σαπουνίου, παθ. «Ῥύπτομαι σμήχομαι, καθαίρω τὸν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ῥύπον, πλύνομαι, καθαρίζομαι· οὗ ὅτου ἐγὼ ῥύπτομαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 17. παροιμ. ἀπὸ τῶν καιρῶν ὅπου νήπτομαι, θηλ. ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ῥυπώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥύπος, εἶδος). Ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρὸς, ὁ φαινόμενος πλήρης ῥύπου.

* Ῥυσαίνω (ῥυσός). Ἰ. Ῥυτιδόνω, ζαρόνω, συρελλω.

* Ῥυσελέες, ἑα, ἐον· Ῥυτιδωμένος, ἔχων ζαρώματα, ἐκ τοῦ

* Ῥυσάω (ῥυσός)· = ῥυσαίνω, ἔδεν

* Ῥύσημα, τό. Ῥυτίδωμα, ζαρωματιὰ, συνήθ. ῥυτὶς. (– ∪)

* Ῥύσθαι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. συγκεπ. τοῦ ῥύομαι, Ἰλ. Ο, 141.

Ῥυσιάζω, Μ. άσω (ῥύσιον). Μετὰ βίας ἕλκω, σύρω ἁρπάζω, ἀνασπῶ, δυναστικῶς πέρνω, ἀνδράποδον λαμβάνω. Ἕλκω, βιάζω, μεθ' ὕβρεως σπαράσσω, καὶ καθόλ. ἁφαιρῶ, ἁρπάζω. Αἰσχυλ. Εὐριπ. Ἰων. 523. καὶ 1206. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐνεχυράζω, ὡς ῥύσιαν ἢ ἐνέχυρον λαμβάνω.

Ῥυσίβωμος, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, βωμός). Ὁ ῥύομενος, ἤτοι φυλάττων, σώζων, διατηρῶν τοὺς βωμούς. Αἰσχυλ. Εὐμ. 918.

Ῥυσίδιφρος, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, δίφρος). Ὁ τὸν δίφρον ἤτοι τὴν ἅμαξαν ῥυόμενος, διασώζων, στρέφων, ἢ κυβερνῶν. «Χεὶρ ῥυσίδιφρος. Πίνδαρ. Ἰσθμ. 2, 31 ἡ διοικοῦσα τὸν δίφρον.

Ῥύσιμον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἐρύσιμον. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. (∪∪∪)

Ῥύσιον, τό (ῥύομαι). Λύτρον, τίμημα, λυτρωτήριον, τὸ εἰς ἐξαγόρασιν καὶ ἐλευθερίαν διδόμενον ἀργύριον, θυσία εὐχαριστήριος ἕνεκα σωτηρίας προσφερομένη· σῶστρον, ἄῤῥον προσφερόμενον τοῖς θεοῖς ὑπὲρ διατηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς ζωῆς, ὑπὲρ τῆς σωθείσης, ὑγείας, εὐτυχίας, κ. τ. τ. Διον. Περιηγ. «Ῥύτια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι, Reisig enatr Soph. Οἰδ. Κ, 854. παραβλ. ῥῦτρον, λύτρον, σῶστρον· ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ ἱκέτης, ὅς τις δηλ. προσπίπτει καὶ παρακαλεῖ ὑπὲρ σωτηρίας καὶ βοηθείας, Αἰσχύλ. — 2) (Ἐκ τοῦ ΡΤΩ, ἐρύω). Πᾶν ὅ,τι σύρει ἢ ἕλκει τις μὲ βίαν, ἀποσπᾷ, ἀφαιρεῖ, ἁρπάζει, καὶ ἐπομ. λάφυρον, λεία. λήστευμα, λάφυρον ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Δ, 674. ἐξαιρ. δὲ ἐνέχυρον, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, δι' οὗ βιάζω τινὰ ὑπὲ πληρῶσαί, καὶ νὰ λάβω τὸ δίκαιόν μου, ἐνεχυρον χρέους, ἢ ἀνδράποδον, καὶ ἐπὶ προπροσώπου τὸ ὁποῖον κρατῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν, ὅμηρος, ἔτι καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Repreraille; Γαλλ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν πολέμῳ· «Κατὰ τηγγέλλειν ῥύσια τινὶ· ἀντὶ «Κατὰ τινος· ἄδειαν παρέχειν τοῖς στρατιώταις εἰς τὸ ἁρπάζειν, κουρσεύειν καὶ λεηλατεῖν τὰς πόλεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν καὶ ποινὴν προηγουμένως τινὸς ζημίας. Πολυβ. ὃς τις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ «Ἐπικηρύττειν λάφυρον τινὶ· ἔχει. Αἰσχ. Ἀγαμ. 736. «Ῥυτίων ἐφάπτορες· ἐνεχύρων, ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ Κ, 858. ἔπου ὁ Βρέων βιαίως ἔλκει καὶ βιάζει ἤτοι ὑβριστικῶς σύρει καὶ τροβᾷ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τὸν Οἰδίποδα καὶ τὰς δύο θυγατέρας αὐτοῦ. «Καὶ μείζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα δύσεις· Ἐφέψομαι γὰρ οὐ ταύταις μόναις. Σὺ δ' ἕξεις παρευδὲ περισσοτέρας ἔτι αἰτίαν, ἵνα ὀργισθῇς ἐναντίον μου καὶ τῆς πόλεώς μου, καὶ νὰ κηρύξῃς ἐναντίον ἡμῶν τὸν ἀνταμοιβὴν καὶ ἀνταπόδοσιν δι' ἀνδραπαγῆς καὶ λεηλασίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦτο, Δηλησία· ἔστι δὲ κυρ. Οὐδ. τοῦ ῥύσιος. (– ∪∪)

Ῥύσιος, ία, ιον (ῥύομαι). Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς, σωτὴρ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 157. ἐν δὲ στίχ. 423. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἰκέτης, ἔστι δὲ καὶ ὑποταλ. 2) (ΡΤΩ. ἐρύω) συρμένος, τραβηγμένος, τετιτομένος, Γραμμ. (– ∪∪)

* Ῥυσίπολις, εως, ὁ, ἡ. ἴδε ῥυσίπτολις.

Ῥυσίπονος, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, πόνος), Ὁ ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων τινὰ ἀπὸ τῶν πόνων, ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τῶν μόχθων. ταὐτὸν τῷ, Λυσίπονος. Ἀνθολογ.

Ῥυσίπτολις, εως, ὁ, ἡ (ῥύομαι, πόλις) Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων τὴν πόλιν, ἐλευθερωτὴς καὶ σωτὴρ τῆς πόλεως, ὁ κοιν. τύπ. ῥυσίπολις καίτοι μόνον παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 122, τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Wellauer καὶ Blomfild ὀρθῶς παρεδέξαντο.

Ῥῦσις, εως, ἡ (ῥύομαι). Σωτηρία, λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ, ἐλευθέρωσις· (ἡ γραφ. ῥύσις ἔστιν ἡμαρτ.)

Ῥύσις, εως, ἡ (ῥέω). Ὡς τὸ ῥεῦσις, ἀπόῤῥοια, χύσιμον, ῥεῦσις, τρέξιμον, ἔτι δὲ καὶ εἶδος ὑδάλης. Ἀθήν. ια΄. σελ. 496. (∪∪)

Ῥυσίς, ίδος, ἡ (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥυτὸν, τὸ· ἀμφ.· κατὰ τὸν Πετρωνίαν εἰς Μοιρίδα σελ. 412. ὅστις ἀντὶ τούτου «χρυσίδι ἀναγινώσκει.

Ῥύσκομαι, συγγεν. τυπ. τοῦ ῥύομαι. ἐξ οὗ ἐσχηματίσται ἐπ. β'. πρόσ. ἐνικ. παρατ. ῥύσκευ ἐν Ἰλ. Ω, 730.

Ῥυσμός, ὁ (ῥύω). Ἔκτασις, θέσις, διάστασις, διάστημα ἢ μέρος τόπου.

* Ῥυσμός, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ῥυθμός· μόνον ἐν τῇ παροιμ. «οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 12, 6. ἀντὶ, οὐκ ἀλόγως, εὐλόγως.

Ῥυσμόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ῥυθμόω. Μορφόω, σχηματίζω, τυποῦ, Δημόκριτος.

* Ῥυσόκαρπος, ὁ, ἡ, ον (ῥυσὸς, καρπός). Ὁ ἔχων ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον καρπόν.

* Ῥυσόκαρφος, ὁ, ἡ, ον (ῥυσὸς, κάρφος). Ὁ ἔχων ῥυτιδώδεις κλώνους, ζαρωμένα κλωνάρια.

Ῥυσός, ἡ, όν (ΡΤΩ, ἐρύω) Κυρ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, ῥυτιδωμένος, ζαρωμένος, ῥεικνὸς, Ἰλ. Ι, 503. παραβλ. ῥυτὶς, καὶ τροπ. ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος, ἢ τῆς σοβαρότητος κατηφείας καὶ λύπης κεκυρτωμένος, συνωφρυωμένος, κατηφὴς, παρίλυπος, μελαγχολικός. Εὑρηται ἔτι καὶ ῥυσσὸς γεγραμ. καὶ καθ' ἕλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις ἀπαντᾶται διπλοῦν τὸ σίγμα, ἀλλ' ὁ τύπ. ῥυσὸς, ῥυσέω, ῥυσαίνω κ. τ. τ. ἔστιν ἀρχαιότερ. καὶ ὀρθότερ. ἐν ᾧ ὁ διὰ τοῦ δύω σ ἔστι μόνον παρὰ τοῖς ὑστέρ. ἐν χρήσει, Ἰακ. Α. Π. σελ. 60. Ἀχ. Τ. σελ. 747. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 485 ἑξῆς

* Ῥυσότης, ητος, ἡ. Ἡ ῥυτίδωσις, τὸ εἶναι ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον.

Ῥυσόω, ῶ (ῥυσὸς). Ῥυτιδόνω, συστέλλω, ῥυτιδωμένον ποιῶ. Παθ. ῥυσόομαι, εἰμὶ ῥυτιδωμένος, ἢ ῥυτιδόνομαι. 2) τροπ. γηράσκω, γέρων γίνομαι.

Ῥυσσαίνω. Ῥυσσὸν ποιῶ· ταὐτὸν τῷ, ῥυσαίνω.

Ῥυσσελέες, ἑα, ἐον· ἐρρυτιδωμένος, = ῥυσαλέος.

Ῥύσσημα, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥύτημα, ῥυτὶς· Σουϊδ. ῥυσσήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα.

Ῥυσσόκαρπος, ὁ, ἡ, ον, = ῥυσόκαρπος.

Ῥυσσόκαρφος, ὁ, ἡ, ον, = ῥυσόκαρφος.

Ῥυσσός, ἡ, όν, Νεώτερ. καὶ ὀλιγώτερ. ἑρμὸς τύπ. ἀντὶ ῥυσὸς, ὅπερ ἴδε.

Ῥυσσότης, ητος, ἡ· = ῥυσότης.

Ῥυσσόω, ῶ, = ῥυσόω.

Ῥυσσώδης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥυτώδης, ῥυτιδώδης.

Ῥύσσωσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥύσωσις, ῥυτίδωσις.

Ῥύσταγμα, τό. Τὸ μετὰ βίας ἕλκειν, σύρειν, ἀνασπᾶν, βία· ἢ μετὰ δυναστείας ὕβρις, κάκωσις, Λυκόφρ. 1089. ἐκ τοῦ

Ῥυστάζω, Μ. ξω. Τὸ ἀλλεπάλληλον καὶ συνεχὲς τοῦ ΡΤΩ, ἐρύω, σημαῖνον ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀδιακόπως ἕλκω, σύρω, ἢ σπῶ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σύρω, περιφέρω, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἑξέλκω, ἀνασπῶ, σύρω κατὰ γῆς, «πολλὰ ῥυστάζουσιν ἐοῦ περὶ σῆμα ἑταῖροι, Πατρόκλεια· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 755. ἤτοι, πολλάκις περιέτυρε τριγύρου εἰς τὸν τάφον τοῦ φίλου του Πατρόκλου (ὁ Ἀχιλλεὺς) τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος· καὶ «ἡμεῖς ἀεικελίως ῥυστάζειν κατὰ δῶματα Ὁμ. Π, 109. ἤτοι βιάζεσθαι τὰς θεραπαίνας, ὅθεν, βιαίως καὶ δυναστικῶς ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζεσθαι τινὰ, κακομεταχειρίζεσθαι, ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἕλκειν καὶ μίγνυσθαι γυναικί· παραβλ. Ἕλκω, Ἑλκύω, ἐξ οὗ ἐσχημάτιστ. τὸ Ἑλκυστάζω.

Ῥυστακτύς, ύος, ἡ (ῥυστάζω). Ἡ μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἕλξις, ἀπόσπασις, τράβηγμα δυναστικὸν καὶ βίαιον· καθόλου δὲ, Δυναστικὴ καὶ ὑβριστικὴ πρᾶξις ἢ μεταχείρισις, κακομεταχείρισις. Ὀδυσ. Σ. 223. «Ῥυστακτύος ἀλεγεινῆς ἢ αἰδέος, βιαίου ἕλκυσμοῦ. (ῦς, υος)

* Ῥυστήρ, ῆρος, ὁ· σπάν. κοιν. τύπ. ἀντὶ ῥυτὴρ, παρὰ Wern. Τρυφ. σελ 245.

Ῥύστης, ου, ὁ (ῥύομαι). Ὁ ῥυόμενος, σωτὴρ, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτής. Λουκιαν. Φιλοπ. β'.

* Ῥυσώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥυσὸς, εἶδος). Ῥυτιδώδης, ὁ φαινόμενος ἠρυτιδωμένος.

Ῥυτᾶγωγεύς, έως, ὁ (ῥυτὸς, ἀγωγεύς). Ὁ ἱμὰς, τὸ λωρίον δι' οὗ ἄγεται ἤτοι σύρεται διὰ χειρὸς ὁ ἵππος, (Ἡνίστριον), διάφορος μέντοι τῶν, Ἀγωγεύς. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 1. παραβλ. ῥυτὴρ.

Ῥυτή, ἡ. Ἐν Πελοποννήσῳ ἐκαλεῖτο οὕτω τὸ Πήγανον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Ruta, Valck. Adon. σελ. 220. ἐτάρτα δὲ καὶ οὗτη γράφεται.

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ὁ ἕλκων, σύρων, ἐκτείνων, τεντώνων, ἔδεν «βίου, οἱστῶν ῥυστῆρα· ἕλκυστὴρ τῶν τόξων, ὁ ἕλκων, ἐκτείνων τὸ τόξον, τοξότης. Ὀδυσ. Σ, 261. Φ, 173. 2) Ἱμὰς, ἱμὰν, ἢ τὸ λωρίον τοῦ χαλι-

ποῦ τῶν ἵππων, ὅπερ ὅταν ἕλκῃ τις, τρέχει ὁ ἵππος, ὅταν δὲ χαλᾷ ἡ ἀπολύῃ αὐτό, βραδύτερως καὶ ἡσύχως πορεύεται, ὅ ἐστιν, οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες. »Ἀπὸ ῥυτήρος ἐλαύνειν. Διόδωρ. Σικ. ἔλκειν, τραβᾶν τὸ λωρίον τοῦ χαλινοῦ καὶ βιάζειν τὸν ἵππον ἐπὶ τὰ πρόσω δρομέως τρέχειν, Λατ. immissis habenis, καὶ Τουρκ. Τρεχαν εἰς τὸ νόσγκιλι. Κυρίως ὅμως ἀρχαίως ἐλέγετο ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένων ἵππων, οἵτινες ὑπὸ τῶν Ὁμηρικῶν στίχων ἐν Ἰλ. Π. 470, 475. καὶ Ἀρρίαν. Ἰνδ. 16. ὅτε καὶ ὁ ἡμᾶς οὗτος δεδεμένος σφικτὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ παντελοῦ ἦν· ἄρα, τὰ διοικοῦν τους ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένους ἵππους σχοινίον· μετὰ ταῦτα εἴρηται τὸ »Ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν· καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἱππικῆς ἵππων· ἔτι, »πεπέδηκεν ἀπὸ ῥυτῆρος« Σοφ. Ο. Κ. 900. Εἰσέτι ἐλέγετο καὶ ἡ λωρίνη μάστιξ, τὸ καμτζίκι, διότι πολλάκις μετεχειρίζονται οἱ ἱππεύοντες τὸν ῥυτῆρα πρὸς μαστίγωσιν τῶν ἵππων. Lob. Σοφ. Αἰ. 240. 3) Ἐκ τοῦ ῥύομαι, σωτήρ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής, φύλαξ. Ὀδυσ. Ρ, 187, 323. »ῥυτὴρ σταλμῶν. καὶ Ὀππ.

Ῥυτιδόφλοιος, ὁ, ἡ, ον (ῥυτὶς, φλοιός). Ὁ ἐῤῥυτιδωμένον φλοιὸν ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥυτιδόω, ῶ (ῥυτὶς). Ῥυτίδας ἢ ἐῤῥυτιδωμένους ποιῶ, ζαρόω, ταὐτὸν τῷ ῥυτόω. Ἀριστοτέλ. Μάτ. ῥυτιδοῦμαι, οὖμαι· ῥυτίδι ἀποκτῶ· ὅθεν Ματοχ. Ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυτίδας ἔχων, ζαρωμένος.

Ῥυτιδώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (ῥυτὶς, εἶδος). Ὁ ῥυτίδας ἔχων, πλήρης ῥυτίδων.

Ῥυτίδωμα, τό (ῥυτιδόω). Τὸ ἐῤῥυτιδωμένον, ζαρωμένον σῶμα, καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτίδωσις.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ (ῥυτιδόω). Τὸ ῥυτιδοῦν, ῥυτίδας, ἔχειν.

Ῥυτίζω, ταὐτ. τῷ ῥυτιδόω. ἀμφ. Γλωσσ.

Ῥυτὶς, ἰδος, ἡ (ῥυτός, ΡΤΩ, ἐρύω). Ἡ συνελκυσμένη σὰρξ, ζαρωματιά, συνῳρωματιὰ τῆς σαρκὸς ἢ τοῦ δέρματος ὑπὸ τοῦ γήρατος προξενουμένη, ἢ ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν τοῦ δέρματος συστροφή, σύσταλτις, πτυχή. Πλάτ. συμπ. καὶ ἐν Ἀνθολογ. »Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις« Λατιν. Ruga, (τὸ ὕψιλον ἐνταῦθα ἔστι βραχύ, μ' ὅλον ὅτι ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔπρεπε να ἦναι μακρόν. Ἰακ. Α. Ρ. σελ. 721.

Ῥύτιον, τό. Οὐδ. κύρ. Ὀν. πόλεως, Ἰλ. Β, 648. (ῡ)

Ῥύτισμα, τό· ταὐτὸν τῷ ῥύστημα, καὶ ῥυτὶς· ὁ Φώτιος ἔχει »Ῥυτίσματα, αἱ ἀκέστριαι τῶν διεῤῥυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα, Ῥυτίσματα, ἐκάλουνα.

Ῥυτόν, τό (ῥέω). Εἶδος ποτηρίου (ἢ φιάλης) κάτω μὲν στενοῦ καὶ ἐπάνω πλατέος, ὅ ἐστιν, ἀναστραμμένου κώνου σχῆμα ἔχοντος, ἢ κερατοειδὲς ποτήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἄφιλον ἐκ τῆς ὑποκατωθεν ὀπῆς καὶ ῥεῖ ὁ οἶνος εἰς τὸ στόμα. Ἀθήν. σελ. 497. Οὐλπιαν. εἰς Μαιδιαν. σελ. 363. Διοδώρ. δὲ ὁ Σικελ. ἐν κ'. 63. λέγει τοῦτο ἄρτεσθαι. »Ῥυτὸν μέγαν« καὶ Martialis ἐν β'. 35. Rhytium, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι προκύπτει καὶ ὑποκορ. τὸ ῥύτιον, παρβλ. Runkel, Κρατιν. Λεξ. σελ. 71. Οἱ συγγεν. τύποι ῥυτὸς, ὁ, καὶ ῥυτὶς εἰσὶν ἀμφ. ὥστε δὲ κυρ. οὐδετ. τοῦ

Ῥυτός, ὁ, ἡ, ὸν· ἔτι καὶ δικατλκτ. (ῥέω). Ῥευστός, ῥευστικός, ῥεῦμα ἔχων, »Ῥυτοῖς πόροισι. Αἰτχύλ· Εὐμ. 443. ἐπὶ ποταμῶν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Βούρυτος, ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων«.

Ῥυτός, ὁ, ἡ, όν (ΡΤΩ, ἐρύω). Ἑλκυστός, ἑλκυσμένος, συρμένος ἢ συρτός· τραβηγμένος Ὀδυσ. Ζ, 267. καὶ Ξ, 10. »Ῥυτοῖσι λάεσσιν, ἑλκυστοῖς, μεγάλοις λίθοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασταχθῆναι. »Βωμὸς ῥυτῶν λίθων. Ηλιόδ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ'. 2) τὰ ῥυτά, ποιητ. ἀντὶ ῥυτῆρ, 2. »Ῥυτὰ χαλιόοντες« Ἡσ. Ἀσ. 308. τοὺς χαλινοὺς, ἢ τοὺς λώρους τῶν χαλινῶν ἀπολύοντες, χαλαρούς ἀφιέντες.

Ῥύτρον, τό (ῥύομαι). Λύτρον, σῶστρον, ἀργύριον πρὸς ἐξαγόρασιν, πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἔτι, θυσία προσφερομένη διά τινα σωτηρίαν, ἢ ἀπαλλαγὴν ἔκτινος δεινοῦ, ὡς τὸ ῥύσιον, 2.

*Ῥύτρος, εος, τό. Ἀδιόρ στὶν τι φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐχινοπόδων, ἔχον ἀκάνθας κατὰ τὴν κορυφήν.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ὁλκεύς, ἑλκυστήρ. »Τεῖχυ ῥύτωρων τοῖχοτης, ὁ τείνων τὸ τεῖχος· Ἀριστοφ. Θεσμ. 108 2) (ῥύομαι) ῥύστης, σωτὴρ, λυτρωτής· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥυτὴρ· Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 196. »Διμοῦ καὶ θανάτου ῥύτωρα. (– –)

*Ῥυφαίνω, καὶ

*Ῥυφάω, Ἰων. ἀντὶ ῥοφαίνω, ῥοφέω, Ἱππ. ὅθεν

*Ῥύφημα, τό, Ἰων. ἀντὶ ῥόφημα, Ἱππ. (ῡ)

Ῥύψις, εως, ἡ (ῥύπτω). Κάθαρσις, καθαρισμός.

Ῥύω, ἐξ οὗ τὸ ἐρύω. Ἕλκω, ἐκτείνω, σύρω, ἔστι τὸ Ἐνεργ. ἀχρηστον.

*ΡΤΩ, ἀχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ ῥέω.

Ῥωάδης, ὁ, ἡ, ες (ῥέω, εἶδος). Ῥευστὸς, ῥευστικός, ὁ ῥέων, τρέχων ποταμηδὸν, πλούσιος ῥευμάτων, ἀδρὸς, ἀφιλὴς, περιττὸς, ἄφθονος, συνεχὴς, abundus. »Τὸ σπέρμα πολὺ καὶ ῥωάδεσιν. Πλάτ. εἰς Τίμ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ω.

Ῥῶ, ὄρα Ρ. ἐν ἀρχῇ.

Ῥωά, ἡ, ταὐτ. τῷ ῥοιά. ἀμφ.

Ῥωβίδας, οὕτως ἐκάλουν τοὺς παῖδας εἰς τὸν πρῶτον χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι. Γλωσσάρ. Ἡρδτ.

Ῥωγαλέος, έα, έον (ῥώξ, ῥωγός). Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος, κατεξεσχισμένος, ῥακώδης, πολλῶν ῥηγμάτων πεπληρωμένος. Ἰλ. Β, 417. »Χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον· ἀντὶ τοῦ, ῥηγμένα, διακεκοπτα, σχισθέντα.

Ῥωγάς, άδος, ὁ, ἡ (ῥώξ). Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος. 2) Οὐσιαστ. ἡ· προσυπακουομ. τοῦ, Γῆ, σχίσμα, ῥήγισμα, ῥῆγμα, σπήλαιον ἢ ἄντρον, φωλεὸς, τρωγλη, ταὐτὸν τῷ, ῥωγή. 3) Προσυπακ. τοῦ, Πέτρα· ἀποκεκομμένη πέτρα, ἤτοι ἡ ἑκτομὰς· ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 1448. λέγει· »Ῥωγάδος ἐκ πέτρης« ἔτι δὲ προσυπακ. πέπλος, ἐπανωφόριον ἀναφερόμενον ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐζώνετο περὶ τὸ στῆθος διὰ τῆς πόρπης· ὡσαυτ. Ὄμηρ. ἡ ἔχουσα δύο πτυχὰς, δύο χωρίσματα Ὄμηρ· ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, Κρημνὸς διεσχισμένος, παραβλ. ῥαγάς.

Ῥωγή, ἡ (ῥώξ), ταὐτὸν τῷ, ῥωγή. Ῥῆξις, σχισματιὰ, σχισμάδα, χαραγὴ ἢ χαραγματιὰ, σχάσμα ἢ σκάσμα, σχισμάδα, κίταγμα, τρώγλη, ἄντρον, ῥῆξις, ἀποῤῥῆξις, χάσμα.

Ῥωγματίας, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥηγματίας.

Ῥωγμὴ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥωγή. »Ξύλου ῥωγμήν. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 9. γράφεται ἔτι καὶ ῥωχμὴ· καθὼς καὶ τὸ, ῥωγμὸς, ῥωχμὸς· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι.

Ῥωγμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥωγὴ καὶ ῥωχμὴ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Καῖλος τόπος, ῥῆξις, ὄγκος.

Ῥωγολογέω, ταὐτὸν τῷ, ῥαγολογέω.

Ῥώθων, ωνος, ὁ. Ἡ ὀπὴ τῆς ῥινὸς, ἢ τρύπα τῆς μύτης, συνήθως δὲ πληθυντικ. οἱ ῥώθωνες· αἱ ὀπαὶ τῆς ῥινὸς, τὰ ῥωθώνια ἢ ῥωθούνια, οἱ μυκτῆρες, Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.

Ῥῶμα, τό· Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς. Ἡσύχ.

Ῥωμαΐζω (Ῥώμη). Τὰ τῶν Ῥωμαίων φρονῶ, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Ῥωμαίων εἰμὶ· κλίνω πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἢ φέρομαι ὡς Ῥωμαῖος.

Ῥωμαϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ῥωμαῖος, ὁ. Ὁ ἐκτῆ. Ῥώμης ὢν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ῥώμην. Θηλυκ. Ῥωμαὶς, ἡ, Ῥωμαία.

Ῥωμαϊστὶ, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Ῥωμαίων, Ῥωμαϊκῶς.

Ῥωμαλέος, έα, έον (ῥώμη). Δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα. 2) Θαρσαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, ὑγιὴς, γενναῖος, εὐρωστος, αὐτονος, καρτερὸς, Robustus. Ἡρδτ. 392. καὶ Ἀξιοχ. »Καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀτθενῆ τὴν ψυχήν« Πλούταρχ. δαιμ. Σωκρ. »Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος« ὅθεν

Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ῥώμη· σωματικὴ ἀνδρία. Τμιφδ.

Ῥωμαλεόω, ῶ (ῥωμαλέος). Ῥωμαλέον ποιῶ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 5. ἀμφ.

Ῥώμη, ἡ (ῥώννυμι). Ἰσχὺς, δύναμις τοῦ σώματος, ἀνδρία, πρῶτον εὕρηται παρ' Ἡρόδ. καθόλ. σωματικὴ εὐρωστία, εὐεξία, ἡ τοῦ σώματος αὔξησις καὶ ἐνδυνάμωσις. 2) γενναιότης, ἀσκησις, καρτερία. Θάῤῥος, καρτερόψυχία, Courage, Γαλ. ὡς, π. χ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 23. »Ἀδυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις« καὶ ἐν Ἀπολλ. Σωκρ. 33. »Ἐπεδείξατο τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην, τὴν γενναιότητα, ἤγουν 3) ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, δύναμις βασιλική· ὁ Αὐτ. εἰς Ἀγησ. ἡ 5. Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ ὅπλων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλείας ῥώμης. Δύναμις στρατιωτική, στρατὸς, στρατιὰ· ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. γ'. γ'. 9. »Οὐ σὺν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις«. Ὡς καὶ ἐν Ἑλλ. ζ'. δ'. 16. »Μεγάλην ῥώμην — σύμμαχον ἔχοντες· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. α'. ε'. 10. »Τὴν ἐμὴν χώραν οἴσεις σὺν τῇ ἐμῇ ῥώμῃ· ἀντὶ τοῦ, Σὺν τῇ ἐμῇ δυνάμει. (ὅθεν τὸ Λατιν. Robur, robustus.)

*Ῥώμη, ἡ· Θηλ. κυρ. Ὀν. πόλεως. 2) ἡ θεὰ Ῥώμη.

Ῥώννυμι, καὶ, ῥωννύω, μέλ. ῥώσω, παθ. παρακ. ἐῤῥώμαι, παθ. αὐρ. ἐῤῥώσθην Κύρωστον, ῥωμαλέον, ἀνδρεῖον, θαῤῥαλέον, γενναῖον, δυνατὸν ποιῶ, δύναμιν καὶ ὑγείαν παρέχω, ἐνισχύω, εἰδυναμόω, παθ. »Ῥώννυμαι· ὑγιαίνω, ὑγιῶς, καλῶς ἔχω, ἢ εὖ ἔχω κατὰ τὸ σῶμα, ὑγιὴς ἢ δυνατὸς, ῥωμαλέος εἰμὶ, μετακχειρίζομαι τὴν δύναμίν μου, (χρῶμαι τῇ ἐμαυτοῦ δυνάμει), ποιῶ τι μετὰ ῥώμης ἤτοι μετὰ δυνάμεως, ἢ ἐνισχύω ἐμαυτὸν, μετ' ἀγῶνος καὶ ῥώμης ἐνασχολοῦμαι περί τι· ἐπὶ τῆς αὐτῆς Ἐνεττκ. σημασ. λαμβάνεται ὁ παρακ. ἐῤῥώμαι, ὁ δὲ ὑπερτυπτ. ἐῤῥώμην ἀντὶ παρατ. »Ἐῤῥώοντο εἰς τὸν πόλεμον« Θουκ. β'. 8. ἤτοι, μετεκειρίζοντο, ἔβαλον ἅλας τὸν δυνάμεις διὰ τὸν πόλεμον· ὅθεν Προστακτ. »Ἐῤῥώσθω ὑγιαίνων, ἐνδυναμοῦ, ἀνδρίζου, μένε ἢ ἔστω διὰ παντὸς ὑγιὴς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »Ἔχε ὑγιαίνων ὅθεν »Ἐῤῥώμενος, ταὐτὸν τῷ, Ῥωμαλέος, καὶ Ἐπίῤῥ. »Ἐῤῥωμένως· ὑγιῶς, δυνατῶς, μετ' ὑγείας καὶ σωματικῆς δυνάμεως. Ξεν. Οἰκον. ε'. 5. »Τὸ σῶμά μου, ὅπως ὑγιαῖόν τε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται. Δυνατὸν, ἰσχυρὸν, γενναῖον, εὐρωστον, αὐτονον, ῥωμαλέον· ὁ αὐτ. Ἑλλ. γ'. β'. 27. »Φιλότιμον καὶ ἐῤῥωμένον τὴν ψυχήν« ὅπου προτυπακ. ἢ πρὸς, καὶ Κυνηγ. ς'. 2. »Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὲ τοῦτο ὅτι οὐκ ἐῤῥωνται· οὐχ ὑγιῶς ἔχουσιν, οὐ καλῶς ἔχουσι κατὰ τὸ σῶμα, ἀσθενοῦσι· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ σιδήρου. »Διατέμνει σίδηρον ὅταν τότε ἡγούμενον, τότε μέτον ἐῤῥωμένου ἦν· δυνατὸν, εὔτονον, καρτερόν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀκμαῖος εἰμὶ, ἀκμάζω, ἐν ἀκμαζούσῃ δυνάμει εἰμί. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 6. Ἕως

ἐῤῥώμεθα καὶ εὐτυχοῦμεν· ἐπὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἐν ὅσῳ εἰμεθα δυνατοί· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνθῶ, μεταφορ. ὁ ἐστὶν, ἐν καλῇ καταστάσει εἰμί· Florere, fleurir. Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 17. »Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἐῤῥωνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Ὁρμῶ, Σπεύδω, Σπουδάζω, Πράττω. »Ἐῤῥωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν. Θουκυδ. β'. 8. καθ' ὃς ἐσπουδάζετο, ἔπρευδεν, ἐπροθυμοποιεῖτο, νὰ συνεισενέγκῃ εἰς τὸν πόλεμον εἴτι ἐδύνατο· τὸ συγχρ. ἐῤῥωμενέστερος ἐκ τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἐῤῥωμένος, παρ' Ἡροδτ. 9, 70. — Ὅθεν ῥώμη, παρβλ. καὶ ῥώομαι.

* Ῥωννύω, ἴδε ῥώννυμι.

Ῥῶξ, ῥωγός, ὁ, καὶ, ἡ (συγγεν. τῷ ῥήγνυμι, ῥῆξω). Ῥῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χάσμα, ταὐτὸν τῷ, ῥωγμή· »Ῥῶγας μεγαρόεσσι· Ὀδυσ. Χ, 143. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥήγματα, Συρίδας, ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερῴας διόδους, ἢ στενὰ διαχωρίσματα, κατὰ Voss ἀναβαθμίδας. 2) Ἀντὶ τοῦ, ῥοῦξ, ῥάγα σταφυλῆς, καὶ ἐντεῦθεν διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται οὕτω καὶ εἶδος φαρμακεροῦ τινος Φαλαγγίου. Νίκανδρ. Θηρ. 715. Lob. Φρυν. σελ. 76. καὶ Ἰακ. Ἀπ. 127.

Ῥώομαι, μελ. ῥώσομαι, ἀρχ. ἐπ. μεσ. ἀποθ. Ἐῤῥωμένως καὶ μετ' ἀνδρείας κινοῦμαι, σφοδρῶς καὶ ὁρμητικῶς ἢ ταχέως φέρομαι, σπεύδω, βιάζομαι· μετ' ἀγῶνος καὶ σπουδῆς πορεύομαι ἢ κινοῦμαι, »πρυλίες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντο. Ἰλ. Λ, 50. ἤτοι, εἰ περὶ στρατιῶται ἁρματωθέντες μὲ τὰ ὅπλα των ὥρμουν μετὰ σπουδῆς καὶ ῥώμης, καὶ Ἰλ. Π, 166. παρυβλ. καὶ Ἡσ. Ἀσ. 230. Τμ. Ὁμ. Ἑρ. 502. ὡσαυτ. »τεύχεσιν ἐῤῥώοντο πυρὴν πέριξ, Ὀδ. Ω, 69. ἔτρεχον, ἐστρέφοντο περὶ τὴν πυρὰν· καὶ ἐπὶ χορευόντων »Νυμφάων, αἳ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώοντο· Ἰλ. Ω, 616. ἤτοι, χορεύς ἐποιήσαντο· σπανιωτ. μετὰ Αἰτ. »χορὸν ἐῤῥώοντον· Τμ. Ἀγρ. 262. ἤτοι ἐκίνουν, ὡδήγουν τὸν χορὸν καὶ ἡγοῦντο· Ἀνακτι Ἰλ, Σ, 417 ἡγωνίζοντο, ἐπροσπάθουν, ἐῤῥωμένως ἐπειρῶντο ὑπὲρ τοῦ Ἡγεμόνος, οὕτω καὶ νῦκε δὲ κινῆμαι ῥώοντο ἀραιαίν. Ἰλ. Σ, 411. καὶ ἡγούμενα ὁ' ἐῤῥώοντον· Ὀδ. Ψ, 3. ἤτοι οἱ πόδες, αἱ κνῆμαι ἐκινοῦντο ἐῤῥωμένως, ἢ μετ' ἀγῶνος· ἔτι καὶ ἐπὶ τριχῶν »χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇ ἐνέμοιον ἱκινοῦντο, ἐσείοντο κατὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, Ἰλ. Ψ, 367. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ γ'. πληθ. προσπ. τοῦ Παρακ. ἐῤῥώοντο καὶ ῥώοντο καὶ τῷ γ'. πληθ. προστ. τοῦ Ἀορ. ἐῤῥώσαντο, Ἰλ. Ω. 616. Ὀδ. Ψ, 3. ὁ δὲ Νίκαν. ἔχει ἔτι καὶ ῥώατο (πιθαν. ἔστι συγγεν. τῷ ῥέω, ὡς τὸ πλώω μετὰ τοῦ πλέω, χώομαι μετὰ τοῦ χέω. Ἄλλοι πάλιν ἐκλαμβάνουσι αὐτὸ ταὐτ. τῷ ῥώννυμι, ῥώμη, ῥώομαι, ῥύμη, καὶ τῷ Λατ. ruo.)

* Ῥωπάκιον, τό, Ἐποκορ. τοῦ ῥώπαξ.

* Ῥώπαξ, ακος, ὁ = ῥωπάς, ῥώψ.

Ῥώπαξ, ακος, ὅθεν »Ῥωπάκιον, τόων ταὐτὸν τῷ, ῥωψ, καὶ ῥωπήϊον.

Ῥωπάς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥώψ.

Ῥωπεῖον, τό (ῥώψ). συνηθ. τύπ. ἀντὶ ῥωπήϊον ὅπερ. ἴδε

Ῥωπεύω (ῥώψ), Ταὐτὸν τῷ, ῥώπια τέμνειν, βραχέα ἤτοι μικρὰ ξύλα κόπτειν· ταύτην τὴν σημασίαν ἀναφέρει ὁ Σουίδας ἐξ Ἀνεκδοτ. α'. τελ. 234. ὅπου αὐτὸς ἐνέγκασε »Τοῦτό τε ῥωπεύειν ὀλίγον ξύλον· τὸν δὲ »Ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον κεῖται. 2) (ῥώπος) = ῥωποπωλεύω.

Ῥωπήϊον, τό (ῥώψ)· Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ῥωπεῖον. Τόπος ἔνθα πολλοὶ ῥῶπες ἤτοι θάμνοι φύονται, θαμνώδης, σύμφυτος τόπος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θάμνος ἤτοι τὸ χαμόκλαδον. συνθ. πληθ. Ὅμ. συνάπτει ἀεὶ ῥωπήϊα πυκνά· Ἰλ. Ν, 199. Ψ, 122. Ὀδ. Ξ, 473.

Ῥωπίζω (ῥῶπος). Παρὰ τῷ ποιητῇ Ἴωνι ἡρμήνευσαν τινές τὸ »Ἐῤῥωπίζομεν διὰ τοῦ, Μωρῶς, ἀνοήτως, καὶ ἁμαθῶς ἐπράττομεν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, Εὐμικτα καὶ συμφερομένα, ἢ κατ' Εὐστάθ. Σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν, ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος, ἔστι δὲ ἁμφ. ἡ λέξις.

Ῥωπικός, ἡ, ὀν (ῥῶπος). Ὁ εἰς μικρὰς καὶ εὐτελεῖς πραγματείας ἀνήκων, ὅθεν »Τὰ ῥωπικὰ· τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ πράγματα, μικραὶ πραγματεῖαι, παρεμπορεύματα, πρόχειρα καὶ εὔμετακόμιστα πράγματα πρὸς πώλησιν, 2) Ὁ πρὸς ποταπὸν καὶ οὐτιδανὸν κόσμον, στολισμὸν χρησιμεύων, καὶ ἐντεῦθεν καθολ. ἄχρηστος, ἀχρεῖος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος, »Ῥωπικὰ γραψάμενην· μετ' ἀχρείου καὶ οὐτιδανοῦ χρώματος ζωγραφίσατα, ὥστε οὐτιδανὴν καὶ ἀνάξιον φαίνεσθαι, καὶ »Ῥωπικὸν δῶρον, δῶρον τὸ οἱονεὶ προσβάλλει μόνον εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, φαίνεται μόνον ὅτι ἔχει ἀξίαν τινὰ, χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι ἀληθῶς τοιοῦτον, Λεών Ταχ. 15. τὸ ῥωπικὸν, ἐμφαίνει ἔτι καὶ τὸν εὐτελῶς καὶ ἐπιτετηδευμένως κεκοσμημένον λόγον, Toup. Λογγ. 3, 4. καὶ ἐπὶ Ἀνθρώπων. Πολυβ. κδ'. 5. »Ψευδαπίγραφος καὶ ῥωπικός.

Ῥώπιον, τό (ῥώψ)· ταὐτὸν τῷ, ῥωπήϊον, καὶ ῥωπεῖον. Θάμνος, δρυμὸς φρύγανον, χαμοκλάδον, λεπτόν τι καὶ εὐλύγιστον φυτὸν, κλωναράκιον, παραφυάς. Δίων Κάσ.

Ῥωπογραφία, ἡ. Κικέρων εἰς Ἀττ. ιε'. 16. ἡ ζωγραφία ῥωπογράφου τινος, εἰκόνων κατεσκευασμένη διὰ ποταπῶν καὶ ὀλίγης τιμῆς χρωμάτων, παριστάνουσα εὐτελῆ καὶ οὐτιδανὰ ἀντικείμενα. 2) (ῥώψ) Ἰχνογραφία, ζωγραφία παριστάνουσα θάμνους καὶ ἄλλα τῶν ἀγρῶν ἀντιτικείμενα.

Ῥωπογράφος, ὁ, ἡ, ον (ῥῶπος, γράφω). Ὁστις ζωγραφίζει μικρὰ τινα εὐτελῆ, καὶ ποταπὰ ἀντικείμενα μετ' ἀχρείων καὶ οὐτιδανῶν ἠτοι εὐτελῶν χρωμάτων, σχεδιαστὴς, εἰκονογράφος, παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. λέγονται »Ῥωπογράφοι, οἱ ὕλας (δρυμοὺς), καὶ ὑλώδη φυτὰ ὑπογράφοντες ἤτοι ζωγραφοῦντες· καθὼς, π. χ. οἱ νῦν Γαλλισὶ Paysagistes καλούμενοι. Παρὰ Πλινίῳ λέ. 37. ἀναγινώσκει ποτέ »Ῥωπογράφος, ἐνθα νῦν »Ῥυπογράφος κεῖται, ὁ ῥυπαρὰ, καὶ χαμερπῆ ἀντικείμενα ζωγραφίζων, παραβλ. καὶ Welcker εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 31. σελ. 395.

Ῥωποπερπερήθρας, ὁ (ῥῶπος, πέρπερος). Ὁ μάταιος καὶ κούφα ὁμιλῶν, ὁ εἰς τὰ χαμένα φλυαρῶν, ἢ ὅς τις κατὰ πάντων φλυαρεῖ, οὕτως ἐκάλεσέ ποτέ τις τῶν Ῥωμαίων τὸν Δημοσθένην. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 9. Ἕτερος πάλιν τις ἐκάλεσε τὸν Εὐβουλίδην »Ῥωποστωμυλήθραν· παρὰ Διογ. Λαερτ. ὁ Κύστ. ἔχει· καὶ »Ῥωποπερπερήθρα, σκῶμμα ἐπὶ κυβαιότητι καὶ φλυαρίᾳ· ἔτι δὲ καὶ ῥωμβοστωμυλήθρα λέγεται, Meinh. quaest. Men. 38.

Ῥωποπέρπερος. Κενὸς, μάταιος, παράλογος· »Φράσις ῥωποπερπερικὴ· ἀναφέρει ὁ Ἐρυξτιος, λίαν ὀμῳ.

Ῥωποπωλέω, ῶ. Μικρὰς καὶ λιανὰς πραγματείας πωλῶ, λιανοπωλῶ· ἐντεῦθεν ὁ Ἡτυχ. ἔχει »Ἐρωπεύομεν, προεπωλοῦμεν, ἐκ τοῦ

Ῥωποπώλης, ου, ὁ (ῥῶπος, πωλέω). Ὁ μικρὰς καὶ ὀλίγης τιμῆς πραγματείας πωλῶν, ἤ ὁ μὲ λιανικὰ πράγματα ἐμπορευόμενος, ἐξαιρ. μὲ ποταπὰ καὶ εὐτελῆ στολίδια, ἔτι καὶ μὲ μύρα, εὐώδεις ὕλας, βαφὰς, καὶ μὲ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη, καὶ ἐν γένει ὁ λιανοπωλητὴς, μικρὸς πραγματευτὴς· ὡς παρὰ Γαλ. petit marchant, παρὰ Γαλλ. δὲ αὐτὶ μυροπώλης.

Ῥῶπος, Πᾶσα μικρὰ καὶ εὐτελὴς πραγματεία, λιανοπραγματεία, μικρά τινα πρόχειρα πράγματα, ἅτινα μικροῦ μέν τινος κόπου ὄντα πρὸς κατασκευὴν, καὶ ἐπομ. ὀλίγης τιμῆς ἄξια, λιανοδουλειαὶ, οἷον ὁρμίσκοι, βραχιώνια, χάνδρα, κτένια, βελόνια, σχοινία, καὶ σμήγματα, σαπώνια, χρώματα, βαφαὶ, κ. τ. τ. ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, καὶ μυρεψοῖς χρησιμεύουσι, τὰ παρὰ Γερμαν. Materialwaaren· ταὐτὸν ἔτι τῷ, Γέλγη· τὰ ὁποῖα ὅμως διὰ τὴν εὐρεσιν των καὶ διὰ τὴν χρῆσιν των θεωροῦνται τίμια. Παρὰ Δημοσθένει κεῖται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Φορτία, τὸ φορτωμένον εἴς τι πλοῖον πρᾶγμα, ἐμπόρευμα, φόρτωμα· ὁ Στράβ. η'. σελ 577. ἑρμην. τὸ »Ῥῶπον Αἰγιναιονν διὰ τοῦ, Ἐμπολήν· καὶ ὁ Ἡτυχ. ἔχει· Ἀγιναῖα. τὰ ῥωπικὰ φορτία. 2) Φάκελλος, δέμα ἢ σάκκος διάφορά τινα περιέχων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Γρῶπος, ὁ.

Ῥωποστωμυλήθρα, ἡ (στωμυλήθρη)· ἴδε Ῥωποπερπερήθρας.

Ῥωρός, ά, όν (ῥώννυμι). Σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, παρ' Ἡτυχ.

Ῥῶσις, ἡ (ῥώννυμι). Δύναμις, ἰσχὺς, ῥώμη, εὐτονία, εὐρωστία, εὐεξία, ὑγεία. 2) Ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, ἐνθαῤῥύνσις, Ἡσύχ. καὶ Τμνωδ.

Ῥώσκομαι, = ῥώννυμαι. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, εὐρωστος εἰμὶ, εὑρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ μόνον Ἐπιρ. ῥωσκομένως, παρ' Ἱππ. εὐρώστως, εὐτόνως, ὑγιῶς.

Ῥώσσω, ταὐτὸν τῷ, ῥήτσω, ῥήγνυμι, ἐξ οὗ εὑρηται μόνον γ'. προσ. πληθ. β'. παρακ. »Ἐῤῥώγασι τὰ ὕδατα. Ἱπποκρ. ἀέρ. τόπ. 4.

Ῥώστακξ, ακος, ὁ (ῥώννυμι). Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ σελ. 44. ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον ἐφ' ᾧ ἵσταται, ὑποστηρίζεται, ἢ σύρεταί τι.

Ῥωστήρ, ῆρος, ὁ (ῥώννυμι). Ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων, ἐμψυχώνων, ἐνθαῤῥύνων. ὅθεν

Ῥωστήριος, ία, ιον. Δυναμωτικὸς, ἐνισχύων καὶ ἐνδυναμῶν, παρορμητήριος, ἢ παρορμητικὸς, ῥώμης καὶ θάῤῥους παρεκτικός.

* Ῥωστικός, ἡ, όν (ῥώννυμι), = ῥωστήριος.

Ῥῶστρον, ἔμβολον, μοχλὸς. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥωτακίζω, μέλ. ίσω (ῥῶ). Χρῶμαι τῷ ῥῶ στοιχείῳ συνεχῶς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἢ ἐν τῷ γράφειν, ἐξαιρ. καταχρῶμαι αὐτὸ πολύ. ὅθεν

Ῥωτακισμός, ὁ. Ἡ συνεχὴς τοῦ ῥῶ χρῆσις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ γράφειν, καὶ κατάχρησις αὐτοῦ·

Ῥωχμή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥωχμός.

Ῥωχμός, οῦ, ὁ (ῥώσσω, ῥώξ). Ὡς τὸ ῥῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χάσμα· »Ῥωχμὸς γαίης· Ἰλ. Ψ, 420. ῥῆγμα, τόπος κεχαραγμένος ἀπὸ ὄμβριου ὕδατος· τροπ. δὲ καὶ ῥυτὶς ῥυτίδωμα, Marc. Sid. 79. 2) (ῥίγχω) = βόγχος, παρ' Ἰατρ. ὡς παρ' Ἀρεταίῳ, α'. 6. ὅπου κεῖται βοχμός, καὶ Cael. Aurel. acut. β'. 10. Rhogmos, ὁ ἐν τῷ βογχάζειν ἦχος, εὑρίσκεται ἔτι καὶ ῥωγμὲς, ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ.

Ῥωχω, νεωτρ. λεξ. παρ' Ἡτυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥωκάω, ὅθεν »Ῥωκῶσαι παρ' Ἡτυχ. ἀντὶ τοῦ, Πρίουσα, Βρύκουσα ἢ βρύχουσα τοὺς ὀδόντας.

Ῥώψ, ῥωπὸς, ἡ. Μικρὸν χαμόδενδρον, θάμνος, χαμόκλαδον, βοτάνη ἁπαλὴ, δρυμοῦ φρύγανον, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κοπτόμενον βύρλον, λύγος, σπάρτον· ὅθεν ῥωπήϊον, ῥωπεῖον, καὶ ῥωπεύειν· παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ἀεὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθ. Ὀδ. Κ, 166. »-ἀτὰρ ἐγὼ σπατάλην ῥῶπάς τε λύγους τε· ὁ Σχολ. λέγει »Ἰμαντώδη φυτὰ, ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάβδους ἔχοντα· ὁ δὲ Εὐστάθιος »Ῥῶπας, ἰμαντώδη φυτὰ, καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα (ὅ ἐστὶ σχοινίον) ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι, ἤγουν κλώθεσθαι· καὶ Ὀδυσ. Ξ, 49 »Ῥῶπας ὑπέχευε βατείαις· καὶ Π, 47. ἐν τῷ τοῦ Στρ. Γλωσ. εὑρηται ῥῶψ ἀρτ. γέν. ὅπερ ὅμως φαίνεται μᾶλλον τυπικὸν λάθος. (τὸ ῥῶψ, καὶ ῥῖψ εἰσὶ συγγεν. τύποι.)

Ῥῶω, ἄχρηστ. Ἐνεργ. ἐξ οὗ μόνον τὸ μέσ. ῥώομαι ἐν χρήσει, ὅπερ ἴδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ρ.

Σ.

Ἐπεξεργασία Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου. διορθώσεις δὲ οὔ.

Σ, σ, Σίγμα, ἡ Σῖγμα, τό· ἄκλιτον (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 203. A. Κρατυλ. σελ. 427. A.)· τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἀλφαβήτῳ, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον σ', σημαῖνον 200, μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, σ,, 200,000, ἤτοι διακοσίας χιλιάδας. Κατὰ τὸν παρ' Ἀθην. 10. σελ. 454. Ἀγάθωνα, τὸ ἀρχαιότατον σχῆμα τούτου τοῦ γράμματος ἦν ὅμοιον τῷ Σευθικῷ τέῳ, ἤτοι ἑλικοειδεῖ γραμμῇ καὶ ἑλικτῷ βοστρύχῳ, ἢ ὅμοιον σχεδὸν τῷ 177. (Villois anecd. Gr 2. σελ. 166. καὶ Passov. Abh. in Boettigers Archeol u. Kunst. 1. p. 151.) καὶ ἐκ τούτου προέκυψε τὸ νῦν ἐν χρήσει κεφαλικὸν Σ. Νεώτερον δὲ παρὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, ἐν καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ τοῦτο ἀρκετά πως ἀρχαῖον, ὑπάρχει τὸ σχῆμα ἐνὸς ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἀνοικτοῦ ἡμικυκλίου ἢ μηνοειδοῦς σελήνης, ὅμοιον τῷ κεφαλικῷ Λατινικῷ C. διὸ καὶ ὁ Λίτχρίων ὠνόμαζε τὴν πρωτοφανῆ σελήνην, ἀπὸ καλόν οὐρανοῦ νέον σίγμα (Nacke Choeril. σελ. 180)· καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὠνομάζετο καὶ ἡ Ὀρχήστρα, καθὸ μηνοειδής, ἀπὸ τοῦ θεάτρου σίγμα, Τιμ. Λεξ. σελ. 196. —Ἐκεῖ, ἔνθα τὸ ὄνομα τούτου τοῦ γράμματος ἔστιν ἐν χρήσει τοιουτοτρόπως τροπικῶς ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κλίνεται περιττοτυλλάβως, σίγμα, ατος· ὁ δὲ Ξενοφ. (Ἑλλ. 4, 4, 10) ὀνομάζει καὶ τὰ C, τὰ ὁποῖα οἱ Σικυώνιοι εἶχον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὡς ἐθνικὸν σημεῖον καὶ παράστημον, σίγματα. παρβ. Schneid. εἰς τὸ 7, 5, 30. Νεώτεροι ὅμως, ὡς ὁ Εὐσταθ. ἔλεινον τὸ σίγμα καὶ ἔνθα ἦν ἐν χρήσει ἐπιγράμματος, ὡς συνηθὲς ὑστιαστικόν. Διὰ τοῦτο τὸ νεώτερον σχῆμα τοῦ Σίγμα ὑπάρχει ἡ λέξις σιγμοειδὴς ταὐτοσήμαντος τῷ, μηνοειδὴς καὶ σεληνοειδής. Ὅτι δὲ τὸ νῦν συνηθὲς σχῆμα, Σ, ἦτο γνωστὸν καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, γίνεται δῆλον καὶ ἐξ Ἀθην. σελ. 454. C.

Κατὰ τὸ νέον εἶδος τοῦ γράφειν καὶ τυπόνειν, τὸ λεγόμενον Ἰταλικὸν ἢ πλάγιον (écriture cursive), μετηλλάχθη πως ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως τὸ σχῆμα τοῦ σίγμα καὶ γράφεται ς· καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα φυλάττει, καθὼς διδάσκουσι τινὲς νεώτεροι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ὅταν αὗται ὦσι σύνθετοι, τὸ δὲ πρῶτον, εἰς σίγμα λῆγον μέρος, ἐφύλαξε τὴν κατάληξιν του ἀμετάβλητον, π. χ ἐν ταῖς συνθέτοις διὰ τῶν προθέσεων εἰς, καὶ πρὸς, καὶ τοῦ δυς-, ἔτι δὲ ἐν τοῖς παραγωγοῖς τύποις, Βόσπορος, νεώσοικοι, κυνοσουρὰ, Ἑλλήσποντος, κ. τ. λ , διὰ τῶν ὁποίων διορίζεται ποῦ νὰ διαιρεθῇ καὶ κοπῇ ἡ λέξις ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου. Ἀλλὰ πάντῃ ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ, ἔνθα τὸ σίγμα διπλασιάζεται μόνον εὐφωνίας χάριν, ἢ ἐπεντίθεται μόνον ἐξ αἰτίας τῆς προφορᾶς ἢ μέτρου χάριν, π. χ. ἐν τοῖς, λασσόος, θασσάτιος, ἐπισβόλος, σανίσπαλος, ἐγχίσπαλος, θέσκελος, θέσπις, θεσπέσιος, θάσφατος, κ.τ.λ., διότι ἐνταῦθα τὸ σ φυλάττει τὸ σύνηθες σχῆμα του, ἴδε Βουτμ. Λεξιλ. 1. σελ 165. παρβ. δὲ καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 572.

Ἀπὸ τούτου ὅμως τῶν σ εἶναι πάντῃ διάφορον τὸ σημεῖον ς, τὸ ὁποῖον προφέρεται στί, καὶ οὐχὶ στίγμα, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον ς, ἔξ, ὕστερον δὲ ἐν χειρογράφοις καὶ ἀρχαίαις ἐκδόσεσι καὶ κατ' ἐπιτομὴν ἀντὶ τοῦ, στ. Ἀναμφιβόλως τοῦτο τὸ ς, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ μετὰ τὸ ε, ἀνῆκεν εἰς ἀρχαιότερον Ἀλφάβητον· ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρχε πολλὰ συγγενὲς τῷ Φοινικικῷ, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἐν αὐτῷ τὸ, στί.

Οἱ Δωριεῖς ὠνόμαζον τοῦτο τὸ γράμμα οὐχὶ σίγμα, ἀλλὰ σᾶν (ἴδε Ἡρόδτ. 1, 139. Ἀθην. σελ. 467. A. Boeckh Ath. Staats haush. 2. p. 386. καὶ Πίνδαρ. Λείψ. 47. σελ. 581. Βουτμ. διεξοδ. Γραμμ. β. σελ. 386. κ.τ.λ.), ἢ καὶ σεμπὶ ἢ σάμπι, τὸ ὁποῖον ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, 900· ἂν ὅμως ἔλεγον καὶ σάμ ἢ σῶμ, εἶναι ἀσύβολον.

Τὸ σ πάσχει διαφόρους μεταβολὰς, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) μεταβάλλεται εἰς δ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, Δωρ. καὶ Ἴωσι, ὡς ὁμὴ, ἵδμεν, ἀντὶ ὁσμὴ, ἴσμεν, Koen Γρηγ. σελ. 589. 2) τάσσεται παρὰ τοῖς Δωρ. ἀντὶ ζ, π. χ. σιὸς, Ἀτσία, ἀγατός, παρτένος, σέλω, σέτω, σεῖν, σείνα, ἑλτῶν, ἀντὶ ζεύς, Ἀθήνη, ἀγαθός, παρθένος, θέλω, θέτω, θεῖν, θείνα, ἑλθῶν, ἐξαιρτ. δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς Λάκωσι, Κρησὶ καὶ Ἠλείοις, Koen Γρηγ. σελ. 300· 3) τρέπεται εἰς τ, παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς, τύ, τέ, φατί, ἀντὶ σύ, σέ, φησί· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ναυτία, ναυτιάω, τεῦτλον, τήμερον, ἀντὶ, ναυσία, ναυσιάω, σεῦτλον, σήμερον, Lobeck Φρυν. σελ 194. 4) συχνάκις μεταβάλλεται τὸ στ εἰς ττ, ἐξαιρ. κατὰ τὰ ῥήματα, οἷα, πράττω εἰς πράττω, τάσσω εἰς τάττω, ἔτι δὲ ἐν οὐσιαστ. ὡς, θάλασσα εἰς θάλαττα, καὶ ἐν ἐπιθέτοις, ὡς δισσὸς εἰς διττός· κυρίως δὲ μετεχειρίζοντο οἱ μὲν Ἴωνες καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὸ διπλοῦν στ, οἱ δὲ Δωριεῖς, Βιωτοὶ καὶ νέοι Ἀττικοὶ τὸ, ττ. Κατά τινα ῥῆσιν τοῦ Αἰλίου Διονυσίου παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Κ σελ. 811. ἔκδ. Ῥώμ., φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ Πειρικλῆς ἤρχισε ν' ἀποφεύγῃ τὸ συρίζον σ, ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν ἔχον συριγμὸν, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 455, ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος ἤδη ἔπρεπε τὸ σ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου καὶ νὰ εἰσαχθῇ ἀντ' αὐτοῦ τὸ τ. 5) τὸ σ ἐδιπλασιάζετο παρὰ τοῖς Αἰολ. πολλάκις, ἡ ὁποία χρῆσις μετέβη ἐν γένει εἰς τὴν διάλεκτον τῶν ποιητῶν, π. χ., ὄσσος, τόσσος, ὁπόσσος, μέσσος, ἀντὶ ὅσος, τόσος, ὁπόσος, μέσος· συχνότατα δὲ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. ᾱττω, ἔττω, ἴσσω, ὅτε ὁ στίχος ἀπῄτει μακρὰν συλλαβήν, Koen Γρηγ. σελ. 588. β) Εἰς πολλὰ, καὶ μάλιστα γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς προηγεῖται τοῦ σ μακρὸν φωνῆεν, π. χ. Παρνασσός, Ἀλικαρνασσός, Κρῆσσα, Κηγισσός, Ἰλισσός, Κωσσός, Τυρτησσός κ.τ.λ. διπλασιάζουσιν οἱ νεώτεροι πολλάκις τὸ σ, Wess. Ἡρόδοτ. 1, 1. Schaef. mel. p. 1. Boeckh Σιμων. Σωκρ. σελ. λϛ'. καὶ ν. l. Πίνδ. Ὀλ. 9 47. 13, 102. Πυθ. 1, 39. γ) πρὸς τούτοις πολλάκις διπλασιάζεται, μάλιστα παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, τὸ σ ἐν συνθέτοις, οἷα βοσσόος, λαοσσόος, κ.τ.λ., ὅτε ἡ δευτέρα λέξις τοῦ συνθέτου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σ, Lobeck Φρυν. σελ. 847. δ) μετεβάλλετο τὸ στ εἰς πτ, ἢ ἀνάπαλιν, π. χ. πέστω καὶ πέπτω, ΟΠΤΩ, ὄψομαι καὶ ὄστομαι, ἐνίστω καὶ ἐνίπτω, Βουτμ. Λεξιλ. 1. σελ. 21. 284. ε) τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ξ· α) ὑπὸ τῶν Δωριέων κατὰ τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. τῶν ῥημάτων, Koen Γρηγ. σελ. 527, οἵτινες καὶ λέγουσι διξὸς καὶ τριξὸς, ἀντὶ δισσὸς καὶ τρισσὸς β) ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀττικῶν ἐν τῇ προθέσει τὸν, ἀνὰ ἧς χρῶνται ξύν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν ὅλοις τοῖς συνθέτοις ἐκ ταύτης τῆς προθέσεως, Poppo Θουκυδ. 1. σελ. 209. ζ) Ἀντὶ τοῦ σ καὶ στ χρῶνται, μάλιστα οἱ Ἀττ., ἐπ' ὀτε τῷ ψ, ἴδε τοῦτο. 8) τὸ σ προτίθεται α) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ διὰ τοῦτο μιμοῦνται τοῦτο καὶ οἱ Λατῖνοι· π. χ. ὗς, σῦς, sus, ἕλε, sal, ἕξ, sex, ἑπτά, septem, ἕρπω, serpo, ὁλκὸς, sulcus, αὖος, σαυσαρὸς, εἴρω, σειρὰ, ἕλη, εἴλη, ἥλιος, σελήνη, σέλας, ἕλιξ, σέλινον. β) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ μ καὶ τ, π. χ. μάραγδος, σμάραγδος, μάραγνα, σμάραγνα, μύραινα, σμύραινα, μικρὸς, σμικρὸς, μάω, σμάω, τέρφος, στέρφος, τέγος, στέγω, Λατ. tego· σπαστ. πρὸ τοῦ κ καὶ φ, Koen Γρηγ. σελ. 254. 551. γ) παρεντίθεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ἐξαιρ. παρὰ Ποιηταῖς, κατὰ τὸ α', πρόσ. πληθ. τοῦ παθητ. καὶ μέσ. πρὸ τοῦ θ, τυπτόμεσθα ἀντὶ τυπτόμεθα, κ.τ.λ. ὡσαύτως μεταβάλλονται τὰ εἰς σθεν ἐπιρ. ἐπ' ὀτε εἰς σθεν, π. χ. ὀπισθεν, ὄπιστεν, Lobeck Φρυν. σελ. 8. η) τοὐναντίον οἱ Ἴωνες συνείθιζον ν' ἀποβάλωσι τὸ σ, ὅτε εὑρίσκετο μεταξὺ δύο φωνηέντων, π. χ. Μώα ἀντὶ Μοῦσα, πᾶα ἀντὶ πᾶσα, ὄρμων ἀντὶ ὅρματον, ποιῆαι ἀντὶ ποιῆσαι (Koen Γρηγ. σελ. 252. 301.), καὶ τότε ἐπροφέρετο τὸ τελευταῖον φωνῆεν ὡς δασύ, ὡσὰν τὰ ἐγράφετο Μῶά, πᾶά, ὁρμάον, ποιηᾶι. 10) τὸ σ ἀναλλάσσεται εἰς ρ εἰς μερικὰς Δωρικὰς διαλέκτους, ἐν αἷς αἱ λήγουσαι, ας, ης, ος, ως, μεταβάλλονται εἰς αρ, ηρ, ορ, ωρ. β) ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς τὸ ρ διπλασιάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἄρρην καὶ ἄρσην, θάρρος καὶ θάρσος, κ. τ. ἴδε P. 11) Οἱ Δωριεῖς ἔγραφον σδ ἀντὶ, ζ, π. χ. σδεύγλα, μασδὸς, τράπεσδα, παῖσδε, ἀντὶ, ζεύγλα, μαζὸς, τράπεζα, παῖζε. 12) τὸ σ παραρτᾶται ἐν τέλει εἰς τό, οὕτω, ἄχρι καὶ μέχρι, ὅτε ἐπιφέρεται φωνῆεν· πολλάκις ὅμως εὑρηται τὸ ἄχρι καὶ μέχρι καὶ πρὸ φωνηέντων ἄνευ ς. (ἡ μὴ τόσον ἐν χρήσει τόνωτις καὶ γραφὴ διὰ τῆς περισπωμένης σίγμα φαίνεται ὅμως ἡ ὀρθοτάτη, καθότι τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ, σίζω, ἔστι φύσει μακρὸν, Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 463. πρὸς δὲ καὶ ὁ Βέκκερος οὕτω γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος· ἀλλ' ὁ Βουτ. Γραμμ. β'. σελ. 378. θέλει τὸ ἐναντίον.)

Σ', μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ σέ, πολλῷ δὲ σπανιώτερον ἀντὶ, σοί, ἴδε σύ. 2) ἀντὶ σά, Ὀδυσ. Α, 356. Ἰλ. Ζ, 490. καὶ ἀλλαχοῦ, παρβ. Ἰακ. Α Π. σελ. 948. τότε δὲ πάσχει ἀπόστροφον, ὅτε προηγεῖται τὸ ἄρθρον, π. χ. τὰ σ', Markl. Εὐριπ Ἱκέτ. 456.

Σᾶ, κατὰ συγκ. ἀντὶ σόα ἢ σῶα, πληθ. οὐδέτ. τοῦ σόος καὶ σῶος, Piers. Μοῖρ. σελ. 347. διορθωθὲν ἤδη καὶ ἐν χειρογρ. παρὰ Πλάτ. Κριτίᾳ, σελ. 113. C. Ὅμως σᾶ, ὡς ἑνικ. σῶα, ἀναφέρουσι μόνοι οἱ Γραμματικ. ἐκ μὴ σωζομένων συγγραφέων.

Σά μὴν; Δωρ. ἢ Κυπριστὶ ἀντὶ, τί μήν, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 757. καὶ 784. ἔνθα ἔστι Μεγαριστί.

Σαβάζιος, ὁ (Σαβός). Θεὸς Φρυγίας, τοῦ ὁποίου ἡ μυστηριώδης ἑορτὴ ἐτελεῖτο, ὡς αἱ τελεταὶ τοῦ Διονύσου, ἀπὸ ἀνδρὸς τε καὶ γυναικὸς· δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐθεωρεῖτο

ὡς ἐπίθετον τοῦ Διονύσου αὐτοῦ. 2) ὡς ἐπίθ. Σαβάζιος, ία, ιον, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Σαβάζιον, ὡς, »Σαβάζεια θυσίαλα νύκτεραι, αἱ νυκτερινὰι ἑορταὶ τοῦ Διονύσου, Ὀππιαν. κυνηγ. 26. Τινὲς ἐπρόφερον τοῦτο καὶ »Σαβάδιος«, Ὡριγέν. α'. κατὰ Κέλσ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει, »Σαβάζιος, ὁ Διόνυσος, διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν βίασιν· τὸ γὰρ εὖ βαδίζειν, οἱ βάρβαροι Σαβάζειν λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες, τὸν Εὐασμὸν, Σαβασμὸν προσαγορεύουσιν· λέγεται ἔτι καὶ Σαβός, Ἡσύχ. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει, »Σαβάζιος, καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. ὅθεν

Σαβάζω. Τὸν Σαβάζιον, ἢ Διόνυσον ἑορτάζω, εὐάζω, βακχεύω, τελῶ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ· ἐξαιρ. ἐβακχεύσαμεν, ἐθουσίασα, πράττω, φωνάζω ὡς οἱ Βάκχαι, σαβοῖ, σαβοῖ· ὅθεν »Παρασαβάζω«, ταὐτὸν τῷ, παρομαίνομαι, Φώτ. (ἴδε Σάβος. 2) (ἐκ τοῦ σαβακός), ἀνατρέπω, συντρίβω, συνθλῶ, διατολεύω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Σαβακός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, μισοσαπιεμένος· ὅθεν, κατασυντριμμένος, κοπανισμένος, κατατσακισμένος· μάλιστα παρὰ τοῖς Χίοις, ὡς ἀναιρεῖ ὁ Ἡσύχ. 2) παρ' Ἱπποκρ. καλεῖται ὁ Σαβακὸς, ὁ βεβλαμμένον ἐσωτερικόν τι μέρος τοῦ στήθους ἔχων, καὶ μάλιστα τὸν πνεύμονα· ταὐτὸν τῷ, ῥηγματίας. 3) »σαβακὴ σαλμακίδι, μία πολλὰ ἀφροδίσιος καὶ μαλακὴ ἑταιρὶς, πόρνη. Φιλοξ. Ἐπχ. 31, 2. ἅρα, ταὐτὸν τῷ, τεθρυμμένος, τρυφερὸς, σανκρὸς, σαυλὸς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σαβακῶσι, αὐστηρῶς, ξηρῶς, τραχέως.

*Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω), ποιητ. Ὁ κατασυντρίβων· ἐξαιρτ. ἐκαλεῖτο οὕτω κακοήθης καὶ κακότροπός τις δαίμων, εἶδος κοβάλου, ὃς τις ἔξαιρ ἀνέτρεπε καὶ ἐσύντριβε τὰς χύτρας (τὰ τσουκάλια), Ἐπιν. Ὀμ. 14, 9.

Σάβανον, τό. Ὀθόνη ἢ χειρόμακτρον, ᾧ μάλιστα χρῶνται ἐν ταῖς λουτροῖς πρὸς ἀποσπόγγισιν τοῦ σώματος· κατὰ πρῶτον ἐχρήσατο τῇ λέξει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. ἐν Παιδ. β'. 3. (ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ περικαλύπτουσα τὸ νεκρὸν σῶμα ὀθόνη· ὅθεν καὶ ῥῆμα, σαβανόω, καὶ σαβανόομαι, περικαλύπτω τὸ νεκρὸν σῶμα μετὰ σαβάνου, ἤτοι λευκῆς ὀθόνης.)

Σαβασμός, ὁ (σαβάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, καὶ ἡ κατὰ ταύτην ἐπιφώνησις σαβοῖ εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου.

*Σάββατ, ατος, τό, = Σάββατον, Mel. 83, 4. ὅθεν

Σαββατεῖον, τό. Οἶκος, ἐν ᾧ κατὰ τὸ Σάββατον συναθροιζόμενοι οἱ Ἑβραῖοι, ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν, Ἰωσηπ. Ἀρχ.

Σαββατίζω. Τὸ Σάββατον, ἤτοι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἑορτάζω.

Σαββατικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ Σάββατον, παρβλ. Σάββατος.

Σαββατισμός, ὁ (σαββατίζω). Ἡ τοῦ Σαββάτου ἑορτὴ, Πλούταρχ. Δαιμοσθ. 3.

Σάββατον, τό. Ἡμέρα ἀναπαύσεως· λέξ. Ἑβρ. ἐξαιρ. παρ' Ἑβραίοις ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἑορτάζουσιν· ἅρα κατ' αὐτοὺς, ἡσυχία, ἀνάπαυσις ἀπὸ τῶν πόνων, κατάπαυσις ἀπὸ τῶν ἔργων· ὅθεν »Σάββατα, τὰ, ἡ Ἑβδομὰς· καὶ »Σαββατικὸς πόλεμος, ὁ ἔρως πρός τινα Ἑβραῖαν, ἢ Ἑβραῖον, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 38, ὅπου ἔτι »Ψυχροῖς σάββασιν, ἀντὶ Σαββάτοις, κεῖται· »Σαββάτου ὁδόν, τὸ χιλίων βημάτων διάστημα, τοσοῦτον γὰρ ἦν συγχεχωρημένον τοῖς Ἑβραίοις ὁδοιπορεῖν χωρὶς νὰ παραβῶσι τὸ Σάββατον.

*Σαββή, ἡ· ἀπλ. τοῦ, Σαβοῖ.

Σαβοῖ, ὡς καὶ τὸ, σαβοῖ, ἐπιφώνημα τῶν Βάκχων ἢ τῶν Σαβῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου, Δημοσθ. περὶ Στεφάν. ὅθεν

Σαβός, ὁ. Ὁ μεμυημένος τὰ τοῦ Σαβαζίου, ἱερεύς τοῦ Βάκχου· ὁ τελῶν τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου ὅθεν ἐνθουσιῶν, μαινόμενος, ὃν τρόπον καὶ τὴν σήμερον λέγομεν κοινῶς ζαβός. Τὸ ἀπλ. ἐστι Σαβή· ὅθεν καὶ Σαβὸς, Σαβὴ, Βάκχος, ἢ Βάκχη, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873. Ἁρποκρ. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. δ'. 5. Ὁ Φώτ. ἔχει, »Σαβοὺς καὶ Σαβὲς, καὶ Σαβαζίους, τοὺς βακχεύοντας τῷ Σαβαζίῳ· τὰ γὰρ σαβάζειν τῷ θεῷ τοῦτο· ὑπό δέ τινων ὁ Διονύσιος Σαβὸς καλεῖται· καὶ πάλιν ὁ αὐτός· »Σαβοῖ, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους· ταὐτὸν αὐτὸν δὲ εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσον φασίν· οὕτως δὲ φησι καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλεῖν. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς, υἱὸν εἶναί φησι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.

Σαβρίας, ἡ Σαμβρίας, ὁ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. ς'. σελ. 262.

Σαγάδη, ἡ. Θύλακος· ἄλλοι δὲ Σύριοι λέγουσιν· ὁδοιπορικὸς θύλακος, Ἡσύχ. παρὰ τὸ, σάττω, σάγη, σάγος, σαγὶς, σαγήνη, σάγμα, κ.τ.λ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, σαγὶς, πήρα. Σαγουρον, γύμαρδον· σάκος αἴγιον, πήρα σαΐτας, θυλάκους, μαρτίππους, σάκτας (ἴδε τοῦτο). Σακτὴρ, θύλακος, σακτὸς, θύλακος· ὁ δὲ Φώτ. »Σαγὴ φερέτριον, ὁ πρὸς τροφὴν παρατεινὴν θύλακος· ἅρα, ἢ ἐκ σάγου, ἢ σακκου κατεσκευασμένη πήρα.

Σαγάλινα ξύλα, τά, παρ' Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. πελ. ἀντὶ τοῦ, σανταλίνα, σανταλίνα, σανδάλινα ξύλα, κατὰ τὸν Σαλμάσιον, Excerpt. σελ. 1012. Lignum Santalinum.

*Σαγαπηνίζω. Ὁμοιάζειν μὲ τὸ σαγάπη ον κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν, ἐκ τοῦ

Σαγάπηνον, τό. Ὁ κομμιώδης χυλὸς σκιαδιφόρου τινὸς φυτοῦ (Sagapenum, Διοσκορ. γ'. 91. 95.), ἐν ἀποθήκαις ἐν χρήσει ὡς ἰατρικὸν, ὀσμαζόμενον καὶ ὀπὸς σαγαπηνος.

Σάγαρις, ιος, ἡ. Εἶδος ὅπλου Σκυθικὸν, τῶν Ἀμαζόνων, Μοσσυνοίκων γένους τινὸς τοῦ Πόντου) καὶ ἄλλων. Παρ' Ἡροδ. 1, 215. 7, 64. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ πολλάκις καὶ παρὰ Ξενοφ. πέλεκυς δίστομος (μπαλτὰς, Τουρκ.), ἢ, καθ' Ἡσύχ., πέλεκυν μονόστομον, ἢ, ἀξίνη, καθὼς ἐξηγεῖ ὁ Ἡρόδοτ. 7, 64. διαφέρει δὲ τοῦ, κοπὶς, παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. α'. 6. »Ἔχειν ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σαγάριον καὶ Στράβ. ιε'. ἐπὶ τῶν Περσῶν· »Ὁπλίζονται δὲ γέρρῳ ῥομβοειδεῖ, παρὰ δὲ τὰς φαρέτρας σαγάρεις ἔχουσι καὶ κοπίδια· καὶ ἐπὶ τῶν Μασσαγετῶν, ἐν β'. β'. »Ἐνι δὲ καὶ αὐτοῖ τοῦ, κοπὶς, μάχαιρα (σπαθὶ, Τουρκ.), Ἀνδρολογ. »Ἀμφιθηγῆς σάγαρις. Ἀπὸ τινας ἀποβλέπεται εἰς τοὺς Ἄρραβας, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ὁ'. 10. ἴδε καὶ Κορν Γρηγ. σλ. 506. Νομίζουσι τινὲς τὴν λέξιν Περσικὴν καὶ σημαίνουσιν ξίφος. (νυν)

Σάγδας, ὁ· ἴδε Ψάγδας.

Σαγή, ἡ (σάττω). Περιβόλαιον, σκέπασμα, ἐπίσαγμα, ἐπίβλημα τοῦ ἵππου, τοῦ ὄνου καὶ ἡμίονου· ἐφίππιον, (χατὶς, καὶ τσιδλιον, Τουρκ.) στρῶμα, σάγμα καὶ σαγίσμα· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, σάγμα, σαγμάριον, σέλλα. 2) ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ἡ πανοπλία, συνήθως κατὰ πληθ. Αἰσχ. Περσ. 238. Ἑπτὰ 125. 393. ὅλη ἡ ἐνδυμασία, ὅ,τι ἔχει τις ἐπάνω ὅσον του φορῶν ἢ σκεπαζόμενος, Χοηφ. 5. 556. ὅθεν παναγία ἢ πανσαγία· συγγεν. τῷ, σάγος καὶ σάκος. (Γράφεται καὶ παροξυτόνως σάγη, Ἀρκαδ. σελ. 104, 25.)

*Σαγηναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς σαγήνην.

Σαγηναία, ἡ (σαγηνεύω). Ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἄγρα· ἴδε σαγηνεύω.

*Σαγήνευς, ῆτται, εν. Σεσαγηνευμένος, τῇ σαγήνῃ ἢ ὡς μὲ σαγήνην πιασμένος, δεδεμένος, Σαπφὼ εἰς Ἀφροδ. 1, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ἰακώβου.

Σαγηνεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σαγηνευτὴρ, Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 75.

Σαγηνευτὴρ, ῆρος, καὶ, σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ. Ἁλιεὺς, φαρὰς, ὁ διὰ τῆς σαγήνης ἀγρεύων τοὺς ἰχθύας, Ἐπιγρ. ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, μέλ. εύσω. Πλῆθος ἰχθύων περικλείειν διὰ τῆς σαγήνης, ἀγρεύω αὐτοὺς, φαρεύω διὰ τῆς σαγήνης, Φίλ. εἰς βίον Μωϋσ. »Καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπάσαι. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀγριμίων, πιάνω αὐτὰ μὲ ἄρκυας καὶ δίκτυα τῶν κυνηγῶν. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, συναλαύνειν καὶ διώκειν ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὰ θηρία, διὰ νὰ τοὺς πιάσῃ τις καὶ νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ καὶ ἀνθρωποθήρᾳ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τόπων διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν. 2) καθὼς οἱ Πέρσαι ἐποίουν ποτὲ, Πλάτ. Νομ. ζ'. »Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δαρείου. Τοῦτον τὸν ληστρικὸν καὶ βαρβαρικὸν τῆς αἰχμαλωσίας τρόπον τῶν Περσῶν περιγράφει ὁ Ἡρόδ. ἐν 3, 149 καὶ 6, 31. οὗτοι »Ὅσους δὲ λάβοι τινα τῶν νήσων, ὡς ἑκάστην αἱρέοντες οἱ βάρβαροι ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους· σαγηνεύουσι δὲ τὸν δὲ τὸν τρόπον. Ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρὸς, ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους· ἐκ τοῦ

Σαγήνη, ἡ. Μέγα ἁλιευτικὸν δίκτυον (γρίπος), δι' οὗ διὰ μιᾶς πολλοὶ ἰχθύες, μεγάλοι τε καὶ μικροὶ, ἤτοι παντὸς γένους ἀγρεύονται, ἤτοι περικυκλόνονται ἐκ μιᾶς καὶ οὕτω πιάνονται, Πλούταρχ. Συμπ. 8. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαγήνη, πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἰχθύων. Λακωνικὰ· ὁ δὲ Φώτ. »Πλέγμα τι ἀπὸ σχοινίων εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων· χειρόγραφον δέ τε Γλωσ. »Εἶδος ἀμφιβλήστρου, ὃ καλεῖται Συρτόν· ἅρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συρτικόνα λεγόμενον· ὅθεν

Σαγηνοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ τὴν σαγήνην, τὸ μέγα δίκτυον ῥίπτων, βάλλων, ἁλιεὺς, φαρὰς, Ἀναλ.

Σαγηνόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ἐν τῇ σαγήνῃ δεδεμένος, στερεωμένος, καὶ ἀνεργ. ὁ εἰς τὴν σαγήνην δένων, Ἀθηναῖ.

Σαγηφορέω, ῶ (σάγος, φέρω). Φέρω μανδύαν (μαντέλλον), Στράβ.

Σάγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάγος. Σιτῦρα, σκίσμα, σκέπασμα, Γλωσ. Στεφ.

Σαγὶς, ίδος, ἡ (σάγος). Πήρα, τουρβὰς μεγάλος διά τὸ ταξειδίον, Ἡσύχ.

Σάγμα, τό (σάττω). Τὸ ἐπίδεμα, ἐπίβλημα, ἤτοι σκέπασμα τῶν ἵππων, καὶ ὑποζυγίων, τὸ σαγμάριον, ἀστράβη, σέλλα, ἐφ' ᾧ ἐπιτίθενται τὰ φορτία, ἢ ἐπικάθηνται οἱ ἀνθρωποι· »Κυρτὰλαι, ζεύγλῃσι δουλεύοντα πάγματ' ἐν τάκι, Αἰσχύλ. Προμηθ. 467. Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. καὶ Πομπ. »Σάγματα τῶν ὑποζυγίων· λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅ,τι φορεῖ τις ἐπάνω διὰ σκέπασίν του ἢ φορεσιάν· ἐξαιρ. πᾶν ἐπανωφόρεμα χονδρὸν (μαντέλλον), Ἀρ. 3) ἡ θήκη, ἡ τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 574. καὶ Σφῆκ. 1142. »Τίς γοργὸν ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; καὶ Εὐριπ. ἐν Ἀνδρομ. 617. »Κἄλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν, περικαλύμμασι, θήκαις. 4) Πᾶν ἐπιστρωνυμένου πυκνῶς τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ὡς σωρὸς ὅπλων, κ.τ.τ. »Ἐκ πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων, Πλούταρχ. εἰς Κατ. ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει, »Σάγη, τὸ πλῆθος ὡς ἴδε καὶ σάττω· ὅθεν

Σαγμάριον, τό· ἐν τῇ συνηθείᾳ σαμάρι,

ταὐτὸν τῷ, σάγμα· καὶ παρὰ Σονίδᾳ, »Σαγμάρια ὑποζύγιαν, τὰ φορτηγὰ ζῶα, τὰ σαγμάρια φέροντα.

Σαγματογήνη, ἡ σαγματογίνη, ἡ. Ἰνδικόν τι ὑφασμα, Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ.

Σαγοειδής, ές, ό, ἡ (εἶδος). Σάγῳ, περιβολαίῳ ὅμοιος, ἐκ τοῦ

Σάγος, ὁ. Εἶδός τι πεποικιλμένου καὶ χοιτροῦ, ὅ ἐστιν ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένου περιβολαίου, ἦτοι ἐπανωφορίματος στρατιωτικοῦ, Λατιν. Sagum, καὶ τοῦτο ἐφοροῦσαν διὰ τὴν βροχήν, ἐπιμ. εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὸν πόλεμον κ.τ.λ. Πολυβ. Κατά τινας, ἡ λέξις ὑπάρχει Γαλατικὴ ἢ Κελτιβηρική· πλὴν φαίνεται συγγεν. τῷ, σάκος, σάκκος, σαγή, σάγμα, σίττω. (υυ)

Σαγάριον, τό. Ζῷόν τι ἐν ὕδατι διατρίβον, παρόμοιον τῷ κάστορι ἢ τῇ βίβρᾳ, Ἀριστοφ. Ζώων Ἴστορ.

Σάθη, ἡ. Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, τὸ πέος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1119.

Σαθρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς, ὡς τὸ, σαπρός. Μισοπάπιας, διαφθαρμένος, χαλασμένος· ἔπορ. ἐν γένει, ἀδύνατος, πτώσιμος, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, βλαμμένος, σφαλερός, τσακισμένος, ψθαρτός, ἐξίτηλος, ὥστε ἡ ἑρμηνεία τούτου δηλοῦται ὑπὸ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· »Τεῖχος σαθρόν« (Δουκιαν.), διαφθαρμένον ὑπὸ τῆς πολυωρίας. »Σαθρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου«, σεσαθρημένος. »Ἦχος σαθρὸς« (Ἀριστοτ.), ὁ ἦχος τεθραυσμένον, βραγισμένον (ῥωγμὴν ἔχοντος) ἀγγείου· ὅθεν »Φωνὴ σαθρά«, βραγχώδης, βραγχιασμένη (βραχνιασμένη), διεφθαρμένη. »Σαθρὸν κύδος«, δόξα ψθαρτή, πρόσκαιρος, Diosen Πινδ. N. 8, 34. »Σαθρὸν μοι ἐγγίγνεται μοῖρα (Ἡρόδτ. 6, 109), μοί ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν στοχασμὸς τις ἀδύνατος, ἄπιθλος. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ σήθω, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ σαβανός, σαυκὸς, σαυλὸς, σαυρὸς, σηῆς, σῆτος, ἀλλ' ἡ ἐρὴ παραγωγὴ ἔστιν, ὡς καὶ τὸ σαπρὸς, ἐκ τοῦ σήπω, σαπήναι.) ὅθεν

Σαθρότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα.

Σαθρόω, ῶ (σαθρός). Κάμνω τι σαθρὸν, ἤτοι μετσέπιον, ἀδύνατον, πτώσιμον, ἐλλιπές, βλαμμένον κ.τ.λ. Παθητ. σαθρόομαι, σαθρὸς γίνομαι, Χρυσόστμ. »Οὐ γὰρ ἔστιν οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ἀπὸ ἁμαρτιῶν πολλῶν σαθρουμένην καὶ κατεπίπτουσαν· ὁ αὐτ. »Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομή, κέχηνεν ἡ ὀροφή« ὅθεν

Σάθρωμα, τό. Τὸ πάθος, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ πεπαθρωμένου σώματος, ταὐτὸν τῷ, σαθρότης.

Σάθων, ωνος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ μειρακίου, ἢ τοῦ ἀνδρὸς, ἔχ ντος μέγα τὸ γεννητικὸν μόριον, διὰ τὸ σάθην ἔχειν (ποσθάρας, ποντσαρᾶς, ἢ βελαρᾶς), ὡς πόσθων, ἀπὸ τοῦ πόσθη, κωμ. παρ' Ἀριστοφ., ἢ καθ' Ἡσύχ. ὑποκόριτμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ εἰδίου.

Σαίκω ἢ σαΐω, διαπαικωνῆται, Ἡσύχ ὅθε σαλκευτῶν. Ὁ Φώτ. ἔχει, σαικωνῆσαι ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι, Ἀριστοφ.

Σαινίδωρος, ὁ, ἡ (σαίνω, δῶρον). Κολακεύων μὲ δῶρα, κωμικὴ ἔκφρασις παρ' Ἐπικούρῳ, ὡς τις ἀνόμαζεν οὕτω τὸν Ἀντίδωρον, ὅς τις μετὰ δώρων ἐκολάκευεν, ὅ ἐστιν ἐζήτει μὲ τὰ δῶρα, ἵν' ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν ἄλλων, Διογ. Λαέρτ. ί.

Σαινουρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σαίνουρος. Ἡ τὴν οὐρὰν σαίνουσα, κινοῦσα.

Σαίνουρος, ὁ, ἡ (σαίνω, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, κινῶν, ἢ κολακεύων· κυρίως ἐπὶ κυνῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαίνουροι, καὶ σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες· οὕτω καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 710. Ὁ Ἡσύχ ἔχει ἔτι καὶ σίνουρος, καὶ Ἰων. σήνουρος, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἡμαρτημένον »Σμίνθουρον.

Σαίνω, μέλ. σανῶ, ἀόρ. ἔσηνα, εὕρηται δὲ καὶ ἔσαινα, Ἀπολλοδ. κωμ. παρ' Ἀθην. 1. σελ. 3. C. (συγγεν. τῷ σάω, σείω, καὶ γίνεται καθὼς ἐκ τοῦ βάω, τὸ βαίνω, καὶ ἐκ τοῦ ξέω, τὸ ξαίνω, καὶ ἐκ τοῦ χέω, τὸ χαίνω). Σείω, κινῶ, κουνῶ, σαλεύω, κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, Od. K, 217. 219. ἔνθα σαίνειν ἁπλῶς τάττεται, ὡς καὶ ἐν Od. Π, 216. »Ἀνόησε δὲ θῆρ Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας· καὶ, »Τηλέμαχον περίσαινον κύνες· λέγεται δὲ καὶ, οὐρῇ σαίνειν, ὡς Od. P, 302. »Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε (κύων), καὶ οὔατα κὰββαλεν ἄμφω· καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 771. »Οὐρῇ τε καὶ οὔασι σαίνεσκε. Παρὰ τοῖς νεωτέρ. μεταβτ. »οὐρὰν σαίνειν, κινεῖν, ταρίζειν τὴν οὐρὰν. Ὁ δὲ Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ζ, καὶ ἐπὶ ἰχθύων εἶπε, »Χορὸς δ' ἀναιδῶν ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐρίοισιν· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ὅταν κινῆται, κουνῆται· ὅθεν τὸ σαίνουρος. 2) μεταφρ. ἐπὶ κολάκων ἀνθρώπων, κολακεύω, χαϊδεύω, τινὰ, Πινδ. Πυθ. 1, 100. ἢ καὶ ἀστ. πλὴν σπανιώτερον, »Σαίνειν ἀγγελίαιν, δέχομαι φιλικῶς μίαν εἰδῆσιν, ἔνα μήνυμα, Πινδ. Ὀλ. 4, 7. »Σαίνειν μόρον« (Αἰσχ. Ἑπτ. 335.), τρόπον τινὰ καλαισθάνω τὸν θάνατον καὶ χαϊδεύω, θαυμάζω μὴ μοῦ πέρῃ, ὅθεν εὐλαβοῦμαι καὶ ἀποφεύγω αὐτὸν· τροπ. καὶ ἐπὶ μελικῶν, κολακευόντων κυμάτων θαλάσσης, Valck. Θεοκρ. 6, 12. μεταβ. εἰμὶ φιλόφρων, εὐπροτήγορος, ἢ εὐάρεστος, πρός τινα, Πινδ. Πυθ. 2, 151. »Σαίνων πρὸς πάντας«, 3) κλονίζω, ταράττω, θορυβῶ, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, Ῥῆτ. 54. ἐξαρτ. τρομάζω τινὰ, φοβίζω, Σοφ. Αντ. 1214. »Παιδός με σαίνει φθόγγος· ὅθεν, σαίνεσθαι, εἰμαι, ἢ καταντῶ εἰς κίνητιν, ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ὡς παρὰ Παυλ. α'. πρὸς Θεσσαλον. ἡ. 3. »Τῷ μηδενὶ σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις«. Τὸ σαίω λέγεται καὶ ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ χαίρω, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 3, 7 »ἔπτανεν, ἐχάρησαν, ἤτσησαν, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ καλῶν, εἴτινες χαίρουσι, ὅταν συμβαίνῃ τι καλὸν ἄλλῳ τινὶ καλῷ ἀνδρί.

Σαίρω, μέλ. σαρῶ, ἀόρ. ἔσηρα, παρακμ. μέσημαρ. ἐνεστ. σέσηρα, συνήθ. δὲ κατὰ τὴν μετοχ. σεσηρὼς, οἷα, ὅς, καὶ ἐπιπ. θηλ. σεσηρυῖα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 268. Ῥωμαϊκὸς ὄηλοῖ, χαίνω, χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ τοὺς τοὺς χεῖλη μου ἄνω τόσον, ὥστε φαίνονται οἱ ὀδόντες μου, καθὼς γίνεται ἐν τῷ γελᾶν καὶ περιπαίζειν, χλευάζειν, ὅθεν »Σεσηρὼς, ὁ χλευαστικῶς γελῶν, καὶ παρὰ Φίλωνι »Σεσηρυῖα καὶ κεχλίζουσαν« ἐξαιρ. διὰ ταύτης τῆς λέξεως παριστᾶται ἡ ὀργή, ἀγαλλιάκτητις (ὡς παρ' Ἡσ.) ἔτι δὲ ἡ χειρακκὶς τινός, καὶ λέγεται καὶ ἐπὶ χλευαστικοῦ γέλωτος ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν γινομένου, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Κίρ. 280. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Ἀγριαίνεσθαι, ἐπὶ κυνῶν, »Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοις καὶ τεταραγμένους· ὡς καὶ Προκόπ. μυστ α'. 13. λέγεται δέ, ὡς τὸ μειδιᾶν, ἐπὶ φιλικοῦ χαμογελίου, Θεοκρ. 7, 19. παρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 399. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. τλ. 381. Παρὰ τοῖς νεωτερ. προστίθεται καὶ ἡ λέξις, ὀδόντας, ὡς παρ' Ὀππιαν. »Σαίρειν ὀδόντας«, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, φαγρίζειν τοὺς ὀδόντας ὡς οἱ κύνες, ἢ δείκνυσι τοὺς ὀδόντας μου (χαίνων ὑποφαίνω τοὺς ὀδόντας)· ἴδε σεσηρὼς· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει, »Σεσηρέναι καὶ σαρκάζειν, τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ δικαιωκήσει· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Σέσηρε, γελᾷ δολίως, ψύχει (ψήχει, ἢ βρύχει) τοὺς ὀδόντας· καὶ, »Σεσηρέναι, γελᾶν προσποιητικῶς· καὶ, »Σεσηρυῖαι, γελῶσαι κατὰ θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ προσποιητικῶς«, καὶ »Σεσηρὼς, κεχηνὼς, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 898. 2) κοσμῶ, καθαίρω, φιλοκαλῶ, φουκαλῶ, σαρόω, σκούπω, σκουπίζω, ὄθεν, σάρωθρον, ἢ σκοῦπα. »Πίσσαν κόνιν σήραντες«, σαρώσαντες, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 409. ἐσκουπίσαμεν, ἐκαστρέψαμεν ὅλην τὴν γῆν, ὅλον τὸν κοσμητόν. »Σαίρειν τὸ δῶμα« (Εὐρ.), σαροῦν, σκουπίζειν· ἐντεῦθεν σάρος, σαρόω, καὶ τὸ Λατ. sario, sarrio, Lobeck. Φρυν. p. 83. Τὴν πρώτην σημασίαν ἔχει καθ' αὐτὸ ὁ παρακ., τὴν δὲ δευτέραν ἔχουσιν ὁ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. ἄλλοι δὲ χρόνοι οὐχ ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει.

Σαιτάριον, τό. Καθ' Ἡσύχ. εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, παρονομαζόντως ἀπὸ τοῦ καθαριδοῦ Σκιάδου, Πλούταρχ. περὶ μουσικῆς. »Γέγονε δὲ καὶ Σκιάδης Ἀργεῖος ποιητὴς τε μελῶν τε καὶ ἐλεγείων«.

Σακανδρος, ὁ (σάκος, σάκκος, ἀνήρ). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κωμικὴ ἔκφρ. τοῦ Ἀριστοφ. ἴδε Βατ. εἰς Λυσ. 824. (υ-υ)

Σακέα. Ἑορτὴ Σκυθική, καθ' Ἡσύχ. ἢ κατ' Ἀθην. (ιδ'. σελ. 639.) ἑορτὴ ἐν Βαβυλῶνι, ἐπὶ πάντε ἡμέρας ἀγομένη, καθ' ἃς οἱ δοῦλοι ἦρχον τῶν ἰδίων ἕκαστοι δεσποτῶν, ὅρα Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ρ. σελ. 1098. Ἐκδ. Ῥώμ.

Σακκάσπαλος, ὁ, ἡ (σάκος, πάλλω). Ὁ πάλλων, σείων τὴν ἀσπίδα, ἐπίθετ. ἀνδρείου πολεμιστῶν, ἄρα ἀνδρεῖος, μαχητὴς, πολεμιστὴς, Ἰλ. Κ, 126. »οἷον ἔχετε σακάσπαλος ἱππότα Τυδεύς«, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. πολεμικὸς, ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κινεῖν τὸ σάκος· ἢ κατὰ Ἀπολλών. λεξ. ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. (Ὀρθότερον γράφεται παροξυτόνως σακκάπαλος, Ruhnk comm. crit. de Sphel OC. 1308.)

Σακεσφόρος, ὁ, ἡ (σάκος, φέρω). Σάκος, ἤτοι ἀσπίδα φέρων, φορεσάκης, ἀσπιδηφόρος, ὁπλοφόρος, πολεμιστής. 2) κωμ. ὁ πιωνίαιε, ὡς παρὰ Πλάτ. τῷ κωμικῷ καλεῖται οὕτω καὶ δημαγωγὸς Κηφισόφων, διὸν ἔτρεφε δασύτατον πώγωνα, διότι προσκέλυπτε καὶ ὁ τοιοῦτος τὸ στῆθος αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ἡ ἀσπὶς, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 502. ἴδε σάκος.

*Σακίον, ἡ σάκιον, τό, Ἀττ. ἀντὶ σακκίον, Ξεν.

Σακίτας, Δωρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκελίζω, = σακκίζω, στραγγίζω, Γαλην. ὅθεν

*Σακκέλισμα τό. Τὸ στραγγισμένον, διύλισμένον.

*Σακκελιστήριον, τό, Ὄργανον, οἷον πανίον, ἢ ἄλλο τι, δι' οὗ στραγγίζεις τί, στραγγιστήριον.

Σακκέλλα, καὶ σακκέλλιον, ὅπου τὸ χρυτίον τίθεται, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀντὶ τούτου »Σακκούλλιον, βελέντιονα ἔχει· ἡ συνήθεια τοῦτο »Σακούλλανα λέγει. Ὁ Σχολ. Γρηγορ. τοῦ Ναζ. ἔχει »Σακκέλλιονα, Ῥωμαϊστὶ, λέξις ἐστὶ, φυλακὴ τῶν χρημάτων σημαίνουσα· ὅθεν καὶ σακκελλάριον καλοῦσι, τὸν ταμίαν καὶ φύλακα τῶν χρημάτων.

Σακκεύω, = σακκέω.

Σακκέω (σάκκος). Διηθῶ, διυλίζω, σακκελίζω, στραγγίζω, διαπερῶ ὑγρόν τι διὰ τοῦ σάκκου, Ἡρόδοτ. 4, 23. »Καρπὸν, σακκεύσαντι ἱματίοιτιν.

Σακκίας, ου, ὁ (σάκκος). Οἶνος, διηθημένος, διυλισμένος, στραγγισμένος οἶνος.

Σακκίζω, μέλ. ίσω, = σακκέω· ἴδε καὶ σάκκος.

Σάκκινος, ίνη, ινον (σάκκος). Ἐκ λεπτοῦ πανίου κοσκίνου, ἢ ἐκ σάκου κατεσκευασμένος, ἐκ σάκκου ὤν.

Σακκιτόσυκοι. Εὐρύπρωκτοι, ὅτοι τὸν πρωκτὸν ὥσπερ σάκκον εὐρὺν καὶ συκωτὸν ἔχουσιν, Ἡσύχιος.

Σακκίον, Ἀττ. σακίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάκκος. Μικρον σακκίον, πήρα, πουγγί, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 36. 2) μικρὸν στρωγγιστήριον, πανίον, στράγγισμα. (εὑρηται γραφόμενον καὶ σάκκιον καὶ σάκιον).

Σακκογενειοτρόφος, ὁ, ἡ (σάκκος, γένειον, τρέφω). Ὁ μεγάλην γενειάδα τρέφων, ἔχων, Ἀθήν. σελ. 162. ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει· «Ἔχει ἐπὶ τραβᾶ γένειαν, ἐπὶ τῶν πολλὰ καὶ δαπάνη γένεια ἐχόντων.

Σακκοπήρα, ἡ (σάκκος, πήρα). Δισάκκιον, ἢ τροῦβας, ἐν ᾧ ἔχουσιν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρειώδη πράγματα, Πολυδ.

Σακκοπλέκος, ὁ, ἡ (σάκκος, πλέκω). Ὁ σάκκους, στρωγγιστήρια ἢ σίτας πλέκων.

Σάκκος, ὁ, κατὰ Θ. Μ. σελ. 789. καὶ ἄλλους Γραμμ. μετὰ διπλοῦ κ Δωριεῖς, μετὰ δὲ ἑνὸς κ Ἀττ. π. χ. Ἀρ. Ἀχ. 822. Λυσ. 1111. τοὐναντίον χρῆται ὁ Μηγαρεὺς παρ' Ἀρ. Ἀχ. 745. σάκκος, πρβ. Lobeck Φρυν. σελ. 157. Meineke Μένανδρ. σελ. 44. 503. (σάττω). Ἐξ ἐκ τριχῶν, καὶ μάλιστα αἰγείων κατεσκευασμένον χοινόρυν ὕφασμα, cilicium, καὶ πᾶν ἐκ τούτων κατεσκευασμένον, ὅθεν 1) χοινόρυν φόρεμα, ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἢ ἐπαινωφόριον, καθώς, π. χ. ὁ γιατρονιζέας. 2) ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σακκίον, θύλακος, μάρτιπος, ἐν ᾧ ἐμβάλλομεν πράγματα πρὸς μετακόμισιν (τσουβάλιον), πήρα, τραβᾶς κ. τ. τ. 3) δικηγορικὸν, δι' οὗ σακκελίζομεν, διυλίζομεν καὶ διηθοῦμεν, ἤτοι στρωγγίζομεν ὑγρόν τι, καὶ μάλιστα τὸν ὄξυκρον οἶνον, ἵνα καθαρισθῇ, ἢ ἵνα ψυχρύνωμεν αὐτοῦ τὴν δύναμιν (τσαντίλλα), ὅθεν ποιος σεσακκισμένος, διυλισμένος, στραγγισμένος. Ὁ Φωτ. ἔχει, «Σακκίζειν, τὸν τρυγῶδη διὰ σάκκου καὶ στρόβλης ἡδὺν οἶνον οὕτω λυεύφρονα. 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα, μακρὰ καὶ δασεῖα γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502. Ἐπὶ ἱματίων λέγει ὁ Πλούταρχ. «Σακκοφόρον ἀνείλον, διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλεν», εἰς τὸ φόρεμα αὐτοῦ δηλ. ἔστι δὲ ὁ λόγος περί τινος Λακεδαιμονίου· ἴδε καὶ σάγος. 4) Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λέγεται τὸ γνωστὸν ἀρχιερατικὸν ἄμφιον. — Ἐκ τῆς δευτέρας σημασίας προκύπτει τὸ ἐν τῇ συνηθ. σακκοράφιον καὶ σακκοράφα, ἡ ἀκίστρα, ἤτοι ἡ βελόνα, δι' ἧς ραπτουσι τοὺς σάκκους· ὅθεν

Σακκοφορέω, ὦ (σακκοφόρος). Σάκκον φέρω, πήραν ὀηλ. σακκούλιον, σακκίον, ἢ ἐκ σάκκου (σάγου) χοντρὸν ἱμάτιον φορῶ, ὅθεν

Σακκοφορία, ἡ. Τὸ σάκκον φέρειν, ἢ τὸ φορεῖν ἱμάτιον ἐκ τσάκκου, ἤτοι χοντρόν τι φόρεμα.

Σακκοφόρος, ὁ, ἡ (σάκκος, φέρω). Ὁ φορῶν σάκκινον φόρεμα, ἤτοι χοντρὸν καὶ μάλλινον· ἴδε σάκκος.

Σακκοδερμιστής, ἡ, σακοδερμιστὴς (δερμιστής). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, ὅριε σάκκος ἔχων· οἱ δὲ σκώληκας, παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος· βέλτιον δέ, τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν· ὁ δὲ Φώτ. «Σακοδερμίτης (γράφ. σακοδερμιστὴς), Σοφοκλῆς Σρωίλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα, ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα· ἐν χειρογράφ. Λεξ. κεῖται· «Χαλκοδερμιστὴς ὄφις, ἔχων τὸ δέρμα οἷον χαλκίσις στικτόν».

Σάκος, ους, τό. Ἀσπίς· πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ἰλ. Γ, 335. «Σάκος μέγαν, ὅπλα ὁ Σχολ. σημειοῖ· «Τὴν ἀσπίδα· εἴρηται δὲ σάκος, ἐπειδὴ παρὰ πρώτοις Σάκαις εὑρηται. Σάκαι δὲ ἔθνος Θράκιον. Ὁ Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ Φώτ. λέγουσιν, ὅτι οἱ Σάκαι Σκυθικὸν ἔθνος ἦσαν. Ἰλ. Η, 219. καὶ 232. «Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον, χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων, σκυτοτόμων ἐχ ἄριστος, ὕλῃ ἐνὶ οἰείῃ ναίων, ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ἄγλαον ἧλατε χαλκόν· ἑπταβόειον, ἑπτάπτυχον, ἑπτάβυρτον, ἑπτὰ δ' ἄντες δερμάτων βοείων ἔχον ἐπ' ἀλλήλους· οὕτω καὶ κατωτέρω ἐν στίχ. 245. ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 479. «Αὐτὰρὸ γ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον, τετράπτυχον, τέσσαρες δ' ἄντες ἔχον ἐπ' ἀλλήλοις, Ἰλ. Α, 593. «Σάκε' ὤμοισι κλονέοντες, ἐρεθίοντες τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσιν, ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κεραμιδώσαντες, καὶ ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. «Τὸ λεγόμενον, κεραμιδῶσαι, ὅ ἐστι, καλύψαντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν ἀσπίδων· ἄλλοι δέ, ὅπερ ὀρθότερον, διὰ τοῦ, ἐγγελάντες, πελάσαντες, ἤτοι ἁρμόσαντες, προτάψαντες, ὥστε ἡ μία νὰ σκεπάζῃ τὴν ἄλλην κατὰ τάξιν. Τὸ σάκος συνίστατο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐκ παχέος «λέγματος ἢ ξύλου, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ ἦταν τετυπωμένα μονὰ ἢ πολλαπλασίως σκληρὰ, ἀκατέργαστα βοεία δέρματα, καὶ ὅτε ἦσαν πολλὰ τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἡ μία σειρὰ ἦτον δέρματα, καὶ ἡ ἄλλη πλάκες ἐκ μετάλλου. Τὸ δὲ δυνατώτατον σάκος (ἀσπὶς), τοῦ ὁποίου μνημονεύει ὁ Ὅμηρος, συνίσταται ἐξ ἑπτὰ βοείων δερμάτων καὶ ὀκτὼ σειρῶν πλακῶν ἐκ μετάλλου, ὡς ἀνωτέρω Ἰλ. Η, 222. καὶ ἐκ ταύτης τῆς ποιότητος τῶν ἀσπίδων ἀναπτύσσονται τὰ Ὁμρ. ἐπίθετα χάλκεον, χαλκῆρες, τετραθέλυμνον, ἑπταβόειον. Ὅτι δὲ καὶ κατὰ τούτους τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἠγνώστουν τὰ καλλωπίζωσι καὶ γυαλίζωσι τὰς ἀσπίδας, ἀποδεικνύουσι τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα, φαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, παναίολον, φαεινόν, καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Σ, 428. κ. τ. παρβ. Ἡσ. ἀσπ. Ἡρακλ, 139. κ. τ. Τὴν Ἰωνικὴν γενικὴν σακεος ἔχει ὁ Ἡσ. Ἀσπ. 334. 460. Παρὰ τοῖς μεταγεν. τὸ πληθ. ἐστήμισεν ἐν γένει ὅπλα. (ἀναφιβόλως, ἡ μόνη ὀρθὴ παραγωγὴ ἔστι παρὰ τὸ σάττω) [υν, μονον δὲ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 364. 461. καὶ ταῖς δύο φοραῖς ἐν τῇ πέμπτῃ ἄρτει –υ, τοὺς ὁποίους ὅμως στίχους καὶ τοὺς δύο ὁ Guyet καὶ Heinrich θεωροῦσιν ὡς ὑποβολιμαίους.]

Σάκος, ὁ, = σάκκος. Θύλακος, σακκίον, διηθητήριον, πήρα κ. τ. λ. «Σάκος αἴγειος», ἀντὶ τοῦ, τεῦχος αἴγιον, πήρα, περὶ οὗ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι 575. λέγει· «Σάκος δὲ σύδετέρους, ὅλον, ἀσπίς. Σάκος δὲ ἀρτεμισιῶς, καὶ αὐτὸ δι' ἑνὸς κ, ὁ Θύλακος. Καρικὸν δὲ πλέγμα δερτικὸν ἄρτων. Ἀλλ' ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν δερματίνοις τεύχεσιν ἐπετίθεντο τὰ ἅλφιτα, ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφορῆται. 3) μιερὸν, πλατὺ καὶ δαπὺ γένειον μεγάλη γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 502. ἴδε καὶ σάκκος. (υν)

*Σακοφόρος, ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ἀντὶ τοῦ Ἑπτ. σακεσφόρος.

Σάκτας, ου, ὁ, ἡ σακτὴρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Θύλακος, σάκκος, μάρτιπος, σακκίον, πήρα, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 681. Ἡσύχ. Φωτ. καὶ Εὐστάθ.

Σάκτας, ὁ. Ὁ ἰατρὸς παρὰ Βοιωτοῖς, Ἀθήν. σελ. 622. πιθανῶς, ὡσαύτως ἐκ τοῦ σάττω, ὡς καὶ τὸ ῥάπτης, ἀκέστης, μεταφορ.

*Σακτήρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Σακκίον.

Σακτός, ή, όν (σάττω). Παραγεμιστός, σακκωμένος, ἢ γεγεμισμένος κατὰ κόρον, γεμάτος.

Σάκτρα, ἡ (σάττω), = φορμὸς, Πολυδ. α'. 245. καὶ Φώτ. λεξ.

Σάκτωρ, ορος, ὁ (σάττω), ποιητ. Ὁ πληρῶν, καταγεμίζων, κατασωρεύων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 920. «Ἅιδου σάκτωρε, ὁ τὸν ἄβην πλήρων, γεμίζων μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος, τό, καὶ σάκχαρι, καὶ σάκχαρον, τό. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον οὕτως οὐχὶ τὸ ἡμέτερον σάκχαρον (ζάχαρη, ἡ, κοινῶς), ἀλλ' ἄλλον τινὰ γλυκὺν ὁπὸν ἐκχεόμενον ἐν εἴδει ἱδρῶτος ἐκ τῶν γονάτων (κεμβῶν) τοῦ καλάμου βέμπος (bambusa arundinacea, Διν.) καλουμένου, ὃν οἱ Ἄραβες ταβασσὶρ καλοῦσιν καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἕλληνες «Σάκχαρον καλάμινον» τοῦτο ἐκάλουν. Διοσκορ. Γαλην. «Καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε, καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. Στραβ. ιέ. «Βέργκα δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελίσσων μὴ οὐσῶν· ἴδε καὶ μέλι. Οἱ Μαλαεῖς ἐκάλουν ἔτι καὶ τὸν ἐκ τῶν φοινίκων (borassus flabellifer) ἐφημένον οἶνον, σάκχαρ, καὶ τὸν ἐκ τοῦ Λοντὰρ ὁπὸν Ἰάγαρα, ἀφ' οὗ κατά τινας, ἐτυμηματίσται τὸ, σάκχαρον· κυρίως δὲ γίνεται τὸ σάκχαρ ἐκ τοῦ ὁπὸν τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου, ὃν καὶ ἡ συνήθεια, σακχαροκάλαμον, λέγει.

Σακχυφάντης, ου, ὁ (σάκκος, ὑφαίνω). Ὁ ὑφαίνων σάκκους, σακκία, στρωγγιστήρια κ. τ. τ. ἴδε σάκκος· ἦν δὲ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῶν ἀνδραπόδων (δοῦλος, σκλάβος), Δημοσθ. Κατὰ Δε τὸν Πολυδ. ι'. 192. ὁ τοὺς κεκρυφάλους ὑφαίνων.

Σάλα, ἡ. Ταραχὴ, φροντὶς, ἀνησυχία ἴδε σάλος, ἀριθμ. 5. καὶ ἀσαλής.

Σαλαβακχώ. Πόρνης ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια, οὕτως ἔλεγον οἱ Ἀττικοί.

Σαλαβή, ἡ, = σαλάμβη (υυ-)

Σαλαγέω, ῶ, καὶ σαλαγῶ, = σαλάσσω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαλαγεῖ, ταράττει, καὶ παρὰ Λουκιαν. Ψευδόμ. 60. κεῖται τὸ «Σαλάγειε ἀντὶ τοῦ, ὄπιθε· «Δίζεο ὅττις στὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελησθὼς καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶρα». Προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ, σαλάσσω, ὡς καὶ τὸ παταγέω ἐκ τοῦ πατάσσω, καὶ ἔχει μετὰ τοῦ παταγεῖν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅ ἐστιν, ἠχεῖν, θορυβεῖν, βοίζειν, ἄρα, σαλάγη, ἡ, ἦχος, θόρυβος, βοὴ, κραυγὴ, ἀλαλαγὴ καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὀππιαν. Κυν. δ'. 74. «Σαλαγεῦντος νότοιο», ἠχοῦντος, ῥοίζον ποιοῦντος τοῦ νότου, ἐπὶ ἀνέμων· καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἐν τῷ γ'. 352. παρ' αὐτῷ «Τοῖοι λαλαγεῦσιν ὀδόντες», κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ γραφὴν «Σελαγεῦσιν», πρέπει τὰ ἀναγνωσθῇ «Σαλαγεῦσιν» ἐκ τοῦ

Σαλαγή, ἡ (σαλάσσω)· ἴδε ἐν τῷ, σαλαγέω, Ἡσύχ. (υυ-)

*Σαλάγω, = σαλαγέω. (υυ-)

Σαλαΐζω. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ ἀθυμονίᾳ θρηνῶ, βοῶ, κόπτομαι, Ἀναπρέπω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, «Σαλαγεῖ, θρηνεῖ· ὁ Ἐτυμολγ. προστίθησι, «Σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου· ἐκ τοῦ

Σαλαΐς, ΐος, ἡ ἢ καλλίων, σαλαϊσμὸς, ὁ (σάλος). Ὁ κωκυτὸς, θρῆνος, ὀλολυγμὸς μετ' ἀθυμονίας.

Σαλάκων, ωνος, ὁ (σάλος, σαλάσσω, μέλ. σαλάξω, ταὐτὸν τῷ, σαλεύω, ἀριθμ. 4.). Ὅς τις διαβρύνεται, καυχᾶται καὶ προπαιδεύεται τὸν πλούσιον, ἢ τὸν ἐν τιμῇ ὄντα, ἐν τῷ ὁμιλεῖν, περιπατεῖν, εἰς ὅλα τὰ κινήματα τὸν κάμνει τὸν μεγάλον, κάμνει ἄκοπον δαπάνην, ἐκομ. ματαιόφρων, ἀλαζὼν, μεγάλαυχος, κομπαστὴς, καυχησιάρης· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαλάκων, ὁ πτωχὸς ἀλαζονικὸς καὶ σαλακωνίται, σαλακωνεύεται, ἔλεγον τοὺς διαῤῥιπτομένους, σαλάκωνας, ἀπὸ τοῦ ἄῤῥως καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν· ὁ δὲ Θεόφρ. «Σαλάκωνα φητὶν εἶναι, τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ· ὁ δὲ Φώτ. «Σαλάκων, ὁ προσποιούμενος πλούτιος εἶναι, πένης ὤν· καὶ «Σαλακωνεία, ἀλαζονεία, ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ, σαλακωνῆται, ἀλαζονεύεσθαι, σαλάκωνας δὲ ἔλεγον τοὺς ἀλαζόνας, ψευστὰς καὶ μεγαλαύχους· ὁ δὲ Ἐτυμολ. «Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν

τοὺς διαθρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶς διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι, παρὰ τὸν Σάλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον». Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητορ. δ. οὕτω λέγει περὶ περὶ τῶν Πλουσίων, «Τβρισταὶ γὰρ καὶ ὑπερήφανοι, καὶ τρυφεροὶ καὶ σαλάκωνες· τρυφεροὶ μέν, διὰ τὴν τρυφήν, καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας, σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι, διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἡδόμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους, ἃ καὶ αὐτοῖς». Καθόλου δὲ, ταὐτόν ἐστι τῷ, Σοβαρός, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1169. ὃρ. σαλακωνεύω.

Σαλακωνεία, καὶ Σαλακωνία, ἡ (σαλακωνεύω). Ἡ ὑπὲρ τὸ δέον, ἢ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία· Τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ κομπάζειν, ἤτοι καυχᾶσθαι εἰς τὰ πλούτη, τὸ προσποιεῖσθαι καὶ κόμπον τὸν μεγάλον εἰς τε τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος, καὶ εἰς τὰς πράξεις, τὸ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὅπου μὴ δεῖ δαπανᾶν, Ἀθήν. σελ. 691. Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. γ'. «Οἴτινα γάρ μου τὰς τυνήθεις ἀτεχνείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν· βλακείαν, ἀβροτῆς, τρυφηλότητα.

Σαλακωνία, ἡ, = σαλακωνεία.

Σαλακωνεύω, καὶ, σαλακωνίζω (σαλάκων). Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κόμπον τὸν μεγάλον, ἤτοι τὸν πλοῦτον καὶ εὐγενῆ εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸ βάδισμα, κόμπον περιττὰς καὶ μεταλίας δαπάνας· ὡσαύτως καὶ τὸ, σαλακωνίζω, ὅθεν διασαλακωνίζω, κόμπον βάδισμα καὶ περιπάτημα ὡς μεγάλος καὶ ἄρχων σαλεύων τὸν κῶλον, Ἀριστ Σφ. 1169. αἰτιᾶται μὲ τοῦτο, καθὼς ἔκαμνον οἱ Λάκωνες (λακωνίζειν), ὡς καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, ἤτοι παράζειν αὐτὸν ἐν τῷ περιπατεῖν, πάντη ταυτοσημάντως τῷ χυδαϊκώτερον σκιλοπρωκτιᾶν· ὁ αὐτὸς καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα ἔχει, «Σαλακωνίται, τὸν πρωκτὸν αἰτιᾶται κινεῖν· ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἐξ Ἑρμίππου τὰς λέξεις. «Καὶ καταλιβάζουσιν εἶδον καὶ σεσαλακισμένην,» ὅπου «Σεσαλακισμένην» ἀναγνωστέον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σακωνῆσαι, διατεινωνῆσαι». Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Σαλάκων, ὅθεν

*Σαλακωνίζω, = σαλακωνεύω, ὅθεν

*Σαλακώνισμα, τό. Ὑπερήφανον, μεγαλορρημοσυνέν, ἀλαζονικὸν σχῆμα, πρόσωπον (μούτρον), ἢ ἔργον, πρᾶξις, Κικερ. εἰς Ἀττ. 14, 2. Ἔνθα ὅμως ἡ κλαγγ. ἔστιν ἀμφ.

Σαλαμάνδρα, ἡ. Ζῶον μικρὸν ἀμφίβιον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σαύρων, ἀλπίζοντον μάντοι καὶ φαρμακερὸν, μελαίνας καὶ ξανθὰς κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχον, Νίκανδρ. Θηρ. «Σαλαμάνδραιον δόλιον ἔκεος αἶψα ἀπεχθές.» ὅθεν

Σαλαμάνδρειος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν, ἐκ σαλαμάνδρας ὤν.

Σαλάμβη, ἡ. Ὀπὴ, τρύπα, ἢ ἧς τὸ σέλας εἰσβαίνει, ἡ καπνοδόχη, Λεκίφρ. 93. λέγεται καὶ σαλάβη.

*Σαλαμινιαφέτης, ου, ὁ (Σαλαμὶς, ἀφίημι). Ὁ προδίδων ἢ ἐγκαταλιμπάνων, ἀρίων εἰς τὴν Σαλαμῖνα, Σολων. λείφ. 12, 6. Herm. Virg. p. 927.

Σαλαμός, ὁ, ἡ. Ἁλαζών, Φώτ. ἐκ τοῦ Σαλόω.

Σάλαξ, ακος, ὁ (σαλάττω). Κόπτικον τῶν μεταλλουργῶν, Πολυδ. ἰ. 149.

*Σάλασσα, ἡς. Δωρ. ἀντὶ θάλαττα.

Σαλάσσω, καὶ Ἀττ. Σαλάττω, Μ. ἕω (σάλος). Σείω, κουνῶ, κινῶ, ταράττω, σαλεύω, κάμνω νὰ κλονῆται, κλονίζω, τινάσσω. 2) γεμίζω τόσον, ὥστε νὰ βαίζῃ εἰς ἓν μέρος. 3) παραφορτόνω, ἐπιφορτίζω, γεμίζω, πραγεμίζω. «Χύμα σεσαλευμένον οἶνος,» Ἀνθολ. πρβ. τὸ συνώνυμον σαλεύω.

*Σαλεία, ἡ (σαλεύω). Κίνησις, ἀνηντυχία.

Σάλευμα, τό (σαλεύω). Ταὐτὸν τῷ, Σάλος. Κίνησις, κλονιτμός. Δίων Χρυσ. λόγ. ξγ'. «Πολεμικὸν ἵππου σάλευμα», τὸ παράλειον πολεμικὸν βάδισμα τοῦ ἵππου. Ὁ Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. α'. 79 καλεῖ «Σαλεύματα» τὰς κινήσεις καὶ ταραχὰς τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας. (υ–υ)

Σαλευμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Σάλος, Φώτ.

Σαλευτός, ἡ, όν. Ὅστις σαλεύεται, ἢ ὁ δυνάμενος σαλευθῆναι, καὶ ὁ σεσαλευμένος, κεκινημένος, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 60. ἐκ τοῦ

Σαλεύω (σάλος). Κινῶ, τινάσσω, ταράττω, σείω, κουνῶ, κλονῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κινῶ τι μὲ τὰς χεῖρας, διὰ τῆς ἐγγίξεως καὶ προσψαύσεως βάλλω αὐτὸ εἰς κίνησιν, Ἀππιαν. α'. ὅθεν πανθ. κινοῦμαι, παρὰ Στράτωνι. Ἐπίγρ. 95. 2) οὐδετέρ. κλονοῦμαι, δονοῦμαι κάθε τι διαφέρομαι, ῥιπτάζομαι, εἶμαι εἰς παντοτεινὴν, ἀνήσυχον κίνησιν, ταραττόμενον, ἐξαίρ. ἐπὶ πλοίου, ἢ Ἡ ναῦς σαλεύει, σαλεύει ἐπ' ἀγκύρων, ὅταν ἡ ναῦς ῥίπτῃ τὴν ἄγκυραν εἰς καιρὸν τρικυμίας, εἰς ἀλιμένον τόπον, ἢ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ κλονεῖται ὑπὸ φορτούνας καὶ τῶν κυμάτων, Συνέσ. «Ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων, λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐστάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ δ' ἑτέρα ἀπημπόλητου· ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ἐνυπν. «Μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν παρ' ἡντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει,» ἵσταται ἐπ' ἀγκυρῶν, ἀράζει δηλαδή· καὶ Βασίλ. «Ὡς παρ' οἷ σαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσιν, ὅταν εἶναι ἀρχόμενοι, ἐπάνω εἰς δύο ἀγκύρας, ἤτοι ἔχουσιν ἐρρίμμενας εἰς τὴν θάλατταν δύο ἀγκύρας Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 17. «Οἱ ἐν πλοίοις σαλεύοντες ἰσχυρᾶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν,» ἴδε σάλος, ἐπομ. τροπ., σαλεύειν ἐπί τινι, ἐπὶ φίλοις, κ. τ. π., ξεπεζρῶ εἰς τοὺς φίλους μου, ὡς τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, Σοφ. «Λιθρωκον σαλεύοντα ἐπὶ φίλοισιν, Δημοφίλ. Γνώμ., ἔχοντα θεμελιωμένην ὅλην τὴν ἐλπίδαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπάνω εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἐπίζοντα εἰς τοὺς φίλους του· τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν ἔχει καὶ ἡ κοινὴ φράσις. «Ἐγὼ χρεμῶμαι ἐπάνω εἰς τὸν φίλον μου,» ἢ «Χρέματα ὅλας τὰς ἐλπίδας μου ἐπάνω σου· οὕτω καὶ παρ' Ἡλιοδώρ. θ'. Σελ. 420. «Ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἐχεῖσθαι,» ἔνθα ἔπεται, «Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύοντα· καὶ παρ' Ἡρωδιαν. «Ἀρχὴ σαλεύουσα,» ἐπιφέρεται ὡς ἑρμηνεία τό «Καὶ παρὰ μηδενὶ πω βεβαίως ἱδρυμένην» καὶ ἐν βιβλ. δ'. ἔνθα ἐπικεῖται ὁ Παρθικὸς πόλεμος, κεῖται, «Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή,» εἶχον ὅλας τὰς ἐλπίδας της, εἰς αὐτὸν ἐρέμνατο. β) περιπατῶ καὶ βαδίζω σοβαρῶς, μὲ σχῆμα ἀβρὸν, μάταιον, ὑπερήφανον, ἢ στολισμένος καὶ ὑπερήφανα, ὡς σαλακωνεύω, Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 6. γ) τροπ. ἐπὶ κατατάσσεως διαβάσιμον, εἶμαι εἰς κίνητιν, ἀνήσυχος, ἀπασημένος, ταπαραγμένος, φοβοῦμαι, Ἡρόδοτ. «Εἶδε γὰρ ἐν θαλάττῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνωμάλως διαφερομένας καὶ σαλευούσας, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχουσαν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς οὐρανοῦ· οὕτω καὶ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Πυθαγόρας Ἐρέτριος. «Σαλευόμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ,» φοβούμενος, ταραττόμενος. «Πολλὰ δὴ καὶ ἐν ἑαυτῇ σαλεύσας, ἀνεῦρεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κυβόνη, ἀντὶ τοῦ, βουλευτάμενος, κατὰ νοῦν βαλών. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 6. 4) ἐν τῇ συνηθείᾳ Σαλεύω τὸν νοῦν, Ἐτάλευσεν ὁ νοῦς, Σαλευμένος ἢ Σεσαλευμένος τὸν νοῦν», ταὐτὸν τῷ, κεκινημένος τὸν νοῦν, ἔξω φρενῶν.

*Σαλία, ἡ, = σαλεία, ἀμφ.

Σάλος, ὁ. Ἡ διηνεκὴς ἀνήσυχος κίνησις, ὁ σαλευμὸς σώματός τινος, ταραχὸς, κλονιτμὸς, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ κλύδωνος τῆς θαλάσσης, ἤτοι τῆς βιαίας κινήσεως τῶν κυμάτων αὐτῆς, «Πόντου σάλος», ἡ ἀνήσυχος κινουμένη θάλασσα, ἢ διηνεκὴς τῶν κυμάτων αὐτῆς ταραχή. Εὐριπίδ. Ἑκαβ. ἐπὶ τοῦ Πολυδώρου· «Κεῖμαι δ' ἐπακταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φερούμενος», ὅπου ὁ Σχολ. «Τὴν τῆς θαλάσσης ταραχὴν, ἢ τὰς συνεχεῖς τῶν κυμάτων στροφάς» φησί. ὅθεν α) ἢ διὰ τοῦ σαλευμοῦ καὶ κλονισμοῦ, ἤτοι τοῦ κινήματος τοῦ πλοίου καὶ τῆς κινήσεως τῆς θαλάσσης προξενουμένη αἴσθησις τῶν ἐπιβατῶν, ἤτοι ἡ κατὰ τὴν κεφαλὴν αἴσθησις ἐκείνη, ἣν δοκιμάζουσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου, ὅταν αὐτὸ κυπούμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, κλίνει ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἕν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἡ κεφαλαλγία, ἢ σύντρελα ἴσως καὶ ξερῆτις ἀρχοτοπάθος τῆς θαλάσσης, ναυτία, «Κτηνβαρεῖν ὑπὸ σάλου,» Λουκιαν. εἰς Ἑρμότ. «Ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολύ, καὶ δεῖσθαι, καὶ κτηνβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου.» β) αὐτὴ ἡ ἴδια μετεώρου θάλατσα, ἤτοι τὸ ἀνήσυχον πέλαγος διὰ τὸ εἶναι ποτὲ κλονεῖσθαι καὶ σαλεύειν, ὅ ἐστι, διηνεκῶς κινεῖσθαι τὰ κύματα αὐτῆς, ὅτε καὶ ἀντέκειται τῷ, Λιμὴν, ὡς π. χ. «Ἡ ναῦς ἐν σάλῳ ἔστη, ἐπ' ἀγκυρῶν, ἢ ναῦς ἔρριψε τὴν ἄγκυραν», ἤτοι ἄραξεν εἰς τὸ πέλαγος, ὅτε καὶ σαλεύειν, καὶ ἀποσαλεύειν, καὶ, ἐπισαλεύειν, λέγεται, Διόδωρ. Σικ. γ'. 44. «Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις» πρβ. σαλεύω σημ. β'. γ) τόπος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ, λιμένα μὲν μὴ ἔχων, μ' ὅλον τοῦτο δύνανται τις ἐκεῖ νὰ ῥίψῃ τὴν ἄγκυραν καὶ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς, Plage, Γαλ. Πολύβ. ά. 53. «Καὶ ὁρμίται πρός τε πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μέν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περιειλουσὰς ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς· οὐ ποιησάμενος τὴν ἀπόβασιν». δ) τροπ. πᾶσα κίνησις διαθέσεως, ταραχὴ, ἀνηντυχία, φροντὶς, φόβος, κ. τ. τ. καὶ ἡ ἔννοια καὶ τῷ, σάλος, εος. τὸ, ἐχρήσατο ὁ Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. (σελ. 423. Ἐκδ. Ῥείτσ.) «Καὶ τήνυε ἐν σάλασιν πολλοῖς ἤμενος.» (ἐκ τοῦ σάλος παράγεται τὸ, σαλόω, σαλεύω, σαλεία, σάλα, σαλάσσω, σαλάγω, σαλαγέω, σαλαίς, σαλαίζω, σαλάκων, σαλακωνεύω, σαλακωνεία, ἴσως δὲ καὶ σαῦλος· ὡσαύτως καὶ τὸ Λατ. salum, salio, salax. τοῦτο δὲ κάμνει πάλιν νὰ στοχῇ τις αὐτὸ πολλὰ συγγεν τῷ ἄλλομαι, τῷ, ἅλς (καὶ), καὶ, θάλασσα, Δώρ. σαλάσσα. Κατὰ τὸν Heinst. τὸ, σάλος ἔστι ταυτὸν τῷ, ζάλος. ἄλλα καὶ τὸ, σέλλω, σείω, δύναται νὰ ἀνήκῃ ἐνταῦθα. (υυ)

Σαλόω, ῶ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σαλεύω, ὅθεν Μέτ. σαλοῦμαι, = σαλεύω, σημ. α. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Σαλαμὰς, ἁλαζών, καὶ, Σαλοῦσα, φροντίζουσα, καὶ, Σαλμάτιον, κομμαρίου τι εἶδος.

Σάλπη, ἡ. Θαλάσσιος ἰχθὺς, ὅστις καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι οὕτω καλεῖται, ἔχων ῥάβδους ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 8. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τούτου, καὶ, Σίρπη, καὶ σίρπης, ὁ καὶ, Σάλπιγξ, ἔχουσι, ὁρᾷ Ἐδιτάδ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1262. Παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 322. κεῖται. «Ὁ σάλπης ἐπίλπιστα.» Λατ. salpa, καὶ Γαλλ. saupe.

*Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ (σάλπιγξ,

λόγχη, ὑπήνη). προμηθευμένοι μὲ λόγχας, σάλπιγγας καὶ ὑπήνας, Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστ. Βατρ. 966.

Σαλπίγγω, Μ. ξω, ταὐτόν τῷ, Σαλπίζω, ὅρα τοῦτο.

Σαλπιγκτής, οῦ, ὁ (σαλπίζω). Ὁ σαλπίζων, ὁ σημαίνων, ἤτοι φωνάζων μετὰ τῆς σάλπιγγος, Ξενοφ. «Ἱερὸς σαλπιγκτής,» ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων (οἱ τύποι σαλπικτὴς καὶ σαλπιστὴς ἂν εἶναι τόσον εὐχρηστοι, Lobech. Φρυν. σ. 191.)

Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ. Ὄργανον σωληνοειδὲς ἐκ κέρατος, ἢ ἐκ μετάλλου, δι' οὗ φωνάζοντες ἐν τῷ πολέμῳ δίδουσι τὸ σημεῖον τῆς μάχης ἢ τῆς προτροπῆς, Ἰλ. Σ, 219. «-- ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ· ὁ Εὐστάθ. αὐτόθι σελ. 1180. οὕτως ἔχει. «Φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς εἶδε μὲν ὁ Ποιητὴς σάλπιγγα, ἥρωας δὲ οὐκ εἰσάγει χρωμένους αὐτῇ, οὐδὲ εἰδέναι, ὁ δὴ καὶ περὶ τοῦ τετρώρου φασίν, ἓξ δέ φασι σαλπίγγων εἶδη, πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται (ὅρα Παυσαν. Κορινθ. β'. 21. καὶ τὸν τοῦ Λυκόφρονος Σχολ. ἐν στίχ. 915.) δευτέρα, ἡ στρογγύλη, παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιριν εὗρε, καλουμένη, φασί, Χοάνη· τρίτη, ἡ Γαλατική, κωνειὴ — καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν, Κάρυξ, τετάρτη, ἡ Παφλαγονική, πέμπτη, Μηδική, ἕκτη Τυρρηνική, περὶ ἧς καὶ Εὐριπίδης ἀναφέρει, καὶ Ἀθήναιος ἐν δ'. «Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα Κίρατά τε καὶ Σάλπιγγες.» Ξενοφ. Ἀναβασ. ξ'. γ'. 16. καὶ δ'. β'. 5. «Τῇ σάλπιγγι σημαίνει, ᾠδὴν ἄγεσθαι, κελεύειν.» Ἐχρῶντο ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς Κώμους. Ἀριστοτ. περὶ Ἀκοῆς, ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη, Σάλπ. ἱερά, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς ἱερὰ ἔθιμα, μὲ ἄλλην δὲ ἐσημαίνοντο αἱ ὧραι κ. τ. λ. «Ἀπὸ σάλπιγγος εὐθὺς ὅπου βοᾷ τὸ σημεῖον μὲ τὴν σάλπιγγα. 2) τὸ διάβρομιον μὲ τὴν σάλπιγγα σημεῖον, ἄλλως δὲ σάλπισμα, Ἀριστ. 3, 6. 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐξ Ἀρχιλόχου καί, «Σάλπιγξ θαλάσσιος ταυτ. τῷ στρόμβος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρου (ἔνθα ἀνωτ.) ἔχει, «Βόχλῳ γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον (οἱ παλαιοί).» 4) εἶδος πτηνοῦ, φωνὴν σαλπίγγος ἔχοντος. 5) = σάλπη. — Ὁ Ἀρτεμίδ. ἀ. 58. περιγράψων τὸ «Ἱερὰ Σάλπιγξ», λέγει, ὅτι συνεστημένη ἦν ὑπὸ χαλκοῦ καὶ διακρίνει ἀπ' αὐτῆς τὴν «Στρογγύλην σάλπιγγα», καθὸ πολεμικήν. ὅθεν

Σαλπίζω, Μ. ίσω, κ. τ. καὶ παρὰ νεωτ. ίσω, Lobech. Φρυν. σ. 191. Διὰ τῆς σάλπιγγος φωνάζω, δίδω διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. β'. 17. «Ἐπεὶ ἐσάλπιγξεν ὁ σαλπιγκτής.» καὶ ἐντεῦθεν, Φυσῶ, παίζω τὴν σάλπιγγα, καθόλου δὲ τροπ. αὐτὸ τοῦ, μεγαλοφώνως βοῶ, κραυγάζω, Ἰλ. Φ, 388. «Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανόθεν,» δίκην σάλπιγκος ἤκουε, περιέχησεν ὁ οὐρανὸς οἷς ἡ σάλπιγξ, ἤτοι ἐβρόντησεν, εἰς σημεῖον μάχης. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 616. Wern. Τρυφιοδ. 327. Μετὰ αἰτ. δηλοῖ, ἀγγέλλειν, μηνύειν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Ὀνύπν. 114. «Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν, ἐκήρυξεν, ἐμήνυσεν, ἐσήμανεν, ἐδήλωσεν. (Τὸ, σαλπίγγω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν, τὸ δὲ, σαλπίττω, ἀμφ.) ὅθεν

Σαλπικτής, οῦ, ὁ, = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος, Piers. Μοῖρ. σ. 354.

Σάλπιξ, ιγγος, ἡ, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ, σάλπιγξ.

Σάλπισμα, τό (σαλπίζω). Ὁ ἦχος, ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος, καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ κέλευσμα.

Σαλπιστής, οῦ, ὁ (σαλπίζω), = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος. ὅθεν

Σαλπιστικός, ἡ, όν. Εἰς τὸν σαλπιστήν, ἢ εἰς τὴν σάλπιγγα αὐτῶν, τεχνημένος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν.

*Σαλπίττω, = σαλπίζω, ἀμφ.

Σελήγη, καὶ Δωρικ. Σολύγα, ἡ (πόλος, ταλεύω). Ἡ διηνεκὴς κίνησις, π. χ. τῆς ἀρκτου ἐντῷ γυρεύειν, κλίδειν, Γραμμ. ἀνέτως δὲν πρεπει τυχὸν νὰ γραφῇ σαλήγη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαλύγην, τὴν γιομένην κίνησιν ἐκ τῆς ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαι φασίν.

Σᾶμ, = σάν. οὕτω καλοῦσι οἱ Δωριεῖς τὸ στοιχεῖον Σῖγμα, ὅθεν Σαμφόρας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Σᾶμα, ἀμφ.

Σᾶμα, τό, ἀντὶ τοῦ Σῆμα, Δωρικ.

Σάμαινα, ἡ. Εἶδος Σαμίου πλοίου, Ἡροδ. 3, 59. Ζήτ. ἐν τῷ, Τπάπρωρος.

Σαμαίνω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σημαίνω.

Σαμάκιον, τό. Μὴ βεβαίως γνωστόν τι μέρος στολισμοῦ γυναικείου, κυρ. ὑποκορ. τοῦ, σάμαξ.

Σάμαξ, ακος, ὁ, ταὐτόν τῷ, Φορμός, ψάθα, Πολυδ. ἰ. 43. καὶ Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει, (ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ.) «Σάμακα, ὁ Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν Φορμόν, ἄμεινον δὲ τὸν τοιχίον κάλαμον, οὕτω Λυκόφρονα· τοιαῦτα καὶ ἐν λέξ. Σάκτρα. Ἐντεῦθεν, ἴσως, καὶ «Σαμάκιον, τό,» κοσμαρίου εἶδος, ὁ Φώτ. ἀντὶ τούτου «Σαλμάτιονα ἔχει, Πολυδ. ἐ. 101 καὶ Ἡσύχ. Οἱ Τοῦρκοι ἐνομάζουσι στολισμόν τινα τῆς κεφαλῆς «Σαλμά, καὶ Τσαλμάν.

Σαμάρδακος, ὁ. Παρὰ Χρυσοστόμ. ὁμιλ. ιη' πρὸς Ἐφεσ. καὶ Αὐγουστῖν. κεφ. Ἀναδ. γ'. 15. ἀντὶ τοῦ, ὀπατεών, γόης, ψεύστης.

*Σαμάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Σαρμάτης, Διον. Περ. 304. (υυ-)

*Σαμβαλίσκον, τό, ὑποκορ. τοῦ σαμβαλον.

Σάμβαλον, Αἰολικ. ἀντὶ, Σάνδαλον, Ἀναλέκτ. Ἰακ. Α. Π. σ. 190. 2) Ἴχνος ποδός, πούς. «Σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν, ἐλαφρούς πόδας, πατεῖν ἐλαφρά, Λεξιλογ.

Σαμβύκη, ἡ, καὶ, Σάμβυξ, υκος, ἡ. Τρίγωνόν τι μουσικὸν μετὰ χορδῶν ὄργανον, τὸ ὁποῖον εἶχε μὲν τοὺς ὑψηλοτάτους τόνους, ὅμως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ εὐγενικόν, καθότι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ὀξύτητα αὐτῶν καὶ διὰ τὴν μικρότητα τῶν χορδῶν διέλυε τὴν ἰσχύν, Λατ. Sambuca. σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Γερμανοῖς Harfe, καὶ Γάλ. Harpe, λεγόμενον, Ἀθήν. δ'. σελ. 175. «Καὶ τὸ Τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον, Ἰόβας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῆς ἱστορίας, Σύρων εὕρημα φησὶν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον Λυροφοίνικα, Σαμβύκην.» 2) πολυορκητικόν τι ὄργανον, παρόμοιον κατὰ τὸ σχῆμα τῷ μουσικῷ ὀργάνῳ, Πολυβ. ἡ. 6. καὶ Ἀππιαν. Μιθρίδ. «Σαμβύκην δέ τινα, μηχάνημα μέγιστον, ἐπὶ δύο νεῶν φερόμενον, ἐποίουν· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι «Σαμβύκης,» ὁ τὸ μουσικὸν τοῦτο ὄργανον παίζων, ἄλλως δὲ σαμβυκιστής. ὅθεν

*Σαμβυκίζω. Παίζω τὴν σαμβύκην, ὅθεν

Σαμβυκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν σαμβύκην παίζων. ὅθεν

Σαμβυκίστρια, ἡ. Ἡ τὴν σαμβύκην παίζουσα γυνή.

*Σάμβυξ, υκος, ἡ, = σαμβύκη.

Σάμμα, τό. Τὰ ἐν ταῖς ὠαῖς τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες. Ἡσύχ ἐντεῦθεν τὸ Γερμανικὸν Saum.

Σάμερα, Σάμερος, Σάμερον, Δωρ. ὅθεν τὸ ἡμέτερον, Σήμερα, καὶ, σήμερον, νῦν. Ταραντῖνοι. Ἡσύχ.

*Σαμεῖον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σημεῖον, λείψ. Πυθαγ.

Σᾶμος. Ὕψος, κορυφή, λόφος, καὶ μάλιστα παρὰ θαλάσσῃ, Στράβ. ι'. σελ. 532. καὶ ἰ. σελ. 702. «Πρότερον δὲ καὶ πόλις, Σᾶμος προσαγορευομένη, διὰ τὸ ὕψος, ἴσως, ἐπειδὴ Σάμους ἐκάλουν, τὰ ὕψη.» Ἴσως συγγ. τῷ, ἄμμος καὶ ψάμμος.

*Σαμπῖ, συνήθως μὲν ἀλλ' οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, παρεξετάσεως γραφόμενον σάμπι, Ἑρμ. Σχολ. Ἀρ. Νεφ. 23. ἴδε Σ.

Σαμφόρας, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τὸ σᾶμ, ἢ τὸ σάν, ὅ ἐστι τὸ Σῖγμα φέρων, ἵππος δηλαδή, ὅστις ἔφερεν ἐν ταῖς ἰσχίοις διὰ πυρὸς ἐγκεκαυμένον ὡς σημεῖον τὸ, Σ. ἢ C. στοιχεῖον, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Κ. «Ὅτι δὲ τὸ Κόππα στοιχεῖον Κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν Κ ἐντετυπωμένον, ὥσπερ Σαμφόραν, ᾧ Σ ἐγκέκεντται ἢ ἐγκέκαυται, ἅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σᾶν.» τοιαῦτα καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Φωτίῳ, καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 122.

Σαμψύχιζω, Μ. ίσω (σάμψυχον). Ὀσμὴν σαμψύχου ἔχω, ἢ ἐνδίδωμι, μυρίζω ὡς τὸ σάμψυχον.

Σαμψύχινος, ίνη, ινον. Ἀνήκων εἰς σάμψυχον, ἢ ἐκ σαμψύχου κατεσκευασμένος.

Σάμψυχον, τό. Ξενικὸν ὄνομα εὐώδους τινὸς φυτοῦ, ἵπερ ἄλλως, Ἀμάρακος, λέγεται. Διοσκορ. γ'. 47. Ἀθήν. σελ. 681.

Σάν, ἡ, Σᾶμ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σῖγμα, Πινδάρ. Λεῖψ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Σ. ὅρα καὶ Ἀθήν. ἐν ἰ. καὶ ια'. καὶ Ἡροδ. 1, 139.

Σανδάλερν, τό. καὶ, Σανδάλισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σανδάλου, Ἡροδ. 2, 91.

Σανδαλοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, ἐν ᾗ ἐμβάλλοντας τὰ σανδάλια εἰς τὸ φυλάττεσθαι καθαρά.

Σάνδαλον, τό. καὶ Αἰολικ. σάμβαλον, συνήθ. πλῆθ. Σύλινον κέλυμα (πατοῦνα), τὸ ὁποῖον ἐδένετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδὸς μὲ λωρία, κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 79. 83. 139. παρὰ Μεταγνστ. δὲ εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ. ά. 18. (ἐκ τοῦ Σαΐς, ἀντὶ Σανίδαλος κατὰ τὸν Hemst.) καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ πέδιλον, (παπούτσιον) 2) ἴχνος ποδός, πατημασιά, Διστ. ἐπ. 2, 6.

Σανδαλορράφος, ὁ, ἡ. (ῥάπτω). Ῥάπτων τὰ σανδάλια, (παπουτσῆς), Νεωτερικ.

*Σανδαλόω, (σάνδαλον) Προμηθεύω, ὑποράπτω πατούσας· παπουτσόω, προμηθεύω μὲ παπούτσια.

*Σανδαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων σανδάλου, Σχελ. Εὐρ. Ὀρ. 1371.

Σανδαράκη, καὶ Σανδαράχη, ἡ. (Sandaraca) Ὀρυκτοῦ, ἡμιμεταλλου ἐρυθροῦ εἶδος, ὅ ἐστι τὸ ἐρυθρὸν ἀρσενικὸν οὗ τινος τὸ χρῶμα ὅμοιον ἐστὶ τῇ Κινναβάρει (Ἀλκίφρ. Ἐπιστολ. α'. 33. «Εἰ γὰρ εἶδεν ἑαυτὸν χρῶμα σανδαράκης ἔχουσαν, οὐκ ἂν εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει.» ἐν ᾧ τὸ ἄλλο καθ' αὑτὸ Ἀρσενικὸν, ἤτοι τὸ Ἀρσενίκιον, ἔχει χρῶμα κίτρινον, ἤτοι ξανθόν, καὶ διαφέρει τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μόνον κατὰ τὴν διάφορον ἀναλογίαν τῆς μίξεως μετὰ τοῦ θειαφίου Διοσκορ. ε. 121. καὶ 122.) καὶ οὗτινος τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπείου σώματος θανατηφόρον ἐνέργειαν καὶ αὐτὸς ὁ Στράβων ἐσημείωσεν ἐν βιβλ. ιβ'. σελ. 841. ἔνθα διηγεῖται περὶ τοῦ μεταλλείου, ἀφ' οὗ ἡ σανδαράκη μεταλλεύεται. Ὁ Θεόφραστος ὅμως ἐν τῷ περὶ Λίθ. σελ. 397 ἀναφέρει καὶ τὸ Ἀρσενικὸν, καὶ τὴν Σανδαράκην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς κονίας, καὶ διακρίνει ἐξ αὐτῆς ἄλλα, τὰ ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς γῆς ἢ τῆς ἄμμου εὑρισκόμενα, ὅστις κατωτέρω λέγει, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ὀρυκτὰ καίονται εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν φαίνεται, ὅτι ὁ Θεόφραστος ἐνόησε τὸ κυρίως Ἀρσενικόν. 2) τροφή τις, εἶδος κέμμιος τῶν μελισσῶν, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. ἱστορ. δ'. 40. ἴσως ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ἐριθάκη. 3) Ἰατρικόν τι, χρήσιμον μὲν εἰς τοὺς ἵππους καὶ τὰ κτήνη, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ζῴ. Ἱστορ. ἡ. 24. ἀλλὰ

βανατηφόρον. 4) σημαίνει ἡ λέξις καὶ, καθαρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα. ὄθεν

Σανδαράχιζω, ἐρυθρὸς εἰμὶ ὡς ἡ σανδαράχη, καὶ ἐν γένει, κόκκινος εἰμί.

Σανδαράχινος, ἡ, Σανδαράχινος, ἡ, ον, ιον. Ἐκ σανδαράκης ὤν· ἔξαρ. ἐρυθρὸς, κόκκινος, ὡς ἡ κινναβαρίς, Ἡρόδοτ. 1, 93.

*Σανδαραργύριον, τό (ἄργυρος). Μεταλλεῖον, ἔνθεν εὐγάζουσι τὸν κόκκινον ἀργίλλιον, ἢ σανδαράκην.

*Σανδαράχη, ἡ, σανδαραχίζω, καὶ σανδαράχινος, = σανδαράκη, σανδαραχίζω, σανδαράκινος.

Σάνδυξ, υκος, ἡ. καὶ πάνδιξ. Μίλτος, ἢ εἶδος κοκκίνου χρώματος, ὅμοιον τῇ μίλτῳ, λέγεται καὶ, ἁρμένιον, Λατ. sandyx usta, Διοσκορ. ε. 103. Παρὰ Στραβ. β'. κεῖται, «Μέταλλα σανδίκος, ὃν οἱ καὶ ἁρμένιον καλοῦσι, χρῶμα ὅμοιον καλχῷ. Ὁ Λέττιος ἔχει, «Καιόμενον δὲ τὸ καλκάνθινον ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συριακὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ Ἰατρεῖ, πάνδυκα ὀνομάζουσιν.» 2) φυτόν τι, μὲ τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν ἐβάφετο παλαὶ πολλὰ κόκκινον, Voss. Virg. Eclo 4, 45. σ. 208 ἐν ᾧ καὶ σάνδυκα. παρὰ τοῖς Λυδοῖς, λινᾶ, διαφανῆ καὶ μὲ σάνδυκα βαμμένα γυναικεῖα φορέματα. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, «Σάνδυξ, εἶδος ἱματίου· ἢ ὅτι ἐκ τοῦ ἴσου χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωτιβιος, ἢ φάρμακον Ἰατρικὸν, καὶ κιβωτίον· καὶ ἐντεῦθεν τινες παράγουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συνδύκιον, καὶ Σειτενίκιον λεγόμενον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Κιβώτιον· ἀλλ' αὐτη ἡ παραγωγὴ προέρχεται ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Σανδούκ. (τὸ Ὕψιλον ἐστιν ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι παρὰ μὲν Προπ. 2, 35, (24). 45. μακρὸν, παρὰ δὲ Γρατ. Κυνηγ 86 βραχύ.)

Σανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σανίς, Ἀρ.

Σανιδοτορέω, ῶ, (σανὶς, τορέω) διατρυπῶ μίαν σανίδα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1135.

Σανιδόω, ῶ (σανὶς). Μετὰ σανίδων καλύπτω, στρώνω ἢ σκεπάζω μὲ σανίδια, σανιδένω, σανίδας ἐπιβάλλω ἢ περιβάλλω, σκεπάζω, προμηθεύω μὲ κατάστρωμα. ὄθεν «Πλοῖα σεσανιδωμένα, ἔχοντα κατάστρωμα, κουβέρταν· καὶ «Σανίδωμα, τὸ κατάστρωμα, ἄλλως δὲ κατ' ἄλλην τινα ἔννοιαν. ὅ ἐστιν, ἐπὶ τιμωρίας, κεῖται τὸ Σανί. Ζήτ. Δρυοχες.

Σανιδώδης, εος, ὁ, ἡ (σανὶς, εἶδος). Ὅμοιος σανίδι.

Σανίδωμα, τό, (σανιδόω.) Στρώματα ἢ σκέπη, ὄροφος ἐκ σανίδων· πάτωμα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἐξαιρ. κατάστρωμα (κουβέρτα, Ἰταλ.) εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀσπὶς συνέκειτο ἐκ δύο σανίδων, ἤτοι, ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, Πολύβ. ς'. 23. Ζήτ. Σανιδόω.

Σανιδωτός, ἡ, όν. Σανιδωμένος, μετὰ σανίδων, ἢ καταστρώματος προμηθευμένος, κατεστρωμένος. Ζήτ. Σανιδόω.

Σανίς, ίδος, ἡ. Τμῆμα ξύλου κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ πρίονος ἐγχιτμήσιον, οὗτινος τὸ πάχος συνήθως ἔστιν ἑνὸς δακτύλου, τὸ πλάτος μιᾶς ἢ καὶ δύο σπιθαμῶν, καὶ τὸ μῆκος ἕως δύο πήχεων, ἀφ' οὗ καλύπτομεν ἢ κατατρίνομέν τι, Σανίδα, Σανίδιον (ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 787. ἔχει, «Σανίδες λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατέα, οἷον ταινίες, παρὰ τὴν τάσιν) καὶ πᾶν τὸ ἐκ σανίδων γινόμενον· ἄρα α) θύρα, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν δικλίδων, ἤτοι πτερύγων τῆς θύρας, ὡς Ἰλ. Μ, 453· 461. καὶ 121. πουδὲ πυλητὴν εὗρ' ἐπιεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα· οὕτω καὶ ἐν Φ, 535. Ζ, 128. Ν, 42. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' ἐν Ι, 583. ἅπαξ κεῖται μετὰ τοῦ, κολλητάς. Σείων κολλητὰς σανίδας», τὰς θύρας περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι τὰς σανίδας, καὶ εἰς ἓν πτερύγιον κατασκευασθείσας· οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσ. πολλαχοῦ, ἔνθα (Β, 344.) καὶ «Δικλίδες σανίδες» εὑρηται. β) γράμμα τι ἐκ σανίδων· ὕφωμά τι ἢ σκηνὴ ἐκ σανίδων, Ὀδυσ. Φ, 51. «Ὑψηλὴ σανίς», σανίδωμα, ἢ κατάστρωμα, ὅ ἐστι, (σοφῶς, τσιμπούκι), κ. τ. τ. ἐκ σανίδων κατασκευασμένον. γ) σκέπη τις ἐκ σανίδων, ἔδαφος τοιοῦτον, τὸ ἐκ σανίδων σκέπασμα ἑνὸς τοίχου, αἱ δοκοὶ (γραπτικὴς) ἑνὸς οἴκου. δ) τὸ κάτάστρωμα (ἡ κουβέρτα) ἑνὸς πλοίου. ε) «λεύωμα, ὅπου αἱ δίκαι λέγονται», Φώτ. ἢ, «λεύωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους, Ἡσύχ. καὶ ἐν ᾧ τὰς δίκας ἐνεχάραττον», ἢ Φώτ. ἢ, «Σανίς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον, σανίδες δὲ ἐν αἷς ἐγράφοντο οἱ ὀφειλοντές τε καὶ οἱ ἠδικηκότες τε, Ἐτυμολογ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αὗται αἱ σανίδες μετὰ κηροῦ, ἢ γύψου ἐπιπεπλασμέναι, ἐφ' αἷς ἔγραφον τοὺς νόμους, ἢ ἄλλην τινα διαταγὴν πρὸς δημοσίευσιν, καὶ μάλιστα ἀδημοσίευτοι τὰς ὅσας ἐγχείριζον ἐνώπιον κριτηρίου ἐγκαλέσαι· παρομοίως ἐλέγοντο ἐκεῖναι, ἐφ' ἃς ὁ ἄρχων ἢ ὁ διαιτητὴς ἔγραφε ἢ μετὰ τῆς ἐγκεντρίδος, ἢ μετὰ τοῦ ὄνυχος μακράν τινα ἢ βραχεῖαν γραμμὴν, δι' ἧς ἐδήλου τὴν καταδίκην ἢ τὴν συγχώρησιν τοῦ καταδίκου· αὗται ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ «Πινάκιον τιμητικὸν», Εὐρ. Ἄλκ. 987. 2) ξύλον ἐπίμηκες, ἐφ' ᾧ τοὺς κακούργους ἔδουν, ἢ προσήλουν αὐτοὺς ὡς ἐπὶ σταυρόν, ἔστι, τιμωρητικὸν ξύλον, σανίδα. «Δῆσον αὐτὸν, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 931. καὶ, «Δεῖν πρὸς τῇ σανίδι» αὐτόθ. 940. ὅτι δὲ μετὰ ἥλων ἐγίνετο τοῦτο, ἔστι, μετὰ καρφίων ἐπροφέρετο εἰς τὴν σανίδα ὁ κακοῦργος, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 1003. στίχον, αὐτόθ. «Μὰ λον ἐπικρούσεις σύγε· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. 9, 120. καὶ 7, 33. «Ζώντα (τὸν Ἀρταΰκτην) πρὸς σανίδα διεπασσαλευσαν». Ζήτ. Σανιδόω.

Σάννας, ου, ὁ (σαίνω), ταὐτὸν τῷ, Μωρὸς, κατὰ τοὺς Γραμματ. Ὁ Ἀριστοφ. ὠνόμαζεν οὕτω Θεοδοτίδην τινὰ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπεκαλεῖτο μετὰ ταῦτα πᾶς μωρὸς, Σάννας, Εὐστάθ. καὶ Φώτ. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. sanna, sannio. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Σάνναρος, ἐκ τοῦ Ῥίβωνος, ἔχει.

Σάννιον, τό (σαίνω). Τὸ αἰδοῖον, καὶ ἀντὶ τοῦ, κέρκος, οὐρὰ, παρὰ τὸ, τῇ κέρκῳ σαίνειν· τὸ γὰρ αἰδοῖόν ἐστ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγον, ὡς Εὐπολις, Ἡσύχ. ὄθεν

Σαννιόπληκτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Λιδοπλήκτος, Ἡσύχ.

Σαννίων, ὁ, (σαίνω). Γελωτοποιὸς, μῶκος, μῖμος, Σατρικὸς ὑποκριτής. Ὁ Δημοσθένης ὀνομάζει διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἕνα τραγικὸν ποιητήν. ἀμφ.

*Σανταλινος, ίνη, ινον. Ἐκ σανταλου ξύλου κατεσκευασμένος, ἐκ τοῦ

Σάνταλον, τό. Δένδρον οὕτω καλούμενον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ξύλον. Ζήτ. Σαγάλινα.

Σαντόνιον, τό. Εἶδος ἀψινθίου, Διοσκορ. γ'. 28. artemisia pontonicum. Λιν.

Σαυρίζω, ταὐτὸν τῷ, Δικλίζω, παρ' Ἡσυχ ὅπου «Ἐσαυρίζειν» ἡμαρτημένως κεῖται. Χαρτεύω, ἀστειζόμαι, πειρίζω, ἐκ τοῦ

*Σαυρός ὁ (σαίνω). Ὁ χαραπατὴς, βωμίλοχος, γελωτοποιὸς, περιγελαστὴς. ὄθεν καὶ, σαυρίων.

Σάξις, εως, ἡ (σάττω). Ἡ μέχρι κορυφῆς πλήρωσις, γέμισις, παραγέμισμα, Ἀριστοτ. προβλ. κδ. 8.

*Σαόπτολις, ιος, ὁ, ἡ (σαόω, πόλις). Ὁ πόλεως ὑπερασπίζων, Κελουδ. 140.

(Σάος). Ἀπαρέμφατον ὡς δοτικὸν μένον ἐν τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ σᾶς, ὅπερ ὀρθ· τοιαυτίον δὲ εὑρηται τὸ συγκριτικὸν σαώτερος, Ἰλ. Α, 32. «Ἀλλ' ὄφ. ...σαωτέρους ὡς κε νέηαι». Ἐνταῦθα δὲν εἶναι χρεία νὰ ζητῇ τις μετὰ τοῦ Βοῦττμ. Γραμμ. 1. σ. 279. τὸ συγκρ. σαώτερος ὡς ἀρχαιότερον θετικὸν, ὁποῖ ὁ Ἀγαμέμνων λέγει φοβερίζων, «ὑπαγε, μὴ μ' ἐρεθίζῃς, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς γοργότερον», ἤγουν παρεῦ αὐτὸς δὲν ὑπάγῃς καὶ μ' ἐρεθίζῃς

Σαοτίμβροτος, ὁ, ἡ (σαόω, βροτὸς). Ὁ σώζων, διατηρῶν τοὺς βροτοὺς, ὁ σώους καὶ ὑγιεῖς φυλάττων τοὺς ἀνθρώπους.

Σαοφρονέω, Σαόφρων, Σαόφρων, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, Σωφρονέω, Σωφροσύνη, Σώφρων, Ἰλ. Φ, 462. καὶ Ὀδ. Ψ, 13. 30.

Σαόω, τοὐτέον τῶ, σώζω, ὄθεν παρὰ Καλλιμάχ. εἰς Δῆλ. 22. — Σαοὶ δέμεν αὐτ' ἐπιβάθρουν, σώζει, βοηθεῖ, Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ΣΑΟΣ, σῶς· παρ' Ὁμ. ἀχρηστος ὁ ἰριστ. ἐνεστωτ. ἐν χρήσει δὲ παρ' αὐτῷ ὁ Μέλλ. σαώσω, Ἀόρ. ἔσάωσα ἢ ἀναιβήτικ. σάωσα, ὁ ἀπαρ. παθ. Ἀόρ. σαώθην· ἔσάωσαι· ἐσάωσεν, ἀντὶ ἐσαώθησαν· καὶ σαώθητε, πολλάκις· προσθ. ὁ Μέσ. Μελ. σαώσομαι, Ὀδ. Φ, 309. σάω, Προστ. ἐνεστ. ἐνεργ (ἀντὶ σάωζε) Ὀδ. Ν, 230. Ρ, 595. ὕμν. Ὁμ. 12, 3. καὶ, ἐσάω, σάω, γ'. πρόσ. παρατ. ἐνεργ. Ἰλ. Π, 363. Φ, 238. (υ-). καὶ τέλος, ὁ ἐκ τοῦ σαῶ κατὰ συναίρ. ἐνεστ. σάω, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ κοινὸν σώζω· ἴδε τοῦτο. Παρεκτὸς δὲ τούτων, εὑρηνται καὶ οἱ ἑνταῦθα ἀνήκοντες τύποι σαῦσι, Τυρτ. 2, 13. καὶ σαοῖ, Θεογν. 868. Bekk.

*Σαπαίη, γ'. ἐνεστ παθ. ἀορ. ἐκ τοῦ σήπω, ἡμαρτ. ἀναγν. Ἰλ. Τ, 27.

Σαπείριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπείς, εῖσα, έν, Ἀορ. β'. μετοχ. παθητ. ἐκ τοῦ σάπω, σήπω, Ἡσ. Ἀσπ. 152.

Σαπέρδης, οῦ, ὁ, Saperdes. Οὗτως ἐκάλουν ἐν Πόντῳ τοὺς ἰχθῦς Κορακῖνος, ὁ παστὸς, ἤτοι ταριχευτὸς, ἁλατισμένος ἰσπίνος· ἢ δὲ αὐτὸς μεγαλήτερος τῆς Σαρδέλης, καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ Πόντῳ εὑρισκόμενα εἴδη τῶν ἰχθύων, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ ὁ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις καλούμενος, Θρίττα, ἢ· ὅστις παρομοιάζει τῇ παρὰ Γερμανοῖς Hering (χερίγγα) λεγομένῃ· ὡς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Ἀθηναίου (ἡ. σελ. 339.) δύναταί τις εἰκάσαι, «Σύνασται σαπέρδαις δυσὶ καὶ ταῦτ' ἀνάλτοις καὶ πλατυρύγχοις τισιν. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώ. ἱστορ. ἡ. 29. κεῖται τὸ ὄνομα «Σαπερδίκη ἐπί τινος προσφάτου ἰχθύος, ὃν πάλιν εἰ παρὰ τὸν Πόντον οἰκοῦσι, Ἀζερίκην, (ἡ) λέγουσιν· ἔστι δὲ αὐτὸς μικρότερον εἶδος τῆς Θρίσσης. (2) Ἀρχεστρ. λειψ. 97. Pers. sat 5, 134.)

Σαπέρδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σαπέρδης. 2) Ὑβριστικὸν ὄνομα μιᾶς ἑταιρίδος ἐν Ἀθήναις Ἀθήν. σελ. 591.

Σαπερδίς, ἡ· ἴδε σαπέρδης.

*Σαπήη, Ἐπ. γ'. ὑποτ. παθ. ἀορ. τοῦ σήπω, ἀντὶ σαπῇ, Ἰλ. Τ. 27.

Σαπήριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπρία, ἡ (σαπρὸς), = σαπρότης, Διοσκορ. ἀ. 113. «Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρίνων σαπρία συνισταμένη ὥσπερ ἄλευρον».

Σαπρίας, ου, ὁ (σαπρὸς) οἶνος, (Ἀθήν. σελ. 29.) ὁ παλαιὸς καὶ εὐώδης οἶνος. Ζήτ. ἐντεῦθεν, Σαπρός.

Σαπρίζω, (σαπρὸς). Σάπιος, βρωμερὸς, σαπρὸς εἰμί, σαπρὰν ὀσμὴν ἔχω, βρομῶ, στίπομαι. 2) σαπρὸν, ἢ βρωμερὸν ποιῶ.

Σαπριόω, ῶ (σαπρὸς). Σαπρὸν, σάπιον, ἢ βρωμερὸν ποιῶ, Ἐκκλησ. ἰ, 1.

Σαπράγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας) Λίαν γέρων, ὅστις ὑπὸ τοῦ γήρατος βρωμᾷ ὡς σεσηπώς, ὑπέργηρος.

Σαπρόκνημος, ὁ, ἡ. (κνήμη). Σαπρὰς, ἐκ-ψερούσας ἔμπυον κνήμας ἔχων, Διοσκορ. δ'. 184.

Σαπρολογία, ἡ. Αἰσχρολογία, ὕβρις, Νικήτ. χρον. α'. 6. Λέξ. νεωτ.

Σαπρόπλουτος, ὁ, ἡ, (πλοῦτος). Βρωμόπλουτος, ἤτοι ἐπὶ παμπαλαίου, προγονικοῦ πλούτου, ἢ ἐπὶ πλουσίου μέντοι, ὅμως πολλὰ φιλαργύρου, σαπίζοντος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλούτου του, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 501. »Νυμφίος σαπρόπλουτος«, ὁ πλούσιος μέν, ἀλλὰ λίαν ψειδὴς νυμφίος.

Σαπρός, ά, όν (σήπω, σαπῆναι) Σεσηπώς, σάπιος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὀζόλης, βρωμερὸς, κακὴν ὀσμὴν ἔχων, δυσώδης, ὅθεν ταχυγιασμένος, μουχλιασμένος, ἐξαιρ ἐπὶ ὀψαρίων, ὅσα ἐστάθησαν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ἁλμύρᾳ (ἅλμῃ) καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀθην. ἐν ε'. λέγει »Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ« ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν ς'. ἀντιτάσσει εἰς τὸ »Σαπρὸν ἰχθύων« τὸ »Πρόσφατον«. 2) ἑπομένως δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, ἀκάθαρτος, ῥυπαρὸς, αἰσχρὸς, συγχαμερὴς, μοχθηρὸς, φαῦλος, ἀχρεῖος, μυταρὸς· ὅθεν παρὰ Παύλῳ πρὸς Ἐφεσ. δ'. »Λόγος σαπρὸς«, αἰσχρὸς, αἰσχρολογία, καὶ μάλιστα ὁ περὶ Ἀφροδισίων. 3) ἐν γένει μιτοσάπιος, ὅ,τι τσακίζεται εὐκόλα ἐξ αἰτίας τῆς σήψεως, διεφθαρμένος, χαλασμένος διὰ τὴν πολυκαιρίαν· ἀχρηστος. 4) παλαιὸς, ἀρχαῖος, γέρων· πλὴν καὶ παλαιόντι χωρὶς νὰ συνυπεμφαίνῃ μέμψιν τινα, ὅθεν »σαπρὸς, καὶ, σαπρὸς οἶνος«, παλαιὸν κρασὶ, τὸ ὁποῖον ἐστάθηκε πολὺν καιρὸν καὶ μυρίζει καλὰ, Πιερσ. Μοῖρ. σ. 353 Ruhnk Τίμ. σελ. 187. Ruxil. σ. 102. καὶ Ἀθην. ἐξ Ἑρμίπ. 1. σ. 31. »Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσι, οὗ καὶ ἀπὸ στόματος τταμνων ἀποτιγομενάων, ὄζει ἰων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου, ὀσμὴ θεσπεσίη· οὗτος καὶ παρ' Ἀριστοφ. Κίρ. »Σαπρᾶς εἰρήνης«, ἀντὶ τοῦ, ἀρχαίας, παλαιᾶς 5) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φρυνίχου, (ὅρα παρ' αὐτῷ Lobeck σελ. 377.) ἐστήμαινεν ἡ λέξις καὶ, δύσμορφος, ἀσχήμος. Ζήτ. Σαπρόφιλος. Ὁ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 4. λέγει, »Σαπρὸν ὄξος, Σαπρὸν μέλι, χηλίδιον, σκευάριον, δόγμα, ἐγκλημα. Σαπρὸς παίκτης« καὶ, »Σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα, ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν

Σαπρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ σαπρὸν ἤτοι δυσώδη στόμα ἔχων, οὗτινος τὸ στόμα ἢ ἡ ἀπνοὴ (τὰ χνῶτα) βρωμᾷ, Στοβ. λόγ. λζ'.

Σαπρότης, ητος, ἡ (σαπρὸς) Σῆψις, σάθρωμα, σάπισμα, ἡ ἐκ τῆς σήψεως δυτωδία (ἡ ἐκ τοῦ τακίσματος βρῶμα) ἡ κατάστασις σεσηπότος καὶ σαθρωμένου, ἤτοι διεφθαρμένου σώματος. »Ξύλων σαπρότης«, »Διοσκορ. α'. 133., τὸ σάπισμα, ἤτοι ἡ σῆψις, ἡ σαθρότης καὶ εἰς κονίαν διαφθορὰ τῶν ξύλων. Ζήτ. Σαπρὸς.

Σαπρόφιλος, ὁ, ἡ. (σαπρὸς, τημ. 5. φιλέω). Φίλος, ἐραστὴς ἀσχήμων ἀντικειμένων. Ὁ Αὐγουστῖνος ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς κ-ε ς'. 31. λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ὠνόμαζον »Σαπροφίλους«, τοὺς τὰ σαπρὰ καὶ ἀσχήμονα, ἀσχημα ἢ δυσειδῆ φιλοῦντας, τοὺς τὰ ἐτειρικὰ καὶ μυτηρὰ ἀγαπῶντας. Οὕτως ἔχει καὶ ἐν Χειρόγραφ. τοῦ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἦρα, ἔνθα ἀναγινώσκεται στίχος τις ἐκ τῶν τοῦ Βαρβίου, ἀντὶ »Αἰσχρᾶς τινος« Σαπρᾶς τινος.

*Σαπρόω, (σαπρὸς), = σαπρύνω.

*Σαπρύνω (σαπρὸς). Κάμνω σάπιον, ἢ βρωμερόν. Παθ. γίνομαι σάπιος ἢ βρωμερός.

*Σαπφείρινος, ινη, ινον. Ἀπὸ σάπφειρον, Φιλοστρ. βίος Ἀπολλ. 1. 25.

Σάπφειρος, ἡ, καὶ, σάμφειρος. Λίθος εὐγενὴς, Σκηπίριον, Διονύσ. ὁ περιηγητὴς καλεῖ ταύτην, κυανῆν, καὶ, χρυσῆν, ὡς δύο κύρια εἴδη. »Χρυσῆσις κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο· οὕτω καὶ Πλίν. λζ'. 39.

Σαπφικός, ἡ, όν Ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ποιήτριαν Σαπφώ. ἢ ὁ ἐκ τῆς Σαπφοῦς, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σαπφοῦς ὤν

*Σαπφῶος, ία, ῶον, = Σαπφικός.

Σαπὼν, Μετοχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐκ τοῦ Σήπω.

Σαπὼν, ωνος, ὁ. Σμῆγμα, ῥυπτικὴν δύναμιν ἔχον, Σαπώνιον ἢ Σαπούνιον· ἔστι δὲ τοῦτο συνθετὸς τις ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλου τινος λίπους καὶ νίτρου, ἢ ἄλλων τοιούτων νιτρωδῶν ἁλάτων, δι' οὗ πλύνομεν τὰ ῥυπωμένα ἱμάτια. Λατ Sapo, Κελτικὴ ἢ Γερμανικὴ λέξις. (α, Seron Σάμμων. 155.)

Σαπωνίου, τὸ, ὑποκορίστ. τοῦ, Σάπων.

Σαραβάλλα, τὰ. καὶ, Σαράβαρα, τὰ. Βρακοὶ, ἤτοι Ἀνταλὸν καὶ τὸ ὅμοια, καὶ τὸ ἔνδυμα. Καθ' Ἡσύχ. »Τὰ περὶ τὰς κνημίδας (γράρ. κνήμας) ἐνδύματα« ὁ αὐτὸς ἔχει. »Σκελεαὶ, τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι, Σαράβαρα. καὶ »Σαραβάρια, βρακία· οὕτω καὶ Πολυδ. ζ'. 59. ι'. 168. Ὁ Φώτ. »Σαράβαρα, ἐνδὺς Περσική, ἔνια δὲ λέγουσι βρακία.« ὁ Ἐλλάδιος ἔχει, »Σαράβαρα, τὰ ἐκ κεκκου σκευαζόμενα παρ' αὐτοῖς (τοῖς Χαλδαίοις) προστατρυόμενα, τὴν βρακίων τάξιν ἔχοντα, καὶ μηροδέτας προσδεόμενα· ταῦτα δὲ ἕφερον ὡς ἐπίτηδες, καὶ ταριχίκιον. Ὁ Προφητ. Δανιὴλ ἐν κεφ. γ'. 21. ἔχει. »Ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν, καὶ τιάραις, καὶ περικνημίτεσι« καὶ Ἀντιφάνης περὶ τῶν Σευθῶν. »Σαράβαρα καὶ χιτῶνας πέντας ἐνδεδυκότες.« σημαίνει δὲ ἡ λέξις Σαράβαλλον, ἢ, Σαράβαρον, κυρίως τὸ παρὰ Τούρκ. Σελβάρ, καὶ κοινῶς, Σελλιβάριον, καὶ Σαλβάριον, λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο, εἶδος Ἀναξυρίδων, ὅ ἐστι, Βρακίον πλατύτατον, σχεδὸν μέχρι τῶν ἀστραγάλων κατῆκες. Καὶ ἡ μὲν λέξις, Σαράβαλλα, εἶδός ἐστι τῶν Χαλδαίων· ἡ δὲ Σαράβαρα, τῶν Περσῶν καὶ Σευθῶν. Ὁ Στράβ. β'. σ. 803. ἀντὶ τούτου »Σιραπάρια« ἔχει.

Σάραβος, ὁ. Ὁ χάτταβος, παρὰ τὸ Σάραβον. 2) τὸ γυναικεῖον εἶδώλιον, παρὰ Κωμικοῖς, Ἡσύχ. καὶ Φωτ., ὅττις ἐστὶ καὶ, Σαραβαρίχη, ἔχει.

Σαραπεῖον, ἡ, Σαραπεῖοι, τὸ. (Σάραπις) Ὁ ναὸς τοῦ Σαράπιδος Διὸς.

Σάραπις, ιδος, ἡ Χιτὼν Περσικὸς μετόλευκος, μὲ πορφυρᾶς ἀράδας, Ἡσυχίας, καὶ Ἀθην. σελ. 525. 2) ἄρτ. Αἰγύπτιος Θεός.

Σαρείπος, Δωριε. ταὐτὸν τῷ, Σειράποις, ὁδος, ὁ, ἡ αἰτ. σαράποδα καὶ, σαράποδα, Διογ. Λ, 1, 81. (σαίρω, ποῦς). Ὁ σύρων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, Ἀλκαῖος παρὰ Διογέν. Λαερτ. εἰς βίον Πιττακοῦ »Σαράποδα, καὶ, Σαρατὸν, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπιτύρειν τω πόδε.« Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσ. Ἱπποκρ. ἔχει, »Σαράποις, (ἢ) ἡ διατετηρίτας καὶ διαστῶτας ἔχουτα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.« λέγεται δὲ κυρίως, ὁ μακρὰν διεστημένους ἀπ' ἀλλήλων ἔχων τοὺς πόδας, καὶ ἐν τῷ βαδίζειν σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆν ὥστε νὰ τσουπίζῃ, ὅθεν ὁ πλατεὶς καὶ διεστῶτας ἔχων πόδας. (α)

Σαργάνη, ἡ. Δεσμὸς, δέμα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 801. Βροχοῦ σαργάνας, »δεσμοὺς. 2) πλέγμα γυγκρωδὲς ἐκ σχοινίων ὡς ἄκρινον, καλάθιον ἢ ζιμπίλιον, ἢ ἄλλο τι πλεκτὸν, ὡς καὶ τὸ, ταργάνη, Ἀθήν. γ'. σελ. 119. »Ἐν σαργανοειδεῖ ἄξω ταρίχους« καὶ Παῦλ. ἐν β'. πρὸς Κορινθ. ια'. (– υ –)

Σαργῖνος, παρ' Ἀθην. σελ. 321. ἡμαρτ. ἀντὶ, Σκρόδινος.

Σάργος, ἡ, (κατ' Ἀριστ. σ. 46, 18. σαργὸς, ὁ.) Εἶδος θαλαττίου ἰχθύος, γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, sargus Λατ.

Σάρδα, ἡ. (Sarda, παρὰ Πλινίῳ) Εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Θύννων, παρὰ τὴν Σαρδὼ (Σαρδικὴν) νῆσον ἁλιευόμενον· καὶ, Σαρδίνη, ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν ἰχθὺς, Σαρδέλλα, λεγόμενος, διὰ τὸ ἁλιεύεσθαι καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον.

Σαρδάζω, μετὰ πικρίας γελῶ, κατὰ τοὺς Γραμματ. πρβ. σαρκάζω, σαρδωνίζω, Σαρδάνιος. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει, »Διεσαρδάνωτε, διεγέλατε,« ἀνὰ οὗ ὁ Σουίδ. »Διεσαρδάνιτεν ἔχει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Διεσαρκωνήτα.« καὶ ἐκ τούτου »Διεσαρκωνισμα.« καὶ »Διεσαρώνησε, διέσυρε, κατεγέλασε, οἱ δὲ διέλυσεν· ἡ τελευταία ἑρμηνεία ἁρμόζει εἰς τὸ Σαίρω, Σάρων, Σκρωνίζω. Ἡ γραφὴ ἄρα κλονεῖται εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἀγνοουμένην ῥητὴν μεταξὺ τοῦ, διατερδάνω, διατερδωνίζω, διατερδωνίζω, καὶ τοῦ, διατερκωνίζω.

Σαρδάνειος, ία, ιον, ὅθεν »Σαρδάνιος γέλως«, τὸ μετ' ἀγριότητος καὶ καταφρονητικὸν σκώμμα, γέλοιον ἄνευ θυμοῦ πάθους, εἴτε πρὸς ἴδιαν βλάβην, εἴτε ἐν αἰτήσει πόνου τοῦ γελωῦντος αὐτοῦ, ὅταν φαίνηταί τις ὅτι γελᾷ μέν, ὅμως ἐν τῇ καρδίᾳ του κακὰ μελετᾷ. ὅθεν »Σαρδάνιον γελᾶν, γελῶ ἀγρίως ἢ μὲ θυμὸν, κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Ψ, 302. πρβ. Schaef. Bos ell. pag. 73. Ἄλλοι γράφουσι Σαρδόνιος, ία, ιον, ἴδε τοῦτο.

Σαρδίνη, ἡ. Ὁ ἰχθὺς, Σαρδέλλα παρ' ἡμῖν λεγόμενος. Ζήτ. Σάρδα Παρ' Ἀθηναίῳ, σελ. 328. »Σαρδίνους« λέγεται.

Σαρδῖνος, ὁ, = σαρδίνη.

Σάρδινος, ίνη, ινον, ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις. 2) ταὐτὸν τῷ, Σάρδιος, ὁ, ἡ »Λίθος Σάρδιος« ταὐτὸν τῷ Σαρδὼ, ἀριθμ. 2. καὶ, Σάρδιον, τὸ, ὃ καὶ ζήτει.

Σάρδιον, τὸ. καὶ Σάρδιος, ὁ, »Αἱματόεντα σαρδία,« Ὀρφ. λίθ. ις'. 5. Κατὰ τὸν Θεόφραστον ἦτον ἡ διαφανὴς καὶ ἐρυθρὰ τιμία, ἤτοι εὐγενὴς λίθος, ἤτις καὶ Ἡλιακὴ, ἐλέγετο, ὁ δὲ ὑπομέλας, ἀρτενικὸς· ἀμφότεροι ἦσαν χρήσιμοι εἰς τσιγκλίδας καὶ εἰς δακτύλια· ὁ πρῶτος λέγεται ὑπὸ τῶν λιθολόγων carneolus, ὁ δὲ δεύτερος sarda. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Σάρδιος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις, εων, αἱ, καὶ Ἴων. Σάρδιες, ίων, αἱ· μητροπόλεως Λυδίης.

Σαρδόνειον, τὸ. Ζήτ. Σαρδὼν.

Σαρδόνιος, ία, ιον. ὅθεν »Σαρδόνιος γέλως, ὁ χλευαστικὸς γέλως ὀργιζομένου τινὸς, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενος γέλως, ἢ ὁ ἐπὶ κατακωμῳδήσει προσποιητὸς γέλως· ἄλλοι δὲ, παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων. Τινὲς πιράγουσι τοῦτο, μὲ ὀλίγην πιθανότητα, ἀπὸ τοῦ Σαρδόνιον, ὅπερ ἔστι βοτάνη τις θηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ, γυμνοῦσθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν, Ἡσύχ. Μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Τ, 302. »— μείνητε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Ὁ Σαρδόνιος οὗτος γέλως διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν καὶ Παροιμιογράφων· ὁ Φώτιος δὲ ἀναφέρων τὸ τοῦ Ὁμήρου λέγει, ὅτι ἐλέγετο ἐπὶ τοὺς ἐπὶ κακοῖς γελῶντας, παραβάλλων τὸ, »Μείνητε δὲ δίος Ὀδυσσεὺς Σαρδόνιον, μετὰ τοῦ ἐν Ἰλ. Ο, 101. »Ἦ δ' ἐγέλασε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ἐφρύσι κυανέῃσιν ἴαθῃ. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι ὅτι ἡ θηλητήριος αὕτη βοτάνη σελίνῳ ἐστὶν ὁμοφυὴς, ἐν Σαρδοῖ φυομένη, ἣν θέλουσιν εἶναι τὴν τοῦ Λιννάιου Ranunculus. Γράφεται ἔτι καὶ »Σαρδάνιον« ὡς ἐν Αἰθολογ. »Μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς« ἴδε φωτέρω. Ἡ παραγωγὴ

τούτου ὑπὸ τῶν παλαιῶν διαφόρως ἀποδίδοται· πιθανώτερα δὲ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ σαίρω, ὡς τὸ Σαρκάζω, καὶ ἐδήλου κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ σισκρότων, εἴτουν κεχηνότων τῶν χειλέων, εἴτ' ἐκ διαθέσεως, εἴτε καὶ μή, γιγόμενον γέλωτα.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, Πολύτιμος, ἤτοι τιμητὸς τις λίθος, ἐκ τοῦ σαρδίου καὶ ὄνυξ συγκείμενος, Πλίνιος λζ'. 6. Κατ' αὐτὸν κυρίως, ἔνεκεν τῶν συττατικῶν αὐτοῦ μερίων καὶ τοῦ χρώματος ἔστιν εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ ὄνυχος· καὶ καλεῖται μὲν Ὀνυξ, ὅταν ἡ ξανθὴ, ἡ μελαχρινὴ ἡ ἡ κεκλὴν βάσις ἔστι διάλευκος ῥαβδωτὴ τακτικῶς μετὰ λευκῶν φλεβῶν, ἡ ὅταν αὗται σχηματίζουσι, ποτὲ μὲν ῥάβδους, ποτὲ δὲ κηλίδας, ἄλλοτε δὲ ὀφθαλμούς, κύκλους καὶ ὠοειδῆ σχήματα. Ὅτε δὲ τὰ διάφορα ταῦτα χρώματα ἔκεινται εἰς τακτικὰς ἐπαλλήλους διαφυὰς καὶ πτυχάς, τὸ ἐνοῦτο τὸ ὑπομέλαν σάρδιον μετὰ τῆς λευκῆς πτυχῆς τακτικῶς, τ' τὰ ἐκαλεῖτο Σαρδόνυξ.

Σαρδώ, οῦς, ἡ· καὶ Σαρδών, όνος, ἡ· καὶ Σαρδώνη, ἡ. Ἡ ἤτοι Σαρδινία λεγομένη κατὰ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος κειμένη. 2) τιμία λίθος, πιθανῶς ταύτὸν τῷ, σάρδιον καὶ, σαρδόνυξ, Lobeck Φρυν. σ. 187.

Σαρδών, όνος, ἡ = Σαρδώ. 2) Ἡ ἀνωτέρα ὥα (τὸ γραντὶ) τοῦ κνημητικοῦ δικτύου, Ξενοφ. Κυν. ς. 9 «Πηγύων τὰς σχαλίδας μεταξὺ τῶν σαρδονικῶν, ὅπου ἄλλοι Σαρδόνιον γράφουσιν. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ε'. 31. ἔχει, «Τούτοις (δικτύοις) σαρδόνιες προσπλέκονται, ὅπερ ἐστὶν ὥα τοῦ δικτύου, μετὰ τὸν τελευταῖον βρόχον ἀνέχουσα τὸ δίκτυον, οὗπερ ἡ ὁ περίδρομος, ἡ ἐπίδρομος ταῖς σχαλίσι κατὰ τὸ διαιρῶν ἔπεστιν.

Σαρδωνίζω, = σαρδάζω.

Σαρδωνικός, ἡ, όν. ἡ, Σαρδώνιος, ία, ιον = σαρδάνιος, Σαρδόνιος.

Σαρδώνιος, φία, φιον (Σαρδώ) Σαρδόνιος, ἐκ τῆς Σαρδινίας.

Σάρι, τό. πλ. σάρια. Παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. ἱστορ. δ'. 9. καὶ Πλινίῳ ιγ'. 23. φυτόν τι τῆς Αἰγύπτου, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, ὅθεν «Σάρια, τὰ, τὰ ἐκ τῶν βλαστημάτων τοῦ Σάρι γινόμενα Σάρωθρα. Τὸ δὲ Σάρι φύεται μὲν ἐν τῷ ὕδατι περὶ τὰ ἕλη, ῥίζαν δὲ ἔχει σκληρὰν καὶ συνεστραμμένην, καὶ ἐξ αὐτῆς φύεται τὰ Σάρια καλούμενα.» Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Σάριν, καὶ Σάριον ἔχει.

Σαρίν, Ὀρνέου εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ, Ἡσύχ.

Σάρισσα, ἡ. Λογχη Μακεδονική. «Δόρυ μακρὸν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες, «Ἡσύχ. ὁ δὲ ἀνώνυμος ἐν Χειρογράφῳ Τακτικοῖς λέγειν, Σάρισσα, πηχῶν ἐστὶ δεκατεσσάρων· ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ Μακεδόνες. Pruelongae hastae, Livius λή. ὅθεν

*Σαρισσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, ἔχων, κρατῶν Μακεδονικὴν λογχην, Μακεδονικὸς λογχοφόρος.

Σαρκάζω, (σάρξ). Σχίζω, κατακόπτω, ἀφαιρῶ, ἀφελκω διὰ τῶν ὀδόντων τὰ κρέατα, ὡς οἱ κύνες, «Σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια, Ἀριστοφ. Εἰρ., ἔνθα ἑρμην. διὰ τοῦ «Τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτὰ τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται παρ' Ἱπποκράτ. ἐπὶ τῶν ποσφάγων ζώων, οἷον ὄνου, ἵππου, βοός, προβάτων, ἃ τινα ἀφέλκουσι καὶ ἁρπάζουσιν, ἤτοι ἀποσπῶσι τὸν χόρτον διὰ τῆς συσχίσεως τῶν χειλέων αὐτῶν, ὃ ἐστιν, ἄκροις τοῖς χείλεσιν συναγομένοις ἀποτίλλω τι, ξερρίζόνω, μαδῶ. «Σαρκάζουσι τὰ ἀμφέδοντα τῶν ποσφάγων.» 2) δαγκάνω τὰ χείλη ἀπὸ θυμόν, ὅθεν τὰ χείλη ἀποδάκνων εἰς καιρὸν ὀργῆς καὶ θυμοῦ, χλευάζω τοὺς ἄλλους, ἡ πικρίας λέγω κατ' αὐτῶν. Ὁ Στοβ ἐν Ἐκλ. (σελ. 222.) λέγει. «Σαρκάζειν ἐστὶν, εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος· ὁ δὲ Γαλην, ἐν Γλωσ. Ἱπκοκρ. ἔχει. «Σαρκάζειν, τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν σήξεως χλευάζειν· ὁ Σουϊδ. «Σαρκάζων, μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶν· καὶ «Σαρκάζοντες, ὑποσαστρόπες, καὶ ἀνείροντες τὸ στόμα ὥσπερ κυνίδια· ὁ Ἡσύχ «Σαρκάζει, μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ, ἀπὸ τοῦ Σεσκρίκα· καὶ, «Σαρκάσας, μετὰ πικρίας γελάσας, ἡ ῥῆμα τὰς τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας.

Σαρκασμοπτυκαμπτης, ου, ὁ (σαρκασμός, πίπτω, κάμπτω), Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστ. Βατρ. 966.

Σαρκασμός, ὁ (σαρκάζω, στμ. β'.) Τὸ σαρκάζειν, ἡ μετὰ πικρίας, ἤτοι ὀργῆς καὶ γέλωτος χλευή. «Χλευασμός, ὅτι παρὰ τὸ τῇ σαρκὶ δίκην ῥινίου ἐμφύεσθαι τοὺς χλευάζοντας οὕτω λέγεται, Εὐστάθ. ὅθεν

Σαρκαστικός, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ. κῶς). Εἰς σαρκασμὸν ἀνήκων, πικρῶς καὶ μετ' ὀργῆς χλευάζων.

Σαρκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σάρξ. Μικρὰ σάρξ, μικρὸν τμῆμα, ἕνα κομματάκι κρέατος.

Σαρκίζω, (σάρξ), = Σαρκάζω. Ἀφαιρῶ τὸ σέρμα, τὸ πετζί, ἐκδέρω, ὡς παρ' Ἡροδότ. δ'. 64. «Μετὰ δὲ σαρκίσας βοὸς πλευρὴ, δέψει τῇσι χερσὶ (τὸ δέρμα).

Σαρκικός, ἡ, όν, = σάρκινος. Ὁ σάρκα ἤτοι κρέας ἔχων ἄνθρωπος, ἀνήκων εἰς τὴν σάρκα, θεμελιωμένος εἰς τὴν ἄμεσον αἰσθητὴν ἐξωτερικὴν ἀντικειμένων, παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. συγγραφ. ἀντίκειται τῷ, πνευματικός. Ἐπίρ Σαρκικῶς, κατὰ σάρκα.

Σάρκινος, ίνη, ινον. (σάρξ). Ἐκ σαρκὸς ὤν, σάρκα ἤτοι σῶμα ἔχων, ἡ ἐκ σαρκὸς συνεστάμενος, Πολύβ. 2) κρεατώδης, σωματώδης ἄνθρωπος. 3) = σαρκικός, ἐναντ. τῷ, πνευματικός.

Σαρκίον, τό. ταὐτὸν τῷ, Σαρκίδιον, ὑποκ. τοῦ σάρξ.

Σαρκοβορέω, ῶ. Σάρκα τρώγω, ἐκ τοῦ

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). ὁ σάρκας, ἤτοι κρέατα τρώγων. «Ζῶα, ὄρνεα σαρκοβόρα, Γρηγόρ.

Σαρκοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω), ταὐτὸν τῷ, Σαρκοβόρος, Εὐριπ. καὶ Στοβ. ψυσ. σελ. 242.

Σαρκογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ σαρκὸς γεννημένος, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σαρκοδαϊκής, ές, ὁ, ἡ (δάϊκω). Ὁ σάρκας ἤτοι κρέατα, δαγκάνων, τρώγων. Σίξτος Ἐμπ. β'. 31. καὶ 3'. 15.

Σαρκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος σαρκὸς ἔχων.

*Σαρκόθλεξις, εως, ἡ, καὶ

Σαρκόθλασμα, τό. (θλάω). Θλάσμα, κτύπημα, ζουλισμα τῆς σαρκὸς, contusion, Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκοκήλη, ἡ (κήλη). Σειρῶδης καὶ παχεῖα ἐπ' ὀσχέῳ διάθεσις, τὸ περὶ τοὺς ὄρχεις σάρκωμα, πρίσμα, Πολυδ.

Σαρκοκόλλα, ἡ (κόλλα). Παρὰ Διοσκορ. γ'. 199. καὶ Πλινίῳ ιγ'. 10. Κόμμι τι, ἡ ῥητίνη, ἐκ Περσίας ἐρχόμενον. «Ἡ δὲ Σαρκοκόλλα ἐστὶ δάκρυον δένδρου γινομένου ἐν Περσίδι, ὁμοιος λιβανωτῷ λεπτῷ.

Σαρκολαβίς, ίδος, ἡ καὶ Σαρκελάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὄργανον χειρουργικὸν, δι' οὗ λαμβάνεται καὶ πιάνεται τὸ κρέας, pincette Παῦλ. Αἰγ. ς'. καὶ Ἱπιατρ. «Καὶ τὴν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τὴν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλίῳ.» (– υ υ υ)

Σαρκολάτρις ιδος, ὁ, ἡ (λάτρις). Τὴν σάρκα λατρεύων, σεβόμενος, Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Σαρκολιπής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω). Κατὰ τὴν σάρκα ἔλλειπης, γεγυμνωμένος σαρκός, ὄζων ἰσχνός, λεπτός, λιγνός, ξηρός, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 230.

Σαρκόμφαλον, τό (ὀμφαλός). Αὔξημα (οἴδημα, φῦμα), σάρκωμα κατὰ τὸν ὀμφαλόν, πάθος τι.

Σαρκοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μετὰ σαρκὸς πεπηγμένος, συντεθειμένος, ἤ ὁ πεπηγυῖαν σάρκα ἔχων· πολύσαρκος, σαρκώδης, Μελέαγρ. ἀρ. 117.

Σαρκοποιέω, ῶ. Σάρκα ποιῶ, ἤτοι μεταβάλλω εἰς σάρκα, τρέφω, σαρκόνω, ἡ κάμνω ἐκ κρέατος. «Τὸν ἄνθρωπον σαρκοποιεῖν», Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Σαρκοποιός, ὁ, ἡ. Σάρκα ποιῶν, ἡ γενῶν, ἡ προξενῶν· ὁ σαρκόνων τί, κάμνων ἢ μεταβάλλων εἰς κρέας· ὁ κάμνων σαρκώδη, καὶ τροπ. ἐπὶ ζώων, παχύνων αὐτὰ, κάμνων σιτευτὰ, παχέα.

Σαρκόπυος, ὁ, ἡ (σάρξ, πῦον). Ἔμπυον μετὰ σαρκὸς ἔχων, ἤ οὗ τινος ἡ σάρξ πλήρης ἐμπύου ἐστὶ. ὅθεν

Σαρκοπυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὅμοιος τῷ Σαρκοπύῳ, ἤτοι ἐμπυασμένῳ κρεατι.

Σαρκορρίζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Σαρκώδη ῥίζαν ἔχων.

Σαρκοσχίζω. (σχίζω). Τὴν σάρκα σχίζω.

Σαρκοτοκέω, ῶ (τόκος) Σάρκα τίκτω. Παῦλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. «Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται», ἡ ἄρκτος γεννᾶται ὡς ἓν τμῆμα, κουβάρι κρέατος, ἄμορφος δηλαδή. Ὁ Σουϊδ. ἐν Λ. Σάρκινος ἀναφέρει ἐκ τινος συγγραφέως καὶ ἄλλην γραφὴν «Σαρκοτικτέω».

Σαρκοτροφέω, ῶ. Μ. ἤτω (τρέφω). Τὴν σάρκα, ἤτοι τὸ σῶμά μου τρέφω καὶ περιποιοῦμαι, Γρηγόρ. Ναζ.

Σαρκοφαγέω, Μ. ἤτω, (σαρκοφάγος). Σάρκα τρώγω, σαρκοφάγος εἰμί, μέλη σχίζω, ξεσχίζω, πληγόω Μελεαγρ. 93. ὅθεν

Σαρκοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν σάρκας, κρεωφαγία· τὸ φαγητὸν ἐκ κρέατος, Πλουτ.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν.) Σάρκας, κρέατα τρώγων, τροφὴν ἐκ κρεάτων ἔχων, κρεωφάγος, Πλούταρχ. προβλ. Ῥωμ. «Δικαιότατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων· μεταφορικῶς δέ, ταὐτὸν τῷ, Δημοβόρος 2) ἰδιαιτ. «Λίθος σαρκοφάγος», ἐλέγετο λίθος τις, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τάφους, καὶ ἐνέθεσαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ὅττις καταφθείρων αὐτὰ, μετέβαλλεν εἰς κονίαν· καὶ ἐντεῦθεν «Σαρκοφάγος, ἡ, προσυπακ. σορὸς, ἡ ἐκ τούτου τοῦ λίθου κατεσκευασμένη σορὸς (τάφος)· οὗτος ὁ λίθος λέγεται ἔτι καὶ «Ἄλτσιος λίθος» ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλτσου, πλησίον τῆς Τρωάδος, ἔνθα εὑρίσκετο τὸ κάλλιστον εἶδος τούτου τοῦ τιτανώδους λίθου· ὑστερώτερον δὲ καταχρ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν «Σαρκοφάγος» καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης σορου, ἤτοι τάφ. Ὅτι δὲ ὁ λίθος οὗτος ἦν τιτανώδης, σημειοῖ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ πυρος, ἔνθα λέγει, ὅτι ἐκ τούτου ἄκαιον τὴν τίτανον, ἄβρεστον.

Σαρκοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύομαι). Φαινόμενος ὡς κρέας, ἢ ἔχων τοιαύτην ὄψιν· ἢ ἔχων σαρκὸς ἐπιδερμίδα, ἢ ἐπιφάνειαν, Σέξτ. Ἐμπ. ά. ιδ'. 50. «Ζῶα σαρκοφυῆ, τὰ κρέας ἔχοντα ὡς ἔνδυμα, σαρκοφόρα, ἢ τὰ κρεατώδη ἐπιφάνειαν ἢ δερμα ἔχοντα, ἐκ τοῦ Σάρκα καὶ, Φύομαι.

Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων, ἢ κατατρώγων τὴν σάρκα, Ὀρφ

Σαρκοφορέω, ῶ. Σάρκα φέρω, ἤτοι σῶμα ἔχω· ἐκ τοῦ

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σάρκα φέρων, ἡ φορῶν, ἐνδεδυμένος, ὁ τωμα ἔχων.

Σαρκοφυέω (φύω). Σάρκα, κρέας ἢ σῶμα γεννῶ, παράγω, κάμνω ν' αὐξάνῃ κρέας, Ἱππ. ὄφει

Σαρκοφυΐα, ἡ. Τὸ ποιεῖν σάρκα. 2) τῆς σαρκὸς γένησις, ἡ προσθήκη, αὔξησις σαρκός.

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ σάρκινα φύλλα ἔχων.

Σαρκόω, ὦ (σάρξ). Σάρκινον ἢ σαρκώδη ποιῶ, σάρκα γεννῶ, προξενῶ, σιρκόνω. 2) πληγήν τινα μετὰ σαρκὸς, ἤτοι κρέατος, ἀποπληρῶ ἐν τῷ ἰᾶσθαι, σαρκόνω. Παθ. σαρκοῦμαι, σάρκα φορῶ, λαμβάνω σῶμα, ἀνθρωπος γίνομαι, Ἐκκλησ.

Σαρκώδης, εος, ὁ, ἡ, = σαρκοειδής. Κρεατώδης, ἡ πλήρης σαρκὸς, κρεάτων. «Θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεσσι», Ἡροδ. 3, 9.

Σάρκωμα, ατος, τὸ (σαρκόω). Οἴδημα ἢ αὔξημα, ἔκφυμα ἐκ κρέατος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ὡς σμίλαξ αὐξανόμενον, πρίσμα, ἢ τῆς σαρκὸς αὔξησις.

Σαρκωσις, εως, ἡ (σαρκόω), ταὐτὸν τῷ, Σάρκωμα· ἔστι δὲ καὶ τὸ σαρκοῦσθαι, ἤτοι σάρκα, σῶμα, λαμβάνειν, ἀποκτᾶν· ὄθεν

Σαρκωτικός, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ αὐξάνειν τὴν σάρκα, τὸ σιρκόνειν, ἢ κρέας ἀποκτᾶν ποιεῖν, ἰα κάμνῃ ν' αὐξάνῃ κρέας.

Σάρμα, τὸ (σαίρω), ταὐτὸν τῷ, χάσμα. Τρύπα, τρώγλη, ὀπὴ τῆς γῆς. 2) ταὐτὸν τῷ, σαρμός· ὄθεν

Σαρμεύω, ἐν Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἀμφ. σημασ.

Σαρμός, ὁ (σαίρω). Σωρὸς ἐκ σκυπιδίων, πᾶν εἴτι ἐσκυπίσθη εἰς ἕνα σωρὸν, σκυπίδια, ἄμμος, κόπρος, Ἡσυχ.

Σάρξ, σαρκός, ἡ. Τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων κρέας. Ὅμ., ὅστις σ.νήθ. τῷ πληθ. χρῆται, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 450. τῷ ἑνικῷ, ἔνθα ἐννοεῖται ἐν μόνον σαρκινον μέρος, ὁ παχὺς μῦς (musculus) εἰς τὸ ἔσωθεν μέρος τοῦ μηροῦ· τὸ δὲ πληθ. τότε μάλιστα ἐν χρήσει, ὅτε ὁ λόγος περὶ ὅλων τῶν ὀγκων καὶ τοῦ συστήματος ἢ μυόνων τοῦ σώματος ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 293. Λ, 218. Σ, 77. καὶ Ἰλ. Θ, 389. καὶ Ν, 832. «Ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς δημῷ καὶ πιέρι σαρκὶ» σύμπ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσ. καὶ κατὰ πληθ., ὡς Ἰλ. 383. «Αἱ δὲ τέρεες αἱ κενεαὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγορὰς εἶσιν» ὄθεν παρὰ τοῖς Μεταγνωστ., σάρκες = σῶμα, κορμί· Δωρ. καὶ Αἰολ. λέγεται, πλέον ἀναλόγως τῷ ἑτέρῳ, σάρξ, ρκος, ἡ, παρὰ τὸ, τυρκ, καθὼς φαίνεται, ὅτι ἀποτύρεται δέρμα ἀπὸ τῶν σαρκῶν. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἐρέξεις σαρκικαί, ἐπιθυμίαι· ἢ διεφθαρμένη φύσις· ὁ κόσμος· καὶ παρὰ Ματθ. κδ'. ἀντὶ τοῦ, Ἀνθρωπότης, «Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ».

Σάρον, τὸ, = σάρος, Ἡσύχ. (οὐχὶ σαρὸν, Lobeck. Φρυν. σ. 88.)

Σάρος, ὁ (σαίρω). Σάρωθρον, σκοῦπα. 2) κόπρος, (σκυπίδων ἢ σκυπιδίων), ἀποκάθαρμα, περίψημα. 3) Πᾶν τὸ περισκυπιζόμενον ἢ τῇ δὲ αἰρετὸν συμβαλλόμενον καὶ ἀδούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, κτ. «Πόντου κηλὲν σάρον», Καλλίμ. Ἴαμ. εἰς Δῆλ. 225. ἀντὶ τοῦ, ἔκπλημμα, ἀπόβλημα, ὃ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα· ἢ κάλλιον. τὸ ὑπὸ τοῦ κλύδωνος καὶ τῶν κυμάτων ὧδε κἀκεῖσε περιφερόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐν στίχ. 389. λέγει· «Διπλοῦν μεταξὺ χειμάῤῥων ταρσούμενον», ὅ ἐστι, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., κλυδωνιζόμενον. 3) κωμικῶς, ἡ γραῦς, τρόπον τινὰ παλαιφαύλων τῆς οἰκίας, ὡς ὁ Ἴων ἐν Ἀργείοις (παρ' Ἡσυχίῳ) καλεῖ «Παλαιὸν οἰκίας σάρον», τὴν γραῦν (οὐ γραπτέον εὐθύνους σάρ.)· ὄθεν

Σαρόω, ὦ, Μ. οὖτω (σαίρω), Σαρῶσω, σκουπίζω, φιλοκαλῶ, κορῶ, ἢ πατρεύω, κοσμίζω (τὴν οἰκίαν), ὅθεν «Ἐσεσαρωμένος οἶκος, σκουπισμένος, Ματθ. 16. 2) ἐπὶ κλύδωνος τροπ. ἀντὶ τοῦ, ὧδε κἀκεῖσε περιφέρω, διώκω, Λυκόφρ. 389. (ὡς τόσον ὑπάρχει τὸ σαρόω μὴ Ἀττική, νεωτέρα καὶ χειροτέρα λέξις παρὰ τὸ σαίρω, Lobeck Φρυν. σλ. 83., οὐχὶ δὲ, καθὼς τοῦτο, μόνον κατὰ τὸ ἐνεργ., ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παθ. ἐνχρηστον, Λυκοῦργ. 389.)

Σάρπη, ἡ, = σαλπη.

Σαρπίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, Σάρπη.

Σάρπος, ὁ. Ξύλινον κιβώτιον, κιβωτὸς, σανδούκιον, 2) ξύλινος εἰκὼν, παρὰ Βιθυνοῖς, Ἡσύχ ἄλλως καὶ, μόσυν, λέγεται.

Σαρῶ, Μελ. τοῦ σαίρω.

Σάρωθρον, τό (σαρόω). Ἐργαλεῖον ἐκ φρυγάνων ἢ σπάρτων ἢ ἄλλων τοιούτων κατασκευασμένον, δι' οὗ σαρούμεθα, ἤτοι φιλοκαλοῦμεν καὶ καθαρίζομεν τὰ δωμάτια τῶν οἴκων, τὴν αὐλὴν, κ. τ. τ. Σκοῦπα (ἐκ τοῦ Λατιν. Scopa, φιλοκάλιον.)

Σάρωμα, ατος, τὸ (σαρόω). Τὸ σκουπιτμένον· ἔστι δὲ καὶ τὸ, κόρημα, σκουπίδιον· Ζήτ. Σάρος, ἀριθμ. 2. Ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ, Σάρωσις.

Σάρων, ωνος, ὁ. Δάγκος· κατά τινας δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσυχ. πιθανῶς εἰρῆται ἀπὸ τοῦ σαίρω, τὸ χαίνω.

Σαρωνίς, ίδος, ἡ (σαίρω) Ἡ παλαιὰ καὶ κούφια, ἢ σαπισμένη ἐρυς, Ἡσυχ. «Σαρωνίδες, αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες», Πλίν. ἰδ'. 5. Καλλίμ. εἰς Δία 22. Παρθέν. ια' «Κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος».

Σάρωσις, εως. ἡ (σαρόω). Τὸ σαροῦν, σκοπίζειν, καὶ = σάρωμα, σκούπισμα.

Σαρωτής, οῦ, ὁ (σαρόω). Ὅστις σαροῖ, σαρώσει, σκουπίζει, φυκαλεῖ, πατρεύει, καθαίρει, Γλωσσ. Στεφ.

*Σάρωτρον, τὸ, = σάρωθρον, Lobeck Φρυν. σελ. 131

Σάσσω· Ζήτ. Σαττω.

Σατές. ἡ, Σάτες, Δωρικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, σητὲς, Σῆτες, τῆτες, Ἐρέτιος, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, τοῦτον τὸν χρόνον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σατεῖς, τὸ ἐπ' ἔτος· Δωριεῖς· ἔνθα γραπτέον «Σατέως· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ «Σητείους, νέους· καὶ «Τῆτες», ἐν τῷ δὲ τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς, Σατές, φασιν. Ὁ Ἐζεκίας Σταγχόμιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀριστοφάνην σημειώσεσιν ἀναφέρει ἐκ τῶν Σικελικῶν Ἐπιγραφῶν «Εἰς τὸν σατὶς ἐνιαυτόν».

Σατίνη, ἡ (ἐκ τοῦ, σάτις, ὅ ἐστι, καθίστις, παρὰ Παφίοις). Ἀμάξι διὰ μάχην, Ὁμηρ. ἐν Ἴλ. Ἀφροδ. δ'. 13. Εὐριπ. Ἠλ. 1327. καὶ ἐν γένει, φορτηγὸς ἅμαξα, Muhlhorn Ἀνακρέοντ. σελ. 227.

Σάτον, τό. Σιτικὸν μέτρον Ἑβραίων, Ἁγ. Γρ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ «Σίτων, μοδίος γεμοῦν, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν.

Σατραπεία, ἡ. Τὸ ἄξίωμα, ἢ ἡ ἐπαρχία τοῦ σατράπου, Ἴων σατραπηίη, Ἡροδοτ. γ'. 89. «Πιείητας δὲ ταύτην (τὴν Δερσίδα) ἐν Πέρσῃσι ἀρχὰς κατεστήκατο εἴκοσι, τὰς αὐτοὶ καλέουσι σατραπηίας» ἐκ τοῦ

Σατραπεύω. Σατράπης εἰμὶ. 2) ἐνεργ. ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ ἐπαρχίαν τινὰ ὡς σατράπης· αἴτ. ἢ καὶ γενικ. ἐν γένει, διοικῶ, ἐξουσιάζω. Χώρην σατραπεύειν, Ξενοφ. Ἀνάβ α'. ζ'. 6. ἐν γ'. δ'. 31. «Χώρας σατραπεύειν».

Σατράπης, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας· ἔστι δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσική, καὶ σημαίνει ἀρχηγὸν, στρατηγὸς, στρατηλάτης· ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Πατσᾶς. Κατά τινας ἡ λέξις παρὰ Πέρσαις ἐλέγετο, Ἀξανδρίπαν, ὅθεν τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ «Ἐξατράκην», καὶ ἄλλους δὲ «Σιαχβαρβὰν (Schachdarban) ὅ ἐστι, βασιλικὸς θυρωρὸς (Καπουτζῆμπασης, Τουρκ.). Οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς τὸ συντομώτερον διώκοντες, διέφθειραν τὴν λέξιν. Παρὰ Ξενοφῶντι λέγεται, «Ἰέναι ἐπὶ τὰς χώρας σατράπην», ὡς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπάγειν· ἀπὸ δὲ τῶν μέρους τοῦ βασιλέως, «Ποιεῖν, καθιστάναι, πέμπειν, ἐκπέμπειν, καταπέμπειν σατράπην» καὶ ἐν Κύρουπ. ἡ. ζ'. 3. «Σοὶ δὲ σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων». 2) ἐν γένει, ἔγκριτος, μεγάλος τις αὐθέντης, μαγιστὰν, συνυπερμαινομένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερηφάνου, ἀλαζόνος καὶ ἀβροδιαίτου. (υ υ –)· ὄθεν

Σατραπικός, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς σατράπην ἀνήκων, κατὰ τὸ ἦθος τοῦ σατράπου. Παρὰ Παυσανίᾳ ζ'. 25. ὠνομάζετο οὕτω καὶ εἷς τῶν Κορυβάντων.

Σάτρης, ου, ὁ. Ὁ Φώτιος ἔχει, «Σατραι, σατράπαι· καὶ, Αἰθιόπων γένος».

Σάττω, ἤ, Σάτσω, Μ. ξω. Συσκευάζω, στοιβάζω, βάλλω πολλὰ πράγματα μαζὶ καὶ σφικτά. 1) ἐπὶ πολεμιστῶν καὶ στρατιωτῶν, δίδω εἰς αὐτοὺς ὅλην τὴν πανοπλίαν καὶ τοὺς ἐνδύω, καθοπλίζω ἐντελῶς ἢ ἑτοιμάζω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ὅπλα, Ἡροδ. ὅστις χρῆται ἀεὶ τῷ γ'. πληθ. ὑπερτλ. παθ. Ἰων. ἐστάχατο, ὡς ἐν ζ'. 62. λέγει, «Τρηκίους δὲ κατάπερ Πέρσαι ἐστάχατο» καὶ 70. «Κατάπερ Ἰνδοὶ ἐστάχατο» καὶ 73 «Ἀρμένιοι δὲ κατάπερ Φρύγες ἐστάχατο» καὶ 86 «Ἰνδοὶ δὲ σκευὴν μὲν ἐστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ» καὶ τοῦ Θεοκρίτ. ἐν ιζ'. 94. «Πολλοὶ δ' ἵππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται Χιλίῳ μαρμαίροντες σεσαγμένοι ἀστεροπῇσιν», ἔνθα τὸ σχῆμα οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, ὁπλίζω, καθοπλίζω, ἁρματόνω, ὅπλα περιβάλλω ἐπὶ τοῦ σώματος, ἑτοιμάζω, πρβ. σχῆ. β) ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἑτοιμάζω, φορτόνω τινὰ ἢ προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ χρειώδη ἱματίων, τροφῆς κ. τ. π. «Τόσοι σάττειν», προμηθεύω μὲ ἀρκετὸν νερόν, Wess. Ἡρόδ. 3, 7. 2) ἐπὶ ζώων τῆς καβάλλας, τῆς ἡμέρης ἢ τοῦ κουβαλεῖν, φορτόνω, σε λίνω, σαμαρόνω, ἵππους, ὄνους, ἡμιόνους ἢ βοᾶς προμηθεύω μὲ τὰ σάγματα, ἢ καὶ σὺν τοῖς σάγμασιν ἐπιτίθημι ἐπ' αὐτοῖς τὰ φορτία, τὰ προμηθεύω μὲ τὸ φόρτωμά των, καὶ ἐντεῦθεν «Σάγμα, τον, τὸ σαγμάριον, καὶ τὸ ἐπὶ τούτου βίρος, ἤτοι τὸ φόρτωμα, πρβ. σάγμα. 3) παρεγχμίζω, ἐλίβω, συνελίβω. πατῶ, ὅ ἐστι, μετὰ δυνάμεως ἐλίβωτι ἴνα παρεγχμισθῇ ἢ νὰ συσταλθῇ καὶ σφιχτὰ συμμαζωχθῇ, νὰ γίνῃ συνεσφιγμένον, καὶ στερεὸν, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, πληρόω, ὅλως γεμίζω μὲ τί, τινὸς, ἐξαίρ. πολλάκις ἐν τῷ παθητ. παρατ., ὡς παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 18. «Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, πλοῦτου πεπληρωμένη, γεμάτη, φορτωμένη· οὕτω καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 641. «Πνεύματων σεσαγμένοι» ἔνθ' ὅτε δὲ καὶ μετὰ δοτ., ὡς παρὰ Λουκ. «Ἀγγεῖον ὕδατι σεσαγμένον», ἤτοι γεμᾶτο. β) σάττειν εἴς τι, στοιβάζω, βάλλω τί μέσα διὰ νὰ γεμίσῃ, ὡς «Σάττειν εἰς ἀγγεῖα. Πολυβ. γ) ἰδιωτ. γεμίζω μὲ φαγητὸν καὶ ποτὸν, χορτάζω, ὡς πίμπλημι καὶ πλησιόω 4) στοιβάζω τί στερεᾷ, ἐλίβω τί ἢ ζουλίζω, ἢ τὸ πατῶ διὰ νὰ γίνῃ σφικτότερον, μετὰ εἴς τι πρᾶγμα, ἢ κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. ἐν Οἰκονομ. ιδ'. 11. «Σάττειν ἂν (τὴν γῆν) περὶ τὸ φυτόν; σάττοιμι ἄν, εἰ μὲν γὰρ σεσαγμένον εἴη, ζουλίζω, πατῶ τὴν γῆν περὶ τὸ φυτὸν, ὥστε γίνεται συσταγμένη καὶ στερεά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Πατῶ τὸ περὶ τὸ φυτὸν χῶμα· οὕτω καὶ ἐπὶ πράγματος τινὸς, ὅπερ ἐμβάλλομεν εἰς ἀγγεῖον, ἢ εἰς θύλακα, εἰς τάκκον, καὶ πατοῦμεν αὐτὸ διὰ τῶν ποδῶν ἢ διὰ τῶν χειρῶν πιέζομεν, ἵνα στερεῶς ἐμβληθῇ ἐν αὐτῷ. Παθ. σάττεται, πατεῖται, συμπίπτει, πίπτει εἰς τὸ βάθος, κατακάθηται, χαμηλώνει. — Φαίνεται, ὅτι τὸν ἐνεστῶτα σάττω δὲν μετεχειρίσθη κανεὶς συγ-

γραφεύς. (Ἐκ τοῦ σάττω παράγεται τὸ, σάκκος, σάκος, σάγος, σαγή, σάγμα.) ἐστι δὲ τὸ σάττω, σάτνω, καὶ σάζω, κατά τινα Διάλεκτον, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, ϑάσω, ϑάζω, ϑίω, τίϑημι· ὅϑεν καὶ ἡ σημαντὶς τοῦ ὀνίζω, ὡς καὶ τὸ, στέλλω, καὶ ἐντεῦϑεν καὶ τὰ Γερμανικὰ, satt, saettigen, καὶ sattel, sattain.

* Σατύρα, ἡ. Λατιν. = παροψὶς τις πλήρης σταφίδων καὶ τῶν τοιούτων, Οὐίρρ καὶ Ἡσυχ., ὅϑεν, ὡς νομίζουσι, προέρχεται τὸ Λατ. Satyra ἢ Satura, μικτόν τι ποίημα. Ὡς τοῦτον εὖρον οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ σατυρᾷ συγγένειαν τῇ Ἑλληνικῇ σατυρικῇ ποιήσει. 2) ὡς ϑηλ. τοῦ Σατυρος, = καταφερὴς, Ἡσυχ. = πόρνη. Εὐστάϑ. ὅϑεν ἐπίϑ. πολλῶν ἑταιρῶν.

Σατυρία, ἡ. Εἶδος ἐδέσματος ἀπό τινος φυτοῦ ἅμμ.

Σατυρίας, ου, ὁ = σατυριάτης, 4. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. γεν. δ. 3., κοσμημά τι περὶ τὸ σῶμα, ὁπότε μάλιστα τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γέμει ῥόζων καὶ ἕλκων, ὅμοιον τῷ σατύρῳ. «Παραπλήσιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ νόσημα τὸ καλούμενον Σατυρίας· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ διὰ ῥεύματος ἢ πνεύματος ἀπήπτου πλήϑος, εἰς τὰ μόρια τοῦ προσώπου παραπεσόντος, ἄλλου ζώου καὶ σατύρου φαίνεται τὸ πρόσωπον». Τοῦτο τὸ νόσημα μετὰ ταῦτα ὠνόμασται, Ἐλεφαντίασις, ἤτις ἐξαιρέτως διὰ τῶν οἰδημάτων, σαρκωμάτων, ἀκρωμάτων, (ῥόζων, πριαμάτων) καὶ ἑλκῶν, ἀτιμάζει τὸ πρόσωπον. Ὁ Γαλην. (Alt. Hab. στλ. 210.) λέγει, «Τὸ σύμπαν ὅμοιος τοῖς σατύροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίγνονται».

Σατυρίασις, ἡ (Σατυρος). Πάϑος τι κατὰ τὸ ἀνδρεῖον μόριον, ὁπότε ὁ πάσχων ἐλίττει μεγίλην πρὸς τὰ ἀφροδίτια, καὶ τὸ μόριον μετὰ φλεγμάτικης ὀγκώσεως καὶ ἐντάσεως ἔχει. Οἱ Ἰατροὶ διαφέρουσι τὴν Σατυρίασιν ἀπὸ τοῦ Πριαπισμοῦ, περὶ οὗ ὁ Γαληνὸς ἐν Σ. κατὰ τοπ. λέγει· «Ὁ πριαπισμὸς, αὔξησις αἰδοίου ἐστὶ μόνιμος εἰς μῆκός τε καὶ κύκλου ὄγκωσιν, χωρὶς τῆς εἰς τὰ ἀφροδίτια ὁρμῆς· ὁ δὲ Παῦλος ὁ Αἰγιν. ἐν γ'. περὶ τοῦ ἄλλου λέγει, «Ἡ σατυρίασις ἐστὶ παλμὸς τοῦ αἰδοίου φλεγμονώδει τινὶ διαϑέσει τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, ἀσήμους μὲν ἐντάσεως». 2) Οἴδημα, πρῆσμον τῶν περωτίδων ἀδένων, Γαλην. λέγεται καὶ, σατυριασμὸς καὶ σατυρισμός. «Σατυρισμοὶ, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις, ἡδυπνοίας. 3) πάϑος τι, καϑ' ὃ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ σατύρου. 4) = σατυρίας, καὶ παρὰ τοῖς Μιταγν. ἐλεφαντίασις, Γαλην. «Ἔστι δὲ ὁ Ἐλέφας πάϑος, τραχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον παρασκευάζον, καὶ πελιδνὸν τὸ χρῶμα, καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀναβρύσκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα, καὶ ἰχῶρι ἀρίϑμητοι πελίδνοι καὶ ὑπωδύνῳ· καὶ ἀλλοιοῦ ὁ κύτος. «Μελαγχολικὸν πάϑος καὶ ὁ Ἐλέφας ἐστὶ, τὴν μὲν πρώτην γένεσιν ἐξ αἵματος ἴσχων μελαγχολικοῦ, τῷ χρόνῳ δὲ πλεῖον ἡ μέλαινα γένεσις τοῦ αἵματος, ἡδέα δυσωδέως εἶπε καὶ ἀπεχθεῖς ἰδεῖν, ἔνιοις δὲ αὐτῶν καὶ ἄνοια συμπίπτει. Τοῦτο δὲ πάϑος ἀρχόμενον ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, ἐπειδὴ τοῖς σατύροις ὅμοιοι γίνονται τὸ πρόσωπον. Ἔνιοι δὲ τὰς κατὰ τοὺς κριτῆρους ἐξοχὰς ὀτιώδεις οὕτω καλοῦσι. Γίνονται δὲ καὶ κατ' ἄλλα μόρια τοιαῦται τῶν ὀπτῶν ἐξοχαὶ, καὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἐξοπτώσεις ἔνιοι, καλλίστη καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἐντάσεις τῶν αἰδοίων, μὴ καϑεστώσας, τινὲς ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, τινὲς δὲ καὶ Πριαπισμόν. (L).

Σατυριασμός, ὁ. = σατυρίασις.

* Σατυριάω. Πάσχω σατυρίασιν, ἔχω τοῦτο τὸ πάϑος.

Σατυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Σάτυρος.

Σατυρίζω. Παίζω ἢ παρασταίνω ἕνα Σάτυρον. 2) οὐδετ. Σατύρου διάϑεσιν, φυτικὴν ὁρμὴν ἔχω, ὅ ἐστι, λάγνος, ἀσελγὴς εἰμί· ἅμφ. ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ 52.

Σατυρικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ. -κῶς) (Σάτυρος). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν σάτυρον, λάγνος, ἀσελγὴς. 2) ἀνήκων, ἴδιον ἢ πρέπων εἰς Σατυρικὸν παιγνίδιον, δρᾶμα, ὑποκριτήν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Ἄνϑρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις· οὕτω καὶ εἰς Γάλβ. «Ὀρχήσεις σατυρικάς. «Δρᾶμα σατυρικόν». Ζήτ. ἐν τῷ, Σάτυρος.

Σατύριον, τό. Τετράποδόν τι ζῶον, ἐν ὕδατι διατρίβον, Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ. 5., ἔνϑα τὸ τῶν Μεδίκων Χειρόγραφ. «Σατείριον ἔχει· καὶ ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστανὸς ἐν κεφ. 54. «Τὸ σατήριον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ σατηρικὰ ἐνδύματα, ἔχει. 2) εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 143. λέγεται ἔτι καὶ, Τρίφυλλον, οὗ τινος τὸ δεύτερον εἶδος (κεφ. 144.) «Ἐρυϑρόνιον καλεῖται, μετὰ βολβοειδῶν ῥιζῶν, καὶ πρὸς ἀφροδισιαστικὰς παρορμητικόν· ἴσως ταύτον ἐστὶ τῷ Βολβὸς, ἢ Ὄρχις Λιν., Πλούταρχ. «Σατύρια προτάγοντα κιεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς».

Σατυρίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Σάτυρος, Θεόκριτ.

Σατυρισμός, = Σατυρίασις.

Σατυριστὴς, οῦ, ὁ (σατυρίζω). Σκηνικὸς, ὑποκριτὴς τῶν Σατύρων, ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι· ἐν γένει, ὁ παρόντων ἕνα Σάτυρον. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. ἔχει, «χορὸς σατυριστῶν» ὁ δὲ Ἡσυχ. «Σάτυρος, χορευτής».

Σατυρογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ σατύρους, ἢ σατυρικὰ γράφων, Διογ. Λαέρτ.

Σάτυρος, ὁ. Οἱ Σάτυροι περιγράφονται καὶ ζωγραφίζονται ὡς σύντροφοι καὶ ἀκόλουϑοι τοῦ Βάκχου, μετὰ αἰτίων μακρῶν καὶ σουβλήρων, μετὰ οὐρᾶς καὶ αἰγείων ποδῶν καὶ μικρῶν κερατοειδῶν ἐξοχωτικῶν ὀπίσϑεν τῶν ὠτίων, πρὸς οὓς καὶ ἀποδίδουσι τὴν ζωϊκὴν ἀσέλγειαν καὶ λαγνείαν· παρὰ τὴν Σίϑην· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος (εἰς Συμπόσ.) ἔχει· «Σάτυροι, Διονύσου ὀπαδοὶ καὶ οὗτοι, οἱ διὰ τὸ ἐν ὄρεσιν οἰκεῖν ἀλουτοῦντες τρίχας καὶ τρίχας νομιζόμενοι ἔχειν παραδίδονται, καὶ ταύτῃ καλεῖσϑαι ἀπὸ τοῦ Σατυρίσκου τῷ οἴῳ, τουτέστι κεχηνέναι, φιλοῦσι γὰρ αἴτιν. Καὶ ὁ Ἡσιοδος ἤϑη (λείψ. 13, 2) ἐγνώρισε μὲν τοὺς Σατύρους κατὰ πληϑ. ὡς ϑεότητας τῶν δρυμῶν, ὅμως χωρὶς νὰ περιγράψῃ τὸ σχῆμά των, Voss myth. Br. 2. τλ. 247. στ. καὶ εἰς Virg. Ecl. 6, 13. Κατὰ τὸν Γερίρδον (Gerhard), del Dio Fauno, Νεαπ. 1845. διεκρίνετο ὁ Σάτυρος κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν εἶχε κέρατα, ἀπὸ τοῦ κερατοφόρου Σιληνοῦ Faunus, πρβ. Τιτυρος καὶ Σιληνος. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα ὠϊόμασται μετὰ ταῦτα οὕτω καὶ εἶδος πιθήκων, οὐρὰν ἐχόντων, Πλουτ. Ἀττικ. κγ'. 3) παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὠϊόμαζον ἔτι οὕτω καὶ εἶδος ὄρμματος, ἢ κομμάτων Σατυρικῶν, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς οἱ Σάτυροι ἐποίουν τὰ κύρια πρόσωπα· ἐν καὶ μόνον τοιούτων παρόμοιον διεσώϑη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον. Τοῦτο τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ οἱ Σάτυροι ἐσχημάτιζον τὸν χορὸν, ὠνομάζετο καὶ, δρᾶμα Σατυρικὸν, καὶ, Σατυρικόν· ὑπῆρξε δὲ, καϑὼς λέγουσιν, εὕρεσις αὐτοῦ ὁ Πρατίνας· εἰς τοὺς Δραματικοὺς ἀγῶνας δὲν εἶχεν ἄδειαν χάριν ποιητὴς νὰ παρεγκλίνῃ μὲ μόνον Σατυρικὸν δρᾶμα, διότι τοῦτο ἀνήκεν εἰς τοὺς Τραγικούς, καὶ ἔπρεπε συνήϑως νὰ παίζηται ὡς τέταρτον κομμάτιον ἐν μιᾷ τραγ. Τριλογίᾳ. Πρβ. G. Pinzger de dramatis Graec. Satyrici origine, Vrat. 1822. 4) κατὰ τὸν καϑ' αὐτὸ χαρακτῆρα τῶν Σατύρων καὶ λάγνος, ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς ἀνϑρωπίσκος, ὅστις παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὠνομάζετο Capriceus (Ἰουλιαν. Καίσ. 5, 5). ὡσαύτως Σατυρίσκος παρὰ Θεοκρ. 27, 48. 5) Κύριον ὄνομα ἀνδρός. (υυυ)· ὅϑεν 6) ἀντὶ τοῦ, χορευτὴς, Ἡσύχ.

Σατυροειδὴς, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σατύρων ὢν· ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

Σαυκός, ή, όν. Εὔθρυπτος, εὐκελόστριπτος, ὅϑεν ξηρὸς, στεγνὸς, Συρακούσιος λέξις, συγγεν. τῷ, σαυσαρὸς, σαχμὸς, σάχρος, αὔω.

Σαυκρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἁβρὰ βαίνων, ὁ ἁβρούς ἤτοι τρυφεροὺς πόδας ἔχων.

Σαυκρός, ά, όν, ταὐτὸν τῷ, σαῦλος. Τρυφερὸς, μαλακὸς, ἅβρος, δελικάτος.

Σαυλόομαι, συναιρ. οῦμαι Ἀπ. (σαῦλος). Ἁβρῶς καὶ τρυφερῶς σαυλῶς ἤτοι κινοῦμαι, βαδίζω, χορεύω ἁβρῶς, γυναικωδῶς φέρομαι, ζῶ, πράττω· ὀρύπτομαι, ἐναβρύνομαι, καμαρίνω· μάλιστα δὲ ἐν τῷ περιπατεῖν καὶ χορεύειν· 2) εἶμαι τρυφερὸς, μαλακὸς, γυναικώδης, Εὐριπ. Κύκλ. 40. ἐκ τοῦ σαῦλος.

Σαυλοπρωκτιάω, ῶ (σαῦλος, πρωκτός). Σκλεύω τὸν πρωκτὸν, ἤτοι κουνῶ τὸν κῶλον ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν, καμαρόνων, Ἀριστ. Σφ 1173. πρβ. σαλακωνεύω.

Σαῦλος, η, ον, καὶ Ἐπίρ. σαυλῶς· Ὅστις πορεύεται, βαδίζει, ἢ κινεῖ ἑαυτὸν ἁβρῶς καὶ μαλακῶς, ϑηλυπρεπῶς, ὅστις περιπατεῖ καμαρικά, ἤτυχα καὶ ἐν τούτῳ σαλεύει τὰ μέλη του, ἢ κινεῖ ὅλον του τὸ σῶμα, ἢ περιπατῶν σαλεύει τὸν κῶλόν του· ὅϑεν «σαῦλα ποτὶ βαίνειν» Ἴλιαδ. Ὀμ. Ἑρμ. 28. σαῦλα βαδίζειν, κ. τ. π. Ruhnk. ep. cr. p. 29. καὶ Ἀνακρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 10. καὶ Σιμωνίδης παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Διασαυλούμενος. «Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς χορωὶ τήνῳ», ἔνϑα ὁ Ἐτυμολόγος τὸ διασαυλοῦσϑαι, καὶ διατιλακωνίσαι, ὡς συνώνυμα ἑρμηνεύει, οἷον, ἀδιατιλακώνιστον, ἀντὶ τοῦ, ἀδιάρρυφαι, διαγαυρίασον· Ἀριστοφάνης· «Τρυφερόν τι διαταλακώνιστον, σαλακωνας γὰρ ἑκάλουν τοὺς διαῤῥιπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσϑαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶς διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σεσυρμένοι· παρὰ τὸν σαλόν· Ὁρῶ γὰρ ὡς μφεια διατυλουμενον· Ἀριστοφάνης· καὶ «Διασαυλούμενος, ἁβρυνόμενος καὶ διαῤῥιπτούμενος παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον». ὁ Ἀριστοφάνης ἔτι ὡς συνωνύμων τούτοις χρῆται καὶ τῷ, σαυλοπρωκτιᾷν ἴδε καὶ, σαλακωνεύω· ὁ δὲ Εὐριπίδ. ἐν Κύκλ. 39. ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο τῷ, σαυλοῦσϑαι. «Πρὸς αἰσιδαῖ βαρβίτων σαυλούμενοι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, «Σαυλοῦσϑαι, διὰ τοῦ, τρυφᾶν, ὀρύπτεσϑαι· καὶ τὸ «Σαύλωμαι, διὰ τοῦ, ὀρύμμαι· 2) ἐν γένει, σαῦλος δηλοῖ μαλακὸς, τρυφερὸς, ἅβρὸς (στελικάτος), οὐχὶ πάντοτε μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἔτε καὶ ἐπί ἐνός ὄντος ἐν τῇ τρυφερᾷ ἁπαλῇ, ἡσυχῇ καὶ ϑελατικῇ ἡλικίᾳ, πρβ. τρυφερὸς· (πιθανὸς παρὰ τὸ σαλός· ἀμφιτάνουσιν ὁμως οἱ γράφοντες ὀξυτόνως σαυλός, Ἀρκαδ. σ. 53, 8. Ἐτ. Μ. σ. 270. 45.)

Σαύλωμα, τό (σαυλόομαι). Ἡ τρυφερότης, μαλακότης.

* Σαυνάκα. Κωμικὴ, ἴδια τινος ἐννοίας λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ παρ' Ἀριστ. Ὀρ. 1615.

Σαυνιάζω. Ῥίπτω, ἐπιτυγχάνω, ἢ φονεύω διὰ τοῦ σαυνίου, Διόδωρ. Σικελ. ἐκ τοῦ

Σαύνιον, τό· ἢ σαυνίον., ταὐτὸν τῷ, ἀκόντιον. Εἶδος ἀκοντίου βαρβαρικοῦ, Διόδωρ. Σικελ. ιδ'. 27. καὶ Στράβ. ιε'. περὶ τῶν Περσῶν, «ϑηρεύουσι δὲ, σαύνια ἐφ' ἵππων βάλλοντες, καὶ τοξεύματα, καὶ σφενδονοῦντες»· ὁ Σενοφῶν ἀντὶ τούτου χρῆται τῷ, ἀκοντίῳ· εἴη δ' ἂν τό, σαύνιον, τὸ παρὰ Τουρκ. Δζερίτ, ἢ Νιζερίτ, λεγόμενον. (Samolibus nomen factum propter genus hastae, quod σαύνια appellant

Graeci, Festus.) 2) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, Κρατῖν.

Σαυνός, ὁ, — Σαῦλος, Κρατῖνος παρ' Ἡσυχίῳ

Σαῦρα, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σαύρη, ἡ. Εἶδος ζωαρίου ὠοτόκου καὶ ποικίλου, τέσσαρας πόδας ἔχον καὶ οὐρὰν μακράν, ἐν τοῖς ῥαγμοῖς καὶ βάτοις διαιτώμενον· τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς γουστέρα, καὶ γκουστέρα λεγόμενον, καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Θεοκρίτου, χλωροσαῦρα· λέγεται δέ καὶ ἀρσενικῶς, σαῦρος, ὁ· Θεόκριτ. ζ'. 22. «Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαίσι καθεύδει·» καὶ ἐν β'. 58. «ταῦραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὖριον εἰσῶ·» ἔνθα σημειοῖ ὁ Σχολ. «Ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥτις σποκταυδείσα καὶ ξηραυδεῖσα καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται· μεμύδευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο φίλτρον ἐστὶν ἔν.» Λέγεται δὲ αὕτη ἡ τελευταία παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιστατικῶς καὶ φαρμακίτις, ὡς καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 551. κατὰ πρῶτον εὑρηται παρ' Ἡροδ. πρβ. σαῦρος 2) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου· ἐφάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σαυρίδιον, λεγόμενον· ἄλλως δὲ καί, τραχοῦρος· συνήθ. ἐν τῇ ἀρσ. καταλήξει σαῦρος. 3) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον μαλ. δὲ τῶν ἰσχνοτάτων, καὶ μειρακίων. Στὰτ. ἐν Ἀνθολογ. 4) εἶδος χέρτου, πιθ. εἶδος ναρθήκιου, συνήθ. ὡς ὑποκορ. σαυρίδιον, τό· ὡς παρ' Ἱπποκρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σαύριον, καὶ, σαυρίγγη, πόατις, καὶ τὸ ζῶον ἢ σαῦρα.» 5) πεπλεγμένη τις δακτυλήθρα, χρήσιμος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν δακτύλων, ἤτοι εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλωσι πάλιν εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐκ τῆς κλειδώσεως αὐτῶν ἐκβαλμένα δάκτυλα, Ἱπποκράτ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων δ'. 9. παραβάλλει ταύτην μὲ τὰς κοτυληδόνας τῶν πολυποδῶν καὶ σηπιῶν. (Ἡ γραφὴ σαῦρα ἐστὶ σφαλερά.)

Σαυρία, ἡ. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀκοντίου εἶδος, καὶ διεφθαρμένον σπαρτὸν πόλλ' ἀμφ. ἡ πρώτη σημασία πιθανῶς προκύπτει ἐκ τοῦ σαυρίον· ὅθεν

Σαυριάζω. Ῥίπτω τὴν σαυρίαν, ἤτοι τὸ ἀκόντιον, ἀκοντίζω, ἀμφ. πιθανῶς ὑμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, σαυνιάζω. 2) ῥιθείρω τὰ σπαρτὰ πόλλ' ἀμφ.

Σαυρίδιον, τό, Ζήτ. ἐν τῷ, σαύρα, ἀριθμ. 4.

Σαυρίτης, ου, ὁ· καὶ Ληλ. σαυρίτις, ίδος, ἡ (σαύρα). Ὁ ἐκ τῆς σαύρας ὢν· ὅμοιος τῇ σαύρᾳ. 2) παρ' Ἡσυχίῳ «Σαυρῖται», εἰδός τι ὀφεως, ὁ παρ' ἡμῖν Ἀστερίτης λεγόμενος.

Σαυροβριθής, Ὁ βαρὺν σαυρωτῆρα ἔχων, φέρων, Ἡσύχ.

Σαυροειδής, ές, ὁ ἡ (σαύρα, εἶδος). Σαύρας εἶδος ἔχων· ὅμοιος σαύρᾳ

Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Κτείνων, φονεύων τὰς σαύρας, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἠλίν.

Σαυροπάτις, ιδος, ἡ (πατέομαι). Ἡ τρώγουσα γκουστερίτζας. (α)

Σαῦρος, ὁ, = Σαῦρα. Ἡ Γκουστέρα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 183. ὡς τόσον εἰτεῦθεν ἡ γραφὴ ἀπομφοτερίζει ἔτι. Κατὰ τὰ Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 64. εἶχεν ὁ Θεόκρ. καὶ, ἡ σαῦρος, τὰ ὁποῖον ἀσφαλμένως ὑπάγουσιν εἰς Ἰδ. 2, 58. καὶ ἐκ τούτου χωρὶς ἀνάγκης διορθοῦσι. 2) συνήθ. ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἄλλως, «τραχοῦρος.

Σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ τέλος τῆς λόγχης ἢ τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἐσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος, Ἰλ. Κ, 153. «— ἔγχεα δὲ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἑλίλατο· ὁ Σχολ. «πρὸς ἐπὶ τοῦ πρόσφυ, οὕτω γὰρ καλεῖται τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιδορατίδος σιδήριον· ἄλλως καὶ, στύραξ καὶ, κρόσφος, καὶ, γρόσφος, καὶ οὐρίαχος· τὸ ὀπίσθιον δηλαδὴ τοῦ δόρατος σιδήριον, ὃ κατὰ γῆς πηγνύμενον, οἱονεί τινα σταυρὸν, ἤγουν σκόλοπα ἵστασθαι ποιεῖ τὸ δόρυ, ὅθεν καὶ οἱονεὶ σταυρωτὴρ λέγεται», Εὐστάθ. ἡ δὲ εὐτος σιδήριον κοῖλον (ὡς δακτυλήθρα ἢ ὡς χωνίον), ἐξ ἄκρου ὀξύ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἵστασθαι ποιεῖ, πηγνύμενον κατὰ γῆς. «Εἰς χειρὸν ἀνάγκης ἠδύνατό τις νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ σαυρωτῆρος τούτου, καθὼς γίνεται δῆλον καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυβίου. «Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ, εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια. Ἔνθα δὲ ὁ Ἡρόδοτος (ζ'. 41.) «Σαυρωτῆρας» λέγει «χιλίους μὲν ἐπὶ τοῖσι δόρασι ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων ῥοιὰς εἶχον χρυσέας», ὁ Ἀθήναιος (σελ. 514). «Στύρακας» λέγει ἐν γένει, λογχη, δόρυ, ἀκόντιον. (ἀντὶ τοῦ σταυρωτήρ, ἀπὸ τοῦ σταυρός) ὅθεν

Σαυρωτός, ἡ, ὁν. Δόρυ κατὰ τὴν ἐπιδορατίδος σαυρωτῆρα ἔχον, Ἡσυχ. εἰσὶ παρὰ τὸ σαυρόω. 2) ἐκ τοῦ σαῦρα, ταυτὸν τῷ, ποικίλος, παρδαλὸς ὡς ἡ γκουστέρα.

Σαυσαρισμός, ὁ. Σπρασία καὶ ἀκινησία τῆς γλώττης, Ἀριστοτέλ. Προβλ. κζ'. 3. «Ἐπεὶ τέγε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμός, καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναγρὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ», ἐκ τοῦ

Σαυσαρός, ά, όν. Σηρὸς, στεγνὸς, Ἡσυχ. (πιθαν. ἐκ τοῦ αὖω, αὐος, προτάξει τοῦ δασέος σ, πρβ. σαυχμός).

Σαυτοῦ, σαυτῇ, αὐτὶ σεαυτοῦ, κτ. ἴδε τοῦτο.

Σαυχμός, ὁ, ἡ· καὶ, σαυκὸς, καὶ σάχνος, ὡς τό, σαυσαρός, παρὰ τὸ αὖω, αὖος. Ξηρὸς, τρυφερὸς, χλαρὸς, ἤτοι μὴ σφικτὰ δεμένος, ἀραιὸς, λυτὸς, εὐκολότριπτος· ἐν γένει, θραυστὸς· φθαρτὸς, ἐξίτηλος, ἀδύνατος.

Σάφα, ποιητ. ἐπίῤῥ. τοῦ σαφῆς Φωτεινῶς, ὁρατῶς, φανερῶς, σαφῶς, εὐλήπτως, βέβαια, ἀσφαλῶς, σίγουρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις συνεκφέρει αὐτὸ μαλ. μετὰ τῶν ῥημάτων, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καὶ συχνότατα, «τὰ σάφα οἶδα, σάφα εἰδὼς» κτλ. ὡς εὖ εἰδέναι, ἐξεύρω βέβαια, μὲ βεβαιότητα, Ἰλ. Ε, 183. Ο, 632. Ψ, 201. Ὀδ. Α, 203. κτ. ὡσαύτως καὶ, «σάφα ἐπίστασθαι», Ὀδ. Δ, 730. Πρὸς τούτοις, εὔχρηστον παρ' Ὅμ. πολλάκις, «σάφα εἰπεῖν», ἀντὶ λέγω τι ἢ διηγοῦμαι ὁρισμένως, ῥητῶς, σαφῶς, ἢ καὶ ὁμιλῶ ἀληθινὰ, βέβαια πράγματα, ἀντίθ. τῶ, ψεύδεσθαι, Ἰλ. Δ, 404. (νυ).

Σαφέω (σαφὴς), αὐτὶ τοῦ, σαφηνίζω. ἁμφ.

Σαφέως, Ἰωνικ. αὐτὶ, σαφῶς, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ σαφὴς, = σάφα, ἴμν. Ὅμ. Δημ. 149. καὶ πολλάκις παρ' Ἡροδ.

Σαφηγορίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σαφήγορος.

Σαφήγορος, ὁ, ἡ (σαφὴς, ἀγορεύω). Σαφῶς ἢ ὡρισμένως ὁμιλῶν, μὲ βεβαιότητα, ἢ ἀληθῶς ὁμιλῶν, Ἀνθ. λογ. καὶ Παυσαν. Ι. 12. «Σαφήγορες Σιβύλλαι», ἢ σαφῶς ὁμιλοῦσα, λέγουσα.

Σαφήνεια, ἡ (σαφηνὴς). Κύριότης, καθαρότης, ἀκρίβεια τοῦ λέγειν, ἢ τῶν νοημάτων, διὰ γνωρίμων καὶ σαφῶν λέξεων καθαρῶς παριστῶντα τὸ νοούμενον, Διον. Ἁλικ.

Σαφηνέως, Ἰων. ἐπίῤῥ. τοῦ σαφηνῆς, ταυτὸν τῷ, σαφῶς.

Σαφηνὴς, ὁ, ἡ, Δωρικ. σαφανὴς, Πίνδαρ. Ὀλ. 11, 67. = σαφὴς, Σοφ. Τραχ. 883. ἐπίῤῥ. σαφηνῶς· ἴδε τοῦτο· ὅθεν

Σαφηνία, ἡ· ποιητ. αὐτὶ, σαφήνεια.

Σαφηνίζω (σαφηνὴς). Σαφὲς, καθαρὸν, φανερὸν ποιῶ, ἐμφανίζω, ἢ ἐμφαίνω, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, διὰ σαφῶν λέξεων καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς παριστάνω τὸ νοούμενον ἢ λεγόμενον, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ ζ'. 3. «Τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν», ἐφανέρωσεν, ἐδήλωσεν, σαφέστερον εἶπε, καταφανὲς ἢ γνώριμον ἐποίησε. «Τοῦτο πράττων σαφηνίζειν ἔδοκει, ὡς εἰς μάχην παρεσκευάζετο», ἐδήλου, ἔδειδε νὰ καταλάβωσι, καὶ ἐν Ἀπομνημ. δ'. γ'. 4. «Ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν σαφηνίζει», δηλοῖ, φανερόνει, δεικνύει, γνωστὰς ποιεῖ, καὶ ἐν Κυρουπ. ἡ. ἡ. 8. «σαφηνίσαι βούλομαι τὴν ὀρθὴν αὐτῶν», αὐτὶ τοῦ, ἑρμηνεῦσαι, ἐξηγήσαι, καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἀναπτύξαι, ὅθεν

Σαφηνισμός, ὁ. Ἑρμηνεία, ἐξήγησις, σαφὴς παράστασις τοῦ λεγομένου, Διονὺσ. Ἁλικ. ὅθεν

Σαφηνιστικός, ἡ, όν. Σαφηνίζων, τὴ σαφῆ ποιῶν, ἑρμηνεύων, δύναμιν σαφηνείας ἢ εἰς τὸ σαφηνίζειν ἔχων, Γρηγ. Ναζ.

Σαφηνῶς, Ἐπίῤῥ. ταυτὸν τῷ, σαφῶς, Θεογν. 963. Ἰων. σαφηνέως, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τελείως τὸ ἐπίθετον, «σαφηνέως εἰπεῖν, λέγεσθαι, ἐξαγγέλλεσθαι», ἤτοι σαφέστερον, εὐληπτότερον.

Σαφὴς, ές, συναίρ. οῦς, ὁ, ἡ. Καθαρὸς, λαμπρὸς, ὁρατὸς, φανερὸς, γνώριμος, εὔκυκλος, πρόδηλος, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, ἀνεπτυγμένος, καταληπτὸς, βέβαιος, ἀναμφίβολος, ἀσφαλὴς, ἀληθὴς. (τὸ συγκρ. σαφέστερος, καὶ ὑπερθετ. σαφέστατος). Κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 208. καὶ Πινδ. Ἐπίῤῥ. σαφὼς, Ἰων. σαφέως, ὕμν. Ὁμ. Δημ 149. ἐπίῤῥ. μετὰ τῶν γνωστικῶν ῥημάτων καὶ γρόζω κτ. «σαφέως φράσαι, δηλοῦν, ἐξηγεῖσθαι, ἐπίστασθαι, προπαπτῶσαι», Ἡροδ. πρβ. Valck. Ἱππ. 1076. Οὐχὶ σπανίως συντάσσεται καὶ πλεοναστικῶς, εὖ σαφῶς, καὶ σαφῶς εὖ, μετὰ ῥήματος, Schaef. Bos. ell. p. 224. καὶ Σοφ. ΟΤ. 958. (τὸ σαφὴς εἶναι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τὸ, σοφὸς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. sapio, sapiens, sapor.) ὅθεν

Σαφήτωρ, ορος, ὁ (οἱονεὶ παρὰ τὸ, σαφέω). Ὁ σαφηνίζων, μηνυτὴς, ἑρμηνευτὴς, μάντις ἀληθὴς, Ἡσύχ. ποιητ.

Σαχθείς, εῖσα. Μετοχ. ἀορ. α'. Παθητ. ἐκ τοῦ σαττω.

Σαχνός, ἡ σάχνος, ὁ, ἡ (αὖω), = σαυχμός. Ξηρὸς, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ἀραιὸς, κτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «σαχνὸν, ἀσθενὲς, χαῦνον· καὶ σαυχμὸν, σαχνὸν, χαῦνον, σαθρὸν, ἀσθενές». Ὁ Γαλην. ἐν γ'. προῤῥήσ. Ἱπποκρ. λέγει, ὅτι τὰ «Ψαθυρὰ κρέα», οἱ κοινοὶ λαοὶ «σαχνὰ ἔλεγε. Τοῦτο δὲ ἡ κοινὴ συνήθεια νῦν «Ψαχνὸν κρέας» καὶ «Ψαχνὰ κρέατα» λέγει, εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἁπαλὰ καὶ μηδὲ ὀστία μήτε λίπος ἔχοντα, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς μηροὺς· ἄρα τό, σαχνὸς, ταυτόν ἐστι τῷ τῆς συνηθείας, ψαχνὸς, καὶ τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Ψαθυρός.

Σάω, ὡς πρωτότυπον τοῦ, σάος, σαόω, σώζω, οὐχ εὑρηται που ὡς ἐν χρήσει χρηματίσαν τωόντι (ἴδε Βουτμ. Γραμ. 2. σελ 232.), ποιητ. δὲ αὐτὶ σάου ἢ ἐσάου, προστακτ. ἐνεστ. ἡ γ'. ἐν. προσπ. τοῦ παρατ. τοῦ σαόω, Ἰλ. Φ, 238. καὶ Π, 363. «— σάω δ' ἑρίηρας ἑταίρους», αὐτὶ ἔσωζεν, ἔνθα ὁ Ἔτυμολ. λέγει. «Ἔστι δὲ ῥῆμα σάω τὸ σώζω, τροπῇ γίνεται σάω, τὸ παθητικὸν, σάομαι, ἐσαόμην, ἐσάου, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς οὐ εἰς ω, καὶ συναρχομένως, σάων· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ν, 230. «Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, σῶσον. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει, «σάω, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, αὐτὶ τοῦ, ἔσωζεν, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζεν ἀπεκόπησαν, καὶ σάω, πριστακτικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζε, κατ' ἀποκοπὴν λέγεται». 2) Λακων. αὐτὶ τοῦ, θεωρῶ, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σαωμένη, θεωροῦσα, καὶ Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν».

*Σάω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ σήθω, κοσκινίζω, ὅθεν σῶσι, παρ' Ἡροδ. 1, 200. (υ-)

Σαώζω, ποιητικ. αὐτὶ τοῦ, σώζω, ἄνευ μέντοι παραδείγματος.

Σαώσω, σαωσέμεν, μέλ. τοῦ, σαόω, ἴσως

ταύτόν ἐστί τῷ, σώζω, σάω, Ἰλ. Α, 83. καὶ Ο, 503. Ρ, 692. Τ, 401.

Σαώτερος, συγκρίτ. τοῦ, σάος, Αἰολικοῦ. Ὑγιέστερος, πλέον σῶος, ὑγιὴς, ἢ σωτηριώτερος, Ἰλ. Α, 32. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. γ. 2. ἰδε σάος.

Σαώτηρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σωτὴρ, Σιμων. 59.

Σαωτηρία, ταύτόν τῷ, Σωτηρία, Ἡσύχ.

*Σαώτης, ου, ὁ (σαόω), ποιητ. ἀντὶ σωτὴρ, Ἀντιπ. Θεσσ. 70. Καὶ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, Παυσ. 2, 37, 2.

*Σαώτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ σαώτης. Ἡ διατηροῦσα, σώζουσα, ἡ σώστρια, Ossann Auct. Lex. p. 145.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Β.

Σβέννυμι, καὶ σβεννύω, Πινδ. Μέλ. σβέσω, σπανιώτ. σβήσομαι, Πλατ. Νομ. 7. σελ. 805 C. Ηλθ. Παρακ. ἔσβεσμαι, Ἀόρ. παθ. ἐσβέσθην, ἐνθ' ὧν ὅμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἀορ. ἔσβεσα, μετὰ καὶ δίχ' αὐξήσεως, τῷ ἐπ. ἀπαρ. σβέστι ἀντὶ σβέσαι. Ὁ παθ. ἐνεστ. τῆς μετοχ. σβεννύμενος εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιοδ. — Ἐνεργ. Σβύνω, πῦρ, πυρκαϊήν, Ἰλ. Π, 293. Ψ, 237. 250. Ω, 791. β) ἐπὶ ῥευστῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ, στύφῃ. γ) τροπ. ἀναπαύω τι, ἡσυχάζω, ἡμερόω, καταπραΰνω, μετριάζω, ἐξαλείφω, καταπαύω, συστέλλω, ἐμποδίζω τὴν συστασιν ἢ τὴν ἐμφάνειαν ἑνὸς κακοῦ μὲ βίαν ἢ κρυφίως πως, ἐξαιρ. ἐπὶ πολέων, οἷον, χόλον, μένος, ὡς Ἰλ. Ι, 678. «Κεῖνος γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον», καὶ Π, 621. «Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος», ὡσαύτως καὶ, ὕβριν, τυραννίδα, καὶ ἀγηνορίην, εὐφροσύνην, κλέος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰαν. Ἐπ. ἐδ. 159. Wern. Τρυφιοδ. σελ. 48. Κατὰ τὸν Φρύν. app. σελ. 10. γραπτέον τὸν α', ἀόρ. διὰ τοῦ η, καὶ τοῦτο νὰ θεωρῇ τις κατευθὺ ὡς σφάλμα, κωλύει ἐμελλ. σβήσομαι. 2) Παθητ σβεννῶμαι, (ἐνθ ὅμως ἀκήκοεν καὶ ὁ αὐθ. Παρακ ἔσβηκα καὶ ἀόρ. ἔσβην, ὁ εὐκτ. σβείην, ἡ ἀπαρ. σβῆναι, Δωρ. ἔσβεν. Ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τούτῳ τῷ ἀορ.), σβύνομαι, παύει νὰ καίῃ, κυρίως ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ι, 471. β) ξηραίνεσθαι, μὴ ἔχειν πλέον νερὸν, ὑγρασίαν, κοινῶς στυφειν, λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν, ὅταν, εἴτε ἐπειδὴ πίνει ἡ γῆ κατ' ὀλίγον τὸ νερὸν, ἢ δι' ἄλλα αἴτια, ξηραίνωνται, ἢ δὲν ἔχωσι πλέον τὴν ἀναγκαίαν ὑγρασίαν, ὅθεν καὶ τροπ. θνήσκω, πάνω τοῦ ζῆν, ὡς ἐν Ἐπιγραμ. «Ἐσβέσθης γηραιὲ Σόφοκλεις». Παρὰ δὲ Ἡσ. Ἠ. 592. «Αἶγες σβεννύμεναι γάλακτι λέγεται, ὅταν αὗται παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ θηλάζωσι. πρβ. Ἰακ. Ἀλφ. ἐπ. 9. καὶ Φιλ. Θεσσ. 43. γ) ἐν γένει, ἐπὶ πραγμάτων, ὅτε, ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ σφοδρότητί των, ἀρχινοῦσι νὰ παύσωσι καὶ ὀλιγοστεύωσι, ὅθεν λέγεται, πάνειν, κατακάθησιν, κοπάζειν, γίνεσθαι ἥσυχον π. χ. ἐπὶ κυμάτων, ἐπὶ ἀνέμου, ὡς, «Ἔσβη οὐρος», Ὀδ. Γ, 183. καὶ παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἰδιωτ. ἐπὶ παθῶν, οἷον ὀργὴς κτ. ἀντιθ. τῷ, ἀυω καὶ φλέγω πρβ. ἄσβεστος. (Κατά τινα Διάλεκτον ἐλέγετο ἄττι, ζόω, ζέω, ζείνυμι, ζίω, ζίννυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Ἀποζίονται, ἀποσβέννυνται. Ζείκαμεν, σβέννυμεν, Ἔζιεν, ἐπισβεννυεν» παρομοίως, ἔζιεν, καὶ ζοάτεις, σβέσεις, καὶ ζόασον, σβέσον. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἐλάχ ταύτας τὰς σημασίας.) ὅθεν

Σβέσις, εως, ἡ. Τὸ σβύνειν, τὸ σβύνεσθαι, ἐν καὶ οὐδετ., ἡ κατάπαυσις, τὸ σβήτιμον, ἡ πρᾶξις τοῦ σβεννύναι, ἢ σβέννυσθαι, Ἀριστοτέλ. «Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθοράς, μίαν σβέσιν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· τὴν δὲ ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν· τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ βίαιον».

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, σβεστής, οῦ, ὁ (σβέννυμι). Ὁ σβύνων, ὅστις πβέννυσι· ὅθεν

Σβεστήριος, ία, ιον· καὶ, Σβεστικός, ἡ, όν. Ὁ δύναμιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ σβύσῃ, ἢ ἐξαλείψῃ (εἰς τὸ σβεννύναι), τὸ δι' οὗ σβεννύομεν, ἤτοι σβύνομέν τι, «πβεστήριον πυρὸς ὕδωρ»,

*Σβεστής, οῦ, ὁ, = πβεστήρ· ὅθεν

*Σβεστικός, ἡ, όν, = σβεστήριος.

*Σεσύγλα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ζεύγλη, Ἐρίννα.

*— σε, ἐπιῤῥηματική, προσταττομένη τελικὴ συλλαβὴ σημαίνουσα κίνησιν εἰς τόπον, π. χ. ἄλλοσε, ἀλλοῦ που, ἀμφοτέρωθε κ. τ. π.

Σεαυτοῦ, σεαυτῆς, καὶ συναιρ. σαυτῆς. Ἰων. σεωυτοῦ, ῆς. Ἀντωνυμία ἐντίτροφος τοῦ β' προσ., σύνθετος ἐκ τοῦ σὲ αὐτός, καὶ σημαίνει σοῦ τοῦ ἰδίου· ἐν χρήσει μόνον οὕτως κατὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτ ἑνικ. τοῦ ἀρτ. καὶ θηλ, ἄρα σεαυτῆ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν· ἐν δὲ τῷ πληθ. δηρημένως, ὑμῶν αὐτῶν, κτ. Κατ' ἀρχὰς ἐχρώτο καὶ κατὰ τὸ ἑνικὸν τῷ διηρημένῳ τύπῳ, ὡς καὶ παρ' Ὅμ. ἔτι ἐν χρήσει ὡς ἐπιτοπολύ, διότ καὶ λέγει ἀεὶ, σοὶ αὐτῷ, σ' αὐτόν· ὡσαύτως δὲ καὶ, τὰσ' αὐτοῦ, τάσ' αὐτῆς, ἀντὶ τὰ σά, Ἰλ. Ζ, 490. Ὀδ. Α, 356. Ξ, 185.

Σεβάζομαι, Μ ἄτομαι, Ἀποδ. Μέσ. (σέβας). Αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, νεμεσίζομαι, συστέλλομαι, αἰτιχύνομαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Ὁμήρ. Ἰλ. Ζ, 167. καὶ 417. «Σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ», αἰτ, ὁ Ἡσύχ. ἡρμήν. διὰ τοῦ, σεβαστὸν ἡγήσατο, ἐτίμησεν, ἐνετράπη. 2) παρὰ τοῖς Μεταγ ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, σέβομαι.

Σέβας, τό, μόνον ἐπὶ τῆς ἑνικ. ὀνομ., αἰτ. καὶ Κλητ. ἐν χρήσει (σέβομαι). Συντολὴ πλήρης εὐλαβείας καὶ ἐκπλήξεως· ὅθεν 1) εὐλάβεια, φόβος, συντολὴ ἀπὸ τοὺς θεούς, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μελετᾷ τις νὰ κάμῃ τι ἄδικον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπαγορεύει τὸ ἴδιον αὐτοῦ αἰτίημα. μετ' ἀπαρ. Ἰλ. Σ 178. «Σέβας δὲ σε θυμὸν ἐκέσθω, Πάτροκλον Τρωῇσι κυτὶν μέλπηθρα γενέσθαι», αὐτὶ σεβασθητε, ἐντρεπου νὰ .... ὅθεν ἐν γένει, εὐλάβεια, θεοφοβία, τιμὴ, σέβας, ἐντροπὴ, αἰδὼς, συστολὴ, νεμεσις· ὅθεν καὶ, αἰδῶτε καὶ σεβας, συνεκφορ. ὕμν. Δημ. 190. 2) ἡ συστολὴ, τὴν ὁποίαν αἰτιάνεται τις, ὅταν βλέπῃ τι παρ' ἐλπίδα καὶ αἰφνιδίως, ὡς καὶ θάυμα, ἄρα, θαυμασμὸς, ἔκπληξις, θάμβος, «Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα», καὶ, εἰσορόωσαν» Ὀδ. Γ, 123. Δ, 74. 142. 3) Μεθωμηρικῶς, τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβάσματος, τῆς εὐλαβείας, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς τιμῆς, ὅθεν πολλ. ὡς περιγραφὴ τοῦ προσώπου, σέβας θεῶν, σέβας Ζηνὸς, σέβας Ἡλίου, σεβας μητρὸς, κ. τ. τ. Πορτ. Εὐρ. Μηδ. 750.

Σέβασμα, τό (σεβάζομαι). Ὁ σέβεται καὶ τιμᾷ ἢ λατρεύει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας καὶ τιμῆς, ἢ θαυμασμοῦ, Πραξ. Ἀποστ. ιζ' «Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν», τοὺς θεούς, τὰ ἀγάλματα· καὶ Κλήμ. Παιδαγ. γ', καὶ = σέβασις, ἤτοι τιμὴ, λατρεία, κτ, Διονυσ. Ἁλικ.

Σεβασμιάζω, = σεβάζομαι. Εἰς σεβας διεγείρω, Τμωλ. Ἰωάνν. Δεκατ. Τμν εἰς σὴν πεντηκοστὴν, φῶτ. ζ'. «Ἡ τοῦ παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις σεβασμάζει τοῦ βοᾷ· «ὦ ἄμφ.

Σεβάσμιος, ὁ, ἡ, ἡ, Σεβάσμιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίῤῥ. — ίως (σέβας). Ἄξιος σεβασμοῦ, αἰδέσιμος, τιμητὸς, προσκυνητὸς, ὃν πρέπει νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ τις· ἄξιος τιμῆς καὶ εὐλαβείας, θεῖος, θαυμάσιος· ἔτι δὲ, ἱερὸς, θεῖος. Ὁ Ἡρωδιανὸς χρῆται τούτῳ ὡς σεβαστὸς ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Augustus· οἷον «Προσαγορεύειν σεβάσμιον» καὶ «Τιμᾶν σεβάσμιος· ἔνθα ἄλλος ἀντὶ τούτου τάττουσι τὸ «πβαστός». Ὁ αὐτὸς ἐν β'. 10. χρῆται τῷ «πβάσμιον», καὶ ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, σέβας, τιμὴ, προσκύνησις· ὅθεν

Σεβασμιότης, ητος, ἡ. Ἱεροπρέπεια, ἀξιοπρέπεια, τὸ εἶναι τοῦ σέβας, αἰδεσιμότης· ἁγιότης, ἱερότης.

Σεβασμός, ὁ (σεβάζομαι), = Σέβασις.

*Σεβασμώνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σεβασμιότης.

Σεβαστεῖον, τὸ. Ὁ ναὸς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου. Φίλ.

Σεβαστεύω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ σεβίζομαι, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ά. 20.

*Σεβαστιάς, άδος, ἡ. Σεβαστή, Λεων. Ταχ. 8 3.

Σεβαστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. — κῶς. Πλήρης εὐλαβείας, ἢ σεβασμιότητος, σεβάσμιος, Διονύσ. Ἁλικ. 2) Μεταξὺ τῶν Πυθαγορείων ἡ τάξις τῶν καταγινομένων περὶ τὴν θεωρίαν τῶν σεβαστῶν, διότι ἄλλοι ὠνομάζοντο πολιτικοί, μαθηματικοί, κτ. Φωτ. Βιβλ. ἐκ τοῦ

Σεβαστός, ἡ, όν (σεβάζομαι). Τιμητὸς, προσκυνητὸς, ὃν σέβεται καὶ τιμᾷ τις, ἄξιος σεβασμοῦ, ταύτόν τῷ, σεβάσμιος· θαυμάσιος ἀξιοτίμητος· ὅθεν καὶ θεῖος, ἱερὸς· ἐπὶ δὲ τῶν τῆς Ῥώμης βασιλέων ἐχρώτο τούτῳ ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ, Augustus, καὶ, σεβαστὴ ἢ σεβαστειάς, ἀντὶ τοῦ, Augusta. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσσαρ ἑρμηνεύει τὸ Augustus διὰ τοῦ, Ἱερός, Sanctus, ὁ δὲ Δίων Κασ. ἐν νγ'. ἔχει «πάντα τὰ ἐντιμώτατα καὶ ἱερώτατα, Αὐγουστά (παρὰ Ῥωμαίοις) καλεῖται.»

Σεβαστοφόρος, ὁ (φέρω). Ἱερεὺς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου, Συνιδ. ἐν λέξ. Αὐγουστος.

Σεβένιον, ἢ σεβένιον, τό. Τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιώδες γενόμενον, τὸ περικάλυμμα φηλαφὴ τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρπού τοῦ φοίνικος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἐλάτη, καὶ Σπάθη, καὶ περικάλυμμα λέγεται· ἐκ τοῦ σαβιον ὑποκορ. κατὰ τὸν Ἡσυχάριον εἰς Γαλην. κατὰ τόπους 34°.

Σεβίζω, Μ ίσω, = σεβάζομαι, ἐξαιρ. Τιμῶ, θαυμάζω (μὲ πολλὴν ὑποψίαν), Πινδ. Πύθ. 5, 108. Ἰσθμ. 4. 37. παρ' Ἡσυχ. «πεβιζόμενος» θαυμαζόμενος, τιμώμενος· καὶ τὸ τοὺς θεοὺς δὲ σέβεσθαι, θαυμάζειν ἐστὶν, ὁ Σχολ. Πινδάρ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 955. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. δηλοῖ θαυμάζω τινά διά τι, Εὐρ. Ἡλ. 989. Καθώς φαίνεται, μετεχηρίσθη ὁ Σοφ. Ο. Κ. 642. τὸν παθ. ἀόρ. σεβισθῆναι ὡς ἐνεργ., ὡς τόσον ἡ ἀνάγν. ἔστιν εὐσέβασιος· ὅθεν

Σεβιστός, ἡ, όν, = σεβάσμιος, Ἡσυχ.

Σέβομαι, Ἀποδ. παθ., ἐξ οὗ εὑρηται ἔτι μόνον ἀόρ. ἐτέφθην παρὰ Πλάτ, καὶ Σοφ., ἴδε Βουτμ. Γραμμ. α. σ. 227. 386. Συστέλλομαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἔχω συστολὴν ἐνώπιον θεῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μελετῶ νὰ πράξω τι ἀχρεῖον ἢ ἄτιμον καὶ αἰτιάσιμόν τι κακὸν, ἐμποδίζομαι καὶ δὲν τὸ κάμνω· ἄρα καὶ ἐντρέπομαι, αἰτιχύνομαι, Ἰλ Δ, 242. «Οὔ νυ σέβεσθε; δὲν ἐντρέπεσθε· παρὰ τοῖς Μεταγνστ. μετὰ αἰτ. ποτὲ μὲν πρόσ., ποτὲ δὲ πράγμ., ἀπάτων ἀποίων ἢ τὸ ὁποῖον συστέλλεται τις ἢ ἐντρέπεται· ἄλλα καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Αἰτιχ. Περσ. 291. σπανιώτ. μετὰ μετοχ. β) τιμῶ, προσκυνῶ, λατρεύω. «Τὰ θεῖα, τὰ ἱερὰ σέβομαι.» Ξενοφ. καὶ «Σέβομαι τοὺς θεούς» καὶ Πινδ. Πυθ. 6, 25. «Τὰ βιβλία σεβόμενος μεγάλως (Ἡροδ. 3, 128),» ἔχοντας εἰς μεγα σέβας αὐτά. «Τὸ σεβόμενον,» = σέβας, Schaef. Δον. συνδ. σ. 205. 2) Ὁ τύπος σέβω, Μ. σέψω, ἐστι Μεθωμηρικὸς καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, σεβομαι, ἐξαιρ. τιμῶ, λατρεύω, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 17. καὶ Αἰτχ. Εὐμ.

22, 146. «Βῦ σέβειν τινά, ἀντὶ εὐσεβεῖν εἰς τινα, Porson, Κύρ. Φοιν. 1340. Seidl. Εὐρ. Τρω. 85. κατηχρ. «σεβειν τινα ἐν τιμῇ.» Πλατ. Νομ. 1. σ. 647. Α. β) πληρόω τινα, ἤτοι ἐμπνέω εἰς τινα αἰδῶ, συστολήν, ἢ εὐλάβειαν, ὅθεν «σεμνοῦσα,» ἡ πληροῦσα μὲ εὐλάβειαν, πλήρης εὐλαβείας, Πλατ. Φαίδρ. σ. 254. Β. (Τὸ σέβω παράγεται παρὰ τὸ, σεμνὸ· ὡς καὶ τὸ, σεμνὲς ἔρρωσε παράγεται παρὰ τὸν σέσεμμαι, τὸν παθ. παρακ. τοῦ, σέβω.)

Σέδη, ἡ. Ἕρμ., καθέδρα, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Σέδευ, ποιητικὴ τε καὶ ἐπικ., ἐτε δὲ Ἀττ. γεν. τοῦ σύ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀντὶ τοῦ, σοῦ, Ἰλ. Α. 180. «— σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ὀνοσσάμην σοῦ δὲ ἐγὼ λόγου οὐ πειοῦμαι, οὐ φροντίζω, ἰσοδυναμεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σεο, καὶ σείο, (οὐδέποτε ἔστιν ἐγκλιτικόν).

Σεῖεν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σείσειεν, Πολυδ. ζ'. 181.

*Σελληνός, ὁ. Πιστὸς σύντροφος τοῦ Διονύσου, ὁ παλαιότατος, ἐμπειρότατος καὶ περιζητότατος τῶν Σατύρων, διαπρέπων τῶν ἄλλων καὶ κατὰ τὸ τροφαντικόν· κατὰ τοῦτον ὠνομάσθησαν ἐν γένει οἱ παλαιότεροι Σάτυροι Σιληνοί, κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 263. ἴδε Voss. Virg. Ecl. 6. 14. 18. (Ἡ γραφὴ Σιληνὸς ἐστὶ νεωτέρα καὶ χείρων, πρβλ. Ἰακ. Α. Π. σ. 34.) ἔθεν

*Σειληνώδης, ὁ. ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Σειληνοῦ, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σείν, Δωρ. ἀντὶ Σεῖν, τρέχειν. 2) σείν, ἔλεγον καὶ ἔκραζον οἱ τροφοὶ εἰς τὰ μικρὰ παιδία, ὅταν ἤθελον νὰ οὐρήσωσι, Ἀριστοφάνης, καὶ Φωτ. Λεξ.

Σεῖο, ἐπ. γεν. τοῦ σὺ ἀντὶ, σέο, καὶ συναλ. Σοῦ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς Ἰλ. Ω, 486. (οὐδέποτε ἐστὶν ἐγκλιτικόν.)

Σεῖος, σεία, σεῖον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, θεῖος, θεία, θεῖον.

Σειρά, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σιρή, ἡ (εἴρω, πλέκω, ἢ συμπλέκω, συνδέω). Πλέγμα, δέσμη ἢ ἅλυσις, ἢ σχοινίον, δεσμὸς ἢ τύλη, πλεκτὸς ἱμάς, πλοχμὸς ἢ πλατροῦδα «Σ. εὔπλεκτος καὶ πλεκτή,» Ὀδ. Χ, 175, 192. καὶ Ἰλ. Ψ, 115. Σειρὰς εὐπλέκτους,» Τετριχίδας, ὁ Σχολ. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Πλέγματά τινα ἀπὸ σχοινίων ἢ σπάρτων, ἢ καὶ ἁπλῶς ἕκαστον ἀπὸ λύθεν· κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια,» Θ, 19. «Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαιτε,» ἅλυσιν, ὁ Σχολ. ὁ Λουκιαν. εἰς Ἡρακλ. «Δεσμὰ δὲ εἰσὶν αἱ σειραὶ λεπταί, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι «ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, σειράδιον, καὶ, σειρίτιον· λέγεται ἔτι καὶ «σειρὰ τριχῶν» καὶ «σειρὰ κεφαλῆς,» τὰ πεπλεγμένα μαλλία τῆς κεφαλῆς,» Πλεκτοῦδα, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, πλοχμός. 2) λέγεται καὶ σχοινίον τι πολεμικόν, δι' οὗ Σκυθικὰ ἔθνη (ἐξαιρέτως οἱ Σαρματικοὶ) ἐν τοῖς πολέμοις ἐζωγρουν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν καὶ ἔσυρον αὐτοὺς κατὰ γῆς ἢ ἔβλαζον πρὸς αὐτοὺς ἔρχεσθαι. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ζ. 85. ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτων· «Χρέωνται δὲ σειρῇσι πεπλεγμέναισι ἐξ ἱμάντων· ταύτῃσι πίσυνοι ἔρχονται εἰς πόλεμον· ἡ δὲ μάχη τουτέοισι τοῖσι ἀνδράσι ἥδε· ἐπεὰν συμμίσγωσι τοῖσι πολεμίοισι, βάλλουσι τὰς σειράς, ἐπ' ἄκρῳ ἕρμους ἐχούσας· ὅτεω δ' ἂν τύχῃ, ἢ τε ἵππου, ἢν τε ἀνδρὸς, ἐπ' ἑωυτοῦ ἕλκει· εἰ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλαστέωνται διαῤῥήσσονται· τουτέοισι μὲν αὕτη ἡ μάχη· καὶ ἐπιτάσσατο εἰς τοὺς Πέρσας· «τοιαῦτα καὶ παρὰ Παυσαν. Ἀττικ. Α'. κά. 8. καὶ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο οἱ Πέρσοι «Σειραφόροι» (Σουϊδ. ἐν λεξ. σειρά), εἴτε καὶ οὗτοι ἐν τοῖς πολέμοις τοιαύτας σειρὰς μετὰ βρόχων πρὸς ζώγρησιν τῶν ἐχθρῶν ἔφερον. 3) ταὐτὸν τῷ, σειρίασις, πάθος τι περὶ τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ζώων Ἱππιατρ. «Ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες εἶπον Σειράς, ἕτεροι δὲ χιράγματα, ἐξ οὗ λέγεται σειρᾶν αὐτοὺς τοὺς πόδας.»

Σειραγωγεύς, έως, ὁ (σειρα. ἄγω) ὡς τὸ Ταξιαγωγεύς, σχοινίον τι πεπλεγμένον, εἰ οὗ ἄγουσι καὶ ἕλκουσι τὰ ζῶα, Πολυδ.

Σειράδιον, ἐπίρ. (σειρά). Παλλάδιος ἐν Δαυσαϊκ. μετὰ σειρᾶς, μὲ σχοινίον.

Σειρά διον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, σειρά. Μικρὰ σειρά, μικρὸν σχοινίον, μικρὰ δέσμη· προτιθέτο τοῦτο καὶ εἰς τὴν ποδιστρίβην, ὡς λέγει ὁ Πολυδ. ἐν ε. 33. «Ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειράτις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἁρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἢ σειρᾶς, καὶ ταύτης ἀνήρτηται ξύλοις ἐν ἄλλῳ πλησίον ὄντι ἐρύγματι κατακείμενον κ. τ. τ.»

Σειράζω, Μ. άσω (σειρά). Δένω, δεσμεύω μετὰ σειρᾶς, δένω μὲ τὸ σειράδιον, ἕλκω, σύρω μετὰ τούτου· λέγεται καὶ σειράω.

Σειράζω, άσω, καὶ, σειραίνω, καὶ, σειρέω (Σείριος). Διὰ τῆς θέρμης ξηραίνω ποιῶ, ἐν γένει, ξηραίνω. Ζήτ. Σείριος, καὶ, σειριάω.

Σειραῖος, αία, αῖον, (σειρά). Ὁ ὢν εἰς σχοινίον· συνήθ. ἐπὶ ἵππου, ὅστις εἶναι ἐσμένος εἰς τὸ σχοινίον ἐμπροσθεν ἀμάξης ἢ ἁρότρου διὰ τὰ διοικῆται κάλλιον, ὅθεν «Ἵππος σειραῖος,» ταὐτὸν τῷ, σειραφόρος, Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. «— δεξιόν τ' ἄνεις σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.» ὅπου ὁ Σχολιαστὴς λέγει, «Σειραῖον, τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν, προσκαίμενον δὲ καμπτῆρι, τὸν ἀριστερόν.» Ὀρφεὺς ἀργ. 241. «Σειραῖη μήρινθος·» καὶ Πολυδ. α' 148. «Σειραῖος ἵμας,» ὁ ἱμὰς, δι' οὗ ἕλκεται, ἢ ὃν ἕλκει ὁ σειραῖος ἵππος. «Ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκουσαν τέχναν» Κύριπ. Ἡρ κλ. μαίν. 446.) πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ὅπου ἄλλοι συνήθως «Ὑποσειραίοις» ἀναγινώσκεσθαι παραιτοῦσι.

Σειρᾶς, ᾶδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, σειρά· ταὐτὸν τῷ, σειράδιον.

Σειρασφόρος, ἡ σειραφόρος, Ἰων. σειρηφόρος, (Lobeck Φρυν. σ. 645) καὶ σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρά, φέρω). Ὁ φέρων σειράν, σχοινίον· συνήθ. δὲ «ὁ σειραφόρος» (μετὰ τοῦ, ἵππος ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 851. καὶ 1649., καλεῖται ὁ ἵππος, ὁ ἐπεῖος ἦν εἶναι συνεζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον ἔξωθεν καὶ παραπορεύεται τοῖς ἐζευγμένοις· ὅρα, ὁ ἕλκων, σύρων τὸ σχοινίον, πρόχειρος ἵππος ἢ μὲ τέσσαρα ἵππους ἅμαξα εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ δύο ζυγίους, καὶ πλησίον αὐτῶν δύο σειραφόρους, εἰς καθὲν μέρος ἕνα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, ὡς, ὄνος, καὶ κάμηλος σειραφόρος, Ἡρόδοτ. 3, 102. «Ζευγάμενος ἕκαστος (Ἰνδὸς) καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἄρσενα παρελαύνειν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον.» Ὁ Ὠριγένης Orig. in. 35. οὕτω λέγει περὶ τούτων «Clisthenis Sicyonius primus jugo medios tantum equos jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Graeci Σειρασφόρους, Latini funarios evocant a genere vinculi, quo prius alligabantur. 2) φέρων, βαστάζων, ἔχων βρόχον, ἢ σειράν, ἴδε τοῦτο σημ. β'.

Σειράω (σειρά). Δεσμεύω, ἢ ἕλκω μετὰ τῆς σειρᾶς· λέγεται καὶ σειράζω.

Σειρεύω, = Σειράω, καὶ σειράζω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1003. ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ «Σειραίων βρόχων δεσμά.

Σειρέω, = σειριάω, σειράζω, σειραίνω. Σημαίνω.

Σειρηδών, όνος, ἡ· νεώτ. τύπος τοῦ, σειρήν, Αὐσώνιος ἐν Εἰδυλ. ιά. 20.

Σειρήν, ῆνος, ἡ· καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. σειρῆνες, ἐλέγοντο, γυναῖκές τινες εὔφωνοι, αἵ τινες ἐν νησίῳ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας καθεζόμεναι, οὕτως ἕτερπον καὶ ἐγοήτευον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας καὶ μελῳδίας, ὥστε κατέχειν αὐτοὺς ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω, εἴδος γυναικῶν, τὰ δὲ κάτω στρουθῶν, Φωτ. μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἔθετο τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐπάνω τῶν μνημείων ὡς σημεῖον λύπης, Διόδωρ. Σικελ. ιζ', 115. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπαντᾷ ὁ μῦθος οὗτος ἐν Ὀδ. Μ, 39. κτ. 167. κατ., ἔπειτα ὁ λόγος μόνον περὶ δύο Σειρήνων (καὶ ἐντεῦθεν ἡ κατ' ἐπικτ. ἐπ. πληθ. γενικ. Σειρήνοιν, 52. 167), οἱ Μεταγενέστ. δὲ ὑπέθεντο τρεῖς Σειρῆνας, αἱ ὑποῖαι ὠνομάζοντο Πεισινόη, Ἀγλαόπη, Θελξιέπεια, ἢ καὶ Μολπή, ἢ Μολπάδια, Ἀγλαοφήμη, Θελξιόπη, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἄλλοι ἐπρόσθετον καὶ τετάρτην, Λιγείαν. Περὶ τῆς ἱστορίας ἢ τῆς μυθολογίας τῶν Σειρήνων πρβ. Voss. Antisymbolik. 1. σ. 153. κτ. 2. σ 338. 2) τρόπ. ἡ μαγικὴ δύναμις, χάρις, τὸ θελκτικὸν καὶ γοητευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εὐγλωττίας, ἢ ἐκφράσεως, ὡς παρὰ Ῥητ. «Σειρῆνα λόγου,» καὶ, Φωτ. «Σειρῆνες, αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις· «ἐν γένει πᾶσα καταθέλγουσα καὶ μαγεύουσα χάρις, Schaef. Διον. συνθ. σ. 26. 3) Εἶδος ἀγρίας μελίττης, ἢ ζώου τι κηροποιόν, μελίσσῃ παραπλήσιον, Ἀριστοτελ. ζω. ἱστορ. δ'. 40. 4) Εἶδός μικροῦ τινος πτηνοῦ, ὀρνιθαρίου τι ποιὸν, ἴσως τὸ παρὰ Γάλ. Serin. καὶ Γερμ. Zeisig. καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, Τρυποφράκτης.5) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σειρή, ἡ (προσυπακουομ. ἔστὼ) ἱμάτιον λεπτὸν ἀσπάθητον, ἢ κατὰ Φώτιον, «σειρὴν, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν εὔθετός τε ἐστὶν, ὅτε ὁ σείριος (ἀστὴρ).» χιτὼν καλοκαιρινὸς δηλαδή. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπίσης, «Σειρὸν,» τὸ ἀνδρεῖον ἱμάτιον· ἄλλοι γράφουσι «Σείρινον, καὶ σειρηνοῦ,» προσυπακουομ. ἐσθῆτος· ταὐτὸν τῷ, θεριστρόν, ἱματίου χρησίμου εἰς καιρὸν θέρους· ἐκ τοῦ, σείρ, σείριος, σειρὸς, σείρινος. Ζήτ. ἐν τῷ, σείριος. (συνήθ. παρὰ τὸ, σειρά, αἱ συμπαγόμεναι, ἑλκύουσαι τινὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὄρεξιν νὰ ἀντισταθῇ καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς παραγωγῆς μαρτυρεῖ καὶ ἡ συγγενὴς κατὰ τὴν ἔννοιαν λέξις κηλιδῶν· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σύρω, ταυτοσήμαντον δῆθεν τῷ, συρίζω, πλὴν ἐὰν αὐτὴ ἡ παραγωγὴ ἁρμόζῃ, ἐπιβεβαιεῖ μάλιστα τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ, σειρά.)

Σειρήνιος, ὁ, ἡ. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σειρήνος θέλγων, ἢ γοητεύων, θελκτικὸς ὡς ἡ Σειρήν, Ἠλιοδ 5. σ. 203.

*Σειρηνός, = σείριος, σειρὸς.

*Σειρηφόρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σειραφόρος,

Σειρίασις, (σειριάω). Πάθος τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶα συμβαῖνον, ὅταν εἶναι ἀναμμένος τις ἀπὸ τὴν ζέστην, καὶ κυρίως ὑπὸ τῶν τοῦ θέρους καυμάτων, Παῦλ. Αἰγιν. «Σειρίασις ἐστὶ φλεγμονὴ τῶν περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ μηνίγγας μορίων· παρακολουθεῖ δὲ ῥίγωμα κοιλότης καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μετ' ὠχριάσεως καὶ ξηρότητος τοῦ σώματος.» Ζήτ. καὶ σειριάω. (Ἡ γραφὴ σηρίασις εἶναι σφαλερά.)

Σειριάω, ῶ (σείριος). Λέγεται ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, φωτίζω καὶ καίω, φλεγμαίνω, φλεγμονὴν καὶ καῦμα προξενῶ. 2) ἐκφράζει τὸ διὰ τῆς μεγάλης θέρμης καὶ καύσεως τοῦ θέρους προξενούμενον πάθος σειριᾶσιν καλούμενον, ὥρα, σειριάσει πάτχω, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. 88. βιβλ. ά. «Διατί τὰ βρέφη ἐν τῷ θέρει σειριᾷ, ὅπερ ὁ πολὺς δῆμός φησι, καῦμα ἔχειν

αὐτά, πυράττει γὰρ πυρετὸν λεπτὸν κατὰ βάθος, καὶ κοιλοφθαλμιᾷ· καὶ ἀγρυπνεῖ καὶ ἀσθενεῖ, ἔνια δὲ καὶ διαῤῥοΐζεται.» Γράφεται καὶ, σειρεών, ἔσφαλμ. μέντοι· παρ' Ἱπποκρατ. εὕρηται καὶ, σειροί, ἀντὶ τοῦ, σειριά.

Σειρῖνος, ίνη, ινον (σειρός). Θερμός, ζεστός, καυστηρός, καυματώδης· ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ θέρους· ὅθεν «Ζεὺς σειρῖνος» κατὰ τὸν Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. σειραίνω, ἔνθα ὁ Ἀντίμαχος «Σειρῖνα Δίαν» εἶπεν, ἐπ' ἀμφιβόλου σημασίας· καὶ, «Σειρῖνα ἱμάτια, τὰ θερινά, καὶ ὀκταίρινα, ἐλαφρὰ ὡς ἀναφέρει ὁ Ἁρποκρατίων ἐκ τοῦ Λυκούργου, καὶ παρ' ἡμῖν τοῦτο ἐκ τοῦ σειρὴν, σείριον, τὸ καλοκαιρινὸν ἱμάτιον. Ζήτ. καὶ σείριος.

Σειριάσεις, εττα, εν. Θερμός, καυστικός, ὡς ὁ Σείριος, Ὀππ. Κυν. 4, 338.

Σειριόκαυτος, ὁ, ἡ (καίω, σείριος). Ὑπὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, ἢ ὑπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρος καυσθείς ἢ κεκαυμένος, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 331.

Σείριον, τὸ, ἄστρον. Ὁ ἥλιος, ἢ ὁ σείριος ἀστήρ, Ἴβυκος παρὰ Σουϊδ. Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ἀπολ. β'. 519.

Σείριος, ὁ. Ὁ τοῦ κυνὸς ἀστὴρ, ὅστις ἔτι καὶ Σείριος κύων, καὶ προκύων λέγεται, διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ ἀστερισμοῦ Κύνου λεγομένου· εὐρίως δὲ ἐπίθετ. σείριος, ία, ον, = σειρός, θερμός, καυστικός, ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπομ. ἐπὶ ὅλων τῶν ἐχόντων εἰσροὴν εἰς ταύτην ἄστρων, καὶ ἐντεῦθεν, σείριος ἀστὴρ, ὁ ἥλιος, Ἡσ. Ἐ. 419., ὃς καὶ, σείριος ἥλιος, σείριον ἄστρον λέγεται παρ' Ἰβύκῳ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ· καὶ «Σειρίου κυνὸς δίκην, Σοφοκλῆς τὸν ἀστέρα κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 976. «Σειρὴν ὑπερτείνατα σειρίου κυνός». Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχ. «Πολλοὶ μὲν αὐτῶν σείριος καταυανεῖ ἔξυς ἐλλάμπων». Ὁ Σουϊδ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Σείρ, Σειρός, Ἥλιος· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. σειραίω, ἐκ διαφόρων μέχρις ἀηδίας· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ τοῦ σειρίων· πιθανῶς δὲ κατὰ τὴν συνήθη Δωρ. μεταβολὴν τοῦ β εἰς σ καὶ ἁπλασιασμὸν τοῦ φωνήεντος ἔστι τὸ σείριος καὶ σείρινος, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ θέριος, καὶ θέρινος, καὶ τότε πρωτότυπον τοῦτο ἔστι τὸ θέρος, θέρμη, καῦμα, ξηρασία, ὁ χρόνος δηλαδὴ καὶ ἡ πίτυα αὐτοῦ, ὥρα, τὸ θέρος (ὁ καιρὸς τοῦ καλοκαιρίου) καὶ ὁ ἥλιος. Ὀρ. σειρός.

Σειρίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, σειρά. Σειράδιον, σειριτίον, πλέγμα, σχοινίον, κ. τ. τ., Ξενοφ. Κυνηγ. δ'. 13. ἴδε σειριδίον.

Σειρομάστης, ἢ σιρομάστης, ου, ὁ. Εἶδος ἀκοντίου, ἢ λόγχης ἀγκιστροτῆς ἤτοι γένειον ἐχούσης, Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. ζ'. 2. 2) ἄλλο τοιοῦτον παρόμοιον ὄργανον, δι' οὗ οἱ τελῶναι συνεύρισκον τὰς σιτοδήκας, ἀποδήκας, καὶ τὰ φορτία, ἐκ τοῦ, σειρός, καὶ μαστήρ. «Σειρομάστης σεῦες ἐστὶ λογχοειδὲς, ἔχον ὀγκίνιόν τινα συνημμένον αὐτῷ, ᾧ χρῶνται μάλιστα τελῶναι. Ἐν τοῖς πολέμοις ἐξεταζον διὰ τούτου καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, μήπως οἱ πολέμιοι εἶχον ἐσκαμμένους τάφρους, Μαθηματ. παλαιοῦ σελ. 100. ἴδε σιρομάστης.

Σειρός, ὁ· ἴδε σιρός.

***Σειρός**, ά, όν. Θερμός, καυστηρός, καυματώδης· μάλιστα ἐπὶ θέρμης ἡλίου καὶ θέρους· καλοκαιρινός· ὅθεν ἡ σειρά, ὑπακ. ἐσθής, καὶ, τὸ σειρὸν, ὑπακ. ἱμάτιον, ἐλαφρόντι καλοκαιρινὸν φόρεμα, πρβ. σείριος, καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ σείριος, ἐν τῷ τέλει.

Σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρά, φέρω) = σειραφόρος. Σειρὰν, ἤτοι σχοινίον μετὰ βρόχου φέρων, Σουϊδ. ἐν λέξ. σειραῖς.

Σειρόω, ῶ. Ἐκτενόω, κενόνω, ἀδειάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σείρωμα, τό. Τὸ τοῦ ὑποβαλσάμου ἀποκάθημα, ἢ ὑπόστατις τούτου, ἐξ Ἀετίου· ὅθεν τὸ, Σειρώπιον, καὶ Σειρούπιον, ἐκ τοῦ Λατιν. Syrupus.

Σείρωσις, ἡ (σειρά). Ἡ θέσπευστις εἰς σχοινίον, Φωτ. Λεξ.

Σεισάχθεια, ἡ (σείω, ἄχθος). Κυρίως ἀποτίναξις ἑνὸς φορτίου· οὕτω ἐκαλεῖτο ἡ χρεῶν ἀποκοπὴ, ἐπεὶ ἐν Ἀθήναις ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ δανειστὴς δὲν εἶχε πλέον τὸ δίκαιον τοῦ λαμβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὸ σῶμα τοῦ χρεωφειλέτου, ὡς δοῦλόν του, Διοδώρ. Σικ. α'. 79. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15. καὶ Διογ. Λαέρτ. εἰς Σόλ. «Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων· καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐδήτευον — καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐνλήθη σεισάχθειαν. (κατ' Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων.)

Σείσις, ἡ (σείω). Σεισμός, κλονισμός, κίνησις.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, ἡ (σείω, χθών). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις σείει καὶ ταράττει τὴν γῆν, Πινδ. Ἰσθ. 1, 76. πρβ. ἐνοσίχθων, ἐνοσίγαιος.

Σεῖσμα, από (σείω). Σεισμός γῆς, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Σεισματίας, ου, ὁ. Σεισμὸν γῆς προξενοῦσα φορτοῦνα, Διογ. Α. 7, 154. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. 16. «Τάφος σεισματίας, ὁ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ τῆς γῆς προξενηθεὶς τάφος, ἢ διὰ τῆς πτώσεως οἰκοδομῆς τινος, ὅταν δηλαδὴ πέσῃ τὸ κτίριον καὶ πλακώσῃ τινά.

Σεισμός, ὁ (σείω). Κλόνος, ταραχὴ, τρόμος. «Γῆς σεισμοὶ, ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχὴ αὐτῆς, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. λέγεται πολλαχοῦ ἄνευ τοῦ, γῆς.

***Σεισολόφας**, ό, ἡ. Ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον, Ἡσυχ. ἐν λέξ. τινακτοπληξ.

Σεισοπυγίς, ίδος, ἡ (σείω, πυγή). Ἡ τὴν πυγὴν σείουσα· λέγεται οὕτω ὀρνιθαρίου τι, μικρὸν μὲν κατὰ τὸ σῶμα, μακρὰν δὲ οὐρὰν ἔχον, ἣν καὶ σείει διὰ παντός· διὸ καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο σεισοῦραν, καὶ σεισούραν, καὶ κωλοσοῦσαν λέγει, Motacilla. Ὁ Σχολ. Θεοκρίτ. β'. 17. ἔρμην. διὰ ταύτης τό, Ἰυγξ.

Σεισοῦρα, ἡ (σείω, οὐρά)· ταὐτὸν τῷ, σεισοπυγίς. ἔμφ.

***Σεισυτής**, οῦ, ὁ (σείω). Ὁ κλονιστὴς, ὅστις σείει, Ἰω. Λυδ.

Σειστός, ἡ, όν (σείω). Σεσεισμένος, ὃν ἐσείσατε τις, ἢ ὁ δυνάμενος σειστῆναι, Ἀρ. Ἀχ. 346. ὅθεν κλονούμενος, περιφερόμενος, τρεμων, ἐπὶ γῆς.

Σείστρον, τό (σείω). Ὄργανόν τι, κυμβάλῳ ῥόπτρῳ ὅμοιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς τοῦ Ἴσιδος λατρείαις· τοῦτο περιγράφει λίαν ἀκριβῶς ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος κεφ. 64.

Σείσων, ονος, ὁ (σείω). Ἄγγος κεραμικὸν, ἐν ᾧ τοὺς κυάμους ῥυγοῦσιν, Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ι'. 100. καὶ 112. ἴδε καὶ σειὸς, παρὰ τὸ σείειν· ἦν δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸν Ηχῷ ῥυγόμενον, Ηχῷ-τα-βασί, Τουρκ. Kleinetrommel, Γερμ.

***—σείω**, κατάληξις τῶν λεγομένων ἐφετικῶν ῥημάτων τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐπιτοπολὺ ἐκ τοῦ μέλλ. τοῦ θεματικοῦ, π. χ. γελάω, Μ. γελάσω, ἐφετικὸν γελασείω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γελάσω· ὁμοίως καὶ, πολεμήτω, πολεμησείω· παραδώσω, παραδωσείω, Θουκυδ. καὶ ἄλλοι.

Σείω, Μ. σείνω, Παρακ. παθ. σέσεισμαι, Ἀορ. α'. παθ. ἐσείσθην. Κουνῶ, κλονῶ, σαλεύω, ταράττω, τινάσσω, κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ὁμ. καὶ, ἐξαίρ. ἐν Ἰλ. ὡς Γ, 345. καὶ Χ, 133, ἐγχείας μελίης (τὰς λόγχας). καὶ ἐπὶ τροχόντων ἵππων, «Ἵπποι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἐχοντες», Ὀδυσ. Γ, 486. καὶ Ο, 184. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὸ «Σείειν ζυγὸν ἵπποιν, ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐῤῥωμένως κομίζειν· Ἰλ. Ν, 805. «- - σείετο πᾶλλῃ», ἐτείετο ἡ περικεφαλαία, Θ, 199. «Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳσι, ἐτείετο ἡ Ἥρη ἐν τῷ θρονωτῆς, ὑπὸ ἀνυπομονησίας· Ι, 583. «Σείων καλλιτὰς σαγίδαις, κλονίζων τὰς πτέρυγας τῆς θύρας διὰ τοῦ κρούσματος. «Σείειν μέτωπον», Ἀνακρ. ῥυπίζειν, ἀνεμίζειν τὸ μέτωπον. «Ὁ Ζεὺς σείει τὴν γῆν», κλονεῖ, ταράττει, τρέμειν ποιεῖ, σεισμὸν προξενεῖ· σεισμός ἐστιν· ὅθεν Ὁ Ποσειδῶν σείσας, ἐμβόλοι εἰνίας, Ἀρ. Ἀχ. 511. λέγεται καὶ ἀκριβ. σείει, ἡ γῆ ἤνθ., εἶναι σεισμός, Θουκυδ. 4, 52. Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 4. ἔνθα ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, ὡς ἅπες τὴν γῆν· οὕτω καὶ «Ἔσεισεν, προσυπακουομ. τοῦ, ὁ Θεὸς τὴν γῆν», σεισμὸς ἐγένετο. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ζ'. 4. «Ἔσεισεν ὁ Διὸς», καὶ, «Κἀσείετεῖν, προσυπακουομ. τοῦ, Θεὸς ὁ Ποσειδών. πρ. ὑπο. Τροπικ. σείειν τινά, σείω ἕνα ἄνθρωπον, τὸν κουνῶ, ἢ τὸν παροτρύνω, παρακινῶ εἴς τι, Πλουτ. Φωκ. 23. Ἰαν. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 796. Ἀμπελ. ὡς τὸ, σαίνειν, κουνεῖν, «τῇ οὐρᾷ», Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 4. καὶ, «Οὐρὰς διαπεῖσαι», αὐτ. ς', 15. — Παθ. καὶ Μέσ. κλονοῦμαι, κουνοῦμαι· τρέμω· «Ἐσείετο πόδας Ἰδηνεύς», Ἰλ. Τ, 59. ἐν γένει, κινοῦμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλ. Θ, 199. Ν, 805. «Ἔγχεα σείμενα», Ἰλ. Ν, 135. 558. καὶ ἀσυνήθ. «Ὄρχες σειόμενες φύλλοισι (Heine Ἡσ. Ἀσπ. 298)», κῆπος ἐν τοῖς φύλλοις του κινούμενος, ἤτοι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κινοῦνται καὶ ταράζονται· «Σείεσθαι τὸν ἐγκέφαλον», Ἀριστοφ. Νεφ. 1276., ἀντὶ τοῦ, Μαίνεσθαι, σκανδαλουμένου τοῦ νοῦ ἔχειν, ὕβεστηκώς εἶναι· 2) τροπ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτε δηλ. ἐγκείμενός τις ψευδῆ ἢ κακότροπον ἔγκλησιν ἐπὶ κριτηρίου κατά τινος, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐνοχλήσεις ἐνδεχομένας καὶ οὕτω νὰ πληρώσῃ τε διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν κριτολογίαν, ὅθεν, ζητῶ μὲ φοβερισμοὺς, ἢ ψευδῆ κατηγορίαν ἐπάγω κατά τινος, ἵνα κερδήσω, συκοφαντῶ· διὸ τό, σείειν καὶ συκοφαντεῖν παρ' Ἀντιφ. καὶ Ἀριστ. εὑρηται συντεταγμένα, ὡς, «Ἔσειον, ἤτουν χρήματα, ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν», Ἀριστοφάν. «Ἔστιε καὶ ἀσυκοφάντους πάλιν», Ἀριτιῶν. «Λογογράφοι σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων». Δίκαιαρχ. Οὐδέων. σελ. 10. Τὸ αὐτὸ σημαίνει παρὰ Λατ. concutere καὶ concussor· (συγγ. τῷ σείω, πιθ. καὶ τῷ, σάω, σήθω· πρωτότυπον δὲ σέω δὲν ὑπάρχει.)

Σέλα, ἀντὶ σέλασι, ἔστ. τοῦ σέλας, Ὀδ. Φ, 246. ὡς τὸ, γήρα, ἀντὶ, γήρασι.

Σελαγέω, ῶ, Μ. ήσω· ἡ, σελαγίζω (σέλας). Ἀστράπτω, φέγγω. ψωτίζω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἐνεργῶ καὶ οὐδετ. Παθητ. σελαγεῖσθαι, λάμπεσθαι, ἀστράπτεσθαι, ψωτίζεσθαι· ἐπομ. καταλαμπειν, εἶναι ὅλως εἰς λάμψιν, Ἀριστ. Νεφ. 288. «Ὄμμα ἐκ λάμπτον σελαγεῖται», ἢ καὶ, εὑρίσκεσθαι ὅλως εἰς φλόγας, καταφλογίζεσθαι, Ἀριστ. Ἀχ. 924. 925. Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 307. «Σελαγεῖν, ψωτίζειν, φέγγειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σελαγίζει, εἴδεται, φλέγεται». καὶ Ἀριστ. Νεφ. ἐν στίχ. 600. «Ὅς σὺν πούκαις σελαγεῖν, κατὰ τὸν Σχολ. μετὰ λαμπάδων χορεύει. ὅθεν

***Σελαγίζω**, = σελαγέω, ὅθεν

Σελαγισμα, τό. Τὸ ἀστράπτειν, ὡς ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. ιβ'. 6. καλεῖ «Σελαγίσματαν, τὰς ἀστραπάς.

***Σελαγονοσία**, ἡ· Κωμ. παρὰ. ἐκ τοῦ

σελαναία, σελήνη, ἀντὶ σέλας νέον τε καὶ ἕωον, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 409. C. κατὰ Hoind. καὶ Bekk.

Σελασηγενέτης, ου, ὁ (σέλας, γενέτης). Ὁ τὸ σέλας, ἤτοι τὸ φῶς γεννῶν, Ἀνθολογ.

*Σελασηφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Φέρων φῶς.

Σελάνα, καί, σελαναία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σελήνη, καί, σεληναία. (α)

Σέλας, αος, τό. Φῶς, αὐγή, λαμπηδών, λάμψις, φῶς ἢ φέγγος τοῦ πυρός, ἢ πυρώδους τινὸς, ἢ λαμπρότης, καὶ πυρὸς ἀΐδρου ἔξαψις ἐν οἰῷ ἀέρι· παρ' Ὁμήρ. ἡ ἐξορμῶσα ἐκ τοῦ πυρὸς φλὸξ, καὶ λαμπρότης ἢ ἡ λαμπηδὼν αὐτοῦ, σέλας πυρὸς, πυρὸς αἴθομ., π. κειομένοιο, μητέ, κτ. Ἰλ. Ο, 600. Τ, 375. 374. Θ, 563. καὶ παρ' Ἡσ. ἰδιαιτ. ἡ ἀστραπή, Ἰλ. Θ, 76., ἢ καί, σέλας Διός, λέγεται παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1605. καὶ, σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 3, 28). ἔτι δὲ ὁ φανὸς, ὑμν. Ὀμ. Δημ. 52, ἐν γένει, πῦρ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται παρατὸς τῆς ὀνομ. μόνον τῇ δοτ. σελαϊ, Ἰλ. Ρ, 739. καὶ κατὰ συναλ. σέλᾳ, Ὀδ. Φ, 246. ἐν ὑμν. Δημ. 52. Ἡσ. Θεογ. 867. ἔτι δὲ τῇ γεν. σέλαος. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται καὶ τῷ πληθ. τὰ σέλᾱ· (πιθ. παρὰ τὸ ἕλη εἴλη προτάξει τοῦ Δωρ. σ. ἆρα συγγεν. καὶ τῷ, ἠέλιος καὶ, σελήνη. (α))

*Σέλασμα, τό, καὶ

Σελασμός, ὁ (σελάω). Λάμψις, φωτισμὸς, τὸ λάμπειν, φωτίζειν, Μανέθ. δ'. 35. καὶ 189.

Σελάσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σέλας), = σελάω. Φωτίζειν, ἀστράπτειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σελάσει, φλέγει, λαμπαδίζειν. Νίκανδρ. Θηρ. 40. «Ἢ δ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, σελαγίζει.

Σελασφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Ὁ σέλας, φῶς, λάμψιν φέρων, ἔχων, λαμποφόρος, Ἡσύχ.

Σελαχίον, καὶ σελάχειον, τό, ὑποκορ. τοῦ σέλαχος· συνηθ. κατὰ πληθ. Ἐν γένει, ζῴόν τι ἐκ τοῦ γένους σέλαχος.

Σελαχοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σελάχου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σελάχῳ.

Σέλαχος, τό. καὶ συνηθ. κατὰ πληθ. «Σελάχη, τάκ, κῖνος ἰχθύος στρογγύλου, ὅστις ἀντὶ ὀστέων χονδρους ἔχει· ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν ζωϊστορ. γ. 1. καλεῖ τοῦτο οὕτως ἕνεκεν τῆς φωσφορικῆς λαμπρότητος αὐτοῦ, καθὰ καὶ Γαλην. «Καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ζώων· διὸ καί τινες ἀπὸ τοῦ, σέλας ἔχειν, ὠνόμασθαι φησὶν αὐτὰ σελάχη· ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτο καὶ ἔτι σελάχιον· ὁ Φώτ. ἐν λεξ. ἔχει· «Σελάχια, τὰ ἔσω λεχίζοντα καὶ λοχεύοντα· ὠοτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιαῦτα δὲ τὰ χοιρώδη, καὶ ἀλίπεδα. Ὁ Πλίνιος θ'. 24. καλεῖ ταῦτα Cartilagines. Ὁ Θεωδωρίδης ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ «Σελαχοφῶτα τὴν θελατσίαν σκολοπένδραν.

Σελαχώδης, ὁ, ἡ, = σελαχοειδής.

Σελάω, ὦ (σέλας)· ὡς καὶ σελαγέω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. φωτίζω, ἡ λάμπω, ἀστράπτω.

*Σέλγη, τά, παρὰ Λουκ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ γέλγη.

Σελευκίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, καὶ ἱματίου τι ἐκ Σελευκίας τῆς Συρίας, Ἀθην. ια'. σελ. 488. καὶ 497. 2) εἶδος πτηνοῦ, κατατίλου καὶ ἀφανίζον τὰς ἀκρίδας, ἡ καθ' Ἡσύχ. ὄρνεον ἀκριδοφάγον, Turdus solucis, Λινν.

*Σελήναια, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ σελήνη· καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν τῷ πεζῷ ὡσαύτ. ἐν χρήσει, Ἰωσ. Ἀχ. Ταξ. σελ. 661. εἶτα δὲ σεληναία, κυρ. Σηλ. τοῦ σεληναῖος, ὑποκ. Σεά.

Σεληναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς σελήνην ἀνήκων. 2) σεληνοειδής, καὶ μᾶλλ. μηνοειδής. 3) φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 62. 4) σ. πέδος, = σεληνιασμός. ἐκ τοῦ

Σελήνη, ἡ. Ὁ δορυφόρος τῆς γῆς, τὸ Φεγγάριον, Ἰλ. Θ, 555. «Σελήνην φαεινήν· καὶ ἐν Σ, 484. «Σελήνην πλήθουσαν, τὴν πανσέληνον. Ἀριστοφ. Νεφ. «Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, παρὰ τῷ Ταγ. Ἀχιλ. γ'. 2. «Ἐν σελήνῃ· (ἢ καί, πρὸς τὴν σελήνην) ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ τῆς σελήνης φωτί, εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. 2) σεληνοειδής πλακοῦς τις, ἢ πέμμα τι, ὅμοιον τῷ ἄτυρῳ, ἐκ πυρίνου ἀλεύρου κατατετυπασμένον, ἔθος «Ἐπιτελήνια, τὰ». Δίων ὁ Κάσσιος ἀναγράφεται περὶ τοῦ Λιναίου, ὅτι αὐτὸς ἔφαγεν ὁμοῦ καὶ τὴν τράπεζαν, ἃς ὁ Βιρλίος Adorea Iliba, καὶ ὁ Ἀλικαρ. Διον. Ἑτρια, λέγουσι. «Φαγόντων τὰς τραπέζας σεληνίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σεληροτέρων μετὰ τῶν ἄρτων, Δομίτιος δὲ ἀντὶ τούτου λέγει (παρ' Aur. Victor. κεφ. 12.) Non orbes farreos sed, mensarum vice sumendi cibi gratia apium fuisse substratum. Φαίνεται ἄρα οὗτος, ὅτι ἀνέγνωσεν εἰς τὸν αὐτοῦ Συγγραφέα σελινίνας, ἐκ τοῦ σέλινον, ἐν ᾧ τὸ, σεληνους, ἐκ τοῦ Σελήνη, σημαίνει τὸν ἐξ ἀλεύρου στρογγύλον ὡς ἡ σελήνη πλακοῦντα. Ὁ Εὐριπίδ. λέγει· «Σελήνας πυρίνου χλόης, τὸν ἐκ σίτου ἤτοι ἐκ πυροῦ ἄρτον· ἴσως ἐνταῦθα ἐστι συγγενειάτις μετὰ τοῦ παρὰ Θεοφράστ. «Πυρὸς σεληνοῦσιος. — 3) ὡς κύριον ὄνομα Σηλυσίου. ἡ θεὰ σελήνη, Ὅμ., παρὰ τῷ ὀπίσω ὅμως μένει συχνάκις ἀμφίβολον, ἂν ἐνοεῖ τὸν πλανήτην ἢ τὴν θεάν. Κατ' Ἡσίοδον Θεογ. 371 κτ. ὑπῆρχεν ἡ Συγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας ἐν ὕμν. Ὀμ. Ἑρμ. 100. ὀνομάζεται ὁ πατὴρ αὐτῆς Πάλλας, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐστὶν ὁ Ἥλιος· πολλάκις ἡ τελετὴ αὐτῆς ἦτον ὡς ἡ τῆς Ἀρτέμιδος· (ἡ λέξις ἔστιν ἀναντιῤῥήτως συγγ τῷ, σέλας, ὃ ὁ καὶ πολλάκις συμβολον τῆς μεγίστης λάμψεως, ὡς ἐν Ὀλ. Δ. 45. Η, 84. Τὸν Ἀπρ. 89. Θεοκρ. 2, 79. ἆρα ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἕλη, εἴλη, ἥλιος.) ὅθεν

*Σεληνήεις, εσσα, εν. Φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, εὐσέληνος.

Σεληνιάζω, Μ. σω (καὶ παρὰ τῇ Ν. Δ. κατὰ μέσ. διάθ. σεληνιάζομαι). Εἶμαι σεληνιακὸς, πάσχω σεληνιασμὸν καὶ ἐν αὐτῷ προφητεύω, Μανέθ. δ'. 81. «Νούσους σεληνιάζουσι, ὁ τὸν σεληνιασμὸν πάσχων, ἔχων, ὅστις σεληνιάζεται· «Νοῦν σεληνιάζοντες, αὐτόθ. στίχ. 216. οἱ σεληνιασμένοι καὶ ἐν ταύτῳ τὸ προφητικὸν χάρισμα ἔχοντες· ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. «Σεληνιάζομαι σεληνιακὸς εἰμί.

Σεληνιακός, ἡ, όν (σελήνη). Ὁ εἰς τὴν σελήνην ἀνήκων. 2) ὁ σεληνιασμὸν πάσχων.

Σεληνιασμός, ὁ (σεληνιάζω). Πάθος τι, ὅπερ ὁ Ἱπποκράτ. «ἱερὰν νοῦσον» λέγει, τὸ ὁποῖον ὅταν κυριεύσῃ τὸν ἄνθρωπον, ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ τρέμων αφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας.

*Σεληνιάω, ποιητ. ἀντὶ σεληνιάζω.

Σεληνίδιον, τό. Τὸ φῶς τῆς σελήνης, Ἀθην. ζ'.

Σεληνίτης, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν τῷ, σελήνῃ.

Σεληνίτης, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ σελήνη. Μικρὰ σελήνη, ψεγγαράκι, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις μικρὸν σεληνοειδὲς σῶμα, ὡς τὸ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ μηνοειδὲς στολίδι ἐπάνω τῶν ὑποδημάτων τῶν Ῥωμαίων Συγκλητικῶν, lunula· 2) κομ. καὶ ἡ φαλάρα.

Σεληνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σελήνη, ὡς σεληνίον. Μικρὰ σελήνη, ἢ μικρόν τι σεληνοειδὲς σῶμα. 2) φυλακτήριον, ὅπερ ἐγκρεμᾶται τοῖς παιδίοις, πρὸς ἀπαφυγὴν νοσήματος τινος, Ἡσύχ.

*Σεληνίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ σελήνη, ὡς σελήνιον.

Σεληνίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. σεληνῖτις, ιδος, ἡ (σελήνη). Ἐκ τῆς σελήνης ὤν, ἀπὸ τῆς σελήνης, σεληνοειδής. «Λίθος σεληνίτης», ἄλλως καὶ «Ἀφροσέληνος Διοσκορ. ε'. 159. Gypselenis, Marienglas, Γερμαν. καλεῖται οὕτω διὰ τὸ εὐρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παρουσίᾳ.

Σεληνόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὑπὸ τῆς σελήνης βεβλημένος, κτυπημένος, ἤγουν σεληνιακός.

Σεληνοειδής, ές, ὁ, ἡ. Σελήνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὅμοιος σελήνῃ.

*Σεληνοτρόπιον, τό (τρέπω). Μυτηρικὸν φυτόν τι, τχηματισθὲν κατὰ τὸ, ἡλιοτρόπιον.

Σεληνόφως, ωτος, τό (φῶς). Τὸ φῶς τῆς σελήνης, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. σελ. 608. (ὡς λυσίφως καὶ σκιοφως, σχηματιστέον.)

*Σελιδηφάγος (σελὶς, φαγεῖν). Ὁ τρώγων τὰ φύλλα τῶν βιβλίων. (ᾱ)

Σελίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σελὶς. Μικρὰ σελὶς. (ῑ)

Σελίδωμα, τό, = σελὶς. (ῑ)

Σελίνινος, ίνη, ινον (σέλινον). Ἐκ σελίνων κατασκευασμένος, εἰς σέλινον ἀνήκων.

Σελινίτης, ου, ὁ, οἶνος. Μετὰ σελίνων κατασκευασμένος οἶνος.

Σελινοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Σελίνῳ ὅμοιος, σελίνου εἶδος ἔχων.

Σέλινον, τό. Εἶδος λαχάνου, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω καλούμενον Λατ. apium, Ἰλ. Β, 776. Ὀδ. Ε, 72. Οἱ ἀρχαῖοι ἔτρωγον τὰς ῥίζας καὶ διὰ τὴν ἰσχυρὰν, ἀναληπτικὴν ὀσμὴν τῶν φύλλων ἐκαμνον στεφάνους, μετοὺς ὁποίους ἐστεφανοῦτο τοὺς νικητὰς τῶν Ἰσθμίων καὶ Νεμέων ἀγώνων, ἐτι δὲ καὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν ἐστόλιζον, ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ πολλὰ κινδυνεύοντος ἀῤῥώστου, «σελίνου δεῖται, χρειάζεται σέλινον, ἤγουν ἀποθνήσκει μετ' ὀλίγον, Meinecke Εὐφορ. σελ. 108. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σελίνου στέφανος, (ὁ) πένθει προσήκων· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμιῷ ἀγῶνι, στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ· καὶ ὁ Φώτ. «Σελίνου στέφανος, πένθιμος· τὸ γὰρ σέλινον πένθει προσήκει, ὡς ἔφη Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀθλήσεων· καὶ Πλούταρχος ἐν Τιμολ. λέγει. «Ὅτε τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰωθαμεν στεφανοῦν σελίνοις· καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγονεν εἰς τὸν ἐπιτρόπως τοιοῦτα δεῖσθαι τούτων τοῦ σελίνου. Αἱ ῥίζαι τούτου εἰσὶν ἐδώδιμοι. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Β, 776. καλεῖ τοῦτο «Σέλινον ἀλεοδρεπτον», ἐν ἕλει τεθραμμένον, ὅ ἐστι μάλιστα φυόμενον. Παρ' Ὀππιαν. Κυν. δ'. 202. κεῖται τὸ «Σέλινοκα ῥιμάρυγμα, ἀντὶ τοῦ «Ἑλινοκα· Ἑπομένως δὲ τὸ, σέλινον, οὐδετέρως, ἐκ τοῦ σίλινος, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἕλινος, καὶ ἕλιξ, καὶ σημαίνει τὸ, σῦλος, περιστρεμμένος, κατσιρίς· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπὶ περιστρεμμένων τριχῶν «Σελίνων σύλοτέρημα, Φιλαδ. ἐπ. 19. Ὁ Ἡσύχ λέγει σέλινον, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (Ἆρα πιθαν. ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ, ἕλιξ, ἑλίττω, πρατίζει τοῦ Δωρ. σ, διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του, ἢ ἀπὸ τοῦ ἕλος, διότι ὅπου περισσότερον νερὸν, ἐκεῖ καὶ αὐξάνει κάλλιον· (υ–υ, καὶ μόνον ἐν Ἐπ. αἰτ. 643. ὑπάρχει τὸ Ἰωνικὸν βραχύ.) ὅθεν

*Σελινόσπερμον, τό (σπέρμα). Σπέρος τοῦ σελίνου.

Σελινουσία, ἡ (σέλινον). Εἶδος χρώματός τινος, περιστρεμμένα τὰ φύλλα ἔχούσης, ὅμοιον σελίνῳ. «Ἡ δὲ σελινουσία τὴν ὀνομασίαν ἔσχε διὰ τὴν σύλότητα· ἐμπερὶς γάρ ἐστι σελίνων, Ἀθην. δ'. σελ. 386. «Οὖρος σελινουσίους, παρὰ Θεοφράστῳ, εἶδος σίτου· ἴδε σελήνη, ὑφ' ὑμ. 2.

Σελὶς, ίδος, ἡ· συνηθ. κατὰ πληθ. Ὁ κενὸς, ἀύλιος τόπος μεταξὺ τῶν σελμάτων, ἤτοι καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν. 2) ὁ τόπος μεταξὺ τῶν καθισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ. 3) συνηθ. ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν (παραγραφῶν,

columnae), οἱ ὁποῖοι συνείθιζον νὰ γεμίζωσι τὸ γραμμόσημον καταβατὸν καὶ πρὸς τούτοις νὰ χωρίζωσι διὰ γραμμῆς κατὰ κάθετον. Καθ' Ἡσύχιον, «Πτυχίον, καταβατὸν βιβλίου, τὸ μεταξὺ τῶν παραγράφων διάστημα, ὅ ἐστι, τὸ κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν γεγραμμένων, καὶ μετά τινος κατὰ μῆκος σημειωμένου γραμμῆς, ὅπερ ἡμεῖς περιθώριον λέγομεν· ὅθεν ἐν γένει, τὸ γεγραμμένον μέρος, ἢ πίναξ, τὸ καταβατὸν, ἢ καὶ τὸ γεγραμμένον βιβλίον· ἔτι δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ἑνὸς βιβλίου, pagina. Ὁ Σουΐδας ἔχει, «Σελὶς τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν ἐγράφων τυγχάνουν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σελὶς σημαίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς γεγραμμένους στίχους, ἤτοι τὰς ἀράδας, κατὰ τὸν Πολύβ. γ'. γ'. 36. «Ἓν τριτὸν ἢ τέτταρσιν ἐξηγησάμενος σελίσιν. ἢ κατ' ἄλλο Χειρόγραφον «Σελιδίοις, τὸ ἐξηγήσασθαι εἰς τρεῖς ἢ τέτταρας ἀράδας· ὁ δὲ Πλούταρχ εἰς βίον Ὁμήρου λέγει· «Διττὰς ἡμιθέων γραφάμενος σελίδας, περὶ τὸν δύο βιβλίων, τῆς Ἰλιάδος δηλαδὴ καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγραμμ. 3. καλεῖ τὸ Χαράκιον, ἤτοι τὸ ὄργανον, δι' οὗ σημειοῦνται αἱ εὐθεῖαι γραμμαὶ κατὰ πλάτος, ἐν τῷ μέσῳ, καὶ αἱ κατὰ μῆκος κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ χάρτου, ἵνα γράφωσι τὰς ἀράδας ἴσια, «Σελίδων κανόνισμα φιλορθρονεῖ· ὁ δὲ Φίλιππος (ἐν Θεστ. ἐπ. 17.) καλεῖ τὸν μόλυβδον, ἤτοι τὸ μολυβοκόλλυλον, δι' οὗ σύρομεν ἐπὶ τὸν χάρτην τὰς γραμμάς, «Σελίδων σημάντορα πλευρῆσι. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ, σέλμα.)

Σέλλα, ἡ. Τὸ κάθισμα· καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιτιθέμενον σάγμα, ἐφ' ᾧ κάθηται ὁ ἱππεύς· παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν, ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. sella ἐκ τοῦ σέλμα, σελμὶς, σελμὸς, ἡ ἕδρα, καθέδρα, Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. εὐσέλμους, ὅθεν

*Σελλάστρωσις, ἡ (στρώννυμι), ὡς τὸ Λατ. sellisternium. Συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκάθητο ἐπὶ προτεφαλαίων, ὡς εἰ ὑπῆρε, ἀλλ' ἐπὶ στρωμνίων, ὡς αἱ γυναῖκες, δι' ὃ καὶ ὅτε ἤθελον νὰ δώσωσι συμπόσιον εἰς θεὰν, ἔπρεπε νὰ ᾖναι σελλάστρωσις. π. χ. εἰς τὴν Ἥραν, καὶ τότε ἡ εἰκὼν τῆς Ἥρας ἐκάθητο ἐπὶ στρωμνίου.

Σέλλω, Δωρικ. ἀντὶ ἕλλω, ἕλω, εἵλω, εἰλέω, μόνον παρὰ Γραμματ. ἔνθεν σόλος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, σείω συγγενές. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «σέλμενος, τενόμενον, ἀντὶ, σελόμενος· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, σόλος, ὁ. Ὁ Εὐστάθ. ἔρμην. τὸ σέλλω ἔτι καὶ τοῦ, Ὁρμάω· δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς παραλλαγή τις τοῦ, ἕλλω, ἢ ἕλω, παραβαλλόμενον μετὰ τοῦ σέλω, διότι τὸ πρωτότυπον τούτου ἕλλω συντηρεῖται μεθ' ὅλων τῶν ἁπλῶν γραμμάτων, οἷον μετὰ τοῦ β, ϑ, ζ, καὶ σ.

Σέλμα, ατος, τό. Ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται τὸ κατάστρωμα, τὸ ἐπάνω ξύλινον ἔδαφος αὐτῶν, ὕμν. Ὁμ. 6, 47. καὶ Ἰδιαιτ. ὁ τόπος, ἔνθα κάθηται ὁ κυβερνήτης μεταξὺ τῶν κωπηλατῶν, παρ' Ὁμ. καὶ ζυγὰ· καὶ τὸ πλοῖον αὐτὸ καλεῖται οὕτω, Λυκ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῆς νεώς, ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς ζυγὸν διαστήματα, ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Σέλμα, καθέδρα ἢ σελὶς τῆς νεώς, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ ἡ ὅλη ναῦς· καὶ τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελλὶ λέγεται. Ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 191. ὀνομάζει τοὺς διοικητὰς καὶ ἄρχοντας, «Σέλμα σεμνὸν ἡμένους, ἤτοι ζυγόν. Ἀπολλων. ἀρχ. α'. 528. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὰ σέλματα ἦσαν διαφορετικὰ τῶν, ζυγὰ, τὰ ὁποῖα εἰσὶν οἱ παρ' ὑμῖν «Πάγκοι λεγόμενοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκβληθῶσι καὶ νὰ τεθῶσι πάλιν κατὰ τὴν χρείαν. ἴδε ἐν τῷ, Ζευγίτης. 2) παρὰ Στράβ. ε'. σελ. 340, «Σύλλα τοῦ μέσου εὐτυπτάτου καὶ εὐμηκεστάτου, καίτοι ἀντὶ τοῦ, δοκοῦ, ἰκρία, ξύλα πρὸς τεκτονικὴν ἢ οἰκοδομικὴν ἐπιτηδεία. Παρὰ Δινοχρ. 1216. «Ἐπάνω σέλματα· ἀντὶ τοῦ, Σανίδες· ὡς καὶ τὸ «Ἐλάτινα δόκωσιν· παρ' Κύριπ. Ἀλκ. 443. 3) κάθε σανίδωμα, πάγωμα, ἢ σύνταγμα ἐκ ξύλων καὶ δοκῶν, ὡς παρ' Λίτχυλ. Θήβ. 32. «Σέλματα πύργων, ἀντὶ τοῦ σανιδώματα. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ «Σέλμασι εὐκ εὐρίσκεται, ἀλλὰ τὸ σύνθετον αὐτοῦ, ἐνσέλμους. (συγγεν. τῷ, σελὶς)

Σελμὶς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σέλμα, ἐκ τοῦ σελὶς, παρ' Ἡσυχίῳ· ἐξειρτ. δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἱκρίον, σανίδωμα, οἰκοδόμημα ἢ σκαλωσία ἐκ σανίδων, σχεδία. 2) ἡ τριχίνη ὁρμιά, τὸ σχοινίον τοῦ ἀγκίστρου, Ἡσυχ. Ὡς τις ἔτι ἔχει καὶ τὸν τχηματισμὸν σελμῶν, ἀντὶ, σελμάτων, σανίδων.

*Σελμός, ὁ, = τέλμα, Ἡσυχ.

Σέλπον, τό, = σίλφιον, Ἡσυχ.

Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, σέλω· ὡς καὶ τὸ, Σιὸς, ἀντὶ Θεός.

*Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, ἕλω, ὁρα σέλλω.

Σεμίδαλις, ιος, καὶ εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον καὶ ἐξαίρετον ἐκ σίτου ἄλευρον. Σεμιδάλιον· (υν-ν, Ἀρχιστρ. 19. Ἑρμιππ. Ἀθ. 1. σελ. 28. Α. Μενανδρ Ἀθ. 4. σελ. 172. Β). ὅθεν

Σεμιδαλίτης, ου, ὁ, «Ἄρτος, ἐκ σεμιδάλεως κατασκευασμένος ἄρτος, Semmel, Γερμαν.

Σεμνεῖον, τό (σεμνός). Σεβάσμιος, ἢ ἱερὸς τόπος, ναὸς, τέμενος, οἶκος ἱερὸς· ἐξαιρέτως δὲ ὁ ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν, ἤτοι τῶν Εὐμενίδων. Ὁ Φίλων λέγει καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχῶν, «Ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον.

Σεμνηγορέω (σεμνηγόρος), καὶ, «Σεμνηγορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σεμνολογέω, καὶ, σεμνολογία, ἡ, Τίμων Φλιάσ.

Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ (σεμνὸς, ἀγορεύω), = σεμνολόγος.

Σεμνόθεοι, οἱ (θεὸς). Παρὰ Διογέν. Λαερτ. ἐν α'. 1. καλοῦνται οἱ Δρυΐδαι, οἵτινες ἦσαν ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος, ἢ διότι ἐτίθεντο αὐτοὺς ὡς θεούς.

*Σεμνοκομπέω (κομπέω). Μεγαληγορῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, Αἰτχ. παρ' Ἀθην σελ. 447. ἔνθα ἡ συνήθης ἀνάγν. σεμνοκόπτω, ἔστιν ἐναντία τῷ ἰδιώματι τῆς γλώσσης, Lob. Φρυν. σελ. 416. 623.

Σεμνοκόπτω, ἴδε ἀνωτέρω.

Σεμνολῃρέω, ῶ (λῃρέω). Σεμνοὺς λήρους, ἤτοι σοβαρὰς, σπουδαίας βιωμολοχίας (ματαιολογίας) λέγω, καμνω.

Σεμνολογέω, ῶ· καὶ συνήθ. ὡς Ἀποσ. Μίστ. σεμνολογέομαι, οῦμαι, Μ. ῆσομαι (σεμνολόγος). Σεμνοὺς λόγους λέγω, σεμνὰ, ἢ ἀποφαντικῶς λαλῶ· ἐμιλῶ μετὰ σεμνότητος, ἤτοι μὲ σεβαρότητα, σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά μου, ἢ μετὰ παῤῥησίας, ἐμφάσεως, μεγαλοπρεπείας καὶ σεβασμίου τινος τόνου, Παυσανίας. Κορινθ. «Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, μεγαλοπρεπῶς καὶ φιλοτίμως εἰπόντες, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὑπερβολαῖς χρώμαι λέγων περί τινος· ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγάλα πράγματα λέγω, μεγαλορήμονῶ. ὅθεν

Σεμνολόγημα, τό. Ἡ μετὰ σεμνότητος, ἀξιοπρεπείας καὶ σοβαρότητος, ἢ μεγαλοπρεπείας ὁμιλία. 2) ἀντικείμενον, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ὑπερηφανεύηταί τις, ἢ ἐπὶ τῷ ὁποίῳ νὰ καυχᾶται δύναταί τις, Δίων Κάσ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σεμνὸν, κατάστυγνον, καὶ ἠχυρόν.

Σεμνολογία, ἡ. Τὸ σεμνολογεῖν, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μετὰ σεμνῶν λόγων, ἤτοι μετὰ σοβαρότητος, παῤῥησίας, ἀξιοπρεπείας, καὶ ἀνήκοντος εἴς μέγαν τινα, σεβασμίου καὶ παιγνιριακοῦ τόνου. Παρὰ Ῥήτορσι καὶ μέρος τοῦ κάλλους τῆς ἐκφράσεως, τὸ ποιεῖν δηλαδὴ ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν, ἐμφατις, Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. τμῆμ. ιε'. ὅθεν

Σεμνολογικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς σεμνολογίαν, ἐμφατικός.

Σεμνολόγος, ὁ, ἡ (σεμνὸς, λέγω). Ὁ μετὰ σεμνολογίας, ἢ ἐμφάσεως ὁμιλῶν· καὶ Ἐπίῤῥ. σεμνολόγως, μετὰ σεμνολογίας, ἐμφατικῶς· ἔτι δὲ καὶ ὁ κομπαστὴς, μεγαλήγορος.

Σεμνόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Σεβάσμιος καὶ σεμνὸς μάντις, προφήτης, Σοφοκλ.

Σεμνομυθέω, καὶ συχνότερον Μέσ. σεμνομυθέομαι (μυθέομαι). Ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, μεγαλορῥημονῶ· ταὐτὸν τῷ, σεμνολογέω, Φίλ. β'. σελ. 270. ὅθεν

*Σεμνομυθία, ἡ, = σεμνολογία.

Σεμνοπανοῦργος, ὁ, ἡ. Ἰδε ἐν τῷ, Βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράτιτος, ὁ, ἡ (παράσιτος). Μεγάλος, καμαρώνων παράσιτος, ὅθεν σεμνοπαράτιτοι, παρ' Ἀθην. σελ. 237. οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν παρασίτων.

Σεμνοποιέω, ῶ· ἔτι δὲ καὶ μέσ. σεμνοποιέομαι, οῦμαι (ποιέω) ταὐτὸν τῷ, σεμνύνω.

Σεμνόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Μετὰ σεμνῶν, ἤτοι σεβασμίων πόνων, ἐκ σεβασμίας, ἀξιοτίμου δουλείας ἐξεργασμένος.

*Σεμνόποτος, ὁ, ἡ (πότος). Σεβασμίου, ἀξιοτίμου ποτοῦ, Ἀθην. σελ. 471. «Σεμν. στεγνὸν σταλαγματιὰ πολυτίμου ποτοῦ.

Σεμνοπρέπεια, ἡ. Τιμὴ καὶ ἀξία πρέπουσα εἰς τὸ ὑποκείμενον· ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ φαινόμενον σεμνότης καὶ μεγαλοπρέπεια, ἥτις προξενεῖ καὶ ἐμπνέει σέβας εἰς τὸν θεατήν, Συνεσ. καὶ Διογ. Λ. 8, 36. ἐκ τοῦ

Σεμνοπρεπὴς, ους, ὁ, ἡ (πρέπω). Πρέπων εἰς σεμνὸν ἄνδρα· πλήρης σεμνότητος, μεγαλοπρεπείας, σοβαρότητος, τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, σεβάσμιος, κόσμιος, πρέπων· Ἐπίῤῥ. σεμνοπρεπῶς, μετὰ σεμνοπρεπείας, Ἡρωδιαν.

Σεμνοπροσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (σεμνοπρόσωπος). Σεμνὸν πρόσωπον ἔχω, ἢ σεμνοῦ, μεγαλοπρεποῦς, σοβαροῦ προσώπου λαμβάνω· κάμνω, προσποιοῦμαι τὸν σεμνὸν, τὸν σοβαρὸν, Ἀριστοφ. Νεφ. «Καὶ ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖαι. ὁ Σχολ «Ἀπεσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ προσώπῳ. ὅθεν

Σεμνοπροσωπία, ἡ. Ἡ σεμνότης, σοβαρότης, μεγαλοπρέπεια κατὰ τὸ πρόσωπον φαινομένη· τὸ κάμνειν, προσποιεῖσθαι τὸν σοβαρόν.

Σεμνοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ κατὰ τὸ πρόσωπον, ἐξωτερικῶς σεμνὸς, σοβαρὸς· οὕτινος τὸ πρόσωπον σοβαρότητα ἐμφαίνει.

Σεμνός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. σεμνῶς (σέβω, σεβενός, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ πρὸ τοῦ ν). Σεβάσμιος ἄξιος, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σεβαστὸς, ἱερὸς, ἅγιος. Κατ' ἀρχὰς μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ τῶν ἀνηκόντων ἢ καθιερωμένων αὐτοῖς πραγμάτων, ὕμν. Ὁμ. 12, 1. 28, 5. 30, 16. ὕμν. Δημ. 1. 48ε. κατ' ἐξοχὴν, «σεμναὶ θεαὶ, οὕτω ὠνομάζοντο ἐν Ἀθήναις εὐφήμως αἱ Εὐμενίδες, Βr. Ἀρ. Θεσμ. 224. Ἰακ. Α. Π. σελ. 601. αὐχὶ ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη, Meineke Μιναιδρ. σελ. 348. 2) καὶ ἐπὶ ἀνδρώπων, ἐπὶ καλοῦ, ἀξιοπρεποῦς, μέγας, ἔντιμος, τίμιος, κόσμιος, σοβαρὸς, εὐπρεπὴς, μεγαλοπρεπὴς, περιφανὴς, περικαλὴς, καλός τε κἀγαθός. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. α'. 15. «Σεμνῶς προεστάναι, μεγαλοπρεπῶς αὐτόθ. ς'. α'. 4 «Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμημένος, λαμπρῶς. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1169. «Λέγουσ σεμνοὺς λέγειν, αὐτὸ τοῦ, σεμνολογεῖν, μεγάλους καὶ μετὰ τόνου λόγους λέγειν. ἐν γένει, ἐκεῖνος, ὅστις φέρεται καὶ πολιτεύεται καθὼς ἀνήκει τῇ ἀξίᾳ καὶ καταστάσει του

ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ μεμπτικῶς, οὗτινος δηλ. τὰ ἐξωτερικὰ εἶναι βεβιασμένου καὶ τεχνικὰ, ὅτε δείκνεται μεγάλος χωρὶς νὰ ᾖναι, ἀλαζών, ὑπερηφανος, μὴ ὁμιλητικός, ἀκατάδεκτος, Valck. Ἱππ. 93. «Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;» καὶ κατωτέρω «Μισεῖ τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Μεδ. 818. «Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνούς». Παρὰ Λυκόφρ. «Σεμνῶς κασσωρεύουσαν», ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς. (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡν ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐν χρήσει καὶ ὡς βραχεῖα, Ἐρρ. Σοφ. Λεξ. σελ. 619. Ἰακ. Α, Π. σελ. 951.)

Σεμνόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Σεμνὸν στόμα ἔχων, «Ὁ μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερηφάνως ὁμιλῶν», Αἰσχύλ. Προμ. 951. «Μῦθος σεμνόστομος».

Σεμνότης, ητος, ἡ (σεμνός). Σεβασμιότης, ἱερότης, τιμιότης, μεγαλοπρέπεια, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. ί. «Τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότητι», ἡ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια, καὶ ἑπομένως, εὐσχημοσύνη, εὐπρέπεια, κοσμιότης, ἀξία, σοβαρότης, ἐν γένει, τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον φόρτιμον τινός.

Σεμνότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 851.

Σεμνοτυφία, ἡ (τῦφος). Ἡ μετὰ τύφου τεχνικὴ ἀξιοπρέπεια· ἡ μετὰ σοβαρότητος ὑπερηφάνεια, τὸ φούσκωμα, Ἀντωνῖν. 3'. 29.

Σεμνόω, ῶ. Μ. ώσω (σεμνός). Σεμνὸν, σεβάσμιον ποιῶ, ἰδίαιτ. διηγούμενος παριστῶ τι σεμνότερον, ὑψηλότερον ἢ ἀξιολογώτερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, καλλωπίζω, στολίζω μὲ ὑπερβολήν, Ἡροδ. 1. 93. 8, 15.

Σεμνύνω, = σεμνόω· ὅθεν «Ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐτέμνυε (Ἡροδ. 1, 99), διέταξε ταῦτα κατὰ τρόπον παρῤῥησιαστικὸν, μεγαλοπρεπῆ· καὶ Δημοστ. «Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν», τιμῇ καὶ δόξῃ ἡ τιμαὶς καὶ ἀξίαις ἐξαιρέτοις ἐτιμήσαμεν· Μέτ. σεμνύομαι, ἀόρ. ἐτεμνυνάμην, μεγαληγορῶ, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ἢ καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, μετὰ δοτ. ὑστερώτερον δὲ μετὰ αἰτιατ. π. χ. «Τὴν Ἀντωνίου μοιχίαν αἱ συγκατέρες ἐτεμύνιοντο», Ἡριοδιαν. ε'. 5. Ἰσοκράτ. πρὸς Εὐαγ. «Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ καλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους».

Σέμνωμα, τὸ (σεμνόω). Ἀξιοπρέπεια· κόσμος, στολισμὸς, Νικήτ. χρον. ί. 11. καὶ Εὐστάθ.

Σέο, ἐπ. γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ, παρ' Ὁμηρ. συχνάκις ἐγκλιτικῶς.

Σεόθεν, ἀντὶ σέο ἢ κατὰ συγκοπ. σέθεν.

*Σεπτάς, άδος, ἡ, = ἑπτάς, παρὰ τοῖς Πυθαγ.

Σεπτεύω (σεπτός), = σέβομαι. Ἡσύχ.

Σεπτήριος, ία, ιον· καὶ σεπτικός, ή, όν. Εἰς σέβας ἀνήκων· καὶ ὁ σεβάμενος, τιμῶν· καὶ ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, σεπτός ἐκ τοῦ

Σεπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σέβομαι. Θαυμαστός, σεβάσμιος, ὄντιμος, ἅγιος, θεῖος· σεβαστός, σεβασμοῦ ἄξιος· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, σεμνός, Αἰσχύλ. Προμ. 818.

Σεραπιάς, άδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, βολβοειδῆ ῥίζαν ἔχοντος, Πωλ. Λίγ. δ'. 25. καὶ Λέτ. 15. ἄλλως, ὄρχις, καὶ, τρίορχις, Διοσκορ. γ'. 142.

Σέρις, γεν. σέριος, καὶ σέριδος, ἡ· Δατ. κερὶς, Εἶδος ἀγριοράφου, Διοσκορίδ. β'. 160. Πλίν. 20. 32. Γεωπον. 12. 28. σημ., ἄλλως καὶ «Πικρὶς, ἐκ τῆς πικρᾶς γεύσεως αὐτῆς», καὶ «Τριόφθαλμα Acularia. τρώγεται δὲ ὡς τὸ μαρούλιον καὶ τὸ ῥαπάνιον, καὶ προξενεῖ μετὰ τὴν γεῦσιν ἀχρεῖαν ἀποφορὰν τοῦ στόματος, Ἀρτεμιδ. α'. 69.

Σερίφιον, τό. Εἶδος ἀψινθίου, Διοσκορ. γ'. 67. ὁ καὶ, Θαλάσσιον, λέγεται, Πλίνιος 27. 7. Artemisia maritima, ἢ caerulescens, Λιννaῖος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, σέριφος, ἀντὶ ταύτου· καὶ ἡ τοῦ Ἄλδου Ἔκδοσις τοῦ Διοσκορίδους ἔχει «Σέριφον» ἀντὶ, σεριφίου.

Σέρφος, ὁ. Μικρόν τι πτερωτὸν ἔντομον· πιθ. εἶδος κώνωπος, Σχ. Ἀρ. Ὀρν. 82. 672. Σφ. 351. ἔτι δὲ πτερωτός τι μύρμηξ, ἄλλως νύμφη· εὕρηται γεγραμ. καὶ σίρφος, συρφὸς καὶ σίριφος· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, σέρφος, καὶ, σύρφος, καὶ τὸ μὲν ἔρμηνεύει τὸ «Πτερωτὸς μύρμηξ», τὸ δὲ διὰ τοῦ «Θηρίδιον μικρὸν, ὁποῖον ἐμπίπτει, κατὰ τοῦ Φώτ. τὸ λεξ. Ὁ Κάστιος Λεγγῖνος ἑρμηνεύει τὸ σίρφος, διὰ τοῦ «Πτηνιόν τι μικρὸν, κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος». Στέρφος δὲ φησὶν εἶναι ὁ πτερωτὸς μύρμηξ. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ Ζηνόδοτος (παροιμ. β'. 94.) ἀναφέρουσι καὶ παροιμίαν τινα «Ὑρικὸς σερίφου» καὶ ὅλοι ἑρμηνεύουσι ταύτην διὰ τοῦ «Ἡ γεγηρακυῖα παρθένος». (Λέγεται ἔτι οὕτω καὶ, Ἀκρίδος εἶδος, ἧτις ἄλλως «Μάντις» λέγεται), Θεόκριτ. ε'. 18. ἔνθα ὅρα τὸν Σχολιαστὴν, μεταφορικῶς ἀναλαμβάνοντα αὐτὴν ἐπί τινος ἐρωμένης ἰσχνῆς, λεπτῆς καὶ μακροτέλου. Κατὰ Σουίδ. λέγεται «Γραῦς σερίφιον· κατὰ δὲ Ζηνόδοτον λέγεται ἐν Σικελίᾳ «Γραῦς σέριφος, ἢ σερίφιον· Ἐντεῦθεν δύναταί τις ἑρμηνεῦσαι τὴν τοῦ Ἀριστοφάνους ῥῆσιν παρ' Ἡσυχίῳ, τὴν λέγουσαν τὴν Λακεδαίμονα «Σέριφον», ἢν ὁ Φώτ. ἑρμήν. διὰ τοῦ «Διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν, ἀναφερόμενες καὶ εἰς χρησμόν τινα, καὶ χρησμὸς αὐτοὺς ἐξέπεσεν».

Σέσαγμαι, παθητ. παρακ. τοῦ, σάττω.

Σεσηρώς, υῖα, σεσηρός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, σεσηρὼς, ὁμοῦ σεσηρυῖα, Ἐπικ. θηλ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 268.

Σέσελι, εως, τό· καὶ σέσελις, εως, ἡ· ἄλλως καὶ σίλι, καὶ, σιλλικύπριον, καὶ, κῆκι. Φυτοῦ εἶδος, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 5. ἔνθα οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἑρμήνευσαν διὰ τοῦ, draconica, ἐρακιτία. Ὁ Διοσκορ. ἐν γ'. 60. ἐν. 62. 64. περιγράφει ταύτης τέσσαρα εἴδη, Μασσαλιωτικὸν, Λιβυκὸν, Πελοποννησιακὸν καὶ Κρητικὸν, ἡ Τορδύλιον· τὸ πρῶτον νομίζεται τὸ τοῦ Λιννaίου Seseli tortuosum· τὸ δεύτερον Bupleurum fruticosum· τὸ τρίτον Ligusticum austriacum, καὶ τὸ τέταρτον ἓν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Tordylium, Linn.

Σεσερῖνος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς μετὰ δύο ῥάβδων, Ἀριστοτ. Ἀθην. σελ. 305.

*Σέσηπα, παρακ τοῦ σήπω, Ἰλ.

Σεσηρώς, υῖα, ός, μετχ. παρακ. τοῦ, σαίρω. Κεχηνὸς, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἔχων· δολίως καὶ προσποιητῶς ἢ μετὰ θυμοῦ γελῶν, ἢ τοὺς ὀδόντας ἐπὶ δικμικήσει φαίνων, καὶ ὑπαιθρίως τὰ χείλη· ἔθεν «Σεσαρυῖα ἄπληστον», Ἡσιοδ. «Καίτι σεσηρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλασσεν», Θεόκρ. κ'. 14. καὶ ἐν ζ'. 19. Καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς· καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἤρεμα ἐγέλα διεστηκότα τὰ χείλη καὶ μειδιῶν. «Κύνες σεσηρότες», ὀργιζόμενοι, τοὺς ὀδόντας ὑπεμφαίνοντες, φαγῥίζοντες· ἴδε σαίρω.

Σέσιλος, ὁ (παρὰ Διοσκορ. β'. 11. καὶ «Σεσελίτης, ου, ὁ). Κοχλίου εἶδος μετὰ ὄστρέου καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπνων ζώντος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σέσηλοι, κοχλίαι, Λάκωνες». Ὁ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 63. ἔχει· «Σέσελον ἐξ Ἐπιχάρμου, καὶ «Σέμελον ὡς λέξει τῶν Λακεδαιμονίων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σελίτης, καὶ, σίμελον, ἀλλὰ κατὰ τοῦτον «Σίμελον εἰσὶν, οἱ γυμνοὶ κοχλίαι, οἵτινες ἄλλως «Λεῖμακες», limacae, λέγονται. (σέσιλες, υ—υ, Ἐπιχαρμ. Ἀθην. σελ. 63. C.)

Σεσοφισμένως, ἐπίῤῥ. τοῦ παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ σοφίζω. Ἀπατηλῶς, δολίως, σοφιστικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν, Ξενοφ. Κυν. ιγ'. 6. «Τοῖς τοιούτοις σὺ σεσοφισμένως λέγων».

Σεσωφρονισμένως, ἐπίῤῥ. τοῦ παθητ. μετχ. παρακειμ. τοῦ σωφρονίζω. Σωφρόνως, τιμίως, καὶ μετρίως.

Σεῦ, καὶ ἐγκλιτικῶς σευ, Ἰωνικ. καὶ Δωρικ. γενικ. τοῦ σὺ, ἀντὶ τοῦ σέο, σοῦ, σου, πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ.

Σεύα, ας, ε, καὶ σεύατο, ἐπικ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντὶ, ἔσσευα, ἐσσεύατο, ἐκ τοῦ, σεύω, καὶ μετ. σεύας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 189. καὶ 148.

Σευίδαι, εἰ· ἴδε Σιτάλκης.

*Σεῦμαι, κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ σεύω, ὅθεν σεῦται, Σοφ.

(Σεύς), ἄχρηστ. κατὰ τὴν ὀνομ., ἀφ' οὗ παράγονται μερικαὶ πτώσεις τοῦ σής, ὡς, σέων, γενικ. πληθ. καὶ αἰτιατ. σέας. Ὁ τὰ ἐνδύματα διαφθείρων σκώληξ, μόλιτσα, βότρυδα ἴδε ἐν τῷ, σής. Ἀριστοφ. Λυσ. 731. «Τῶν σέων κατακοπτόμενα (ἔρια)», ὑπὸ τῶν σητῶν· οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔκοψεν ἡ μόλιτσα ἢ ἡ βότρυδα τὰ φορέματα.

Σευτλαῖος, ὁ. Ῥωμ. ὄνομα βατράχου τινὸς, τρωγοντος τὰ σεῦτλα, Βατραχομ.

Σευτλίον, τό, καὶ σευτλιον, = σεῦτλον, μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, σεῦτλον.

Σευτλίς, ίδος, ἡ. Λαχάνου εἶδος, διαφέρου τοῦ, σεῦτλον, Ἀθήν. σελ. 371.

Σεῦτλον, τό, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀφ' οὗ Ἀττ. τεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσλον, Λατ. beta. Ὁ Διοσκορ. ἐν β'. 129. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν, καὶ τὸ μέλαν εἶδος· καὶ ἐν δ'. 16. τὸ ἄγριον εἶδος τούτου ὑπὸ τὸ ὄνομα, Δειμώνιον· οὕτω καὶ Θεόφρ. ἐν ς'. 4. καὶ ς'. γ'. καὶ Πλίν. 18'. 8 κ' 8. τὸ λευκὸν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. beta cicla, καὶ τὸ ἐρυθρὸν, vulgaris, καὶ τὸ ἄγριον maritima.

Σεύω, ἐν τοῖς αὐθητ. χρόνοις εὐχρ. συνήθ. παρ' Ὁμ. δὲ εἰ μετὰ δύο σσ. παρατ. ἔσσευον, παθητ. παρατ. καὶ μέσ. ἐσσευόμην, ἀόρ. ἔσσευα, ἀόρ. μέσ. ἐσσευάμην, παρ' Ὁμ. μέντοι καὶ πολλάκις ἄνευ αὐξήσεως τοῦ, σεύε, σεύατο κ. τ. λ. Παρακ. παθητ. καὶ μέτος, πολλάκις μετὰ σημασίας ἐνεστ. ἔσσυμαι, μετοχ. ἐσσύμενος, ἐπίῤῥ. ἐσσυμένως, ὑπερσ. ἐσσύμην, ὃς τις ἔστιν ἐν ταὐτῷ καὶ κατὰ συγκ. ἀόρ., β'. ἐνεργ. ἔσσυο ἀντὶ ἔσσυτο, Ἰλ Π, 358. Ὀδ. 1, 447. γ'. ἐνικ. ἔσσυτο, ἐπικ. σύτο, μετοχ. σύμενος, κλῆρ. παθητ. ἐσσύθην, Σοφ. Βύρπ. καὶ παρὰ μεταγεν. καὶ, ἐσύθην, Αἴας 204. (κατ' ὅλους τούτους τοὺς χρόνους τὸ Ψιλὸν βραχύ.) Ὁ Ὅμηρ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ τῷ παθητ. ἀορ. παρ' οὐδενὶ δὲ ἀρχαίῳ συγγραφεῖ δὲν ἀπαντῶσι, καθὼς φαίνεται, μέλλοντες. Παρεκτὸς τούτων, εὑρηται ἐκ τρίτης κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τὸ γ'. ἐνικ. σεῦται παρὰ Σοφ. Τρ. 645. συχνότερον σεύομαι, σεῦται, Αἰσχ. Χοηφ. 636. σεῦνται, Πέρσ. 25. προστακ. σεῦ, Ἀριστ. Σοφ. 209. σεύτω, σεύσθω, σεύσθε, ἀπαρεμφ. σεύσθαι, Ἀττ. μόνον ποιητικὴ λέξις, καὶ δηλοῖ Διώκω, φυβίζω (σκιάζω) διὰ νὰ φύγῃ, ἐν γένει βάλλω εἰς ὀλίγωρον ἢ σφοδρὰν κίνησιν, Ὁμ. ἔπειρ. α) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, ἰδίαιτ. τὰ θηρία καὶ ἄγρια εἰς τὸ κυνηγι· καὶ ἐνταῦθα μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. πάντοτε τὸ μέσον, «Κύνες κάπριον σεύωνται, κύνες ἔσσευόντο αἴγα, ὁπότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠνόνος πεδίοιο», Ἰλ. Λ, 415 Ο, 272. Τ, 148. β) παρορμῶ, ἀπαλύνω κατόπιν, π. χ. κύνας ἐπὶ συί, Ἰλ. Λ, 293. γ) φοβίζω, σκιάζω τι νὰ φύγῃ, διώκνω σκιάζοντας, προαλαύνω ἀποσοβῶ, Ὀδ. Ξ, 35. «Σεῦεν κύνας» καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἰλ.

Γ, 25. »Κίπερ ἀν αὐτόν (τὸν λέοντα) σεύωνται κύνες καὶ αἰζηοί διώκωσιν· καὶ Λ, 549. ἐπεὶ δὲ ὀλίζωρα πάριμι καὶ φέρω τι μακρόν, ὡς ἐν Ἰλ. Υ, 325. »Αἰνείας δ' ἔστευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόθ' ἀείρας, ὕψωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἔφερεν αὐτὸν ἐρρωμένως ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἁρπάξ καὶ ἔφυγε ταχέως., ὅπου συνήθως »Ἐπίστευεν κεῖσε. β) ἐπὶ ἀψύχων, ῥίπτω, σφενδονίζω, ῥίπτω πέραν (ὥστε καὶ νὰ κυλίηται), ὡς Ἰλ. Λ, 147. »Ὅλμον εἶκεν αὐτὸν ῥίψας κυλίεσθαι, καὶ Σ, 413. »Σερόμβοι δ' ὡς ἔστευε βαλὼν (τὸ χτρμάδιον) τὸ δέ, καίμα ἔπτυναν (Ἰλ. Ε, 208.), ἀντὶ ἐξεπίνησαν αἷμα, ἔκαμαν ὥστε νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ἔξω μὲ ὁρμήν· ὅθεν ἐν τῷ μέτ. καίμα σύτον (Ἰλ. Φ, 167.), τὸ αἷμα ἐπήδησεν ἔξω μὲ ὁρμήν. Παθητ. καὶ μέσ., καὶ τοῦτο μὲν ἰδιαιτ. ἐν τῷ ἀόρ. σεύασθαι, ἐκεῖνο δὲ ἐν τῷ παρακ. ἕστυμαι, μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι ἐν ἕξει ἢ σφοδρὰν κίνησιν, κινοῦμαι ὁρμητικῶς ἢ ταχέως, ἔδω ἐπίσημα, σπεύδω, βιάζομαι, τρέχω, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, Ὁμ. ὡς »Πυρὶν ἕστυμαι ἀμφοτεροισι (Ἰλ. Ν, 79.), βιάζομαι καὶ μὲ τὰ δύο κ' ἔφαρε· μετὰ δὲ ἀπαρμ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 361. »Ὅτε σεῦατο διώκειν, ὅτε ἔσπευδε νὰ ἐπιδιώκῃ καὶ Ἰλ. Ψ, 198. »Ὄφρα ὕλη σεύαιτο καπήμεναι, διὰ νὰ σπεύδῃ νὰ καίηται ἡ ὕλη (τὰ ξύλα), ἤτοι διὰ νὰ καῇ ὀλίγωρα· παρβ. καὶ 210. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀναβάτου οὗτος εἰς κίνησιν, ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, παῦω, λαχταρῶ, τρόπον τινά, σπεύδω, ἐπείγομαι ταχέως ἢ σφοδρῶς εἴς τι ἀντικείμενον διὰ τινα σκοπόν, ὡς Ὀδ. Β, 481 »Θυμὸς δέ μοι ἔστηκε μάλα, ἡ καρδία μου παρατρώγεται, λαχταρεῖ· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. αἰτιατ. ἐν τῇ μετοχῇ, »ἕστυμένος ὄλεθρον, πολέμου (Ὀδ. Δ, 783. Ἰλ. Ω, 404.). ἔχων μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὸν δρόμον, μάχην· συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρμ. ὡς Ὀδ. Δ, 416. καὶ Ἰλ. Λ, 717. »Μάλ' ἕστυμένους πολεμίζειν· ὄντα ἐν γένει, ἀξύν, ὁρμητικόν, ἔχων ὁρμὴν, ἕρμιν μεγάλην, πάθος, ὡς καὶ ἐπίῤῥ. ἕστυμένως. (Ἡ μετοχὴ ἕστυμένος, ὡς ἐνεστ. ἀεὶ προπαροξύνεται, οὐδέποτε δὲ παροξύνεται.)

Σεφθείς, σεφθῆναι, παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, σέβω, Πλάτων.

Σέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ζέω, τρέχω. 2) ὡς ἠρωτ-ύπου τοῦ, σείω, καὶ, σεύω, οὐχ εὑρηται.

Σεωυτέων, καὶ σεωυτοῦ, ἰδιωτ. σεαυτῆς κ.τ.λ. Ἰων. ἀντὶ σεαυτοῦ, ἴδε τοῦτο· Ἡρόδ.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Η.

Σήθω, Κοσκινίζω, διὰ κοσκίνου, σακκουλίου, ἢ ἄλλου τοιούτου διαπερῶ, σηλοῖ δὲ τὴν ἐν τῷ κοσκίνῳ γινομένην συνεχῆ κίνησιν τοῦ πράγματος· ἐν γένει, σείω, τινάττω, κουνῶ, Lob. Φρυν. σλ. 151. Παθητ. σήθομαι, κοσκινίζομαι. »Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἱροπίνῳ εἰ πυρεί σήθοιτο· ὅθεν »Τέχνα τεσσηθομένη, Διοσκορ. Ἐντεῦθεν τὸ, σήστρον, καὶ, σητάνιος, καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σῆτα, ἡ. Παρ' Ἡροδ. α'. 200. κεῖται »Σῆσαι διὰ συνδόνων, ἐκ τοῦ σάω, ἀντὶ τοῦ, σήθειν, διαπερῶσι, κοσκινίζουσιν, ὡς καὶ τὸ, νῶσι, ἀντὶ τοῦ, νήθουσι. (συγγεν. τῷ, σείω, σεύω.)

Σηκάζω, μέλ. ἄσω (σηκός). Διώκω καὶ ἐγκλείω εἰς σηκόν, εἰς τὴν μάνδραν, σταῦλον· ἐν γένει ἐγκλείω, κλείδόω μέτα, ὅθεν σήκασεν, ἀντὶ, ἐσηκάσθησαν, »Καὶ νύ κε σήκασεν κατὰ Ἴλιον, πῦτε ἄρνειος, Ἰλ. Θ, 131. κατεκλείσθησεν τὴν μάνδραν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ἡ. β' 3. »Ἐν σταυρώματι, ὥπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες. (κυρίως ἐπὶ ἀρνῶν.)

Σήκασθεν, Αἰολ. ἴδε σηκάζω.

Σηκηκόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, σηκοκόρος.

Σηκίζω, = σηκόω.

Σηκίς, ίδος, ἡ (σηκός). Ἡ ἐν τῷ σηκῷ διατρίβουσα, ἢ κλείουσα καὶ ἀνοίγουσα τὰς θύρας τοῦ ταμείου, ἢ ἐν ἀγρῷ τὸ ταμεῖον φυλάττουσα δούλη, παιδίσκη οἰκογενής, ἤτοι τὴν ἐπιτετραμένην τῶν οἰκιακῶν ὑπηρεσιῶν ἔχουσα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 768. »Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα, ἢ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα· καὶ Ἀθήν. ς'. σελ. 263. ὅπου πρότερον »Σάκιον ἔκειτο· ἴδε καὶ, σηκύλη,

Σηκίτης, ου, ὁ (σηκός). Ἐν σηκῷ, ἤτοι ἐν μάνδρᾳ τραφείς, ὅθεν νέος, τρυφερός, Θεόκρ. α'. 10. »Ἄρνα τὺ σακίταν λαφῷ γέρακα, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Σηκίτας δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γαλακτος ἐσομένους, εἰ μεμιξ των μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· καὶ Ἐπίγραμμ. δ'. 18. »Ἄρνα τὸν ἴτχω σακίταν.

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ (σηκός, κορέω). τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ σηκοῦ, ἤτοι τῆς μάνδρας καὶ τῶν ποιμνίων ἔχων (στέλεχος), Ὀδ. Ρ, 224. »Τὸν κ' εἶμεν δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, σηκοκόρον τ' ἔμεναι, βαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ἕνθα ὁ Σχολ. ἐπιμελητὴν ἐπαύλεως, ἢ τὸν σαίροντα τοὺς σηκούς. Ὁ Ἡσύχ. ἔρμην. διὰ τοῦ, »ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος· ὁ τὰς μάνδρας κατμῶν καὶ καλύνων. 2) ταὐτὸν τῷ, νεωκόρος, ἐπιστάτης ἑνὸς παρεκκλησίου,

Σηκολόης, ευ, ὁ (σηκός, ὀλυμι). Ληστής, ὁ τοὺς σηκοὺς λῃζόμενος καὶ ῥαίφοντας, Ἡσύχ. ἐπὶ λύκων καὶ κλεπτῶν.

Σηκός, ὁ. Μάνδρα, τόπος, ἔνθα συγκλείονται κυρ. τὰ ἄρνια, παρὰ μεταγεν. δὲ καὶ ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἄλλων ποιμνίων, καὶ αὐτῶν τῶν θρεμμάτων (στάνη), Ὀδ Ι, 219. »-στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἦτον γεμάτα· καὶ Ησ. 2) Καθε τόπος ἐγκεκλεισμένος, ἢ περιῤῥεγμένος, περίφραγμα (χόρτος), ἄρα, ἔπαυλις, σταῦλος, σταθμός, περίβολος, κῆπος μετὰ περιῤῥέγματος, ἐλαιών, ἡμπελος. 3) καθόλου δὲ, ὡριτμένη τις κατοικία εἴ ἀνθρώπους καὶ θρέμματα, ἔτι δὲ καὶ ὁριδῶν, πρασιῶν (κομάτιον), κλουβίον, φωλεὰ πτηνῶν, ὡς Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. »Περδίκες δύο ποιοῦνται τῶν ὠῶν σηκούς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀντ· »Σηκός, οἶκος, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμναζονται· ἢ βαθὺς τόπος (φυλακή)». 4) ἰδιαιτ. παρεκκλήσιον, ἥρῶον, κλεισμένος ἢ καγκελλωτὸς ἱερὸς τόπος, κατὰ πρῶτον παρ' Ηροδ. 4, 62. μ' ὅλον ὅτε ἐνταῦθα ἡ ἀνάγ. εἶναι ἀβέβηλος. Κατ' Ἀμμώνιον, τὸ ἀφιερωμένος ὁ μὲν σηκὸς εἰς τοὺς ἥρωας ἢ ἡμιθέους, ὁ δὲ ναὸς εἰς τοὺς θεούς, τὴν ὁποίαν ὅμως διαφορὰν δὲν γνωρίζουσι καὶ οἱ ποιηταί, Valck. Ἡροδ. 6, 19 5) περιῤῥεγμένον μνημεῖον, τάφος, ἢ παρὰ Δυτίᾳ, καὶ ὁ στελεχος ἤτοι κορμὸς μιᾶς ἀρχαίας καὶ μὴ καρποφορούσης ἐλαίας, »Μιᾶς ἐλαίας σηκός. 6) ἰδιαιτ. σταθμός, ὁλκή, ζύγιον, ἤτοι βάρος τῆς ζυγαριᾶς, ὡς καὶ τὸ »Σήκωμα, ὅθεν ἀντιστήκωσις, ἢ ἀντιστάθμησις. Εὐστάθ. (ἀντὶ τοῦ, στηκος ἐκ τοῦ ἵστημι.) ὅθεν

Σηκόω, ὡ. Σταθμίζω, ζυγιάζω, φέρω εἰς ἰσοσταθμίαν ὅθεν τὸ, ἀντιστηκόω, καὶ, ἀναστηκόω, καὶ διαστηκόω· καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ τῆς συνηθείας, ἀντιζυγιάζω, ταυτάστι ἀντισταθμίζω. βάρος βάρει ἐξισῶ, ἢ βάρος ἀνέλκω καὶ εἰς ὕψος αἴρω ἑτέρου βάρους προπαγωγῇ τοῦ καλουμένου σηκώματος, ὅ ἐστιν, ἀντεξισάζω· ταύτην δέ τι δηλοῦν βούλεται καὶ τὸ ἀναστηκόω· μεταφορ. δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς εἰς ὕψος αἴρω καὶ ἀνεγείρω· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, σηκόω, χαμόθεν ἀναλαμβάνω, αἴρω, ἐπαίρω, Πλούταρχ. »Οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκίνηται, ὅ ἐστιν, ἕκαστον τῶν οὐρανίων τυμπάνων τετάχθη εἰς ἰσορροπίαν καὶ ἰσοστάθμιον μετὰ τῶν ἄλλων, οὐχὶ κατὰ τὸ βάρος καὶ τὴν κουφότητα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ, ἀλλὰ κτ. Τὸ δὲ διαστηκῶται, ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ψηλαφῶσι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Σηκύλη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σηκίς, παρὰ Γραμμτ. καὶ Αἰλίῳ Ἐπιτ γ'. Ὁ Αἰλιος Δουσ. παΕὐσταθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »Ἡ τὸ ἐν ἀγρῷ ταμεῖον φυλάττουσαν.

Σηκώδης, ε, ἡ (σηκός, 4· εἶδος). Εἶδος ἔχων παρεκκλησίου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σήκωμα, τό (σηκόω). Ἀντίῤῥοπον, ἀντιζύγιον, βαρύδιον· τὸ ἐν τῇ ζυγαριᾷ ἢ ἐπὶ τῇ πλάττιγγι ἀντιτιθέμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν καὶ ἐξίσωσιν τοῦ ζυγαζομένου πράγματος, ἢ τὸ ἐξ οὗ ἀντρξιτοῦται κατὰ τὸ βάρος τὸ σταθμιζόμενον· ἔτι δὲ ἐν γένει, μέτρον, Boekh Ath. Staatsh. 2. σελ. 324. β) τροπ. ἀνταμοιβή, πληρωμή, μισθὸς, ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις, Εὐρ. Ἰλ. 1274. καὶ Ἐπιστ. Φιλαρ. β'. »Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πρίων χωρίς. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, ταὐτὸν τῷ, ἄρτις, ἄπαρσις, ἀνεμπτρτις κ.τ.τ. 3) ταὐτὸν τῷ, σηκός, ναός, ἱερὸν, ἡρῷον, τέμενος, Εὐριπ. Ἀλ. 1271.

Σηκωτήρ, ῆρος, ὁ (σηκόω), Ὁ ἀναφορεύς, βαστάζος τοῦ ζυγοῦ, τῆς τρυτάνης, πλαστιγγος, Ἡσύχιος.

Σηκωτός, ή, όν (σηκόω). Ὁ πολλὰ μικρὰ μέρη, ἢ πολλοὺς μικροὺς σηκοὺς, τόπους καὶ τρύπας, ἤτοι ὀπας, ἢ πολλὰς διαιρέσεις ἔχων, πολύτρητος, Γλωσ. Vulc. ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σηκότιον, ἀντὶ τοῦ, ἦπαρ, διὰ τὸ πολύτρητον εἶναι τὸ ἐντόσθιον τοῦτο· ἄρα Λόγ. Ἑρμῆν περιοδ. α'. Δεκεμβρ. ε'. 1812. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, πᾶν ὁ,τι αἴρεται ἢ δύναται νὰ ἐπαρθῇ χαμόθεν καὶ νὰ ὑψωθῇ· ὅθεν καὶ »Σηκωτὸν πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ κινητόν· καὶ τὸ διὰ μιᾶς εἰς πλῆθος λαμβανόμενον, παρ' ἐμπόροις.

Σηλάσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀποπᾶν καὶ σαλεύειν, οὕτως ἀκούουσι τινὲς τό, »Ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, Ἰλ. Μ, 438. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔσεισεν (ἐσάλευσεν), ἔτίναξε, κατέβαλεν, ἐῤῥιψεν· ἴδε ἐσάλλομαι.

Σηλία, ἡ, = τῷ Ἀττ. τηλία.

Σῆμα, τό. Σημεῖον, γνώρισμα, τὸ εἰ οὗ σημειοῦμεν καὶ φανερώνομεν, ἢ γνωρίζομέν τι, διακρίνομεν σύμβολον, τεκμήριον, Ἰλ. Ψ, 455. »-ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτον· ἰδιαιτ. α) σημεῖον, ὑπὸ ζεύγητός τινος στα ἐν, οἱωνός, προμάντευμα, Ὁμ. ὡς τις συνηθ. συντάσσει, σήματα φαίνειν, δεικνύναι καὶ τιθέναι. β) σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου γνωρίζει τις ἐν μνημείων, τύμβος, χῶμα, χυτὴ γῆ, λίθος ἐπιτύμβιος, ὅ ὁ καὶ παρ' Ὁμρ. συνήθως, σῆμα χεῦαι, σωρεύων γῆν, κάμνω τάφον, ἢ σημαίνω τὸν τόπον τῆς ταφῆς, ὡς Ἰλ. Β, 814. καὶ Ζ, 419. »Ἡ δ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, περὶ δὲ πτελέης ἐφύτευσαν καὶ Η, 86, 89 Θεόκριτ. ε'. 125. »Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σήματος«, ἀπὸ τάφου, μνημείου (ἔστι δὲ τὸ σῆμα λακωνικὸν ἀντὶ τοῦ σῆμα, καθὰ ὁηλοῖ καὶ τό, σημῶν)· συντάσσεται δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις ὅστις. προσ, ἔνθα πάλιν δύναται νὰ τεθῇ ὡς πρόσθεσις καὶ γεν., ὡς Ὀδ. Λ, 72. »Σῆμά τέ μοι πολιῆς χεῦαι ἐπὶ ἠιόνι θαλάσσῃ· παρβ. οἱ ἐν γένει, κατ' εὐφημισμόν, ὁ τάφος, τὸ μνημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδ. παρὰ μετγ. δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ τεθαμμένου ἐγειρόμενος λίθος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπ' αὐτῷ. γ) σημάδιόν τι διὰ νὰ διακρίνῃ τις ἕως ποῦ ἔφθασε μετατζοντας, π. χ. ἐπὶ βολῆς δίσκου, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 843. Ὀδ. Θ, 192. 193. 195. ἔτι δὲ καὶ σημάδιόν τι ἑνὸς συσσόρου, Διον. Παρ. 18. δ) ση-

μείον γραπτόν, τὸ ὁποῖον ἦτον εἴτε γράμμα τι ἢ σχῆμα, κατὰ συνθήκην, καὶ ἐχαράττετο εἰς πλάκα τινὰ ἢ ἐπιστολὴν διὰ νὰ εἰνοήσῃ ὁ πρὸς ὃν ἐστέλλετο τί ἤθελεν ὁ ἐπιστέλλων, Π. Ζ, 168. 176. 178. β) ἐπὶ δὲ τῶν ἐπικεκλεισμένων ἀγγείων, ἐπιστολῶν, κ. τ. τ. ἔστιν αὐτὶ τοῦ, σφραγὶς (βοῦλλα), ἅτε δὲ τὸ ἐκτύπωμα, ἐπίσημον ἑνὸς νομίσματος. ζ) τὸ σημεῖον μιᾶς πρασταγῆς, τὸ σύνθημα. «Σῆμα ἀροτεῖον, σημεῖον διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ ὄργωμα, Ἡτιόδ. Ἔρ. 458. «Σῆμα τιθέναι, δίδω σημεῖον, Ἡσθ Ἀσπ. 385. ἰδιωτ. τὸ σημάδι, τὸ ἐποῖον φορεῦσιν οἱ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ στρατεύειν διὰ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἡ σημαία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβλέπετο σημεῖον, ἴδε σημαία. η) ἐπὶ δὲ οὐρανίου, εἴ ἀστέρες, τὰ οὐράνια σημεῖα, ζῳδία, εἰ ἀστερισμοί. Τὸ ἐν Ἰλ. Β, 308. «Ἐκ δ' ἐφάνη μέγα σῆμα, ἀντὶ τοῦ, παράξενον φαινόμενον, θαυμάτιον σημείων, τέρας ὅδε.

*Σημάδιον, τό, = σημάτιον (ζ).

Σημαία, ἡ (σῆμα). Τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον ἢ τὸ πανάσημον, ὃ φέρει εἰς λόχος στρατιωτῶν, φλάμπουρον ἢ φλάμπουρον (μπαιράκι ἢ μπαργιάκι, Τουρκ.). Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει, «Σημαίας, τὰ ἐν ταῖς ταξεσι σήματα, ἃ κοινῶς (κοινταρίους) λέγουσι, ἀετῶν, ἢ λεόντων, ἢ δρακόντων ὑφάσμασι ποικίλα καὶ παρασήμοις κατάστικτα, ἐνίστην τῶν τάξεων παραδηλοῦντα. Πλούταρχ. εἰς Φάβ. «Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύειν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς πλοίοις ἐξαπλουμένων τοιοῦτον ὕφασμα, πρὸς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς ἐξουσίας, εἰς ἣν ὑπόκειται τὸ πλοῖον, μπαντιέρα, Ἰταλ. σαντζιάκ, Τουρκ. ὁ Ξενοφ. ἀντὶ τούτου τῷ «Σημείῳ ἐχρήσατο. 2) Σπεῖρα, τάγμα στρατιωτῶν, ἢ ποσότης τις στρατιωτῶν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν ὑποταττομένων, Πολύβ. «Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστη σημαία καθήκειν εἰς λειτουργίαν. 3) εἶδος, εἴσοδος, ἄγαλμα (ἢ προτομή), ταὐτὸν τῷ, δίπελον, Ἰώσηπ. Πόλ. Ἰουδ. β'. 14. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 963. συνεχῶς τὸ, σημαία, μετὰ τοῦ ἀσπίς.

Σημαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα καὶ ἐσήμανα· καὶ τὰ δύο φασίονται Ἀττικά· καὶ τοῦτο μὲν ἔχουσιν ὁ Ἡρόδ. 3, 106. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. ἐν ἀρχῇ, πλὴν ἐκεῖνο εἶναι πλέον εἰς χρῆσιν ἁπαρμφ. σημῆναι, σπανιώτ. σημῆσαι, Lob. Φρύν. σελ. 24. (σῆμα). Σημαδεύω, κάμνω τι διὰ σημαδίου νὰ διακρίνηται, Ἰλ. Ψ, 358. 757. Η, 176. Ὀδ. Μ, 26. 2) κάμνω, δίδω σημεῖον μέ τι, ἢ γενικ. κ. χ χερί, μὲ τὸ χέρι, πρβλ. τι, ἢ καὶ πρός τι διὰ πρᾶγμα τι, Worn. Τρυφ. 145. δίδω σημεῖον διὰ νὰ κάμῃ τις τὸ καὶ μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῶν προσταγῶν, γνωρίσιον διὰ σημείων, κάμνω σημεῖον νὰ ἀρχίσῃ ἡ μάχη, ὁ πόλεμος, Ξενοφ. Ἀναβ. ε', β'. 10. «Ὁπόταν σημήνῃ ἀκοντίζειν, ὁπόταν σημήνῃ τοξεύειν. «Σημαίνειν τῇ σάλπιγγι, σημεῖον διδόναι διὰ τῆς σάλπιγγος ἵνα ἀρχίσῃ ἡ μάχη, σαλπίζειν· ἢ καὶ ἀμεταβ. «Τοῖς Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνεν, ὑπατμ. ὁ σαλπιγκτὴς, ἢ ὁ στρατηγός, ὅταν ὁπλ. ἐδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ σημεῖον τῆς ὁρμῆς καὶ μάχης, Ἡρόδοτ. 8, 11. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 1. καὶ ἐν Ἀναβ. β'. β'. 2. «Τῷ χέρατι σημαίνειν, καὶ ἐν δ'. γ'. 22. «Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν καὶ ζ. 24. «Ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σαλπιγκτὴς· οὕτω καὶ ἐν Ἱππ. ζ'. 10. «Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ· καὶ ί. 15. «Ἢν σημήνῃ τῶν ἑρμηνέων τι τοῦτων· καὶ Πλούταρ. «Ὅταν σημανθῇ, ὅταν τὸ σημεῖον δοθῇ· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ὡς ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 62. «Ἐσήμηνε πάντα παραρτέεσθαι. 3) δίδω πρασταγήν, προστάζω, ἐπιτάσσω, προίσταμαι, ἐξουσιάζω ὡς πρῶτος, καὶ συντάττ. γεν. προσ. ἢ καὶ, ἐπί τινι, πολλάκις παρ' Ὁμρ. ὡς Ἰλ. Σ, 85. «αἶψ' ὠφελες ἀσκελέος στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, ἄρχειν, καὶ Ἰλ. Α, 289. «Πῶς δὲ σημαίνειν, προστάσσειν· καὶ στιχ. 296. «μὴ γὰρ ἐμοιγε σημαίνειν, πρόστασσε· καὶ Ὀδ. Χ, 437. «Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν ἐέσκεν ἐπ' ἄμαξιν γυναιξίν, ἀλλ' αὐτὸν νὰ προστάζῃ κτ. ταὐτὸν ἐστὶ τοῦ συντάσσω «Ἄρχειν τινός, ἢ τινί. 4) ἄδω, καλέω, ἐπεὶ σημεῖα τῶν νοουμένων εἰσὶ τὰ λεγόμενα, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 8. «Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι· καὶ ἐν δ'. ε'. 13. «Τοὺς ἵππους ἐκέλευσε φυλάττειν, ἕως ἄν τι σημανθείη αὐτοῖς», ἕως ἑτέραν προσταγὴν, ὁρίσιαν· οὕτω καὶ τὰ «Ἐσήμηνεν αὐτοῖς πορεύεσθαι, μάχεσθαι, ἐμβοηθεῖν, εἰς τὰς ναῦς εἰσβαίνειν, κ.τ.λ.» 5) σημεῖον δίδωμι πρὸς ἀγγελίαν ἢ εἴδησιν, εἰδοποιῶ, μηνύω, ἐμφαίνω, ἀναγγέλλω, δηλῶ, σημασίαν καὶ δήλωσιν δίδωμι, σημεῖον ποιῶ, τινί τι, Ἡρόδτ. 7, 18. 9, 49. κτ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 22. «Οἱ σκοποὶ, οἱ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις, ὅ,τι ἂν ὁρῶσιν· ς. 3. «Ἃ ἔγνωσαν, εὐθὺς ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν· οὕτω καὶ τὸ «Σημαινόντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην· Ἑλλ. ζ'. β'. 5. «Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ Τριγκράνου ὡς πολεμίων ἀπόντων, ἀντὶ τοῦ, πολεμίους ἐπιέναι. 6) γνωρίζω, φανερὸν ποιῶ, δηλοποιῶ, παραγγέλλω, Κυρουπ. α'. δ'. 6. «Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι· καὶ ἐν β'. δ'. 3. «Ἔπεμψεν ὑπηρέτας, ὅπως ἴν εἴ τις ἀγνοεῖ, σημαίνειν τὸ δέον ποιεῖν· τὸ δὲ ἐν Ἀναβ. ζ'. γ'. 23. «Μὴ διαφυγὼν σημῆναι τοῖς πολεμίοις», σημαίνει τὸ προδίδωμι προδοσίαν ποιοῦμαι. 7) προμηθεύω μὲ σημάδιον, ἢ σφραγίδα, σφραγίζω, βουλόνω· ἴδε σήμαντρον· οὐδετέρως δὲ ἐπὶ λέξεων, καὶ λόγων, καὶ σημείων, αὐτὶ τοῦ, δηλοῖ, φανερόνει, ἰδιάζοντά τινα παριστάνει, καταληπτὸν ἢ ὅλον καὶ γνωστὸν ποιεῖ. «Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι», Ἀριστοτ. Ῥητ γ'. 8) ἐπὶ θεῶν, δίδειν σημεῖον, προτημαίνειν τι διὰ σημείου τινὸς φυσικοῦ, ὡς «Ζεὺς σημαίνει», ὁ Ζεὺς δίδωσι σημεῖον μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἢ διὰ σημείων καὶ τεράτων, ἢ οἰωνῶν, προγνωστικῶν· οὕτω «Θυμένῳ ὁ Θεὸς σημαίνει μήτε προσθεῖσθαι· καὶ τὸ «Ἐσήμηνεν ὁ Θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι», Ξενοφ. Τὸν παλαιὸν τύπον τούτου, σαμώτη (αὐτὶ τοῦ, σημώτη), ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, χερσωνίσῃ. —Μέσ. σημαίνομαι, σηματίζομαι, διὰ σημείων συμπεραίνω, γινώσκω, στοχάζομαι, ὡς τὸ, τεκμαίρομαι, οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἔχους, Σοφ. Αἴαξ. «Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δὲ ἐκπέπληγμαι· ἀλλὰ καὶ, «σημαίνεσθαι τὴ βύβλῳ (Ἡρόδτ. 2, 38.), σημειώνω τι, γράφω τι εἰς τὸ περιθώριον τῆς βύβλου διὰ σημείου μου. 2) σφραγίζω, βουλόνω, σφαγίδα ἐπιτίθημι, Ξεν. Κυρουπ. ἡ. β'. 10. «Ταῦτα καὶ γράψας καὶ σημηνάμενος, ἐδίδου φέρειν· ὅθεν «Δεσημασμένοις, ἐσφραγισμένοις, τετημωμένοις, παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Φίλωνι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σημαίνεται, σφραγίζεται, παρ' Ἐπιχάρμῳ· καὶ σημήνασθαι, σφραγίσασθαι· ἔτι δὲ καὶ «Σημαίνειν, δικάζειν, βουλεύεσθαι. Παρὰ τοῖς Γραμμ. τὸ σημαινόμενον, ἡ σημασία, ἔννοια, ἐνοῦμενο, τὸ ἐποῖον ἐννοεῖται μὲ μίαν λέξιν, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐκφράζεται ἐν αὐτῇ ῥητῶς, ὅθεν «Πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπὶ συντάξεως κατὰ τὴν ἔννοιαν μᾶλλον, ἢ κατὰ τὴν κανόνας τῆς γλώσσης.

Σημαιοφόρος, ὁ, ἡ (σημαία, φέρω). Ὁ βαστάζων, φέρων τὴν σημαίαν (μπαργιακτάρ, Τουρκ.), Πολυβ.

Σημαλέος, ἔα, έον (σῆμα). Ὅς τις σημεῖόν τι δίδωσι, ὅς τις δίδει ἢ φανερόνει κάποια σημεῖον, ἐπίθετ. Διός, «Ζεὺς σημαλέος», ὁ διὰ βροντῆς σημεῖον δεδοὺς ἢ δηλῶν τι ὅδε «Σημαλία, ταὶ, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Σημαλέου.

*Σήμανσις, εως, ἡ (σημαίνω), = σημασία.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ (σημαίνω). Ὁ σημαίνων, δηλῶν, φανερῶν· ὁ σημεῖον ἢ προσταγὴν δίδους, αὐθέντης, δεσπότης, ἄρχων. 2) σημεῖον, σφραγὶς (βοῦλλα), ἢ δακτύλιον μετὰ σφραγῖδος, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Σημαντήριον, τό (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σημαντρον. Σφραγὶς, σημεῖον ἐπιτιθέμενον ἐπάνω τινῶν πραγμάτων, ἵνα φυλάττωνται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἔνθ. ἰδιωτ. ἢ ἐπίτυπρᾶγμα σφραγῖδι, ἐκτύπωμα, χαρακτὴρ (Stempel), ἐπιρρητῶν νομισμάτων, ὅθεν καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ χαράττονται τὰ νομίσματα.

Σημαντικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημεῖον, εἰς τὸ σημαίνειν, ἢ σημασίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· ἄρα ὁ σημαίνων, δηλῶν, σαφὴς, ἐκφραστικός.

*Σημάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ σημαντὴρ, Σοφ.

Σημαντρίς, ίδος, ἡ (σημαίνω). «Ἡ σημαντρὶς, ἡ ἐπιτηδεία εἰς σφράγισμα, Ἡρόδοτ. 2. 38. «Ἢν δὲ τουτέων πάντων ἡ καθαρὸς (ὁ βοῦς), σημαίνεται βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἰλίσσων, καὶ ἐπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον. Οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο ταύτῃ τῇ σημαντρίδι γῇ, καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον τὸν σφραγιστικὸν κηρόν, ἤτοι τὸ Βουλοκήρινον.

Σήμαντρον, τό, = σημαντρὶς. Σημεῖον, σφραγὶς, βοῦλλα, ὅθεν, «σήμαντρα σῶων, ἀπέρασται βοῦλλαι, μὴ χαλασθεῖσαι, Ἡρόδοτ. 2, 121. «Τῶν σημάντρων ἑόντων σώων. Ξενοφ. πόρ. δ'. 21. «Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ· καὶ ἐν Δακ. ς'. 4. «Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντος ὅσων ἂν δέωνται, σεσημασμένους καταλιπεῖν. 2) λέγεται οὕτω καὶ τὸ σιδήριον, ᾧ ἡ ταυὶ, ἢ οὗ κρουσμένου, προσκαλοῦνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οἱ Χριστιανοί· ὅθεν καὶ ῥῆμα «Σημαίνω, κρούω τὸ τοιοῦτον σιδήριον ἢ τὴν τοιαύτην ταυίδα, ἵνα διὰ τούτου συνέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἄρα, προσκαλῶ διὰ τοῦ σημάντρου τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς προσευχήν.

Σημάντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σημαντὴρ. Ὁ δίδους σημεῖον ἢ προσταγήν τινα, ὅθεν ἀρχηγὸς, ἄρχων, αὐθέντης, Ὁμ. Ἰδιωτ. ὁ αὐθέντης τοῦ ἵππου, ὁ ἡνίοχος, ὁ καβαλλάρης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σημάντορες, ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἀπὸ τοῦ, σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν, ἡνίοχοι, ἐπιστάται, Ἰλ. Δ. 431. «Σιγῇ δειδίσσετε σημάντορας, φοβούμενοι τοὺς ἡγεμόνας, ὁ Σχολ. καὶ ἐν Θ, 127. «Ἵππων δευέσθην σημάντορε», τοῦ ἡνιοχήσοντος, ὁ Σχολ. ἔτι δὲ αὐθέντης τοῦ ποιμνίου, φύλαξ, ποιμὴν, Ἰλ. Ο, 325. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 56. καλεῖται ὁ Ζεὺς, «Θεῶν σημάντωρ». Σημάντορες ἀνδρῶν, Ὁμ. Ἀπ. 542. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. 7, 81. «σημάντορες», οἱ μικρότεροι ἀρχηγοί, στρατηγοί. Παρὰ τοῖς Μεταγεν. διόλου ὡς ἐπίθ. Worn. Τρυφ. 237.

Σημασία, ἡ (σημαίνω). Τὸ σημαδεύειν. 2) ἡ δήλωσις, φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, νεύματος, ἢ δι' ἄλλου τινὸς σημείου. 3) τὸ διδόμενον σημεῖον, καὶ ἡ τοῦ σημείου δόσις, σάλπισμα. 3) παρὰ Γραμματ. «Λέξεως σημασίαν, δήλωσις, φανέρωσις ἢ παράτασις ἐννοίας καὶ ἰδίας τινὸς διὰ τῆς λέξεως γινομένης.

Σηματίζομαι (σῆμα), = σημαίνομαι, ἴδε σημαίνω περὶ τὸ τέλος. Σημεῖον ἐμαυτῷ λαμβάνω ἀπό τινος, σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ, τεκμαίρομαι.

Σημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῆμα. Μικρὸν σῆμα, σημάδιον.

Σημάτειος, εσσα, ειον (σῆμα). Ἐκ σήματος,

σημείον, ἡ ἀπὸ τάφου ὤν, «Χθὼν σηματόεσσα», Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 153.

Σημειουργός, ὁ, ἡ (σῆμα, ἔργω). Τὰ σημεῖα ἐπὶ τῶν ἀπίδων ἐργαζόμενος, Αἰσχύλ. Θήβ. 497.

Σημεῖα, ἡ, = σημεῖα, Πολυβ.

Σημειογραφέω, ῶ. Σημειογράφος, ἤτοι ταχυγράφος εἰμί. ἐκ τοῦ

Σημειογράφος, ὁ, ἡ (σημεῖον, γράφω). Διὰ τινων σημείων ταχέως γράφων, ἄρα, ταχυγράφος, Πλούταρχ. εἰς Κίτ. μικρ. 23.

Σημεῖον, τό, Ἰων. σημήϊον, = σῆμα, καθ' ὅλας τὰς σημασίας. Σημεῖον εἰς τὸ ποιῆσαί τι, μετὰ ἀπαρ. Ἡρ. η', 128. ἰδιωτ. σημεῖον, παράσημον τοῦ στρατηγοῦ, ἡ σημαία, Ἡροδ. 8, 92. ἔτι δὲ τὸ σημεῖον ἐπάνω τινος πράγματος ἑνὸς ἄρχοντος, βασιλέως κτ., οἷον ἀετοί, λέων κτ., Ἡροδ. 1, 171. κάθε σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου διακρίνει τις ἢ γνωρίζει τί, Ἡροδ. 2, 38. καὶ τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῷ στρατεύειν οἱ στρατιῶται, μάλιστα τὴν νύκτα, διὰ νὰ γνωρίζωνται ἀναμεταξύ των ὅτι φίλοι εἰς τὸ ἴδιον στρατεύμα. Παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Ἡρωδιαν. σημεῖα καὶ τὸ Μίλιον, ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας κατὰ Πλούταρχ. εἰς Γρίχ. «Διαμετρήτας κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, λίθους λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρωδιαν. «Εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκαστοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη». Οἱ ῥήτορες λέγουσιν ἔτι, σημεῖον, καὶ τὴν στρογγύλην· οἱ δὲ Μαθηματικοὶ καὶ τὴν στιγμήν, ὁ δὲ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. ζ'. α'. 2. καὶ τὴν σημαίαν. 3) σημεῖον χρ., ἡ σημεῖος θεῖα, ἐν τῇ ἀποδόσει δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ, τεκμήριον γάρ. ὑπόδειξις δὲ τούτου εἶναι, ὅτι κτ. Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. «Σημεῖον δέ· εἰ μὲν γὰρ εἰρήνην, πρότυπ. καὶ τοῦ, ἔστι, οἷον τεκμήριον δέ, ἀπόδειξις δὲ ἐστί.

Σημειοφόρος, ὁ, ἡ (σημεῖα, φέρω), = σημαιοφόρος.

Σημειόω, ῶ (σημεῖον), = σημαίνω. Σημειώσω, σημείου ποιῶ, διὰ σημείου κάμνω νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῶν ἄλλων· συνήθως δὲ μέσως, «Σημειοῦμαι, σημειώσεις ἢ σημειώματα ποιῶ, σημειώνω τι ἐν τῷ χαρτίῳ διὰ χρῆσίν μου· ἐκλαμβάνω, ἐξηγῶ τι ὡς σημεῖον ἢ τεκμήριον τοῦ μέλλοντος, σημεῖον ἀπό τινος λαμβάνω ἐν ἐμαυτῷ, τεκμαίρομαι, διὰ τεκμείων προγινώσκω τὰ μέλλοντα, Πολύβ. ε'. 78. 2. «Τὸ γεγονὸς σημειοσάμενοι· ὁ Μαριαλλῖνος εἰς βίον Θουκυδ. λέγει, «Ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα ἅπαντα καὶ τὰ πραττόμενα, οὐ μὴν κλλους ἐφρόντιζε τὴν ἀρχήν, ἢ τοῦ μόνον σώσαι τῇ σημειώσει τὰ πραγματα· ὕστερον δὲ συνετάξε μετὰ κλλους, ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνημην, αὐτὶ τοῦ, σημειώσεις καὶ σχέδια ἐποίει, ὅ ἐστιν, ἐκ τοῦ προχείρου ἔγραφε τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ, ὡς ὁ αὐτὸς μικρὸν ὕστερω περὶ αὐτῆς λέγει, «Ἀκκλλώπιστος, δι' ἐκτύπων γεγραμμένων οὕτω λέγει καὶ Διογ. ὁ Λαέρτ. περὶ τοῦ Στοφώντος, «Ὑποσημειωσάμενος, ἐσημείωσεν ἃ ἤκουτε παρὰ τοῦ Σωκράτους· κἀδὼς καὶ περὶ τοῦ Σίμωνος, «Ὡς ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιοῦτο, μετὰ σημείων ἔγραφε καθὰ ποιοῦσι οἱ ταχυγράφοι. Παρὰ Γραμματικ. «σημειώσαι, αὐτὶ σημειωτέον, πρέπει νὰ σημειώσῃ, παρατηρήσῃ τι.

Σημειώδης, ες, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. σημειωδῶς (σημεῖον, εἶδος). Σημειῶν, δηλῶν, φανερῶν, δηλωτικός, καὶ σημειωμένος, καὶ ἐπιδεικτικός, ἐπίδειξις, διαφέρων τῶν ἄλλων, «Ἐσῆρε σημειώδεις», Ἀντωνίν. α'. 17. ἔνθα αἱ νεότεραι ἐκδόσεις «Σημειωτὸν» ἔχουσι. 2) προσημαντικός, προμαντευόμενος.

Σημείωμα, τό, = σημείωσις. Ἑρμηνεία, ἢ τὸ ἀπὸ τινος σημείου συμπέρασμα, ἀμφ.

Σημείωσις, εως, ἡ. Τὸ σημειόνειν, σημαδεύειν, τὸ νὰ κάμῃ τις τι νὰ γνωρίζηται βάλλοντας σημεῖον ἢ δήλωσιν, δεῖξις φανέρωσις διὰ σημείων. 2) παρατήρησις εἰς συγγραφέα τινά, διατύπησις, ἑρμηνεία διὰ παρατηρήσεων τινός χωρίου, σημεῖον γραφόμενον πρὸς ἐνθύμησιν τινος ἴδε ἐν τῷ, σημείωμα.

*Σημειωτέος, α, ον (σημειόω). Ἄξιος σημειώσεως, παρατηρήσεως, ὁ πρέπων νὰ σημειωθῇ.

Σημειωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτηδειος εἰς τὸ σημαδεύειν, σημειόνειν, σημαίνειν, προσημαίνειν, «Σημειωτικὴ», προτυπωκ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐκ τῶν σημείων τῆς νόσου τεκμαίρεσθαι, ἡ διδάσκουσα τὰ σημεῖα τῶν ἀῤῥωστιῶν, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σημειωτός, ἡ, όν (σημειόω). Σημειωμένος, διακριτὸς καὶ διαφέρων τῶν ἄλλων ἐκ διακριτικοῦ τινος σημείου σημειωμένος, Ἀντωνίν. Φίλ. 1, 17. ὅπου ἄλλος «Σημειώσεις» ἔχουσι.

*Σημερινός, ἡ, όν. Τῆς σήμερον ἡμέρας ὤν, ἐκ τοῦ

Σήμερον, ἐπίῤῥ. Σήμερον. «Ἡ σήμερονι, Ὑπακμ. ἡμέρα, ἡ σημερινὴ ἡμέρα· Ἀττ. τήμερον, καὶ, τημερα, πίθαν. σχηματ. ἐκ τοῦ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, τροπῇ Δωρικ. τοῦ τ εἰς σ, Ἰλ. Η, 30. παρθ. τῆτες.

Σημήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Σημικίθιον, τὸ, ἴδε σεμικίθιον.

Σημόθετος, ὁ, ἡ (σῆμα, τίθημι). Μὲ σημεῖον τι σημειωμένος, σημεῖον ἐπ' αὐτῷ ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 52.

Σημύδα, ἡ. Εἶδος δένδρου, Betula, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 14. (-υ-)

Σημών, ὁ, Λακων. ἀντὶ, σημών, Ἐτυμολογ. Μ. παρὰ τὸ σῶ, τὸ σωρεύω.

Σήν χάριν. Πρὸς χάριν του, διὰ τὸ σόν θέλημα, σοῦ ἕνεκεν, διὰ χατῆρί του.

Σήνουρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ σαίνουρος.

Σηπάς, άδος, ἡ (σήπω), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σηπτός, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 857. «Σηπὰς νάρκης, ὅπου πρότερον «Ἠλιάδων ἔκειτο· ταύτον τῷ, σηπτική· ἀμφ.

Σηπεδόνη, ἡ· ταύτον τῷ, σηπεδών, ἡμαρτμ. ἀνάγν. παρ' Ἕρυκ. ἐπικ. 9, 4.

*Σηπεδονικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς (σηπεδών). Ἀνήκων, ἢ καταντῶν εἰς σῆψιν.

Σηπεδονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὴν σηπεδόνα διαγείρων, προξενῶν. 2) πάσχων ὑπὸ σηπεδόνος, ἐμπωσῆς.

Σηπεδών, όνος, ἡ (σήπω). σῆψις, σάπισις, σάπισμα, τόσον τῶν σωμάτων ζώων, ὅσον καὶ τοῦ ξύλου. Πλούταρ. 2) Σάπισις καὶ ἐμπωσὴς οἱόνημα, πρίσμα μετὰ ἐμπύου· ἔστι δὲ κατὰ τὸν Πολυδ. ἡ σηπεδών, ἄλκιος νομὴ λευκοῦ, ὑπώχρου, δυσῶδους. 3) εἶδος ὄφεως, οὗ τινες ἡ δῆξις (τὸ δαγκάμα) σῆψιν προξενεῖ, σαπίτης, Νίκανδρ. Θηρ. 326. «Τῆς δ' ἤτοι ἄλοιόν καὶ σηπεδόνιον ἄλλο τὸ ἄλλοις σηπεδόνος· νέμεται μέσης ἠΐ· ὁλορείοις ὃς πᾶν δίμαιμ, ἔδαχ ὁ Σχολ. σημειοῖ· «λέγουσι τὸν ὄφιν τοῦτον σηπεδόνα, ὅτι σήπει τῶν δακέντων τὰ σώματα. 4) ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ σῆψις προξενεῖται ὑπὸ τεσηπότων καὶ διεφθαρμένων χυμῶν καὶ ὑγρῶν, διὰ τοῦτο καλεῖται ἐν γένει, σηπεδὼν καὶ πᾶσα ὑγρασία, νοτία, ὡς τῶν δένδρων, «Εἰ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἄμβιος γένοιτο», ἐὰν ἡ ὑγρασία τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου πιάτῃ ῥίζαν καὶ αὐξήσῃ καὶ μὴ ξηρανθῇ, Ἀντιφῶν παρ' Ἀποκρ. ἐν λέξ. ἄμβιος. Ὁ Πλάτων ἐν Πολ. ἑ. 9. καλεῖ σηπεδόνα τὴν ἰδίαν σῆψιν τοῦ δένδρου.

Σηπεύω (σήπω). Φαρμακεύω τινὰ μὲ σῆψιν προξενοῦν φαρμάκι, Μανέθ. δ'. 269. «Σηπεύοντες», διὰ σηπεποιοῦ φαρμάκου φαρμακεύοντες.

Σηπία, ἡ. Σουπιά, θαλάττιόν τι ζῶον μαλακόδερμον, ὅπερ ἐν τῷ διώκεσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κυνηγῶν ῥίπτει ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ μελανήν τινα φωσφορικὴν ὑγρασίαν, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ μελαιον χρῶμα τῶν ζωγράφων, sepia.

*Σηπιάς, άδος, ἡ, = σήπιον.

Σηπιδάριον, τό· καὶ σηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σηπία, Ἀριστοτ. (--υυ, Ἔμπη. Ἀθην. σελ. 317. Δ.)

Σήπιον, καὶ σήπιον, τό. Τὸ ἐν τῇ σηπίᾳ εὑρισκόμενον ῥαχιαῖον ὀστοῦν, τὸ ῥαχιόκκαλον τῆς σηπίας, Ἀριστοτ. os officinalis, os sepiae, Λιν.

Σηποποιός, ὁ, ἡ (σήπω). Σῆψιν, σάπιον, ποιῶν, σηπεδόνα ἢ σῆψιν, σάπισμα προξενῶν, ὡς σηπτικός.

Σηπτή, ἡ· παρὰ Διοσκορ. γ'. 11. καὶ β'. 67. Ἰατρικόν τι, ὃ οὐ προξενοῦσι σῆψιν, ὁπότε θέλουσι νὰ ἀφαιρέσωσι σάπιον μέρος τι ὑπὸ τῆς σαρκός· θηλ. τοῦ σηπτός.

Σηπτήριος, ία, ιον· καὶ, Σηπτικός, ἡ, όν, ταύτον τῷ, Σηποποιός. ἐκ τοῦ

Σηπτός, ἡ, όν. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ σήπω. Σαπησμένος, σεσηπώς. 2) ἐνεργητ. ὁ σῆψιν προξενῶν, ταύτον τῷ, σηπτικός, Γαλην. «Τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικὰ - τήκειν τε καὶ συντήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκός, οὐννης χωρίς. ἐκ τοῦ

*Σηπύα, ἡ, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ σιπύα.

Σήπω, Μ. ψω. Σῆψιν ποιῶ, κάμνω νὰ σαπήσῃ τι, εἰς σῆψιν φέρω τι, διὰ τῆς σήψεως φθείρω τι, Πλουταρχ. συμποσ. γ'. «Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν». δηλοῖ δὲ καὶ, κάμνω νὰ ζυμοῦται τι, νὰ βράζῃ, ἐπὶ οἴνου καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν μίξιν των, ὅταν βράζωσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Συνήθ. ἐν τῷ παθ. σήπομαι, μετὰ τοῦ β'. ἀόρ. σαπῆζω, καταντῶ εἰς σῆψιν, καὶ ἐν τῷ παρακ. σέσηπα, εἶμαι σάπιον, σήπεσθαι, καταντῶ εἰς σῆψιν, Ἰλ. Ω, 414. «Χρὼς σήπεται». «Χρὼ πάντα σαπήμεν, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθ. ἐσάπην ἀντὶ σαπῶ, Ἰλ. Τ, 27. (ᾰ). καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 152. «Περὶ ῥινοῖο σαπείσης», μετ. θηλ. ἀόρ. καὶ Ἰλ. Β, 135. «Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται». καὶ ἐπὶ μελῶν σηπομένων καὶ πιπτόντων, ὁ μηρὸς ἐσάπη, τοῦ μηροῦ σαπέντος, Ἡρ. 3, 66. 6, 136. δηλοῖ δὲ καὶ ζυμοῦσθαι, καταντᾶν εἰς ζύμωσιν, fermentier Γαλλ. (παρὰ τὸ ἄπω, τροπῇ τοῦ δατέος εἰς καὶ ἐντεῦθεν σαπρός, πιθ. καὶ σαθρός).

Σήρ, ὁ, γεν. σηρός, συνήθ. κατὰ πληθ. Σῆρες, Ἰνδικὸν ἔθνος, ἐξ οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔλαβον τὸ πρῶτον μετάξιον. Διονύτ. περιηγ. περιηγ. 752. «-- ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν ἔδεν 2) ὁ σκώληξ τῆς μεταξης, διὰ τὸ φαίνεσθαι πρωτον τὸν σκωληκα τοῦτον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σηρῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σῆρες, ζῶα νήσοντα μεταξαν· ἢ ὄνομα ἔθνους, ἔδεν ἔρχεται καὶ τὸ ἐλοσήρικον· καὶ «Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά. Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. «Περτικοὶ σήρειοι ἔδεν «Σηρικὴ στολή», μεταξωτὸν φόρεμα. Λουκιαν. καὶ Δίων Κάσ. «Τιβέριος ἀπῆρε ἀπῆρε σηρικῇ μηδενὶ ἄνδρα χρήσασθαι, ὅστις καὶ «Σηρικὸν ὕφασμα» τὸ μεταξωτόν, εἶπεν, ὁ δὲ Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. «Σηρικὸν νῆμα» τὴν μεταξαν, ἤτοι τὸ μετάξιον, εἶπε. Παρὰ Στραβ. ιε'. κεῖται ἁπλῶς «Σηρικὰ» ἄνευ οὐσιαστικοῦ. «Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ σηρικά, ἐκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου.

*Σήρ, ὁ, Λακ. ἀντὶ θήρ.

Σηραγγίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σήραγξ. 2) σηρ-

λαιον· καὶ τόπος ἐν Πειραιεῖ τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα πολλὰ σπήλαια καὶ βαλανεῖα (λουτρὰ) ὑπῆρχον.

Σηραγγόω, ῶ (σῆραγξ). Κάμνω σηραγγώδη, ἤτοι ὡς σπήλαιον κοιλωτόν, κοιλαίνω κτ., Παῦλ. ἔχειν σήραγγας, εἶναι σηραγγώδης. Ἡλιόδωρ. α'. σελ. 5. ἡ Ἄντρα σηραγγοῦται, εἰς σήραγγα μεταβάλλονται, σχίζονται, ῥήγνυνται.

Σηραγγώδης, ό, ἡ (σῆραγξ, εἶδος). Ὁ σήραγγας ἔχων, πλήρης σηράγγων, ὑπῶν· πορώδης.

Σῆραγξ, γγος, ἡ (πιθ. ἐκ τοῦ σαίρω). Σπήλαιον, κοιλότης, χάσμα, κισηρίς, ὀπή, τρῦπα, ἄντρον, καὶ σχισμάδα, χαραγματιά· καὶ ἰδίως, σπηλαιον βρύχου, χάσμα γῆς, ξέρα βαθουλωτὴ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· καὶ ἐν γένει ὁ βρύχος. Θεόκριτ. κέ. 223. «Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείλαιος ἔστιχεν εἰς ἡϊ, βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· κυρίως δὲ καθ' Ἡσύχ. «Ψάλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα· ὁ Φώτιος ἔχει, «Σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις, εἶναι ὑλίβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς, ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διεξοδον· φυτεύουσι καὶ Σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ διατετρημένος. Παρὰ Παυσανίᾳ, ἐν Ἀρκ. 42. λέγεται πᾶσα ἀρημνώδης πέτρα. «Σήραγγος μοχθῶ, ἀντὶ τοῦ, Σπήλαιον. (γράφουσι τινὲς καὶ ἄρσεν. ὁ σῆραγξ, ἀλλὰ πόθεν, ἀγνοεῖται.)

Σῆρες, οἱ. Ζήτ. Σήρ.

Σηριγγώδης, ό, ἡ. Χαῦνος, ἀραιός, πολλαῖς τρήμασι διηρημένος, ταῦτα τὰ τρήματα σηριγγάδες καὶ σήραγγες ὀνομάζονται· καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγώδες τε καὶ σηραγγώδες τε καὶ σηραγγῶδες, Γαλ. Γλωσσ.

Σηριοδιαστής, οῦ, ὁ (σηριόω, διάζομαι). Ὅστις διάζεται, γνάθει τὸ μετάξιον, Παλλάδιος περὶ Βραχμ.

*Σηριοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλέκων ἢ γνάθων μετάξιον, ἐκ τοῦ

Σηριακός, ή, όν (σήρ) κυρ. ἐκ τοῦ ἐθνους τῶν Σηρῶν ὤν. συνήθως δὲ, μεταξωτός, ἐκ μετάξης ὤν. 2) Σηριακόν, τό, ἡ μετάξα, τὸ μετάξιον. Ζήτ. ἐν τῷ, Σήρ. ὅθεν

Σηριχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σηριακόν, ἤτοι μετάξιον φέρων, σηρικὰ ἤτοι μεταξωτὰ ἐνδύματα φορῶν.

Σής, ό, γεν. (ὡς ἐκ τοῦ σεύς) σεώς, ὀν. πληθ. σέες, γεν. σέων, Βρ. Ἀρ. Λυσιστρ. 731. αἰτιατ. σέας, Θ. Μ. σ. 790. καὶ μόνον οἱ νεώτεροι ἕλλιον τὴν γεν. κανονικῶς, σητός, κτ. Σκώληξ, ὁ τὰ μάλλινα ἐνδύματα καταβιβρώσκων, βόστρυδα, μολίτσα, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. Tinea. καὶ τὸ τρωκτικὸν τῶν βιβλίων. ὅθεν ἐν τῇ Ἀνθολ. «Σῆτας ἀπ' Ἀριστάρχου, σῆτας ἀπάντων, ἢ ἀκαιρίων, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Γραμματικῶν, τρόπον τινὰ βιβλιοσκώληκες, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 703, Ἐκ τοῦ, σῶ, σήθω, τὸ διατρυπῶ.

Σῆς, Ἰωνικ. δοτ. πλ. ἠλ. τοῦ τὸ σός, σή, σόν, ἀντὶ, σαῖς, οὕτω καὶ, σῆσι, ἀντὶ, σαῖσι. Ἰλ.

Σησαμαῖος, αία, αῖον (σησάμη). Ἐκ σησάμης κατεσκευασμένος, ἢ συνεστάμενος, «Σησαμαῖος πλακοῦς», παρὰ Λουκιαν.

Σησάμη, ης, ἡ. Σησαμιά, εἶδος Ἀνατολικοῦ φυτοῦ, ἐν λοβοῖς τὸν καρπὸν σήσαμον καλούμενον φέρον, ἐξ οὗ κατασκευάζουσι τὸ ἔλαιον «Σησαμόλαδον λεγόμενον. Sesamun orientale, Δίοσκ. ὁ σπόρος αὐτοῦ βράζεται ὡς ἡ ὄρυζα καὶ τρώγεται.

*Σησαμῆ, ἡ. Μίγμα τι ἐκ ψημένων (καβουρδισμένων) καὶ στουμπισμένων κόκκων σησάμης μὲ μέλι, φαγητὸν κόστιμον ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμητο κατὰ τοὺς γάμους εἰς τοὺς προτεκελημένους, Ἀρ. Εἰρ. 869. Schweigh. Ἀθ. Τ. 7, σελ. 516. Meinecke. Μένανδρ. σ. 295. λέγεται καὶ σησαμῆ.

Σησαμίνος, ίνη, ινον, ὁ. Ἐκ σησάμου κατεσκευασμένος. «Ἔλαιον σησάμινον», τὸ σησαμόλαδον. (Διοσκορ.) καὶ, χρίσμα, Πανορ. Ἀνιβ. 4. 4, 13. (Ε.)

Σησαμίς, ίδος, καὶ, ίδος· ἡ, = σησαμῆ. Εἶδος πλακοῦντος μετὰ σησάμου καὶ μέλιτος κατεσκευασμένου, Ἀθήν. ἐν δ'. «Φέρετε τῇ παρθένῳ δῶρα σησαμίδας, χενάρον τε καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μᾶλη χλωρὸν,» Ζήτ. καὶ Σησαμῆ. 2) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ «Σησαμοειδὲς μέγα λέγεται, Διοσκορ. δ'. 152.

Σησαμίτης, ου, ὁ. Μετὰ σησάμου κατεσκευασμένος, ἢ ἐπιπεπλασμένος, «Ἄρτος, πλακοῦς σησαμίτης». 2) = Σησαμίς, ἀριθμ. 2.

Σησαμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σησάμου εἶδος ἔχων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σησάμης ὤν, ὅμοιος τῷ σησάμῃ, τῷ φυτῷ ἢ τῷ σπόρῳ αὐτῆς. Ὁ Διοσκορ. δ'. 152. καὶ 153. περιγράφει δύο εἴδη φυτῶν, θηλυδὴ Σησαμοειδὲς μέγα, καὶ, μικρόν, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον καλεῖται ἔτι καὶ, Ἑλλέβορος λευκός.

Σησαμόεις, εσσα, εν. Ἀπὸ σησάμ. Κατὰ συναίρ. σησαμοῦς, ταῦτον τῷ, Σησαμίτης, Ἀρ.

Σήσαμον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς σησάμης, σησάμιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 193. 3, 117. καὶ Γεωπον. δ'. 18. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σησάμη, σησαμίς, καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης· ὁ δὲ Φώτ. ἐν Λεξ. «Σήσαμον μετὰ μέλιτος κεκομμένον (σῆσιν δὲν εἶναι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Χαλβᾶς, λογόμιτος;) πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοτον τοῖς ἐπαντῶσι περιόντες τῶν ἑστίων ἢ φίλων, ἐπιλεγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντος ἔστιν ἡ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες κατ' οἶκον, διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις. Ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δῶρα πολυτελῆ, ἐν αἷς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, καὶ πολυγονώτατον. Ἄρχ τὸ, Σησάμη, ἡ, ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 869. κεῖται. «Ὁ πλακοῦς πέπεται, σησάμη ξυμπλάττεται».

Σησαμόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Μετὰ κόκκων σησάμου πεπασμένος, πασπαλισμένος, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 643.

*Σήσαμος, ἡ, = σήσαμον.

Σησαμότυρον, τό (τυρός). Εἶδος φαγητοῦ μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένου, Βατραχομ. 36. Τὸ ἄρσεν. σησαμότυρος ἔστι δίκαι παραδείγματος.

Σησαμοῦς, οῦντος, κατὰ συναίρεσ ἐκ τοῦ, Σησαμοειδὲς, ἐξαιρ. δὲ πέμμα ἢ πλακοῦς ἐκ μέλιτος καὶ σησάμου κατεσκευασμένου, Ἀρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἑτέρους Ποιητοῦ «Σησαμόεντ' ἄρτον· οὗτος ἐνέπτο ἄθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς, καὶ σησάμινος, καὶ ἄλλα τινα.

Σησαμώδης, ό, ἡ. = Σησαμοειδής.

Σῆτι, Ἰωνικ. δοτ. ἀντὶ τοῦ, Σαΐτι, Σαΐς, Ἰλ. Β. 70. «Σῆτι ἔχε φρεσίν, ἐν ταῖς σαῖς φρέσι ταῦτα διανόησαι, καὶ μετὰ ψυχῆς ἔχε καὶ διαμνημόνευε· ἐκ τῆς «Σόϊα Λιτωνυμ.

Σῆτες, ους, ἡ (σήθω). Ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις, τὸ κοσκίνισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ κοσκινίζειν.

Σητητός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ σήθω. Κοσκινισμένος. Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ἡ Φρύνη χλευαστικῶς «Σητητὴν διὰ τὸ ἀποτήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας, Ἀθήν. σελ. 591. ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἐκοσκίνιζεν, ἤτοι ἐξετίλαζε τὰ βαλάντια τῶν ἐραστῶν αὐτῆς.

Σῆτρον, τό (σήθω). Τὸ ὄργανον δι' οὗ κοσκινίζομεν, τὸ κόσκινον, ἡ σῆτα, Ἡσύχ.

Σητάνειος, εία, ειον, καὶ, Σητάνιος, ία, ιον (σῆτος). Κοσκινισμένος, περασμένος ἀπὸ κόσκινον, ἢ ἄλλο παρόμοιον. ὅθεν «Σιτάνεια ἄλευρα», τὸ λεπτότατον ἄλευρον. καὶ «Ἄρτος σητάνειος», ὁ διὰ τοῦ ἐκ τῆς σήτρας κατασκευασμένου λεπτοτέρου ἀλεύρου κατασκευασμένος, Εὐστάθ. κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῆτες, σῆτες, ἐπέτειος, ἐφετινός, τούτου τοῦ ἔτους. ἄρα, ὑπερῴος σητάνειος ἢ σιτάνιος, ἀφετινὸν ἢ καλοκαιρινὸν σιτάριον, τὸ ὁποῖον σπείρεται τὴν ἄνοιξιν καὶ ἔχει δίδες ὀλίγα πίτυρα, ὅθεν «ἄλευρα σητάνεια, ἄλευρα ἀπὸ καλοκαιρινὸν σιτάρι, καὶ, ἄρτος, ψωμὶον ἐκ σίτου εἰς καιρὸν ἀνοίξεως ἐσπαρμένου· ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σῆτες ἀπαιτεῖ μᾶλλον τὸ ἐπιθ. σήτειος ἢ σήτινος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σητάνιοι, καθαροὶ πυροὶ οὕτω καλοῦνται· οὕτω καὶ Κύριλλος ἐν χειρογρ. Λεῦ. «Σητάνιος, ὁ καθαρὸς ἄρτος, ἐκ τοῦ Σήθων. Ὁ ἀνωτέρω ἄρτος λέγεται ἔτι καὶ «Ἄρτος τρίμηνος, καὶ, τριμηνιαῖος», Trimestre frumentum, ἐπειδὴ καὶ τὸ εἶδος τούτου τοῦ σίτου μεταξὺ τριῶν μηνῶν σπείρεται καὶ θερίζεται· καὶ ταῦτα ἡ συνήθεια «Σιτάριον ἀνοιξιάτικον» ἤτοι τῆς ἀνοίξεως, λέγει. 2) «Σιτάνιον ἐπιθετικῶς καὶ εἶδος Κρομμύου, καὶ Μασπίλου, 3) παρὰ Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. ἡ. 2. «Σητανίας πυρούς», εἶδος σίτου, παραφυάδας πολλὰς φύων.

Σητάω, (σής). Κατατρώγω, ἐπὶ μολυτζῶν, ὅθεν τὸ «Σητώμενα, βιβρωσκόμενα», παρὰ Σουϊδ.

Σήτειος, εία, ειον. Ἐφετειὸς, νέος, παρ' Ἡσυχίῳ. ἐκ τοῦ

Σῆτες, Ἰων. καὶ κοινῶς, Ἀττ. τῆτες, Δωριε. καὶ Αἰολ. σᾶτες, Ἐπίρ. Ἔτος, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. (πιθ. παρὰ τὸ, ἔτος.) Ζήτ. Τῆτες. πρβ. τήμερον. ὅθεν

*Σήτινος, ίνη, ινον, = σήτειος.

Σητόβρωτος, ὁ, ἡ (σής, βιβρώσκω). Σκωληκόβρωτος, ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος, ὃν ἔφαγον ἡ μόλιττα ἢ ἡ βότρυδα. «Τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν. Ἰακωβ. ε. 2.

Σητόκοπος, ὁ, ἡ (σής, κόπτω) ὑπὸ σητῶν κεκομμένος· ταὐτὸν τῷ, Σητόβρωτος.

*Σητοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σῆτας τρέφων, Ἰσίδ. α'. ἐπιστ. 127.

Σήψ, ηπός, ὁ, καὶ ἡ (σήπω). Παλαιὸ, βρωμερὸ πληγή, ἕλκος, Ἱππ. 2) ὄνομα φαρμακεροῦ τινος ὄφεως, οὗτινος ἡ δῆξις τὴν ψυχὴν προξενεῖ εἰς τὸ ὀηχεῖν μέλος, Σαπίνης. Ἔτι δὲ καὶ εἶδος Σαύρας, καὶ ἐντόμου τινος, Διοσκορ. β'. 70. καὶ ε'. 24.

Σηψιθακής, ές, ὁ, ἡ (σῆψις, θάκη). Διὰ τῆς δήξεως σῆψιν προξενῶν, Πλατ. Πιρ' Ἀριστοτ. τεπ. ς'. 2. «Φυλάγγιον σηψιθακές».

Σῆψις, εως, ἡ (σήπω). Σάπισμα· καὶ ἡ ζύμωσις (fermentation). Ὁ Μαγχίνος ὁρίζει τὴν σῆψιν διὰ τοῦ, «Ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης». 2) τὸ προξενοῦν σῆψιν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Θ.

*-σθα, τελικὴ συλλαβὴ τοῦ β'. προσ. ἐνεργ., ἡ ὁποία διετηρήθη ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης διαλέκτου παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, μάλιστα δὲ ἐπιτοπολὺ κατὰ τὴν Ἐποποιϊκ. καὶ σπανιώτ. κατὰ τὴν Εὐκτ., ὡς παρ' Ὁμ. ἐβίλησθα, ἔχησθα, εἴπησθα, κλαίοισθα, κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Δωρ. καὶ ἐξωρ. ποιηταῖς Αἰολ. ἔμμεναι αὐτὴ καὶ ὑστερώτερον ἔτι πολλαχοῦ ἐν χρήσει· τούναντίον δὲ παρ' Ἀττικ. εὑρηται μόνον ἐν τισιν ἀνωμάλοις ῥήμασι, ἦσθα, ἔφησθα, ἦσθα, ἠίσθα, οἶσθα.

Σθεναρός, ά, όν (σθένος). Ὑγιὴς, ἀσινὴς, ἐῤῥωμένος, κραταιὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, Ἰλ. Ι. 505. «Ἀτὴ θεναρὴ τε καὶ ἀρτίπους».

Σθένειον, τό (σθένος), παρ' Ἡσυχ. καὶ Πλου-

τάρχ. περὶ Μουσ. «Τὰ σθένεα, ἀγῶν τις γρίφων ἐν Ἄργει. »Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρώντο τῷ αὐλῷ· τὸν δὲ ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δὲ ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ.

*Σθενέομαι, οῦμαι· ταὐτὸν τῷ σθένω. Δυναμοῦμαι, τιμῶμαι.

*Σθένιος, ὁ, = σθεναρός, ἐπίθ. τοῦ Διός παρὰ τοῖς Ἀργείοις.

*Σθενοβλαβής, ές, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βλάπτων τὸ σθένος, τὴν δύναμιν, ἐπομ. ἀδυνατίζων, ἐπονίζων.

Σθενοβρι-θής, ές, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυαιν. δ'. ζ'. 12. »Ἵππος σθενοβριθήν, ἀντὶ »Στερροβριθῆ, ὁ σθεναρὸν στέρνον ἔχων.

Σθένος, ους, τό. Κράτος, βία, μένος, δύναμις, ἰσχύς, ἐν μὲν Ὀδ. σπανίως, τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν Ἰλιάδι, ὡς Ἰλ. Ε, 783. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα συνειφέρεται πολλάκις μετὰ τοῦ κάρτος, καὶ αἰδὼς, καὶ κράτος, ὡ. ἐν Ἰλ. Ρ, 213, 499. 322. καὶ 329. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. ἐ. 2. »Παντὶ σθένει βοηθήτωσαν, ὅλῃ παντὶ δυνάμει, κατὰ τὸ δυνατόν, ἔστιν δύναμις ἰδίαιτ. δὲ δηλοῖ, σωματικὴ δύναμις, ὅταν ἐπὶ τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, παρ' Ὅμ. πολλάκις δὲ ἐπὶ ἀξιότητος εἰς πόλεμον καὶ ἀγῶνα, ἐμφύτου τῇ καρδίᾳ, καὶ μετὰ σ'παρ. συνεφερόμενον, Ἰλ. Β, 451. 2) πολεμικὴ, στρατιωτικὴ δύναμις, τὸ στράτευμα αὐτό, Ἰλ. Σ, 274, κτλ. ὅλου δὲ, ἐξουσία πρὸς ἄλλους, δύναμις, Ἰλ. Π. 512. 3) ὑπεροχὴ τις, νίκη, Πινδ. σπανιώτερον ἐπὶ δυνάμεως, βίας ἀψύχων, ὡς Ἰλ. Ρ, 751. ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς φορᾶς ἑνὸς ποταμοῦ. 4) περιγραφικῶς, ὡς καὶ βίη, ἴς, μένος, π. χ. σθένος Ἕκτορος, Ἰδομενῆος, Ὡρίωνος, κ. τ. π. Ἰλ. καὶ Ἡσιοδ. ἀντὶ Ἕκτωρ, Ἰδομενεύς, Ὡρίων.

Σθενόω, ῶ, = σθένω. Ἐνισχύω, δυναμόω, Ἡσύχιος.

Σθένω (σθένος). Ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, εἶμαι σθεναρός, ἰσχυρός, δυνατός κ.τ.λ. δυναμαι, ἐμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν, μετὰ ἀπαρ. Σοφ. Ἀντ. 1044. ἰδιαιτ. ἔχω τὴν ὑπέροχον ἐξουσίαν, διοικῶ, ἐξουσιάζω, βασιλεύω, κρατῶ. »Οἱ κάτω σθένοντες, Εὐρ. Ἱκαιδ. 49., ὁ Ἅιδης, ὁ Πλούτων, οἱ ὑπὸ γῆν βασιλεύοντες. »Εἰμὶ κἀγὼ κεῖσ', ὅποι περ ἂν σθένωσι, Σοφοκλ. Αἰ., ὑπάγω κ' ἐγὼ ὅπου ὂν ἡμπερέπω. »Καὶ ὅταν ἂν σθένων, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. ταὐτὸν τῷ παρὰ Ξενοφ. »Παντὶ σθένει. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου σχηματισμοῦ Σθενάω, γίνεται τὸ Σθεναρός.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Ι.

Σιαγόνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σιαγών.

*Σιαγονίτης, ου, ὁ, μῦς. Ὁ μύων (musculus) τὴν σιαγόνα.

Σιαγών, όνος, ἡ. Μέρος τοῦ προτώπου ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν κροτάφων καὶ λῆγον μέχρι τοῦ πηγουνίου, ἐφ' ᾧ θεμελιοῦνται καὶ οἱ κάτω ὀδόντες, καὶ κινεῖται ὁπότε μασᾶται· Σαγόνιον· τὸ κατώτατον ἄκρον τούτου ἡ συνήθεια »Βατσοσάγονον λέγει. Ὁ Σουϊδ. ἔχει. »Σιαγὼν παρειὰ. Ξενοφ. Ἱππ. ἐ. 8. λέγεται καὶ ὑαγών. (υ--, Σοφ. παρ' Ἀθ. σ. 94. Ε. Σουϊδ. ἐν Δ. πρίων.)

*Σιαίνω, νεώτ. διαφθαρμένος τύπος ἀντὶ σιαχαίνω, Valch. opusc. 2. σ. 247.

Σιαλίζω, Μίλ. ἴσω (σίαλον). Ταὐτὸν τῷ, Ἰων. Σιελίζω. Ἐκβάλλω τάλιον, ἀφρίζω.

Σιαλικός, ἡ, όν (σίαλον). Ὁ ἐκ σιάλου, ὁ εἰς σίαλον ὑποκείμενος, ἢ διαφόρων σίαλον, Γλωσσάρ.

Σιαλίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Σίαλον, ἀμφ. Παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 392. πτηνόν τι, ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σιαλὶς, βλένος. Ἀχαιοί.

Σιαλισμός, ὁ (σιαλίζω). Ἰων. σιελισμός. Ζήτει τοῦτο.

Σιαλιστήριον, τό. Ζήτ. Σιελιστήριον.

Σίαλον, τό. καὶ σίαλος, ὁ, Ἰων. σίελον, ὡς ὕελος, Ἰων. ὕελος, κτλ. Σάλιον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρός, ἔνθ τὸ Λατ. saliva. Ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τὸ οὐδέτ. σίαλον, Ὁ Ἐτυμολογ. σημειοῖ »Σίαλος, τὸ λεπτὸν καὶ οἷον ὀρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἀποστειλόμενον ἅλις καὶ ἀδρόως, διαφέρει πτυάλου, πτυάλον τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ προαίρεσιν κατὰ τῶν χειλέων ἐπίπτυξιν, ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ, καὶ σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη, καὶ οἱ ὑπερηγρατάντες, οὐκ ἀναιτιήτους λέγουσιν. Ξενοφ. Ἀπομ. ὁ. β'. 54. »Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν. 2) ἡ ἰξώδης καὶ κολλώδης ὑγρασία τῶν ἀλόνων ἐν τοῖς ἄρδροις, ἡ ὁποία διατηρεῖ ταῦτα γλίσχρα, Γαλλ. synovie, ἄλλως καὶ, »μύξαι.

*Σιαλοποιός, ὁ, ἡ, Ἰων. σιελοποιός (ποιέω). Διεγείρων, κινῶν τὸ σίαλον.

*Σίαλος, ου, ὁ. Ὁ σιτευτὸς χοῖρος, τὸ παχὺ γουρούνιον, τὸ θρεμμένον ἐπιμελῶς, οὐχὶ παλαιὸν, οὔτε δὲ πολλὰ παχύ, διότι ὁ χοῖρος ἀπλῶς ἔστιν ὀλιγοτροφῆς. Ἰλ. Φ, 363. »ἐπαλοτροφέως σιάλοιο, ἔνθα δηλοῖ, ὅτι οὗτος ὁ χοῖρος οὐκ ἔστιν ἀφ' ὧν τῶν συάγρων, ἐπεὶ σίαλος ἔστιν ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος. Ἰδε καὶ Ὀδ. Β, 300. Κ, 390. Ξ, 19. Υ, 168. λέγεται δὲ καὶ σῦς σίαλος, Ἰλ. Ι, 208. Ὀδ. Ξ, 41. 81. Ρ. 181. Υ, 251. ἔνθεν ὅμως δὲν συνάγεται, ὅτι τὸ, σίαλος ἐστι κυρίως ἐπίθ. παχύς, σιτευτὸς, διότι τὸ, σῦς σίαλος, εἴρηται ὡς καὶ ἀνὴρ βατιλεύς, κ. τ. π. 2) πάχος, πιμελὴ, λίπος, Ἱππ. »Σίαλον ἐγκηρώσας μιλακῷ δέρματι 3) τροπ. μωρὸς, χοντροκέφαλος, καὶ Ἡσυχ. καὶ σιαλὶς, ἐπειδὴ ἐδοξαζον, ὅτι ἡ παρὰ μεγάλη λιπαρότης καὶ τροφιμότης βλάπτουσι τὴν εὐκινησίαν τοῦ πνεύματος καὶ κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον μωρὸν, ἔθεν παρὰ Λατ. pinguis Minerva, pingue ingenium, κ. τ. τ. ἄρα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν τοῦ Ἐτυμολογ. σημείωσιν »Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ ὑπερηγρατάντες, οὐ, ἀναιτιήτους λέγουσιν, ἔλεγον καὶ τοὺς μωροὺς καὶ ἀνοήτους ἀνθρώπους, Σιάλους, καθὼς ὅτι καὶ, Κορυζῶντας καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σιλλίζει ἀντὶ τοῦ, μωρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· καὶ »Σιαλοπάλλαγος, ὁ παράληρος καὶ ἀνόητος, ὅπου ὁ Γουαίτιος ἐπροσώρθωσε τὸ »Σιαλοπάλλαγος, διὰ τοῦ, Σίαλος, παλλακὶς, καὶ ὁ Ἀλβέρτος διὰ τοῦ »Σιαλοπάλλακος ὃ ἐστὶ »Σιαλοπαίκτης παρὰ τὸ Πάλλαξ, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς· ἡ ὀρθοτέρα γραφὴ τούτου πρέπει νὰ εἶναι Σιαλὸς, παλαβὸς, διότι καὶ ἡ συνήθεια τοὺς μωροὺς, καὶ σαλοὺς, καὶ παλαβοὺς, λέγει. 4) = σίαλον, κατὰ δὲ Σουϊδαν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ σιαλὶς, Ἰων. σιελὸς, γραφόμενον, ὅμως οὗτος ὁ ἀρσεν. τύπος οὐκ ἔστιν ἐτι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. (νυυ)

Σιαλοχέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, Σιαλοχοέω, ἀμφ.

Σιαλοχοέω, ῶ, Μ. ἤτω. Σίαλον χέω, σίαλον ἀφίημι ἐκ τοῦ στόματος ῥέειν, σαλιάζω, ἢ τρέχοντι τὰ σάλιά μου, ἀφρίζω, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σιαλοχόος, ὁ, ἡ (σίαλον χέω). Ἀπὸ τοῦ στόματος ἀπορρίπτων σίαλον, σαλιάρης, ὁ προσαρλινων σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι, πτύων πολλὰ σάλια.

Σιαλόω, ῶ, (σίαλος). Παχύνω, κάμνω σιτευτὸν, τρέφω. 2) ταὐτὸν τῷ, ποικίλλω, στίλβω, λαμπρύνω, Ἔξοδ. 39. »Δίθους περισεσιαλωμένους χρυσίῳ.

Σιαλώδης, ὁ, ἡ (σίαλον, εἶδος). Πλήρης σιάλου, Σαλιάρης, Ἱππ. καὶ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιάλου ὤν. 2) παχὺς, λιπαρὸς, αὐτραφὴς, ἐκ τοῦ σίαλου.

Σιάλωμα, τό. Ἡ σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (περβάζι, ἢ περβάλιον), ὅπερ ἄλλως καὶ »Ἴτυς, καὶ, Σιγάλωμα, λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σιάλωμα, μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ· καὶ Πολύβ. ς'. 23. »Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, ἐξ οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται· ἴδε καὶ, Κερκυραϊκ. 2) συνώνυμα τούτων τῶν, Σίαλον, σάλιον, Ἀρεταῖος δ'. 2.

Σίβδη, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Σίδη, ταὐτὸν τῷ, Ῥοιά. Ῥοιδιά, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Καλλιμ.

Σιβυλλαίνω (Σίβυλλα). Προφητεύω ὡς ἡ Σίβυλλα, Διόδωρ. Σικ. δ'.

Σιβυλλιάω, ῶ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 61. σημαίνει 1) ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ τὰς Σιβυλλιακὰς προφητείας, ἢ κλίσιν ἔχω πρὸς αὐτὰς, καὶ 2) μανιώδης εἰμὶ ἢ ἔνθους ὡς αἱ Σίβυλλαι, ὡς ἐκ τοῦ ἑπομένου »μαεσθαι δηλοῦται.

*Σιβυλλίζω, = Σιβυλλαίνω· ἴδε.

Σιβυλλιστής, οῦ, ὁ. Καλλίου, προφήτης, μάντις, χρησμολόγος, καὶ κυρίως, ὁ τὰ τῆς Σιβύλλης βιβλία ἑρμηνεύων, καὶ ἐκ τούτων προλέγων τὰ μέλλοντα, Πλουταρχ. Μάρκ. 42.

Σιβύνη, ἡ· καὶ Σιβύνης, ου, ὁ (υυ – Μιλ. 128. Ἀττικ. Σιδ. 13) καὶ Σιβυνον, τό· καὶ Σίβυνος, ὁ (ἴδε, Σιβύνιον, τό, ὑποκορ.) ταὐτὸν τῷ, Σιγύνη, ἡ· καὶ Σιγύνης, ου, ὁ· καὶ, Σίγυνος, ὁ, καὶ, Σιγύνιον, τό· (κατά τινα ἴσως διάλεκτον εὑρηται ἐτι καὶ μετὰ δύο ν, γεγραμμένον, οἷον, Σιβύννη. καὶ, Σιγύννη, κ. τ. λ.) Ἀκόντιον, δόρυ (κοντάριον)· ὅπλον δόρατι παραπλήσιον, ἀκόντιον ὀλοσίδηρον· μάλιστα λέγεται ἐκεῖνο τῶν κυνηγῶν, δι' οὗ φονεύουσι τὰ ἄγρια ζῶα· »Ἀγκυλόεντα σίγυνον, Ἀνθολογ. »Σιγύνην εὐρυκάρηνον, Ὀππιαν. Κυν. α. 152. ὅπου ἀντὶ τούτου τὰ Χειρόγραφα »Σίβυνον, καὶ, Σιβύννην ἔχουσι. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. 5, 9. »Οἰκέοντας πέραν τοῦ Ἴστρου ἀνθρώπους, τοῖσι οὔνομα εἶναι Σιγύννας, — σιγύνους δ' ὧν καλέουσι Λίγυας οἱ ἔνω ὑπὲρ Μασσαλίης οἰκέοντες τοὺς κακήλους. Κύριος δὲ, τὰ δόρατα· ἄρα κατὰ μὲν Ἡροδ. ἡ τὸ, σιγύννη ἢ σιγύννης, Κυπριστὶ ἀντὶ δόρυ, κατὰ δὲ Σουϊδαν Μακεδονιστὶ, ὄρα Σρ. ἐξ εἰς Ἀθ. 4. σ. 130. Β. Κατ' ἄλλους ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ Θρακικὸν ἢ Σκυθικὸν, παρὰ τὸν Δανούβιον κατοικοῦν ἔθνος, ὀνομαζόμενον παρὰ μὲν Ἡροδ. 5, 9. Σιγύναι ἢ Σιγυνναι, παρὰ δὲ Ἀπ. Ρ. 4, 320. Σίγυνοι, καὶ παρὰ Στράβ. Σίγυνοι. Μόνον δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον διαφέρει τὸ, Σιγύνη ἀπὸ τῶν τύπων, σίγυμνος, σιβύνη, σιβύνη, σίβυνες, σίβυνον. 2) σιγύνης ἢ σιγύννης, ὁ, παρὰ τοῖς Λιγύοις ἄνωθεν Μασσαλίας = κάπηλος, Ἡροδ. 5, 9. (Τὸ Ὑψιλον ἔστιν ἐν τῷ, σιγύνη, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς διὰ τοῦ γ τύποις ἀεὶ μακρόν, Ἀπ. Ρ. 2, 99. Ὀππ. Κυν. 1, 152. Ἀγαθ. ἐπ. 92, 5. Mused. Ἀπ. 6, 176. Müller Ανεκδ. 556. ἔνθ ὅ καὶ πολλάκις ἐν τοῖς χειρογράφοις εὑρηται διπλοῦν ν· τὸ δὲ ὑψιλον ἐν τοῖς, διὰ τοῦ β τύποις ἔστιν ἀεὶ βραχύ· τὸ δὲ Ἰῶτα παντοῦ βραχύ.)

Σίγε, Ἐπίῤῥ. (σιγή). Σιωπητικῶς, σιωπηλῶς, σιγῇ, σιωπῇ, Εὐρ. Ἱκαιδ. »Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἔστω λεώς, Ἀττ.

*Σίγα, προστ. τοῦ σιγάω. Σιώπα! σιωπή!, Ὅμ. (– –).

Σιγάζω, Μ. άσω (σιγή). Λέγω, κελεύω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἢ δυσωπῶ τινα, παύνω, αἰτ. προσ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σιγάζοντος, Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (ς'. 2.) ἐπὶ τοῦ σιγῶν λιπαροῦντος. »Διέβαλεν αὐτὸν, ἐμοῦ αὐ-

τὸν σιγάζοντος, (βέβαια ἀλλαχοῦ που δὲν ἀναγινώσκεται.)

Σιγᾰλέος, ἁ, έον (σιγάω). Σιωπηλός, σιγηλός, ἡσυχος, ἄφωνος, σιωπῶν.

Σιγᾰλισμός, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, Κίρχνωμα.

Σιγᾰλόεις, εττα, εν. Κυρίως, παχύς, λιπαρός, ἐλαιώδης, ὅθεν παρ' Ἑρμίππ. ἐν Ἀθην. σλ. 22. Α. «Ἀμύγδαλα σιγαλόεντα, τὰ ἐλαιώδη, πιχέα, οὐχὶ δέ, καθώς τινες ἐξηγοῦνται, τὰ λεπτόφλοια καὶ μὴ θορυβοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι, εἰς τὰ λεγόμενα θαττα. 2) στιλπνός, παστρικός, καθαρός, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν οὕτω φαινομένων, καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ὡραῖος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ α) ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν, λαμπρῶς κεντητῶν κατεστιγμένων ποικίλμασι, ποικιλοχρόων ἱματίων καὶ πολυτίμων γυναικείων στολισμάτων, ὡς, χιτών, εἵματα, ῥήγεα, ὕσμινα, Ὀδ. Ο, 60. Τ, 232. Ἰλ. Χ, 154. Ὀδ. Ζ, 38. Λ, 189. Τ, 318. 337. Ψ, 180. Ζ, 26 Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐξηγοῦσι τινὲς διὰ τοῦ, ἁπαλός, μαλακές, ἁπαλὸς ὡς ἄφρις, ἁρσιώπης, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ νέος (ταξέδιαος), ἔχων δηλ. ἔτι ὅλην τὴν λαμπρότητά του καὶ λάμψιν χωρὶς ἔτι νὰ χάσῃ τι, ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας καὶ χρήσεως, καὶ παραβάλλουσι τὸ τοῦ Πινδ. Ὀλ. 3, 8, νεοσίγαλος (ὕμνος), χωρὶς νὰ στοχαστῶσι ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ νέου πάντῃ ψηλαφητῶς ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ συνθέτου, οὐχὶ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ. β) ἐπὶ ξεσκόνων ἵππων (ἡνίων) πλουτοειδοτήτων, ἢ τεχνικῶς ἐξειργασμένων καὶ γυαλισμένων, ἢ χρωματισμένων, ἢ καπλατισμένων μὲ πλάκας ἀργυρᾶς, (Ὅμ. Ἰλ. Ε, 226, 328. Λ, 128 Ρ, 479. Ὀδ. Ζ, 81.) ὃπερ δὲν σημαίνει, καθὼς τινες ἁρμηνεύουσιν, οὔτε ὑγρά, οὔτε δὲ σιαλώδη, ἢ σίαλον ἀφρίζοντα, ἢ πλήρη σιαλώδους ἀφροῦ. γ) ἐπὶ ἐπίπλων, πραγμάτων οἰκίας λαμπρῶν, πολυτελῶν, ὡς, θρόνος σιγαλόεις (Ὀδ. Ε, 86), ἔνθα εἶναι δὲ σημαίνει, καθὼς τινες ἁρμηνεύουσιν, οὔτε ὑγρά, οὔτε δὲ σιαλώδη, ἢ σίαλον ἀφρίζοντα, ἢ πλήρη σιαλώδους ἀφροῦ. γ) ἐπὶ ἐπίπλων, πραγμάτων οἰκίας λαμπρῶν, πολυτελῶν, ὡς, θρόνος σιγαλόεις (Ὀδ. Ε, 86), ἔνθα εἶναι δὲ σκάμνιον ξεστὸν (γυαλισμένον) καὶ μετὰ μετάλλου ἢ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ στολισμένον· ὡσαύτως δὲ, ὑπερῷα σιγαλόεντα (Ὀδ. Π, 449. Σ, 206. Τ, 600. Χ, 428)α, τὰ λαμπρὰ δωμάτια (ὑπόστεγα) τῆς Πηνελόπης ἐν τῷ ἀνωγέῳ. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμ. τὰ οἰκήματα τοῦ βασιλέως ἐλαμπον ἀπὸ μέτελλα, ἄργυρον καὶ χρυσόν, δηλοῦται ἐξ Ὀδ. Θ, 84. ιτ. πρβ. καὶ Δ, 43. (Ἡ μόνη ἀληθινὴ παραγωγὴ ἔστιν ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ, σίαλος (λίπος, πίχος), τὴν αὐτὴν ἀνελογίαν ἔχοντος εἰς τοῦτο τοῦ, σιγαλόεις, οἷον τοῦ λιπαρὸς πρὸς τὸ, λίπος, διότι τὸ παχὺ καὶ ἐλαιῶδες ἢ ἀλειμμένον μέ πάχος τι καὶ ἐλαιῶδες φαίνεται εἰς τὸ ὄμμα πάντοτε ὡς λεῖον, στιλπνὸν καὶ γυαλιστερόν, διὸ καὶ ἡ μεταφορὰ δὲν εἶναι ἀλλόκοτος· πρὸς δὲ, συνυπεμφαίνεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ μεγαλοπρεποῦς, καθὸ πίπτοντος βέβαια εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, ἐλατήμονος καὶ πλουσίου· ἆρα οὐκ ὀρθὴ ἦτον ἡ ἰδέα τῶν παλαιῶν λεξικογράφων, παραγόντων τό, σιγαλόεις, παρὰ τὸ σιγάζω, τρόπον τινα σιγὴν ἐμποιοῦντος τινὸς τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμαστὸν εἶναι καὶ ἐκπληξιν ποιοῦν. Ὅτι δὲ τῷ Ἰώτα τοῦ ἐπιθ. χρώνται ὡς μακρῷ, ἐξηγεῖται τοῦτο ἐπίσης εὐκόλως, καθότι ἡ λέξις μόνον ἐν ἁμέτρῳ ἐδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω χώραν. Ἄλλοι ὑποθέτουσιν ὡς πρωτότυπον τό, σίαλον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις μόνον ἁπλῶς νὰ ἐξηγήσῃ τινὰ σημασίαν, καὶ ἄλλοι, καθὼς ἐνωτέρω ἐσημειώθη, καταφεύγουσιν ὑπερτεχνικῶς εἰς τὴν λέξιν σιγάω, καὶ ἁρμηνεύουσι διὰ τοῦ, τόνον ἀξιοθαύμαστον, ὥστε βωβάζεται τις, δὲν δύναται νὰ εὑρῇ λόγους διὰ νὰ τὸ παραστήσῃ.)

*Σιγᾰλός, Δωρ. ἀντὶ σιγηλός, Πινδ.

*Σιγαλόω (σιγαλόεις). Κάμνω τι λεῖον, γυαλιστερόν, ἢ στιλπνόν, καθαρόν, λαμπρύνω, Ἀπολλ. Λεξ. σλ. 601. Toll. ὅθεν

Σιγάλωμα, τό. 1) Ὀργανόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον γυαλίζουσι, καὶ μάλιστα οἱ ὑποδηματοποιοὶ τὸ πετζί. 2) τὸ στιλπνόν, γυαλιστερὸν μεταλλῶδες ἄκρον, περιθώριον τῶν στρογγύλων ἀσπίδων, ἄλλως, ἴτυς.

Σιγάω, ῶ, Μ. ήσω, συνήθ. ήσομαι (σίζω, σημ. ββ.). Σιωπῶ, ἡσυχίαν ἄγω, σιωπηλός εἰμί, δὲ ὁμιλῶ πλέον, Ὅμ, ὅστις ὅμως μόνον τῷ προστακτ. χρῆται, σίγα, σιώπα· ἔτι δὲ παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶ, ἀποσιωπῶ· καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν γένει, παύω, ἡσυχάζω, Merrick Τρυφιοδ. 428. παύω τοῦ ὁμιλεῖν, ἀποσιωπῶ· Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ξ. 14. καὶ Ἑλλ. γ. δ. 8. «Οἱ ἄλλοι – οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον» καὶ ἐν Ἀπομν. γ. ἑ. 6. «Σιγῶτι καρδοκοῦντες», ἐν ᾧ τὸ ἰτοδύναμον τούτου «Σιωπάω» σημαίνει τό, παύω τοῦ ὁμιλεῖν πρὸς καιρόν. «Τί σεσίγηται δόμος Ἀτρειδῶν; Εὐρ. Ἄλκ. 79. διατί εἶναι τόση σιωπὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀδμήτου; Ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε «Μηδέποτε αὐτῷ μεταμεληθῆναι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις» παρ' Ἀριστοφ. κεῖται καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. Εὑρηται δὲ καὶ παλ. παρακ. μετὰ σημαιν. ἐνεστ. σεσίγημαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐσιγήθην, Graefe Μελ. 125, 6. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ σιγᾶν ὑπάρχει συνήθως ἀμεταβ. ὡς τὸ σιωπᾶν, ἔτι δὲ καὶ μεταβ. ἀποσιωπῶ τι· ὁ δὲ Εὐριπ. Μηδ. 81. ἔχει καὶ, «Σίγα λόγον α

Σιγέρπης, ου, ὁ (σίγα, ἕρπω)· ταὐτὸν τῷ, Λαθροδάκτης, ὁ κρυφίως καὶ ἀπ' ἀγέλι ἐκβαίνων· Ἡσύχ. καὶ Καλλίμ. ἐν Ἐπιγρ. 46.

Σιγή, ἡ (σιγάω). Τὸ μὴ ὁμιλεῖν, ἢ παντελὴς σιωπή, ἡσυχία, παῦσις τοῦ ὁμιλεῖν, ἢ θορυβεῖν, ἀποτιώπησις, Ὅμ. «Σιγὴν ἔχειν τιν, αὐτὸ σιωπᾶν, Ἡροδ. 1, 86. «Σιγῇ ἔχειν τιν, ἀποσιωπῶ τι, δὲν τὸ φανερόνω, Ἡροδ. 9, 93. καὶ ὡς ἰδίωμα, χαρακτηρίζει νὰ φυλάττῃ τι, σιωπῶν, μυστικὸν καὶ νὰ μὴ τὸ φανερόνῃ, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἴας «Γύναι, γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει». 2) ὁσ. σιγῇ ὡς ἐπίρρ. σιγᾷ, σιωπηλῶς, ἡσύχως, κρύφα, Ὅμ. καὶ καθεξῆς· λέγεται δὲ καὶ «τῇ σιγῇ, Ἡροδ. 7, 23. «Σιγῇ νῦν, σιώπα ὀκ τώρα! Ὀδ. Ο, 440. Μετὰ δὲ γεν. «Σιγῇ τινος», ὡς καὶ τό, κρυφα τινος, κρυφίως ἀπό τινος, χωρὶς τῆς εἰδητεώς του, Ἡροδ. 2, 140. ὅθεν

Σιγηλός, ή, όν· Δωρ. σιγᾱλός, καὶ Ἐπίρρ. –λῶς, Σιωπηλός, μὴ λαλῶν, μὴ ὁμιλῶν, ἡσυχος, σιγανός, ἄφωνος, καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 163, κοινοῦ γένους. Ὁ τύπος ἔστιν Ἀττικ., ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἔλεγον «Σιγηρός, ά, όν, καὶ Ἐπίρ. –ρῶς, Br. sent. sing. 454.

Σιγηροστάλπιγξ, γος, ὁ. Ὁ προστάζων, ἢ κηρύττων διὰ τῆς σάλπιγγος σιγήν, σιωπήν· ἀμφίβ παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. Σάλπιγξ

*Σιγηρός, ά, όν, οὐχὶ τόσον Ἀττ. ὅσον τὰ σιγηλός· ὁρα τοῦτο.

Σιγητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. –κῶς (σιγάω) = Σιγηλός, Ἱπποκρ.

Σίγλαι, αἱ. Κινδύνια (σκουλαρίκια) Αἰολιακῶς, Πολυδ. ε. 97. καὶ Ἡσύχ.

Σίγλας, ὁ· ἡ, Σκλος, ὁ. Ὁ Ἑβραϊκὸς Σέκελ· ἔστι δὲ τοῦτο εἶδος νομίσματος, δυνάμενον παρὰ Πέρσαις ἑπτὰ καὶ ἥμιση ὀβολοὺς Ἀττικοὺς, ἢ κατ' ἄλλους, τέτταρας δραχμὰς, Ξενοφ. Ἀναβ. ἁ. ὁ. 6. «Πρίασθαι τεττάρων σίγλων· ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον», ὁρα καὶ Ἰώσηπ. ἀρχ. γ. ἡ. 2. 2) μέτρον τι, = μέδιμνος.

Σίγμα, ἡ σίγμα, τό (σίζω). Τὸ γράμμα ἢ τὸ ἑπ. στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ζήτ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Σ. καὶ ἔνεκεν τοῦ ἡμικυκλικοῦ αὐτοῦ σχήματος C, λέγεται οὕτω καὶ Τράπεζά τις ἢ δωμάτιον. «Τὸ τοῦ Θεάτρου σίγμα· ταὐτὸν τῷ, Ὀρχήστρα, Φώτ. «Ὀρχήστρα, τὸ νῦν τοῦ Θεάτρου λεγόμενον σίγμα· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ὁ. ὅ. 10. κεῖται πληθυντικῶς, «Οἱ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων (τῶν Σικυωνείων) — ψεύτει ὅμως τὰ σίγματα ταῦτα· περὶ οὗ ψησι ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρηστομαθείᾳ. — «Τά γε φωνήεντα καὶ τὰ μεταξὺ, πληθυντικῶς ἐφωνεῖτο ἐξίλοντες τὰ στοιχεῖα· οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα· διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διπλασίως τὰ Σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν· ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἑλλαδίου, δὲν εἶναι τόσον ὀρθὴ, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Μηδ. στίχ. 476. κεῖνται καὶ ἕτεροι στίχοι ἐκ τῶν παλαιῶν Ποιητῶν, τοῦτε Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ καὶ τοῦ Εὐβούλου, ἐν οἷς εὐχρηστον ἐστὶ τὸ πληθυντικὸν Σίγματα· ὅθεν

Σιγματίζω. Τῷ σίγμα χρῶμαι, ἢ καταχρῶμαι, κάμνω καταχρηστικῶς, ἢ γράφω μετὰ τοῦ σίγματος, Εὐστάθ. ὅθεν

Σιγματισμός, ὁ. Ἡ χρῆσις, ἢ καταχρηστις τοῦ σίγματος, ἢ τὸ γράφειν μετὰ τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ σίγματος, ὃ ἐστὶν, ἡμικυκλίου εἶδος ἔχων, ἢ μηνοειδής.

*Σιγμοειδής, ὁ, ἡ (σίγμα, εἶδος), = σιγματοειδής, Basil Γρηγ. Κορ. σλ. 916. Friedem. Στραβ. 1. σλ. 293.

Σιγμός, ὁ (σίζω). Ὁ τοῦ σίγμα στοιχείου ἦχος, τὸ σίζειν, λέγεται καὶ σισμός.

Σίγραι, οἱ. Καθ' Ἡσύχιον, τῶν ἀχρίων συῶν οἱ μικροὶ καὶ σιμοί.

Σίγυμνος, ἕτερος σπανιώτ. τύπος τοῦ σίγυνος Σιγύνη, Λυκ 556.

Σιγύνη, ἡ· καὶ Σιγύννης, ου, ὁ· καὶ Σίγυνον, τό· καὶ Σίγυνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σιβύνη, ὃ καὶ Ζητ. Παρὰ Δυκοφρ. 556. κεῖται «Σίγυμνος» ὃ καὶ παραβάλλεται μετὰ τοῦ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. β'. 99. καὶ δ'. 322. ἐν Ἐπιγράμ. Μακεδονίου «Ἀγκυλόεντα σίγυνον.

Σιδάρεος, καὶ, Σιδήρειος, καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ, Σίδαρος, Δωρικ. ἀντὶ, Σίδηρος. Ζήτ. Σίδηρος.

*Σίδαρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ σίδηρος, Πινδ.

*Σιδεύννης, ου, ὁ, Δωρ. λεξικ. Παῖς 15 ἢ 16 χρόνων.

Σίδη, ἡ· καὶ Σίβδη, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Ῥοιά, καὶ Ῥόα, Ῥοιδιά, ῥοιδεών, ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον, Malum punicum. 2) Βοιωτικὸν ἔνυδρον φυτόν, ἄφαρ. περὶ τὴν Ὀρχομενόν, ἴσως nymphaea, alba. (Σηματ. α. –, Νικανδ. Θηρ. 81. 870. Ἀλ. 489. 622. Σηματ. β'. υ–, Νικ. Θηρ. 887, ὡς τόσον, τὸ Ἰῶτα ἐστι καὶ καθ' ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σίδη, σηματ. ά., παράγωγα, βραχύ.)

Σιδηρεία, ἡ (σιδηρεύω). Ἡ τοῦ σιδήρου ἐξεργατία, ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν τὰ σίδηρα, χαλκευτική· ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν μεταλλείων τοῦ σιδήρου ὀρυξις, ἤτοι τὸ σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν τὸν σίδηρον, Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ὁ. 1. «Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας».

Σιδηρεῖον, τό (σιδηρεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, ὁ τόπος ἔνθα ἐργάζονται, δουλεύουσι τὰ σίδηρα, Ἀριστοτ. πολ. ά.

Σιδήρειος, εία, ειον, ὡς σιδήρεος. Σιδηροῦς, ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, σιδηρένιος, ἀπὸ σίδηρον, Ἰλ. Θ, 15. «Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός». Ρ, 424. «Ὁρμαγδὸς σιδήρειος», ὁ ἀπὸ τῶν σιδηρῶν ὅπλων ψόφος, κρότος, 2) τροπ.

στερρός, σκληρός, «ασθ. ἥτερα (Ἰλ. Ω, 205. 521)» Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους.

Σιδήρεος, ἐα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἠίος, Ἀττ. κατὰ συναλ. Σιδηροῦς, ρᾶ, καὶ, -ρῆ, -ροῦν (σίδηρος)· ταὐτὸν τῷ, Σιδήρειος. Σιδηρέιος, ἡ τσελιγγίνιος, Ὁμ. καὶ καθεξῆς. «Σιδ. οὐρανός (Od. Ο, 329 P, 565), ἡ ἄλλως, χαλκέος οὐρανός, ἡ καμάρα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου. β) τροπ. ὡς ἀπὸ σιδήρου ἢ χάλυβος, ἤγουν σκληρός, στερρός, ἄτεγκτος, ὠμόκαρδος, μάλιστα ἀμὸς καὶ κραδίη, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. τοσοῦτον ἐπὶ σκληρότητος ἀναισθήτου τῆς καρδίας ἐπὶ κακοῦ, ὅσον καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀνδρικῆς σταθερότητος καὶ ἀκαμψίας τοῦ φρονήματος· καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Χ, 357. «Θυμὸς σιδήρεος» καὶ ἐν Ω, 205. ἡ Ἥτορ σιδήρεον· καὶ «Σιδήρεος ἄνδρα ποιεῖ, ὁ ὄρασις, σκληρός, ἀντλητός, ἀκηκής· καὶ ἐν Od. Μ, 280. «Σοὶ γὰρ σιδήρεα πάντα τέτυκται», εἰς ἃ τὰ εἶναι ὅλα ἀπὸ σίδηρον, δὲν περιᾶ τίποτε· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ, 177. «Πυρὸς μέσος σιδήρεος», παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους ἡ σιδήρεος, οἱ, εἶδος κεμίτματος Βυζαντινοῦ, ἤτις καὶ ἐν Ἀθήναις διεφύλαξε τὸν δωρικὸν τύπον της.

Σιδηρεύς, έως, ὁ (σίδηρος). Σιδηρουργός, χαλκεύς, ὁ τὰ σιδήρα ἐργαζόμενος.

Σιδηρεύω (σίδηρος). Ἐξυρύσσω, σκάπτω, ἢ ἐργάζομαι, δουλεύω τὸν σίδηρον, χαλκεύω, σιδηρουργῶ.

*Σιδήρειος, εσσα, ον, ποιητ. ἀντὶ σιδήρεος,

*Σιδηρίζω (σίδηρος). Ἔχω τὴν σκληρότητα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου. 2) ἔχω τὸ εἶδος, ἢ ὕλην, μόρια σιδήρου.

Σιδηρικός, ἡ, όν (σίδηρος). Ὁ εἰς σίδηρον ἢ εἰς σιδηρείαν, ἐργασίαν τοῦ σιδήρου ἀνήκων. «Τέχνη σιδηρική», ἢ χαλκευτική· ἀμφ. Ἡ συνήθεια καλεῖ «Σιδηρικά», πάντα τὰ ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένα ὄργανα, καὶ μάλιστα τὰ τῶν τεχνιτῶν.

Σιδήριον, τό· μόριον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σίδηρος. Ἐργαλεῖον, ὄργανον ἢ ὅπλον ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον, «Σιδήριον λιθουργικόν», Valck. Ἡροδ. 7, 18. 9, 37. «Σιδηρίων ἐπαίνων, αἰσθάνομαι σιδηρικὰ ὄργανα, ἤτοι σπαθία», Ἡροδ. 3, 29.

Σιδηρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Σιδηρῖτις, ιδος, ἡ (σίδηρος). Ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, μὲ σίδηρον, πόλεμος, Πινδ. Νεμ. 5, 35. εἰς σίδηρον ἀνήκων· ὁμοίως σιδηρῶν ἆθλα «Διὸς σιδηρίτης, ὁ, σιδηρῖτις, ἡ Μαγνήτης. ΙΙ Ἡ σιδηρῖτις, ἀφ' ἧς οἱ μεταλλεῖς φασι γίγνεσθαι τὸν σίδηρον. «Τέχνη σιδηρῖτις, ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. 2) «Σιδηρῖτις, ἡ· εἶδος ὄντου, ὁ Διοσκορ. δ', 35. 34. καὶ 35. περιγράφει τρία τοιοῦτα εἴδη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐστὶ τὸ τοῦ Λινναίου Planta verticillata· καὶ ἴσως ἡ Sideritis romana. Ζήτ. καὶ, Ἱερβετάνη.

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Σίδηρον βάλλων, ῥίπτων.

*Σιδηροβόρος, ὁ, ἡ (βορά), = σιδηροβρώς, Ὀππ.

Σιδηροβρι-θής, έος, ὁ, ἡ (βρίθω). Σίδηρον βρίθων, ὁ μετὰ σιδήρου φορτωμένος, ἢ σιδηρᾶν κορυθὴν ἔχων, Ἀριστοφ. Βάτρ. «Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιὰ ξύλον,» σιδήρειον ἢ σιδηρᾶν λόγχην κατὰ κορυθὴν ἔχων.

Σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Τρώγων, ἐσθίων, βοσκόμενος, καταναλίσκων σίδηρον, ἔχων ἀκονίζων τὰ σίδηρα ἢ τὰ σιδήρεα ὅπλα, Σοφοκλ. Αἰ. 820. «Σιδηροβρῶτι τηγάνῳ ἰσηκοτές,» σιδηροβρότοις, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ, ὁ Σχολ.

*Σιδηροβρῶτες, γος, ἡ, Ἰδιοτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ σιδήρῳ δάκτυλα ἔχων, «Κύκλωπα σιδηροδακτύλους,» Διόδωρος.

Σιδηροδέσμιος, ὁ, ἡ, Σιδηροῦς δεσμοὺς ἔχων, ἐν δεσμοῖς ἢ μετὰ σιδήρων δεδεμένος, οἷον μετὰ ἁλύσων, κ. τ. τ.

Σιδηροδέσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ταὐτὸν τῷ Σιδηροδέσμιος.

Σιδηροδετέω, ῶ (δέω). Δένω μὲ τὰ σίδηρα, βάλλω τινὰ εἰς τοὺς ἁλύσους καὶ εἰς τὰ σίδηρα, Ἡρακλ. Ἐπιστ.

Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ σίδηρα, στερεωμένος, σκεπασμένος ἢ χαλκευμένος μὲ σίδηρον. «Ξύλον σιδηρόδετον», Ἡροδ. 9, 37.

Σιδηροδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (ἐκμάω). Διὰ σιδήρου κατακαμασθείς, νικηθείς.

Σιδηροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σιδήρου εἶδος ἔχων.

Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Σιδηροῦν θώρακα ἔχων, Σχολ. Ὁμήρ.

Σιδηροκατάδικος, ὁ ἡ (δίκη). Διὰ σιδήρου ἡ σπάθης καταδικασθείς νὰ θανατωθῇ· λέξ. νεωτ.

Σιδηροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (καμάω). Ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον δουλευμένος, ἐξεργασμένος. 2) διὰ σιδήρου, ἢ διὰ ξίφους φονευόμενος, θανατωθείς, Σοφοκλ. Αἰ. 328. «—ἐν μέσοις βρετεῖς σιδηρομήστιν ἤσυχος ξυκεῖ πεσών,» τῷ σιδήρῳ φονευθείς, ὁ Σχολ.

Σιδηροκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ κτυπῶν τὸν σίδηρον, χαλκεύων, σιδηρουργός, χαλκεύς, Γλωσσ.

Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τοῦ σιδήρου, Αἰσχύλ. Προμ. 301. «Αἶα σιδηρομήτωρ,» ἢ τὸν σίδηρον γεννῶσα, ἢ μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον, τό. Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ σίδηρος, Ἡροδ. 9, 65. ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγν. ἔτι ἐπαμφοτερίζει· (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν οὐδέτερ. σίδηρον, ἀντὶ σίδηρος, ὁ· ἔτι λέγομεν καὶ τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ στρεβλοῦσι καὶ δεσμεύουσι τοὺς πόδας τῶν κακούργων, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄκανθον, ἢ τὴν παγίδα, δι' ὧν ἀγρεύονται τὰ ἄγρια ζῶα.)

Σιδηρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Διὰ σιδήρου ἢ ξίφους νέμων, διαιρῶν, ἤτοι μερίζων, Αἰσχύλ. Θηβ. 704.

Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Μὲ σιδηρᾶν ῥάχιν, σιδηρᾶ νῶτα ἔχων, Εὐριπ. Φοιν. 1137.

Σιδηροπέδη, ἡ (πέδη). Σιδηροῦς δεσμός, τὰ σίδηρα, δι' ὧν δεσμοῦσι τοὺς κακούργους, Εὐστάθ.

Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὑπὸ σιδήρου ἢ ξίφους ἐν πολέμῳ διωχθείς καὶ περιπλανώμενος, ἀμφ.

Σιδηρόπλακτος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, σιδηροπλήκτης (πλήσσω). Ὑπὸ σιδήρου πληχθείς, κτυπηθείς· ὑπὸ ξίφους πληγωθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 914. ἔνθα τινὲς «Σιδηρόπαλτος,» διὰ σιδήρου, ἤτοι διὰ ξίφους κληρωθείς, ἀποκτηθείς, ἀναγινώσκουσι παραπλησίως, ἐκ τοῦ πάλλω.

Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ἐκ σιδήρου πεπλασμένος, σχηματισμένος· «Βάσις σιδηρόπλαστος,» σανδαλίου (ποδοῦσιον) σιδηρᾶ καρφία ἔνδοθεν ἔχων πρὸς βάσανα καὶ τυραννίας κατασκευασμένον, Λουκιαν. Ὠκυπ. 164.

*Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἐκ σιδήρου.

Σιδηροποίκιλος, ὁ (ποικίλος). Σιδηρᾶς ποικιλότητας ἔχων, λίθος τις κηλίδας, ποικιλώματα σιδηρᾶ ἔχων, Πλίν. λέ'. 10.

Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Σιδηρᾶς πτέρυγας, ἢ πτερὰ ἔχων, Σχολ. Ἀπολλ. β'. 1092.

*Σιδηροπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = σιδηροπτέρυγος.

Σιδηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Σίδηρον πωλῶν.

Σίδηρος, ὁ, Δωρ. σιδᾶρος. Τὸ μέταλλον σίδηρος, καὶ τὸ τσελίκιον, παρ' Ὁμ. ἐξαίρτ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. πολιὸς καὶ αἰόλων, ἔτι δὲ, πελώμητος (Ἰλ. ι, 366. Ψ, 261. Δ, 485, Η, 473. Ζ, 48. Κ. 379. καὶ ἀλλαχοῦ)· παρ' Ἡσιόδ. μέλας, Ε. 153. ἔτι δὲ τὸ μέταλλον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξεργασίαν καὶ τὰς λοιπὰς χρήσεις ἐπιμελήθησαν οἱ Ἕλληνες ὑστερώτατα πάντων, Ἡσιόδ. Ε. 159. Hoeks Kreta, 1., σ. 273, ὑπῆρχε δὲ πρώϊμα ἀντικείμενον ἀλλαγῆς εἰς τὸ ἐμπόριον, Od. Α, 184, ἐκλαμβάνεται δὲ πολλάκις ὡς σύμβολον μεγάλης σκληρότητος καὶ σταθερότητος· ἔτι δὲ καταχρ. ποτὲ μὲν μεμπτικῶς, ἐπὶ ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος τῆς καρδίας, ποτὲ δὲ ἐπαινετικῶς, ἐπὶ ἀκαταδαμάστου σωματικῆς ἰσχύος, δυνάμεως καὶ ἐπὶ ἀκάμπτου σταθερότητος τοῦ φρονήματος, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ 815. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σιδήρου κατασκευαζόμενα ὄργανα, οἷον, ἀξίνη, πέλεκυς, μάχαιρ, ἐρυσίνη, καὶ ἰδικώτ. τὰ τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων, Ἰλ. Ψ. 834. ἔτι δὲ, καὶ ὅπλον, ξίφος, ἀξίνη, πέλεκυς, κ. τ. τ. πολλαχ. παρ' Ὁμήρ. οἷς, «Σιδήρῳ φαεινόμενοι,» ἀντὶ τοῦ, ξίφει. «Δείδια γὰρ μὴ λευκὸν ἀποπτύξειε σίδηρον,» ἤτοι δὲ ἀντὶ τοῦ, μάχαιρα, ἐρυσίνη, Valck. Ἱππ. 76. (Περὶ Πλουτάρχ. εὑρίσκεται πληθυντικ. καὶ «Σίδηρα, τά,» τὸ δὲ οὐδέτερ. Σίδηρον, δὲν ἀπαντᾶται βέβαια ἀλλαχοῦ που, παρεὶξ παρ' Ἡροδ. 7, 65, ἔνθα ὅμως ἡ ἀναγνωσις εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἀμφίβολος. Παρὰ Νικ. εὕρηται καὶ τὸ θηλ. ἡ σίδηρος). 3) παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. γ', γ'. 7. λέγεται καὶ ἡ ἀγορὰ (τὸ παζάριον) ἢ ὁ οἶκος (τὸ μαγαζόν, ἢ καταδήκη), ἔνθα πωλοῦνται τὰ σιδηρικά· «Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη.»

Σιδηροσπαρτός, ὁ, ἡ (σπείρω). Διὰ σιδήρου σπαρμένος, ἢ προξενησθείς, Λουκιαν. Ὠκυπ. 100.

Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, ἡ. Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, χαλκεύς, Αἰσχύλ. Προμ. 713.

*Σιδηροτευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Κατεσκευασμένος ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον, ἢ διὰ σιδήρου.

*Σιδηροτοκέω, ῶ, Σίδηρον τίκτω, παράγω, Σχολ. Ἀπολ. ἀ. 1323. ἐκ τοῦ

Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Σίδηρον τίκτων, γεννῶν, παράγων.

Σιδηροτομέω, ῶ (τέμνω). Διὰ τοῦ σιδήρου τέμνω, μὲ τὸν σίδηρον, ἤτοι μὲ τὴν μάχαιραν κόπτω, σχίζω, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 231.

Σιδηροτρύπανον, τό (τρύπανον). Δαίμιχος παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἐν λέξ. Λακεδαίμων, τρύπαιον, τρυπάνιον, δι' οὗ τρυποῦσι τὸν σίδηρον. (υ)

Σιδηρότρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Τετρωμένος ἤτοι πληγωμένος μὲ σίδηρον, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 323.

Σιδηρουργεῖον, τό. Τόπος, ἢ ἐργαστήριον ἔνθα ἐξεργάζεται καὶ δουλεύεται ὁ σίδηρος, μεταλλεῖον σιδήρου, ἢ ἐργαστήριον σιδήρου, ἐκτοῦ

Σιδηρουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ σιδήρου, ἢ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ δουλεύειν τὰ σίδηρα· ἐκ τοῦ

Σιδηρουργός, ὁ, (ἔργω). Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, ἤγουν δουλεύει τὸ σίδηρον· ὁ χαλκεύς.

Σιδηροφορέω, ῶ. Παράγω, γεννῶ σίδηρον. 2) ὅπλα σιδηρᾶ φέρω, βαστάζω, ἔχω· ἔτι δὲ περιεστοιχισμένος ἀπὸ ἁρματωμένους βαδίζω, περιέρχομαι, Πλουτ. Κικ. 31. ὅθεν καὶ Μέσ. περιπατῶ ἐν σιδήρῳ ἤτοι ἁρματωμένος, Θουκυδ. 1, 5. «Ἐσιδηροφορούντο οἱ Ἕλληνες» ἐκ τοῦ

Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σίδηρον φέ-

ρων καὶ ὅστις βαστάζει σιδηρᾶ ὅπλα. 2) ὁ φέρων, φώς, παράγων σίδηρον, σιδηρουργός, Ἀπολλ. ἀργ. «Γαῖη σιδηροφόρε.»

Σιδηρόφρων, ονες, ὁ, ἡ (φρήν). Σιδηρᾶν ἤτοι σκληρὰν φρένα, ἤτοι καρδίαν ἔχων· σκληρὸς κατὰ τὸ ἦθος, τὴν γνώμην καὶ τὸ φρόνημα, σκληροκάρδιος, Αἰσχύλ. Προμ. 242.

Σιδηροφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐκ σιδήρου πλασμένος, ἢ φύσεως σιδηρᾶς ὤν, καὶ τοιαύτη ἐπιγραφὴ ἔκειτο ἐπὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ σιδηρουργοῦ Σκυθίου, Πολυδ. ζ'. 106.

Σιδηρόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ ὤν, σιδηροῦς καὶ χάλκινος, Λουκιαν. Ὠκύπ. 96.

Σιδηροχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ἐν σιδήρῳ μαχόμενος, ἐπίθ. τῶν Θωρακοφόρων ἐν τῷ ἀγῶνι ἵππων, παρὰ Πινδαρ. Πυθ. 2, 4. Ἵπποι σιδηροχάρμαι, α πολεμικοί, μάχιμοι, εἰς πόλεμον ἐπιτηδειοι, γυμνασμένοι. Κατ' ἄλλους παρὰ τὸ χάρμα, πρβ. χαλκεχάρμης.

*Σιδηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ποιητ. Μὲ χιτῶνα σιδηροῦν, ἤτοι ἐνδεδυμένος σιδηρᾶ. (ῐ.)

Σιδηρόω, ῶ (σίδηρος). Ἐκ σιδήρου κάμνω, ἢ σιδήρῳ α, κάμνω εἰς σίδηρον, ἢ καπλατίζω, περικαλύπτω· μετὰ σιδήρου ὄζειν

Σιδήρωμα, τό. Ἡ διὰ σιδήρου ἐξεργασία ὀργάνου τινὸς ἢ ἀγγείου, ἢ σουλιὰ εἰς σίδηρον· σιδηροῦν ἐργαλεῖον, σκεῦος, ἢ ἀγγεῖον. 2) Ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις, ἢ ἐπίθετις, καπλάτισμα.

*Σιδηρωρυχεῖον, τό (ὀρύσσω). Μεταλλεῖον σιδήρου, τόπος, ἔνθα ἐξάγουσι τὸ σίδηρον.

Σιδιοειδής, ές, ὁ, ἡ (σίδιον, εἶδος). Σιδίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ ψλοιῷ τοῦ ῥοιδίου, χλωμός, ὡς ἡ ψλοῦδα τοῦ ῥοιδιοῦ, ὠχρὸς ὡς σίδιον.

Σιδιόεις, εσσα, εν (σίδιον). Ἐκ τοῦ εἴδους, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σιδίου ὤν· κόκκινος ὡς τὸ ῥοιδίον 2) = σιδόεις, ἀμφ.

Σίδιον, τό (σίδη). Τὸ λέπυρον, ἤτοι ὁ ψλοιὸς, τὸ ἐξώψλοιον τῆς ῥοιᾶς, ἤτοι τοῦ ῥοιδίου, Ἀριστοφάν. Νεφ. 881. καὶ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστολ. 60. κυρίως Ὑποκρ. τοῦ σίδη, μικρὰν ῥοιδίον. (ῐ. Ἀρίστ. Νεφ. 881.)

*Σιδιωτὸν, τό, προσυπ. φαρμακον. Ἰατρικὸν ἔξ, ἢ μετὰ σιδίου κατεσκευασμένον.

*Σιδόεις, εσσα, εν (σίδη). Ἐκ σίδης, ἢ ἐρυθρὸς ὡς αὐτη (ῐ, Νικ. Ἀλ. 276.)

*Σιδουφής, ὁ, ἡ (σιδών, ὑφαίνω). Ὑφασμένος ἐν σιδῶνι, ἢ ἀπὸ σιδόνιον.

Σιελλίζω, (σίελον). Ἰων. ἀντὶ σιαλλίζω, Σίελον ἐκβάλλω, σαλιάζω· ὄζειν

Σιελισμός, ὁ. Ἰων. ἀντὶ σιαλισμός. Τὸ σίελον ἐκβάλλειν, ἢ ἀποπτύειν.

Σιελιστήριον, τό. Ἰων. ἀντὶ σιαλιστήριον (σιελίζω). Μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἐφ' ᾧ πίπτει τὸ σίελον. Ἱππιατρ.

Σίελον, τό. Ἰων. ἀντὶ, σίαλον. Σάλιον.

*Σιελοποιός, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σιαλοποιός.

*Σίελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ σίαλος, σημ. δ'. ἀμφ.

Σίζω, Μέλ. σίσω, καὶ, σίξω Παρακ. σέσιγα. Ποιον ἦχον ἀποτελῶ· ὠνοματοπεποίηται κυρ. ἡ λέξις ἀπὸ τῶν γινομένων σιελισμῶν, ὁπόταν πεπυρωμένα τινὰ σώματα ἐκβάλλωμεν αἰφνιδίως εἰς ψυχρὸν ὕδωρ καὶ κρυόεσσιν, ἤτοι ὅταν ἥλιαι πάχος τι εἰς τὴν φωτίαν, καὶ κάμνωσι σίτζ· σίτζ· ὄζειν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχώθη μία σιδηρᾶ βέργα. Ὀδυσ. Ι, 394. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον, εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φορμαστὸν -- Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαινέῳ περὶ μοχλῷ,» ἐπεὶ γὰρ κεκαυμένου τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμοῦ ποιὰν ἀπετέλει φωνήν. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, σιγμὸς, σισμὸς, σῖγμα, καὶ σῖξις. 2) πελεύω, λέγω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, στ. λέγω, ὄζειν σιγή, σιγάω, κ. τ. λ. 3) κασκυντίζω τινά, ἐρεθίζω, ὄρα σίττω· (τὸ Ἰωτα φύσει, μακρὸν, Elmal. Εὐριπ. Μηδ. 463.)

Σιχελίζω (Σικελία). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω, φέρομαι ὡς οἱ Σικελοί· ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν Σικελῶν· εἰμί. 2) = ἔρχομαι, Λῦ.

Σίκαρα, τό. Πᾶν τὸ θυσιάμενον μέθην ἐμποιησαν πόμα, παρ' Ἑβραίοις, καθ' Ἡσύχ. «Σίκερα, οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου, σκευαστὸν δὲ καὶ σύνθετον, α ὡς ζῦθος, ὑδρομέλι, ῥακίον κ. τ. τ. συνηθ. ἄλλ. παρὰ δὲ Εὐσεβ. προπαρ. ς'. κεῖται ἡ γενικὴ, σίκερος.

Σικίννη, ἡ, = σικιννις. Σατυρικὴ τις ὀρχησις, Διον. Ἁλικ

Σικιννίζω. Τὴν σικίννην χορεύω, Ηλιόδ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Σικίννις, ἰδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς Σατύροις, ἐν χρήσει ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι, Εὐρ. Κυκλ., παρωνομασθέντος ἀπὸ τοῦ ἐφευρετου Σικίννου, Αἰσχιν. σελ. 20. Ε. κατ' ἄλλους ἀπὸ νύμφης τῆς Κυβάλης, Σικιννίδος· καθ' αὐτὸ Φρύγιος χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου, Hoeckh Kreta, 1. σελ. 209. Λουκ. Ὀρχ. Πολυδ. δ'. 99. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 540. Ηλιόδ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 4. «Σικίννεις τέρασι γαννύμεναι, ἀσώτοις, καταγελάστοις, ἀπρεπέσι. (υ-υ)

Σικιννιστής, οῦ, ὁ Ὁ τὴν σίκιννιν ὀρχησιν χορεύων, Αἰσχίν. σελ. 20.

Σικιννοτύρβη, ἡ (τύρβη). Σωρὸς, πλῆθος σικιννιστῶν, ἢ ὑπὸ τῶν σικιννιστῶν προξενουμένη τύρβη. 2) συνήθης φλοιγέρας ἦχος (χαβὰς) διὰ τῶν χορῶν σίκιννιν.

Σίκλος, ὁ, = σίγλος. Ἀσιανόν τι νόμισμα, ὅμοιον τετραδράχμῳ Ἀττικῷ «Σίκλων χρυσίων χιλιάδι ἱερᾷ,» ἐν Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Ζήν. καὶ, σίγλος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μέδιμνος.

Σικύα, ἡ καὶ Ἰων. σικύη Παρὰ Θεοφράστῳ, καὶ ἄλλοις παλαιοῖς, κεῖται πάντοτε ἀντὶ τοῦ πέπων, πεπόνιον, ὁ ὁποῖος ὅμως οὗτος καρπὸς ἐτρώγετο μόνον ὥριμος, ἐν ᾧ τὸ σίκυον ἐτρωγον μόνον μὴ ὥριον· ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται, σικύα, εἶδος ἐξ αὐτοῦ δενδροειδὲς, ὁ μηλοπέπων. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ λέγεται τὸ μακρυλὸν κολοκύνθιον, ἤτοι ἡ Ἰνδικὴ κολοκύνθη (Μπαρμπούτα)· καὶ, κολόκυνθα, τὸ στρογγυλὸν· 3) χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἕλκεται τὸ σεσηπὸς αἷμα, βεντούζα, παρὰ τὸ ἔχειν μακρυλὴν, ὡς τὸ κολοκύνθιον, μορφὴν, Πλούταρχ. «Αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν· α ὄζειν «Σικύας προσβολὴν,» τὸ βάλσιμον τῆς βεντούζης, Cucurbita Br. Ἀρ. Λυσ. 444. (υ-υ) ὄζειν

Σικυάζω (σικύα. 3.). Διὰ τῆς σικύας, ἤτοι βεντούζης ἐκβάλλω τὸ σεσηπὸς αἷμα, βεντούζα βάλλω, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 17.

Σικύδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, σικύα, καὶ σίκυος, Αἰσχίν. γ'. (υ, Φρυν. Ἀθ. σ. 73. Ε.)

Σικυηδέν, Ἐπίρ. (σικύα). Κολοκυνθοειδῶς· ἐξαιρτ. ἐπὶ καταγματος (τσακίσματος) ἑνὸς κοκκάλου τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν αὐτὸ τσακίζεται χωρὶς ἀγκίδας ἢ ἴσως καὶ τὸ τσάκισμα εἶναι ὁμαλὸν καὶ λεῖον· τὸ ἴδιον λέγεται καὶ, ῥαφανηδόν· πρβ. καυληδόν.

Σικυήλατον, τό (σίκυς, ἐλαύνω). Πρασιὰ, τόπος, εἰς ὃν φυτεύονται καὶ αὐξάνονται αἱ σικύαι, ἤτοι αἱ πεπονιαὶ, αἱ κολοκυνθιαὶ καὶ αἱ ἀγκουριαὶ, Ἱπποκράτ. περὶ κυήσ. ε.

Σικυήρετον, τό· ταὐτὸν τῷ σικυηλατον, Lobeck Φρυν. σ. 86.

Σίκυον, τό. Ὁ σπόρος τοῦ πεπονίου, κολοκυνθίου τοῦ ἀγκουρίου, Θεόφραστ. ἱστ. φ. 7. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἀ. 10. 2.

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σίκυος, πέπων, Γαλην. περὶ τροφ. δυνάμ. β'. 4. «Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει, ὄζειν ἔνιοι τῶν Ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτο φασιν χρῆναι λέγεσθαι σικυοπέπων· α ὄρα πέπων, σημ. β'.)

Σίκυος, καὶ, σικυὸς, (ὀξυτόνως καὶ προπαροξυτόνως) καὶ, σίκις, υος, ὁ. Κολοκυνθοειδὴς τις καρπὸς, ὃς παρὰ τοῖς κοινοῖς, Ἀγκούριον, λέγεται, καὶ μὴ ὥριμος τρώγεται, διὸ λέγεται ἔτι καὶ «Σίκυος ἰάμος·» ἐξ ἐναντίας ἐλέγετο σικύα, σίκυος, σπερματίας, ἢ σικυὸς πέπων, ὃ καὶ ἁπλῶς πέπων, τὸ ὥριμον ἀγκούριον, ἢ κυρίως τὰ πεπώνια καὶ καρπούζια, διὰ τὸ τρώγεσθαι αὐτὰ ὥριμα· ἡ γάρ τοι πέπων φωνὴ τὸ οἷον πέπαινον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμτέον καὶ ὥριμον, ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα πεπαίνεται, πρβ. Lobeck. Φρυν. σ. 258. κτ. λέγεται ἔτι «Σίκυς ἥμερος, τὸ ἐδώδιμον ἀγκούριον· καὶ «Σίκυς ἄγριος,» τὸ ἄγριον ἀγκούριον, Διοσκορ. β'. 163. καὶ δ'. 154. Οἱ Λατῖνοι ὀνομάζουσι καὶ τὰ δύο εἴδη cucumis. (υυυ, Ἀθην. σ. 73. Δ.)

Σίκυς, υος, ὁ = σίκυος, Ἅλκ. (υυ)

Σικυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σικύας, ἢ τοῦ σικυοῦ ὤν.

Σικυών, ῶνος, ὁ (σικύα, σίκυος). Τόπος περιληπτικὸς σικυῶν, τόπος φυτευμένος μὲ πεπόνια, καρπούζια καὶ ἀγκούρια (Μποστάν, Τουρκ.). 2) Ὄνομα πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.

Σικυωνία, ἡ, καὶ σικυωνίς, ἡ, = σικύα, καθ' ὅλας τὰς τρεῖς σημασίας, ἤγουν πέπων, κολοκύνθη, καὶ βεντούζα. Γαλην. ἐν Λ. Ἱπποκρ. «Σικυωνίην τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ἀπύδμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν·» ὁ αὐτὸς ἐτι ἑρμηνεύει τὸ «Σικυώνης σπόγγον,» διὰ τοῦ, τῆς κολοκυνθίδος τοιοῦτον. Ὅρα καὶ Ἀθην. β'. σελ. 58. Πλουτ. Συμπ. ἑ.

Σικυωνία, τά. (Σικυών), προσυπακ. ὑποδήματα. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, ἐκ τῆς Σικυωνίας πόλεως παρωνομασθέντα, Λουκιαν.

*Σικχάζομαι (σικχός), = σικχαίνω, σκώπτω Ἡσύχ.

Σικχαίνω, (σικχός). Σικχαίνω τινά, ἐπισκώπτω, ἐπιμυκτηρίζω· ἢ ἀηδίαν καὶ ναυτίασιν αἰσθάνομαι, «Ὡς οἱ κακοστόμαχοι πρός τι βρωμάτιον, ὃ μετὰ μικρὸν σικχαίνειν μέλλουσι, Ἀρρίαν. λέγεται ἔτι μετὰ αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· ἀηδίαν καὶ ναυτίασιν αἰσθάνομαι, ὅταν βλέπω τινὰ, ἢ τί, ὡς παρὰ Καλλιμ. ἐπ. 1, 4. «Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια,» σικχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ κατηφῶ· ὅλα τὰ κοινὰ, ἀηδιάζω ἀπ' αὐτά· ὡς καὶ κατὰ μέσ διάθ. «Σικχαίνομαι τοῦτον, τὸν σιχαίνομαι· ἡ φράσις αὕτη ἐστι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὄζειν καὶ «Σικχαμερός, ἡ, ὁν,» ὁ ἀποστρεπτὸς καὶ βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρὸς· γράφεται καὶ διὰ τοῦ γ σιγχαμερός· ὄζειν

Σικχαντός, ἡ, ὁν. Σικχασίαν προξενῶν, ἀηδὴς, σικχαμερὸς, βαρετὸς.

Σικχασία, ἡ (σικχάζω). Ἀηδία, βδελυρία, λύπη καὶ ἀδημονία, δυσαρέστησις, μῖσος.

Σικχός, ὁ. Κακορισμένος (μπουχτισμένος) καὶ μὴ ὄρεξιν ἢ ὅστις ὄχι εὐκόλως ἀρκετὰ ἔχει, ὡς νομίζει, νὰ φάγῃ· ἢ εὐκόλως χορταίνει ἀπό τινος φαγητοῦ, καὶ παρευθὺς ἀηδιάζει καὶ ἀποστρέφεται αὐτό. (Ἀφίκρος) λέγεται ἔτι καὶ ὁ ὀλιγάκρες ἄνθρωπος, εἰς ὃν δηλαδὴ τὸ παραμικρὸν προξενεῖ ἀηδίαν (σικχασιάρης) ὄζειν β) μεταφορικ. ὁ δύσκολος, ὃν δυσκόλως δύναται τις νὰ εὐχαριστήσῃ, δυσάρεστος, ὅστις δὲν εὑρίσκει εὐδεμίαν εὐχαριστησιν εἰς κανένα πρᾶγμα, ἀπ' ὅσα ἐπιχειρεῖ, τὸν ὁποῖον ἀηδιάζουν ὅλα, ὅστις κατηγορεῖ ὅλα καὶ εὑρίσκει εἰς κάθε τι πρόφασιν κατηγορίας καὶ δυσαρεστήσεως· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ «Σικχᾷ» διὰ τοῦ σκώπτει· καὶ τὸ «Σικχαζόμενος» διὰ τοῦ, σκωπτόμενος. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσ. ἑρμηνεύει τὸ

«Σίκχομι διὰ τοῦ, Taedium, ἄχθος, ἀηδία, κόρος. ὅθεν «Τὰ σίκχια παρὰ τῷ Ἀχιλλῇ ἐν τῇ τοῦ Ἐξείου μεταφράσει (κεφ. ή. 7.). καὶ «Σικχότης« παρ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ξ. σελ. 959. 5. (Ὅλα τὰ ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγωγα εὑρηνται μόνον παρὰ τοῖς ὑστερον συγγραφεῦσι, οὐχὶ δὲ πρὶν Καλλιμ., Lobeck Φρυν. τ. 226.) ὅθεν

*Σίκχος, εος, τό, καὶ

*Σικχότης, ητος, ἡ, = σικχασία. Ἀηδία, παρὰ τοῖς Ο'.

Σιλέω, ταὐτὸν τῷ, Σιλλόω. λίαν ἀμφ.

Σιληνός, ὁ. Ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Βάκχου μετὰ τῶν Σατύρων. Ζήτ. Σειληνός.

Σιληπορδέω, καὶ Δωρ. Σιλπορδέω, ῶ. κωμῳδεῖς τοῦ Σοφρωνίου, ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ ἀλαζόνος. Κλάνω τινά διὰ περιγελοίων, καὶ καταρρόνησιν, μεταχειρίζομαί τινα μὲ εὐθύδειαν καὶ ἀπειροκαλίαν, πάσχω ὡς τὸ Λατ. oppedere alicui. Ἀθήν. ε'. σελ. 212. «Σιληπορδῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύειν. (τὸ πρῶτον μέρος τοῦ συνθέτου ἔστιν ἀμφίβ. ἴσως ὅμως οἱ Διορισὶς εἶχον τύπον τινὰ σιλὸς ἀντὶ σίλλος· τὸ δὲ δεύτερον μέρος τῆς συνθέτου εἶναι, καθὼς βλέπει τις εὐκόλως, ἐκ τοῦ πέρδω.) ὅθεν

Σιληπορδία, ἡ. Τὸ μὲ καταρρόνησιν πρός τινα κλίσιμον, καθόλου, τὸ πολίτευμα ἀλαζόνος τινος καὶ προπετοῦς ἀνθρώπου. Λουκιαν. λεξίφ. Ὁ Φώτ. ἔχει, «Σιληπορδεῖν, τρυφᾶν, καὶ, Σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή. Ἐν τῇ τυνηθείᾳ λέγομεν, Σιληπορδᾶν, τὸ ἀτάκτως ἄνδρα κάθεσθαι περιρρήγνυσθαι καὶ πηδᾶν, καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦτου «Σιληπόρδημα.

*Σίλις, τό. Ὄνομα φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουσι μορφὴν παράξενον, Ἡροδ. 2, 94. Ricinus L. ἡ palma Christi· λέγεται καὶ, συλλικύπριον, καὶ, σέσελις, σέσελι, σέσλι, κρότων, καὶ Αἰγυπτιστὶ κίκι.

Σιλίγνιον, τό. Λατ. siligo. Τὸ κελτοκαιρινὸν σιτάριον, ἅρα καὶ Σίλιγνις. ὅθεν

Σίλιγνις, εως, ἡ Οἱ νεώτεροι ἔλεγον εἶδος λεπτοτάτου ἐκ σίτου ἀλεύρου, καθὼς καὶ ὁ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενος ἄρτος ἐλέγετο «Σιλιγνίτης ἄρτος«, προτιμώμενον ἀπὸ τοῦ «Σεμιδαλιτου καὶ Σεμιδαλίτης ἄρτος«. Οἱ παλαιοὶ ἐγνώριζον μόνον τὴν σεμίδαλιν· οἱ δὲ νεώτεροι ἔμαθον τὸ Σιλίγνιον ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων, διότι οὗτοι τὸν κατὰ τὸ ἔαρ σπειρόμενον σῖτον (τὸ ἀπροστίτερον) Siligo, ἐκάλουν. ὅθεν

Σιλιγνίτης, ου, ὁ, ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς σιλίγνεως κατασκευαζόμενος ἄρτος.

Σιλλαίνω, (σίλλος). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, διαστύρω, μακῶμαι, ψέγω, κακολογῶ, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτω, γαλιουρίζων, στραβίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς περιπαίζω τινά, Λουκιαν. καὶ Διογ. Λ. 9, 111. ἴσως δὲ προϋπῆρχε καὶ τύπος σιλαίνω.

Σιλλικύπριον, καὶ, σιλικύπριον, τό, = σίλι, Ἡρόδοτ. β'. 94. Εἶδος δένδρου, ὅπερ ἄλλως, Κράτων, καὶ Αἰγυπτιακῶς, Κίκι, λέγεται. Ὁ Διοσκορ. ἐν β'. 164. λέγει, ὅτι τινὲς ἔλεγον τοῦτο καὶ «Σέσελι κυπριον«. πρβ. Harduin Plin. hist. nat. 15, 7.

Σιλλογραφέω, ῶ. (σιλλογράφος). Σίλλους γράφω, Τίμων Φλιάσ. ὅθεν

Σιλλογραφία, ἡ. Τὸ σίλλους γράφειν.

Σιλλογράφος, ὁ (σίλλος, γράφω). Σίλλους γράφων.

Σίλλος, (συνήθ. ἡμαρτημ. γραφόμ. ὀξυτόνως σιλλός). Διαστυρμός, χλευασμός, περιγέλοιον, ψόγος, σκῶμμα· συνηθέστατα δέ, τωποτικὸν ποίημα· καὶ καθὼς φαίνεται, κατὰ πρῶτον Τίμων ὁ Φλιάσιος ἐχρήσατο, περὶ τὴν 137. Ὀλυμπιάδα, κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν τῇ λέξει ταύτῃ, γράψας ἐν τριτῇ βιβλίοις ἐν ἑξαμέτροις Σίλλους, ἐν οἷς, ὡς ᾄδεται, κατεγέλα καὶ ἐπηρίπαιζε μὲ μεγάλην εὐφυΐαν, ὅλους τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους πλὴν τοῦ Πυῤῥώνος καὶ τῶν λοιπῶν Σκεπτικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν αἵρεσιν ἀνῆκεν ὁ ἴδιος Τίμων. περὶ δὲ τῶν Σίλλων τῶν Ἑλλήνων ἔγραψαν ὁ Ἱπ. Φριδερ. Langheinrich, Λειψ. 1720. 21. Franc. Ant. Wolke, Warschau, 1820· καὶ Φριδερ. Paul, Berl. 1821. Παρὰ τοῖς Μεταγνῖτ. ὠνομάζετο καταχρηστικῶς σίλλος, πᾶν εἶτε ἐμπερείχετο ἐν τινι ποιήματι ὡς χλευαστικὸν ἢ ἐπιτίμιον, μερικὰ χωρία καὶ περίδοξα τῶν Ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ξενοφάνους, ἡ κατηγορία τῶν δεηγήτων τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου περὶ τῶν θεῶν, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ Sillus παρὰ Λατίνοις. Ὁ τύπος σιλὸς ἔστιν ἀμφ. (τυνήθως παράγουσι παρὰ τὸ εἴλω, ἴλλω, ἴλλος, ἰλλάς, προτάξει τοῦ Δωρ. τ, ἅρκ κυρ. χλευαστικὸν εἰρωνικὸ παρακύτταγμα, παραστροφὴ τῶν ὁμμάτων. πρβ. σιλλόω· ἡ δὲ παραγωγὴ παρὰ τὸ σείειν ἴλλουσι ἔστιν ἄλογος καὶ οὐχ ὑγιὴς Τοιαυτίου, ὁ Σκεπτικὸς θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ σιμός, διότι, ὅταν στραβώσῃ τις καὶ χαρίσῃ τὴν μύτην, τοῦτο ὑπάρχει σημεῖον χλεύης καὶ περιγελοίου, καὶ παρομοιάζει αὐτὸ μὲ τὸ, Σιληνός, Σειληνός, ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. silo, silus, πρβ. Λουκρητ. 4, 1165 Χάριν περιεργείας δύναται νὰ προστηρισθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ῥαΐμερος ἀποδοκιμάζει καὶ τὰ δύο, λέγων ὅτι τὸ μὲν σίλλος ὀφθαλμοφανῶς συνέχεται μὲ τὸ, σίλλυβα, σίλλυβος κτ. ἐξ ὧν ὠνομάσθησαν οἱ Σιληνοί, καθὸ περιστανόμενοι μὲ χρεμάμενα καὶ κελλητὰ μαλλία εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὰ σκέλη, τὸ δὲ ποιητ. σίλλος, ὑπῆρχε τρόπον τινὰ τζουλοῦρι ἢ οὐρά, τὴν ὁποίαν ἠξεύρει τις νὰ χρεμάσῃ εἰς ἄλλον, καὶ τοιοῦτος δὲν ἦτον ἀχμὰς σίλλος διὰ ἕνα Ἐτυμολόγον, οἷος οὗτος, ὅστις δὲν ἐστοχάσθη οὔτε εἰς τὴν πλησιεστάτην λέξιν, vellus καὶ villus, ἡ ὁποία ἔπρεπε κατὰ τὴν ἐτυμολογικήν του μαγγανείαν νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτην χύρι τινά.) ὅθεν

Σιλλόω, ῶ, = Σιλλαίνω, καθ' Ἡσύχ. «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν, καὶ τοῦτο ὄχι ὀλίγον μαρτυρεῖ τὸ ὀρθὸν τῆς παραγωγῆς τοῦ σίλλος παρὰ τὸ, ἴλλω, ἴλλος, ἰλλός.

Σίλλυβα, τά, καὶ

*Σίλλυβος, ὁ. Ὁ κρωστός, ἡ φούντα· ἐν γένει, ὅ,τι κρέμαται εἴς τι, παράρτημα· ὅθεν καὶ τὰ κομμάτια μεμβράνης (περγαμηνῆς) τὰ ὁποῖα ἐκρέμοντο εἰς τὰ ἐν εἴδει κυλίνδρου συγγράμματα τῶν ἀρχαίων καὶ περιεῖχον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου. Ὁ Πολυδεύκης (ζ'. 14.) ἑρμηνεύει τὸ, Σίλλυβα, διὰ τοῦ, Θυσάνους. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, «Σίλλυβιῶν, τὸ τοὺς κρωστοὺς ἀποσείεσθαι. πρβ. σίλυβος, σισυβος, σίττυβος.

*Σιλόδουρος, ὁ. Γαλατικὴ λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλλην. εὐχωλιμαῖος. Ὅστις ἔταξεν, ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ καὶ ἀποθανὼν μετὰ τοῦ αὐξάντου του, Ἀξ. σ. 249. B. Παρὰ Caes. soldurio.

Σιλουρισμός, ὁ. Τὸ τρώγειν τίλουρον, ἢ ἡ μετὰ τιλούρου φιλοξενία, Ἀθήν. δ'. σελ. 132 (υ-υ), Διφιλ. Ἀπ. τ. 132. E.)

Σίλουρος, ὁ. (συνήθ. παραγ. παρὰ τὸ σείειν οὐρὰν, Ἀξ. σελ. 237. B.) Ἰχθὺς τις μέγας, ἐν τοῖς μεγάλοις ποταμοῖς διαιτώμενος, Μερτίνιον. Λατ. silurus. (υ-υ, Lopat. Ἀξ. τ. 230. E. Διόδ. Σικελ. Ἀθήν. σελ. 239. E. Juvenal 4, 33, 14, 132.)

Σίλυβος, ὁ. καὶ σίλλυβος. Σκολυμωδὲς φυτὸν, τοῦ ὁποίου τὰ χλωρὰ βλαστάρια ἐτρώγοντο, Διοσκορ. γ'. 10. καὶ δ'. 159. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σίλλυβον, ἀνάνδιον ἀδρὸν καὶ ἀδώδιμόν τι, Gundelia tournefort, Λιν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, «Καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα, πιθανῶς ἐφ' ᾧ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ Συγγραφέως.

Σίλφη, ἡ, καὶ, Τίλφη, ἡ. Εἶδος ἐντόμου, πτηνὸν κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀφίον, blatta, Βρωμοῦσα, ἡ, Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. ἡ. 2) ὁ τὰς βίβλους καταβιβρώσκων σκώληξ, Λουκιαν. ὅπου ὁ Σχολ. φησί. «Σίλφη, ζωΰφιον, ἐδικὸς καυθέρμου· καὶ πάλιν. «Τίλφη, ζωΰφιόν τι τὰς βίβλους ὡς ἐπίπαν ἐντίκτουσαι πεφυκός, ἐπιμήκη κέρατα ἔχον ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν λευκὸν ἢ πάλιον· εἶτε τούτου ἀγχίφαυτα, κενιορτὸν ἀποβάλλουσι· παραβάλ. μετὰ τοῦ Εὐηνοῦ ἐπιγράμματος, Ἀνάλεκτ.

*Σιλφιάσις, εσσα, εν (σίλφιον). Ἀπὸ σίλφιον.

Σίλφιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ὀπὸς εὐχρηστός ἐστιν εἰς φαγητὰ καὶ εἰς ἰατρικά. Caserpitium, Λατ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4. 169. 192. Τὸ σύστημον, Ἀφρικανικὸν ἢ Κυρηναϊκὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον εἶδε τὸν Κυρηναϊκὸν ὀπὸν, ὑπάρχει, κατὰ τὸν Della Cella, τὸ ferula Tingitana, κατὰ δὲ τὸν Reuβ. Σπρέγγελον, ἡ thapsia gummi fera, ἡ Περσική, ἐξ ἧς ὁ ὀπὸς Μηδικός, ἡ Λατ. aqua foetida, Salmas. Solin. p. 249 Böttiger Archäol. u. Kunst. 1. p. 226. Πρωτεύει τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλιν. ὅρα καὶ Ἀρβιανὸν περὶ τούτου ἐν Ἀναβάσει γ'. 28. Κρυτεύεται ἐν τῇ τῆς Κυρήνης ἐπαρχίᾳ. Plauti Rud. 3. 2. 16. ὅθεν

Σιλφιοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ τὸ σίλφιον πωλῶν.

Σιλφοφόρος, (φέρω) Ὁ σίλφιον φέρων, παράγων.

Σιλφωτός, ἡ, όν. Μὲ σίλφιον κατασκευασμένος. Ζήτ. Ὀξωτός.

Σιμβλεύω, (σίμβλος) Τὰς μελίττας βάλλω εἰς σίμβλα 2) οὐδετ. «σιμβλεύει κηρία, συναγεται μέλι εἰς τὰ σίμβλα, Φιλ. Θεοφ. 30, 2.

Σίμβλη, ἡ. καὶ, Σίμβλος, ὁ, Κύβευρον κάλαθος ἢ κυψέλη, κυβείλιον, κυβούλιον, τὸ ἀγγεῖον θηλαδὴ, ἐν ᾧ μελιτουργοῦσιν αἱ μέλιτται, Ησ. Θεογ 598. 2) τροπ. πᾶν ὅ,τι συνάζεται, σωρεύεται, ξηταυρίζεται διὰ νὰ ἐχῃ τις ἀπ' αὐτὸ ἐν καιρῷ χρείας ὅθεν «Σίμβλος χρημάτων, ξηταυρὸς περιουσίας, πλῆθος χρημάτων, Ἀριστοφ. Σφ. 241. Παρ' Ὀππ. καὶ μετὰ τοῦ ἑτεροβχλ. πλῆθ. σίμβλα, τά (πιθ. ἐκ τοῦ μέλι, μέλισσα, βλίττω, καὶ βέβλια οὐχὶ ἐκ τοῦ, σιμός.) ὅθεν

Σιμβλήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ σίμβλιος. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εὑρίσκεται εἰς σίμβλον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ ἐστί, ὅθεν «σιμβλήϊα ἔργα«, τὸ μέλι, Ἀπολλ. Ἀργ. 3. 1035.

*Σιμβλήϊς, ίδος, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σιμβλήϊος, π. χ. «Πέτρα σιμβλήϊς«, σπήλαιον βράχου, χρησιμεῦον εἰς τὰς μελίττας ὡς σίμβλος.

*Σίμβλιος, ία, ον (σίμβλος), = σιμβλήϊος.

*Σιμβλίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σίμβλιος.

Σιμβλοποιέω, ῶ, (ποιέω). Κάμνω σίμβλους, κουβέλια. καθόλου, = σιμβλεύω, Εὐστάθ.

*Σίμβλος, ὁ, = σίμβλη.

Σιμιχίνσιον, τό. ἡμιστ. ἀσύγν. ἀντὶ Σημικίνσιον. Φακιόλιον, τουβάριον, χειρόμακτρον, ἢ ὑφάντης πρὸ τῶν κνημῶν κρεμάμενη ποδιὰ, ἐκ τοῦ Λατιν. Sanicinctum. Πράξ. Ἀποστόλ. ιβ'. 12. «Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνσια, ἀνδρ σημειοῦται τῶν παλαιῶν ἐξηγητῶν «Ἀμφότερα λινουργὴ εἶσι· πλὴν τὰ μὲν Σουδάρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιβάλλεται, τὰ δὲ Σιμικίνθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχονται, πρὸς τὸ ἀπομάττεσθαι τὰς ὑγρότητας τοῦ προσώπου, εἶον ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, καὶ τὰ ὁμοιοπαθῆ· ἅρα τὸ παρ' ἡμῖν «Μανδύλιον« λεγόμενον.

Σιμίκιον, τό. Μουσικὸν τε ὄργανον τριάκοντα καὶ πέντε χορδὰς ἔχον, Πολυδ. δ'. 59.

*Σιμοειδής, ές, ή (σιμός, εἶδος.) Ὁ φαινόμενος σιμός, ὅμοιος σιμῷ, μὲ πατζουμύτη.

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ (σιμός, πρόσωπον) Σιμὴν, πλακωτὴν ῥῖνα ἔχων, κουτζομύτης, Πλάτ.

Σῖμος, ὁ (σὺχὶ τίμος). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σίνων, Ἀρτεμιδ. β'. 14. Α. Π. 6, 310. 9, 315. 2) κύριον ὄνομα.

Σιμός, ἡ, όν. Κυρίως ἐπὶ ῥινὸς, οἷον, ῥὶς σιμὴ, ἡ ἀνωθεν τεθλιμμένη, κάτω δὲ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ εἰσοὶ ἐξωγκωμένη πρὸς τὰ πλάγια μέρη οὖσα, ἣν ὁ Θεόκριτ. (ἐν ἰα. 33.) «Πλατεῖαν ἐπὶ χείλη» λέγει, καθὼς, π. χ. ἐστὶν ἐκείνη ἡ τῶν Ἀφρικανῶν καὶ Νήγρων, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Μαρτιάλις περιγράφει τὸν Νήγρον «Ille sima nare turgidis labellis» ἐντεῦθεν ἔτι «Σιμὲς τὴν ῥῖνα, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνισοπλατοῦς τοὺς ῥώθωνας, Κοντομύτης, πλατσκωμύτης, ἡ πλατομύτης, ὁ πλατεῖαν (πλατσκωτὴν) μύτην ἔχων, ἀντίκ. τῷ γρυπός, γερακομύτης· λέγεται καὶ, σιμὴ ῥίς, ἡ πλατσκωμύτη· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 23, καθ' ὃν ὅλοι οἱ Σκύθαι ἦσαν σιμοί. Πλούταρχ. «Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν» Ξενοφ. Σύμπ, ε' 6. «Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, ἀντὶ τοῦ, ἡ σιμότης, ἀντίκειται τῷ, γρυπὸν, Ἀριστοτέλ. πελ. ε. «Τίς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κυνῶν (Κυνηγ. ὁ. 1.) «Μεγάλας σιμάς» ὁ δὲ Θεόκριτος λέγει «Σιμὰς καὶ τὰς ἐρίφους (γίδας) καὶ τὰς μελίσσας (Εἰδυλ. ε'. 80. καὶ ζ'. 80.) «Μελίσσας σιμάς» καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄψις τῶν σιμοπροσώπων παριστάνει εἶδος τραπεζείας ἢ χλευασμοῦ, καὶ ὅστις ζαρώνει ἐπίτηδες τὴν μύτην του, ὁμοιάζει μὲ τὸν σιμὸν, τὸ σιμὰ γελᾶν, δηλοῖ, γελᾶν μὲ ζαρωμένην μύτην, ἤτοι περιγελαστικῶς, Μελέαγρ. ρι. 4. αὐτ. καὶ «σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζειν» (Μελ. 52. 3) σκώπτειν, περιπαίζειν τεσηρυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα, περιγελᾶς μὲ ἀνασπασμένην μύτην· κατὰ τὸν Ἀριστ. προβλ. 33, 18. «Τὰ παιδία πάντα σιμὰ πλατσκομύτινα 2) καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κεκλιμένων εἰς τὰ ἄνω λοξῶς, καὶ πᾶν τὸ ἐντεθλιμμένον, ἐγκεκαμμένον, καὶ πεπιεσμένον, καὶ οἱονεὶ κοιλότητα ἔχον· ἐντεῦθεν «Σιμὴ γαστὴρ, ἡ κοιλότητα ἔχουσα, ἡ πεπιεσμένη, οἷα ἐστὶν ἐκείνη ἡ τῶν πεινώντων. «Τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, τὰ κατωθεν κοῖλον μέρος αὐτοῦ, τὸ ὑποφαῦον τῇ γαστρὸς, Γαλην. πρὸς Γλαύκ. β'. «Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἀν κυρτοῖς μεταλαμβάνω. «Σιμὸς τὴν κνήμην» κοιτοπόδης, ὁ βραχεῖα τὰ σκέλη καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξανεστηκότα ἔχων· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐπείπτε τὸ ἐπίρρ. σιμὰ, ἀντὶ τοῦ πλησίον, κοιτά. Λατ. concavus, ἀντίθ. τῷ, κυρτὸς, convexus. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀναντὴς ἢ προσάντης, ἀντίκ. τῷ, Κατάντης. ὅθεν «Πρὸς τὰ σιμὰ ἀναπτερίζειν» τρέχειν εἰς τὸν ἀγῶνα, Ξενοφ. Κυνηγ. ἠ'Επεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν ἀναβαίνειν· ὁ αὐτὸς Ἑλλην. δ'. γ'. 16. ἠ'Υπερβαλόντες τὰ σιμὰ, ἐπὶ λαγωῶν· ὁ αὐτ. Κυνηγ. ἐ. 16. ἠ'Οδοὺς τραχείας, σιμάς».

Σιμότης, ητος, ἡ (σιμὸς) Τὸ σίμωμα. «Ῥινὸς σιμότης» τὸ σχῆμα τῆς ῥινὸς, ὁπόταν αὕτη ἔχῃ καιλότητα πρὸς τὸ ἄνω μέρος τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ πλατεῖα ἐστὶ, ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας ἔχουσα· ἀντίκειται τῷ, Γρυπότης. 2) καθόλου, ἡ τινὸς πράγματος κυρτότης καὶ καμπυλότης εἰς τὸ ἄνω ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους, ὡς π. χ. ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Κυνηγ. ἰ. 13. λέγει. «Σιμότητα τῶν ὀδόντων», τὴν πρὸς τὰ ἄνω κυρτὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ὀδόντων (χαυλιοδόντων) τοῦ κάπρου, ἀγριοχοίρου.

Σιμοτομέω, ὦ. Γεωπον. ἐ. ιζ'. 6. Σιμὰ, ἤτοι κοντὰ, ὅ ἐστι πλησίον τέμνω, κόπτω.

Σιμόω, ῶ (σιμὸς). Σιμὴν ποιῶ τὴν ῥῖνα, ἤτοι κάμνω τὴν μύτην ἄτζι, ὥστε ἐπάνω μὲν νὰ κάμῃ βαθυλότητα, κάτω δὲ νὰ γίνηται πλατεῖα, ὅθεν ζαρώνω αὐτὴν· καὶ ἐνεργ. μυκτηρίζω, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνασπωμένην, ζαρωμένην οὕτω μύτην, αἰτιατ. 2) καθόλου, κυρτόνω τινος τὸ κάτω μέρος πρὸς τὰ ἄνω. «Τὰ νῶτα σιμῶσιν, κύπτω, λυγίζω τὰ νῶτα τοιουτοτρόπως, ὥστε κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν γίνεται κοίλωμα· ἢ καὶ κάμνω τὴν ῥάχιν μου ὡς ἡ γάτα, παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σ. 60, 131. οὕτω τὰ παρ' Ἡλιοδ. «Τὴν ἰγνύαν σιμώσαμεν· κάμψας, διὰ τῆς καμπῆς προσπελάσας τῇ κνήμῃ τὴν πυγήν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σιμόνων· ἀντὶ τοῦ, Πλησιάζω· καὶ «Σιμωτιόζω ὁ πλησιέστερος. 2) Σκώπτω, περιπαίζω μὲ ἀνασπωμένην ῥῖνα.

Σιμῳδία, ἡ (ᾠδὴ). Εἶδος αἰσχρῶν καὶ ἀναισχύντων ᾠδῶν, ὑπὸ τοῦ Σίμου συντεθειμένων, ἢ παρωνομασμένων, Στραβ. 14. σ. 959.

*Σιμῳδός, ὁ. Ὁ ψάλλων τας σιμῳδίας.

Σίμωμα, τό. (σιμόω). Τὸ ἀνασεσυρμένον, οὗ τινος τὸ κάτω εἶναι γυρισμένον πρὸς τὰ ἄνω, ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. «Νηὸς τὸ σίμωμα», τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρώρης. Ὁ Σχολ. τοῦ Πινδάρου (Ὀλυμπ. 8, 33.) ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ Ἔμβολα. πρβ. σάμαιρα.

Σίμωρ, τό. Παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυός ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς θοραῖς χρῶνται πρὸς χιτῶνας, Ἡσύχ. καὶ Ἰουστῖν. (σελ. 35.) ἐστὶ δὲ τὸ παρ' ἡμῖν «Σαμούριον», λεγόμενον.

*Σινάζω, = σίνομαι, πολλ' ἀμφ.

*Σιναμώρευμα, τό. Τὸ τὸ ἔχειν τις ὄρεξιν καὶ ἐπιθυμίαν εἰς ἐγχωριστὰ, νόστιμα τινὰ φαγητὰ, λιβουριὰ, καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν κλοπὴ τοιούτων φαγητῶν. ἐκ τοῦ

Σιναμορέω, ἤτω (σιάμωρος). Βλάπτω, κακόω, ἀφανίζω, κατερημόω, χαλῶ, Ἡροδ. 8, 35. «Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐπέσχον τῆς Φωκίδος, πάντα ἐσιαμώρευον, ὅσα ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Φωκεῖς, διέφθειρον, ἠφάνιζον· καὶ ἐν ἀ. 152. «Τῆς Ἑλλάδος μηδεμίην πόλιν σιναμορέειν, βλάπτειν. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σημαίνει λιχμάω, λιχμάζω, ἢ λιχνεύω, περιλιχνεύω, ἐπιλιχνεύω, ἐκ λιχνείας κλέπτω ἢ τρώγω κρυφίως λιχνεύματά τινα. ὅθεν «Σιναμορεύματα» αἱ τοιαῦται λιχνεῖαι, καὶ τὰ κρύφια λιχνεύματα (λιξουρίαι). καὶ τροπ. ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν κρυφίας συνουσίας, σαρκικῆς μίξεως, εἶμαι λάγνος, ὅθεν «Γυνὴ σιναμορευμένη χαίρει, ἡ γυνὴ χαίρει, ὅταν ἐπιτύχῃ ἄνδρα πρὸς αὐτὴν λίχνον, πορνικὸν, ἡδονικὸν, ἄσωτον, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ ἦναι τοιοῦτος, Ἀριστοφ. Νεφ 1066., ἔνθα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐνοήσῃ τις ἐπὶ νομίμου ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐπὶ μοιχῶν· ἐπειδὴ εἰς τοιοῦτους ἀνήκει τὸ κλεπτικὸν, τὸ κρυφὸν τῆς ἀπολαύσεως, τυνουσίας, τὸ ὁποῖον οὐσιωδῶς σημαίνει τὸ σιναμορεῖν. (ὁ τύπος σινεμορέω ἀποδοκιμάζεται καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν ὁμοφώνως· ἀλλ' οὗτοι ἐρθότερα ἔστιν ἡ ἀναγνωσις σιναμορέω παρ' Ἡροδ., καθὸ ἠμαρτημένη). ὅθεν

Σιναμορία, ἡ Βλαβερότης, ψθορὰ, ἡ ὀλεθριότης, ψθοροποιότης. 2) ἡ κλίσις τινὸς πρὸς τὸ νὰ ζητῇ τὰ χωριστὰ καὶ νόστιμα φαγητὰ, λιχνεία, καὶ τροπ. λαγνεία· παρὰ δὲ Θεμιστ. λογ. κγ'. καὶ ἄσωτος ἐξόδευσις, καταπάλωσις. Ὁ Ἀριστοτέλ. Νικομ. ζ'. 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ὕβρις.

Σιναμορος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξαπάντως κακουργεῖν προαιρούμενος, βλαβερὸς, ψθοροποιὸς, ἀφανιστὴς, κατερημωτὴς, μετὰ γενικ. πρόγμ., ὅθεν παρ' Ἡροδ. 5, 92, 6. «Τῶν ἑωυτοῦ σιναμορέων, ὅστις ἀφανίζει, βλάπτει ὁ ἴδιος τὰς ὑποθέσεις του, τὸ ἴδιον του πρᾶγμα, ἐχθρὸς τοῦ ἰδίου συμφέροντος. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. λίχνος, λαίμαργος, λιξουρεύς ἀγαπῶν πάντοτε τὰ καλὰ κομμάτια, ψαγητὰ, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου καὶ κλέπτων τὰ τοιαῦτα κρυφίως· ἐν γένει, ἐπιθυμητικὸς, ὀρικτικός τινος πράγματος, ἔκδοτος εἰς τὰ τῶν αἰσθήτων ἡδίγτρα, καὶ ἐπομ. καὶ λάγνος, ἀγαπῶν τὴν κρυφίαν συνουσίαν, πορνικὸς, ἄσωτος, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 600. (υ—υ). (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σίνομαι εἶναι μὲν ἀσφαλὴς, ὅμως τόσῳ ἀβέβαιον τὸ δεύτερον μέρος τοῦ συνθέτου, δηλ. τὸ, μωρὸς, ἂν δηλ. παρὰ τὸ μωρὸς (ὡς τινὲς εἰμαρται τροπον τινα τὸ βλάπτειν ἢ λιχνεύειν), ἢ ἄλλοθέν πόθεν παράγεται· πρβ. ἐγχεσίμορος, ἰσόμορος, ὁλακόμορος. Ὁ τύπος σινόμορος εἶναι ἴσως πλέον ἀνάλογος, ἀλλ' αὐτὸς ἀποδοκιμάσθη ὡς ἄχρηστος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν αὐτῶν, πρβλ. Wess. Ἡρόδ. 1, 152. Ἰακ. ἐν Wolfs Anal. 3. μ. 30. Ἡ γραφὴ σινάμορος οὔτε αὐτὴ εἶναι βεβαιοτέρα, προκύψασα βέβαια ἐκ βεβιασμένων ἐτυμολογισμῶν.)

Σιναπέλαιον, τό (σίναπι, ἔλαιον) ἔλαιον ἐκ σινάπεως, Διοσκορ. δ. 45.

Σίναπι, τό. εως, καὶ, σίναπυ, υος, τό. Σινάπιον. Οἱ καλλίτεροι Ἀττ. δὲν μεταχειρίζονται κἀκεῖνα τούτων τῶν δύο τύπων, ἀλλὰ τὸν τύπον, νάπυ, Ἀθ σ. 367. Α. πρβ. Lobeck Φρυν. σ. 288. (υ—υ) ὅθεν

*Σιναπίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ σίναπι. Χωριστὸν εἶδος ψαγητοῦ, σινάπιος τρωγομένου πρὸν τοῦ κρέατος.

Σιναπίζω, (σίναπι), μετὰ Αἰτιατ. προσ. Ἐμπλαστρον μετὰ σινάπεως ἐπιτίθημι. «Τὸ δυσεντερίου μου σεσινάπικε διὰ τὴν ξένην», Ξέναρχος παρ' Ἀθηναίῳ ε'. σελ. 367. 2) κάμνω εἰς ἕνα τινὰ ξύνον, στραβὸν μούτζουρον, δοτ. ἀμφ.

*Σιναπίτης, ου, ιου. Ἀπὸ σίναπι. (σ).

Σιναπιτιον, τό. ὑποκρ. τοῦ, Σίναπι. Ὀλίγον σινάπι.

Σιναπισμός, ὁ (σιναπίζω). Ἡ χρῆσις τοῦ μετὰ σινάπεως ἐμπλάστρου.

Σιναπιστέον, ρηματ. ἐπίθ. Πρέπει νὰ βάλωμεν ἢ νὰ ἐπιθέσωμεν σινάπιον, ἢ σιναπισμόν, Ἰατρ.

Σινερός, ά, όν. (σίνομαι). Βλαβερὸς, βλαπτικὸς. 2) παθητικ. βεβλαμμένος, κεκακωμένος, νοσώδης, ἐξαίρετ. παρ' ἰατροῖς. «Σιναρὰ μέρη», = κεκακωμένα καὶ βεβλαμμένα, Ἰακ. Lect. Stob. σ. 63.

Σινάς, άδος, ἡ ἰδιωτ. θηλ. τοῦ σιναρὸς. Σιναρὰ, βλαβερὰ, ψθαρτικὴ, Ἡσύχ.

Σινδόνη, ἡ, = Σινδὼν, Δεπτὸν (φῖνος) Ἰνδικὸν λινοῦν (πανίον), ἱμάτιον, ἢ ῥοῦχον, ὅθεν

*Σινδόνιον, τό, Δίων Κασσ. 79, 13. καὶ

Σινδονίσκη, ἡ. ὑποκορ. τοῦ σινδόνη. Μικρὰ σινδὼν, Πλουτάρχ.

Σινδονίτης, ὁ, καὶ θηλ. Σινδονῖτις, ίδος, ἡ (σινδὼν), Ὁ περιπατῶν ἐνδεδυμένος ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου, Στραβ. 15. σ. 1047. Ὁ Φώτιος ἔχει, «Σινδονίτῃ χιτῶνι, ὁ λινεῦς».

Σινδονοφορέω, ὦ. Σινδόνια, ἤτοι λινᾶ φορέματα, ἢ ἐκ λεπτοῦ παιίου (μεσοπουλιοῦ) φορέματα φορῶ. ἐκ τοῦ

*Σινδονοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φορῶν ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου (σινδόνες).

Σινδονῶφής, ίος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Λεπτόνημα ἐκ λίνου ὑφασμα, ὡς σινδὼν ὑφασμένος, Ἀθήν. σελ. 409.

Σινδρός, ὁ. καὶ «Σίνδρων, ονος, ὁ· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ σιναρὸς, καθ' Ἡσύχ. = βλακτικὸς, πενηρός. Προσεγγιστικὲς βλάβης, ἐπιβλαβὴς· ὅθεν καὶ = ἀπελεύθερος, δοῦλος, δουλέκ-

δουλος, ἐπειδὴ γενικῶς ὑπέμενον, ὅτι δοῦλος μᾶλλον καὶ προχείζεται πάντοτε τὴν ζημίαν τοῦ αὐθέντου του, Ἀριστφ. Βατρ. 748. κτ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ Σουΐδᾳ λέξις «Συνδιαφωνεῖσθαι, σύνιστᾶσι τοὺς ἄνδρας. ὅθεν

*Σινδρωνεύομαι, = σίνομαι τοὺς ἄνδρας, Γραμματ.

*Σινδώ, οὖς, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σινδών, Valck. Φοιν. 458.

Σινδών, όνος, ἡ. Λεπτὸν ὕφασμα ἐξ Ἰνδίας, Ἰνδικὸν λίνον (πανίον), Ἡρόδ. 1, 200. 2, 95. «Οἱ δὲ κάνωπες, ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι, διὰ τούτων ἐκνέουσι· διὰ δὲ τοῦ δικτύου οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν· παρ' αὐτῷ (2, 86 γ' 81.) ἔτι κεῖται «Βυττίνη σινδών», τὸ Βαμβακερινόν, ἤτοι τὸ ἐκ βάμβακος λεπτὸν ὕφασμα· ἆρα εἶδος μουσουλίνου· τὰ δὲ ἄλλα ἡ ῥητὴ προτύπωσις βυττίνη διδάσκει, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις σινδὼν δὲν ἐσήμαινε βαμβακερὸν ὕφασμα. Παρ' Ἡσυχ. ἀναγινώσκομεν, «Σινδοῦς χιτῶνας, σινδόνας· καὶ σημαίνει τὸ, ὕφασμα ἢ χιτὼν ἐξ Ἰνδίας· ὕφασμα Ἰνδικὸν, ἢ Σινδικόν. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσήμαινε καὶ, κοινῶν, χονδρὸν πανίον τοῦ πλοίου, ὡς παρ' Ἀλκίφρ. «τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντες» ἀφ' οὗ ἄνοιξαν τὸ πανίον τοῦ πλοίου, ἤτοι ἔκαμαν πανί. 2) πᾶν ὕφασμα, κατεσκευασμένον ἐκ σινδόνος, ἆρα λεπτὸν ἱμάτιον ἐξ Ἰνδικοῦ λίνου ἢ μουσουλίνου, ὀθόνη, σερβιέττα, ἐξαιρτ. ἐν τῷ τρώγειν καὶ ξυρίζεσθαι, Basil. op. cr. p. 180. (σιδονῶς παρὰ τό, Σινδὸς = Ἰνδός· κατὰ δὲ ἄλλους, Αἰγυπτιακὴ λέξις.)

*Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ σίνομαι. Βλάπτω, κακόω· ἐρημόω, ἀφαιζω, χαλῶ, ἀνάστατον ποιῶ, ληΐζω· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 4, 123· 5, 81. 9, 13· 49· 73. 87. Ὁ Σβεῖγχ. ἀστάτως ἄνευ λόγου περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἀναγνώσεως.

Σίνηπι, ιος, καὶ «Σίνηπυ, ιος, τό. Ἰων. ἀντὶ καὶ σίναπι, καὶ Σίναπυ, Ἀθην. 3'. σελ. 367. καὶ «Νάπυ, τόν. Τὸ σινάπιον· σπέρμα ἀρωμέϊαν ὀσμὴν ἔχον· λέγεται δὲ οὕτω κατ' Ἀθήναιον, «Ὅτι σίνεται τοὺς ὤπας ἐν τῇ ὀδμῇ· ὄρα καὶ σίναπι. Ὁ Νίκανδρος ἔχει τὴν αἰτ. σίνηπυν.

Σινίζω, Μ ἀττ. (σινίον), = τηΐω. Κοσκινίζω, διὰ τοῦ σινίου ἢ κοσκίνου διατρῶ, λέγεται καὶ ἐπὶ σίτου, ἀντὶ τοῦ λικμῶ, λικμάζω· καθόλου, καθαρίζω, Λουκᾶς κβ'. 31. ὅθεν

Σινίασμα, τό. Κοσκινίδιον, ὅ,τι πίπτει ἐκ τοῦ κοσκινιζομένου, σκουπίδιον, πίτυρον. «Τρεφέσθωσαν διὰ τὰ σινιάσματα, διὰ τὰ ἀποκαθαρίσματα τῶν λαχάνων», Λευτικ. σελ. 92.

Σινιατήριον, τό. καὶ σινίατρον (σινιάω), = σινίου. Κόσκινον, Ἡσύχ. καὶ Μακρ. Ὁμιλ.

*Σινιάω, = σινίζω.

*Σινίον, τό. Κόσκινον· λέξις μεθ' ὅλων τῶν παραγώγων της κοινοτυρική, ἐκ τῆς ὁποίας πρὶν τῆς Ν. Δ. οὐδὲ ἴχνος σώζεται (?).

Σίνις, ιδος, ὁ. αἰτ. σίνιν (σίνομαι) Ὁ βλάπτων, κακοποιῶν, ἐρημόνων· καθόλου βλαπτικὸς ἄνθρωπος (ἢ ζῶον). Βλάπτης, λῃστής, κακοῦργος· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀσσίνης, καὶ Σασίνης· ἐντεῦθεν καὶ ὁ ποτὲ ἐπίτηδες ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ Ἡρῳδῃ λῃστής, ἀποκομιζόμενος καὶ Πιτυοκάμπτης· γράφεται καὶ Σίνις, Valck. Ἱππ. 977. Heyne Ἀπολλοδ. 3, 16. 2. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ἀ. 14. Πλούταρχ. Θησ. 8. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς, «Σίνις λαῤῥηΐδι ἐπελθών», ἀπὸ γαλῆς, Ἀνύτας ἐν Ἀνθολογ. καὶ «Σίνις λέων», Ἡλλιμ. ἆρα ἐν γένει, βλαβερὸς ἄνθρωπος, βλαβερὸν ζῶον.

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ (σίνομαι ὀδούς). Ὁ μετὰ τοὺς ὀδόντας βλάπτων, πλησίον, ὁ βλαπτικοὺς ὀδόντας ἔχων, ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι Ἠθ. 2) ὁ σινόδους, ὀνείριόν τι, πρ. συοδοῦς.

*Σίνομαι, Ἰων. σινέομαι, ἀποθ. ῥῆμα. Σημαίνει κυρίως, ἁρπάζω, ἐξαρπάζω, ὁρμῶ ἐχθρικῶς ἢ λῃστρικῶς καὶ ἁρπάζω, ἀνθρώπους ἢ ζῶα, ὡς λέοντα· παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ ζώντανων ὄντων, Ὀδ. Μ, 114. «Ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους», ἀνίτως αὐτή (ἡ Χειρυβδὶς) τύχοι νά μοὶ ἁρπάσῃ τοὺς συντρόφους μου· ὡτιδήποτε καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ζ, 6. «Οἵτρεπες σινέσκοντον, οἱ ὁποῖοι αὐτὸς καὶ αὐτὸς ὥρμουν καὶ ἐκάκουν, ἔβλαπτον δὲ ἥρπαζον τοὺς Φαίακας· καὶ ἐπὶ ποιμνίων, Ὀδ. Δ, 112. Μ, 139. «Εἶδέν σίνηται, ἀνίτως ὁρμήτοις διὰ ν' ἁρπάσῃ τὰς ἀγέλας τῶν ἀρνιμάτων. πρβ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. 5· 518. τὸ ἐναντίον δὲ ἐβόας αἰτιάσεται (Ὀδ. Δ, 110) «μὴ βλαπτικοῖ· ὡταύτως ὑστερότερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θηρίων, ἁρπάζειν καὶ τρώγειν, ξεσχίζειν, καταπαράττειν, πρβ. σίντης, σίντωρ. Παρ' Ἡροδ. συνήθως ἐπὶ ζημίας, βλάβης, τὴν ὁποίαν κάμνει ἓν στράτευμα εἰς ἄλλο, βλάπτειν, κακοποιεῖν, ὡς, σίνεσθαι τὸν στρατὸν, τοὺς πολεμίους, μέγα ἐτυράτο, μεγάλως «Αθηναίους ἐσινέσατο, Ἡροδ. 5, 37· 81· 7, 147· 9, 49· 51. β) καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π.χ. «Οὐ σινέσκετο κάρηνα», Ἡσ. λεξ. 2. 3. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. «Ἠῆν, ἡ χώραν σίνεσθαι διαπράξειν, λεηλατεῖν, κουρσεύειν μίαν χώραν, Ἡροδ. 6, 97· 8, 31· 9, 13, 31· καὶ Ξεν. ὅθεν, ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαι, καταρημῶ, ἀφανίζω, ἐμβαίνω καὶ ἁρπάζω, γ) ἐνίοτε συνενοεῖται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ, κρυφίως ἁρπάζειν, ὑποκλέπτω. 2) Καθόλου, βλάπτω, κακόω, φέρω τινὰ εἰς ζημίαν· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω δυστυχῆ, ὡς «Αἰδὼς ἀνέρας μέγα σίνεται», Ἰλ. Ω, 45. καὶ Ἡτ. Ἐ, 330. πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἀντὶ. βλάπτειν ἢ κακοποιεῖν. β) Ἰδιαιτέρως δὲ καὶ, λύων τὴν συνάφειαν, μάλιστα δὲ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν, καλοβιῶ τί, ὄρχ, βλάπτω, πληγόνω, Ἡροδ. 2, 68. Ὁ Ὅμ. χρῆται, καθὼς οἱ Ἀττκ., μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἡροδ. 8, 31. ἔτι δὲ τῷ ἀορ. ἐσινάμην. Τὸ ἐνεργ. σίνω οὐχ εὑρηταί που· καὶ μόνον παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 212. ἔστι τὸ σίνομαι πεθ. (βλάπτομαι), ἐν δὲ τοῖς ἐπιγρ. εὑρηται κατὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ παρακ. σέσιμμαι. Σπανίως. ἐτεροτύποι ὑπάρχουσι τὸ Ἰων. σιάομαι παρ' Ἡροδ. καὶ σινόω παρὰ Μανέθωνι (συνήθης παράγ. παρὰ τὸ σίνω, ἀπισάνω· μάντοι.) ὅθεν

Σίνος, εος, τό. Βλάβος ἢ βλάβη, φθορά, ζημία, ὀλεθρος, 2) καθόλου, συμφορά, κακόν, Αἰσχ. Ἀγ. 399. 572. 2) ἐνεργ. τὸ βλαβερὸν, προξενοῦν βλάβην, ὅθεν, = σίνις, σίντης, Valck. Ἱππ. 977. (Σίνος μετὰ τοῦ μακροῦ Ῑῶτα, Νικ. Ἀλ. 231., ὅστις ὅμως καὶ σίνος ἔχει ἐν Θηρ. 1. 563. ὡταύτως καὶ παρὰ Μανέθωνι· τοὐναντίον δὲ εὑρηται ἐν ταῖς ἐκδόσ. τοῦ Ἡροδ. 8, 65. τοιουτόμορον ἔτι σίνος.) ὅθεν

Σινότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης ἑνὸς βεβλαμμένου.

Σινόω, ῶ. νεώτ. καὶ σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ σίνομαι. Βλάπτω, κακόω, Ἡσύχ. καὶ Μανέτ. ς. 552. Συνῆται, βλάπτεται. ὅθεν, «Σεσινωτο τὰς χεῖρας», ἀντὶ τοῦ, πεπήρωτο.

Σίντης, ου, ὁ. καὶ, Σίντωρ, ορος, ὁ. (σίνομαι). Βλαπτικὸς, ἁρπακτικὸς, ὁ ξεσχίζων, ἐπίθ. λεόντων, καὶ λύκων, κ. τ. τ. Ἰλ. Λ, 481. Π, 353. Τ, 165. «—λέων ὡς σίντης». καὶ ἐν Ἀνθολογ. «Γαγολόγων (ἐχίνου) γλυκερὸν σίντορα θηλοπάεσσι». ὅθεν καθόλου, λῃστὴς, ἁρπαξ, ὁ βλάπτων, κατεργάζων. φονεύς.

*Σίντις, εως, ὁ, = σίντης· ὅμως ἐκ τούτου εὑρηται μόνον τὸ πληθ. οἱ Σίντιες, οἱ ἀρχαιότατοι, λῃστρικοὶ ἀγκάτοικοι τῆς Λήμνου, Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294. Ὅθεν Σιντῆς, ίδος, ἡ, ἡ ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Λήμνου.

*Σίντωρ, ορος, ὁ, = σίντης, Ἀνθολ.

Σινάδους, οντος, ὁ, = Συνόδους, ἀμφ.

*Σινώπη, ἡ. Πόλις ἐν Παφλαγονίᾳ παρὰ τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ· ὁ ἐγκάτοικος λέγεται Σινωπίτης, ου, ὁ· τὸ ἐπίθ. σινωπικὸς, ἡ, όν· ἰδιωτ. ἡ σινωπική, ὑπακ. μίλτος, καὶ, σινωπὶς, ίδος ἡ. Γαιώδης τις βαφὴ ἐν Καππαδοκίᾳ εὑρισκέτη καὶ ἐν τῇ Σινώπῃ πόλει πολουμένη, Στράβ. ιβ'. σελ. 814. Διοσκορ. ε. 111. Rubrica sinopica. Ἔστι δὲ πῦτη ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὠχρᾶς (τὸκινη βαφὴ ἐκ χώματος, ἢ παρατοὺς τόπους «Στάφνην καλουμένη),

Σίξις, εως, ἡ (σίζω). Τὸ σίζειν, ποιὸς ἦχος, γινόμενος ἐν τῷ ἐμβάλλειν μάλιστα τὸν κεκαυμένον σίδηρον ἐν τῷ ὕδατι, στιμμός, Ἀριστοτ. Μετεωρ. β'. «Τὸν δὲ ψόφον ἐκποσβεννυμένου πυρὸς καὶ σίξιν εἶναι, βροντὴν λέγουσι» καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. «Ἔστι δὲ ἡ σίξις μικρὰ ξέσις» (ὁ τοιοῦτος σίξις εἶναι ἐπιφλαμ.)

*Σιοειδής, ές (εἶδος). Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ σίου, ἢ ὁμοιος αὐτῷ.

Σιοκόρος, ὁ. Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, Θεοκόρος, ὅ ἐστι, νεωκόρος· Θεραπευτὴς Θεῶν, Ἡσυχ.

Σίον, τό. Χόρτον τι ἐν ὑλώδεσι καὶ ἑλώδεσι τόποις, καὶ λειμῶσι φυόμενον, Πλίν. κβ'. 23. Διοσκορ. β'. 154 Sium latifolium, Λιν. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 72. Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου. Θηλεοκ.» Ἀντὶ «Ἰουι οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ «Σίουι χρήσεται παρακινοῦσιν, οἷον Ἀθην. β' σελ. 61. Σίι, σπευτιμος ἐν δευτέρᾳ ὁμοίων φητίν, ἐν ὕδατι γίνεσθαι, σελίνῳ ἐλείῳ τὸ φύλλον ἔοικὸς· διὸ καὶ Πτολεμαῖος, ὁ δεύτερος, εὑρηγέτης, Αἰγύπτου βασιλεύτας, παρ' Ὁμήρῳ ἀξιοῖ γράφειν· «Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίου, ἠδὲ σελίνου,» σία γὰρ μετὰ σελίνου φύεται, ἄλλα μὴ ἐπαραπλήσια τούτοις καὶ ὁ Ἐπιπόδιος, ὅς τις ἔτι ἔχει, «Σίον, εἶδος φυτοῦ σελίνῳ ἐλείῳ τὰ φύλλα παραπλήσιον» ὄρα καὶ Οὐολφ. Προλεγ. σ. ρηγ'.

Σιόρ. Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, Θεός· ὡς καὶ «Σεῖορ,» ἀντὶ τοῦ, Θεῖος.

Σιός, Δωρικῶς, καὶ ἐξαιρέτως Λακωνικῶς ἀντὶ τοῦ Θεος· ὅθεν «Ναὶ μὰ σιὸν» παρὰ Λάκωσι. τὸ Διοσκούρω δηλονότι· ἐπειδὴ καὶ οἱ Λάκωνες κατὰ τῶν Διοσκούρων ὤμνυον, Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ἐ. 18. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 213. καὶ Λυσιστρ. 81.

Σιπαλός, ἡ, όν· κατ' ἐπέκτ. τύπος τοῦ σιφλός. Ἐπάργεμος, ἐλλιπὴς κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, πεπηρωμένος, λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων, χωλὸς κατὰ τοὺς πόδας, σακάτης, Ἐτυμ. Μ. Ζήν. σιφλός.

*Σίπαρος, ὁ, καὶ, σίφαρος, τὸ Ακτ. suppa rum, τὸ ἰστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον ὅθεν σιπάρους ἐπαίρειν «(Ἀδριαν. Ἐπίκ. γ'. 3 τὸ Λατιν. supparа summis velis anectere, τὸ περάμια ἐπαίρειν» ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ παρὰ Σειρῶσι «Ἀρτέμωνα Ἑλλ. ς'. β'. 27.) Ὁ Καταβῶνος ἐις Suetion. Aug 98. ἀντὶ τοῦ «Σιφάρους» ἀνέγνωσι· καὶ παρεμβ. σιπάρους ἐπαίρειν, μὲ ὅλα τὰ πανιὰ τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω.

*Σιπύα, ἡ· καὶ σιπύη. Ἀρτῦρ. ἕτεροι δὲ τύποι καὶ σιπύς, ἡ· καὶ, σιπυς, ἡ Ἀγγεῖόν τι σιτηρὸν, ἐξαιρ. σακκίον τι, ἐν ᾧ ἐφυλάττον ἄλευρον ἢ ἄρτους, μάκτρα ἢ ἀρτοθήκην, Ἰακ. Λεων. Τερ. 9. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 806. ὅθεν τὸ «Ὀμπτίνους ἢ Χαρώνδας παρ' Ἀριστοτέλ. πολιτ. ἀ 1. τὸ σιπύινους, καὶ ὀλιγητίνους.» Ὁ Ἐμπειρικοὺτ. παράγει ἑκατὸν, σίπω, σιπίω, σιπέω, τὸ Λατιν. sipare, Ἐμβάλλειν ἢ ἐμπλήσειν· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου καὶ «Ἰπύαν» ἔχει· καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς Ἀττικοὺς ὕμνους εἰς Δήμητραν ἑρμηνεύονται τὴν λέξιν «Σιτίων

κατὰ τὸν Πολυδεύκην (ι. 162.) ἡ καὶ Ἡσύχιος. »Σίφιοκα διὰ τοῦ, σιπύα. Ζήτ. σιφαῖος· ἐνταῦθα μνήσουσιν ἔτι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. »Σιβαία, ἡ σίββα, πήρα· σιβίς, πυξίς, καὶ, πεπτυλίς, πυξίς,« τὰ ὁποῖα παράγονται ἐκ τοῦ σίπω, σίπω, σιπάω, Siparo. Ἐν τῷ »Σίφιος« φαίνεται καθαρῶς ἡ Ἀττικὴ δασύτης τῆς φωνῆς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ τῆς Αἰτωλικῆς διαλέκτου »Κίββα, πήρα·« καὶ τοῦτο ἤθελεν ἦτον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σίββα, ἂν τὸ κ ἐτέθη ἀντὶ τοῦ, τ' ἔστι δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ »Κίββαι· τραχύτερα προφερόμενον ἀνωτέρω. Μετὰ τοῦ, κίββα, κίββα, ἐστὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ »Κίβισις, πήρα,« ὅπερ ἔτι γράφεται καὶ »Κίβησις, κύβεσις, καὶ, κυβησία,« Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 1515. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 224. Ἀπολλόδωρ. β'. 4. Ζηνόβιος. Χιλ. α' 41. (ἡ παραγ. ἐστὶ σκοτεινὴ, πιθανῶς δὲ συγγεν· τοῖς κατὰ διαλέκτους τύποις σίββα, κίββα, κύββα, = πήρα, ἄρα καὶ τῷ, κίβισις, κίβυσις, κύβισις, κ. τ. λ. Ἕτερος τύπος· εἶναι σ. ὑπάρχει τὸ, ἰπύα, Lobeck Φρυν. σ. 301. καὶ μετ' Ἀττικ. δασύτητος, σίφνις σίφνος.) (υυ-)

*Σιπύις, ἴδος, ἡ, ἡ σιπύα.

*Σιπύς, ύος, ἡ, = σιπύα. (υυ)

Σίρμιον, τό· ἢ »Σίρειος οἶνος« καὶ, σίρινος οἶνος, ἐψημένον γλεῦκος, μοῦστος βρασμένος, σιραῖος, Ἀρ. Σφ. 878. ἄλλως δὲ καὶ, ἕψημα, λέγεται, Sapa

Σιρίασις, ἡ· καὶ, σιριάω, οὐχὶ τόσον καλοὶ τύποι ἀντὶ, σειρίασις, καὶ σειριάω.

*Σίριον, τό, Ὁ σείριος ἀστὴρ, Ἴβυκος παρὰ Φωτίῳ.

*Σίρις, ὁ. Αἰθιοπικὴ ὀνομασία τοῦ Νείλου, Διον. Περ. 223.

Σιρομάστης, ου, ὁ (σιρὸς, μαστήρ). Σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον, Ἡσύχ. Ζήτ. σειρομάστης.

Σιρός, ὁ. Λάκκος (γούρνα), εἰς ὃν φυλάττεται ἐξαιρέτως ὁ σῖτος, ὄρυγμα εἰς ἀπόθεσιν σίτου ἢ καὶ ἄλλων σπερμάτων, Εὐριπ. λείψ. καὶ λάκκος διὰ νὰ πιάνωσι τοὺς λύκους, Λατ. sirus (υυ) Valck. diatr. p. 217. Ἐρατοσθ. ἐπ. 3, 4. κατὰ δὲ Δρέπ. σ. 81, 25. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ — υ)

Σιρρός, ὁ, νεώτ. τύπ. ἀντὶ σιρός, Schaef. Λεγγ. σ. 336.

Σισαμίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ σησαμὶς, ἡμαρτημ. ἀνάγν· ἐν Βατραχομ. 36. »Σισαμίδα,« ὅπου χειρόγραφα τινὰ »Σησαμότυρον« ἔχουσι, καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει πλακοῦντα τινα πατσαλισμένον μετὰ σησάμου, τὸ δὲ δεύτερον, πλακοῦντα μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένον.

Σισάριον, τό. Κεπμάριον, ατολλίδιον, χρυσοῦν γυναικεῖον, πιθαν· εἶδος ἀλυσίδος, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε'. 101.

Σίσαρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι εἶναι ἐδώδιμαι. Διοσκορ. β'. 139. Πλιν. 19. 5. Sium sisarum, Λιν.

Σισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, σῖξις, ἐκ τοῦ, σίζω.

Σισύη, ἡ. Πλόκαμος τῆς κεφαλῆς, πλεξούδα, ἡ εἶδος τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας, παρὰ τοῖς Ο'.

Σίσυβος, ὁ σπανιώτ. κατὰ διάλ. τύπος ἀντὶ σύσσυβος, συγγεν. τῷ σίλλυβος, ἡ σίλλυβος, καὶ σίτυβος.

Σισύμβρινος, ίνη, ινον. Κατεσκευασμένος ἐκ σισύμβρου, Ἀθήν. σελ. 689.

Σισύμβριον, τό, = σίσυμβρον (υ-υυ Νικ. λείψ. 2, 57.)

*Σίσυμβρον, τό. Φυτόν τι εὐῶδες, ὁ Διοσκορ. β'. 153. καὶ 156. περιγράφει δύο εἴδη τούτου, τὸ πρῶτον ἴσως ἔστι τὸ τοῦ Λινναίου Mentha aquatica, καὶ τὸ δεύτερον Nepeta cataria (υ-υ Μελ. ζ', 19. παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 896, – – υ)

Σισύρα, ἡ, χοντρὸν μαλλιαρὸν ῥοῦχον, τοῦ ὁποίου τὸ μαλλὶ δὲν ἐκουρεύθη, Ἡσιόδ. 4, 109. 7, 67., καὶ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε τὴν μὲν ἡμέραν ὡς ῥοῦχον, τὴν δὲ νύκτα ὡς τάπασμα (καπα, κουζινα), Ἀρ. Νεφ. 10. ἔτι δὲ, γούνα, διφθέρα. ἐξαιρτ. γοῦνα ἐκ δέρματος αἰγὸς, ἄλλως, βαίτη, Valck. Ἀμμ. σ. 205. (σπανιώτ. τύποι εἶσι, σίτυρια, σίτυριον, σίσυρος, σίσυρος, σίσυς, σύρα, συρία, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται πιθανὴ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σύρω· περὶ δὲ διαφορᾶς, οὐχὶ ὅμως τόσον ἐξ ἀδιαπίστου πηγῆς, μεταξὺ σισύρα, σίσυρνα καὶ σίτυς, ἴδε Σχολ. Ἀρ. Ὄρν. 122. ὁ δὲ συνήθης τανισμὸς σίσυρα ψαλίεται ἐσφαλμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σισύρα, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων· ὁ Φώτ. »Σισύρα, βαίτη, τουτέστι τὸ ἐκ κωδίων συνερραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης. »Ἓν πάντε σισύρας ἐγκεκορδυλημένους. (Νεφ. 10. καὶ Σφῆκ. 1138. καὶ 737. Βάτραχ. 1507.) ἴσως ὁ Σχολ. ἔχει. »Σισύρια, καὶ Σισύρα, καὶ Σίτυς. Σισύρα, τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπαστρον. Σισύρα, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. Σίσυς, τὸ παχὺ ἱμάτιον καὶ αὐτελὲς, μικρὸν, ἐπιτήδειον εἰς ἓν ἅπτεσθαι οἷον ἐξωμίδιον· ὁ δὲ Τζετζὴς ἐν ἀνεκδότοις Σχολίοις εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 10. ἔχει. »Σίσυς, Σισύρια, καὶ Σίτυρα. Σίσυς, πᾶν τὸ αὐτελὲς καὶ ῥαιβὸν περίβλημα. Σισύρα, δέρμα θρίχον πολλοῖς τισὶ, μᾶλλον δὲ μοναστικῆς φορουμένου ὡς ἱμάτιον. Σισύρα δὲ μαλωτὰ ἐπιβλήματα στρωμναῖς χρησιμεύοντα· ὁ Πολυδ. ιζ'. 61. καὶ 69. l. 64.) »Σισύρα, ὑφαντὸν ἱμάτιον, χλαῖνα παχεῖα· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τοῖς παρ' ἡμῖν »Κουζιδάκι, Γούνα, Κάπα, Τραγόκαπα, Βελέντζα, καὶ Τσίργα, λεγομένοις, ἅπερ εἰσὶ μαλλιαρὰ ἱμάτια καὶ σκεπάσματα. Ἐντεῦθεν τὸ »Λυτόπολος, καὶ, Ἀγναπτος σισύρᾳ· καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἐρυξίαν »Σισύρια δερματίνην· ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. η' Ἐρατοσθένης Σισύραν φησὶ, στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων. Σισύριαν δὲ, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, ὃ Γούναν φασίν. Ἐκ τοῦ, Σίρα, Συρία, προήχθη κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τὸ, Σισύρα. Καὶ Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἐλέγετο ἔτι καὶ Σίσυς, Σίσυρος, Σίσυρνος, ὅστις ἔτι ἔχει. »Σισυρωθῆς στολὴ, τὴν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν· διαφέρει σισύρια σισύρας. Σισύρα μὲν γὰρ, χιτώνος εἶδος. Σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα καθάπερ τὰ κώδια καὶ εἰ μηλωτὴ· καὶ Σίσυρνον, τὴν σισύρνην εἰ κατὰ Λυβίην, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι· τὸ αὐτὸ καὶ Σισύραν. Παρ' Ἡροδότ. δ'. 109. »Τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται· τινὰ Χειρόγραφα ἔχουσι »Σισύρας« ἄλλα δὲ »Σισύρναν.«

*Σισυρίγχιον, τό. Φυτόν τι κεφαλόῤῥιζον, φλοιεῤῥιζον.

*Σισυρίνιον, τό., νεώτερος τύπος ἀντὶ σισύρα.

*Σίσυρνα, ἡ, = σισύρα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδ. 4, 109. 7, 67. (υ-υυ) ἴδε

Σισυρνοδύτης, ἡ »Σισυροδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ μετὰ σισύρας ἐνδεδυμένος, ὁ σισύρναν ἐν τῷ περιπατεῖν φορῶν, Λυκόφρ. 634.

*Σίσυρνον, τό, = σίσυρνα, σισύρα (υ – υ)

Σίσυρνος, ὁ, = Σισύρα, σίτυρια. 2) παρὰ χειρουργ. ἐπιδέσμιόν τι τῶν ἰατρῶν. Ἡσύχ. ὅθεν

*Σισυρνοφόρος, ὁ, ἡ, = σισυροφόρος, Ἡροδ. 7, 67.

Σισυρνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος, ἡ τὴν ὄψιν μιᾶς σισύρας, ἴδε καὶ σισ. στολὴ. Ζήτ. ἐν τῷ, Σισύρα. Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ.

*Σισυροδύτης, ου, ὁ = σισυρνοδύτης.

Σίτειρος, ὁ, = Σιτώρα, Ἡσύχ. (υ-υ)

*Σιτυροφορέω, Φορῶ σιτύραν, (κουζινάρω, γουνάρω), ἐκ τοῦ

Σιτυροφόρος, ὁ, ἡ. (σιτύρα, φέρω). καὶ »Σιτυρνοφόριον« Ὁ σιτύραν φορῶν, Ἡρόδοτ. ζ'. 67. »Πάντως δὲ, σιτυροφόροις ἔσανα.

Σίτυς, υος, = Σιτύρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 122. (υ-υ)

*Σιτυφλόης, ου, ὁ. Ἀπόγονος Σιτύφου· ἐν γένει, Κορίνθιος.

*Σιτυφίζω, (Σίτυφος). Πράττω ὡς ὁ Σίτυφος, ἔστι, δολίως καὶ πανούργως.

Σίτων, ὁ. Φυτόν τι τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου οὗτος ὁ σπόρος εὔχρηστός ἐστι καὶ εἰς καρύκευσιν τῶν φαγητῶν, καὶ εἰς τὴν ἰατρικήν· ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Sium amomum. Διοσκ. 3, 164.

Σῖτα, ἐκ τοῦ σῖτος, ἀνώμαλον πληθυντικὸν, ταὐτὸν τῷ, Σιτία, εἰς τὸ πεζόν. Τροφαὶ, ἄρτοι, βρώματα, φαγητὸν, ὀψώνιον, σιτηρέσιον. Ὅρα σῖτος.

Σιτεγέρτης, ου, ὁ. (σῖτος, ἀγείρω) Ὁ συναγων τον σῖτον ἐν γένει, καὶ ἰδιωτ. ὁ ἐμβαλλων αὐτὸν εἰς τοὺς δημοσίους ἀποθήκας (Ἱστρανζῆς, ἢ Ἱστρατζῆς, Τουρκ.), Πίναξ Ἡρακλ.

Σιταγωγέω, ὦ (σιταγωγὸς). σῖτον ἄγω, μεταφορίζω, φέρω σῖτον ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, Λουκιαν. ὅθεν.

Σιταγωγία, ἡ. Ἡ φορὰ, ἤτοι τὸ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο φέρσιμον τοῦ σίτου· ἢ διὰ τῶν πλοίων ἢ ἁμαξῶν μετακόμισις τοῦ σίτου.

Σιταγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σῖτον ἄγων, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐφ' ἁμάξης ἢ ἄλλως πως· ἐξαιρ. ὁ φέρων σῖτον προμηθεύσεως χάριν· ὅθεν, »Σιτ. πλοῖα (Ἡροδ. 7, 147. καὶ Lobeck Φρυν. p. 430), ἢ »Νῆες σιταγωγοὶ, τὰ μεταφέροντα ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο διὰ προμήθειαν σίτου χαρέβια, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ζ'. 12.

Σιτανίας, καὶ, σιτάνιος, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 2. ἴσως ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, σητανίας, καὶ, σητάνιος πυρός. Ἐφετινὸν σιτάριον.

Σιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῖτος. Ὀλίγος σῖτος, ἢ ἄρτος. »Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ ἀναρίου, Ἀνθολογ. διὰ τὸ κέρμα ὀλίγου ἄρτου καὶ οἴνου. Ἡ συνήθεια λέγει οὕτω τὸν σῖτον, τὸν πυρόν.

Σιτάρκεια, ἡ. Ἡ ἐπιστασία τοῦ νὰ προβλέπῃτις καὶ νὰ φροντίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ ἐξαιρτ. στρατιᾶς τινός· ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῶν στρατιωτῶν, τὰ ὀψώνια, τὸ σιτηρέσιον. Ἰδε σιταρχία. ἐκ τοῦ

Σιταρκέω, ῶ. Μ. ἤτω (ἀρκέω). Σῖτον δίδωμι, προμηθεύω, ἢ φροντίζω περὶ τῶν σιτηρεσίων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων τῆς στρατιᾶς καὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων, εἴδω αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ταὐτὸν τῷ, σιταρχέω. ὅθεν

Σιταρκία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτάρκεια. Ἴδε καὶ, σιταρχία.

Σιταρχέω, ῶ. Σιτάρχης εἰμὶ· καθόλου, φροντίζω περὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος· ταὐτὸν τῷ, σιταρκέω. ὅθεν

Σιτάρχημα, τό (σιταρχέω). Ἡ προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων πρὸς τροφήν· ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν, σιτηρέσιον, ἢ μισθοδοσία πρὸς τὸ ζῆν· »Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεινὸν εὑπρεπέμ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 238. Stipendium Λατ.

Σιτάρχης, ου, καὶ, σίταρχος (ἄρχω). Ὁ ἐπιστατης καὶ φροντιστὴς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος, Proviantmeistor, Γερμ. avitailler Γαλλ.

Σιταρχία, ἡ (σιταρχέω). Ἡ ἐπιστασία τοῦ φροντίζειν περὶ τῆς τοῦ στρατεύματος, ἢ τῆς

πόλεως τροφῆς. Ἀρχή, δίδοῦσα σῖτον τοῖς ἐπιβάταις ἢ τοῖς στρατιώταις, Provisiontaml. Γερμ. Εὑρίσκεται ἡ λέξις καὶ = σιταρκία, καὶ μάλιστα παρὰ Πολυβίῳ πολλαχοῦ.

Σίταρχος, ὁ, = σιτάρχης.

Σιτεία, ἡ (σιτεύω). Ἡ τροφή, τὸ τρέφειν· παχύνειν τὰ ζῶα· ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. σελ. 414. καλεῖ οὕτω καὶ τὴν ἐν τῷ Πρυτανείῳ δημόσιον σίτευσιν.

Σιτέστω, = σιτεύω.

Σιτευτής, οῦ, ὁ (σιτεύω). Ὅστις σιτεύει, τρέφει ζῶα.

Σιτευτός, ὸν. Σιτευμένος, τεθραμμένος, θρεμμένος, παχύς, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Σιτεύω, Μ. εὐτω (σῖτος). Τρέφω, τρέφω ἐν ζώοις διὰ νὰ παχύνῃ, Ἡρόδ. 7, 19. Μέσως, σιτεύομαι, τρέφω ἐμαυτόν, τρέφομαι, ἤτοι τρώγω μετὰ αἰτ. ἐξαιρ. ἄρτον. Ὀδυσ. Ω, 209. »Ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσκοντο σῖτου καὶ τροφῆς μετελάμβανον, ἐσιτοῦντο, ἤτεον, ἠρίστων, ἔτρωγον. πρβ. καὶ

Σιτέω, ῶ, Μ. ἐτω (σῖτος). Τρέφω, δίδωμί τινι φαγεῖν· παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνῃ. ἐν τῷ μέσῳ σιτοῦμαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, πηγαίνω καὶ ζητῶ τροφήν, τρώγω, μετὰ αἰτ., Ἡτυχ. παρ' Ἡρόδ. πλὴν καὶ ἀπολύτως, Ἡρόδ. 1, 94. 133. ἐξαιρ. τρώγω ἄρτον.

Σιτηβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὸν σῖτον ἤτοι τὸ σπαρτὸν τρώγων, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 115.

Σιτηγέω, ῶ (σιτηγός), = σιταγέω. Σῖτον, ἢ σιτία φέρω πρός τινα.

Σιτηγονος, ὁ, ἡ (γόνος)· πιθ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 424. ὁ εἰς φαγητὸν καὶ τροφὴν τῶν ἀνθρώπων διωρισμένος· κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται »Χιλίγονοι, εἰς τροφὴν τῶν ζώων.

Σιτηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) Ὁ σῖτον ἢ σιτία ἄγων ἢ ἁμάξης κτ. ταὐτόν τῷ, σιταγωγός.

Σιτηρεσιάζω Προβλέπω τινὰ μὲ σιτία, τροφάς, ἤτοι φροντίζω περὶ τῶν σιτίων καὶ τῆς τροφῆς τινος, αἰτ. Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 37. ἐκ τοῦ

Σιτηρέσιον, τὸ· ταὐτόν τῷ, σιτάρκεια. Τὸ ἐφόδιον, ἡ τροφή, καὶ ἐξαιρ. τῶν στρατιωτῶν, ὁ μισθὸς αὐτῶν, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. β'. 3. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Σιτηρέσιος, ία, ον, = σιτηρός.

Σιτηρός, ά, όν (σῖτος). Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος, ὁ εἰς σῖτον ἀνήκων. 2) ἀνήκων εἰς ἐφόδιον, εἰς τροφήν· ἢ ἐπιτήδειος εἰς τροφήν, ἐδώδιμον. 3) »Τὰ σιτηρὰ καὶ »Τὰ σιτώδη, τὰ εἰς σῖτον ἀνήκοντα σπέρματα ἢ γεννήματα, τὰ μεταξὺ τῶν σπαρτῶν ἤτοι τῶν γεννημάτων ἀριθμούμενα. 4) »Ἀγγεῖον, ἢ, Μέτρον σιτηρέσιον, ἀγγεῖον διὰ σῖτον, ἢ μέτρον, δι' οὗ μετρῶνται τὰ γεννήματα.

Σίτησις, εως, ἡ (σιτάω). Τὸ τρώγειν, τροφὴν λαμβάνειν· καὶ ἡ καθημερινὴ τροφή, τὸ καθ' ἡμέραν φαγητόν· τὸ φαγεῖν αὐτό, Ἡρόδ. 3, 23. 4, 17. 2) »Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις, τὸ τρώγειν καθ' ἡμέραν ἐν τῷ πρυτανείῳ, Πλάτ. 3) ὁ Ζώσιμος λέγει »Σιτήσεις καὶ τὰς τῶν Ῥωμαίων annonas.

Σιτητός, ἡ, όν (σιτέω), = σιτικός, ἀμφ.

Σιτίζω, Μ. ἴσω (σῖτος). Σῖτον, ἤτοι φαγητὸν παρέχω, χορηγῶ, δίδωμί τινι φαγεῖν, τρέφω, παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνῃ. τινά τι, ἢ, τινά τινος, ἀλλὰ καὶ τινά τι, Σεν. Συμπ. 4, 9. σιτέω, καὶ σιτεύω. Μέσως, τρέφω ἐμαυτόν, ἤτοι τρώγω, τροφῆς μεταλαμβάνω, μετ' αἰτ. »Πρώϊας σιτίζεται, Θεόκρ. 4, 16.

Σιτικός, ἡ, όν· καὶ, σίτινος, ίνη, νον (σῖτος). Πᾶν ὅ,τι καθόλου ἀνήκει εἰς σῖτον, ἢ εἰς γεννήματα, ἢ εἶναι ἀπὸ σῖτον ἢ γεννήματα· οἷον »Τῶν σιτίνων τὰ κρίθινα ἄχυρα, ἀφ' ὅλων τῶν γενημάτων τὰ κριθινα ἄχυρα, Γεωπον. »Σιτικὴ ἐξαγωγή, τὸ ἐκβάλλειν γεννήματα, σιτάρια καὶ φέρειν αὐτὰ εἰς ξένους τόπους, Πολύβ. (-υυ)

Σιτίον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σῖτος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς »Σιτία, τὰ, βρώματα, φαγητὰ ἐκ σίτου, ἄρα ἄρτος, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. β) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ τροφή, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφία, ψαγί· ἐξαιρ. τῶν ἀνθρώπων, ἀντιδ. τῷ, »χόρτος, φαγὶ διὰ τὰ θρέμματα. Ἀριστοτ. Ἱστ. β'. 2. »Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πιπὶ καὶ τὰ σιτία πλεῖω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ συμμετρα, καὶ ποιεῖ, καὶ αὔξει, καὶ σώζει. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 19. »Τοῖς μάλα ἐπουδαιμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι· ὁ αὐτ. »Σῖτα προσφέρεσθαι Πλουτ. »Σῖτα προσάγεσθαι. Λουκιαν. »Ἀποσχόμενον σιτίων καὶ Ξενοφ. Λακ. »Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δαπάνημα, ἐφόδιον (Κομπάσια, ζαχαρίς, προβιζιόν, προβιάν), Θουκυδ. »Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία· ἢ καὶ ἡ δημόσιος σίτησις ἐν τῷ πρυτανείῳ. ὁ) = σῖτος, σημ. β'.

*Σίτισις, εως, ἡ (σιτίζω), = σιτισμός. (-υυ)

*Σίτισμα, τὸ (--υ) καὶ

Σιτισμός, ὁ (σιτίζω). Τὸ τρέφειν τινά, ἢ παχύνειν ζῶόν τι.

Σιτιστής, οῦ, ὁ (σιτίζω), = σιτευτής, Γλωσσ.

Σιτιστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σιτίζω, Θραμμένος, κτ. ὡς τὸ σιτευτός.

*Σίτλα, ἡ. Εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ Λατ. situla.

Σιτοβόλιον, τὸ· καὶ, σιτοβολών, ῶνος, ὁ· καὶ, σιτοβόλειον, καὶ, σιτόβολον, τό (βάλλω). Τόπος, ἢ δοχεῖον, ἔνθα ἀναποτίθεται ὁ σῖτος, ἀποθήκη (ἀμπάρι), Ῥογές, Γένεσ. μα'. 56. Γεωπον. ιγ'. δ'. 5. ἔνθα ἐν β'. 27. κεῖται ἔτι καὶ »Σιτοβόλον, τὸ· καὶ, σιτοβόλειονα. πρβ. Βολεών.

Σιτοδαισία, ἡ (δαίω, 2.). Διανομὴ σίτου, ἢ ἄρτου, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 7, 45., ἔνθα καὶ νῦν ἡμαρτημ. ἀναγιν. σιτοδοσία.

Σιτοδεία, ἡ· Ἰων. σιτοδείη (δέομαι). Σπάνις, ἔλλειψις ἢ ἔνδεια σίτου, ἄρτου, καθόλου, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, λιμός, πεῖνα, Ἡρόδοτ. α'. 22. 94. ὅθεν

Σιτοδέομαι, ἀντὶ σίτου δέομαι. Πάσχω ἔλλειψιν σίτου, ἄρτου, ἢ καθόλου τροφῆς, Θουκ.

Σιτοδόκη, ἡ· ταὐτόν τῷ, σιτοβόλιον, Πολυδ. Σχολ. ἐκ τοῦ

Σιτοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Σῖτον, ἄρτον, ἢ ἄλλην τροφὴν δεχόμενος, χωρῶν, ἐμπορίεχων, ἢ φυλάττων, ταμιεύων.

Σιτοδοσία, ἡ (δίδωμι). Δόσις, χάρισις, ἄνευ πληρωμῆς, σιταρίου τροφῶν, εἰς τοὺς λαούς, μοίρασις αὐτῶν.

Σιτοδοτέω, ῶ. Μ. ήσω. Σῖτον δίδωμι, χαρίζω, ἢ μὲ σῖτον, ὡς τὸ, διανέμω, καθόλου προμηθεύω, σιτομετρέω.

Σιτοδοτης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ἢ διανέμων σῖτον, ὡς τὸ, σιτομέτρης, Συνεσ.

Σιτοδοχεῖον, τό, = σιτοδόκη. ἐκ τοῦ

*Σιτοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). = σιτοδόκος.

Σιτοθήκη, ἡ (θήκη), ταὐτόν τῷ, σιτοδοχεῖον. ἀμφ.

Σιτοκαπηλεύω (σιτοκάπηλες). Σῖτον πωλῶ, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια, ζωοτροφίας Πολυδ. ζ'. 18.

Σιτοκαπηλία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ σιταρίου, ἢ ζωοτροφιῶν πραγματεία, ἐμπορία, ἢ τοῦ σίτου πωλητεία. καὶ

Σιτοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ διὰ σίτου ἐμπορευόμενος, ὁ σιταρίων πωλῶν, σιτοπώλης

Σιτόκουρος, ὁ, ἡ (σῖτος, κείρω). Σιτάριον τρώγων· ἰδιαιτ. ὁ ἐπὶ ματαίῳ τῶν ἄρτων τρώγων, ὁ ἀνωφελὴς καὶ μηδενὸς ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τροφόμενος, Μένανδρος παρ' Ἀθην. ς'. σολ. 248. »Ὀκυηρός, πάντα μέλλων, στόκουρος, ἄζηλος, ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι.

Σιτολογέω, ῶ (σιτολόγος). Σῖτον λέγω, συλλέγω, συνάζω τροφὰς σιταρια, ἢ καθόλου, συνάζω ἐν πολέμῳ εἰς ξένον τόπον, στέλλων ἱππεῖς, τροφὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἢ σῖτον διὰ τοὺς στρατιώτας. Fourrager, Γαλ. »Τὴν χώραν σιτολογεῖν, συνάγειν τὰ σιτάρια ἀπὸ τινος τόπου, Πολυβ. γ'. 101. ὅθεν

Σιτολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τοῦ σίτου, ἢ χόρτου. 2) ἡ φορά, σύναξις ζωοτροφιῶν.

Σιτολόγος, ὁ, ἡ (σῖτος, λέγω). Ὅστις συνάγει σιτάρια καὶ φροντίζει περὶ τῆς ζωοτροφίας τῶν στρατιωτῶν, ἢ πόλεώς τινος, ἢ περὶ τοῦ χόρτου τῶν ἵππων, Fourrageur, Γαλ.

Σιτομετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σῖτον μετρῶ, διαμοιράζω τὸν σῖτον, καὶ ἐν γένει τὰς ζωοτροφίας κατά τι διωρισμένον μέτρον (δίδω, ἢ μοιράζω τὰ ταΐνια). »Σιτομετρεῖν τινάν, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας, ἔστιν παρὰ Πολυβ. Μέτ. »Οἱ στρατιῶται σιτομετροῦνται, λαμβάνουσι κατὰ τὸ μέτρον τὰς τροφὰς αὐτῶν. 2) ἐκτελῶ τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου, σιτομέτρης εἰμί. ἐκ τοῦ

Σιτομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ὁ τὸν σῖτον μετρῶν, ὅς τις μετρᾷ καὶ διαμοιράζει, ἤτοι διανέμει κατὰ τὸ μέτρον τὸν σῖτον, ἢ ἐν γένει, τὰς τροφὰς (ὅστις μοιράζει τὰ ταΐνια). 2) ὁ ἄρχων, ὅς τις ἐπιτρέπει εἰς τὸ νὰ ὦσι τὰ μέτρα τοῦ σίτου δίκαια καὶ σωστά, Ἀριστοτέλ. πολ. δ'. 15. 6.

Σιτομετρία, ἡ. Τὸ μέτρημα καὶ ἡ διανομὴ τοῦ σίτου ἢ τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χορτου (ἢ μοίρασις τῶν ταϊνίων.) 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου. 3) καὶ αὐτὸ τὸ σιτομέτριον, ἤτοι τὸ μετρηθὲν ἀπὸ τὸν σῖτον, ἀπὸ τὰς ζωοτροφίας, βρώματα (τὸ ταΐνιον), Διοδωρ. Σικ. β'. 41.

Σιτομέτριον, τό. Ὁ μεμετρημένος καὶ εἰς τροφὴν διδόμενος σῖτος· τὸ ὡρισμένον ταΐνιον, ἢ διωρισμένη ζωοτροφία, τὰ τεταγμένον μέτρον τοῦ σίτου, τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χορτου, dimensum, Μάρκ. Εὐαγγ. ιβ'. 42.

Σιτομετρον, τό· ταὐτόν τῷ, σιτομέτριον, Πλούταρχος.

Σιτομνημονέω, ῶ (μνήμων), = σιτομετρέω, Γραμματ. Ἡσύχ. »Σιτομνημονεῖον, ἀντὶ τοῦ, τὰ σῖτα μετρεῖν· παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα.

Σιτονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ τὰ σῖτα νέμων, ὁ τὸν σῖτον, τὸ ταΐνιο, ἢ τὴν τροφὴν, τὰς ζωοτροφίας διδούς, ἢ διανέμων, Σοφοκλ.

Σιτοποιέω, ῶ Μ. ήσω (σιτοποιός). Ποιῶ, ἑτοιμάζω τὸν σῖτον, ἀλέθω αὐτὸν, κτλ. ἐπὶ δὲ ἀλεύρι, ἄρτον, τροφήν, βρώματα, φαγητὰ ἑτοιμάζω· τινί, δίδωμι τροφὴν, ψωμίζω, τρέφω τινά, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 2. »Ἀλχμαλώτους οὐκ ἂν φυλάττειν τούτους ἡμᾶς δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν τούτους. Μέσ. »Σιτοποιέσθαι, ἑτοιμάζω ἄρτον, τροφὰς, βρώματα διὰ τὸν ἐμαυτόν μου· ἢ σιτοῦμαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, τρώγω, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ς'. 19. »Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη κοιμᾶσθαί τε ἀμφοτέρους· ἀλλ' ἐν ζ'. β'. 11. »Χειρομύλας, εἰς σιτοποιησόμεθα, σημαίνει τὸ, ἀλέθω, ἑτοιμάζω ἄλευρον διὰ νὰ κάμω ἄρτον διὰ τὸν ἐμαυτόν μου· ὅθεν

Σιτοποιία, ἡ. Ἡ ἑτοιμασία καὶ κατασκευὴ τοῦ σίτου, τοῦ ἀλεύρου, τοῦ ἄρτου, ἢ καθόλου τῶν φαγητῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 21. »Ἡ ἐκ τοῦ κριθοῦ σιτοποιία, ἢ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, ἀρτοποιία ὅθεν

Σιτοποικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς σιτοποιίαν. »Ὄργανον, σκεῦος σιτοποικὸν (Ξενοφ. Οἰκον

β', 7 καὶ ρ.), ὄργανον, ἢ σκεῦος ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν σίτου, ἄρτου, ἀλεύρου, φαγητῶν.

Σιτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν καὶ ἑτοιμάζων τὰ σῖτα ἤτοι τὰ φαγητά, τὴν τροφὴν τὸ ἄλευρον ἐκ τοῦ μύλου καὶ ὁ ἀλέσων τὸν σῖτον, ἢ κατασκευάζων τὸν ἄρτον, ἀρτοποιός, ἀρτοκόπος, Ἡρόδοτ. γ'. 150. 7, 187. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῷ θηλ., ἡ σιτοποιός.

Σιτοπομπεία, καὶ -πία, ἡ (ἄρτος, πέμπω). Ἡ ἀποστολή, καὶ μετακόμισις τοῦ σίτου· ἔτι δὲ καὶ ἡ συντροφευσις, ἤτοι ἡ συνοδία αὐτοῦ καὶ ἀσφάλεια, Δημοσθ. convoi, escorte.

Σιτοπομπεῖον, καὶ, σιτοπόμιον, τό· ταὐτόν τῷ, σιτοπομπεία, Διοδ. Σικ. ἀμφ.

*Σιτοπομπία, ἡ, καὶ

*Σιτοπόμπιον, τό, = σιτοπομπεία.

*Σιτοπονέω (σιτοπόνος), = σιτοποιέω.

Σιτοπονία, ἡ, = σιτοποιία. Φίλ. γ'. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. πγ'. ἡ ἑτοιμασία καὶ παρασκευὴ τῶν φαγητῶν.

Σιτοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω), = σιτοποιός.

*Σιτοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω), = σιτοπώλης. (α)

Σιτοπωλάω, ῶ. Σῖτον πωλῶ· καὶ μετὰ Γεν. ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια. ἐκ τοῦ

Σιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σῖτον πωλῶν, σιτεκάπηλος.

Σῖτος, ὁ. Τὸ σιτάριον, ὁ πυρός· τὸ πρῶτον ὅλων τῶν γεννημάτων καὶ καρπῶν, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· Ἡρόδοτ. α'. «Σῖτος δὲ σφι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλιεσμένου». Θουκυδ. η'. «Σῖτον ἐνεβολήν, ὅταν ὁ στάχυς τῆς καλυκὸς ἐκφύσας, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδεται τὰ σπέρματα. Φωτ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ χόρτον αὐτοῦ, ἤτοι τὸ σπαρτόν· Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ς'. ι'. καὶ ε'. γ'. 8. «Φθείρειν τὸν σῖτον». Καλεῖται ἔτι καὶ ὅλοι οἱ καρποί, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· ἔτι δὲ ὁ ἐκ τούτου κατασκευασμένος καὶ ἡτοιμασμένος ἄρτος, καὶ τὸ ἄλευρον, Ξενοφ. Κυρουπ. ὁ. ε'. ι'. «Πέμπεται τοῦ πεπεισμένου σίτου τὸ ἥμισυ». καθόλου τροφή, φαγητόν, τὸ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖον, συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτ., καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὡς τὸ σιτίον ἀπαραλλάκτως ἐπὶ τροφῆς ἀνθρώπου, ὅθεν καὶ γενικ. ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, ωσῖτον ἔδοντες, Ὀδ Θ. 222. Ι, 90. Κ, 101. συνήθ. ἐπὶ τροφῶν, κατεσκευασμένων ἐκ σίτου, ἄρτος, ἄλφιτα, ζυμαρικὰ καὶ τὰ παρ. αὐτοῖς ἐκ κρέατος, ὅθεν, ωσῖτος καὶ κρέας, Ὀδ. Ι. 9. Μ, 19. Ο, 334. Χ, 21. καὶ ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων, οἵτινες ἔτρωγον μόνον κρέας, ἔλεγον. «Οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον». Ἡσ. Κ. 148. λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, αὐτὰ τοῦ, χόρτοι, τροφή, ὡς παρὰ Ξεν. Κ Π. 8, 1. 14. «Ἵππος σῖτον ἐνεβαλών, δηλ. χόρτον· καὶ ἐν Ἱππ. 4, 1. «Τοῦ ἵππου τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φατνίης» καὶ κατωτέρω. «Ὅταν (ὁ ἵππος) ἐπὶ τὸν σῖτον ἀπήγεται». ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ αὐτ. Οἰκον. 17, 10. «Εἰ ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα, καταστρίψας αὖτε πάλιν, τοῦτο γίνεται σῖτος· τῇ γῇ», τροφὴ δηλ. λέγεται δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν ὡς βρῶμα εἰκοτέον τῷ, ποτῶν, ὅθεν, ωσῖτος οὐδὲ ποτή.», Ὀδ. Ι, 87. Κ, 58. Ὶλ. Τ, 306. ἡ καί, σῖτος καὶ οἶνος, Ὀδ. Γ, 479. Ξ, 48. Τ, 312. 378. Ὶλ Ι, 706. Τ, 161· καί, σῖτος καὶ μέθυ, Ὀδ. Δ, 745. Η, 265. Ρ, 533. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σῖτά καὶ ποτὰ (παρ' Ἡροδ. 5, 34. 65.)», φαγητὰ καὶ πιστά. «Σῖτος καὶ σὺν (Ὀδ. Υ. 130. Ὶλ. Ω, 129)», φαγὶ καὶ ὕπνος· ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 235. ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. καὶ ἐπὶ ποιχέος, πολτώδους ποτοῦ, τοῦ, κυκεών. «Ἀνέμιγε δὲ σίτῳ φάρμακα», ἐπὶ τῆς Κίρκης. Παρ' Ἡροδ. 4, 17. «Σῖτον καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται. 2) παρ' Ἀττ. καὶ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου λείψανα τῶν φαγητῶν διὰ τοῦ ὀφεδρῶνος, τὰ περιττώματα· ὡς καὶ τό, σιτίον. — 3) Καλεῖται ἔτι σῖτος καὶ ἡ διδομένη πρόσοδός τινι εἰς τροφήν, ὁ τεταγμένος μισθός, ἤτοι τὸ σιτηρέσιον, Δημ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόκος, Ἀππιαν. Οἱ Ἀττ. ἔχουσιν οὐχὶ σπανίως τὸ ἀνώμ. πληθ. σῖτα, τά, ὅπερ καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ 4, 128. 5, 34. 65. 7, 21. εὑρηται· ὅμως ἐνίοτε, τὸ σῖτον, δὲν ὑπάρχει, Porsn. Εὐρ. Μηδ. 494. Schaef. Σοφ. Ἠλ. 1266. Παρ' Ὁμ. εὕρηται μὲν ἅπαξ ῥητῶς τὸ ἑνικόν, Ὀδ. Τ, 61, τὸ δὲ οὐδέτ. οὐδέποτε, καὶ λοιπὸν ἤθελεν ἦναι μωρία τὸ νὰ θέλῃτις ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ τι καὶ ἐναντίον ὅλης τῆς λοιπῆς χρήσεως τῆς γλώσσης.

Σιτόσκελτον, τό· ταὐτόν τῷ, Αἰγίλωψ. Ἐν τῷ τοῦ Διοσκορ. δ'. 139. παραρτήματι κεῖται σιτόσπελες. ἴδε σιφώνιον.

Σιτόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος μετὰ σίτου, σπαρμένος μὲ σιτάριον, Διονύτ. Ἁλιε.

Σιτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω), = σιτοποιός. «Μύλη σιτουργίου», ὁ ἄλευρον ἐργαζόμενος μύλος, Βυζάντ. γ'. ί. 10.

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σῖτον, ἢ ἄρτον τρώγων· ὁ τρώγων σιτάριον ἢ ψωμίον, Ὀδ. Ι, 191. Ἡροδ. 4, 109. συνήθης ἐπωνυμία τῶν ἀνθρώπων, τῶν σῖτον ἐδόντων. (α)

Σιτοφόρον, τό, προσυπακουομ. ἀγγεῖον. Ἀγγεῖον, δοχεῖον, ἐν οὗ φέρεται ἄρτος, ἢ φαγητά, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐμβάλλονται σιτία, καλάθι· σύδετερον ἐκ τοῦ

Σιτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῖτον φέρων, παράγων, γεννῶν. «Γῆ σιτοφόρος», τόπος, εἰς ὃν γίνονται πολλὰ σιτάρια. 2) καθόλου δέ, ὁ πολλὴν τροφὴν ἢ φαγὶ φέρων, κουβαλῶν, μεταφέρων· καὶ ἐπὶ ἀχθοφόρων ζώων παρ' Ἡροδ. 1, 80. 3, 154. 7, 125.

Σιτοφυλακεῖον, τό (φυλακή), Τόπος, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττεται ὁ σῖτος, σιτοβολών.

Σιτοφύλακες, οἱ (φύλαξ). Ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ τις, ἥτις ἐπιμελεῖτο, ὅπως ὁ σῖτος ἀκαίμως πραθήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα, καὶ οἱ ἄρτοι. Φωτ. εἶχον δ' οὗτοι τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ σημειῶσι τὸ σιτάριον, ὅσον ἐφέρετο εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ προσέχωσιν ἐπάνω εἰς τοὺς σιτοπώλας, διὰ νὰ πωλῶνται τὸ σιτάριον, τὸ ἄλευρον καὶ ὁ ἄρτος κατὰ τὸ διορισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρον καὶ ζύγι, Λυσίας, σελ. 732. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην παρ' Ἁρποκρατίωνι ἦσαν ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὰς τρεῖς σιτοφύλακες, εἶτα δὲ 10 ἐν τῇ πόλει, καὶ 5. ἐν τῷ Πειραιεῖ.

Σιτοφυλακέω, ῶ. Σιτοφύλαξ εἰμί, Ἀππιαν. καθόλου, φυλάττω τὸν σῖτον. ὅθεν

*Σιτοφυλακία, ἡ. Ἡ ἀξία, τὸ ἀπαγγελμα τῶν σιτοφυλάκων.

Σιτοφυλάκιον, τό· ταὐτόν τῷ, σιτοφυλακεῖον.

*Σιτοφύλαξ, κος, ὁ. Ὁρα σιτοφύλακες.

Σιτόχρους, καὶ συναιρ. σιτόχρους, ὁ, ἡ ἰχρόα, σῖτος). Ὁ σίτου χρῶμα ἔχων, ξήριος ὡς τὸ σιτάριον. Δίκτυ. Robous.

Σίττα, ἡ, σίττε. Ἐπιφώνημα ποιμενικὸν, ἐπισπευστικὸν καὶ παραλειπτικὸν τῶν ὀρεμμάτων, καὶ ἰδίως. τῶν προβατοβοσκῶν, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως ὁρκίζει εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, ἢ καὶ εἰς ἓν αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἤτοι διὰ νὰ κάμωσιν αἰτὰ προσεκτικὰ καὶ νὰ τὰ ἐγκαρδιώσωσι, χέ! Θεοκρ. 8, 60. ἢ διὰ νὰ σκιάξωσι καὶ φοβίσωσι, ὅτε ἐπεφέρετο ἢ ἀπό, Θεοκρ. 5, 3. 100. «Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρήνης σίττ' ἀμίδεσο. ἢ διὰ νὰ ἐλεύσωσι καὶ νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτούς, πα!, ὅτε ἐπεφέρετο ἢ πρὸς μετ' αἰτ., Θεοκρ. 4. 46. ἐλέγετο καὶ, ψίττα· ψίττα· (ἀναρμβ συγγεν. τοῦ σίζω, 2. ὅμως μᾶλις ἔχον, ὡς τινὲς θέλουσι, συγγένειαν τῷ Λατ. cito.)

*Σιττάκη, ἡ (- υ -) καὶ

Σιττακός, ὁ· μαλακωτέρα προφορὰ ἀντὶ, ψιττακός· καὶ «Σίττας, ὁ» παρ' Ἡσυχίῳ, (καὶ «Σιττάκη, ἡ» παρὰ Φιλοστοργίῳ γ'. 11.) Ψιττακός, παπαγάλλος.

*Σίττας, ὁ, = σιττακός.

*Σίττε, ἴδε σίττα.

Σίττη, ἡ. Ὄρνις ποιός, ὀρνεοκολάπτης, Sitta. Λατ.

*Σιττύβη, ἡ. Δερμάτινος στελὴ, τὸ μιερὸν ἱματάριον, Ἡσυχ. Ὁ Φώτ ἑρμην. τὸ, σίττυβα, διὰ τοῦ, δερμάτια.

Σίττυβος, ὁ, = κίκιτβον, λοπάς, ἔτι δὲ = σιττύβη. 2) ἴσως δὲ καὶ = πλόκιμος.

Σίττω, Μ. ξω, πέλλ' ἀμφίβολοι λέξεις, ἐκ τοῦ ὁποίου εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. παρὰ Θεοκρίτ. ς'. 10. «Σίξα δ' ὑλακτεῖν καὶ τὰ κυνία, ἀλλὰ καὶ οὗτος εἶναι μόνον εἰκασία τοῦ Ruhnken· πλὴν ὑποτέτον καὶ ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ ὀρθότης αὐτοῦ, δὲν ἀπαιτεῖ οὗτος ὁ ἀόρ. τὸ νὰ σχηματισθῇ ἐκ ῥήματος ἀνηκούστου, ἀλλ' ἠσχηματίσθη πλὴν ὀρθῶς ἐκ τοῦ σίζω, καὶ δηλοῖ, σκιάζω ἢ πτοῶ μὲ τὰ σκυλία.

Σιτώ, οῦς, ἡ (σῖτος). Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ὡς ὁτέρα τοῦ σίτου.

Σιτώδης, εος ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Σίτου εἶδος ἔχων, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου ὢν· ὅμοιος σίτῳ, ἴδε καὶ σιτηρός, 3.

Σιτών, ῶνος, ὁ (σῖτος). Ἀγρὸς, χωράφιον ἐσπαρμένον μετὰ σίτου· καθόλου, χωράφια μὲ σιτάρια σπαρμένα, Πλούταρχ σελ. 78.

*Σιτωνέω (σιτώνης). Σιτώνης εἰμί· ἀγοράζω, φωνίζω, ἢ συναγοράζω, ἀγοράζω ὅλον τὸ σιτάριον.

Σιτωνή, ἡ, = σιτωνία, ἀμφ.

Σιτώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ σῖτον ὠνούμενος, ὁ σῖτον ἀγοράζων καὶ ἀποτιθέμενος· ὅστις ἀγοράζει τὰ σιτάρια, καὶ ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου (κομμισσάριος, ἀγοράζων σιτάρια διὰ τὰ στρατεύματα, Ἰστριανιτζής).

Σιτώνησις, ως, καὶ

Σιτωνία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ σιτώνου. 2) ὠνητις, ἀγόρασις, συναγόρασις τοῦ σίτου. 3) φωνισμένον, συναγορασμένον σιτάριον. «Ἀνασταμένων σιτωνίας πλουσίως», Ἐπίγραφ. Χαιδλερ. 18., ἠγορασμένος σῖτος.

Σιφάϊος, αία, αῖον. ἢ «Συφαῖος», Λουκιαν. Λεξ «Ἄρτος σιφαῖος, ἑρμην. διὰ τοῦ, Silignus, σιλίγινος, ἀμφ. ἴσως ἐγράφη ποτὲ «Σιπυαῖος, ἢ Σίβαιος. ἴδε ἐν τῷ, Σιπύα. Ὁ Σουΐδας ἔχει, «Σιλφαῖος ἄρτος», ἄνευ ἑρμηνείας τινός.

Σίφερος, ὁ, = Σίπαρος. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 2. (υυυ)

Σιφλός, ἡ, όν. καὶ κατ' ἐπέκτασιν σιπαλίς. Ὁ ἔχων σωματικόν τι ἐλάττωμα, κολοβός, κατάπηρος (σακάτης), βλαβλαμμένος. 2) ἐξαιρέτως ἐλλιπὴς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐλάττωμα ἢ μῶμον, ψηγάδι ἔχων εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ὁ βλεφαρίζων, ἢ τυφλὸς, Ἰακ. Α. Β, σ, 662. πρβ. σιφιὸς γ) καὶ, πτωχὸς πόδαρα, ἐλλιπὴς κατὰ τοὺς πόδας, σακάτης, κουτζαμάνος, κουτζὸς, Βυζ. Ἀπ. Γ. 1, 204. ὅθεν δ) καθόλου, ἄμορφος, δύσμορφος, ἄσχημος, ὡς καὶ τό, ἐπίσφλος· καὶ γενικώτερον ἔτι, ἐπίφοβος, μωμητός. πρβ. σίφλος καὶ τὰ κατωτέρω ἐκ τῶν συγγραφέων. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ, τοῦ, κακὸς, ἐπίμωμος, πηρὸς, αἰσχρὸς, μωρὸς, μωμητός· ὅς τις ἔτι ἔχει. «Σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. Σιφλοῦν, μωμᾶσθαι, αἰσχύνειν, πηροῦν, βλάπτειν». Ὁ Ἐτυμολόγ. Σιφλὸς, πλεονασμῷ τοῦ φ. καὶ κυρίως ὁ ἐσιωπημένος τοὺς ὀφθαλμούς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. Ὶλ. Ξ, 142. «Ὅθεν δὲ ἐσιφλώσειεν, ὅπου ὁ μὲν Σχολ. πρμην. διὰ τοῦ, τυφλώσειεν, ἐπίφοβον ποιήσειεν, ἢ κακώσειεν. σίφλος γὰρ καλεῖται ὁ φόβος· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ

τοῦ, ἀφανίσειεν, μωμήσειεν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐκκλύσειε, μωμητὸν ποιήσειε, ἢ βλάψειε· ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ μέμψειεν, ἐκφαυλίσειεν· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἐκκίσειεν, ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειε· καὶ πόλιν «Σιφλὸς, ὁ εἰδεχθὴς, ὅτι παρὰ τὸ Σίπαλος ταὐτὸν τοῦτο σημαίνων, λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, ὁ ῥάθυμος, χαῦνος, ζοφός. 2) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς, προκύπτει καὶ ἡ συγγενὴς, κενὸς, ἄδειον, κούφιος· ὅθεν ἐπίλ. τοῦ νάρθηξ, τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν Εὐστάθιον οἱ Λύκιοι ἔλεγον, «Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντὸς, κενὸς (κούφιος), ὑπειδὴ καὶ ὁ νάρθηξ ἐσωτερικῶς κούφιος ἐστὶν ὡς ἡ ἀκτή, ἤτοι ἡ Κουφοξυλιὰ καὶ τὸ Βούζιον, ὃ ἔστιν ἔχων ἀπαλὴν τινὰ ἐντεριώνην. Ἄρα, φαίνεται παρ' Ἡσυχ., ὅτι τὸ «Σιφνὸς, κενὸς· καὶ, σιφνόω, κενῶ, ἔστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σιφλὸς, καὶ, σιφλόω, καὶ σιφλόω. Καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Λυκόφρονι «Σιφνεύειν, ἐ ἀπαλαῦ, καὶ χαμαιρυῆ, τὸ τυφλοπόντικον (ζωάριον ὀρύττον τὴν γῆν), ἕνεκεν τοῦ ἐλαττώματος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. β) κατ' ἰδιαιτ. σίκχορον, ἐπὶ κενοῦ, ἀδείου στομάχου, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀποφ. παρ' Αθ. σελ. 344. Ε. (ἵνα οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ φίλος) καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλ. γ'. 183. ἀντὶ τοῦ, ὁ πεινῶν, πεινασμένος, καὶ ἀδηφάγος, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, κενὸς, διότι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σίφων, Λίχνος· ὁ αὐτὸς ἑρμην. ἔτι τὸ «Σιφῶμαι, διὰ τοῦ, Τ, ἤτοι, ὅτε καὶ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς πρωτότυπον τὸ «Σίφω, ἢ σίπω, ὅπερ σημαίνει τὸ, κενόω· ὅθεν καὶ τὸ, σίφων, τὸ κενὸν καὶ κούφιον σῶμα ἢ ὁ κενὸς κάλαμος· καὶ τὸ, σιφόω, σιφῶμαι, κενὸς γίνομαι, ῥιζόομαι, τήκομαι. Μετὰ τούτου συγγενὲς ἐστὶ καὶ τὸ «Σομφὸς, κενὸς, κούφιος, μαλθακὸς, σπογγώδης, ἀραιός. Ἂν τὸ «Σιφλὸς ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, Καταγέλαστος, ἢ Ἀξιογέλαστος, ἄξιος σκώμματος καὶ χλεύης, ἐμπαιγμοῦ, ἄτιμος, ἐπίφοβος, μωμητός· τότε πρέπει νὰ ἀναλαβόμεν τὴν ἰδέαν τοῦ. Δύσμορος· καὶ ἐπεμένως ἔτι τὸ «Σίφλος, ὃ σημαίνει, σκῶμμα, χλεύη, φόβος, ἐμπαιγμὸς, περίπαιγμα, ὃ γίνεται εἰς τὸν δύσμορον ἢ πηρόν, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία πηρότης, δυσμορφία, ὁ μῶμος, Λυκόφρ. 1134. καὶ Heyne Ἰλ. Τ. 6. σελ. 548. (ἡ λέξις ὑπάρχει σπανία καὶ μόνον ποιητ., διαφέρουσα τῆς, σίφνος, μόνον κατὰ τὴν διάλεκτον, ἐξ ἧς σιφνόω καὶ σιφνεύ· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ τυφλὸς συνέχεται μὲ ταύτην τὴν λέξιν, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας κενὸς μετὰ τοῦ, σίφων, σιφῶμαι, σιμφόω.) ὅθεν

Σίφλος, ὁ· Ἐλάττωμα σωματικὸν· τὸ περιγέλοιον τοῦτου· ὅθεν ἐν γέλοι, περιγέλοιον, μῶμος. ἴδε πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἀνωτέρ. σιφλός.

Σιφλόω, ὦ (σιφλὸς). Κολοβόνω βλάπτω, πηρόω τινά· καθόλου, κάμνω τινὰ ῥάθυμον καὶ μισητὸν, ὥστε βλέποντές τον ἄλλοι νὰ δύωνται νὰ τὸν μισοῦσι· φέρω τινὰ εἰς δυστυχίαν· κρημνίζω εἰς ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν, Ἰλ. Ξ, 142. ὅρα σιφλός.

Σιφλώζω, (σίφλος). Περιγελῶ, μωμάομαι, ἐμπ.

Σιφνεύς (σιφνὸς, σιφλὸς). Χαμαιρυῆς, ἀσπάλαξ, σπάλαξ, τυφλοπόντικος, διὰ τὴν τυφλότητά του, Λυκ. 121. ἴδε ἐν τῷ, σιφλός.

Σιφνιάζω (σίφνος), = σκιμαλίζω, καταδακτυλίζω. Δείχνω μὲ τὸν δάκτυλον, εἰς σημεῖον ἀτιμίας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι· οὕτω δὲ καὶ «Σίφνιος ἀραβών· σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1381.

Σίφνις, ἡ, = σιπύα. Εἰς τοὺς τῆς Δήμητρος Ἀττικοὺς ὕμνους ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν τινὲς μὲν διὰ τοῦ, γῆ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, σιπύα, Πολυδ. ί. 162. «Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις, οὐ τὴν γῆν οἴονται ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ ταύτου «Σίφωνα ἔχει. ὁμῳ.

* **Σιφνός**, ἡ, όν. Ἕτερος κατὰ διάλεκτον τύπος τοῦ σιφλὸς, ὅθεν

* **Σιφνόω**, = σιφλόω.

* **Σιφῶμαι** (σίφων, σιφλὸς, 2.). Γίνομαι κενὸς, ἄδειος, ὀλιγοστεύω, γίνομαι λιγνότερος, ψιλόω, ψειρόμαι κατ' ὀλίγον.

Σίφων, ωνος, ὁ (σιφλὸς, 2.). Σῶμά τι ἄδειον, ἢ κούφιον, ὡς σωλὴν, καλάμη, π. χ. τοῦ ἀγρίου καλάμου, καὶ τ. τ. Λατ. sipho ἐξαιρτ. α) ὁ καθετὴρ, τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὸν οἶνον ἐκ τοῦ βαρελίου οἱ κάπηλοι «Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, Ἀλέξ. Ἀφρολ. β) ὄργανον εἰς πρόσφυσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς (Τουλούμπα), οὕτως τὴν κατασκευὴν περιγράφει ὁ Ἥρων ἐν τοῖς Πνευματ. σελ. 180. γ) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοειδοῦς, Ἡσύχ. ἴσως ὁ κώνωψ, ὅθεν ὁ Μελάνθ. 92, 2. ἔχει «Αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες κώνωπες». δ) ταυτὸν τῷ, τύφων, τυφὼς, Σχολ. Ἀρίτ. Διοσημ. 785. ε) ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπιστοποῦσιν. Ἡσύχ. 2) ὁ ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος. ἴδε ἐν τῷ, σιφλὸς· καὶ, σιφώνιον. (Τὸ Ἰῶτα ἔστι συνήθως μακρὸν, καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Κύκλ. 438. βραχύ.) ὅθεν

Σιφωνίζω, ἴσω, = τὸν οἶνον ἐκβάλλω οἶνον διὰ τοῦ σίφωνος ἐκ τοῦ βαρελίου ἢ ἐκ τοῦ πίθου, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 555.

Σιφώνιον, τὸ. Ὄνομα εἴδους τοῦ βρώμου (βρώμης) φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 140. Παρομοίως φέρει τὸ ὄνομα «Σίφων, καὶ, Ἀκροσπέλιον, ὁ Λίγιλωψ, καθὼς καὶ ὁ σιτόσπελος, παρ' αὐτῷ ἐν δ'. 139. Ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου Γλωσσ. φέρεται «Σίφωνα, ἢ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, avena, cicula.

* **Σίω**. Σπάνιος τύπος τοῦ σείω παρ' Ἀνακρ. πρβ. Mehlhorn σελ. 90. Herm. el metr. p 484.

Σιωπάω, ῶ. Μ. ήσω, συνήθ. σιωπήσομαι (σιωπή). Σωπῶ, σωπηλὸς εἰμι, δὲν ὁμιλῶ, Ὅμηρ. τινί, φυλάττω πρός τινα σιωπήν, Ἀριστ. Βατρ. 1134. καὶ Ξενοφ. «Σιωπῶ πρὸς τοῦτο, ἤτοι ἔτι καὶ τὸ «Σιωπήσομαι ἀντὶ τοῦ, σιωπῶ. ἔχει· καθόλου, εἰμὶ ἥσυχος, ἢ ἄφωνος, ἄλαλος, ἢ μυστικὸς, ἐχέμυθος, πρβ. σιγάω. 2) μεταβτ. ἀποσιωπῶ, φυλάττω τι μυστικόν. Μέσως, παρὰ Πολυβ. ιή. 19. ἀντὶ τοῦ, καταστιωπῶν, κελεύειν ἵνα σιωπήτε τις, δυσωπῶ τινα, Πολύβ

Σιωπή, ἡ. Σιγὴ, τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ τις, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ὅμως ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. σιωπῇ ὡς ἐπίῤῥ. ἀντὶ σιωπηλῶς, ἐξαιρτ. δὲ πολλάκις καὶ πλεοναστικῶς, «Πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, ὁηλ. ἐσίγησαν, Ἰλ. Γ, 95. Η, 92 κτ. 2) καθόλου, ἡσυχία, εὐθρυβία, ἀνάπαυσις. 3) ἐνεργ. τὸ ἀποσιωπᾶν, ὅθεν ἡ ἀποσιώπησις, ἐχεμυθία.

Σιωπηλός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -λῶς (σιωπάω). Ὅστις σιωπᾷ, δὲν ὁμιλεῖ· ὁ μετὰ σιωπῆς διάγων, ἥσυχος, εὔθρυβος. 2) ἐχέμυθος, μὴ λέγων μυστικόν τι, κρυφός.

Σιωπηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -ρῶς· ταὐτὸν τῷ, σιωπηλός, οὐχὶ δὲ τόσον εὐχρηστος τύπος, L. Dind. καὶ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 1, 9.

Σιώπησις, εως, ἡ (σιωπάω). Τὸ σιωπᾶν, ἡ σιωπή, τὸ εἶναι ἥσυχος. 2) ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς τοῦ νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ φυλάττῃ τι μυστικόν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Κ.

Σκάζω, Μ. άσω. Χωλαίνω, ἢ χωλεύω, κουτσαίνω. Ἰλ. Λ, 811. Τ, 47. «Μηρὸς σκάζων», Πλούταρχ. «Σκάσαι καὶ χωλεῦσαι», Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 679. ὁ σκάζων, ἄλλως καὶ χωλίαμβος, εἶδος στίχου Ἰαμβικοῦ, ἐξαίρ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἱππώνακτι, ὅστις ἔστι μὲν τέλειος τρίμετρος, ὅμως ἀντὶ τοῦ τελευταίου Ἰάμβου ἔχων σπονδεῖον ἢ τροχαῖον.

* **Σκαιεμβατέω**, καὶ

Σκαιοβατέω, ῶ. (σκαιὸς, βαίνω). Ἀδέξια, ἀνάρμοστα, ὄχι καθὼς πρέπει βαδίζω, περιπατῶ ἢ χορεύω· καὶ σκοτάβω, παραπατῶ· παρ' Εὐστάθ. τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Φώτιος «Σκαιεμβατεῖν, ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ «Σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κεμβατεῖνο.

Σκαιόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀριστερόθεν, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ, ἐκ τοῦ

Σκαιός, ά, όν· καὶ ἐπίῤῥ. σκαιῶς, ὅθεν τὸ Λατιν. Scaevus. Κυρίως σημαίνει, ἀριστερὸς, εὐώνυμος, λαιὸς, ζερβὸς, πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. ὅθεν ἡ σκαιὰ προσυπακουομ. χείρ, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ (τὸ ζερβὶ χέρι) παρὰ τὸ εἰωθὸς σκάζειν ἤγουν χωλαίνειν περὶ τὰς ἐνεργείας, παρ' Ὅμ. παντὸχου «σκαιᾷ, μετὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, Ἰλ. Α, 501. καὶ ἐλλιπῶς· ἐντελῶς δὲ «χειρὶ σκαιῇ, Ἡσ. Θεογ. 179. 2) δυτικὸς, κείμενος πρὸς δυσμὰς, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνικοὶ οἰκοδομοῦντες ἔστρεφον τὸ πρόσωπον κατ' ἀρκτὸν, ὥστε εἶχον κατ' ἀριστερὰν τὴν δύσιν, καὶ ἐντεῦθεν αἱ ἐν Ἰλ. τόσον συχνάκις ἀπαντῶσαι «Σκαιαὶ πύλαι», ἢ κατὰ δυσμὰς πύλη (πόρτα) τῆς Τροίας, οὐχὶ δὲ ἡ παρὰ τινες (ὡς κακῶς ἐξηγοῦντες) σκαιοῦ κτισθεῖσα· ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 295. «Σκαιὸν βίονα, εἶναι πιθανῶς τὸ δυτικὸν ἀνρωτήριον. 3) κακοῦν, δυστυχίαν προμηνύων, κακοῦ οἰωνοῦ, κακὴν σημασίαν ἢ προσκλησιν ἔχων, κακοσήμαντος (Γουρτούζης), ἐπειδὴ τὰ κακοῦ σημείου πτηνὰ ἐφαίνοντο τῷ οἰωνοσκόπῳ ἱπτάμενα ἐξ ἀριστερῶν, ἤτοι ἐκ δυσμῶν, τὰ δὲ καλοῦ οἰωνοῦ ἐκ δεξιῶν, ἤτοι ἐξ ἀνατολῆς· ὅθεν καθόλου, ἀπαίσιος, οὐ καλὸς, ἐναντίος, π. χ. ἐπὶ ἀνέμου· ἢ ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος (ὄχι κόμμοδος), ἐναντίος, ζημίαν φέρων, ὡς, «Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν», Ἡροδ. 3, 53. 4) τροπικ. ἀνάπόδος, ἀδέξιος, ὥστε ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, ὁ ἀχρεῖος καὶ οὐτιδανὸς, ἢ ἀνεπιτήδειον πολίτευμα ἔχων, ὅθεν δύστροπος, ἄψυλος, κακοήθης, δυσκολομετχείριστος, ἀμαθὴς, ἀπαρακολουθήτος, ἄχαρις, ἄγριος, ἀνόητος, ἀπαίδευτος, ἀπάνθρωπος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, «Σκαιὸν πρᾶγμα», τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβαῖνον· κυρίως δὲ, ὁ ἀμελῶς πραττων τι. «Σκαιότατος καὶ ἀδεκώτατος», Ἡροδ. 1, 129. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 908. ὁηλοῖ δὲ καὶ, ἀσύνετος, ἄπειρος, ἀμαθής. — Καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας τὸ, σκαιὸς ἀντίκειται τῷ δεξιὸς, πρβ. τοῦτο. — 5) στρεβὸς, καμπύλος, κυρτὸς, ὡς τὸ, πλάγιος, ἀντιθ. τῷ, ὀρθὸς, ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις scaevus καὶ directus· (συγγεν. τῷ, σκάζω.) ὅθεν

* **Σκαιοσύνη**, ἡ, (Σουΐδ. ἐξ Ἀριστοφ.) καὶ

Σκαιότης, ητος, ἡ (σκαιὸς, 2.). Τὸ εἶναι τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀδεξιότης· ἤτοι κακοήθεια, ἀμάθεια, ἀπειρία, ἀφροσύνη, ἀναισθησία, μωρία, κακοήθεια, ἄψυλον, ἀπαίδευτον καὶ ἄχαρι πολίτευμα, Δημοσθέν. Ὁ Ἡροδ. 7, 9. 2. συνάπτει, «ἀγνωμοσύνη καὶ σκαιότητι».

Σκαιουργέω, ῶ (σκαιὸς, ἔργον). Ἀδέξια, ἀνεπιτηδείως, ὡς χωριάτης πράττω, φέρομαι, εἶμαι ἀπαίδευτος. «Παρὰ τοὺς γονέας σκ.», ἀντὶ

πρὸς τοὺς γονεῖς, Ἀριστ. Νεφ. 983. ταὐτὸν τῷ, σκαιωρέω, ὅθεν

Σκαιούργημα, τό. ταὐτὸν τῷ, Σκαιώρημα, Ἡ ἀδέξιος, ἀνάρμοστος πρᾶξις, Τζέτζης Χιλ. γ'. σελ. 43.

Σκαίρω, Ἄλλομαι, σειρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω· τοὺς πόδας ταχέως κινῶ καὶ ἐμφερῶ, Ὁδ. Κ, 413. «Ποσὶ σκαίροντες», ταυτὸν τῷ, Σειρτῶντες, Ἰλ. Σ. 572. ὅθεν «Σκαρμός», τὸ πηδῆν, πήδημα, χόρευμα, καὶ «Σκάρτης, ὁ, ὁ, χορευτὴς, σκιρτητὴς, ἢ ταχὺς εἰς τὸ κινεῖν τοὺς πόδας, Ἡσύχ. ἴδε καὶ, Σκαρίζω. (συγγεν. τῷ, σκάζω, καὶ, σπαίρω, ἀσπαίρω).

*Σκαιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον ἑνὸς σκαιοῦ.

*Σκαίωμα, ατος, τὸ (σκαιὸς, 5.) Κυρτότης, καμπυλότης, Πολυβ.

Σκαιόω, ῶ, = σκαιουργέω, Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Σκαιωρούμενον, ταραττόμενον, ὁ δὲ Σουΐδ. Σκαιωρία, κατὰ βουλὴ· ἄλλοι δὲ ἑρμην. τό, Σκαιωρέω, διὰ τοῦ, πανουργεύομαι· καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 673. φέρεται τό, ἠΕσκαιώρησεν, ἀντὶ τοῦ, ἥμαρτεν, ἔσφαλεν, ἔπταισεν. Πιθανὸν ἐστιν. ὅτι τὸ, σκαιωρέω, καὶ τὰ ἑπόμενα παρήγωγα αὐτοῦ ταὐτόν ἐστι τῷ, Σεσωρεύω, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτοῦ· διότι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σκεύακες, σκαιούς. ἴδε καὶ, Σκαιουργέω. ὅθεν

Σκαιώρημα, τό· καὶ, Σκαιωρία, ἡ = σκαιούργημα· ἔτι δὲ, κακὴ βουλὴ, ἐπιβουλὴ, ἀπάτη, κακουργία. Παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμην· τὸ «σκαιωρίαν, διὰ τοῦ, ὀρχήσεις, χορείας, καὶ παιδιάς. Τὸν τύπον «Σκαιώρημα» ἔχει ὁ Πολυδ. ε'. 182. καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 728.

Σκαλαβώτης, ὁ. νεώτ. τύπος ἀντὶ, ἀσκαλαβώτης, Meinecke. Μέναιδρ σ. 69. Ἡσύχ. Ὁ αὐτὸς ἔχει ὅτι «Σκαλοβάτης», κλίμακι βαίνων.

Σκαλαθάρβα, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τύρβη, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ, Σκαλεύω. Ὁ αὐτὸς ὅτι τὸ «Σκαλαθαρβίαν διὰ τοῦ, ἀκηδίαν ὁ αὐτὸς ἔχει ὅτι «Καλαθάρβαν, παροιμία ἢ παροιμία.

Σκαλάθυρμα, τό (καὶ ὑποκορ. «σκαλαθυρματιον», τό) (σκαλαθύρω). Σόφισμα, ὑπερακριβὴς, κενὴ ἐξέτασις ἢ ἐρώτημα· καθέλου, παίγνιον, βωμολοχία, παίγνιον τοῦ νοὸς, κωμ. Ἀριστοφ. Νεφ. 630. ἴδε καὶ ἐν τῷ ἑπομ. ἑκατοῦ

Σκαλαθρύω· κυρίως ὡς τὸ, σκάλλω, σκαλεύω· σκάπτω· ὅθεν α) κάμνω εἰς ὑπόζητὶ τινα κοπιαστικὰς μὲν, ὅμως ἀνωφελεῖς καὶ ματαίας ἐξετάσεις καὶ σκέψεις, λεπτολογῶ. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, κτυπῶ μίαν γυναῖκα εἰς τὸν κῶλον κ.τ.τ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἐκλ. 611. ἀκολασταίνω, λαϊκὰ πλησιάζω γυναικί, συνουσιάζομαι· καὶ ἐν Νεφ. 630. τὸ παράγωγον «σκαλαθρυμάτιαν, ἀντὶ τοῦ, ἀπτεῖτμοί, χωρατάδες, κενὰ καὶ μάταια ἐρωτήματα καὶ προβλήματα, μικρὰ σοφίσματα παιδιᾶς χάριν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, σκαλεύω ἢ λαϊκὰ πλησιάζω· καὶ τὸ «σκαλαθύρωνι, διὰ τοῦ, ἀκολασταίνων. Ὁ αὐτὸς ἔχει· «Κηϊλον, κέρμι, αἰδοῖον, σκάλαθρον· ὁ Φώτ. ἔχει· «Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, Ἀριστοφάνους.

Σκάλασις, ἡ, = σκάλισις, ἀμφ.

Σκαλεία, ἡ, καὶ, σκαλτις, ἡ (σκαλεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκάλισμα.

Σκάλευθρον, τό (σκαλεύω)· *καὶ «σκάλευρον» παρὰ Πολυδ. ζ'. 22. ὅπερ ἡ κοινὴ ἔκφρασις «σκάλαθρον», παρ' αὐτῷ λεγοι. Ὄργανόν τι τῶν ἀρτοποιῶν, δι' οὗ ἀνακατόνουσι καὶ σκαλίζουσι, συνδαυλίζουσι τὸ ἐν τοῖς φούρνοις καιόμενον πῦρ, καὶ σύρουσιν ἔξω τοὺς ἄνθρακας. (ἀντὶ τῆς πρώτης λέξεως αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι «σπάλαθρον» καὶ τινα Χειρόγραφα «πάλαθρον» καὶ ὁ Ἡσύχ. «Σπάλαθρον, σκάλανθρον» ἄνευ τινὸς ἄλλης ἑρμηνείας· καὶ ὁ Φώτ. «Σπάλαυθρον, σκάλαυθρον· ἀκόμη ἓν ἄλλο χειρόγραφον ἔχει· «Σκέλευθρον, καὶ σπίλευθρον», παρὰ Πολυδ. ι'. 113. ἡ συνήθεια τοῦτο, «Σκάλαθρον» λέγει.)

Σκάλευμα, τό, (σκαλεύω). Τὸ ἐσκαλευμένον· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, σκαλεία.

*Σκάλευρον, τό, ὅρα σκάλευθρον.

Σκαλεύς, έως, ὁ (σκάλλω). Ὁ σκαλίζων, σκάπτων καὶ ἐκριζῶν τὰ σπαρτὰ, καὶ ἐξαιρέτως τὰ κακὰ λαχανικὰ, σκαλιστὴς, Ξενοφ. Οἰκον.

Σκάλευσις, εως, ὁ, ἡ (σκαλεύω), ταὐτὸν τῷ, σκαλεία.

Σκαλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ σκαλεύων, σκαλιστὴς· ταὐτὸν τῷ, σκαλεύς.

Σκαλεύω, = σκάλλω, Ἀριστοτέλ. «Ὦτα, πῦρ σκαλεύειν».

Σκαληνία, ἡ. Ἀνομοιότης, ἀνωμαλία, ἀνιστότης, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ς'. 10. ἐκ τοῦ

Σκαληνός, ή, όν (σκάζω). Χωλὸς, κουτσὸς, κλονούμενος. 2) ἀνόμοιος, ἄνισος, τυλώδης, σκολιὸς, πλάγιος. «Τρίγωνον σκαληνόν», τὸ ἀνίσους καὶ ἀνομοίους τὰς πλευρὰς ἔχον· ἀντίκειται τῷ, ἰσόπλευρος, καὶ, ἰσοσκελές· παρ' Ἱπποκρ. «Φλὶψ σκαληνὴ», ἡ πλαγία. «Ἀτραπὸς σκαληνὸς», (Ἐπίγραμ. 63. Λεων. Ταρσιν.) σκολιὰ, πλαγεῖα, καμπύλη καὶ ὄφιος δὴς ὁδὸς, ἡ κακοτόλια ἔχουσα. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ παρὰ Λατίνοις, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκάλαι» ἀντὶ τοῦ, κλίμαξ, ἀναβάθρα, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε· διότι καὶ αὕτη σκαληνὴν θέσιν ἔχει· καὶ «Σκαλώνια, καὶ «Σκαλοπατήματα» αἱ ἀναβαθμίδες, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. σκαληνοειδὴς, ὁ, ἡ· ὡς «Ὀχετοὶ σκαληνοειδέες», οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες· ἐπὶ ταύτῃ τῇ ῥήτει φαίνεται, ὅτι σκοπεύει καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγων, «Σκαληνιεῖς ὀχετοὺς», ἕνεκα

Σκαληνόω, ῶ (σκαληνός). Σκολιόν, πλάγιον καὶ καμπύλον, ἢ ἄνισον, ἀνώμαλον καὶ ἀνόμοιον ποιῶ, Πλούταρχ.

Σκαλία, ας, ὁ. Ἡ κεφαλὴ, ἢ ὁ κορμὸς τῆς κυνάρας ἢ ἀγκινάρας, (κάκτος). Θεόφρ. ς'. 4.

Σκαλιζεύω (σκαλὶς), = σκαλίζω, σκάλλω. Μὲ τὴν σκαλίδα σκάπτω, κτλ.

Σκαλίζω, ταὐτὸν τῷ, σκαλεύω, καὶ σκάλλω, Σκάπτω, σκαλίσι καθαίρω, Ἀττικ. ἀσκαλίζω.

Σκαλὶς, ίδος, ἡ (σκάλλω). Ὄργανον δι' οὗ σκαλίζομεν, σκαλίδα, ἥτοι τὴν φωτίαν, ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι, ἢ ἄλλου. 2) φιάλη, τρυβλίον, πινάκι, Ἡσυχ.

Σκάλισις, Σκάλισμα, τό, καὶ, σκαλισμὸς, ὁ (σκαλίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλίζειν, ταὐτὸν τῷ Σκαλεία, καὶ, σκαλτις, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 25.

*Σκαλιστὴρ, ῆρος, ὁ (σκαλίζω), = σκαλεύς, ὅθεν

Σκαλιστήριον, τό, = Σκαλὶς, Σχόλ. Θεοκρ.

*Σκαλλίον, τό, ὑποκ. τοῦ σκαλὶς. 2) μικρὰ φιάλη, μικρὸν πινάκι, καὶ μικρὸν ποτήριον.

Σκάλλω. Σκαλεύω, σκαλίζω, π. χ. τὴν φωτίαν, ἢ ξύω, ξέω, ἢ σκαλίσι καθαίρω, σκάπτω, κινῶ τὸ χῶμα τῆς γῆς διὰ τῆς σκαλίδος, ἀνορύττω, ἀναστρέφω καὶ ἀνοχόνω τὴν γῆν, ἐκτινῶ τὰ ζιζάνια, Θεοφραστ. ὅθεν σκαλεύω, σκαλίζω, σκαλιδεύω, σκαλαθρύω, σκάλοψ. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ. Ἐτυμολ. (συγγεν. τῷ, σκάπτω, τῷ, σκίλλω, Βουτρμ. Γραμματ. 2. σ. 299. καὶ τῷ, Σκω, ξέω, ξύω, ξαίνω, τῷ Λατ. scabo, scalpo, καὶ τῷ, σπάλλ, ἀσπάλαξ.)

Σκάλμη, ἡ. Ξένον τι καὶ βαρβαρικὸν εἶδος μαχαίρας, ἢ ξίφους· ἢ κατ' Ἡσύχιον Θρᾴκιος μάχαιρα. Ὁ Πολυδ. (ι'. 165.) ἔχει, «Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ Σάλμη. Σοφοκλ. Τρωΐλ. καὶ Ἀντωνίν. ιδ'. 15. (Δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἐκ τοῦ σκάλλω.)

Σκαλμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σκαλμὸς. (--νυ Meinecke Μέναιδ. σ. 160.)

Σκαλμός, ὁ. Πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ πλοίου, ὅθεν αἱ κῶπαι (ἢ τὸ τιμόνι) ἐκδέδενται, καὶ Σκαρμός. ἡ πλησμοσύνη, Σκαλμοὶ, τὰ ξύλα, εἰς ὅσους αἱ κῶπαι πρὸς εἰρεσίαν. Ὅμηρ. Ζ, 43. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1347. «Ἔχοντες πλάτας ἐπὶ σκαλμῶνι». Ἀρρίαν. Ἰνδ. ιζ'. 5. Κατὰ σκαλμὸν ἑρέττειν. Ἀπολλ. ἀργ. α'. 379. «Τῷ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετατρέψαντες ἐρετμὰ πηχήεν προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔθηκαν». καὶ κατωτέρω στίχ. 394. «Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυνον», ὅθεν «Σκαλμὸς θρανίτης», ἡ τάξις τῶν θρανιτῶν, ἔνθα σηλαδὴ οἱ θρανῖται ἐρέττουσι, Πολυβ.

Σκάλοψ, οπος, ὁ (σκάλλω). Καὶ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ὁ ἀσπάλαξ (ζῶον γεωρύχον καὶ τυφλὸν, χαμαιρυγὲς, τυφλοπόντικον.), Talpa. ἐξ Ἀριστοφ. Λῦς. 879. ἐκ τοῦ, σκάλλω, τὸ σκάπτω, σκαλίζω. κυρ. ὁ σκάπτων, σκαλίζων, Ὁ Φώτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ Κρατίνου ἐν Κλαιοβουλίνῃ. Φαίνεται δὲ ὅτι τό, Σκάλαξ, ἔστι τὸ κοινὸν ὄνομα τούτου τοῦ ζώου, τὸ δὲ, Σκάλοψ, παρέφθαρται κατὰ τὴν προφοράν, ὡς καὶ τὸ, σκαίρω, σκαίρω, σκάλευθρον, σπάλευθρον, κ. τ. τ. Καὶ τὸ, ἀσπάλαξ, προσλήψει τοῦ α· ὡς καὶ τὸ, ἄστραχος. πρβλ. σπάλαξ.

Σκάλσις, εως, ἡ (σκάλλω). Τὸ σκαλίζειν (εἰς τὴν φωτίαν, εἰς τὸ ἀμπέλι ἢ ἄλλαχοῦ που). Λέγεται καὶ, σκαλεία, σκάλευσις, σκάλιτις, σκάλατις. Θεόφρ. δ'. 14.

Σκάλωμα, τό, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πολυβ. ε'. 59. ὅπου ἄλλοι «Σκαλώμασι» γράφουσι, καμπύλωμα· φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ Σκαληνός. ἴσως ἐγράφη ποτὲ, Σκαλήνωμα, ἢ, Σκολίωμα. (Ἡ συνήθεια λέγει «Σκάλωμα. Τὸ ἀνωμαλὲς καὶ ἀνώμαλον ἢ σκολιὸν μέρος· καὶ τὸ Ἀναρριχᾶσθαι ἐπὶ τι· καὶ Σκαλόω, ἢ Σκαλόνω, ἀναβαίνω διὰ τῆς κλίμακος, ἢ ἀναρριχῶμαι, καὶ πάνυ μοι ἀναποττάτως ἀποτινος· καὶ, σκάλα, ἀντὶ τοῦ, κλίμαξ. ἴδε Σκαληνός).

Σκαμβός, ή, όν. Καμπύλος, κυρτὸς, καὶ ἰδικ. εἰς τὰ ἔξω ἐπὶ τῶν σκελῶν, (ἀντίθ. τῷ βαιβός) Στρεβλὸς, στραβὸς ἢ στραβογυρισμένος, «Ξύλον σκαμβὸν οὐδέποτ' ὀρθὸν, Σουΐδ. «Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά», Γεωπον.. ιβ'. 2. ἐπὶ κυνῶν. Ἐντεῦθεν ὁ Νικήτας (Χρονικ. 1.) «Τὸ ἦθος σκαμβάδησιν», ἀντὶ τοῦ, Σκαμβός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σκαμβόλυξιν, σκαμβὸς, στρεβλός. καὶ. «Σκαμβοριζόντασιν, ὀλατθαίνοντας, ἀπὸ τοῦ Σκάζειν, ἢ Σκαικῶς προβλέπειν, σχηματιζόντα· τὸ μὲν ἐκ τοῦ, σκαμβαλός, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ σκαμβηρός. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐπῆ συνηθείᾳ «Σκάμβωσι ὁ μονόψαλμος. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. «Σκαμβός. ὁ μὴ ὀρθὸς βαδίζων» φαίνεται, ὅτι καθὼς τὸ Κράμβος καὶ Κραυρὸς ἔστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, οὕτω καὶ τό, σκαμβὸς, καὶ σκαυρὸς. Φαίνεται ἔτι ὅτι τὸ σκαμβὸς συγγενές ἔστι μετὰ τοῦ, καμπὸς, καὶ γαμψὸς, προτάξει τοῦ σ, ὡς καὶ τό, σκιμβὸς, κιμβὸς, καὶ πρωτότυπον τό, κάπτω, καύω, κάμπτω, καίπτω, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ σκαιὸς ἢ σκάζω).

Σκάμμα, τό (σκάπτω). Τὸ ἐσκαμμένον, τὸ ὄρυγμα, λάκκος, βόθρος. 2) ἐξαιρτ. ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς παλαίστραις ἐλέγετο εἰς βαθέως ἐσκαμμένος, ἢ μὲ λάκκους περιφραγμένος τόπος, μετὰ ἄμμου ἐτ ρωμένος, ἔνθα ἐγυμνάζοντο καὶ ἐξησκοῦντο οἱ ἀθληταὶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἢ γύμνασις, ὁ ἴδιος ἀγών· ἔτι δὲ, κίνδυνος, ὅθεν παροιμ. «ἐπὶ σκάμματος εἶναι», εὑρίσκομαι εἰς μέγιστον κίνδυνον· λέγεται δὲ καθέλου καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Διαφέρει τούτου τὸ, τὰ ἐσκαμμένα, ὄρα ἐν τῷ σκάπτω, 2.

Σκαμμωνία, ἡ, ἡ, Σκαμωνία. Εἶδος φυτοῦ, Convolvulus scammonia, Λιν. Διοσκορ. δ'. 171. Ὁ χυλὸς τῶν ῥιζῶν ταύτης εὔχρηστος ἔστι παρ' Ἰατροῖς εἰς κίνησιν κοιλίας. Παρὰ δὲ

Νικάνδρῳ (Δάκρυ νεορβάλτοις κάμωνος) λέγεται καὶ κάμων.

*Σκαμμώνιον, τό, Νικαιέ. = σκαμμωνία. ὄζει

Σκαμμωνίτης, ου, ὁ, οἶνος, Οἶνος μετὰ χυλοῦ σκαμμωνίας ἡτοιμασμένος πρὸς καθάρτιον, ἤτοι κίνησιν κοιλίας.

Σκανδάλη, καὶ, Σκανδίλη, ἡ, παρ' Ἀλκίφρ. γ'. 22. ταὐτὸν τῷ, σκανδάληθρον.

Σκανδαληθρίζω. Ταύτην τὴν λέξιν ἐτραλμένως μόνον Ἐρρίκος ὁ Στέφανος ἐδέξατο, καὶ ἐτυμήτισεν αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν παρ' Ἡσυχίῳ ἡμαρτημένην. «Σκανδαληθριστήκω ἐξ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. «Σκανδαληθριστὰς ἐπῶνα ὅπου νῦν ὀρλοί. «Ἐσκανδάληθρ' ἵστας ἐπῶνα κεῖται· ἔστησε τὰ σκανδαληθρα, ἤτοι τὰς παγίδας του, ὅ ἐστι τοὺς ἁπανθρώπους καὶ δύο σημαντέον ἔχοντας λόγους τοῦ, διὰ νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ὄζει

*Σκανδάληθρον, τό. Τὸ ἐν ταῖς παγίσι καὶ μυάγραις ἐπικαμπὲς ξύλον, εἰς ὃ ἐρείδεται τὸ βέλεθρον, τοῦ ὁποίου ἐγγιζομένου ὑπὸ τοῦ ζώου, ἐκτινάσσεται ἡ παγὶς, καὶ πιάνεται τὸ ζῶον· ἄλλως δὲ τοῦτο καὶ, πάτταλος, καὶ ῥάπτρον, λέγεται, Πολυδ. ἰ. 155. «Τὸ μέντοι ἐνεστάμενον ἐν ταῖς μυάγραις πατταλίοις, Σκανδάληθρον, καλεῖται. Ἡ συνήθεια τοῦτο λέγει παρομοίως. Σκανδαλήθρα, καὶ Σκανδαλίδιον, καὶ Σκανδάλιον. Παρὰ τοῖς Ο'. λέγεται ἔτι καὶ, Σκάνδαλον. «Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἐστὶ τὸ μοῦ, ἔστην παγίδα εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ μὲ πιάσωσιν. τροπ. «πεπεδὰ ἠθρίστανται ἡ τιθέασαι, στοῦνω τινὶ παγίδα διὰ νὰ τὸν πιάσω, τὸ δὲ παρ' Ἀριστ. «Σκανδαληθρ' ἵστας ἐπῶνα, ὀρχ ἀνωτέρω. (συνήθ. παρὰ τὸ, σκάζω ἢ παρὰ τὸ σκαμβός).

Σκανδαλίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ καὶ ἐν τοῖς Ἑκκλησ. Συγγρ. φέρεται, ἀντὶ τοῦ, Σκάνδαλον δίδωμι, ἢ αἰτίᾳ σκανδάλου γίνομαι, σκάνδαλον προξενῶ, πρόσκομμα καὶ σκάνδαλον τίθημι. ἐκ τοῦ

Σκάνδαλον, τό· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Σκανδάληθρον. ἐξαιρετ. παγίδα, ἤτοι ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παρὰ τοῖς Ο'. 2) καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σκάνδαλον, πρόσκομμα, σκόντεμμα, πρόταπή, ἐμπόδισμός· ἢ ἀφορίζουσα αἰτία τινὰ τοῦ νὰ πέσῃ εἰς ὀργήν, εἰς λύπην, εἰς πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα· ἢ ἁπλῶς ἡ αἰτία τῆς πτώσεως, τὴν ὁποίαν δίδει τις δι' ἀχρείων πράξεων ἢ ὁμιλιῶν καὶ λόγων, Ν. Δ.

*Σκάνδαλος, ὁ. = σκάδαλον, Ἡσυχ.

Σκανδαλόω, ῶ (σκάνδαλον), = σκανδαλίζω, ἀμφ.

Σκανδικοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ Σκάνδικος πωλῶν.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ. Εἶδος λαχάνου, Θεόφρ Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. Διοσκορ. β'. 168. Scandix, Linn. παρὰ τοῖς παλαιοτέροις δὲ Caerefolium. Ἀριστ. Ἀχ. 477. Καὶ Ἡσύχ.. ὠνόμαζεν ὁ Ἀριστοφ. τὸν Εὐριπίδην οὕτω, καθὸ υἱὸν λαχανοπωλίδος. Ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστ. ἀνωτέρω ἔχει καὶ τὸ ἠθικὸν, ἡ σκάνδιξ, ὃν τρόπον καὶ τὸ Λατ. scandix ἠθικόν ἐστι.

*Σκάνδυξ, υγος, ὁ. = τῷ προηγουμένῳ, Διοσκ.

*Σκανθαρίζω, = σκωληκίζω.

Σκαπανεύς, έως, ὁ, = Σκαφεύς. ἐκ τοῦ

Σκαπάνη, ἡ (σκάπτω). Ὄργανον διοῦ σκάπτομεν (τζάπα, ἢ τζαπίον), σκαφεῖον, ἐργάνιον, δίκελλα πλατεῖα, λιτρίριον, Θεόφρ. δ' 10. καὶ Θεόφρ. αἰτ φυτ. γ'. 25. «Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀρότροις, καὶ τῇ σκαπάνῃ. 2) τὸ σκάπτειν αὐτό, τὸ σκάψιμον. ὄζει

Σκαπανήτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκαπανεύς, σκαφεύς. ἀμφ.

*Σκαπάνιον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σκηπάνιον.

Σκαπέρδα, ἡ. Κατὰ τὸν Πολυδ. (ί'. 116.) καὶ Ἡσύχ. καὶ Φωτ. «Παιδιά τις ἐν τοῖς Διονυσίοις ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀγομένη. Δοκοῦ γάρ τινος ὑψηλῆς πεπηγμένης καὶ κατὰ τὸ μέσον ἡ κατὰ κορυφὴν τετρυπημένης, διῆρται διὰ τοῦ τρυπήματος σχοινίον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα προσήπτοντο δύο νεκύδια, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· ἀντίους ἀλλήλοις τὰ νῶτα ἔχοντες, οἵτινες ἠγωνίζοντο τίς τὸν ἕτερον νὰ σύρῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς δοκοῦ· καὶ ὁ προσαγαγὼν τὸν ἕτερον, ἐνίκα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. «Δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ δι' αὐτῆς σχοινίον τι, οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεκύδιοι, ἀνδήλιον, ἀντρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα· ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προσαγαγὼν αὐτὸ τῆς δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον· καὶ ἐπὶ τῶν παιζόντων τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἐλέγετο. «Σκαπέρδαν ἕλκειν.» ὄζει

*Σκαπερδεύω. Λοιδορῶ, περιγελῶ, ἐπισκώπτω, Ἡσυχ.

Σκάπετος, ὁ (σκάπτω), συνηθέστερον μέν τι τὸ «Κάπετον». Τὸ ἐσκαμμένον. Ὄρυγμα, βόθρος, λάκκος, τάφρος ἢ τάφος· εὑρηται καὶ, σκαφετός, σκαπητος, καὶ σκαφητός.

Σκάπος, Δωρικ. ἀντὶ, Σκῆπος, = σκῆπτρον. Ῥάβδος, βακτηρία, καὶ κλάδος, Ἡσύχ.

*Σκάπος, ὁ, = κάπος.

Σκάπτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, σκαπτήρ. Ἡ σκάπτουσα.

Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, σκαφεύς, σκαπανεύς, Ξενοφ. καὶ λεῖψ. Ὁμ. ϗ.

*Σκάπτον, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σκῆπτρον, Πινδ. Ὀλ. 6, 158. «Καθίρῳ σκάπτῳ διαπωνῶ, καὶ Ν. 11, 4. Ὀλ. 7, 50. Πυθ. 1, 10.

Σκαπτός, ή, όν (σκάπτω). Ἐσκαμμένος, ἢ ὁ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, σκαφτός. 2) Σκαπτὴ ὕλη, καὶ, Σκαπτητύλη, Θρᾳκικός τις τόπος, ὀνομασθεὶς οὕτως ἐξ ἑνὸς ἐκκοπέντος δρυμοῦ, Ἡροδ. 6, 46.

*Σκαπτοφόρος ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ σκηπτροφόρος.

*Σκάπτρον, τό, Δωρ. ἀντὶ σκήπτρου.

Σκάπτω, Μ. ψω. παθ. Παρακ. ἔσκαμμαι, ἀόρ. β'. παθ. ἐσκάφην. Σκίφτω, ὀρύττω, ἀνορύττω, δουλεύω, ἐργάζομαι τὴν γῆν διὰ τῆς σκαπάνης ἢ τῆς δικέλλης, Γραμ. Ὁμ. Ἑρμ, 90. «Διὰ βοῶν σκάπτειν, σκάπτειν, ἤτοι ὀργώσειν τὴν γῆν μὲ τὰ βόδια, ὅ ἐστιν, ἀροτρεύειν, σπείρειν, Γεωπον. β'. 24. τὸ Μέσ. «Σκάπτομαι κεῖται παρὰ Ψευδοσωκυλίδ. 146. 2) ὑπὸ ἐσκαμμένων, τόπος τις ἐσκαμμένος, ἢ αὐλὴ ὡς ὅριον καὶ σημεῖον τοῦ πηδήματος τῶν πενταθλων. ὄζει «Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, παροιμία ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων, Βασιλ. ep. crit. σ. 243. (συγγεν τῷ, σκάλλω. καὶ πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, κάω, ὄζει τὸ Λατιν. cavo, κοιλαίνω, καὶ σκάπτω· καὶ ἐξῆς τὸ καύω, κάβω, κάπω, κάπτω, σκάπτω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κάπετος, τάφος, τάφρος, ὄρυγμα. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ἐκ τοῦ κάπτω τὸ κοιλαίνω, καὶ τὰς λέξεις, κάβος, κάβη, κακκάβη. ὄζει καὶ παρ' ἡμῖν αἱ ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τοῦ ὕδατος γινόμεναι κοιλότητες, κακκάβια, καὶ κακκαβάκια, λέγονται.)

Σκάραβος, ὁ, = κάραβος. Εἶδος καυθάρου, ἀμφ.

Σκαρδαμυγμός, ὁ (σκαρδαμύττω). Τὸ σκαρδαμύττειν.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ, = σκαρδάμυσσω, ἐκ τοῦ

Σκαρδαμυκτής, οῦ, ὁ (σκαρδάμυττω). Ὁ σκαρδαμύττων. Ἀριστοτ. Φυσιογν.

Σκαρδαμυκτί. Ἐπίρρ. σκαρδαμύττων, μὲ ἀνοιγοκλειόμενα ὄμματα.

Σκαρδαμυκτικός, ή, όν. Ὁ συνήθως σκαρδαμύττων· ὁ εἰς τὸ σκαρδαμύττειν κλίσιν ἔχων ἢ ἐπιτήδειος, ἀνήκων.

Σκαρδαμύττω, καὶ Ἀττ. — μύττω, Μλ. ξω. Ἁλλιῶπῶ ἢ ἁλιῶπίζω, πυκνῶς βλεφαρίζω, ὅ ἐστι συνεχῶς κινῶ καὶ μύω τοὺς ὀφθαλμούς, συχνὰ ἀνοιγοκλείω, παίζω τὰ ὄμματα· πυκνῶς καταμύω καὶ ἀναβλέπω τοῖς ὄμμασιν· ἢ πυκνὰ κλείω καὶ ἀνοίγω τὰ ὄμματα, Εὐριπ. Κύκλ. 622. καὶ Ξενοφ. Συμπ. «Πρόσθεν μὲν ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν· ὀλίγον δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ σκαρδαμύξαντα· (γράφεται καὶ, καρδαμύττω, καὶ παράγεται πιθανῶς μὲν ἐκ τοῦ σκαίρω, πλὴν βέβαια οὐχὶ ἐκ τοῦ, σκαίρω καὶ μύω).

Σκαρδμός, ὁ (σκαίρω). Τὸ σκαίρειν, πηδᾶν, τὸ πήδημα, ἢ κατὰ σκίρτημα κίνησις τῶν ποδῶν, τὸ πήδημα μὲ τὸ ποδάρι· ὡς ὁρμος, τρέξιμον· «Ἵππου σκαρδμὸς εἶπεν, παρ' Ἀριστ. ὁ ποὺς τοῦ σκιρτῶντος ἵππου· παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς καὶ, ὁ ποὺς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1260. «Σκιρτμῷ κροῦσι πέδοιο, ποδί.

Σκαρίζω, Μλ. ίσω (σκαίρω), συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίζω. Ἁλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ, συνεχῶς πηδῶ, ὁρμητικῶς ἢ ὀρχηστικῶς κινοῦμαι· πηδῶν τρέχω, (π. χ. τρέχω ἢ πηδῶ ὡς ὁ λαγός)· λέγεται καὶ ἐπὶ ζωντανῶν, ὅταν κινῶσι τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ μάλιστα τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ὀλίγωρα, ὡς τὰ βρέφη, ἢ ὅταν ἦναι τις εἰς σπασμὸν, ὡς τὰ ὀψάρια, ὅταν κόπτωνται καὶ παράζωνται ἀνόμη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σκαρίζεται, παράττεται, βράζει. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅταν βάλλωμεν τὸν λαγὸν εἰς κίνητιν, ἤτοι ἐκβάλλωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοίτης του, σκαρίζω, καὶ, ἐκσκαρίζω (ξεσκαρίζω)· ὄζει

Σκαρίς, ίδος, ἡ, συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίς. Εἶδος ἑλμίνθων, σκώληκές τινες πηδητικοί.

Σκαρισμός, ὁ (σκαρίζω), ταὐτὸν τό, σκαρδμός, Ἡσύχ.

Σκαρίτης, ου, ὁ. Εἶδος λίθου, ὁμοίου τῷ ἰχθύϊ σκάρῳ.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (σκάριφος). Τὴν ἐπιφάνειαν ἑνὸς σώματος ἐλαφρᾶ καὶ κατ' ἐπιπολῆς, (ἐξόφ) ξέω, ἀπαξῶ, πλησίον, εὐγλίζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ ξεσκαλίζω, ξεχόνω, ὡς τὰ Ὀρνίθια τὴν ἄμμον ἢ τὰ σκούπουρα· ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, ξέω, γράφω. σημειῶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος μετὰ τοῦ σκαρίφου· διὰ τοῦ σκαρίφου ξέω, χαράττω, σκάπτω, σκαλίζω, γράφω ἐπὶ τινος σώματος λεπτήν τινα χαραγὴν καὶ σκιαγραφίαν ποιῶ, ἐπιπολαίως σχεδιάζω, σκιαγραφῶ· ὄζει καθόλου, κάμνω τι κατ' ἐπιπολῆς, ἐν παρόδῳ ἢ ἀμελῶς πως καὶ ὄχι καθὼς πρέπει, ὄζει τὸ λατ. scarificare· ὁ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. ἐν Πατρ. 1428. ἑρμην. τὸ, «σκαριφισμοὶ λήρων», διὰ τοῦ, λεπτολογίαι καὶ σκιαγραφίαι, ὅ ἐστι, λεπτὰ σκώμματα, ἢ λεπτοὶ ἀστεϊσμοὶ καὶ χωρατάδες, τὰ νὰ ζητῇ τις ἀπὸ οὐτιδανοὺς καὶ παρακμαίους ἀστειτμοὺς νὰ κάμνῃ μέγα καὶ ἐπομένως μὲ τοῦτο μετέρχεται ἀτόπους λεπτολογίας· παράγει δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ σκάριφος (ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάρφος) φρύγανον, καὶ προστίθησι, «Ἢ μᾶλλον ἡ γραφίς· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Σκαριφάσθαι, διὰ τοῦ ξύειν, σκάπτειν, γράφειν, ὄζει καὶ ὁ σκάριφος, ξέσις, γραφή, μίμησις ἀκριβὴς τύπου· ὁμοίως καὶ ὁ Ἀποστράτων δίδωσι αὐτῷ τὴν ἰδίαν παραγωγήν, καὶ ἑρμην. τὸ «Σκαριφήσασθαι διὰ τοῦ, ἐπισταμένως τε ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἐπί τινος πράγματος, ὁ ποιεῖ τις ἐπιπολαίως καὶ ἀμελῶς, ἤτοι ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὡς ἔτυχε. Ὁ αὐτὸς ἔτι καὶ ἐν τῷ παρ' Ἰσοκράτ. (Ἀρεοπαγ.) «Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας, ἑρμηνεύει τὸ, «διασκιαγραφήσασθαι διὰ τοῦ, διαλύσασθαι· ἀλλ' ἐκ ταύτης τῆς ἑρμηνείας ἠ-

μεῖς οὐδὲν ὠφελούμεθα· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, »διελύσαμεν ἐγράφη ποτὲ »διεχύσαμεν·) ἐντεῦθεν καλλίων αἴτησις τὸ τοῦ Ἡσυχίου, »Σκορφάσθαι, σκεδασθῆναι· ὅθεν δυνάμεθα ὀρθότατα νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ »διεσκαριφησάμεθα, διὰ τοῦ, διασκεδάσθημεν· διεσκορπίσαμεν, διελύσαμεν. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. (Βάτρ 1496) τὸ, σκαριφεῖσιν, ἐρ-)ηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ, »Τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρώτον τοὺς γραφομένους. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μεταφερίζομαι ἀντὶ τοῦ, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω διὰ τοῦ νοός, πλάττω, καὶ, τὸ, σκαρφισμα, ἐπινόησις, ἐφεύρεσις· ἡ λιπτολόγος καὶ φαντασιώδης τῶν μὴ ὄντων ἐρευνήτρια καὶ εὑρέτις. Ὁ Ἡσυχ. ἀτελῶς λέγει, ὅτι τὸ, διακαριφῆται, κυρίως λέγεται ἐπὶ ὀρνέων τῶν τοῖς ὄνυξι σκαλευόντων τὴν γῆν πρὸς ἔρευναν τροφῆς.

*Σκαρίευμα, τό, = σκάριφος. (ι) ἐκ τοῦ

*Σκαριφεύω, = σκαριφάομαι.

Σκαριφημα, τό (σκαριφάομαι), ταὐτὸν τῷ, σκάριφος, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 130. ὅπου ὁ Σουΐδ. σκαριφεύματα ἔχει. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Σκαριφισμός, ὁ. Τὸ κατ' ἐπιφολὴν ξέσιν, ἢ ἀνοίγειν (ὡς τὴν κοιλίαν τινός) διὰ σχισμάδος· ἐξαιρτ. ἐλαφρὰ τις καὶ ἐπιπόλαιος σχεδίασις, σκιαγραφία, ἢ γράφις, ὅθεν παρ' Ἀριστ. σκαριφισμοὶ λήρων. ἴδε ἐν τῷ, σκαριφάομαι. Ὁ Νουμένιος παρὰ τῷ Εὐσεβ. ιδ'. 5. ἔχει, »Σκαριφησάμενοι ἐπὶ τῇ τημασίᾳ τοῦ παρ' Ἀριστοφάνει. »Σκαριφισμοὶ λήρων.

Σκάρφος, ὁ Κυρίως ταὐτὸν τῷ, κάρφος. Φρύγανον, ἐξαιρτ. γραφίς, κοινόβλι, διὰ νὰ κάμῃ τις σκιαγραφίας ἢ σχήματα εἰς τὴν ἄρμον ἢ εἰς κηρωτοὺς πίνακας· ὅθεν γραφή, μίμησις οὐκ ἀκριβὴς τύπου, σχέδιον, σκιαγραφία.

Σκάρος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὅστις καὶ ἐμυρνίζετο ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι, Ἀριστοτελ. Ζῴ. Ἱστορ. η'. δ. 4 »Δοκεῖ δὲ τῶν ἰχθύων ὁ καλούμενος σκάρος μηρυκάζειν ὥσπερ τὰ τετράποδα μόνος. Παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ, σκαίρω, τὸ σκιρτῶ. (τὸ, ρ, μόνον δὲ παρ' Ἐνν. α, Meineke Μέναν. σελ. 386.)

*Σκάρος, εος, τό (σκαίρω). Τὸ πήδημα, ὡς ὁ σκαρδμός, Ἐτ. Μ. »Σκάρος, τὸ εὔμουσος καὶ εὐρυθμός τις κίνησις. (ᾱ)

Σκάρτης, ου, ὁ (σκαίρω). Ὁ πηδῶν, πηδητής· καθόλου, ταχύς, ἐλαφρός, Ἡσύχ.

Σκαρωμίς, ίδος, ἡ ἴδε ἐν τῷ, ἀσάμινθος.

Σκασμός, ὁ (σκάζω). Χωλότης (κουτζαμάρα), παρὰ τοῖς Ο'.

Σκαταω (σκώρ, σκατός). Χέζω τι, μουρδαρεύω μὲ λάσπην ἢ σκατόν.

Σκατός, γενικὴ τοῦ, σκώρ, τοὐναντίον δὲ κατὰ τὴν ὀνομ. οὔτε εὑρίσκεται οὔτε, τὸ σκατον, οὔτε δὲ, ὁ σκατος, οὔτε δὲ, τὸ σκάτος, ἂν καὶ ὁ Σοφρώνιος τὴν γεν. τοῦ σκάτους μετεχειρίσθη, Lobeck. Φρυν. σελ. 293.

*Σκατοφαγέω. Τρώγω λάσπην ἢ σκατόν, ἐκ τοῦ

Σκατοφάγος, ὁ, ἡ (σκώρ, σκατος, φαγεῖν). Ὁ βόρβορον, ἢ σκατὰ τρώγων, ἀκάθαρτος, Ἀριστοφ.

Σκαῦρος, ὁ· τὸ Δατ. scaurus. Ὁ ἐξέχοντα ἔχων τὰ ὀστᾶ, τὰ κόκκαλα (τὰ κότζια). »Πόδες σκαυροί, Ἱππιατρ.

Σκαφεία, ἡ (σκαφεύω). Τὸ σκάψιμον, σκάλισμα.

Σκαφεῖον, τό (σκαφίω). Ὄργανον, δι' οὗ σκάπτομεν, ταὐτὸν τῷ, σκαπάνη, Μαθηματ. παλ. σελ. 70. γράφεται ἔτι καὶ »Σκαφίον, τόκ. 2) ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, μικρὰ σκάφη, δι' ἧς ἀντλοῦμεν, κουβᾶς ἴδε σκαφίον.

Σκαφετός, = σκάπετος. Σκάψιμον, ὁ καιρός, καθ' ὃν σκάπτομεν, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 21. Καὶ σκαφεία, ἡ· καὶ, σκάφευσις, ἡ· παρὰ Σουΐδ. τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

Σκαφεύς, έως, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, ὅστις σκάπτει (σκαφτιάς).

Σκαφευσις, ἡ (σκαφεύω), = σκαφεία.

*Σκάφευσις, ἡ. Βατσινιστικὴ παιδεία ξυλάτου παρὰ τοῖς Περταις, ὄρα σκαφεύω τημ. β'.

Σκαφευτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκαφεύς. ἴδε καὶ σκαφεύω, σημασ. α'. ἐκ τοῦ

Σκαφεύω, ταὐτὸν τῷ, σκάπτω. 2) ἐκ τοῦ σκάφη, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 16. σημειοῦ εἶδος τιμωρίας παρὰ Πέρσαις, ὅτε ὁ κατάδικος βάλλεται ἔνδον σκάφης, εἰ τρόπον ὥστε αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ μένουσι ἔξω, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἥλιον ὑπομένει πᾶσαν τιμωρίαν, κατασκώληκας καὶ σπαρασσόμενος ἀπὸ τὰ ζωύφια, ὥστε ἀποθνήσκει· παραβάλλ. καὶ τὸ παρὰ Ἡτησίῳ Περσ. 30. ὅθεν »Σκάφευσις, ἡ, παρ' Εὐναπίῳ εἰς βίον Μαξίμου, ἡ τοιαύτη τιμωρία.

Σκάφη, ἡ (σκάπτω) ὡς τὸ, σκάφος. Πᾶν ἐσκαμμένον, ἢ κεκομμένον ὡς κοῖλον σῶμα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 71. ἐξαιρτ. α) τροῖοι, καὶ ἐξαίρετος μικρὸν, βάρκα, φελούκα, μονόξυλον, κουρίτα, κ. τ. τ. 2) ἡ Σαρκοφάγος, τὸ Μπεσίκιον, ἐν ᾧ τίθενται τὰ βρέφη, Ἀθήν. τγ'. »Τῇ προσβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει. 3) ἡ Μάκτρα, τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ζυμόνεται ὁ ἄρτος, καὶ τό, ἐν ᾧ πλύνομεν τὰ φορέματα, ἢ ἄλλοτι, ἢ λουόμεθα· ἐν γένει, σκουτέλα, κ. τ. λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἴδε καὶ ἐν τοῖς, παφυγήτερος

Σκαφη, ἡ (ἐξυτ. ἐκ τοῦ σκάπτω), = σκαφεία Τὸ σκάψιμον, ἄμφ.

*Σκαφήτης, ου, ὁ, = σκαφίτης, ἄμφ.

Σκαφητός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σκαφετός, σκάπετος.

Σκαφηφορέω, ῶ. Σκάφην φέρω, ἢ σκαφηφορος εἰμί.

Σκαφηφόρος, ὁ, ἡ (σκάφη, φέρω). Ὁ φιάλην ἢ σκάφην φέρων, βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἰδιαιτέρως Σκαφηφόροι οἱ Μέτοικοι, διότι οὗτοι ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ὅτε ἦσαν οἱ πολῖται ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ἔπρεπε νὰ φέρωσιν ἓν φοινικοῦν φόρεμα, καὶ τὰ φέρωσι κατόπιν ἐκείνων καὶ σκάφην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καθὼς ἔτι καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐβάστουζον κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν πολιτῶν ὑδρεῖα (δι' ὃ καὶ Ὑδριαφόροι ἐκαλοῦντο. Πολυδ. γ'. 65. καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν σκιάδια, (ὅθεν καὶ σκιαδηφόροι) ἵνα αὐξει ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν, Ἁρποκρατ. καὶ Ἡσύχ. Ὁ δὲ Φώτιος προσέτι ἔχει· »Σκαφηφορεῖον, τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφος φέρειν πλῆρες θυσιῶν· αὐτὴ γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία· καὶ »Σκάφας ἔφερον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων οἱ μὲν χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὕτω Μέναν δρος. Ἐντεῦθεν φαίνεται ἡ σκάφη, ὅτι ἦν ἐν ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ὡς ὁ Ταβλᾶς, ἢ Πινάκιον βαθυλὸν καὶ μακρὸν, ἁπλᾶ, ἁπος, ταβάδα μακρυλὴ ὡς πλοιάριον, ἐφ' ᾧ ἐν ταῖς θυσίαις ἔφερον διάφορα εἴδη πραγμάτων, καθὰ καὶ ὁ Ἀθήναιος (ἠ. στιλ. 335.) λέγει· »Σκάφαι πάντων πλήρης ἀγαθῶν· καὶ ἐπομένως ἄρα οἱ Μέτοικοι ἐπετέλουν τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐν ταῖς θυσίαις καὶ πομπαῖς ἀντὶ τῶν δούλων καὶ ἀνδραπόδων, εἴτινες μήτε νὰ φανῶσιν ἐκεῖ δὲν ἐτόλμων, Valesius εἰς Ἱπποκράτ. σελ. 60. καὶ ἐντεῦθεν ἦν τὸ ὄνομα »Σκαφηφόροι ὡς καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτή, ἡ σκαφηφορία, ἐν καιρῷ ὑπολήψει καὶ τιμῇ, ὃ ἐστιν, ἦσαν κατηγορημένον.

*Σκαφιά, ἡ. Σικελιστὶ ἀντὶ, σκάφος. Λάκκος, χαντάκι.

Σκαφίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκαφίς, καθ' ὅλας τὰς σημασίας, ἐξαιρτ. α) μικρὸν σκαφεῖον, μικρὰ σκάπανη, σκαλίδιον. 2) μικρὰ σκάφη, σκαφίδι, κ. τ. λ. οἷον, πλοιάριον, μάκτρα, τριβλίον.

*Σκαφιέκαρτος, ὁ, ἡ (κείρω), καὶ

Σκαφιόκουρος, ὁ, ἡ (κείρω, κουρά). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου κουρὰν ἔχων, Φώτ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔλλοι »Σκαφιόκαρτος εἶπον· ὅθεν Νικόστρατος παρ' Ἀθην. β'. σελ. 47. »Τπέσκαφιόκαρτος εἶπεν. ἴδε σκαφίον, καὶ σκαφίς, ἀριθμ. 4.

Σκαφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, σκάφος. Μικρὰ σκάφη, μικρὰ κουπάνα, μικρὸν ἀγγεῖον, μικρὰ φιάλη, πινάκιον, γαβάθα· παρὰ Juvenal ὑπάρχει scaphium κατουρονάκατον διὰ τὰς γυναῖκας, ἄρα σκαφοειδὴς, πρβ. Ἀρ. Θεσμ. 633. β) εἶδος καυστικοῦ κατόπτρου, μὲ τὸ ὁποῖον ἅπτουσι αἱ Ἐστιάδες φωτίαν· ἴδε καὶ Βαλλος. γ) ἰδιαίτερον εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, καθ' ὃ ἄφιναν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐλίγας μόνον τρίχας (ὡς οἱ Σκύθαι καὶ νῦν οἱ Τοῦρκοι), τὰς δὲ λοιπὰς ἐκούρευον ἕως ἐπὶ θέρματος· μετὰ τοῦ παθητ. παρακ. »Σκάφιον ὑποκεκαρμένος (Ἀριστοφ. Θεσμ. 838) ἢ ὑποτετιλμένος, Ἀριστ. Ὄρν. 810. ὅθεν κεῖται τὸ, σκάφιον καὶ ἀντὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἢ τοῦ ἰδίου ὅλου τοῦ ἀνωτέρου κρανίου. »Μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, μὴ τσακίῃς τὸ κεφάλι σου, Ἀριστ. Ὄρν. 806. 2) ταὐτὸν τῷ, σκαφίδιον, καὶ, σκαφεῖον, ὅ ἐστι, σκαπάνη, (τζάπα, τζαπίον). Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 3. ἐξαιρτ. ὡς παρὰ Θεοκρίτ. δ'. 1. ὄργανόν τι τῶν ἀθλητῶν, δι' οὗ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ σκάπτειν, »Κώχετ' ἔχων σκαπάνιον, ὅπου ὁ Σχολ. »Οἱ γὰρ ἀθληταὶ ταύτῃ ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναρρωννύοντες. ἴδε ἐν τῷ, σκαφίς. 3) Ἰατρικὸν ἐπίθεμα. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὸς ὁ ἐν τοῖς Λεξικοῖς συνεζευγμένος τοπισμός, σκαφίον).

Σκαφίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ, σκάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σκάφη, σκάφος, καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἐξαιρτ. α) μικρὰ γαβάθα, ξύλινον κανάκι, καὶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. ι. 223. ἔνθα συνεκφέρεται μετὰ τοῦ Γαυλοί, »Γαυλοί καὶ σκαφίδεσσι, καὶ σημαίνει Γαλατοκρούτειν ἢ ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος, ἐν ᾧ βάλλουσι καὶ φυλάττουσι τὸ γάλα. Γαβάθα, νάπος, κισσύβιον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ὑστερωτ. ἰδιωτ. ποτήριον, ἢ ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀμίς, τὸ κατουρακιατον, ἤτοι τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, καὶ μάλιστα ἐνεῖνο τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 633. β) πλοιάριον, βάρκα, μονόξυλον. γ) εἶδος γνώμονος, ἤτοι ἡλιακοῦ ὡρολογίου, τοῦ ὁποίου ὁ ὡροδείκτης ἔρριπτε τὴν σκιὰν εἰς λευκοτοειδῶς βαθυλωτὸν ἀγγεῖον· δ) εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἔκειρον (ἐξύριζον) τὰς τρίχας ὁλόγυρα εἰς ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφιναν μόνον εἰς τὴν κορυφὴν ἁλύσας τρίχας ὡς φουρλίδα. ἴδε σκάφιον. 2) = πτύον, πτυάριον (φτυάρι).

Σκαφιστήριον, τό, = σκαφίς, 2. Γλωσσ. Στεφ. Σκεύος, δι' οὗ ξαρίζομεν τὸν σῖτον. ἄμφ.

Σκαφίτης, ου, ὁ (σκαφίς, 6.) Ὁ τὴν σκάφην, ἤτοι τὸ πλοῖον νυβερνῶν καὶ κινῶν (Στράβ. ιζ'. σελ. 1172. καὶ Δημ. Φαλ. 97.), κωπηλάτης, τιμωρτζῆς.

Σκαφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκάφης ἔχων εἶδος, ὁμοιος σκάφῃ, μὲ βάρκαν.

Σκαφολουτρέω, ῶ (λοῦτρον). Λούω ἐμαυτόν, ἢ λουτρὸν ποιῶ ἐν τῇ σκάφῃ, Ἀλέξανδρ. Τραλ. ιβ'. σελ. 695.

Σκάφος, εος, τό (σκάπτω). Τὸ σκάπτειν, σκάψιμον. »Σκαφος οἰνέων (Ἰλ. Ε. 5, 74.)ω, ὁ ἐπιτήδειος καιρὸς εἰς τὸ νὰ μπήγῃ τις τὰ κλήματα καὶ νὰ τὰ σωρεύῃ μὲ χῶμα· ἐνταῦθα ἠθέλησάν τινες νὰ τονίσωσι καὶ σκαφὸς διὰ νὰ

σημάνωσι τὴν μεταβολὴν τῆς σημασίας. β) τάφρος, ὄρυγμα, λάκκος, γοῦρνα, λάκκος ὑγρότητος περιεκτικός κ. τ. τ. Ἀναλεκτ. γ'. σλ. 186. »Σκάφος δὴ ἐχετῶνι· καὶ ἑπομένως γ) σκαπάνη, λίσγος, λισγάρι, τζάπα 2) ὡς τό, σκάφη, κοῖλος ἀσκαμμένον, ἢ κοιλωτὸν καμωμένον σῶμα, εἴδαρτ. α) βαρύτι ἀγγείου, ὅσον σκύφος. β) ἡ κοιλία τοῦ πλοίου, τὸ ἐσωτερικὸν κοίλωμα τοῦ πλοίου, τὸ ἐμβρεῦον αὐτοῦ, τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου κοίλωμα, alveus, ἐστὶ δὲ ὅλος ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου ἄνευ τῶν ἱστίων καὶ ὁπλίσεων, Θουκ 1. 50. Λίσχ. Περσ. 415. Πολυδ. 1, 93 καὶ 113. παρὰ Ποιηταῖς καβάλου, πλοίου, βάρκας κατὰ τὴν κυρίαν δὲ αὐτοῦ σημασίαν ἐκλήπτουν τὰς ἐφράξεις, εἶτε, »πλάγος ποιῶ, ἢ κοιλία ἢ ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου, »πλάτη ταυτάκια, κτλ. γ) τὸ κοίλωμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ· ἔτι δὲ τὸ κοίλωμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτίου. (α)

Σκαφώρη, ἡ, ὡς Καφώρη. Ἡ Σήλπια ἀλώπηξ.

Σκαφῦ, Ἀττικ. μέλ. ἀντὶ τοῦ, Σκαφάσει, ὡς καὶ τὸ ἐλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐλάσω.

*Σκεδάννυμι, καὶ, Σκιδάνυμι, Μ. ἄτω (ε), Ἀττ. Μ. σκεδῶ ᾶς ᾷ, Ἀρ. Συ. 229. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. 8, 63 Παρκ. παθ. ἐσκέδασμαι. Ἀόρ. ά παθ ἐσκεδάσθην· Σκορπίζω, διατκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀπολύω, ἢ διαλύω, ἢ κάμνω συνηγμένους τινὰς νὰ σκορπισθῶσι, φύγωσι, τοὺς διώκω ὥστε σκορπίζονται, π. χ. »Λιὸν μὲν σκεδάσουσι (Ἰλ. Τ. 171), ἀπόλυσον, ἄφες αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, καὶ Ω, 158. 161. »Ἄλλους μὲν ἀποσκέδασεν βακτιλείαν, Ἰλ. Τ, 309. ἐπρόσταξεν ἢ ἄφησεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, τοὺς εἶπε νὰ ἀναχωρήσωσι νὰ φύγωσι ἐκεῖθεν, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς. διὰ τοῦ, ἀπεστόρησε· καὶ, »ἦέρα, ἀχλὺν σκεδᾷ, ἢτοι διαλύει τὸ σύννεφον, τὸ σκότος, Ἰλ. Ρ, 649. Τ, 341. Ὀδ. Μ, 354. ἀτυχήσας δὲ, »λίμα ἐσκέδα' ἑξῆς Ἄρηϊ, ἔχυτεν αἷμα τρηχύ. Ἰλ. Η. 330. καθόλου καὶ ὅλα τὰ μέρη σκορπίζω, ἐξαπλόνω, μετα. ἐίδω, Ἡσιοδ. Ἔ. 93. ὕστερον δὲ καὶ ἁπλῶς, διώκω, κυνηγῶ, ἀποδιώκω. — Ὁ Ὀμ χρῆται μόνον τῷ ἀορ. ἐσκέδασσα, ἢ ἄνευ αὐξήσεως, σκέδασα· ὁ ἐνεστὼς σκεδάζω ὅθεν ἀπαντᾶται, καθὼς φαίνεται, εἰς κάποιαν συγγραφέα. Ἕτεροι τύποι, οὐχὶ τόσον αὐχρηστοι εἰσὶ, σκίδνημι, σκιδνάμαι, ἀντὶ Ἐπι. κεδάννυμι, κίδνημι, Ὁμ. καὶ κεδάω παρ' Ἀπ. Ῥ. Ἐκ τοῦ τύπου κεδάννυμι γίνεται φανερὰ ἡ πρωτότυπος κεάζω, σημαίνουσα, κατασχίζω, σχίζω· ὅθεν

Σκέδασις, ἡ· ἡ, Σκεδασμός, ὁ, Σκόρπισις, σκορπισμός, τὸ σκορπίζειν. »Σκέδασιν ἐοίνασι, κάμνω τι νὰ σκορπισθῇ, ἄρα = σκεδάσαι, Ὀδ. Α, 116. Τ, 215.

*Σκεδασμός, ὁ, = σκέδασις.

Σκεδαστής, οῦ, ὁ. Μεριστής, Φώτ.

Σκεδαστικός, ἡ, όν. Ὁ διατκορπίζων, εἰς σκεδασμόν, σκορπισμὸν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· καθόλου = σκεδαστής.

Σκεδαστός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σκεδάννυμι. Σκορπισμένος, ὁ δυνάμενος σκορπισθῆναι, ἢ ὁ εὐκόλως σκορπιζόμενος.

(Σκεδάω) ἀχρήστου ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι.

Σκεδρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. Σκεδρῶς· προστρεμμένος στενῶς ἐπάνω εἴς τι σῶμα, πυκνὸς τροπ. ἐπιμελὴς γενόμενος, ἀκριβὴς, Λυκ. (πιθανῶς παρὰ τὸ σχίζω, σχεδῶ, ἔχω· ῥῤβ. σχεδρὸς· οὐχὶ δὲ, κατὰ τὸν Δάμμιον παρὰ τὸ σκίπτομαι, ἢ κατὰ τὸν Ἔρνεστον, παρὰ τὸ ἀστεῖον.)

Σκείρα, τό· Ἴδε Σειρά.

Σκειρία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σκιρία.

*Σκειρός, ά, όν, νεώτ. τύπος ἀντὶ σκιῤῥός.

*Σκείρος, ὁ, νεώτ. τύπος ἀντὶ σκιῤῥὸς ἢ σκίρος.

Σκειρόω, ῶ, νεώτ. τύπος, ἀντὶ Σκιῤῥόω. Σκληῤῥύνω.

Σκείρων, ωνος, καὶ κίλλιον, Σκίρων. Ὄνομα ἀνέμου ἐν τῇ Ἀττικῇ πνέοντος ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς Κορίνθου κειμένων Σκειρωνίδων καλουμένων ὀρέων, ὅρα διετκορέστερος, Στρίβ. ί. σελ. 50. »Καλέσπερ καὶ τῇ Ἀττικῇ ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν· ἀφ' ὧν καὶ Σκείρωνες καλοῦνται οἱ Ζέφυροι, καὶ μάλιστα οἱ Ἀργέσται· καὶ ἐν δ', σελ 630. »Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων (τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν) καταγίζουσι σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι, πρβ. Ἀργέστης.

Σκελέαι, αἱ (σκέλος). Βρακίς, τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Περσ. σκέβερα, Ἡτύχ. ἄλλως ἀναξυρίδες. (οὐχὶ σκελεαί.)

Σκελετάζω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω, ἀμφ.

Σκελεταία, ἡ (σκελετεύω). Ξηρότης, ξήρανσις, λεπτότης. »Τοῦ σκήνεως ξηραν.σκα, Ἀρεταῖος.

Σκελέτευμα, τό. Τὸ ἐξηραμμένον, κατεσκληκὸς σῶμα· ἐκ τοῦ

Σκελετεύω (σκελετὸς). ὡς τὸ, σκέλλω. Ξηραίνω, ξηρὸν, ἢ ἰσχνὸν ποιῶ. 2) Γαρεχεύω, βλαστάνω ἕνα λείψανον, τὸ κάμνω ὡς μούμιον· λέγεται καὶ ἐπὶ κρεάτων ἁλατισμένων (παστραμᾶ ποιῶ). »Δὶ ἅλος σκελετεύουσιν, ἁλατίζουν τὸ κρέας καὶ ξηραίνουν αὐτό. »Τοὺς νεκροὺς σκελετεύουσιν, Τήλης παρὰ Στοβαίῳ, σελ. 234. ὅθεν

Σκελετία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκελετεία.

Σκελετός, ἡ, όν (σκέλλω). Ἐξηραμμένος, κατεσκληκὼς, ὁ ἐξηραμμένην τὴν σάρκα ἔχων, καταῤῥηγὸς (ὅστις εἶναι μόνον πετζί καὶ κόκκαλα) ὅθεν ξηρὸς, ἰσχνὸς, λεπτός. »Σκελετὸν προσυτὸν σῶμα, τὸ ἐξηραμμένον καὶ ταριχευτὸν σῶμα (Μούμια)· λέγεται δὲ καὶ ἀρτ. σκελετὸς, ὁ, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς, καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν. (Οἱ νεώτεροι ἰατροὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐφ' ὅλων τῶν ὀστέων τοῦ τεθνηκότος ζώου σώματος κειμένων ἐν τῇ ἰδίᾳ φυσικῇ θέσει, ἐκτὸς τοῦ κρανίου· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.) ὅθεν

Σκελετώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τοῦ χρώματος, ἢ τῆς ὄψεως τοῦ σκελετοῦ ὤν.

Σκελέω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω· ὅθεν τό, Σκλέωμα, Σκλῆμα.

Σκελιεργής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος, ἄγνυμι). Ὁ τὰ σκέλη ἀγνύων, συντρίβων· ὅθεν Σκελιαγές, τό· ἢ ὄραυσις, τὸ συντρίμμα τοῦ σκέλους, Γλωσσ. Στεφ. (πρέπει βέβαια νὰ γραφῇ σκελεαγής, ἐκτὸς εἰμὴ ὅταν θελήσῃ τις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τοῦ σκελίς.)

Σκελίζω, Μ. ίσω (σκελίς)· ἀντὶ σκελλίζω, ἀμφ. Γλωσσ. Στεφ., ὅπου ὁ Σαλμάσιος Exercit. σελ. 625. Σκελλίζω, ἐκ τοῦ Σκελλὸς, γράφει παρχικῶς. 2) βαλίζω, περιόμαι, τρέχω· ὅθεν ἔχει ὁ Ἡτύχ. »Σκέλισμα, δρόμημα· ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συντάξει Ἀδροσκέλισμα, καὶ, Ἀδροσκέλημα καὶ Ἀδροσκελιστά, ἀντὶ τοῦ βῆμα. 3) παρὰ τοῖ. Ο', ταὐτὸν τῷ, Ὑποσκελίζω.

Σκελίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἀττικ. Σχελὶς (σκέλος). Ἡ πτέρνα (φτέρνα), τὸ ἐπίσω μέρος τοῦ ποδὸς, ἢ τὸ μηρὶ τοῦ ζώου· καὶ ἐπὶ χοίρων ἡ Κωλῆ, τὸ χοιρομέριον, ὁ μηρὸς· ἄλλως πέρνα καὶ πτέρνα· ἔτι δὲ ὁ κόπανος τοῦ ψητοῦ. β) ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ μηρός. 2) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως εἰς τὸ ὑπογάστριον· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Σκελλίδες, τὰ περιμήκη τμήματα· καὶ »Σκελλί, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως μέχρι τοῦ ὑπογαστρίου μέρους τοῦ ζώου· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Δεξιπ. »Σχελίδες, κρέα ἐπιμηκη τετμημένα. 3) = σκελλὶς, ἰδε τοῦτο.

*Σκελίσκος, ου, ὁ, ὑποκ. τοῦ σκέλος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1201.

Σκελεφρός, ά, όν (σκέλλω, ἠρεύγω). Καταῤῥηγμένος, ἰσχνός, λιγνός, ὁ σκελεσιοῦ ὄψιν ἔχων, Σκληρός, Ἀττ. Ἀντὶ τούτου εὑρίσκονται ἔτι παρ' Ἱπποκράτ. καὶ, Σκόλεφρος, Σκέλεφρος, Σκόλιφρος, καὶ, Σκίλυφρος, φαίνεται, ὅτι εἶπεν Ἰωνικά.

*Σκελλίζω, Μ. ίσω (σκελλός.) Εἶμαι στραβο-όθρος.

Σκελλίς, ίδος, ἡ, καὶ, Σκελλὶς, λέξ. νεωτερ. ταὐτὸν τῷ, Ἀγλίς· ὡς π. χ. »Σκόρδου σκελλίδες, καὶ, Σκελλίδες. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλ. 432.

Σκελλός, ἡ, όν (σκέλος). Στραβός, μὲ στραβὰ σκέλη, ἕλλως, βαιβός· γράφ. καὶ σκελός. Φιλ. κυρτός, κυφός.

Σκέλλω, καὶ Σκελέω, Ἀόρ. ἔσκηλα, σκῆλαι. Ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, καταξηραίνω. »Μὴ μῖνις Ἠελίοιο σκήλει ἀμφὶ περὶ χρόα ἵεσται· ἠδὲ μέλαστιν (Ἰλ. Ψ, 191)ω, διὰ νὰ μὴ καταξηράνῃ ἡ συστάσεις τοῦ ἡλίου τὸ δέρμα περὶ τὰ νεῦρα καὶ ὅλα τὰ μέλη, ἕνεκα ἔστιν ἀόρ. εὐκτ. καὶ αἱ δύο προηγούμεναι ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα ἀμφιπιστέλλω· τὸν ὑποτακτ. σκήλῃ ἔχει Νικανδ. Θηρ. 894. β) κάμνω ἰσχνὸν ἢ λεπτόν. γ) σκληρύνω, κάμνω σκληρόν. 2) συχνότερον δὲ παθητ. σκέλλομαι, καὶ σκελοῦμαι, Μ. σκλήσομαι, Ἀόρ. β'. ἐσκλην, εὐκτ. σκλαίην, Ἀπαρ. σκλῆναι, Παρκ. ἔσκληκα. Γίνομαι ξηρὸς, ξηραίνομαι, καταξηραίνομαι β) γίνομαι ἰσχνὸς, λεπτός· τήκομαι. γ) σκληρὸς, στερεὸς, ἀκαμπὴς γίνομαι. Ἐν τῷ παρκ. μετὰ σημαιν. ἐστὶ, εἶμαι κατάξηρος, ἰσχνὸς, σκληρός. (ὅθεν σκελιρὸς καὶ σκελὴς· συγγεν. τῷ, σκληρὸς, σκληῤῥὸς, σκηρὸς, ξηρὸς, σκιῤῥὸς, ὅρα Lobeck Σοφ. Αἰ. 648.)

Σκελοδέσμος, ὁ, ἄλλως περισκελὶς (σκέλος, δεσμός). Ὁ περὶ τὰ σκέλη, τοὺς πόδας δεσμός, μηροδέσμης.

Σκελοκοπία, ἡ (κόπτω). Τὸ κτύπημα, κάταγμα, σύντριμμα, τζάκισμα τῶν σκελῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Σκέλος, ους, τό. Μέρος τοῦ σώματος τοῦ ζώου ἀπὸ τῶν ἰσχίων ἕως τοῦ κώλου ἀρχόμενον καὶ λῆγον μέχρι τῶν ποδῶν. Ἰλ. Ο, 314. »Ἱρυμνὸν σκέλος ω· πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ τὸ κόκκαλον τοῦ μηροῦ· καθόλου, κόκκαλον, ποῦς. »Περὶ σκέλος ἀπαντᾶν, Ἀρίστων. εἰς Ἐπίκτ. β'. 12. ἐναντίον τῆς ἐυχῆς, τῶν ἐλπίδων, ἔρχεται ἀνάποδα. »Κατὰ σκέλος βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ περιπατήματος τῶν ζώων, ὅταν βάλλωσιν ἕνα πόδα κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ἴδιον μέρος, βάλλωσι τὸν ὀπίσθιον κατόπιν τοῦ ἐμπροσθίου κατὰ τὸ ἴδιον μέρος, ὅταν δὲν κινῶσι τοὺς πόδας σταυρωτά. Ἀριστοτ. Ζῷ. Ἱστορ. β'. α'. 8. »Αἱ δὲ κινήσεις τῶν ζώων τῶν μὲν τετραπόδων καὶ πολυπόδων κατὰ διάμετρόν εἰσι, καὶ ἑτέρων οὕτως· ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι, κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅ,τε λέων καὶ αἱ καμηλοὶ ἀμφότεραι, αἵτε Βακτριανοὶ καὶ αἱ Ἀραβίαι· τὸ δὲ κατὰ σκέλος ἐστὶν, ὅτε οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ. »Ἐπὶ σκέλος ἀναγειν, ἀναποδίζω, ἀναχωρῶ μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρὸν, Ἀριστ. Ὄρν. 383. χων. ἐπ. καὶ, »ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖν» (Κύρ. Φοιτ. 1419. παρὰ Ξεν. Ἑλλ· 2, 2, 4, 33. Κυρουπ. 3. 3. extr. κατὰ τὸ λεξ. Στούρζου. Ξεν. 2. σ. 268. 3. σ. 640., κατ' ὀλίγον ὀλίγον. 2) τὰ σκέλη, τὰ δύο μακρὰ τείχη μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιέως, Meineck. Εὐτορ. σελ. 18.

Σκελοτύρβη, ἡ (τύρβη). Εἶδος παραλύτεως, ὥστε περιπατεῖν ἀπ' εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' εὐθύ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστε-

ρά, καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα ὄρος, Γαλην. καὶ Στραβ. ιϛ'. σελ. 1127. ἐν, Ἀραβίᾳ συχνὸν τοῦτο τὸ πάθος.

Σκέμμα, τό (σκέπτομαι). Διανοια, διανόημα, στοχασμός, συλλογισμός, ὃ ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τις. ὅθεν ἐρωτὶς, θεωρία, σκέψις, βούλευμα, ἀπόφασις, Πλάτ.

Σκεμμός, ὁ, νεωτ. καὶ σπάνιος τύπος ἀντὶ, σκέψις, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδᾳ.

Σκενδύλειον, τό, ὑποκ. τοῦ Σκευδύλη.

Σκενδυλεύω. Τιμωρῶ, βασανίζω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Σκεζεύω.

*Σκενδύλη, ἡ, ἴδε τὸ Ἀττ. σχεδύλη.

*Σκένος, Αἰολ. ἀντὶ ξένος.

Σκέπα, ποιητ. ὁμοιωμ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ σκέπας, ἀντὶ, Σκέπαι, ἡ, Σκέπα, ταὐτὸν τῷ, Σκεπάσματα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 532.

Σκεπάζω, Μ. άσω (σκεπας) ὡς τὸ, σκεπάζω. Σκεπάζω, σκέπασμα ἐπιτίθημι, καλύπτω, σκέπας παρέχω, πρβ. στεγάζω τροπικ. ὑπερασπίζω, Λυκοφρ. 1311. ὅθεν

Σκέπαρνον, τό. Σκέπασμα, καὶ Αἰολ. »Πίλον κεφαλῆς σκέπαιον« κυρ. οὐδ. τοῦ

Σκεπαρνός, ἡ, όν. Σκεπάζων, ἐπισκεπάζων. 2) παθ. σκεπασμένος· ἐπίσης, κατάστεγος, σύσκιος.

Σκέπαρνος, ὁ, καὶ σκέπηνος, καὶ, σκεπῖνος. Εἶδος ὀψαρίου, Λατ. ambra. (οὐχὶ ὀξυτόνως, σκεπανός.)

Σκεπαρνηδόν, Ἐπίρ. (σκέπαρνον). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκεπάρνου, δίκην σκεπάρνου, ἐκκεκλασμένως· καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων, δοκεῖ, Γαλην. ὥρα σκέπαρνον, 2.

Σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω, πελεκῶ μὲ τὸ σκέπαρνον, Μαθηματ. παλ. σελ. 244. ὅθεν

Σκεπαρνισμός, ὁ. Τὸ κόπτειν, πελεκᾶν μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) παρ' Ἱπποκράτ. ἄγμα, κόψιμον, θλάσμα, τσάκισμα, σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα, ὁμοιότητά τινα ἔχον μετὰ τοῦ σκεπάρνου.

Σκέπαρνον, τό. Τεκτονικὸν ἐργολεῖον δύο μέρη κόπτοντα ἔχον, μὲ δύο κόψεις, σκεπαρνικὸν καὶ ἐξαιρ. διὰ νὰ πελεκῶσι καὶ γυαλίζωσι τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, ὁ Λεωνίδας ἐν Ἐπιγρ. καλεῖ τοῦτο »Ἀμφίξυον σκέπαρνον« ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 237. καὶ Ι, 391. »Εὔξοον«, ὃ καὶ διάφορον τοῦ μεγαλειοτέρου τοῦ πελέκεως. »Δῶκεν μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν. — Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον, ᾧ οὐ ἐπελέκιον καὶ εὐθύαζον τὰ πρὸς οἰκοδομὴν χαντρὶ ξύλα ἐντεῦθεν ἔπειτα καὶ τὸ, Σκεπάριον, Πλούταρχ. ἡ τοῦ Γαληνοῦ περιγραφὴ ἀποδεικνύει ἀπαράλλακτον τὸ ἔργαλειον τοῦτο, καθὼς καὶ ἡμεῖς τώρα τὸ ἔχομεν. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα, χειρουργικός τις ἐπίδεσμος, καὶ ὁ σκέπαρνος. 3) παρ' Ἀρτεμιδώρ. δ'. 24. ὀνομάζει τὰς Σκέπαρνον. (ἀστειζόμενος) τὸν τελίτατα τὸ ἔμβρυον λεπτὸν ὑμένα, τὸ ἄμνιον, ἐκ τοῦ σκεπῶ ἄρνα· πιθανὴ πραγ. ἐκ τοῦ καίω ἢ σκάπτω. [τὸ σκ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει· ἐν Ὀδυσ. οὐ ποιεῖ θέσιν.]

*Σκέπαρνος, ὁ, = σκέπαρνον, 2.

Σκέπας, ας, τό (σκεπάω). Σκέπασμα, σκέπασις, περιτείλιγμα, κάλυμμα, καὶ σκέπη διὰ προφυλακὴν (γείσον), ἡ σκέπη τῆς οἰκίας, ἢ ἄλλου τινός· »Σκέπας ἀνέμοιο (Ὀδ. Ε, 443 καὶ ἀλλαχοῦ)«, σκέπασμα, προφύλαξις κατὰ τοῦ ἀνέμου· ἡ ποιητ. ὁμοιωμ. καὶ αἰτ. πληθ. σκέπα, Ἡσ. Ἔ. 534. πρβ. Ruhnk ὑμν. Ὁμ. Δημ. 12 ἐν τῷ πεζῷ συνήθ. σκέπη ἢ σκέπασμα.

Σκέπασις, ἡ (σκεπάζω). Τὸ σκεπάζειν, ἢ σκεπάζεσθαι, σκέπασμα· παρὰ τοῖς Ο'.

*Σκέπασμα, τό (σκεπάζω), = σκέπη, καὶ τῷ ποιητ. σκέπας

Σκεπαστήριος, α, ον. Ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκέπασμα· ἐκ τοῦ

Σκεπαστής, οῦ, ὁ (σκεπάζω). Ὅς τις σκεπάζει, ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων, Ο'.

Σκεπαστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, Σκεπαστήριος· ἐκ τοῦ

Σκεπαστός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίρρ. τοῦ σκεπάζω· Ἐσκεπασμένος, περικεκαλυμμένος.

Σκέπαστρον, τό· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ Σκεπαστήριον. Σκέπασμα, κάλυμμα.

Σκεπάω, ῶ. Ἐπικ. σκεπόω, ὡς τὸ μόνον λογοτεχνικῶς ἐν χρήσει, σκεπάζω. Σκεπάζω, σκέπας παρέχω, περικαλύπτω· καὶ τροπικ. προφυλάττω ἀπό τι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ν. 99. »Ἀνέμων σκεπόωσι, μέγα κύμα, ἀντὶ τοῦ, Σκέπην παρέχουσι κατὰ τῶν ἀνέμων, ἐμποδίζουσι τοὺς ἀνέμους. (τὰ σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, σκέπη κτλ. ἔστι συγγεν. τῷ, στέγω, στεγάζω, στέγος, στέγη, τέγος, τέγη, ἐξ ὧν τὸ Λατ. tego, tectum κτ.) ὅθεν

Σκέπη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, σκέπας. Σκέπασμα, στέγος, κάλυμμα, σκεπασμένος τόπος, διαυθέντευσις, ὑπερασπιτής· »Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου«, Ἡρόδοτ. α. 143. »Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου«, ζ. 172. καὶ 215 εἰς προφύλαξιν, ἀσφάλειαν κατὰ τοῦ πολέμου. Λίθιαν. Ζώ. ἱστορ. ζ'. 6. καὶ δ'. 57. »Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους, κτ., εἰς ὑπερασπισιν καὶ φύλαξιν ἀπὸ τοῦ τι δεινοῦ, τοῦ κρύους. »Σκέπη τοῦ ὑετοῦ« (Ἱππ.) προφύλαξις κατὰ τοῦ ὑετοῦ· ὅμως ἐν σκέπῃ φόβου«, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, πρόφασιν τοῦ φόβου, Ἡροδ. 1, 141. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ στέγη, ἐ τῆς εἰκίας ὄροφος.

Σκεπηνός, ἡ, όν· καὶ Σκεπινός, ταὐτὸν τῷ, Σκεπανός. Ἐσκεπασμένος, κεκαλυμμένος.

*Σκέπηνος, ὁ, = σκέπαιος.

*Σκεπῖνός, ἡ, όν, = σκεπανός.

*Σκέπινος, ὁ, = σκέπονος.

Σκεπόω, ῶ· ἐπικ. ἀντὶ Σκεπάω· ἴδε τοῦτο· Ὅθεν

*Σκεπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ σκέπτομαι. Δι' ὃ πρέπει νὰ σκεφθῇ τις, ἢ νὰ παρατηρήσῃ

*Σκεπτήριος, α, ον, = σκεπτικός.

Σκεπτικός, ἡ, όν (σκέψις). Ὁ εἰς σκέψιν ἀνήκων, ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτήδειος. 2) ὅστις σκέπτεται. Ἐξαιρέτως ἐκαλοῦντο Σκεπτικοί, ἐτι δὲ καὶ Ἀπορητικοί, καὶ Ἐφεκτικοί, οἱ Πυρρώνειοι καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ Φιλόσοφοι, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι δὲν ἐβεβαίουν ὡρισμένως κἀνένα πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον τὴν γνώμην των ἐσκεμμένως περὶ αὐτοῦ ἔλεγον. Ἐπιρρ. σκεπτικῶς, Διογ. Λ.

Σκέπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀμεταβ. Περὶ ἐμαυτόν, τριγύρω βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, ὁρῶ τοῖς ὄμμασι, περιβλέπω, ἐξαιρ., ἀπὸ μακρόθεν μετὰ προσοχῆς ἢ σκεπείων καὶ περιεργαζόμενος κυττάζω ὁλοτρόγυρα, μετὰ τοῦ αἰεν, ἐν Ἰλ. Ρ, 652. ἐς νῆα, μεθ' ἑταίρους, Ὀδ. Μ, 237. ἔτι δὲ μετὰ μέντης αἰτ. Ἰλ. Π, 361. »Σκέπτετο ῥοῖζον καὶ ἐσύπουν«, ἐκύτταζε τριγύρω τον τὸν κτύπον τοῦ νεροῦ· καὶ Τυρ. Δημ. 246. »Ἐκ θαλάμοιο σκέψατο· καὶ Πλάτ. εἰς Συμπ. β'. 11. »Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις τὸν Σωκράτη«; ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ὑπάγεις νὰ ἰδῇς ὁλόγυρα ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ· ἀντὶ τοῦ, ὑπαγε νὰ ἰδῇς ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης, καὶ νὰ τὸν φέρῃς· καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀντὶ τοῦ, διαλογίζομαι, στοχάζομαι, βουλεύομαι. 2) μεταβτ. θεωρῶ τι, κυττάζω, παρατηρῶ, ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν λόγον τινός, κυρ. καὶ καταχρηστ. στοχάζομαι, κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, μετὰ τοῦ ἐν ἐπιγερομένου, ὅτε πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπακτ. τὸ, ἢ μή, ἄρα, ἂν δὲν - Ξεν. Ἀν. 3, 22. Οἱ Ἀττ. δὲν μεταχειρίζονται σχεδὸν ποτὲ τὸν ἐνεστ. σκέπτομαι (ἐξαιρέσεις δέ εἰσι παρὰ Πλατ. Λαχ. σελ. 185. Β. καὶ ἴσως Θουκ. 8, 86. συχνότερον δὲ παρὰ Δουκιαν.), ἀλλ' ὡς ἐπιτηδεύτ., σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσι μόνον τὸ ψομαι, σὐδέποτε δὲ σκοπήσω ἢ σκοπήσομαι· ὡσαύτ. ἐσκεψάμην καὶ ἐσκεμμαι, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 147. Τὸ παραχ. χρῆται ὁ Δηλ. Μισθ. 6. σελ. 576, 27. καὶ Ἕρωτ. σελ. 1403, 21. καὶ κατὰ παθητ. σημ., ἂν καὶ συνηθέστερον καὶ παρ' αὐτῷ κατ' ἐνεργ. σημασίαν. Ὁ παθητ. ἀόρ. β'. ἐσκέφην, ἐξεταζέσθαι, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. (κατὰ τὸν Ἐμστερχ. ἡ ἀρχαία σημασία τοῦ, Σκέπομαι, ἡ, Σκέπτομαι, φαίνεται, ὅτι ἦτον τὸ, μακρὰν βλέπω, θεωρῶ, ἔχων ἐν ταύτῳ τὴν χεῖρα ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν κατὰ τὰς ὄψεις ὡς σκέπην, ἵνα ἀπαντῇ τὴν σφοδρότητα τοῦ φωτός, παρὰ τὸ σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, ὅθεν, σκοπός, σκοπέω, καὶ τὸ Λατ. specio, spicio, specto, speciem· καὶ ταύτης τῆς σημασίας μάρτυς καὶ ὁ Ἡσύχιος, ὃς τις ἔχει· »Σκοπευμάτων, γρ. Σκόπευμα) σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποστοπούντων· καὶ Φώτιος· »Σκόπευμα, σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκοπός· οὕτως Αἰσχύλος«· ὁ Ἡσύχιος ἔτι· »Ὑπόσκοπος χέρα. Αἰσχύλος, ὥσπερ οἱ ἀποστοποῦντες οὕτω κεῖνοι σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι, σχῆμα δ' ἐστὶν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός· ἐπομένως ἄρα τό, Σκόπευμα, Ὑπόσκοπος χείρ, καὶ, σκοπός, εἰσὶν ὅμοια ἀλλήλαις, ὡς καὶ ὁ Silius (γ'. 341.) περὶ τοῦ Πανὸς εἶπεν· Ostendosque manum-umbrate perlustrat pascua visu. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ἰδ. βιβ. ἀναφέρει τὴν ῥῆσιν τοῦ Αἰσχύλου »Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων· ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμαρτημένης ἀναγνώσεως »Σκωπευμάτων«, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον τοῦ στίχου ἀπορρίπτει, ἔπλασεν εἶδος ὀρχήσεως σωΐν) ὅθεν

*Σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκέψις.

Σκεπτωρία, ἡ· παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 176. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, Σκεπτορία. Τὸ περὶ τι καταγίνεσθαι, ἐναυχόλησις.

Σκέπω, σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ Σκεπάζω, Πολυβ. 16, 29, 13. ἴδε Σκέπάζω.

Σκέρφας, τό· Ἀττ. σχέραφος, καὶ κέραφος, παρὰ Γραμματ. Καθ' Ησυχ. λοιδορία, βλασφημία· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Κίραφος, χλευασμός, κακολογίαν· καὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκφρασιν· »Σχέραφος, λοιδορία, βλασφημία. Ἐνταῦθα αἰτιᾶται καὶ ὁ σχηματισμός· »Σκειραφεῖν, κακοπραγμονεῖν, Ἡσύχ. Δύναται τις νὰ παραβάλῃ μετὰ τούτων καὶ τὰ, Σκερβέλλω, Σκέρβιλος, Κερβολέω, καὶ, Κέρτομος, καὶ νὰ παραξῇ ταῦτα ἀπὸ τοῦ, κέαρ, ἀφῆ.

Σκερβολέω, ῶ· καὶ, Σκερβόλλω (σκέρβολος). Τύβιζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, βλασφημῶ, ὡς τὸ, κερτομέω· ἔτι δὲ καὶ κερβολέω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822. »Μὴ σκέρβολλε πουκρόν«, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ποικίλλω, λοιδορῶ, κερτομῶ, ἀναφέρων καὶ ἐκ τοῦ Καλλιμάχου »Σκέρβολα μυθήσαιτεν, λοιδορίας, ὕβρεις εἰπόντες· παρομοίως τὸ ἑρμηνεύει καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »λοιδορεῖν, καὶ, ἀπατᾶν· οὕτω καὶ τό, Σκέρβιλος, διὰ τοῦ, λοίδορος, ἀπατεών· οὕτως ἔτι ἑρμηνεύει καὶ τὸν σχηματισμόν »Κερβολέω. Τοιοῦτόν τι φαίνεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, »κέρτομος«, ὃ καὶ παράγουσιν ἐκ τοῦ, κέαρ τέμνω, ὡς καὶ τό, σκερβέλλω, ἐκ τοῦ, ἐς κέαρ βάλλω, ἄρα κυρ. κτυπῶ, πληγόω τὴν καρδίαν, Ευστάθ. Τὸ δὲ σ φαίνεται προκείμενον ὡς σύνηθες, καθὼς καὶ ἐν τῷ, σκορδινάομαι, ἢ ἔμεινεν ἐκ τοῦ, »Ἔκω, ὡς καὶ εἰς τὸ »Σκοραίζω, ἵνα ᾖ, »Ἐς κέαρ βάλλειν· ὡς

καὶ τὸ, »Σκορακίζειν, ἐς κόρακας βάλλειν. πρβ. σκοραλίζω.

Σκέρβολος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ κέρτομος. Λοίδορος, βλάσφημος, ὑβριστής. ἴδε ἐν τῷ Σκερβελέω.

Σκευαγωγεύω, ῶ· M. ήσω (σκευαγωγός) = Συνάγω τὰ σκεύη εἰς ἓν καὶ φέρω αὐτά, ἤτοι ἑτοιμάζω τὰ σκεύη πρὸς ἀρέμον (μαζόνω τὰ πράγματά μου διὰ τὰ μεταχωρίσω), καὶ μεταχωρίζω αὐτά. »Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγωγήσατε, ἐτωσεῖτε ὅλα τὰ σκεύη ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ μετεκομίσατε αὐτά, Αἰσχίν· καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. α. ἰ. 4. »Τὰ μὲν μυστήρια ἐκπλαγέντα ἐξέλιπον, ἐκ δὲ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν· ἐμάζωσαν τὰ πράγματά των καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν πόλιν· ὅθεν

Σκευαγώγημα, τό· ἡ »Σκευαγωγία, Νικήτ. Χρον. δ'. 1. Μηχανή, ἡ ἅμαξα, ἐν ᾗ μεταφέρομεν τὰ σκεύη.

Σκευαγωγία, ἡ. Τὸ συνάγειν καὶ μεταχομίζειν τὰ σκεύη, ἡ τῶν σκευῶν σύναξις καὶ μεταχόμισις.

Σκευαγωγός, ὁ, ἡ (σκεῦος, ἄγω). Ὁ τὰ σκεύη συνάγων καὶ μεταχομίζων αὐτά, πρός τινα, ἢ εἰς χωρίόν τι μέρος.

Σκευάζω, M. ἀπω· ταὐτόν τῷ Σκευόω, ἐκ τοῦ Σκεῦος, ὃ σημαίνει τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ πράγματα, ἀγγεῖα, καὶ ἐργαλεῖα, ἐν ᾧ τὸ »Σκευῶ ἀφ' οὗ τὸ Σκευάζω, σημαίνει περισσότερον, ἱμάτια, σκεπάσματα, ἀμφιεσμούς, κ. τ. τ. ὅρα σημαίνει πρῶτον τὸ, Ἑτοιμάζω, κόμιζω, καὶ δεύτερον, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω ἕτοιμα, ἐξαιρ. κατασκευάζω, κάμνω ἕτοιμα φαγητά, Ἡρόδ. 1. 73. 207. ἐν δὲ τῇ γενικῇ σημασίᾳ καὶ ὡς Ἀποθ., προδοσίαν σκευάζεσθαι, ἀντὶ μηχανᾶσθαι, κάμνω προδοσίαν, Ἡρόδ. 6, 100. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, στρατευμάτων καὶ τῶν παρομοίων, ἐρμηνεύω αὐτὰ μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, τινάτειν, Ἡρόδ. 1, 60, 80. ἐξαιρ. ἐξοπλίζω (ἁρματόω), φορέω, στολίζω, Ἡρόδ. 5, 12. τινὰ ἐσθῆτι, Wess. Ἡρόδ. 5, 20. »Σκευάζειν εἰς ὁπλίτας, εἰς ὑπηρέτας (Σβετγχ. Ἀππιαν. 7, 52), ἐξοπλίζειν τινὰ βαρέως, φορέω ὡς ὑπηρέτας, δούλους· ἔπερ. καὶ, μεταμορφόω τινά, τὸν ἐνδύω ἄλλα φορέματα διὰ νὰ μὴ γνωρίζηται, καὶ ἐνδύω αὐτὸν προσωπεῖον, Ἀριστ. Ἀχ. 789. »Εἰς Βάκχας, εἰς Σάτυρους, εἰς Πᾶνας, ἐνδύω ὡς Βάκχας, κτ., Πλουτ. 3) ἀμβ. »σκευάζειν κατ' εἶκον, κάμνω καλὴν εἰκασίαν εἰς τὸ σπήτι, δηλ. προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν, Ὄμ. Ὀμ. Ἑρμ. 285. — Πολλάκις ἔστι παρ' Ἡρόδ. ὁ παθ. Παραχ. ἐσκευασμένος, τὸ γ. πληθ. τοῦ ὑπερσυντ. ἐσκευάδατο. ὁ Εὐριπίδ. μεταχειρίζεται τὸ, σκευάζομαι, Μέτ. ὡς τὸ παθ. παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζω. Πρωτότυπον τούτου ἔστι τὸ, σκέω, κέω, κύω· ὅθεν τὸ, κύθω, κεύω, κεύθω, καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· καὶ κεύθος, καὶ σκεῦος, ὅρα τὸ, σκέπασμα, κάλυμμα· καὶκαθὼς ἀπὸ τοῦ, στέω, γίνεται τὸ, στέγω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, σκέω σᾶλιν τὸ σκέτω, ὅθεν τὸ σκέπος, σκεπή, καὶ Ἰων. σκῆπος, σκηπή, τέντα, κάλυμμα, ἐσκεπασμένος τόπος. Ἐκ δὲ τοῦ, σκέω, γίνεται τὸ, σκιρρός, καὶ ἐκ τοῦ, σκιά, σκιάζω, σκιερός· καὶ ἐκ τοῦ σκεῦος, ἡ σκόπα, (ἴδε ἐν τῷ, σκόπα) τὸ, σκοπός, ἀντὶ τοῦ, σκιερος Νίκανδ. Θηρ. 659. »Σκιοῖς ἐν ἡμέρσσι,« ὅπου τὸ σκοιὸς κεῖται ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, σκιώς, ὃ ἐστι σκιερός.

Σκευάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκεῦος καὶ σκευή. Μικρὸν σκεῦος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 851.

Σκευασία, ἡ (σκευάζω). Κατασκευή, ἑτοιμασία, ἐξοπλισις, καὶ ἐξαιρ. ἑτοιμασία, κατασκευὴ τῶν φαγητῶν, Basil. opp. ep. cr. σ. 52. κατὰ πληθ. τὰ διάφορα εἴδη τῆς παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, Ἀλεξις παρ' Ἀθηναίῳ γ'. σελ. 107. ὅστις διακρίνει »Τὰς σκευασίας πάντων,« ἀπὸ τοῦ, »Τὰς σκευάσεις,« ἐκείνων διὰ μὲν τοῦ πρώτου, τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς σκευασίας διὰ δὲ τοῦ ἑτέρου, τὴν σκευασίαν αὐτήν. Ὁ Ηολλίστρατος παρ' Ἀθην. ἐ. σελ. 200. λέγει, »Ἀργυρᾶς σκευασίας,« ἀντὶ τοῦ σκευῆς.

*Σκεύασις, εως, ἡ (σκευάζω), = σκευασία.

Σκεύασμα, τό (σκευάζω). Τὸ ἐσκευασμένον πρᾶγμα. 2) = σκευασία.

Σκευαστός, ἡ, ὸν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ σκευάζω. Ἐσκευασμένος, φτιασμένος, ἡτοιμασμένος, ἐξοπλισμένος, καὶ ὁ ὅπλισμένος σκευασθῆναι.

Σκευή, ἡ. Ἑτοιμασία, ὁπλισις ἢ παιονοπλία, σύμφασμος, στολή, εὐθυμασία, πολλάκις παρ' Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ἔθαιρτ ὅλη ἡ φορεσία ἑνὸς ὑπηρετοῦ. Σπανίως μετεχειρίζοντο αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, σκεῦος· ὅπερ ἴδε

Σκευηφόρος, ὁ, ἡ = σκευοφόρος.

Σκευοθήκη, ἡ (σκεῦος, θήκη). Ἀποθήκη (μαγαζεῖον), τόπος, ἔνθα ἀποτίθενται καὶ φυλάττονται πάντες εἴδους σκεύη, ἔπιπλα, ἀγγεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁπλοθήκη, Αἰσχίν.

Σκευοποιέω, ῶ, συχνότερον κατὰ μέσην ἐνέργ. σκευοποιέομαι (σκευοποιός). Σκεύη ποιῶ, εἶον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, ἱματια, κ. τ. τ. καθόλου δὲ ταὐτόν τῷ, σκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω ἢ φτιάνω σκεύη. 2) ἐξαιρ. μὲ δόλον, παρουσιάζω ἑτοιμάζειν ἢ κάμνειν τι, εἶον, »Διαθήκας σκευάζειν,« διαφθείρειν, ἢ παραβαίνειν, γαλνᾶν τὴν διαθήκην, δολίως προστιθέμενος ἢ ἀφαιρούμενός τι, ψευδῆ ἢ διεφθαρμένην διαθήκην ποιεῖν, Ἰσαῖος. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, δολίως μεταχειρίζεσθαι, πλέκειν, ἀπατᾶν, πράττειν, καὶ νοθεύειν τι σχεδὸν ταὐτόν τῷ, σκευωρέομαι. Πλούταρχ. »Τείς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπιστήμοις καὶ συμβούλοις,« ἑτοιμαζόμενος, περιβαλλόμενος (ἐβαλεν ἐπάνω του, ἁρματώθη, ἐνεδύθη)· ὅθεν

Σκευοποίημα, τό. Δόλος, ἀπάτη, νόθευσις, ψεύδος πεποιημένον, πλάσμα, δόλια πρᾶξις· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σκευοποιία, Πλούταρχ.

Σκευοποιία, ἡ. Ἑτοιμασία σκευῶν, κατασκευὴ διαφόρων πραγμάτων, εἶον παιονοπλίων, ὅπλων, ἀγγείων, καὶ ἐξαιρ. πρισπίζων, καὶ παντὸς ἄλλου ἀνήκοντος εἰς τὰ θέατρα· ἐκ τοῦ

Σκευοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, σκευάζων, σκεύη, εἶον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα ἐξαιρ. προσωπεῖα, στολας καὶ ἄλλα χρειώδη διὰ τοὺς ὑποκριτὰς κατασκευάζων ἢ παρέχων· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σκευοποιούς, τοὺς τὰ πρόσωπα (ἤτοι τὰ προσωπεῖα) ποιοῦντας καὶ Αἰλιαν. π. Ἱστορ. β'. 13. »Δῆλον γὰρ ὅτι, ἐστι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν (τὸν Σωκράτη), ὡς ἔστι κάλλιστα ἐξεικασάντες«

Σκευοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκεύη πωλῶν.

Σκεῦος, τό. Ἄγγειον ἅπαν, κάθε λογῆς ἀγγεῖον, καὶ πᾶν ἄλλο τι κατασκευασμένον πρᾶγμα, εἶον ἐργαλεῖον, ὅπλον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἐν δὲ τοῖς στρατεύμασι καὶ στρατοπέδοις, τὰ πράγματα ὅλα, ἡ ἀποσκευή, ὅτα ὁλικὴ πρᾶγμα κινητὰ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ στράτευμα· οὕτω καὶ »Οἰκίας σκεύη,« τὰ ὅτα κινητὰ πράγματα, εἶον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, κ. τ. τ. εὑρίσκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ· ὅτι δε, καθὼς τὸ, σκεύη, πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τελείαν ἐνδυμασίαν, φορεσιά καὶ στολισμός, ἔτι δὲ τὸ προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐντελῆ ἐνδυμασίαν διὰ τὸ θέατρον· ἴδιωτ. α) τὸ σῶμα, καθὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς, κατ' ἐξοχήν, τὸ γεννητικὸν μέρος, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, παιδοποιὸν σῶμα. 2) ἐπὶ καταφρονητικῆς ἐννοίας, ὑπουργός τις ἑνὸς ἄλλου ὑπουργοῦ, ὁ βοηθῶν ἕνα βοηθὸν ἄλλου κατά τινα κακὴν μάλιστα πρᾶξιν. καθόλου, συνεργός, ὅστις ἀξίζεται νὰ τὸν ματαχειρίζωνται ὡς ὄργανον, Πολυβ. 13, 5. καὶ 15, 25. γ) τὰ σκευη πληθ., παρὰ τῷ στρατεύματι, τὰ καλαμπαλίκια, ἡ ἀποσκευή. δ) τὰ σκεύη, ἐπιπλοῖον, ὅλα τὰ εἴδη σχοινίων αὐτοῦ. ε) ὁ Πρωταγόρας ὠνόμαζε καὶ τὰ οὐδέτερα ὀνόματα »Σκεύη,« Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 5. »Πρωταγόρας τὰ γένη τῶν ὀνομάτων διῄρει ἄῤῥενα, καὶ θήλεα, καὶ σκεύη,« ἅτινα ἄλλως, »Τὰ μεταξὺ ὀνόματα λέγονται· ἡ δὲ αἰτία τούτου ἦν, ὡς φαίνεται παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκ. 14. ἐπειδὴ τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων ἡ εἰς ον, κατάληξις, ὡς ξύλον, σχοινίον, κ. τ, τ. ἐμοὶ ὡς ἐνὶ τὸ πλεῖστα ὄργανον ἢ ἐργαλεῖόν τι, ὃ ἐστι, σκεῦος, ὃ καὶ οὐδέτερον γένους ἐστὶ (συγγ. τῷ κύω, κυέω, κεύθω, κρύπτω, τεκπάζω, ὅρα, σκεῦος ἀντὶ κεῦος κυρ. περικάλυμμα, σκέπασμα πιθανῶς καὶ τῷ, σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, ἔτι δὲ τῷ, σκηνή, σκῆνες, καὶ τοῦ, σκιά.)

Σκευουργία, ἡ· καὶ »σκευουργὸς (ἔργω) ὁ« ταὐτόν τῷ, σκευοποιία, καὶ σκευοποιός.

*Σκευοφορεῖον, τό. Τὸ κλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ εἰς τοὺς δύο ὤμους, διὰ νὰ κουβαλοῦσι μὲ αὐτὸ φορτώματα· ἄλλως, ἀποφορεῖον· ἐκ τοῦ

Σκευοφορέω, M. ήσω (σκευοφόρος). Σκεῦος φέρω, βαστάζω, μεταχομίζω, καὶ μέσως ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ηράσ. 21. »Σκευοφορούμενος καμήλοις,« ὅστις ἔβαλε τὰ σκεύη του ἐπάνω εἰς τὰς καμήλους καὶ τὰ ἔφερον, ἢ οὗ τινος τὰ σκεύη ἔφερον αἱ κάμηλοι· ὅθεν

Σκευοφορία, ἡ. Ἡ τῶν σκευῶν φορὰ καὶ μεταχόμισις.

Σκευοφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν τὰ σκεύη. »Στρατὸς σκευοφορικὸς (Ξεν. Λακεδ. πολ. 13. 4),« οἱ παρὰ τῷ στρατεύματι ἀροτριζοντες διὰ τὰ πράγματά του ἀκολουθοῦντες ἄνθρωποι, θεῦλαι κτλ. »Πάρος σκευοφορικόν,« τὸ φόρτωμα, τὸ ὁποῖον συνειζουσι τὰ φορτώσωσιν ἐπάνω εἰς ἓν κτῆνος, Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 28. (Sq.)

*Σκευοφοριώτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σκευοφόρος, σχηματισθὲν ὡς τὸ, ἱεροφοιώτης, Εὔπολ.

Σκευοφόρος, ὁ· ἡ (φέρω). Ὁ τὰ σκεύη φέρων, βαστάζων, μεταχομίζων. »Μίσθωσι σκευοφόρα,« τὰ βαστάζοντα καὶ μεταφέροντα τὰ σκεύη ζῶα, ἤτοι τὰ φορτηγά, καὶ τὰ τὰς ἀμάξας ἑλκοντα ἐν ταῖς στρατείαις· ὁ Εὔπολις παρὰ Πολλ. 3. 17. ἀντὶ τούτου λέγει ἀστεῖος »Σκευοφοριώτης,« ὡς καὶ τὸ, ἱεροφοίτης, ἔνθα πρότερον ἐμαρτ. σκευοφορίτης· ἔλεγε. »Οἱ σκευοφόροι,« οἱ εἰς τὰ φορτώσωσι δοῦλοι, Ἡρόδ., ὅστις ἐν 1, 80. χρῆται καὶ ἐπὶ τῶν καμήλων ἰδιαιτ. οὕτως ὠνόμαζετο ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς πεζοῦ βαρέως ὡπλισμένου στρατιώτου, ὅστις τῷ ἐκουβαλοῦσε τὰ πράγματά του, καὶ τὴν ἀσπίδα, τὸν θυρεόν.

Σκευοφυλακέω, ῶ, M. ήσω (σκευοφύλαξ). Τὰ σκεύη φυλάττω, Πλούταρχ. ὅθεν

Σκευοφυλάκιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη.

*Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τῶν σκευῶν, τῶν πραγμάτων τινός, τῆς ἀποσκευῆς. (ῡ).

Σκευόω, (σκεῦος), = σκευάζω, Ἡσύχιος.

Σκευωρέω, εὐχρηστότερον δὲ τὸ »Σκευωρέομαι M. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σκευωρός). Κυρ φυλάττω τὰ σκεύη, δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά· ὅθεν α) κυττάζω εἰς τὰ σκεύη (καλλαμπαλίκια), τὰ περιεργάζομαι ἀκριβῶς· καθόλου, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρωτῶ κατ' ἀκρίβειαν, κατασκευάζω, μὲ ὅσης πλείστης ἀκριβείας ἱρευνῶ καὶ ἀνιχνεύω, μετὰ πίτ. λέγεται δὲ

καὶ «τκευωρεῖσθαι περίτιν (ὡς παρ' Ἀριστ. Ζ. ἱστ. 9, 32. «τκευωρούμενον περὶ τὰς γεωτιτιεα), κυττάζω καὶ φροντίζω μὲ περιέργειαν ἢ παραμονεύω διά τι πρᾶγμα, ἐξετάζω διὰ νὰ εὕρω τι. β) ὡς τὸ σκευοποιέομαι, μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀπάτην σκευάζω, διακάττω, κάμνω, πράττω, ἀρχινῶ τι, Δημ. γ) καθόλου, μετέρχομαι πρᾶγμάτι, ἐναπχολοῦμαι, καταγίνομαι περί τι. Παρὰ Δημ. ἀπαντᾶται καὶ ὁ παθ. παρκε. πολλάκις ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, π. χ. ἐν Συμπ «Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις.« (Τὸ ἐνεργ. σκευωρέω ἦν ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει).

Σκεύωρημα, τό (σκευωρέομαι, 2.) Ἡ δόλιος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις, τὸ μετὰ δόλου γινόμενον εἰς βλάβην, Δημοσθ.

Σκευωρία, ἡ· παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 49. καὶ γενέσ. Ζῴ. α. 7. ταὐτὸν τῷ, φροντίς, ἐπιμέλεια. καὶ ἔξαιρτ. ἡ μὲ ὑπερβολὴν καὶ ὀχληρὰ ἐπιμέλεια, Meineke Μένανδρ. σ. 375. κυρ. ἐν τῷ φυλάττειν τὰ σκεύη. 2) δολιότης, ἀπάτη πανουργία, ἐπιβουλή, κρυφίός τις σκοπὸς κατά τινος, ἀπὸ σκευωρέω, ἐκ τοῦ

Σκευωρός, ὁ, ἡ (ὦρα, οὖρος, σκεῦος) ταὐτὸν τῷ, σκευοφύλαξ. ἴδε ἐν τῷ, σκευωρέω. Πολυδ.

Σκέψις, εως, ἡ (σκέπτομαι). Τὸ βλέπειν, θεωρεῖν, παρατηρεῖν, περιβλέπειν, ἔρευναν· θεωρία, ἐξέτασις, ἔρευνα· ἔτι δὲ, στοχασμός, θεωρία διὰ τοῦ νοὸς· καὶ ἐξαιρέτως ἡ τῶν Σκεπτικῶν, ἢ Πυρρώνειων· ἴδε σκεπτικός, 2.

Σκῆλαι, σκήλαις, ἀπαρεμφ. ἀορ ά., γ'. πρόστ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ σκέλλω, ξηραίνω, Ἰλ. Ψ, 191. «--καλύψε δὲ χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπείχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλαι ὁμῇ περὶ χροΐ νεσσι, μέλεσσι,« ἵνα μὴ σκληρύνῃ, ξηράνῃ, σκελετεύσῃ ὁ ἥλιος τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος.

Σκήλημα, τό. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἀντὶ τοῦ, σκλῆμα, ἐκ τοῦ, σκέλλω, σκῆλαι. Σκληρυσις, σκληρύντι σῶμα, σκίῤῥωμα.

*Σκῆμα τό, ἀντὶ σχῆμα, λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀρτεμ. Θεσμ. 1188.

Σκήμπτω, καὶ, σκῆμψις, ἡ· ἀμφ. τύποι ἀντὶ, σκήπτω, καὶ, σκῆψις.

Σκηνάω, καὶ, σκηνέω, Μ. ἤσω (σκηνή) Εἰμὶ, ἢ κατοικῶ εἰς σκηνήν, ἢ καλύβην, ὑπὸ σκηνὴν εἰμὶ, Ξενοφ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κατοικῶ, διατρίβω. «Ἐσκηνημένος ἀφ' ἁρμαμαξῶν,« (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 69.) καθήμενος ὡς ὑπὸ σκηνὴν ἐπὶ ἁμαξῶν ἐστεπασμένων. 2) τρώγω, ἢ κοιμοῦμαι ὑπὸ σκηνὴν, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 23. καὶ ε. γ'. 10. Δακιδ. ε. 2.

Σκηναυτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνίτης, ἀμφ.

Σκηνή, ἡ. Εἶδος καλύμματος, ἢ οἰκίας γινομένης διὰ χονδροῦ πανίου, κ. τ. τ., χρήσιμος διὰ τὸ στρατόπεδον ἢ διὰ ὁδοιπορους, ὑφ' ἧς ἀναπαύονται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ἢ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία.« ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, «Οἴκησις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σανίδων καὶ πίλων καὶ τοιούτων τινῶν γιομένη.« ἄρα ἡ κοινῶς τέντα λεγομένη, τσαντήρ, Τουρκ. Θουκυδ. «Σκηνὰς πήγνυσθαι, Ἱστάναι, καταλύειν, καὶ διαλύειν τὰς σκηνάς.« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καλύβη, καταγωγή, οἴκημα· καὶ πᾶς ἐπικαιπαμένος, ἐσκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος μετὰ πανίου ἢ σανίδων, ἢ χλωρῶν φύλλων, κ. τ. τ. ἔξαιρτ. 1) πῆγμάτι, ἤτοι ὕφασμα, κατεσκευασμένον ἐκ ξύλων καὶ ἐστεπασμένον διὰ νὰ παίζωσιν ἐπ' αὐτὸ οἱ κωμῳδοί· ὅθεν ὕστερον ἐπὶ τακτικῶν θεάτρων, τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ἵστανται, ὁμιλοῦσι καὶ παίζουσιν οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου, ἀντίθ. τῷ, Ὀρχήστρᾳ, ἔνθα εὑρίσκοντο ὁ χορὸς καὶ οἱ ψάλται, Ruhnk. Τιμ. σ. 259. Wyll. ep. cr. 138. ὅθεν αἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἢ, οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ καθ' αὐτὸ παίζοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ λεγόμενοι σκηνικοί, ἀντιθ. τῷ, Συμβολικοί, Schaef. mel. σ. 27. Basil. app. ep. cr. p IV. ὁμοῦ β) τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ὑπκε. ἀσματα, ἢ μέλη), τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀπὸ τὸν καθ' αὐτὸ ὑποκριτὴν οὐχὶ δὲ καθὼς συνήθ. ὑπὸ τοῦ χοροῦ μικρὰ ᾄσματα, χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται εἰς αὐτὰ ὁ χορός, Ἑρμαν. Ἀριστ. ποιητ. 12, 9. καὶ elem. metr. p. 733. γ) ἰδιαιτ. νομίζετο σκηνὴ τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἔνθα εὑρίσκοντο αἱ κινηταὶ χορηγίαι (decorations), ἢ δὲ τραγικὴ σκηνὴ ὑπῆρχε πυργοειδὲς, 3-4 πατωμάτων τὸ ὕψος πῆγμα ἐκ ξύλων (γραντιῶν), τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο, ὅτα παριστάνοντο τραγῳδίαι Ξεν. Ε. Ε. 6, 1, 28. (54). δ) ὡς καὶ τὸ, σκευή, καὶ ἐντελὴς ἐνδυμασία ἑνὸς ὑποκριτοῦ. 2) ἐν τῇ ἀμάξῃ τὸ κατάστρωμα, τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης, l'imperiale Ξεν Κ. Π. 6, 5, 11. 3) ἡ διατριβὴ ἐν τῇ σκηνῇ, δεῖπνον ἢ συμπόσιον ὑπὸ τὴν σκηνήν, Ξεν. (Περὶ τῆς πιθανῆς ἐτυμολ. τῆς λέξεως ὅρα σκεῦος.)

Σκήνημα, τὸ (σκηνέω), Σκηνή, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. γ'. 19.

Σκηνήτης, ου, ὁ· καὶ σκηνευτής, οῦ, ὁ. (σκηνέω). ταὐτὸν τῷ, σκηνικός. Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εὑρισκόμενος· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν.

Σκηνίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκηνή. Μικρὰ σκηνή.

Σκηνεύομαι, Ἀποθ. Μέσον. Κυρίως, παίζω ῥόλλαν ὡς ὑποκριτής· ὅθεν τροπ. ἀπατῶ τινα, ὑποτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., Μίμνων παρὰ Φωτίῳ, «Ἐκείνοις ταῦτα ἐσκηνεύετο,« ὑποκρίνετο λέγων, ἀπατῶν αὐτούς.

Σκηνικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ.· ὡς (σκηνή). Εἰς σκηνήν, ἢ εἰς θέατρον ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θεάτρου· ἐξαιρτ. ὁ σκηνικός, ὁ καθ' αὐτὸ ὑποκριτής, ὅταν παίζῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διάφ. ὁ φάλλων ἢ χορεύων ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας ἐλέγετο, Συμβολικός. 2) Ὁ εἰς σκηνὴν, τέντα, ἀνήκων· ἔστις ζῇ ὑπὸ τὴν σκηνήν, ὅ ἐστι, σκηνὴν ἀντὶ οἰκίας ἔχων· ὁ σκηνὴν τινα οἰκῶν· ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ πεδίοις διαιτώμενος.

*Σκηνίπτω. = σκίπτω, μόλον παρὰ Γραμματικ. ὡς τόσον ὁ Νίκ. Θηρ. 103. ἔχει τὸ ὑπερτατον διασκηνίπτω, κυρ. καταζέμπω, ὅθεν καθόλου, καταπαλίζω, ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος, ἀνοίγει τὰ ὠὰ τῆς ἀσπίδος.

Σκηνίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, σκηνή.

Σκηνίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνήτης. 2) ὡς ἐπίθ., εὐαρεστούμενος ἢ κατοικῶν ὑπὸ σκηνήν, ἢ παρὰ τῇ καλύβῃ.

Σκηνοβατέω (βαίνω), Τὴν σκηνὴν πατῶ, ἐπαίνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐκβαίνω, ἢ εἰμί. 2) ἐνεργητ. φέρω τι, παριστήνω τι εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἀνάγω εἰς τὴν σκηνήν, ὅθεν παθ. «Ποιήματα σκηνοβατεῖται,« παριστάνονται εἰς τὴν σκηνήν, Στράβ. ε. σελ. 358. «Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται,« πολλαὶ τραγῳδίαι ἐγράφονται ἢ γίνονται, παριστάνονται κατὰ τοῦ Ὁμήρου, Ἡράκλειτ. ἀλλην. 30. καθόλου, θεατρίζω, φέρω τι εἰς κοινὴν, δημόσιον θέαν· Ἐπιτρολ. Ἡρακλ. «Σκηνοβατεῖ τὴν μοχθηρίαν αὐτῶν,« θεατρίζει.

Σκηνογραφέω, ῶ (σκηνογράφος). Ζωγραφίζω τὸ θέατρον εἰς παράστασιν κομματίου τινός· καὶ διὰ τὴν ζωγραφίαν ταύτην ἔλεγον τὸ σκηνογραφεῖν λεγόμενον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς. 2) Ζωγραφίζω, ἢ παριστήνω, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, ποιῶ, πλάττω τι ὡς εἰς τὸ θέατρον, ὅθεν μεταχειρίζομαι μὲ ὑπερβολὴν· ἐπινοῶ, πλάττω τι· ὅθεν

Σκηνογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν σκηνογραφικῶς καὶ ἀρχιτεκτονικῶς τὸ θέατρον· ἢ σκηνογραφικὴ ζωγραφία τῶν καταπετασμάτων ἐν τοῖς θεάτροις, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θεάτρου. 2) Ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἐντεθειμένη ἢ πεπλεγμένη ἀμιλία καὶ διήγησις καθ' ἓν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰ κομμάτια. «Πάντα τὰ ὅσα πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν,« Πλουτ. εἰς Ἄρατ, 15. ὅθεν

Σκηνογραφικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. – κῶς. Ὁ εἰς σκηνογραφίαν ἀνήκων, ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς. «Ὄψις σκηνογραφική,« Στράβ. ε. ζωγραφικὴ θεωρία ἐν διαστάσει· τροπ. πλήρης ὑπερβολῆς ὡς ἐν θεάτρῳ· ὅθεν «Σκηνογραφική, ἢ « προτυπικὴ Τέχνη, ταύτην τῷ, σκηνογραφία, εἶδος ζωγραφίας, ἥτις παριστήνει κήπους, πλοῖα, δένδρα, κ. τ. τ. ἐν διαστάσει, ἤτοι κ' μακρόθεν φαινόμενα, καὶ ἀπαράστητα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν προξενοῦντα, Perspective. «Θαυματουργία σκηνογραφική,« Ἡλιοδ. ζ'. σελ. 314. ἴδε καὶ σκιαγραφία.

Σκηνογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ τὴν σκηνὴν, ἢ τὸ θέατρον ζωγραφίζων· καὶ ὁ τέκτων, κήπους, κ. τ. τ. ζωγραφίζων τοιουτρόπως, ὡς ἂν νὰ ἐφαίνοντο πολλὰ μακρόθεν, ὁ ἐν διαστάσει ζωγραφίζων τὰ πράγματα. 2) ὁ λόγων, ἢ ὁμιλῶν καὶ διήγησίν τινα πλάττων καὶ ὑπερβολικῶς μεγαλύνων, καθὼς ἐν τῷ θεάτρῳ συνηθίζεται.

Σκηνοειδής, ές, ὁ, ἡ· ὁ (εἶδος). Ἔχων εἶδος σκηνῆς, ἢ θεάτρου.

Σκηνοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὡς σκηνὴ συμπαγημένος, συνηρμοσμένος, ἀμφ. ὁ Σουίδ. ἔχει «Σκηνοπαγεῖς δελάμας.« ἐξ Ἀναλέκτ. β'. σελ. 133. ὅπου νῦν «Κηροπαγεῖς« κεῖται.

Σκηνοπηγέω, ῶ (πήγνυμι). Σκηνὴν πήγνυμι· τένταν ἢ τσαντήριον στήνω, κάμνω, ἢ ὡς σκηνὴν ποιῶ τι, Ἀθην. ἰ. σελ. 442. «Τὰ καπηλεῖα σκηνοπηγεῖν ἐπὶ τῶν τριχῶν,« νὰ κάμνωσι τὰς σκηνὰς τῶν καπήλων ἐπάνω εἰς τὰ τείχη· ὅθεν

Σκηνοπηγία, ἡ. Ἡ πῆξις, σύστασις μιᾶς σκηνῆς, τὸ στῆσιμον τῶν τοιούτων, ἤτοι τσαντηριῶν. 2) παρ' Ἑβραίοις ἑορτὴ τις, ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν σκηνῶν καὶ καλυβῶν, διὰ τῶν κλάδων γινομένων, ὀνομαζομένη καὶ, «Σκηνοπηγία, τὰ«

Σκηνοποιέω, Μ. ήσω (σκηνοποιός). Σκηνὴν, τένταν ἐκ πανίου ἢ φύλλων κτ. ποιῶ (τσαντῆρα κάμνω). Μέσ. σκηνοποιοῦμαι, τοιαύτην σκηνὴν ποιῶ διὰ τὸν ἑμαυτόν μου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ· κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. Ἡρωδιαν· ὅθεν

Σκηνοποιία, ἡ. Τὸ σκηνὴν ποιεῖν (τὸ ψκιάσιμον ἢ στήσιμον τῶν τοιούτων), ἢ σύστασις σκηνῆς, ἢ καλύβης· «Τῆς τυχης σκηνοποιίαν,« παρ' Ἡλιοδ. ἰ. 481. αἱ πολλαὶ μεταβολαὶ τῆς τύχης, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ εὐμεταβλήτου τῶν νομαδικῶν ἰκείνων οἰκιῶν.

Σκηνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων καλύβην, ἢ σκηνὴν, τέντας. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, μηχανοποιός, Πολυδ. ζ'. 189. ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα «Σκηνικόν,« ἔχουσι

Σκηνορράφειον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου· τόπος, ἔνθα ῥάπτουσι τὰς σκηνὰς· ἐκ τοῦ

Σκηνορράφέω, ῶ. Σκηνὰς ῥάπτω, Νικήτ. Χρον. ἡ'. 7. ἐκ τοῦ

Σκηνορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Τὰς σκηνὰς ἤτοι τὰς τέντας (τσαντήρια) ῥάπτων· καὶ οὐσ. ὁ σκηνορράφος, ὁ ῥάπτης, κατασκευαστὴς τῶν σκηνῶν.

Σκῆνος, τό ταὐτὸν τῷ, σκηνή. Τέντα, τσαντήρι, ἐκ πανίου ἢ φύλλων· καλύβη· πᾶς ἐπισκιασμένος, ἢ ἐπισκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος. Παρὰ τοῖς Δωρικοῖς ποιηταῖς καὶ Πυθαγορικοῖς συγγραφεῦσι ἔστι σκῆνος, τὸ σῶμα, ὡς τῆς ψυχῆς οἰκητήριον, ἢ περικάλυμμα, ἔλυ-

τρον. 2) σκαλωσιά, ἐφ' ἧς τίθενται σανίδες, κ. τ. τ. Εὐριπ. Μήδ. 1333.

Σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὰς σκηνὰς φυλάττων, ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις φύλαξ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, Ξενοφ. Ἑλ. γ'. β'. 4.

Σκηνόω, ῶ (σκῆνος). Σκηνὰς πήγνυμι, ἵστημι· στήνω, κάμνω τέντας, καλύβας ἢ κατοικίας ποιῶ. «Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσαιεν», Πολύαιν. ζ'. κα'. 6. 2) ἐν σκηνῇ ἢ ὑπὸ σκηνὴν κατοικῶ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διατρίβω, κατοικῶ, καταλύω, κοιτέω, στήνω που τὴν κατοικίαν μου ὡς ἄποικος ἢ μέτοικος· καὶ κατὰ παθητ. τροπ. «Πόρρω ἐσκήνωται τοῦ ξενίσμους εἶναι», Πλάτ. Πολ. 10, 10. σελ. 610. Ε. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐνοχοῦμαι, Ξενοφ.

Σκηνύδριον, τό, ταὐτὸν τῷ, σκηνίδιον. Πλούτρ.

Σκήνωμα, τό (σκηνόω), = σκῆνος. Οἴκημα, οἶκος, κατοικία, Ξενοφ.

Σκήνωσις, εως, ἡ (σκηνόω). Τὸ στήνειν σκηνὴν, καλύβην. 2) ἡ ὑπὸ τῶν σκηνῶν διατριβὴ· ἢ ὑπὸ τὴν σκηνὴν κατοικία, διατριβή, Διόδωρ. Σικελ.

Σκηνωτής, οῦ, ὁ (σκηνόω), = σκηνήτης. 2) ὁ μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶν, συσκηνωτής, Ἡσύχ.

Σκηπάριον, καὶ νεώτ. ποιητ. τύπος, σκηπήνιον, τό, ταὐτὸν τῷ, σκῆπτρον, σκήπων. Βακτηρία, ῥάβδος, Ἰλ. Ω, 247.

*Σκηπίων, ωνος, ὁ, = σκήπων.

*Σκηπτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ἐπίθ. τοῦ σκήπτρου ἱστάμενος ἢ καθήμενος, ἀστός, Σοφ. Σχολ. Ἀρ. Ὀρν. 515. (ε)

*Σκήπτον, τό, αὐτὸ σκῆπτρον· φαίνεται, ὅτι διετώθη μόνον ἐν τῷ Δωρικῷ τύπῳ σκᾶπτόν καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, σκηπτοῦχος, σκηπτουχία.

Σκηπτός, ὁ (σκήπτω). Τυφωνικὸς ἄνεμος, βίαιος καὶ ῥαγδαῖος καταιγερόμενος· πνεῦμα θυελλῶδες, στρόβιλος, ἢ ἀνεμοστρόβιλος, Σοφ. Ἀντιγ. 418. «Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὸ, σκηπτόν, λέγει· «Πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνειλεῖν τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ· λέγεται καὶ «Στρόβιλος», παρὰ τὸ στρεβλοῦν· ἴδε καὶ Valck. Ἱππ. 438. λέγεται καὶ ἡ ἀστραπὴ αὐτὴ, ὅταν κτυπᾷ, ὁ κεραυνός, Ἡσύχ. «Κεραυνὸς ἀνωθεν διάπυρος». Ὁ Ἀριστοτλ. περὶ κόσμ. δ'. οὕτω λέγει περὶ τούτου. «Βιαιοτέρων δὲ τούτων (τῶν κεραυνῶν δηλ. πρηστήρων, καὶ τυφώνων) καταπεσόντων εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται· καὶ κατωτέρω· «Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, φαλάντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δ', ὅταν κατασκήπτουσιν εἴς τινα· ὁ αὐτός· «Τὸ ἀστρέψαν, ἀνεπιρρεπὲν, βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἄθρουν, πρηστήρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ἢ παντελῶς, τυφών. Ἕκαστον δὲ τούτων καταπλῆξαν εἰς τὴν γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται». Ὁ Σχολ. Λυκόφρ. 383. «Σκηπτός, ὁ κάτω φερόμενος καὶ πληκτικὸς καὶ αἰφνίδιος κεραυνός, ὃς γίνεται, παχυνθέντος τοῦ ἀέρος». Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. α'. 11. «Βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσὼν εἰς τὴν οἰκίαν». 2) μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ βιαίως καὶ αἰφνιδίως καταφερομένης πληγῆς τινος ἢ δυστυχίας, ὡς, «Δοιμοῦ σκηπτός», Αἰσχυλ. Πέρσ. 712.

Σκηπτουχία, ἡ. Κυρίως, τὸ ἔχειν, κρατεῖν τὸ σκῆπτρον· ὅθεν α) ἡ ἀνωτάτη διοίκησις ἐν πολέμῳ, ἡ διοίκησις τοῦ στρατάρχου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 998. β) ἡ ἀξία, δύναμις ἢ ἐπαρχία τοῦ σκηπτούχου ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ, ὅρα σκηπτοῦχος· ἐκ τοῦ

Σκηπτοῦχος, ὁ (σκῆπτρον, ἔχω). Τὸ σκῆπτρον ἔχων, κρατῶν ἢ βαστάζων, ὅ ἐστι τὸ σημεῖον τῆς ὑπερτάτης ἐν πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπίθετ. τοῦ βασιλέως, Ἰλ. Α, 279. «Σκηπτοῦχος βασιλεύων». 2) κυρίως ἔμως ἐλέγοντο σκηπτοῦχοι οἱ ὁρμῳφόροι καὶ οἱ πρῶτοι ὑπηρέται τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλων Ἀσιανῶν βασιλέων, οἵτινες ἄλλως καὶ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο, καθότι οὗτοι μόνοι εἶχον δίκαιον νὰ ἔχωσι ταύτην τὴν ἀξίαν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδοντο, καθὼς φαίνεται, ἐπαρχίαι τῆς βασιλείας εἰς διοίκησιν, τὰς ὁποίας ἐδιοίκουν διὰ μέσου τοποτηρητῶν των, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 16.

Σκηπτοφανῶς, ἐπίρ. ἐμπερτ. ἀνάγν. παρ' Ἀππιαν. ἐμφ. ε'. 101. ἀπὸ τοῦ, «Σκηπτὸς ἀφανῶν».

Σκῆπτρον, τό (σκήπτω). Βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος, ἐξαιρτ. ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας ἢ δυνάμεως τοῦ ἀγγελιαφόρου, τοῦ πρεσβεως, τοῦ κριτοῦ, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἡγεμόνος καὶ αὐτοκράτορος, τοῦ ἀρχιερέως· ἄρα, ῥάβδος ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Παρ' Ὁμρ. φορεῖν τὸ σκῆπτρον καθ' αὑτὸ εἶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, Ἰλ. Α, 234. 245. Β, 46. 101. 186 199. 265. 268. 279. Η, 412. Κ, 321. 328. Σ, 557. Ὀδ. Γ, 414. ἔστι δὲ καὶ σημεῖον βασιλικῆς ἀξίας παρ' Ἡροδ. 7, 52. ὅθεν παρὰ Πινδ. καὶ ἐπὶ Διός, καθὸ βασιλέως τῶν θεῶν· ἔστι δὲ ἐπὶ κριτοῦ, Ἰλ. Α, 238. Ὀδ. Δ, 560. ἐπὶ πρέσβεων καὶ ῥητόρων, Ἰλ. Γ, 216. Ὀδ. Β, 80. εἰς τοὺς ἐποίους, ὅτε ἐπαρρησιάζοντο διὰ νὰ ὁμιλήσωσιν, ὁ κήρυξ συνείθιζε νὰ ἐγχειρίζῃ τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Ψ, 568. Ὀδ. Β, 37. ἐπὶ κηρύκων, Ἰλ. Η, 277. Σ. 505. ἐπὶ ἱερέων καὶ μαντέων, Ἰλ. Α, 15. Ὀδ. Δ, 91. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ ῥαψῳδῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 30. παρθ. ῥάβδος, ῥαψῳδός· τὸ δὲ σκῆπτρον τοῦτο ἦν ἤτοι χρυσοῦν, ἢ περιεχρυσωμένον, Ἰλ. Α, 15. Β, 268. Ὀδ. Δ, 91. 559 ἢ, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Ἰλ. Α, 246. ἐν γένει δὲ, ἐκ μετάλλου τεχνικῶς εἰργασμένου, Ἰλ. Β, 101. Εἰς ὁρισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεκαλοῦντο τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας, ἐσήκουέ τις τὸ σκῆπτρον εἰς ὕψος, Ἰν. Η, 412. Κ, 321. 328. β) πολλάκις δηλοῖ τὸ σκῆπτρον καὶ, βασιλικὴ ἢ δικαστικὴ ἐξουσία, δύναμις, ἢ ἀξία τούτων Ἰλ. Ζ, 259. Ι, 38. «Ὦ ἔλεγε Κρόνου παῖς σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας», δι' οὗ δηλοῦται ἡ ἕνωσις τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Ἰλ. Β, 206. Ι, 66. παρθ. 156. 298, Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν τῷ πληθ. αὐτοῦ ἐπικοῦ, Pors. Εὐριπ. Φοιν 600. 1268. - 2) ῥάβδος, βακτηρία (μπαστούνι, δικανίκι) διὰ ἀκουμβᾷ τις (ὡς Ἰλ. Σ, 416. Ὀδ. Ρ, 199.), ἢ βακτηρία τῶν ὁδοιπόρων καὶ τῶν ζητιάνων, Ὀδ. Ν, 437. Σ, 31. Σ, 103. Ἡσιόδ. Ι, 195. ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει λογαριθμικῶς συνήθως τὸ, σκηπων καὶ σκίπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σκῆπτρον, κυρίως μὲν, πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν, ἐπερείδεσθαι, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμβολον.

*Σκηπτροφορέω. Φέρω ῥάβδον, ἢ σκῆπτρον, ὅθεν εἰμὶ βασιλεύς, ἄρχω, ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκῆπτρον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἄρχων, ἐξουσιάζων.

Σκήπτω, μέλ. ψω· ἐνεργ. Στηρίζω, ἐρείδω, ἀκουμβίζω, στήνω, βάλλω τι ἐπί τινος, ἢ στερεῶ, στερεόνω· ἀντιστάτω τι δεῖ νὰ στερεώσω, ἐξαιρτ. δὲ, στήνω, ἐμπήγω ῥάβδον τινὰ εἰς τὴν γῆν, ἢ βάλλω κατὰ γῆς ὡς στήριγμα. Παρ' Ὅμρ. κρίνεται ἐν τῷ ἐνεργ. μέσον τὸ σύνηθες ἐνοκλήπτω ὡς ἐσφλμ. ἀνάγν., ἀνθ' ἧς ἰῶν ἀναγιγνώσκεται ἐνσκίπτω, Ἰλ. Γ, 437. Μέσ. ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι, ἀκουμβῶ, βαδίζω ἀκουμβῶν ἢ ἐπὶ βακτηρίας, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐσχατογήρων καὶ ἐπαιτῶν (ζητιάνων), Ὀδ. Ρ, 203. 338. Ω, 158. μετὰ δοτ. ἄκοντι, Ἰλ. Ξ, 457. ὑστερώτ. δὲ ἐξαιρτ. «Βακτηρίᾳ σκηπτεσθαι κ. τ. τ. β) τροπ. ἀφίεμαι εἴς τινα, βάλλω τὴν ἐλπίδα μου ἔλην εἴς τινα ἢ εἴς τι, ξεπαρδῶ, τινί. γ) σκήπτεσθαι μετά αἰτιατ., προτίθημί τι ἐμαυτῷ ὡς στήριγμα ἢ σκέπην, ὅθεν προφασίζομαί τι, αἰτιολογοῦμαι, μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 102. 7, 28. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. «νόσον» προφασίζομαι ἀπουσίαν· λέγεται δὲ καὶ, πρόφασιν σκήπτεσθαι, Bast. ep cr. p. 201. ὡσαύτως ἄνευ αἰτιατ. Ἀριστ. Πλεύτ. 905. «Σκήπτομαι ἔμπορος», ὑποκρίνομαι τὸν πραγματευτήν, λέγω, ὅτι πραγματευτής εἰμι καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 1027. «Σκήπτεσθαι πρός τινα», δικαιολογοῦμαι, ἀναφέρω τὰ αἴτια· διὰ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μὲ νομίζῃ τις, ὅτι ἔσφαλα εἰς τι, ἀθῳόω ἐμαυτόν, Θουκ. 6, 18. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «σκήψας ἔχων» (Εὐρ. Ἑλ. 840.), ἀντὶ σκήπτομαι. 2) ἀμετβ. ἐπερείδομαι κατά τι, ἤτοι μὲ βάρος, βίαν ἢ σφοδρότητα ῥίπτομαι ἐπάνω εἴς τι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, πίπτω ἐπάνω τινός μὲ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος, ἢ καταπίπτω ἐπάνω τινός μὲ ὅλην τὴν ῥοπὴν ἢ σύτιμαν, ὡς τό, ἐμπίπτειν, μετὰ δοτ. ἐξαιρ. ἐπὶ καταφερομένων, καταπιπτουσῶν σ'τραπῶν, κεραυνῶν, ἐπὶ πάσης συμφορᾶς ἢ κινδύνου, τὰ ὁποῖα συμβαίνουσιν εἰς τινα αἰφνιδίως ἢ βιαίως, ἢ καταβλίβουσιν, κατασχολοῦσι ἄνθρωπον, ἢ χωραν, ἢ πόλιν «Ἔρις πεδία σκήψασα», (Αἰσχ. Προμ. 756.), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, βαρέως πεσεῖν, ὡς καὶ τὸ ἐν Θηβ. 414. «Ἔρις Διὸς πόδα σκήψασα» καθόλου, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπὶ παντὸς, ὅτι συνίσταται καὶ συμβαίνει αἰφνιδίως ἢ ταχέως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 312. 318. 320 (ἐν τοῦ σκήπτω προκύπτει τὸ ταυτοσήμαντον ῥῆμα σκηρίπτω, σκηρίπτομαι καὶ τὰ εὐσταστικ. σκῆπτρον, σκήπτων, σκηπίων, σκηπάνιον, σκηπήνιον, τὸ Δωρ. σκᾶπος, σκᾶπτον· ἐκ δὲ τοῦ μέσου σκήπτομαι σημ. γ'. τὸ, σκῆψις, καὶ ἐκ τῆ αὐθέντ. σημασ. τὸ σκηπτός· ταυτοσήμαντοι εἰσὶ καὶ εἴ τινες διὰ τοῦ Ἰώτα, σκίρπτω, σκίμπτων, σκίμπων, σκίμπους, σκιμπόδιον, σκίπων, Λατ. scipio, ἴδε Boeckh v. I. Pind. Ὀλ. 8, 101. συγγεν. ἐστὶ τῷ στηρίζω, στήριγξ κ.τ.λ. Ὁ σχηματισμὸς σκίπτω καὶ Ἰων. σκίμπτω, φέρεται παρ' Ὁμρ. ἐν Ἰλ. Π, 612. καὶ Ρ, 528. «Δίρυ οὐδὲ σκίμπτην ἐνεβλήθη, ἐνεπάγη, ἐμβύκα, ἐμπήχθη εἰς τὴν γῆν. Ὁ Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. Η, 399. λέγει· «Σκίμπατο ἄροτρον», ἔβγαλε τὸ ἄροτρον εἰς τὴν γῆν· ὁ αὐτὸς ἐν Ὀλ. 6, 172. χρῆται τῷ «Ἀποσκίμψαι ἄγκυραν», ἀντὶ τοῦ, καθῆκεν, ἔρριψε τὴν ἄγκυραν, ἵνα ἐφηυχάσῃ ἡ ναῦς. Τὸ πρωτότυπον τούτου σκάπω, καὶ Ἰων. σκήπω, σκάπος, εὑρίσκεται εἰς τὸ Λατ. scapus, ῥάβδος, μίσχος, κάμαξ, βλαστάριον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, σκάποσι, διὰ τοῦ κλάδοις. Ἐκ τοῦ σκάπω, σκήπω, ἐγένετο τὸ, σκίπτω.)

Σκήπων, ωνος (σκήπτω), ὡς τὸ σκῆπτρον· καὶ σκίπων, ὁ. Ῥάβδος, βακτηρία.

Σκηρίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκήπτω. Στηρίζω, στυλόνω. Μέσ. σκηρίπτομαι, στηρίζω ἐμαυτὸν ἐπί τινι, ἐπερείδομαι, ἐπακουμβῶ· ταὐτὸν τῷ, σκήπτομαι. Ὀδ. Ρ, 196. καὶ Α, 595. «—σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε». (τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχει τελείως ὁ Ὅμ.) καὶ Ἀπολλ. Ἄρχ. β'. 667. «—αἱ δ' ἐνὶ γαίῃ χηλαὶ σκηριπτόντεσσιν, ἐπερειδόντες, ἐμπείροντες· ὑστερώτ. ἐξαιρ. μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ., ἐπάνω τοῦ ὁποίου στηρίζεται τις· ἴδε ἐν τῷ σκήπτω.

Σκηρός, ά, όν. = ξηρός, σκληρός, σκιρρώδες, ὅθεν

*Σκηρόω, = σκληρόω, σκιρρόω.

Σκῆψις, εως, ἡ (σκήπτομαι γ'.). Πρόσχημα, παραλόγημα, πρόφασις, βάσις, καθ' ἣν τις αἰ-

τιῖται καὶ προφατίζεται, Εὐριπ. Μήδ. 715. »Φόνου σκῆψιν, τὸ προφασίζεσθαι ἢ τὸ αἰτίαν ἐπιφέρειν τὸν φόνου, φόνου πρόφασις, Ἡρόδοτ. 1, 147. 5, 30. »Σκῆψιν ποιεῖσθαί τιν, μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 30. 2) ἐπίδρομή, ἔμφ.

Σκιά, ᾶς, ἡ, Ἰων. σκιή. Ἔλλειψις φωτὸς, προξενουμένη διά τινος σώματος ἀντικειμένου πρὸς τὸ φῶς, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα ἀντιπαρίσταται τεοτειωῖ πως ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· ἢ καθ' Ἡτύχ. Ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφον. Ἴσιος. Ombra, Ἰταλ. Ὀδ. Λ, 207. β) ὁ συσκιασμός, συνήθ. συνεφαινομένης καὶ τῆς ἰδίας ἀναψυχμοῦ καὶ ὁρισμοῦ, »πετρίη σκιή«, ἴτιος ἀπὸ πέτραν, Ἡσ. Ἔρ. 591 (ἔστι ἡ σκιὰ οὐ ποιεῖ δέντρα)· καὶ σκιερὸς ἢ ἐπισκιασμένος τόπος, Ἡσ. Ἔρ. 595. »Ὑπὸ σκιῇ ἔστιν ἡ μάχη, Ἡρόδτ. 266. παρὰ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐν τῷ πλῆθ. Ἴακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 564. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 9. »Αἱ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν σκιαὶ· ὁ αὐτὸς ἐν Οἰκον. κ. 10. »Ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος· ὁ Πλάτων εἰς Φαῖδ. 49. λέγει· »Σὺ δὲ δεδοικὼς τὴν σαυτοῦ σκιάν· ὡς τὸ τῆς παροιμίας »Φοβεῖται ἀπὸ τὸν ἴτιον σου, ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. γ) αἱ τῶν τεθνηκότων ψυχαί, Ὀδ. Κ, 495. »—τοὶ δέ, σκιαὶ αἰνότυποι, ὅπου ὁ Κύστας λέγει, »Σκιὰς δὲ τὰς τῶν τεθνεώτων λέγει ψυχάς, εἰκ κἀκ δὲ τινας ἐπιφαινομένας ἐν ταῖς ψυχαγωγίαις· ὡς γὰρ ἡ σκιαγραφία ζωγραφίας ἀτελεστέρα, οὕτω καὶ ἡ τῶν τοιούτων ἐπιφάνεια, τῆς ἐμφανείας τῶν ζώντων. »Σκιὰς ὄναρ ἄνθρωποι, Πινδ. Π. 8, 136. 2) τὸ εἶδος τὴν σκιὰν ἀντικείμενον, σκέπη διὰ ἴτιον, umbraculum, ἄλλως, σκιάς. 3) ὁ ἴτιος ἐν μιᾷ εἰκόνι παρὰ ζωγρ. συνήθ. σκίασμα. 4) ὡς καὶ παρὰ Λατ. umbra, ὁ ἀπροκάλεστος μουσαφίρης, τὸν ὁποῖον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ προσκαλεσμένος.

Σκιαγραφέω, ῶ (σκιαγράφος) Σκιὰν γράφω, σκιαγραφίαν ποιῶ, κυρ. μεταχειρίζομαι καλῶς πρέπει τὸ φῶς καὶ τὸν ἴτιον ἐν μιᾷ ζωγραφίᾳ· ἐπομ. καὶ ζωγραφίζω, παριστῶ τὰ ἀντικείμενα ὄντως, ὃν τρόπον πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα, σκηνογραφικὴν ζωγραφίαν ποιῶ, σκηνογραφέω, σχεδιάζω ἐπιπολαίως. 3) καθόλου, ἀπεικάζω, ἐξεικονίζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα, μορφὴν τινος ποιήσασα· ὁρῶν

Σκιαγράφημα, τό. Εἰκὼν μὲ φῶς καὶ ἴτιον· καὶ μᾶλλον σκηνογραφικὴ ζωγραφία, τὸ ζωγραφίζειν τὰ ἀντικείμενα κατὰ τὴν ὀπτικὴν αὐτῶν, ὃν τρόπον πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα. 2) ἡ παράστασις μόνον τῶν ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἑνὸς σχήματος, τῶν γραμμῶν τῆς περιφερείας, τὸ σχέδιον, τὸ σχεδιασμένον, σκιοειδῶς γεγραμμένον. Adumbratio.

Σκιαγραφία, ἡ (σκιαγραφέω) Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ἐνεργεια τοῦ σκιαγράφου, ἤτοι ἡ ζωγραφία μετὰ τῆς ὀρθῆς καὶ πρεπούσης διανομῆς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς ἐν μιᾷ εἰκόνι, καὶ μάλιστα ἡ σκηνογραφικὴ ζωγραφία, ἤτοι ἀλλως καὶ σκηνογραφία, λέγεται, Πλάτ. Πολ. ί. σελ. 298. καὶ Ἀριστοτλ. Ῥητ. γ'. εβ'. 5. »Ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ· ὅταν γὰρ ἀπ' πλείων ἢ ὁ ὄχλος, πορρώτερον ἢ δεῖ· διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χεῖρω φαίνεται ἐν ἀμυστηρίοις. 2) ἡ τέχνη ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ σχεδιάζειν, ἤτοι τοῦ νὰ παριστάνῃ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς γραμμὰς μιᾶς εἰκόνος καὶ τὴν περιφέρειαν αὐτῆς, ἢ μήπω κεχρωματισμένη ζωγραφία. 3) προπ. ἀπάτη, ὁπότε τις ἐκλαμβάνῃ ἢ νομίζῃ τὴν σκιὰν ἀντὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, καθὼς παθαίνει τις εἰς τινας εἰκόνας· ὁρῶν

Σκιαγραφικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σκιαγραφίαν (καὶ ὅλας τὰς τεχνικὰς) ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὢν· »ἡ σκιαγραφικὴ«, προσπακ. τέχνη, = σκιαγραφία, ἐξειρτ. ἢ σκηνογραφικὴ τέχνη

Σκιαγρᾶφος, ὁ, ἡ (σκιὰ, γράφω). Κυρίως ὁ σκιὰν, μὲ ἴτιον ζωγραφίζων, ὁ διαμοιράζων ἐν μιᾷ εἰκόνι φῶς καὶ σκιὰν κατ' ὀρθὴν ἀναλογίαν, καὶ τοῦτο ἐγίνωσκε, κατὰ τὸν Πλούταρχ. πρῶτος ὁ ζωγράφος Ἀπολλόδωρος. »Ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο ὁ σκιαγράφος· καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα καλεῖται πᾶς ζωγράφος ὅ, τις δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὰς εἰκόνας ἴτιον καὶ φῶς διὰ τῶν χρωμάτων ὁ ζωγραφίζων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς σκηνογραφικῆς καὶ ὀπτικῆς, ἐπειδὴ αὐτὴ ἀσχολεῖται εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεται τὰς βαθμηδὸν καὶ καθὼς πρέπει τὴν σκιὰν καὶ τὸ φῶς 2) ὁ ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως σχεδιάζων, ὁ σχεδιαστὴς, ὅστις σχεδιάζει, ἤτοι κάμνει τὰς πρώτας γραμμὰς εἰκόνος ἢ σώματός τινος. (νεώτερ. τύπος ἐστὶ σκιαγράφος, σκιαγραφέω, κ τ. λ.)

Σκιάδαι, αἱ παρ' Ἡτυχ. ἐνλίᾳ. σκιὰς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, »σκιάδεσι, κλάδοι μετὰ φύλλων.

Σκιάδιον, καὶ »σκιάδιονι τό (σκιὰ), ἄλλως δὲ καὶ θηλ. Διπλωμένος τις πέπλος, ποτὲ μὲν ἐξαπλούμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, κατὰ τὴν χρείαν, ὅ ἐστι καταπέτασμα τι ἐξ ὑφάσματος θηλυκείδες, ὅπερ κρατοῦσιν ἐπάνωθεν της κεφαλῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. parasol, καὶ Ἰταλ ombrella λεγόμενον, Mehlhorn Ἀνακρ. σελ 238. καὶ Ἀριστφ. Ὄρν. 1495. »Τοντὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδιον ὑπέρεχε ἀνωθεν· καὶ ἐν Ἱππ. 13.8. »—ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο· ἔτι δὲ καὶ πλέγμα τι θηλυκεῖδες, ὡ ἀντὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἐχρῶντο πάλαι αἱ γυναῖκες, Πολυδ. ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλ. »καππέλλονι« λεγόμενον· ἴδε καὶ, πέτασος. 2) ταὐτὸν τῷ, σκιάς, ἀριθμ. 1. Κάτω ὡς σκέπη ὢν κατὰ τῆς σκιᾶς, π. χ. ἐκ σκηνῆς, ἐκ φύλλων χλωρῶν, κ. τ. τ.

Σκιάεις, εσσα, εν, = σκίεις.

Σκιαφορέω, ῶ. Σκιάδιον φέρω, φορῶ. 2) ἐπὶ φυτῶν τινῶν (plantae umbelliferae), τὰ ὁποῖα ἔχουσι σκέπην ὡς σκιάδιον 3) καθόλου, κάμνω ἴτιον τὸ, σκιαδοφορέω, ἤτοι νεώτερ. τύπος ἐκ τοῦ

Σκιαδηφόρος, ὁ, ἡ (σκιὰς, φέρω). Σκιάδιον κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φέρων, ἔχων, παρθ. σκεφηφόρος. 2) μέσην σκέπην εἰς ὑπερασπίσιν φέρων, ἐπὶ φυτῶν τινων, τῶν ὁποίων τὰ πολλὰ ἄνθη ὁμοῦ συναθροιζόμενα κατὰ κορυφὴν, σκιαδίου εἶδος ἀποτελοῦσι, umbelliferae plantae. 3) καθόλου, κάμνω σκιὰν, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. ιε'. 18. »Δένδρα σκιαδηφόρα, τὰ ἴτιον φέροντα, ἤτοι ποιεῦντα, τὰ σκιερὰ ἴδε καὶ, πετασώδης (Νεωτ. τύπος ἐστὶ τό, σκιαφορος)

*Σκιάδιον, τό, = σκιάδιον. (ε)

*Σκιαδίσκη, ἡ, = σκιάδιον.

Σκιάζω, μέλ. άσω (σκιὰ). Σκιὰν ποιῶ, κάμνω σκιὰν, ἐπισκιάζω, κάμνω σκιερὸν, σκοτίζω, Ἰλ. Φ. 232. καθόλου, ἐπισκιάνω, σκεπάζω. »Τετήνας βελεστῖσιν, Ἡτ. Θεογ. 716. »Τὸ γένειον τὴν ἀπίδα πᾶσαν σκιάζειν, Ἡρόδοτ. 6, 117. παρεκλύπτω, παρθ. σκιάω. 2) σχεδιάζω, ποιοτῶ καὶ ἐκφράζω τὰ σκοτεινὰ μέρη ἢ τι εἶδος διὰ χρωμάτων ἢ σκοτεινῶν χρωμάτων, nuance Γαλλ 3) »Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἑκτην, Ἀλκίφρ. γ. Ἐπιστ. 4. ὁ ἴτιος, ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος δείχνει ἓξ ὥρας. 4) »Τὸ καῦμα σκιάζειν (ὁ αὐτὸς αὐτόθι γ. 12.), μετριάζειν τὸ καῦμα διὰ τῆς σκιᾶς.

Σκιαθήρας, ὁ (σκιὰ, θηρίω). Κυρίως ὁ τὴν σκιὰν θηρεύων, γνώμων, ἢ ὡρολόγιον ἡλιακὸν, σκοπεῦον τὴν σκιὰν, καὶ διὰ ταύτης δεικνύον τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· λέγεται ἔτι καὶ καὶ »Σκιάθηρον, τόν· καὶ »Σκιάθηρον ὄργανον. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις γράφονται ουτρ. καὶ σκιαθήρας.

*Σκιαθηρέω. Δέχομαι τὴν σκιὰν καὶ οὕτω δείχνω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. 2) ζητῶ λιμβάνω τὴν μεσουράνησιν.

*Σκιάθηρον, τό· καὶ, σκιάθηρον ὄργανον, = σκιαθήρας. (ε)

*Σκιαθίς, ίδος, ἡ, = σκίαινα, Ἐπιχ

Σκίαινα, ἡ. Θηλύστιτος τις ἰχθύς, Sciaena, umbra. Περὶ Γαλην. τροφ. δυναμ. γ'. 31. κεῖται δὲ ἀντὶ τούτου »Σκινίκι, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, σκιαινίς· λέγεται ἔτι καὶ »Σκιαθίς, ἤτοι παρ' Ἀθην. σελ. 284. καὶ 307.

*Σκιαινίς, ίδος, ἡ, = σκίαινα

*Σκιακός ἡ, όν (σκιὰ). Κίμωνος ἴτιον, σκιερόν.

Σκιαμαχέω, ῶ (σκιὰ, μάχη). Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὴν σκιὰν, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ σχολεῖον, οὐχὶ ἐν τῷ τόπῳ τῆς μάχης. 2) σκιαμαχίαν ποιῶ πρὸς γύμνατιν, ἢ μάχομαι μετὰ τῆς σκιᾶς, Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. 2. »Ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν, μηδενὸς ἀποκρινομένου· ὅθεν

Σκιαμαχία, ἡ. Τὸ μάχεσθαι ἐν τῇ σκιᾷ, θηλ. κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ σχολείῳ πρὸς γύμνασιν 2) τὸ μετὰ τῆς σκιᾶς μάχεσθαι, ὑποκρισία, grimace 3) ἰδιαιτ. γυμνασις μὲ πόδας καὶ χεῖρας, διαφορετικὴ τοῦ, χειρονομία. Ἔστι δὲ αὕτη κυρίως, γυμναστικὴ μάχη, ὅταν θηλ. κενῶς καὶ μεταίως μάχεται τις μετά τινος διὰ γύμνασιν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρ. ἀρ. Φιλοσ. δ'. 12. λέγει· »Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντες καὶ κενὰς ἐπιφερόντες τὰς χεῖρας· τοιοῦτον καὶ τὸ περὶ Παυσαν. ξ'. σελ. 361.

Σκιάποδες, οἱ (πούς, σκιὰ), πληθ. »Σκιάποδες, οἱ. Μυθώδες τι ἔθνος ἐν Λιβύῃ, πλατεῖς ἔχοντες τὰς πατοῦσα τέτοιες, ὥστε ἐσκέπαζον τὸν ἴδιο πόδα, τὸν μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδιον, ἤτοι ἔκαιον σκιὰν αὐτοῖς ἐν καύματι, Ἡτύχ. καὶ Ἀριστ. Ὄρν. 1570. Ὁ δὲ Ἁρποκρατίων ἔχει ἐκ Κτησίου οὕτως· »Ὑπὲρ δὲ τούτων σκιάποδες ὄνομα, τοὺς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουτι κέρτα πλατέα· καὶ ὅταν θέρμη ἡ, ὕπτιοι ἀνατείνοντες, ἄρκυες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν· ὁ δὲ Σουΐδ. πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ τούτων λέγει· »Ἔχειν βήματα τοῦ ταύτης σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίτιεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας διορθοῦν τὸ ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα· ὅρα παρ' αὐτῷ καὶ ἄτυρα.

Σκιερόκομος, ὁ, ἡ (σκιερὸς, κόμη). Ὁ σκιερὰν κόμην ἔχων, ὁ διὰ τῶν τριχῶν ἢ φύλλων σκιάζων ἢ σκιαζόμενος, »Τλη σκιερόκομος«, Εὐρπ. Βάκχ. 864.

Σκιερός, ά, όν (σκιὰ). Ὁ σκιάζων, ὁ σκιὰν προξενῶν, ἀποτελῶν· καὶ ὁ ἐστιατμένος τόπος, κατάσκιος. εὐτυχὴς, ὁ σκιὰν ἔχων, Δωρ. ἀντὶ, σκιερὸς Πινδ. Ὀλ. 3, 23. καὶ 31. πρ. Schael. Διον. σελδ. σελ. 340.

Σκιάς, άδος, ἡ (σκιὰ). Κάτι σκέπη συντεινουσα κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἔξειρ. ὡς, Ἰολία καὶ, Ἴλος, κτίριον τι Ἰλιακὸν, ὑφ' ᾧ ἱστιάζονται (κιστιε, τεμπέλι, τσαντήρι Τουρ. pavillon Γαλλ.)· ἢ καθ' Ἡτύχ. »Σκιὴ ὡρισμένη, καὶ τὸ Ἰλιακὸν σκιάδιον, ἐν ᾧ ὁ Διονύσιος κάθηται καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμήριτον. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστ. »Καθήμενος (ὁ Ξέρξης) ὑπὸ τεκιάδι χρυσῷ, ὑπὸ σκιὴ ἢ οὐρανοήφορῳ ἢ ὡροφορμένῃ, πανταπάσῃ μορφὴν ἔχούσῃ· ὀνομάζεται δὲ οὕτω καὶ θέατρον ἢ ὠδεῖον ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ ἐ-

γίνοιτο αἱ συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, πιθανῶς ἕνεκεν τοῦ σχήματός του. 2) ἡ σκέπη, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐπάνω τῶν φυτῶν ὡς σκέπη, umbrella, muscarium. 3) = ἀνάδενδρας, Ἡσύχιος.

Σκίασμα, τό (σκιάζω). Τὸ σκιάζειν, ἀ. καὶ β΄. σημ. «Τὸ τῆς εἰκόνος σκίασμα», Καλλίστρ. εἰκὼν ἐ. ἡ τοιαύτη τῆς εἰκόνος κλοιόλου, ἢ σκέπασις.

*Σκιαστής, οῦ, ὁ, = σκίασμα.

Σκιαστής, οῦ, ὁ. Ὀρχηστὴς χειροτυπής, παρὰ Λακεδαιμονίοις, Σχολ. Λυκόφρ. 561.

Σκιαστικός, ἡ, όν (σκιάζω) Ὁ σκιάζων, ἢ καλύπτων, ὁ ἀνήκων εἰς σκιάν, Γραμμ.

Σκιατροφέω, ῶ, Ἰων. σκιητροφέω (σκιά, τρέφω). Ἐνεργ. ἐν τῇ σκιᾷ τρέφω, δηλ. τρυφηλῶς ἀνατρέφω. —Παθητ. σκιατροφέομαι, ἐν τῇ σκιᾷ ἢ ὑπὸ τὸν ἵτιον τρέφομαι, ἀνατρέφομαι, ζῶ, διάγω, περιῶ τὴν ζωήν μου ὑποκάτω εἰς τὸν ἵτιον, ἤτοι ἐν σκιᾷ, εἰς τὸν σκιάδα, καθεστηκώς, οὐχὶ εἰς ἐλευθέριον ἀέρα, ἐνομ. μαλακῶς καὶ χωρὶς τῆς προπούσης σκληρύνσεως, ἢ καὶ τρυφηλῶς, δηλονηρονότι, Ἡρόδ. 6, 12. «Σκιητρεφέοντων, ἤτοι διάγων ἁπαλῶς καὶ μαλακῶς ἐν τῇ σκιᾷ ὤεον· «Ἐσκιατροφημένοι», ὁ ἐν τῇ σκιᾷ, ἢ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀνατεθραμμένος, ὅστις δηλ. διατρίβει καὶ τρέφεται ἢ ζῇ πάντοτε ὑποκάτω εἰς τὸν ἵτιον, ἢ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα· ἁβρός, ὁ μαλακὸς καὶ γυναικοειδῶς ἀνατεθραμμένος. καὶ μὴ σκληρὰν ἀγωγὴν ἔχων, τρυφηλός, χαῦνος ἢ δυσπαθής, μαλακὸς Ξενοφ. Οἰκ. ἑ. ε. «Καθῆσθαι καὶ σκιατροφεῖσθαι» Ἀθήν. παρὰ τῶν Λυδῶν· «Διὰ τρυφὴν παραδείσους παραπετάσμασι σκιάζειν καὶ σκιατροφοῦσθαι, τρυφερώτερον ἡγησάμενος τὸ μὴ αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς» ἀντίκειται τῷ «Ἡλίῳ παραδίδοσθαι». Θεόφρ. περὶ φυτ. β΄. «Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, καὶ μετρίως εἰσλαμπόμενος, τῶν τε τῆς ἰδίας ὑγρότητα καὶ πεπαίνει. Κατὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν τοῦ παθητ. ἔστι καὶ τὸ ἐνεργ. οὐδαμοῦ· ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 11. καὶ τ. 103. «Τοῖσι δὲ Πέρσῃσι, ὅτι ἀσθενέες φορέουσι τὰς κεφαλάς, αἴτιον τόδε· σκιητροφοῦσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας φορέοντες», τρυφηλῶς βίον μετερχόμενοι καλλίποντες ἐξ ἀρχῆς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. Πολ. η. 8. «Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, κλωμένος, πάρεστι χρήσεις ἐν μέσῃ πλουτίσαι σκιατροφηθέντι, ἀντὶ τοῦ, σκιατροφηθέντος, ἐν σκιᾷ, τρυφηλῶς ζήσαντι. (Τὸ σκιατροφῶ καὶ αὐτὸ οὐχ ἥττον ἐν χρήσει, νεώτ. δὲ τύπος τὸ, σκιατροφῶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πρωτίμῳ ὁ Βρ. Ἀρ. Ῥητ. σελ. 280 καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 578. τό, σκιατροφέω.) ἐκ τοῦ

Σκιατροφής, ές, ὁ, ἡ (σκιά, τρέφω). Ὁ ἐν σκιᾷ τεθραμμένος, ὅστις ἀνετράφη ὑποκάτω εἰς τὸν ἵτιον, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸν οἶκον, ἐν τῷ σπιτάκι, ὀπίσω τοῦ φούρνου, μὲ ζωὴν καθεστηκυῖαν καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, ὡς ὁ χωρικὸς· ἁβρὸς καὶ τρυφηλῶς καὶ μαλακῶς ἀνατεθραμμένος, ἀντίθ. τῷ, ἡλιούμενος, Πλάτ. Πολιτ. δ. σελ. 535. Δ ὄφειν

Σκιατροφία, ἡ, ἡ «σκιατροφίαν. Ἡ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀνατροφή, ἢ ὑπὸ τὸν ἵτιον τῶν δένδρων, δηλ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ δωματίῳ ζωὴ καὶ διαγωγή, καθόλου δέ, ἡ τρυφηλὴ καὶ γυναικώδης ζωή, ἢ ὁμαλακὸς καὶ τρυφερὸς τρόπος τοῦ ζῆν.

Σκιατροφέω, ῶ, = σκιατρεφέω.

*Σκιατροφία, ἡ, = σκιατροφία.

Σκιατροφίκος, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σκιατροφής, Πολυδ. δ΄. 147.

Σκιαυγέω, ῶ (σκιά, αὐγή). Ἀμβλυώττω, στοχεύω βλέπω, ἢ ὀλοτελῶς δὲν βλέπω, ἐν ᾧ ἔχω ὡς τυφλὸν ἐμπροσθεν τῶν ὀμμάτων· Ἱππερ.

Σκιάω, Ἐπικ. σκιόω, = σκιάζω. Σκεπάζω μὲ ἵτιον, κάμνω σκιερὸν ἢ σκοτεινόν. Παθητ. γίνομαι σκιερός, κατάσκιος, ἢ σκοτεινός. «Σκιόωντο ἀγυιαὶ, ἐσκοτίζοντο, ἐγεμίζοντο μὲ σκιάν, πολλάκις ἐν Ὀδ. ὡ. Β, 388. Γ, 487. 97. Ο, 185. 198. 471. (Ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ.)

Σκίγγος, ἡ, σκίγκος, ὁ. Εἶδος Ἀσιανῆς σαύρας, χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικήν, Διοσκορ. β΄. 7. ἴσως ὁ τοῦ Λιν. scincus, μ' ὅλον ὅτι ἡ τοῦ Πλινίου μακρυρία, Squamarum serie a cauda ad caput versa· καὶ ἡ τοῦ Ἀνωνύμου Αὐγουστηνοῦ κεφ. 48. «Αἱ αὐτῶν φολίδες εἰς τὸ ἀνάντιον φύουσιν, δὲν ἐταιριάζει.

*Σκιδνάμαι, ὡς τὸ κίδνημαι, ὡς παθητ. τοῦ σκεδάννυμι Ἐξαπλόνομαι, ἐκτείνομαι, διασπείρομαι κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἢ συναθροίσεων διαλυομένων, Ἰλ. Α, 487. Ψ. 3. Ὀδ. Β, 252. 258 καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ ἐπὶ ἄφρου τινὸς ζεόντος εἰς τὸ ὕψος καὶ χυνομένου, «ὑψόσε σκίδναται», Ἰλ. Λ, 358. ἐπὶ πηδῶντος εἰς τὸν ἀέρα κονιορτοῦ, «ὑψοῦ σκίδναται», Ἰλ. Π, 375. ἐπὶ πηγῆς, «ἀνὰ κήπον ἅπαντα σκίδναται» (Ὀδ. Η, 130.), διαμοιράζεται εἰς ὅλον τὸν κῆπον. «Ὀδμὴ σκίδνατο (Ὑμν. Δημ. 279.)» «Ὀφ σκιδναμένῳ (Ἡσιόδ. Θεογν. 42). «Λιμὸς ἠλίῳ σκιδναμένῳ (Ἡσιόδ. 8, 23.) εὐθὺς ὑπου ἐκαίθη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἤτοι ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· παρὰ κίδνημαι καὶ ἐπικίδνημαι· Εὐχρηστοι ἦταν μόνοι ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. Τὸ ἐνεργ. σκίδνημι ἔμειναν, ὡς φαίνεται, μόνον ἐν τινι συνθέσει, ἔξαιρ. ἐν τῷ διασκίδνημι.

Σκιερός, ά, όν (σκιά), ταὐτὸν τῷ Δωρ. σκιαρός καὶ πολύσκιος, μέμος, ἄλσος, Ἰλ. Α, 483. Ὀδ. Τ 2 8. ὄφεος, Ἡσ. Ἐρ. 526. Ξενοφ. Ἑλλ. ε΄. γ΄. 19. «Ἥρως κάτον ὄπτα τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. Ἐπίρ. σκιερῶς, μὲ ἐπιτηδειον τρόπον, ἀροστερῶς, Ἰλ. Α, 430.

Σκιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σκιά, Ὀδ. Ἡρόδ.

Σκιητροφέω, ῶ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ σκιατροφέω.

Σκιηκός, ὁ. Ἰχθύς τις, ὅστις ἔτι καὶ τράχουρος, λέγεται, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ σκιθικός, καὶ σκιόρβιος, ἔχει

Σκίλλα, ἡ, Εἶδος φυτοῦ χρησιμεύοντος ῥίζαν ἔχοντος (χρυσοκομοῦσα, καὶ σκιλλοκομοῦσα, καὶ σκιλλοκομοῦσα) Θεοκρ. 537. ἄλλως σχίνος Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α΄. γ. 10. Διοσκορ. β΄, 202. Scilla maritima radicle alba. Λιν.

Σκιλλητικός, ἡ, όν (σκίλλα). Ὁ ἐκ σκίλλης ὤν, ὡς, «Ὄξος σκιλλητικόν» εὑρηται καὶ ἡ γραφὴ σκιλλίτικός.

*Σκιλλοβόρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκίλλας τρώγων, Γαμωθ.

Σκιλλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή)· ταὐτὸν τῷ, σχοινοκέφαλος.

Σκιλλώδης, ες, ὁ, ἡ (σκίλλα, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης ὤν· ὅμοιος σκίλλῃ, Θεόφραστος.

Σκιμαλίζω, μέλλ. ίσω. Κατὰδακτυλίζω, κτυπῶ τινα μὲ τὸν μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην· αἰτιατ. προσωπ. Ἀριστ. Ἐίρ. 549. «Ὁ δὲ θρεπτοεργὸς οὐχ ὁρᾷ ὡς ἠλίτε, καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμαλίσειεν· ὅπου ὁ Σχολ. «Τῷ μέσῳ δακτύλῳ συντρίψας τὸν μέγα· καὶ πλήξας ἐμβριθέσειεν ὁ Πολυδ. (3. 126) ἀντὶ τούτου «Σκινδαλίζει (καὶ σκινδαλίζειν ἔχει ὡς καὶ Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ.) τῷ μέσῳ τῆς χειρὸς δακτύλῳ ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφέσαντι τὴν βίαν ἢ τὸν μυκτῆρα πιέσαντι· ἢ συνήθεια ἐκφράζει ταῦτα διὰ τοῦ «Σορβόμενον δίδω τοῖα. Καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χλευάζω, ἐξουδενόω, καταφρονῶ, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα, αἰτ. λόγῳ ἢ ἔργῳ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 414. «Ὅπως ἐν αὐτοῖς ῥήμασίοις σκιμαλίσωσι. Ὁ Φώτιος ἔχει· «Σκιμαλίται, καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστ. ἐν Εἰρ. 549. λέγει προτέτε, ὅτι σημαίνει τὸ «Σκιμαλίται, κυρίως τὸ τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ἑρνέου ἐμβαλεῖν· καὶ ἐν Ἀχάρν. 443. ὁ αὐτὸς «Σκιμαλίζειν τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθιον ἀποπειρᾶσθαι εἰ ὠοτοκοῦσιν», ὅ ἐστι, «Κυττάζειν», ἐρευνᾶν τὴν ὄρνιθαν εἰς τὸν κῶλον μὲ τὸν δάκτυλον, ἂν ἔχῃ αὐγάς· ἴσο βλιμίζω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀσχημόνως ἅπτεσθαι τῶν γυναικείων πυγῶν, δίκην ὄρνιθος. 2) ὠθῶ, λακτίζω, κλωτσῶ τινὰ μὲ τὸν πόδα, Διογέν. Λαέρτ. ζ. 17. «Σκιμαλίζειν ποδίκ. Ὁ Σουϊδ. λέγει, ὅτι σημαίνει ἔτι τὸ, «Σκιμαλίσαι, ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείναντες, καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες, δείξωσιν αὐτῷ». (Τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔστιν ἀδιόριστον, καθότι δὲν ἔχουσι ῥητὴν τὰ δύο χωρία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν ᾧ καὶ ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι πάντῃ ἀβέβαιος.)

Σκιμβάζω, μέλ. άσω, Ἀττικ. ἀντὶ κιμβάζω, Χολαίνω, κουτσαίνω· καθήμαι ἐπάνω εἰς ταῖς πατούναις. Περὶ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 255. ἀντὶ τούτου «σκιμπάζειν» κεῖται ἐκ τοῦ

Σκιμβός, ἡ, όν. Χωλός, ὁ χωλαίνων, ὅστις καθήται εἰς ταῖς πατούναις, Ἡσύχ. ἴδε σκαμβός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ «Σκιμβασμός, εἶδος φιλήματος. Συγγεν. τῷ σκαμβός καὶ σκίμπτω.

*Σκιμπάζω, = σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον, τό, καὶ, σκιμποδίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τοῦ, σκίμπους.

Σκίμπους, ποδος, ὁ (σκίμπτω, πούς). Κράββατος ἀναπαυτικὸς, ἐφ' ὃν οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἐρῶστοι, ἐφ' ὧν καθήμενος καὶ ὁ Διβάνιος, ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς τοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 253. «Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα, ὅθεν ὁ Σχολ. σημειοῖ· «Τὸν κράββατον, σκίμποδα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· οἱ δέ φασι σκιμπόδιον· ἰδίως δὲ λέγουσι τὸ χωλὸν κραββάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν, παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τὸ, σκιμπόδιον, διὰ τοῦ, τετελεῖς κλινίδιον, μονοκλίτιον. Δίων, «Νοτήσιστα δὲ ἐπὶ ξένιστον ἔστε σκιμποδίῳ κατάστεγε, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, εἰς τὴν γερουσίαν εἰσκαλούμενοι. 2) Εἶδος σκαμνίου, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ διπλώσῃ τις, καὶ ἐφέρετο ἐμοῦ εἰς τοὺς δρόμους ἢ ἄλλαχοῦ ἄλλος ὁλκιδίκ. Ἀθήν. ιβ΄. «Ὅταν ὁμοιούμεν καὶ τὸ τυχὸν ἡμῖς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στεισώμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα εἰκεῖαι.

Σκίμπτω, μέλλ. ψω· ταὐτὸν τῷ, σκήπτω, Πινδ. ἐρχ Boeckh v. l. Ὀλ. 6, 101. (παρ' Ἡτυχ. ὁ τχηματισμὸς σκιμπτύω, ἀμφ.) 2) = σκιμβάζω, καὶ ἢν σημαίνει ἄλλοι ἀλαμβάνουσιν ἅπαξ ἐμφ. ἐνεστ. σκίπτω· (συγγεν. τῷ, σκιμβός.) ὅθεν

*Σκίμπτων, ωνος, ὁ, καὶ

Σκίμπων, ωνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκίπων, σκήπων. Ῥάβδος, βακτηρία ἴδε ἐν τῷ, σκήπτω. Τὸν σχηματισμὸν τούτων εὐδόκησε ὁ Ἑρμόννας εἰς τὴν τοῦ Εὐρ. Ἑκάβ. 65. ἔνθα ἐν τῶν χειρογράφων «Σκίπτωνα ἔχει, ὅπερ ἐσημείωσε καὶ ὁ Σουϊδ. ἐν λέξ. σκίπων.

Σκίμψ, ψυχος, ὁ, ἡ (σκέπω). Σειρητικὸς, εὐκίνητος, ταχὺς ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ λαγοῦ, ἀνὴρ σὺ καὶ οὐτιαγ. κεῖται, Νικάνδρ. Θηρ. 577. ἠπύλνκος νεκρὸν λαγωὸν· καὶ Ἀλεξιφ. 67. ν—τελεσια δρομευσεκα, σειρητικὸν λαγωόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «Κίνδαξ, εὐκίνητος· καὶ σκινδάζεται, λακτίζει αἶγα, ἐκ τοῦ κίνω, κινάω, κινέω, κινόω, κινύω· καὶ προσλήψει τοῦ σ, κινύω,

κινῶ, κινύσσω, σκίω, σκινάω, σκίνας, σκινέω, σκινῶ, σκινθίζω.

Σκίνερ, ερος, τό. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 694. τὸ σῶμα· φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, σκῆνος.

Σκινδαλάκος, ἡ, ὁν, = σκίνας, ἁμφ. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Σκινδακίσαι, τὸ νύκτωρ ἐπαιαττῆναί τινι ἀπελθών»

Σκινδαλαβίζω, νεωτ. λέξις, ταὐτὸν τῷ, ἐρευνάω. «Τὴν πόλιν ἐσκινδαλάβιζον ἅπασαν, Θεοφιλ. Ἐπιστ.

Σκινδάλμες, καὶ συγκ. σκινδαλμός, ὁ Κυρίως λέγεται ἐν ἐσχατιμίοις καὶ ὄψῳ, ἤτοι σουβλιηρὸν τμῆμα ξύλου· ἄρκ τι σχίδαξ, σχίζα, ἀγκίδα. 2) πέταυρον ἤτοι λεπτὸν σανίδιον, εἰ οὗ σκεπάζουσι τὰς στέγας τῶν εἴκων (Schindel, Γερμ. σιντρίλιον). 2) πάσσαλος, παλοῦκιον, σουβλίον, σκόλοψ, καὶ τρόπις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 180. «Λόγων ἀγρίων σκινδαλμοὺς μαθήσεσθαι, λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας· ὁ Σχολ., ὅτι ἐπιφέρει· «ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν καλάμων ξύσματα» πρ. Βατρχ. 819. ὅθεν ἀναστκινδυλεύω, σουβλίζω, παλουκόω. Οἱ Ἀττ. λέγουσι σχινδάλακες, καὶ συγκρ. σχινδαλμός, Ruhnk Τιμ. σλ. 32. Piers. Moir. σελ. 360. καὶ ἐκ τούτου ἀνασκινδαλεύειν, καὶ ἀνατσκινδυλεύειν, ἀντὶ τοῦ, κεντῶν, σουβλίζειν.

Σκινδαλμοφράστης, ου, ὁ (σκινδάλαμος, φράζω). Σοφιστικὸς πολύλογος· ὅθεν, — αἰπυπάτης σοφίης», λεπτολόγος, ψυχρὸς ὑψηλῆς σοφίας, Ἀνέκδ.

*Σκινδαλμός, ὁ, συγκ. ἀντὶ σκινδάλαμος, Ἀριστ.

*Σκινδαρεύω, καὶ

*Σκινδαρέω, ὅρα σκινθαρίζω.

*Σκινδάριον, τό, Ἰχθὺς ἄγνωστος.

*Σκίνδαρος, ὁ, ὅρα σκινθαρίζω.

Σκίνδαφος, ὁ· ἴδε κίδαφος.

Σκινδαφός, ὁ. Ὄργανον μουσικὸν ἢ κιθαριστήριον, τέσσαρας χορδὰς ἔχον, Ἀθήν. δ'. σλ. 185. λέγεται ἔτι καὶ, κινδαφός, Ἀθήν. ε'. σλ. 183. Ἔστι δὲ ὁ σκίνδαφος τετράχορδον ὄργανον, ὡς ὁ παρῳδὸς ψησὶ Μήτρων ἐν τούτοις· «Οὐδ' ὑπὸ καπναλόφιν κρέμασαν ὅτι περ τετάνυστο σκινδαφὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός». Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος ἐποποιὸς — «Σκινδαφὸν λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων· κατὰ τὸν Γαλην. δ'. περὶ διαφορ. σφυγμ. ἐκρούετο τὸ ὄργανον τοῦτο εἰ ὀρειχαλκίνου πλήκτρου. 2) παρὰ Ηλειτάρχῳ Σχολ. Ἀπολλών. β' 907. λέγεται καὶ ἐν θείδρου, ὁμοίως τῷ, κισσῷ.

Σκινθαρίζω, = σκιμαλίζω, ἀνθ' οὗ χρήσεται καὶ σκινδαρίζω, σκινδαρῶ, σκινδαρεύω, σκινδαρίζω καὶ σκινθίζω, πλὴν ὅλοι οὗτοι εἰ τύποι μένει παρὰ Ρραμμτ., εἴτινες ἔχουσι καὶ οὐσιαστ., ὁ σκίνδαρος ἢ σκίνθαρος, καθ' Ἡσύχ. ὑπὸ προσκίνημα, ἢ ἐπαίαστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.

*Σκινθαρος, ὁ, ἴδε σκινθαρίζω.

Σκινθός, ἡ, ὁν. Ὁ βουτῶν ὑποκάτω τοῦ γέρου, παρὰ Θεωρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. γ. ἀμφ.

Σκινίς, ίδος, ἡ· ἴδε σκιλαινα· ἀμφ.

*Σκινίψ, ίπος, ὁ, = σκινίφ, ἁμφ.

Σκιογραφέω, σκιογραφία, καὶ, σκιογράφος, νεώτεροι καὶ χειρότεροι τύποι ἀντὶ, σκιαγραφέω κ.τ.λ. Lobeck Φρυν. σελ. 646.

Σκιοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος ἔχων σκιᾶς, ὁμοιος σκιᾷ· σκιερός· καθόλου, σκιτεινός, δολός, συνεσφώδης.

Σκιόεις, εσσα, εν (σκιά)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σκιερός, καὶ σκιερός. Ἐσκιασμένος, κατάσκιος, πολύσκιος, σύσκιος, ὡς, «Οὖρεα σκιοτεινὰ (Ἰλ. Λ. 157.), βουνὰ μὲ πυκνὰ δένδρα. «Μέγαρα (Ὀδ. Α, 365. κ.τ.λ.), δωμάτια σκιερὰ ἢ σκοτεινά. 2) ἐνεργ. σκιὰν κάμναν, ἐπισκιάζων, σκοτίζων, νέφεα, Ὅμηρ. Ὁ Ἀπ. Ρ. 2, 404. ἔχει ἐν οὐδέτ. σκιόεν.

*Σκιοθήρας, ου, ὁ, καὶ

*Σκιόθηρον, τό, νεώτ. τύποι ἀντὶ σκιαθήρας, σκιοθήρον.

Σκιολογέω, ῶ. Περὶ σκιᾶς λέγω· φλυαρῶ, κενὰ καὶ μάταια λέγω.

Σκιομαχία, καὶ σκιομαχέω νεώτ. τύποι ἀντὶ σκιαμαχία, καὶ σκιαμαχέω.

*Σκιοτραφής, ὁ, ἡ, σκιοτροφέω, σκιοτροφεῖο, σκιοτροφία, ἡ, νεώτ. τύποι ἀντὶ σκιατραφὴς κτλ.

Σκίουρος, ὁ (σκιά, οὐρά). Ζωάριόν τι τετράπουν (Βεσβρίτσα), τὸ ὁποῖον διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ φαίνεται ποιεῖν σκιὰν αὐτῷ, Ὀππιαν. Αἰλιαν. καὶ Πλίν. Ηϑ' Ἡσύχ. καλεῖται ἔτι καὶ, Καμψίουρος, καὶ Ἵππουρος. (υ — υ)

Σκιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκιὰν φέρων, ποιῶν, δίδων.

Σκιόφως, στος, τό (σκιά, φῶς). Τὸ λυκαυγὲς φῶς· καὶ ἐπιρρ. τὸ τῆς ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα (σχηματισθὲν, ὡς τό, λευκόφως), Ἡλιόδωρ. Αἰθ. ἐ. σελ. 247.

*Σκιόψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἐν τῇ σκιᾷ ψυχραινόμενος, ἢ ἐγκρυόμενος, στεγνούμενος.

Σκιόω, ῶ, ἐπκ. ταὐτὸν τῷ, σκιάω· ἔθεν, «Σκιόωντο Ὀδυσ. Β, 388. «Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, ἐσκιοποιοῦντο, ἐσκιάζοντο, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκιόωσιν.

Σκιπναίος, αία, αῖον, = σκιπαῖος, ἁμφ.

Σκίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκίμπτω σκμ. β'. ἁμφ.

Σκίπων, ωνος, ὁ (σκίμπτω), = σκήπτων. Ῥάβδος, βακτηρία, Λατ. scipio, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 172. πολλάκις μετὰ τοῦ, σκήπων, συγχεόμενον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 198. λέγεται καὶ σκίμπων, καὶ σκίμπτων.

Σκίρα, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις· συνήθως σκιροφόρια, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 834. καὶ Ἐκκλ. 18. καὶ 80. ὁ Σχολ. ἴδε σκίρον. (υ υ Ἀριστ. Ἐκκλ. 18. 80.)

*Σκιράδιον, τό, ἴδε σκίρον.

Σκιραίνω, ἀντὶ σκιρράω, ὡς τοῦ σκιρός, ἀντὶ σκιρρός. Σκληρύνω ποιῶ, σκληραίνω, Σοφοκλ. Αἰ. 651. ὅπου ἔτι φέρεται καὶ τὸ σκιρός, ἀντὶ τοῦ, σκληρός. ἁμφ.

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τῷ ὁποίῳ ἑορτάζοντο αὐτῇ τὰ σκίρα, ἴδε σκίρον.

Σκιραφεῖα, καὶ σκιραφία, ἡ (σκιραφεύω). Ἡ τῶν κυβων παιδιά, κυβεία

Σκιράφειον, καὶ σκιράφιον, τό (σκιραφεύω). Τόπος, ἢ οἶκος, ἔνθα συναγόμενοι ἐκύβευον, ἤτοι ἔπαιζον τοὺς κύβους· Κυβεῖον. Ὁ Φώτιος ἔχει. Σκιράφια, τὰ κυβεῖα, ἢ διότι σκιραφὸς ἐστι τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικὸν, ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα· ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἔπαιζον οἱ κυβευτοῖαι, ἴδε καὶ σκίρον.

Σκιραφευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, κυβευτής· ἐκ τοῦ

Σκιραφεύω, καὶ σκιρραφέω (σκίραφος). Παίζω μὲ τοὺς κύβους, κυβεύω· ὅθεν

Σκιράφιον, τό, = σκιράφειον.

Σκίραφος, ὁ, ἡ, σκιράφειος. Τὸ ὄργανον, ἐφ' ᾧ κυβεύουσι. 2) περίφημός τις κυβευτής. (συνῳδ. παραγ ἐκ τοῦ τόπου Σκίρου, ἴδε ταῦτο. 2.)

*Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις παρὰ Σπαρτιάταις ἐξ 600 πεζῶν στρατιωτῶν, διαφέρων κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ μαχόμενοι συνήθως κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα πλησίον τοῦ βασιλέως, παρονομασθεὶς ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς μεθορίου πόλεως Σκίρος, ἧς ἡ περιοχὴ ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις, Θουκυδ. 5, 67. 68. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 24. 4, 52. Manso Sparta 1, 2. σελ. 228.

Σκίρον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκιάδιον. Λευκήν τε δολοειδὲς κατασκεύασμα (Σολιὰ, ὁμπρέλλα), τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον ἐξαίρτ. αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις ἔν τινι ἑορτῇ ταύτης τῆς θεᾶς, ὀνομαζομένῃ διὰ τοῦτο, τὰ Σκίρα, καὶ τὰ Σκιροφόρια, ὁ δὲ μὴν αὐτὸς, εἰς ὃν ἐγίνετο αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, ἐκαλεῖτο Σκιροφοριών, ἡ δὲ θεὰ αὐτὴ, Ἀθηνᾶ Σκιράς. Κατ' ἄλλους ἔκτισε Σαλαμινίους τινὰς, ὁμόκτι Σκίρος, ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὡσαύτως τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅλον Σκίρον, ὃν τρόπον καὶ ἀκρωτήριόν τι κείμενον ἀπέναντι Σαλαμῖνος ὡσαύτως ὠνομάζετο, «Ἄκρον τὸ Σκιράδιον· εἰς τοῦτον τὸν ναὸν ἐφέρετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος λευκὸν σκιάδιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν πομπῇ, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ἔλαβε τὸ σκιάδιον τὴν ὀνομασίαν του. Κατὰ τὸν Φώτιον, ἐν λ. «Σκίρων. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών· φασὶ δέ τι γράψαντες περὶ τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθηναίων, ὡς τὸ Σκίρον σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενος, ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεύς, καὶ ὁ τοῦ, Ἡλίου, κομίζουσι δὲ τοῦτο Εὐπατρίδαι· σύμβολον δὲ τούτου γίνεται τοῦ εἰς οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἄριστον ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν, καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἧς Φιλόχορος μὲν ἐν β'. Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι. Πραξίων δὲ ἐν β'. Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.» Καὶ πάλιν ὁ αὐτός. «Σκίρος, ἑορτὴ τις ἀγομένη τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτι σκιάδειον ἐπιτίθεσθαι ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος. Σκίρα δὲ τὰ σκιάδια, οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτο φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ σκίρου Ἀθηνᾶν, ἣν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐκανήσε ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον· ἡ Σκίρα δέ ἐστι γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, εἰ δὲ φασιν ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικήσαντος Σαλαμῖνα. 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις, σημαίνει τὸ, σκίρον, ὡς τὸ παρὰ Λατ. suburra, μέρος τι τῆς πόλεως, ἐν ᾧ διατρίβει αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι, εἰ παιγνιδιάριδες, οἱ βαλαντιοτόμοι κτ. Ὁ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστ. 8. 25. καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγουσι· «Σκίρον, τόπον τινά, ἔνθα αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι διατρίβουν. Ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, εὖ ἴσθι τοὺς ἐχθιστάτους σχολῇ καὶ βαστώνῃ τὸν βίον καταπαλίτκειν.»

Σκιροπαίκτης, ου, ὁ, πιθ. σκιρροπαίκτης, = σκληροπαίκτης.

*Σκιρός, ά, όν, ἀντὶ, σκιρρὸς, ἁμφ.

Σκῖρος, ὁ· καὶ, σκίρος, καὶ σκίρρος, καὶ σκιῖρος. Ὁ γύψος, ἄλλως λατύπη. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Σκίρος, διὰ τοῦ, Λατύπη, ῥύπος, ῥυπαρία τυρίς, ὕλισις, ἑρυμός. Φιλητᾶς δὲ, τὴν πυρώδη γῆν· ἐν Ἀριστοφ. Σφῆκ. 925. «Ἐκ τῶν πολέων τὸ σκίρον ἐκεκήδυκευκεν· ὁ Σουΐδ. ὀρθότερον «Τὸν σκίρον» ἀνέγνωσαν· ὀντες ἔτι καὶ τὸ «Σκίρμα διὰ τοῦ μ ἢ λευκὴ ὥσπερ γύψος ὑγρὴ νενευκότες· ὅ καὶ τὸ, σκίρος, καὶ σκίρρος, μετὰ ταῦτα ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοφάνους ῥήσει μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ ὑγρὴν. «Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν· καὶ ἔπειτα «σκίρον, τὸ ξηρόν». Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἀναφέρει ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος. «Λεπὸς γὰρ οὐδείς, τριχαλὶς ἐκείνη ἐφ' ἑσπέρ βαδίζει σκίρρον ἠμπετημένη», καὶ ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἁρμόζει ἡ σημασία τοῦ, «Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν». Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. «Σκιροῦσθαι, φαμὲν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σύδερα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. Σώφρων ἐν τοῖς ἑπτ-

ναιτείοις τριπλοίς. Πρὶν αὐτὰν τὰν νέτον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. — Σκίρον δὲ τὸν ἀσιδῆ ῥύπον καὶ Κρατῖνος λέγει, καὶ Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τυρῷ ῥύπου· εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἐπεται. »Ἐμοὶ δὲ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλύσαι· καὶ ἀντιῦθεν δηλοῦται, ὅτι ὁ »Σκίρρος« ἦν ὅτι καὶ εἶδος ἀργιλώδους πηλοῦ ἐπιτηδείου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, ὅτι »Σκίρρα« καλεῖται ἔτι καὶ λευκή τις γῆ ὡς ὁ γύψος. Ὁ Ἡσύχιος δὲ ἑρμηνεύει τὸ »Σκίρρος« διὰ τοῦ, λατύπη, δι' ἧς οἱ πηλουργοὶ ἐπεκτείνουσι τὰ ῥήγματα τῶν πηλίνων ἀγγείων. Ὁ Πολυδ. ἐν β. 104. ὅπου περιγράφει τὴν σφαιρικὴν παιδιὰν »Ἐπίκουρον« λεγομένην, σημειοῖ, ὅτι τὸ σκυρος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λατύπη· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχιος, καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλούτου (ἐν Πυθ. ε. 124) ἐνθα ἡ »Ὁδὸς σκυρωτή«, ἔστιν ἡ λιθόστρωτος, ἑρμηνεύει τὸ, σκῦρος, ὡς καὶ ὁ Εὐσταθιος εἰς Διον. τὸν Περιηγ. στίχ. 521. διὰ τοῦ ιτά ἐκπελλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασιν, τὰ ἀποξύσματα, πελεκήματα τῶν πετρῶν, ἀφ' ὧν γίνεται καὶ ἡ Λατύπη. Περ Εὐστοθίῳ φέρεται ἔτι τὸ, σκυρρώδης, ἀντὶ τοῦ, σκιρρώδης, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »σκυρρωθῆτι, λιθωθῆναι· ἄρα, γράφεται ἡ λέξις καὶ σκίρος, καὶ σκέρος, καὶ σκῦρος, ἀδιαφόρως, ὅθεν »σκιρρῖται, οἱ τὰ ἐκ γύψου κατεσκευασμένα ἀγάλματα Ἐν τῷ Ἡρακλειωτικῷ πίνακι, σελ. 158. συνεφέρετο νιτρον καὶ ἀρρήκτου γῆς« 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Ψ. αἱ Ἐκδοσεις τοῦ Ἀριστάρχου εἶχον ἀντὶ τῶν δύο στίχ. 332. καὶ 333. τὰ ἑπόμενα »Ἦ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ δέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς«, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Τίζα, Εὐστάθ. σελ. 1418. καλλίτερον ὅμως ἦθελ' ἦτον νὰ ἑρμη ευθῇ διὰ τοῦ, στίπος, ἢ Πρέμνον, ἂν κατὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ εὑρίσκετο καὶ παραδειγμα, ἴδε ἐν τῷ, σκίῤῥος. 3) σκίρος, ἡ, Ἀρκαδικὸς τις τόπος, ὅθεν οἱ σκιρῖται, καὶ ὁ σκιρίτης λόχος, ἴδε σκιρῖται.

Σκιροφόρια, τά (σκίρον, φέρω). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις ἑορταζομένη, κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Πλουτ. προβ. Ἑλλην. ἄλλως δὲ καὶ, σκίρα, τὰ ἐλέγετο· ἐκ τοῦ

Σκιροφοριών, ῶνος, ὁ. Ὁ δωδέκατος Ἀττικὸς μὴν, ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἕως 15 Ἰουλίου, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ σκιροφόρια.

*Σκίρω. = σκιρτάω, μόνον παρὰ Νικ. Θηρ. 75.

*Σκιρράινω (σκίρρα), = σκίρρόω, σκληραίνω.

*Σκίρρια, ἡ, = σκίῤῥος.

*Σκίρρον, τὸ, σκίρος, Γύψος.

*Σκίῤῥος, ὁ. Οὐσιατν. τοῦ σκιῤῥός. Κάθε σκληρὸν σῶμα, σκλήρωμα· ἐξαρ. παρ' Ἱπποκρ. πρίσμα τι ἢ ἕλκος, ὅταν σκληρυνθῇ, Λατ. Scirrhus, Γαλην. »σκίῤῥος ἐστὶν ὄγκος σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους, δυσκινησίας τε καὶ δυσαισθησίας« οὗτος. σκίῤῥον, τὸ. Τὸ ρυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, ἢ ἐξωτερικὴ χοιρὰ τῶν ἀκαθάρτων τυρῶν.

*Σκιῤῥόε, ά, όν. Σκληρὸς, στερεὸς, σκληρωμένος· καὶ τροπ. »σκιῤῥοὶ θεοὶ, γέροντες«, ἀντὶ σκληροὶ, Schaef. Λογγ. σ. 364. (γράφ. δὲ καὶ σκειρὸς σκηρὸς, σκυρὸς, καὶ σκιρὸς, πλὴν οὗτος ὁ τύπος ἀμφ. ἴδε σκληρός).

Σκιῤῥόω, ῶ. Σκληρὸν ποιῶ τι, σκληρύνω· εἰς σκίῤῥον μεταβάλλω. Μετ. Σκιῤῥόομαι, οὖμαι, σκληροῦμαι, σκληρὸς γίνομαι· σκίῤῥον ἀποκτῶ, Γαλην. καὶ Διοσκορίδ.

Σκιῤῥώδης, ες, ὁ, ἡ (σκιῤῥός, εἶδος) Ἐσκιῤῥωμένος, σκίῤῥου εἴδος ἔχων, σκληρὸς ὡς σκίῤῥος.

Σκίῤῥωμα, τό (σκιῤῥόω). Ταὐτὸν τῷ, σκλήρωμα, καὶ σκίῤῥος. Ὄγκος σκληρὸς καὶ ἀνώδυνος.

Σκιρτάω, ῶ. Μ. ἤτω. Ἄλλομαι, ὁρμητικῶς ἄνω καὶ κάτω κινοῦμαι, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω κτυπῶν τοὺς πόδας μου μετὰ δυνάμεως κατὰ γῆν, ὑφοῦμαι, ἐπὶ ἵππων. »Ὅτε σκιρτῷεν (ἀντὶ σκιρτήσειεν) ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, καὶ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάττης«, Ἰλ. Ψ. 226, 228. ἔνθα ὑπερβολικῶς ὁ λόγος ἐπὶ ἵππων πολλὰ ταχυτάτων· τροπ. εἶμαι ἀχαλίνωτος, ἀχάρτητος, ἀκόλαστος, ἢ προπέτης, αὐθάδης, Ἰαν. Lect Stob. p. 78. Ἰων. σκιρτέω. Ὀπτ. σπάνιος ἕτερος τύπος τὸ, σκιρόω, Νικ. (συγγεν. τῷ, σκάζω, σκαρίζω, σκαίρω, σπαίρω) Ὅτι δὲ ἡ λίξις αὕτη συγγενεύει μετὰ τοῦ, σκαίρω, τὸ ἐτυμαίωταν καὶ ἄλλοι, δὲν ἀποδείκνυμι ὅμως ἀκόμη τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ σκάω, φαίνεται, ὅτι γίνεται τὸ σκάζω, καὶ σκαίω, σκαίρω, τῷ μὲν ἀντὶ τοῦ χωλεύω, τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ, πηδῶ, χορεύω, ὡς καὶ τὸ, σκιρτάω, εὔχρηστα Ὅτι δὲ ἦν ποτε καὶ τύπος σκίρω, ἀφ' οὗ τὸ, σκίρτης, ὁ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ σκιρτάω. Ἐκ τοῦ τύπου σκίρω, οὐδὲν ἴχνος εὑρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ σκιρόω, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 75. »Ὅταν σκυρώσι βοτὸν, ἔνθα τὸν »σκιρώσια κεῖται, ὅπερ ὁ Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, σκιρτῶντι. Ἐν τῷ Ἡρακλειωτ. πίνακι κεῖται συχνάκις τὸ, σκύρος, ἀντὶ τοῦ, ὄρυμος καὶ συνηθως ἔστι τὸ, σκύρος, ἢ σκυρον, ἀντὶ τοῦ, λίθος, τύφος, λίθινος σκληροτης· ὅπερ καὶ κατὰ ταυτὴν τὴν σημασίαν συγχίεται συχνάκις μετὰ τοῦ σκίῤῥος καὶ σκείρος. Ἐπάνω εἰς τοῦτο ἀνάγει ὁ Σαλλίῤῥος καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. »Ἀνασκυρτάσαι, ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι· καὶ »Κυρβάσαι, ἀναστιρτῶσαι, καὶ »Κυριάζεις, ἀποκλείς, καὶ, χυρβίσαι, σκιρτῆσαι, καὶ τελευταῖον τὸ »Ἀποκυριάζειν, ἀποκλείειν, ἀποφεύγειν, ἀποσκιρτᾶν, ἅπερ ὁ Κυστερχουσιος παράγει ἀπὸ τοῦ, χορεύειν. Ἐνταῦθεν παράγει ὁ Σαλλίῤῥος καὶ τὰ Λακωνικὰ κιρτάνιος, σκύρδαξ, σκυδάκιος ἢ σκυρδάλιος, ἀντὶ τοῦ, μείραξ ἢ νεανίσκος.

*Σκιρτάω, Ἰων. ἀντὶ, σκιρτῶ, Ὀπτ.

Σκιρτηδόν, ἐπιῤ. (σκιρτάω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκιρτᾶν, Ὀρφ. λιθ. 24.

Σκιρτηδμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκίρτησις.

Σκίρτημα, τό. Πήδημα· χόρευμα, Αἰσχύλ.

Σκίρτησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ σκιρτᾶν.

Σκιρτητής, οῦ, ὁ. Ὁ σκιρτῶν, πηδητὴς, χορευτὴς ὅθεν

Σκιρτητικός, ἡ, όν. Ὁ κλίσιν ἔχων, ἢ δυνάμενος εἰς τὸ σκιρτᾶν, χορεύειν ἢ πηδᾶν, πηδητικός.

Σκιρτοπέδης, ου, ὁ (σκιρτάω, πούς). Ὁ πόδας ἐπιτηδείους εἰς τὸ σκιρτᾶν ἔχων· ἐπίθετον τοῦ Σατύρου, Ἐπιγρ. ἀδ. 4 3.

Σκιρτοποιέω, ῶ. Σκιρτᾶν, πηδᾶν ποιῶ, Ψαλμ. κη'. 6.

*Σκίρων, ὁ, ὄρος σκείρων.

Σκιταλίζω. Ἔχω ἢ δείκνυμι πορνικὴν ἐπιθυμίαν, πρός τι, ἀμφ. ἀνάγν. Λογγυν ποιμ. γ'. σελ. 76., ἔνθα πρότερον »Σκυταλίζειν« ἔκειτο ἐκ τοῦ

Σκίταλος, οἱ, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 634. Ὀνόματα δαιμόνων τινῶν πορνικῶν καὶ ἡδονικῶν ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς νυκτερινῆς παροιμίας σχηματισθέντα· πιθανῶς ἐξ οἵας ἐφευρέσεως τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀβεβαίου παραγωγῆς. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ οἱ παρὰ Κορνούτῳ (κεφ. 30.) ἐπαῖοι καὶ σύντροφοι τοῦ Διονύσου. »Σκίρτοι ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν,« καὶ οἱ Σατύροι ἀπὸ τοῦ σεύειν« (τὸ Ἰῶτα ἐστι βραχύ, τὸ δὲ Ἄλφα κατὰ τὴν Βρ. ἀναγωστίν καὶ τὸν Ῥαν. κεῖται μακρόν, κατὰ δὲ Reisig καὶ Dindorf γραφὴν βραχύ· παρβ. κύβαλος, σκιμμίζομαι.)

Σκιτῶν, ῶνος, ὁ. Δαίμων τις ὡς οἱ Σκίταλοι, Φερεκρ παρὰ Φωτ. σελ. 385.

Σκίφη, ἡ (σκιφός), Κυπρία. (--)

*Σκιφίας, ου, ὁ Δωρ. ἀντὶ Ξιφίας.

*Σκιφίζω, Δωρ. ἀντὶ, ξιφίζω.

*Σκίφινος, ίνη, ινον. Κατασκευασμένος, ἢ πλεγμένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ὅθεν, σκίφινον πλέγμα, καλαθος ἐκ φοίνικος.

*Σκίφος, τὸ. Δωρ. ἀντὶ ξίφος. 2) φοίνιξ, πίθηκος διὰ τὰ ξιφοειδῆ φύλλα. (υ)

*Σκιφός, ἡ, όν. = κυπρος.

Σκίφος, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅθεν »Σκίφινον πλέγμα· πλέγμα καλαθος ἐκ φοίνικος. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει »Σκίφος, ξίφος· εἰ μὲν, τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ, ἐπὶ τοῦ κίδοιου.

Σκιφύδριον, τό, Δωρ. ἀντὶ ξιφύδριον.

*Σκίψ, ὁ. = σκνὶψ, Lob. Φρυν. σελ. 400.

Σκιωδής, ες, ὁ, ἡ, συνιαρ. ἀντὶ σκιοειδής. Ὁ σκιὰς εἶδος ἔχων, σκιερὸς, σκοτεινός. »Φθινόπωρον σκιωδὲς, ὄλον, σκοτεινὸν, νεφελῶδες, ὁμιχλῶδες, πλῆρες ὁμίχλης. Ἱπποκρ. καὶ ἐπὶ σκιωδῶν.

Σκιωρῖται. Λόχος ἀνδρῶν ἐξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενος τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν· γράφεται καὶ Σκειρῖται, καὶ Σκιρῖται.

Σκιωτός, ἡ, όν (σκιόω). Ἐσκιασμένος· καὶ ἰσχνογραμμένος μὲ σκοτεινὰ χρώματα, πιναπσό. »Ζῶναι σκιωταὶ«. Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 13. σκιεραὶ, ἐπισκιασμέναι.

Σκλάω, τό πρωτότυπον τοῦ, σκληῖμι, παρακμ. ἔσκληκα, ἀφ' οὗ τὸ σκληρὸς, κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ σκέλω, σκέλλω· ἢ ἐκ τοῦ, σκάλω, σκελέω, ἀφαιρέσει τοῦ πρώτου ε, σκελέω· ὁ σχηματισμὸς σκέλλω, ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ τὸ σκλάω, ὡς ὅθεν τὸ Λατ. aquileo.

Σκλῆμα, τό. Σκλήρωμα σκίῤῥωμα, ξηρότης· ἐκτοῦ

*Σκλῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ σκέλλω.

Σκληραγωγέω, ῶ (σκληρὸς, ἀγωγή). Σκληρῶς κρατῶ, ἢ ἀνατρέφω τινά· ἄγω σκληρῶς τινά, Λουκιαν. ὅθεν

Σκληραγωγία, ἡ. Ἡ σκληρὰ ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ, ἢ σκληρὰ δίαιτα, ἢ ὁ σκληροδίαιτος βίος.

Σκληράργιλλος, ὁ, ἡ (ἄργιλλος) Ἐκ ἢ μετὰ σκληρᾶς ἀργίλλου, ὡς γῆ, Γεωπον. β'. ὁ. 5.

Σκληραυχήν, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ σκληρὸν αὐχένα ἔχων, σκληρὸς, ἄγριος, ἀδάμαστος, σκληροτραχηλος, ἀκαμπὴς, οὗ τινος ὁ αὐχὴν, ὁ λαιμὸς, εἶναι σκληρὸς, ἀκαμπτος· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ σκληρῶν ἀνθρώπων.

Σκληραυχία, ἡ (αὐχήν), = σκληροκοιτία.

Σκληρία, ἡ (σκληρὸς), = σκληρότης.

Σκληρίασις, εως, ἡ. Τὸ σκληρὸς εἶναι ἢ γίνεσθαι ἐκ τοῦ

Σκληριάω, ῶ. Σκληρὸς εἰμὶ, ἢ γίνομαι, σκληροῦμαι.

Σκληροβιος, ὁ, ἡ (βίος), = σκληροβίοτος, Τζέτζ.

*Σκληροβιοτος, ὁ (βίοτος). Ὁ διάγων σκληρὸν βίον. (ι)

*Σκληρογεως, ὁ, ἡ. Ὁ σκληρὰν γῆν ἔχων, ἐκ σκληρᾶς γῆς, ἢ μὲ σκληρὸν γῆν, ἀπὸ ἢ μὲ σκληρὸν, στερεὸν ἔδαφος.

*Σκληρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σκληρᾶς γνώμης ὤν, Μοσχόπ.

Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ σκληρὸν δέρμα ἔχων.

Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ σκληρὰν δίαιταν ἔχων ἢ ὁ σκληρῶς διαιτώμενος, ὁ σκληρῶς καὶ φρονιστικῶς ζῶν, ἐξαιρ. ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν. »Βίος σκληροδίαιτος«, Φίλ.

ἐπιτήδηται τοῖς ἱσταμένοις ὕδασι καλεῖ ἡ συνήθεια »Σκίπαν· ὁ Φώτ. ἔχει· »Σκίψ, ζώου κυναιπώδεος· καὶ »Σκίψ ὁ ἐκ χώρας, παροιμία ἐπὶ τῶν μεταπηδώντων· ἔστι γὰρ Σκίψ ζώου μικροῦ ξυλοφάγου. 2) τρόπ. φειδωλός, παρὰ φιλοργύροις, ὅστις συγχόκι ἢ τσιμπᾶ τρόπον τινὰ χρήματα ἀπὸ κάθε μέρος.

*Σκιά, ἡ· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, σκιά, ὅθεν »Σκιάδιον, ἀντὶ, σκιάδιον. Ἡσύχ παρὰ Πολυδ.« Σκιομαχεῖν, ἀντὶ τοῦ, σκιαμαχεῖν, καὶ Νικάνδρ. »Σκιοῖς, ἀντὶ τοῦ, σκιεροῖς.«

Σκοίδος, ὁ, Λέξις Μακεδονική, ταὐτὸν τῷ, Διοικητής, ἢ Ταμίας γρὰφ. καί, κοίδος· ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἐμπτερχ. Πολυδ. 10. 16. Meineke Meinekr. σελ. 97.

*Σκοιός, ά, όν (σκιά). Σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ σκιερός.

Σκολιάζω, Μ. άσω (σκολιός). Σκολιὸς εἰμί, χωλαίνω, κουτζαίνω. »Ταῖς ὁδοῖς σκολιάζειν, σκολιοὺς, ἤτοι στραβοὺς, μὴ συγχωρημένους δρόμους περιπατεῖν, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκολιαίνω (σκολιός), ταὐτὸν τῷ, σκολιόω.

Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή)· ταὐτὸν τῷ, Ἀγκυλομήτης, ὁ ὢν σκολιῶν, δόλιων, πανοῦργων συμβουλῶν ἢ σκεπτῶν.

Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω)· Ὁ μετὰ σκολιῶν, ἤτοι στραβῶν γραμμῶν σημειωμένος ἢ γεγραμμένος, στραβογράμμωτος ὁ σκολιὰς, ἤτοι στραβὰς γραμμὰς ἔχων, Ἀθήν. ζ'. σελ. 286.

*Σκολιοδρομέω, ῶ. Σκολιὸν, στραβὸν δρόμον τρέχω, κάμνω, ἐκ τοῦ

Σκολιοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ σκολιὸν δρόμον τρέχων, ἢ κάμνων, Ὀρφ.

Σκολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκολιὰς, ἤτοι στριμμένας τρίχας ἢ φύλλα ἔχων, Μελέαγρ. ἀ. 37.

Σκολιόν, τό· ῥουσιακ. Μίλος, ἡ ἄσμα. Παροίνιος τις ᾠδή, ἣν ἐψάλλον ἐν τοῖς συμποσίοις κυκλικῶς μετὰ τῆς λύρας οἱ παιτυμόνες αὐτοῦ· κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὁ Τέρπανδρος ἦν ὁ ἐφευρέτης τούτων τῶν σκολιῶν ἀσμάτων· ἐτυμολογεῖται δὲ κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὰ εἴδους τῆς Μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο νόμοι σκολιοί, αὐτοσ. τῷ, νόμος ὄρθιος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιβραχικοῦ ῥυθμοῦ, ῥυθμὸς σκολιὸς, τὸν ὁποῖον παρετήρησεν εἰς πολλὰ σκόλια, κατ' ἄλλους, τοὺς περισσοτέρους, ἀπὸ τὴν τάξιν, καθ' ἣν, ὡς μαρτυροῦσι ὁ Δικαίαρχος, Πλούταρχος καὶ ἄλλοι, ἐψάλλοντο ταῦτα τὰ ἄσματα, οὐχὶ κατὰ σειράν, ἀλλ' ὅπως ἐτύγχανε καὶ εἰχέ τις ὄρεξιν, Ilgen carm. conv. Graec. 1798. καὶ μάλιστα σ. πδ. κτ. ρεζ. πρ. Athen. 15, 69. 80. Ἰδοὺ δὲ τί λέγουσι περὶ τούτων μερικοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς Φῶτιος μὲν Δικαίαρχος (μαθητὴς ἦν οὗτος Ἀριστοτέλους) ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων (φησὶν), ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἕξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνεστηκότων οἳ ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν Σκόλιον. Ὧ δ' Ἀριστόξενος καὶ Φίλιππος ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τραπέζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες κατὰ μέρος ἑξῆς μυρσίνας ἔχοντες (ἢ ἄφυας) ἤδον γοάμματα καὶ ἐρωτικὰ σύντονα, ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν, ὃ δὲ Σχολ. τοῦ Πλατ. εἰς Γοργ. προστίθησιν. »Ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν, καὶ τοῦτο καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς καταβάσεις παραβύστους γίνεσθαι, οὐ διὰ τὴν μελοποιίαν οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρσίνης σκολιὰν διάδεσιν, ταύτῃ καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι. Ὁ Δεδήμιος ἐν ιε'. σελ. 693. λέγει. »Σκολιὰ δὲ καλοῦνται οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅτις σκολιὰς ἦν, λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιὰ· ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὴν ἀλλά γε κατὰ τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς· τρίτον δ', καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, οὐ μετεῖχον οὐκ ἔτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνεστοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ, εἰ τύχοιεν, ὄντες. Διόπερ ὡς ἀτάξίαν τινὰ μόνον παρὰ τ' ἄλλα ἔχον, τὸ μεθ' ὅμα, μηδ' ἑξῆς γενόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι, Σκολιὸν ἐκλήθη. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐν Προβλ. συμπ. ἀ. λέγει· »Ἐπεί τοι καὶ τὰ Σκόλια φασὶν, εὖ γένος ᾀσμάτων εἶναι πεποικιλμένον ἐναρμόνιον, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ᾠδὴν ὠδὴν τοῦ Θεόγνιδος ἅπαντες μιᾷ φωνῇ παιανίζοντες· δευτέραν δὲ ἑφεξῆς ἑκάστῳ μυρσίνης παραδιδομένης, ἣν Αἴσχιον, οἶμαι, διὰ, τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον, ἐκάλουν· ἐπὶ δὲ τούτῳ λύρας περιφερομένης, ἐ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε, καὶ ἤδεν ἁρμοζόμενος, τῶν δὲ ἀμούσων οὐ προτιεμένων, Σκολιὸν ὠνομάσθη τὸ μὴ κοινὸν αὐτοῦ μηδὲ ῥᾴδιον· καὶ μικρὸν κατωτέρω· αὐτὸς λέγει περὶ τούτων ἄλλον τρόπον. »Ἄλλοι δέ φασι τὴν μυρσίνην οὐ κατεξῆς βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἐπὶ κλίνην διαπηδᾶν· τὸν γὰρ πρῶτον ἅπαντα τῷ πρώτῳ τῆς δευτέρας κλίνης ἀποστέλλειν· ἐκεῖνον δὲ τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης· εἶτα τὸν δεύτερον ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· καὶ τὸ ποικίλον καὶ πολυκαμπὲς, ὡς ἔοικε, τῆς περιόδου, Σκολιὸν ὠνομάσθη. Ὁ δὲ Πρόκλος ἐν Χρηστομαθ παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 988. ἄλλως πως λέγει. »Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾠδετο παρὰ τοὺς πότους, διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἐπ' ὀνόματος καλοῦσιν, ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις ἔφατο, κατὰ ἀντίφρασιν· τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ πεπειμένων οἷον τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βίρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυσιάζειτα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς, συμπίπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς· ὅπερ οὖν ἔπαθον αὐτεῖ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, Σκολιὸν ἐκάλουν τε ἁπλούστατον. Ὁ Στυμελογ. ἔχει. »Σκολιά, τὰ συμποτικὰ ᾄσματα, ἀπὸ τοῦ μεθύσκει, καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια φέρεσθαι, ὡς φησιν Ἴων.« Λέγονται δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς »Βουτσάκις, τῶν· ὑποκορίστειως ἀπὸ τοῦ Κουτσός, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Σκολιός. Ἀντίκειται τῷ, Σκολιὸν κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν μελῳδίαν τό, Ὀρθὸν μέλος, καὶ, Ὀρθιος νόμος· μ' ὅλον ταῦτα αἱ περὶ τούτων γνῶμαι εἰσὶ διάφοροι. Ὁ κοινὸς τονισμὸς ἐστὶ σκολιὸν, ὅμως ὁ ἀκριβέστερος καὶ ὀρθότερος, σκόλιον, πρβ. Ilgen σελ. LXXXIV.)

Σκολιόνειρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκολιὰ ὄνειρα ἔχων, βλέπων, ἀμφ.

Σκολιοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ σκολιῶς, οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν περιπλανώμενος ἀμφ.

Σκολιοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ σκολιῶς πορευόμενος, Σέξτ. Ἔμπ

Σκολιός, ά, όν. καὶ Ἠπίρ. Σκολιῶς Στραβὸς, ἐστραβωμένος, στρεβλὸς, συνεστραμμένος, στραμβὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, Ἡροδ. 2, 86. κεφάλου οὐκ ὀρθοῦ, ἀντὶ, τῷ, ὀρθοῦ, ὀρθιου· καὶ ἐξαίρ. πολλαχῶς τρόπ. μὴ ὀρθὸς, ὄχι εἰλικρινὴς, ἄδικος, δόλιος, ἀπατηλὸς, ὡς ἐν Ἰλ Π, 387. »Οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, ἀδίκους, ἀπὸ τοῦ εὐθέος καὶ ὀρθοῦ παρατετραμμένους ἐπὶ τὸ ἄδικον, ὅ ἐστι, στρεβλάς· καὶ Ἡσιοδ. Ἔ. 194. 221. 262. »Σκολιοὶ μῦθοι, σκολιαὶ δίκαι, σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρ' Ἡσ. Ἔ. 7. ἐπίρρ. σκολιῶς, Ἡσ. Ἔ. 260. 264. πρβ. σκολιὸν. — Τοῦ δὲ Στράβωνος (14, σελ. 948) τό, »Σκολιὰ ἄρματα, τὰ ἀπείρως διαφόρως ἡρμηνευσαν, ὑπάρχει μόνον διεφθαρμένη ἀνάγνωσις, ἀνθ' ἧς ἐπροβάλλον ὁ μὲν Uhden, »σκοπάδεια ἅρματα,« ὁ δὲ Tyrwhitt, Κοραῆς, καὶ Jacobs, Amalth. 2. σ. 345, καλλίων »σκόπα ἅρματα. (συνήθως παρὰ τὸ σκέλλω, καμπυλωμένος ὑπὸ ξηρότητος.) ὅθεν γίνεται ἐκ τοῦ σκέλλω, τὸ ξηραίνω, καὶ ξηρανόμενον καμπύλον ἢ στρεβλὸν, στραβὸν ποιῶ.

Σκολιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ σκολιοῦ, ἡ συστροφὴ, ὁ ἑλιγμὸς, ἡ λοξότης, πλαγιότης. ἢ τὸ σκολιὸν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ βαδίσματος. τροπ ἢ μὴ εὐθυρρίζεια, ἢ κακοήθεια.

Σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, σκολιόβουλος. Ὁ μὴ ὀρθὸς, κακοήθους γνώμης ὤν.

Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος)· ταὐτὸν τῷ, ἀγκυλοχείλης, (χεῖλος). Μὲ στραβὸν, καμπύλον ἄκρον, χεῖλος, ἢ μύτη.

Σκολιόω, ῶ. (σκολιὸς). Σκολιὸν ποιῶ.

*Σκολιώδης, ὁ ἡ (εἶδος). Σκολιὸς, τὴν ὄψιν, τὸ εἶδος, Ἀπολλ. Σοφ.

Σκολίωμα, τό. (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν γεγεννημένον καμπύλωμα, στράβωμα.

*Σκολιωπός, ὁ, ἡ (ὠψ). Ὁ κυττάζων στραβὰ, πλαγίως, ἀλλοίωπος. ἀμφ.

Σκολίωσις, εως, ἡ (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν ποιεῖν, ἢ καμπύλωσις, στρέβωσις.

Σκόλυς, υος, ὁ (σκολύπτω). Τρόπος τις τῆς κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὁπότε τις ἀφίνει κατὰ τὴν κορυφὴν μέρος τῶν μαλλῶν· καθὼς π. χ. τὴν σήμερον ἔστιν ἡ κουρὰ τῶν Ἀλβανίων ἄρα, ὁ καταλελειμμένος κατὰ κορυφὴν τῶν τριχῶν πλόκαμος, Ἀθήν. σελ. 494. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου »Σκολλίῳ, ἔχει· γράφ. δὲ καὶ, σκόλλυς, ἢ σκόλλις, ἢ δὲ συνήθεια »Σκολλί, των, λέγει τοῦτο· ἑπομένως δὲ καὶ τὸν ἐκ τοῦ λίνου ἕτοιμον πρὸς γνέσιμον πλόκαμον.

*Σκόλοκρος, ὁ, ἡ, ὡς τό, κόλας. Κολοβός, ἐπὶ ζώων μὲ κοντὰ, ἢ κολοβὰ κέρατα, καὶ ἀπὸ κομμένων τὴν κορυφὴν ἀνθρώπων, Φωτ.

Σκολόπαξ, ακος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, μακρὸν τὸ ῥάμφος ἔχον, πιθαν. τοῦ εἴδους ἢ Ξυλόκοπτα, (Μπεκκάτσ), Ἀριστοτελ. Ζῶ. Ἱστορ. θ'. β, Scolopax. λέγεται καὶ, σκολώπαξ. τινὲς δὲ ἀντὶ τούτου, ἀσκαλώπας, ἢ ἀσκαλωπὸς εἶπον.

Σκολόπενδρα, ἡ. Εἶδος ἐντόμου πολυπόδου, χιλιοποδίρουσα, ἢ σαρανταποδίρουσα. λέγεται καὶ, ἰούλος καὶ μυριόποους. 2) ἡ θαλάσσιος σκολόπενδρα, θαλάσσιος τις σκώληξ, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῆς Νηρηίδος. Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ. α. 5. δ'. 1. Ἔστι δὲ ἔντομα καὶ ἄπτερα, οἷον ἰούλος καὶ σκολόπενδρα· καὶ δ'. 7. »Πάντα δ' ἔχει διαιρούμενα ζωὴν τὰ ἔντομα· μετὰ μὲν οὖν τοῦ μέσου καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κοιλία ζῇ· ἄνευ δὲ τούτου ἡ κεφαλὴ οὐ ζῇ. Ὅτα δὲ μικρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ σπερματικὸν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τὴν τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐράν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα, καὶ ἐνταῦθεν παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 812. κεῖται πάμπαν ἀκρης σκολόπενδρα. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν β'. 10. περιγράφει συντόμως καὶ τὴν θαλασσίαν σκολόπενδραν οὕτως. »Εἰσὶ δὲ καὶ σκολόπενδραι θαλάττιαι, παραπλήσιαι τὸ εἶδος ταῖς χερσαίαις, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττους· γίνονται δὲ περὶ τοὺς πετρώδεις τόπους· τὴν δὲ χρόαν εἰσὶν ἐρυθρότεραι καὶ πολύποδες, μᾶλλον καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων· καὶ ἐν δ'. 25. »Βαδίζουσι δ' αἱ σκολόπενδραι περὶ τὰ κυματώδη, ὥσπερ καὶ αἱ χερσαῖαι· τῷ μὲν οὖν στό-

*Σκληροειδής, ές, ή· καὶ σκληροῦς σκληρ. (εἶδος). Ὁ σκληροῦ εἴδους ὤν, Μανέθ. δ', 335.

Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληροκαρδία, ἡ. Ἡ σκληρὰ καρδία, σκληρότης τῆς ψυχῆς, Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Σκληροκάρδιος, ος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ σκληρὰν καρδίαν, γνώμην ἔχων, ἀκαμπής, ἀσπλαγχνος, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν γνώμην, Ἐκκλ. Συγγρ.

Σκληροκέφαλος, ος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σκληρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Σκληροκηρος, ος, ὁ, ἡ (κηρός). Μετὰ σκληροῦ κηροῦ ἐπιπεπλασμένος, ὡς παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ', 37. «Δέλτος σκληρόκηρος».

Σκληροκοίλιος, ος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ σκληρὰν κοιλίαν ἔχων, δυσκοίλιος, Διοσκορ. ε. 20.

Σκληροκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω (κοίτη). Ἐπάνω εἰς σκληρὰν κοίτην κεῖμαι, σκληρὸν στρῶμα ἔχω, Ἱπποκρ. ὅθεν

Σκληροκοιτία, ἡ. Τὸ σκληρὰν κοίτην ἔχειν, ἢ τὸ κεῖμᾶσθαι ἐπάνω σκληροῦ στρώματος, Ἱπποκράτ. ὑγ. γ', 2. ὅπου τὰ κάλλιστα Χειρόγραφα «σκληρευσίην» ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχουσι.

Σκληρόκοκκος, ος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ σκληροὺς κόκκους ἔχων.

Σκληρολέκτης, ου, ὁ (λέγω). Ὁ σκληρὰ λέγων, ἀμφ.

Σκληροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Εἶδος μέντεων ἢ ζωυματουργῶν, Ἀθήν. δ', σελ. 129. καὶ «σκληροπαίκτης».

*Σκληροποιέω. Κάμνω σκληρόν, ἐκ τοῦ

Σκληροποιός, ός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σκληρόν ποιῶ τι, ὁ σκληρύνων, Πλούταρχ.

Σκληρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πους). Ὁ σκληροὺς πόδας ἔχων, Γλωσσ.

Σκληροπρόσωπος, ος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ σκληρὸν πρόσωπον, ἢ σκληρὰν ὄψιν ἔχων.

Σκληροπύρηνος, ος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ σκληρὸν πυρῆνα ἔχων, ἀμφ.

Σκληρός, ά, όν (σκελλω, σκλῆναι, τὸ ξηραίνω). Στερεός, κατάξηρος, τραχύς, ἀκαμπὴς· ὥστε δὲν ἐνδίδει εἰς βίαν, ἀλλὰ ἢ θλᾶται ἢ συντρίβεται, ἀντίκειται τῷ, μαλακὸς, καὶ ὑγρός, Ἀριστοτέλ. προβλ. λ', 1. ἔτι δὲ ἰσχνός, λεπτός· ἐπὶ δὲ ψωμῆς ἢ ἤχου, παχύς, χοιράδες, βαθὺς, βραχνώδης. «σκληρὸν ἔβροντησεν» Ἡσιόδ. Θεογ. 839. ὡσ. «σκληραὶ βροντάων», Ἡροδ. 8, 12. πρβ. αὐος. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄγριος, ζηριώδης, ἀπρόσιτος, ἀσπλαγχνος, αὐστηρὸς, μεταβρωτὸς ἢ ἀπαυθρωπος, ἀκαμπὴς, ἀσπλαγχνος, ἀνελεήμων, οὗ τινος ἡ γνώμη δὲν κλίνει εἰς οὐδεμίαν παράκλησιν, καὶ δύσκολος, χαλεπὸς, τζιτζιάρης. β) ἐπὶ δὲ πραγμάτων, βαρὺς, δύσκολος, κοπιαστικὸς, ἐπαχθὴς, δριμὺς, πικρὸς, ἀηδὴς, σφοδρὸς, Πλούταρχ. Ἀποφθ. «Σκληρὰ ἐπιστολὴ», βκρεῖα, ὑπερηφανος. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, φαινόμενος κατὰ τὴν ὄψιν παλαιότερος ἢ ὅ,τι ἐπρεπε νὰ φαίνηται κατὰ τοὺς χρόνους του, Πλατ. Θεαιτ. σελ. 162. Β. «Παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν», Λουκιαν. «Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν», Πλούταρχ. εἰς Ἄγησ., ὅπερ ὁ Σιωφ. «Μέγιστος ὢν τῶν παίδων λέγει· παιδίον δὴ λαδή», τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι εἶναι μεγαλήτερον, παρ' ὅσον εἶναι κατὰ τὴν ἡλικίαν του, μικρὸν μὲν κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του, μέγα δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός του καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις του· ἀντίκειται τὸ, Προφερὴς· οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου «σκληγρὸν» λέγουσι Ἐπιῤῥ. σκληρῶς (συνώνυμοι τύποι εἰσὶ σκληρὸς, σκιρρὸς, ξηρὸς, ῥερὸς, σχερὸς, σκλῶρος, σκελωφρὸς, συγγ. τῷ, χέρσος, χερτὸς)

Σκληρόσαρκος, ος, ὁ, ἡ (σαρξ). Ὁ σκληρὰν σάρκα ἔχων.

Σκληρόστομος, ος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ σκληρὸν στόμα ἔχων· κυρίως ἐπὶ ἵππων ἀλαμάστων· ὅθεν ἀδάμαστος, ἰσχυρογνώμων, ἀνυπότακτος. 2) σκληρὰς προφορᾶς, δυσκολοπρόφορτος, ὅθεν «σκληρόστομον σίγμα», Ἀθήν. σελ. 467. τὸ τραχὺ κατὰ τὴν προφοράν.

Σκληρόστρακος, ος, ὁ, ἡ (ὄστρακον). Ὁ σκληρὸν ὄστρακον ἔχων.

Σκληροτώματος, ος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ σκληρὸν σῶμα ἔχων.

*Σκληροτήρ, ἡ βέλτιον σὺν τῷ Βεκκέρῳ ἐκ τινων χειρογράφων, σκληροτηρ, Ἑρετριστὶ αὐτὶ σκληρότης, ἡ, Πλατ. Ἱππυλ. σελ. 434. C.

Σκληρότης, ητος, ἡ (σκληρός). Τὸ εἶναι τοῦ σκληροῦ, τραχύτης, μεταφορ. ἀγριότης, ἀκαμψία τῆς γνώμης, σκληροτριμία.

*Σκληροτραχηλέω. Εἶμαι σκληροτράχηλος, ἐκ τοῦ

Σκληροτράχηλος, ος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ταὐτόν τῷ, σκληραύχην, ὅθεν «σκληροτραχηλίων σκληροτράχηλος εἰμί», παρὰ Γραμματικ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, Τελχιτεύω.

Σκληρότριχος, ος, ὁ, ἡ, = σκληρόθριξ. Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληρουχία, ἡ (ἔχω). Τὸ σκληρῶς ἔχειν, κρατεῖν, Ἰώσηπ.

Σκληροφθαλμία, ἡ. Ἡ τῶν ὀμμάτων σκληρότης, Παῦλ. Αἰγ. γ', 22. «Ἡ μὲν σκληροφθαλμία, σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρασίας» ἐκ τοῦ

Σκληρόφθαλμος, ος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ σκληροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

*Σκληροφυής, ός, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σκληρᾶς φύσεως ὤν.

Σκληρόψυχος, ος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ σκληρὰν ψυχὴν ἔχων, σκληροκάρδιος.

Σκληρόω, ῶ (σκληρὸς). Σκληρύνω, ἀκαμπτον, κορδώτον ποιῶ τι καὶ σκληρύνω.

Σκληρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ σκληρύνων, σκληρὸν ποιῶν τι, ἐκ τοῦ

Σκληρύνω, ταὐτόν τῷ, σκληρόω, παθ. παρακ. ἐσκλήρυσμαι καὶ ἐσκλήρυμμαι, ὅθεν

Σκλήρυσμα, τό· ταὐτόν τῷ, σκλήρωμα.

Σκληρυσμός, ὁ (σκληρύνω). Τὸ σκληρὸν ποιεῖν· σκλήρωμα, Ἱπποκρ.

*Σκληρωδής, ός, ὁ, ἡ, = σκληροειδής.

Σκλήρωμα, τό (σκληρόω). Τὸ ἐσκληρωμένον μέρος, ἢ σῶμα· ὄγκος σκληρὸς καὶ τραχὺς, σκίῤῥωμα. Σκίῤῥος οἰσήματοσὸς ἢ ἐρυσιπελατώδης, Ἰατρ.

Σκληψρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, σκληρός, Ἀττικῶς, κυρ. συναιρ. αὐτὶ σκελιῤῥός. Πλάτων εἰς Κὐβύδημ. «Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληψρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἁβρὸς τὴν ὄψιν, ὅπερ ὁ Τίμαιος ἔρρηθ διὰ τοῦ «σκληροῦ καὶ παρηβηκώς», ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος· ὁ δὲ Σχολ. «σκληρὸς», ὁ τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. Προφερὴς δὲ, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρεσβύτερος· ἐκ τοῦ, σκελιῤῥός· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «σκληρὸς», ὁ, ἡ· ὁ τραχὺς, καὶ σκληρὸς, συνεσφιγμένος καὶ λεπτὸς τῷ σώματι, ἤτοι ἰσχνός· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει· καὶ μάλιστα ἐπὶ καρπῶν λεγόμενον, ὧν τὸ ὀπωλὸν καὶ ἐδώδιμον μέρος συνεστηγμένον ἐστὶ τῷ κελύφει.

Σκνιπαῖος, αία, αῖον (σκνῖφος, σκνιφός). Ὡς τὸ, κνεφαῖος. Σκοτεινὸς, ἀγγεγὴς Θεοκρ. ἰδ. 23. «σκνιπαίοις ὀδίτῃσι», ἐν σκότει πορευόμενος ὁδοιπόροις.

Σκνιπός, ή, όν (κνίζω, σκνίπτω), ὡς τὸ, κνιπός. Φειδωλὸς, φιλάργυρος εἰς ἄκρον, συγχαμερὴς. 2) καὶ = σκνιφός· ὅθεν

*Σκνιπότης, ή. Ἡ ἄγαν, ῥυπαρὰ φιλαργυρία, ὡς κνιπότης.

Σκνιποφάγος, ος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Κνιποφάγος, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ἡ, 3. «Ὄρνεα σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ».

Σκνίπτω (κνίζω). Τσιμπῶ τροπικ. φιλαργυρεύομαι εἰς τὰ παραμικρὰ, κυττάζω τροπον τινὰ τὰ τζιμπῶ πεύτι ἀπὸ τσίγκα. Παρ' Ἡσυχ. «Σκνίπτειν, νύσσειν, ὅθεν τὸ, ἀποσκίπτειν, ταὐτὸν τῷ, ἀποτσιγκάζειν, καὶ ἐπομένως τὸ, διασκίπτω, καὶ διασκνίπτω, διασκηλίπτω, τὸ συντρίβω, Νίκανδρ. Θηρ. 193. «Πάντα διασκήνιψεν, ἕλιξα ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐσκένιψε, διέξειρε, διεσκέδασεν. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι· σκίπαι, νύσσει, αὐτὶ, σκνίπαι, καὶ κνιπεῖν, σκίαι, ξύειν. Ἐκ τοῦ, κνῶ, κνάω, κνίω, κνύω, κνίπτω, κνίψ, σκνίψ, σκνίπτω, καὶ παρεξέτει τοῦ ε, ἢ η, σκνείπτω, σκηνίπτω. Τοῦτο δὲ τὸ, κνίπτω, ἔστι μετὰ τοῦ, κνίζω, κνίσσω, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὸν διάλεκτον (ὥρα συγγεν. τῷ σκνίψ, κνίψ, κνιπὸς, κνύω, κνάπτω, κνύος· καὶ τοῖς ταύτοσημ. τύποις, σκεδνίπτω καὶ σκηνίπτω παρὰ Γραμματικ.)

Σκνῖφος, τό· ταὐτὸν τῷ, κνέφας. Σκότος, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Σκνιφός, ή, όν (κνέφας, κνῖφος), ὡς τὸ, κνιφός. Σκοτεινὸς, ἀσέληνος, θολὸς, σουρουπιάζων· ὅθεν καὶ ἐπὶ σκοτεινῆς ὄψεως, ὄμματος, ὁ ἀμυδρῶς βλέπων, ὃς τις δὲν βλέπει τόσον καλὰ· «Ἡ τυφλὸς ἢ τις σκνιφὸς ἢ μέγα βλέπων», Σιμωνίδης παρὰ Πιλυδ. β'. 65. ὅπου τὰ Χειρόγραφα «σκιπὸς» ἔχουσι· ὅθεν τὸ σκνιφόω, καὶ ἀποσκνιφόω· ἰδὲ ἐν τούτῳ ἴσως καὶ σκιπὸς γεγραμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται ἔτι καὶ, κνιπὸς, ὅθεν τὸ, κνιποτῆς, παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Σκοτοδαλμίας· «Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Κεκνιφωμένοι, κεκραιὰ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς»· ὁ αὐτὸς ἔτι, «σκίπας, ὄμματα περιβεβρωμένα»· ἰδὲ σκνιπαῖος. 2) ἐκ τοῦ κνίζω, κνίπτω, = σκιπὸς, φειδωλὸς, φιλάργυρος.

*Σκνιφότης, ή. Σκοτεινάδα, ἀμυδρότης, ἀμβλυωπία, ἀδυναμία τῶν ὀμματίων, καὶ κνιφότης.

*Σκνιφόω (σκνιφὲς). Σκοτίζω τι, προξενῶ σκοτάδαν, θολώνω.

Σκνίψ, ός, σπανιώτ. ή, γεν. σκνιπὸς καὶ σκνιπὸς, ὁνομ. πληθ. σκίπες, Lobeck Φρυν. σελ. 399 κτ. (σκνίπτω, κνίζω), ὡς τὸ, κνίψ. Σκώληξ τις, εὑρισκόμενος ὑποκάτω τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων· σκαλίκιον εὑρισκόμενον ὑποκάτω εἰς τὰς φλοιὰδας τῶν δένδρων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 17. «Ἐγγίνονται καὶ κνῖπες ἐν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ τῇ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ συνισταμένης». Ἰδὲν. ἁπλ. φαρμ. 3'. «Ἡ ἀμπελίτις γῆ, περιχριομένη ταῖς ἀμπέλοις, φθείρει τοὺς γενομένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς σκνίπας ἐνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τὰς ἀμπέλους φθείροντες σκώληκες, οἱ παρ' ἡμῖν «Μαμούδια», τὰ λεγόμενα, οἵτινες κατατρώγουσι τὰ ἐνιδισκόμενα τῶν ἀμπέλων μέρη, ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, τὸν ὀφθαλμὸν ὀνομάζει, τὸ βαμβούκιον, ὡς ὁ Γαληνὸς αὐτοὺς λέγει. «Τούτους οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθίοντες οἱ σκνῖπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους· διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί». Λέγεται ἔτι τὸ ζωΰφιον τοιτο ὑπό τινων καὶ, καλαβρός. Ἐκλήθησαν ἔτι «Σκνῖπες καὶ οἱ μικροὶ μύρμηκες, οἱ τὰ σῦκα ῥοκανίζοντες. «Καὶ τὸ τῶν μικρῶν μυρμήκιον γένος, οὓς καλοῦσι τινὲς Σκνῖπας», Ἀριστοτ. αἰσθ. ε'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Κνίψ, ζῶον πτηνὸν ὁμοιον κώνωπι· τὸ πτερωτὸν τοῦτο ζωΰφιον, ὃ μάλιστα

ματι οὐ δήκνουτι, τῇ δὲ ἅψει καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὥσπερ αἱ καλούμεναι κνίδαι· τοιαῦτα λέγει καὶ ὁ Αἰλιανὸς (Ζώ. Ἱστορ.) ἐν ζ'. 36. καὶ λέ. 4. καὶ 22. καὶ Πλίνιος ἐν κή. 7 Λύτη ἡ θαλαττία πιθανῶς ἀνήκει εἰς ἓν ἄλλο εἶδος σκωλήκων σχεδὸν εἰς τὸ τοῦ Λιννᾶου Νηρῆς, Nereis καλούμενον, ἣν ὁ Αἰλιανὸς ἐν τγ'. 23. περιγράφει ὡς Κῆτος θαλάττιον, καὶ περὶ ἧς εὑρίσκονται καὶ δύο ἐπιγράμματα σύμφωνα· ὁ Νουμένιος παρ' Ἀθηναίῳ ζ'. σελ. 304. καὶ εἰ τὴν θαλαττίαν σκολοπένδραν «Ἰοβόλον σκολόπενδρον», ἂν ἡ ἀναγωστις ἐστιν ὀρθή. Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ καὶ ὁ Διοσκορίδης ἐν β'. 16. Περὶ δὲ τῆς ἰοβόλου σκολοπένδρας, ἥτις καὶ Ὀφιοκτόνη καλεῖται, ὁμιλεῖ ὁ αὐτὸς ἐν έ. τῶν Θηριακῶν, καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 812. καὶ φαίνεται, ὅτι ἐστὶν ἡ τοῦ Λιννᾶου Scolopendra morsitans, ἢ ταύτῃ ἄλλη τις ὁμοία. Παρὰ Θεοφράστῳ, Φυτ. Ἱστορ. ζ. 11. κεῖται ἡμαρτημένως «Σκολοπία», ὅθεν

*Σκολοπένδρειος, εἶα, ειον. Ἀπὸ σκολόπενδραν, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτὲς ὤν.

Σκολοπένδριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ «Ἀσπληνιον» καλεῖται· λέγεται δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν σκολόπενδραν τὸ ζῶον, διὰ τὰς πολλὰς ἐντομὰς καὶ κατ' ἄμφω τὰ μέρη, καὶ διὰ τὰς προσπεφυμένας ὁμοίας ποσὶν ἴνας, Διοσκορ. γ'. 151. καὶ Γαλην. συνθ. φαρμ.

Σκολόπενδρος, Ὁ, = Σκολόπενδρα.

Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὁ τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν τῆς σκολοπένδρας ἢ τοῦ σκολοπενδρίου ἔχων. Ὁ Στραβ. ἐν ιγ'. σελ. 873. καλεῖ οὕτω καὶ τὸ πολλοὺς λόφους καὶ ῥάχας ἢ προεξέχοντας πρόποδας περὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔχον ὄρος.

*Σκολοπῆς, ῆδος, ἡ (σκόλοψ), ημεῖραι, Μανέθ. δ'. 197. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη τοῦ διὰ τοῦ σκόλοπος διατετρυπημένου, σουβλισμένου.

Σκολοπία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, (σκόλοψ). Εἰς ἢ ἐπὶ τὸν σκόλοπα βάλλω, σουβλίζω, παλουκόνω, καὶ μπήγω ἀγκάθι. Διοσκ. νόθ. σ. 477. ὅθεν παθητ. Διοσκορ. νόθ. σελ. 477. «Ἂν σκολοπισθῇ τις, ἀνιᾶται, ἢ σουβλισθῇ τις ὑπό τινος σκόλοπος, ἤτοι ἀκανθίου

Σκολοποειδής, ὁ, ἡ (σκόλοψ, εἶδος). Ὁ σκόλοπος εἶδος ἔχων, ὀξύς, ἢ σουβλερὸς ὡς ὁ σκόλοψ, ἐν πολυόκοις.

Σκολοπόεις, εσσα, εν. Πλήρης σκολόπων. ἀμφ.

Σκολοπομεχαίριον, τό. (σκόλοψ, μάχαιρα). Εἶδος χειρουργικοῦ μαχαιρίου ὀξέος καὶ κοπτεροῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνου, Γαλην. μεθοδ. Ἰατρ. ιδ'. 15. 17. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 6.

Σκολοπώδης, ὁ, ἡ. συναιρ. ταὐτὸν τῷ, Σκολοποειδής, Θεόφρ. Φυτ. α'. 16.

Σκόλοψ, οπος, ὁ. Πᾶν ὀξὺ σῶμα· ἄρα, ἄκανθα, ἀκάνθιον ἢ ἀγκάθιον, ἀγκὶς· καθόλου ἀκωκή, μύτη· καὶ ἐξαιρ. πάλος, παλούκιον, χαράκωμα (palisado), τὸ καθόλικὸν μέρος ὀχυρώσεως εἰς πόλεις καὶ ἄλλα πρὸς ἀντίστασιν ἐπιτήδεια μέρη, παρ' Ὅμ. ἠδη, καὶ ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ. μετὰ τῶν λέξεων, τείχη καὶ ταφροι, Ἰλ. Θ, 343. Μ, 63. Ο, 344. Ὀδ. Δ, 45. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. 9. 97. λέγεται ἐπὶ καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, τὸ παλούκιον, ἐφ' οὗ τιμωροῦσιν εἰς θάνατον τοὺς κακούργους, Ἰλ. Σ. 177. Ὁ Εὐστάθιος περιγράφων τὸ, Σκόλοπες, λέγει, «Ὀρθὰ ξύλα ἀπηκμακότα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις», ἄρα, Παλούκια. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόλος, μηδαμῶς δὲ ἐκ τοῦ σκάλλω. συγγεν. τῷ, σκώλος.)

Σκόλυθρος, ὁ (σκολύπτω), ὅθεν τὸ ὑποκοριστ. σκολύθριον καὶ σκολύφριον. Ταπεινὸν, ἤτοι χαμηλὸν, τρόπον τινὰ κολοβὸν, τρίποδον δίφριον, ὑποπόδιον, σκαμνίον, θρονίον. Πλάτ. Ζήτ. Σκολόπτω. 2) σκόλυθρος, ὁ, ἡ, οἷς ἐπίθ. χαμηλὸς, ἐπί τοπου καὶ ἐπὶ φρονήματος, χαμερπὴς, ἐξαιρτ. ὁ χαμερπῶς φιλάργυρος. Ὁ Φώτιος καὶ Σουίδας ἑρμηνεύουσι τὸ, σκόλυθρος, διὰ τοῦ, σκνιπὸς, ἀνελεύθερος, ὁ δὲ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, ταπεινός.

Σκόλυμος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, αὐξομένου ἐν τῷ μεγάλῳ καύσωνι τοῦ θέρους, Ἡσιοδ. Ἔργ. 584. πιθ. εἶδος κιναρᾶς, Διοσκορίδ. γ'. 16. λέγει τοῦτο «Δάκανον ἄγριον καὶ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἐδώδιμον», Cynara Cardunculus, Δίνν. Artihaut Sauvage, ἢ Chardonette, Γαλ. Παρὰ Θεοφ. καὶ, ἡ σκόλυμος. (συγγεν. τῷ, κόλος, σκολοψ σκώλος.) ὅθεν

Σκολυμώδης, ὁ, ἡ (σκόλυμος). Ὅμοιος σκολύμῳ, ὁ εἶδος, ἢ σχῆμα σκολύμου ἔχων.

Σκολύπτω, (κόλος), ὡς τὸ, κολούω. Κολοβόω τι, κάμνω κολοβὸν, κοντεύω, σμικρύνω, κλαδεύω· ἀποκόπτω· ἐπὶ δὲ ξερλουδίζω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, ἐκδέρω· γυμνόω, ξεστεπάζω, ἀποκαλύπτω· καὶ μᾶλιστα, γυμνόω τὸ αἰδοῖον ἀπὸ τῆς ἀκροβυστίας ἐπὶ ἀναλγοῦς ἐννοίας, ὅπερ αἰτίαται συγγένειαν μετὰ τοῦ γλύφω καὶ τοῦ Λατ. glubo, deglubo. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κολούω, ἐντέλλω, κολοβόω, σπαράττω· καὶ τὸ σύνθετον «Ἀποσκολύπτειν», διὰ τοῦ, ἀποσκέπειν τὸ δέρμα, παράγων ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Σκολοπίζω· λαμβάνει ἴσως τὸ Σκόλον ὡς συγγενες τοῦ σκολύπτειν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀναστολύφας, γυμνώσας· ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. καὶ, Κάβηλος, Δωριε. ὁ ἀπεστολυμμένος τὸ αἰδοῖον· καὶ τέλος «Ἀποσόλυπτε, ἀπολέπιζε, ἀποκόλουε· προστιθεὶς ἔτι «Καλοῦσι δὲ ἔτι ἀπεστολυμμένον, τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον», ὃ καὶ ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους. Ὁ Πολυδεύκης λέγει «Ἀπεστολυμμένον, τὸν πότης ἑρμογε». Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι «Συνεστολυμμένον, συγκεκαλυμμένον», ἔνθα τινὲς προτιμοῦσι τὴν γραφὴν «Συνεστολωμένον», ἐκ τοῦ Σκυλίωνα· ὁ αὐτὸς ἔχει «Λυμβοῦς, τοὺς ἀπεστελυμμένους.» Ὁ Ἀθήναιος (γ'. σελ. 132.) ἀναφέρει ἐξ Ἀρχιλόχου «Πάντ' ἄνδρα ἀποστολύπτειν», ἐπὶ ἀνιδεοῦς σημασίας, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 229. «Νέατον σκολύπτετε οὐρήν», τινὲς ἀναγινώσκουσιν ὀρθότερον «Σκολιαίνετε». Ἡ πρώτη ἄρα σημασία τούτου ἐστὶν ἡ τοῦ, Δέρω, τὸ δέρμα ἀφαιρῶ, λεπίζω· καὶ Ἀποκολύπτω, ἀποθερμτίζω, ἐκδέρω, γδέρω, ἀποκαλύπτω· ὅθεν τὸ, Ἀναστολύπτω, γυμνόω, ξεγυμνώνω. Μεταφορικ. «Ἀποστολύπτειν τὸ αἰδοῖον», ἀφαιρεῖν τὴν ἀκροβυστίαν· καὶ τοῦτο γίνεται ἢ ὅπότε περιτέμνεται ἡ ἀκροβυστία, ἢ ὅταν ἐπαίρεται τὸ αἰδοῖον πρὸς συνουσίαν. ὁ ἐστὶν, ὅταν γυμνοῦται ἡ βάλανος αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀποστολύπτειν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀποφωλεῖν· καὶ, Ἀπεστολυμμένος, ταὐτὸν τῷ, Ἀπεφωλημένος. Ὁ Σουίδας ἑρμην. τὸ Ἀπεστολυμμένος, διὰ τοῦ, Ἐστραμμένος, ἔνθα ὀρθότερον γραφέτω «Ἐστεταμένος», ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Ἀπεφωλημένος.

*Σκολυφρός, = σκληρὸς, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, σκληρὸς, ἐργώδης, δύσχερης, σκυθρωπός· ἀντὶ τούτου ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει, «Σκόλυβρα, σκυβρωπή, καὶ Σκολυβρᾶ, σκυθρωπαίνειν. Φαίνεται ἄρα, ὅτι εἶναι βέβαια μόνον ἕτερος τύπος τοῦ Σκληρός.

*Σκολόπαξ, ᾶκος, ὁ, ἴδε σκολόπαξ.

*Σκομβρίζω, ὡς τὸ, Συννίζω, = σκόμβρος, ἐκ τοῦ

Σκόμβρος, ὁ. Εἶδος θύννου, ὀψάριον γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἁλιευόμενον καὶ ταριχευόμενον κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ τὸ Βυζάντιον. σκομβρίον ἢ σκομβρί, κοινῶς λεγόμενον, Scomber. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 13. ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι καὶ «Σκομβρίδεσι», αἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν, οἶμαι, εἰμὴ οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Ταῖροι, οἱ εἰσὶ δὲ οὗτοι σκόμβροι ταριχευτοὶ καὶ ἐξηραμμένοι εἰς τὸν ἥλιον, οὓς ἁλιεύουσι κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα, ὅτε ὁ ἰχθὺς ἰσχνὸς καὶ ἄπαχυς ἐστί. Ὁ Ἡσυχιος ἔχει ἔτι καὶ «Σκομβρίζειν, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γογγύζειν· ἴσως ταὐτὸν ἐστὶ, τῷ ῥαθυμγίζειν· ὥστε καὶ τὸ, Συννάζει τάσσεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας.

*Σκόνυζα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ κόνυζα.

Σκοπαῖος, Ζήτ. Σκόπιος.

Σκοπάρχης, ου, ὁ (σκοπὸς, ἄρχω). Ὁ τῶν σκοπῶν ἄρχων, ὁ ἐστὶν, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν τῶν κατασκόπων, ἢ τῆς προφυλακῆς τοῦ στρατεύματος, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 6.

Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ (σκόπελος, δρόμος, δραμεῖν). Ὁ ἐπὶ τὰς σκοπέλους τρέχων, τὸν δρόμον τοῦ ποιῶν, ἔχων. Ἀνθολογ.

Σκοπελοειδής, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκοπέλου, βράχου εἶδος ἔχων, Σχολ. Πινδ. καθόλου βραχώδης. ἐκ τοῦ

Σκόπελος, ὁ, (σκοπὸς, σκοπέω). σημαίνει δὲ κυρίως ὑψηλόν τινα τόπον ἢ κορυφὴν ὄρους, ἢ πέτραν τινὰ, ἀφ' ὧν δύναταί τις νὰ θεωρῇ τὰ μακρὰν διεστῶτα· ἐξαιρετως δὲ λέγεται βράχος ἐξέχων ἐν τῇ θαλάττῃ, ἢ παρὰ τῇ θαλάττῃ, ξερὴ· ἢ ἀκρωτήριον προεκτεινόμενον εἰς τὴν θάλατταν, Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδτ. καθόλου, ὑψηλός τις τόπος, κορυφὴ ὄρους, Λατ. scopulus, πρβ. σκοπιὰ, σκοπὴ. Λέγεται δὲ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει καὶ νῆσός τις, ἀπέναντι τῆς Μαγνησίας κατὰ ἀνατολὰς κειμένη, Σκόπελος, ἡ. πρωτοπαλαιοῦμ. τοῦ, Νῆτος.

*Σκοπελώδης, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. αὐτὸ σκοπελοειδὴς· καὶ πλήρης σκοπέλων, Εὐστάθ.

Σκόπευμα, τό. Τὸ κατασκοπευτικῶς περιβλέπειν, ἢ κυττάζειν μακρὰν, ἀμφ. ἴδε Lobeck Φρυν. τ. 613. Ζήτ. Σκέπτομαι.

Σκοπευτήριον, τό, ταὐτὸν τῷ, Σκοπιὰ, Κύτιβ. ἀμφ.

Σκοπεύω, Ἰων. αὐτὶ σκοπέω, ἀναγινώσκετο ἄλλοτε παρ' Ἡροδ. 1, 8· ἴδε Lobeck Φρυν. σ. 591. ὡς τοῦτον, δὲν ἐμεταχειρίσθη, καθὼς φαίνεται, κανεὶς ἐκ τῶν ἀκμαίων συγγραφέων ταύτην τὴν λέξιν

*Σκοπέω, πῶ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει (σκοπὸς). Βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ τὰ περὶ μέρη ἢ τὰ μακρὰν, προτεντικῶς περιβλέπω, ἐκ τῆς σκοπιᾶς εἰμὶ, καὶ παρατηρῶ, κατασκοπεύω, βιγλίζω, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, βλέπω εἴς τινα, σκοπὸν, εἰς τὸ σημάδι, σημαδεύω τροπικ., πρός τι, ἀφορῶ, ἀποβλέπω εἴς τι· μεταφ. μελετῶ τι, ἔχω σκοπὸν ἢ θέλω νὰ κάμω τι, στοχάζομαί τινος, διανοοῦμαί τι, ἔχω τι κατὰ νοῦν. 2) θεωρῶ, κυττάζω τι μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀνακαλύψω τι εἰς αὐτὸ ἢ νὰ τὸ γνωρίσω, Πινδ. τροπικ. παρατηρῶ. «Σκοπεῖν περί τινος», κάμνω περί τινος παρατηρήσεις, ἀκριβολογίζομαι, συλλογίζομαί τι, στοχάζομαί τι. «Σκοπεῖν τὰ τινος», κυττάζω τὰς ὑποθέσεις τινὸς, ἤτοι φροντίζω δι' αὐτόν, Ἡροδ. 1, 8. Valck. Ἰαπ. 48. «Σκόπει μήπω, στοχάσου μήπως, δὸς προσοχήν, πρόσεχε μήπως· ὡσαύτως καὶ, σκοπεῖν ὅπως, Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 26. 3) ἐξετάζω, ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω τι. «Σκοπεῖν ἀπό τινος», ἐρωτῶν μανθάνω τί ἀπό τινος, Βγ. Σοφ. Ο. Τ. 286. Οἱ Ἀττ. οὐδέποτε ἐχρῶντο τῷ μέλλ. σκοπήσω καὶ σκοπήσομαι, ἀλλ' ἀεὶ τῷ, σκέψομαι. Ὡσαύτως σχηματίζουσι τὸν ἀ. ἀόρ. μέσον καὶ τὸν παθ. παρακ. κατὰ τὸ συγγενὲς μὲν, ἐν τῷ ἐνεστῶτι δὲ μὴ Ἀττικὸν σκεπτόμαι, ὅπερ πρβ.

Ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ, σκοπέομαι ὡς Ἀποδ. Μέσ. κατὰ κλῶσιν τὸ, σκοπέω μετὰ τῆς αἰτ. Πλατ. Φαίδων, σ. 84. C. Θεαιτ. σ. 151. C. Σοφ. Ο. Τ. 964. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 10 5, 3, 8. καὶ ἀλλαχοῦ. Οὗ τρόπου ἔχει τὸ, σκέπομαι καὶ σκοπέω γενικῶς, οὕτως ἔχει τὸ, σκοπέω καὶ σκοπέομαι, εἰδικῶς, πρβ. Ἡρόδ. 1, 30. Πλατ. Φαίδων 99. Δ. σελ. 626ν

Σκοπή, ἡ. Ὁ τόπος, εἰς ὃν, ἢ ἀφ' ὧ τις σκοπεύει τις, ταὐτὸν τῷ, Σκοπιά, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727. 2) αὐτὸ τὸ περιβλέπειν, παρατηρεῖν, ἡ παρατήρησις, ἡ κατασκόπευσις, βίγλα.

Σκόπησις, ἡ (σκοπέω). Τὸ πέριξ, τριγύρω κύτταγμα, ἡ κατασκόπευσις, ἡ θεωρία, σκέψις.

Σκοπιά, ἡ καὶ Ἰωνικ. Σκοπιή. (σκοπὸς, σκοπέω). Τόπος φυλακῆς ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ περισκοπῆται καὶ ἀπιδεῖν ἐστὶ τὰ κύκλω πάντα, βίγλα, παρ' Ὁμ. πάντοτε λόφος τις, ἀκρώρεια ἔθεν ζύνεστί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὑστερώτερον δὲ καὶ πύργος τοιοῦτος, φρουρητήριον, Ἡρόδτ. 2, 15. τὸ Λατ. specula. 2) τὸ κυττάζειν τριγύρω, καὶ τὸ παρατηρεῖν, κατασκοπεύειν, τὸ νὰ στέκηταί τις ὡς φυλακή, φρουρά. »σκοπιὴν ἔχειν, = σκοπάζειν, Ὁδ. Θ, 302. Ἡρόδ. 5, 13· καθόλου τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, ἢ παρατήρησις. 3) Σκοπιαί, αἱ, = Ὀρειάδες, Welcker εἰς Φιλοστρ. εἰκόν. 2, ζ. σ. 720. ὅθεν

Σκοπιάζω, Μ. ἀπω. Ἐπὶ σκοπιᾶς ἱστάμενος βλέπω καὶ παρατηρῶ τὰ πέριξ μέρη, βιγλίζω, παρεμφυλάττω, Ἰλ. Σ, 58. καθόλου, κατασκοπεύω, παρεμπνέω, περιεργάζομαι κρυφίως· καὶ ἐν τῷ παθητ. ὁμοίως, Ὀδ. Κ, 260. Ὡς Ἀποδ. παρὰ Θεοκρ. 3, 25. 2) ἐνεργ. κατασκοπεύω τι, περιεργάζομαί τι κρυφίως· ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶν, ἢ κατασκοπεύω μανθάνω τι, ἐξερευνῶ, διερευνῶ, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Κ, 41.

*Σκοπιάω, νεώτ. καὶ μόνον ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σκοπιάζω.

Σκοπιήτης, ου, ὁ. (σκοπιάω). Κατάσκοπος, σκέπτης, ὁ σκοπεύων. 2) ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι κατοικῶν, ὡς καὶ τὸ, Σκοπιώρης. »Πᾶν σκοπιήτην, Ῥωμαῖε ἐν Ἐπιγράμ. 8.

Σκόπιμος, ὁ, ἡ (σκοπὸς). Ὁ εἰς σκοπὸν ἀνήκων, ὁ κατὰ σκοπὸν ὤν, ὁ εἰς τὸν σκοπὸν ἀποβλέπων καὶ συντείνων, ἢ ἀγαθ. ὅθεν καταλληλος, ἁρμόδιος, ἁρμοδίως τῷ σκοπῷ. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Γεννητική, »Τὸ σκοπιώτατον τέλους, ταὐτὸν τῷ, »Τελικώτατος σκοπὸς, ὁ καθ' αὑτὸ σκοπὸς· παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. γ. 1. ἐν προοιμίῳ, φέρεται ἀντὶ τούτου »Τέλος σκοπιμώτατον.

Σκοπιωρέομαι, Μ. ἠτομαι, Ἀποδ. Μέσ. Σκοπιωρὸς εἰμὶ, φυλακτικῶς σκοπεύω ἀπὸ μετεώρου, ἀπὸ σκοπῆς θεωρῶ, κατοπτεύω, παρεμφυλάττω, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς εἰμὶ καὶ παρατηρῶ, βιγλίζω, Ξενοφ. καθόλου δὲ, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, προσέχω. ἐκ τοῦ

Σκοπιωρός, ὁ (σκοπιὰ, ὥρα, οὖρος). Ὅστις ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ἱστάμενος παρατηρεῖ, κατασκοπεύει, καὶ φυλάττει, (βίγλα), φύλαξ.

Σκοπός, ὁ. Ὁ θεωρὸν, ὁ ἀκριβῶς κυττάζων εἴς τι καὶ δίδων προσοχήν, ὁ θεατὴς, ὁ ἐπιστάτης, ἔφορος, Ἰλ. Ψ, 359· καὶ, ἡ ἐπιστάτιτρα, Ὀδ. Χ, 396. παρὰ Πινδ. ἐξαίρ. ἐπὶ θεῶν καὶ βασιλέων· μετὰ γεν. τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐπιστατοῦσιν ἢ προστατεύουσιν· ἐπὶ δὲ μεμπτικῆς ἐννοίας, ὅστις παρεμφυλάττει, κατάσκοποι ἐνεδρεύων, καὶ ὅστις ἁφαιρεῖται κρυφίως, Ὀδ. Χ, 154. συνήθως, ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος μέρους, ἀπὸ βίγλας, παρεργάζεται καὶ παρατηρεῖ τὰ πέριξ· καὶ φύλαξ, φυλακή, ἐξαίρ. ἐν πολέμῳ, Ξεν. Κ. Π. 1, 6. 40. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἐμβαίνει κρυφίως εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον spion, Ἰλ. Κ, 325. 528. 561· καὶ ἦν ὅμως σημαντέον ὁ Ξενοφῶν προκρίνει τὴν λέξιν κατάσκοπος· ἐπὶ δὲ καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις στέλλεται διὰ νὰ μάθῃ τι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει μὲ τὴν εἴδησιν, Σοφ. Ο. Κ. 2) ὁ εἰς μήκος ὡρισμένον ἢ εἰς ἀπόστασίν τινα τιθέμενος τύπος, ᾧ στοιχοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι, σημεῖον πρὸς ὃ βλέπει τις ἢ σημαίνει, σημάδιον (στῖπτα, Τουρν.) Ὀδ. Χ, 6. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 29. καὶ μεταφορ. τὸ τέλος, εἰς ὃ ἀποβλέπει τις, ἢ ὃ ἔχει τις κατὰ νοῦν, σκοπὸς »Ἄτο σκοποῦσι, μακρὰν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἐναντίον τοῦ καὶ αὐτὶ σκοποῦ, ἅττε ὃν ἐπιτυγχάνεται αὐτὸς, εἰς μάτην, τοῦ κακοῦ, Ὀδυσσ. Λ. 344. »Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἄτο σκοποῦ οὐδ' ἄτο δόξης, ὅπου ὁ Σχολ. ἀποδεῖ τοῦ σκοποῦ, ἀπὸ εἰκασμοῦ εἰρῆται δὲ ἀπὸ τοξοτῶν, Πινδαρ. Ὀλ. ιδ'. 160 »Ἐπεχείρων σκοπῷ τοξεύειν, ἀγαθὲ ξυμβάλλειν τὸ τόξον πρὸς τὸ σημεῖον, πρβ. καὶ Schaef. mel. σ. 51. Ἰαν. Ἀχ. Ταχ. σ. 786. »Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, Ξενοφ. Κύρουπ. α'. ς' 19. λέγεται καὶ »Σκοποῦ τυχεῖν καὶ »Σκοπὸν διαμαρτάνειν. 3) σχῆμα Ὀρχηστικὸν, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 630. καὶ Πόλλις παρὰ Φωτίῳ· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐστὶ »Σκοπὸς ἀντὶ τοῦ, νόμος, ἤτοι τρόπος τῆς μελῳδίας, ἦχος, χαρὰξ, Τουρν. Aria, Ἰταλ. (ἐν τισι νέοις λεξικοῖς εὑρίσκει τις διὰ τὴν πρώτην σημασίαν τὸν τυπτὸν σκέπος, μία σκαφὴ, ἢ ὁποία ἔγινεν ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ἀρχαῖος συγγραφεὺς ἰδέαν, Wolf Anal. 2. 409.)

*Σκόπτω, σκοπτικός, νεωτέρα ἡμάρτημ. χρεία ἀντὶ σκάπτω, σκαπτικὸς, Ἰακ. Ἀν. Π σ. 657.

Σκορακίζω, Μ. ἰσω. Ἐβριστικῶς μεταχειριζόμενος τινὰ ἀποδιώκω αὐτὸν, εἰς κόρακας ἀποπέμπω, λέγω τινὶ ὑβριστικῶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ νὰ κρημνισθῇ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταφρονῶ, μεταχειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, Πλουτ. εἰς Ἀρταξ. 27. (ἀν ὄχι παρὰ τὸ, εἰς κόρακας, καὶ παρὰ τὸ κορακ.) ὅθεν

Σκορακισμός, ὁ. Ἡ μετὰ ὕβρεως ἀποδίωξις, τὸ εἰς κόρακας ἀποπέμπειν, καθόλου, ὕβρις, χλευασμός, καταφρόνησις, ἀποδοκιμασία, ἐκφαυλισμός, τὸ ἐπιπλῆξαι ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τινος, ἢ ὀργῆ, Πλούταρχ. μετὰ τοῦ »Δυσημερία· ὅθεν τὸ Ἀποτσκορακίζω, καὶ, Ἀποτσκορακισμός.

*Σκορδίζω, (σκόρδον) συγκοπ. ἀντὶ σκοροδίζω.

Σκορδινέομαι, ὦμαι, Μ. ἠτομαι, Ἰωνικ. Σκορδινέομαι, καὶ, Κορδινέομαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Κορδίνημα, Ἀποδ. Μέσ. Ὁ Πολυδ. ε. 138. καὶ οἱ ἄλλοι Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἢ διατείνειν ἑαυτὸν, μετὰ χάσμης ἐκτείνειν τὰ μέλη· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρεβλοῦσθαι μετὰ χάσμης· γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἀπὸ ὕπνου, ὅταν χασμῶνται ὄντες ἐκτεινόμενοι τὰς χεῖρας, καὶ ὅλους ἑαυτοὺς· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κυνῶν· ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο, Ξηροτανίζομαι, Ξηροτάνισμα, καὶ Ξηροτανισμὸν· δηλοῖ δὲ καὶ, εἰμὶ ἡμίθυτος, ὕπνῳ κάτοχος, τρόπον τινὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐκ τῆς εἰς ὕπνον κλίσεως δὲν διαφέρω πάρα ἕκαστον καὶ ἄλλα πράγματα. 2) τροπ. (καθὼς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατρ. 922. ἐν Σφηξ. 642. καὶ ἐν Ἀχαρν. 30.) ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς κινήσεως τοῦ σώματος τῆς γινομένης εἰς κεῖρον ὀργῆς, θυμοῦ τε, καὶ ἀνταρσείας, ὅταν δηλαδὴ ἐκτεινόμενος τις βίπτῃ ἢ κινῇ ἑαυτὸν ἐνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἢ ἀνυπομονησίας· οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος καὶ τὸ ἐκ Σοφοκλέους »Ἀπιορδίνωτος, ὁ ἢ· ἀτάλαντος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. Ὅθεν »Σκορδινισμὸς. 31) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς καὶ ὁ Ἑρμιανὸς καὶ Γρηγόριος Κορίνθου ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Καρηβαρέω, καὶ Καρηβαρία, ἥτις παρομοίως ἔκτασιν καὶ τανισμὸν τῶν μελῶν προξενεῖ· καθὼς ὅταν τις ἐξυπνᾷ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ ἑπομ. δηλοῖ καὶ, ξερνῶ· καθόλου, ἐπὶ πάσης κινήσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει ἐπὶ τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Ἀποκαθοῦσθαι, καὶ Ἐμεῖν, καὶ ἐπὶ ἄλλης ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκκενώσεως, παράγων τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ, σκόρδον, καὶ δινέω. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόρυς, 2. κάρα, βίβλια ὄχι ἐκ τοῦ σκόρδον καὶ δινέω, καθὼς θέλουσιν ἀρχαῖοι Γραμματικοί.) ὅθεν

Σκορδίνημα, τὸ. καὶ, κορδίνημα, τὸ. Ἡ τῶν μελῶν ἔκτασις, ξηροτάνισμα, ἐξαίρτ. ἐπὶ τῶν ὕπνῳ ὑπὸ τοῦ ὕπνου τρόπον τινὰ μεθυσμένων. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκορδινάομαι.

*Σκορδινισμός, ὁ, = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

*Σκορδίνισμός, ὁ, = σκορδίνημα.

Σκόρδιον, τὸ. (σκόρδον) Εἶδος φυτοῦ, ὄσμὴν σκόρδου ἔχοντος. Διοσκορ. γ'. 125. Teucrium scordium, Linn.

Σκορδιοειδής, ὁ, ἡ. Ὁ σκορδίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σκορδίῳ.

Σκόρδον, τὸ, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Σκέροδον, Διοσκορ. β'. 186.

Σκορδόπρασον, τὸ (σκόρδον, πράσον). Εἶδος φυτοῦ, ὄσμὴν σκόρδου καὶ πράσου ἔχοντος, Διοσκορ. β'. 183. Alliporum.

Σκορδοπώλης, ου, ὁ. Ὁ σκόρδα πωλῶν, = σκοροδοπώλης.

Σκορδύλη, ἡ, = Κορδύλη. Ζῷόν τι τῶν τελματικῶν, ἐμφερὲς ἀσκαλαβώτῃ. (- ῠ υ)

*Σκορδύλος, ὁ, = κορδύλος.

Σκορδάλμη, ἡ (σκόρδον, ἅλμη). Ζωμός τις, κατασκευαζόμενος ἐκ σκόρδου κοπανιστέντος, ἅλατος, ὄξους, καὶ ὕδατος· σκορδάλμη ἢ σκορδάρμη, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 193.

Σκοροδίζω, Μ. ἰσω (σκόροδον). Μετὰ σκόρδου τρέφω, σιτίζω, ἐξαίρτ. τρέφω τοὺς διὰ μάχην πετεινοὺς μὲ σκόρδον διὰ νὰ τοὺς παροξύνω μὲ τοῦτο εἰς μάχην, Ἀριστ. Ἱππ. 494. 946. Ἀχ. 166. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει, »Σκοροδίζεται, τὰ πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀνατρέφει τοὺς ἀλεκτρυόνας· καὶ ἐν Λέξ. Ἐσκοροδισμένος, ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων· Ἐκ Ξενοφῶντος, ἅστις ἐν Συμπ. δ'. 9. ἔχει »Εἰς γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ, καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν, ὥσπερ ἐνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίζοντες· συμβάλλουτινων· ἐπὶ τούτῳ καὶ ὁ Ἀριστοφάν. Ἱππ. 493. παίζων τὴν λέξιν λέγει, »Ἴν' ἄριστον, ὡ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ. 2) ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, ὀσμῆς σκορόδου πληρῶ τινα, ὁ αὐτ. 942, »Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορδισμένος, μ' ἐξεβδόμηντας ἀπὸ σκόρδα. Μετροπ. ἀντὶ τοῦ, ἐρεθίζω, παροξύνω 3) οὐδετέρ. σκορόδῳ ὁμοιάζω, ὅμοιος σκορόδῳ εἰμὶ κατὰ τὴν ὄψιν, ὀσμὴν, γεῦσιν.

Σκορόδιον, τὸ. καὶ πληθυντ. Σκορόδια, τὰ. παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 818. ἑρμην. διὰ τοῦ, βλαστοὶ ἢ φύλλα σκορόδου· κυρίως δὲ ἐστὶν ὑποκορισπ. τοῦ, Σκόροδον.

*Σκοροδομάχοι, οἱ (μάχομαι). Ἔθνος τι πλαττὸν παρὰ Λουκ. Ἱστ. ἀληθ. 1, 13.

Σκοροδομιμητός, ἡ, ὀν. (σκόροδον, μιμέομαι) Ὁ κατὰ μίμησιν, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκόρδου ὤν, Ἀριστοφάν. παρ' Ἀθην. σελ. 372. ἐκ τοῦ

Σκόροδον, τὸ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ σκόρδον. Εἶδος χρομμύου, ἐκ πολλῶν ἀγλίδων, ἤτοι σκε-

λίδων, συνιστάμενον καὶ ὀριμωτάτην ὀσμὴν ἔχον, Σκόρδον, Allium. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 125· 4, 17· καὶ κατὰ τοῦτας τὰς δύο φορὰς ἐν τῷ πληθ. διαφέρει δὲ τόσον ἀπὸ τοῦ, κρόμμυον, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦ, πράσον.

*Σκορδοπανδοκευτριαρτοπώλες, ίδος, ἡ. Κωμ. λέξις παρ' Ἀρ. Λυτ 458., ἐκ τοῦ σκόρδον, πανδοκεύτρια, ἄρτος, πῶλις.

Σκορδοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκόρδα πωλῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 678.

*Σκορδοφαγέω. Τρώγω σκόρδον, Ἡσυχ. ἐν λεξ. ἐστιορδισμένος, ἐκ τοῦ

*Σκορδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων σκόρδα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. 525. πρβ. Κμστ. Ἀρ. Πλουτ. σ. 24. β. (α)

Σκορδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκόρδα φέρων, φύων.

Σκορδόω, συγκ. σκορδόω. Καθ' Ἡσύχ. = Συνουσιάζω. Ὁ Πολυδ. α'. 93. ἀντὶ τούτου »Σκορδόωμ ἔχει.

Σκορδών, ῶνος, ὁ. (σκόρδον). Τόπος περιεκτικὸς σκορόδων, τόπος, ἐν ᾧ τὰ σκόρδα φύεται.

Σκόρπαινα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Σκορπίος.

*Σκόρπειος, εία, ειον (σκορπίος). Ἀπὸ σκορπίου.

Σκορπήιος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ σκόρπειος. Ὁ ἐκ σκορπίου ὤν, Ὀρθ. λεξ'. ιε. 1.

Σκορπιαίνω, (σκορπίος). Παροξύνω, παροργίζω, ἀγριαίνω, ἐρεθίζω. Παθ. σκορπιαίνομαι, κακῶς γίνομαι, παροργίζομαι, τραχύνομαι, ἀγριαίνομαι, ἐρεθίζομαι, Προκοπ. Ἀνέκδ.

Σκορπιγενής, ής, ές. Ὁ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ σκορπίου γεννημένος, Κριανός.

Σκορπίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ σκορπίος. Μικρὸς σκορπίος.

Σκορπίζω, Μ. Ἰστω. Διαχέω, διασκεδάζω, ἀπὸ ἀλλήλων χωρίζω, ἢ διαμερίζω, ἢ ἀποδιώκω, πάντη καθὼς τὸ, σκεδάννυμι· κατά τινας μὲν Ἰωνικὴ, κατ' ἄλλους δὲ Μακεδονικὴ ἡ λέξις. Lab. Φρυν. σ. 218. ὅτι δὲ κατηντήκασιν αὐτὴ ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν ἀληθεύει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑκαταῖος εἶχεν αὐτήν.

Σκορπιόδηκτος, ὁ, ἡ. (δάκνω). Ὃς τις ἐδήχθη, ἐδαγκάσθη ἢ ἐκεντήθη ὑπὸ σκορπίου· ταὐτὸν τῷ, Σκορπιόπληκτος.

Σκορπιοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος, ὁμοιότητα σκορπίου ἔχων. »Σκορπιοειδὲς, τόκα (παρὰ Διοσκορ. δ'. 195.), εἶδος φυτοῦ, οὗ τινος ὁ σπόρος ὅμοιός ἐστι τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ἄλλως καὶ σκορπίουρος. »Βοτάνιον φύλλα ἔχον ὀλίγα, καὶ σπέρματα οὐραῖς σκορπίου ἐμφερῆ, βοηθεῖ δὲ καταπλασσόμενα σκορπιοπλήκτοις ἄκρως», Scorpiurus, Λιον.

Σκορπιόπειος, οντα, εν (σκορπίος). Ὁ ἐκ σκορπίου ὤν· ὁ εἰς σκορπίον, ἢ τῷ σκορπίῳ ἀνήκων.

*Σκορπιόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Σκορπίου.

Σκορπιόπληκτος, ὁι, ἡ (πλήσσω), = σκορπιοδήκτης. Ὁ ὑπὸ σκορπίου πεπληγμένος, κεντημένος δηχαμένος.

Σκορπίος, ὁ. Χερσαῖον ἑρπετὸν φαρμακερὸν, οὗ τινος τὸ φαρμάκιον εἰσχωρεῖ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου διὰ τῆς κεντήματος τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἴσως συγγεν. τῷ σκοροβαίος, ὅπερ ἀνωφέρει ὁ Ἡσύχ. ὡς ταυτοσήμαντον τῷ, κάραβος, κάραβος. 2) Ἰχθύδιόν τι ἰχθύος, ἴδε τις καὶ αὐτὸς κεντᾷ, σκορπίος, Coltus scorpio, Λιν. 3) Ἀκανθώδες τι φυτὸν, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ὅπερ ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον, Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. ς'. 1. Spartium scorpio, Λιν. 4) πολεμικὴ τις μηχανὴ, δι' ἧς ἐρρίπτουν τὰ βέλη. 5) εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων, Σχολ. Θουκυδ. ε'. 6) καὶ σημεῖον ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ. (– υ υ)

Σκόρπιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Σκορπήιος.

Σκορπίουρος, ὁ, ἡ. (οὐρὰ) Ὁ οὐρὰν σκορπίου ἔχων· ἐξαίρτ. λέγεται ἐν φυτοῖς, οὗ τινος τὰ λοβὰ ὅμοια εἰσὶ τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ὅπερ ἄλλως καὶ ἡλιοτρόπιον τὸ μέγαν λέγεται, Διοσκορ. δ'. 193. Θεοφραστ. ζ'. 3. καὶ 9. Τὸ μικρὸν τούτου εἶδος λέγεται ἡλιοτρόπιον μικρὸν, Διοσκορ. δ'. 194. Croton tinctorium, Λιν. πρβ. σκορπιοειδής.

Σκορπίοω, ῶ (σκορπίος), = Σκορπιαίνω.

Σκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Τὸ σκορπίζειν, διασκεδασμὸς, ἀπ' ἀλλήλων χωρισμὸς καὶ ἔκχυσις ἀκαθέκτου ἀποβλώσεως.

*Σκορπίτης, ου, ὁ (σκορπίος) Εἴδός τι λίθου, Πλίν. λς. 10.

Σκορπιώδης, ες, ὁ, ἡ. συνηλ. ἀντὶ, Σκορπιοειδής.

Σκορπίων, ταὐτὸν τῷ, Σκορπίος, ἀριθμ. 4.

Σκοτάζω, Μ. ἄτω (σκότος). Σκοτίζω, σκότος ἢ σκοτεινὸν ποιῶ· μᾶλλον, σκότος ποιῶ· εὔχρηστον ἐν τῷ συνθέτῳ, Συσκοτάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκοταῖος, αία, αῖον (σκότος). Σκοτεινὸς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν σκότει ἢ κρυφίως ποιῶν τι. »Σκοταῖος ἦλθεν, ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, ὅ ἐστιν, ὅταν ἄρχηται νὰ σκοτεινιάζῃ· ἢ τὸ πρωὶ ἔτι σκοτίας οὔσης, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ά. ζ. ιη'. »Ἐλείπετο τῆς νυκτὸς, ὅσον σκοταῖος διελθεῖν, Ἑλλ. δ'. ε'. 18. »Ὄρθρου ἀναστὰς, ἔτι σκοταῖος παρῆλθεν, ἔτι σκοτίας οὔσης. Κυρουπ. ζ'. ά. 21. »Ἡδὴ σκοταῖος ἀναγαγὼν· ὡς τὸ ἐν δ'. β'. 13. »Σκότους γενομένου· πρ. σκότος.

Σκότασις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκοτασμός, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σκοτασμός, ὁ (σκοτάζω) Τὸ σκότος ποιεῖν ἢ σκότος γίνεσθαι, τὸ σκοτος, ὁ σκοτισμός. »Ὀφθαλμῶν σκοτασμὸς», τύφλωσις, τὸ μὴ βλέπειν, Διοσκορ. ά. 8.

*Σκοτάω, ὤθων μόνον ὁ ποιητκ. τύπος σκοτόω εὐχρ., Νικ. Ἀλ. 33.

Σκοτεινός, ή, όν. (σκότος), ταὐτὸν τῷ, Σκότιος. τροπ. ἀκατάληπτος, ἀσαφὴς, ἐπὶ σκοτεινῶν συγγραφέων, καὶ τῶν συγγραμμάτων των, ὡς π. χ. ὁ Ἡράκλειτος ἐπωνομάζετο ὁ σκοτεινός. Ἐπίρ. Σκοτεινῶς, σκοτεινά. ὄβιον

Σκοτεινότης, ητος, ἡ· Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι τοῦ σκότους, Πλάτ. Σοφ.

Σκοτεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) Ὁ σκότος φέρων, προξενῶν.

*Σκοτεινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = σκοτώδης, Σχολ. Νικ.

Σκότειος, εία, ειον, ταὐτὸν τῷ, σκότιος, Σκοτεινὸς, ὀλίγον ἐν χρήσει.

Σκοτερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1040 (ἐξέτου τόνου ὀλίγου, ἀμφίβ. ὅτου καὶ τὸ, νυκτερὸς ἀντὶ νύχιος, ζοφερὸς ἀντὶ ζόφιος, διαφερὸς καὶ τ. τ.)

Σκοτεύω. (σκότος). Κρύπτω ἐμαυτὸν εἰς τὸ σκότος, θρασπετεύω, κρύπτομαι εἰς τὸ σκότος ὡς ἁρπαστὴς, Ἡσύχ.

*Σκοτέω, = σκοτόω, Schaef. Δημ. 1, σ. 280.

Σκοτία, ἡ. Σώτες, ἐξαίρτ. τόπος σκοτεινὸς, ὡς π. χ. λάκκος, βόθρος, τάφος, ᾅδης κ. τ. τ. Κύριπ. Φοίν. 337. »Σὺν δ' ἀλαλκίσιν εἰσαγμάτων σκοτίᾳ κρύπτεται· καὶ ἐν στιχ. 1735. »Οἶμι καὶ δύνειν, πάτερ, χθονὸς, σκοτίᾳ καλύψων, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τάφῳ, γῇ. 2) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ ταὐτὸν τῷ, Τρίγλυφον, Ἡσύχ καὶ Βιτρούβ. ὄβιον

Σκοτεῖος, εία, ειον, = Σκοταῖος, Lob. Φρυν. σ. 552.

Σκοτίας, ου, ὁ. Ὁ ἐν σκοτίᾳ διατρίβων, ὅστις κρύπτεται ἢ πρέπει νὰ κρυφθῇ, ἐξαίρτ. δραπέτης, ὁ φυγὼν σκλάβος, tenebrio, Ἡσύχ.

Σκοτίζω, Μ. ίσω, (σκότος). Σκότος ποιῶ. »Σκοτίζομαι, σκοτεινὸς γίνομαι, Πλούταρχ.

Σκότιος, ία, ιον (σκότος). Σκοτεινὸς. ἐξαίρτ. πᾶν ὅ,τι ζῇ, ἢ γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐν τῷ χρησμῷ: »Παῖδας σκότιους», Εὐριπ. Ἀλκ. 988. οἱ τοιοῦτοι, οἱ ἄνευ νομίμου γάμου, ἤτοι ἐκ λαθραίας μίξεως γεγενημένοι (μπαστάρδοι). ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει. »Σκότιος, νόθος, ὁ λαθραγεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης· τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας Σκοτίους ἐκάλουν, ἔνιοι Παρθενίους, ἄλλοι Νοθαίους· καθάπερ Μαρτιάς ἐν τῇ Ἰάδι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 24. »Σκότιον δὲ ἐμάνητο μήτηρ, ἐκ λαθραίας μίξεως, ἐν σκότει γεγενημένον· παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Ἰλ. Δ, 399. λέγεται »Σκότιος», ὁ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἀγνοῶν, ἢ οὗ τινος ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται. »Σκότιος Κύπριος», κρύφιος, παρέκνομος συνουσία· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ λέξις καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ. 2) Παρὰ τοῖς Κρησὶν ὠνομάζοντο οἱ ἄνηβες παῖδες σκότιοι, ἐπειδὴ ἕως πότε ἔχουν ἐν σκότει τῆς οἰκίας των γονέων των, χωρὶς νὰ παρρησιάζωνται εἰς τὸ φῶς τοῦ θημοτίου βίου. Τοῦτ' ἐν Ἀιθολογ. α'. 33. »Σκότιοι μῦες», σημαίνει τοὺς, οἱ ἐν τῷ σκότει, ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πορευόμενοι. ἴδε καὶ Σκοτόεις.

Σκοτισμός, ὁ, (σκοτίζω) Τὸ σκοτίζειν· τὸ σκότος, ταὐτὸν τῷ σκοτασμός Εὐστάθ. καὶ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 2) ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις, σκοτοδίνη, Γλωσσ. Φιλοξ. καὶ ἀντράλλα, ἐπίθ. Διός.

Σκοτίτης, ου, ὁ· παρὰ Παυσαν. γ'. »Ζεὺς σκοτίτας», ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου Στέφ. ὁ Βυζάντ. »Σκοτινάτας ἔχει, ὡς καὶ τὸν κελαινεφῆ, νεφεληγερέτης κ. τ. τ. σχηματιτέον.

*Σκοτοβιβινέω, (βινέω), κωμικ. παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 1221. σχηματιτέον κατὰ τὸ, Σκοτοδινιάω, ἐπὶ αἰτχρᾶς σημασίας, ὅ ἐστιν, ἐν σκότει βινέω, συνουσιάζομαι.

Σκοτοδαπυκνοθρὶξ, τριχος, ὁ, ἡ. Σύνθετος κωμικὴ τῶν λέξεων παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχ. 393. ἐκ τοῦ, σκότος, δασὺς, πυκνὸς, καὶ θρὶξ· ὁ μελανὸς, δασεῖας καὶ πυκνὰς τρίχας ἔχων.

Σκοτοδειπνος, ὁ, ἡ (δειπνέω). Ὁ ἐν σκότει δειπνῶν, τρώγων, οἱ Γραμματικοὶ μετεχειρίτθησαν τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ Χοιροδοσκίας.

Σκοτοδινέω, ῶ (δῖνος). Σκοτοῦμαι, μοὶ γίνονται τὰ ὄμματα σκοτεινὰ καὶ ὡς γύρος ἐμπροσθέν αὐτῶν, ἰλιγγιῶμαι, σκοτίζομαι, σκότος πληροῦμαι, ζαλίζομαι, σκοτοδίνην ἔχω, μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συστρέφομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντραλλισμένος, ἀντραλλίζομαι, ἔχω τὴν ἀντρίλλαν, Λουκ.

Σκοτοδίνη, ἡ, χεῖρον τύπος ἀντὶ, σκοτοδινία, Lobeck Φρυν. σελ. 493.

*Σκοτοδινία, ἡ, σκοτοδινίασις, ἡ. Στροφὴ, ἀντράλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ ὅταν περιστρέφωνται ἤτοι γυρίζει ὁλόγυρα, ὅτε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοτίζονται· ταὐτὸν τῷ, σκοτοδίνος, καὶ σκοτωμα, ἐκ τοῦ

Σκοτοδινιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινέω, Διοσκορ. ά. 7. Ἀριστ. Ἀχ. 1219. Πλατ. Νομ. 2. σελ. 661. B. Lobeck Φρυν. σελ. 83.

Σκοτιδίνος, ὁ ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινία. Ὁ Γαληνὸς εἰς τοὺς τοῦ Ἱπποκράτ. ἀφορισμ. σκοτιδίνος δ' ἐστὶν, ἐπειδὴν ἅμα περιδινεῖσθαι δοκῇ τὰ βλεπόμενα, ἤτε διὰ τῆς ὄψεως αἴσθησις ἐξαίφνης ἀπόλλυται, ὅσα ὑπὸ τῶν αὐτῶν σκότος περιεχύθηκε.

Σκοτοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος) Τὴν ὄψιν σκοτεινὸς, ἀμαυρὸς, ζοφώδης, ὁ σκότους εἶδος ἔχων.

*Σκοτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σκότιος. Σκοτεινὸς, ζοφώδης, νέφος, Ἡτ. Β. 557.

*Σκοτοεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ ἐν σκότει ἢ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργαζόμενος, Μανέθ. ε. 81.

Σκοτοιβόροι, οἱ, ἡ. (βορά). Ἐν τῷ σκότει ὑπὸ σκότῳ ἤγουν κρύφα μονοφάγων, κρυφίως τρώγων ἢ βοσκιζόντων. ὄθεν τροπ. δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών.

Σκοτομάινα, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, Σκοτομήνη, Ἡτ. χ. καὶ Γρηγορ Νυζιανζ. καὶ Lubeck Φρυν. σ. 499.

Σκοτομήδης, εος, ὁ, ἡ (σκότος, μῆδος) Ὁ ὑπουλος, κρυφίως ὢν γνώμης, νοος.

Σκοτομήνη, καὶ, Σκοτομηνία, ἡ, παρὰ τοῖς Ο. ἐκ τοῦ, σκότος, καὶ μήνη. Νῦξ σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνος, νὺξ ἀφώτιστος ὑπὸ σελήνης. ὄθεν

Σκοτομήνιος, ὁ, ἡ. Σκοτεινὸς, ἀσέληνος, ὄθεν παρ Ὁμήρ. Ὀδυτ. Ξ. 457. «Νὺξ σκοτομήνιος», ταὐτὸν τῷ, Σκοτομήνη, ἀσέληνος, σκοτεινὴ, ἢ καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπατεώτατα τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ, μήνη γὰρ ἡ σελήνη, ὁ Σχολ.

Σκοτος, ου, ὁ, Σκότος, σκοτάδι ἔλλειψις φωτός, ὁ ἀφώτιστος ἀήρ, Ὀλ. Τ, 389. συχνότερον δὲ ἀπαντᾶται αὕτη ἡ λέξις ἐν Ἰλιάδι, ἐνταῦθα δὲ πάντοτε τὸ σκότος τοῦ θανάτου, συνὴθ μετὰ τοῦ, τὸν δὲ σκότος ἔστε κάλυψε, ὡς Ἰλ. Δ. 461, τούτου δὲ τοῦ, ὀφθαλμούς τὸ σκότος ἐκάλυψε, ἐστερίσθησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί· θάνατος κατέσχε αὐτὸν, ὅ ἐστιν, ἀπέθανεν, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 47. «Σκοτερός σκότος εἶδεν, φριτὸς θάνατος αὐτὸν ἅλαβε, ἤγουν ἀπέθανεν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ὀλεθρος, θάνατος, Εὐριπ. Ἑκάβ. «Ἦω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας», ἐκ τοῦ ᾅδου, ἐκ τοῦ θανάτου. Ἡσ' Εὐτέκνιος οἱ Ζωγράφοι καλοῦσι «Σκότημα καὶ τὰς Σειάς· καὶ Φαίνεται ἔτι συγγενὲς μετὰ τοῦ Σειά, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Σιγή, Ξενοφ. Κυρουπ. ε. ς. 19. «Ἐν σκότει νέμεσαι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. 2) μεταφορικ. ἡ κρυφιότης, ἀπραξία, ἀφάνεια, ἀμνηστία, ὡς, ἐν σκότῳ καθήμενος, Πινδ. Ὀλ. 1, 133. πρβ. Νεμ. 4, 65. 7, 19. «Κατέσχεν ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον», εἶχεν ὑποκεκρυμμένον, ἐκρυπτὲν τὸν φθόνον· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ἀβασανίστης, ἀγνοια, Δημοσθεν. «Πολὺ τὸ σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας». 3) σκοτεινὸς τόπος, τάφος, ᾅδης, καὶ τ. τ. ὡς ἀνωτέρω παρ Εὐρ. Ἑκ. 4) «Σκότον δεδορκέναι, βλέπειν τὸ σκότος, ἤγουν ἔχειν σκότος πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶμαι τυφλὸς, Valck. Φοιν. 380. diatr. σλ. 141. Seidl. Εὐρ. Τροιαδ. 566. — Οἱ Ἀττικοὶ ἔχουσι καὶ οὐδέτερον, τὸ σκότος, εἰς, Hesiod Πιστ. Φαίδων, σλ. 99. B. ἀλλ' ὅμως καὶ παρ' αὐτοῖς ἔστι πολὺ εὐχρηστότερον τὸ ἀρσενικὸν ὁ σκότος, Pierr. Μοίρ. σλ. 355 Porn Εὐρ. Ἑκ. 825 Schaef. Γρηγ. π. 22. 615. (συγγεν. τῷ σκιά σκιά.) ὄθεν

Σκοτόω, ὦ. Σκότος ἐπάγω τινί, ποιῶ μὴ βλέπειν, σκοτίζω· «Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα», Σοφοκλ. 2) Σκοτοδινιῶ ποιῶ, ἀντιβάλλω προξενῶ· καὶ ἀμεταβ. ἡ Μέσ. Σκοτόομαι, ταὐτὸν τῷ, σκοτοδινέω, σκότους καὶ ἴλιγγος πληροῦμαι, ζαλίζομαι, Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκοτώσω αὐτὸ τοῦ φονεύω, σκότος ἤγουν θάνατον ἐπάγω» τινί.

Σκοτωδίης, εος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ τοῦ, Σκοτοειδὴς, ὄθεν

Σκοτωδία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σκότος, Φωτ. Βιβλ. σελ. 238.

Σκότωμα, τό. Ἴλιγγος, ἀντιβάλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους, σκοτοῦρα· ἴδε ἐν τῷ, Σκοτόω, ἀριθμ. 2. Ὁ Ἀρεταῖος περὶ χρονίων παθῶν γ'. λέγει· «Ἡ ζόφος τὰς ὄψεις σχῇ, καὶ δίνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἐλίττεται, καὶ ὥστε βομβὴν ἔνιοι ῥεύτων κανηχηδὸν ποταμῶν, ἢ οἷον ἄνεμος ἱστίοισι ἐγκυβερνᾷ, ἢ κύλιξ ἢ καὶ συρίγγων ἠνοπή, ἢ τριτμὸς ἀμάξης ἰαχή, ὀνομάζομεν Σκότωμα τὸ πάσχον» ὄθεν

Σκοτωματικός, ἡ, ὁν. Ὁ σκότωσιν, ἤγουν σκοτοῦραν προξενῶν, διεγείρων· καὶ ὁ σκότωσιν, σκοτοῦραν πάσχων. «Σκοτωματικοὶ καλοῦνται οἷς παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλήν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παραπίπτειν» Γαλην. «Τὸ σκοτωματικὸν κελούμενον πάσχει εὐθὺς κατ' αὐτῆς τῆς προσηγορίας ὅπερ ἐστί· σκοτοῦνται γὰρ ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοῖ ποτὲ ἐν κύκλῳ στραφῶσιν· ὅπερ γὰρ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ πολλαῖς περιστροφαῖς συμβαίνει, τοῦτο ἐκείνοις ἐπὶ μιᾶς· κἂν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται, κἂν τροχὸν ἤτοι τοιοῦτόν περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς· συμβαίνει δὲ αὐτοῖς ταῦτα μᾶλλον, ὅταν ἡλιωθῶσιν, ἢ πως ἄλλως θερμανθῶσι τὴν κεφαλήν» ὁ αὐτ. κατὰ τόπ. γ'. ἡ.

Σκότωσις, εως, ἡ (σκοτόω). Σκότος, ἔλλειψις φωτός, τὸ γίνεσθαι σκότος. 2) σκοτοῦρα, ἀντιβάλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους· ταὐτὸν τῷ, Σκότωμα.

Σκυβαλίζω (σκύβαλον). Ὡς σκύβαλον λογίζομαι, ὄθεν καταφρονῶ, ἀπορρίπτω, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα· ἐξουθενῶ, ἀποδοκιμάζω, ἀτιμάζω, τινά.

Σκυβαλικός, ἡ, όν (σκύβαλον). Καταφρονημένος, ἀποδοκιμασμένος· ἄτιμος, οὐδενός, ἀχρείος· «Ἀργύρια σκυβαλικά», Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 21. τὰ ἄτιμα.

Σκυβάλισμα, τό (σκυβαλίζω), ταὐτὸν τῷ, Σκύβαλον. Φωκυλ. 144. «Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδειν σκυβάλισμα τραπέζης», ἀποφάγιον.

Σκυβαλισμός, ὁ (σκυβαλίζω. Καταφρόνησις, ἐξουδένωμα, καταφρονητικὴ μεταχείρισις· καὶ τὸ ἀδόκιμον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων ἀχρήστων.

Σκύβαλον, τό. Κόπρος, ἀποχώρημα, σκευπίδιον, ἀποκοσκινίδιον, ἄχυρον, πᾶν ἀκαπομισάριον ἤτοι λείψανον ἄχρηστον ἀπό τινος, πᾶν ὅ,τι ἀπορρίπτεται, ὡς τζιφλικα, ψιλοῦδαις, οἷον πίτυρα, κατακάθισμα, τρυγία, ὑποστάθμη, κ. τ. τ. τροπ. λείψανα πρώην ὡραίων πραγμάτων, λείψανα πλοίου κ. τ. τ. καὶ πᾶν ὅ,τι εὐγάζει καὶ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 28. 2. Ἐπ. ἀδ. 13. 4. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 522. Ὁ Κύριλλος ἐν Δεξικῷ Χειρογράφῳ ἔχει· «Σκύβαλα, τὰ τῆς καλλίμης γονατα, ἃ παχύτερα πολλῶν ἐχύρων εἰσὶ καὶ παντελῶς ἄχρηστα». Ὁ Σουϊδας παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Κυσίβαλον, πᾶν τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον, ὡς π. χ. τὰ τῆς τραπέζης ἐναπομεινάρια, ἤτοι τὰ ἀποφάγια· ἄρα «Κύβαλον κατὰ μετάθεσιν τοῦ σ· καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη σημασία αὐτοῦ ἐστιν, Ἀποχώρημα, ἀπόρριμμα, λείψανον» ὄθεν

Σκυβαλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σκυβάλου ἔχων, ὅμοιος σκυβάλῳ. «Τὸ σκυβαλῶδες ταὐτὸν τῷ, Σκύβαλον.

Σκυθμαινος, ὁ, ἡ, = σκυθρωπός, Ἡτύχ. ἴδε σκυθμαίνω· ἐκ τοῦ

Σκυθμαίνω, ταὐτὸν τῷ, Σκύζομαι, Θυμόνομαι πρός τινα, ὀστ. πρωτ. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, εἶμαι θυμωμένος, κακιωμένος, σκυθρωπός, δύσκολος. Ἰλ. Ω. 89. «Μή μοι, Πάτροκλε, σκυθμαινόμενα, σκύζεσθαι, ὀργίζεσθαι· ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σκυθρωπάζειν, κεκμηκέναι, ὀργίζεσθαι.

Σκύζα, ἡ (κύω, κυέω, κύων). Ἀσθένεια, ἀσχολία, τὰ πρὸς ὀχείαν ὀργῆν, Φιλητᾶς παρ' Ἡσυχ. ὄθεν

Σκυζάω, ὦ. Ὀργῶ πρὸς ὀχείαν ἢ πρὸς συνουσίαν, ἐπιθυμῶ σαρκικῆς μίξεως εἰμί· ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμῶ, καπριάω, ἐγκισσάω, ἐπὶ ζώων, Ἀριστοτέλ. Ζῳ. Ἱστορ. ς'. 18.

Σκύζω, Μ. ὑσω· συνήθως κατὰ μίσην διάθεσιν «Σκύζομαι, ταὐτὸν τῷ ἐξ αὐτοῦ παραγομένῳ Σκυθμαίνω. Ἀχθομαι, ἀγανακτῶ, δυτχεραίνω, λυποῦμαι, χολοῦμαι, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος, σκυθρωπάζω. «Σκύζομαι, τινὶ», ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ (μουρμουρίζω) κατά τινος, Ἰλ. Δ, 23. 8, 460. Ω, 113. Ὀδ. Ψ, 209. «Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ». — Ὁ Ὀμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστῶτι. Τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται παρὰ κἀνεὶ καλῷ συγγραφεῖ, μόνον δὲ παρὰ Γραμματ. εὑρηται. Τὸ ἐνεργητικὸν «Σεύζουσιν» ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος διὰ τοῦ «Ἠτυχῆ ὑποφθέγγονται· ὥσπερ κύοντα· οὕτω κεῖται καὶ παρὰ Πλουτ. Ἐρωτικ. «Τῆς κυνὸς σκυζομένης, ὡς ἀναφέρει ὁ Στησίχορος, ἐνθα αἱ λοιπαὶ Ἐκδόσεις «Κυζομένης» ἔχουσιν. Ὁ Πολυδεύκης ἐν ε. 88. λέγει, ὅτι τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὅταν κοιμῶνται καὶ ὀνειρεύωνται ὑλακτῶσιν ἤτοι γαυγίζωσιν ἠύχως, «Σκύζειν, τὸ καθεύδουσας ὑποφθέγγεσθαι· ὅπου κατὰ τὴν τοῦ Στεφάνου παρατήρησιν κεῖται τὸ Σευζῶν ἡμερτῶς. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ις'. 8. λέγει ὅτι τὸ Σεύζειν κυρίως ἐπὶ λεόντος λέγεται, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος· λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων καθαίρεσις «Ἐπισκύνιον» τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς· ὅρα παρὰχει ὁ Σχολιαστὴς τὸ Σκύνιον, ἐκ τοῦ Σεύζω. Ὁ παρ' Ἡσυχίῳ σχηματισμὸς «Σεύζομαι ἔστιν ἡμέρτημ. ἀνάγν. κατὶ τοῦ «Σκύζομαι· ἀλλὰ καὶ ἐκ ταύτης παράγεται τὸ, σευθρός, ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπός· καὶ τὸ, σκυθμαίνω, καὶ, ἀποσκυθμαίνω· καὶ ἐπομένως τὸ, ἀρισευδής, λίαν ὠργισμένος, ὀργίλος, ἄγαν σκυζόμενος, παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. καὶ ἀποσκύζω, παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμηνεύομενον διὰ τοῦ, ἀπομεμφομαι, ἀπαξιῶ. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ κύων, ἄρα κυρ. ὡς τὸ κυζόμαι.)

*Σκυθάριον, τό. Σκυθικὸν ξύλον, = θύος, ἐκ τοῦ

Σκυθης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος τῆς Σκυθίας, ἡ ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας ὢν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λεξ. 17. 2) τροπ., πᾶς ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς καὶ ἀπολίτευτος ἄνθρωπος. 3) ἐν Ἀθήναις δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος ὑπηρέτης τοῦ δικαστηρίου, ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Τάταρης ἢ Σεϊμένης, καλούμενος, καθόλου οἱ δημόσιοι σκλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον εἶδος ἀστυνῆς φυλακῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ τοιοῦτοι Σκύθαι τὸ γένος ἦσαν· ἐν τοιούτοις περιστάσεσιν ὁμιλοῦντα καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῖ καὶ Θεσμοφοριαζούσαις· οὗτοι ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ «Δημόσιοι ἐπόπται καὶ, Πευτίνιοι· καὶ Τοξόται, ὑποκείμενοι ὄντες εἰς τοὺς Ληξιάρχους.

Σκυθίζω, Μ. ἴσω. Σκύθης εἰμί, φέρομαι ὡς Σκύθης, ζῶ ὡς Σκύθης, πράττω ἢ φρονῶ, ὄθεν 1) τὰ τῶν Σκυθῶν τρόπω, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Σκυθῶν εἰμί. 2) ἀμέτρως πίνω, μεθῶ, ἀκρατοποτῶ ὡς οἱ Σκύθαι. 3) κόπτω, τέμνω, ξυράφιζω τὴν κεφαλὴν ἢ κουρεύω τὰς τρίχας ὡς οἱ Σκύθαι «Κἀρα πλόκαμόν τε ἐτυθμημένον ξυρῷ, κουρευμένον ξυρισμένον, Εὐριπ. Ἡλ. 241. οὕτω καὶ τὸ «Ἀποσκυθίζειν» ἐν Τροιαδ. 660.

Σκυθικός, ἡ, όν (Σκύθης). Ὁ κτήνων εἰς Σκύθην. Ἐπίρ. «Σκυθικῶς, σκυθικὰ, κατὰ τὸν τῶν Σκυθῶν τρόπον. «Αἱ Σκυθικαὶ εἶδος σκυβάλων, ὡς Πιρτικαί, Σινωπικὰ κ. τ. τ.

Σκυθίς, ίδος, ἡ· θηλυκὸν τοῦ Σκύθης.

Σκυθιστί, Ἐπίρ. (σκυθίζω). Κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Σκυθῶν διάλεκτον, Σκυθικά, ὡς οἱ Σκύθαι.

Σκυθοκρατία. Ποιεῖν κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρό-

πον· ἀμφ. βέλτιον δὲ τὸ »Σκυθοπιεῖν πίνειν κατὰ τοὺς Σκύθας.

Σκύθος, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, Σκῦφος, Ἀθην. σελ. 500.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας τοξότης, Ξενοφ. ἀναβ. γ'. δ'. 15.

Σκυθράζω, Μ. ἀπω (σκυθρός). Μουρμουρίζω, δυσχεραίνω. ἄχθομαι, ἀγανακτῶ, εἶμαι σκυθρωπος, ἢ λυπημένος, ταὐτὸν τῷ, Σκύζομαι, Εὐριπ. Ἡλ. 830.

Σκύθρακξ, ὁ· παρὰ Λακεδ. ταὐτὸν τῷ, Κυρσάνιος, καὶ, Σκύρβαξ, ἴδε τοῦτο.

Σκυθρός, ά, όν (σκύζομαι). Σκυθρωπός, χαλεπός, στυγνὸς τὴν ὄψιν, ὠμός, ὀργίλος, αὐθέκαστος, αὐστηρός, πικρός, μουρμουριστὴς, λυπημένος, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. »Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργαστὴς σκυθρὸς, πικρὸς, ψευδολόγος.

Σκυθρωπάζω, Μ ἄσω· καὶ, Σκυθρωπίω (σκυθρωπός). Σκυθρωπὸς, ἀγανακτημένος, δύσκολος (τζιτζιάρης) ἢ περίλυπος εἰμὶ, ἢ φαίνομαι, ἔχω συνεσταλμένας καὶ κατεβασμένας τὰς ὀφρῦς μου, Ἀριστοφ. Λυσ. 7. »Μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον, οὐ γὰρ πρέπει σοι τοιοπουτοὶ τὰς ὀφρῦς.« συνών. τούτου εἰσὶ τὸ, Συνεφοῦν τὰ ὄμματα. Τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Συνάγειν τὰς ὀφρῦς. Συνεφρυοῦσθαι· ἐπὶ δὲ χρώματος, ἔχειν ὄψιν σκοτεινὴν, μελανὴν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 378. ὅλον

Σκυθρωπασμός, ὁ. Τὸ σκυθρωπάζειν, ἡ σκοτεινὴ, κατηφὴς, στυγνὴ, λυπηρὰ ἢ ὀργίλος ὄψις τοῦ ἀνθρώπου, σκυθρωπὸν ἢ λυπημένον μούτρον.

Σκυθρωπός, ά, ὁ· καὶ Ἐπίρ. -πῶς (σκυθρός, ὠπ). Ὁ σκυθρὰν ὄψιν, ἢ βλέμμα ἔχων· ὅστις δηλαδὴ ἔχει τὰς ὀφρῦς κατεβασμένας καὶ ζαρωμένας καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ φαίνεται συνεστολμένη, σκοτεινὴ, στυγνὴ, λυπηρὰ, ὀργίλος· κατηφὴς, σκυθρὸς τοὺς ὤπας, βαρὺς, στυγνὸς, σοβαρὸς, ὠμός· οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ σκυθρωπὸς, ἡ, όν, Lobeck. Φρυν. σελ. 105. Ἱστορικ. Δημοσθ. »Ἔδιξε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνοιδι δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δέξεις.« Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ὑποκριτῶν σχῆμα τοῦ προσώπου, Λουκιαν. Ἰκαρομ. ὃ. »Σκυθρωπὸς ἔχειν«, σκυθρωπάζειν, Σε ορ. ἐπὶ χρώματος, σκοτεινὸς, ὀλοὸς, χωρὶς λάμψιν, ἀντιδ. τῷ, λαμπρὸς, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 378. Lect. Stob. σλ. 63. ὅλον

Σκυθρωπότης, τητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ τὸ εἶναι τοῦ σκυθρωποῦ, Δίων Κασ.

Σκυλάκαινα, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ σκύλαξ, Ἡ κύων, ἡ σκύλα, Αἰθολογ.

Σκυλακεία, ἡ (σκυλακεύω). Ἡ γένησις ἢ ἡ σύζευξις· ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ τῶν σκύλων· τὸ ἔχειν καὶ τρέφειν σκύλους.

Σκυλάκειος, εία, ειον. Ἀπὸ νέους σκύλους· καθέλου ἀπὸ σκύλους· ἐπὶ νέων ὁ ἀνήκων εἰς σκύλους. (υ–υ)

Σκυλάκευμα, τὸ (σκυλακεύω). Τὸ ἐρριμμένον ἢ ἐπιμελημένον σκυλάκιον· γένεσ, ἔγγονον, γέννημα, κύημα, Αἰθολογ. γ'. κεφ. 5. »Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποδ' ἄδαν.« »Ἔρρε, τὸν οὐ σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομεν, αὐτως εἶπέ ποτε Λάκαινά τις μήτηρ, κτείνουσα τὸν ἀνάξιον υἱὸν αὐτῆς· καθόλου· = σκύλαξ.

*Σκυλακεύς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σκύλαξ, Ὀππ.

Σκυλακεύω (σκύλαξ). Τοὺς σκύλους ζευγαρόνω, συζεύγω, εἰς ζευγάριον ποιῶ, ὅ ἐστιν ἑνόνω τοὺς σκύλους, φέρω εἰς τὸ αὐτὸ θηλυκὸν καὶ ἀρσενικὸν πρὸς ὀχείαν, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ. 1. »Σκυλακεύειν αὐτὰς, τοῦ χειμῶνος· ἀφιέναι αὐτὰς νὰ ὀχεύωνται τὸν χειμῶνα· καθόλου, ὡς παρ' Ἀρρίαν. κυνηγ. ἡ. 4. ἀντὶ τοῦ, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω κρατῶ σκύλους· οὕτω καὶ παρὰ Θεμιστ. λέ. πκρὰ δὲ Στράβ. ε'. σελ. 351. »Τὸ λυκαίνης σκυλακευόμενος,« ἀντὶ τοῦ, θηλαζόμενος.

Σκυλάκη, ἡ· ποιητ. θηλ. τοῦ, σκύλαξ, Ὀρφ. Ἀργ. 977· ἀμφ.

*Σκυλακηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων σκύλων. Συνών.

Σκυλακία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σκυλακεία.

*Σκυλακίζω, (σκύλαξ). Ζευγαρόνομαι, συνουσιάζομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων.

Σκυλακινός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ νέου σκύλου, καθέλου ὁ ἐκ σκύλου ὤν, σκύλινος.

Σκυλάκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύλαξ.

Σκυλακίτις, ίδος, ἡ Κυρία καὶ προστάτις τῶν σκύλων, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Τιμ. λέ. 12.

Σκυλακοδρόμος, ὁ, ἡ (δρομέω) »ὥσπερ, Ἥρα, ἦτοι ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καὶ ὃν εἰσὶ τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, Ποιητ. παλ. περὶ βοταν. στίχ. 140.

*Σκυλακοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς σκύλους. 2) παθ. προπαροξυτόνως, σκυλακόκτονος, ὁ, ἡ, φονευόμενος ὑπὸ σκύλων.

*Σκυλακοκτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν καὶ περιποιεῖσθαι σκύλους, ἐκ τοῦ

*Σκυλακοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σκύλους τρέφων, ἀναιρέφων ἢ κρατῶν, Ὀππιαν. Κυνηγ. Α', 435. 719.

Σκυλακώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σκύλῳ, ὁ σκύλου εἶδος ἔχων. »Τὸ σκυλακῶδες,« προσυπακουσμ. γένος Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 4., τὸ γένος, ἦτοι ὁ τρόπος τῶν σκύλων τοῦ κατ' αὐλακειώσιν ἕλους.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ ὡς σκύμνος. Κάθε νεογνόν, ἦτοι νεογέννητον ζῶον (ὡς καὶ τὸ σκύμνος), ὅπερ ἡ συνήθεια Κοινᾶβιον, παρὰ τὸ ἐν τῇ κοίτῃ βιοῦν, καὶ χυδαϊκώτερον »Κουτάβιον« καλεῖ· ὁ Νίκανδρ. καλεῖ ἔτι »Σκύλακας,« καὶ τὰ τέκνα ἦτοι τὰ γεννήματα τῆς γαλῆ· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ Κυνίδιον, ἦτοι τὰ νέα γεννήματα τῆς κυνός, οἱ νεογνοὶ κύνες. Ὀδυσ. Ι, 289. Μ, 186. Τ, 14. Ἡσ. Θεογ. 834. ἔτι δὲ καθόλου, καὶ αὐτὸ ὁ ἴδιος Κυων. Ξενοφ. κυνηγ. ζ. 6. καὶ 7. »Σκύλακι γενναίῳ ἀναλάζοντι.« ἐν τῇ Ὀδυ. ἡ λέξις ἐστὶν οἰκ. θηλ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. καὶ πολλαχοῦ ἀρσενικ. 2) ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἄλυσος, ἡ εἰς τὸν λαιμὸν αἰλυσίδα, ἢ τὰ περὶ τὸν λαιμὸν δεσμὰ, Πολύβ. κ'. 10. καὶ Πολύδ. ἰ. 162. 3) Σκύλαξ, κύριον ὄνομα ἀνδρὸς Πρωτοτύπου τούτου ἐστὶ τὸ, Σκύλος, ἢ Σκύλλις, ὡς περ Ἡτυχίῳ, καὶ Ἐτυμολόγῳ, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει· ὅθεν »Σκυλλοπρόσωπος«, ὁ ἀνιδὴς, ἀθλιόπρωπος· ἐν τῇ συνηθείᾳ (καὶ Σκυλλομυτζούνες). Ἐκ τοῦ Σκύλος, ἔστι καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν »Σκυλίονα καὶ τὸ Σκύλαξ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Πλοῦτος, τὸ Πλούταξ, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὸ θαλάσσιον ὄρνεον »Σκύλλαν λιγέμε ον· διότι, κατὰ τὸ Σκυΐδαν. ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν αὐτοῦ κυνῶν κεφαλὰς εἶχε »Σκύλλα, ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει θηρίον, ἐμυθεύετο εἶναι μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον· ἑκατέρωθεν δὲ κυνῶν κεφαλὰς ἔξ· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὀφιῶδες. Ὄρα περὶ ταύτης καὶ τὸν τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστὴν ἐν Ὀδυσ. Μ. στίχ. 85. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι ἐκ τῆς τῶν Ἠλίων διαλέκτου »Κύλλαξ« ἀντὶ, Σκύλαξ. (ἦτοι παρὰ τὸ σκύλλω ἐκ τοῦ σκύλλω, ἢ παρὰ τὸ κύω, κυέω, κύων.) [υ–]

Σκυλακτικός, ἡ, όν. Διαπράζων, ἁρπακτικὸς, ἐξαιρ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ πεσόντος καὶ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα, Σχολ. Λυκ. ἴδε σκυλητρια· ἐκ τοῦ

Σκυλάω, ῶ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, σκυλεύω.

Σκυλεία, ἡ (σκυλεύω). Ληηλασία, ἁρπαγὴ καὶ ἐξαιρτ. τῶν πραγμάτων τοῦ φονευμένου ἐχθροῦ.

Σκύλευμα, τὸ (σκυλεύω). Τὸ σκυλευθὲν, κυριευθὲν, τὸ λάφυρον, τὸ ἁρπαγὲν, καὶ ἐξαιρτ. τὰ ἁρπαχθέντα πράγματα τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, οἷον ὅπλα, φορέματα, κ. τ. τ. ἴδε σκῦλον. (– – υ)

Σκύλευσις, ἡ (σκυλεύω), ταὐτὸν τῷ, σκυλεία. (– – υ)

Σκυλευτὴς, οῦ, ὁ. Ὅποιος ληηλατεῖ, διαρτάζει, ἐξαιρτ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν, τὰ ὅπλα καὶ φορέματα, σκυλεύων, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Σκυλεύω, καὶ, σπανίως Σκυλάω (σκῦλον), μετὰ Αἰτιατ. Ἁρπάζω τὰ φορέματα, τὰ ὅπλα, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, »Σκυλεύσαι νεκρούς«, Ἡροδοτ. 1, 82. ὡταύτως, ἐπὶ ἄλλου ἐν σκοτωμένου ζῶου, τοῦ πέρνω τὸ δέρμα, πετζί. ὅθεν καθόλου ἁρπάζω, ληηλατῶ μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. »Κύνεον τεύχεα ἀπ' ὤμων σκυλεύσαντες«, Ἡσ. Ἀσπ. 468. καὶ μόνον μετὰ αἰτ. πράγμ. Σκυλεύειν τι ἀπό τινος, Ἡροδτ. 9. 80., ἐνθα ἐνίοτε προτιπέρχεται γεν. προσ., θεωρητέα ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς αἰτ., Ξεν. Ἀναβ. 6, 1, 6. Ἑλλην. 2, 4, 19. Μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., τινάτινος, ὡς παρὰ Νικ. »Ἀμφίβασιναν δέρματος ἐσκύλευσαν.« παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ, τινί τι. (συγγεν. τῷ, συλάω, συλεύω.) ὅλον

Σκυλήτρια, ἡ. Ἡ σκυλεύουσα, ἡ πέρνουσα ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν. Λυκόφρ. 833, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκυλατική.

*Σκυληφόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκυλοφόρος.

Σκύλια, τὰ. Εἶδος ἰχθύων, Canicolae, Σκυλίφαρα, Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ ς' καὶ Πλίν. θ'. 46. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος ἐκ τῶν Θύννων ἐκ τοῦ σκύλαξ (γ)

Σκύλλαρος, καὶ, Κύλλαρος, ὁ. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. 4. Εἶδος καρκίνου γυμνοῦ (ἐκ τοῦ Σκύλλα) κατοικοῦν εἰς ξένας κοχλίων κατοικίας, ὡς ὁ τοῦ Διογένους Cancer Bernhardus (Κλιζιάριον, κοινῶς).

Σκύλλω, Ἀόρ. ἔσκυλα, Κυρ. ἐλεέρρω, εὐγάζω τὸ πετζί· ἔτι δὲ ξεπῶ τὰς τρίχας, ὅθεν καθόλου κατατρώγω, τριβῶ τινα ἀπὸ τὸ φόρεμα ὥστε ξεσχίζω αὐτὸ, ξεσχίζω, ἢ ξύω, τοὺς ὄνυξι σπάω τὰς σάρκας αὐτοῦ, τραβῶ καὶ σπαράττω τινά, κατασχίζω, κατασπαράττω. »Σκύλλονται πρὸς ἀνομβρίων πιδώνων«, (Αἰσχ. Πτρ. 577), καταξεσχίζουσι, σπαράττουσι τὰς ἑαυτῶν σάρκας. τροπ κουράζω, πειράζω, ἐνοχλῶ, θλίβω, βαρύνω, δυσχεραίνω, εἰς κόπον βάλλω, Ματθ. ἑ. 35. »Τί σκύλλεις«. »Κύριε, μὴ σκύλλου«, μὴ ποιράζεσαι, μὴ ἔμβαινε εἰς κόπον, Λουκ. ἡ. 49. καὶ ζ. 7. οὕτω καὶ παρ' Ἡρωδιαν. δ'. 13. καὶ ζ. 3 ὅθεν

Σκύλμα, τό. Τὸ τρίβηγμα καὶ σπάραγμα τῶν τριχῶν ἢ αἱ τραβηγμέναι καὶ ἐσπαλμέναι ἦτοι ἐσπαρχγμέναι τρίχες, Αἰθολογ. »Σκύλματα κόμης.« Ruhnk ep. cr. σ. 73.

Σκυλμαίνω, ἤμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Σκυθμαίνω.

Σκυλμός, ὁ. (σκύλλω) ταὐτὸν τῷ, Σπαραγμὸς, κατάξυσις, καταξέσχισμα, καὶ μάλιστα ὅταν ἦναι τις εἰς πολλὰ μεγάλην λύπην καὶ θλῖψιν· μετηλείπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βάσανος, ἐνόχλησις, πείραξις, δυσχέρεια, κάκωσις, κόπος, βάρος.

*Σκυλοδεψέω, ήσω. Ἀργάζω τὰ δέρματα, Ἀρ. Πλουτ. 514. ἐκτοῦ

Σκυλοδέψης, ου, ὁ. (σκῦλον, 1. δέρω, δεψέω), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 420. Ὄρν. 490. καὶ »Σκυλόδεψος«, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτοδέψης.

ἀπὸ τοῦ ἑπομένου διαιρέσει μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς. Ὁ τὰς βίρτας βυρσεῶν δεδώκατε, μαλάττων, τὰ κάδια ἐργαζόμενος (τυμπάνης, Τουρκ.) γρῶφ. καὶ, περιληπτέον.

*Σκυλοδέψος, ὁ, = τριλοδέψης καὶ περιλάδευος.

*Σκύλον, τὸ, καὶ, σκυλόν τό. (σκύλλω). Τὸ ἐκδαρμένον ἀπὸ τοῦ ζώου δέρμα· καθόλου δέ, τὸ δέρμα ζώου τινός. Κωΐων· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γάμοις. Καλυμμα, σκέπασμα, ἐπίβλημα, περιβολή, ἔνδυματία, ἔνδυμα, ἐν Ἐπιγράμμ. ὅθεν τὸ »Σκυλίω, καὶ, Συσκυλόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, καὶ, Συγκαλύπτω, παρ' Ἡσυχίῳ. 2) τὸ λίφυρον, λεῖα, τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνῃρημένα, ἁρπαγμένα πράγματα, καὶ μάλιστα τὰ ὅπλα καὶ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἁρπάζουσιν ἐν πολέμῳ ἐκ τῶν φονευομένων ἐχθρῶν. Ζήτ. Σύλλ. ὅθεν τὸ »Σκυλεύειν, τὰς ἀσπίδας (αἱ τινες ἦσαν ἐκ δερμάτων) συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. Θουκυδ. ς'. »Τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευσαν, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπεγύμνουν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Φάβ. »Ὅσοις ἔκειτο τῶν πολεμίων, σκυλεύτας ἀνεχώρησεν, ἀπεγύμνωσεν, ἐπεὶ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, τοὺς ἐξεγυμνωτὰς ἔξιστ. ὅπα κυρίευσε τὰ ἐπλισ.συνήθ. ἐν τῷ πλησ. »Σύλα γράφειν, εἰς σύλα, σύλοις ἐγγράφειν· γράφω τὸ ὄνομά μου ἐπάνω εἰς τὰ κυριευθέντα μοι ὅπλα διὰ νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς θεότητα τινά, Valck. Φοιν. 5-7. Wunderl. Tib. 1, 3, 54. (ἐν τῇ α. σημασίᾳ ἐ τοιτμος, σύλον, μετὰ βραχέος Τ̓ψιλον, ἤν, ὡς φαίνεται, ὁ πλοῦν εὔχρηστος, εἰκὸν δὲν ἔλεγέ τις νὰ γραφῇ, ἔνθα ἀπαιτεῖ ἡ βραχύτης, σκύλες· ἐν δὲ τῇ β', σημαντέα τὸ βραχὺ εἶναι ἴσως ἄνευ παραδείγματος) (τὸ, σκύλον ἔστι συγγεν. τῷ, σκῦτος, ἔτι δὲ τῷ, σύλλη, Βουττμ. Λεξιλ. 2 σ. 263. δὲν πρέπει δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ παράγῃ τις αὐτὸ ἐκ τοῦ, κοίλος.)

*Σκύλος, εος, τό, ποιητ. ἀντὶ σκύλον, 1. (υυ)

Σκυλοφόρος, ὁ', ἡ (φέρω). Ὁ σκύλα, ἤτοι δέρματα καὶ λίφυρα φέρων, ἐπίθετον τοῦ Διός παρὰ Διον. Ἁλικ. β'. 32. ἔστι δὲ ἡ ἑρμηνεία τοῦ Λατινικοῦ Feretrius, πρὸς ὃν ἔφερον τὰ λάφυρα, καὶ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ταῦτα ἀνέθεμον· παραβάλλεται μετὰ τοῦ, τροπαιοῦχος. 2) φέρων ἐκδαρμένον δέρμα.

Σκυλοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ ἐν τοῖς σκύλοις, ἤτοι λαφύροις χαίρων, Λιθέλογ.

Σκυλόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, Ἡσύχ. ἴδε ἐν τῷ σκύλον. ἀριθμ. 1.

Σκύλτις, εως, ἡ (σκύλλω), = σκυλμός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Θυμός, πάλος, ταραχή». προξενουμένη διὰ τῆς ἐνοχλήσεως.

Σκυμναγωγέω, ῶ (σκύμνος, ἀγωγή). Σκύμνους ἄγω, ὁδηγῶ, ἢ διατρέφω, Κύστελ. ἐν Ὠ. Σ, 319.

Σκυμνεύω (σκύμνος), = σκυλακεύω. Σκύμνους, ἤτοι κυνάδια τρέφω, ἀνατρέφω, Φιλοστρατ. εἰκον. β'. 18.

Σκυμνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύμνος. Μικρὸς σκύμνος.

Σκύμνος, ὁ, ὡς, σκύλαξ. Τὸ νεογνὸν ἤτοι νεογέννητον ζῶον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ τοῦ λέοντος γέννημα, Ὠ. Σ, 319. »— ὥσπερ λὶς ἠγέρετο, Ὥρε δ' ὑπὸ σκύμνους ἑλαφηβόλος ἄρκτος ἀνὴρ, ἔνθα λέγει ὁ Σχολ. »Ὀξυτονουμένης μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς, (δηλοῖ) τὸ τοῦ λέοντος ἔκγονον· βαρυνομένης δέ, τὰ τῶν ἄλλων ζώων· ὑστερόπρ. συνήθ. ἀντὶλως, σκ. λέοντος· εὑρηται καὶ, ἡ σκύμνος, Εὐρ. Φοιν. 1502. 2) τέρας τι θαλάσσιον ἐκ τοῦ γένους τοῦ, γαλεός. 3) σκύμνος, ὄνομα ἀνδρός. (τῆς αὐτῆς πηγῆς μετὰ τοῦ σκύλαξ, ἐκ τοῦ κύω, κυύμενος, σκυόμενος, καὶ συναλ. Σκύμνος)· ὅθεν

Σκυμνοτεκέω, ῶ (τίκτω). Σκύμνους τίκτω, ἐπὶ ζώων, ζώντα τέκνα γεννῶ, Ἀθην. σελ. 316.

Σκύνιον, τό· Βλῆχρις, ὀμματόκλαδον τὸ δέρμα, εἰς ὃ κυρίσκονται τὰ ὀφρύδια, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ ὀφρύδια, συνήθ. ἐν τῷ πληθ., Ν.κ. πολλῷ δὲ εὐχρηστότερον τὸ συνθετον ἐπισκύνιον, ὅπερ ὄρα. (υ)

Σκύπφειος, εία, ειον, Στησίχορος παρ' Ἀθηναίῳ ιε'. σελ. 490. »αἴπεια σκυπφείοιν, ταὐτὸν τῷ, σκυφειοῖς, ἐκ τοῦ

Σκύπφος, ἀντὶ τοῦ, σκύφος.

Σκυρόω, ῶ, σκυρόω, σπάν. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ σκιρτάω παρὰ Νικάνδρῳ, ἐνθα μέντοι νῦν ὀρθότερον κεῖται, σκιρτάω.

Σκυρβάλιος, ὁ, καὶ, σκύρβαξ, ακος, καὶ, σκύθραξ, παρὰ Λακεδαιμ. ταὐτὸν τῷ, Κυρτάνιος, ἀντὶ ναυλίς (ἴσως ἐκ τοῦ, σκιρτάω).

Σκύριον, τό· ἢ κάλλιον »σκύρονν τό. Εἶδος φυτοῦ, Νίκανδρ. Θηρ 746., ἔνθα ὁ Σχολ. συνεπῶ Εὐστακίῳ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐρυθρόδανον, ἢ κάλλιον, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, Ἐρυθρόδανον· ἴσως ὁ Νίκανδρος ἐννοεῖ τὸ παρὰ Διοσκορ. γ'. 172 Ἄσκυρον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λιννάϊκοῦ Τιπερικοῦ, Hypericum.

Σκυρός, ά, όν, = σκιρρός.

*Σκυρόω, ὄρα σκυράω.

Σκυρόω, = σκιρρόω (σκυρός)· ἐξαιρτ. στρώνω μὲ πέτρας (χαλάριμόνιον).

Σκυροώδης, ες, ὁ, ἡ (σκυρός, εἶδος). Πετρώδης, λιθώδης, Εὐστάθ.

Σκυρωτός, ἡ, όν (σκυρόω). Μὲ πέτρας ἐστρωμένος. λιθόστρωτος. »Ὁδὸν σκυρωτόνω, Πίνδαρ. Πύθ. 5, 124. ταὐτὸν τῷ, Λιθόστρωτος, κατὰ τὴν τέχνην.

Σκυτάλη, ἡ· ἀντὶ τοῦ φραγγέλιον. ἄμφ. 2) ῥάβδος, βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος· καὶ ἐξαιρ. ἡ κατὰ κορυφὴν ῥοζὸν ἔχουσα, ῥόπαλον. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἄλλης, παρυφὴς, κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου κεκομμένος καὶ πρὸς φυτείαν ἐπιτήδειος· ἔστι δὲ καὶ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου, στέλεχος (κούτσουρον), ἀφ' οὗ κόπτονται εἱ κλάδοι. 3) παρὰ Λακεδαιμονίοις μία χρυσία ἐπιστολή, ἢ ἔγγραπτος προσταγὴ καὶ ἐντολὴ τῶν ἐφόρων πρὸς τοὺς ἔξω ἀρχιστρατήγους αὐτῶν. »Ἔτι δὲ ἡ σκυτάλη τοιοῦτον (Πλουταρ. εἰς Λύσανδ 19.). Ἐπειδὰν ἐκπέμψωσι ναύαρχον ἢ στρατηγὸν, οἱ Ἔφοροι, δύο ὁμοστρογγύλα μήκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπιστώσαντες, ὥστε ταῖς τομαῖς ἐφαρμόζειν πρὸς ἄλληλα, τὰ μὲν αὐτοὶ φυλάττουσι, θάτερον δὲ τῷ πεμπομένῳ δίδοασι· ταῦτα δὲ τὰ ξύλα σκυτάλας καλοῦσιν· ὅταν οὖν ἀπόρρητόν τι καὶ μέγα φρῦαι βουληθῶσι, βιβλίον (γραφὴν ἐκ διφθέρας), ὥσπερ ἱμάντα, μακρὸν καὶ στενὸν ποιοῦντες, περιελίττουσι τὴν παρ' αὐτοῖς σκυτάλην, οὐθὲν διάστημα ποιοῦντες, ἀλλὰ παντάχοθεν κύκλῳ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς τῷ βιβλίῳ κατὰ συμβάντας· τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἃ βούλονται καταγράφουσιν εἰς βιβλίον, ὥσπερ ἐστὶ τῇ σκυτάλῃ περιειλημένον· ὅταν δὲ γράψωσι, ἀφελόντες τὸ βιβλίον, ἄνευ τοῦ ξύλου πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀποστέλλουσι· δεξάμενος δ' ἐκεῖνος, ἄλλως μὲν οὐδὲν ἀνελέξασθαι δύναται τῶν γραμμάτων, σαφήνειαν οὐκ ἔχοντων, ἀλλὰ διεσπαρμένοι· ἢν δὲ παρ' αὐτῷ σκυτάλην λαβὼν, τὸ τμῆμα τοῦ βιβλίου περὶ αὐτὴν περιέτεινεν, ὥστε, τῇ ἁλικὸς εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθιστάμενης, ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα, κύκλῳ τὴν ὄψιν ἐτύγχανε τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκοντα. Καλεῖται δὲ ὁμωνύμως τῷ ξύλῳ, σκυτάλη τὸ βιβλίον, ὡς τῷ μετρουῦτι τὸ μετρούμενον· Ἡλιόδωρος δέ, τραπεζεία, ἀγγεῖα. Πίνδ. Ὀλ. 6, 154. πρβ. Γέλλιος, ιζ'. 19. καὶ Σχολ. Θουκυδ. κ', 151. 4) ὅφις τις, ἐξίσου ταχὺς παντοῦ ὡς βακτηρία, ἢ κύλινδρος, ὅρα περὶ τούτου τὸν Διοσκορ. η'. 7. καὶ τὸν Αἰλιαν. 5) φαλαγξ, φαλάγγιον, κύλινδρος, ἢ κυλινδροειδές τε προμηκες καὶ ξεστὸν ξύλον, μετὰ μικρῶν τροχιῶν ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἐφ' ᾧ ἐπιτιθέασι βάρη, καὶ πρὸ τὰ πρόσω κυλίοντες, εὐκόλως μεταφέρουσιν αὐτὰ, Ἀριστοτ. προβλ. ιβ'. 16. καὶ σκυταλίς. 6) κλαδίσκος, ἢ παραφυὰς, κοπτομένη ἐκ τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου πρὸς μεταφύτευσιν. 7) »σκυτάλαι χαλκαῖ τε καὶ σιδηραῖ» (Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ 9. 15.), ἀντὶ τοῦ, πάταλα, λιπίδες, ἐλάσματα. Ἐὰν ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ σκύτος ᾖ ὀρθὴ, τότε πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ γ'. σημασία ὡς ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ· ὡς τοῦτον ἐτυμολογοῦσιν ἄλλοι, ἴσως ὀρθότερον, τό, σκυτάλη ἐκ τοῦ, ξύω, ξύλον.)

Σκυταληφορέω, ῶ, Σκυτάλην, ἤτοι ῥόπαλον ἢ βακτηρίαν φέρω, Στράβ. ιε'. σελ. 1003. ἐκ τοῦ

Σκυταληφόρος, ὁ, ἡ (σκυτάλη, φέρω). Ὁ σκυτάλην ἢ σκυτάλην φέρων, ὅ ἐστι, ῥόπαλον ἢ βακτηρίαν.

Σκυταλίας, ου, ὁ (σκυτάλη). Ἔχων σχῆμα σκυτάλης, ῥάβδου, Θεόφρ. ζ'. 14. »Σκυταλίας σίκυους, ἀγκύριον μακρὸν ὡς βακτηρίαν· οὕτω καὶ »Λύλης σκυταλίας», παρ' Ἀθην. δ'.

Σκυτάλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύταλον. Μικρὸν σκύταλον, Ἀρ.

Σκυταλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σκυτάλη. Βακτηρία, ῥάβδος μικρὰ, ῥάβδιον, Ἡρόδοτ. δ'. 60. »Σκυταλίδα δὲ ἐμβαλὼν περιάγειν. 2) φαλάγγιον, ἤτοι τὸ ἄρρεν, ἢ κ'εἴδωσις, ὁ κόμβος τοῦ δακτύλου, Γαλην. 3) ὄργανον εἰς τὸ ῥίπτειν πῦρ· ὅ ἐστι, πυροβόλον ἐργαλεῖον, Σουίδ. 4) εἶδος καρύδων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν, ὅ τις ἔτι καὶ εἶδος καμπῶν λέγει. 5) »Ἄξων καὶ σκυταλίδες», φιλευτικὰ ἐργαλεῖα πρὸς κυλινδεῖν καὶ περιάγειν ἢ σύρειν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ δίκτυα, Αἰλιαν. Ζῶ. Ἰχθυρ. ιβ'. 43. ὡς τὸ ὄνος· καθόλου ταὐτὸν τῷ, Σκυτάλη, φαλαγξ, κύλινδρος, φαλάγγιον, Ἰούλιος Βάσσαρ κολ. Ηελν. β'. 10. καὶ γ'. 40. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατινικὸν Scutulae παραβάλλεται μετὰ τοῦ φάλαγξ, παρ' Ἀπολλων. ἀργ. α'. 316. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. »Τοῦ ταλαντιαίου πετροβόλου ἡ σκυτάλη τεττάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ ἕξει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον. Ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολογ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, πίναξ, ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἔχει τὸ σκυτάλιον, ἀντὶ τοῦ, πινάκιον, τρυβλίον.

Σκυταλισμός, ὁ (σκυταλίζω). Ἡ μετὰ ῥάβδων τύπις, μαστίγωσις, ῥαβδισμὸς, Ἑλλάδ. Χρηστομ. σελ. 23. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀργείοις ἐκαλεῖτο οὕτω μία ἐπανάστασις τοῦ λαοῦ, διότι ἐτελείωσε μετὰ ξύλων καὶ ῥάβδων, Διόδωρ. Σικελ. ιδ'. 54. καὶ Πλούταρχ.

Σκύταλον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκυτάλη. Βακτηρία, Πινδ. καὶ Ἡροδ. 3, 137. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 11. »Τοῖς σκυτάλοις ἔβαλονε, ἐκτυποῦσαν μὲ τὰ ξύλα. 2) παρὰ Σικελιώταις, ὁ ῥαψῳδός· παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφάν. Σχολ. Ὄρ. 1283. »Ἢ πλαγεὶς βάκτρῳ καλλίῳ σκυτάλα Φρυξ ἀνὴρ.» (υυυ) ὅθεν

Σκυταλόω, ῶ. Ῥάβδω, ἢ βακτηρίᾳ τύπτω, δέρω μετὰ ξύλου ἤτοι μετὰ ῥάβδου, ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ »Σκυταλουμένην, ξύλῳ τυπτομένην.

Σκυταλωτός, ἡ, όν Ῥαβδισμένος, δαρμένος. 2) ἔχων σειρὰς, ἁράδας κατὰ τὸ εἶδος ῥάβδου, ὡς ῥαβδωτός, ὡς παρ' Ἐτυμολογ. »Σκυταλωτὸς τροχιά».

*Σκυτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκύτος. (ᾱ)

Σκυτεῖον, τό (σκυτεύς). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως, Στραβ. λόγ. 235.

— 21ή σκῶλος, ὄνομα πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. Β, 497.

* Σκωλύπτομαι, Ἀποβ. μέσ. Λυγίζω, καμπυλόνω, ἐλίττω, στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 229. «Σκωλύπτεται οὐρὴν ἑωυτῇσι· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν στίχ. 220. «Ἐπελίττεται τελεβὴν οὐρέῃσι ἢ «πτιλιάῃσι· καὶ καμπυλόει (καμπύλην ἢ κυρτὴν ποιεῖ) τὴν οὐρὴν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σκολιὸς ἐκείνην ἐν στίχῳ 331. ἀντὶ τούτου φέρεται «Σκολιὴν ἐπιστέλλεται οὐρήν· (ἤτοι ἐκ τοῦ σκωληξ, ἢ ἐκ τοῦ σκιλιός).

Σκώμμα, τό (σκώπτω). Ἡ γέλωτος χάριν λοιδορία, χαριεντισμός, ἀστειτισμός, εὐτραπελία· χωρατὰς, καὶ περιγέλοιον, περίπαιγμα· κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον «Σκῶμμα ἐστὶ, τὸ ἐπὶ διαπυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· καθ' Ἡσύχιον δὲ «Σκώμματα, λοιδορήματα γέλωτος χάριν, λόγες δηλαδὴ ἐγγιτικοὶ πρός τινα ἢ πρὸς χαριεντισμοὺς καὶ γέλωτος χάριν ἢ καὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν μετὰ εἰρωνείας καὶ σεσηπασμοῦ ἀστείας λεγόμενος, εἴος ἐστιν ὁ παρ' ἡμῖν «Χωρατὰς λεγόμενος, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 28. «Σκώμματος ἤρξαν ὁ Κῦρος· ἢ καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον· περιαγὴ τὸ μαιρακιῶδες; οὕτω καὶ εἰς Ἀγησιλ. ιά. 11. «Τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόποις, οὐχὶ χωρατὰς, ἀλλ' ἀληθείαις. Πλούταρχ. εἰς Λυκ. «Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων· καὶ ἐν Συμπος. α'. «Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι· παντάπασιν ἀφιστέον.

Σκωμμάτιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ Σκῶμμα, Ἀριστοφ.

*Σκωπαῖος, ὁ παρὰ Συβαρίταις, τὸ μικρὸν ἀνθρωπάριον, ὁ Νῖτος ἄλλως δὲ καὶ σιλπιώνες, ἢ στίλβων. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 518.

Σκώπευμα, (σκώπτω, 3). Τὸ κυττάζειν μακρὰ, Lobeck Φρυν. σ. 613.

Σκώπτης, ου, ὁ. Ὁ μιμητὴς, κακόζηλος, ὁ ἀσυλλογίστως μιμούμενός τι, ὅστις μιμούμενος τοὺς ἄλλους περιγελᾷ, ὅστις σκώπτει, ἤτοι λέγει σκώμματα συνήθ. χλευαστὴς, χωρατζὴς, περιγελαστὴς, λοίδορος· ὅθεν

Σκωπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. - κῶς. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκώμματα, καθαπτικὸς, χωρατατζὴς, περιγελαστικός.

Σκωπτόλης, ου, ὁ. Χαρίμματος καὶ ἀστεῖος ἀνθρωπος, ὅστις κάμνει χωρατάδες, ἢ περιπαίζων μιμεῖται ἄλλους, καὶ διὰ τούτων προξενεῖ γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· ἀστεῖος, μακαλίτης, χωρατατζὴς, ματταρὸς, Ἀριστ. Σφ. 788. Πρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 613. (ἐκ τοῦ σκώπτω, ὡς τὸ μαιτύλης ἐκ τοῦ μαίομαι σχηματισθέν).

*Σκώπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ σκώπτης.

Σκώπτω, μετὰ τοῦ μέσου μέλλ. σκώψομαι, Elmsl. Ἀρ. Ἀχ 278, 844. ὁ δὲ Ἀόρ. ἀ. ἔσκωψα· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀρ. Νεφ. 296. διορθωτέον ὁ Rolsig. γράφως τὸν ἐνεργ. μέλλ. σκώψω, πρβλ. Comm. crit. de Soph. O R. 3ηβ. Μιμοῦμαί τινα μετὰ τινος γελοιώδους τρόπου· κατὰ μίμησιν ποιῶ τι ὡς ὁ πίθηκος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀστείζομαι, χαριεντίζομαι, χωρατεύω, γιλοιάζω, παίζω, Ξενοφ. Συμπος. δ'. ὁ. «Οὐ σκώπτοντες δὲ, ἀλλ' ἀληθῶς τοὺς στόμασί φιλοῦντες, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Δὲν ἐχωράτευαν, δὲν ἔπαιζαν, ἀλλ' ἀληθινὰ ἐφιλοῦσανεῦτω καὶ ἐν Συμπ. σ'. 19. «Ἀναμιξὲ ἐσκωφάντε καὶ ἐσπούδασαν· 2) μιμούμενος χλευάζω, λοιδορῶ, διασύρω, περιπαίζω, περιγελῶ, ἐμπαίζω· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, χωρατεύω, κάμνω χωρατάδες, ἵνα προξενήσω γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· γέλωτος χάριν λοιδορῶ, μόμφομαι, παιράζω τινὰ μὲ ἀστεῖα, ἀλλ' ἐγγιτικὰ λόγια, Ξενοφ. Κυρουπ.

Σκώρ, καὶ σκῶρ, τό, γενικ. σκατὸς, Ἀφέδευμα, κόπρος, σκύβαλον, ἀποπάτημα, σκατὸν, Ἀριστοφ. Ἐκκρ. 146. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκορ. Σκωράκιον, καρράδιον, κουρράδιον· Νεώτ. τύπος ἔστι τὸ σκάτος, ὅπερ ὄρα Lobeck Φρυν. σ. 293. (ὁ Lobeck παράγει ἐκ τοῦ, σκώρ, τὸ λατ. scurra. ὡς τὸ κύβαλον ἐκ τοῦ σκύβαλον· ὡσαύτως χρῆται ὁ Δίων Κάσσιος τῷ, κοπρίας ἀντὶ scurra)· ὅθεν

Σκωρᾳμία, ἴδος, ἡ. Τὸ γυναικεῖον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι, λάσανον (κόμιδα), κυρίως δὲ ἐν τῷ λατῖνῳ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χέζουσιν, Ἀριστοφ.

Σκωρία, ἡ (σκώρ). Κυρίως τὸ περίττωμα, ἤτοι τὸ σκύβαλον, πᾶν ἀκάθαρτον ἐκπίπτον ἐκ τινος πράγματος, ἀλομελάριον, ὑπόστασις (κατακτάλαγμα)· εἰδικῶτ. ἡ χαλκὸς ἐν σιδήρῳ ὑποστᾶσα, ἄφρες σιδήρου, ἢ ἄλλων μετάλλων ἀκαθαρσία, ἥτις ἐκπίπτει ἀπ' αὐτῶν, ὅταν χωνεύωνται καὶ σουλεύωνται ὑπὸ τοῦ χαλκέως· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. ὅθεν

Σκωριασιδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκωρίᾳ ὅμοιος, ὁ εἴδος σκωρίας ἔχων,

Σκωψ, ωπὸς, ὁ, ὁνομ. πληθ. σκῶπες. Εἶδος γλαυκὸς, ἤτοι ὠρίων ἰυγετόμων, μικρότερον γλαυκὸς μιλυβδοφανὲς καὶ ἐστιγμένον ὑπολεύκοις στίγμασιν Κουκούβα ἢ Κουκουβάϊα κοινῶς, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, (Ὀδυσ. Σ. 66.) περὶ οὗ ὄρα τὸν Εὐστάθιον αὐτόθι διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Τὸ πτηνὸν τοῦτο κάμνει κάθε λογῆς μιμητικὰ σχήματα, καθὼς καὶ ὁ πίθηκος, ὅταν βλέπῃ τινὰ ποιοῦντα αὐτὰ, φιλόρως καὶ ποικίλως σχηματιζόμενον κατὰ τὰς κινήσεις. καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Σκώπτειν περιπαίζειν τινὰ διὰ τῶν μιμητικῶν σχημάτων, καθὼς ὁ σκώψ. Ἐκ τῆς τῶν σχημάτων ὁμοιότητος καὶ τῆς διαφόρου κινήσεως τοῦ σώματος τοῦ σκώπος, ἐφεῦρον Γάλλοι τὸ «faire la chovette. εἰς τὸ παίξιμον τῶν χαρτίων, παίζειν μόνον ἑαυτὸν ἀνὰ δύο ἢ πολλούς· (ἐτυμολ. ἤτοι ἀπὸ τοῦ σκώπτω, διὰ τὸ γελοῖον σχῆμα, ἢ ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὡς τὸ κλωψ ἐκ τοῦ κλέπτω, διὰ τὰ μεγάλα ὀμμάτια τῶν πτηνῶν τούτων)· 2) χορεύοντες χορὸς, ἤτοι εἶδος ἡδονικῆς ὀρχήσεως, λαβὼν τοὔνομα ἐκ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, καθ' ἣν ἐμιμοῦντο τὰ σχήματα καὶ τὰς ποικίλους κινήσεις τούτου τοῦ ὀρνέου· 3) τὸ σχῆμα ἐκείνου, ὅσοι θέλοντες νὰ κυττάζωσι μακρὰ, κρατοῦσιν ἐμπροσθεν τοῦ ματώπου τὴν χεῖρα κυρτωμένην, Ἀθήναιος Βιβλ. ιδ'. σελ. 629. «Σχήματα δέ ἐστιν ὀρχήσεως— σκώψ, σκώπευμα· ἦν δὲ ὁ Σκώψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων· ὅθεν καὶ σκέπτομαι.

Σκωψις, ἡ (σκώπτω). Λοιδορία, ἀστειότης, χωρατὰς, Ἀθήν. ί. 4.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Μ.

*Σμαραγδαῖος, εἰκ. εῖον (σμάραγδος). Ἀπὸ σμαράγδου, ὁμοιος εἰς σμάραγδον.

Σμαραγδίζω. Ὡς σμάραγδος φαίνομαι, ἔχω τὴν ὄψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου.

Σμαράγδινος, ίνη, ινον· Ἐκ σμάραγδου κατεσκευασμένος, ἀπὸ σμαράγδων ὤν. 2) τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου ἔχων, πράσινος.

Σμαραγδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σμάραγδος. Μικρὸς σμάραγδος.

Σμαραγδίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. σμαραγδῖτις, ίδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σμαράγδου ὤν.

Σμάραγδος, ου, ὁ· παρὰ δὲ Θεοφρ. καὶ θηλ. ἡ. Εἶδος λίθου ἐκ τῶν πολυτίμων, σμαράγδι καὶ σμαράγδιον ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, οὗ τινος τὸ χρῶμα ἐστὶ πράσινον, λαμπρὸν, καὶ διαφανές, οὐχὶ ὅμως τὸ σημερινὸν σμαράγδιον, ἀλλ' ὅμοιον αὐτῷ πολλὰ πράσινον, διαφανὲς, Aquamarin ἢ Βέρυλ (Βήρυλλος)· σμάραγδος λίθος, Ἡροδ. καθόλου, συμπεριλαμβανομένου ὑπὸ τοῦτο τῷ ὀνόματι ὅλοι οἱ πράσινοι κρύσταλλοι, πράσινοι ἴασπιδες, μαλαχῖται καὶ πράσινοι χυτοὶ ὕελοι, καθὼς π. χ. οἱ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ σμαράγδιναι στῆλαι· (παρ' Ἡροδ. 2, 44) ἦταν, κατὰ Λόχερον, κοῖλοι ὑάλινοι κίονες, ἐν οἷς ἐτίθετο λαμπὰς κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἔλαμπον. Ὁ παρὰ Θεοφράστῳ «Ψευδὴς σμάραγδος, «ἤτοι μελανὸς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαλαχίτου, Chalcosmaragdus, χαλκοσμάραγδος ὑπὸ τοῦ Πλινίου καλούμενος, καὶ ὁ Ἡλιόδωρος (Αἰθιοπ. β'. σελ. 113.) περιγράφει αὐτὸν οὕτωσί. «Οἷα λήϊον ἠρινὸν χλοάζουσα, ἐλαιώδους τινὸς λειότητος ὑπαυγαζούσης «Σπανιωτ. τύπος ἔστι μάραγδος· (ἴσως ἐκ τοῦ μαίρω, μαρμαίρω)

*Σμαραγδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σμαράγδῳ ὅμοιος, Σχολ. Νικ.

Σμαραγέω, Μ. ήσω. Ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἠχολογῶ, βροντῶ, ἐπὶ πάντος βαθέος καὶ σφοδροῦ ἤχου, ἐπ. ἠχολογούντης θαλάσσης, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 210. «Σμαραγεῖ πόντος «ω ἐπὶ λειμῶνος, ἀντηχοῦντος ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν γεράνων ὡς ἐν στίχ. 463. «Σμαραγεῖ δὲ τε λειμών, «ἀντηχεῖ· καὶ ἐν Φ, 190. ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διός. «Ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν Τιτάνων, Ἡτ. Θεογ. 679. ὡσαύτως καὶ, σμαραγίζω, 693. καὶ ἐπὶ ἀνέμων, κτ. Διονυσ. Περιηγ. 807. Φαίνεται ὅτι μετὰ τοῦ «Σφαραγέω ἔστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται, ὅτι τοῦτο ἔχει διάφορόν τινα σημασίαν. Ἀλλὰ τὸ «Βριτσφαράγομαι καὶ «Βαρυσφάραγος ἔχουσιν ὁλοτελῶς τὴν αὐτὴν ἰδίαν σημασίαν μετὰ τοῦ «Ἐρυσμάραγος καὶ «Βαρυσμάραγος, καὶ ὁ Ἡτύχιος ἔχει ὅτι «Σφαραγεῖ, βροντᾷ, ταράττει, ψοφεῖ· ἐν ᾧ τὸ «Σμαραγέω, παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις δὲν φέρεται εἰς ἐνεργητικὴν σημασίαν· (λέξις ὀνοματοπεποιημένη ὡς τὸ, σμαραγέω, συγγεν. τῷ, ῥήσσω, ἀράσσω, μαράσσω)· ὅθεν

Σμαραγή, ἡ. Ἦχος, ψόφος, κτύπος, βρυγμὸς Ὀππιαν. Ἁλιευτ. α. 243.

Σμαραγίζω, ἴστω = σμαραγέω, Ἡτ. Θεογν. 693. ἐπὶ τῆς ἠχολογούσης γῆς.

Σμαραγμός, ἡ. Κάμωσις κρότου, ὅταν κτυπῶ τις μάστιξ, καὶ, μάραγμα· ἴδε τοῦτο.

*Σμάραγος, ὁ (σμαραγέω). Ὁ κάμνων κρότον καὶ βρόντου ὁαίμων, Ἐπ. Ὀμ. 14, 9.

Σμαράσσω, ταυτόν τῷ, Μαράσσω· ἀμφ.

Σμαρίς, ίδος, ἡ. Ἰχθύδιον μικρὸν θαλάττιον, Σμαρίδα, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ν'. 30. Διοσκορ. β'. 30. Ἀθήν. 328. Smaris. εὑρηται καὶ παροξυτόνως σμάρις· (ᾱ, Ὀππ. Ἁλ. 1, 109. Φαυλίας 7. 4. Ovid. Hal. 120.)

Σμάω, καὶ Ἰων. σμέω, Μλ. ήσω, Δωρ. σμάσω (ᾱ), Ἀόρ. παθητ. ἐσμήχθην, ἐκ τοῦ σμήχω, κατὰ συγκ. ἐπιτατ. σμῶ, σμῇς, σμῷ, ἀπορ. σμῆν, πρὶν τοῦ Λουκ. οὐδέποτε σμῇς, σμῇν κ. τ. λ. Lobeck Φρύν. σ. 61. 1) τρίβω, ἀλείφω τι, ἐπιχρίω, δηλ. τρίβω ἁπαλόν τι εἰς ἓν σκληρὸν διὰ νὰ ποτισθῇ τοῦτο ἀπ' ἐκεῖνο ὀλίγον ἢ πολύ, ἰδ. χ. «σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν, ἀλείφω τὸ κεφάλι μου, Ἡρῶτ. 9, 110. Valck. εἰς 7, 209. «Σὺν νίτρῳ σμώμενος (ὁ λίβανος) ἰχῶρας ἵησιν, τριβόμενος, ἀλειφόμενος μὲ τὸ νίτρον κ. τ. λ. Διοσκ. 1, 81. 2) τρίβων καὶ ἀλείφων καθαρίζω, σφογγίζω, ἀποπλύνω, παστρεύω, καθαίρω, ῥύπτω, π. χ. «Σμηχόμενος τὰς κεφαλὰς, ἐφ' οὗ ἀσφόγγι-

Σκυτεύς, έως, ὁ. (σκῦτος) Σανδαλιοῤῥάπτης, σαγγάριος, (τζαγγάριος, παπουτσῆς), καλιγάριος, ὑποδηματάς, (σαράτσης). ὁ τὰ σκύτη ἐργαζόμενος Ξενοφ. Ἑλλ, γ'. δ'. 17. Ἀρ. Ὀρν, 494. ὄθεν

Σκυτεύω, Σκυτεύς εἰμί, ῥάπτω σανδάλια, εἶμαι παπουτσῆς, σαγγάρης, μετέρχομαι τὴν τέχνην τοῦ σκυτέως, μπαλόνω ὡς παπουτζῆς, Ξενοφ Ἀπομν. δ'. β. 22

*Σκύτη, Δωρ. σκύτᾱ, ἡ. Ἡ κεφαλή, Ἀρχιλοχ. 99.

Σκυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκυτέα, ἢ εἰς τὸ σκυτεύειν. Εἰς τὰς Σωκρατ. Ἐπιστολ. κεῖται οὐσ. ἀντὶ τοῦ, Σκυτεύς, παπουτζῆς.

Σκύτινος, (νη, νον (σκῦτος). Δερμάτινος, ἐκ σκύτους, ἤτοι ἐκ δέρματος ὢν ἢ κατεσκευασμένος, Ξενοφ. Ἀναβ. ε. δ' 6. «Κράνη σκύτινα». Ἔτευξε, σκευήν, Ἡροδ. 4, 189· 7, 71. πλοῖον, Ἡροδ. 1, 194. Ἡ σκυτίνη, ζωσμὸς ἀπὸ λωρί, ὡς ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὸ «Σκυτίνεον διὰ τοῦ», «πτερύγισματα ἀπὸ λώρων, ζωσμὸς ἀπὸ λωρία. «Σκυτίνων κεκαθεμένων», δερματίνος φαλλὸς τῶν κωμ. ὑποκριτῶν, Ἀρ. Νεφ. 538 «Σκυτίνη ἐπικουρία», = ὀλίσθος, Ἀρ. Λυσίστρ. 110. (ῡ).

Σκυτίς, ίδος, ἡ. ὑποκοριστ. τοῦ, Σκῦτος.

Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ (σκῦτος, βραχίων). Ὁ δερματίνους βραχίονας ἔχων, Ἀθην. ιβ'. (ι Ἰων. ι Ἀττ.)

Σκυτοδεψέω, ῶ. Μαλάττω, ἐργάζω τὰ δέρματα, ἐκ τοῦ

Σκυτοδέψης, ου, ὁ (δέφω, δεψέω). Ὁ μαλάττων, ἐργάζων τὰ δέρματα, δερματομαλακτὴς, (ταμπάκης, Τουρκ.), βυρσοδέψης. πρ. σκυλοδέψης. ὄθεν

Σκυτοδεψικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ σκυτοδεψεῖν, ἢ εἰς τὸν σκυτοδέψην ἀνήκων, «Σκυτοδεψικὴ τέχνη», ἡ τέχνη τοῦ μαλάττειν, ἐργάζειν τὰ δέρματα. (ἡ τέχνη τοῦ Ταμπάκη).

Σκυτοδέψος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτοδέψης, Πλάτ. Γοργ. 73.

Σκυτορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ ῥάπτων τὰ σκύτη ἤτοι τὰ δέρματα, οἷον σαγγάρης, παπουτζῆς, λωροτόμος, δερματορράφος (σαράτζης), κ.τ.τ.

Σκῦτος, εος, τό. ταὐτὸν τῷ, Κῦτος, Cutis. Πᾶν δέρμα, ἐξαιρ. τὸ ἐκδαρμένον ἢ κατεσκευασμένον δέρμα ἑνὸς ζώου, βύρσα, δορά, (τομάριον, πετζίον) δερμάτινον, (Ξενοφ. Ἀνα. ιβ'. 20.) καὶ πᾶν ὅ,τι κατεσκευασμένον ἐστὶν ἐκ δέρματος. ὄθεν, «Σκύτη βλέπειν», φοβοῦμαι τὴν μάστιγα, κυτάζω αὐτὴν μὲ φόβον, Ἀρ. Σφ 643. ἔτι δὲ ὁ ἐκ δέρματος φαλλὸς τῶν Κωμ. ὑποκριτῶν κ.τ.τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, «Σκύτη, ἡ κεφαλή» καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. «Σκῦτος δὲ λέγεται, πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα, ὡς Πατρώνιος φησί· τινὲς δὲ φασι σκῦτος λέγεσθαι τὸν ὠοτειῶν μυελόν· οἱ δὲ τῶν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπων· εἰ δὲ τὸ ἰνίον, ὅπερ ἐπισκίων καλοῦμεν· ἄλλοι δὲ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, παρ' ὃ καὶ σκύτος εἴρηται ἡ κεφαλή. (σκύτινον, μετὰ βραχέος ὑψιλόν, ἔστι πολλὰ ἀμφ. ἴδε Δράκ. σ. 83, 9. Β'. Ἀρ. Πλουτ. 514 Σφ. 643. Εἰρ. 607. Ἰακ. Α. Π. σ. 131. ὄθεν καὶ ἐν χρήσει, οἷα τὰ παρὰ Θεοκρ. 25, 142. καὶ Δυσ. 1316., γραπτὸν πάντως σκῦλος ἢ καὶ νύτος.) ὄθεν

Σκυτοτομέω, ῶ. (σκυτοτόμος). Τέμνω, κόπτω τὰ σκύτη, ἐξαιρ. ἵνα ποιήσω ἐξ αὐτῶν σανδάλια, σκυτοτόμος εἰμί. ὄθεν

Σκυτοτομία, ἡ. Τέχνη τοῦ σκυτοτόμου, τὸ κίφιμον τοῦ πετζίου, καὶ ἐξαιρ. τὸ χώρισμα τῶν ὑποδημάτων, σανδαλίων, ὅ ἐστιν ἡ δεὶ τῆς τομῆς τοῦ δέρματος. ἑτοιμασία αὐτῶν, τὸ ἐργόχειρον τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σκυτοτομίαν, ἢ εἰς τὸν σκυτοτόμον.

Σκυτοτόμιον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σκυτεῖον, Ἀθην. σελ. 581.

Σκυτοτόμος ὁ (τέμνω). Ὁ τὰ σκύτη τέμνων καὶ προετοιμάζων, μᾶλλον διὰ τὰ σανδάλια· ταὐτὸν τῷ, σκυτεύς, διότι τέμνει, κόπτει, χωρίζει καὶ οὗτος πρότερον τὸ δέρμα καὶ ἔπειτα ῥάπτει αὐτὸ καὶ ποιεῖ τὰ σανδάλια, καὶ ὑποδήματα, ὄθεν καὶ ὁ λωροτόμος, ὁ ἡνιοποιός, ὁ ὑποδηματοποιός, Ἰλ. Η, 221.

Σκυτοτραγέω, ῶ (τρώγω, τραγεῖν), Τὰ δέρματα κατατρώγω, βοσκαΐζω, Λουκιαν.

Σκυτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰ δέρματα τρώγων· (α)

Σκυτόω, ῶ (σκῦτος). Μετὰ δέρματος περικαλύπτω (καπλατίζω μὲ πετζίον), ἢ προμηθεύω μὲ τὸ ἀναγκαῖον πετζί.

Σκυτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύτους ἤτοι δέρματος εἶδος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 37.

*Σκύφειος, εία, ειον (σκύφος). Ἀνήκων εἰς σκύφος, ποτήριον κτ. καὶ σκυφοειδής· «Δέπας σκύφειον», Στησίχορος παρ' Ἀθηναίῳ ια'. σελ. 499. τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποτήριον καλεῖ (ῡ, ὡς τόσον ἐχρήσατο αὐτῷ καὶ ὡς μακρῷ, ὅτε ὅμως συνηθως σκυφοειδὲς γράφ. ἴδε σκύφος).

Σκυφίον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, σκύφος· 2) παρ' Γαλησίοις, τὸ κρανίον, ἐλεγε τοῦ σχήματός του.

Σκύφιος, ία, ιον = σκύφειος· (ῡ)

Σκυφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύφου εἶδος ἔχων.

Σκύφος, ου, ὁ· καὶ σκύφος, εος, τό. Ποτήριον, ἔκπωμα, ποκάλι, καὶ ἐξαιρ. τῶν χωριστῶν καὶ τῶν πτυχτήρων, ποτήριον, ἔκπωμα. Ὁ ὅσπ Ξ, 112. «Καὶ οἱ πλητόμειος ἔδωκε σκύφου, ᾧ περ ἔπινον, οἴου ἐπίπλεον». ἔνθα· ὁ Οὐόλφ. μετ' Ἀριστάρχου ἀ ἀγνώστως σκύφον, ἀρτ., ὁ δὲ Ἀριστοφ Βυζ. σκύφος οὐθετ., τοῦτο δὲ τὸ οὐδ' ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐ πταίσει ἐν χρήσει, Ἀθ. σ. 498 (συγγεν. τῷ κύω, κύφος, 2. κύτος, κύπελλον, κύπη κ. τ. λ. ἴσως δὲ καὶ τῷ, σκάπτω, σκάφος, σκίφη)· [κοινῶς τὸ ὑψιλὸν ἔστι βραχύ, ἀλλ' ὁ Ἡσ. λεξ. 42, 2, 6. Ἀναξιμένδροι καὶ Παυσανίας παρ' Ἀθην. σ. 498. ἐχρήσατο τῇ ά. συλλαβῇ καὶ ὡς μακρᾷ, καὶ τότε ὁ Ἀθην. γράφει σοῦφος· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ λέξις ἐπροφέρετο οὕτως, ἐξαιρ. ὑπὸ Ἰώνων καὶ Αἰτωλῶν, ἔμενεν ὅμως ἡ γραφὴ ἀμετάβλητος ἡ ἀρχαία, Scal. Κύσεβ. χρον. σ. 119. Wolf. praef. Ἰλ. σ. οά. Schaef. Θεογν. 1057. πρβλ. Ζεφυρίη, ὄφις, φιλόσοφος, βρίχος, ἰαχέω).

Σκύφωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, σκύφος, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. ια'. σελ. 499.

Σκωληκησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σκωληκίασις, πολλ' ἀμφ.

*Σκωληκίασις, εως, ἡ Σκωληκίασμα· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν αὐτὰ κατατρώγωνται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, ἢ διὰ τῆς σήψεως ἀποκτῶσι σκώληκας καὶ διαφθείρωνται· τινὲς ἀνέγνωσαν παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ, Ἱστορ. ζ' 6. ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημ. «Κάλυτεις», «Ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι διὰ τὴν ἀναπνοήν, καὶ τὴν σκωληκίσιν», ἔνθα ὁ Στέφανος «Σωληκωσιν ἀναγινώσκεσθαι παρκιεῖ· ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω, ῶ (σκώληξ). Σωλήνας γεννῶ, ὄθεν σκώληκας ἔχω ἢ ἀποκτῶ εἰς τὸ σῶμά μου, ὑφ' ὧν διαφθείρομαι, σκωληκιάζω, γεμίζω ἀπὸ σκώληκα, ἢ σήπομαι ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Ἀχμήτῃ Ὀνειροκρ. «Ἐσκωληκίασεν».

Σκωληκίζω, (σκώληξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκωλήκων ποιῶ, κινοῦμαι ὡς οἱ σκώληκες, ἐξαιρ. ἀργά· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀργοκινήτου, βραδέος σφυγμοῦ, ὡς «Σκωληκίζων σφυγμός», ὁ ἀργῶς κινούμενος σφυγμός· ἢ κατὰ Γαλην. περὶ Σφυγμ. ἡ. «Ὅταν εἰσιοῦσι ἔρποντος τὴν ὀρτηρίαν σκώληκος ἔμφασις γίνεται κυματωδῶς ἐγειρομένου, καὶ μὴ καθ' ἓν χρόνον ὅλης διαστελλομένης τῆς ἀρτηρίας· εἰ μὲν οὖν σὺν μικρότητι διαστολῆς τοῦτο γίγνοιτο, σκωληκίζων καλεῖται· εἰ δὲ σὺν μεγέθει, κυματώδης ἁπλῶς· δῆλον δέ, ὅτι καὶ ἀμυδρὸς καὶ πυκνός ἐστιν, σκωληκίζων».

Σκωλήκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, σκώληξ, Ἀθην. ζ'. ὄθεν

Σκωληκίτης, ου, ὁ Ἐπλ. σκωληκῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος σκώληκι, ἢ ὁ ἐκ σκώληκος ὤν, Διοσκορ. α. 79.

Σκωληκόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ σκωλήκων βεβρωμένος ἢ βρωθείς, καταφαγωμένος ἀπὸ σκωλήκας. «Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἀπέψυξεν», κατέφαγον αὐτὸν οἱ σκώληκες, τὸν ἔφαγαν τὰ σκωλήκια· τοιουτοτρόπως ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης, Πράξ. Ἀποστ. ιβ.

Σκωληκοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ σκώληκος, ὅμοιος σκώληκι, ὁ σκώληκος εἶδος ἔχων.

Σκωληκοποιέω, ῶ (ποιέω). Σκώληκας ποιῶ, προξενῶ, παράγω· ὄθεν

Σκωληκοτοκέω, ῶ (σκωληκοτόκος). Σκώληκας τίκτω, γεννῶ.

Σκωληκοτοκία, ἡ· Ἡ τῶν σκωλήκων γέννησις.

Σκωληκοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ σκώληκας τίκτων, γεννῶν.

Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σκώληκας τρώγων.

Σκωληκόω, ῶ (σκώληξ). Εἰς τοὺς σκώληκας ἐντίθημι· εἰς σκώληκας μεταμορφόω, ποιῶ, Παθητ. «Σκωληκοῦμαι» σκωληκίζομαι, σκώληκας ἀποκτῶ· ἔχω σκώληκας, ἢ ὑπὸ σκωλήκων κατατρώγομαι, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 15. «Σκωληκοῦνται τὰ δένδρα», σκωληκίζουσι.

Σκωληκωδώδης, συναίρ. ἀντὶ, σκωληκοειδής.

Σκωληκωσις, ἡ (σκωληκόω), = σκωληκίασις, ἀμφ.

Σκώληξ, ηκος, ὁ. Ζωάριον μικρὸν ἑρπετόν, ὅπερ μήτε ὀρθρα ἔχει, μήτε ὀστᾶ· σκωληκος, Ἰλ. Ν, 654. ω — ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς, ἢ ἔκειτο ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς ὡς ὁ σκώληξ· 2) Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, κολόκυμα, τὸ πρὸς τῇ γῇ κυλιόμενον κῦμα, ἢ τὸ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προσκράσσον κῦμα, διὰ τὴν σκωληκοειδῶς βραδεῖαν καὶ ἡσυχον κίνησιν τῶν κινουμένων καὶ κυλιομένων ὀπισθεν κυμάτων· ἴδε κο ὄνυμα 3) ταὐτὸν τῷ Αἰτλος, τὸ ἀπὸ τῆς ἅλω δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λιμνητὸν σπέρμα, ἤτοι ὁ σωρὸς τοῦ ἁλωνισμένου σταριοῦ· 4) τὸ νηθόμενον ἀπὸ τῆς ἠλακάτης, ἤτοι τὸ γνεθόμενον ἀπὸ τῆς ῥόκας νῆμα, Πολυπ. ζ'. 29. καὶ Ἡσύχ. 5) εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακοῦντος σκωληκοειδοῦς, Ἀλεξιφρ. λεῖψ. ι, ὅπου τὰ Χειρόγραφα «Σκωληκίζα ἔχουσι.

Σκωλοβάτης, ου, ὁ. Ὄνομα θηρίου μικροῦ, πλησίου Ἐριτύβῃ, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον, Ἡσύχ. ἀμφ.

Σκωλοβατίζω, = Ἀτιολιάζω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἐτυμολ. μέγ, ἐν Λίξ. Ἀσκωλιάζω.

Σκώλον, τό, = σκῶλος· 2) αὐτὸ σκάνδαλον, ἐμπόδιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκώλος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκόλοψ, μεθ' οὗ καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ, σκέλος. Ἀπεξυσμένος πασσάλου, σουβλίου, πελούκιον, Ἰλ. Ν, 564. ν — ὥ τε σκῶλος πυρίκαυτος· ἔτι δὲ ἀκάνθιον, ἀγκάθι κεντρίον, ἄκυμη, μύτη κασόλουν· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἐτυμολόγ. εἶδος ἀκάνθης, ἢ πυρωθεῖσα αὐτονώτερον γίνεται· ὁ δὲ Ἀπίων, Ῥάβδος πεπυρακτωμένη· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 61. «Ἀγρία σκῶλα βάτου», ἀκάνθια·

σαν τὰς κεφαλάς των. Ἡροδ. 4, 73. Valck. εἰς 3, 148. Κατὰ Φρύνιχον τό, σμάω, Ἀττικώτερόν ἐστιν ἡ τό, σμήχω, Lobeck σ. 253. (τὸ πρωτότυπον ἔστι ΜΑΩ, β. μάσσω, ἄρα ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία, ψηλαφῶ, ἅπτομαι, ἐγγίζω, συγγεν. τῷ, σμήχω, σμύχω, σμίχω, ἔτι δὲ τῷ, ψάω, ψαύω, ψήχω, ψώχω, σοίχω).

Σμερδαλέος, ἑα, Ἰων. ἠη, εον. Φοβερός, τρομερός, φρικτός, καὶ ἐξαιρ. φρικτὸς τὴν ὄψιν, τῷ ὄψει καταπληκτικός, Ἰλ. Β, 309. «Δράκων σμερδαλέος» Ν, 198. καὶ Ἰλ. Μ, 464. «Χαλκὸς σμερδαλέος», χαλκὸς ὁ ἐκπλήττων ἐν τῷ βλέπεσθαι, ὅστις θαμπόνει φρικτὰ τὰ ὄμματα. Τ, 65. «Οἰκία σμερδαλέα. ἐπὶ τοῦ Ἅδου, καταπληκτική, τρομακτική Ὀππιαν. Ἀλ. ὁ. 30. «Σκέλεσι σμερδνοῖσι, φοβερᾷ· Ἰλ. Ε, 742. «Γοργείη κεφαλὴ σμερδνὴ», καταπληκτικὴ τῇ ὁράσει, τρομερά· ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας ἐπὶ παντὸς εἴδους ὅπλων, ἀορτήρ, αἰγίς, σάκος, Ὀδ Λ, 609. Ἰλ. Τ, 260. Φ, 401. καὶ φοβερὸς διὰ τὴν ἀκοήν, φρικτὰ ἠχολογῶν, κάμιον κρότου, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ὡς Ἐπίρρ. ἐς χρήσει οὐδέτ. σμερδαλέον ἢ σμερδαλέα μετὰ τῶν ῥημάτων ἰάχω, βοάω, κτυπέω, κοναβῶ, κοναβίζω, κ. τ. τ., ὡς «Σμερδαλέα ἰάχων», Ε, 302. καταπληκτικῶς ἐκβοῶν, κράζων. «Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων», φοβερῶς βροντῶν, καὶ Ἰλ. Ο, 848. Φ, 593. Β, 466. κ. τ. λ. (Ἐκ τοῦ Σμερδνός κατὰ παραγωγήν).

Σμερδνός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, σμερδαλέος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., πλὴν πολλῷ σπανιώτερον.

Σμέω· Ἰων. αὐτὶ σμάω.

Σμῆγμα, τό (σμήχω) καὶ Ἀττ. σμῆμα, τό (σμάω). Τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἀποπλύνειν, καθαίρειν· ἢ πᾶν τὸ μεταχειριζόμενον, εὔχρηστον εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποκαθαίρειν, ἀποπλύνειν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σαπώνιον ἢ σαπούνιον, τὸ πρὸς καθαρτὸν καὶ πλύσιμον ἐπιτήδειον, κ. τ. τ. Ἀθήναιος 5'. σελ. 409. Ἐχρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτάς, καὶ σμήγματι ἀπρύβους χόριν, ὡς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Ἠρῴνῳ. «Ἐν ὅσῳ δ' ἀκροῶμαί σου, κέλευσόν τινα φέρειν ἀποσίφασκι· δότω τις ὕδωρ· ὕδωρ καὶ σμῆγμα», ἔνθα τὰ Χειρόγραφα «Σμῆμα» ἔχουσι. Παρ' Ἰατροῖς δὲ καὶ ἡ ἀλειφή· ὅθεν

Σμηγματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σμήγματα, ἀλειφάς, ἢ σαπούνια πωλῶν.

Σμηγματώδης, ους, ὁ, ἡ (σμῆγμα, εἶδος). Ἀνήκων, ἢ χρήσιμος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἢ καθαίρειν καὶ ἀποπλύνειν, Ἱπποκράτ.

Σμήκτης, ου, ὁ (σμήχω). Ὅστις ἀλείφει, χρίει, ἢ τρίβει, ἀποπλύνει, ἀποκαθαίρει, ἀποσπογγίζει, ὅθεν

Σμηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σμήχειν, εἴτουν ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποτρίβειν, ἢ ἀποπλύνειν, ἀποκαθαίρειν, παστρεύειν ῥυπτικός, καθαρτικός, πλυντικός.

Σμηκτίς, καὶ, σμηκτρίς, ίδος, ἡ (σμήχω). Γῆ, εἶδος γῆς ἐπιτηδείας εἰς τὸ καθαίρειν καὶ παστρεύειν τὰ ὑφάσματα, ἢ ἐνδύματα, (πηλίς), κιμωλία γῆ, Ἱπποκράτ. Lob. σελ. 253.

*Σμηκτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σμάω, σμήχω. Ἀλειμμένος, χρισμένος.

*Σμηκτρίς, ίδος, ἡ, = σμηκτίς.

Σμήλη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα, ἄμφ. παρὰ τὸ, σμήλω, = σμάω, σμήχω, μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει· «Σμῆλαι, ῥύψαι καὶ ἐντεῦθεν τινὲς παράγουσι τὸ, εὔσμηλον, καὶ Δωρικ. εὔσμαλον, εὔχαρι, Ἡσυχ.

Σμῆμα, τό (σμάω), ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα· κατὰ Φρυν. ἔστιν ὁ Ἀττ. τύπος Lobeck σελ. 253. ἀφ' οὗ

Σμημαστοφορεῖον, τό (φορέω). Θήκη, κυτίον, ἐν ᾧ φέρεται μεθ' ἑαυτοῦ σμήγματα, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυδ. 5'. 127.

*Σμηνηδόν, ἐπίῤῥ. (σμῆνος). Σωρηδόν, κατὰ τρόπον σμηνῶν, εἶκὸν σμήνους.

Σμηνίον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σμῆνος,

*Σμηνιών, ῶνος, ὁ, = σμηνών, Ἀπελλ. ἱστορ. 44. παραλόγως θεωρούμενον ὡς ἄμφ.

Σμηνοδόκος, ὁ, ἡ (σμῆνος, δέχομαι). Σμῆνος δεχόμενος, περιλαμβάνων, κυφέλη, κουβούλιον. Ἀνθολογία, ποιητ.

Σμηνοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Τὰ σμῆνη περιποιούμενος, μελισσουργός, ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ.

Σμῆνος, εος, τό. Τὸ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖον, ἤτοι τὸ σμηνιαδέκτον, τὰ σίμβλον, τὸ κουβούλιον· ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 33. καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 593. «Ὡς δ' ὁπόθ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυντήορας ἔργων», 2) συνηθ. τὸ ἄθροισμα, πλῆθος τῶν μελισσῶν, μεταφορικῶς δὲ, ἄθροισμα, πλῆθος, σωρός, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀμφύχων, π. χ. σμῆνος λογων, κακῶν, κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 407. καὶ Ἀρτεμ Νεφ. 197. «Ἀρετῶν, ὑδάτων σμῆνος» (ἐκ τοῦ ἑσμός). ὅθεν

Σμηνουργέω, ἤτω (σμηνουργός). Εἶμαι ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν. 2) μέσ. σμηνουργεῖσθαι, ἐπὶ μελισσῶν, ὅταν αὐταὶ ἐκβάλλωσι τὰ γεννήματα αὐτῶν (ἐκβάλλωσι πουλιὰ) ἢ σμήνη ποιῶσιν, ἐξεργάζωνται, ἐκβαίνωσι καὶ μεταβαίνωσιν εἴς τι μέρος καὶ αὐτοῦ ἐμφωλεύωσι, Στράβ. «Ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι, ποιεῦσι τὰ ἑαυτῶν σμήνη, ἤτοι συναζόμεναι ἐμφωλεύουσιν εἰς τὰς τρώγλας τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖ ἐργάζονται. ὅθεν

Σμηνουργία, ἡ. Ἡ περιποίησις καὶ ἐπιμέλεια τῶν μελισσῶν, Πολυδ. ζ'. 101.

Σμηνουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν, ταὐτὸν τῷ, σμηνοκόμος καὶ, μελισσουργός, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ε'. 13.

*Σμηνών, ῶνος, ὁ (σμῆνος). Ὁ οἶκος τῶν μελισσῶν, ὁ τόπος, ἔνθα ἵστανται τὰ καλάθια αὐτῶν.

Σμῆξις, ἡ (σμήχω). Τὸ τρίβειν, ἡ ῥῦψις, καθαρσις, πλύσις, πλύσιμον, πάστρευμα.

Σμηρέα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ ς'. 1. καὶ, σμηρία, ἡ, παρ' Ἡσυχ. εἶδος κισσοῦ, γράφ. καὶ, σμίρις.

Σμῆριγξ, ιγγος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μήριγξ, Λυκόφρ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Σμήριγγες, πλεκταί, σειραί, βόστρυχοι· καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς, καὶ τοῖς οὐχὶ ὀρθαῖς τρίχες».

Σμηρίζω, = σμυρίζω. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις. Λιαίνω, λεῖον ποιῶ.

Σμήρινθος, ἡ, = μήριθος.

Σμῆρις, ἡ. ἴδε σμύρις.

*Σμήρισμα, τό (σμηρίζω) = σμύρισμα, πρβ. σμύρις.

*Σμήχη, ἡ, = σεῦτλον.

Σμήχω, ἐπικ. καὶ μεταγν. ἕτερος τύπος τοῦ, σμάω (ὡς τὸ νέω, νήχω). Τρίβω, ἀποτρίβω, λιαίνω, ἀποσπογγίζω, πλύνω, καθαίρω. Ὀδυσ. Ζ, 226. «Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο», ἐκαθάιρεν, ἔτριβεν. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. α', λς'. 6. «Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν, καθαρὰς, πλυμμένας. Κατὰ παθ. διάθ. σφογγίζομαι, αἴτιαν. «Εὐώδη σμηχομένα κρόταφον», Ἀντικ. Σιδ. 25, 2. — 2) ὡς τό, σμυρίζω, ἀκονῶ, ἐκλεαίνω, γυαλίζω, πρβ. σμύρις.

*Σμιερίνης, ὁ (σμικρός). Φειδωλός, φιλάργυρος, Ἰουλιαν. Καίσ. 7. χαρακτὴρ, ὀνομασία ἑνὸς πολλὰ φιλαργύρου ἐν τῇ νεᾳ Ἑλλην. κωμῳδίᾳ, ὡς τὸ, harpagon ἐν τῇ Γαλλικῇ, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 97. Meineke Μένανδρ. σλ. 64. 565.

*Σμικρο–, ὅρ. ὅλας τὰς οὕτως ἀρχομένας λέξεις ἐν τῷ, μικρο–, καὶ πρβ. σμικρός.

Σμικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σμικρὸς κατὰ τὴν γνώμην, μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος, Νικητ. Χρον. δ'. 4.

Σμικροκήρυξ, κος, ὁ (κῆρυξ). Μικρὸς κῆρυξ, ἄμφ.

Σμικρολογέω, σμικρομερής, σμικροπρέπεια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἀττικὰ ἐκ τοῦ σμικρὸς ἴδε εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ, μικρός, ἀρχόμενα, οἷον, μικρολογέω, μικρομερής, κ. τ. λ.

Σμικρός, ά, όν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς, αὐτὶ τοῦ μικρός. Οὕτος ὅμως ὁ τύπος εὕρηται καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 757. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ Ὕμν. Ἀγρ. 115. καὶ Ἡσ. Ἔ. 363. εὐχρηστον παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. (τὰ Ἰῶτα ἔστιν ὡς καὶ ἐν τῷ, μικρός, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ ἑπομ. παυταχοῦ μακρόν.) ὅθεν

*Σμικρότης, ητος, ἡ, Ἀττ. αὐτὶ, μικρότης.

*Σμικρύνω, Ἀττ. αὐτὶ, μικρύνω.

*Σμίλα, ἡ, = σμίλη, Φαίδρ. 3.

Σμιλάκινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ σμίλακος ὤν, ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ἢ τοῦ ξύλου, Πολυδ. ε'. 32. παρὰ τὸ

Σμίλαξ, ακος, ἡ· καὶ, σμίλος, καὶ, μίλαξ, καὶ, μῖλος. Εἶδος δένδρου, Τακιτ. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6. 10. Πλούταρχ. Συμποσ. γ'. «Ἱστορεῖται γάρ, ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθάνοντας, ὅταν ὀργῇ μάλιστα πρὸς ἄνθησιν· καὶ Διοσκορ. δ'. 8. ἔνθα ὡς καὶ παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. «Θύμιον καλεῖται· ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξ. 611. καλεῖ τοῦτο. «Σμίλεν ἐλατίδαν, φύλλα ἔχουσα ὅμοια τῇ ἐλάτῃ. 2) «Σμίλαξ κηπαία», Διοσκορ. β'. 176., ἧς ὁ καρπὸς «Λόβιαν καλεῖται, μαγειρεύεται δὲ καὶ τρώγεται ὑφ' ὧν τοῖς λοβοῖς αὐτοῖς. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κισσῶν (κιττοφόρτουλον), καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ Θεοφράστου «Δίλιχος» καλεῖται, ὑπ' ἄλλων δὲ «Φασήολος», fasеolus vulgaris, Λιν. 3) δένδρον τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δρυῶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ οὕτω καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. «Οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὃ ἔστιν ὅμοιον τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἁπαλώτερα», Πλίν. ις'. 7. Quercus Ilex, Λιν. varietas β'. 4) «Σμίλαξ τραχεῖα», Διοσκορ. δ'. 144. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 18. Smilax aspera, Λιν. 5) «Σμίλαξ λεία», Διοσκορ. δ'. 145. «Ἱπποειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἔρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀείρει κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων καταφράσσεται φυτῶν, ὡς καταπίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ Ἡσύχ. Convolvulus sepium, Λιν.

Σμίλευμα, τό (σμιλεύω). Τὸ διὰ τῆς σμίλης κεκομμένον, τετορνευμένον, ἐγλυμμένον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπὸ σμίλης ἐκβαλλόμενον, ἐγλυμμα, πελέκημα, ξέσμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 856.

*Σμιλευτής, ἡ, όν. Ἐγλυμμένος, τορνευμένος διὰ τῆς σμίλης, καὶ μεταφ. π. χ. ῥήματα, Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Σμιλεύω. Διὰ τῆς σμίλης λεπτῶς ἢ τεχνικῶς κόπτω, πελεκῶ· ταὐτὸν τῷ, Γλύφω. ἐκ τοῦ

Σμίλη, ἡ. Μάχαιρα, κοπίδιον, περιτομεύς, κουδελομάχαιρον· ἐργαλεῖον τοῦ λιθοξόου, τοῦ λατόμου, τοῦ σκυτέως, καὶ τοῦ χειρούργου, ἐπιτήδειον ὀλαδὴ εἰς τὸ κόπτειν καὶ πελεκᾶν τὰς πέτρας, εἰ τὸ κόπτειν τὰ σκύτη, τὰ δέρματα, εἰς τὸ καθαίρειν τὰ ἕλκη, καὶ εἰς τὸ κόπτειν τὰ κεντύλια, ξύειν, καὶ τορνεύειν αὐτά, Ἀνθολογ. ς'. 6. «Καὶ σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδαν. Μεταφορ. καὶ τὸ γλαφυρὸν ὕφος τοῦ γράφειν τῶν παλαιῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 785. «Ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι, δέξασθε σμί-

λης ὀλκούσι. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σμιλάριον. (ε, Ἀρστφ. Θεσμ. 779. Ἀλκ. Μεσσ. 21, 3. Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Ἰουλ. Αἰγ. 10, 6. Ἐπ. Ἀδ. 413, 3. σμίλα, Φαινίας 3.)

Σμιλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμίλη.

Σμιλιώτος, ἡ, ὁν. Σμίλης εἶδος ἔχων.

Σμίλος, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 611.

Σμίνθα, ἡ Συνηθέστερον μέντοι τό, σμίνθος, Ἡσ.

Σμινθεύς, έως, ὁ· καὶ, σμίνθιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 39. κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον ἀπὸ πόλεως Τρωικῆς, Σμίνθη καλουμένης· κατὰ δὲ Ἀπίωνα, ποιητικῶς, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἱ σμίνθιοι (σμίνθοι, ἐκ τοῦ σμίνθος, ὁ μῦς· οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μῦας, σμίνθους καλοῦσι) καλοῦνται· καὶ ἐν Τένεδῳ, σμινθεία ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειρον τοὺς μῦας. Ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμερποῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπώνυμον κεκτῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, Ἀπολλῶν. ἐν Χειρογρ. Λεξ.

Σμίνθος, ὁ· σπανιώτ. σμίνθα, ἡ. Ποντικός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέντοι παρὰ Ποιηταῖς· (κατὰ Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Α, 39. Κρητικὴ λέξις.)

*Σμινύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμινύη.

Σμινύη, ἡ· καὶ, σμινύς, ἡ· καὶ, σμινύδιον, τό, ὑποκορ. παρὰ Ἡσυχ. ἐ. 173. καὶ Ἡσυχ. Δίκελλα, διπέλλιον, εἶδος ἀξίνης, Lob. Φρυν. σελ. 302. Ὁ Ἀλκίφρων ὅμως ἐν Ἐπιστολ. γ', 24, διακρίνει τὴν δίκελλαν ἀπὸ τῆς σμινύης. «Καὶ τῇ σκαπάνῃ προσαιέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ· καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, Δίσγος, Δισγάριον· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 602. καὶ Νεφ. 1488. καὶ ἑτεροῦσι ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 388. λέγει· «Σμινυαῖς στειλειῇσι, Ἐπιθέν. ὁ στειλαιὸς (τὸ στειλάριον) τῆς ἀξίνης. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐν Πολιτ. β'. (σελ. 426.) «Οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, ἔνδα ὁ Σχολ. λέγει· «Σμινύην, σκαφίον, τινὲς δέ, ἀξίνην, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικελλοειδῆ. (υυ–, Ἀρστφ. Νεφ. 1486. 1500. Ὄρν. 602. Βίρ. 546.) ἀφ' οὗ

*Σμινυός, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὴν σμινύην, Νικ. ἴδε ἀνωτέρω.

*Σμιρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμυρίς, καὶ σμηρίς.

*Σμογερός, ά, όν, = μογερός, Γραμματ.

Σμοιός, ἡ, όν, καὶ, μοιός, σμυός, Γραμματ. ταὐτὸ τῷ, σκυθρωπός. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Σμοιῶ σκυθρωπῶ· φοβερῷ ἢ στυγνῶ, σκυθρωπῶ· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει· «Μοιός, καὶ, σμυός, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ σημασίᾳ· (πιθανῶς ἐκ τοῦ, μύω, μυός, τροπῇ τοῦ υ εἰς ει.) Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι· «Σμοῖος, χαλεπός, φοβερός, στυγνός. 2) παρ' Ἀρστφ. ἔστι τό, σμοιός, ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Σμοκαρδόω, ταὐτὸν τῷ, σπλαχνεύω, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἔχει. «Σμοκαρδοῦν, συνουσιάζειν· καὶ τό, σπλαχνοῦν ταὐτὸν τοῦτο σημαίνει, καὶ τὸ σποδεῖσθαι.

Σμυγερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρᾶς ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μογερός, μογερῶς, Ἄθλιος, παρ' Ἀπτ. Ῥ. καὶ τοῖς μεταγενστ. Παρ' Ὁμ. εὑρηται μόνον τὸ σύνθ. ἐπίρρ. ἐπισμυγερῶς, ὅπερ ἑρμ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Σμυγερόν, ἐπίπονον, ἐλεεινόν, μοχθηρόν, ποινηρόν, ἐπιβουλευόμενον, αἰτιαρόν, χαλεπόν.

*Σμύλα, καὶ, σμύλλα, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἀγνωστον, Γλωσσ.

Σμύραινα, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μύραινα.

*Σμύραινος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἀδιόριστον. (–υ–)

Σμυρίζω (σμύρις). Ἀποτρίβω, λίθους λειαίνω διὰ τῆς σμύριδος· εὑρηται γραφόμενον καὶ, σμηρίζω.

*Σμυρίζω, ποιητ. ἀντὶ, μυρίζω. ἴδε σμύρις.

Σμύρις, ιδος, ἡ, Smyrie, Λατ. émeri Γαλ. κατὰ μὲν Διοσκορ. ε'. 166. εἶδος λίθου, ᾗ τὰς ὑφὴρους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσιν· κατὰ δὲ Ἡσύχιον, ὅς τις καὶ «Σμίρις, γράφει, Ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων, δι' ἧς δηλαδὴ οἱ λεθοτόμοι ἢ οἱ τὰς εὐγενεῖς λίθους κόπτοντες τρίβουσι, λειαίνουσι καὶ ἀποξέουσι αὐτάς, ἤτοι γλαφυρὰς ποιοῦσιν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Σμήχειν· (καὶ σμυρίζειν) ἐκφράζουσιν· ἔστι δὲ ὁ λίθος οὗτος κυρίως ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σιδηροχάλκων, λογομένων, οὗτινες ἡ χρῆσις μέχρι τούδε ἐστὶν ἡ αὐτή. Τὸ ὄνομα προκύπτει ἐκ τοῦ, σμάω, σμήχω, καὶ ἔπρεπε νὰ λέγηται «Σμῆρις, ὡς καὶ παρὰ Ἕρωνι (ἐν τοῖς πνευμ. α'. σελ. 165. φέρεται «Σμηρίζεται τοιαῦτα λειοῦται. Ἐντεῦθεν παρ' Ἰωβ. μα'. 6. φέρεται «Σμυρίτης λίθος». Κυρίως δὲ ἐν χρήτει ἡ σμύρις ὡς ἄμμος ἐπὶ τῷ τροχῷ τῶν λιθοξόων καὶ λιθογλύφων διὰ νὰ γυαλίζωσι τὰς πέτρας, δι' ὃ καὶ ὁ Πλίνιος 15'. 9. καλεῖ τοῦτον μόνον Arena. Ἐκ τοῦ σμύρις φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «Σμιρούς, μάτρον οἰνικόν. Παρ' Ἥρωνι, πνευμ. α'. 15η φέρεται «Σμήρισμα, καὶ, Σμηρισμάτιον, τό, ἤτοι τοῦ, σκωλήν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐνοῦται καὶ συνδέεται ἐν ἀγγείοι μετὰ τοῦ σίφωνος. Ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ῥήσεως (σελ. 232,). «Ἕτερος δὲ σωλὴν συνεσμηρισμένος αὐτῷ ἔστω, δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ «Συσμηρίζω ταὐτόν ἐστι τῷ παρ' αὐτῷ «Συστεγνόω, συγκολλῶ, συνάπτω. Τὸ δὲ ἐν σελ. 181. «Τὰ σμηρίσματα, δι' ὧν ἀναπίζει τὸ ὑγρὸν σημαίνει τὸ «Σκληίσεσι καὶ μικρὸν κατωτέρω αὐτὸ τὸ «Σωλῆνα σύνθετον κατὰ μῆκος ἐκ δύο συνεσμηρισμένων ἀλλήλοιν, σημαίνει τὸ «Συγκεκολλημένων, συνημμένων, συνηνωμένων. Ἐν σχολίῳ 208. κεῖται ἁπαξ «Μήρυσμα ἀντὶ τοῦ σωλῆνος. Ὁ Ὑπομνηματιστὴς τοῦ Ἥρωνος, Μέτρον, θέλει ὅτι τό, συσμηρίζειν, σημαίνει τό, ἀποτρίβειν καὶ ἀποξύειν τὸ εἰσβαλλόμενον σῶμα, διὰ νὰ συναρμοσθῇ καλλιώτερον, καθὼς, π. χ. ἀποξέοντες τὸ στοιχεῖωμα, ὅπερ ἐμβάλλεται εἰς τὸ στόμα ἀγγείου τινὸς (τῆς μποτίλιας) (τοῦτον ὁ τύπος σμύρις, διὰ τοῦ υ, ὅσον καὶ ὁ τύπος, σμῆρις (καὶ ἐντεῦθεν σμηρίζω, σμήρισμα, σμηρισμάτιον) διὰ τοῦ, η, εἰσὶν ὀρθοί, πλὴν εὐχρηστότερος ὁ πρῶτος τύπος.)

*Σμύρισμα, τό (σμυρίζω, σμύρις). Τὸ ἀποτριβέν, τὸ διὰ τῆς σμυρίδος λειανθέν· ἐξαιρτ. σωλῆνες κτ. ἴδε σμύρις· γράφεται καὶ σμήρισμα. (υ–υ)

*Σμυρισμάτιον· καὶ, σμηρισμάτιον, ὑποκορ. τοῦ σμύρισμα.

Σμυρίτης, ου, ὁ, λίθος. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις.

Σμύρνα, ἡ, Ἰων. σμύρνη, ὡς τό, Μύρρα. Ὁ κομμιοειδὴς χυλὸς ἢ τὸ κομμιοειδὲς δάκρυον τοῦ δένδρου τῆς Ἀραβίας Μύρτος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ νὰ βαλσαμώνωσι τὰ λείψανα, Μοσχολίβανον, Ἡρόδ. 2, 40. 86. 7. 181. Kreuz Comm. Α'. σελ. 38. Διοσκορ. α'. 77. «Σμύρνα, δάκρυόν ἐστι δένδρου γεννωμένου ἐν Ἀραβίᾳ. 2) μύρτος, δένδρον τι. 3) ἡ μητρόπολις τῆς Ἰωνίας, κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. ὕδατι

Σμυρναῖος, αία, αῖον. Ἐκ Σμύρνης, Μελέαγρ. α'. 29. «Κλάδος σμυρναίοιο, κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ ἐκρέει ἡ σμύρνα. 2) ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης.

*Σμυρνεῖον, τό, = σμυρνίον.

*Σμυρνιάζω, άσω, καὶ

Σμυρνίζω, ίσω (σμύρνα). Μιγνύω ἢ κατασκευάζω, ἑτοιμάζω μετὰ σμύρνης· ἐμβάλλω σμύρναν ἐν τινι ἄλλῳ ὑγρῷ, ἀρτύω· ὅθεν ὁ Ἐσμυρνισμένος οἶνος, ὁ μετὰ σμύρνης μεμιγμένος, ἡτοιμασμένος, ὡς ὁ ἀφοβίτης ἢ ἀφενδίαν.

Σμυρνεύς, ύνη, ινον (σμύρνα). Μετὰ σμύρνης ἡτοιμασμένος· ἐκ σμύρνης κατεσκευασμένος.

Σμυρνίον, τό (Διοσκορ. γ'. 79. τὸ παρὰ Θεοφράστ. Ἱπποσέλινον, Smyrnium olus atrum, Λιννᾶ.) Φυτὸν ἐκ τῆς γενέσεως καὶ ὀσμῆς τῶν σπόρων αὐτοῦ πρὸς τὴν σμύρναν.

Σμυρνοτιδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σμύρνης ἔχων· ὅμοιος σμύρνῃ.

Σμυρνοφόρος, ὁ, ἡ (φορῶ). Σμύρναν φέρων.

Σμύχω, Μ. ξω. Καίω, μαραίνω, κατακαίω τι διά τινος ἀσβεστοῦ καὶ ἄνευ φλογὸς, πυρὸς, κρυφοκαίω, Ἰλ. Ι. 649. »—κατά τε σμύξει πυρὶ νῆας, κατ' ὀλίγον κατακαύσει. Παῆτ. «Σμύχεσθαι, ἀόρ. β'. ἐσμύγην, κατακαίεσθαι ὑπὸ πυρὸς ἀσβεστοῦ ὑποκάτω τῆς στάκτης ἄνευ φλογὸς εὑρισκομένου, ὅ ἐστιν, χρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄνευ καπνοῦ, Ἰλ. Χ, 411. «Πυρὶ σμύχεται. Μεταφορικ. κατακαίομαι, φθείρομαι, ἀναλίσκομαι ὑπό τινος κρυφίου, ἐσωτερικοῦ πάθους, πόνου, ἔρωτος, λύπης, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. »—Εἰδεῖσ' ἀεί τεὴν ὀδύνη σμύχουσα διὰ χρόϊ, κατεπένες αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα, ὁ Σχολ. πρβ. Ἰαν Α. Β. σελ. πγ'. (συγγεν. τῷ, σμάω, σμήχω, σμύχω.) [Τὸ Ὕψιλον ἔστι μακρόν, καὶ μόνον κατὰ τὸν παθ. ἀόρ. βραχύ.]

Σμωδιγξ, ιγγος, ἡ (μόνον παρὰ Γραμματκ.) καὶ, σμώδιξ, ιγγος, ἡ (πιθαν. παρὰ τὸ σμώχω). Τραυματικὸν μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, ἡ τὸ τίθημα, πρίσμα διὰ τὸ ὑποχυθὲν αἷμα, ἐξαιρ. ὑπὸ πληγῆς, κτυπήματος, Ἰλ. Β, 267. «Σμωδιγξὶ δὲ αἱματόεσσα μεταπρέπουσιν ἐξυπανέστην, πελίδνωμα, πέλιωμα· πρβ. Ψ, 716. (ἡ γεν. σμώδιγγος οὐδαμοῦ εὑρηται· ἡ δὲ ὀνομαστ. σμώδιγξ μόνον παρὰ Γραμματ.) ἀφ' οὗ

Σμωδικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς σμώδιγγας, ἢ χρήσιμος εἰς αὐτάς, ὅθεν «Φάρμακον σμωδικὸν, ἰατρικὸν διὰ τὰς σμώδικας, ἐπιτήδειον δηλαδὴ πρὸς θεραπείαν τούτων.

Σμώδιξ, ιγγος, ἡ. ἴδε σμωδιγξ.

Σμώνη, ἡ Ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πληγή, πλῆξις, πνεύματος καταφορά, Ἐτυμολ. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Σμώϊκα ἔχει· καὶ «Σμώγη ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, Ῥαγίς, τὸ τυχόν.

*Σμώς, ἡ, = σμώνη, μόνον παρὰ Γραμματκ.

Σμώχω, ξω, = σμάω, σμήχω. Τρίβω, ἀποτρίβω, πλύνω, καθαίρω· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐξαιρτ. εἴληπται ὡς καὶ τό, «πλύνων, ἀντὶ τοῦ, πατάσσων, δέρων, πλήττων, ἐπὶ μαστιγώσεως καὶ ἀναιδιστικῶν λόγων, ἤτοι λοιδορίας, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων· οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ «Σμῶξαι, ὅ, τε Ἐτυμολόγ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, παταξαι, δηλαδή, παράγοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, σμώδιξ. 3) ταὐτὸν τῷ, ψώχω, κατατρίβω, καταλέπω, καταλωνίζω, Ἀρστφ. Εἰρ. 1308. «Σμώχετ' ἄμφοιν ταὶν γνάθοιν, κἀμνω νὰ δουλεύωσι καὶ αἱ δύο σιαγόνες. Τῷ Ἀριστοφάνους ῥήσει ἀναφέρεται καὶ ἡ τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσα, «Σμώχειν, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σπουδαίως μασᾶσθαι.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Ο.

Σοβαρεύομαι, Μέσ. ἀποθ. (σοβαρός). Κατὰ τὸ βάδισμα, ἢ κατὰ τὸ σχήματα σοβαρὸς εἶμαι, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ σοβαρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, σοβαρεύεται, διὰ τοῦ, ἐπαίρεται, Ἐπιγραμ.

*Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὁ σοβαρὰ, ἤτοι ὑπερηφάνως, ἐπῃρμένα ἢ συνεσταλμένα βλέφαρα ἔχων, ὅθεν ὁ σοβαρῶς πολιτευόμενος, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, Ἀνθολογ. ποιητ.

Σοβαρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -ρῶς (σοβέω). Κυρίως ἐπὶ ὀξείας κινήσεως, ταχέως κινουμένης,

εἰς καὶ μελαίνης, κεχωὶς καὶ εἰς τὰ χρώματα τὰ, φασίν, τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων, ἤτοι τοῦ λευκοῦ καὶ μέλανος, Ἱπποκράτ. «Φθέγγεται σομφόν», μήτε κεκραμένη, ἀλλὰ μήτε βραχυχιτώνιτος. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔλεγον «Φωνὴ βραχυχιτώνιτος, ἀλλὰ «Φωνὴ σομφή», Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α'. ιγ'. 6. (συγγεν τῷ, σιφλὸς καὶ σπόγγος.) ὅθεν

Σομφότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἡ ἡ κατάστασις τοῦ σομφοῦ, ἡ ἀραιότης, τὸ σπογγοειδὲς εἶδος.

Σομφώδης, ους, ὁ, ἡ (σομφὸς, εἶδος). Σπογγώδης, ἀραιὸς, μαλακὸς, ἡ ὀλίγον σπογγώδης. Ἡσύχ.

Σόομαι, (μόνον παρ' Ἀπ. Ῥ. αὐχρηστον) συνηθέστερον δὲ συνεκρ. σοῦμαι, γ'. ἐνικ. πρόσ. σοῦται (Αἰσχ. Χοηφ. 636.), πληθ. σοῦνται (Αἰσχ. Παρτ. 25.), προστακτ. σοῦ, (Ἀριστοφ. Σφ. 203.) σούτω, σούσθω, σοῦσθε· Ἀπαρεμφ. σοῦσθαι. Ἀποθετ. ἀμλ. (σίος, σοῦ) = τεύομαι, ἔστιν. Ὁμηρικὸς ἡ τροπὴ κινοῦμαι, ὁρμῶ, βιάζω, τρέχω, ὑπάγω, ἔρχομαι, πορεύομαι, ἢ φεύγω. «Σοῦ, σούτω, σοίσθων, ὑπαγε, ὑπάγετε, ὁρμᾶτε, τρίβετε, ἀς ὑπάγῃ, ἀς τοίβῃ. «Σούτειν ὑπάγει, τρέχει «Σοῦσαν, τρίχε ἢ τρέχα, ὁρμᾶτε, τρίβετε, ὅρμα, ἴθι, πορεύου, ἔρχου· «Σοώμην, ὑπήγαινα, ἔτρεχον, ἐπορευόμην, ὡρμώμην, Καλλίμαχ. Παλλαδ. 4. Αἰ. 1433. ὅθεν τὸ «Ἀπέστουσαν, Λάκων. ἀόρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 1, 23. (ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὡς παρετελευτιαῖον «Σοῦτσε, καὶ χυδαϊκῶς «Σοῦτσεν, ἀντὶ τοῦ, πηδήσατε, πρὸς τὰ ἄνω ῥίψατε ἑαυτούς πηδῆτε, (εἰς καιρὸν ἀρχήτριος) καὶ «Σούτσιν ἢ «Σούτσα, ἡμ. τὸ εἰς ὕψος πήδημα ἢ πήδημα, ἤτις ἄλλως καὶ «Στηρίδιν λέγεται.) Οὕτω καὶ τὸ «Σίος σοῦς, ἡμ. ἡ εἰς τὸ ὕψος κίνησις, καθὼς τὸ, ῥοπὴ, ἡ, ἡ ἐπὶ τὰ κάτω κίνησις, Δημόκριτος, καὶ Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. δ'. 7. «Εἰς ἓν ὁρμὴν τὸν σοῦν· λέγων σοῦν, τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων. Πλάτ. εἰς Κριτύλ. «Τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν Λακεδαιμόνιοι σοῦς καλοῦσιν· ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμμ. ἔχουσι τοὺς Δωρικοὺς τύπους «Σῶμαι, ἔσπο· σῶται, ὁρμῶσαι, ἐρχθεῖεν· καὶ τὸ ἐνεργ. σόω, = τεύω. Ἀντὶ σοῦται εὑρηται παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 645. σεῦται.

Σός, σὴ, σόν, μόνον παρ' Ἕποπ. εὐχρηστος κατὰ συστολὴν τύπος ἀντὶ τοῦ, σῶος, καὶ σῳᾶς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου σίος. Σεσωσμένος, εὐτυχὴς, ὑγιὴς, γερὸς, ἀβλαβὴς, ἀκήρατος, σῶος, ὁλόκληρος. Ἰλ. Α, 314. καὶ 117. «— λαὸν σὸν ἐμμεναι, σῶον εἶναι καὶ σῳζόμενον· ὁ Σχολ. ὡς τὸ μικρὸν ἀνωτέρω, σεσωσμένε Ἰλ. Ο, 497. » — ἀλλ' ἀλοχός τε τὴν καὶ παῖδες ἐσθλοί. Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ἔνθα τὸ σόος καὶ ἀκήρατος κεῖνται ἐκ παραλλήλου, ὅ ἐστι, σεσωσμένος, ὑγιὴς· ὁ Σχολ. Ἰλ. Ω, 380. «Ἶσα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, σεσωσμένα, ἀκήρατα, ἐθλαβῆ· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ν, 364. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Σοοὶ, διὰ τοῦ, σωτῆριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σωζόμενοι, καὶ ὅλοι, ἐπὶ παντὸς, ὅτου ἐν τῇ πλήρει καὶ φυτικῇ κατατάσει του. Παρ' Ἡσιόδ. εὑρηται ὅπου σόος ὡς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, σῶος· (ὅθεν, σώζω, σῶος.)

Σόος, καὶ συναιρ. σοῦς, σοῦ, ὁ. Πᾶσα τροφὸς κίνησις, ὁρμὴ, ἔξαιρτ. ὁρμὴ, φορὰ· πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος, ὃν τρόπον ἡ ῥοπὴ, ἡ κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, ἔξαιρτ. παρὰ Λατ. εὐχρ. Heind. Πλατ. Κρατ. σελ. 412. Δωρ σῶς· (ὅθεν συγγεν. οὐχὶ τόσον τῷ, σόομαι, σοῦμαι, ὅσον τῷ, σείω, σεύομαι, σιός·) ὅρα καὶ σόομαι, περὶ τὰ μέσα. ἴδε ἐν τῷ, σόομαι.

Σορέλλην, λήνος, ὁ (σορὸς. Ἑλλην). Σεσωμάτι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας· ἄνομα περιπλαστικὸν, διδόμενον ἢ λεγόμενον εἰς τοὺς γέροντας, ὅτοι εἶναι μὲ τὸ ἕνα ποδάρι εἰς τὸν τάφον, ὡς καὶ τὸ, σοροπλήμων, τὸ, σοροπλήκτος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅπερ ὁ Ἡσύχιος, ὁ Πάνσανίας, Εὐστάθ. Ἰλ. Ψ, σελ. 1289. 15. Φώτιος, καὶ Γαληνὸς ἐν Γλωσσαρ. προσημ. ἀναφέρουσιν ἐξ Ἀριστοφάνους εἰς Δαιταλεῖς. «Ἀφ' ἧς (σορὸς) καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει, σκέμμα εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὑρήται Λεξικῷ· ἠλοὶ δὲ ἡ σορὸς, καὶ αὐτὴ κατ' αὐτὴν, γέροντα πωπτικῶς, τοῦ δὲ Σορέλληνος. σκωπτέτερον εἰς σῶμμα τὸ, Τυμβογέρων, παρὰ τῷ Κωμικῷ.

Σορεύω, ταὐτὸν τῷ, συνάγω, καὶ, σωρεύω, Ἡσύχ.

Σορηδὸν, ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ, σωρηδὸν, Ἡσύχ.

Σοροβλέφαρος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, σωβροβλέφαρος.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ (σορὸς, δαίμων). Λέξις Κωμικὴ καὶ σκωπτική, ἀντὶ τοῦ, Γέρων, πολυετὴς ἄνθρωπος, ὑπέργηρος, ὡς ἐγγὺς τοῦ θανάτου ὤν, ἢ ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν λάκκον, τάφον, Πλουτάρχ. ὡς καὶ, σορέλλην, σοροπλήξ.

*Σοροεργὸς, ὁ, ἡ (πήγνυμι) Κατασκευάζων σορούς, Μανεθ. 4, 191.

Σοροπηγὸς, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Σορούς, ἤτοι Κιβώρια, ὁ τοὺς σορους ποιῶν τοῖς νεκροῖς, Ἀριστοφαν.

Σοροπλήκτος, ὁ, ἡ, καὶ, σοροπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σοροπαίμων, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσσ. Β. σελ. 1431. 43.

Σοροπλοκεῖν Ἑταιριζειν, περιττέλλειν τὸν ἐχθρὸν, Γλωσσ.

*Σοροποιὸς, ὁ, ἡ (ποιέω), = σοροεργὸς, σοροπηγὸς. Κέμνω σορους.

Σορὸς, ἡ. Ἀγγεῖον, σχοῖνον, ἐξαιρτ. τὸ κιβώριον ἢ κιβώτιον, ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἢ σήκη τοῦ λειψάνου, Ἡρόδ. 2, 73. Ἔτι δὲ καὶ σήκης τις, ἢ κεκριμένον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀναπαύεσθαι τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀναλελυμένου σώματος, καὶ ἐφύλαττον αὐτὰ, Ὕπερ. Ἰταλ. Ἰλ. Ψ, 91. «Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νοεῖ ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτουσα, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ. πρβ. Ἡρόδ. 1, 68. 2) κωμικ. ὁ γέρων ἄνθρωπος, ἐτχατόγηρος, ὑπέργηρος, (σέφαλον)· λέγεται ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1363. Ποθεῖν ἐρῶν τ' ἐσιὼν ὡρίας σορῶν. Machon Ἀθήν. ιγ'. σελ. 580. «Ἐπεὶ προσῆλθ τοῖς ἔτεσιν ἡ Γναθαινα καὶ ἤδη τελίως ἦν ὁμολογουμένως σορικὴ (φαίνεται, ὅτι μετὰ τοῦ, σωρὸς, ὁ, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει, καὶ σημαίνουσι ἀμφότερα τόπον τινὰ, ἔνθα ἀπανήχθη καὶ ἐπισωρεύθη τὸ αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἔτι τὸν γέροντα ἄνθρωπον «Ἕνα σωρὸν κόκκαλων.)

Σορωνὶς, ίδος, ἡ. Ἑλένη παλαιὰ, Ἡσύχ. ἧς τις ἔτι καὶ «Σοσωνίχι ἔχει· πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, σεροωνὶς, ὁ καὶ ἴδε.

Σός, σὴ, σὸν, κτητ. Ἀντωνυμ. ἐκ τοῦ, σύ. Ἐδικός σου, ἰδική σου, ἐδικόν σου, Ὁμ. ἐκλαμβάνονται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κτωμένου, π. χ «Σὸς πόθος», ὁ πρὸς σὲ πόθος, Οἰ. Δ, 203. Παρ' Ἡροδ. ἔστι μὲν κατὰ τὸν συνηθῆ τύπον, περὶ δὲ Ἕποπ, ἡ γεν. σοῖο, Οἰ. Ο, 511. Ἀρχαϊστ. Ἐπικ. καὶ Δωρικ. τύποις τεὸς, τεὴ, (Δωρ. ταὴ), τεὸν, Ὁμ.

*Σοῦ, γενικ. τοῦ, τό, καὶ, τοῦς. Παρὰ δὲ Ὁμ. μόνον γεν. τοῦ τοῦς.

Σοῦβος, ὁ. Εἶδος ὀρκείου, Ὀππιαν. κυνηγ. β' 382. ὅπου τὰ Χειρόγραφ «Σάβος, σούγος, καὶ σοῦβλαιν ἔχουσι· ἴσως «Σοῦχος ἐγράφη ποτέ· ἀλλ' ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστανὸς ἐν Χειρογρ. κεφ. 35. ἀναφέρων τὴν ῥῆσιν ταύτην, «Σοῦβαι ἐτημαίωσε.

Σουδάριον, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sudarium. Κερκιδώτιον, βιεμμάτριον, καὶ μανδήλιον, ἢ οὗ οἱ Ἑβραῖοι περιέδεσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ, Ν. Δ.

Σούκινος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, succinum, ἠλέκτρου. Κεκωμένος ἀπὸ ἠλέκτρου, Ἀρτεμιδ. β'. 5. πρβ. σουκίον.

*Σοῦμαι, κατὰ συναιρ. ἀντὶ τοῦ, σόομαι· ὅρ. ταὐτόν.

*Σούνεκα, συναιρ. ἀντὶ, σοῦ ἕνεκα, Σοφ. Φιλ. 554.

Σουνιάρατος, ὁ, ἡ (σούνιον, ἀρόομαι). Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, τιμωμένου ἐν τῷ Σουνίῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἄρα, ἐπὶ τῷ Σουνίῳ ὄρει ἐπικληθείς, ἢ λατρευόμενος, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 560., ὃν ἐξ ἐναντίας οἱ Ὀρνιθες (ἐν στίχ. 868, Ὄρν.) κωμικῶς ἐπικαλοῦνται αὐτὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι «Σουνιέρικον», ὡς νὰ ἦναι ἱερεύς.

*Σουνιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου, καὶ

*Σουνιεύς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ αὐτοῦ ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου ἔχοντος.

*Σοῦς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σόος, ὁ, κατὰ κράσιν· ἴδε σόος καὶ σόομαι.

*Σοῦσθαι, ἀπαρεμφ. τοῦ σοῦτε. Ταχέως, ὁρμητικῶς φέρεσθαι, ὑπέγειν, πορεύεσθαι, τρέχειν· ἴδε σόομαι· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ «Σούτσιον προστακτικὸν τρίτον πρόσωπον, πορευέσθω, τρεχέτω, ὡς τρέβῃ· καὶ, σοῦσθε, τὸ β'. πρόσ. πληθ.

*Σουσιγενὴς, ὁ, ἡ (γένος). Ὃς τὸ Σοῦτα γεννήσαντος.

*Σούσινος, ίνη, ινον (σοῦσον). Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦσα, ἴε, κρίνα.

*Σοῦτις, ἡ (τοῦμαι). Σφοδρὰ, ταχεῖα κίνησις, Ἡσύχ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, σίος, σοῦς.

*Σοῦτον, τὸ. Κρίνου, λείριον· εἶδος ἄνθους κώδωνος, Παρτ. Διστεφορ. α'. 53. Ὁρα Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν Λεξ.

*Σούστι, συγκ. ἀντὶ, σοι ἔστι, πλὴν μόνον, ὅταν τὸ σοι ἢ ἐγκλιτικὸν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 339. Μετὰ Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 123.

*Σούτρα καὶ, σοίτρα, κόσμος Ἰνδικόπλ. β'. σελ. 132. Παρεκβ τινα ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ, ἀναγγελλούσης τοῖς ναύταις τὴν πλησίον κειμένην ξηρὰν γῆν.

*Σούχιον, τό, ταὐτὸν τῷ Λατ. succinum.

*Σοῦχος, ὁ, ὠνομάζετο ὁ Κροκόδειλος ἐν τισι νομῷ τῆς Αἰγύπτου, Στραβ. 17. σελ. 581.

Σούω, ταὐτὸν τῷ, σόομαι, σοῦμαι, Ὁ Εὐστάθιος ἀποδίδει τοῦτο εἰς τοὺς Λάκωνας.

Σοφία, ἡ, Ἰων. σοφίη (σοφὸς). Κυρίως, τὸ εἰδέναι καὶ ἐπίστασθαι, τὸ γινώσκειν καὶ δύνασθαι· πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, ἢ ἡ πάντων μάθησις. Ἡ πλατυτάτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως περιελάμβανε μόνον σωματικὴν τινα, ἢ μηχανικὴν ἕξιν, ἐμπειρίαν καὶ ἐπιτηδειότητα, εἰς ἐργόχειρα καὶ τέχνας, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ο, 412. λέγει ἐπὶ τοῦ Τέκτονος· » — ὃς ῥά τε πίσσης εὖ εἰδῇ σοφίῃσιν, ἄνωγε δέ μιν Ἐπειὸς λέγει· «Σοφία ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶσα χειρωνακτικὴ τέχνη, καὶ σοφοὶ, οἱ περὶ ἑκάστην τέχνην ἐμπειρίαν· ὁ δὲ Σχολιαστὴς, ἑρμηνεύων τὸ «Οὐ εἰδῇ σοφίῃσι λέγει, «Ἐμπείρως τεκτονικῆς.» τὸ γὰρ παλαιὸν, πᾶς τεχνίτης, τοιοῦτος ἐκαλεῖτο, συγχεχυμένου ἔτι ὑστερον δὲ Πυθαγόρας τοῦτο μεμφόμενος, σοφὸν μὲν μόνον εἶπε τὸ Θεῖον ὀνομάζεσθαι, τοφίαν δὲ μόνην τὴν ἔχουσαν τὸ τέλειον καὶ ἀκριβὲς τῆς ἐπιστήμης, ἥτις ἐστὶ γνῶσις θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν ἢ τὰ διὰ χορδῶν ὄργανα, καθάλου δὲ εἰς τὴν μου-

ἐλαφρὸς, ὀξὺς, ταχὺς, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, »Σοβαρὰ αὔρα», Ἀριστοφ. καὶ »Ῥῆξα. αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρύζει, ἐπὶ ἀνέμου. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερήφανος, ἀλαζὼν, αὐθάδης, ἐπηρμένος, μέγα φρονῶν, μάταιος, ἑαυτῷ μόνον ἀρέσκων, ὁ κόμων τὸν μεγαλον· καθόλου, μεγαλοπρεπὴς κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν φορεσίαν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματά του, εἰς τὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρὸς, πολύτιμος. »Σοβαροτέρᾳ τιμῇ», (Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ιε΄. 32.) μὲ περισσοτέραν, ἀκριβεστέραν, ὑψηλοτέραν τιμὴν, τρόπον τινὰ, μεγαλοπρεπεστέραν καὶ λαμπροτέραν.

Σοβάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. Ξηλικὸν τοῦ σοβαρὸς. Ὀξεῖα, ὁρμητικὴ, ἀγρία· ἐπίθετον ἑταίρων αὐλαζόνων, προπετῶς περιπλανωμένων, Κύκλος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ 812. »Σοβάδας γὰρ, τὰς πόρνας λέγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετον τῶν Βάκχων, καὶ Μαινάδων, καθὸ σεῖον, σφοδρὸν, ἀγρίων, ὁρμητικὸν κατὰ τὸ βάδισμα, Ἡσύχ. παρ' Αἰσχυλῳ ιδ΄. σελ. 619. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. 2) ματαία, ἔξω τοῦ δέοντος φερομένη ἡ ἐξοδεύουσα, ὑπερήφανος, ἀγαπῶσα τὰς μεγαλοπρεπείας.

Σοβέω, ῶ· Μ. ήσω (ἐξεμπαίζω). Ταράττω, φοβίζω, ἐκδιώκω, κυνηγῶ, τρέχειν ποιῶ, ἀπελαύνω, ἀνασείω, κυρίως ἐπὶ ζωῴων, τὰ ὁποῖα ἀποδιώκειτις· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἀπομερύνει τις ταχέως ἢ ἀποβάλλει, ἀποτινάττει ἀπ' ἑαυτοῦ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 5, 5. »Σοβεῖν τὴν κόνιν» καθόλου, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλει τι, κινῶ τι ὀγλίγωρα, τινάττω, σείω, κουνῶ ὀγλίγωρα, π. χ. »Πόδα ἐν κύκλῳ σοβεῖν», Ἀριστοφ. Σφ. 1523. »Τὸν κύλικα σοβεῖν», ἐπιταχύνω τὸ ποτήριον, τὸ κάμνω νὰ περιέλθῃ ὀγλίγωρα, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 597. ὡσαύτως καὶ, »Περιελαύνειν τοὺς κύλικας». Παῤ. εἰμὶ εἰς σφοδρὸν, ἐμπαθῆ, παρίφορον κίνησιν, ἢ ἐπιθυμίαν πρός τι, π. χ. »Μειράκιον ἔμπληκτον καὶ σεσοβημένον πρὸς δόξαν». Εὐριπ. παρωρμημένον, παρωξυμένον, ἀνηρπαγμένον. »Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, καὶ περιστρεφόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων», κινούμενος διὰ πάντος, ἀνήσυχος. »Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, ὁρμητικὸν, ταχὺ, οἷον ἐστὶ τὸ τοῦ ὑπερηφάνου. 2) οὐδέτερ. »Σοβεῖν» δρομέως, σφοδρῶς, ὑπερηφάνως βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ ὁρμητικοῦ καὶ ταχέως βαδίσματος τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος, ἢ τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐν τιμῇ ὄντος. »Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖν, ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς βαδίζει, Δημοστ. κατὰ Μειδ. σελ. 565 »Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων», Πλούταρχ. »Σόβει εἰς Ἄργος», Λουκιαν. 2. σελ. 84. θράμε, ὕπαγε ταχέως (τρέχα) εἰς τὸ Ἄργος· ὅθεν, σοβᾶς, καὶ »Σοβαρὸ ῶ, ὁ ἐν τῷ περιπατεῖν ἐναβρυνόμενος· ὁ ὑπερηφανος καὶ μεγαλοπρεπὸς βαδίζων· οὕτω καλεῖ ὁ Ξενοφῶν (ἐν Ἱππικ. ι΄. 17.) τὸν ὑψηλαύχενα καὶ πομπικὸν ἵππον. »Θωμοειδῆ καὶ σοβαρὸν ἵππον» καὶ ὁ Ἀριστοφάν. εἰς Ἀχαρν. 673. »Σοβαρὸν μέλος» εἶπε· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀλαζὼν, ὑπερόπτης, κομπαστὴς, ἐξοδευτὴς, λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς κατά τε τὰ φορέματα καὶ ἄλλα ἔξοδα· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων, στολισμοῦ, καλλωπισμοῦ καὶ ἐπηρτίσεως ἤτοι ὕφους λόγου. ἐκ τοῦ ΣΑΩ, σάω, σείω, σεύω, σεύομαι, σοῦμαι, σοῦς· συγγεν. τῷ, Φοβέω, πέφοβα, φέβομαι, φεύγω, ὡς καὶ τὸ φόβη, σόβη, καὶ φοιβὰς τῷ, σοβὰς.)

Σόβη, ἡ (σοβέω). Ἡ τοῦ ἵππου οὐρὰ, διὶ ἧς ὁ ἵππος ἀποδιώκει τὰς μυῖας ἀπὸ τοῦ σώματός του, Ἱππιατρ. 2) ὁ ἐκ ταύτης κατασκευαζόμενος λόφος, φούντα ἐπὶ τὰς περικεφαλαίας. Σουίδ. 3) καθόλου, παχεῖα φούντα ἀπὸ τρίχας, τρίχωμα· πυκνὴ χαίτη, πρβ. φόβη.

Σόβησις, εως, ἡ. Τὸ ἐκφοβίζειν, ἀποδιώκειν, ἀπελαύνειν 2) πᾶσα ταχεῖα, σφοδρὰ κίνησις· ἐξαιρτ. ταχὺ, ὑπερήφανον βάδισμα. 3) τροπικ. τὸ μὴ δίδειν ἡσυχίαν· ἀνησυχία· ζωηρὰ ἐνασχόλησις, σπουδὴ περίτι, βία, ὀγλιγωρία· περίτι. »Αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις», ἀνησυχία καὶ μετὰ σπουδῆς ἐνέργεια, τὸ σπουδαίως καταγίνεσθαι. Πλούταρχ. 7. σελ. 153.

Σόβος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σάτυρος ἤτοι ἕνεκα τῶν πυκνῶν, αἰχμηρῶν τριχῶν καὶ τῆς σόβης, τὴν ὁποίαν εἶχον, ὡς λέγουσιν, οἱ Σάτυροι, ἢ διὰ τὸν ἄγριον αὐτῶν, ἀχαλίνωτον χαρακτῆρα, διὰ τὰ πηδήματά των, διὰ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν τοῦ χορεύσαι, κ. τ. τ.

Σόγκος, ὁ· καὶ, σόγχος, ὁ. Εἶδος λαχάνου ἀγρίου· σογχίριον, καὶ ζοχίριον, καὶ ξόλος ἐν τῇ συνηθείᾳ καλουμένου, Lulleron, Γαλ. Διοσκορ. β΄. 159. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ΄. 4. Sonchus oleraceus, Λιν. ὅθεν

*Σογχώδης ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σόγκου, ἢ ὅμοιος σόγκῳ ἢ σόγχῳ ὤν.

*Σόγχος, ὁ, = σόγκος.

+Σοί, δοτ. τοῦ σύ, Ὅμ.

Σοῖο, Ἰωνικ. ἀντὶ, σοῦ, γενικ. τῆς, σός, σὸν, Ἀντωνυμίας, Ὀδ.

Σοῖς, ἰδος, ἡ (σός, σοῦς), = σοβὰς, Ἡσυχ.

Σοῖσι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σοῖς.

Σοῖσφα, ἴδε σοῦσφα.

Σολοικία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σολοικισμὸς, Λουκιαν.

Σολοικίζω, Μ. ίσω (σόλοικος). Ποιῶ, κάμνω σφάλμα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι ὁμιλῶ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς ὀρθῆς συντάξεως τοῦ λόγου· ἡμαρτημένην τινὰ διάλεκτον ὁμιλῶ ὡς οἱ σόλοικοι· παρὰ δὲ Μεταγν. καθόλου ἀντὶ τοῦ, βαρβαρίζω, ἀτέχνως διαλεγομαι, ὁμιλῶ σφαλερὰ, π. χ. »Ἑλλὰς Σκυθικὴ τολοικίζειν (Ἡρόδ. δ. 117.)», κάμνω σφαλμα εἰς τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁμιλῶ κακὰ. 2) τροπικ. ἁμαρτάνω, σφάλλω ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῆς χρηστοηθείας, τῆς εὐσχημοσύνης, κατηιοτητος, τοῦ πρέποντος κατά τε τοὺς λόγους, ἢ τὰ σχήματα, κινήματα καὶ χειρονομίας, φερομαι ἀπρεπῶς, ἢ ἀφελῶς, ἀδεξίως. ὅθεν

Σολοικισμὸς, ὁ. Λόγος ἀκαταλλήλως συνταταγμένος· πταῖσμα ἁμάρτημα ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, γράφειν, καὶ ἐνγένει, τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῶν ἠθῶν, τῶν σχημάτων, τῆς κοσμιότητος κ. τ. τ. ἀνάρμοστον φέρτιμον· καὶ ἀδεξιότης.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ (σολοικίζω). Ὅστις σολοικίζει, ἤτοι ἁμαρτάνει πάντοτε ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν· ὁ πάντοτε σολοικίζων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ἢ προφέρειν.

+Σολοικοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σολοικισμῷ, ἐκ τοῦ

Σόλοικος, ὁ, ἡ. Ἐσφαλμένως ὁμιλῶν ἢ προφέρων μίαν διάλεκτον, κάμνων ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώττης σφάλματα· σφαλερῶς προφέρω· σφαλερὰν διάλεκτον λαλῶν. Τὴν πρώτην σημασίαν τούτου παράγουσιν ἐκ τῶν ἐγκτοίκων τὴν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν, Σόλοι, καλουμένης, οἵτινες κατὰ τὸν Λαέρτιον α΄. 51. διέφθειραν τὴν γλῶσσαν τῆ Μητροπόλεως αὐτῶν, καὶ ἀχρείως ὡμίλουν αὐτὴν· »Ἐκεῖθεν δὲ ἀπαλλαγεὶς (ὁ Σόλων), ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πάλιν ἥκοντες, ἦν ἀπ' αὐτοῦ Σόλοικος ἐκλιθεὶς· ὀλίγους δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐγκατῴκησαν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξεωσθέντες, σολοικίζειν ἐλέχθησαν. Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἐνθεν, σολεῖς· οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, σόλοικοι. Οὕτω καὶ Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. τὸν Περιηγ. στίχ 875. »Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐνταῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς ἀνδρῶν Ἀττικῶν ποτε οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξαγριωισθέντων διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν· ὅθεν καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι βαρβάρους κατὰ τοὺς ἐν σόλοις εἰκήσαντας· καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα σημασίαν σημαίνει τὸ, σόλοικος, ἄνθρωπόν τινα, ὅστις ἡμαρτημένως καὶ ἐναντίον τῶν κανόνων ὁμιλεῖ διάλεκτον τινά. Ἔτι δὲ λέγεται »Σόλοικος», καὶ ὅ τις μοναδικά τινα σφάλματα κάμνει ἐν τῷ ὁμιλεῖν, οἷον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν »Σφᾶς αὐτοὺς» λέγει »Ἑαυτούς». 2) ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ σημασίᾳ λέγεται ἐπὶ προτύπων καὶ πραγμάτων, καὶ σημαίνει τὸ, βαρὺ καὶ δυσάρεστον, τὸ παράξενον καὶ ἐναντίον εἰς τὰ τῆδη καὶ τὸ πολίτευμα, ὅθεν, ἀπολίτευτος, χωριάτης, ἀπαλλέκτος· καθόλου, ἀηδὴς, ἄτοπος, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ μὲν Ξενοφῶντι (Κυρουπ. ή. γ΄. 10.) τὸ· »Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ» παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει τὸ, ,,Σαλάκωνες καὶ σολοικοί" καὶ παρὰ Πλουτάρχ. τὸ, ,,Ἀπειρόκαλος καὶ τολοικος", ὅπερ δύναται πολλάκις ἑρμηνευθῆναι διαφόρως, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάρβαρος, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, ἀπαίδευτος, ἀπειρόκαλος, ἄτοπος, παράξενος, ἀπολίτευτος, ἄγροικος, χωριάτης· ἢ κατ' Ἡσύχ. ἀμαθὴς, ἀπηστυρμένος, ἀδιάφορος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Βλάχερων εἰς Ἀττικὸν 14. μεταφράζει ,, τὸ ὑποτολοικον, διὰ τοῦ Absurdum, ἄτοπον, ἄλογον, παράλογον, ἀδόητον, ἀνάρμοστον, ἄπρεπές" οὕτω καὶ παρὰ Πλουταρχ. προβλ. συμπ. α΄. 2. »Ἐτέρᾳ περιττῇ καὶ ἀσολουθίᾳ παίδων ὑποτολοικότερον». ὅθεν

Σολοικοφανὴς, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς σολοικισμὸς. »Σολοικοφανὲς χωρίον», λέγεται παρὰ Γραμματικοῖς τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δὲ· Ἐπίρρ. σολοικοφανῶς.

Σολοιτύπος, ὁ, ἡ (σόλος, τύπτω). Σφυρηλατῶν ὄγκον τινὰ σιδήρου, ἐργάτης σιδήρου ἢ χαλκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Μυδροτύπος, καὶ, χαλκὸς τις ἐν Κύπρῳ».

Σόλος, ὁ (σάλλω), ὡς τὸ, μυδρος. Σῶμα ἢ μᾶζα ἐκ σιδήρου, ἤτις χαλκεύεται καὶ σιδηρουργεῖται, ἢ χύνεται 2) ἐξαιρέτως, ὁ σιδηροῦς χυτὸς δίσκος, ἐπὶ οὗ ἔπαιζον, ἢ ὃν μετεχειρίζοντο οἱ γυμνασταὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, Ἰλ. Ψ, 826. 839, 844. ἡ σόλον αὐτοχέωτον, ἐνθ' ὁ Σχολ. λέγει »Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος (ἔστιν καὶ ἐκ λίθου δύναται εἶναι) πλατύς ἐστι καὶ κοιλίτερος· ὁ δὲ σόλος (παρ' Ὅμ. μόνον ἐκ σιδήρου) στρογγύλος καὶ σφαιροειδέστερος· ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ἰλ. Β, 774. »Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίαν, ὃν ἐρίπτουσιν οἱ γυμναζόμενοι· τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλον πρατανρύουσι, παρὰ τὸ, σῶ, ὅ ἐστι, κινῶ· ἢ κατ' Εὐστάθ. παρὰ τὸ »Σεύεσθαι» ὅλος καὶ περιδεδινῆσθαι· σφαιροειδὴς γάρ ἦν. Ὅρα καὶ Ἀμμώνιον. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. ἔχει· »Σόλος, δίσκος σιδηροῦς, ἔτε δὲ δίσκος λίθινος, ἐπὶ μὲν τοῦ Πατρόκλου ἀγῶνος· σόλος αὐτοχώνευτος, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι Ὁμήρου δὲ λίθος (Ὀδυσ. Θ, 190.)». Θέλουσι τινὲς, ὅτι ὁ μὲν σόλος ἦν σφαιροειδὴς· ὁ δὲ δίσκος πλατὺς καὶ στρογγύλος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν Ἄργον. γ΄. 1385. ὀνομάζει τὸν σόλον στρογγύλον. »Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, σεῖον Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος».

Σομφός, ἡ, όν. Σπογγοειδὴς, σπόγγῳ ὅμοιος, πορώδης, ἀραιὸς, χαῦνος, μὴ πεπυκνωμένος, ὅθεν καὶ, μαλακὸς, κενὸς. Παρὰ Πλινίῳ κ΄. 7. ἐλέγετο ὁ τσικνος σόμφος, τανῦν δὲ γράφεται σπόγγος, ἐκ διορθώτου Χειρογράφου. 2) μεταφορ. »Φωνὴ σομφὴ, βαθεῖα, χονδρὴ, βραγχώδης φωνὴ, fusca vox, ἡ μεταξὺ τῆς λευ-

φεια, ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι τὴν ἀγχίνοιάν μου ἢ τὴν εὐγλωττίαν μου ὡς ὁ σοφιστής, Πλούτ.

Σοφιστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. —κῶς (σοφιστής). Ὁ ἀνήκων εἰς σοφίσματα ἢ εἰς σοφιστήν ἄρα, τετυχευμένος, κεκαλλωπισμένος, ἢ δόλιος, ἀπατηλὸς εἰς τὸ λέγειν καὶ φιλοτεχνεῖσθαι. «Λόγος σοφιστικός», ἀπατηλὸς καὶ δόλιος λόγος πρὸς τὸ ἐξαπατῆσαί τινά, εἴτε τὸ νὰ τὸν πείσῃ.

Σοφιστομανέω, ῶ (μαίνομαι). Μαίνομαι, ἢ μανίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔχω διὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τὴν σοφίαν αὐτῶν· ὅ ἐστιν, ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν, Γρηγόρ. Νύσ.

Σοφίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ σοφιστής.

Σοφοδότις, ἡ. Ἡ τῆς σοφίας δότειρα, Διονσ. Ἀρεοπαγ. Θείων ὀνομ. σελ. 563. ἡμῖν.

Σοφόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ ὁστὴρ τῆς σοφίας, ἢ κάμνων σοφὰ δῶρα, Διονσ. Ἀρεοπαγ. Θείων ὀνομ. σελ. 423. ποιητ.

Σοφόνους, συναίρ. νους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Ὁ σοφὸν νοῦν ἔχων, ἀγχίνους, εὐφυής, Λουκιαν. Ῥητορ.

Σοφοποιέω, ῶ (σοφοποιός). Σοφὸν ποιῶ, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφοποιητής, ἡ. Ἡ εἰς τὴν σοφίαν διδασκαλία.

Σοφοποιός, ὁ, ἡ Σοφὸν ποιῶν, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. σοφῶς. Ἡ πρώτη καὶ ἀρχαία σημασία τούτου ἐστὶν, ἐπιστήμων, ἔμπειρος καὶ ἐπιτήδειος τεχνίτης, ἐργάτης ἢ τέχνην τινὰ ὠφέλιμον καλῶς ἐπιστάμενος, εἰδήμων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων, καθόλου, ἐπὶ παντός, ὅστις διαφέρει τοῦ κοινοῦ κατά τινα ἰδιαιτέραν γνῶσιν καὶ μάθησιν, ἄρα ἐπὶ μουσικῶν, ποιητῶν, ἀοιδῶν, μάντεων, μάγων, θαυματοποιῶν, ἰατρῶν κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. ταύτην τὴν, σοφιστὴς κατὰ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ σημασίαν, ὡς λέγει καὶ Ἰσοκρ. ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσ. κή. «Τοὺς μὲν καλουμένους σοφιστὰς ἐπαύμαζον, καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλουν. Μέγιστον δὲ τεκμήριον· Σόλωνα μὲν γὰρ τὸν πρώτων τῶν πολιτῶν λαβόντα τὴν ὀνωνυμίαν ταύτην, προστάτην ἠξίωσαν τῆς πόλεως εἶναι. Ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ, Πρωταγόρας ἐπιγραφομένῳ κεφ. γ', ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης· «Λέγε δή, τί ἦγῃ εἶναι τὸν σοφιστήν; καὶ ὁ Πρωταγόρας ἀποκρίνεται· «Ἐγὼ μέν, ὥσπερ τοὔνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τῶν σοφιστῶν ἐπιστήμονα· ἔνθα πάλιν ὁ Σωκράτης· «Οὐκοῦν, τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποιμεν ἂν που αὐτῷ, ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τῶν εἰκόνων· καὶ τἄλλα οὕτως. —Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστιν; —ἐπιστάτην τοῦ κοινοῦσθαι δεινὸν λέγειν· ἔνθα καὶ τὸ «Σοφὰ, τάδε· σημαίνει τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἢ τὰ διδασκαλίαν καὶ παιδείαν περιέχοντα πράγματα· ἄρα 2) καθόλου, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ὁ καλῶς ἐπιστάμενος τὴν τέχνην αὐτοῦ, γνωστικὸς τόπου κατὰ τὰ οἰκεῖα, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δημόσιον ζωὴν καὶ κατὰ τὰ πολιτικά, ὅστις γινώσκει κατὰ πάντα νὰ συμβουλεύῃ καλῶς ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὑστερώτερον πάνυ εὔχρηστον, διό καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. (ἠθικ. ε', 7.) καλεῖ τὸν Φειδίαν «λιθουργὸν σοφόν» καὶ ὁ Ὅμηρ. ὑπὸ τοῦ Νικηράτου (Ξενοφ. Συμπ. δ'. 6.) «Σοφώτατον» λέγεται, ὡς εἰς τὸ ἄκρον ἐπιστήμων τῆς ποιήσεως, ἢ ὡς ποιητὴς εἰδήμων πολλῶν γνώσεων καὶ πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πρόσεπτος, πανοῦργος, δόλιος, πολύτροπος, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῶν, Ξενοφ. ὅθεν «Τὸ σοφόν», φρόνιμος ἢ δόλιος στοχασμός, ἔννοια, φρόνησις, σύνεσις, πανουργία, πονηρία, δόλος, ἀπάτη, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο», δὲν μοὶ ἐβοήθησεν ἡ ποινηρία μου. 3) εἰδήμων ὑψηλοτέρων ἐπιστημῶν, ἐπιτηδίων, μαθημένος, πεπαιδευμένος· καὶ τέλος, σοφὸς, καθὼς ἐκλαμβάνεται παρ' ἡμῖν ἡ λέξις τὴν σήμερον. Ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεσε μόνον τὸ θεῖον, σοφὸν, ὡς ἐξαίρετον ὄνομα· τοὺς δὲ ὀργανομένους σοφίας, φιλοσόφους· οὕτω καὶ Σωκράτης ἐν Φαίδρῳ λέγει· «Τὸ μὲν σοφὸν — θεῷ μόνῳ πρέπειν· δ.ὸ καὶ ἐν Συμποσίῳ (Πλάτων) τὸν ἔρωτα, σοφὸν, ὠνόμασε. 4) παθητ. συνετὸς ἢ δόλιος ἐπινοηθείς, ἐφευρεθείς, καλῶς μεμελετημένος ἢ στοχασθείς, π. χ. λόγοι, γνῶμαι κ. τ. τ. —Ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις ἔμπειρος ἢ ἐπιτήδειος, τάττεται καὶ αὐτοτ. συνεδοχικῶς· συντάττεται δὲ τὸ σοφὸς καὶ μετ' ἀπαρεμ. π. χ. σοφὸς λέγειν, νοεῖν κ. τ. τ. Valck. Ἱππ. 921. σπανιώτ. «πείρας περί τινος», ἢ, πρός τινα· συνήθως δὲ ἐν χρήσει ἀπολυτως. (ἡ λέξις σοφὸς, ἡ ὁποία παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οὐδαμοῦ εὑρηται, παρὰ δὲ Εὐριπ. πολλὰ συνεχῶς, ἔστι συγγεν. τῷ, σαφὴς, σάφα, σαφηνὴς, ὅθεν τὸ Λατιν. sapio, sapiens, sapor κ. τ. τ.) ὅθεν

Σοφόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σοφίζω, παρὰ τοῖς Ο'. (Σόω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ σόομαι, σοῦμαι, = σεύω, οὐχ εὑρηται.

*Σόω, = σαόω, σώζω· ἔστι δὲ σπάνιον καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἕποπ. σόῃς, σόῃ, Ι, 424. 681. σόωσι, Ὀλ. Ι. 393 ὅθεν

Σοωναύτης, ἡ ἐρθότερον, σωωναύτης, ου, ὁ (ναῦτης). Ὁ σώζων τοὺς ναύτας, σωτὴρ, λυτρωτὴς τῶν ναυτῶν· ὄνομα λιμένος τινος παρὰ τῷ Σχόλ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Π.

*Σπάδαξ, ακος, ὁ, ἡ, = σπάξ, Γραμματ.

Σπαδίζω, μέλ. ίσω (σπάω). Ἀποσπῶ, ἐκδύω, ἐκδέρω, Ἡρόδοτ. ε'. 25. «Σπαδίξας τὸ δέρμα, ἁμάτας ἐξ αὐτοῦ ἅκαμα», ἀντὶ τοῦ, ἐκδείρας, ἐκ τοῦ

Σπάδιξ, ικος, ἡ (σπάω). Ὁ ἀποσπασμένος ἀπὸ τοῦ δένδρου κλάδος, κλῶνος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 528. «Ἡ ῥυτὴ κλώσωντα περὶ σπάδικα κολλύσαι· ἐξαιρ. δὲ ὁ ἀποσπασμένος κλάδος τοῦ φοίνικος μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ καρποῦ, Πλούταρχ. Συμπ. ἡ. 4. «Ἥρωτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνας ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη· καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ., ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἰδίου ὤν, μαρβλ. σπάδη. 2) μουσικὸν τι ὄργανον ὡς ἡ λύρα, Νικομαχ. σελ 8, ὅπερ ὁ Κυϊντιλιανὸς ὀνομάζει ἐν α'. 10. ὡς μαλακὸν καὶ ἀνανδρον ἀπορρίπτει μετὰ τοῦ ψαλτηρίου. 3) ἡ ἀποσπασμένη φλοιὸς τῆς ῥίζης τοῦ πρίνος, Γρηγ. Κορ. (—, Νικ. Ἀλ. 528.)

*Σπάδιον, τό, Αἰολ. καὶ Κρητ. ἀντὶ, σταδίον, ὡς σπολὴ ἀντὶ, στολή.

Σπαδονίζω (σπαδών), ταὐτὸν τῷ, σπάω, καὶ, σπαράττω, Διον. περὶ συνθέσ. ιδ'. «Τὰ βραχέα ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα σπαδονίζει τὸν ἦχον, κατακόπτει, διακόπτει, κατασπᾷ, οὐ θηγανικῶς ἐκφερόμενα· ὅθεν

Σπαδόνισμα, τό· καὶ, σπαδονισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός. «Μαζῶν σπαδονίσματα», Μελέαγρ. ἐπιγρ. 77. σπαραγμοί· παρὰ Διονύσ. εἰς βίον Δημοσθ. 40. «Ἦχον σπαδονισμοῖο, σπαραγμοῦ, ὅταν δηλαδὴ διὰ τὸ τραχὺ τῆς κακοφωνίας ἡ ἀκοὴ σπαραττομένη βλάπτεται, ὅ ἐστι, δὲν ἔχει συνέχειαν τοῦ ἤχου τὰς φωνὰς ἢ τῶν συλλαβῶν· ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπε· «Φεύγει μὲν ἀπάτη σπουδῇ τὰς τῶν φωτεινῶν συμβολὰς, ὡς τὴν λειότητα καὶ τὴν εὐθείαν διασπώσας· ὅθεν καὶ «Σπαδονικὸς ἦχος», ὁ διακεκομμένος, κατεσπασμένος καὶ κατεσπαραγμένος, ὁ μὴ συνεχής.

Σπάδων, ωνος, καὶ οντος, ὁ, Lob Φρυν. σλ. 273. Οὗτινος οἱ ὄρχεις ἐκύπησαν (σπάω). Ὁ ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Πλουτάρχ. εἰς Δημήτρ. 25.

*πᾰδών, όνος, ἡ (σπάω), ταὐτὸν τῷ, σπάσμα, σπασμός· ἐξαιρ. ἐπὶ σπασμῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. περὶ σπασμ. καὶ Νικ. Ἀλεξ. 317. «Σπαδόνεσιν ἀλύουσι», ὑπὸ σπασμῶν συνεχόμενοι. (ἐπ' ὀστ εὑρηται, ἡμαρτμ. μέντοι, καὶ πλεοζυόνους, σπείδων.)

Σπάζω, μελ. σπάσω· ταὐτὸν τῷ, σπάω· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, διαῤῥήγνυμι, συντρίβω, καὶ σχάζω· λέγεται καὶ οὐδέτερ. ὅθεν παθητ. ἐσπασμένος, καὶ, σπασμένος, ὁ ἐντερικοῖλην πάσχων. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Σπάζω, ἀντὶ τοῦ, σεύζω, κατὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν διάλεκτον· καὶ «Ἀνασπάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀναταράττω, ἀμφ. (οὗτος ὁ τύπος οὐχ εὑρηται παρὰ τοῖ ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν, ἐξελάβον δὲ αὐτὸν οἱ Γραμματ. διὰ νὰ σχηματίσωσι τοὺς χρόνους τοῦ σπάω.)

Σπαθαλάω, ἀντὶ τοῦ, σπαταλάω· πάνυ ἀμφ.

Σπαθαλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπαθη, ἀριθμ. ὁ. Martialis 13. Ἐπίγραμ. 27. Spathula caryotarum ὅπου ὅμως ὁ Salmasius Exercit. σελ. 764. Spalathion, ἐκ τοῦ πλάθη, ἀναγινώσκεται θέλει. Πρβ. σπαλίλιον.

Σπαθρίτκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ξηρίττρον. Γυναικεῖον προκάλυμμα τοῦ προσώπου, ἀμφ. Ἀγ. Γρ.

*Σπαθατός, ή, όν, Δωρικ. ἀντὶ σπαθητός. Ἠνυπημένος μὲ τὴν σπάθην, σπάθῃ κατατρυμένος, οὗ κτενί, ἴδε σπαθητός· ἐκ τοῦ

Σπαθάω, ῶ, μέλ. ήσω. Τῇ σπάθῃ κρούω τὸ ὕφασμα ἵνα πυκνότερον γένηται, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. Οὐ μὰν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ ῥαπτάριον δεικνύει τοῖ πρόφασιν, ἔφασκον, ὡ γύναι, λίαν σπαθᾷς· ἔνθα ὁ Σχόλ. λέγει· «Σπαθᾶν, δύναται ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, καταναλίσκειν, κατεσθίειν· καὶ ἀντὶ τοῦ, κρούειν τὴν κρόκην τῶν ὑφαινομένων ἱματίων. 2) τροπικ. ἀφειδῶς καὶ ἀσώτως καταναλίσκω, ἐξοδεύω, καταδαπανῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. ὅρα ἀνωτέρω· ἔξαιρ. σπαταλῶ, πολὺ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον τρύφω, κατεσθίω, τρυφῶ, ἐξυφαντόνω. «Σπαθήσεις δίς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, θέλεις φάγει πολὺ ὀψὲ καὶ τρεῖς φοράς τὴν ἡμέραν, Λουκιαν. Πάνδ. 17. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κλαζονεύομαι. Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. Σημείωσαι ἐντεῦθεν, ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ἐξυφαντόνω» ῥῆμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ τὸ ἐξυφαίνω, ἐξυφαντόνω, ἰσοδυναμεῖ τῷ, σπαθῶ, ὑφαντικόν τι ἐργαλεῖον, ἐφ' ᾧ περιτειλίσσεται ὁ πρὸς ὕφασμα ἡτοιμασμένος στήμων· σημαίνει ἄρα καὶ τὸ, ἐξυφαίνω, καὶ τὸ, σπαθῶ τὸ σπαταλῶ, εὐνοοῦμαι. 3) τροπ. μηχανώμαι, συῤῥάπτω, πλέκω ὡς τὸ Λατιν. loxre luere, παρθ. ῥάπτω καὶ ὑφαίνω. «Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα», παρὰ Δημοσθ. Ὑφαίνει ἐπλεε. Τὸ δὲ παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 17. «Τὰ φυτὰ ἐρυθρὰ σπαθῶσι διατέμνοντες», δηλοῖ, κάμουσι κλαδεύοντες μικρότερα. «Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται, Πλούταρχ. δεισιδ. 7. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ καταναλίσκεσθαι.

Σπάθη, ἡ· ἐξ Ἡτυχ. ἐν Λ. σπαθητέν, γίνεται δῆλον, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς τὸ ὄρθιον ὕφασμα ἐὰν ἦτον ἐν χρήσει τὸ ἱστουργικὸν κτένιον (κτεὶς), ἀλλ' ἡ σπάθη ἦτον ἄρα ἡ σπάθη πλατὺ, ἐπίπεδον ξύλον, ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ κρουόμενον τὸ ὕφασμα, πυκνοῦται· τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Σέξτ. Ἐπειρ. 90. Tela suspensis ponteribus rectum stamen extendit, spatha coire coguntur et jungi. Αἰσχύλ. Χοηφ. «Σπάθης

σικήν, Τίμ. Ὀμ. Ἑρμ. 483. 511. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν ποιητικήν, Παῤ. ὅστις ἐν Ὀλ. 9, 161. χρῆται τῷ σπανίῳ πλυνὰ σοφίαι· λέγεται δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ τῆς συνεχομένης μετὰ τῆς μουσικῆς τέχνης τοῦ ἀποτρέπειν καὶ ματαιοῦν τὰς ἐπιῤῥοὰς ψθερωποῶν μαγικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἐπαγειν, ἐξορκίζειν δαίμονας, ἆρα ἐπὶ πάντων τῶν Δημιουργῶν, τεχνιτῶν, βουλεύτων, ἀοιδῶν, ἰατρῶν, μάντεων, οἱ ἑκάστοτε ἐν χρείᾳ εἶχον ἰδιαίτεραν ἐπιτηδειότητα εἴς τι καὶ διὰ τοῦτο σοφοὶ ἐλέγοντο. 2) καθόλου, ἐπιτηδειότης καὶ πεῖρα κατὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομικῆς, ἐξαιρ. καὶ τῆς δημοσίου ζωῆς, ἐπιτηδειότης εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὡς παρὰ τοῖς ἑπταμελομένοις ἑπτὰ σοφοῖς τῆς Ἑλλάδος, ἆρα ἡ παλαιὰ σημασία περιλαμβάνει τὴν τέχνην, ἐπιστήμην, ἤτοι τὴν Γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων· ἑπομένως δὲ καὶ τὴν ἀρετήν, τὴν σύνεσιν, τὴν εὐβουλίαν, τὴν φρόνησιν, καὶ τὸν νοῦν, ἤτοι τὴν διανοητικὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νοὸς εἰς τὰς πράξεις, σύνεσις ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, πανουργία, δολοφροσύνη, πολλαχοῦ παρ' Ἡρόδ. ὡς καὶ 3, 127. »Ἐνθα γὰρ σοφίης δέει, βίης ἔργον οὐδέν.« Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 10. »Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, ὥστε Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον ἐστίν. Τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. α'. β'. 8. »Ἀπόλλων ἐκέκρικε Μαρτίαν.« ἐρίζοντα οἱ περὶ σοφίας, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Μουσικῆς. 3) γνῶσις καὶ ἐπιστήμη κατὰ τὰς ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας, μάθησις· καὶ τέλος, καὶ, σοφία κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς ἔννοιαν, ἔνωσις τῆς ἐνεργαστικῆς γνώσεως μετὰ τοῦ καθαρωτάτου φρονήματος.

Σοφίζω, Μ. Ἰσω (σοφός). Σοφὸν, συνετὸν, φρόνιμον ποιῶ· τὴν τῶν λόγων ἐπιστήμην διδάσκω, ἢ βάλλω τινὰ εἰς τὸν νοῦν τινος· διδάσκω τινὰ καθόλου, κάμνω τινὰ φρόνιμον, ἢ συνετόν, σωφρονίζω· κατ' ἐνεργ. διάθ. σπανίως. — Παθητ. γίνομαι ἢ εἰμὶ ἐπιτήδειος, εὐτύχημαι ἢ ἔμπειρος, καλῶς εἰδαγμένος εἰμὶ ἢ διδάσκομαι καλῶς, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς παρ' Ἡσ. Κ. 651. »Ναυτιλίης καὶ νηῶν σεσοφισμένος, ἔμπειρος, πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος, διδαγμένος· ταὐτὸν τῷ ἐν στίχ. 662. »Νηῶν πεπείρομαι, πεπειραμένος, πεῖραν ἢ ἐμπειρίαν ἔχων· καθόλου, φρόνιμος, συνετός, σοφὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ, ἢ συνετῶς, νουνεχῶς, φρονίμως πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ· ὁμοῦ ἀλλὰ καὶ, φέρομαι ὡς σοφιστὴς, ἤτοι δολίως, πονηρῶς καὶ ἀπατηλῶς πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 718. »Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν ἰόντα (Πλουτ.)ον, πράττω δολίως εἰσιόντος τοῦ ἰόντος, κυττάζω νὰ τὸν ἀποφύγω· ἔτι δὲ, γίνομαι, ἢ εἰμὶ σοφιστὴς. — 2) σοφίζομαι ὡς μέσ. ἀποθ., μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, ἐκτελῶ, ποιῶ, διατάττω τι ἢ ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τι μὲ γνῶσιν, φρόνησιν, ἐπιτηδειότητα, ἢ τέχνην, Ἡρόδ. 2, 66. 8, 27. »Αἱ καινὰς ἰδέας σοφίζομαιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 548. πρβ. Ἰακ. Φλωττρ. Εὐν. σλ. 198. ἔτι δὲ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι πανούργως ἢ φρονίμως, καὶ ὡς προτάσσεται παθητ. κεῖται τὸ, σοφίσθαι, παρὰ Φιλ. 77. ὁ δὲ παθ. παρὰ σοφίσματα μείνει τοιαῦτα ὑποθετικὸς, Ἡρόδ. 1, 80. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, »Σοφίζεται, διὰ τοῦ σοφόν τι λέγει· καὶ παραχρώνεται λέγων. Ξενοφ. Ἀπομνημ. α'. β'. 46. »Τοιαῦτα ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, σοφιστικὰς λεπτολογίας ἢ σοφίσματα ἐλέγομεν. Ξενοφ. Κυν. ιγ'. 6. »Τοὺς σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς πράγμασιν ὄφελον τὸ »Σεσοφισμένως Ἐπίῤῥ. ἀπατηλῶς, πανούργως, δολίως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν. β) μετὰ αἰτ. προσώπου, ἀπατῶ, πλανῶ μὲ δόλους. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἔχει καὶ οὐ Ἀποθ. τὴν σημασ. τοῦ παθ. ἔνθεν

Σόφισμα, τό. Σοφὲς, φρόνιμος στοχασμὸς, ἢ σοφὴ καὶ εὔφρων, συνετὴ ἐφεύρεσις, Πλούταρ. Ὀλύμπ. ιγ'. 24. Ἡρόδ. 3. 85. 152 »Τί δὴ τὸ σόφισμα τοῦδ' ἡγεύμενοι εἰς τήνδε πόλεα ψήφοι ὥρισαν φέρειν;« Εὐρίπ. Ἑκ. 258. καὶ ἑπομένως, πᾶς φρόνιμος, ἀγχίνους ἢ ἀπατηλὸς καὶ δόλιος στοχασμὸς, ἢ τέχνασμα, μηχανὴ, ἀγχίνους ἐπώνυμα, ἐφεύρεμα, Πλουταρχ. Ὁ δὲ Ξενοφ. εἰς Ἱέρ. α'. 23. καλεῖ »Σοφίσματα« καὶ τὰς εὑρέτους ἑτοιμασίας καὶ κατασκευὰς τῶν φαγητῶν. 2) εὑρέτως λέγεται »Σοφίσματα«, αἱ δόλιαι καὶ ἀπατηλαὶ ἐρωτήσεις καὶ ὁμιλίαι καὶ ἐξηγήσεις τῶν σοφιστῶν, αἵτινες γίνονται μὲ σκοπὸν ἢ νὰ ἀπατήσωσι μὲ πανουργίαν, ἢ νὰ διδάξωσι καὶ νὰ παιδεύσωσι τοὺς ἄλλους· καὶ ἑπομένως, Ψευδὴς συλλογισμός· ὅθεν

Σοφισματίας, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος σοφιστὴς, Νικητ. Χρον. ιδ'. 1.

Σοφισματικός, ή, όν. Εἷς σοφίσματα ἀνήκων· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σοφίσματος. 2) οὐσιαστ. ὁ σοφισματικός, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σοφιστὴς

Σοφισμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ σόφισμα. Μικρὸν σόφισμα.

*Σοφισματώδης, ές, ή (εἶδος). Ὅμοιος σοφίσματι, ὁ ἐν τῷ εἴδει αὐτοῦ, Εὐστάθ.

Σοφισμός, ὁ, σπάν. καὶ νεώτ. τύπος ἀντὶ, σόφισμα.

Σοφιστεία, ἡ (σοφιστεύω). Ἡ πρᾶξις, ὁμιλία, φιλοτεχνία τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τὸ πράττειν, διαλέγεσθαι καὶ ὁμιλεῖν ὡς ὁ σοφιστὴς· ἡ τέχνη, ποικιλία, δολιότης, μηχανὴ τοῦ σοφιστοῦ.

Σοφιστέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ σοφίζομαι. Πρέπει τὰ σοφισθῇ· τὰ στοχασθῇ, τὰ ἐφευρῇ τίς τι, Ἀριστοτέλ. »Πάντα σοφιστέον, ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις, πρέπει νὰ στοχασθῇ καὶ νὰ ἐφευρῇ, ὁ ἐστι, τὰ σοφισθῇ κάθε τρόπον δυνατόν, διὰ νὰ ἀναμιχθῶσι.

*Σοφίστευμα, τό, = σόφισμα. ἐκ τοῦ

Σοφιστεύω (σοφιστής). Σοφιστὴς εἰμὶ· πράττω, πολιτεύομαι, διδάσκω, ὁμιλῶ ὡς σοφιστὴς διδάσκω τὴν ῥητορικὴν τέχνην. 2) ἐνεργητ. τεχ εύω, στολίζω, καλλωπίζω τι ὡς ὁ σοφιστὴς· καὶ, δολίως ὑποκρίπτω, προσποιοῦμαι μὲ πανουργίαν, π. χ. »Σοφιστεύω τὸν ἔραται, Ἡλιόδωρ. α'. στλ. 18. ἐν δὲ στλ. 284. »Σοφιστεῦσαι διαδύσεις τε καὶ ὑπερέστειω, ἀντὶ τοῦ, πλάττειν, διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκειν, ἐπιμηχανᾶσθαι, τεχνάζεσθαι.

Σοφιστήριον, τό. Διδασκαλεῖον τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τόπος, ἔνθα διδάσκουσιν οἱ σοφισταί, Ὠκυμ. στλ. 11.

Σοφιστής, οῦ, ὁ (σοφίζω). Ἡ παλαιὰ σημασία τούτου ὁμοία ἐστὶ τῷ, σοφός, καθεὶς, ὅστις ἔχει ἰδιαιτέραν ἐπιτηδειότητα ἢ τέχνην εἴς τι, ἐξαιρ. ποιητὴς, Diesen Ind. Ἰσθμ. 4, 28. Μουσ. Διογ. Λ. Τ. 2. στλ. 9. καὶ εὐφήμως τῆς Μουσικῆς, τοῦ παίζειν ἐργάτην τι, ἢ τοῦ ᾄδειν, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐν ιά. στλ. 639. ἔχει. »Τὸ δὲ ὅλον ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδεμένη· καὶ διὰ τοῦτο μὲν τῶν θεῶν Ἀπόλλωνα, τῶν δὲ ἡμιθέων Ὀρφέα μουσικώτατον ἔκριναν· καὶ πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ, σοφιστὰς ἀπεκάλουν, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος ἐποίησεν· Κἀγὼ σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυνι. 2) καθόλου, ὁ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκουμένης, ἢ τῆς δημοσίου ζωῆς, εἴτε τὰς πολιτικὰς, ἆρα κατὰ πάντα γνώστωρ, νουνεχὴς, ὅστις γινώσκει νὰ συμβουλεύῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους καλῶς, καθ' ἣν ἔννοιαν παρ' Ἡρόδ. λέγονται οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος πάντοτε σοφισταί, π. χ. ἐν 1, 29. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πυθαγόρ. 4, 95. ὃς ὁ καὶ ἐκλαμβάνετο ἢ λέξις καὶ κατὰ τὴν εὐγενεστάτην ἔννοιαν τοῦ σοφοῦ, ὁρ. Valck. Ἱππ. 921. ἐξαιρ. ὁ προκομμένος, μαθημένος, ὁ πολυειδήμων ἀνὴρ, ὅστις ἐξετάζει καὶ συλλογίζεται τὰ πράγματα, ὅστις διαφέρει τοῦ κοινοῦ κατὰ τὰς γνώσεις του καὶ τὴν διάνοιαν. 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ' ἐξοχὴν ὠνόμαζετο σοφιστὴς, ὅστις ἐπὶ μισθῷ ἐδίδασκε τὴν τέχνην τοῦ διαλέγεσθαι καὶ ὁμιλεῖν, ἆρα ὁ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὡς καὶ ὁ Ἰσοκράτης κατὰ σοφιστῶν ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ »Οἱ παιδεύειν ἐπιχειροῦντες.« καὶ κατωτέρω §. δ'. »Οἱ τὴν σοφίαν διδάσκοντες.« Κατ' αὐτὸν λοιπὸν ἀρχοτέρως τὰς σημασίας ἐξαιρέτως ἐκαλοῦντο Σοφισταὶ, ὁ Γοργίας, Θρασύμαχος, Πρωταγόρας, Πρόδικος, καὶ ὁ Ἱππίας, εἴτινες, ὡς λέγει ὁ Κικέρων (Orat. γ'. 16.) εἶχον ἐν ταὐτῷ Discendi faciendique sapientiam, καὶ ἔλεγον καὶ ἔπραττον ὅσα περὶ φιλοσοφίας ἐδίδασκον, ὁ ἐστι, ἐδίδασκον τὴν ῥητορικὴν, τὴν ἠθικὴν ἢ πολιτικήν· ἐπειδὴ δὲ ἕνιοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦσαν καὶ οἱ ἰδιοι ῥήτορες, ἐλέγοντο σοφισταὶ καὶ ῥήτορ, πλὴν οὐχὶ τόσον ὁ δημηγόρος, οἷος ὁ Δημοσθένης, ἔσον ὁ συγγραφεὺς λόγων, εἷος ὁ Ἰσοκράτης· καὶ κατωτέρω »Σοφιστὴν« αὐτὸς ὁ Ῥήτωρ, ἐν ὅσῳ αὐτὸς διδάσκει, ῥητορεύει καὶ δημηγορεῖ, Ἰσοκράτ. παννγ. §. α'. »Πολλοὶ τῶν προσποιησαμένων εἶναι σοφιστὰς ἐπὶ τούτων τῶν λόγων ὥρμησαν· καὶ κατωτέρω §. κγ'. »Ὥστε μηδένα πώποτε δυνηθῆναι περὶ αὐτῶν, μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν· καὶ Θευκυδ. γ'. 38. »Καὶ σοφιστῶν ἄθλοις ἐοικότα.« ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. σημείωσε. »Τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἐστι, τοὺς διδασκάλους τῆς ἀληθοῦς σοφίας.« Ὁ Πλούταρχος εἰς Θεμιστοκλ. περὶ τῶν Σοφιστῶν οὕτω λέγει. »Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, καὶ ὁραστήριον σύνεσιν, ὀλιγίστοις μίξαντες τέχνας, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν.« ἢ ἔτεκε δὲ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τοῦ κομπασμοῦ ἕκαστον σοφιστοῦ, καὶ μάλιστα τινῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, καταχρησαμένων τῇ φιλοσοφίᾳ, κατεφρονήθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῇ Σωκρατικῇ σχολῇ, καὶ εἰκαίρετως διὰ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, μὴ σημαῖνον πλέον ἄλλο τι, εἰμὴ, τὸ ἀπατεών, γόης, ψευτὴς, ὁ λόγοις ἀπατῶν, ὁ ἐπηρεάζων ἑαυτὸν ἐν τοῖς λόγοις, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀγχίνοιάν του καὶ τὴν εὐγλωττίαν του εἰς τὸ νὰ ἀπατήσῃ διὰ μηχανῶν, σοφισμάτων ἄλλους· κομπαστὴς, ἀλαζὼν, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἰσοκράτ. κατὰ σοφιστῶν §. α'. »Οἱ προσποιοῦνται μὲν τὴν ἀλήθειαν ζητεῖν, αὐτοὶ δ' ἐκ ἀρχῆς τῶν ἐπαγγελμάτων ψευδῆ λόγων ἐπιχειροῦσιν.« Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ σοφιστικ. ἐλέγχ. α'. 2. λέγει· »Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀποφαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης.« καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ς'. 16. »Τὴν σοφίαν ἀργυρίου πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν.« παρὰ τοῖς Μεταγεν., ὅτε ἤκμαζε ἡ γνησία ῥητορική, ἐτιμήθη πάλιν ἡ ὁμοιότης σοφιστὴς, καὶ ἐλέγετο νῦν ἐξαιρ. οὕτως ὁ διδάσκαλος τοῦ λογογραφικοῦ λόγου, ἐπεμ σχεδὸν ταυτοσήμῳ τῷ, ῥήτωρ· καθόλου, ὁ πεζογράφος καὶ λογογράφος, ὅστις ἔγραφε εὐχὶ τόσον εἴσω τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ὕλης, ὅσον ἕνεκα τοῦ καλοῦ ὕφους καὶ τοῦ κεκμηκότος, εἴτε ἔσωσαν λόγοι, εἴτε ἐπιστολαὶ, εἴτε ἱστορικὰ συγγράμματα, ἐγκώμια ἢ ἄλλα συγγράμματα ἐν πεζῷ λόγῳ, ὅρα Villois προλεγ. εἰς Λόγγον.

*Σοφιστιάω, ῶ. Ὡς σοφιστὴς ὁμιλῶ, ἢ γράφω, ἤγουν πανουργεύομαι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γρά-

πληγάς. ἄλλως δὲ ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. τὸ «Σπαθητὸν χιτῶνα, ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον, ὅ ἐστιν, εἰς ὀρθὸν ὑστόν, ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 10. σπαθίδα, καλεῖ ὡς τὸ παρὰ Δατ. Tunica recta καὶ tegilla λεγόμενον. 2) κυνιδάριον ἢ πτυάριον ἢ ξυλάριόν τι πλατύ πως, εἰ τῷ κινεῖται ἢ ἀνακατόνεται τι, Διοσκορ. α'. 66. «Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυχῇ μὴ διαλείπωσιν 3) εἶδος μαχαίρας, ξίφους, σπαθίου, σπαθί· κλίνει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ κυρτόν. 4) εἶδος ξυστρίου τοῦ ἵππου· τὸ ἐκκαθαίρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, Πολυδ. 5) ταὐτόν τῷ, πλατύ, ὅ ἐστι, τὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς κώπης πλατύ μέρος. 6) τὰ τῶν πλευρῶν πλατέα ὀστᾶ (σπάλλαι). ἔτι δὲ καὶ ἡ ὠμοπλάτη, Ἱπποκρ. 7) Μίσχος, ἄστις κρατεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀρτεμισικοῦ φοίνικος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. «Ὁ μὲν ἔρρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, κεφαλὴν εὐμακρονν. Ἡρόδ. ζ'. 69. «Τόξα δὲ εἶχον ἐκ φοίνικος σπάθης παπειγμένα μακρά».

Σπάθημα, τό (σπαθάω). Πύωμα ἀπὸ τῶν ταῖς σπαθαις κατακρυσύντων τὰ ὕφη, τροπικ. «Φρενῶν σπάθημα, τὸ ἄγαν φρύτιμον ἢ τὸ πυκνότερον, Σουΐδ. ἐπειδὴ καὶ ἡ σπάθη πυκνα ποιεῖ τὰ ὑφάσματα.

Σπάθησις, ἡ (σπαθάω). Ἡ κρούσις καὶ πύκνωσις τῶν ὑφασμάτων διὰ τῆς σπάθης. 2) σπατάλη, κατεξόδευσις.

Σπαθητός, ἡ, όν (σπαθάω). Διὰ τῆς σπάθης εἰς ἰστὸν ὀρθὸν πυκνῶς ὑφασμένος, «Χλαῖνα σπαθητόζυν, Πολυδ. ἐκ Σοφοκλ. «Ἱμάτιον, περίβλημα σπαθητόνον, Ἀθήν. ιβ'. «Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητόν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν. Ἡ συνήθεια τὸ πυκνὸν ὕφασμα ἡκρουτοιὰ λέγει. Δωρικ. «Σπαθητόν ὗφος, ἡ, ὕφασμα, ἑρμην. διὰ τοῦ «Τὸ ὀρθὸν, ὗφος, τὸ σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενία, Ἡσύχ.

*Σπαθία, ἡ, = σπάθη, 4.

Σπαθίζω, μέλ. ίσω (σπάθη, 2.). Κινῶ, ταράσσω, ἀνακατόνω, ἢ ἐπιχρίω διὰ τῆς σπαθης, ἤτοι τοῦ χολιοειδοῦς ξυλαρίου· ἴδε σπαθίς. Μέσ. «Σπαθίζομαι, μύρῳ ἀλείφομαι διὰ τῆς ἀσπίδος. 2) κρούω μὲ τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαθί.

*Σπαθιναίας ἔλαφος, ὁ, = σπαθίνης· ἔδν παρὰ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ. 175. σπαθιναίαι, εἰ, ἔλαφοι, ταὐτόν τῷ, Ἀχαιάδες, αἱ-δ' οὐ ὁ Ἡσύχ. σπαθήνης, ἔχει· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ. σελ. 711. ὀρθότερον, σπαθήνιαι, ἀπὸ τοῦ, σπάθη· σημαίνει δὲ νεβρούς ἐλάφων, ὧν τὰ κεράτια ὀρθὰς ἔτι ἵστανται.

*Σπαθίνης, ου, ὁ (σπάθη, 3.). Νέον ἐλάφι, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων, ὄρα ἀνωτέρω.

Σπάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάθη. Μικρὰ σπάθη, ἤτοι ξυλάριον, δι' οὗ κινοῦσί τι, σπαθίς.

*Σπάθιος, ία, ιον. Ὁ τὸ σχῆμα σπάθης ἔχων. (ε)

Σπαθίς, ίδος, ἡ, = σπάθη. Ξυλαρίδιόν τι ἐπίμηκες καὶ πλατύ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, χουλιαρίου ἢ πτυαρίου εἴδος ἔχον, ὃ ἐμβάλλοντες εἰς τὴν λήκυθον, ἐξέβαλλον ἐξ αὐτῆς τὸ μύρον, οἱ ἀλείπται, οἱ μυρεψοὶ καὶ μυροπῶλαι, Πολυδ. ἐ. 26. «Καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα, καὶ σπάθην κλητέον, ὅστις καὶ παραδείγματα ἐπιφέρει, ἐκ τε τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ Εὐρήμου· «Λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σύ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον». 2) τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον, Πολυδ. ζ'. 10. ἴδε σπαθητός.

*Σπάθισμα, ατος, τό, καὶ

Σπαθισμός, ὁ (σπαθίζω). Σπαθία, τὸ σπαθίζειν, κρούειν μὲ τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαθί, ἀμφ.

Σπαθίτης, ου, ὁ (σπάθη, 7.). «Οἵτινες σπαθίτης», ὁ διὰ σπάθης, ἤτοι ἐκ φοίνικος κατεσκευασμένος.

Σπαθομήλη, ἡ (σπάθη, 2. μήλη). Ἡ σπαθίδος εἶδος ἔχουσα μήλη, πλατεῖα μήλη, Γαλην.

Σπαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σπαθία, μαχαίρας ποιῶν, Γλωσ. Στεφ.

Σπαθοφοίνικον, τό (φοίνιξ). Ἡ σπάθη, τὸ κυτταίτε τῶν ἀνθῶν τοῦ φοίνικος, Νικολ. Μυρεψ.

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ (σπάθη, φύλλον). Τὰ φύλλα ὅμοια τῇ σπάθῃ, μαχαίρα ἔχων, παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. α'. 15. ἔνια τινες ἀντὶ τούτου «Σπαθόφυλλα» ἀνέγνωσαν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, «Σπαθόφυλλον, καὶ, σπαθόχορτον, εἶδος κρίνου.

Σπαίρω (σπάω). Σπασμοὺς ἔχω ἢ πάσχω· κινεῖται καὶ παραττεται τὸ σῶμά μου μετὰ μεγάλης σφοδρότητος ὡς ὁ ἀποθνήσκων, ἢ ὡς ὁ ἰχθύς, ὅταν ἐκβάλλεται ἐκ τοῦ ὕδατος· ἢ στενοχωρούμενος ὑπὸ πόνων καὶ ὀδύνης ἢ ἀνυπομονησίας ῥίπτω ἐμαυτὸν ἔνθεν κἀκεῖσε· σκαρίζω, σκιρτῶ, ἄλλομαι ὑπὸ πόνων, λιχαρίζω, λιχαρίζομαι, τρέμω, παλλομαι· κυρίως δὲ, κινῶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὸ ἥμισυ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλοτσῶ, καθὼς ἔνια ζῶα, ὅταν τὸ τραβᾷ τινας καὶ αὐτὸ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. ἔτι τὸ, σπαίρει, καὶ διὰ τοῦ, ἐκπιεῖ τὴν ψυχήν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶῇ διὰ τοῦ, ψυχορραγεῖ. Ἐπιγράμ. «Θρέψον ἔτι σπαίρον τὸ γεροντιον, ἀλλόμενον καὶ σκαρίζον. 2) παραιτοῦμαι, ἀνοντιοῦμαι, οὐ στέργω, ἀργῶ, ὀκνῶ. «Ἀδάμαντος γὰρ — τῶν λοιπῶν ἥπταιρε μοῦσαν, Ἡρόδ. 8, 5. Ἀττ. ἀπταίρω, τὸν ὁποῖον τύπον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος. Π.ρ' Ἡροδ. διαφορεῖται ἡ λέξις εὐχρηστότερον μέν τοι καὶ παρ' αὐτῷ τό, ἀσπαίρω (συγγεν. τῷ, σκαίρω, σφαδάζω, σπερχνόω.)

*Σπάκα τὴν κύνα καλοῦσι Μῆδοι, Ἡρόδ. 1, 110. τὸ νὰ σχηματίσῃ τις ἐκ τούτου ὄνομα τὸ σπάξ, ὁ, ἡ, ἤθελεν εἶναι παράλογον, καὶ ὅμοιος ἐσχηματίσθη γραμματικός τις παρ' Ἑρμῆν. de em. gr. Gr. rat. p. 434. σπάξ, ὁ κύων παρὰ Πέρσαις. Τὸ γλωσσημα σύνηκε μὲν εἰ, τὸ ἀνωτέρω παράθεσιμα, γραπτέον δὲ σπαξ ἀντὶ σπάξ.

*Σπάλαθρον, τό, ὄρα σκάλευθρον.

*Σπαλαξία, ἡ. Ἐλαττωμά τι καὶ πάθος ἐν τῷ ὄμματι, ἀμβλυωπία ἐκ τοῦ

*Σπάλαξ, ακος, ὁ, ταὐτόν τῷ, ἀσπάλαξ· ὅθεν σπαλαξία, ἡ (παρ' Ἡσυχ.), νόσος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, πηρωτικ· ἐπειδὴ καὶ τὰ ζῶα τοῦτο θέλουσιν, ὅτι εἶναι τυφλόν. (παρὰ τό, σκάλλω, σκάλεφ.)

*Σπάλεθρον, τό, ὄρα σκάλευθρον.

*Σπαλείς, Αἰολ. ἀντὶ, σταλείς, ἐκ τοῦ στέλλω.

*Σπάλιον, τό, = ψάλιον, ψάλλιον.

*Σπαλίς, ίδος, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, ψαλίς.

Σπαλίων, ὁ (σπάλιον). Παρ' Ἀγαθίᾳ γ'. σελ. 77. καὶ Σουΐδ. πολεμικὴ τις μηχανή, ὑφ' ἧς καλυπτόμενοι οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πολιορκίας, ἐργάζοιτο, Vinea· ἦν δὲ ὁ σπαλίων πλέγμα ἐκ λύγων, εἰς ἑροφῆς τύπον ἐξειργασμένον, στεγανόν τε τῇ πυκνώσει, καὶ ἀμφιρεφές· τῷ καὶ ἐκατέρωθεν τὰ πλευρὰ εἰς τὰ κάτω παρατεταθαι, εἰς τὸ ἀποβάλλειν τὸ ἐπερχόμενον.

Σπανάβαλφος, ὁ, ἡ (σπανός, ἀβαλφός). Ὀλίγους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. ε'. 101.

Σπανανδρία, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ

Σπάνη, ἡ ἡ σπανία, ἡ, = σπάνις. Ἔλλειψις, ἀπορία, ἐνδεια, τὸ εἶναι τοῦ ὀλίγον, ὀλιγότης, σπανιότης, Ἰακ. Α. Π. σλ. 201. ὅθεν

Σπανάκις, ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, σπανίως.

Σπανίζω, μέλ. ίσω, καὶ μετ. σπανίζομαι. Σπάνιος, ὀλίγος εἰμί, Πινδ. 2) ἐν σπάνει εἰμί, ἢ σπάνει πιέζομαι, ἀπορῶ στεροῦμαι, σπάνιον, ὀλίγον ἔχω, ἐλλείπω πάσχω, συνήθως μετὰ γενικ. Θουκυδ. 4, 6. «Γῆς σπανίζειν ἀγαθῆς», Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 8. καὶ Ἑλλην. ζ'. β'. 16. «Πάντων σπανιζόμενοι». Ἀριστοφάν. Νεφ. 1288. «Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τ' ἀργυρίου, μετὰ τόκου ἐκδόσ γεν, ἂν ἔχῃς ἐλλείφιν, χρείαν καὶ Σφ. 25ν. καὶ ἀλλαχοῦ. Μετὰ δοτικ. παρὰ Στράβ. 3ι ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, σπάνιον ποιῶ, Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων σελ. 11. «Ὅσοις σπανίζειν ἐμέλλε τὰ μεταλλα». Παθητ. παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1065. Ὀρᾷς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ἐτερήμεθα. ὁ Σχολ.

Σπάνιος, ία, ιον καὶ ἐπίῤῥ. σπανίως, ὡς τό, σπανός. Σπάνιος, ὀλίγος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. συγκρ. σπανιώτερος, Ἡρόδοτ. 8, 25. 2) πάσχων ἐλλείφιν, ὑστερούμενος, ἐνδεής, πτωχός, φειδωλός, ὄρα σπανός. ὅθεν

Σπανιότης, ητος, ἡ, ταὐτόν τῷ, σπάνις.

Σπάνις, εως, ἡ (σπανός), ταὐτόν τῷ, σπένη. Ἐπὶ πραγμάτων, σπανιότης, ἀπορία, ὀλιγότης, Εὐριπ. «Σπάνις κρείσσονες ὀνόματος», ἀπορία, ἔλλειψις, Διονύτ. Ἄλλοι. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, οὗτινος πάσχει τις ἔλλειψιν.

Σπανιστός, ἡ, όν (σπανίζω), παθητ. Οὗτινος στερεῖται τις ἢ πάσχει ἔλλειψιν· οὗ τινος ἔχει χρείαν· σπάνιος· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πτωχικός, φειδωλός, λιτός, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 4. «Δωρήμασι σπανιστοῖσιν, ὧν ἔχει μεγάλην χρείαν. 2) ἐνεργ. ἐνδεὴς ἢ ἔλλειψιν πάσχων, ἐνδεής, πτωχός· καὶ μετὰ γενικ. πράγμ. πάσχων ἔλλειψίν τινος, ὡς «Καρπῶν σπανιστήν, Στράβ. ιε'. σελ. 1057.

Σπανοκαρπία, ἡ (σπανός, καρπός). Σπάνις, ἡ ἔλλειψις καρπῶν, Διόδωρ. Σικελ.

Σπανοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Σπανὸς κατὰ τὸν πώγωνα· ἀρσενικὸς τὰς τρίχας εἰς τὸν πώγωνα ἔχων, σπανογένης, Γλην. Ἀντίκειται τῷ, δασυπώγων· ἐκ τοῦ

Σπανός, ἡ, όν, ταὐτόν τῷ παραγώγῳ, σπάνιος. Καὶ προσώπων, ἔλλειψιν ἐχόντων, ἐνδεῆς, πτωχός· μετὰ γενικ., τινός· συνήθως δὲ λέγεται 2) ἐπὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κοινὸν καὶ σύνηθες, δὲν εἶναι πάντοτε, ἢ δυσκόλως εὑρίσκεται, ὃ οὐκ ἔχει τις ἢ οὐχ εὑρίσκεται πλουσιοπάροχος· οὗ τινος ὁ ἀριθμὸς ὀλίγος καὶ μικρός ἐστιν ὡς π. χ. ἐν Ἐπιγραμ. «Ἴρης χαμερπὲς σπάνιον γέρας», ἐπὶ τοῦ μήλου, ὅπερ δυσκόλως εὑρίσκεται εἰς καιρὸν τοῦ χειμῶνος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τίμιον, πολλοῦ ἄξιον, Ἡσύχ. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀραιός, ὀλίγος, μὴ ἄφθονος, ἐλλειπὴς, ὀλιγοστός. Ἡ συνήθεια λέγει «Σπανὸν τὸν ὀλίγας τρίχας ἢ μηδόλως εἰς τὸ γένειον ἔχοντα. Ἐπίρ. «σπανίως» ἐλέγετο, πολλὰ ὀλίγαις φοραῖς. Ἀντίκειται τῷ, ἄφθονος καὶ συχνός. — Συγγεν. τῷ, ἠπανάω, ἠπανέω, ἠπαπία, ἠχαίω, ἠχανία. (κατὰ Δωρ. σελ. 119 τὸ Ἄλπα ἢν ἐν τῷ, σπανός, μακρὸν πλὴν βέβαια σφάλλει.) ὅθεν

*Σπανός, ἡ, όν, ἀρχαιοτ. τύπος τοῦ, Ἱσπανός, Schaef. Πλουτ. Σερτ. 11.

*Σπανοσιτία, ἡ. Σπάνις, ἔλλειψις σίτου καὶ τροφῶν, ἢ χόρτου, Ξενοφ. Ἑλ. δ'. ἡ. 7. ἐκ τοῦ

*Σπανόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Πάσχων ἔλλειψιν γεννημάτων, τροφῶν, χόρτου.

*Σπανόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πτωχὸς κατὰ σπόρους, ἢ ὀλίγους ἔχων.

*Σπανόουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ σπανὴν, ἤτοι ἀραιότριχον οὐρὰν ἔχων, ἀμφ.

*Σπανοτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ἔχων ὀλίγα τέκνα, Σέξτ. Ἐμπ.

*Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πτωχὸς κατὰ τὰ φύλλα, σπάνια, ὀλίγα φύλλα ἔχων.

Σπᾱνύδρος, ὁ, ἡ, (σπανίς, ὕδωρ). Πάσχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἢ σπάνιον, ὀλίγον ὕδωρ ἔχων.

Σπάξ, ἀκός, ὁ, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ἡ Μήδοις ὁ πύλος, Ἡρόδοτ. α'. 110. «Τὴν γὰρ κύρβιν καλέουσι σπάκα Μῆδοι· ἔστι σπάκα.

Σπᾰράγμᾰ, τό (σπαράττω). Τὸ ἐσπαραγμένον, ἀποκοπὴν, κατεσχισμένον τμῆμα, τεμάχιον, «Καλαστροῦ σπάραγμα», ἓν τμῆμα, ἢ τεμάχιον κεκομμένον ἀπὸ τοῦ Καλοστραίου ἀγάλματος, Φιλόστρ. Σοφιστ. β'. κ'. 1. 2) ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός, ὄζειν

Σπᾰραγμᾰτώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), Ὁμοίως σπαράγματι· ἢ προξενῶν σπαραγμούς, σπασμούς, Πλουτ. «Ἤρανται σπαραγματώδειαι, ὅστις ἐπομένως ἔρρηνε. εἰσὶ τοῦ ἡ Γήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσαι, δηλ. φωναὶ, τοσοῦτον μεγάλαι καὶ σφοδραὶ, ὥστε δύνασθαί τις νὰ πάθῃ σπασμόν τινα εἰς τὸ σῶμά του, ἤτοι νὰ σπασθῇ ἢ νὰ σκάσῃ.

Σπᾰραγμός, ὁ (σπαράσσω). Σεσμὸς, κατάξεσχισμος τῶν σαρκῶν τοῦ σώματος σπασμὸς, σύγχυσις, ταραχὴ, Εὐριπ. Ἐκαβ. 657. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τιλμὸς μετὰ βίας· ὄζειν

Σπᾰραγμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, σπαραγματώδης.

Σπᾰράκτης, ου, ὁ. Ὅστις σπαράττει.

Σπᾰρᾰξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπαραγμὸς· ἐκ τοῦ

Σπαράττω, καὶ Ἀττικ. σπαράττω, μέλ. ξω (συγγεν. τῷ, σπάω, σπαίρω). Βιαίως σύρω, τρυβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀποσπῶ, ξεσπάω, ξεκολλῶ, ἐκτίλλω, ἕλκω, καταξέω, κατασπάω, καταῤῥήγνυμι, ξεσχίζω, κατακόπτω, διασπάω, κατασχίζω, κυρ. καὶ μεταφ. Ξενοφ. Ἱππ. ζ. 1. «Μηδὲ σκάσῃ τῷ χαλινῷ τὸ στόμα τοῦ ἵππου· κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, καὶ σαρκοβόρων θηρίων, ἃ τινα κατασχίζουσι διὰ τῶν ὀδόντων τὰς σάρκας, Πλούταρχ. «Οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια (φησὶν ὁ Πλάτων) τὸ ἕλκειν, καὶ σπαράττειν χαίροντες. «Λέβας σπαράττειν τινά» (Δυσκόλ. 656.), ἀφανίζω, φθείρω τινὰ μὲ παντοῖα κακὰ καὶ συμφοράς, Δυσὶ ρ. 656. 2) συγχέω, ταράττω, σπαραγμὸν ἢ σπασμὸν διεγείρω, Γαλην. «Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσιν. —Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ μετ. «Σπαράττομαι ἀντὶ τοῦ, κινοῦμαι, ταράττομαι, μετατοπίζω.

Σπαργᾰνάω, ποιητ. καὶ σπαργανίζω, μέλ. ἰσω· ταὐτὸν τῷ, σπαργανόω, Ἡσιόδ. Θεογ. 485. «Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον, ἐγγυάλιξεν οὐρανίδῃσι, αὐτὴ δὲ τυλίξασα εἰς τὰ σπάργανα μέγαν τινὰ λίθον, ἐνεχείρισεν αὐτὸν τῷ Κρόνῳ

Σπαργᾰνεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπάργανον. 2) φυτόν τι, παρὰ Διοσκορ. δ'. 21. καὶ Πλίν. 15. 9. οὗ νομίζεται ὁ τοῦ Θεοφράστ, (Φυτ. Ἱστ. δ'. 8.) Βούτομος, ἴσως τὸ τοῦ Λιν. sparganium.

Σπαργᾰνιώτης, ου, ὁ. Ὁ εἷς τὰ σπάργανα ὢν παιδίον εἰς τὰ σπάργανα, Ὁμρ. Ἴλ. Ἑρμ. 301. (ἐγένετο ὡς τὸ, εἰραφιώτης) ἐκ τοῦ

Σπάργᾰνον, τό (σπάργω). Ῥάκος, ἢ ὕφασμα, ἐν ᾧ περιτυλίσσεται τὸ βρέφος, Ἴλ. Ὀμ. Ἑρμ. 151. 237. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥάκος (κολόπανον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 431. Ἔτι δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς νηπιότητος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1035. ὄζειν

Σπαργᾰνόω, ῶ. Περιτυλίσσω, ἐξαιρέτως δὲ, περιτυλίσσω τὸ παιδίον ἐν τοῖς σπαργάνοις, σπαργανόω. Μεταφορ. «Πυρὶ σπαργανοῦσθαι, αὐτὶ τοῦ, περιφλεχθῆναι· ἅρα σπάργω· ὄζειν

Σπαργᾰνωμᾰ, τό. Τὸ περιτυλιγμένον, τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) ταὐτὸν τῷ, σπάργανον.

Σπαργᾰνωσις, εως, ἡ (σπαργανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ περιτυλίσσειν ἢ γένει, ἢ τὸ παιδίον εἰς τὰ σπάργανα. Παρὰ Διοσκορ. β'. 129. καὶ γ'. 41. τὸ «Μιστῶν σπαργάνωτικὸν, κεῖται ἡμαρτ. αὐτὶ τοῦ «Μαστῶν σπαργωσικὸν, οἷς καὶ τὸ χειρόγραφα ἔχουσι.

Σπαργάω, ῶ, μέλ. ήσω· ὡς τὸ, ὀργάω, Πεπληρωμένος, γεμάτος, φυσαωμένος εἰμὶ τόσον, ὥστε κινδυνεύω νὰ σκάσω, ἢ νὰ σπασθῶ λέγεται ἐπὶ πράγματος ὄντος ἐν ἕξει τῇ πληθώρᾳ του καὶ καρποφορίᾳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ γῆς ἐτοίμης πᾶσαν στιγμὴν εἰς καρποφορίαν, εἰς τὸ γενήσαι, ἐνβλαστῆσαι· Ὁ Ἡσ. χ. ἔχει «Σπαργᾷν, ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος· καὶ «Σπαργῶν, ὁ πλήρης καὶ εὐσαρκὴς ἐκκρίτεως· Εὐριπ. Βάκχ 699. «Λευκὸν ἐλίσσουσι γάλα νεοτόκοις, μαζοὺς ἢν σπαργῶν ὄταις ἔτι βρέφη λικμώσαις. 2) τροπ. πλήρη ἐπιθυμίας εἰμὶ, ὀργῶ, ὀργάομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχω· ἔτι δὲ καὶ ἀνυπόμονος, ἀκράτητος, προπετὴς, ὑβριστὴς, ἀτελὴς, ἄγριος, ὀργίλος, θυμώδης εἰμὶ, ἐπὶ παντὸς πάθους, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μείνῃ περιωρισμένον, ἀλλὰ κινδυνεύῃ νὰ σπάσῃ, ἐκβῇ εἰς τὸ φανερὸν καὶ μεταφρ. Πλάτ. συμπ. «Ὅθεν ὁ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν», ἔνθα ὁ Σχολ. σπαργῶντι, ὁρμῶντι, ταραττομένῳ ἢ ἀνθοῦντι· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν πεπληρωμένων γάλακτος. Παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ι. 440. τὸ, «Οὔατα σφαραγῆσθαι (ἀντὶ τοῦ, ἐσφαραγήσατο)», ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐσπάργων, ἐπεπλήρωτο, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Πολ. ε'.) «Τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος, καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως, δέονταί τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτόν. (οὔτε παρὰ τὸ, σπίρχω, οὔτε δὲ παρὰ τὸ, σπάω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ὀργάω, ὀργὴ· συγγεν. τῷ, σφραγάω καὶ, σφαραγάω.) ὄζειν

Σπαργή, ἡ, ὡς τὸ, ὀργὴ. Ὀργασμὸς, φυσαωμά τινος ὑπὸ πληθυσμοῦς, καὶ τροπ. ὁρμὴ ἀκατάσχετος ἐπιθυμίας, ὄρεξις ἢ πάθους, ὀργὴ, Ἡσύχ. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. τινὰ χειρόγραφα ἔχουσι «Σπαργαί, ὀργαί, αὐτὶ τοῦ, σπαργᾷ, ὀργᾷ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, «Σπαργαί, ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν, ἐκ τοῦ σπίρχω· ἴδε σπαργάω.

Σπάργω, μέλ. ξω. Τυλίττω, ἐξαιρ. βρέφος· ὄζειν ἐντυλίττω, Ὅμηρ. Ἴλ. εἰς Ἀπολ. 121 «Σπάργεν ἐν φάρει λευκῷ· ἔζειν σπάργανον καὶ οἱ εὐχρηττέρει τύποι, σπαργανόω, σπαργανάω, σπαργανίζω. (παρὰ τὸ, σπεῖρα, σπείρω, σπείρον)

Σπάργωσις, εως, ἡ (σπαργάω). Τὸ σπαργᾶν, π. χ. μαστῶν, ἢ ὑπὸ γάλακτος πλήρωσις τῶν μαστῶν, ὥστε κινδυνεύουσι νὰ διαῤῥαγῶσι· ἴδε καὶ ἐν τῷ, σπαργάωσις.

Σπαρεῖς, μεταβ. καὶ ἀπαρεμφ. σπαρῆναι, ἀόρ. β', παθητ, ἐκ τοῦ, σπείρω.

Σπαρίζω, ταὐτὸν τῷ, ἀσπαρίζω, καὶ σπαίρω, Γραμματ.

Σπαρνοπόλιος, ὁ, ἡ (σπαρνὸς, πολιός). Σπαρνὸς κατὰ τὴν πολιὰ· ὀλίγας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρίχας λευκὰς ἔχων, ὀλιγοπόλιος, Ἡτύχ. Τινὲς αὐτὶ τούτου «Σπαρτοπόλιος γράφουσιν· οἷον ὁ Πολυδ. ἐν δ'. 133. καὶ 134. καὶ ὁ Σχολ. Ὁμ. ἐν Ἴλ. Ν, 161 ἑρμηνεύων τὸ, μεταπόλιος, λέγει, ὃ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαὶ, ὁ μεσήλιξ.

Σπαρνός, ἡ, ὀν, ποιητ. αὐτὶ σπανίς, σπάνιος. Σπάνιος, ὀλίγος, αὐτελὴς, φαιδρὸς, λεπτὸς, ἀραιὸς, διεσπαρμένος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μοναδικὸς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 567. «Μέχθους γὰρ εἰ λέγοιμι, καὶ δυσαυλίας σπαρνὰς παρήξεις». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σπάρνιοι, ἐνθαλάττιαι πέτραι, διεσπαρμέναι, μοναδικαὶ, σπάνιαι. (ἴσως ἐκ τοῦ σπείρω.)

*Σχοῖνος, ὁ. Ἰχθὺς τῆς θαλάσσης, γνωστὸς οὗτος καὶ παρ' ἡμῖν, διαφορετικὸς τοῦ, σκάρος, Ὀππιαν. Ἁλ 1, 109. (παρὰ τὸ, σπαίρω, ὡς καὶ τὸ, σκίρος παρὰ τὸ, σκαίρω.)

Σπαρτεργάτης, ου, ὁ, ἡ (σπάρτος, γέρος). Σπάρτου ἔργων, φύων, Ἀπ. τ. σλ. 115.

*Σπαρτᾱγενής, ὁ, ἡ, ές (Σπάρτη, γένος). Καταγόμενος ἐκ Σπάρτης.

Σπαρτεύω, Σπάρτοις ἢ σπαρτίοις καθαίρω· ὄζειν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παστρεύω.

Σπάρτη, ἡ. Σχοινίον ἐκ σπάρτου, μάλιστα πλεκτὸν καθόλου, σχοινίον, ὁρμιὰ· λέγεται καὶ, σπάρτον· ὄζειν 2) ταὐτὸν τῷ, σπάθη, ἢ τῶν τεκτόνων σπάθη. 3) βολὶς, καθέτως μόλιβδος· λέγεται καὶ, σπάρτος, ἡ, Ἡσύχ. ὄζειν παρὰ Βασιλείῳ (Τόμ. κ. σελ. 494.) «Τὸν λίθον ποτὶ σπάρταν ἄγειν». 4) ὄνομα πόλεως Λακωνίας, Ὅμ.

Σπαρτία, ἡ· ἴδε συρματίς.

Σπαρτίνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπάρτη, σημαν. 1. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιβ'. 43.

Σπάρτινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ σπάρτου, ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένος.

Σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάρτη, σπάρτου. Κατ' Ἐύστάθ. Πλέγμα τι ἐκ σπάρτων, χρησιμεῦον τοῖς λουομένοις ἀντὶ σπόγγου, ἢ ᾧ ἐχρῶντο ἐν τοῖς λουτροῖς εἰς τὸ σῶμα τῶν ῥώπων ἐντρίβειν. Καὶ, σχοινίον, ἢ ῥάμμα ἐκ σπάρτου καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὁρμιὰ, σχοινίον ἁλιευτικὸν, παρ' Ὁμηρ. 2) εἰς τὸν ζυγὸν τῆς στάθμης, ἤτοι τῆς ζυγαρίας, λέγεται τὸ μεσαίτατον κέντρον, ἀφ' οὗ κρεμοῦνται τὰ ἀντίῤῥοπα τοῦ ζυγοῦ ἢ τὸ βάρος τοῦ πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον κρίνεται ἡ ζυγαριά, ὅπερ ἄλλως λαβή, καὶ ἀρτάνη, καλεῖται, ansa lagina, ὅπερ δηλ. κρατεῖ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ βάρους, Ἀριστοτέλ. Μηχαν. β'. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247. «Σπαρτίοις ἠρτημένην πλάστιγγα πρόσθεν». 3) καὶ = σπάρτος, τὸ φυτόν.

*Σπαρτοχαίτης, ου, ὁ (σπαρτὸς, χαίτη), ὡς τὸ, σπαριοπόλιος. Διεσπαρμένα μαλλιὰ ἔχων, Lob. Φρυν. σελ 662.

*Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Μὲ σπάρτον δεμένος ἢ στερεωμένος, καὶ σπαρτόπλοκος, Ὀππιαν. Κυν. 1, 156.

Σπάρτον, τό (σπείρω). Φυτὸν θαμνώδες, μακρὰ, λεπτὰ καὶ στρογγύλα βλαστήματα φέρον, ἐξ ὧν κατασκευάζουσι σχοινία καὶ ψιαθία, γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῖν, stipa tenacissima. Διοσκ. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πολλ' ἀμφ. συνήθως δὲ 2) πᾶν πλεκτὸν σχοινίον· καὶ ὁ κάλως τοῦ πλοίου, τὸ παλαμάριον, Ἴλ. Β, 135. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐξαιρ. τὸ ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένον ἢ συνδεδεμένον σάρωθρον, ἢ πεπλεγμένον σχοινίον, Ἡρόδ 5, 16. Θουκδ. δ'. 49. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 15. καὶ Κυνηγ. 5'. 13. «Τὸν βρύχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου, ἐστι γὰρ ἀσηπότατον τοῦτο· ἴδε καὶ συρματίς. (Ὅτι παρ' Ὁμρ. δὲν ἦσαν τὰ σπάρτα (τὰ παλαμάρια) κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ φυτοῦ σπάρτου, μαρτυρεῖ ὁ Οὐάῤῥων παρὰ Γελλ. 17, 3, ὥστε τὰ σχοινία ἐκεῖνα κυρίως δὲν ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου μόνον εἱ νεώτεροι ἔπλεκον τὰ παλαμάρια, ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὕστερον ἔπλεκον ἐξ αὐτοῦ.) ὄζειν

Σπαρτοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Σχοινία ἢ παλαμάρια, καὶ μάλιστα ἐκ σπάρτου, σπάρτινα πλέκων.

Σπαρτοπέλιος, ὁ, ἡ (σπαρτὸς, πολιός). Ὁ διεσπαρμένην λευκὴν πολιὰν ἔχων, ὅ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῶν μελαίνων τριχῶν ἔχων καὶ λευκάς τινας τρίχας διεσπαρμένας· παρθ. σπαριοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σπάρτα, ἤτοι σχοινία ἢ πλέγματα, ἐξαιρ. ἐκ σπάρτου πωλῶν.

Σπάρτος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄνομα πολλῶν θαμνωδῶν

φυτῶν, ἐκ τῶν ἑλείων, τῶν ἁλίων κατεσκεύαζον σχοινία (σπάρτα) καὶ ἄλλα πλεκτά. ἔστι δὲ 1) τὸ μὲν παρὰ Λίνν. spartium scoparia ἢ junceum καὶ κατὰ Πλίν. spartum καὶ genistum, καὶ, σπαρτίον, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ῥάβδων ἐπλέκοντο εἶδος ταινιῶν ἢ σχοινίων καὶ δίκτυα καὶ τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρικόν· ἐξ ἑνὸς δὲ ἑτέρου ὁμοίου θαμνώδους φυτοῦ ἐπλέκοντο καὶ ὑποδήματα διὰ τὸ ὑπεζῶσθαι καὶ κτηνη. β) τὸ δὲ τρίτον, πάντῃ διάφορον τῶν ἄλλων, ὁ ἐν Ἱσπανίᾳ φυόμενος σπάρτος, Lygeum spartum, ἢ, stipa tenacissima, Linn, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζοντο σχοινία διάφορα διὰ τὰ ἑλόπλοια καὶ ἄλλας χρήσεις πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων καὶ Ῥωμαίων, εἶτα δὲ, ὅτε ἦμεν διὰ τῶν τελευταίων γνωστότερος, καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων. γ) ἡ σπάρτος, = σπάρτη, 2. στάθμη τεκτονική, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσι οἱ τέκτονες. Ἀνθέμιος περὶ παραδόξ. μηχαν. «Σπάρτον περιεγομένην» καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 536 Ὁ Σχολ. τοῦ Ὁ. μήρ. εἰ Ὀδυσ. Ε. 245. ἑρμηνεύων τὸ «Τὸ στεβὴν ἐδυσε,» λέγει, «τὸ σταθμὴν, κανόνα, ὑπομεριλαμβάνων σχοινίον ἢ τεκτονικὴν σπάρτην.»

Σπαρτός, ή, όν (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ἢ διεστραμμένος. «Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι ἢ πυρμηγέδιες γίνονται,» Ἀθην. τὰ σπαρμένα σπαράγγια γίνονται πολὺ μεγάλα. 2) μεταφορ. γεγενημένος, τεχθείς, φυείς, Αἰτχ. Κυμ. 388. οἱ Σπαρτοί, οἱ· ὠνομάζοντο δὲ Θηβαῖοι οἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Κάδμου σπαρέντων ὄφεως τεθνεώτων ἐδόντων γεννηθέντες καὶ οἱ ἀπόγονοι τούτων, ἐπεὶ δὲ ἀπέθανον οἱ Θηβαῖοι, διὸ καὶ ἀνεγινώσκεται παρὰ Ποιηταῖς καθόλου, σπορτός, ἀντὶ τοῦ, Θηβαῖος, Πινδ.

Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπάρτον φέρων, φύων.

Σπαρτοχαίτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Κωμικ. παρ' Εὐστρατίῳ, Ἡσυχ. σελ. 58. ἀντὶ σπαρτιοχαίτης.

Σπάσις, εως, ἡ (σπάω). Τὸ σπᾶν, ἕλξις, σπασμός, τάσις (τρίτωμα), σύρτιμον, τραβίγμα. 2) σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος (α)

Σπάσμα τό (σπάω). Τὸ ἐσπασμένον, σεσυρμένον, ἐκβαλμένον· ἔτι δὲ, ἡ ἐσπασμένη ἢτοι ἐκβεβλημένη ἐκ τῆς θήκης καὶ γυμνὴ μάχαιρα, σπάθη, Πλούταρχ. εἰς Ὄθων. 17. «Δυεῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάθασε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον.» — 3) τὸ ἐξοχετεύειν, ἀποκοπὴν, ἀποκομμα. — 3) ἡ σφοδρὰ ἐπίβιαιος κίνησις, ὡς ἡ παλίρροια, π. χ. τῆς θαλάσσης· καὶ ἑπομένως ἡ βίαιος συστολὴ καὶ στριβλότης τοῦ σώματος, σπασμός, τάσις, τέντωμα, τρίτωμα. «Αἱ γὰρ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ διαστάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπασματα ποιοῦσι,» Πλούταρχ. Σύλλ. 21 (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ πάθος τῆς ὑστεροκοιλίης).

Σπασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάσμα. Μικρὸν σπάσμα.

Σπασματώδης, εος, ὁ, ἡ (σπάσμα, εἶδος). Σπάσματι ἢ σπασμῷ ὅμοιος, μετὰ σπασμῶν συνωδευμένος, ἢ σπασμους, σπασματα πρὸξενῶν, convulsif.

Σπασμός, ὁ (σπάω). ταὐτὸν τῷ, σπάσις, καὶ σπάσμα. Τὸ σύρειν, ἕλκειν ἢ βιαίως κινεῖν, τραβᾶν. Ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ τάσις, τάνυσι, ἢ τάνυσμα, τέντωμα, τρίτωμα, κόρδωμα Ἡρόδ. 4. 187. ἐξαιρτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, tenligo Ἀριστοφ. Δυσ. 845. «Ὄμοι, κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμὸς μ' ἔχει, χὠ τέτανος.» Ὁ Γαλην περὶ τοῦ πάθους τοῦ σπασμοῦ οὕτω λέγει. «Σπασμός ἐστι περὶ νεῦρος καὶ μυῖ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἕλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος· καὶ Παῦλ. Αἰγ. δ'. 31. «Τὸ δὲ σπάσμα γίνεται διεπτημένων τινῶν ἰῶν.» «Convulsion, Γαλλ. Ἀέτ. ς' 30. «Κινικὸν δὲ σπασμὸν καλοῦσι τὴν τῶν σιαγονικῶν μυῶν παράλυτιν· παρέχεται μὲν οὖν εἰς τὰ πλάγια τό τε στόμα καὶ ἡ ῥὶς καὶ ὁ ὀφθαλμός, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου.»

Σπασμωδής, εος, ὁ ἡ καὶ ἐπίῤῥ. σπασμωδῶς ταὐτὸν τῷ, σπασμικωδης, Ἀέτ. περὶ διαγνωστ. Παθ. α'. 17. «Ὁ δὲ σπασμώδης οὕτω καλούμενος σφυγμὸς ταῖς ἐντεταμέναις καὶ ὑποκειμέναις χορδαῖς ἔοικεν, ὥσπερ σπιομένων πρὸς τὰ ἔκτατα πέρατα τῶν ἀρτηριῶν· ὁ δὲ συνίσταται ἐν τε τοῖς σπασμώδεσι πάθεσι καὶ κατὰ τὰς φλεγμονὰς τῶν νευρωδῶν μορίων.»

Σπαστικός, ἡ, όν (σπάω). Ἑλκτικὸς ἕλκων, σύρων, τείνων, ἔχων τὴν ἰδιότητα εἰς τὸ ἕλκειν, τείνειν, σύρειν τινά.

Σπάταγος, ὁ, ἡ, σπάταγος, καὶ σπαταγγη, ἡ, Εἶδος θαλαττίου ἐχίνου, Ἀριστοτ. Ζῷ. Ἱστορ. δ'. 5. ὅπου «Σπαταγίονα» κεῖται, ἀλλὰ πολλὰ χειρόγραφα «Σπαταγγονα» ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡσυχ. «Σπαταγγαι, οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλαττιοι,» καὶ αὐτὴ ἡ γραφὴ ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὴν παρ' Ἀθην. (γ'. σελ. 91.) ῥητ. Παρὰ Πολυδ. ς'. 44. καὶ 47. κεῖται· «Παταγγας, ἐχίνων τι εἶδος,» ὅπου τὰ χειρόγραφα «Πατταγαν» ἔχουσιν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει εὐτελῶς καὶ τὴν λέξιν, «Σπαταγγίζειν, τορτεύειν.»

Σπαταλάω, ῶ. Μέλ. Τρυφῶ, ἀπωτέρω, εἰς τὰ φαγοπότια, βλέπε ὀμοῦ εἰ τὰς ἡδονὰς, ἀπωτάτω, ἴδε σπαταλῶ, καὶ, σπαταλη Παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 392. φέρεται· «Σπαλατῶσας καὶ θερμοπότας,» ἔνθα ὀρθότερον «Σπαταλῶντας» ἀναγνωστέον. Εἰ εἶμι τρυφηλὸς, ἢ κακοσπαθρεμμενος, ὡς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Θεκοῦς (σελ. 741. Ἐκδ. Gale) εἶπε «Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιζόντων.»

Σπατάλη, ἡ· (πιθαν. ἐκ τοῦ σπαθάω, σπαθαλάω). Ἀπωτεία, ἐξωτερ. εἰς τὸ τρωγειν καὶ πίνειν, τρυφη, τὰ μεγάλα ἔξοδα εἰς φαγοπότια, καθόλου, πολυτέλεια ὑπὲρ τὸ δέον δαπανη, luxus· ὅθεν τὸ, σπαταλῆς τρυφῆς, ἀφειδῶς καὶ ἀσώτως καταναλίσκειν εἰς φαγητα καὶ ποτά. Τὸ ἐν Ἀναλεκτ. γ'. τῦβ. «— οἱ δὲ μῦες ὧν ὀρχοῦνται τῆς σῆς ἐρασμίου σπαταλης,» ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τροφῆς.

Σπατάλημα, ἡ (σπαταλάω = σπατάλη. Ἀπωτεία, τρυφη, ἐπίδειξις ἀπωτείας διὰ τῶν εἰς τὰς τρυφὰς μεγάλων ἐξόδων.

Σπατάλιον τό. Εἶδος ἑστιοῦ περὶ τὸν βρεχμὸν, Πλίν. 13. 25. ὅπου ἄλλοι, Σπαθάλιον ἀναγινωσκουσιν. — 2) καὶ εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Κλημ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. Exercit. σελ. 764. «ἤτοι περὶ τὸ, σπαταλη, καθότι καὶ τὰ ὀφθαλμικὰ μικρότερα ἀντικείμενα τῆς πολυτελείας, ὡς τὸ, χλιδὴ, ἢ περὶ τὸ, σπάλιον, ψέλιον, ψέλλιον.»

Σπαταλος, ὁ, ἡ (σπαταλη). Σπαταλὸς, εἰς τρυφὴν εἰσθένων, ἐξωφαντωτὴς, ἐξοδευτὴς, Εὐσεβ. προπαρ. ς'. 10

Σπατεῖος, εία, εῖον (σπάτη). Δερματινος, πετζέϊος, Ἡσυχ.

Σπατίζω, ἰσω (σπάω), παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τῶν κωμικῶν· τῶν σπατίων ἅλων, τῶν θερμάτων, τῶν τετθῶν· ἢ βέλτιον, ἕλκω· βυζάω· ἐκδέρω· ἐκμυζῶ.

Σπατίλη, ἡ Τὸ ὑγρὸν διαχώρημα τῆς κοιλίας ἐν τῇ διαῤῥοίᾳ (στίρλ.), καθόλου δὲ ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος, σκατον. Ἀριστοφ. Κίρ. 48. (ἐκ τοῦ σκώρ, σκατος καὶ σιλέω). 2) Τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μιερὸν, ὃ ἐκβάλλεται ἀπὸ σκυτέων (ἐκ τοῦ σπάτος, δερμα). Δίων Κάσσ. μς'. 5. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, ὀίσπωτη. καὶ ὑπέλαβον· ἀμφ.

Σπατίλουρος, ὁ, ἡ (σπατίλη, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτείνεις, σύρων, Ἡσύχ. κυρίως, ὅστις ἔχει ἢ ἔχει χεσμένην τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, τὸν κῶλόν του.

Σπάτος τό, Βοιωτικ. Τὸ σκύτος, τὸ δέρμα, πετζί, δᾶϊν.

Σπατόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ καττύω· ὅθεν, σπάτειος, καὶ, νεοσπάτωτος, = νεοκάττυτος, Ἀθην. ιδ'. σελ. 4.

Σπάω, σπάσω, παρακ. ἔσπακα, Ἀριστοφ. καὶ παθητ. παρακ. ἔσπασμαι, μεσ. αόρ. ἐσπασάμην, παθ. αόρ. ἐσπάσθην. Ἕλκω, σύρω, τραβῶ· ὅθεν α) τραβῶ ἔξω, ἐξέλκω, εὐγάζω, Ὁλ. ἐκβάλλω. Π, 473. «Σπασάμενος ταχὺν ξίφος» αόρ.α ἐξίβαλεν ἐκβαλλόν ἀπὸ τῆς θήκης, ἐτράβιξεν ἔξω τὸ μακρὺ ξίφος καὶ εὐτυδέν· «Σπὼν τὸ ξίφος, τὴν μάχαιραν,» Ἀριστοφ. Βάτρ. 572., ἐκβάλλειν τὴν μάχαιραν ἀπὸ τῆς θήκης καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συνήθως χρῆται ὁ Ὅμηρος μέσ. αόρ. μετὰ αἰτ. π. χ. φασγανα, αόρ, ἔγχος παρὰ μηροῦ ἢ ἐκ σφυγγος σπάσασθαι,» Ὀδ. Χ. 74. Τ. 387. «Ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο (Ὀδ. Β. 321.)» ἐτράβιξεν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου τὸ εὐκύον του. Ὁλ. Δ. 458. «Αἷμα δὲ οἱ, σπασθέντος» (ὅ. ἐ. ἐκσπασθέντος ἔγχους ἐξ ὠτειλῆς), ἀνέσυτο» καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 165. «—αὐτὰρ ἐγὼ σπατίμην ῥώπας τε λύγους τε,» ἀντὶ τοῦ, ἀπέσπασα, ἐξερίζωσα, τραβῶν ἐξέβαλον· καὶ ἐν τῷ παζῶλογίῳ ἐν χρήσει μᾶλλον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ τὸ μεσον. β) κατ' ἐμφασιν. ἕνεκεν, τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μαθῶ, τίλλω, ταὐτὸν τῷ, σκαριττω, Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστ. ἡ. «Τὰ συνοδεύοντα σπᾷ, οἷον ἵππος καὶ βόες,» τραβῶντες διὰ τῶν ὀδόντων ἀποκόπτουσι τὸν χόρτον· τροπ. παράσπω, διαστρέφω· ὅθεν καὶ ἐξαρόρων, στραμπουλίζω, Πλουτ. Ἄρατ. 33. «Τὸ σκέλος ἴσπατο φεύγων·» Παθ. «Τὸν μηρὸν σπασθῆναι (Ἡρόδ. 6, 134),» ἐστραμπούλισε τὸ ποδάρι του. γ) τραβῶ μέσα, εἰς ἑαυτόν, ὅθεν ἐκλάζω, βυζάω, ἐπιμ. ῥουφῶ, πίνω, μάλιστα διὰ μιᾶς πολὺ, τζουζοῦμαι, συμπίνω, ὡς παρ' Ἀθην. ιδ'. «Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντας·» καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός. «Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε ἡνυκαίως,» ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Τσουζω, τζουζω, ῥουφῶ· πρβ. καὶ παρ' Εὐρ. Κύκλ. 567. 589. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οὐχὶ σπανίως ἐν χρήσει καὶ τὸ μέσον. διπαρ' Ἰατροῖς, σπασμοὺς προξενῶ· πρβ. σπασμός, σπάσις, σπάσμα. ε) εἰκειοποιοῦμαι (τραβῶ τρόπον τινὰ εἰς τὸν ἑαυτόν μου)· πέρνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, πέρνω ἀπὸ ποδάρι, ἀποκτῶ, ἀποκλάω, εἰς παρ' Ἡλιοδώρ. β'. σελ. 83. «Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου·» καὶ δ'. σελ. 203. «Ὀλίγον ὕπνον σπάσωμεν,» ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, πέρνω ὀλίγον ὕπνον, κοιμῶμαι ὀλίγον., ἐντελῶς ἀνάλογα καὶ τὰ τοῦ Γρηγορίου Ναζ. «Μὴ σπάσῃς θάνατον,» μὴ ἀπολαύσῃς, μὴ ἐπιτύχῃ θάνατον, μὴ ἐπιθάνῃς λέγεται καὶ «Ὑπνουμίαν σπᾶν,» δέχομαι, πέρνω ἐν ὄνομα, μίαν ὑπνουμίαν, ὀνομάτιον ζι παροιμ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 175. καὶ Θεσμ. 928 «Οὐκ ἔσπασε ταύτης τῆς,» τοῦτο δὲν ἐβοήθησε δὲν ἐνήργησε, δὲν ἔκαμε ἐνέργειαν τοῦτο μάτσον ἦν. — Κ' ἐτοῦ, σπάω παρὰ κεῖται τὸ, σπαίρω, σπαράττω, σφαίζω, σπαδίω σπαδῶν, σπάδιξ· (τὸ Ἄλφα ἔστιν ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων βραχύ, διὰ καὶ ὁ Ὅμ. διπλασιάζει τὸ Σίγμα, ὅτε χρῆται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ μακρᾷ, σπασσάμενος, κ. τ. τ.)

***Σπάξε**, ἀπαρμφτ. ἀόρ. τοῦ, ἔσπω.

***Σπάξο**, Ἐπ. προστακτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ ἔσπω, αὐτὸ, σπεῦ, Ὁλ. Κ, 285.

***Σπάξος**, τό, Ἐπ. αὐτὸ, σπέος, Ὀδ. Κ, 194. Ἴδε. Ἀρφδ. 264. Καὶ Ἡσύχ. καὶ, σπεῖον.

Σπείρα, ἡ, σπεῖρα, ἡ. Πᾶν τὸ συνεστρεμμένον, ἢ συμπεριστελλόμενον ἢ πεπλεγμένον,

κευβαριατμένον, ἢ τὸ περί τι (ὀλίγυρα εἰς ἄλλο) περιτετυλιγμένον, περιπεπλεγμένον καὶ περιβεβλημένον καθόλου, τὸ συντεθλιμμένον καὶ συνεστραμμένον σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ σημασία τούτου· ἕλιξ, ἕλιγμός, περιστροφή, κοχλιοειδὴς γραμμή. 2) συνεχ. συστροφή (στρίψιμον) τοῦ σχοινίου, σχοινίον, ἢ πλέγμα, σειρά, σύστρεμμα· καὶ ἐν τοῖς ξύλοις αἱ περὶ ἑαυτὰς συνεστραμμέναι ἶνες, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε, 8. «Σπείρας δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἡ συστροφή τις ἐν αὐτῷ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη.» Παρὰ Θεοκρίτ. κβ, 80. «Σπείραι βοείαι.» εἰ περὶ τὸν γρόνθον τῆς χειρὸς τοῦ πύκτου περιπεπλεγμέναι ἢ περιεδεδεμέναι ἱμάντες ἐκ βοείου δέρματος. «Σπείραι τριχῶν.» οἱ πλέκαμοι, αἱ πλεξοῦδες, αἱ σειραὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. λδ, 4. καὶ 149, 31. πᾶσα ἑλικοειδὴς κίνησις, καὶ μέλιστα ἡ κοχλιοειδὴς γραμμή, τὸ κοχλιοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ περαία, τὸ βάσισμα τοῦ ἕλικος, καὶ ἄλλων ἑρπετῶν, ποιητ. Ὀ Ἡσύχ. ἔχει. «Σπείρισι, ταῖς ἕλιγξι τοῦ ὄφεως. 4) ἀριθμός τις, ἢ τάγμα στρατιωτῶν, τυρίκες, βαρίκες ὡπλισμένων· παρὰ δὲ Πολυβ. τὸ τριακοστὸν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς λεγιῶνος, manipulus, καὶ ἐντεῦθεν, «Σπειρηδὸν τάξαι,» κατὰ σπείρας, ὅ ἐστιν, ἀνὰ τριάκοντα, (ἀπὸ τριάντα τριάντα κατὰ τάξιν). 5) ἐξαιρέτως λέγονται «Σπεῖραι,» εἶδος σχοινίων ἢ καλωδίων, τὰ ὁποῖα βίπτουσιν ὄπισθεν τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου εἰς τὸν θάλασσαν εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ σύρονται, ἵνα διὰ τούτων ἐμποδίζηται ἡ κλονουμένη καὶ ταχεῖα κίνησις αὐτοῦ. «Ἀπὸ φιλῆς τῆς κεραίας πλέονται ἔτι, καὶ σπείρας τινὰς ἐπιστρομέους· ὡς τὸ βέλτιον ἐπιδεχέσθαι τῆς ὁρμῆς.» Πλούταρχ. 8, σ. 19. «Νῆες ἐρποντες ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται σπείρας καὶ χειμῶνος.» Ἆρα ἐνταῦθα τὸ, σπεῖρα, ταὐτόν ἐστι τῷ, κάλως, παράγγιον, σχοινίον. Ἐντεῦθεν ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ παρ' Ἡσυχ. (ἐν λέξ. Ἐπίσπειρον) παροιμία «Ἐπὶ σπείρα σχοινίου.» Καὶ Ὅμηρος, ὅστις ἔχει πάντοτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μένει τὸν τύπον σπεῖρον, διότι ἐν Ὀδ. Χ. 169. ἔγραφετο ἄλλοτε ὑμοιρημένως σπεῖρι ἀντὶ σπείρᾳ, ἐξεργάζοντο ταῦτα εἰς τεύξεσι τετάσμενος, Ὀδ. Π. 358. «Ἐνδέκα νηῶν ὅλα μελάνων ἀλέγουσι, πάγματα, καὶ σπεῖρα, καὶ ἀκεῦνόεσσι ἐρετμά.» ἴσως δ' Σχολ. λέγει, «Σπεῖρα, τοὺς μεγάλους κάλως (τὰ παράγγια), ἐξ ὧν ἕλκονται αἱ νῆες, παρὰ τὸ σπειρῆσαι.» πρβ. καὶ σπεῖρες. Παρ' Ἀπολλοδώρῳ β, ε. 11. «Σπείραι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιητέαι.» ὡς καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀπολλωνίου Ἀργ. Δ. 1396 καὶ Εὐδοκίᾳ (στιλ. 217.) σημαίνει ἐκεῖνο τὸ στρογγύλον, ἢ δακτυλιοειδὲς πλέγμα, ὃ βάλλουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφ' ᾧ ἐπιθέντες τὰ βάρη, βαστάζουσι καὶ φέρουσι αὐτά· ὅθεν σπειρόω, ὡ, ἐτυλίχθην, περιελίχθην, στρέφω, σπαργανόω. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ «Σπάργανον,» κάλυμμα, περίβλημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ ὕφασμα, εἰ ᾧ περιτυλίττονται καὶ συσφίγγονται τὰ μέλη τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν. — Πρωτότυπον τούτων ἐστὶ τὸ σπάρω, σπείρω· ὅθεν τὸ «Σπάρξαι δ' ἐν φάρει λευκῷ,» Ὅμηρ. Ἴλ. Ἀπολλ. 121 ὅ ἐστιν, ἐσπαργάνωσαν, περιετύλιξαν. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, σπάρω, σπείρω, ὅπερ ὁ Ἀτταμελὴς ἐν λέξ. σπάρτα, ὕφασε διὰ τοῦ, ἑλίσσω, τυλίσσω, ἡρμήνευσεν. Ἐντεῦθεν τὸ, σπάρτον, καλῶς, σχοινίον, τρίχιά, καὶ σπεῖρα, σπείρημα, τὸ· ταὐτόν ἐστι τῷ, ἕλιξ καὶ, ἕλιγμα· ἢ κοχλιοειδὴς γραμμή, ἢ τὸ κοχλιοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ περαία τοῦ ὄφεως καὶ τῶν σκωλήκων. Ἐκ τοῦ, σπαρῶ, καὶ μετὰ τοῦ δασέος συμφώνου, σφάρα· ἐγένετο τὸ, σφαῖρα, ἢ πᾶν συνεστραμμένον, συνεσταλμένον καὶ ἐν ἑαυτῷ περιτετυλιγμένον καὶ στρογγύλον· σῶμα· Ἐκτοῦ τύπου, σπύρω, ἐγένετο τὸ, σπυρίς, σπυρός, καὶ, σπύρθος, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον σημαίνει, σῶμά τι ἢ ἀγγεῖον πεπλεγμένον. Δωρικῶς, σπυρίς, ίδος, σπυρίχιον, ὑποχειριστικῶς· ἐξ ἐναντίας δὲ σημαίνει τὸ, σπυρός, καὶ μετὰ τοῦ δασέος συμφώνου, σφυρός, σπύρθος, σφύραδος, σπύραδον, τὴν στρογγύλην καὶ περιεστρεμμένην κόπρον τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν. Πολυδ. ε. 91. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σπυρί, καὶ σπυρίον, ὁ κίκκος πάντες σπέρματος· καὶ τὸ εἴδωλον τοῦ ἐκκενθήματος ἐν τῷ σώματι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι «Σπορβύγγια, τὰ τρίβολα, τὰ ἀκανθώματα τῶν αἰγῶν, αἵ τινες σπυρίδας καλοῦσιν.» ὅπου ἐ ἐκδότης τοῦ Ἡσυχίου ἀντὶ τοῦ «Τρίβολα» τριβλία, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι καὶ ἡ συνήθεια τὴν κόπρον τῶν προβάτων, τῶν αἰγῶν, καὶ λαγωῶν, τριβόλιον, καὶ βιρβηλίδι, (χυδαῖα καταράζαι) καλεῖ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι «Στρόβυγγες, αἱ συνεστραμμέναι μετὰ βύσσου τρίχες.» (καταρέλια, χυδαῖα.) Ἐντεῦθεν ἔτι φαίνεται, ὅτι ἔχει τὸ ὅμοια καὶ τὸ, σφυρόν, τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων στρογγύλον ὀστοῦν, ἢ περιφέρεια τῶν ποδῶν, Ἡσυχ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, σφῦρα, ἢ, τὸ σφυρίον τοῦ χαλκέως, ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι ἔχει τὴν ἀρχήν. (τὸ ἀντιστοιχοῦν τούτῳ τῷ οὐσιαστ. ῥῆμα ἔστι τὸ καὶ ὡς πρωτότυπον συντίθεν εἶρω ἐπειδὴ σπείρω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἑλίσσω εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.) ὅθεν

Σπειραία, ἡ Φυτόν τι ἐν ἑαυτῷ περιεστρεμμένον ἔχον τοὺς σπόρους, ἓν τοῦ εἴδους τῶν θάμνων, Πλίν. κδ, 9. ἴδε ἐν τῷ, σμυρίκα. Spiraea. Linn.

* Σπείραμα, τό (σπειράω). Δωρικ. ἀντὶ σπείρημα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἰακ. Ἀ. Β σ. 171.

* Σπειραχθής, ές, ὁ, ἡ (σπεῖρα, ἄχθος) Βάρος τι κυλίων· ὑγρεῖσιν κυλιόμενες, ἕρπουσιν, σβαρνιζόμενος, ἐπὶ γ. τῶν ὄφεων καὶ ἑρπετῶν, ὡς ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ 399. καλεῖ «Κυώδαλα σπειραχθέα.» ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὄφεων, τὰ ὁποῖα κινοῦνται ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ ἑαυτῶν σῶμα σπειρεειδῶς, ὅ ἐστι στρεφόμενα γύρω τὸ ἑαυτῶν σῶμα, ἐνδικῶ Σχολιαστὴς ἄλλως πως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, οἷον· «Σπειραχθέα, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα, τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐρὰν.» λέγει δὲ κυρίως τὰ σπείρα πορεύοντα ἐν τῷ πορεύεσθαι ζῶα, οἷον τὰ ἑρπετά.

Σπειράω, ήσω (σπεῖρα). Στρέφω, περιστρέφω, στρίφω, περιτυλίττω, συστρέφω, κυβαριάζω, Lat. Prov. σ. 204. Mεσ. σπειράομαι, ῶμαι· σπειροειδῶς περιστρέφομαι, πορεύομαι· ὅθεν

Σπειρηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σπείρας· περιστρεμμένως, περιεπλεγμένως. — 2) κατὰ σπείρας. ἴδε ἐν τῷ, σπείρα, 3.

Σπείρημα, τό (σπειράω). Τὸ ἐσπειρημένον, περιεστρεμμένον, περιειλιγμένον· ἢ συστροφή, ὁ ἑλιγμός, ἢ ἑλικοειδὴς, στροφοειδὴς πορεία τῶν ὄφεων καὶ σκωλήκων. 2) = σπάργανον. 3) = σπέρμα, Νικ. Ἀλεξ. 417.

Σπειρίον, τό ὑποκορ. τοῦ, σπεῖρον. Θερμὸν ἔνδυμα, ἱμάτιον, φόρεμα ἐλαφρόν, Ξενοφ. Ἑλλην. δ, ά, 4.

Σπειροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπείρας εἶδος ἔχων, ταὐτόν τῷ, σπειρώδης.

Σπεῖρον, τό, ἢ σπεῖρος, τό. Ὕφασμά τι διὰ περιτυλίξεως, περιτυλίγμα τι, ὡς τό, φῦρος· ὃ καὶ χρησιμεύει καὶ ὡς περίβλημα τοῦ σώματος, ἀμφίβλημα, περίβλημα, «Σπεῖρον εἵλυμα,» ἐν Ὀδ. Σ. 179. περιτύλιγμα τῶν πεπλυμένων, ἤτοι τῶν καθαρῶν ἱματίων, ἔνθα τὸ εἵλυμα, σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκ. Μποχτζὲ λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο τετράγωνον ὕφασμα ἐν ᾧ περιτυλίσσονται τὰ καθαρὰ ἱμάτια. «Κακὰ σπείρα (Ὀδ. Δ, 248),» ἀχρεῖα περικαλύμματα, ἐπὶ τῶν ῥακῶν ἑνός ζητιάνου· ὡσαύτως καὶ τὸ περικαλύμμα ἑνὸς λειψάνου, ἢ σινδόνη. Ὀδ. Β, 102. «Αἴκεν ἄτερ σπείροιο κἦαι,» ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. «Σπεῖρον, ὕφασμα δυνάμενον σπείρειν καὶ σπαργανοῦν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον, ἢ ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ ἐνσπείρεσθαι καὶ ἐγκεῖσθαι τοῖς μέλεσιν,» πρβ. καὶ Τ, 147. Ω, 131. 2) καὶ τὸ ἔρμενον, ἔντιον, Ὀδ. Ξ, 318. «Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.» πρβ. καὶ Ζ, 260. (κατ' ἄλλους, τὸ σπεῖρον σημαίνει πᾶν τὸ πλεκτὸν ἐκ καννάβεως, λίνου, σπάρτου, μαλλοῦ κ. τ. τ.) ὅθεν

* Σπειροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς ἱματίων, ἐξαιρτ. παλαιῶν.

* Σπειροπώλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀνωτέρω· ὅμως «Σπειροπωλὶς ἀγορά,» ἡ ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται παλαιὰ φορέματα, Πολυδ. 7, 78.

Σπείρος, τό, = σπεῖρον τροπικ. «Σπείρας βολβῶν,» τὰ περικαλύμματα τῶν κρομμύων, Νικ. Θηρ. 882.

Σπειροῦχος, ὁ, ἡ (σπεῖρα ἔχω). Ὁ σπεῖραν ἔχων, ὁ διαβήτης, καθὸ γράφων καμπύλας γραμμάς, Φιλ. Ἐπ. 3, 5. ἐν γένει, σκαπτόμενος με σπειροειδῆ ὀστρακα, ὡς ἐν Ἀναλεκτ. β', σελ. 52. «Κάρκινα σπειροῦχα.»

Σπειρόω, ῶ (σπεῖρον), ταὐτόν τῷ, σπειράω· καὶ, σπειράω. (κατὰ Lob Φρυν. σελ. 204. ἀμφ.)

Σπείρω, Μ σπερῶ. Ἀόρ. ἔσπειρα. Παθ. παρακ. ἔσπαρμαι, καὶ ὁ τ. β'. ἀόρ. ἐσπάρην. Τὸν σπόρον διασκορπίζω εἰς τὸν ἀγρόν, τὸν σπόρον καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ, σπείρω, Ἡσ. Ἔρ. 393. Ἀσπ. 399. «Σπείρειν τε καὶ σίτου, Ἡρόδ. ά, 100. 4, 17. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 711. «Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κράζουσ' εἰς τὴν Λυβύην μεταχωρῶ· Ξενοφ. περ. ά. 5. «Γῆ σπειρομένη εὖ φέρει καρπόν, ὁρισσομένη δὲ πολλαπλάσιον τρέφειν· καὶ Παροιμιακῶς «Ὃς δὲ κακὰ σπείρει, θερίζει κακὰ κήδεα παιπᾶν·» καὶ «Εἰ δὲ κακὰ σπείραις, καπὸ κεν καὶ ἀμήσαις,» ὡς τό τῆς συνηθείας «Κακὸς σπείρει, οὕτω καὶ δρέπει.» ἐπὶ τῶν τοιούτων κατηχούντων, εἶτα ἐξάπαξ. Μεταφορικ. παρὰ Σοφοκλ. καὶ Ἀθην. ιδ'. «Ἀλλοτρίαν σπείρων, προσυπακ. «Γυναῖκα ἀντὶ τοῦ μοιχεύων,» ἀλλότρια ἐπιδέμνια βαίνων. 2) κατασπείρω τι, π. χ. νέον, Ἡπ. Ἐ 485. πεδιάδα, Ἡρόδ. 9, 122. «Πόντον σπείρειν (Θέογν. 106. 107.)» παροιμ. ἐπὶ ματαίων, ἀνωφελῶν ἀγώνων· ἀλλὰ καὶ «Εἰς ὕδωρ, ἢ, ἐν ὕδατι σπείρειν. 3) καθόλου, πανταχοῦ σκορπίζω, διασπείρω, διασκεδάνυμι, Συ. φρ. Ἑλλην. γ' δ. 21. «Ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγὴν ἀντίκειται τῷ, συναθροίζω· «τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον,» Ἡρόδ. 7, 107. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ῥευστῶν, χύνω, ῥαντίζω, ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκδίδωμι, ἀποῤῥίπτω. «Ψιλὸν σπείρειν,» Ἀριστ. ποιητ. 13. 4) τροπικ. γεννῶ, φύω, ἀναδίδωμι· (ἔστω τό, σπέρμα καὶ τὸ Δατ. spargo)

* Σπείρω, = ἑλίσσω, μόνον παρὰ Γραμματ. ὁρα σπεῖρα.

Σπειρώδης, ες, ὁ, ἡ (σπεῖρον, εἶδος). Ὅμοιος σπείρῳ, περικαλύμματι, συνεπτάμενος, συγκείμενος ἀπὸ ἑκαλλήλους ὑμένας ἢ περικαλύμματα, ταὐτόν τῷ, Σπειροειδής· «Σπειρώδει κόρτῃ σκίλλης,» Νίκανδρ. Ἀλεξ. 253. τὸ ἐκ πολλῶν ὑμένων (φλοιῶν) ἐπ' ἀλλήλοις συνεστραμμένων κέλυφος τῆς σκίλλης.

* Σπεῖσαι, ὁπορμφ. ἀόρ. τοῦ, σπένδω, Ὀδ.

Σπείσασκε, Ἰωνικ. Δωρ. ά. ἐκ τοῦ, Σπένδω, ἀντὶ, ἔσπευδε, Ὅμ.

Σπείσις, ἡ (σπένδω), ταὐτόν τῷ, σποιδὴ ἀμφ.

*Σπείσω, μέλλ. τοῦ σπένδω.
Σπεκλόω, ῶ. ἴδε ἐν τῷ, Σπλεκόω.
Σπέλεθος, καί, σπέλληθος, ηκος, ὁ· ἴδε] πέλεθος.
*Σπέλλιον, τό· Αἰολ. ἀντί, φέλλιον.
Σπενδαυλέω, ῶ. Σπενδεῖον, τό· καί, Σπενδοποιέω, ήμαρτ. ἀναγν. ἀντί τῶν, σπονδαυλέω, σπονδεῖον, καί, σπονδοποιέω.
Σπένδεσκε, Ἰωνικ. παρατ. ἀντί τοῦ, ἔσπενδε.
Σπένδω, Μέλ. σπείσω, Ἀόρ. ἔσπεισα. Παρακμ. ἔσπεικα (Πλουτ. Σερτ. 14.) καί παθ. παρακ. ἔσπεισμαι. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. καί ἀορ. ἐνεργ. ἐκ δὲ τοῦ παρατ. καί ὁριστ. ἀορ. τοὺς Ἴων. τύπους σπένδεσκε καί σπείσασκε, καί τῷ Ἔπικ ὑπαρακτικ. ἐνεστ. σπένδησθα, Ἰλ. Δ, 501. Χύνω σπονδάς, προσφέρω σπονδήν, θυτιάζω, ὅταν θηλ., πρίν ἤ κἄν τις ὁ ἴδιος χύνῃ μέρος τοῦ πιστοῦ ἐπάνω τῆς τραπέζης, τῆς ἑστίας ἤ τοῦ βωμοῦ, Λατ. libare, πολλάκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἡ λέξις συνηθ. ἐν χρήσει ἄνευ πτωτικοῦ, ἤ μετά τῆς δοτ. τοῦ θεοῦ, τῷ ὁποίῳ γίνεται ἡ σπονδή, π. χ. σπένδειν θεοῖς, Διΐ κ. τ. τ. ἐνίοτε δὲ καί μετά αἰτ. τοῦ σπενδομένου πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 775. «Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐν' αἰθομένοις ἱεροῖσι· καί Ὀδ. Σ, 151. ὀν9' οὗ μετά δοτ. «ὕδατι σπένδειν», μέ νερόν θυτιάζειν, ῥαντίζειν, Ὀδ, Μ, 363. ἔτι δὲ καί μετά τῆς δοτ. τοῦ ἀγγείου, μετά ἤ ἐκ τοῦ ὁποίου σπένδεται τις, π. χ. δέπαϊ, δεπάεσσι, Ἰλ. Ψ, 196. Ὀδ Η, 137. κατ' ἐξοχήν οἱ παρ' Ὅμ. Ἥρωες ἔσπενδον κατά τό τέλος τοῦ δείπνου πρίν ἤ πλαγιάσωσιν. Οἱ Μεταγνστ. ἐκλαμβάνουσι ταύτην τήν λέξιν, τῆς ὁποίας ἡ σημασία ἦτον πάντοτε παρ' Ὅμ. ἱερά, πολλάκις ἐν γένει ἀντί τοῦ, ἐχύνω, χύνω, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 54. «ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τήν θάλασσαν», καί 4, 187. τροπικ. «Δάκρυα σπένδειν», χύνειν δάκρυα, τρόπον τινά ὡς σπονδήν εἰς τόν νεκρόν, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 953. «Σπένδειν φίλτρα γάμου», θυσιάζω τό μαγικόν ποτήριον τοῦ γάμου διά δημοσίου συζεύξεως, Ἀπολλωνιδ. ἐπ 19. 2) ἐπειδή συνειθίζον νά κάμνωσι τοιαύτας σπονδάς, ὅταν ἔκαμνον δημοσίους ὑποσχέσεις, ἤ ἀνακωχάς ἁπλῶν, ἤ ὅταν ἐφιλιοῦντο, ἤ συμμαχίαν καί εἰρήνην ὑπέσχοντο ἀναμεταξύ των δύο ἔθνη, ἐντεῦθεν κατά μέτ. Διαθ. «Σπένδομαί τινι», σπονδάς ποιοῦμαι, ποιῶ μετά τινος εἰρήνην καί συμμαχίαν, καταλλάττομαι, εἰρηνεύω, φιλιοῦμαι μετά τινος. «Σπένδεσθαι τῇ πρεσβείᾳ», ὑπόσχομαι παρρησίᾳ εἰς τήν πρεσβείαν, ἀσφαλῆ συοδείαν, Αἰσχ. Κτησ. 23. λέγεται δὲ καί, «σπένδεσθαι πρός τινα», ἀντί, τινί, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16. καί Πλούτ. τό δὲ ἀντικείμενον τῆς συνθήκης τίθεται εἰς δοτ. μετά τῆς ἐπί. Ἀπολύτ. κλείω, κάμνω συνθήκην, Ἡρόδ. 3, 144. σπανιώτ μετά τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. «σπείσασθαι εἰρήνην», κάμνω δημοσίαν, μέ παρρησίαν εἰρήνην, Ἡρόδ. 7, 148. Ἰσοκρ. πανηγ. 12. «Σπεισαμένους πρός ἀλλήλους», διά σπονδῶν καί θυσιῶν φιλίαν πρός ἀλλήλους ποιησαμένους. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. γ'. 5. «Εἴτω σπείσαιτο, καί εἴτω συνθοῖτο, καί εἴτω ὑποσχοῖτο, εἴτις πολέμιος ἐγένετο σπεισαμένου Κύρου, ἐπίστευε μηδέν ἐν παρά τάς σπονδάς παθεῖν· καί ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τό Σπένδομαι, διά τοῦ, φιλιοῦσθαι, οὕτω γάρ ἐκάλουν τάς ἐπί τῶν πολεμίων συμβάσεις· καί ἐπομένως ἀντί τοῦ, ὑπόσχομαι, διά σπονδῶν συμφωνῶ μετά τινος περί τινος. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. «Ἐπείθησαν ἀνοχαί καί συνῆλθον εἰς λόγους οἱ ἡγεμόνες», ἡ ἀνοχή, ἀνακωχή τοῦ πολέμου ἐβεβαιώθη διά σπονδῶν, ἔκαμαν ἀνακωχήν τοῦ πολέμου μέ σπονδάς, καί ἄρχισαν οἱ ἀρχιστράτηγοι νά πραγματεύονται τήν εἰρήνην. «Σπένδομαι νεῖκος», τελειώνω μίαν παλαιάν φιλονεικίαν καί ἔριδα διά σπονδῶν, ἤτοι διά φιλίας καί ἀγάπης. Εὐρ. π. Μηδ. 1140. «Δι' ὧν ὅ' εὐθύς ἦν πολύς λόγος, σέ καί ποτιν τόν σόν νεῖκος ἐσπεῖσθαι, τό πρίν, ἐφθασεν εἰς τάς ἀκοάς ἡμῶν ὁ λόγος, ὅτι ἡ μεταξύ σοῦ καί τοῦ ἀνδρός σου παλαιά ἔρις ἐτελείωσεν, ὅ ἐστιν, ὅτι σύ ἐφιλιώθης καί ἠγαπήθης μετά τοῦ ἀνδρός του. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 136. «ἦν με θελουσαν στείλῃς, μή σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γήμου», νά μή ἐλθῃς, ἤ νά μή ἔμβῃς εἰς δεύτερον γάμον, ὅ ἐστι, νά μή δευτερογαμήσῃς. Ὁ Εὐσταθιος λέγει· «Σπένδεσθαι ἐπί φιλίᾳ, οὐ μήν λείβεσθαι, λέγονταί τινες». Παῦλ. πρός Τιμόθ. β'. 6. «Ἐγώ γάρ ἤδη σπένδομαι, τῷ Θεῷ ἀνατίθημι, πρβ. λείβω.

Σπέος, κος, τό Ἐπικ. σπεῖος. Σπήλαιον, ἄντρον, χάσμα. πολλκ. παρ Ὁμ ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 279. «— ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, εἰσήγαγον, ἔφερε τά πρόβατα ὑπό τό σπήλαιον. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ μέν τοῦ τύπου σπέος κατά τό ἑνικ. μόνον τῇ ὁμ., τῇ ἀμ. δοτ. σπηΐ, καί τῇ αἰτ., ἐκ δέ τοῦ, σπεῖος μόνον ἁπαξ τῇ αἰτ. ἐν Ὀδ. Ε, 194. καί συνεχέστερον τῇ γεν. σπείους, πλήν μόνον ἐν Ὀδ., οἱ δὲ μεταγνστ. Ἰωνίες χρῶνται καί τῇ δοτ. σπεῖ, ἤτις ἐν Ἰλ. Σ, 402. κεῖται ὡς ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ δὲ τοῦ πληθ. χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῇ δοτ. σπέεσσι καί σπήεσσι, τά ὁποῖα ἀπαντῶνται πολλάκις μέν, ἀλλά μόνον ἐν Ὀδ. ἐν δὲ Ἡμν. Ἀφροδ. 264. εὑρηται καί ἡ γεν. σπείων. Καί παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 207. φέρεται σπῆϊ. Τήν ἀνώμαλ δοτ. σπείεσσι, ὡσαύτως ἐκ τοῦ, σπῆας, ἔχει ὁ Ξενοφῶν· παρ' Ἡρωδ. περί μον. λεξ. σλ. 30. Dind. (ἀπό τοῦ σπέος προσκύπτει τό, σπήλαιον, καί, σπέλυξ, τό Λατ. spelunca.)

Σπέρδος, τό (σπερ'ω), ταὐτόν τῷ, Σπέρμα, Νίκανδρ.
*Σπέργδην, ἐπίρ. (σπέρχω). Ἐρθωμένως, μετά βίας καί ὁρμῆς ἤ ταχυτῆτος, βιαστικά· μετά θυμοῦ καί ὀργῆς, Ἡσυχ. ἴδε σπέρχω.

Σπέρμα, ατος, τό (σπείρω). Τό ἐσπαρμένον, ὁ σπόρος, ἡ καταβολή, πάντι, ἐκ τοῦ ὁποίου φύεται ἤ προκύπτει τι, ὄζον καί, σπέρμα πυρός (Ὀδ Ε, 490.), ὁ σπινθήρ, τό ἴνασμα· συνήθως δὲ ὁ σπόρος, ἤ οἱ ὁ νόκκος φυτοῦ τινος, ἐν σπείρομεν πρός καρποφορίαν, Ἴμ. Ὁμ Δήμ. 30ᵒ. 354. Ἡσ. Ε 478. Ἡρ. 3, 97. ἔτι δὲ καί ὁ καρπός τῶν φυτῶν καί μάλιστα τῶν σιτοποιῶν, γέννημα, Ξενοφῶν Οἰκον. «Χλόης γενομένης ἀπό τοῦ σπέρματος· λέγεται ἔτι καί ἡ ἀπό τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐκκρινομένη πρός ἀνθρωποποιΐαν σπορά· πληθ ντ. «Σπέρματα τά σπερτά, ὅτα ἐνιαύσια σπείρονται, τά διάφορα εἴδη σκόρων, Ἡσ Ε. 448. 473. 2) τροπικ. υἱός, ἀπόγονος, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. «Οἱ ἀπό τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύοντες», Ἀπομν. δ'. ὁ. 23. ἀδελφοί, συγγενεῖς.

*Σπερμαγορειολεκυθολαχανοπῶλις, ιδος, ἡ, κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 457.
Σπερμαίνω (σπέρμα), ταὐτόν τῷ, σπείρω. Ῥίπτω, διατορπίζω τόν σπόρον, καταβάλλω τόν σπόρον εἰς τήν γῆν ἤ σπορόν ἀφίνω ἀπό τοῦ σώματός μου· τροπ. «γεννήσω, γενέσθαι ἀπογόνους», Ἡσιοδ. Ἔργ. 738. «Μήδ' ἀπό δυσφήμοιο τάφου ἀποστητεσθε σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπό δαιτός», ποτέ νά μή σπέρνῃς παιδία, ὁπόταν ὑποστρέφῃς εἰ τόν οἶκον σου ἀπό τινα κακήν εὐωχίαν, ὅ ἐστιν, ὁπόταν ἦς μεθυσμένος, ἀλλ' ὁπόταν ὑποστρέφῃς ἀπό τινα θείαν εὐωχίαν, ὅ ἐστιν, ἀπό τινα θυσίαν.

Σπερματίας, ου, ὁ, σανὸς. Ὁ ἔχων σπόρους, σπορίτης, ὁ εἰς σπέρμα παρεσκευασμένος. «Ὅτι τούς πέπονας Κρητῖος μέν Σικυούς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδυσσεῖ. Πώποτ' εἶδες μοι τόν ἄνδρα καί Λακέρτα φίλον ἐν Πάρῳ σικυόν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον· ἀντίκειται τῷ «Εὐνουχίας σικυός», ὁ μή ἔχων σπόρους, Ἀθήν. β'. σελ. 68.

Σπερματίζω, ἴστω (σπέρμα) = σπερμαίνω, Σπείρω· ἐξαιρτ. σπόρον ἀφίημι, ῥίπτω, χύνω ἀπό τοῦ σώματός μου.

Σπερματικός, ἡ, όν (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἀνήκων· «Ἀγγεῖα σπερματικά» παρ' Ἀνατόμ. τά φυλάττοντα τό σπέρμα. «Λέγειν σπερματικῶς», παρά Κλήμ. Ἀλεξ. ἑρμηνεύεται διά τοῦ, περαττικῶς, ἐν τῷ παρέρχεσθαι, συντόμως καί οἱονεί ἀνεσκαμμένως. 2) τροπ. περιέχων ὡς ὁ σπόρος τόν μέλλοντα καρπόν, ἐν ἑαυτῷ τά στοιχεῖα ἄλλων πραγμάτων, ἰδεῶν κ. τ. τ. ὡς παρά Διογ. Λαερτ. ζ. 148. καί Ἀντωνίν. δ'. 14. 21. ὅθεν παρά τοῖς Στωϊκοῖς, «Σπερματικοί λόγοι τοῦ κόσμου», οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἤ τῶν στοιχείων, μερικοί ἐν τῇ ὕλῃ περιεχόμενοι συστατικοί νόμοι.

Σπερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπέρμα μικρόν σπέρμα.

Σπερματίς, ίδος, ἡ. «Φλέψ σπερματίς», ἡ εἰς τό σπέρμα ἀνήκουσα, ἤ ἡ περιέχουσα τό σπέρμα φλέψ. ταὐτόν τῷ, σπερματική.

Σπερματισμός, ὁ (σπερματίζω). Ἡ τῆς σπορᾶς ῥῖψις, ἡ ἄφεσις, χύσις αὐτοῦ ἀπό τοῦ σώματος. 2) παρά Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ. 4. καί 5 κατά πληθ. «Σπερματισμοί», τά ἐκ τοῦ σπέρματος φυόμενα φυτά, τά ὁποῖα μεταφυτεύονται μετέπειτα διεξοδικώτερον, ὡς ἡ σελάτα καί τ. τ. ἡ συνήθεια τούτους «Φυτούειν καλεῖ.

Σπερματολογέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, σπερμολογέω· ἐκ τοῦ

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, σπερμολόγος

Σπερματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τά σπέρματα πωλῶν, Πολυδ.
*Σπερματοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Περιεκτικός σπορᾶ, καρποφόρος, Ἰω. Λυδ.
Σπερματοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Σπέρματα, ἤ σπόρους τρώγων.
Σπερματοφυέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, σπερμοφυέω· ἐκ τοῦ
*Σπερματοφυής, ὁ, ἡ, = σπερμοφυής.
Σπερματόω, ῶ (σπέρμα). Καταπείρω. 2) σπέρμα καταβάλλω, σπείρω, σπέρνω, Θεόφραστ. γ'. 2.

Σπερματώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπέρματος ὤν, σπέρματος εἶδος ἔχων· ὅμοιος σπέρματι· ὄζον 2) τροπικ. ὡς ὡς ἐν τῷ κοκκῳ τοῦ σπόρου, δηλ. ἀνεξέλιτος, στοιχειώδης μᾶλις σχεδιασμένος καί ἀτελείωτος. Ἀρτεμιδ. δ'. πρεσίμ. «Ὅτα σπερματωδέστερα καί οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί· ἔτι δὲ διεσπαρμένοι, ἀνεσπαρμένοι, σποράδην κείμενοι, ἐρριγμένοι.

Σπερμάτωσις, εως, ἡ (σπερματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίπτειν εἰς τήν γῆν σπόρους, τό καταβάλλειν σπόρον, σπείρειν. 2) τό πιαίνειν ἤ φέρειν σπόρον, Ἀθήν. β'. 61.

Σπερμεῖον, τό· ταὐτόν τῷ, σπέρμα, Νίκανδρ. Θηρ. 599.
Σπέρμειος, εία, ειον, ἡ, ὁ, ἡ, καί
Σπέρμιος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἤ εἰς σπέρματα ἀνήκων· ἤ ἐκ σπέρματος ὤν, ἀπό σπόρου.
Σπερμοβολέω, ῶ (βάλλω, βολή). Σπέρμα, ἤ σπόρον βάλλω, ῥίπτω· σπόρον χύνω ἀπό τοῦ σώματός μου.
Σπερμογονέω, ῶ. Σπέρμα, σπόρον γεννῶ, ποιῶ, ἤ κτῶμαι, λαμβάνω· ἐκ τοῦ
Σπερμογόνος, ὁ, ἡ (γονή). Σπέρμα γεννῶν, προξενῶν, παράγων, ἤ κτώμενος.
Σπερμολογέω, ῶ· Μ. ἤτω (σπερμολόγος). Συλλέγω, συνάγω, ἤ τρώγω σπέρματα, σπό-

ρους. »Ὄρνεα ὅσα σπερμολογεῖα, ὅτα πετεινὰ τρώγουσι σπέρους, Ἱπποκρ. 2) σπερμολόγος, ἤτοι κόλαξ, παράσιτος, φλύαρος, πλάσιος, ἀλήτης ἢ ἀγύρτης εἰμί. Φιλόστρ. εἰς βίον Ἀπολλ. ε'. 20. 3) τροπικ. καθ' ἓν ἢ κατ' ὀλίγον συναθροίζω, συρράπτω τι, στουπόω, ὡς παρὰ Φιλοστρ. ἐκ Σοφιστ. α'. 22. »Μελέτας σπερματολογεῖν, συναγειν καὶ συρράπτειν αὐτὰς ὅδε»

Σπερμολογία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, ἡ τὸ πολίτευμα τοῦ σπερμολόγου, ἀττείσμός, φλυαρία ναυτιώδης, ἀδολεσχία, παρασιτία, ἀγυρτεία, Πλούταρχ.

Σπερμολογικός, ἡ, όν. Σπερμολογῶν, φλύαρος, παράσιτος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπερμολόγων ὤν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σπερμολόγων ζῶν, ἢ ἀνήκων εἰς σπερμολόγον. Ὁ Πλούταρχ. ἐν προβλ. συμπ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Περίεργου».

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ (σπέρμα, λέγω). Σπέρματα, σπόρους συλλέγων· συναίζων καὶ τρώγων κόκκους, σπορους, ὅδεν καὶ εἶδος κολοιῶν ἀπὸ σπόρων ζώντων, λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 235. 583. »Τότε χρὴ στρουθῶν νέφος καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάμψαιν· λέγουσι ἄρα »Ὁμιλίας σπερμολόγους, τὰ τρώγοντα τοὺς σπόρους τῶν φυτῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς πτηνά, καὶ μάλιστα μικρὰν ὀρνιθείων ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. 3) οὐσ. ὁ σπερμολόγος, ὁ λόγους σπείρων, ἀ' αὐτέλης καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος, ὁ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων ζώντων, παράσιτος, φλύαρος, πανοῦργος κατασμούς λέγων, ἀδόλεσχος, πλάνης, ἀγύρτης, ἀκριτόμυθος, εὐρυλόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, οὐτιδανός, Δημοσθ. στεφ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. »Σπερμολόγα ῥήματα, φλύαρα, ληρώδη, οὐτιδανά. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ε. στίχ. 409. ἔχει· »Τροπικῶς τέτραπται καὶ τὸ σπερμολογεῖν, ἐπὶ τῶν ἀπεζευγνυμένων ἀμεθόδως ἐπὶ μαθήματι ἐκ τινων παρακουσμάτων· – ὁ δὲ κυρίως, φασί, σπερμολόγος καὶ σπερμονόμος, εἶδός ἐστιν ὄρνεου, λαμβάνει τὰ σπέρματα, ἐξ οὗ οἱ Ἀττικοὶ σπερμολόγους ἐκάλουν τοὺς περὶ τὰ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἐναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀπορρέοντα καὶ διαζῆν ἐκ τούτων δέ, τὴν αὐτὴν ἐλάγχανον κλῆσιν καὶ οἱ οὐδενὸς λόγου ἄξιοι.« 3) σπερμολόγα παιδάρια, τὰ παρὰ Ῥωμ. deliciae, puer in deliciis, Suet. Aug. 3.

Σπερμονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Σπερματα νεμόμενος, ταὐτὸν τῷ σπερμολόγος.

Σπερμουχέω (ἔχω). Σπέρμα ἔχω, φέρω, Θεόφραστ. γ'. 18.

***Σπερμοφάρος**, ὁ, ἡ, = σπερματοφάρος. (Ε)

Σπερφοφορέω, ῶ. Σπέρμα, σπόρον φέρω, Θεοφραστ. α'. 3. ἐκ τοῦ

Σπερμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπόρους, ἢ καρπὸν γεννῶν, παράγων, φέρων, Ἐπιγρ.

Σπερμοφυέω, ῶ. Μ. ἡτω. Σπέρμα φύω, γεννῶ, ἢ φέρω, Θεόφρ. Αἴτ. φ. 1, 18. ἐκ τοῦ

Σπερμοφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Σπόρους γεννῶν, φύων ἢ φέρων. 2) παθ. ἐκ σπέρματος γεννηθείς.

Σπερχνοποιός, ὁ, ἡ. Ἴδε ἐν τῷ, σπερχνός.

Σπερχνός, ἡ, όν (σπέρχω). Ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι ἢ ἐπειγόμενος, Ἡσύχ. Ραδάλου, κατεπείγων, θερμός, ὀξύς, χαλεπός, ἑρμηνικός, σφοδρός, βίαιος, διαπεραντικός, τόσον ἐπὶ ἀπαντικῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 453. Καὶ ὁ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος σπερχνόν, ἐν σάκει μεγάλῳ· ὁ Ἱπποκράτ. λέγει· »Ὀδύνη ὀξεῖα τε καὶ σπερχνή. Νόσος σπερχνή. Πυρετὸς σπερχνός· ἀντὶ τοῦ, Ὀξύς, σφοδρός, συνεχής· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο ταχύν, βίαιον, ἑρμηνικόν, ὀξὺν ποιῶν· ἢ βιάζων, ἀναγκάζων, κατεπείγων, προτρέπων, ἐπιταχύνων, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δύναται ἑρμηνευθῆναι καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 287. »Ἄγγελους σπερχνούς.«

Σπέρχω, Μ. ξω. Σπεύδω, κατεπείγω, παρορμῶ, προτρέπω, ἀναγκάζω, κελεύω, βιάζω, ἐρεθίζω, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διώκω, τρίχων ποιῶ, ἐλαύνω, ὠθῶ. »Ὅτε σπέρχωσιν ἀλλήλους, ὅταν βιάζωνται αἱ φορτοῦσαι, Ἰλ. Ν, 334. πρβ. Ὀδ. Γ, 283. Παθ. σπέρχομαι, εἶμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέχω, περιπατῶ σχολίγωρα, τρέχω, ἐν γένει, βιάζομαι, ἐπείγομαι, Ἰλ. Τ, 317. καὶ Ω, 248. »Σπερχομένοιο γέροντος, ἐπειγομένου, βιαστικά, σπουδαίως τρέχοντος· πέρυσι μοῖ (Ὀδ. Ν, 22.)ω, βιάζομαι μὲ τὰ κωπία, ἀγλ. κωπηλατῶ ταχέως· συχνότατα ὅμως χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ μετοχ. παθ. ἐνεστ. ὡς ἐπίθ. ταχύς, ὀξύς, ὁρμητικός· ἐπὶ δὲ διαθέσεων τῆς ψυχῆς σημαίνει, εἶμαι πολλὰ ἐρεθισμένος, ἐμπαθῶς ἔχω, Ἡρόδ. 3, 71. ὡταύτ. »Σπερχθείς, Ἡρόδ. 1, 82. μετὰ δὲ δοτ. »Σπέρχομαι τινὶ», ὀργίζομαι κατά τινος, χαλεπαίνω, θυμώνομαι, Ἡρόδ. 5, 33. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. (Ἐντεῦθεν τὸ Σπέργω, καὶ τὰ Λατιν. pergo, expergo, expergisco, ἀντὶ τοῦ, incito, excito. τὸ δὲ σπέργω οὐκ ἀνήκει ἐνταῦθα.)

Σπές, ἀντὶ τοῦ, εἰπέ· ἐκ τοῦ, Ἔπω, τό, λέγω, ὡς καὶ τό, Σπέτε, ἀ τί, εἴπατε, σχηματιζόντα κατὰ τὸ, σχές, σχέτε, ἐκ τοῦ ἔχω, Ἐ. Μ.

Σπέσθαι, ἀπαρεμ. Ἀόρ. μέτ. τοῦ ἕπομαι, ὡς καὶ τό, σχέσθαι, ἐκ τοῦ ἔχομαι, Ὀδυσ. Χ, 324. »Σοὶ δ' ἅλοχόν τε φίλην τ' εἰσέσθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει· »Σπέσθαι, τὸ ἀκολουθῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἕπεται, τὸ ἀπαρέμφατον ἕπεσθαι, πλεονατμῷ τοῦ σ ἐσπέσθαι, καὶ σπέσθαι.«

Σπέσαι, Ἐπικ. δοτικ. πληθυντ. τοῦ, Σπέος, ἀντὶ Σπέεσι, Ὀδυσ. Λ, 250.

***Σπέτε**, ὅρ. σπές.

Σπεύδω, Μλ. ευσω. Ἐνεργητ. ταὐτόν ἐστι τῷ σπέρχω. Ἐπείγω, ἐλαύνω, ἐρεθίζω, ὠθῶ, σπρώχνω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐπιταχύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, εἰς κίνησιν βάλλω· καθὰ δηλοῦσι τό, ἀποσπεύδω, καὶ ἐπισπεύδω, Ἰσοκρατ. Φιλιππ. 8. »Ἔσπευδον δὲ μᾶλλον εἰς τὸ πεμφθῆναί σοι τὸν λόγον τοῦτον· κατήγειγον, παρώρμων ἐμέ· καὶ Ἰλ. Ν, 236. »Γάμον σπ.«, Ὀδ. Τ, 137. Ἡρόδ. 1, 38. 206. 3, 137. πρβλ. Bornem. Ξεν. Συμπ. 7, 4. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ζητῶ τι μὲ ζῆλον, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω τι, ἀπολύτως, μετὰ αἰτ. ὅδεν καὶ παθ. »Ξυνὸς κάτι ἀγαθὸν σπεύδεται, Ἡρόδ. 7, 53. β) τροπικ. παρακινῶ, παροτρύνω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, νουθετῶ εἴ τι, Ἡρόδ. 8, 48. 2) συνεχίστερον· οὐδέτερ. ἐπείγομαι, βιάζομαι, σπουδὴν ποιοῦμαι, ταχύνω, μετὰ σπουδῆς τρέχω, Ἰλιάδ. Ω, 254. »Σπεῦσατέ μοι, καὶ τέκνα, ταχύνατε, ταχέως θράμετε· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 30. »Καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ», ἔτρεχε σπουδαίως· β) καταγίνομαι περί τι, μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, μετὰ προθυμίας ἐπιχειρῶ τι, κοπιῶ, προθυμοποιοῦμαι, προσπαθῶ, πασχίζω, ἀγωνίζομαι· συντάσσ. μετὰ μετοχ. ὡς παρ' Ὅμ. »Σπεύδε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα», ἐτάχυνε, ἐβιάσθη κάμων τὰ ἔργατον, τήχουν ἔκαμε τὸ ἔργον του μετὰ σπουδῆς, ἄρα ἀντί, σπουδαίως ἐπονήσατο, Ὀδ. Α, 250. 310. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. συνήθ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡσ. Ἑ. Χ, 675. Ξενοφ. Ἀν. ἀ. γ'. 14. »Σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσθαι· καὶ ἐν ὁ. ἡ. 2. »Σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν, βιαζόμενοι, ἐβιάζοντο νὰ φύγωσιν ὀλίγωρα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 1, 74. 8, 41. Ἰλ. Γ, 121. »Περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν, θέλομεν ἀγωνισθῆ περὶ αὐτοῦ, περὶ τὸ λείψανόν του μαχόμενοι· »Σπ. εἰς μάχην (Ἰλ. Δ, 225.)ω, βιάζομαι εἰς τὴν μάχην, ἀνδ' οὗ ἐν Ο, 402. κεῖται τὸ μέσ. »Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆαν, θέλω τρίξει, ταχέως ὑπάγει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ὃν τρόπον καὶ ὁ Αἰσχ. Εὐμ. 351. ἔχει τὸν μέσ. μετοχ. ἐνεστ. σπευδόμενος, ὁ δὲ Ἀπ. τὸν παθ. μετοχ. παρακ. ἐσπευσμένος, ἀντὶ, βιαστικός, σπουδαῖος, καθ' ἣν σημασ. ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ ἐνεργ. μετοχ. ἐνεστ. σπεύδων, Ἰλ. Θ, 293. Ψ, 506. καὶ ἀλλαχοῦ. »Σπεύδειν τινὰ ἀγωνίζομαι διά τινα, σύνους εἰμὶ αὐτῷ, εὐνοϊκῶς ἔχω, φιλοφρόνως διάκειμαι, παρὰ Χαρίτ. πρβ. σπουδάζω. Παρὰ δὲ τοῖς Ο'. καὶ ἀντὶ τοῦ, καταστῶ εἰς ψυχικὴν κίνησιν· ἐκ τῆς ἰδίας ῥίζης ἔχει ὁ Ἡσύχ καὶ τὸ »Σπείσασα, πορεύσασα, ἀκολουθήσασα· πτοοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ταράττομαι, ἀνήσυχος γίνομαι, Ἐξοδ. ιέ. 15. Βασιλ. α'. 21. καὶ 28. ὡς καὶ τό, καταπεύδειν, παρὰ Δανιὴλ δ'. συνήθ. παράγεται ἡ λίξις ἐκ τοῦ, ἐ-ω, ἔσπον, σπεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σπεύδω τὸ σπουδή, σπουδάζω)· ὅδεν

***Σπευστέον**, θετ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ σπεύσῃ τις, βιαστέον, Ἀριστ. Λυσ. 320. καὶ

Σπευστικός, ἡ, όν. Ὅστις σπεύδει, πρόθυμος, ταχύς, βιαστικός, σπουδαστικός.

***Σπευστός**, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σπεύδω· Βεβιασμένος, ἐπιταχυνθείς, μὲ ζῆλον, ἢ βίαν, σπουδὴν γενόμενος.

Σπέω, ἀχρ. θέμα, ἀφ' οὗ παράγ. τόσον ὁ ἀπαρεμφ. ἀόρ. σπεῖν, Μέσ. σπέσθαι τοῦ ἕπω, ἕπομαι, ὅτου καὶ ἡ προστ. σπές τοῦ εἶπον.

Σπῆι, σπήεσσι, δοτικαί, Ἰωνικαὶ ἐκ τοῦ, σπέος, ἀντὶ, σπέει, σπέεσι, Ἰλ. Ζ; 402. Ὀδυσ. Ι, 400. καὶ Ησ.

Σπηλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπήλαιον. Μικρὸν σπήλαιον· (τὸ α ἔστι μακρόν, καθότι τὸ σπηλάδιον ἀντὶ τοῦ σπηλαίδιον κεῖται, πρβλ. ἐλάδιον).

***Σπηλαιοειδής**, ταὐτόν τῷ, σπηλαιώδης, Εὐστάθ.

Σπήλαιον, τό (σπέος). Τόπου κοίλωμα, ἢ τρύπα μεταξὺ τῶν πετρῶν, ἢ μέσα εἰς τὸ ὄρη, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἄντρον, σπηλία· ταὐτόν τῷ, σπήλυγξ. ὅδεν

Σπηλαίτης, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ σπηλαίου ὤν, ὁ εἰς σπήλαιον κατοικῶν, ἢ ἀνήκων, σπηλαιώτης, Πλουταρ. ἐ. 32.

Σπηλαιώδης, ους, ὁ, ἡ (σπήλαιον, εἶδος) = σπηλαιοειδής. Σπηλαίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σπηλαίῳ· πλήρης σπηλαίων.

***Σπηλοδίαιτος**, ὁ, ἡ. Ἐν σπηλαίῳ διαιτώμενος, Γρηγορ.

***Σπηλυγγώδης**, ὁ, ἡ = σπηλαιώδης. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Σπήλυγξ, υγγος, ἡ (σπέος), ταὐτόν τῷ, σπήλαιον· Γῆς ἢ πέτρας κοίλωμα, ὅδεν τό Λατιν. Spelunca· φαίνεται, ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς· κατὰ δὲ Συειδ. ἐλέγετο καὶ ὀρθ. ὁ σπήλυγξ. ὅτι δὲ καὶ τό, σπέος, καὶ τό, σπήλυγξ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσι, φανερόν ἐστι (φαίνεται δὲ συγγ. καὶ τῷ, σπίλος, σπηλάς). Ἀπολλών. ἀργ. β'. 568. Διονύσ. τύρ. παρ' Ἀθήν. Σ'. σελ. 401. »Νυμφῶν 'πὸ σπηλυγγαι, ἀντὶ τοῦ, Νυμφῶν ἄντρον. Παφαγωγὴ τούτου φαίνεται ἡ ἀκόλουθος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σπίλωνες, τραχεῖς τόποι· ὁ αὐτὸς »Σπειλάς, πέτρα, καὶ ἑπομένως Σπηλόν, σκληρόν· καὶ, σπίλον, συμπεφυκός, λεῖον, ὅδεν φαίνεται, ὅτι τό, σπεῖλος, καὶ σπῖλος σημαίνει πυκνόν τι καὶ στερεὸν σῶμα· καὶ ἐξαιρέτως τό, σπῖλος, ἀπότομόν τινα πέτραν ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένην. Τὴν συγγενῆ σημασίαν τούτου τοῦ, καταφαγομένη, καὶ τετρυπημένη, δίδω-

Σπλαγχνίς, ίδος, ὁ, ἡ, = καρδία, Σχολ. Σοφοκλ. καὶ Γραμμτ.

Σπλαγχνισμός ὁ (σπλαγχνίζομαι). Τὸ σπλαγχνίζεσθαι, ἡ τῆς συμπαθείας αἴσθησις, Ν. Δ.

Σπλάγχνον, τό· καὶ ἐξαιρέτως κατὰ πληθ. «Σπλάγχνα, τὰ, ἐξαιρτ. ἡ καρδία, τὸ ἦπαρ (σκότιον), ὁ πνεύμων, ὁ σπλήν· καθόλου δὲ, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔγκατα, ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ ζώου· καὶ μάλιστα ὅλα, ὅσα μένουσιν ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου, ἃ οἱ θεοὶ λάβοσι τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον μέρος ἐξ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ψηνόμενα, ὡς ἀρχὴ τοῦ μετὰ τὴν θυσίαν δείπνου ὑπουργήσετο ἀπὸ τοὺς συνηγμένους. «Σπλάγχνα πάσασθαι, Ἰλιάδ. Α, 464, καὶ Β, 427. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν φέρεται· 2) τὸ «Σπλάγχνον ἀντὶ τοῦ, θοίνη, εὐωχία θυσιαστική, ὅ ἐστι, τὰ τρωγεῖα τὰ ἀναπολειφθέντα λείψανα ἀπὸ τοῦ θυσιασθέντος ζώου, visceratio, Ἀριστοφ. Ἱππ. 410. «Σπλάγχνα Διὸς παραγίνεσθαι· 3) ἐκτὸς δὲ τούτων λέγεται ἔτι ἐξαιρέτως «Σπλάγχνον ἡ καρδία, καὶ τὸ ἦπαρ, ὡς θρόνος τῶν μεγάλων καὶ σφοδρῶν παθῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1006. «Τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖν· καὶ στίχ. 857. «Σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργὴν κοτῳ· καὶ Σοφοκλ. «Ἀνίατα δὴ μᾶλλα τοὐμὸν σπλάγχνον, λυπήματα μεγάλως τὴν καρδίαμου· ἐντεῦθεν καὶ τὸ «Κάτσπλαγχνος· 4) λέγεται καὶ ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἡ γαστὴρ, ἡ μήτρα. «Ἔτι μητρὸς ἐν σπλάγχνοισιν ἐόντα», Σιμωνίδ. «Ὑπὸ σπλάγχνων (μητρὸς) ἐλθεῖν, ἢ, μᾶλλον, γενέσθαι, Πινδ. Ὀλ. ὁ, 53. Νε. ι, 54.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, (ὀπτάω). Ὁ ψήνων ἐπὶ τηγάνου, ἢ ἐσχάρας ἢ ὀβελοῦ τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια.

Σπλαγχνοσκοπία, ἡ. Τὸ σκοπεύειν τὰ σπλάγχνα, ἡ τέχνη τοῦ σπλαγχνοσκόπου. ἐκ τοῦ

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω). Ὁ τῶν σπλάγχνων σκόπος, ὁ σκοπεύων, παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐξαιρτ. ἐκ τούτων μαντεύων, ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. Πυθ. Χρηστ. «Αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τὰ σπλάγχνα τέμνων, κόπτων, διαιρῶν, ἀνοίγων, Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. ά.

Σπλαγχνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τὰ σπλάγχνα τρώγων.

Σπλεκέω, ῶ. αὐδετ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, ὅ ἐστι, συνουσιάζομαι. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1082. σ. 402. Hemst ὅτις ἐτι καὶ τὸ, διασπλεκέω, καὶ, κατασπλεκόω, ἔχει. Ὁ Σχολιαστ. τοῦτου εἰς Πλοῦτ. 1082. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ πλέκειν τοὺς πόδας ἐν τῇ συνουσίᾳ. ὅθεν καὶ, Σπλέκωμα, ἡ Σπέλωμα, ἡ τοιαύτη πρᾶξις, ὅπερ ἄλλοι «Ὁ ἦχος τῆς συνουσίας», ἑρμηνεύουσιν. (γράφεται καὶ, πλεκέω, σπλεκόω, καὶ, σπεκλέω).

Σπληδός, ὁ, = σποδός. Στάχτη, Νικανδρ. καὶ Δυκόφρ.

Σπλήν, ηνός, ὁ. Ἓν τῶν ἐντοσθίων τοῦ ζώου, κείμενον ἐν τῷ ἀριστερῷ ὑποχονδρίῳ μεταξὺ τοῦ στομάχου καὶ τῶν καμπύλων πλευρῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 2, 47. β) κατὰ πληθ. «Σπλῆνες τὸ περὶ τὸν σπλῆνα πάθος. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ἐντόσθιον καὶ τὸ πάθος «Σπλῆνα. ἡμῶ 2) ταὐτὸν τῷ, Σπλήνιον, ἐπίμηκες ὀθόνιον, πρὸς ἐπίδεσμον ἐπιτήδειον, Γαλην.

Σπληνιάω, ῶ (σπλήν). Πάσχω ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς σπληνός, ἔχω σπλῆνα, σπληνικὸς εἰμὶ, τὸν σπλῆνα ἄλγεω, Πλούταρχ.

*Σπληνίδιον, τό, = σπλήνιον. (ε)

*Σπληνίζομαι, μέσ. ἀποδ. = σπληνιάω, Γρηγορ. Ναζ. «Οἱ πολλάκις ὑπὸ πλειόνων γελώντων καταστρέμενοι σπληνίζεσθαί φατιν, πάσχουσι κατὰ τὸν σπλῆνα (τοὺς πονεῖ ἡ σπλῆνα). (Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ σπληνίζω, καὶ, σπληνιάζω, εὐθετέρ. τὸ, χολοῦμαι. ὅθεν καὶ φράσις «Ἐφούσκωσεν ἡ σπλῆνά μουμ, ἀντὶ τοῦ, κατήντησα εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ταύτῃ ἰσοδυναμεῖ, καὶ ἡ, «Ἐφούσκωσεν ἡ χολήμου.»)

Σπληνικός, ἡ, όν (σπλήν). Εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκων· ἢ ἐκ τοῦ σπληνὸς πάσχων, σπληνιάρης, Γαλην. «Σπληνικοὶ εἰσὶν εἰς φλεγμονὰς ἐντες εἰ σπλῆνες. ἐς τε κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς ἴσχιας ῥευματίζεται· ἀλλάσσεται δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ κατὰ φύσιν χρόα τοῦ σώματος.

Σπλήνιον, τό. Εἶδος ἐπιδέσμου ἢ πτύγματος, παρ' Ἰατροῖς, ὅ ἐστιν, ἐπίμηκές τι ὀθόνιον, παχὺ, ὑβρέχοντες, ἢ ἐπιπάσσοντες μετὰ ἰατρικοῦ τινος, περιβάλλουσιν αὐτὸ ἐπὶ τὴν πληγήν.

2) εἶδος χόρτου, ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἀσπλήνιον λέγεται, Διοσκορ. γ. 151. Πλίν. κέ. 5. Σπληνοχόρτον.

Σπληνιόδετος, ὁ, ἡ. (δέω). Μετὰ σπληνίου περιδεδεμένος.

Σπληνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σπλήνιον. Ἐπίδεσμα, ἔμπλαστρον μικρόν.

*Σπληνίτης, ου, ὁ (σπλήν). Ἐκ τοῦ σπληνιόεις ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, καὶ Σπλ.

Σπληνίτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ σπληνὸς, ἢ ἡ εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκουσα, «φλὲψ σπληνίτις», ἡ φλὶψ τοῦ σπληνός, Ἀριστοτελ.

Σπληνόπεδον, παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 462. ἀμφ. ἴσως «Σπληνόπεδον».

Σπληνόω, ῶ. Σπλῆνιον ἐπιβάλλω, ἐπιδέω μετὰ σπληνίου, Χειρουργ. πολ.

Σπληνώδης, ους, ὁ, ἡ (σπλήν, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπληνὸς ὤν, ὅμοιος αὐτῷ. 2) ταὐτὸν τῷ, σπληνικός, Γαλην.

Σπογγάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σπόγγος. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σφογγάριον.

Σπογγεύς, έως, ὁ (σπόγγος), ταὐτὸν τῷ, Σπογγοτήρας, Ἀριστοτέλ.

Σπογγιά, ᾶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος. Σφογγάριον, Ἀριστοφ. Ἰων. σπογγίη, παροξυντ. Schaef. Γρηγ. σ. 148.

Σπογγιάς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος.

Σπογγίζω, ἴσω (σπόγγος) Διά τοῦ σπόγγου καθαίρω, σπόγγῳ ἐπιψήχω, σφογγίζω, Δημοσθ. Στέφ. «Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν.» καὶ Παθητ. παρ' Ἀθην. ἡ. «Ὡς εἶδεν ἐσπογγισμένα τὰ ὑποδήματα καλῶς.

Σπογγίον, τό. ὑποκορ. τοῦ σπόγγου, Μικρὸς σπόγγος, σφογγαράκιον.

Σπόγγισμα, τό (σπογγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀπεσπογγίσθη, ἤτοι διὰ τοῦ σπόγγου ἀπετμήχθη, Εὐστάθ. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπογγίζειν, ἡ διὰ τοῦ σπόγγου κάθαρσις.

Σπογγιστικός, ἡ, όν (σπογγίζω). Εἰς τὸ σπογγίζειν ἀνήκων, Πλάτ. Σοφ. 14.

Σπογγοειδής, ές, ὁ, ἡ (σπόγγος, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου ὢν σπόγγου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σπόγγῳ.

Σπογγοθήρας ου, ὁ (θηρέω). Ὁ ἐκ τῆς θαλάττης τοὺς σπόγγους θηρεύων. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοκολυμβητής, καὶ Σπογγεύς.

Σπογγοκολυμβητής, οῦ, ὁ (κολυμβάω) Ὅττις κολυμβᾷ, ἤτοι βουτᾷ εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐκκόπτων τοὺς σπόγγους ἀπὸ τῶν πετρῶν ἐκβάλλει αὐτοὺς σφογγαράς.

Σπογγολογέω, ῶ. (λέγω). Συλλέγω, συνάγω σπόγγους. 2) = σπογγίζω, συνάζω μὲ τὸ σφογγάριον παστρεύων, «Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπεζῶν», Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκ. σελ. 85., ἐσπόγγιζε τὰς τραπέζας μὲ τὸ σφογγάριον καὶ ἐσύναζε τὰς ψίχας.

Σπόγγος, ὁ, Ἀττ. σφόγγος. Εἶδος θαλασσίου φυτοῦ πρισκελλημένου εἰς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτρας, ἐ'αφρον, πορώδες καὶ ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ῥοφᾷ τὰ ὑγρὰ, καὶ νὰ ἀποσμήχῃ. Σφογγάριον, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. α'. ά. 8. «Δοκεῖθι καὶ ὁ σπόγγος ἔχειν τινα αἴσθησιν· σημεῖον δὲ ὅτι χαλεπώτερον ἀποσπᾶται, ἂν μὴ γένηται λεπταίως ἢ κίνητις, ὡς φασιν. ἐσπόγγιζον δὲ μὲ αὐτὸ τὰς τραπέζας, τὰ σκαμνία, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ὡς ἐν Ἰλ. Σ 414. «Σπόγγῳ δ' ἀμφιπρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ', ἀπομόργνυε. Ὀδύσ. Α, 111. «Σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον», ὡς καὶ ἐν Χ, 439. «Θρόνους περισελλάς, ἠδὲ τραπέζας, ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν», διὰ τῶν σπόγγων σπογγίζειν, παστρεύειν. 2) Σπόγγοι, εἶδος καὶ παρὰ τὴν λαιμὸν βαλανίδες, ὅθεν καὶ αὗται εὐόλως φυσκόουσι, Ἱππ. σ. 1121.

Σπογγοτήρης, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, Σπογγοθήρης.

*Σπογγοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης κόπτων καὶ συνάζων σφογγάρια, σφογγαρᾶς, Ὀππ. Ἁλ. 2, 136.

Σπογγώδης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοειδής.

Σποδεύνης, ὁ. (σποδός, εὐνή). Ὁ ἐν σποδῷ τὴν κλίνην ἔχων, κοιμώμενος. Δωσιάδ. Ἀρ. 2

Σποδέω, ῶ. Μ. ἤτω (σποδός) Ζήτ. Σποδέω Τοῦτο τὸ ῥῆμα σημαίνει κυρίως ὅσα ἐσημειώθη παν ἐν τῷ σποδέω ἀπὸ σημ. 3 ἕως 6. ὅθεν

Σποδησιλαύρα, ἡ (λαύρα). Πόρνη σποδευμένη, ἤγουν παστρευουσα τὰς λαύρας, ἤτοι τὰς δημοσίας ὁδοὺς, δρομὰς, καινὴ πορνη, Ἡσυχ. καὶ Εὐστάθ. 1, Ὀδ. Ε, 488.

Σποδιά, ἡ. Ἰων. σποδίη, ἐν γένει, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 488. ταὐτὸν τῷ Σποδός, Ὀδ. Ε, 488. κυρίως δέ, σωρὸς στάχτης. Τὸ παρα Σουίδ. ἐν Λεξ. Ξενοκλείτ. «Σποδιᾶς γενομένης», ἑρμην. διά τοῦ, tumultu facto, θορύβου γενομένου. Ὁ Στραβ. ἐν ἑ συνεχῶς τοῦτο μετὰ τοῦ Αἰθραικίν. «Αἰθραικὴν καὶ σποδιὰν μεγάλην.» ἡ συνήθεια λέγει «Θερμοσποδιάν», τὴν ἐκ τῆς σποδοῦ, ἤτοι τῆς στάχτης σωρὸν, ἐχούσης ἔτι ἐν αὐτῇ καὶ σποδοῦς τοῦ κεκαυμένου πυρός· ἄλλως δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ «Φωβόλημα» καὶ «Μαρίλημα» λέγεται. Ζήτ. καὶ, Σποδός. (υ υ –) ᾗ οὖ

*Σποδιαῖος, αία, αῖον, ταὐτὸν τῷ, σποδιος, Γλωσσ. παρὰ Salmas.

Σποδιακός, ἡ, όν. Ἐκ σποδοῦ μεταλλω (σποδίου) κατεσκευασμένος.

Σποδιάς, άδο, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 7. εἶδος δένδρου. «Λύτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα.» Παρ' Ἀθην. β'. σελ. 5. «Σποδιάδων κεῖται.

Σποδίζω, Μ ἴσω (σποδός). Ἐν σποδῷ ὀπτάω, ψήνω, ἢ καρκίζω εἰς τὴν θερμοσποδιάν. Πλατ. Πολ. ιά'. «Φηγοὺς σποδίζουσι πρὸς τὸ πῦρ. 2) ὡς τὸ, σποδέω, καίω ἕως οὗ γένῃ στάκτη, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1209. 3) σποδοειδὴς εἰμὶ, τὸ χρῶμα, σῶμ.

Σπόδιον, τό. κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σποδός Ἡ τῶν μετάλλων στάκτη, ἤτοι ἡ διὰ τῆς χημείας μεταβολὴ τῶν μετάλλων εἰς κονίαν ἢ ἄνθρακτον ἢ σκωρίαν, ἥτις ἔπειτα διακρίνεται ὑπὸ τοῦ συγκεκιμένου ἐνίματος, εἶον Σποδιον ἀργύρου, χαλκοῦ, κ. τ. λ.

Σπόδιος, ία, ιον. (σποδός). Χρῶμα σποδοῦ ἔχων, σταχτοειδὴς. «Οἷον σποδιὰν», τοιοῦτον γὰρ κυρίως τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, Σιμωνίδ. 43. ἐν γένει, πελιτνὸς, κιρρουειδὴς, μίλινος. Ὁ Ἀριστοτέλ. διακρίνει τὸ, σποδοειδὲς καὶ, ταῦρός· τὸ δεύτερον ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Ζιντζανί,

σιν ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, σπίλος, πρῖνος, κνλίς, πέτρα παρωδῆς, χειρὰς γῆ κεραμική. Πολεῖται ἄρα παρ' αὐτῷ, σπιλές, ὁ· καὶ, σπιλάς. ταὐτὸν ὅπερ καὶ τὸ, Χοιράς· σπέος ἐν, καὶ σπηλοιον, καὶ σπήλυξ, ἢ κοιλώδης, ἢ ἡ κεκοιλωμένη πέτρα εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἢ εἰς τὰ ὄρη. Ἡ παρ' Ἡσυχ. ηλώσσα· »Σπίλα, στέγη φυλακῆς, κατὰ τὴν τάξιν πρέπει τὰ γραφῆ, σπῆλα· ἐξ ἑταιτίος ἢ· »Σπίλαι, χεράδες ἐξ ἑτέρων, φαίνεται ὅτι συγχεῖνει μετὰ τῆς· »Σαίδες, χορδαὶ μαγειρικαὶ· καὶ »Σαίδη, χορδή· ἀλλὰ ταῦτα πάντα προϋποτίθησιν ἀρχήν τινα ἀπὸ τοῦ σπάω, σφύω, τὸ σχίζω.

*Σπηλώδης, ταὐτὸν τῷ, σπηλαιώδης, ἀμφ.

*Σπίγγοι, ὁ. = σπίνοι. Ἡσυχ.

Σπιδνός, ἐός, ὁ, ἡ (σπίζω). Κυτταρώδες, ἐπιμήκης, μέγας, μακρός, ἐπιπεδος, εὐρύς, πλατύς· καὶ ἰσος, Ἰλ. 784. »Τόφρα γὰρ εὖν ἐσπείρομεν διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὅπου ἄλλοι νεῖ ἀσπιδέων ἀνέτειλαν. καὶ διὰ τοῦ, περιφερείς, στρογγύλου, ἡμικύκλου. ἐκ τοῦ, ἀσπιδής, ἐπιπ. τοῦ ἀσπίς. Ὁ Αἰσχυλ. εἶπε, »Σπιδέον μῆλος ὀδόντα, ἀντὶ τοῦ, μακρὸν· καὶ Ἀντίμαχος, »Οὐδὲ σπιδόδοντ' ἐρεύνησαν, ἀντὶ τοῦ, μακρόδοντ. κατὰ τὴν Ἐπιμελίδη Ἑκαταῖδα ἀνήκειν φαίνεται καὶ τὰ τοῦ Ἡσυχ. »Σπιδόν, = πυκνόν, συνεχές, ἐστιγμένον καὶ »Σπιδόεν, = μέλαν. πλατύ, σκοτεινόν, πυκνόν, μέγαν, καὶ »Σπιδίαι, σανίδες τενίαι· καὶ τίλος, »Σπιγνόν, = μικρόν, βραχύ· (τοῦλάχιστον ἔμπροσθεν τὸ, ἀσπιδές, νὰ μὴ ὑπαγάγοι εἰς τὴν ἀσπίς, ἀλλὰ νὰ θεωρῆται ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ σπάνις, ἔχουσα μέσον προτασσόμενον τὸ ευφωνικὸν π).

Σπίζα, καὶ σπίζη, ἡ (σπίζω). Πᾶν μικρὸν στρουθίον ὅτου ὀρνιθάριον, κάθε μικρὸν πουλάκι, πτηνόν, τὸ ὁποῖον πιπίζει, σφυρίζει, ἰδίως δὲ ὁ σπίνος, Fringilla. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ η'. 5 καὶ 5'. 8. ἔνθεν· »Στιζίαι, ὁ, εἴδος μικροῦ ἱέρακος (Niau), Ἀριστοτέλ. αὐτόθ. κ'. 4. καὶ 5'. 35 καὶ »Σπιζίτης, ὁ, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ μεγέθους σπίζης, εἴδος αἰγιαλοῦ ὀρέου (Parus). Ἀριστοτ. αὐτόθ. η'. 3. καθόλου δὲ λέγεται, πᾶν μικρὸν ὀρνιθάριον, οὗ τοῦτος ἡ φωνὴ ἐκφράζει τὸ ῥῆμα, Σπίζω, ὅπερ ὁ Ἀρατὸς ἐν Διοσημ. 824. χρῆται ἐπὶ τοῦ σπίνου. Τίμων παρὰ Διογ. ὁ'. 42. λέγει· »Οἱ δὲ μὴ νῦτε γλαῦκα περὶ σπίζαι τετραϋστοκ· ἔπειτα καθόλου λέγεται Σπίζαι, τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια.

Σπιζίας, ὁ Εἶδος ἱερακος· 2) = σπιζίτης· καὶ

*Σπιζίτης, ου, ὁ, ἴδε σπίζα.

Σπίζω, = ἐκτείνω, ἔνθεν τὸ, σπιδαμή, καὶ, σπιδήν, καὶ σπίδες, ἀκίνητα εἰς τὸ, σπόνδαδε· φαίνεται, μέσως παρὰ Γρυμπτ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ. σελ. 882. »Σπίζω, τὸ ἐκτείνω, ἐξ οὗ καὶ σπιδαμή, παρὰ τὸ δαμᾶ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ὄρους δακτύλους· 2) = πιπίζω, ὡς παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 1014 ἔνθα ἐκφράζει τὴν ἐξαίρετον φωνὴν καὶ τὸ κελάδισμα τῶν μικρῶν ὀρνιθαρίων, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ σπίνου. »Καὶ σπίνος ἦδε σπίζων, ὑπὸ ἔρρον φυγγόμενος, ὁ Σχολ. Δατ. pipio

Σπιθαμαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, σπιθαμιαῖος, Διόδωρ. Σικ. ά. σελ. 366. καὶ Ἡλιόδωρ ομφ. Lobeck Φρυν. σελ. 54.

Σπιθαμή, ἡ (σπίζω). Παλαμή, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μακρὸν διάστημα ἐκτεινόν. Ὁ Πολυδ. ἐν β'. περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων, οὕτω λέγει· »Ἐπὶ δὲ τοῦ δακτύλου ἀποστείας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον· δώδεκα δακτύλων περιεκτικόν. Ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι· σπιθαμή, τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον, οἷον χρόνου στιγμή· ἐκ τοῦ λή. Ψαλμοῦ στίχ. ζ. ἔνθα ὁ Σύμμαχος ἀντὶ τοῦ, Παλαιστάς· »Ὡς σπιθαμὰς ἔσωκας τὰς ἡμέρας μου», ἡρμήνευσε· Ἡρόδ. 2, 106. »Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πεμπτὸς σπιθαμῆς», ἤτοι 4 ½ πήχεων. Ὁ Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Τ, λέγει· »Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ. ἡμισυ τρίτον φασί· καὶ τὸ ἓξ ἥμισυ τάλαντα, ἕβδομον ἡμιτάλαντον· καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πηχεις, πέμπτην σπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος.

Σπιθαμιαῖος, αία, αῖον. Μιᾶς σπιθαμῆς μῆκος ἔχων.

Σπιθαμώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπιθαμῆς εἴδος ἔχων· ταὐτὸν τῷ, σπιθαμαῖος.

Σπιλαιώδης, ες, ὁ, ἡ (σπιλάς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπιλάδων· κληρης σπιλάδων, βράχων, σκοπέλων.

Σπιλόω, ταὐτὸν τῷ, σπιλόω.

Σπιλάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, ἐξέχουσα πέτρα, σκόπελος, βράχος. Ὀδ. Γ. 298. Ε. 401. 405. »Ἀλλ' αἱ μὲν πρόβλητες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγιαι τε ἔνθα ὁ Σχολ. »Σπιλάδες, αἱ διεσχισμέναι καὶ κεκολομέναι πέτραι ὑπὸ τῆς πλήξεως τῶν κυμάτων· ω ὁ δὲ Εὐστάθ. »Πέτραι παράλιαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει· ὁ Φωτ. »Αἱ ἐν ὕδατι κοίλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων. Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίους πέτρας καὶ ἐπιλημμένους ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἡ συνέχεια αὐτῆ τῶν, σπιλάδι, ἐφύλαξεν ἄλλην τινὰ ἀρχαίαν ἰσοδύναμον καὶ φυσικωτέραν λέξιν »Χάραυλον, τὸν, ἐκ τοῦ, χαράσσω, καὶ αὐλές· ἀνοίγει καὶ τὰ χαράγματα καὶ διασχίσματα τοῦ...ν τῶν παρ' θαλασσίων πετρῶν, αὐλοὺ εἴδεις ἔχειν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀναλέκτ. ὁ. σελ. 147. »Ἐρυμαὶ σπιλάεσσι, πέτρας κοίλωμα, χάραυλος· ἴδε καὶ, σπήλυξ. μεταφ. κοῖλος· 2) ἐπίθετ. »Γῆ σπιλάεσσα, Θεόφραστ. περὶ Φυτ. β'. 6. αὐτὸ τοῦ, γῆ κερμική, ἀργιλώδης, ὁ Πλίνιος ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, argillaceum παρὰ δὲ Σοφ. Τραχ. 678. ἄνευ τοῦ, γῆ, ἀργιλώδες ἔδαφος· (συγγεν. τῷ, πυλός).

Σπίλος, καὶ σπαιλών. σπίλος, ὁ. Ῥύπος, μιασμός, κηλίς, λέπρα τροπ. εἰτροπή, αἰτιολογ. ἀχρ. παρ' Ἀττικ., οἵτινες αὐτὸ, τοῦτον χρῶνται τῷ, κηλίδ, Lob. Φρυν. σελ. 28. Παράγουσι δὲ σωτὸ παρὰ τὸ, σπιλος, σημ. 2, τροπὴν τιὰ γῆ λέπρα, ἐπειδὴ μὲ αὐτὴν κάμνεις λέπρα.

Σπίλος, ἡ, = σπιλάς. Ἡ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐξέχουσα πέτρα· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ἐν πόδῳ ἔθεχεν ὄρος, ἡ ὑπέρτερος πέτρα· »Σπίλος Περιασσίοιο, τὸ ὄρος τοῦ Περιασσεῖ, Ἴων. παρ' Ἡσυχ. ω· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοτ. κόσμ. γ'. 3. (συνῆθ. μὲν περισπᾶται σπίλος, ὅμως τὸ μέσον γινωσκόμενον χωρίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τινὰ ἀξιοπιστίαν καὶ κύρος. παρὰ Δικ. 188., ὅπου εἶπε τὸ Ἰώτα βραχύ, εἰς ὃ συνάδει καὶ ὁ Ἰων. παρ' Ἡσύχ. 2. σελ. 1248., ὅταν ἐκεῖ ἔχωμεν, ὡς δεῖ, πειτομένου κατ' ἔγκλισιν).

Σπιλόω, ῶ (σπίλος). Ῥυπόω, μιαίνω, κηλιδόω, λεπρόω.

*Σπιλώδης, ὁ, ἡ (σπίλος, εἶδος), = σπιλαδώδης, Ἀρστ.

Σπίλωμα, τὸ (σπιλόω), ταὐτὸν τῷ, σπίλος, Ῥύπωμα, λέπρωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Σπιλωτός, ἡ, όν (σπιλόω), Ἐσπιλωμένος, κηλιδωμένος, λεπρωμένος.

Σπίνα, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, σπίνος, Fringilla. Μικρόν τι ὀρνιθάριον (τσιόκι), ποικίλον, οὕτω κληθὲν διὰ τὴν λεπτὴν του, σφυριστικὴν φωνήν. Παρ' Ἀριστοτέλει καλεῖται ταὐτὸ, σπίζα, καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 1078. Κίρ. 1145. Σπίνος, καὶ ἐφέρετο εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπωλεῖτο συχνὰς ὄφεις ἔχων ὑπεκρ. »Σπινίδιον, τὸ ἔχον τὸ παρ' Ἡσυχ. »Σπινία, εἴδος ὀρνιθορίων, σπίνοι. π' Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτιν Σπίγγες, σπίνος παρὰ Γραμμτ. εὑρίσκεται καὶ, σπίνα· πιθανῶς ὅμως ἁμαρτ. ο τοιούτος σπίνος.

Σπινθάριξ, ιγγος, ἡ· καὶ, σπινθάριξ, ιγος· καὶ, σπινθρίς ίδος, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Σπινθήρ. Ἴμ. Ὀμ. Ἀπόλ. 442.

*Σπινθεύω, Σπινθροβολῶ, ἐκ τοῦ

Σπινθήρ, ῆρος, ὁ. Μικρότατον λεπτότατον τοῦ πυρός, ὁ μένει ἐν τῇ σποδῷ, στάκτῃ, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. »Σπέρμα πυρὸς εἶπε, ζωπυρόν, καὶ ἡ τοῦ πυρὸς ἀποβολὴ ἢ ἀποπήδησις, βολίς, ὅ ἐστι, ὅπερ ἀποβάλλει ἡ ἀναβράζουσα φλὸξ μερίδιον τοῦ πυρός, καὶ ἀπορρίπτουσι τὰ πυρωμένα μέταλλα ἐν τῷ σφυρηλατεῖσθαι, χιδ. Σκαντζολίβρα, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 77. λέγεται καὶ ἡ Ἀκτίς, ὀστλιγξ, λάμψις, αὐγή, »Ἀστέρα λαμπρὸν· τοῦ δέπα πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ ἀστέρος πολλαὶ ἀκτῖνες ἀποπηδῶσιν. Τὸ δὲ ἐν Ἐπιγράμ. Στράτωνος »Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχειν, παραβάλλεται μὲ τὸ τῆς συνηθείας »Φωτιὰ εἶναι τὰ ὀμματιάσου, ἢ, φωτιὰ ἐκβάλλουν τὰ ὀμματιάσουν, ὅθεν σπινθαρίς, ἢ τὸ πῦρ ἀνάπτουσα. Τὸ πλησιέστατον πρωτότυπον τούτου σπινθεύω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. »Ἐσπινθεύετον, ἐκπρεπτόν· ἀλλ' ἡ ηλώσσα αὐτὴ ἐστι σκοτεινή· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει, »Σπινθῆρα, ὀρατὸν· καὶ, σπινθίδες, ἀόρατον· καὶ, σπινθήρ, ἀκριτισμός, πυρὸς ἀποβολή· ὅθεν

Σπινθηρατίζω, ίσω, ταὐτὸν τῷ, σπινθηρίζω, Νικήτ. Χρ. ά. 7.

Σπινθηρίζω, Μλ. ίσω. Σπινθῆρας ἀποβάλλω ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, σπινθηροβολῶ.

Σπινθηροβολέω, ῶ. Σπινθῆρας βάλλω, σπινθηρίζω, παρὰ τὸ

Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ (σπινθήρ, βάλλω). Σπινθῆρας βάλλων, ῥίπτων.

Σπινθηροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Σπινθῆρας πέμπων, βάλλων.

*Σπινθίον, τὸ. = σπινίδιον.

*Σπινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπίνος, Ἀρ. (;)

Σπίνος, ὁ (σπίζω), ταὐτὸν τῷ, σπίνα, ἡ· 2) εἶδος λίθου, ὃν ὑδατος διαπίπτοντος, Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ. 41. Θεόφρ. λίθ. 14. Κατὰ τὸν Beckmann ἔστιν ὁ παρὰ Γερμανοῖς Alaunschiefer

*Σπιρές, ά, όν, = ἰσχνός, ὡς ἐν τῇ τοῦ Πρόκλου παραφράσει τοῦ Πτολεμ. σελ. 202. 204. 205. φέρεται »Σπιρούς καὶ ἰσχνοειδῆ, ὅπερ ὁ Λατῖνος ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Macilentus, λεπτόχρεως, σηπεδόνης.

Σπλαγχνεύω. Τῶν σπλάγχνων μεταλαμβάνω, τρώγω μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσίας τὰ σπλάγχνα τοῦ συναθύτου ζώου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 981. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, καὶ πεδ. παρ' Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ Δικτίου. Ἄλλα ὀρχ. α. ω. »Ἐσπλαγχνευμένων τῶν ἱερῶν· 2) σπλαγχνίζω, καὶ, σπλαγχνεύομαι, παρὰ Στραβ. γ'. ὁ καὶ ζ'. ἀπὸ τοῦ, μαντεύω, προφητεύω ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου.

Σπλαγχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπλάγχνον. Μικρὸν σπλάγχνον.

Σπλαγχνίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Ἀποδ. παθ. (σπλάγχνον). Συμπάσχω, ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν αἰσθάνομαι, συμπονῶ, λιπεῖμαι, Ν. Δ. (Τὸ ἐνεργ. σπλαγχνίζω εὑρίσκει ὀλίγα παρὰ τοῖς Ο'. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ σπλαγχνεύω).

Σπλαγχνικός, ἡ, όν. Ἐκ τῶν σπλάγχνων, ὁ ἢ αὐτὰ, ἢ εἰς τὰ σπλάγχνα ὑγιεινός, ἢ βοηθῶν, ὠφελῶν, ὡς »Σπλαγχνικὰ φάρμακα·

*Σπλάγχνιον, τὸ, = σπλάγχνον, ἁμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Σοφ. Τραχ. 995.

Σπονδοφορέω, ῶ. Σπονδοφόρος εἰμί. ἐν τοῦ
Σπονδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Κυρίως, τὰς σπονδὰς προσφέρων· συνῃρ. οὐσιαστ. ὃς τις ἀποστέλλεται ὡς πρέσβυς ἀπό τινος ἔθνους ἢ ἀρχιστρατήγου πρός ἄλλον ἀρχιστράτηγον καὶ προτείνει σπονδὰς ἢ συνθήκας πρὸς καταλλαγήν, οἱαδηποτοῦν ὅπλων, ἢ εἰρήνης. Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. Λίσχυλ. κατὰ Κτησιφ. Δίτυπ. Ἀλκιφ. ἐ. ὁ. 14. μεταφράζει διὰ τούτου τὸ Λατινικὸν Fetialis. ἴσως δὲ ὁ κῆρυξ, ἐξαιρτ. ἐπιτηδὲς ἀνδρὸς τῆς διοικήσεως, ὅστις ἐκήρυττεν, ἐφ' ὅσον διέρκουν αἱ ἱεραὶ ἀγῶνες, τὴν ἐκεχειρίαν καὶ τὰς σπονδάς. Dissen Πινδ. Ἴσθμ. 2, 21. Θουκ. 5, 49. Συνῃδ. Ξεν. Ἑλλ. ζ, 7, 2. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Σπονδοφόροι, οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμοῦσιν· ἔσας γὰρ ἦν, ἐν τοῖς πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς. σπονδοφόρους περιερχομένους κελεύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας.»

Σπονδύλη, Ἀττ. = σφονδύλη.

*Σπονδύλιον, τό, καὶ Σπονδύλιος, ὁ, = σφονδύλιον, σφονδύλιος, Ἰλ. Τ, 484. Ὁ κατὰ τὴν ῥάχιν σπόνδυλος.

*Σπόνδυλος, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀνθ' οὗ Ἀττικ. σφόνδυλος, ὁ. Στρόβιλος, ἢ στρίφιγξ, ἥτοι στρογγύλοι ὀστοῦν περὶ τὴν ῥάχιν, ἢ τὸν λαιμόν, τὰ στρογγύλα ὀστᾶ, ἅτινα συγκροτεῖται ἡ ῥάχις, καὶ εἰς ἃ περαίνεται ὁ ῥαχίτης μυελός. τὸ ῥαχιαῖον κύκλον, Ἀριστοτ. Ἱστ. ζῴ. 2, 8) «Σύγκειται δὲ ἡ ῥάχις ἐκ σφονδύλων. ἔξαιρτ. δὲ ὀνομάζεται οὕτως ὁ δεύτερος μέγας σπόνδυλος τοῦ λαιμοῦ, ἄλλως, μέγας σπόνδυλος καὶ ὀδούς. ἐπομένως καὶ ὁ ὦμος, τὸ ἄρθρον. ἐξαιρ. κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίου. 2) Σφονδύλιον, ἥτοι τὸ ἐν τῷ ἀτράκτῳ στρογγύλον σῶμα, ἐπὶ οὗ βαμβακόμενον τὸ ἀτράκτιον ἐν τῷ κλώθειν, περιστρέφεται ταχύτερον. Πολυδ. 8) ἡ κεφαλὴ τῆς κινάρας, Ἀθήν. 4). ἓν μέρος τοῦ κίονος, Ἀθήν. ε'. σελ. 206. στεφανὶς, γείσον. 5) εἰς τὰ φυτὰ λέγεται τὸ παρὰ Λατίνοις Verticillus, λεγόμενον, ἥτοι ἡ στρογγύλη κορυφὴ αὐτῶν, οἷα ἡ τῆς κινάρας, καὶ τῶν τοιούτων. ἴδε καὶ σφόνδυλος.

Σπορά, ἡ (σπείρω). Τὸ σπείρειν· τὰ σπέρματα, ὁ σπόρος, μάλιστα ἐνὸς διωρισμένου μέτρου σίτου διὰ τὴ σπορᾷ· τὸ σπαρμένον. 2) τροπ. γόνος, γένος, γέννησις, γένεσις, καὶ τὸ γεννηθὲν, τὸ παιδίον, Σοφοκλ. Αἴ. 1298.

Σποράδην, ἐπίρ. (σπορὰς, σπείρω). Δίκην σπορᾶς, ἐσπαρμένως, διεσπαρμένως, ὧδε κἀκεῖσε, Ἱππ.

Σποραδής, ὁ, ἡ, = σποράς, Ἱππ.

Σποραδικός, ἡ, όν. Διεσπαρμένος, μοναδικῶς σπειρόμενα βίον κεκτημένος. «Ζῶα σποραδικά,» τὰ διεσπαρμένως καὶ μοναδικῶς μὴ κοινωνικῶς ζῶντα· ἀντίκειται τῷ, Ἀγελαῖα, Ἀριστοτ. ἔμπ. «Νοσήματα σποραδικὰ, τὰ ἀεὶ καὶ καιρὸν καὶ κατὰ τόπον κυριεύοντα, ἢ εἰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γιγόμενα καθ' ἕνα.» παρὰ τὸ

Σποράς, άδος, ὁ, ἡ (σπείρω). Διεσπαρμένος, διεστερημένος, ἔνθεν κακεῖθεν κείμενος, ἢ ὧδε κακεῖσε διεσπαρμένος ὤν, ἄνευ συναφείας καὶ συνοχῆς ὤν. «Λέγει σποράδες.» Πλούταρχ. Εὐρίπ. Ἱππ. «Σποράδα κέκτηται βίον,» ἀντὶ τοῦ, πλανήτην βίον. «Νῆσοι σποράδες,» διεσπαρμέναι. ἀντίκ. τῷ, Κυκλάδες. «Νῆσοι σποράδες,» ταὐτὸν τῷ Νῆσοι σποραδικά, Ἱπποκρ. «Σποράδα γῆς, κοιλοτόν ἢ χοῦν γῆς.»

Σποργή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σπιρτή.

Σπορεύς, έως, ὁ (σπορά). Ὁ σπείρων, Σοφοκ. Οἰκον. ιβ'. κ'. 3 Ἡσύχ.

Σπορευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπορεύς, Ἡσύχ.

*Σποροτός, ἡ, όν. Σπαρμένος «χώρα σπ.», χωρεύειν, παρὰ τὸ

(Τόμ. γ').

Σπορεύω, (σπορεύς), ταὐτὸν τῷ, Σπείρω. ἀμφ.

Σπορητός, ἡ, όν. (σπορά). Ἐσπαρμένος. διεσπαρμένος διεστερισμένος. 2) οὐσιαστικ. σπορητός, ὁ, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν σπείρουσιν· ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, Λίσχ. καὶ Σειρ. Ἑλλ. δ'. 5. 13. «Ἕως τὸν σπορητὸν διακωλύτης.»

Σπόριμος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ὁ πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ὁ συνήθως σπειρόμενος, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 8. «Ψιλλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν σπορίμου,» ἐπιτηδείαν εἰς τὸ σπείρεσθαι· οὕτω καὶ παλλαξ, χώρα σπορίμου.» Θεόκριτ. κε'. 219. «Σπόριμα, τὰ σπαρτά, Ν. Δ. «Ἐπρεπεν ἐπὶ τῶν σπορίμων.» «Αἰ ὡραῖαι σπορίμων, τὸ παιδαγώγιον μορίων, Μενέδ. 3, 390.

*Σπορολογέομαι, Μέσ. ἀποδ. (λέγω). Συλλέγω τὰ γεννήματα.

Σπόρος, ὁ (σπείρω). Τὸ σπείρειν Ἡρόδ. 8, 109. 2) ἡ σπορά, τὸ σπέρμα.

*Σπού, Σκυθιστὶ, τὸ ὄμμα, Ἡρόδ. 4, 2).

Σπουδάζω, Μ. ἀτῶ, συνῃρ. ἀτμαι (σπουδή). Σπουδαῖος, σεμνὸς, σοβαρὸς, σύννους εἰμί· ἐμπαίζω, λέγω μὲ τὰ σωστά μου. ἀντίκειται τῷ, παίζω. οἷον τὸ παρὰ Πλάτωνι. «Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας ἢ παίζει. ὁμιλεῖ, λέγει ταῦτα ὁ Γοργίας μὲ τὰ σωστάτου, μὲ τὸ ὅλα του. ἢ χαρατσεύει, ἢ Ἐσπούδακας, ὅτι ἐπαλαβόμην ἐρώτηκλῶν σε, ἐξέλαβές ὡς μὲ τὰ σωστὰ, ἐπειδή κτ., Πλατ. Φαίδρ. σ 236. Α. καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. ἐν Ἀπομν. α'. γ'. 4. «Τοιαῦτα περὶ τούτων ἐπαιζεν, ἅμα σπουδάζων, χωρατεύων ἔλεγε μὲ τὰ σωστοτου· ὁ Αὐτ. Συμπ. β'. 17. «Ἐγέλασαν ἅπαντες, καὶ ὁ Σωκράτης μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, λίαν σοβαρῷ, σεμνῷ. 2) καὶ κυρίως, σπουδαῖος, ἐνεργητικός, ἐρωστικὸς ταχύς, ἐπιμελὴς εἰμί· φροντίζω, μετὰ σπουδῆς, προθυμίας καὶ ζέτεως ἐνεργῶ, προθυμοποιοῦμαι, κατεπείγομαι, βιάζομαι, προσπαθῶ, πάσχω ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι, περί τι ἢ ἐπί τινι, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. δ'. 7. «Τοσαῦτα ἐσπούδασαι περὶ σέ», ἐφρόντιζαν, ἐπεμελήθησαν, σπουδὴν καὶ προθυμίαν ἢ ζῆλον εἶχον περὶ σοῦ· μετὰ προθυμίας σοὶ ὑπηρέτησαν· οὕτω καὶ τὸ «Σπουδάζειν πρός τινα,» καὶ τὸ «Σπουδάζειν ὑπέρτινος,» παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ ζήλου καὶ ζέτεως ἐνεργεῖν, φροντίζειν, σπουδαίως, εὐσεβῶς ἔχειν, ἢ κλίσιν μεγάλην, πόθον καὶ ζῆλον ἔχειν πρός τινα, ἢ ὑπέρτινος. Τὸ δὲ «Σπουδάζω εἰς τὰ σά», καὶ «Σπουδάζω τὰ σόν», ἀντὶ τοῦ, φροντίζω ὑπέρ σοῦ, φροντίζω διὰ τὸ καλόν σου. «Σπουδάζειν τινὶ, προσηλοῦσθαι, προσκολλᾶσθαι, παραδίδωμι ἑαυτὸν εἰς τι. 3) μεταβτ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., σπουδαίως, ἐπιμελῶς, δραστικῶς, ἀγωνίζομαι νὰ τὰ εὑρῶ τι, μετέρχομαι, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς καταγίνομαι νὰ μάθω τι, προσέχω τὸν νοῦν εἰς μάθησίν τινος· καὶ ἐπομένως, ἀντὶ τοῦ, φοιτῶ εἰς διδασκάλους, καὶ μετ' ἐπιμελείας μανθάνω τὰς ἐπιστήμας καὶ μαθήσεις, περὶ τὰς μαθήσεις καταγίνομαι. μετὰ δὲ αἰτ. προσώπου, ἀγαπῶ τιμῶ, σέβομαι, βοηθῶ ἢ ἐπιστηρίζω, φροντίζω περὶ αὐτοῦ σπουδαίως, ἢ ἐπιμελῶς, τὸν περιποιοῦμαι, κηδεύω νὰ τὸν ὠφελήσω. Παθητικῶς, Σπουδάζομαι, σπουδῆς ἀξιοῦμαι, εὐλόγως πρός με ἔχουσι, περὶ ἐμοῦ φροντίς, πρόνοια, καὶ ἐπιμέλεια γίνεται, ἐξαίρετος τιμῶμαι, ἐν ὑπολήψει εἰμί, πλείστης ἀξιοῦμαι τιμῆς, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 24. «Τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδάζεσθαι λέγουσιν, ἠγαπῆσθαι, ἢ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· πλείστης ἠξιώθη τιμῆς, τὴν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· οὕτω καὶ το «Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς, ἀγαπώμενος. «Ὁ Ἥφαιστος σπουδάζεται ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης,» τιμῆς καὶ ἐπιμελείας ἀξιοῦται, ἀγαπᾶται, ἐφροντίζεν ἡ Ἀφροδίτη περὶ αὐτοῦ, ἤθελε τὸ καλόν του. Θεόφραστ. «Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων, τὰ μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος κατεσκευασμένα, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 32. αὐτὶ δὲ τοῦ τιμῶ, φιλῶ, λατρεύω, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. 20. «Οὐδὲ τοῖς ὀλίγου χρόνου σπουδάζουσιν.» καὶ αὐτιῦδεν καὶ αὐτὶ τοῦ, ζητῶ, ἐρευνῶ, συχνάκις παρὰ Λουκιανῷ, ὡς καὶ τὸ, Περισπουδάζω. Παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 4. «Σπουδάζειν τῷ κωμῳδῷ ἀκοσμοτέρια, κρωτεῖν, κτυπᾶν τὰς χεῖρας, ἐπαινεῖν. Ὁ Φώτιος ἔχει «Σπουδάζω περὶ τὸν ἀέρα. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγομαι, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ Ἡροδότου. ἐπὶ δὲ τοῦ βουλομαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιτομῇ· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδασμένος, Πλάτων πολιτείας γ'. ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω, Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος Ἀποκαρτεροῦσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπουδαιολογεῖν, Ξενοφῶν Συμποσίῳ» (ἡ παλ. σημασία τοῦ μέλλ. σπουδάσομαι παρ' Ἀριστ. ἔστιν ὅτι πάνυ ἀμφ).

Σπουδαιολογέω, ήσω, (σπουδαῖος, λέγω). Ὁμιλῶ μὲ τὰ σωστά, Μέτ. Ὁμιλῶ μετά τινος περὶ σπουδαίων ἢ ἀξιολόγων ἀντικειμένων, Ξενοφ. Ἀν. α'. 3'. 15. «Προσκαλῶ τοὺς φίλους ἐσπουδαιολογεῖτον, ὁμιλεῖ μετ' αὐτῶν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, καὶ παρ. ἐν Συμποσ. δ'. 50. «Ὁ λόγος οὗτος ἐσπουδαιολογήθη,» μετὰ σεμνότητος καὶ σεβαρότητος ὡμιλήθη, ἔγινε περὶ αὐτοῦ ὁμιλία, πραγματεία.

Σπουδαιόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Παρὰ Δημοκρίτ. (γνῶμ. στίχ. 631. Ἔκδ. Gale) περὶ σπουδαίων, ἀξιολόγων πραγμάτων, ἢ σπουδαίως, σεμνῶς, μετὰ σωστὰ ὁμιλῶν.

Σπουδαῖος, αία, αῖον (σπουδή). Ἐπὶ ἀνθρώπων, σοβαρὸς μὲ τὰ σωστὰ πράττων ἢ ὁμιλῶν, ὡς τὸ σπουδάζων, ἀντίθ. τῷ, παίζων, Schaef. Πλουτ. 4. σελ. 409. ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 9. «ἄνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾶν ἀναπείθων. 2) ἐπιμελὴς, ἐνεργητικὸς, ἐρωστικὸς, ταχὺς, φροντιστικὸς, πλήρης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ἐπιτήδειος. 3) ζηλωτὴς καλῶν ἔργων, περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιούμενος, ἢ κατὰ Σουΐδαν, Ἐνάρετος, εὐδόκιμος, ὁ ἀντιδιαλλάμενος τῷ φαύλῳ καλόν τέ, ὁ ἠθικῶς καλός τε κἀγαθός· σεμνὸς τῷ τρόπῳ, χρηστὸς, τίμιος, ἔξαίρετος, ἀνδρώδης, εὐλογοῦντος, ἀληθὴς, χρηστοήθης, φρόνιμος, ὁ ὑπάρχων κατὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς τὸ τῆς αἰνῳδίας ἦκαιος, σωστὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον, πάνυ αἴχρηστος λέξις. Ἰσυραῖ πρὸς Δημόκ. «Πολὺ διεστῶτας εὑρήσομεν τὰς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διεστώσας τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν ἀειρῶν, τῶν σῶας ἤτοι σωστὰς τὰς φρένας ἐχόντων, καὶ μὴ διεφθαρμένων. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15. «Οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι, οἱ κακοὶ, ἢ οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι. Αὐτόθι δ'. β'. 20. «Πέμψατε ἄνδρας, τῶν σπουδαιοτάτων, τῶν πλέον εἰδημόνων, ἐμπείρων, ἔνθα προσπαικουσι ἔτι καὶ τὸ, σημνὸς, καὶ ἐνάρετος· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ἀπομν. δ'. β'. 2. «Ὥστε πρὸς ἐκείνου ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπόταν σπουδαίου ἀνδρὸς δέηται, καλοῦ τε κἀγαθοῦ, εἰδήμονος τῶν πραγμάτων· τὸ δὲ ἐν δ'. β'. 2. «Τὰς ὀλίγου ἀξίας τέχνας μὴ ἠξιωσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκάλων, σημαίνει τό, ἐμπείρους, εἰδήμων, ἐπιστήμων, εὐδόκιμος· οὕτω καὶ τὸ «σπουδαῖος αὐλητής, κιθαριστής,» ὁ εὖ κιθαρίζων· παρὰ Διογ. Λαερτ. β'. 71. «Οὐχ' οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγώσκοντες εἶσι σπουδαῖοι, σημαίνει τὸ, σοφὸς, πεπαιδευμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «σπουδαῖοσιν, τὸν πε-

τὸ δὲ πρῶτον φαίνεται, ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κιρρᾶς, ὅπερ ἐστὶ μεταξὺ τοῦ κιτρίου καὶ λευκοῦ, ἔνθα καὶ τὸ κίτρινον περισσότερον κυριεύει παρὰ τὸ λευκόν· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Isabelle, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καφαλος. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Ἀθηναίου (ιβ'.), ἥτις καὶ ἀποσπασμά ἐστιν ἐξ Ἀριστοτέλους, «Ἡ φάσσα χρῶμα (ἔχει) σποδιόν, ἡ δὲ τρυγών, τεφρόν. φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν, Σποδιόν, κλίνει περισσότερον εἰς τὸ λευκόν, παρὰ τὸ τεφρόν, ὅ ἐστι, τὸ μὲν ἀνοικτόν, τὸ δὲ βαθὺ σταχτωδές.

Σποδίζω, (σποδιά). Κρυφακαίειν ἐν τῇ στάκτῃ, ἀμφ. Νικήτ. Χρ. 3'. 14. «Τὸ λελησθὲς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, ὁ ἐν σποδῷ σπινθηρίζων θυμός, ὁ ὑποκαίων δηλαδή, ἐκ τοῦ σποδιά, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Σποδούμενον».

Σποδίτης, ου, ὁ, «Ἄρτος σποδίτης», ταὐτὸν τῷ, Ἐγκρυφίας. Ὠπτημένος, ψημένος, εἰς τὴν στάκτην.

* Σποδιώδης, ὁ, ἡ, = σποδοειδής, Ἑρμτιαν.

Σποδοειδής, ές, ὁ, ἡ (σποδός, εἶδος). Ὅμοιος σποδιᾷ, ἢ σποδοῦ, ἤτοι στάκτης εἶδος ἔχων· σταχτερός, πλήρης σποδοῦ. 2) = σποδιος.

Σποδάρχης, ὁ (σποδέω, ὄρχις) = Κίναιδος.

Σποδός, οῦ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σποδιά, Στάκτη, ἐξαιρ. θερμοσποδιά, στάκτη, ἐν ᾗ λεπτά τινα ψήγματα διαμένουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπυρωμένων ἀνθράκων. Ὀδυσ. Ι, 375. «Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ κλάσα πολλῆς, εἴως θερμαίνοιτον. Τμν. Ἑρμ. 238. «Νῆσον χώσαι σποδῶτε καὶ γῆ», Ἡρότ. 2, 140. ἔστι δὲ καὶ κατὰ πλησ. ἀριθ. εὔχρηστον. Παρὰ δὲ Κινητ. Περτ. 47· 50· 51. «Εἰς σποδὸν ἐμβάλλειν», παρὰ Πέρσαις, τιμωρία καὶ βάσανός τις τῶν κακούργων, ἣν ἀναφέρει καὶ Valerius Maxim. 9'. β'. 6. ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. β'. 100. «Ῥίψαι εἰς οἶκημα σποδοῦ πλέον, ὄχως ἀτιμώρητος γένηται.» 2) κόνις, κονιορτός, Ἡρότ. 4, 172. ἡ τῶν μεταλλωτρίφρα, στάκτη, ἤτις ἄλλως, Σπόδιον, λέγεται 4) «Κυλίκων, πίθων σποδὸς γραῦς», (Ἀνθολογ.) ἡ κενοῦσα, ἀδειάζουσα τὰ ποτήρια καὶ τοὺς πίθους· ἔνθα τὸ, σποδός, ἰσοδυναμεῖ τῷ σαπρία, καὶ τῷ κοινῷ σταφαλονῶ, σαπρόγηρος. (Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, σβέω, σβοδός, σποδός, ἡ ἀμαυροῦσα τὴν φλόγα· βέλτιον δὲ ἐκ τοῦ, φοῦς, τροπῇ τοῦ φ, εἰς τὸ σ π, καὶ τοῦ θ εἰς δ. συγγεν. τῷ, ψόλος, ἀσβόλη.) ἀφ' οὗ

Σποδόω, ῶ. Κοίλω εἰς στάκτην, κάμνω στάκτην, κατακαίω. 2) ἐν σποδῷ ὀπτάω, καφαλίζω, ψήνω ἢ ψένω, κυρίως ὅμως εἰς τὴν θερμοσποδιάν. «Κάρδαμον κοὐκ καὶ σποδωθέντα», Ἱπποκρ. 3, = σποδαίω, ὀνλ. καθαίρω τῆς σποδοῦ, καστρεύω τὴν στάκτην ἢ τὸν κονιορτόν, τειχάστων, ἢ τρίβων ἐκβάλλω τὸν κονιορτόν. ὅθεν μεταφ ξεσποδαρίζομαι χαλῶ τι τρίβων ἢ τρίχων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 3. «Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας», καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, τύπτω, προύω, κτυπῶ, «Σποδούμενος πρὸς πέτρας φίλον κάρη», Εὐριπ. Ἱππολ. κτυπῶν τὴν κεφαλήν του εἰς τὰς πέτρας «Συγκεραυνώσω σποδῶν τοὺς καθ' ἕκουσαν, ἀντὶ τοῦ, πλήττων, κτυπῶν, Κρατῖν. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 494. ἢ, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποβάλλω· ῥίπτω. Ἀριστ. Ὄρν. 1016. ἔτι δὲ παθ. «Στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου», καταφθειρόντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667. καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Κατεσπόδησε πελέκει τὸν ἄνδρα,» κατέκοψε 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ταὐτόν ἐστι τῷ, Βινέω. «Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται, δεινότατοι εἶναι λέγειν», 6) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1308. «Φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν», ἐπὶ τοῦ, τρώγειν ἀκερέστως, ἔνθα τὸ σποδεῖν καὶ φλᾶν ταυτόσημα. (Αἱ σημασίαι ἀπὸ 3 – 6 ἀνήκουσι τῇ λέξει σποδέω κυρίως, αἱ δὲ δύο πρῶται τῇ λέξει σποδόω, ἂν δὲ τό, σποδόω ἦν ποτε ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, σποδέω, ἀμφίβολον.)

Σποδώδης, ους, ὁ, ἡ κατὰ συγκ. ἀντὶ σποδοειδής. Ὅμοιος σποδῷ· πλήρης σποδοῦ, γεμάτος στάχτης.

Σπολάς, άδος, ἡ, Δερμ', δέρμα· καὶ ἐπομένως ἱμάτιον ἐκ δέρματος, δερμάτινον φόρεμα, γοῦνα, χιτωνίσκοι βαθεῖς σαύτινες, Ἀριστοφ. Ὄρν. 934. 932. 941. Σχόλ. καὶ Πολυδ. ζ'. 70. Ὡραῖς ἐκ δέρματος, Ξεν. ὁ Φώτιος ἔχει. «Σπολάς, δερμάτινον ἐφαπτῶδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον.» (Φαίνεται, ὅτι Αἰολικὸν ἐστιν, ἀντὶ στολάς, ὡς καὶ τό, σπαλεῖς, ἀντὶ, σταλεῖς.)

* Σπολεύς, έως, ὁ, Εἶδος ἄρτου, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταλαμβάνεσθαι φησὶ, Φιλετ. παρ' Ἀθ. 3. σ. 114. Κ.

Σπόλια, τά, τὰ παρατιλλόμενα ἔρια ἀπὸ τῶν σκελῶν προβάτων, Ἡσυχ.

Σπόμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἕπομαι.

* Σποναγωγός, ὁ, ἡ (σπονδή, ἄγω). Ὁ φέρων ἢ προβάλλων συμμαχίαν.

Σπονδάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Σπένδομαι, ἀμφ.

Σπονδαϊκός, ταὐτὸν τῷ, Σπονδιακός, ἀμφ.

Σπονδαρχία, ἡ, Ἡ τῆς σπονδῆς ἀρχή, ἤγουν ἡ ἀρχὴ τῆς ἱερᾶς τελετῆς, σπονδῆς, ἡ τιμὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, Ἡρόδ. 6, 57. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ σπονδάρχου, ὃς τις ἄρχεται τῆς σπονδῆς.

* Σπόνδαρχος, ὁ, ἡ (σπονδή, ἄρχω.) Πρῶτος σπένδων, πρῶτος ἀρχιῶν τὴν σπονδὴν, ἡ τὴν ἱερὰν σπονδήν.

Σπονδαυλέω, ῶ. Φυσῶ τὸν αὐλὸν ἐν καιρῷ τῆς σπονδῆς, Ἀρτεμιδ. α'. 58. ὅπου ἡμαρτ. σπειται εἰν, κεῖται, παρὰ τὸ

Σπονδαύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ σπονδῇ τὸν αὐλὸν φυσῶν, παίζων, Χαιρέφ. Ἐπιγρ. λό. ἴδε ἐν τῷ, σπονδείος.

Σπονδειάζω, (σπονδεῖος). Σπονδείῳ χρῶμαι, μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν σπονδεῖον πόδα, Κικέρ. Ἀττ. ζ'. 2. Ὁ Πλούταρχ. λέγει «Τρόπον σπονδειασμὸν» καὶ ἀλλαχοῦ «σπονδειασμὸν τὴν κατὰ κόρον χρῆσιν τοῦ σπονδειακοῦ μέτρου, ἤτοι τῶν δύο μακρῶν συλλαβῶν· μ' ὅλον τοῦτο, ἂν παραβάλῃ τις τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου Κοιντίου (α. σελ. 28.) λεγόμενα, φαίνεται, ὅτι σπονδειασμός εἶναι εἷς τῶν ἁρμονικῶν τρόπων ἢ διάστημα, τὸ ὁποῖον ἀναβιβάζει τὸν τόνον ᾗ.

Σπονδειακός, ἡ, όν. (σπονδεῖος). Εἰς σπονδείου ἀνήκων, γεγραμμένος ἢ ἐψαλμένος. «Σπονδειακὸν μέτρον», τὸ ἐκ σπονδείων συνισταμένον.

Σπονδειασμός, ὁ (σπονδειάζω). Ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου ποδός. 2) διάστημά τι ἐν τῇ μουσικῇ ἁρμονικὸν, ὃρ. ἐν τῷ, σπονδειάζω.

Σπονδειοκατάληκτος, ὁ, (σπονδεῖος καταλήγων, τελευτῶν μετὰ σπονδείου, ἢ ὁ σπονδεῖον ἔχων εἰς τὴν κατάληξιν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 243.

Σπονδεῖον, καὶ, Σπονδίον, τό, Ἀγγεῖον, ποτήριον, κύλιξ πρὸς σπονδήν, οἱ τινος τὸ σχῆμα γίνεται καταληπτὸν ὑπὸ τῆς τοῦ Ἥρωνος ἐν πνευμ. κεφ. κα'. περιγραφῆς. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ια'. ἐκ Κλεάρχου καὶ Νικάνδρου τοῦ Θυατειρινοῦ ἔχει «Λειβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς. σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον. Φίλων εἰς βίον Μωσ. βιβλ. γ'. «Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τἄλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα» (κυρ. σύδετ. τοῦ σπονδείος. ὑπαχ. ἀγγείου.)

Σπονδεῖος, εία, εῖον. Εἰς σπονδὴν ἀνήκων, ἢ ἐνχρηστος, ᾧ χρῶνται ἐν τῇ σπονδῇ (καὶ ἐντεῦθεν «Σπονδεῖον, τόν, προσυπακουομ. ἀγγεῖο., ᾧ χρῶνται ἐν σπονδαῖς). «Ζεὺς σπονδεῖος», ὁ ἐπιστάτης καὶ ἔφορος τῶν σπονδῶν. 2) σπονδὴ εἰς τὰς σπονδὰς ἐψάλλετο διὰ τοῦ Σπονδαύλου ἰδιαιτέρας τινὰς μελῳδίας, διὰ τοῦτο ὁ Πολυδεύκ. δ'. 73 «Σπόνδειοι μέλος, αὔλημα», ἔχει, ὡς καὶ ἐν 79. καὶ 81. «Αὐλοὶ σπονδειακοὶ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται, «Σπονδεῖος, ἡ, πούς σπονδεῖος», ὁ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν συγκείμενος. (ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιώτερον ἐστεῖναι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι, ὁ Σχόλ. Ἡφαιστίωνος, διότι ἐν ταῖς σπονδαῖς ἑορταστικήν τινα καὶ μακρὰν μελῳδίαν μετεχειρίζοντο.)

Σπονδή, ἡ (σπένδω). Ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος πρὸς ἁγιασμὸν τοῦ θύματος· καὶ ἡ ἐπὶ τιμῇ θεῶν εἴνου ἔκχυσις, ἥτις πρὶν ἢ πίωσι, ἐγίνετο ἐν ταῖς εὐωχίαις ἐξ ἑκάστου ποτηρίου, ἐν ᾧ ἔχιον οἶνον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἑστίας, ἢ τοῦ βωμοῦ, ἢ εἰς τὴν φωτίαν τῆς θυσίας, Ἡρότ. 1, 132. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, αὐχὴ μετὰ ἐκχύσεως οἴνου, ἡ θυσία, προσφορὰ εἰς τιμὴν θεότητος τινος ἐξ ἐκχύσεως οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ γινομένη. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 19. «Κλίνειν ἀριστᾶν καὶ σπονδὰς ποιησαμένους (ὅ ἐστι, σπεισαμένους) ἰέναι εἰς τὰς τάξεις.» καὶ ἐν ς'. δ'. ι'. «Ὁ στρατὸς ἀριστήσας, καὶ σπονδὰς ποιησάμενος ἐξωπλίζετο,» καὶ ἐν Ἑλλ. δ'. ζ'. 4. «Σπονδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γεγενημένων. Ἡ τοιαύτη τῶν παλαιῶν σπονδὴ μέχρι εἰσέτι καὶ εἰς ἡμᾶς· διότι καὶ ἡμεῖς ἐγχέομεν οἶνον ἐκ τοῦ ποτηρίου ἐπὶ τιμῇ καὶ μνείᾳ τῶν τεθνεώτων. 2) ἐξαιρ. καὶ ὁ ἐγχεόμενος οἶνος ἐπὶ φιλίᾳ καὶ συνθήκῃ, ὅ ἐστιν, ὅταν ἐτυμπανίζετο εἰρήνη, ἢ ἀναιωχή, ἢ συμμαχία μεταξὺ δύο ἐθνῶν, ἐχύνετο οἶνος εἰς βεβαίωσιν ταύτης· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ πλησ. σπονδαί, ἡ μὲ παρρησίαν γινομένη Συνθήκη, Συμφωνία, πίστις, ὅρκος, εἰρήνη, φιλία, ἢ ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους· οἱον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδὲ ἀδικήσειν ἀλλήλους. Ξενοφ. Ἀν. α. β'. 5. «Ἐπίστευεν μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν· ὁ αὐτός. «Σπονδὰς ποιεῖν, λύειν,» «Σπονδαὶ ἀχρηστοι, μία ἀναιωχὴ ὅπλων, γεγενημένη δι' ἐκχύσεως οἴνου ἀκράτου, ἀδόλου. Ἰλ. Β, 340. Δ, 159. πρβ. Ἡσ. Ἔ 340. Ἡρότ. 7, 149. ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸ ἴδιον Εὐρ. Κύκλ. 467. καὶ ἀντιστρόφως κατὰ τὴν κυρίαν σημ. ἐν τῷ πλησ. «Τρίτας σπονδὰς ποιεῖσθαι», κατὰ τὴν συνθ. γνώμην, προσφέρω εἰς τὸν Ἑρμῆν, εἰς τὰς Χάριτας καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα Δία σπονδήν, Ξεν. 2, 3, 1. (Ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. spondeo, sponsus, καὶ sponsio, ὅπερ καὶ' ἀρχὰς ἐτήμαινε τὰς ἑορταστικὰς πολιτικὰς συνθήκας.) ὅθεν

Σπονδήσιμος, Ἄξιος, ἐπιτήδειος, καλὸς πρὸς σπονδήν, Ἀθήν. σιλ. 645.

Σπονδήτης, ου, ὁ, καὶ Θηλυκ. Σπονδῆτις, ιδος, ἡ Σπονδὴν ἐπιτελῶν, καὶ = σπονδήσιμος, Σουίδ. Ἐν Αἰολογίᾳ, ἔνθα ὁ Σουίδας ἔλαβε τὴν ῥῆσιν, φέρεται τὸ Θηλ. «Σπονδῖτις» ἐκ τοῦ, Σπονδίτης, Ἀνάλεκτ. β'. σιλ. 166. «Καὶ σταγόνα σπονδῖτιν.

* Σπονδηφορέω, (φέρω). Σπονδὴν προσφέρω.

Σπονδιάς, άδος, ἡ = σπονδιάς.

* Σπονδίζω, νεώτ. τύπος ἀντὶ σπένδω.

Σπονδίᾳξ, ικος, ὁ, = σποιδήτης Ὁ τὰς σπονδὰς χέων, ἐπιτελῶν, Ἡσύχ.

* Σπονδίον, τό, ἀντὶ, σποιδείον.

* Σποιδίτης, ου, ὁ. Θηλ. σποιδῖτις, ιδος, ἡ, = σποιδήτης.

Σπονδοποιέομαι, οῦμαι, Μέσ. ἀποθ. (ποιέω). Σποιδὴν, ἢ σπονδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι, Ἀθήν. σελ. 417. Ζήτ. ἐν τῷ, Σπένδω.

παιδευμένον, τὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ τὰς μαθήσεις ἔμπειρον. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξίων σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἐναργείας καὶ ζήλου, ἀξιόλογον, ἀναγκαῖον, περισπούδαστον, εὐκταῖον, ἐξαίρετον, ἄξιον νὰ μέλῃ τινί, Ἡρόδ. 4, 23. »Σπουδαῖαι νομαί«, ἀξαίρετοι. »Σπουδαῖόν ἐστι μοι, μοὶ μέλει περὶ τούτου, μὲ ἐνδιαφέρει. »Σπουδαῖον πρᾶγμα, ἔργον«, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, μέγα, τίμιον, ἐπωφελές, τὸ σπουδῆς ἄξιον, πολύτιμον, ἀκριβόν. »Μύρον, σπέρμα σπουδαῖον«, καλόν, τίμιον. »Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι«, ἀντὶ τοῦ, εἰ Φιλόσοφοι. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. γ. 11. »Τοιαῦτα μὲν δή, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ«, σεμνά, καλά, ἐπωφελῆ, σπουδῆς ἄξια, σωστά. Παυσαν. »Τὰ τε σπουδαιότερα διελήγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, ὅσα πράγματα ἔχουσι τῷ ὄντι, ἀληθῆ· παραπλήσιον τοῦτο ἐστι τὸ τῆς συνηθείας »σοὶ ὁμιλῶ ἢ σοὶ λέγω σωστὰ πράγματα, καὶ ὄχι παραμύθια«. — Ἐπίρ. Σπουδαίως, ἐν βίᾳ, ἐν τάχει· προθύμως, μὲ ζῆλον ἢ προσοχήν· κατὰ τρόπον ἐξαίρετον, καλότε κἀγαθόν· σεμνῶς, σοβαρῶς, ὡς πρέπει σεμνῷ καὶ νουνεχεῖ ἢ σώφρονι ἀνθρώπῳ. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. γ'. 8. »Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως, καὶ εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην«, ἔνθα ἀντίκειται τῷ, Παιδικῶς· ὡς καὶ παρὰ Πλατ. Κρατ. »Σπουδαίως εἰρημένος καὶ παιδικῶς«, μετὰ τῆς προσηκούσης σοβαρότητος καὶ σεμνότητος μετ' ἐπιμελείας, προσοχῆς καὶ φροντίδος, κατά τινα καλὸν καὶ εὔτακτον τρόπον, σοφῶς. Τὸ συγκριτικὸν, σπουδαιότερον, καὶ σπουδαιοτέρως, σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Ταχύτερον· κἀλλιον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Αἰτιχίν· διαλέγ. ά. 12. »Πότερον σπουδαιότερον ἐστι ταῖς πόλεσιν, ἵππει καὶ κύνες ἀγαθοί, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί«; ἀντὶ τοῦ, καλλίτερον, τιμιώτερον, ἐπωφελέστερον. Παρ' Ἡσιοδ. ζ. σελ. 398. φέρεται »σπουδαιέτερον« καὶ παρ' Ἡροδοτ. ά. 8. »Σπουδαιέστερος«, ἔνθα ὁ σημειωτὴς »σπουδαιοτατος« γράφει. »Τούτῳ τῷ Τύγῃ καὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων ὑπερτίθετο ὁ Κανδαύλης«, τὰ μεγάλης σπουδῆς ἄξια, τὰς μεγάλας καὶ μυστικὰς ὑποθέσεις. Τὸ Ὑπερθετ. »σπουδαιότατα«, διόλου ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς· μεθ' ὑπερβολῆς, λίαν ὑπερβολικῶς, παραπολύ. (Τὸ συγκρ. αἰώμ. σπουδαιέστερος, ὡς καὶ τὸ ὑπερθ. σπουδαιέστατος, φέρεται συνεχῶς παρ' Ἡρότ. π. χ. 1, 8. 133, καὶ ἀλλαχοῦ, ὅστις ὅμως χρήται καὶ τοῖς κανονικοῖς τύποις!). »Σπουδαίως ἔχειν πρός τινα«, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς· »σπουδαίως ἔχειν πρός τινα«, ἀντὶ τοῦ, φροντίζειν περί τινος, εὐθέρμως καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν· εὔνοτος ἢ προσηλωμένος εἶναι εἴς τινα· ἀφ' οὗ

Σπουδαιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, οὗ τινος καὶ τὴν διάφορον σημασίαν ἔχει αὐτη ἡ λέξις· ἄρα, ταχύτης, ὀγλιγωράδα· ζῆλος, ἐπιμέλεια, φροντὶς· σοβαρότης· ἀξιοπρέπεια· καλοκἀγαθότης, χρηστότης. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιολογότης.

Σπουδαρχαιρεσία, ἡ (ἀρχαιρεσία). Ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδή, ὁ ἀδιάκοπος ἀγὼν εἰς ἀπόκτησιν ἀξίας τινὸς δημοσίου, ambitus. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, σπουδαρχαιρεσίαι, διὰ τοῦ, εἰ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες, καὶ τό, σπουδαρχίαι, οἱ κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες· ὡς τό, σπουδάρχαι, ἴδε σπουδαρχία.

Σπουδαρχέω, ῶ. Μ. ήτω (σπουδάρχης). Σπουδάζω νὰ ἔμβω εἰς ἀρχήν τινα, ἢ προτιθέμαι, μετὰ πόθου καὶ μετιτείας ἐμβαίνω εἰς ἓν ἀξίωμα καὶ ἔχω αὐτὸ διὰ πάντα, σπουδάζω, προσπαθῶ πάντα νὰ εἶμαι εἰς ἀξιώματα, Συνέσ. ἐπιστ. 101. »Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἶμι· εὑρηται καὶ σπουδαρχιάω, ὡς ὁ Φώτιος ἔχει· »σπουδαρχιάσας, ἐπιθυμήσας ἄρξαι σπουδάσας, ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς«· καὶ Ἀριστοτέλ. πολ. ἑ. 5. »Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες«· καθόλου δὲ, σπουδάζω, ποθῶ, προσπαθῶ, παχίζω μὲ κάθε λογῆς τρόπον ν' ἀπολαύσω ἓν ἀξίωμα. Δίων ὁ Κάσσιος ἐν, νέ. 5. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, ὥσεν τινὸς διαφορᾶς, καθὼς ἔτι καὶ τό, διασπουδάζω.

Σπουδάρχης, ου, ὁ (σπουδή, ἀρχή). Ὁ περὶ ἀρχάς, ἀξίας σπουδάζων, ὅστις προσωτίζόμενος, μετὰ σπουδῆς καὶ μετιτείας προχωρῶν ἐμβαίνει εἴς τι ἀξίωμα, καὶ θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὸ διὰ πάντα, Ξενοφ. Συμποσ. ά. 8. ἔνθα ὅμως ὁ Λ. Διόδ. ἀποβάλλει ὅλην τὴν λέξιν καὶ ἀποκαθίστησιν ἐξ Ἡσυχ. καὶ Α. Β. 1. σελ. 63. τὴν λέξιν σπουδαρχίας· ὅθεν

Σπουδαρχία, ἡ. Ἡ περὶ ἀρχῆς, ἤτοι ἀξιώματός τινος σπουδή· ὅταν ὁλαδὴ προσπαθῇ τις μὲ κάθε λογῆς τρόπον ν' ἀποκτήσῃ ἓν ἀξίωμα, δημοκοπία, Δίων Κάσ. Φίλων καὶ Πλούταρχ. εἰς Αἰμιλ. 38. καὶ Κάτωνος Σύγκρ. ὅθεν

Σπουδαρχίας, ὁ, = σπουδάρχης.

Σπουδαρχιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπουδαρχέω, Ἀριστοτέλ. πρ. Lob Φρυν. σελ. 81.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ· παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 595. κωμ. ἐσχηματισμ. πατρωνυμικὸν τοῦ Σπουδάρχης. Κατὰ τοῦτο ἐσχημάτισται παρ' Ἀριστοφάν· καὶ τό, Στρατοκλείδης, ὅστις ὑπηρετεῖ πάντοτε ὡς στρατιώτης· καὶ τό, Μισθαρχίδης, καὶ τό, Πανουργιππαρχίδας, ὅς τις πάντοτε ἦν Ἵππαρχος καὶ πανοῦργος.

Σπούδασμα, τό (σπουδάζω). Τὸ μετὰ σπουδῆς γεγενημένον ἢ γινόμενον πρᾶγμα, πᾶν ἔργον, ἐπιμέλειαν ἐπαιτοῦν, π. χ. ἀξιολογός τις τεχνικὴ οἰκοδομή· τέχνη, κόπος, δουλειά. Ὁ Ἀρρίαν. ἐν Ἀναβάσ. ζ'. ζ. 13. καλεῖ τοὺς κατὰ τὸν ποταμὸν Τίγρητα Καταρράκτας, »Περσῶν σπουδάσματα«, ὅ ἐστι, τεχνικὰ ἔργα, τεχνάσματα· ὅθεν

Σπουδασμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν σπούδασμα, Φώτ. βιβλιοθ. Κώδ. 150. 153. καὶ 155.

Σπουδαστέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σπουδάζω. Ἄξιος σπουδῆς καὶ ζητήσεως, περὶ οὗ πρέπει νὰ γίνεται φροντὶς καὶ ἔρευνα· ὃν πρέπει νὰ ζητῇ τις μετ' ἐπιμελείας, Ξενοφ. Λακ. ζ. 3. »Τί πλοῦτος ἐκείνῳ σπουδαστέος«; τίς ζητεῖ ἐκεῖ πλοῦτον; τίς φροντίζει περὶ πλούτου; Ἐπίρ. σπουδαστίον, δεῖ σπουδάζειν, πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐπιμεληταί τις, Κυρ. Ἰφ. Α. 861.

Σπουδαστής, οῦ, ὁ (σπουδάζω). Ὁ εὐνοϊκός ὢν τινι, εὐνους, καλοθελητής, ὅς τις θέλει τὸ καλόν τινος, ὅς τις π. χ. εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου καὶ θέλει τὸ καλόν μου, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 26. 2) ὀπαδός, ὁ διόλου πρακτικὸς ἀνθρωπος εἰς τινα, ὁ ἐκ τῆς φατρίας τινός, Πλούταρχ. Καίσ. 54.

Σπουδαστικός, ή, όν. Σπουδαῖος, ζηλωτὴς, φροντιστὴς, ἐπιμελητὴς, ἐνεργητικός, ἐραστικός, πρόθυμος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζέσεως ποιῶν τι, Ἀριστοτ. Ῥητορ.

Σπουδή, ἡ (σπεύδω). Τάχος, ταχύτης, ὀγλιγωράδα μετὰ ζήλου καὶ σοβαρότητος, ἐπείγις. »Σπουδὴν ἔχειν«, βιάζεσθαι, Ἡρόδ. 9, 89. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 120. 7, 205. ὅτι δὲ καὶ μετὰ γεν. »Ὅκως αὐτὸν ὁρέωσι σπουδὴς ἐχούσας«, Ἡρόδ. 9, 66. ὅθεν 1) προθυμία, ἐπιμέλεια, φροντὶς, ἐραστότης, ἢ περὶ τὰ καλὰ σύντονος ἀγωνία, κόπος, κάματος, πόνος. »Ἄτερ σπουδῆς«, Ὀδυσ. Φ, 409., ἄνευ κόπου, χωρὶς κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μάχθου, ἀπονητί, εὐκόλως. »Σπουδὴν, καὶ σπουδὴν πολλὴν ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι«, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. »σπουδὴν ἔχειν«, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 149. »σπουδὴν τινος ποιεῖσθαι«, μὲ ζῆλον μέγαν φροντίζειν περί τινος, Ἡρόδ. 1, 4. 2) θέλημα μὲ τὰ σωστά, στερεὸν φρόνημα, θέλημα. »Ἀπὸ σπουδῆς«, μὲ ὅλα τὰ σωστά, Ἰλ. Η, 359. Μ, 233. 3) ζῆλος ὑπέρ τινος καὶ εὔνοια, πόθος, κλίσις, εὐνοια, ἔφεσις, ἡ μετὰ ζέσεως προθυμία, ἣν ἔχει ἢ δεικνύει τις ὑπέρ τινος· ἄρα ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, μερὶς, ληφομερία, τὸ κρατεῖν τὸ μέρος τινός, τὸ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τινός. »Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδήν«, Ἀντιφων. σελ. 786., διὰ τὴν εὔνοιαν καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ἔχουσι πρὸς ἐμέ· διὰ τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου, ἤτοι ἀπὸ τὸ ταράφιμου, ἀπὸ τὴν φατρίαν μου· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κρασσ. 7. »Σπουδαῖς καὶ συνηγορίαις, κτώμενος δύναμιν«, ταῖς τοῦ τυχεῖν ἀρχῶν καὶ τιμῶν ἐπιμελείαις, ἔνθα τὸ σπουδαί, ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. Intrigues ἢ τῷ, brigues, ἔντριγες, ἀνακατώματα, ἢ κινήματα ἐραστήρια διὰ μέσου πολλῶν ὑποκειμένων εἰς τὸ τυχεῖν τοῦ ποθουμένου, Ἰταλ. broglì. 4) σεμνότης, σοβαρότης, ἐμβριθεια, κοσμιότης· ἀξιοπρέπεια ἀντικ. τῷ, Παιδιᾷ, καὶ Γέλως. Ξενοφ. Συμπ. ά. 13. »Σπουδῆς μεστοί, γέλωτος ἐνδεέστεροι«· καὶ κατ' ἀρχὰς αὐτόθι. »Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς«. 5) τὸ νὰ τιμᾷ τίς τι, νὰ ἔχῃ προσοχὴν εἴς τι, νὰ θεωρῇ τι ἄξιον προσοχῆς καὶ θεραπείας ἰδιαιτέρας, προσοχή, égard Γαλλ. Ξενοφ. Συμπ. 1, 6. »Ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα«, πολλῆς προσοχῆς· διότι μικρὸν ἀνωτέρω εἶπεν. »Ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. γ'. 3. »Ἐπιδείξαι τὴν σοφίαν«. »Πράγματα ἄξια σπουδῆς, ἀξιοτίμητα, ἀξιαγάπητα, πολύτιμα· ἄξια τιμῆς μεγάλης, φροντίδος, ἐπιμελείας, ἐρεύνης, ζητήτεως, κόπου, κ. τ. τ. Πλούταρχ. περὶ Κλεοπάτρ. »Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον«, τὰ πλέον πολύτιμα ἢ ἀξιοτίμητα πράγματα. Ὁ Φώτιος ἐσημ. ἐξ Ἀριστοφ. τό »σπουδὴν ποιεῖσθαι« ἀντὶ τοῦ, ὀργίζεσθαι· τό δὲ πῶς εἶχε σπουδήν«, ὅσον ἐδύνατο, ὅσον ἠμποροῦσεν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ »σπουδὴν καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους ἢ ἡ περὶ τὰ μαθήματα ἐπιμέλεια· ἴδε ἐν τῷ, σπουδάζω. 6) ἐξαίρτ. συνεχῶς ἦν ἐν χρήσει ἡ δοτικὴ σπουδῇ, ὡς δοτ. καφανὲς ἐπίρρ. (ὡς καὶ τὸ σχολῇ ἐκ τοῦ σχολή), καὶ α) ἀντὶ, ἐν τάχει, ἐν βίᾳ, μὲ ὀγλιγωράδαν, Ὀδ. Ν, 279. Ο, 209. Ἡρόδ. 9, 1. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 586. β) μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, ἐνδέρμως, φροντιστικῶς, προθύμως. »Σπουδῇ πολλῇ«, Ἡρόδ. 1, 88. ὡς τό, σχολῇ· ὡσαύτ. »μετὰ σπουδῆς καὶ σὺν σπουδῇ«, Ξεν. γ) ἐπίτηδες· μὲ τὰ σωστά, Valck. Φαλαρ. σελ. 15. Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 321. πολλὰ συχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. παρὰ Θουκ. καὶ περὶ τούτων τῶν τριῶν σημασιῶν ἰδοὺ καὶ ἄλλα τινὰ παραδείγματα. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 4. »Τοιαῦτα ἐπαίζον σπουδῇ«, σεμνῶς, μὲ τὰ σωστά· καὶ ἐν ἡ. γ'. 18. »Παίζεις, ἔφη, —ὁμότας εἶπεν, ἢ μὴν σπουδῇ λέγειν«, χωρατεύεις, εἶπε· ὁ δὲ ἐμόσας εἶπε, μὰ τὸν Δία, δὲν χωρατεύω, ἀλλὰ τὰ λέγω μὲ τὰ σωστά μου· ὁ αὐτὸς ἐν Ἕλλην. δ'. ἑ. 8. »Οἱ δορυφόροι παρηκολούθουν σπουδῇ«, μετὰ προθυμίας, προθύμως· ὡς καὶ ἐν ς', δ'. 20. »Ἀνεχώρουν πολλῇ σπουδῇ· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο, 229. »Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε«, ἐσπουδαγμένως, κατὰ τάχος, ἢ μετὰ τάχους· παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολογ. 11. »Σπουδῇ χαριεντίζεται· ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, πολύ. δ) μετὰ κόπου καὶ πόνου, μετὰ βίας, μόλις, δυσχερῶς, μετὰ κακοπαθείας. »Σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς«, Ἰλ. Β, 99. »Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χώμενον κῆρ (Ἰλ. Ψ, 37.)«

μέλις καὶ μετὰ βίας· πρβ. Ἰλ. Ε, 893. Λ, 562. Ν, 687. Ὀδ. Ω, 119. Παρὰ Γαλην. «Ὅπου γὰρ σὺν τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλές, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο», δὲν ἤθελεν εἶναι ὀλιγώτερος ὁ κίνδυνος εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ὅ ἐστι, πολὺ περισσότερος ἢ μεγαλήτερος ἤθελεν εἶναι ὁ κίνδυνος. Θουκυδ. ἡ. 27. «Ἡ μόγις ἐνάγχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καὶ ἐκουσίαν ἢ πάνυ ἀναγκῃ προτέραν ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ μὴ βιαζομένην γε, πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι», ἵνα ὑπὸ σπουδῆς κεῖται, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐντὸς, ἂν δὲν ἦναι βία, ἀνάγκη. Ἐν τοῖς καλλίστοις Χειρογράφοις φέρονται ἀμφότεραι αὗται αἱ γραφαί. Παρ' Ἀράτῳ 1039. φέρεται ὑπὸρ αὐτῆς σπουδῆς, ὅπου γραπτέον ἴσως «σπευδῇ», ὁ δὲ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, βραδέως· ἴδε Τάχα. — Κατὰ πάντα τρόπον, παιδιὰ ἀντίκ. τῷ, σκουδῇ, Wytt. ep. cr. p. 238. (ἐκ τοῦ σπουδῇ τὸ Λατ. studeo, studium.)

Σπουδογέλοιος, ὁ, ἡ (σπουδή, γέλοιος). Ὅστις ἐν τῷ σοβαρῷ, σεμνῷ ὑμιλεῖ μεγυλοπρεπῶς καὶ τὸν γελοιώδη, ἢ ὁ ἐν τοῖς σοβαροῖς, σεμνοῖς πράγμασιν ἀναφέρει καί τινα γελοιωδῆ· ὁμιλοῦντες μὲ τὰ σκωπτόν λέγει καὶ χαρακτῆρες, Στράβ. ιε'. καὶ Διογ. Λαέρτ. 3'. 17.

Σπυραδία, ἡ, = σπύραδος, ἀμφ.

*Σπυράδιον, τό, = σπύραδος. (g)

*Σπύραδος, ὁ, καὶ, ἡ. Ἡ τῶν αἰγῶν ἢ προβάτων κόπρος, καὶ καθόλου, ἡ στρογγύλην, ἢ σπειροειδῆ μορφὴν ἔχουσα κόπρος τῶν λεπτῶν ζώων, τριβηλιά, βιρβηλιά. (κυρ. κάθε στρογγυλόκλωστον, στριμμένον σῶμα, παρὰ τὸ σπεῖρα.)

Σπυραδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπυράδου, τριβηλιᾶς, ἤτοι προβάτου καὶ αἰγὸς κόπρου εἶδος ἔχων· σπυράδω, τριβηλῇ ὅμοιος.

Σπυράς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπύραδος.

Σπύραδιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σπύραδος, Πολυδ. ε. 91. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου «σπυρδύγιον» ἔχει.

Σπυρδίζω, ταὐτὸν τῷ, πυδαρίζω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐξ Ἀριστοφ.

Σπυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπυρίς, Ἀριστοφάνης. Ὄρν. 453. 469.

*Σπυριδόω, Ἐπίρρ. Δίκην σπυρίδος, κατὰ τὸ εἶδος ἢ σχῆμα αὐτῆς, Α. Β. 2. σελ. 786.

*Σπυριδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σπυρίδος, ὁ σπυρίδος εἶδος ἔχων, Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 1098.

*Σπυρίδων, ωνος, ὁ, = σπυρίς, Πολυδ. 7. 173.

Σπυρίς, ίδος, ἡ (σπεῖρα). Πλέγματι ὡς κόφινος, ἐν ᾧ φυτεύουσί τι, ἢ καπνοβάλλουσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸ πιεστήριον. ἐξαιρτ. ἁλιευτικῶν κοφίνων, ψαρολαβόν, ζεμπίλι, Ἡρόδ. 5, 16. sporta, sportula. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σπυρίχνιον, πλεκτόν τι ἐξ εἰσυνίων· ὁ δὲ Φώτιος· σπυρίς, τὸ τῶν πυρῶν ἀγγεῖον· ἢ δὲ τοῦτο καὶ σκεῦος ἀκτικὸν βρωμάτων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκοις Ζεμπίλι, καὶ κοινῶς, Ζεμπίλιον, λεγόμενον. Ὁ Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 10. ἔχει. «Σπυρίσι δειπνίζειν· ὁ Ἀθήναιος ἐν ἡ. σελ. 365. «Οἶδατον εἰ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα», ἀναφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ Φερεκράτους. «Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι, ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλημον· καὶ ἑρμηνεύων αὐτό, λέγει. «Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ κατασκευάσας δεῖπνον, καὶ συνλάβῃς εἰς σπυρίδα, παρά τινα δειπνήσων ἴῃ». ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ἀπὸ σπυρίδος δειπνίζειν», τρώγειν ἀφ' ὅτι ἔχεις εἰς τὴν σπυρίδα τοῦ, ἤτοι εἰς τὸν τροῦβά του, ὅταν δηλαδὴ ὑπάγῃ τις πρός τινα νὰ γευθῇ καὶ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ φαγητόν του. Ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 226. «Σπυρὶς ἰχθυοδόκος», τὸ Ζεμπίλιον, ᾧ φέρουσι τοὺς ἰχθύας.

Σπυρίχνιον, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ, σπυρίς.

Σπυρός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, πυρός. Σῖτος, παρὰ Συρακουσίοις, Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. σπυρίς.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Τ.

Σταβεύς, έως, ὁ· καὶ, σταβατίνης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Κωπιών, κωπεύς, νεωτερ. λέξεις, Ἡσύχ.

Στάγδην, Ἐπίρ. (στάζω). Κατὰ σταλαγμούς, κατὰ σταγόνα, ὅταν δηλαδὴ σταλάζῃ τι ὑγρὸν ἀπὸ σταλαγματιὰν εἰς σταλαγματιάν.

*Στάγες, ὄρ. σταγών.

*Σταγειός, ὁ (στάζω). Σταλαγματιά, Ο'.

Σταγετός, ὁ. Σταγών, σταλαγμός, Ἀκίλ. παροιμ. ιβ'. 13.

Στάγιον, τό. Τὸ σημεῖον τοῦ ς', ἢ τοῦ στίγματος, ἀμφ.

Στάγμα, τό (στάζω). Σταλαγμός, ῥανίς· ὑγρότης, ἢ ῥευστότης. «Στάγμα τῆς ἀνθεμουργοῦ», μέλι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Σταγονίας, ου, ὁ (σταγών). Ὁ σταλάζων, στάζων, κατὰ σταγόνας σταλάζων, Διοσκορ. α. 81. «Λίβιος σταγονίαις».

Σταγρός, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, στάζω.

Σταγών, όνος, ὁ (στάζω). Σταλαγμός, ῥανίς, σταλαγματιά· πληθ. στάγες, ὡς ἀπὸ τοῦ, στάξ, Ἀπολλ. Ῥ. 2) μέταλλόν τι· κατάτινας, καθαρὸς σίδηρος· πιθανῶς δὲ μέταλλον, εὐκόλως ῥευστόν, scannum. Ὁ Τίμαιος ἐν σελ. 556. (Ἐκδ. Gale) μετὰ τὸ, μόλυβδος καὶ κασσίτερος τὰ μέταλλα, ἔχει ἔτι καὶ σταγών, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, «Τὸ καθαρὸν σιδήριον». Κατὰ Πυθαγόραν (παρὰ Διογ. Λαερτ. ἡ. δ. 28.) λέγεται τὸ ἀνδρικὸν Σπέρμα «σταγὼν ἐγκεφάλου· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. (ἀρεσκ. φιλοσ. ε'. 3) «Ἀφρὸς τοῦ χρησιμωτάτου αἵματος».

Σταδαῖος, αία, αῖον (στάδην). Ὀρθιος, ἢ ἴσιος, Ἡσύχ. ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 515. φέρεται, «Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος σταδαίας ἵπταται», ἀντὶ τοῦ, μαχητής, ἐπιστάτης, διευθυντὴς τῆς μάχης, καὶ ἐν Πέρσ. 239. «Ἔγχη σταδαῖα, ὅπλα, ὅτι ὧν ἐν σταδίᾳ ὑσμίνῃ, μάχῃ», ἤτοι ἐν μάχῃ κατ' ἀνοικτὸν κάμπον μάχονται. «Μίλος σταδαῖον», τὸ πρῶον καὶ ἥμερον καὶ εὐρύβωμος γιόμενον, ἢ = ὄρθιον μέλος, Ἡσύχ.

Στάδην, Ἐπίρ. (ἵστημι). Ἱσταμένως, ἴσια ὄρθια, ἢ στερεῶς ἱσταμένως, στεκάμενα. 2) μεμετρημένως· κατὰ τὸ ζύγι, βάρος, Νικ. πρβ. Στιβάδην. (υ –)

Σταδιαῖος, αία, αῖον (στάδιον). Μέτρον, ἢ μῆκος ἴσὸν σταδίου ἔχων· σταδίου μῆκος ἔχων, εἴτουν 600 Ἑλλην. ποδῶν τὸ μῆκος. 2) = σταδαῖος, «Χιτὼν σταδιαῖος. Μάχη σταδιαία· ἴδε Στάδιος. Ὁ Θεμίστιος ἐν Λόγ. κγ'. τάσσει τὸ «σταδιαῖον» ἀπεναντίας τοῦ, Πλανήτης.

Σταδίαις, ου, ὁ, Ἰων. σταδίης, = σταδιεύς, πόλλ' ἀμφ. Ἀνάλεκτ. Βρυγκ. β'. σελ. 320. «Τὸν σταδίην πρῶην Ἐρασίστρατον», ἀντὶ τοῦ, Σταδιοδρόμον, ἀλλ' ἐνταῦθα κάλλιον «Σταδίῃ», ἐν γραπτέον.

Σταδιασμός, ὁ. Ἡ κατὰ στάδια μέτρησις· ὡσανεὶ ἐκ τοῦ

Σταδιάζω, Κατὰ στάδια μετρῶ.

Σταδιεύς, έως, ὁ. καὶ σταδιευτής, οῦ, ὁ, Ταὐτὸν τῷ, Σταδιοδρόμος. Ὁ εἰς τὸ στάδιον ἀγωνιζόμενος, τρέχων. ὅθεν, «Σταδιεὺς, ἡ, σταδιευτὴς ἵππος», Νικήτ. Χρον. 3'. 9. ἐκ τοῦ, Σταδιεύω· ὁ αὐτὸς αὐτοῦ. 5. 12. «Περὶ δίαν σταδιεύω», ἐν τῷ σταδίῳ τρέχω τε στάδιον, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τρέχω.

Σταδιευτής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Σταδιεύς. ἐκ τοῦ

Σταδιεύω, (σταδιεύς). Τρέχω ἓν στάδιον μικρὸν· ἢ τρέχω, γυμάζομαι εἰς τὸ στάδιον· καθόλου, τρέχω. ἴδε ἐν τῷ, Σταδιεύς.

*Σταδίη, ἡ, ὄρ. στάδιος.

Σταδιοδρομέω, ῶ (σταδιοδρόμος). Τρέχω τὸ στάδιον, διὰ νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον. Πορ' Εὐρ. Ἡρακλ. μαινομ. 859. «Ὑρῆται ἀγὼν, μελλ. τοῦτου σταδιοδρομοῦμαι», ἴσως ὁ Ἑρμῆς, δίχ' ἀνάγκης θέλει ν' ἀναγωνισθῇ, στάδια δραμοῦμαι, ὄρ. Σαιφ. κατόπιν Hemst. Πλουτ. σελ. 513. Lob. Φρυν. 618. Βουτιμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σ. 363.

*Σταδιοδρίμης, ου, ὁ = σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρόμος, ὁ, ἡ (στάδιον, τρέχω, ἑρμηνεύ). Τρέχων τὸ στάδιον, ἀγωνιστὴς τοῦ σταδίου, τρέχων διὰ νὰ κερδήσῃ τὸ βραβεῖον, καὶ, οὐσ. ὁ στ., ὁ τρέχων εἰς τὸ στάδιον ἀνήρ. Κατὰ Διοσκορ. ὁ σταδίοις ἀναμετρῶν τὸν περίπατον. Τὸν τύπον «Σταδιοδρόμης, ου, ὁ, ἔχει μόνον ὁ Πολυδ. ἐν γ'. 148.

Στάδιον, τό· ἡ, Στάδιος, ὁ (ἵστημι). Κυρ. τὸ στερεῶς ἱσταμένον. ὅθεν μῆκος γεωγραφικὸν, ἢ μέτρον μήκους ἀποστάσεως καὶ διαστήματος τοπικοῦ, ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε βημάτων περιεκτικὸν, 600 Ἑλλην. ἢ 625. Ῥωμ. ποδῶν. Ρ.Ρ Ἡρόδ. 2, 149. ἑκατὸν ὀργυιαί, τὸ στάδιον. «Ἑκατὸν ὀργυιαὶ εἶναι εἴτοι στάδιον ἐξάπλεθρον, ἑξαπόδων μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεμένης καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου.» καὶ ἐντεῦθεν Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὸ Στάδιον 6. πλίθρα, καὶ 60. ἀκάνας. Ἔχει 40. ὀργυιὰς Ῥηνικὰς· καὶ 40. ἢ κατ' ἄλλους, 413. στάδια ἀποτελοῦσιν ἓν Γεωγραφικὸν ἢ Γερμανικὸν μίλιον, καὶ 333. ὀργυιὰς ῥηνικὰς ἢ καὶ ἄλλως, Ὅσοι στάδιοι, ἀποτελοῦσιν ἓν Ῥωμαϊκὸν μίλιον, Στράβ. ζ'. σελ. 307. Τὸ Ὀλυμπιακὸν Στάδιον περιεῖχεν ἑξακοσίων Ἑλληνικῶν ποδῶν μῆκος, ἤτοι 48. ὀργυιῶν Ῥηνικῶν 10 ποδῶν καὶ 3 δακτύλων. μακρύτερον δὲ στάδιον, τοῦ ὁποίου 7½ ἀποτελοῦσιν ἓν Ῥωμ. μίλιον, φέρεται κατὰ πρῶτον παρὰ Δίωνι. Κασσ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἐν τῷ πληθ. τῷ τε οὐδετ. καὶ ἀρσεν. τύπῳ. 2) ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος ἔνθα ἦν. ἔπρεπον οἱ σταδιοδρόμοι, Ἰων. Α. Π. σ. 818., ἐπειδὴ ὁ περιφημότατος, ὅστις ἦτον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπιτέλει κατ' ἀκρίβειαν ἓν στάδιον, εἰ δὲ λοιποὶ τοιοῦτοι τόποι ἐγίνοις διατάττοιτο κατὰ τὸ μῆκος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. ὅθεν, «Ἀγωνίζεσθαι στάδιον», τρέχω εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου καὶ οὕτω νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον, Ἡρόδ. 5, 22. 3) τὸ τρέχειν εἰς τὸ στάδιον, ὁ δρόμος· ἔτι δὲ ἡ νίκη ἐν αὐτῷ. 4) τάσις, ἀκμαστία. Ὁ Φώτ. ἐν Δ. «Λέγεται δὲ στάδιον ἁπλῶς καὶ τὸ, ἵστασθαι καὶ ἐκ ηὐτίζειν. Δίωνι ἐν λΞ'. Ῥωμαϊκῶν. «Τῷ δὲ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιόμενοι, δεινῶς ἠγχαλλον.» (Δωρ. σπάδιον, ὅθεν τὸ Λατ. spatium.) [g]

Στάδιος, ία, ιον (ἵστημι). Ἱσταμένως· στερεός. ὅθεν παρ' Ὁμήρ. «Σταδίη μάχη, ὑσμίνη,» Ἰλ. Ν, 314. 713. ἢ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑσμίνη, «Ἐν σταδίῃ», Η'. 241. σημαίνει τὸ, Συστάδην μάχεσθαι, ἢ συστάδην καὶ ἐκ χειρὸς μάχη, ἢ κατὰ σύστασιν γιομένη, ἢ τακτικὴ δηλαδὴ, ὅταν συμπλεχθῶσι τὰ δύο στρατεύματα καὶ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας, μάχη εἰς ἀνοικτὸν κάμπον, μάχη πεζῶν ὁπλιτῶν, ὅταν σφίγγῃ ὁ ἐχθρὸς τὸν ἄλλον μὲ ποδάρι πρὸς ποδάρι, ἀντίκ. τῷ, ἀκροβολισμός· πρβλ καὶ Ἰλ. Ν, 514. Ο, 283. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πε-

ζῶ, ἡ σταδίη, μετὰ ἡ ἀντὶ τοῦ, μάχη, ὡς παρὰ Θουκ. δ'. ἡ Ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδίη ἦν. 2) ἱστάμενος ὀρθὸς ἢ ἵππος· κορθωτός, ἀκίνητος, ἢτοι μὴ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἢ λιγυτεῖῃ· ὅθεν, χιτὼν σταδίος, = ὀρθοστάδιος, ἢτοι χιτὼν μακρύς, κρημάμενος εἰς τὸ κάτω κατ' εὐθείαν, ἀζωστος, Lob. Φρυν. σ. 238 καὶ ἑπομένως, «Θώρηξ σταδίος,» ὁ στατός, στιπτός, ὁ μὴ ἔχων ἁρμοὺς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ λιγύζεσθαι, ἀλλ' ὅλως ἕως κάτω στερεὸς καὶ ἀκάμπτως ἱστάμενος· ἀντίκειται τῷ, ἀλυσιδωτός. 3) ὁ,τι γίνεται ἐν τῷ ἱστασθαι, ὀρθιον εἶναι. 4) σταδμητός, σταδμηδείς, ζυγιαστμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ 402.

*Σταδίος, ὁ, = σταδιον.

Σταδιτμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σταδιατμός, ἐκ Πτολεμ. ς'. 7.

Στάζω, Μ. ἄττω. Ἐπεργητ. Ποιῶ τι σταλάζειν, εἰς σταλαγμοὺς ῥεῖν, κατὰ σταλαγμοὺς χύνω, ἀγχύνω, Ἰλ. Τ, 34. «Περιστέλλω δ' αὐτ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάζα κατὰ ῥινῶν.» ἔσταξεν, ἔχυτεν, οὕτω καὶ ἐν στίχ. 354. «Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρὸ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάζον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μήμων λιμὸς ἔχῃσι,» στάλαζον, χύτευ· καὶ τροπ. «εἶμερον, χάριν στ.» Φιλοστρ. Εἰκ. 718. καὶ παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. «Φίλτρον ἑνὶ κρατῆρι στάζει δειλὸν.» 2) ἀμτβ. στάζω, πίπτειν κατὰ γῆς ἀπὸ κύμπου κύμπου· τρέχει, ῥέω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἀφ' ἑαυτῶν κατὰ γῆς, π. χ. ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1008. «Καρπώματα στάζοντα,» τὰ ὡριμάζοντα καὶ πίπτοντα ἀπὸ τῶν δένδρων, οἱ ὡριμασμένοι καὶ πίπτοντες ἀπὸ τῶν δένδρων καρποί· ὅθεν, σταγρὸς, ἀντὶ σταγερὸς, ἐπὶ κιρνῶν, ὡρίμως, ὅ,τι πίπτει ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τὴν ὡριμότητα· ἐπὶ θεϊκῶν, εἶναι ἐρείψημος, πτώσιμος, ἕτοιμος διὰ τὴν πολυκειρίαν νὰ πίπτῃ, ὡς παρ' Αἰσχ. ταυτὸν. 11. «Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα,» τὰ σαθρὰ ἢ σεσηπρωμένα, τὰ πρώτιμα, τὰ πίπτοντα. μετὰ γεν. ὑπόντου στ.α. Λυκόφρ. 891. πάντῃ ἀναλόγως ἄλλοις ταυτοσήμοις ῥήμασι (ὅθεν στάλλω, σταλίζω, σταλίττω, καὶ τὸ Λατ. stagnum.)

Στάδεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ ἐστάθημεν· τὸ δὲ, σταδὲν, ἔστι μετοχ. οὐδ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι. (ᾰ)

Στᾰθερός, ά, όν (ἵστημι). Στάσιμος, στερεῶς ἱστάμενος, στερεός, ἀμετάβλητος, ἀκίνητος, μόνιμος, ἑδραῖος, βέβαιος, ἠτοιμος, ἠρεμαῖος· ἐπὶ δὲ ῥαυστῶν, πηγαίνος, πηστός· παγωμένος· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἠτύχου θαλάττης, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 253. «Ἠῶιος σταθερώτατος· τὸ δ' ἄγριον ἐτλήμερος χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἤρπασεν ἡίονων Ὀλκάδα τὴν θείλαιαν,» καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 185. «Σταθερῇ, ἔνθα πρωτοπαγοῦσι τὸ, ἡῖόν, σημαίνει τὸν Αἰγιαλὸν, τὴν παραλλαγήν· τὸ δὲ παρ' Ἀππιαν. ά. σελ. 422. «Τὸν σταθερὸν,» ὅν εἶναι Ἑλληνικὸν, ἀλλὰ Ῥωμαϊκὸν, ὡς τὸ, Aqua Stagnans, ἱστάμενον ὕδωρ (νερὸν στεκάμενον). «Σταθερὰ μεσημβρία.» (Πλάτ. Φαίδρ. 19.), λέγεται ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἵσταται ἴσα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς καρδιᾶς, καὶ ἐν ταυτῷ φαίνεται ὡς ἀκίνητος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας δηλαδὴ (τὸ μεσημέριον) ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται. Ὁ Σχολιαστὴς λέγει. «Σταθερὸν, τὸ σρόδρα θερμὸν. ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας· καὶ τὸ ἔτος δὲ καὶ ἡμερῶν σταθερὸν λέγουσιν.» ἢ κατὰ Φάβιον. Τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότατον τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἐρμείας ἔχει. «Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἱσταται δοκεῖν· λέγεται καὶ «Σταθερὸν ἦμαρ» (παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. ά. 455.) καὶ, «τὸ σταθερὸν τῆς μεσημβρίας,» τὸ μεσημέριον, τὸ μέγιστον κῦμα τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἀντίμαχος εἶπε καὶ «Θέρεος σταθερόν,» τὸ μεσαίτατον τοῦ θέρους, καθ' ὃν καιρὸν γίνονται τὰ μεγάλα κύματα, Ruhnk. Πα. σ. 331. «Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον,» (Κλήδιος· εἰς Προκιρέτ.) τὸ Μεσονύκτιον. ὅθεν

Στᾰθερότης, ητος, ἡ. Σταθμότης, στερεότης, ἡ στερεὰ ὑπαρξις· στάσις, ἀκινησία· ὁ χαρακτὴρ ἢ νὰ εἶναι τοῦ σταθεροῦ.

*Στᾰθεύσις, ἡ (σταθεύω). Θερμαντις, ζέσταιτις, βρίσιμον κατ' ὀλίγον καὶ εἰς ὀλίγον πῦρ.

Σταθευτός, ή, όν. Ἡρέμα πεφλογισμένος, κεκαυμένος, ζεσταμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 23. «Σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,» κατακαυμένος, ἐκ τοῦ

Στᾰθεύω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἢ κατ' ὀλίγον ὀπτάω, φρύγω, φλογίζω, καίω, Σχόλια Αἰσχύλ. 22. «Σταθεύειν, τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾶν, φρύγειν οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1091. «Τὰς τηπίας σταθεύσω,» ἢ τηγῶ τῷ πυρὶ χλιαίνω, ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Λυσιστρ. 376. καὶ Ἐκκλ. 127. ἐπ' ὀστρέου εἰρηται γεγραμμ. καὶ, σταιτοῦν (οὔτε περὶ τὸ, κύω, οὔτε δὲ περὶ τὸ, θέρος, ἀλλὰ πάσχ. περὶ τὸ, σταθερός.)

Στᾰθηρός, ά, όν, = σταθερὸς, Schaef. Διον. συνθ. σ. 333. οὗ

Στᾰθηρότης, ητος, ἡ, = σταθερότης.

Στᾰθὶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στῆθι, προστακτικ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι.

(Σταμάω, ὦ. Μ. ήτω), συνηθ. κατὰ μέτην ἀποβ. διάθεσιν Σταμαόμαι, ὦμαι Ἰων. σταμάομαι, Μλ. μέτ. μετὰ παθ. σημτ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 805. (στάθμη). Κυρίως, μὲ τὴν στάθμην μετρῶ· ὅθεν κυβέλου, μετρῶ, καταμετρῶ, Παθ. Ὀλ. 10, 53. ἔτι δὲ, ἀριθμῶ, ζυγίζω· ἐστιμῶ, ξυτιμῶ, διατιμῶ, λόγον ποιοῦμαί τινος. Διωρθ. ὡς ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Hsind. Πλατ. Λυτ. σ. 253. Α. Κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐν χρήσει, σπανίως. 2) τροπ. ὁρίνω, κρίνων ἀκριβῶς λέγω ὅτι ἔχει καλῶς, ἢ ἀκριβῶς ἐξετάζων ὁρίνω ὀρθῶς, δοκιμάζω, μετ' ἀκριβείας ἐρευνῶ, ἀνακρίνω, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. συγγρ. 61. «Καὶ εἰ μὲν σταθμῶνται τινες ἀτῷ, εὖ ἂν ἔχοι.» Τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω, συμβάλλω, «Πρήγματι σταθμήσασθαι,» ἐκ τινος πράγματος συμπεραίνειν, Ἡρόδ. 2, 2. πρβ. 8, 130. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται συνεχέστερον παρ' Ἡροδότ. β'. 2. γ'. 15. ζ'. 214. καὶ 237. καὶ τὸ «Σταθμώμενος.» «Πρότερον δὲ τούτων σταθμώμενος, καὶ τὸ ἑξῆς,» τεκμαιρόμενος συμπεραίνων, εἰκάζων. ὅρ. σταθμία. Παρὰ Πλάτ. εἰς Λυτ. ζ. «Τοῦτων δέτι σταθμῶμαι τὴν γνώμην ἔχεις; τί σταχίζεται ἐπὶνω εἰς αὐτό.

Σταθμεύω, Μ. αὐτῶ (στάθμος). Καταλύω, ἐν σταθμῷ ἔρχομαι, κοιμῶ, κάμνω ἢ ἔχω κονάκι, Ἀππιαν.

Στάθμη, ἡ (ἵστημι). Κανὼν, γνώμων, κατευθυντηρία, ἀργαλείων τεκτονικῶν, δι' οὗ ἀπορθοῦσι καὶ ἰσάζουσι οἱ τέκτονες τὰ ξύλα (γνωμὶ), ὅθεν, «ὅρου στάθμῃ εὐθύνειν πολλὰ,» ἐν Ὀδ. ἡ, «στάθμη ὅρου εἰσιδεῖν,» ἐν Ἰλ. Ο, 410. «Ἀλλ' ὥστε στάθμη ὅρου νηὸν ἐξιδέειν τέκτονος ἐν παλάμῃσι,» καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 245. «Εἶνα δ' ἐπιστάμενος καὶ ἐπὶ στάθμην ἰέναι.» Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ λεπτὸν σχοινίον τῶν τεκτόνων, μὲ τὸ ὁποῖον βαπτόμενον ἐν τινι ὑγρᾷ βαφῇ, σημειοῦσι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν σανίδων εὐθείας γραμμὰς, ἴσα κατ' αὐτὰς πελεκηθῇ ἴσια ἡ σανίς· ἡ σχοινίον λεπτὸν χρισόμενον μίλτῳ, ὅ ἐστιν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι, ᾧ σημειούμενοι διορθοῦνται τὰ ξύλα, ἢ ὁ μίλτος ἢ ἕτερῳ χρώματι κεχριτμένον, γραμμὰς ἄγει τῇ ἐκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται· ὅπερ ἄλλως καὶ, «Σπάρτος τεκτονικὴ» λέγεται· ἢ συνήθεια προτρέπει τοῦτο διερθρώσεως «Στάφνη» λέγουσα. Ἀριστοτέλ. «Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρίνουσι τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων,» ἔνθα τὸ, κάθετος δῆλοῖ τὸ παρὰ τοὺς ἡμετέρους οἰκοδόμους «Ζύγιον, καὶ Ζυγὶν» λεγόμενον λέγεται δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς στάθμης γινομένη εὐθεῖα γραμμὴ, διεύθυνσις, καὶ ἐντεῦθεν αἱ φράσεις «Ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, παρὰ στάθμην. (ἔνθα σημειωτέον, ὅτι τοῦτο σημαίνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς μακρὸν κατατέρω ἀναγινώσκεται),» ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθὺ, ἴτια, κατὰ τὴν γραμμὴν, ἢ εἰς τὴν μεγίστην ἢ κατὰ τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ εὐθύτητα· ὅθεν καὶ τὸ «Στάθμης ἀκριβέστερος,» πλέον ἀκριβὴς καὶ ἧττον αὐτῆς τῆς στάθμης· ἢ, τοῦ κανόνος εὐθύτερος. «Καιὰ στάθμην ἐνόητας,» λίαν ὀρθῶς, πολλὰ καλὰ ἐνόησας, καλὰ ἐστοχάσθης, Θεόκριτ. εἰδ. κά. 191. «Περὶ στάθμην,» περὶ τὸ πεῖσον, ἀναπότου τοῦ εὐσχήμονος καὶ ὀρθῶ ἢ τοῦ πρέποντος. «Ἢ ἐπ' εὐθὺ στάθμη» Ἡλιόδωρ. ἢ. στλ. 338. ἢ κατ' εὐθείαν διεύθυνσις. «Λευκὴ στάθμη,» ἄπτρη στάφνη, ἢ μὴ ἀλειμμένη καὶ ἐπομένως μὴ χρωματιζουσα, μηδεμίαν γραμμὴν σημειοῦσα ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ ἀνδρῶν, ὅστις δὲν ἀποκτίζεται βεβαίως διά τι πρᾶγμα, δὲν κάμνει διαφοράν, δὲν ἐλέγει ἢ προτιμᾷ ἀποφατικῶς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, δὲν δεικνύει ἰδίαν του γνώμην καὶ προαίρεσιν, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Linea alba, ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων. Λίλιος Διονυσ. παρ' Εὐσταθίῳ. «Λευκὴ στάθμη,» ὁ μηδὲν διακρίνων, μηδὲ διαγινώσκων. Heind. Πλάτ. εἰς Χαρμ. 153. «Καὶ μανθάνω, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν στάθμητὸν, ἀπερισκεπτον γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς,» ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. «Λευκὴ στάθμη, ἐπὶ τῶν ἀθήλως ἀθήλως σημειουμένων, κἀντοῦτο μηδὲν συνιέντων. Ἡ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις στάθμη λευκὴ, οὐδὲν διαφαίνουσα, διὰ τὸ μὴ παραλλάττειν, καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου γινομένη· ὡς Σοφοκλῆς Κηφαλίωνι.

«Τοῖ μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
Οὐ μᾶλλον, ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Ἔστι δὲ στάθμη, πάντως τεκτονική, κατ' ἔλλειψιν δὲ εἴρηται ἡ Περσικὴ· ὅθ καὶ ἄπτρης ἐγένετο, τὸ δὲ ὅλον ἔστι τοιοῦτον. «Ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.» τὸ δὲ «Πρὸς στάθμην πάσαν τιθέναι,» ὅπερ ὁ Πλούταρχ. εἶπε καὶ, „Πρὸς στάθμη πίτρα τιθέναι,“ καὶ, „Μήτε πρὸς πίτρα στάθμην“ καὶ ὁ Βασίλειος Δωριεὺς ἀπό τινος παλαιοῦ Ποιητοῦ, „Τὸν λίθον ποτὶ τὰν πίτραν ἄγοντες, δηλοῖ τὸ ἐνάκιλον καὶ ἀνεστραμμένος ποιεῖν τι, ἀντὶ τοῦ ὀρθὸν νὰ κάμνῃς τὸ ἐναντίον, ὅ ἐστιν, ἀντὶ ὀλιθίῳ νὰ θέτῃς τὴν στάθμην ἐπὶ τὸν λίθον ἵνα σταθμήσῃ αὐτὸν, τίθησι τὴν πέτραν ἐπὶ τὴν στάθμην. 2) ἡ κάθετος βολὶς, ἤτοι ἡ κρεμαμένη μολίβδαινα εἰς τὸ νεροζύγιον, ἤτις καὶ Στάμυλή, λέγεται. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Νεροζύγιον· ἱστάνομαι ἄρα ἡ λίξις Στάθμη, τοῖς Γαλλικοῖς Cordeau, στίφνη, Regle, ὄργανον μαθηματικὸν μικρὸν, ἴσον καὶ πλατὺ ἑνὸς ἢ μετάλλου κατατευκτημένον, χρήσιμον εἰς τὸ τραβᾶν καὶ σημειοῦν εὐθείας, ἴτιας γραμμὰς, Νίνκαν, ὄργανον καὶ τοῦτο μαθημα-

τικὴν τρίγωνον, ἐκ τῆς κατὰ κορυφὴν γωνίας τοῦ ἐπιόντος ἐξήρτηται καθέτως ἐν σχοινίον λεπτὸν μετὰ βολίδος κατὰ τὸ τέλος, ἐπὶ οὗ παρατηρεῖτις ἂν τὸ ἐπίπεδον ἢ ἡ ἐπιφάνεια σωματός τινος εἶναι ἴτια ἢ ὁριζοντίως ἔχῃ, καὶ πόσον ὑψηλοτέρα εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους ἢ χαμηλοτέρα ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τοῦτο τὸ ὄργανον ἡ συνήθεια λέγει, Νεροζύγιον, ἐκ τῆς ὁριζοντίου στάτεως τοῦ ὕδατος τοιοῦτο τὸ παρὰ Σουίδ. «Σταθμὴν ἰδιοτανῆ μολιβδοχάλκινον.» 3) γραμμή, ἢ σχοινίον ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν τοῖς συναθροίσεσιν, ἐκκλησίαις τοῦ δήμου κ. τ. τ., ἐπὶ οὗ διήρουν καὶ περιέκλειον τὰς καθέδρας. «Ἡ δὲ ἱππικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις καὶ τῶν ἁρμάτων,» Εὐσταθ. ἴδιόν ἐν γένει, διαιρῆτις τῶν συνόρων, περάτωσις, διάκρισίς τινος· τὸ σύνορον, τὸ τέρμα, ἔ ὅρος, Dionys. Hal. Num. 6, 7. Παρ' Εὐριπ. Ἰων, 1514, «Βίου σταθμή,» ἀντὶ τοῦ, κρίσιμος καταστατὴς τῆς ζωῆς, ἀγών, κίνδυνος. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιζ'. 37. «Δορατων σταθμαί,» ἡ βάσις, ἡ κατωτέρα ἄκρα τοῦ δόρατος, ὡς καὶ τὸ ὑποστάθμη.

*Σταθμηδόν, ἐπίρρ. = Στήθην, κατὰ τὸ βάρος, Νικ. Ἀλεξ. 327., Γλωσσ. χειρογραφ.

Στάθμητες, ἡ. Τὸ σταθμᾶν, ζυγοστατεῖν, ζύγισμα, Γλωσσ. Στεφ.

Σταθμητικός, ἡ, ὁν (σταθμάω). Εἰς τὸ σταθμᾶν, ζυγοστατεῖν ἀγήκων, ἐπιτήδειος, Εὐστάθ.

Σταθμητός, ἡ, ὁν (στάθμη). Κατὰ τὴν σταθμὴν γενόμενος, διορθωμένος, εὐθύς, ἴτιος, ἰσαρμένος, ἢ σημειωμένος διὰ τῆς στάθμης, σταφισμένος· 2) ῥημ., ἐπίθ. τοῦ σταθμάω, ζυγισμένος, σταθμημένος, μετρημένος, διεστάθμητον, ὅ ἐστι, διὰ τῆς στάθμης εὐθείσμενοι καὶ ἐξέτασται· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ οὗ φροντίζ τις, περὶ οὗ φροντὶς καὶ κόπος γίνεται, Πλατ. Χάρμ. 3. «Ἡμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητὸν,» ἀσκεκεισμένον, διεγνωσμένον· ἐγὼ, φίλε, οὐδεμίαν κατανοῶ ἰδέαν ἔχω περὶ τούτων, τίποτα δὲν ἤξερω ἀπ' αὐτὰ, μήτε ἠμπορῶ νὰ κρίνω. β) δυνατὸς σταθμηθῆναι, μετρηθῆναι, ὃ δύναται τις σταθμῆσαι, ζυγίσαι, μετρῆσαι, μετρητός, Ἀρρίαν. παρὰ Σουίδ. «Οὐ σταθμητὸν πλῆθος,» ἀντὶ τοῦ, ἀμέτρητον, ἀνεξάριθμητον.

Σταθμίδες, αἱ, = σταμῖνες, ὄρ. σταμίν.

Σταθμίδιον, τό, ταὐτὸν τῷ, σταθμίον, ἄμμ.

Σταθμίζω, Μ. ἰσω· ταὐτὸν τῷ, σταθμάω. Ἰσοσταθμίζω, ζυγίζω, Ἐ. Μ. μετάφ. ἐρευνῶδον τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σταφίζω.

*Σταθμικός, ἡ, όν, = σταθμητικός.

Σταθμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σταθμός. Ζυγαριά, στατήριον, πλαστιγξ· καὶ τὸ βάρος, δι' οὗ ζυγιάζεται τι, βαρύδιον, ζυγίον, ὁλκή, Λουκιαν. βίων πρᾶσ. 27. «Τί δαί σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται;» ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴτιον ἀπευθύνω.

Σταθμίς, ἴδος, ἡ, = σταθμός.

Σταθμιστής, οὔ, ὁ (σταθμίζω). Ὁ σταθμίζων, ζυγίζων, ζυγιαστής, Γλωσσ. Φλωξ. μετάφ. ἐρευνητής.

Σταθμοδότης, ου, ὁ (σταθμός, δίδωμι). Ὅστις δίδει ἢ διαρίζει τοὺς σταθμοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας, Quartiermeister, Γερμ. Quartier maître, maréchal des logis, Γαλλ. Κοναχτζήμπασης, Τουρκ. Πλούταρχ. εἰς Δημ. 25.

Σταθμοῦμαι, ἐπίρρ. παθητ. (σταθμός). Εἰς τὸν σταθμὸν· εἰς τὸ καταλυμα· κοιμᾶμαι, Ὀδ. Ι, 431.

Σταθμούς, ὁ· παρ' Ἀττ. οὐχὶ ὑπαρίοις πληθυντικ. σταθμοί, καὶ τὰ σταθμά, (ἵστημι). Τόπος ἔνθα ἵστανται, κατοικοῦνται, εὑρίσκονται καὶ ἀναπαύονται ἄνθρωποι, ζῶα, καὶ πράγματα· ἄρα, ἡ τῶν ἱππηλασίων στάσις, ἱππῶν, τὸ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσιον, αὐλή, μάνδρα, στάνη, σταῦλος, ἀγροτικὴ κατοικία, ἔπαυλις, πολλάκ. παρ' Ὅμ., ἔστις ὅμως ἀεὶ χρῆται ἐπὶ τῶν ἐν ἀγροῖς (ἐν τῇ ἐξοχῇ, κατὰ τὰ περὶξ μιᾶς πόλεως χωρία) κατοικιῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 470 «Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάτκουσιν·» οὕτω καὶ ἐν Μ, 304. καὶ Ρ, 110. «Ὡς ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται,» ἐκ τῆς μάνδρας, ἐκ τῆς ἐπαύλεως· πολλάκ. δὲ καὶ κατὰ πληθ., ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Θ. 444. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 1133. «Σταθμά,» ἡ ἔπαυλις· ἐν γένει, οἴκημα, κατοικία, πολλάκ. παρὰ Πινδ., κατὰ πρῶτον δὲ παρ' Ἡσ. Θ. 294. β) κατάλυμα κατὰ τὴν ὁδὸν, πανδοχεῖον, ἔνθα μένουσι καὶ ἀναπαύονται οἵτε ὁδοιπόροι καὶ περιττῶται, κατάλυσις στρατιωτικὴ (κονάκ, Τουρκ.) ἢ Κατάλυμα, Ξενοφ. Ἀνάβ. ά. ἡ. 1. «Πλησίον ἦν ὁ σταθμός, ἔνθα ἔμελλε κατάλυσιν·» καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς, πᾶς τόπος στάσεως· ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν Statio. γ) ἐν τῇ περιτῇ ἐπικρατείᾳ ἐλέγοντο «Σταθμοὶ» οἱ τόποι, ἔνθα κατέλυον (ἐκοιμῶντο) ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐταξείδευεν, ὅ ἐστιν ὅτε περιήρχετο τὸ βασίλειον αὐτοῦ, «Σταθμοὶ βασιλήιοι,» Ἡρόδ. 2, 102. 6, 119. καὶ ἐντεῦθεν συγγραφεῖς τινες περιγράφοντες τὸ βασίλειον τῶν περσῶν, ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς ὁδοῦ μέτρον, πολὺ μεγαλήτερον τοῦ παρασαγγου (Ἡρόδοτ. ά. 53. καὶ Ξενοφῶν πολλαχοῦ,) παρ' οἷς φαίνεται, ποτὲ μὲν ὅτι περιέχει πέντε παρασάγγων ὁδὸν ἀπόστημα, ποτὲ δὲ καὶ περισσότερον· τοιούτῳ μέτρῳ χρῶνται καὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν σήμερον διὰ τῶν παρ' αὐτοῖς κοινικίων λεγομένων. «Ὠδηπορήσαμεν σήμερον τόσα κοινάκια· ἡ ἀπέχει αὕτη ἡ πόλις ἀπὸ ἄλλης τινὸς τόσα κοινάκια, λέγουσιν, ἃ τινα ἰσοδυναμοῦσι τῷ, σταθμοί·» ὡς τοῦτον δὲν ὑπῆρχε ποτὲ πραγματικῶς μέτρου διαστήματος, κατοικοῦσι πάντοτε ἐκρίματο ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ πόσον ἔπρεπε νὰ ἦναι καθ' ἡμέραν ὁ σταθμὸς, ἤτοι τὸ διάστημα τῆς πορείας, Ξεν. Ἀνάβ. 2, 4, 12. Ὁ Ζωναρᾶς ἐν Λεξ. ἔχει· «Σταθμός, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα, μίλια εἴκοσι· οὕτω ἤμεσυ· τὰ δὲ ἄλλα, ἡ λέξις πολύσημος, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινάκια τῶν ταχυδρόμων, πεζοδρόμων, πορτῶν, ἃ καὶ, ἀλλαγαί, λέγονται, ὡς ὁ Κύστιος ἐν Ἰλ. ε. σελ. 531. ἔχει· «Αἱ δὲ ἱστορίαι σταθμοὺς οἴδασι λέγειν καὶ τὰς ὡρισμένας εἴτ' οὖν τεταγμένας ἐνοδίους ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν, εἴτε πεζοδρόμοις, ἃς καὶ ἄλλαγὰς, ἄλλαγόν τινες· οὕτω γὰρ τοιοῦδε σταθμοὶ ὁδεύσιμοι λέγονται πρὸς τινων καὶ τόποις δὲ σταθμοὺς εἶναι, ἀπὸ τοῦ δεῖπνος τόπου εἰς ἄλλον φαμέν.» 2) ζυγός, ζυγίον (στατήριον, καντάριον, ζυγαριά), τὸ ὄργανον δηλαδὴ, δι' οὗ ζυγοστατοῦμεν, ζυγιζομέν τι, τριτάνη, «Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βουλόμαι,» Ἀριστοφ. Βατρ. (ὅστις χρῆται ἐπὶ ταυτὸς τῆς σημασ. καὶ τὴν πληθ. ὁμοιωμ. καὶ αἰτ. σταθμὰς) καὶ Ἡρόδ. 2, 65. β) τὸ βάρος, ὅπου ζυγιάζει σώματι, ἔτι δὲ τὸ βάρος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ στατηρίου, τάλαντον, Ἰλ. Μ, 434. «Σταθμὸν ἔχοντα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἑκάλεσ ἑστάοντα,» ἔνθα σημαίνεται οὐχὶ τὸ τάλαντον ὁλκῶν, ἀλλ' ὁλκὴ τις ὄγκου· καὶ Ἡρόδ. 1, 50. 62. μεθ' ἑτέρ. παρὰ Ἡρόδ. 2, 168. «Ὀπτοῦ τίτου σταθμὸς.» Ξενοφῶν. Ἀπομν. γ', ί. 10. «Βίρεις πεζεύοντι οἱ τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχοντες.» Θεοκρίτ. «Ἕλκευσε σταθμὸν τάλαντα δέκα.» Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Μηχανικοῖς προβλήμασι κεφ. κά. διακρίνει τὸν σταθμὸν ἀπὸ τῆς φάλαγγος, καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τούτων τῶν σταθμητικῶν ὀργάνων ἔστι μὲν σταθμὸς, καὶ ζυγὸς, ἡ παρ' ἡμῖν καλουμένη ζυγαριὰ, ἤτις συγκεῖται ἐκ ζυγοῦ καὶ δύο πλαστίγγων· ἡ δὲ φάλαγξ, τὸ παρ' ἡμῖν στατήριον, καντάριον, καὶ κυριώτερον τὸ μακρὸν σίδηρον τοῦ ὀργάνου τούτου, ἐφ' ᾧ εἰσὶ σημειωμένα τὰ βάρη (αἱ ἑκάδες, π. χ. καὶ τὰ δράμια) καὶ ἐφ' ᾧ ἐξαρτᾶται τὸ ἄρτημα, ἤτοι τὸ βαρύδιον. 3) ξύλον τι χοντρὸν τετράγωνον, ὀρθὸν ἱσταμένου καὶ στυλοῦν ὡς στήριγμα εἴς τι, στύλος (στερεός), ἐκεῖ. καὶ τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ὅπερ ἄλλως καὶ, παραστάς, ἢ λέγεται, ὁ τῆς θύρας παραστάτης. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει. «Σταθμοί· καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν·» ἄλλως δὲ καὶ, φλιαί, λέγονται, πολλάκ. παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ καθ' αὑτὸ στύλου, ὅστις βαστᾷ τὴν σκέπην (τὸ σταβάνι) ἑνὸς οἴκου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν παραστάδων τῆς θύρας, (ἐπὶ τῆς ἐποίας τελευταίας σημασ. ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. 1, 179.), Ὀδυσ. Δ, 838. Ζ. 19. «Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη·» ἐν Η, 89. «Ἀργύρεοι σταθμοί, 340. «Κυπαρίσσινοι σταθμοί.» Νεώτ χρῶνται ἐκεῖρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ πληθ. σταθμά, Θεόκριτ. κά. 15. «Σταθμὰ κοίλα θυρέων,» ἀντὶ τοῦ, κοίλων θυρῶν.

Σταθμοῦχος, ὁ (σταθμός, ἔχω). Ὁ σταθμὸν ἔχων ἢ κρατῶν διὰ ταξειδιώτας, ξενοδόχος, πανδοχεύς, (χανιῆς, Τουρκ.), Πολυαιν. ζ. μ'. 1. 2) ὅστις ἐνοικιάζει ἐλάχιστον οἰκίαν ἢ κοινάκι, διὰ νὰ μετοικίσῃ μέρη κατοῦ χωριστὰ εἰς ἄλλους, Boekh. Ath. Staatshaush. 1. p. 155. 329.

Σταθμόω, ῶ. Μ. ώσω (σταθμός). Εἰς τὸν σταθμὸν φέρω, καμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που, ἢ βάλλω τὰ ζῶα εἰς σταῦλον. Μέσ. Σταθμόομαι, σύμκι· ἐν σταθμῷ εἰμί, καταλύω, κοιμῶμαι. ἴδε σταθμάω, ἀριθμ. 2. 2) τὸν μέσ. δορ. σταθμώσατδαι χρῆται πάλλ. ὁ Ἡρόδ. ἐπὶ τῆς σημασ. σταθμήσατδαι (ὁρ. σταθμάω, 3.), ἤγουν, εἰκάζω, συμπεραίνω, συνάγω τι ἐκ τινος, μετὰ ὀσ., Ἡρόδ. 3, 15. 4, 58. 7, 11. 214. 23'. οὐδέποτε τῇ ἐκ· ὁ Φώτιος ἔχει. «Σταθμώμενον, δοκιμαζόντα.

Σταθμώδης, ὁ, ἡ (στάθμη, εἶδος). Πλήρης ὑποστάθμης, ἢ ἀκαθαρσίας, ἀκάθαρτος· πεπυκνωμένος, χοντρός. Ἱπποκράτ.

Σταθμῶν, ὄνος, ἡ ταυτὸν τῷ, σταθμός, σημασ. 1 καὶ 3. ἡ φλιά, Ἡτύχ.

*Σταθῶ, ὁ. ἀόρ. τῆς κεφ. ὑποταικ. τοῦ ἵστημι.

*Σταίην, αίης, αίη, ἀόρ. β'. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, Ὅμ.

Σταίμεν, σταῖτε, σταῖεν, Ἀττ. πληθ. β'. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, ἀντὶ, σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, ὡς καὶ τὰ, θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν.

Σταιρός ἴδε ἐν τῷ, σταδεύω.

Σταῖς, ἡ, σταῖς, Γενικ. σταιτός, τὸ· καὶ Ἀττικ. στᾶς. Ἄλευρον ἐκ πυροῦ τίτου μετὰ ὕδατος εἰς φύραμα πεπλατυμένον ἢ μεμιγμένον, ἢ ἄλευρον ζυμωμένον μετὰ ὕδατος, φύραμα, ζυμάριον, Ἡρόδοτ. β'. 36. «Φυρῶτι τὸ σταῖς τοῖσι ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί·» λέγεται καὶ, στέαρ ὅσο.

Σταιτήϊος, ίη, ίον, ταυτὸν τῷ, σταίτινος, Ἡτύχ.

Σταίτινος, ίνη, ινον· ἡ, σταίτινον, ὁ, ἡ (σταῖς). Ἐκ σταιτὸς κατεσκευασμένος, ἢ ἐξ ἀλεύρου πυρίνου πεποιημένος, Ἡρόδ. 2, 47.

Σταιτίτης, ου, ὁ, ἐκεῖρ. πλακοῦς ἐκ πυρίνου ἀλεύρου. Ὁ Ἡτύχ. ἀντὶ τούτου, σταῖτας, ἔχει.

Σταιτώδης, εος, ὁ, ἡ (σταῖς, εἶδος). Σταιτὸς εἶδος ἔχων, ὁμοιος σταιτί· ἢ πλήρης σταιτός.

Σταχτή, ἡ (κυρίως Ἰδλικ. τοῦ, στακτός). Τὰ ἀπὸ σμύρνης ἀπεστάζον εὐώδες ἔλαιον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἀπὸ τρυφερᾶς μυρρίνης καὶ κυπαρίσσου, ἢ τοι κεντέλλας διὰ στῆς ἐλίσσεως καὶ πιέσεως στελεγόθεν ἀποστάζον ἔλαιον, εἴδος ταχυκοῦ βαλσάμου, Θεόφρ. περὶ Ὀσμῶν. «Ἐκ κυ-

νομώμου καὶ ἐκ σμύρνης κεκτερένης ἐλαίου ῥεῖ· στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν.» Διοσκορ. α. ηζ. «Στακτὴ (λέγεται) προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, κεκομμένης μεθ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτελιμμένης τε διὰ ὀργάνου.» Βασίλειος εἰς τὸν μθ'. Ψαλμ. «Ἡ δὲ στακτὴ, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκλιβέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται, τὸ δὲ παχὺ ὑπομένον, σμύρνα προσαγορεύεται.» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. ς. λέγει. «Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν, στακτὴ· ἡ δὲ, πλαστή.» «Στακτὴ ἅλμη,» ἡ ἁλμύρα, ἥτοι νερὸν ἐκ παρεγχυμένου ἁλὸς ἢ ὑφορίου, ἁλμύρα στραγγισμένη. «Στακτὴ κονίη,» νερὸν, ἐν ᾧ ἀνελύθησαν τὰ ἐν τῇ ἀσβέστῳ εὑρισκόμενα μόρια ἅλατος, νερὸν ἀσβέστου στραγγισμένου· ὁρ. καὶ στακτός.

Στακτικός, ἡ, όν, = στακτός, Παῦλ. Αἰγ.

*Στακτοειδής, ἡ στακτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σακτῷ ἢ στακτῇ ὅμοιος.

Στακτός, ἡ, όν (στάζω). Πᾶν ὅ, τι στάζει ἢ πρόϊρχεται, ἐκβλύζει κατὰ σταλαγμούς, στάζων, σταλάσσων ῥέων ἢ χυλισμένος, λαμπικαρισμένες, distillé, ἢ στραγγισμένος διὰ κοσκίνου κ. τ. τ., ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Στακτὸν, διύλισμένον.» ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Κριτ. λέγονται «Στακτὰ,» ῥητίναι, τὰ κόμμι, καὶ τὰ βάλσαμα. «Στακτὴ, ἡ, stacte,» λέγεται ἰδικώτερος ἢ τεχνικὸς εἶδος βαλσάμου καὶ εὐώδους ἐλαίου. «Στακτὴ ἅλμη,» ἡ διύλισμένη, ἢ διηθισμένη ἅλμη, στραγγισμένη σαλαμοῖρα. «Στακτὴ κοιλία, ἀλυσίβα, καταστακτὴ ἢ καταλακτὴ, ἥτις γίνεται ἐκ στάχης καὶ ὕδατος. «Ἔλαιον στακτὸν,» τὸ ἄνευ θλίψεως καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ (π. χ. ἐκ τῶν τετριμμένων ἐλαιῶν) ῥέον ἔλαιον, Γαζοφυλ.

*Στάλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ στηλη, Πινδ.

*Στᾰλᾰγέω, ιεώτ. τύπος τοῦ, σταλάω, ποιητ.

Στάλαγμα, ατος, τὸ (σταλάζω). Τὸ σταλάζον, εἰς σταλαγμοὺς ῥεόμενον· καὶ σταγὼν, ῥανὶς, σταλαγματιὰ, κατάσταξις· ὅθεν

*Στᾰλαγμαῖος, αία, αῖον. Στάζων, πίπτων κατὰ σταλαγμούς.

Σταλαγμίας, ὁ. Ὁ στάζων, σταλάζων, Πλίν. 34. 13. 2) οὐσ. καλαχάνι, καραμπογιά, χάλκανθος· ἐκ τοῦ

Στᾰλαγμός, ὁ (σταλάζω). Ἡ σταλαξις, διύλισις, χύλισις, καὶ, τὸ στάζειν, στάξιμον· καὶ, σταγὼν, ῥανὶς, σταλαγματιὰ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1032.

Στᾰλᾰ́ζω, Μ. ξω, ταὐτὸν τῷ στάζω. 2. σταλάω. Στάζω, πίπτω ἀπὸ σταλαγματίων σταλαγματιῶν· καὶ ἐνεργ. διύλιζω, χυλίζω· ὅθεν

Στᾰλακτικός, ἡ, όν. Συνήθως στάζων, σταλάζων· ὅς τις σταλάζει, στάζει πάντοτε ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τοῦτο, Διοσκορ. ἐ. 114.

Στᾰλακτίς, ίδος, ἡ. Ἡ στάζουσα, Σταλάζουσα, σταλακτὴ, σταλακτική. 2) οὐσ. = σταλαγμίας, σημ. 2. Διοσκορ. ἐ. 114. περὶ τῆς τοῦ Χαλκάνθου γενέσεως. «Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμῶν διηθουμένου ὑγροῦ εἰς τινας ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων.»

Στᾰλακτός, ἡ, όν (σταλάζω), ταὐτὸν τῷ, στακτός· στάζων, σταλάζων.

Στᾰλᾰ́σσω, Ἀττ. άττω. Μ. ξω, Σταλάζω, σταλάω, στάζω.

*Σταλᾶτις, ιδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, στηλῆτις.

Στᾰλᾰ́ω, ταὐτὸν τῷ, στάζω, σύθετ. καὶ σπανίως ἐνεργ. κάμνω τι νὰ στάζῃ. διαθέω, στραγγίζω, ἢ χυλίζω, λαμπικάρω· (λέγεται καὶ, σταλάζω, σταλάσσω.)

*Στάλη, ἡ. Καθ' Ἡσύχιον, ταμεῖον κτηνῶν, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ὁ κατάσκιος τόπος, ὅθεν τὰ κτήνη, οἷον πρόβατα, αἶγες, καὶ βόες, κατὰ τὸ μεσημέριον μένουσι καὶ ἡσυχάζουσιν, ἕως οὗ παρέλθῃ τὸ καῦμα· ὅθεν καὶ ῥῆμα «Σταλίζω» (Οὐδετέρ. ἐπὶ ζώων) μένω ἢ εἰμὶ ἐν τῇ στάλῃ, καθησυχάζω. καὶ ἀναπαύομαι ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεσημερίας.

Στᾰλήδών, όνος, ἡ (σταλάω). ταὐτὸν τῷ, σταλαγμός, Ἡσύχ.

Στᾰλῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ στέλλω.

Στᾰλί δωμα, τὸ, (ὡσανεὶ παρὰ τὸ, σταλιδόω) ταὐτὸν τῷ, σταλίς.

Στᾰ́λιξ, ιγος, ἡ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, σταλίς, Σέξτ. ἐμπειρ. καὶ Αἰθολογ.

Στᾰλίς, ίδος ἡ. Δωρ. σταλὶξ (ἵστημι). Πᾶν τὸ ἀνορθωμένον, ἑστημένον, ἐξαίρ. παλοῦκι ἢ δίκρανον, πάσσαλος, δίχαλος, δι' οὗ διορθοῦνται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, ἐν γένει, κάμαξ, κοντάριδ. ν. Ι.. παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 2, 8. 6, 3. πρβ. σχαλίς. Ὁ Ὀππιανὸς ἐν Κυνηγ. α. 150. καὶ 157. διακρίνει ταύτας τὰς δύο λέξεις.

*Στᾰλίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στηλίς. Μικρὰ στήλη.

Στᾰλουργός, ὁ, ἡ (στάλα, ΕΡΓΩ), Δωρ. ἀντὶ, στηλουργός. Στήλας ἐργαζόμενος ἢ μετὰ στηλῶν ἐξηρτισμένος. «Τύμβος σταλουργὸς,» τάφος μετὰ στήλης κεκοσμημένος, μνῆμα, σῆμα, Ἀλκίφρ. Σιδ. 89, 5.

*Στᾰλτέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, στέλλω. ἴδε ἐν τούτῳ· ὅθεν

Στᾰλτικός, ἡ, όν. Δύναμιν συσταλτικὴν ἢ καταστελλητικὴν ἔχων· συστέλλων, καταστέλλων, σφίγγων, στυπτικὸς, συσταλτικός. Ἀθην. ὅθεν «Τὸ σταλτικὸν,» ἰατρικὸν, δύναμιν ἔχοντα εἰς τὸ νὰ κατατρώγωσι καὶ διαφθείρωσιν, ἀποβάλλωσι τὸ σεσηπὸς κρέας πληγῆς τινος, Διοσκορ.

*Στᾰλτός, ἡ, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στέλλω.

Στᾰλύζω, ξω, ποιητ. ἀντὶ σταλάζω· ἔτι δὲ ἐλαίω, ἁλυρύζω, ῥάντρα χέω, ὅθεν τὸ. «Νεοσταλύγες,» ταὐτὸν τῷ, νεοδάκρυτοι. Ἀντὶ τούτου παρ' Ἴωσιν εὐχρηστότερον τὸ, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

Στᾰμᾰγερίς, ίδος ἡ. (στῆμα, ἀγείρω). Δωρ. ἀντὶ, στημαγερὶς. Τὸ συστρέφειν ἐν τῷ ὑφαίνειν πολλοὺς στήμονας, Ἡσύχ.

Στάμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, στάναι, στῆναι.

Στᾰμίν, ἡ ὀρθότερον, στᾰμὶς, ινος, ἡ (ἵστημι). Πᾶν τὸ εἰς ὕφος ἀνορθωμένον, ἐξαίρ. εἰς ὕφος ἀνορθωμένων ξύλων, καθὼς τὰ πλευρὰ, τὰ κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου ὀρθὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα βαστοῦσι τὸ κατάστρωμα, τὰς σανίδας τῆς κοβέρτας, Λατ. staumen, Ὀδυσ. Ε, 252. «Ἰκρια δὲ στήσας, ὁραρὼν ἁρμὸν σταμῖσσι πολει,» ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Τοῖς ἐπιμήκεσι ξύλοις, ἃ παρατίθεται τοῖς ἰκρίοις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἑστάναι· ἢ τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια ἐμπήσσεται.» Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σταμῖνες, παραστάται· καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προστηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι· παρὰ τὸ, Ἑστάναι.» Ὁ Φωτ. «Τὰ ἐν ταῖς σχεδίαις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.» Ὁ Ἐτυμολογ. «Σταμῖνες, τὰ καταστρώματα τῆς νηός, ἐφ' ὧν ἱστάμεθα.» Ἀρίσταρχος δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμονα ἑκάστου.» Παρ' Ἰουλίῳ Ραΐσ. ἐμφυλ. α. 54. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ, Statumina, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, στήμων, τὸ Stamen, ἐκ τοῦ ἱστάω, ἵστημι, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κατὰ τὸν Πολυδ. ἐ. 92. ἔνθα «Σταμῖνες» ἡμερτ. κεῖται. Ὁ Εὐστάθιος ἑρμηνεύων τὸν ἐν Ὀδυσ. στίχον οὕτω φησι. «Ἴκριον δὲ, ὡς καὶ προερρέθη (ἐν Ἰλ. Ο. στίχ. 676.) τὸ, τε ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα (εἰ δὲ τὸ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμναν σανίδωμα), ἐφ' οὗ ὁ κυβερνήτης ἱκνεῖται, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, καὶ τὸ ὑφεξῆς δὲ κατάστρωμα τῆς νηός, περὶ ὃ οἱ ναῦται καὶ ἐκνεῦνται καὶ κοιμῶνται κατὰ καιρόν· δοκεῖ γὰρ οὐ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄκρου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἐκνεῖσθαι γίνεσθαι τὸ ἴκριον· ἐνταῦθα δὲ, ἴκρια δοκεῖ τὰ ἐγκάλλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ «Ἴκρια στήσας,» αὐτὰ γάρ εἰσιν ὀρθά, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα. Δῆλον δὲ, ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις, εἴω καὶ τισι κρέκαις, περιτιθέμεναι πυκναὶ σταμῖνες ἐκτὸς, δίκην στημόνων, ὁρμόττουσι τὴν ναῦν· δεκοῦσι γὰρ αἱ σταμῖνες, παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν γίνεσθαι ἀφ' ἧς καὶ οἱ στήμονες· ἀπὸ δὲ τῶν ὁμηρικῶν τούτων σταμίνων, καὶ τὰ τεκτονικὰ φαίνεται παρῆχθαι στημονάρια, ὡς εἶντες εἴποις σταμονάρια. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ «Στημονάρι» ἰσοδυναμεῖ τῷ, δοκός, καὶ κάμαξ). Δῆλον δὲ, ὅτι διακαλήκτων, σταμὶν· καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες, ἐπιμήκη ξύλα τὰς σταμῖνας φασὶν, ἃ στήμονες τρόπον ἔχουσαι, παρατιθέμεναι τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἑστᾶσι ποιοῦσι τὰ ἴκρια. Τινὲς δὲ καὶ ὀρθὰ ξύλα τὰς σταμῖνας εἶπον, οἷς τὰ πηδάλια προσαμπήσσεται· εἰ δὲ φασιν, ὅτι σταμῖνες, τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτοιον τόκου· καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι καὶ νῦν ἐν Δυκίᾳ, ἔνθα σταμνάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται.» τὸ δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἱερὸν ἵστησεν (Δημήτριος ὁ τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος) τῆς Ἀριστανίρας πρόπαιδος Ἑρμαΐς,» κατιστέρεται· ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἱερὸν, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ, τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὑπαὶ ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα. Σχολιασταὶ· χρῆσις δὲ τούτων τῶν ἱερίων καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν, ἐξ ὧν ἱερίων καὶ τὰ καλούμενα θεωρικὰ συνήγοντο χρήματα. Παρὰ Νόννῳ Διον. μ. σελ. 1044. «Ἱκρια δὲ σταμίνεσσιν ἀρηρότα ἁψάτε κύκλῳ τοίχου θαυμαστίου πυκινὸν τύπον.» ἴδε ἐν τῷ, Δρύοπος, καὶ, Ἐπιστατήρ. καὶ ἐξαιρέτως ἐν τῷ, Ἐπηγκενίδες. Ἴσως ἐντεῦθεν ἀτήκει καὶ τὸ, σταβεύς, καὶ, σταβατίνης, ὁ. (κατὰ μὲν Δράκ. σ. 83, 1. καὶ τὰ κοινὰ λεξικὰ. ἔστι τὸ Ἰώτα τῶν ὑπερδιπυλλόρων κτάσεων μακρὸν, ἀλλ' ὅλα τὰ παραδείγματα μαρτυροῦσιν ὡς βραχύ.)

Στᾰμνάριον, τὸ· καὶ, Σταμνίον, τὸ· καὶ Σταμνίσκος, ὁ. Μικρὰ στάμνος, σταμνάκιον, Ἀριστοφ. ὑποκορισ. τοῦ

Στάμνος, ὁ, καὶ παρ' Ἀθην. ἡ, ἐκ τοῦ ἱστάμενος, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ, ἁμιος, ὁμνις, ὁ ἐστιν, ὑδωρ· ἢ ἀπὸ τοῦ, σταζω, στάγιμος, στάγμος, στάμνος. Καθ' Ἡσύχ. ὑδρία, κάλπη, κάλαθος· κυρίως δὲ, κεράμειον ἀγγεῖον, σταμνὶ, ἐν ᾧ ἐμπτάγγιζον τὸν οἶνον, διὸ καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν «Κατασταμνίζειν» ἔλεγον· καθέλου δ' αὐτὸ τοῦ, ἀμφορεύς, λάγηνος. Τὴν μορφὴν τούτου δύνανται τις εἰκάσαι ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Πλουτ. 845.) ῥήσεως. «Αὐτὶ θρᾶνυ, σταμνίου κεφαλὴν κατεαγέτω. Θηλυκῶς φέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἐν α. σελ. 29. ιδ. σελ. 629. Ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους εἰς Λυσιστρ. στίχ. 196. σημειοῖ, ὅτι Σταμνία ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ Φώτιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σταμνοῦρι, οἱ τοῖς ἐφήβοις προτιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι.

Στᾶν, αὐτὶ, ἔσταν, ἄστησαν, Αἰολικ. γ'. πληθ. προσπ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. 2) οὐδ. ἀόρ. β'. μετοχ. τοῦ ἵστημι.

Στάνη, ἡ, αὐτὶ τοῦ σταθμός, ἐπαυλις. Ἡ τῶν ζώων στάσις, μάνδρα, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅτι δὲ ἡ λέξις ἀρχαία ἐστὶ, δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίῳ «Βουστάνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, βουστασία, ἢ τῶν βοῶν στάνη, μάνδρα, νουβορές.

Στανύω, Κρητικ. ἀντὶ τοῦ, ἱστημι, Ἐπιγραφ. Ἀσιατ.

(Στάξ) = σταγών, τῆς ὁποίας ὅμως λέξεως εὖ-

ρηται μόνον ἡ πληθ. ὁμοτ. στάγες, ἐξ ρ. αἷμα τος ἐκ τῆς ῥινός. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 626. »— τὰ δὲ δάκρυα μυρομένηισιν, οἷον ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδατι ἐμφορίσιτο.«

Στάξις, εως, ἡ (στάζ). Στάξιμον, ἐνεργ. ἡ οὐδέτ.

*Σταρτός, ὁ, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ, στρατὸς, ὡς τὸ, κάρτος ἀντὶ κράτος, σπρατός, ἀντὶ σπαρτός, κ. τ. τ.

*Στάς, ἀορ. μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ὅμ.

Στάς, ταὐτὸν τῷ, σταίς, Ἀττικ.

Στασάνη, ἡ (ἵστημι). Ἐγγύη, ὑποθήκη, ἐνέχυρον, Ἡσύχ. (νυ -)

Στασιάζω, Μ. άσω (στάσις). Θόρυβον κινῶ, ἀναιτίως, προξενῶ θόρυβον καὶ ταραχὴν, ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, συγχίζω, ταράττω τὸ κοινὸν (καμνω ταράτ), Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. ἀ. 19. »Ἄλλον ἐλόμενοι οὐχ εὑρήσετέ με στασιάζοντα· οὕτω καὶ ἐν Ἀπομν. δ'. δ'. 8. »Στασιάζειν πρὸς ἄρχοντα, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, πρὸς πόλιν«, Ἑλλην. ἀ. ἀ. 19. Διχοστατῶ, δίστημι, στασιαστικῶς ἔχω, φιλονεικῶ, διαφέρομαι μετά τινος, ταραχοποιὸς εἰμι· ὃν ἐγὼ μὲν ἐκεῖνο, ἔπερ θέλει ὁ ἄλλος· ἔρχομαι εἰς διχόνοιαν, τῆς ἐναντίας γνώμης ἢ τοῦ ἐναντίου μέρους εἰμὶ· διχόνοιαν ἔχω· ἢ ἐν στάσει καὶ φατρίᾳ, ἤτοι ἐν διχονοίᾳ εἰμὶ, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 1. »Ἐπεὶ δὲ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοὶ οἱ παῖδες ἐστασίαζον· οὕτω καὶ τὸ, »Στασιάζοντας ἀλλήλοιιν· καὶ »Στασιάζοντα αὐτῷ«, παρὰ Ξενοφ. »Ἐστασίαζον ἡ πόλις«, Ἀπομν. β'. ζ'. 2. ἦλθεν εἰς διχόνοιαν καὶ φιλονεικίαν· ἐμάχοντο οἱ πολῖται μετὰ τῶν συμπολιτῶν, ὅταν ἡ μία φατρία ἐκτύπα τὴν ἄλλην· ὅταν ἡ πόλις διαιρᾶται εἰς δύο φατρίας, καὶ ἡ μία ἐπολέμα τὴν ἄλλην, ὅταν ἦτον εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Παρὰ Δίωνι Καστ. ἀντὶ τοῦ, ἀποστατῶ, ἐν ἀποστασίᾳ καὶ ἀνυποταξίᾳ εἰμὶ· ἀποστατῶ, οὐχ ὑποτάττομαι· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σηκόνω κεφάλι. 2) σημαίνει δὲ σπανίως καὶ ἐνεργ., κινῶ τινὰ εἰς ἀποστασίαν, ἐπανάστατιν.

Στασιάρχης, ου, ὁ, καὶ

*Στασίαρχος, ου, ὁ (στάσις, ἄρχω). Πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς στάσεως ἢ ἀποστασίας τινός, κεφαλὴ φατρίας τινὸς εἰμὶ. Αἰτχύλ. Ἱκετιδ. 13.

Στασιασμός, ὁ (στασιάζω). Διέγερσις στάσεως τινος, ἀποστασίας, ἐπαναστάσεως· ὁ πρὸς στάσιν ἐρεθισμός. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στασιάζειν, ἡ στάσις, ἀποστασία, ἐπανάστασις, Ἀριστοτ.

Στασιαστής, οῦ, ὁ (στασιάζω). Ὁ στασιάζων, ἢ στάσιν κινῶν, προξενῶν· ὅθεν

Στασιαστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Στασιώδης, ταραχοποιὸς, στάσιν, θόρυβον, σύγχυσιν, διχόνοιαν· ἀποστασίαν ποιῆσαι δυνάμενος, ἐριστικὸς, φιλόνεικος, διχογνώμων· εἰς στάσιν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ στασιάζειν κλίσιν ἔχων ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἄγων, κάμνων νὰ καταστήσῃ τις, Δημοσθ. »Στασιαστικῶς ἔχω πρὸς σέ«, ἐν διχονοίᾳ εἰμὶ μετὰ σοῦ, ἐναντίος σου εἰμὶ· ἀλλοτρίως ἔχω ἢ διάκειμαι πρὸς σέ, τἀ ἐναντία φρονῶ.

Στάσιμος, ὁ, ἡ· καὶ σπανίως, ιμος, ίμη, ιμον· καὶ ἐπίρ. -ίμως (στάτις). Ἐνεργ. Φέρων εἰς στάσιν, κάμνων τι νὰ στέκηται, μὴ κινῆται, νὰ μὴ τρέχῃ, ῥέῃ, ὅθεν »στ. αἵματος«, ἴσχιμος, παυτικὸς τοῦ αἵματος, Ἱππ. 2) παθ. δυνάμενος βληθῆναι εἰς στάσιν, ἢ ἱκανὸς, ἢ καλὸς εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἵστασθαι· (ὡς καὶ τὸ, εὔτιμος, καλὸς εἰς θυσίαν) ἔτι δὲ, ἀδρομερὴς, εὐπαχὴς, στερρὸς, ὡς τὸ, στρυφνὸς, ἀπειρανίας τοῦ, ὑγρὸς· ἔτι δὲ, ἀχθεὶς εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἵστασθαι, εἰς τὸ νὰ ἦ στερεὸς καὶ νὰ μὴ κινῆται ἢ ῥέῃ, ὅθεν κυρίως τὸ καὶ μεταφ. ἱστάμενος, ὅστις ἵσταται, στέκεται· εὐσταθὴς, σταθερὸς, στερεὸς, μόνιμος, ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος, βέβαιος, ἐπίμονος, ἀμετάστατος, ἀμετάτρεπτος· ὁ πάντοτε ὁ αὐτὸς ὢν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μένων· ἤσυχος, ἠρεμαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, σοβαρὸς, ἢ ἀργὸς, κωθρὸς. Ξενοφ. Οἰκον. κ'. 11. »Στάσιμον ὕδωρ«, νερὸν στεκάμενον· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. β'. »Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπά, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη«. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ »Στάσιμον ἦθος« διὰ τοῦ, τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Πλουταρχ. εἰς Ἀρταξ. »Οὐδὲ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος« ὁ αὐτός· »Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν«, ἥσυχον, ἀτάρακτον, εἰρηνικόν. Οὐσιαστικῶς δὲ »Στάσιμον, τὸ· ἀντὶ τοῦ, σταθερότης, στερεότης. Πλούταρχ. »Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ συνεκτικὸν, οὐκ ἀργὸν ἐστιν. β) Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. ιθ'. 49. »Στατὴ ἁρμονία« λέγεται ἡ μελῳδία, ἥτις ἄλλως »Ὑποδωριστὶ« καλεῖται. »Ἡ δὲ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον· περὶ ἧς καὶ ἐν Πολιτ. ἡ. λέγει· »Περὶ δὲ τῆς δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς σχεσμοτάτης οὔσης, καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον. γ) »Στάσιμον μέλος«, ἢ καὶ ἁπλῶς, τὸ στάσιμον«, ἄσεν τοῦ, μέλος, ἐλέγετο ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἅτμα χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο κατ' ἀδιάκοπον συνέχειαν, χωρὶς διακοπῆς ὑπό τινος Ἰαμβικοῦ, τροχαϊκοῦ ἢ ἀναπαιστικοῦ συστήματος, μέτρου, ἢ ἄλλου τινὸς μὴ ἀνήκοντος τῷ χορῷ, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο τὸ συνεχὲς ῥυθμικὸν εἶδος τοῦ ᾠδοῦ μάσθη οὕτω, Herm. Ἀριστοτ. ποιητ. 12, 8. σλ. 142. elem. metr. p. 724. κτ. δύναται δὲ καὶ νὰ προκλθῃ ἡ ὀνομασία αὕτη ἐκ τούτου, ὅτι τὸ στάσιμον δὲν ἐψάλλετο ἅμα παρῳδητιζομένου τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, καὶ τότε ἀντὶ, τῷ, παρῴδει, Herm. epit. metr. p. 266. τοῦτο οἱ ῥήτορες καὶ, βεβηκότα ῥυθμόν ἔλεγον. Ταὐτόσημον τῷ, στάσιμον, τὸ, ἕστι καὶ τὸ παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1514. »Στάσις μελῶν«, ὡς τότον, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αὐτῇ δὲν ὑπῆρχον, στάσιμα, ὀρ. Ἑρμ. Ἀριστ. ποιητ. 12, 2. Ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 22. ὀνομάζει τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, στασιμώτατον καὶ ἀγωνιδέστατον τῶν μέτρων, ἤγουν καθὸ τὸ πλέον σοβαρὸν, σεμνὸν, σταθερὸν καὶ πανηγυρικὸν. δ) »Ἀργύριον στάσιμον«, τὸ εἰς διάφορον ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς ἄλλον δοθὲν ἢ διδόμενον, ἱστάμενον, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, ὡς ὑφαίρεται παρὰ Λυσίᾳ· »Τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπότῳ ἂν βούλῃται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτό ἐστιν, ᾧ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἱστάναι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσον ἂν βούλῃται· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. »Στήτατθαι, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον, ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον· καὶ στάσιμον, τὸ δεδανεισμένον. 3) ἐκ τοῦ στάσις, 3. ζυγισμένος· ἢ, δυνάμενος νὰ ζυγισθῇ, ζυγιστός.

Στασιοκοπέω, ῶ, ήσω (κόπτω). Στάσιν, ἐπανάστατιν ποιῶ, Νικήτ. Χρ. ε'. 8.

Στασιοποιέω, ῶ (ποιέω). Στάσιν ποιῶ, = σταιιοκοπέω.

Στάσις, εως, ἡ (ἵστημι). Τὸ νὰ βάλλῃ τις τί που νὰ στέκηται, νὰ εὑρίσκηται στερεὸν, ἀκίνητον, στήριγμα, θέσις, ἵδρυσις, Ξενοφ. Κυνηγ. β'. 9. »Τὰ δίκτυα, ταίνηται ἐν τῇ στάσει,« ὅταν ὀρθῶς στήνωνται. 2) παθ. τὸ ἵστασθαι στάσιμον, ἡ θέσις ἑνός πράγματος, Ξεν. Κυνηγ. ε'. 16. »Ἵνα ᾖ, ἀσθενὴς ἡ στάσις (τῆς ποδοστράβης)«, ὁ τόπος, ἐνθα κεῖται ἡ ποδοστράβη· ἀρα ὁ τόπος, εἰς ὃν ἵσταται ἢ μένει τις, ἢ πρέπει νὰ ἵσταται, μένῃ, Ἡροδτ. 9, 21. 28. καὶ Αἰτχύλ. κατὰ Κτησιφ. »Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους.« Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. »Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτε· καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ τῷ, στασμὸς, τόπος, ἐνθα ἵστανται, οἰκοῦσι ζῶα καὶ ἄνθρωποι, κατάλυμα, στάνη, κ. τ. λ. ὅθεν τὸ Λατιν. statio· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἐργαστήριον· ἔτι δὲ ἠρεμία, ἡσυχία, ἀεινησία, Πλούταρχ. »Πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν· καὶ ἄλλαχοῦ ὁ αὐτ. »Ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης στερητὶς ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν· ἔμπ. ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ἐνθα κεῖται τὰ καθολικὰ κλίματα, αἱ ζῶναι ἐν οὐρανῷ, π. χ. στάσις τῶν ὡρέων, τοῦ νότου, τῆς μεσημβρίης, Ἡρόδ. 2, 26. »Ὁ Λογγῖνος (ἐν κεφ. κ'.) καὶ ἐπὶ ψυχῆς εἶπεν. »Ἐν στάσει γὰρ τὸ ἡμερὸν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος· καὶ Θουκυδ. »Στάσις ἀνέμων, παῦσις, ἠρεμία· ὡς καὶ Συνέσ. ἐν ἐπιστολ. εἰς Εὐόπτιον »Ἡ δὲ στάσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πνευμάτων«, ὅστις ἀντὶ τούτου αὐτάδη κατωτέρω λέγει· »Τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς· καὶ »Ἐπειτα ηὐκόσμει τὰ πνεύματα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σταθερότης, ἐπιμονὴ, στερεότης. β) ἤθικ. ἡ θέσις, κατάστασις, εἰς ἣν εὑρίσκεταί τις· γ) ἐξαιρ. στασιασμὸς, διχοστασία, ἐμφύλιος μάχη, ἔρις, φιλονεικία, διχόνοια, διαφωνία, διαίρεσις τοῦ πλήθους πολεώς τινος ἢ τῶν μελῶν συστήματός τινος εἰς δύο μέρη, ὁ ἐστιν, εἰς δύο φατρίας (τραφίκ), ἀρχ. φατρία ἐν τοῖς πολιτείαις, Θέογν. 51. 779. Ἡρόδ. 1, 59. 60. Ξενοφ. Ἑλλην. ἀ. ἀ. 23, »Ἐν Θέσπῃ στάσεως γενομένης, ἐκπίπτουσι οἱ Λακωνισταὶ, ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου μάχης, διχοστασίας, Ἀπομνημ. δ'. ς'. 14. »Ἡ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος, εἰς διχόνοιαν, σύγχυσιν, ταραχὴν· καὶ Θουκυδ. »Ἐν στάσει εἶναι, ἔχειν φιλονεικίας, συγχύσεις καὶ ταραχὰς ἀναμεταξὺ αὐτῶν (ἔχειν καυγάδες μεταξύτους)· ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. ἑ. ὁρίζει οὕτω τὴν λέξιν· »Ἐπὶ μὲν τοῦ εἰκείου ἔχθρα στάσις, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος ὀνομάζεται· ἔτι δὲ καὶ, συνομιλία πρὸς ἀπώλειάν τινος, συνωμοσία, Αἰτχ. Χοηφ. 108. ἐν γένει, ἀποστασία, ἐπανάστασις, παράνομος συνάθροισις πολλῶν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ των μὲ βίαν ὅπλων. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου. »Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν«, Σουΐδ. δ) »πρόχωμα, ὄχωμα γῆς εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν διὰ νὰ κρατῇ τὸ νερὸν, ἢ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόπους διὰ πέρασμα, Ἀριστοφάν. Ἱππ. »Διὰ τῶν ἀφιλῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τὰς στάσεως παραπύρων, ἐφορεῖ τὰς ὄρυς καὶ τὰς πλατάνους«. Τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Λέρος στάτιος«, ἑρμηνεύουσι διά τοῦ, διάβασις, εὐκρασία, κρᾶσις, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κατάστασις. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Στάσις, οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες. καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης. ε) »Στάσις μελῶν«, ἀντὶ τοῦ, μέλης στάσιμον· ἴδε ἐν τῷ, στάσιμος. ς) παρὰ Ῥήτορσι λέγεται »Στάσις« παρὰ τὸ ἕκατερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵστασθαι περὶ ὃ νομίζει δίκαιον, Σχολ. Ἑρμογ. ἡ, κατὰ τὸν Συριανὸν εἰς Ἑρμογ., ἀπὸ τοῦ ἑκάτερον τῶν ἀντιδίκων ὡς ἐπὶ τινος ἀσφαλοῦς κρηπίδος ἑστάναι περὶ τὰ οἰκεῖα δίκαια, ἢ, κατὰ Σώπατρον, παρὰ τὸ σταθερὰς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀστατῶν. Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ προοιμίου εἰς τὰ τοῦ Ἑρμογένους σχόλια ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως· »Στάσις καλεῖται ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβήτησις· ὁ δὲ Συριανὸς »Στάσις ἐστὶ πρότασις ἁπλῆ ῥητορικὴ πρὸς ἀπόδειξιν κομιζομένην μιᾶς φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζητήματι κειμένων,

καθ' ἣν ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πίστιν κομιζομένων· ὁ δὲ Σώπατρος εἰς Μαρκελλῖνον «Στάσις ἐστὶ φάσις τοιαύτη περὶ πραχθὲν ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις». «Στάσις πραγματικὴ, τὸ παρὰ Γάλ. l.' état de la question. Τὸ δὲ παρὰ Διονυσ. Ἁλικαρν. περὶ Συνθέτ. κεφ. β'. «Στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς, λίγειν τὰ σιέματα ἐνεῖα, τὰ ὀπεῖα δὲν ῥέουσι δίκην ὕδατος διὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ διαστήματα καὶ ἀναβολὴν ἔχοντα βραδύτητα μετὰ τόνου πειστικοῦ, καθὰ ἐκλεῖσαι καὶ τὰ παρακείμενα ἐρείδεσθαι, διαστάσεις, καὶ, χρόνοι, ὅ ἐστι, τὰ διαστήματα καὶ χρόνους τοιούτους. 3) ἐκ τοῦ ἵστημι, τὸ ζυγιάζειν, ἀνισταμὰν, καταστα θμίζειν. «Στάσις μισθοῦ», τὸ πληρωμὴ τινὶ τὸν μισθὸν τοῦ, Ἰππ. (συ) ὄδεν

Στᾰσιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, στασιαστικὸς. Στάσεως πρόξενος ἢ κλῖσιν ἔχων καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ διεγείρειν στάσεις, ὀχλοποιὸς, κ. τ. λ. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ξ'. 4. «Ὅστις στασιώδης ἐστὶ καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.»

Στᾰσίμορον, τὸ, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 53. πόλ' ἄμφ. καὶ ἑρμηνεύεται μὲν συνήθως, στάσις ἐν ὄρει, ἡραπέον δὲ πιθανῶς στασιωρὶς.

*Στᾰσιωρός, ὁ (στάσις, οὖρος). Ὁ φύλαξ ὑπὲρ στάσεώς τινος, τῆς ἐπαύλιος, μόνερπες. (ὡς τὸ, θυρωρὸς, πυλωρὸς, τερμιωρὸς σχημαν.)

Στᾰσιωτεῖα, ἡ. Πλῆσις ἢ ἐπιθυμία καὶ ἕξεσις εἰς τὸ προξενεῖν καὶ διεγείρειν στάσεις, πολίτευμα στασιώτου. Πλάτ. πολ. καὶ Διόδωρ. σελ. 715. ἐκ τοῦ

Στᾰσιώτης, ου, ὁ (στάσις, 2). Ἀποστάτης, ἢ κινῶν ἀποστασίαν, ἐπαναστάτης, ἐξαρ. ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς στάσεως φατρίας ἢ συνωμοσίας ὤν (ὅστις εἶναι ἀπὸ τοῦ παρόντος τινός), ὅτις εἶναι εἰς ἐπανάστασιν, ἢ προθυμεῖται ἢ ἔχει κατὰ νοῦν νὰ διεγείρῃ ἐχθρότητα, ἢ ἀποστασίαν, ἢ ἐπανάστασίν τινα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρακινδύνευμα νὰ πράξῃ, Ξενοφ. Ἀναβ. ξ'. ξ. 6. καὶ κατὰ πλῆθ. στασιῶται, οἱ ἐπαρχοὶ φατρίας τινὸς ἐν τινι πολιτείᾳ, ὄδεν, οἱ διὰ πολίτευσιν σκοπούς συνηνωμένοι, συνωμόται, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἡ κεφαλὴ, ὁ ἀρχηγός τινος φατρίας, Πλατ. Θεαιτ. σλ. 181. Α. ὄδεν

Στᾰσιωτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς στάσιν, φατρίαν ἀνήκων, ἢ κλῖσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς στάσιν. «Λόγοι στασιωτικοὶ», στάσεως πρόξενοι. «Καιρὸς στασιωτικὸς», ἐπιτήδειος εἰς στάσιν, καιρὸς, καθ' ὃν ἔστιν ἡ στάσις, ὁ τῆς στάσεως καιρός. «Τὸ στασιωτικὸν», οἱ στασιῶται. «Κατὰ τὸ στασιωτικὸν», κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, Θουκυδίδ. «Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ὡς ἂν συμπεύσηται, Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ε.

Στάσκε, Ἰωνικ. γ. πρόσπ. τοῦ β'. ἀορ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ, ἔστη, Ἰλ. Γ, 217. Σ, 160.

*Στᾰτέος, ἁ, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ἵστημι, καὶ, στατέον, θετ. ἐπίῤῥ. τεῦ, ἵστημι. Πρέπει νὰ στήσῃ τις.

Στᾰτεύσις, εως, ἡ, = στάθευσις, ἐκ τοῦ

*Στᾰτεύω, = σταθεύω.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ (ἵστημι). Πᾶν σταθμίον, ζυγίον, βάρος ἢ βαρύδιον, ὁλκὴ τῆς ζυγαριᾶς, Πολυδ. γ'. 57. «Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατὴρα ἀναμένουσιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ οὐ ζυγιάζομεν στατήριον καὶ, στατῆρα λέγεται, τὸ ὅλον ἑκάστου, ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἀρτήματος· ἴδε ἐν τῷ, σταθμός. 2) ἐξαιρ. νόμισμα, ἐν μὲν Ἀθήναις ἀργυροῦν, ἐνομαζόμενον καὶ, τετράδραχμος, 4 δραχμῶν τὴν ἀξίαν· συνηθέστερος δὲ ἦταν οἱ χρυσοῖ στατῆρες (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3, 130.), διαφόρου τιμῆς καὶ ἀξίας, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι κοπέντες διὰ προστατὴς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος Κροίσου, ἄλλοι δὲ ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Δαρείου, υἱοῦ Ὑστάσπου, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, στατῆρες Δαρεικοί, Ἡροδ. 7, 28. τοιοῦτος ἐνομίζετο ἴσος τὴν τιμὴν ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς στατὴρ, ὅστις μνᾶν ἀργυρᾶν ἠδύνατο, ἄξιος ἑπτὰ μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν, ἢ 20 ἀργυρᾶς δραχμάς, σχεδὸν 4 rthlr. 16 grl., ἐν ᾧ Κυζικηνὸς ἄξιος εἰκοσιεπτὰ Ἀττικὰς δραχμὰς (τὸ τίμημα τοῦτο, παρὰ Δημοσθένει σελ. 914., ἐστὶν ἀπότινες ἀπαιτοῦντος χρεωφειλέτου, ὅστις βεβαίως ἐμηχάνησε τὴν τιμὴν αὐτοῦ)· ὁ Περσικὸς ἦτον ἀκόμη μεγαλήτερος· ὁ δὲ Φωκικὸς ἦν ὁ χειρότερος, Boeckh Athen. Staatshaush. 1. p. 22. κτ. 3) Δαρεικῶς ταυτὸν τῷ, χρυσοῦς, Ἐπίχαρμος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ὄδεν παρόμ. «Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδύτηρες εὐθ' ἂν εἶμι· ὄδεν

Στᾰτηρίδιος, ὁ, ἡ, ἡ ἑρμέτερον, Στατηρίδιος, ία, ίον. Ἄξιος στατῆρος· ἀξίζων ἕνα στατῆρα, Πελυδεύκ. γ'. 59.

Στᾰτηρός, ά, όν, = σταθερὸς, ἀμφ.

*Στᾰτῖαι, ων, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, σταιτῖται.

Στᾰτίζω, στατίζομαι (στατὸς), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἵστημι. ἵστημαι· ἔχει ἐμοὶ τὸ ἐνεργ., στατίζω, καὶ τὴν ἀμετβ. σημσ. τοῦ μέσ. στατίζομαι, ἀντὶ ἵσταμαι, πηγαίνω καὶ στέκομαί που, πιάνω τόπον, θέσιν, Εὐρ. Ἠλ. 316. καὶ Ἀλκ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Στατίζουσι, στάσιν ἔχουσι· καὶ, στατίζονται, ἱεροῦνται (ἱερεύονται), αὐλίζονται, ἱστιῶνται.

Στᾰτικὸς, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. -κῶς (ἵστημι). Ἱστάναι ποιῶν, κάμνων νὰ στέκηται, βαλλωτίπου νὰ στέκηται, ἢ εἰς ἡσυχίαν καὶ ἠρεμίαν φέρων, ἢ ἡσυχάζων καὶ καταπαύων, ἐμποδίζων, συστέλλων, στολτικὸς, στυπτικὸς· ἀντίκειται τῷ, Κινητικὸς· καὶ ἐντεῦθεν Στατικὴ, ἡ, Statique, χόρτον, δύναμιν κατασταλτικὴν ἔχον· 2) ἐκ τοῦ ἵστημι, σημτ. Α'. 6. ζυγιάζων, ὄδεν, Στατικὴ, ἡ, (προυπακουόμ. ἐπιστήμη, ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη) ἢ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ ζυγοστατεῖν, μέρος τῆς Μηχανικῆς, ὑποκείμενον ἔχον τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἰσοσταθμίαν τῶν στερεῶν σωμάτων, Statique, Γαλλ.

Στᾰτῖνος, ίη, ιον, Ἀττ. καὶ

*Στᾰτίτης, ου, ὁ (στάς). Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ, σταίτινος, σταιτίτης. (α)

Στᾰτός, ή, όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἵστημι. Στημένος, βαλμένος που νὰ στέκηται· ἐντεῦθεν, ἱστάμενος, ὅστις πάντοτε ἵσταταί που ἢ φαίνεται ἱστάμενος· ἀκίνητος, ἀσάλευτος, σταθερός. Παρ' Ὁμῆρ. Ἰλ. Ζ. 506. καὶ Ο. 263. «Ἵππος στατὸς», ὁ ἐν σταύλῳ ἢ ὁ ἐπὶ φάτνῃ ἀκοστήσας, ἱστάμενος καὶ τρεφόμενος· ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ στὰς ἐφ' ἑνὶ τόπῳ. «Στατὸν ὕδωρ», τὸ ἱστάμενον, ἄνευ ἀπορῥοῆς, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 714. ἔνθα ὁ Σχολ. τὸ ἐξ ὄμβρου συνεστηκὸς, τερὸν στεκάμενον. «Στατὸς χειμὼν», καὶ μόνον εἴπετο «Στατὸν», μακρὸν φόρεμα ἄνωθεν ἕως κάτω καταβαῖνον, καὶ μὴ ἐπεζωσμένον, ὅ ἐστιν, ἄνευ ζώνης, ὡς τὸ, ὀρθοστάδες καὶ, στάδιος χιτὼν, ἴδε Στάδιος. Πλουτ. εἰς Ἀλκιβ. 37. «Στατοὺς καὶ ἱματίαις» Ἀρρὶαν. εἰς Ἐπίκτ. β. 16. ἐπὶ κιθαρῳδοῦ «Στατὸν ἔχει κολόβιον· ἢ ἐὰ ὁ στατὸς οὗτος χιτὼν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν στιχάριον τῶν Διακόνων, ἢ τῶν Ἀρχιερέων ὁ Σάκκος, λεγόμενος· 2) οἱ Στατῆρες, εἶδος ἀρχόντων, διοικητῶν, ὡς εἰ Ἀγαθοεργοὶ, Ruhnk. Τίμ. σελ. 4.

Σταυρηδόν, ἐπίῤῥ. (σταυρὸς). Εἰς εἶδος παλουκίου, ἢ σταυροῦ.

Σταυροειδὴς, ες, ὁ, ἡ. Καὶ ἐπίῤῥ. σταυροειδῶς (σταυρὸς, εἶδος). Παλουκίου ἢ σταυροῦ εἶδος ἔχων, σταυρῷ ὅμοιος, σταυροῦ τύπον ἢ ὁμοίωμα ἔχων, ἐκ τοῦ

Σταυρὸς, οῦ, ὁ (ἵστημι). Σκόλεψ, τὸ ὀρθὸν καὶ ἐπηξυμμένον ξύλον, πάσσαλος, πῶλος, παλεύκιον, Ἰλιάδ. Π, 453. «— αὐλὴν πείσαν ἄνακτι σταυροῖσιν πυκινοῖσι.» Ὁ Εὐστάθιος ἔχει· «Σταυροὶ, οἱ καὶ σκόλοπες, ὀρθὰ καὶ ἀπεξυμμένα ξύλα, παρὰ τὸ εἰς ἀέρα ἵστασθαι, ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος· ὄδεν καὶ ῥῆμα τὸ ἀνασταυροῦν τὸ καὶ ἀνασκολοπίζειν.» Ὁ δὲ Ἡσύχιος· «Σταυροὶ, οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες,» καὶ πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, σταυροὺς, ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὖρον ἱστασθαι· ὁ Ἐτυμολόγ. «Σταυρὸς, παρὰ τὸ στάσιν, καὶ τὸ εὖρος, οἷον ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος· παρὰ δὲ τῷ, ποιητῇ σταυροὶ λέγονται ὀρθὰ καὶ ἀπεξυμμένα ξύλα, παρὰ τὴν στάσιν, ὅπερ ἔξωθεν περίκεινται ταῖς αὐλαῖς πρὸς τὸ μὴ στεινοχωρεῖσθαι τὰ ζῶα ἐν τοῖς συρεετοῖς. Ὀδύσσ. Ξ, 11. Ἡροδ. 5, 16. κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. καὶ ζ', καὶ Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. δ'. 13. «Αἱ οἰκίαι περιεσταύρωτο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκεν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς μεταγν. καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἐφ' ὃ ἀνέρμουν τοὺς κακούργους, μάλιστα ἀπειθεῖς σκλάβους, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαλεύκαινον τοὺς κακούργους, Πλουτ. ἔνθεν

*Σταυροτυπέω, ῶ. Μ. ήσω. Σταυροῦ τύπον, σημεῖον ποιῶ, Ἐκκλ. συγγραφ. ἐκ τοῦ

Σταυρότυπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ — τύπως (τύπος). Τύπον σταυροῦ ἔχων, φέρων, σημειωμένος μετὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, Ἐκκλ. συγγραφ.

Σταυροφάνεια, ἡ (φαίνομαι). Φανέρωσις καὶ εὕρεσις τοῦ τιμίου σταυροῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταυρὸν ἢ σκόλοπα φέρων, βαστάζων.

Σταυρόω, ῶ (σταυρὸς). Σκολοπίζω, παλεύκια καταπηγνύω ἢ ἐμπήγω· χαράκωμα ποιῶ, φράττω μὲ χαράκωματα· Θουκυδ. 2) κρεμῶ, προσηλόω, βάλλω εἰς τὸν σταυρὸν, σταυρόνω, ἢ παλευκόω, ἀνασκολοπίζω, Ἐκκλησ. Συγγραφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ· ὄδεν

Σταύρωμα, τὸ Ὁ μετὰ σταυρῶν, ἤτοι σκολόπων περιφραγμένος ἢ ὠχυρωμένος τόπος· τέπος περιφραγμένος μὲ παλεύκια, ὀχύρωμα, χαράκωμα, τὸ μετὰ παλευκίων περίφραγμα, ἔρκος, χάραξ, Θουκυδ. καὶ πολλὰ παρὰ Ξενοφ. ὅστις συνήθ. συνειρόμενος μετὰ τοῦ, τάφρος· α) τὰ τῇ γῇ ἐμπεπηγότα ὀρθὰ ξύλα καὶ ἀνέχοντά τι

Σταυρώσιμος, ὁ, ἡ. Ἀναγόμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν σταυρὸν ἢ εἰς τὴν σταύρωσιν· «Ἡμέρα σταυρώσιμος», ἡ παρασκευή, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταύρωσις, εως, ὁ (σταυρόω). Ἡ τῶν σκολόπων ἐμπῆξις, τὸ ἐμπήγμα τῶν παλευκίων, χαράκωσις, Θουκυδ. 2) ἡ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις, κρέμασις, Ἐκκλ. συγγρ.

Σταυρωτήρ, ῆρος· ὁ καὶ,

*Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ (σταυρόω). Ὁ σταυροὺς ἤτοι σκόλοπας ἐμπήγων· ὁ διὰ σκολόπων ἤτοι παλευκίων χαράκωμα ποιῶν· ὅστις ἐμπήγει τὰ παλεύκια· 2) ὁ σταυρώνων, προσηλῶν, κρεμῶν, βάλλων εἰς τὸν σταυρὸν· «Σταυρωταὶ, οἱ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν σταυρώσαντες,» Τμιφδ.

Σταφιδευτὸς, ία, όν (σταφὶς). Ἐκ σταφίδων κατεσκευασμένος. Ἱπποκράτ. «Τρὺξ σταφιδευτὸς», ἐκ τῶν σταφυλίτις σταφιδευθέντων, ἐκ τῶν σταφυλίων (τζιπούρων) τῶν ἐσταφιδωμένων καὶ πεπατημένων σταφυλῶν.

Σταφίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σταφὶς. Μικρὰ σταφίς.

Σταφιδίος, ὁ, ἡ. Ἐκ σταφίδος ὤν, ἐξαιρτ. «Οἶνος σταφίδιος· ταὐτὸν τῷ, σταφιδίτης, Ἱπποκρ.

Σταφιδίτης, ου, ὁ· ἐηλ. σταφιδῖτις (στα-

φί). Κατασκευασμένος ἐκ σταφίδων, ξύλιν. »Οἶνος σταφιδίτης.

Στᾰφῐδοποιΐα, ἡ (ποιέω). Ἡ κατασκευὴ ἤτοι ἡ ξήρανσις τῶν σταφίδων, Γλωσσ.

Στᾰφῐδόω, ῶ. Ξηραίνω τὰ σταφύλια εἰς τὸν ἥλιον, κάμνω αὐτὰ σταφίδας, εἰς σταφίδα ἢ εἰς σταφίδα ποιῶ τι, Διοσκορ. ε'. 27. »Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίσσῃ μετὰ θαλάττης«, ἐκ τοῦ

Στᾰφῐ́ς, ῖδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥλιον ξηραμένη σταφυλή, σταφίδα, Θεόκριτ. λέγεται καὶ, ἀσταφὶς (συγγεν. τῷ, σταφυλή, καὶ, στέμφυλον).

Στᾰφῠλᾰγρα, ἡ (σταφυλή, δ. ἄγρευω). Λαβὶς (μασὶ) ὄργανον χειρουργικὸν, δι' οὗ πιάνουσι τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλήν.

Στᾰφῠλή, ἡ. Ὁ τῆς ἀμπέλου ἤτοι τοῦ κλήματος καρπὸς, σταφύλιον. Ἰλιάδ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἑτέῃσι σταφυλῇσι μεγα βρίθουσιν ἀλωάων« πρβλ. Od. E, 69. H, 121. καὶ Ἡσιόδ. »ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, βότρυς, βάγα· 2) κλῆμα· 3) σταφυλή, ἢ κατ' ἄλλους, ὀρθότερον, σταφύλη, παραξυτόνως, ἡ τοῦ διαβήτου ἤτοι τοῦ ζυγίου ἢ ἱεροζυγίου μέση κρεμαμένη ἢ καθιεμένη μολυβὶς, ἢ μολυβδήνη τράπεζα, μὲ τὴν ὁποίαν, διὰ μέσου τοῦ τριγώνου, ἐξετάζουσι τὴν ὀρθότητος ἂν ᾖναι ὁριζόντιος ἢ μή· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ὅλη ἡ τεκτονικὴ στάθμη, ἤτοι τὸ ζυγίον, τὸ ἱεροζύγιον· ἔστι δὲ τοῦτο τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ σταθμίζουσι καὶ ἀπορθοῦσι τοὺς λίθους, ἢ ὅταν ἴσα καὶ πλάτος καὶ ὕψος μετροῦσι, καὶ παρατηροῦσι τὴν ὁριζόντιον γραμμὴν, ὅταν »σταφύλη ἔπεσε, ἓξ ἴσου, ἴσια ἴσια τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, de niveau, comme au niveau, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Β, 363. »Ἵππους σταφύλῃ ἔπι νῶτον ἔτειναν, ἐνθα δ' Σχολ. οὕτως ἴσας καὶ ἀνελλίπους τοῖς νώτοις, ὥστε σταθμῇ σταφύλη γάρ, ὁ τεκτονικὸς διαβήτης· οἱ δὲ τὴν στάθμην λέγουσιν· ἦταν σηλωθῇ αἱ ῥάχεις τῶν ἵππων ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης τόσον ἴσιαι, ὡσὰν νὰ ἦταν ζυγιασμέναι μὲ τὸ νεροζύγιον ἢ μετρημέναι μὲ τὴν στάθμην, στάσιν, ὁμοίως κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἢ κατ' Εὐστάθιον· Τὸ δὲ »Σταφύλῃ ἔπι νῶτον εἶσεν« δηλοῖ μὲν τὰς ἰσηλάσεις· ἔχει δὲ ἄλλην φύσιν τοῦ, ὡς, παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος· ὠφελεῖ γὰρ εἶναι, ὡς σταφυλὴ, ἵνα λέγῃ αὐτὰς οὕτω, ἴσας ἀλλήλαις τὰ μήκεα ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον στάσει, ὡς ἐὰν σταφυλὴ ἐξισωθήσαν· ἔστι δὲ ἡ σταφυλὴ βαρυτόνως, ὡς ἡ κοτύλη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτόνου ὁπώρας, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐξετάζον τὰ ὑπακείμενα· ἦ-ἦταν οὖν, φητὶν, αἱ τοῦ Ἐλμήλου ἵπποι, ἅμα ἴσαι τὸν νῶτον, ὡς σταφυλὴ τοιαῦται μετρεῖσθαι· 4) σταφυλὴ, ὁ ἐν τῷ στόματι κίων, ἤτοι ἡ μεταξὺ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ παλατίου καθιεμένη ῥαγοειδὴς πρόσφυσις, καὶ ἐξαιρ. τὸ συμβαῖνον εἰς τοῦτο τὸ μέρος πρῖσμα ῥευμὸς ὁ Ἐφέσιος (βιβλ. δ'. σελ. 28.) οὕτω λέγει περὶ τοῦ μορίου τούτου· »Ἴδιον δὲ καὶ γαργαρεῶνος ἡ ἐκ τῆς ὑπερῴας ἀποτροπή«. Ἀριστοτέλης δὲ σταφυλοφόρον αὐτὸ καλεῖ, ὅτι, φλεγμήναντος, σταφυλῇ τι ὅμοιον ἐξ αὐτοῦ κρεμάννυται, σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν· ὁ Ἱπποκράτ. »Ἢν δὲ ἡ σταφυλὴ καταρρωγῇ καὶ πυιγῇ, (δύναι δὲ τοῦτο καλέουσι γαργαρεῶνα)« ἐνθα ὁ Γαληνὸς λέγει· »Σταφυλὴ γίνεται, ὅταν εἰς τὸν γαργαρεῶνα καταβῇ φλέγμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ καταῤῥήγνυται, καὶ γίνεται ἐρυθρόν« ὁ δὲ Νόννος (κεφ. 122 σελ. 132.) »Διΐ εἰδόσι, ὅτι τετραχῶς λέγεται τὸ μόριον τοῦτο. Γαργαρεὼν μὲν γάρ, ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει· Σταφυλὴ δ', ὅταν φλεγμήνῃ αὐτοῦ τὸ ἄκρον καὶ ὁμοιωθῇ ῥαγὶ σταφυλῆς· καὶ ὅταν τεκρωθῇ, τέμνομεν τοῦτο ἢ καίομεν. Κιονὶς δέ, ὅταν ὅλον φλεγμαίνῃ καὶ παχυνθῇ ὥσπερ κίων. Ἰμὰς δέ, ὅταν λεπτυνθῇ ὥσπερ ἱμὰς.

*Στᾰφύλη, ἡ, ἴδε σταφυλὴ, σημτ. 3.

Στᾰφῠληκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Σταφυλὰς κομῶν. περιποιούμενος. καλλιεργῶν, ἢ σταφυλὰς ἀντὶ κίμητος ἔχων, Νέν. Διον. γ'. 29.

Στᾰφῠλητομία, ἡ. Ἡ τομὴ, τὸ κόψιμον τῶν σταφυλῶν ἢ τοῦ σταφυλήτου· ἐκ τοῦ

*Στᾰφῠλητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων, συνάζων σταφύλια· καὶ παρὰ χειρουργοῦσι, κόπτων τὸν πρισμένον σταφυλίτην· »Τὸ σταφυλοτόμιον, μαχαίριόν τι, ὄργανον, ἐπιτήδειον εἰς τομὴν τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Στᾰφῠλίζω, ἴσω (σταφύλη). Ἰπάζω, ἴσιον ποιῶ διὰ τῆς σταφύλης, ἤτοι τῆς τεκτονικῆς στάθμης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σταφυλίζειν«, τὸ συνιστάζειν τὰς ὠὰς τοῦ ἱματίου.

Στᾰφῠλῖνος, ίνη, ινον (σταφυλή). Ἐκ σταφυλῆς ὤν, Γλωσσ.

Στᾰφῠλῖνος, ὁ, καὶ, ἡ. Δαῦκος, δαυκοειδὲς εἶδος κηπευτοῦ λαχάνου, οὗ τινος ἡ κεφαλωτὴ ῥίζα ἔστι γλυκεῖα καὶ χρήσιμος εἰς μαγειρίαν, χαβοὺς παρὰ Τούρκοις λεγομένη, Pastinaca. εἶδος τούτου ἔστι καὶ τὸ Ἱππότου λεγόμενον, Ἀθήν. δ'. σελ. 371. 2) ὄρτυξ ὁ ζῶόν τι ἡλίκον σπονδύλῃ, ἔντομον, ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ μεγέθει μὲ τὴν σφονδύλην. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 24.

Στᾰφῠλῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σταφυλή· σταφυλάκι.

Στᾰφῠλῖς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ, σταφυλή. Τὸ σταφύλι, ἡ ἡ βότρυς, ἡ ὄγκα τῆς σταφυλῆς, ἔτι δὲ καὶ ἡ σταφὶς, Θεόκριτ. 2) καὶ αὐτὸς ὁ κλωὸς, ἀφ' οὗ ἐξήρτηται ἡ σταφυλὴ (τζαμπίον).

Στᾰφῠλοβολεῖον, καὶ σταφυλοβόλιον, τὸ. (σταφυλὴ, βάλλω). Ὁ τόπος, ἐνθα βάλλονται αἱ πρὸς τὸ ἀποβλιβῆναι καὶ πατηθῆναι σταφυλαὶ, ταμεῖον, ἐν ᾧ βάλλουτι τὰς σταφυλὰς οἱ τρυγῶντες, πατητήριον, Πολυδ. καὶ Ἀρποκρατ.

Στᾰφῠλόδενδρον, τό (δένδρον). Τὸ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα ἀνερχόμενον κλῆμα· καὶ τὸ ἐπάνω αὐτοῦ ἔχον κλῆμα δένδρον, δενδρόκλημα, κλη ματόδενδρον· 2) ὄνομα δένδρου τινός, Πλίν. ιϛ'. 18. Staphylea pinnata, Linn.

Στᾰφῠλοδρέμοι, οἱ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τινὲς τῶν Καρνειῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ· ἐν Λεξικῷ χειρογραφ. ῥητορικ. εὕρηται· σταφυλοδρόμοι, κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν, στεμματίτις περιϊέμενος τρέχει, ἐπευχόμενος τῇ πόλει χρηστὸν· ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι, Σταφυλοδρόμοι, καλούμενοι, καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτὸν, ἀγαθὸν προσδοκῶσι κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὲ μή, τοὐναντίον.

*Στᾰφῠλοκωδώτης, ου, ὁ (σταφυλὴ, καίω). Χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ καίουσι τὰ ἕλκη τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Στᾰφῠλοκλοπίδης, ου, ὁ (κλέπτω, κλοπή). Ὁ τὰς σταφυλὰς κλέπτων, ὅστις κλέπτει τὰ σταφύλια, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 193.

Στᾰφῠλοτομέω, ῶ (σταφυλοτόμος). Τέμνω, κόπτω τὰ σταφύλια, καὶ παρὰ χειρουργ. κόπτω πάσχοντα, πρισμένον τὸν σταφυλίτην, ὡς παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. γ'. 46., ἔνθα σημαίνει τὸν ἐν τῷ στόματι σταφυλὴν, τὸν σταφυλίτην· ὅθεν

*Στᾰφῠλοτομία, ἡ = σταφυλητομία.

*Στᾰφῠλοτόμος, ου, ὁ = σταφυλητόμος.

Στᾰφῠλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταφυλὰς φέρων· 2) οὐσιαστ. »Σταφυλοφόρον τὸ προτυπακουσμ. τοῦ, μόριον, ἢ ἐν τῷ στόματι σταφυλὴ, ὁ σταφυλίτης, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. α'. 11. »Ἔστω δὲ (τοῦ στόματος) ἄλλο μόριον σταφυλοφόριον, κίων ἐπίφλοβος, ὃς ἐὰν ἐξυγρανθεὶς φλεγμήνῃ, σταφυλὴ καλεῖται καὶ πυίγεται· ἴδε ἐν τῷ, σταφυλὴ, ἀριθμ. 4.

Στᾰφύλωμα, τό. Πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτωθεν τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, Γαλην. »Σταφύλωμά ἐστιν ὕπαρμα κατὰ μέσον τῆς κόρης τόπον ἐμφερὲς ῥαγὶ σταφυλῆς«, Ἀέτιος ζ'. 34. καὶ Παῦλ. Αἰγ. ε'. 19. »Τὸ μὲν σταφύλωμα, κύρτωσίς ἐστι τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀτονήσαντος σὺν τῷ ῥαγοειδεῖ, ποτὲ μὲν διὰ ῥευματισμὸν, ποτὲ δὲ δι' ἕλκωσιν.

*Στᾰχύ-ω, ἡ (ἵστημι, ἵστημι). Δωρικ. τρυτάνη, ζυγαριά.

*Στᾰχῠηκομάω, ήσω (στάχυς, κομάω). Στάχυσι κομῶ, στάχυας φέρω, εἶμαι προμηθευμένος, πλούσιος εἰς στάχυας, ἢ, στάχυας ὡς τρίχας ἢ εἰς τρίχας φέρω, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 130, πρβλ. Lob. Φρυν. σ. 629.

*Στᾰχῠηκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Καλλιεργητὴς περιποιητὴς τῶν σταχύων, τοῦ σίτου, ποιητ.

Στᾰχῠηλόγος, ὁ, ἡ. (λέγω). Στάχυας συλλέγων, σταχυλόγος· ἴδε ἐν τῷ, σταχυολογέω.

Στᾰχῠηρός, ά, όν (στάχυς). Ἀπὸ στάχυ· στάχυας ἔχων, φέρων· »Σταχυηρά, τὰ, τὰ στάχυας φέροντα φυτά, τὰ σταχυοφόρα σχητματ. ὡς τὸ, βαλανηρά, καρυηρά, σιτηρά).

Στᾰχῠητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοὺς στάχυας τέμνων, κόπτων, διῤῥίζων.

*Στᾰχῠητρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τροφεὺς ἀσταχύων. ὡς, αὐλαξ, Ἀνάλ.

Στᾰχῠηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στάχυας ἔχων, φέρων· σταχυοφόρος.

Στᾰχύϊνος, ίνη, ινον (στάχυς). Ἐκ στάχυος ὤν· ἀπὸ στάχυα, ἢ ἀναγόμενος εἰς τοὺς ἀστάχυας, ἢ εἰς στάχυν, Γλωσσ.

Στᾰχῠμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τῶν ἀσταχύων, ἐπίθ. Ἴτυος ἢ Δήμητρος, ποιητ. Ἀνάλεκτ. γ'. 206. »Ἰτυὶ σταχυμήτορι«.

Στᾰχῠοβολέω, ῶ, ήτω (βάλλω). Στάχυας βάλλω, ῥίπτω, ἢ ἐκβάλλω, ἐκρύω.

Στᾰχῠόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ἐκ κάρδου παρὰ Μελίχρ. ἀ. 43. »Κάρδος σταχυόθριξ, οὗ τινος τὰ φύλλα σχηματίζουσι στάχυας.

Στᾰχῠολογέω, ῶ. Μ. ήτω (σταχυολόγος). Στάχυας συλλέγω, συνάγω, μαζόνω κατόπι τῶν θεριστῶν τὰ ἐναπολειφθέντα ὑπ' αὐτῶν διεσκορπισμένα στάχυα, σταχολογῶ· ἴδε καὶ, Καλαμῶμαι· ὄθεν

Στᾰχῠολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τῶν ἀσταχύων.

Στᾰχῠολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). ταὐτὸν τῷ, σταχυλόγος.

*Στᾰχῠόομαι, παθ. (στάχυς), ἴδε σταχύω.

Στᾰχῠοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Στάχυας εἰς τοὺς πλοκάμους, ἔχων, ἢ πεπλεγμένους μετ' ἀστάχυων τοὺς πλοκάμους ἔχων, στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς δι' ἀστάχυων μεταξὺ τῶν πλοκάμων ἔχων, Ὀρφ. ἐπίθ. Δήμητρος.

Στᾰχῠοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Μετ' ἀστάχυων ἐστεφανωμένος, Ἀνθολογ. ἐπίθετον τῆς Δήμητρος· 2) οὐσιαστ. ὁ δι' ἀστάχυων κατατετευγμένος στέφανος.

Στᾰχῠοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων τοὺς στάχυας, ἐπίθ. Δήμητρος.

Στᾰχῠοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σταχυηφόρος.

Στᾰχῠόω, ῶ (στάχυς). Στάχυν φέρω, στάχυος ἐκβάλλω, φύω· σχηματίζω ἢ ἀρχαΐζω ὡς τ' ἄχυας· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν οὐδετέρως »Σταχύωσι, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ υ, π. χ. »Ὁ σίτος ἐστάχωσεν, ἐξέβαλλε στάχυας· μέσ. σταχυόομαι, οὖμαι, στάχυν ἐκφέρω, ἐκφύω, σχηματίζομαι στάχυς, αὐξάνω ὡς στάχυς, εἶμαι προμηθευμένος μὲ στάχυν, ἢ, κεῖμαι ἐν τοῖς στάχυσι, ὅθεν »Ἐσταχυωμένος« σταχωμένος, στάχυας ἔχων, Διοσκορίδ. δ'. ά. »Σπέρμα ἐσταχυωμένου«, τὸ εἰς τοὺς στάχυας εὑρισκόμενον,

τὸ ἐν τοῖς στάχυσι κείμενον σπέρμα· (το ἐνεργ. μέλις εὑρηταί που).

Στάχυς, υος, ὁ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ σιτίνου καλάμου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ καρπός, στάχυον ἢ ἀστάχυον· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων σταχνηφόρων φυτῶν, συνῃ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰλιάδ. Ψ, 598. Ἡσίοδ. Ἔργ. 475. ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλιάδ. Β, 148. ἐχρήσατο καὶ τῷ, ἄσταχυς· 2) καθέλου δὲ, φυτόν· ᾗ Ἡσύχιον δρεπόμενοι σταχύωσιν, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 198. ἔνθα «εὐκόμωνι ἔκειτο· 2) τροπ. ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφ. Ἀργ. 216. «βορέου καλὸν στάχυνε, κεῖται ἀντὶ τοῦ βλάστημα, ἔκφυσις, ἀπόγονος, ὑψός, παῖς οὕτω καὶ Εὐριπίδ. παρὰ Λυκούργ. σελ. 206. «Στάχυς ἄρτεμις· ὁ Ἄρτεμις. ἐν ἐ. 63. καὶ 82. ἔχει «Στάχυες ἀντὶ τοῦ, παῖδες, υἱοί· ἐν γένει, νέοι ἄνδρες, ποιητ. Εὐριπ. Ἔρεχθ. 22. παρὰ Λυκούργ. 24. πρβ. καρπός, ι, α· 4) παρὰ Πολυδεύκ. ἐν β'. 169. λέγεται τὸ περὶ τὰς φόκας μέρος τοῦ σώματος, ὃ ἐστὶ τὸ περὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τὰ αἰδοῖα, τὸ μέρος μεταξὺ τοῦ κώλου καὶ τῶν αἰδοίων· 3) παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς, καθ' Ἡσύχιον, τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον· 4) ἰατρικὸς τις ἐπίδεσμος· 5) παρὰ Διοσκορ. γ'. 120. καὶ πόατις, Πλίν. κδ'. 15. Stachys germanica, ἡ erotica, Λιν. ὅθεν

Σταχυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σταχύων ὤν, ἢ εἶδος στάχυος ἔχων· ὁμοίως ἀστάχυος· πλήρης σταχύων, γεμάτος ἀπὸ στάχυα.

(Στάω) Λατ. sto, Ἄχρηστ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ ἵστημι, ὅθεν τὸ, στῆμι, παρακείμ. ἕστηκα· καὶ ἀπὸ τοῦ, στῆμι τὸ ἔστην. Μέλ. στήσω, ἀντὶ, στάσω, στήτομαι· ἴδε ἐν τῷ, ἵστημι, καὶ ἐν τῷ, ἱστάνω· Ἡρόδοτ. α'. 97. καὶ 98. «Ψέρε, στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «ἐλθὲ (ἐλθετε) νὰ βάλωμεν βασιλέα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Στῆται, καθῆται, πληρῶται· καὶ «Στῆτασθαι, τὸ ἀνατίτασθαι οὕτως ἔλεγον ἐπὶ σταθμῶν γὰρ πάλαι ἐβάνειζον, καὶ στάσιμον, τὸ ἀνατανυσμένον. Ἰλ. Τ. 247. «Χρυσοῦ δὲ στῆτας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. Ὁ Εὐσταθιος λέγει· ἡ Ἰτέον δὲ — ὅτι τὸ στῆσαι (ἑστάσθαι) τεχνικὴ ἐστὶ λέξις, ἀντὶ τοῦ, σταθμῆσαι, ὅθεν καὶ ὁ στατὴρ· ὁ δὲ Σχολ. «Διὰ ζυγοῦ στῆσαι· οὕτως γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ χρήματα ἐστάθμιζον· ὅθεν, ὀβολοστάται ἀριθητικαὶ· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 232. καὶ τὸ ἐν Χ, 350. ἀντὶ τοῦ, ζυγοστατῶ, ζυγιάζω. Σωλήσως δὲ, τὸ, ἀνεγεῖραι· «Στῆσαι κρατῆραν κατὰ συνάλλαγμα, τὸ πιεῖν· οὕτω καὶ τὸ «Στῆσαι τράπεζαν, τὸ φαγεῖν· Ἰλ. Ζ, 528. «Κρατῆρα στῆσασθαι ἐλευθέριον ἐν μεγάροισιν, κρατῆρα σημαδὴ τῆς ἐλευθερίας, ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Β, 431. «Στήσαντο κρατῆρας· ἔπιναν — ἔθεσαν τοὺς κρατῆρας ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ ἐντεῦθεν «Στήσασθαι κρατῆρας· καὶ ἑπομένως «Κρατὴρ ἐλευθερίας, ὁ κρατὴρ, ὃν ἔπινον ὑπὲρ χαρᾶς ὑπὲρ τῆς ἀποκτηθείσης ἐλευθερίας· ὡς καὶ τὸ «Κρατὴρ φιλοτησίου, Θεόγν. 481. τὸ ποτήριον τῆς φιλίας. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 481. «Πίνε, λάβε δὲ τὴν φιλοτησίαν· Ἀλεξις παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 254. «Διὸς κυάθους φιλίαις. Ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, «Σηκόνομεν ποτήριον καὶ πίνομεν εἰς ὑγείαν τινος· πίνομεν ὑπὲρ τινος.

Στέαρ, ατος, τό, καὶ συνηλ. στὴρ, στητός (στάω, στέω, ἵστημι). Τὸ ἱστάμενον ἢ προσπεφυκὸς τῇ σαρκὶ λίπος, πάχος (ἀξύγγιον), οἷον ἔχουσι τὰ μηρυκάζοντα τῶν ζώων. «Στέατος μέγας τροχός, ἕνα μεγάλον στρογγύλον φελί, τμῆμα πάχους, Ὀδ. Φ, 178. 183. 1. ἐναντίας δὲ «Πιμελὴ λέγεται τὸ ῥευστὸν, καὶ μαλακὸν καὶ ἀναλελυμένον, οἷον ἐστὶ τὸ βούτυρον, κ. τ. τ. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἀναβ. ε'. δ'. 28. ἐξέλαβε τὸ, στέαρ, ἀντὶ τοῦ, πιμελή. «Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ, ἐχρῶντο οἱ Μοσύνοικοι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. 2) ταὐτὸν τῷ, σταλὶς, τὸ ἐκ πυρῶν ἢ τοῦ σιταρίου ἄλευρον· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ζύμη, προζύμι. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμηνεύει τό, σταλὶς, διὰ τοῦ, ζύμη, τὸ ἄλευρον. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λ. Στερτήμας, λέγει· «Ἡ γὰρ ζύμη στεὰρ λέγεται· οὕτως ἑρμηνεύει καὶ τὸ, στέαρ, λίπος, ζύμη· ἐξ ἐναντίας ἔχει· «Σταλὶς, φύραμα ἀλεύρου πυροῦ. Ὁ δὲ ὁ Ἡρόδοτος «Σταλὶς λέγει, ὁ Στράβων καλεῖ «Στέαρ. Ὁ Θεόφραστος (Φυτ. Ἱστορ. δ'. 22.) διαιρίνει αὐτὰ λέγων. «Ἐν ἄρτῳ ἡ στέαρι περιπλασθέν. Καὶ ἔνθα Παῦλος ὁ Αἰγιν. (ἐν γ'. 28.) λέγει· «Ἐν στεατίῳ, ὁ Ἀέτιος (ἐν η'. 51.) μετεχειρίσθη τὸ «Ζύμην· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι τὸ σταλὶς καὶ στέαρ σημαίνουσιν ἔτι καὶ τό, ζύμη. — 3) = στεάτωμα, (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ παρ' Ἱπ. τοῖς, τῷ, ζύμωσις, οἷον «Ζύμωσις ἡπατικὴ, πρῖξιμον τοῦ σηκωτίου·) οἴδημα, πρῖξιμον, φύσκωμα, πρῖξιμον τοῦ κρέατος (γεμάτον μὲ πυκνὸν πάχος), τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ, καθὼς ὁ Πολυδεύκης, ἑρμήνευον διὰ τοῦ, «Πιμελὴς παρρύηκὸς ὑπὸ τῷ δέρματι. Ὅρα Κοριάριον εἰς τὸ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Συνθέσ. Φαρμ. κατὰ τόπ. σελ. 365. (κατὰ Δρακ. σελ. 40, 17. 95, 9. ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ ἄλφα τοῦ, στέαρ, μακρὸν, ἡ δὲ γεν. στίατος, ἐν Ὀδ. ἔστι δισύλλαβος, –υ)· ὅθεν

Στεάτινος, ίνη, ινον. Ἐκ στέατος συγκείμενος· ἢ ἀπὸ ἀξύγγιον ὤν. 2) ταὐτὸν τῷ, σταλτινος, ἐξ ἀλεύρου φυράματος, ἐκ προζύμης πεπλασμένος, Αἰσωπ. ιη'. 2. καὶ Ἡλιόδωρ. ς'.

Στεάτιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, στέαρ, Παῦλ. Αἰγιν.

Στεατίτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ στέαρ. Ἀπὸ στέαρ, ἐξύγκιον, ἢ ὅμοιος στέατι, ἢ μαγειρευμένος μὲ στέαρ, καὶ θηλ. στεατῖτις, ιδος, ἡ, γῆτις παχεῖα καὶ ζυμωτὴ, ἥτις διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κάμνει ἀφρὸν ὡς τὸ σαπώνιον, πηλὸς, marga, Λατ.

Στεατόω, ῶ. Μ. ώτω (στέαρ). Εἰς στέαρ μεταβάλλω, ἢ στεατώδει ποιῶ. Παθ. Γίνεσθαι στέαρ, ἢ στεατώδες· ἐξαιρ. ἀποκτῶν, γίνεσθαι στεάτωμα. «Ὅταν στεατωθῇ, ἐν τοῖς Ἱπποκρ. ὅταν ἀποκτήσῃ στεάτωμα, πρῖσμα.

Στεατώδης, εος, ὁ, ἡ (στέαρ, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στέατος ὤν· ὅμοιος ἀξυγγίῳ, πλήρης στέατος, γεμάτος ἀπὸ ἀξύγγιον, στέαρ, πάχος, ἀξύγγιον ἔχων· «Ζῶον στεατῶδες, (Ἀριστοτελ.) πάχος, ἀξύγγιον ἔχον.

Στεάτωμα, τό (στεατόω). Λίπος, πάχος, ἀξύγγιον. 2) ἐξαιρ. οἴδημα, πρῖσμα, πρῖξιμον συνιστάμενον εἰς πάχος πολλὰ πυκνὸν καὶ σκληρόν· σημαίνει δὲ καὶ πρῖσμα κρέατος ἢ ἥπατος, ἴδε ἐν τῷ, στέαρ.

Στεγάζω, Μ. άσω. = στέγω. Σκεπάζω, Ξενοφ. Οἰκ. ιδ'. 13. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 781. «Ὕπνον ἡδὺν στεγάζειν, ἀντὶ τοῦ, ἔχειν ὕπνον γλυκὺν, ἡσύχως καὶ γλυκὰ κοιμᾶσθαι.

Στεγάη, ἡ (στεγανός). Κάλυμμα, σκέπασμα, Ἐπιγράμ. Φανίου. 2. = — καὶ στεγάνη κρατὸς ἐρημοκόμοιο.

Στεγανογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν στεγανῶς, ἤτοι κεκαλυμμένως, μὲ μυστηριώδεις ἀριθμοὺς, χαρακτῆρας, ἢ μὲ ἄλλα τοιαῦτα ξένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀγνωστα ἢ δυσκατάληπτα εἰς τοὺς πολλοὺς, κρυπτογραφία ἐν τοῦ

Στεγανογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Στεγανογραφίαν ἢ μετὰ στεγανογραφίας γράφων.

Στεγανόμιον, τό. Τὸ ἐνοίκιον, ὃ διδόμενος μετρὸς ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ οἰκοδεσπότῃ· ἢ κατὰ Φώτ. ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν· ἢ κατ' Εὐσταθ. κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἑστιώνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ καθοχείου μισθός. ἐκ τοῦ

Στεγανόμος, ὁ, ἡ (στέγη, νέμω). Ὅστις κατοικεῖ μίαν οἰκίαν. καὶ οὐσ. ὁ στεγανόμος, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ κύριος τοῦ οἴκου, Δυκ. 1095. Lobeck. Φρύν. σελ. 641.

Στεγανόπους, ποδος, ὁ, ἡ (στεγανός, πούς). Σκεπάζων ἑαυτὸν μὲ τοὺς πόδας, Στράβ. 7. σελ. 458. 2) στεγανόποδες, καὶ στεγανοπόδια, λέγονται ἐκεῖνα τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων οἱ πόδες, ἤτοι τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν εἶτ' ἐνειλημμένα καὶ συνδεδεμένα μεταξύ των ἐπιδερματίδος, καὶ τὰ ὁποῖα ζῶσι καὶ ἐν τοῖς ὕδασιν, οἷον ὁ κάστωρ τὸ καστόρχιον. Ὁ Ἡσύχ ἔχει· «Στεγανόποδες ὄρνιθες, οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους, εἰς ὑηλαδὴ αἱ μεταξὺ τῶν δακτύλων εὐρυχωρίαι δερμάτια εἰλημμένα εἰσί· ἀντίκεινται τῷ, σχιζόποδες. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ Ἀρτεμίδ. δ'. 85. «Ὁ μὲν χὴν, στεγανόπους· ὁ δὲ ἄνθρωπος, σχιζόπους. ἴδε σκιώποδες, στεγνός.

*Στεγανόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων τὰ δάκτυλα ἡνωμένα διὰ μεμβράνης δίκην πτερῶν, ὡς αἱ νυκτερίδες, τῶν ὁποίων καὶ στεγνὰ ὠνομάζονται τὰ πτερὰ, ὡς καὶ τὰ τῶν φλέτρων καὶ πετάλουδων· πρβ. σχιζόπτερος.

Στεγανός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. στεγανῶς, καὶ κατὰ συγκ. στεγνὸς (στέγω). Ἐπεσπασμένος, ἐπτεγατμένος, κατεστρωμένος, κατάστρωμα (κουβέρταν) ἢ στέγην ἔχων. «Πύργος στεγανὸς· (Θουκυδ. γ'.), ἐσκεπασμένος, στέγαν ἢ σκεπαστὴν ἔχων· οὕτω καὶ «Στεγανὴ οἰκητις, Διον. Ἁλικ. β) κεκαλυμμένος, καλὰ φυλαγμένος, ἢ κεκρυμμένος, Διοσκ. 1, 91. «Πωμάσας στεγανῶς, σκεπάσας καλῶς. μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, σιωπηλὸς, δυνάμενος στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, ὁ φυλάττων καὶ κρύπτων λόγον μυστικόν· παροιμ. «Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος, (Ἀλκίφρ. α'. Ἐπιστ. 13.) σιωπηλότερος οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 135. Τραχ. 603. Οἰδ. Τύρ. 343. ἔνθα καὶ τό, στέγειν ἀντὶ τοῦ, κρύπτειν καὶ σιγᾶν, φέρεται. 2) πυκνὸς στερεὸς ἐναντίον τῆς ὑγρασίας, μὴ ἀρίνων αὐτὴν νὰ διαπερήσῃ, ὅθεν, τὸ στεγανὸν = στερρότης, Ἱππ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 694. 3) συνεχὴς, σφιγκτὸς, στυπωμένος, ἐμφράξεις πάσχων ἢ στυπωμένην τὴν κοιλίαν ἔχων. 4) ἐνεργ. σκεπάζων, καλύπτων· ἐνίοτε δὲ καὶ, χρήτιμος εἰς σκέπην, ὡς παρ' Εὐρ. Λειψ. «Δοκοὶ στεγαναῖαι. β) ἐμφρακτὴν ἢ στύψιν προξενῶν, στυπτικὸς, στυφὸς, στυφελὸς. ἴδε καὶ στεγνός.

*Στεγανόω, ῶ. Μ. ώσω (στεγανός), = στέγω· ὅθεν

Στεγανώματα, τά. Τὰ ἐν τοῖς τοίχοις οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι· ἄλλως δὲ, ἰμαντώματα, καὶ ἐνδεσμοι, λέγονται. Τὰ ἐκ σιδήρου ζώματα ἢ ζωνάρια τοῦ τοίχου. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Στέγαρχος, ου, καὶ, στεγάρχων, οντος, ὁ (στέγη, ἄρχω). Ὁ τῆς στέγης ἀρχηγὸς, πρῶτος, εἰκοδεσπότης. Ἡρόδ. 1, 133. ταὐτὸν τῷ, στεγανόμος· (τὸ δεύτερον ἀμφ.)

Στέγασις, εως, ἡ (στεγάζω). Τὸ στεγάζειν, σκέπασις, τὸ καλῶς φυλάττειν, τὸ κρύπτειν· ἐξαιρ. τὸ ἐπιβάλλειν τὴν στέγην, ἢ τῆς στέγης ἐπίθεσις. 2) τὸ πυκνόνειν, ποιεῖν, πυκνὸν, ἢ πύκνωσις. 3) ἡ σύσφιξις, στύψις.

Στέγασμα, ατος, τό (στεγάζω). Σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστὴ, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι σκεπάζει, ἢ ἐμποδίζει τὴν ὑγρασίαν, ἐπικάλυμμα, Ἡρόδοτ. «Στέγασμα ὀροφῆς». Ξενοφ. ἀναβ. σ'. ε'. 10. «Δῴδεκας, ἃς εἶχον στεγάσματα. Ὁ

Πλάτων ἐν Πολιτ. 21. καὶ 22. διακρῖναι τό, στέγασμα, ἀπὸ τό, σκέπασμα, ἑρμηνεύων τοῦτο διὰ τοῦ, στεγτικὰς ῥευμάτων.

Στεγαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ στεγάζω. Πρέπει νὰ στεγάσῃ, νὰ σκεπάσῃ τις, Ξενοφ.

Στεγαστήρ, ῆρος, ὁ (στεγάζω). Κεραμίδι τῆς σκέπης, εἶδος κοίλου κεραμιδίου δι' οὗ στάζει ἡ βροχή. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τό Σωλῆνες, διὰ τοῦ, στεγαστῆρες, τὰ ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν ἀντὶ κεραμίδων τιθέμενα ξύλα (σιαδρίλια).

*Στεγαστής, οῦ, ὁ (στεγάζω). Ὁ σκεπάζων, ὁ σκεπαστής, Γλωσσ.

Στεγαστός, ή, όν (στεγάζω). Ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· φυλαγμένος καλῶς.

Στεγαστρίς, ίδος, ἡ (στεγάζω). Σκεπάζουσα, ἡ χρήσιμος εἰς τό σκεπάζειν, συντείνουσα ὡς σκέπη, π. χ. διῳδὸς, Ἡροδ. 1, 194.

Στέγαστρον, τό (στεγάζω). Σκέπασμα, κάλυμμα, ἐξαιρ. ἐξ ὑφάσματος χοντροῦ ἢ δέρματος, βροχῆς προφυλακτικόν· ὅθεν καὶ ἄμαξα σκεπασμένη μὲ δέρμα διὰ τὴν βροχήν, ἡ φορεῖον, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κράτ. 3. «Στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδόν, ἐνθα σημαίνει φορεῖον ἢ ἁπήνην εἶδος ἄνωθεν κεκαλυμμένης, ἵνα στέγῃ τοὺς ὄμβρους, χερρόδερμον· καθόλου δὲ, πᾶν σκέπασμα, σκέπαστρον, σκεπαστήριον, Αἰτχύλ. Χοηφ. 973. » — καὶ κύκλῳ παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρῶν δαΐκτῃ, ὡς ἴδοι πατήρ». 2) τόπος, εἰς φύλαξιν ἢ κρύψιμόν τινός πράγματος, Ἀθην. σελ. 449. «Πλατὺ στέγαστρον, πλατεῖα τις θήκη ἢ ὀχεῖον, ἐν ᾧ κρύπτεταί τι».

Στέγη, καὶ, τέγη, ἡ (στέγω). Σκέπη, σκεπαστὴ οἰκοδομῆς τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. α'. 10. «Στέγαι οἱ καὶ ἡμῖν εἰσιν, ἀλλὰ μὰ δι', οὐχ ἵππος οὐδὲ θεράποντιον. 2) ἐν γένει, σκεπασμένος τόπος, οἶκος, οἴκημα, ταμεῖον, οἰκίσκος, δωμάτιον, καμάρα, ὑπόδυσις, Ἡροδ. 3, 148. 175. Ξενοφ. Συμπ. α'. 11. «Αἰτχρὸν στέγης ἐφεισήσασθαι. 3) καὶ τό ἐκ τοῦ προχείρου ὑφάσματον ἐν τοῖς στρατοπέδοις ὑπὸ ταλαίπωρον οἴκημα, σκεπαστὴ (τζαρδάκ, Τουρκ.) σκηνή, καλύβη Ξενοφ. «Στέγην μὴ παρέχειν», (Πλουτ.) κατοικίαν, νὰ μὴ ἐκχεται τις τινὰ εἰς φιλοξενίαν (νὰ μὴ δίδῃ κονάκι). 4) Τό κατάστρωμα τοῦ πλοίου (ἡ κουβέρτα), Plautus Stichi γ'. α'. 12. Bacch. β'. γ'. 44. 5) ὀροφή, τό σανίδωμα ἢ πάτωμα τῆς οἰκίας· καὶ ἐντεῦθεν τό «Πύργος μονόστεγος, δίστεγος, τρίστεγος, κ. τ. λ. πύργος ἔχων ἕνα πάτωμα, δύο πατώματα, τρία, κ. τ. λ. 6) περιοστάσιον. ὅθεν

Στεγήρης, ὁ, ἡ (στέγω, ἄρω), ποιητ. Προμηθευμένος μὲ στέγην, σκεπαστὴν, π. χ. «Οἶκος στεγήρης» (Μοσχίων παρὰ Στοβαίῳ, Φυσ. σελ. 342.), ἐστεγασμένος, στέγην, σκεπαστὴν ἔχων. 2) ἐν γένει, σκεπασμένος, καὶ, πυκνός, ταὐτὸν τῷ, στεγανός.

Στεγίτης, ου, ὁ· καὶ Ἐπιλ. στεγῖτις, ίδος, ἡ (στέγη). Ἀνήκων εἰς στέγην, ἢ εἰς τὸν οἶκον, ἢ εἰς τὸ ταμεῖον, δωμάτιον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐστὶν εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, πόρνη, ἐπειδὴ ἡ φωλεὰ τῶν τοιούτων ὠνομάζετο στέγη ἢ στέγος, ἢ τέγος, Πολυδ καὶ Ἡτύχ.

Στεγνός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ, στεγανός, κατὰ συγκ. (στέγω). Σκεπασμένος, φυλαγμένος, ὑπὸ σκέπην ὤν· καὶ πυκνός, ἀνθιστάμενος εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὡς παρ' Ἱππ., στ. πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα· καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ στεγνόν, ταὐτὸν τῷ, στέγος, σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστή, ἐσκεπασμένος τόπος, καλύβη, σκηνή, κ. τ. τ. ὡς καὶ τό, στέγη, Διόδωρ. ἐκ. 25. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 762. «Στεγνὰ πτερὰ, ὑμενώδη, δερματώδη· ἐδὲ στεγανότερος. Παρὰ Γαλην. «Στεγνὸς πυρετός», ὁ ἐναντίος τῷ ῥωδίῃ, οἱ ὀπιφερῶν ἐκρίτιες, τοὺς τριγμοὺς μεγάλους διαφυλάττων, ἰσχυροτέρους, βραδυτέρους κατὰ τὸν χρόνον τὸ κόσμημα. ἐνεργ. πυκνὸ σκεπάζων, προφυλάττων ἀπὸ βροχῆς, στερεὸς, γερῶδες, π. χ. πῖλος, Ἡροδ. 4, 23. καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημ. τό ἀνωτέρω μνημονευθὲν, τό στεγνὸν ὅθεν

Στεγνότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, τριγματότης, συμφελότης, συμφότης. «Ἔστρες στεγνότητα», ὅταν τὸ σῶμα ἔχῃ ἔμφραξιν, ἤτοι πάσχει ἀπὸ δυσεντερίου.

Στεγνοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Φύσει χοιρώδης, πυκνός, στερεὸς, ταὐτὸν τῷ, στεγνός, Λιθόλογ.

Στεγνόω, ῶ (στεγνός). Στεγνὸν, ἤτοι πυκνὸν ποιῶ, ἐξαιρ. στύφω, ἐμφράττω, ὡς π. χ. τὴν κοιλίαν, Γαλην. «Στεγνοῖν, ἵστησι τὴν γαστέρα. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδ. ἐκφέρει συνωνύμως τό, στεγνοῦν, καὶ στελλειν, ἀντὶ τοῦ στύφειν, ἐμποδίζειν τὴν ῥοώδη κίνησιν τῆς κοιλίας. «Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον· ὅθεν παρὰ Γαληνῷ «Στεγνωθέντων ἀπὸ διαῤῥοίας ἐλευθερωθέντες· καὶ παρὰ Διοσκορ. «Ἐστεγνωμένη μήτρα, ἡ πεπαυμένη τοῦ ῥεῖν, ἢ ἡ στύψιν πάσχουσα. Ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ «Στεγνοῦσθαι» ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν ἀπό τινος ἢ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἢ διὰ τοῦ ἀέρος· καὶ οὐδετέρ. στεγνός γίνομαι, χάνω τὴν ὑγρασίαν μου, ξηραίνομαι, παύω τοῦ νὰ εἶμαι ὑγρός· ὅθεν 2) συγκολλῶ, συνάπτω· ὅθεν τό, συστεγνόω, στερεῶς συγκολλῶ, συνάπτω, ἑνόω δύο μέταλλα μετὰ μολύβδου ἢ κασσιτέρου ἢ μετὰ τῆς τοῦ σιδήρου κόλλης ἢ τῆς χρυσοκόλλης, ἀλείφω, χρίω, ἐπιπλάττω μετὰ μάλθης ἢ μετὰ μαστίχης ἢ μετ' ἄλλου τινὸς τοιούτου, ὥστε συσφίγγονται καὶ στυπόνονται ἢ συγκολλῶνται αἱ ῥῆξεις σώματός τινος, Διοσκορ. «Πώμασι σ υγκοῦσι ἀκριβῶς», ὅπερ ἀλλαχοῦ, «Πωμάζουσι στεγνοῦσι» εἶπεν, ὁ ἐστι, κατὰ τὸν τῆς στεγνώσεως τρόπον, τόσον καλῶς ὁηλαδὴ νὰ χρισθῇ καὶ νὰ ἑνωθῇ διὰ τῆς συγκολλήσεως τὸ πῶμα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγγείου, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διαπερᾷ οὐδέν, hermétiquement. Γαλ οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδ. δ'. 100. «Π οὴ ἰοῦσα στεγανῶς εἰς τὸν λέβητα, εἰσήρχετο ἡ πιοὴ τοιουτοτρόπως, ὥστε ἐκ τῆς τῶν ξύλων συγκολλήσεως δὲν ἦτον τρόπος νὰ ἐκφύγῃ μήτε τὸ μικρότατον μέρος αὐτῆς· εἰσήρχετο ἡ πιοὴ εἰς τὸν λέβητα χωρὶς νὰ ξεθυμάνῃ. Ἐντεῦθεν καὶ τό Λατιν. stagno, κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ, γανόω, ἐκ τοῦ, σταγὶς, στεγνός, στεγνόω· ὅθεν καὶ τό, stagnum, stannum· ὅθεν

Στέγνωσις, εως, ἡ. Πύκνωσις, στέγνωμα· ἔμφραξις, στύπωμα. «Κοιλίας στέγνωσις», (Διοσκορ.) στύψις, ἔμφραξις. Γαλην. ὑγιειν. γ'. 10. «Ἔστι δὲ στέγνωσις ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐν ᾗ κωλύεται διαφορεῖσθαι τὰ περιττώματα, γίνεται δὲ αὕτη δι' ἔμφραξιν ἢ πύκνωσιν, ἣν δή καὶ μόνην ὀνομάζουσι τῶν πόρων. 2) συναφὴ, συγκόλλησις διὰ χρυσοκόλλης ἢ κόλλης ἄλλης ὁποιασδήποτε, ἢ διὰ μετάλλου τινομένη. ὅθεν

Στεγνωτικός, ή, όν. Εἰς στέγνωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος «Φάρμακα στεγνωτικὰ, τὰ πυκνωτιστικὰ, στυπτικὰ, ἐμφρακτικὰ, σφιγγτικά.

Στιγονόμιον, τό (στέγος)· = στεγανόμιον.

Στέγος, εος, τό, κοιν. τύπος ἀντὶ, τέγος, ὅπερ ὄρα. 2) = Σοφοκλ. Αἴ. «Στέγος πλήρης ἄτης», οἶκος πλήρης βλάβης καὶ ζημίας. ἐξαιρ. περιοστάσιον. 3) = τάφος, Λυκόφρ. 1098. ἐκ τοῦ

Στέγω, ξω, ἀφ' οὗ τό Λατιν. tego. Σκεπάζω, στέγην ἐπιτίθημι, σκέπην ἢ σκεπαστὴν ἐπιβάλλω, σκέπω, στεγάνω, ἐν γένει, χρησιμεύω τινὶ ὡς σκέπη, διαυθεντεύω, ὑπερασπίζω, προφυλάττω ἀπό τινος· ἔτι δὲ, καλύπτω, κρύπτω, ἔχω τι εἰς καλὴν φύλαξιν, Θουκυδ. 4, 34. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 230. ἐντεῦθεν τό, στέγη, στέγος, στέγαστρον, καὶ στεγανός, στεγνός, ὁ τοὺς λόγους δυνάμενος στέγειν, ὅ ἐστι, κρύπτειν. ἐξαιρ. β'. ἀποστιωπῶ, φυλάττω, κρύπτω τι μυστικὸν, φυλάττω τι κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἢ εἰς τὴν μνήμην μου· φυλάττω, βαστῶ κρυφὸν, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, σιγῇ, Σοφ. Φιλ. 137. Τραχ. 992. Ο. Τ. 341. πρβ. Valck. Ἱππ. 874. Reis. Conj. Aristoph. p. 16. «Στέγων σιώπην» οὕτω καὶ «Στέγειν λόγους» ὡς καὶ παρὰ Πολυβίῳ περὶ τοῦ Ἀράτου «Στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν», ἦτον δυνατὸς νὰ τὸ κρύψῃ, νὰ τὸ φυλάξῃ μυστικὸν, κρυφὸν. Παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Εὐθυμ. «Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, μηδὲ ἀναλαμβάνοντες», οἱ μὴ φυλάττοντες αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην των· ὅθεν 2), κωλύω, ἐμποδίζω, τί τινος. Μέτ. «Στέγεσθαι ὄμβρους», ἐμποδίζειν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν βροχήν, Πινδ. Πύθ. 4. 144. 3) κρατῶ πυκνὰ, δὲν ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ ἢ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ ὑγρὸν, ὅθεν α) ὑπομένω, ἀντέχω εἴς τι, ἐμποδίζω τὴν ὑγρασίαν, ἢ ὑγρόν τι νὰ διαχωρήσῃ, π. χ. «Δόμος ἄλα στέγων», πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει τὴν ἁλμυρὰν, δὲν περνεῖ νερὸν, Αἰτχ. Ἱκέτ. 134. ἔτι δὲ ἀπολύτως, «Νῆες οὐδὲν στέγουσαι», μὴ ἐμποδίζουσαί τι νὰ διαπεράσῃ, ἔμβᾳ, ἤγουν περνοῦσαι νερὸν ἀπὸ παντοχόθεν, Θουκ. 2, 94. ἀσκοῦτος καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Ναῦς οὐκ ἐστέξατο ὦμμα», τὸ πλοῖον δὲν ἐμπόδιτε τὸ κῦμα, ἔπιρα νερὸν, Θαλασσώθη, Φαλαικ. β) κρατεῖν ὑγρόν τι, μὴ ἀφίνειν αὐτὸ νὰ ἐκρεύσῃ, ἐμπεριέχειν ἐν ἑαυτῷ, κρατῶ, πιάνω, ἐράττω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων. 4) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐν γένει, ὑπομένω, ὑποφέρω, χαρτερῶ, πάσχω, βαστάζω, ἀνέχω, ἢ ἀνέχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰωάνν. «Δύο κιόνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον», βαστάζόντων. «Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγουτοι», ὑπομείοντος, βαστάζοντος, Πλουτ. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει», ὑπομένει, ἀνέχεται, Παῦλ.

Στεία, ἡ, χεῖρων τύπος, ἀντὶ στία.

*Στειβεύς, ὁ· ταὐτὸν τῷ, στιβεύς, ἄμφ.

Στειβίλα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στιβέλα, καὶ, στιβία, ἐκ τοῦ Διοδώρ. Σικελ. ἀμφ.

Στείβω, ψω, ἀόρ. β'. ἔστιβον, καὶ παθ. ἐστίβην, Σοφ. Αἴ. 883 Πατῶ, πατῶ στερεὰ, πατῶ μὲ τὰ ποδάρια καὶ πατάσσω, κρούω τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, ταλαπατῶ, καταπατῶ, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Λ, 534. καὶ Τ, 499. » — μώνυχες ἵπποι στείβον ὁμοῦ νεκύσσετε καὶ ἀσπίδας, ἐπάτουν τρέχοντες ὁμοῦ καὶ τοὺς νεκροὺς καὶ τὰς ἀσπίδας· καὶ ἐντεῦθεν, πατῶ δρόμον τινὰ, ἢ τόπον, ὁηλ. βάλλω τὸ ποδάρι ἐπάνω καὶ περιπατῶ, ὅθεν, πόδαι στειβόμενοι, ἡ (κατὰ μέσ. ἀόρ. β'.) στειβόμενοις, Ξενοφ. ἀνάβ. α'. 5, 13., αἱ κατοῦμεναι, εἰς ἃς πατοῦσι, περιπατοῦσιν ἄνθρωποι· καὶ «Στίβος», ἡ τετριμμένη καὶ πεπατημένη ὁδός· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 609. «Ἔνθα δύω διπλῆτε νομὸν στείβουσι θρέοντες, τὸν πρὸς νομὸν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσιν. Ἐν δὲ Ὀδυσ. Ζ, 92. «Στείβον δ' ἐν βόθροισι τὰ εἵματα», ἐπὶ τῆς γράφεως τῶν ἱματίων, ἥτις ἐγίνετο διὰ τοῦ μετὰ τῶν ποδῶν πατήματος, ἐπάτουν ὁηλαδὴ, ἔτριβον τοῖς ποσὶ τὰ ἱμάτια ἐν τοῖς βόθροις ἵνα καθαρισθῶσι, ὡς τό, πλύνειν· ἔτι δὲ, τρίβω πατῶ, π. χ. τά σταφύλια ἐν τοῖ ληνῷ. 2) πατῶν πυκνόν τι, συμπυκνόω, συνάλβω, κάμνω τι πυκνόν, στερεόν. — Μέτ. βαδίζω, χωρῶ, προχωρῶ· καὶ μεταφ. πατῶ εἰς τὰ βήματα, ἴχνη ἄλλου, πηγαίνω κατόπιν τινός, ἰχνεύω, κατασκοπεύω, καθ' ἣν ἀμετάβ. σημ. εὑρηται καὶ τό ἐνεργ.

ὡς τό, στιβεύω. Εὐριπ. Ἱππολ. 218. » — ἵνα θηρεφόντες στείβουσι κύνεσσι. »Στοιβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἰχνη, πρότερον τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃσι (Θεόκριτ. ιζ. 122.), ἐκμάσσετοι ἰχνεύων τὰ ἔτι θερμὰ καὶ ἀχνίζοντα ἀτμίζοντα ἴχνη, καὶ ὑπάγει κατόπιν ἥτις ἀκολουθεῖ αὐτοῖς. (Ὅθεν τό, στιπτός, στιβάς, στιβαρός, στιβεύω, στῖφος, στιγερός, στύφω, στυφελός, στυφλός, στυφρός, στρυφνός, στύπος, στύπη στυππη, στύπαξ, στυπάζω, στιυβή, στοιβάζω, στόβος, στοβάζω, στόμφος, στομφάζω, στίφω, στέφος, στέφανος, στέμμα, στέμβω, στεμβάζω, στέμφυλον, τὸ Λατ. stipo, stipes, stupa, stuppa, καὶ τὸ Γερμαν. steifen, steppen, stupfen, stopfen, stampfen.)

* Στεῖλα, ἐπ. ἀόρ. τοῦ, στέλλω, ἀντὶ, ἔστειλα, Ὁμ.

Στειλανός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στειλεύς, Ἱππουρ.

*Στειλεύ, ἡ. Ἰων. στειλεή (στέλλω). Ἡ τοῦ πελέκεως ἐπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον, ἡ τρύπα τοῦ πελέκεως (τοῦ τσεκουρίου), εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ στειλειάριον, Ὀδυσ. Φ, 422. πρβ. στελεά, στελεών, στειλεών, στελεών, στελεόν.

Στειλειόν, καὶ, στειλεών, τό· ταὐτὸν τῷ, στελεή, καὶ στελεόν. Τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον, ἢ ἡ λοβὸς αὐτοῦ, τὸ στειλειάριον, τὸ ὁποῖον ἐμπήγεται εἰς τὴν τρύπαν (στειλειὰν) τοῦ πελέκεως, Ὀδυσ. Ε, 236.

Στειναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενὸς, στενὸς, αὐχὴν), Ἰων. ἀντὶ στεναύχην. Στενὸν ἔχων λαιμόν.

Στεινόπερος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, στενόπορος, Ἡρόδ.

*Στεινός, ἡ, όν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, στενός. Λεπτόχωρος, στενόχωρος, Ἡρόδοτ. ζ. 235. »Ἰσθμὸς στεινός.«

Στεῖνος, εος, τό (στείνω), ποιητ. Στένωμα, στενοχώρημα, στενότης, στενὸν μέρος, τόπος στενὸς, στενωπὸς, στενάδα, Ἰλ. Θ, 476. Μ, 66. Ὀδ. Χ, 460. »Στεῖνος ὁδοῦ, στενάδα δρόμου, ὁηλ. στενὸν, στενότοπος.« Ἰλ. Ψ, 419. »Στεῖνος μάχης«, ἡ στριμοῦρα τῆς μάχης, Ἰλ. Ο, 426. 2) τροπ. στενοχωρία, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀδημονία, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλων. 533. » — ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμοῦ. Ἀττ. στένος.

Στεινόω, ὥτω (στεινὸς), Ἀττ. ἀντὶ, στενόω, = στείνω.

*Στείνω, Ἀττ. στένω, Μ. στενῶ, ἀόρ. ἔστεινα (στεινὸς), ποιητ. Στενὸν ποιῶ, στενόω, στενοχωρῶ, στριμόνω, μεθορμ. »Στεῖνον ψαμάθους ὀμύσσω, ἐστένωσε τὸν ἅμμον διὰ τὸ πλῆθος. Ὀρφ. ἀργ. 112. Σχολ. παλ. στεινόμαι, στένομαι, ἀντὶ, στενοῦμαι, γίνεσθαί τι στενὸν, ἢ παρὰ στενὸν, Ὀδ. Σ, 386. »Θύρετρα στείνεται φεύγοντα, αἱ θύραι εἶναι στεναὶ εἰς τὸν φεύγοντα· ἢ, στενοχωροῦμαι, στριμόνομαι, Ἰλ. Ξ 34. » — στείνοντο δὲ λαοὶ, ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος· καὶ ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ ἡ στενωσις γίνεται ἐξαιρ., ὅταν γεμίζεται ὁ τόπος, β) εἶναι ἢ γίνεσθαι πλήρες, γεμίζεσθαι, Ἡσ. Θ. 160. μετὰ γεν. »Σηκοὶ στείνοντο ἀρνῶν«, Ὀδ. Ι, 219. ἢ καὶ μετὰ δοτ. »(ποταμὸς) στειόμενος νεκύεσσι (Ἰλ. Φ, 220)«, πυκνὰ γεμιζόμενος ἀπὸ πτώματα, λείψανα, ὅπερ ὅμως δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ, γιόμενος στενός, στενευόμενος· καὶ ἐντεῦθεν πάλιν, ἐπειδὴ διὰ τῆς στενώσεως καὶ παραγεμώσεως στενοχωρεῖταί τι καὶ φορτίζεται, γ) εἶμαι εἰς στενοχωρίαν ἢ στενοχώρουμαι, εἶμαι φορτισμένος ἢ βεβαρυμμένος, φορτίζομαι, βαρύνομαι, εἶμαι διὰ τὸ βάρος εἰς στενοχωρίαν, μετὰ δοτ., Ὀδ. Ι, 445. μεταφρ. καταιτῶ εἰς στενοχωρίαν, ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, εἰς τὰ στειά· δ) παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 160. »Στείνομαι, ἀντὶ τοῦ, στενάζω. πρβ. τὸ Ἀττ. στένω. ὅθεν

Στείνωμα, τό· ταὐτὸν τῷ Ἀττ. στένωμα.

Στεινωπός, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττ. στενωπὸς (στεινός). Στενευμένος, κατάστενος, στενοχωρημένος, Ἰλ. Ψ, 427. 416. Η, 143. »Στεινωποὶ ὁδοίο. Ἀπολλών. ἀργ. β'. »Πόντος στεινωπόεις, πορθμὸς, στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης. »Ὕδωρ στεινωπόεν, στενὸν, τὸ μέσον ἔντινι στενῷ τόπῳ· λέγεται δὲ καὶ, στεινωπὸς, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὁδὸς, ἀντὶ, στενὴ ὁδὸς, τὰ στενὰ, τὸ στεινὸν· ὡσαύτως, καὶ, »Ἀλὸς στεινωπόνδε, ἡ μεταξὺ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς γῆς στενὴ ὁδός· ὡς π. χ. αἱ Θερμοπύλαι (ἐν γένει, περὶ τῆς συνθέτ. τῆς λέξεως ὅρ. ἐν τῷ, στενωπός.)

Στείομεν, ἀντὶ τοῦ, στῶμεν, ἐπ. ἀ. πληθ. πρότπ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Ο, 297. ὡς καὶ τὸ, τραπείομεν, ἀντὶ, τράπωμεν· καὶ τὸ, βείομεν, ἀντὶ, βῶμεν, κ. τ. τ.

*Στειπτός, ἡ, όν (στείβω) = στιπτὸς, ὅπερ ὅρ.

Στείρα, ἡ· καὶ Ἰωνικ. στεῖρη, ἡ (στεῖρος, στερεός). Ἡ τῶν πλοίων πρῷρα· τὸ χονδρὸν ξύλον, ὃ βάλλεται εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ὡς βάσις καὶ θεμέλιον, καὶ ἐφ' ᾧ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τοῦ πλοίου (carina, καρίνα), Ἰλ. Α, 482. Ὀδ. Β, 248. »Στείρη νηὸς« οὕτω καὶ παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 8. λέγεται δὲ καὶ, στερέωμα, ἐστερέωμα, στήριγμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔξεχον κυρτὸν ξύλον κατὰ τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου· ἴδε στόλος· ἀριθμ. 3. Νον. Διον. μ'. σελ. 1044. »Καὶ ἀγκύλον ἄκρον ἀπ' ἄκρου πρωτοπαγὲς δόρυ μακρὸν ὅλον στήριγμα δεχέσθω« ἴδε καὶ, στερίφη. Ἔστι δὲ κυρίως θηλυκ. τοῦ στεῖρος· παραλόγως δὲ συγχρεται τῷ ἑπομένῳ, τὴν κατάληξιν ἔχοντι μακράν.

*Στείρα, ας, ἡ, θηλ. ἐπίθ. τοῦ στεῖρος, ἐπὶ γυναικὸς, ἡ ὁποία δὲν συλλαμβάνει καὶ ἑπομένως δὲν τεκνοποιεῖ.

*Στειρεύω, εὔτω. Εἶμαι στεῖρος, ἄτεκνος, ἐκ τοῦ

Στεῖρος, στείρα, στεῖρον, παρὰ δὲ Εὐρ. καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ (στερὸς, στερρὸς, στερεὸς). Κυρίως, στερεὸς, σκληρὸς· ἐπὶ δὲ γῆς ἢ τόπου, μὴ καρποφοροῦντος, ἀντὶ, ἄκαρπος, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μὴ ἐπιτήδειος καὶ ἱκανὸς εἰς γέννησιν, ἄτοκος, (ὅς τις δὲν ἔκαμεν ἢ δὲν εἶμαι παιδία), ἄγονος, Ὀδυσ. Κ, 522. »Βοῦς στεῖρα«, πρβ. Ὀδ. Λ, 30. Τ. 186. ὅρ. καὶ στέριφος. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ θηλ. τύπῳ, καὶ τοῦτο, καθὼς φαίνεται, ὡς οὐσιαστ., καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, διατὶ ἡ προτροπὴ ἐν Ὀδ. δὲν εἶναι κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἐπιθ., ὅρ. prosod. Taf. 2. b. I. 1. K.) ὅθεν

*Στειρόω, ῶ. Μ ώτω. Κάμνω στερρὸν, σκληρὸν, ἢ ἄκαρπον, ἄγονον. Παλ. ἄκαρπος ἢ ἄτεκνος εἰμί. (λέξ. τεκτηρ.)

Στειρώδης, ὁ, ἡ (στεῖρος, εἶδος). Τρόπον τινὰ, ὁπωσοῦν ἄκαρπος, ἄτοκος, ἄγονος, οἱονεὶ στεῖρος, ὡς στεῖρος, Ἱπποκρ.

Στείρωμα, τό (στεῖρος), ταὐτὸν τῷ, στεῖρα, στερίωμα, Ἡτυχ.

Στειρωσις, εως, ἡ (στεῖρος). Ἀκαρπία, ἀλλειψις γόνου, Βατίλ.

Στειφρός, ἡ, όν, = στιφρὸς, πολλ' ἀμφ.

Στείχω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. ἔστιξα, ἀλλὰ καὶ ἀόρ. β'. ἔστιχον. Κυρίως, ἀναβαίνω, ἀνατέλλω, ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἄνω κινοῦμαι, Ὀδ. Λ, 17. »Στείχειν πρὸς οὐρανὸν ἠλιθον· εἶτα δὲ ἐν γένει, βαίνω, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, ταξειδεύω, Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἐξαιρ. κατὰ σειρὰν, κατόπιν ἀλλήλων βαδίζω, μόνος ἢ μετὰ πολλῶν, ἀπ' ἀγάλι ἢ σοβαρῶς βαδίζω. »Στ. ἐς πόλεμονν, στρατεύω, Ἰλ. Β, 833. Δ, 331.— Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητ. καὶ Ἰων., παρ' Ἡροδ. οὐχὶ σπανία. (ἐντεῦθεν τὸ, στίχος, στίχες, στείχος, στόχος, στοχάζομαι.)

Στεκτικός, ἡ, όν (στέγω). Καλύπτων, σκεπάζων, διαυλευτεύων, ἐξαιρέτως, ὑγρασίας προφυλακτικός. ἴδε στέγασμα.

Στελγιδολήνιος, ὁ (στελγὶς, λήνιος), = στλεγγιδολήνιος, παρὰ Πελυδ. γ'. 154. ταὐτὸν τῷ, Ξυστρολήνιος, παρ' Ἡσυχ.

Στελγιδοποιός, ὁ, ἡ, = στλεγγιδοποιός.

Στελγίζω, καὶ συνηθέστ. στλεγγίζω. Διὰ τῆς στελγίδος τρίβω, ξύω, ἐν τῷ λουτρῷ, ἢ ἐν τῇ παλαίστρᾳ. Μέσ. »Στελγίζομαι«, τρίβομαι διὰ τῆς στελγίδος ἐν τῷ λουτρῷ ἢ εἰς τὴν παλαίστραν, ἐκ τοῦ

Στελγίς, ίδος, ἡ, καὶ συνηθέστερ. στλεγγίς, ἡ στελεγγὶς, καὶ παρὰ Σουΐδ τλεγγὶς, ίδος, ἡ. Ξύστρα, ξυστρὶς, ξυστρίον ἢ ξυστρίδιον δὲ τοῦτο ὄργανον πλατὺ ἔλασμα, δι' οὗ ἀπεμάσσατό τις ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ἐν τῇ παλαίστρᾳ, καὶ ἀπεξέετο τὸν γλοιὸν, ητοι τὸν μετὰ τοῦ χρίσματος μεμιγμένον ἱδρῶτα. (Λατιν. Strigil, ἐκ τοῦ stringere). ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Λακωνικ. Ἀποφθ. 12. λέγει, ὅτι οἱ Λάκωνες. »Στλεγγίδιν οὐ σιδηρᾶν, ἀλλὰ καλαμίνην ἐχρῶντο,« καὶ ἐνταῦθα ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ ταύτην· »Ψήκτραν δονακίτην.,, 2) »Ἔλασμά τι ἐκ μετάλλου κεχρυσωμένον, ὃ ἐφόρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πιθανῶς ὡς εἶδος κτενίου, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ πρέσβεις εἰς τοὺς χρησμοὺς ἢ εἰς δημόσιόν τινα θυσίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἰππ. 580.) »χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν« ἢ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτωνος (εἰς Χαρμίδ.) »Χρυσοῦν στεφάνιον. Παρ' Ἱπποκράτει ἑρμηνεύει τοῦτο ὁ Ἡρακλείδης διὰ τοῦ »Χρυσᾶ τενίδια, εἰς χρῶτα τιτλες τῶν θεωρῶν« οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ιε'. σελ. 128. »Χρυσαῖ στλεγγίδες, ἐλκὴν ἴται τῷ πρώτῳ στεφάνῳ. ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 179. καλεῖ τοῦτο »Δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσιν. Παρ' Ἀθηναίῳ ιε'. σελ. 674. φέρεται περὶ τῶν Λακεδαιμονίων. »Τῷ ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι ἢ στλεγγίδι· καὶ τοιουτοτρόπως »Στλεγγίδι φέρεται γεγραμμένον εἰς πολλὰς ῥήσεις, ὡς τὸ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἴσως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Τελαμών. 3) εἶδος σίφωνος· καὶ κατ' Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 556. ἐχρῶντο τούτῳ αἱ γυναῖκες πρὸς ἐξαντλησιν τοῦ οἴνου ἐκ τοῦ πίθου, ἐξ ὧν καὶ ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ· »Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι· οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἀντῆς αὐτῇ χρήσαντο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Ἐπὶ τῆς α'. σημ. ἀνήκει ἡ τοῦ Ἀπουλείου περιγραφὴ τοῦ Strigil· »Flexa tubulatio ligulæ, ut sudor ex ea rivulo laberetur«, κοῖλον σκληρίδιον σπαθίον, δι' οὗ ἀπέξιον τὸν ἱδρῶτα· τὸ ἐπίλοιπον σχῆμα τούτου ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ συνωνύμου »Σπαθίς«. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος (εἰς Ἱππίαν ἔλατ.) ἔχει· »Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενοι, εἰ ἀποξυόμενοι, ὁ ἐστι, κτενιζόμενοι· στλεγγὶς γὰρ, τὸ κτένιον, ὡς Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. Στέφανος ὁ Ἐρρίκος ἀναφέρει ἔτι ἀπό τινος χειρογράφου Λεξικοῦ, ὃ ἀνὰ χεῖρας εἶχε. »Στλίγισματα, ἀποξύσματα. »Στελγίδες γὰρ, αἱ ξύστραι, αἱ τὰς πτηγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι, ὅ τινες καὶ κτένιον λέγουσι· καὶ, στελγιστρον, ταὐτὸν τῷ, στελγὶς· καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μάχαιρατοὺς νεουργεῖς τῆς κεφαλῆς πίλους, στελγὶς καὶ στέλγιστρον λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πολυδεύκης τὴν στλεγγίδα, σπαθίδα λέγει. Φαίνεται, ὅτι Ἀττικῶς ἐλέγετο, στρεγγὶς, ἐκ τοῦ στράγγω, στρέγγω, στρίγγω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. stringere, καὶ strigil· καὶ ἐκ τοῦ στράγγω, ταὐτὸν

τῶ, στρέβω, στρέφω, τὸ Γερμαν. Streichen, streifen, λειαίνειν, ἀπαξύειν, ἐλαίφειν, ἐπλεγγίζειν, κ. τ. λ.

Στέλγισμα, καὶ συνηθέστ. στλέγγισμα, τὸ (στελγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀποτρίβεται καὶ ἀποξύεται διὰ τῆς στελγίδος· ἀπόξυσμα, ῥύπος, γλοῖος, ἢ ἐν τοῖς λουτροῖς διὰ τοῦ τρίτου ἀποξυομένη ἀπὸ τοῦ σώματος λέρα.

Στέλγιστρον, καὶ συνηθέστ. στλέγγιστρον, τὸ (στελγίζω) ταὐτὸν τῷ, στελγίς. ἴδε ἐν τούτῳ.

*Στελεά, Ἰων. στελεή, ἡ· καὶ στελεόν, τὸ ταὐτὸν τῷ, στειλεά, καὶ, στειλειόν. Τὸ στειλεάριον, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 957. λέγεται ἔτι καὶ, στέλεχος, καὶ, στέλεφος, καὶ ἀστέλεφος, (ὡς τὸ σταφίς, ἀσταφίς) τροπῇ τοῦ φ εἰς χ.

Στελεόω, ὦ. ποιητ. Στελεόν ἦτοι στειλειάριον ἐμβάλλω, στειλειαρόω, Ἀναλεκτ. α'. σελ. 221. «Πέλεκυς ἐστελεωμένος», στειλειάριον (στελεόν) ἔχων, στειλειαρωμένος. ἐκ τοῦ

Στελεόν, τὸ· ταὐτὸν τῷ, στειλειόν.

*Στελεός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, στελεόν, συγγεν. τῷ, στέλεχος.

*Στελεόω, = στελειόω.

*Στελεφοῦρος, ὁ Παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7. καὶ Πλίν. καὶ. 17. φυτόν τι σταχυοφόρον· ἴτυς τὸ τοῦ Λιν. Phleum pratense· πεπταλευρον μὲ στενὰ φύλλα.

Στελεχηδόν, ἐπίρρ. (στέλεχος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ στελέχους, κατὰ τὸν στέλεχον, ἀπὸ κορμοῦ Ἀπολλων. Ἀργ. 1, 1004, ἐνθα ἄλλοι, στοιχηδόν, ἀναγινώσκουσι.

Στελεχητόμος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τέμνω), ποιητ. Τὰ στελέχη τέμνων, κόπτων, ἢ ἀποκόπτων τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων.

Στελεχιαῖος, αἶα, αἷον (στέλεχος). Ἔχων εἶδος στελεχους, ἴσως ἡ ὁμοιος στελεχει, εἰς στέλεχος ἀνήκων, στελεχους τόπον ἔχων, ὡς ἂν στέλεχος ἦσαν ἐν τῇ ἀνατομ. «Φλὲψ στελεχιαία», ἡ εἰς τὰς λοιπὰς φλεβας ὡς στέλεχος οὖσα, Vena portae, Γαλην. κατὰ τόπ. ς'. 4.

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Εἰς τὸ στέλεχος τὸν καρπὸν φέρων.

Στέλεχος, εος, τό. Τὸ τέλος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. πρέμνον, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀρχόμενον μέρος τοῦ δένδρου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνερχόμενον, ἀφ' οὗ ἄρχονται οἱ κλάδοι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 2. «Κεκλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆν πεφυκὸς ὑφ' ὧν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος». 2) τμῆμα ξύλου κεκομμένου ἐκ τοῦ στελέχους (κοπτούρου). 3) ἐν γένει, κορμός, truncus, caudex, Plin. καὶ Ἡρόδ. 8, 55. ἐνίοτε δὲ, χοντρὸν κλωνάριον καὶ μεταφορ. ῥίζα, καταγωγή, Ἰουστίνος πρὸς Ἕλλην. «Καρπὸν χρύσεον στελέχους ἅλαβεν». (συγγεν. τῷ, στελεόν, στελεός.) ὅδεν

Στελεχόω, ὦ, μέλ. ώσω. Αὐξάνω ὡς στέλεχος, στέλεχος ἐκφύω, βλαστάνω, κάμνω βλαστάρια, Ἀνθολογ. μεταφορ. «Οὐρανομήκεις ἐστελέχωσα ἀρετάς».

Στελεχώδης, εος, ὁ, ἡ (στέλεχος, εἶδος). Ὅμοιος στελέχει, ὡς ἂν στέλεχος· ταὐτὸν τῷ, στελεχιαῖος.

Στελέω, ποιητ. μέλ. ἀντὶ τοῦ, στελῶ, Ὁδ. 8, 287.

*Στελίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στελεόν. Στειλειαράκι, Αἰτωλ. μῶδ.

Στελίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ παραπίνου, περὶ τὰ ἄλλα φυτὰ ἀναβαίνοντος, Vicum (παρ' Ἡσυχίῳ, λέγεται ἔτι καὶ ἀστυλίς.), Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9. καὶ 16. Αἰτ. Φυτ. β'. 23. Πλίνιος ιδ'. 8.

*Στελλάνδρα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κόρη, Ἡσύχ. ἤγουν, ἡ μέναυδρος, λέξ. κωμ.

Στέλλω, μέλ. στελῶ, ἐπιτ. στέλλω, ἀόρ. ἔστειλα, καὶ μέτ. ἐστειλάμην, παρακ. ἔσταλκα, καὶ παθητ. ἔσταλμαι, ὑπερσυντ. ἐστάλμην, εὖ τὸ πληθ. γ'. πρόσ. καὶ ἐστάλαται παρ' Ἡρόδ. 7, 89, ἅπερ ὅμως ὁ Βουττμ. θεωρεῖ ὡς ἀρχαῖον σφάλμα ἀντὶ ἔσταλται, ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 288. ἀόρ. β'. παθητ. ἐστάλην, παρὰ δὲ ποιητ. ἐνίοτε καὶ παθητ. α'. ἀόρ. ἐστάλθην. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων χρῆται μὲν ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐνεστ., τῷ ἐνεργ. καὶ μεσ. ἀόρ. καὶ τῷ ἐπικ. μελ., οὐχὶ μέντοι πολλάκις. Κυρίως σημαίνει, σταματῶ, κάμνω νὰ σταθῇ, βάλλω εἰς θέσιν τινά, ἔξαιρ. βάλλω κατὰ τάξιν, κατὰ θέσιν ἁρμοδίαν, διατάττω, π. χ. «ἕτερους στέλλων, παρατάττων τοὺς συντρόφους», Ἰλ. Δ, 294. πολλάκις δὲ καὶ συνυπεμφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ, παρασκευάζειν, ἑτοιμάζειν, ἐξαρτεῖν, κοσμεῖν, στολίζειν, εὐτρεπίζειν, προμηθεύειν μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα, ἱμάτια κ. τ. τ. ὅθεν καὶ, βάλλω τινὰ εἰς παράταξιν ἐκστρατείας, κάμνω ἕτοιμον, π. χ. «Τινὰ εἰς μάχην», βάλλω εἰς παράταξιν μάχης, τὸν στέλλω ἡτοιματρένον εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Μ, 325 «Στ. νῆαι, ἑτοιμάζειν, προβλέπειν μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, κάμειν αὐτὸ ἕτοιμον εἰς τὸ νὰ πλεύσῃ, Ὁδ. Β, 287. Ξ, 248. ὡσαύτως, «Πλόον στέλλειν», Πίνδ. Ὀλ. 7, 61. καὶ, «Πλεῖον στ.», Ἡρόδ. 3, 62. καὶ, «στρατὸν, ἢ στρατιὰν στέλλειν», Ἡρόδοτ. 3, 141. «Πόλεμον στέλλειν», ἑτοιμάζω τὰ τοῦ πολέμου, βάλλω στράτευμα εἰς τὸν πόλεμον κ. τ. τ. ὅθεν, «στέλλομαι», ἑτοιμασία, πᾶν ὅ,τι ἑτοιμάζεται διά τι, ἐκστρατεία, ὅθεν καὶ, «Στόλον στείλαι», ἑτοιμάζω ἑτοιμασίαν, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἑτοιμάζω ἐκστρατείαν, ἑτοιμάζω στράτευμα διά τινα ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 5, 64. τὸ δὲ παρὰ Λουκιαν. «Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσαι», ἀντὶ, ἄγουσα, φέρουσα. «Στέλλειν τινὰ ἐνθένδε», προμηθεύω τινὰ μὲ φόρεμά τι, Ἡρόδοτ 3, 14. «Ἑταῖραι ἦγαγε – τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας», ὅηλ. ἐνδύτας, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 5. «Στελεῖν χιτῶνι τῷδε», Σοφ. Τραχ. καὶ παθητ. «Ἐστελμένος σκευήν», ἡ ἁπλῶς, «ἐστάλμενος», Ἡρόδ. 7, 62, 93. «Ἐστελμένος ταῖς ὀδοναιξι», Λουκιαν. καὶ εἰς Νεγρ. 3. «Γέρων δημοτικῶς ἐσταλμένος», ἐνδεδυμένος, φορεμένος· παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 7. μετὰ της προτάξηκης, ἐπὶ πόλεμον, ἢ, εἰς πόλεμον, π. χ. «Ἐσταλμένος εἰς πόλεμον ὡς κάλλιστα... νομίζων τὸν καλλιστον κόσμον τῷ νεανίᾳ πρέπειν». Ἐντεῦθεν «στόλος, στολή», ἡ φορεσία, ἐνδυμασία. — Μέτ. ἑτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κατάστασιν διά... Ἰλ. Ψ, 285. «Ἄλλος δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν», ὑμεῖς ὁμως ἑτοιμασθῆτε διὰ τὸ στρατόπεδον· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐνδύομαι, Λουκ. εἰς Ἀλέξ. «Μιλαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενος νεκρικῶς». 2) ἔξαιρ. πέμπω, στέλλω, πορεύεσθαι, ὑπάγειν ποιῶ τινα εἰς τινα ὡρισμένον τόπον· προστάζω ὅηλ. ἢ λέγω ἢ κάμνω τρόπον νὰ ὑπάγῃ τίς που, ἢ ἐν πράγμα νὰ φερθῇ εἴς τινα ὡρισμένον τόπον· π.χ. «Στέλλειν ναῦν, στρατὸν, ἀποικίαν· ἔξαιρ. κατὰ παθ. διαθ. ὑπάγω που διὰ νὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ, ὑπάγω ἀναχωρῶ, μετοικῶ, κινοῦμαι, ἀπέρχομαι, ταξειδεύω, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, π. χ. ἐς Κύρνον, ἐς Κέρκυραν, Ἡρόδ. 1, 165. ἐς Λακεδαίμονας, Ἡρόδ. 4, 147. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰ φαινόμενον ἀμετβ. «στέλλειν», ἀντὶ, στέλλειν λαόν, ἄγειν εἰς ἀποικίαν, Ἡρόδ. 4, 148 5, 125. παρβ. 5, 42. 124. παλαιῶ δὲ συνεχέστερον σημαίνει τὸ, στέλλεσθαι, κατὰ παθ. διαθ. ἔρχομαι, κινοῦμαι διὰ νὰ πλεύσω, ὑπάγω που, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἑτοιμάζομαι διὰ τὸν δρόμον ἢ τὴν ἐκστρατείαν, καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν, Ἡρόδ. 3, 53. 124. 4, 159. 5, 43. 125. 7, 2. 239. «Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο», ἐκινεῖτο, ἔπιανε τὸν δρόμον εἰς τὴν... «Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην», ἦλθον. «Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης», ἔπιασες τὸν δρόμον τῆς τυραννίας, Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. τὴν ἀμετβ. σημασ. τοῦ μετ., καὶ τότε συνυπακ. τὸ, στόλον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 608. «Ἐς δόμων ἐστείλαν», ἐκινήθην. Σοφ. Φιλ. 571. «Ἐπ' ἄλλον ἄνδρα ἐστελοῦν», ὅηλ. στόλον· καὶ 640. «Τότε στελοῦμεν», ὅηλ. ἀποπλεύσομεν· καὶ Εὐριπ. Ἰκέτ. 646. Τὸ δὲ «στέλλεσθαί τινων, μετὰ αἰτ., ὅηλοῖ, ὡς τὸ, μεταστέλλομαι, μεταπέμπομαι, στέλλω καὶ κράζω τινά, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 434. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας σημασ. σπανίως εὔχρηστον τὸ ἐνεργ. μετὰ αἰτ. προσ., ὡς παρὰ Σοφ. Φιλ. 495. καὶ 160. «Πολλὰ τοῖς ἐκνοσοῦσι ἐστέλλον αὐτόνυν», καὶ ἐν Ἀντ. 165. 3) ἐν τῇ ναυτικῇ, νύκτα στέλλειν, συμμαζώνω, καταβάζω (στηγάζω) τὰ πανιά, Ὁδ. Γ, 11. Π, 353. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀποδ. «Ἱστία στέλλεσθαι», Ἰλ. Α, 433. καὶ διὰ τοῦτο καὶ «Κιτῶνας ἐστελεσμένους», ἐμάζωξεν, ἀνασκούμπωσεν τὰ φορέματά των διὰ τὴν δουλιάν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 288. ὅθεν ἐν γένει, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συμμαζώνω, ἢ περιμαζώνω (συστέλλω), συντέμνω, συσφίγγω, καὶ παρ' Ἱατροῖς, προξενεῖν στύψιν, ἔμπαξιν, ἢ στόμαχον τὴν διαῤῥοιαν, τὸ αἷμα, τὰ ὑπερπαρκώματα, ἀφ' οὗ καὶ, «Στέλλοντα, τάνω, τὰ στυπτικὰ ὅθεν, μέτ. στέλλομαι, περιμαζώνομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, καὶ ἔξαιρ. ὑπὸ φόβου, ὅθεν, φοβοῦμαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Παῦλ. β'. πρὸς Κορινθ. 8. «Στελλόμενοι τοῦτο, φοβούμενοι, ἐκκλίνοντες, συστέλλομενοι «Πρόσωπον στέλλεσθαι», συνάγω, ζαρώνω τὸ πρόσωπον, κάμνω ξυνὸν μούτρουσον· καὶ τροπικ. «Λόγον στέλλεσθαι», μαζώνω τὰ λόγια μου, ὅηλ. ὁμιλῶ μὲ περισσοτέραν συστολήν, εὐλάβειαν, Εὐριπ. Βακχ. 658. «Λόγον στελοῦμεθα», παρὰ δὲ Ἱατροῖς, σπαρσοδικῶς συστέλλεσθαι, κινεῖσθαι, ὡς παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 193. «Φλέβες στέλλονται» ὅθεν

Στέλμα, τό, = ζωμα. Ζώνη, ζωνάριον, Ἡτύχ. ὅθεν

*Στελμόνια, τά, = στελμονίαι.

Στελμονίαι, αἱ, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 1. μὲ εὖ ὃ Πολυδ. ἐν ε'. 55. τελαμωνίαι, ἔχει· καὶ ἐν ι'. 142. τελαμώνια, τα, ὅπου ἐν χειρόγραφον «Τελμουνίαια» ἔχει. Ἔστι δὲ σάρκα πλατὺ ἢ ζώνη τις πλατεῖα, λωρί. (ἤτοι παρὰ τὸ, στέλμα, ἢ παρὰ τὸ, τελαμών.)

*Στεμάζω, = στέμβω.

*Στέμβω, ἔξαιρ. ποιῶν μὲ τοὺς πόδας δυνατὰ, κλονίζω, σείω, ὅθεν, στεμφής, ἀστέμβακτος, καὶ, στέμφυλον, στόμφος. 2) τσαλαπατῶ, κακομεταχειρίζομαι, περιῤῥίζω, ἀτιμάζω, λοιδωρῶ, καταῤῥονῶ, περιγελῶ, ὡς τὸ, πλύνειν = λοιδορεῖν.

Στέμμα, ατος, τό (στέφω). Στέφανος ἐκ φύλλων ἐλαίης ἢ ἐλαίας· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἄξιον κρίνεται διὰ στεφάνωμα, ὡς π. χ. ὁ στέφανος ἐκ φύλλων, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζον, ὅσοι ἱκέτευον τοὺς μεγάλους, ἁπλόνοντες αὐτὸν εἰς τὰ γόνατά των, ἢ μᾶλλον στολισμὸς κεφαλῆς, ὡς ἱερὸς στεφανούμενος, τὸν ὁποῖον συνήθιζον νὰ φορῶσιν οἱ ἱερεῖς καὶ τὰ θύματα, καὶ ὅσοι ἱκέτευον ἔλεος ἢ ὑπεράπτιν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκράτει σταρεὸν περὶ τὸ μέτωπον ταινία τις πλατεῖα (τσεμπέρι) κρεμαμένη κάτω καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ἄλλοτε δὲ ἐκρέμων στέφανον εἰς κλάδον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 14. «Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ», ὡς ἱκέτης ὅηλ. ἔρχεται ὁ Χρύσης εἰς τὸ Τρωϊκὸν στρατόπεδον, ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν ἑκατήριον κλάδον ἁρίῳ λευκῷ περιειλημένον. Ἕως ἦν πα-

ρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἑστελον κήρυκά τινα ἢ πρέσβυν πρὸς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, νὰ φέρῃ οὗτος εἰς τὰς χεῖρας ἓν κλάδον περιειλημένον λευκὴν ταινίαν, ἢ μὲ λευκὸν μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἦν σημεῖον τῆς εἰρήνης· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. στεφέτης, ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης· ὁ κλάδος ὢν οὗτος σὺν τῇ ταινίᾳ ἢ τῷ μαλλῷ ἐλέγετο »Στέμμα, ἢ στέμματα«, καὶ ὁ φέρων αὐτά, »Ἐξεστεμμένος τῷ κλαδίῳ«, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 3. »Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι« ἢ ἁπλῶς, ἱκέτης· καθὼς καὶ ὁ Πλούταρχος λέγει (εἰς Θησ. 22.)· »Τὴν δὲ εἰρεσιώνην ἐνεφέροντες, κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετηρίαν«. Ὁ ἱερεὺς οὗτος δὲ ἀντὶ τοιούτου ἱκετηρίου κλάδου, ἔφερε τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ στέφανον, καὶ τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ ταινίαν περιειλημένην περὶ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ· »χρυσῆς ἀνὰ σκήπτρων« ὡς λέγει καὶ ὁ Πλεύταρχος εἰς Θησ. (22.)· »Τοὺς στεφάνους ἀφέντες, αἰτεῖτε τὸ κηρύκειον· σημαίνει ἄρα τὸ »Στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν«, εἶχεν εἰς τὴν χεῖρά του στέφανον, ταινίαν καὶ ῥάβδον. »Στέμματα Ἀπόλλωνος«, εἰ ἐκ δάφνης στέφανοι, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐφοροῦσαν στεφάνους ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀφιερωμένων δένδρων· τοιοῦτον ἐστὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α, 28. »Στέμμα θεοῖο« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἔριον, μαλλίον, Ρατε. Εὐριπ. Ὀρέστ. 12. »Ὦ στέμματα ξύναι' ἐπίκλωσεν θεά«· οὕτω καὶ ὁ Αἰσχύν. καλεῖ στέμματα, τὰ ἔρια, ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς κρηκάδας. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὸ, στέμματα, διὰ τοῦ, ἔρια, ἀφ' ὧν γίνονται εἰ στέφανοι τῶν βασιλέων· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, στέμμα, καὶ ὁ τῆς ἀρχῆς στέφανος, τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἡ βασιλικὴ κορώνα. 2)|| Οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν στέμμα, τὴν ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγωγήν, ἢ τὴν ἐξ εὐγενοῦς γένους γενεαλογίαν, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Νουμ. φαίνεται. »Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων«, ἀπὸ τὰ πρῶτα γένη δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πρώτους εὐγενεῖς. Ὁ Βοραῆς ἐνταῦθα σημειοῖ· »Στέμματα δὲ ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι τὰς τῶν εὐπατριδῶν γενεαλογίας, ἃς ἐδήλουν ἑστεμμέναι τῶν προγόνων εἰκόνες καθ' ἑξῆς ἐν ταῖς τῶν οἰκιῶν αὐλαῖς τεταγμέναι, ὧν ὅσῳ πλείους εἶχεν ἕκαστος ἐπιδεῖξαι, τοσούτῳ καὶ εὐγενέστερος ἐγνωρίζετο· οἱ Γάλλοι λέγουσι τοῦτο, Arbre généalogique, καὶ Γερμ. Stammbaum. Παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ., ἐν λέξ. στεφάνη, παρατηρεῖται, ὅτι τὸ στέμμα περιτίθεται καὶ περὶ χεῖρα, καὶ περὶ τράχηλον, καὶ περὶ κεφαλήν· ὁ στέφανος δὲ μόνῃ τῇ κεφαλῇ· ἔθεν

*Στεμματιαῖος, αία, αῖον. Ἐστεμμένος μὲ στέμμα, καὶ

Στεμματίας, ου, ὁ. Ὁ στέμμα ἔχων. Παρὰ Παυσαν. γ'. 20. ἐπὶ ἀμφιβόλου σημασίας, καθὰ καὶ παρ' Ἡσυχ. τὸ, στεμματιαῖος, ἴσως ἀντὶ, ἱκέτης.

Στεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέμμα. Μικρὸν στέμμα.

Στεμματόω, ῶ, μέλ. ώσω (στέμμα). Στέμμα περιβάλλω, στεφανόω μετὰ στέμματος, ἢ ταινίας, Εὐριπ. Ἡρακλ. 530.

Στεμφυλίδες, αἱ, παρ' Ἀθην. β'. ἀντὶ, στεμφυλίτιδες.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. στεμφυλῖτις, ιδος, ἡ (στέμφυλον). Ἐκ στεμφύλων κατεσκευασμένος· ὡς »Οἶνος στεμφυλίτης«, ὁ μετὰ ταῦτα διὰ στεμφύλων καὶ ὕδατος γινόμενος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν »Δάγγυρον κρασίον«, τὸ καὶ τσιπουρᾶτο λεγόμενον· γίνεται δὲ ὁ οἶνος οὗτος τοιουτοτρόπως· ἀφ' οὗ τροβιλώσει τὸν πρῶτον οἶνον ἀπὸ τὰ πεπατημένα στέμφυλα, ἐπιχέουσιν ὕδωρ ἐπ' αὐτοῖς, τὸ ὁποῖον μένει σὺν αὐτοῖς, ἐν τῷ λήῳ ὄχρι καιροῦ, καὶ οὕτω γίνεται οἶνος λεπτός. »Στεμφυλῖτες ἐλαῖαι«, ταὐτὸν τῷ, θλαστῇ, αἱ ζουλισμέναι καὶ ἀλατισμέναι ἐλαῖαι. Παρ' Ἱππουρ. »Τρύγες στεμφυλίτιδες«, εἶδος στεμφυλίτου οἴνου, μοῦστος ἐκ πεπατημένων στεμφύλων, μοῦστος λεπτός, τὸ παρὰ Διοσκορ. »Στεμφύλων ἀπόβραγμα νεοθλίπτων· ἐκ τοῦ

Στέμφυλος, τὸ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. »Στέμφυλα, τά« (στέμβω, στείβω). Τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποφύσματα, δι' ὧν μετὰ ταῦτα κάμνουσι τὸν στεμφυλίτην οἶνον, ἤτοι τὸ λάγυρον κρασί. τὰ τσίπουρα, Γ'oces (ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας ἐπρόκρινον οἱ Ἀττικώτεροι τὸ, βρύτεα, βρύτια, Lobeck. Φρυν. σελ. 405.), Γαλην. »Καλῶ δὲ στέμφυλα τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταμφυλῆς. 2) τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν τε ῥιμμένων καὶ ἀποτελλιμμένων ἐλαιῶν μάζα, ἀφ' οὗ θηλ. καθαρισθῶσιν αἱ ἐλαῖαι ἀπὸ τὰ κοκούτσια καὶ ἐκπιεσθῇ τὸ ἔλαιον, τὰ τσίπουρα τῶν ἐλαιῶν, fraces ἐκ τοῦ frango, Ἀριστοφ. Νεφ. 45. ταῦτα λέγονται καὶ, περικόσματα, ἐκ τοῦ πιέζω, ἀποβολῇ τοῦ, ε. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῶν Γεωπονικῶν Δ'. 13. ἔκειτο »Στέμφυλα«.]

Στέμφω, ταὐτὸν τῷ, στέμβω, ἀμφ.

Στέναγμα, ατος, τό (στενάζω). Ἀναστέναγμα, στεναγμός, ῥῆγμα.

Στεναγμός, ὁ (στενάζω). Ἀναστεναγμός, τὸ στενάζειν, βοηθὸν· σφοδρὰ καὶ ἐπιτεταμένη ἐκπνοὴ μετὰ ἤχου, λύπης ἢ πάθους δηλωτική, Πλάτ.

Στενάζω, μέλ. άξω· ἕτερος τύπος τοῦ στένω. Ἀναστενάζω, βοηθῶ, κυρίως πολὺ καὶ συχνάκις. 2) ἐνεργ. θρηνῶ τινα· ἔθεν

Στεναχτικὸς, ἡ, ὀν. Πάντοτε στενάζων.

Στεναχτός, ἡ, ὀν (στενάζω). Στενάζων, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1663. »Ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναχτός«. 2) παθητ. ἄξιος στεναγμῶν· ὃν ἐστέναξαν, ἢ ἐφ' ᾧ στενάζουσι· περὶ οὗ ἀναστέναξέ τις.

Στεναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενός, αὐχήν). Στενὸν αὐχένα, ἤτοι λαιμὸν ἔχων.

Στεναχέω, ὅρα στοναχέω.

*Στεναχή, ἡ, = στοναχή, πάνυ ἀμφίβολ., Βουτηρ. Λεξιλ. Β'. σελ. 271.

*Στεναχίζω, μέλ. ίσω, = στενάχω, στένω. Ἀναστενάζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι· Ὅμ. καὶ Ἡσ. κατὰ δὶ μέσ. διάθ. ἵν' Ἰλ. Η, 95. παρὰ δὲ Ἡσ. Θγ. 159. ἔχουσιν ὅλοι οἱ καλοὶ κώδηκες καὶ αἱ καλαὶ ἐκδόσεις, στεναχίζετο. 2) μεταβτ. στενάζω, ταλαιπωρῶ, θρηνῶ τινα, μετὰ αἰτ., Ὀδ. Α, 243. — Τὸν τύπον στοναχίζω, ὅστις θεωρεῖται παρὰ πολλοῖς ὡς διάφ. ἀναγν., ἀποτυχόντως μὲν διόλου ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὁμρ., ὑπερασπίζεται δὲ ὁ Βουτηρ. Λεξιλ. Α'. σελ. 215. κτ. τὰ δὲ ἄλλα, ἦσαν, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐχρηστοτέροις μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στεναχίζω ἢ στοναχίζω, ὁ δὲ ἀόρ. ἐσχηματίζετο ἐκ τοῦ, στο ἀχέω.

*Στενάχω, κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου, ἀχ, ἀχέω, ἕτερος κατ' ἐπέκτ. καὶ παραγωγὴν τύπος τοῦ στένω· ἄρα, στενάζω, ἀναστενάζω, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συντάσσει συνήθ. ἀδινὰ, βαρέα, μεγάλα, ἢ πυκινὰ μᾶλλα στενάχειν, προσχρώμενος τῷ μέσ. καὶ ἐπὶ τῆς στιμεσ. τοῦ ἐνεργ., Ἰλ. Τ, 301. Ψ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ· καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ βραστικοῦ ἤχου, ῥέδου ῥεόντων αὐλακίων εἰς τὰ δάση, καὶ ἐπὶ τοῦ φρυάγματος, φυσήματος τρεχάτων ἵππων, Ἰλ. Π. 391. 393. τὸ δὲ »Στοιὸς στεναχείτης«, ἔστιν ἀντὶ τοῦ, γεμούσης, ἐπὶ πυκινῆς πληθύος, περιουσίας λαοῦ, ἤτοι στρεμούρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. 2) ἐνεργ. θρηνῶ, δακρύω τινὰ, κλαίω αὐτὸν μετὰ στεναγμῶν, αἰτ. Ἰλ. Τ. 132. »Τὴν αἰεὶ στενάχεσκεν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ., Ὀδ. Ι, 497. — Οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στενάχω, συνεχόστατα δὲ πάντων τῷ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. (υυ-)

*Στενόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Οὗτος ἡ θέλησις ἐστὶ στενὴ, δηλ. ἀκαμπτος.

Στενόβρογχος, ὁ, ἡ (στενὸς, βρόγχος). Στενὸν βρογχον, ἢ φάρυγγα ἢ λαιμὸν ἔχων· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀγγείων, π.χ. »Στενόβρογχα ἀγγεῖα«, παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 9. εἰσὶν ἀγγειά τινα στενὸν λαιμὸν ἔχοντα, ὅπου χειρόγραφά τινα ἀντὶ τούτου, »Στενόστομα«, ἔχουσι.

Στενέσεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, Στενώσεις. Στενακτικὸς, Ἡσύχ. (κατά τινας, ἡμαρτημ. ἀνάγν.)

Στενοεπιμήκης, ους, ὁ, ἡ (ἐπιμήκης). Μικρότερος παρ' ἐξ πλατύς, μακρὺς καὶ στενός, Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1235.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Στενὸν θώρακα, ἤτοι στῆθος ἔχων, Γαλην.

Στενοκοίλιος, ὁ, ἡ, (κοιλία). Στενὴν κοιλίαν ἢ ὀπὴν ἔχων. ἀντίκ. τῷ, εὐρυκοίλιος.

*Στενοκορίασις, ἡ (κόρη). Παρὰ φύσιν στένωμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Στενῶς πλήρης κυμάτων, ἀπὸ τὰ περισσὰ κύματα στενούμενος, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα εἶναι συνεσταλμένα, εἰς στενὸν διάστημα, Ἀθήν. ζ'. σελ. 313. »Ἰταλίας δὲ μεταξὺ κατὰ στενοκύμονα πορθμόν.«

Στενοκώκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω), ποιητ. ἐκδίδων βαθεῖς ἀναστεναγμούς. »Στεν. τρίχες«, τρίχες τόσον στερεαί, ὥστε ἐν τῷ μαδίζειν πρέπει τινὰς νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν πόνον, Κωμ. Α. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 449.

Στενολεσχέω, ῶ. Μ. ήτω, ὡς τὸ στενολογέω. Ὀλίγα ἢ λεπτὰ λέγω, Ἡσύχ. ἢ φιλοσοφῶ, ὁμιλῶ περὶ λεπτῶν, σμικρῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 320. »Περὶ κάποιου στενολεσχεῖν«, λεπτούς, μικρούς χωρατεύδες λέγειν. Ὁ Πλάτων εἰς Γοργίαν 51. μετεχειρίσθη τὸ »Σμικρὰ καὶ στενά«, ἀντὶ τοῦ, ὀλίγου ἄξια. ἐκ τοῦ

Στενολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ σύντομα, ὀλίγα, ἢ λεπτὰ (ψίνα) ὁμιλῶν, ἢ ὁ μικρὰς καὶ ἀτόπους (ἀνόστους) λεπταλεγίας προφέρων, ψλυαρῶν περὶ ποταπῶν πραγμάτων, ὡς τό, στενολέγος, Ἀριστ. ὄθεν

Στενολεσχία, ἡ. Μικρολογία, λεπτολογία, καὶ ὀλίγη, στενὴ, σύντομος, ὁμιλία.

*Στενολογέω, ήτω, = στενολεσχεῶ. ἐκ τοῦ

Στενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ταὐτὸν τῷ, στενολέσχης, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. ά.

Στενόμακρος, ὁ, ἡ (μακρὸς). Στενὸς καὶ μακρὺς, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 101.

Στενοπορθμίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ στενόπορθμος, Ἀθήν. σελ. 92. »Μεστὴν στενοπορθμίδι«, στενὸν πορθμὸν ἔχουσαν, ἢ, κειμένην εἰς στενὸν πορθμόν.

Στενόπορθμος, ὁ, ἡ (πορθμός). Στενὸν πορθμὸν ἔχων, στενούμενος εἰς πορθμὸν ἢ ὡς πορθμός, κείμενος εἰς πορθμὸν, Εὐριπ.

Στενοπορία, ἡ. Ἡ στενότης τοῦ πόρου, στενὸς πόρος, δρόμος, στενὸν πέρασμα, Δίων Κάσ. ἐκ τοῦ

Στενόπορος, ὁ, ἡ. Ἰων. στεινόπορος (πόρος). Στενὸν πόρον, πέραμα ἢ δρόμον, ἢ στόμα, τρύπαν ἔχων. »Στεν. χῶρος«, Ἡσιοδ. 7, 211. »Στενόπορα, τά«, τὰ στενὰ, ἤτοι οἱ στενοὶ τόποι, δι' ὧν δυσκόλως δύναται νὰ περάσῃ τις, στενὴ ὁδὸς ἢ δίοδος· στενὰ περάσματα, Ἡροδ. 7, 223. Ξενοφ.

*Στενόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Λεπτοὺς ἔχων πόδας.

Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στενὸν πρόσωπον ἔχων.

*Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Στενὸν πρωκτὸν, πάτον ἔχων.

Στενόῤῥινος, ὁ, ἡ, (ῥίς). Στενὴν ῥῖνα, μύτην ἔχων, στενομύτης, Θεοφύλ. προτοπαθ. β'. 13.

*Στενορρύμη, ἡ (ῥύμη). Στενὸς δρόμος, σοκάκι. (ῠ)

Στένος, εος, τό (στενός). Στεῖνος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 512. «Ξυμφέρει. σωφρονεῖν ὑπὸ στένει.»

Στενός, ἡ, όν. Ἰωνικ. στεινός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. στενὸς· ἀντίκειται τῷ, εὐρύς, ἢ πλατύς. Ὀλίγον πλάτος ἔχων, π. χ. στενὸν χωρίον, στενὸς θάραξ, στενὴ ἀγυιά, Ξενοφ. «Πέρες στενοὶ», Ἡρόδ. «Ἐξ εὐρέος συνάγεται εἰς στενὸν πόρον», στενὸν πέραμα, οἷον τὸ τῶν Θερμοπυλῶν· καὶ ἐντεῦθεν «Στενὰ, τὰ, τὰ στενὰ περάματα, στενὴ ὁδὸς ἢ δίοδος, στενόποροι τόποι, Ἡρόδ. 7. 223. καὶ Ξενοφ. «Πλεῖν εἰς τὰ στενά» Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς Θερμοπύλας· οἱ παλαιοὶ ἔλεγον συνωνύμως ἐπὶ στενῶν διέσων τὸ, στενὰ, καὶ πύλαι· ἔτι δὲ λεπτὸς. 2) περιωρισμένος. μεταφρ. ὀλίγος, ἐλλειπὴς, φειδωλὸς, λιτὸς, Πλουτρχ. εἰς Ἀλέξ. 15. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμ. τὸ, στενὸς ποιεῖ, καθὼς τὸ, κενὸς, τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. διὰ τοῦ ο μικροῦ, στενότερος, στενότατος, ἴτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰων. τύπου, στεινός, ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τ. σλ. 254. Τὸ, στεπότερος ἔχει ὁ Ἡρόδ. 7. 175.)

Στενόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα) Στενὴν οἷαν ἔχων· ἀντίκειται τῷ, πλατύσημος. «Ἐπὶ στενόσημος», ἡ, ἡ στενότημος, ἄνευ τοῦ, ἐπὶ, ἡ στενὴν οἷαν ἔχουσα, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α'. 24. ἴδε ἐν τῷ πλατύσημος.

Στενόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Στενότης, ητος, ἡ (στενὸς). Τὸ εἶναι τοῦ στενοῦ. Ξενοφ. Κυνηγ. 5. 14. 2) μεταφορ στειχωρία, ἀνάγκη· ἔτι δὲ, μικρότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, φειδωλότης, Ἰωσὴπ. ἀρχ. ιδ'. ζ'. 5.

Στενοτρέχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Στενὸν τράχηλον, λαιμὸν, ἢ στενὴν τραχηλιὰν ἔχων.

Στενοφλεβοτόμος, ὁ (φλεβοτόμος). Εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου ὀργάνου, Παῦλ. Αἰγιν. ζ'. 8.

*Στενοτυπέω, ταὐτὸν τῷ, στερνοτυπέω, Ἡσύχ. ὡς τὸ, στενὸς, ταὐτὸν τῷ, στῆθος, ὅθεν καὶ στένος ἐτήμαινεν, ὡς φαίνεται, τὸ στῆθος.

Στενοφυής, έος, ὁ, ἡ (φυή). Ἐκ φύσεως ἢ φυσικὰ στενὸς ἢ λεπτὸς ὤν, Ἀλεξὶς παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. σελ. 140. «Βύβλοισι πεμπτὴ στενοφυὴς».

Στενοφυλλία, ἡ. Ἡ τῶν φύλλων στενότης, ἢ τὸ στενὰ φύλλα ἔχειν ἐκ τοῦ

Στενόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Στενὰ φύλλα ἔχων, ἀντίκειται τῷ, πλατύφυλλος.

Στενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Στενὴν, ἤτοι ἐξίτιλον καὶ ἀδύνατον φωνὴν ἔχων, Πολυδ.

Στενοχωρέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ, στενοχωρέομαι, ούμαι. Στενὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, εἰς στενὸν χῶρον εὑρίσκομαι, εἰς στενοχωρίαν εὑρίσκομαι, ὑπὸ στενοχωρίας θλίβομαι, Ἀθήν. ιγ'. σλ. 582. «Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ στενοχωρῶν, εἶπεν· εἰς στενὸν χῶρον, τόπον ἐμποδιζόμενος, χρονίζων· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ στενότητος τόπου βιάζομαι, συνθλίβομαι, στρυμόσσομαι, συσφίγγομαι· καὶ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ εἰμὶ, ἀπορῶ, μετὰ θαυμ. παρ' Ἱπποκρ. παραγγ. 3. ὅταν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐνεργ., ἀντὶ τοῦ, θλίβω, βιάζω τινὰ· ἐκ τοῦ

Στενοχωρής, έος, ὁ, ἡ, = στενόχωρος, Lobeck Φρυν. σελ. 185.

Στενοχωρία, ἡ. Στενὸς χῶρος, στενὸς τόπος, στενὸν διάστημα τόπου· ἀντίκειται τῷ, εὐρυχωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. γ'. 6. «Ποταμοῦ στενοχωρίαι», δυσχωρία, δυσπορία, διά τε τὴν στενότητα καὶ τοῦ βάθους τοῦ ποταμοῦ καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιόριστις, περιορισμὸς, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀμηχανία, ἀθημονία, ἀπορία, μικροψυχία, πλῆξις (σοκλέτ, Τουρν.). Παρ' Αἰλιαν. π. Ἱππορ. β'. 40. «Βίου στενοχωρίαν», τό στενὸν, ἤτοι μικρὸν καὶ ὀλιγοχρόνιον τῆς ζωῆς, μικροβιότητα· ἐκ τοῦ

Στενόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Στενὸν χῶρον ἔχων, στενὸς· ὁ μικροῦ χώρου ἢτοι διαστήματος ὤν, ἀντίκειται τῷ, εὐρύχωρος. 2) μεταφρ. περιωρισμένος· στενοχωρημένος (σκελετισμένος)· ἐν ἀμηχανίᾳ, ἢ ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος.

Στενόω, ῶ, μέλ. ώσω, Ἰων. στειόω (στενὸς). Στενὸν ποιῶ· καὶ μεταφορ. στενοχωρῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὰ στενά. Παθητ. στενοῦμαι, οὔμαι, στενὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ· ὅθεν ἐπίῤῥ. «Ἐστενωμένως ζῆν», μετὰ στενοχωρίας, ἴτοι ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων ζῆν.

*Στεντόρειος, εία, ειον. Ἀνήκων εἰς τὸν Στέντορα, ὅταν «Στ φωνὴ», φωνὴ παρὰ μεγάλη, ἐκ τοῦ γνωστοῦ Στέντορος, ὅστις ἐφώναζε ὅσον ἄλλοι 50 ἄνθρωποι ὁμοῦ, Ἰλ. Ε. 785.

Στενυγρός, ή, όν (στενόω)· Ἰων. ἀντὶ στενὸς, Σιμωνίδ. «Στενυγρῇ συμπεπτωκὼς ἐν ἁρπαπτῷ μοῦσαν· ὅθεν παρ' Ἱππακρ. «Στενυγρώσιμον, στενώσιμον, στενὸν ποιεῖται, στεγνώσιμον, συστέλλει, συμμαζώσιμον· καὶ «Στενυγροχωρίη, ἡ», ταὐτὸν τῷ, στενοχωρίη, στενότης. Ὅτι δὲ τὸ, ὑγρὸς, ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ δέν ἔχει χώραν, τὸ ἐτυμεῖωσε καὶ ὁ Γαληνός. «Στενυγρὴ, ἡ», προτοπακ. τοῦ, ὁδὸς, ταὐτὸν τῷ, στενότης, στενάδα, στενὸς τόπος, στεινωπὸς, στενόπορος, διέξοδος, Οἰδύμαος παρ' Εὐστοβ. ε'. 26.

*Στενυγροχωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στενοχωρία· ἴδε ἐν τῷ, στενυγρός.

Στενυγρόω, ῶ, μέλ. ώσω (στενυγρός), Ἰων. ἀντὶ στενόω· ἐξαιρ. τὴν ὑγρασίαν ἢ τὴν ῥεῦσιν ἐμποδίζω, συστέλλω, ξηραίνω. Ὁ Γαληνὸς ἐν Γλωτ. ἔχει «Στενυγρώσαι, στεγνῶσαι· τινὲς δὲ τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι· ὁ δὲ Ἔρωτιανός· «Στενυγρώσαι, ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινά, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστίν.

Στένω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐὐχρηστ. κατὰ δὲ τὸν Reisig παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1710. καὶ κατὰ τὸν μέλ. στενῶ. Ἰωνικ. στείνω (στενὸς). Κυρίως, στενὸν ποιῶ, στενεύω, συστρίγγω, ἐξαιρ. στουπίνω, γεμίζω, θλίβω τι, γεμίζω ὥως εἰς τὸ χείλος, καὶ οὕτω κάμνω αὐτὸ στενὸν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ πλέον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, στενάξαι, διὰ τοῦ πλῆξαι καὶ παῦσαι, διότι, γεμίζων τί τις, ἴσα καλῶς γεμιστῇ, πλήττει καὶ παίει αὐτό· καὶ αὐτὴ ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι ἔστιν ἡ πρώτη· καὶ ὁ ἦχος ἕπεται, ὅστις προξενεῖται ἐν τῷ γεμίζειν μετὰ πλήξεως καὶ παίσεως σῶμά τι, ἔδωκε τὰς πρώτας ἀφορμὰς διὰ νὰ ἐκφράσωσι μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν τὸν ἐκ τοῦ διὰ λύπης καὶ πόνου ἢ δυσπαθείας ἐστενωμένου στῆθος ἐξερχόμενον ἦχον τῆς ἐπιπόνου, τὸν στεναγμόν. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ, γέμειν, γεμίζειν, γεμάτον ποιεῖν, ἀλλ' εἶχεν ποτὲ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ στένειν, στενίζειν, ἀναστενάζειν, διότι οἱ Λατῖνοι τὸ στένειν, διὰ τοῦ gemere ἐκφράζουσι. Παθητ. στένομαι, Ἐπικ. στείνομαι (ὅρα στείνω), εἰμαι στενὸς, ἢ πυκνὰ γεμάτος, παρὰ γεμάτος, γεμάτος ὥως εἰς τὸ χείλος, παρὰ φορτωμένος, Αἰσχ. καὶ Εὐρ. 2) στενάζω, ἀναστενάζω, στεναγμοὺς ἐκβάλλω, βρυχῶ, Ἰλ. Κ. 16. Ὀδ. Φ, 247. «Μέγα δ' ἔστενε (κατὰ) κυδάτιμον κῆρι· καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ βλεβῶν, κωφῶν κρότων φουσκομένων κυμάτων, Ἰλ. Ψ, 230. «Οἳ (πόντος) ἐστενεν. β) ἀναστενάζω διά τι, μεταγεν. Αἰσχ. Προμ. 397. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 359. Ἄλκ. 297. Φοίν. 1434. γ) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. καὶ ἐνεργ. θαλπίζω, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασ. κυρίᾳ παθ. διάθ. παρ' Αἰσχ. Περσ. 62. Θηβ. 870. — Ὡς ἀποθετ. εὑρηται τὸ στένομαι μόνον παρ' Εὐριπ. — (ὃν τρόπον ἐν τῷ Ἰωνικ. τύπῳ, στείνω, ἐπεκράτει ἡ κυρία σημασ. τοῦ στενὸν ποιεῖν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἀττ. στένω ἔστι πολλῷ εὐχρηστότερα ἡ μεταφορ. σημασ. στενάζω, μάλιστα δὲ παρ' Ὁμ. ἔχει τὸ στείνω μόνον τὴν κυρίαν σημασ. τοὐναντίον δὲ τὸ στένω τὴν μεταφ. σημασ. ἡ δὲ συγγένεια ἀμφοτέρων τῶν λέξεων προέρχεται, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τοῦ ὁμοιάζοντος ἦχου ἑνὸς διὰ τὴν παραγέμουσαν κινδυνεύοντος νὰ σπάσῃ σώματος καὶ τοῦ φυσικοῦ φεύγοντος ἑνὸς ὑπὸ πόνου, λύπης καὶ τῶν τοιούτων στενοχωρουμένου στήθους ἑνὸς ἀναστενάζοντος· παραβλ. γέμω καὶ τὸ ἐκ τούτου Ἀκτικ. gemere.)

Στενωδής, ες, ὁ, ἡ (στενὸς, εἶδος). Ὅμοιος στενῷ, κατὰ τὸν τρόπον στενοῦ, στενάδος· ὀλίγον στενός· Ἀνώνυμ. περίπλ. Εὐξ. Πόντ.

Στένωμα, ατος, τό (στενόω). Τὸ ἐστενωμένον, ἢ στενότης, στενάδα.

Στενωπαρχος, ὁ, ἡ (στενωπὸς, ἄρχω). Ὁ ἔφορος τῶν στενωπῶν, ὁ ἐπιστάτης ῥύμης καὶ ἀμφόδου τινός, ἑνὸς μαχαλλᾶ· ἐκ τοῦ

*Στενωπή, ἡ, σπαν ἀντὶ, στενωπὸς, οὐσ. θηλ.

*Στενώπιον, ἡ, στενωπεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ στενωπὸς, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 982.

Στενωπὸς, ὁ, ἡ (στενὸς). Στενὸς, στενοχωρημένος, ἐστενωμένος, περικλειστμένος· ἐξαιρέτως δὲ προσνοεῖται τὸ, ὁδὸς, ἢ καὶ παρέλκεται αὐτῷ, καὶ σημαίνει τὸ, στενὴ ὁδὸς, στενὸς τόπος, δρόμος, στενάδα, ταὐτὸν τῷ, στενὸς ποιητ. στεινωπὸς, Ἰλ. Ψ, 416. καὶ 427. Η. 143. Μ, 234. «Στεινωπὸς γὰρ ὁδός». Παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. ζ'. 22. ταὐτὸν τῷ, στενὴ πάροδος, στενόπορος, στενὸν πέραμα, τὰ στενὰ, στενὴ δίοδος, πύλαι. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 394. «Στενωπὸς θαλάσσιος», περᾶμὸς, στενὸν μέρος θαλάσσης· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 333. «Ἄλλος στενωπὸς»· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Μ, 234. «Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνάπλεομεν», τὸ μεταξὺ δηλαδὴ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὴν στενὴν τῆς Μεσσήνης θάλασσαν, ἔνθα ἡ Σκύλλη καὶ Χάρυβδις. Φέρεται ἔτι καὶ τὸ, στενωπὴ, ἡ, ἀντὶ τοῦ, λαύρα, ῥύμη στενή. «Ἡ Σαμιὴ λαύρα, στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοισι», ἐν ταῖς Ἀλεξανδριναῖς Παροιμ. σελ. 61. (Ἐκδ. Γρονοβ.), ἃ τινες παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 540. ἀντὶ τοῦ, στενὴ, ἠσέληταν τάξει. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἀγυιὰ, ἀμφοδος, δρόμος, ὁδὸς ἐν τῇ πόλει (σοκάκι, Τουρν.), πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πλατειῶν, Διογέν. Λαέρτ. καὶ Πλούτρχ. εἰς Ποπλικόλ. 30. ἔτι δὲ καὶ, μαχαλλᾶς, ὡς τὸ, λαύρα, ῥύμη, τόπος δηλ. πόλεως περικλειστμένος ἀπὸ οἰκίας. (φυτικώτερον εἶναι τὸ νὰ ἐλάβῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ, στενὸς καὶ ὠψ ἡ ὀπή, παρὰ τὸ ἀποστενοῦσθαι πρὸς τὰς στενωπὸς τοὺς τῶν βλεπόντων ὄπας, ὡς φησιν ὁ Εὐστάθ., παρέχ νὰ θεωρῇ τις τὴν κατάληξιν, ωπὸς, ὡς ἐπιθετικὴν κατάληξιν κατὰ παραγωγὴν, ἀντὶ, οπος, οψ = ωξ, οξ.)

Στένωσις, εως, ἡ (στενόω). Στένεμα· καὶ στενότης, στενάδα· ἴδε καὶ, στένος.

Στεπτήριος, ὁ, ἡ (στέφω). Εἰς στέψιν ἀνήκων· ἐπιτήδειος εἰς κατασκευὴν στεμμάτων. «Στεπτήρια, τὰ, πρωτοπακ. τοῦ, ἔρια, ταὐτὸν τῷ, στέμματα· ἢ καθ' Ἡσύχ. «Στεπτήρια, στέμματα, ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξέπτουν,

Στεπτός, ή, όν (στέφω). Ἐστεμμένος, ἐστεφανωμένος, Ἀναλέκτ. α΄. σελ. 223. καὶ 254. »Στεπτοῖς προθύροισιν. καὶ »Στεπταὶ παστάδαι.

Στέρτεγνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, κύπρος· τὸ Λατ. stercus, Ἡσύχ.

Στέργηθρον, τό (στέργω)· ταὐτὸν τῷ, φίλτρον, καὶ, στοργή. Ἐρεθισμός, μᾶλλον ἐπιτερπτήριον πρὸς ἔρωτα· ποιητ. καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως, Αἰσχύλ. Προμηθ. 492. »Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι, πόα τις, χάρτον τι, τὸ ἐποῖον μετεχειρίζοντο ὡς μέσον ἔρωτος, Δεισιχορ. ἀ. 92.

Στέργημα, ατος, τὸ· ταὐτὸν τῷ, στέργηθρον, Σοφοκλ. Τραχ. 1138. ποιητ.

Στεργοξύνευνος, ὁ, ἡ (στέργω, σύνευνος). Τὸν σύνευνον στέργων, ἀγαπῶν τὸν συγκοιμώμενον, τὸν σύζυγον ἀηλ. ἢ τὴν σύζυγον, Λυκόφρ. 935.

Στέργω, μέλ. ξω· μετὰ ταῦ σπανίου β΄. παρακ. ἔστεργα, Ἡρόδ. 7, 104. Ἀγαπῶ· ἐξαιρ λέγεται ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων, καθὼς καὶ ὁ Φαβωρῖνος ἔχει· »Στέργω κυρίως ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ φίλτρου, καὶ μὴ ῥᾳδίως καταλυομένου· ἀφ' οὗ στοργή, καὶ φιλοστοργία, ἐπὶ πατέρων, καὶ μητέρων καὶ παίδων, Ξενοφ. Οἰκον. ζ΄. 24. »Ὁ Θεὸς — τῇ γυναικὶ τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον ἐδάτατο, ἢ τῷ ἀνδρὶ· ἐν γένει, φιλῶ, ἀγαπῶ, βλέπω μὲ καλὸν ὄμμα τινά, ἢ ἔχω ὄρεξιν, ἡδονήν εἰς τι, π. χ. »Στέργειν εὐνοίην, Ἡρόδ. 7, 104. Ξενοφ. Κυρειπ. α΄. ς΄. 19. »Φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων, στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων· καὶ ἐν Κυνηγ. ζ΄. 11. ἐπὶ τῶν κυνῶν· »Τὸν δεσπότην τὰ ἐπιτήδεια στέργειν σπανίως ἐπὶ ἐρώτων, ὡς παρὰ Πλουτρχ. »Τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργεν· καὶ Ἡρόδ. 7, 69. »Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν Δαρεῖος· καὶ Μοσχ. 6, 8. 2) εὐχαριστοῦμαι, εὐχαριστημένος εἰμί, ἀρκοῦμαι· ὡς τὸ ἀγαπῶ, Σοφ. Ο. Κ. 7. καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ὑποφέρω, α) μετὰ αἰτ. »Στέργειν παρόντα, εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὑποφέρω, Wess. Ἡρόδ. 9, 117. »Στέργε τὴν γυναῖκα, ὑπόφερε την· Σοφ. Τραχ. 446. »Στέργειν τὰ κακὰ, ὑποφέρω τὴν δυστυχίαν μου. β) συνδ. μετὰ δοτ. »Στέργειν τοῖς παροῦσι κ. τ. τ. α, Valck. Φοιν. 1679 »Τῇ ἐμῇ τύχῃ στέρξω, Πλατ. Ἱππ. μείζ. σλ. 295. Β. »Στέργω σκοροδάλμῃ, Ἀριστοφ. 3) ποιητ. ὡς τό, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, πάσω, ἀφίεμαι, δέομαι, ἁπλῶς, ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1004 »Καὶ τὸν ἀργεστὰν Ἀπόλλω, στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γῇ τῇδε· καὶ Οἰδ. Τύρ. 11. »—τίνι τρόπῳ καθέστατε δείσαντες, ἢ στέρξαντες»; ὅθεν «Στέρξονι, κάμε μοι τὴν χάριν.

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. στερεμνίως, ταὐτὸν τῷ, στερεός, ποιητ., ἔτι δὲ καὶ παρὰ Διογ. Λαερ. 10, 46. 48. καὶ παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 981. Δ., ἔνθα ἔστιν ἐπίκλινον γένους· ὅθεν

*Στερεμνιόω, ποιητ. ἀντὶ, στερεόω. Παθ. γίνομαι ἢ εἰμὶ στερεός.

*Στερεμνιώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τῆς φύσεως τῶν σκληρῶν σωμάτων ὤν, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. σελ. 1012. »Ὑπόστασις στερεμνιώδης·

Στερεγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (στερεὸς, γνώμη). Στερεὰν, ἢ σκληρὰν γνώμην ἔχων, ταὐτὸν τῷ, στερεόφρων.

Στερεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Στερεὰν, σκληρὰν καρδίαν ἔχων.

Στερεομετρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τὰ στερεὰ σώματα μετρῶ· ἐκ τοῦ

Στερεομέτρης, ου, ὁ (μετρῶ). Ὁ τὰ στερεὰ σώματα μετρῶν· ὅθεν

Στερεομετρία, ἡ. Ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων, ἐξαιρ. ἡ καταμέτρησις ἑνὸς σώματος κατὰ μῆκος, πλάτος καὶ βάθος· ὅθεν

*Στερεομετρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς στερεομετρίαν. »Πούς στ. α, ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ, στερεόω.

Στερεός, ά, όν· καὶ συνηλ. στερρός. Σκληρὸς μὴ ἐλαστικὸς ἢ μαλακός, π. χ. σίδηρος, λίθος. Ὀδ. Τ, 404. καὶ ἐκτενὴς, σφαδρῶς τεντωμένος, ταινιωμένος, κορδωμένος, roide, π. χ. βοεαὶ, Ἰλ. Ρ, 493. ἔτι δὲ, στερεὸς, γερὰς, εὔρωστος, ἢ ἀκλονήτως καὶ ἀμετακινήτως ἱτάμενος, ἀπάλευστος, Ἡροδτ. καὶ συνηθ. μεταφ. ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, σκληρὸς, βυρὶς, Ἰλ. Μ, 267. »Στερεοὶς ἐπέεσσιν, μὲ σκληροὺς λόγους. Ὀδ. Ψ, 103. »οἱ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, εἶναι σκληροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν πέτραν· ἀντίκ. τῷ, μαλθακὸς ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπῤῥ. στερεῶς, στερρᾷ, ἀποφασιστικῶς, πεισματικῶς, Ἰλ. Ι, 510. Ψ, 42. 715. Τμν. Ἀφρ. 25. Δήμ. 330. »Στερεῶσ' ἀρίστασθαι, ἀποειπεῖν· κυρίως, »στερεῶς καταδῆσαι, ἐντατάσθαιμι, Ὀδ. Ξ, 346. Ἰλ. Η, 263. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μὴ κοῖλος, πλήρης, μεστὸς, γεμάτος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. »Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεά· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφράστ. »Ἐπεὶ δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄῤῥην, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος. 2) ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ λέγεται »στερεὸν σῶμα, τὸ μῆκος, πλάτος, καὶ βάθος ἔχον σῶμα. »Στ. ἀριθμέω, ὁ κυβικός. (τὸ, στερεὸς ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον ἵστημι, καὶ ἐντεῦθεν ὁ παρ' Ἀττ. εὐχρηστότερος τύπος, στερῤῥός, ὅπερ ἔρα.) ὅθεν

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Στερεὰν σκληρὰν σάρκα ἔχων, ἢ συνιστάμενος εἰς τοιαύτην σάρκα. Ἱπποκρ.

Στερεότης, ητος, ἡ (στερεός). Τὸ εἶναι τοῦ στερεοῦ· ἰσχυρότης, σκληρότης.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Στερεὸν, ἄκαμπτον φρόνημα, χαρακτῆρα ἔχων· ταὐτὸν τῷ, στερεογνώμων, Σοφοκλ. Αἴ· ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου »κραδίη στερεωτέρη λίθοιο εἶπεν.

Στερεόω, ῶ. Μ. ώσω (στερεός). Στερεὸν, ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν, σκληρὸν ποιῶ, στερεόω, κυρίως τε καὶ μεταφρ. Μέτ. Ξενοφ. ἡ. ἡ. ἐ. »Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι. »Ἡ ἐστερεωμένη, ἡ ξηρὰ, ἡ τραφερὰ, ἀντίκ. τῷ, θάλασσα, ὑγρὰ, ἡ.

Στερέω, ῶ. Μ ήσω· ἡ καὶ, έσω, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 850. Ἰακ. Α. Π. σελ. 680. 711. ὅθεν ἐν Ὀδ. Ν, 262. ὁ ἀπαρμφτ. ἀόρ. στερέσαι· ἀπαξαπλῶς δὲ ὁ τύπος στερῖσαι ἐστι κατὰ τὸν ἐνεστ. εὐχρηστότερος ἢ τό, στερέω. Ἐν γένει, εὐχρηστον πάντων τὸ παθ. στερίσομαι, στερηθῆναι, στερίσκομαι, ὡς καὶ ὁ ἕτερος τύπος, στέρομαι, ὅστις καὶ αὐτὸς εὑρηται μὲν πολλάκις, ἔχει δὲ παρατηρηθησόμενόν τι (περὶ οὗ ὄρ. κατωτέρω). Μέλλ. στερήσομαι, Θουκ. 3, 2. Ξεν. Ἀναβ. 1, 4, 8. 6, 5, 28. Παρακ. ἐστέρημαι. Ἀόρ. ἐστερήθην, Παθ. πρβ. Βρ. Εὐρ. Ἑκ. 623. Pors. Εὐρ. Φοιν. 1277. Schaef. Λογγ. σελ. 364. Σημαίνει δὲ, ὑστερῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τι, αἰτ. προσπ. καὶ γεν. πράγμ. Ὀδυσ. Ν, 262. »Οὔτε σὰ με στερέσαι τῆς λιπέσθαι ἤθελε πάσης, Ξενοφ. Κυρουπ. δ΄. β΄. 16. »Τῆς κεφαλῆς στερηθῆσεσθαι· καὶ Ἑλλην. γ΄. ἐ. 8. »Ἐστερημένοι χώρας πολλῆς καὶ πόλεων· καὶ ἐν β΄. ἐ. 2. »Οἷον ἐλπίδων ἐμαυτὸν στερήσαιμι· καὶ ἐν ἀ. δ΄. 6. »Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος, ἀντὶ τοῦ, ἐξόριστον ἐποίησαν· ἔτι δὲ καὶ, ἁρπάζω, ἁφαιρῶ, μετὰ αἰτ. πράγμ., π. χ. μισθὸν κ. τ. τ. Παθ. ὑστεροῦμαι ἀπό τινος πράγματος, γεν., ὄρ. ἀνωτέρω καὶ Ἡρόδ. 6, 117. 9, 50. 93. Ὅρα διεξοδικώτερον περὶ τοῦ, στέρομαι ἐν οἰκείῳ τόπῳ· (τὸ, στερέω, ἐφ' ὅσον σημαίνει τὸ, ἁρπάζω, δύναται νὰ θεωρῆται ὡς συγγεν. τῷ, στερεός, στερῤῥός, στέριφος, sterilis.)

*Στερεώδης, ὁ, ἡ (στερεός, εἶδος). Στερεοῦ εἴδους ὤν.

Στερέωμα, ατος, τό (στερεόω). Τὸ ἐστερεωμένον, στερεὸν γεγενημένον· τὸ πεπυκνωμένον ἢ πεπηγὸς καὶ στερεόν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ὁ οὐρανὸς, Firmamentum ἐξαιρ. βάσις, θεμέλιον, ἔρεισμα, ὀχύρωμα, κραταίωμα, ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ὑπερβαλλόντων· ἔτι δὲ = στέρρα. 2) ὁ Νεμέσιος ἐν σελ. 122 ἔχει, »Τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σωμάτων, ἐπὶ τῶν σχημάτων τῆς Γεωμετρίας τῶν στερεῶν σωμάτων τῶν ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν συνισταμένων, οἷον ὁ κύβος, τὸ ἑπτάεδρον, κ. τ. τ. καθόλου δὲ παρὰ Μαθηματικοῖς λέγεται στερέωμα, καὶ στερεὸν, τὸ ἐν μήκει ταῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχον, δηλαδὴ, ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει.

Στερέωσις, εως, ἡ (στερεόω). Τὸ στερεὸν ποιεῖν, ὀχύρωσις, ἀσφάλισις.

*Στέρημα, ατος, τό (στερέω). Τὸ ὑστερηθὲν, ἁρπαγὲν, ἀφαιρεθὲν, ἁρπασμένον, ἐξηρημένον πρᾶγμα.

Στέρησις, εως, ἡ (στερέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν καὶ ἁρπάζειν τι· ἀφαίρεσις, ἅρπαγή, ζημία, ἔλλειψις πράγματός τινος, ὃ εἶχέ τις πρότερον εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ ἥρπαξεν ἄλλος· τὸ μὴ ἔχειν ὃ εἶχέ τις ποτε· ἢ καθόλου τὸ μὴ ἔχειν τι, ἢ ἔλλειψιν πάσχειν τινός 2) παρὰ Γραμμ. ἡ φιλοσόφοις, ἡ ἀπόφασις, ἡ ἄρνησις· ὅθεν

Στερητικός, ή, όν· καὶ ἐπῤῥ. — κῶς. Ἀνήκων εἰς στέρησιν, στερῶν, ἀφαιρῶν, ἁρπάζων. 2) ἀποφάσεων, ἀρνούμενος· ἀποφατικὸς, ὁριστικὸς· ὁριστικὴν σημασίαν ἔχων. »Στερητικὴ πρότασις, παρ' Ἀριστοτ. ἀντίκειται τῇ, καταφορικῇ, καὶ καταφατικὴν. Ὀνόματα στερητικὰ, τὰ διὰ τοῦ στερητικοῦ α σύνθετα, οἷον ἄδικος, ἀπαίδευτος, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι στέρησιν δικαιοσύνης, παιδείας, δηλοῦντα τὸν μὴ δίκαιον, μὴ πεπαιδευμένον· ἢ καὶ ἄλλως ἀντικείμενα εἰτὶ τῶν ἐναντίων, δίκαιος, πεπαιδευμένος, κ. τ. λ.

Στερίζω, ταὐτὸν τῷ, στερίσκω, πολλ' ἅμ., Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ 1, 850.

*Στέριπος, ἀντὶ, στέριφος, λέγει ὁ σκύλης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

Στερίσκω, ἕτερος τύπος τοῦ στερίω, παρ' Ἀττ. κατὰ τὸν ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. πολλῷ εὐχρηστότερος· κατὰ δὲ παθ. μέσ. μετὰ γεν. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρόδ 4, 159. 7, 162.

*Στεριφεύομαι, εὑρίσκομαι, μέσ. Ἀποθ. (στέριφος) 2.) Εἰμὶ, μένω ἄκαρπος, ἄγονος.

*Στεριφνός, ἡ, όν. = στέριφος, Γραμμ.

Στεριφοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στέριφος, ίφη, ιφον, = στερεός, στερρός. Σκληρὸς, πυκνὸς, ἢ πεπυκνωμένος, πηκτὸς, πυκτὸς, πεπηγώς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐδάφους πετρώδους, Θουκυδ. ζ΄. 101. »Ἡ πηλώδης ἢ καὶ στεριφωτάτην· ὅθεν 2) ταὐτὸν τῷ, στείρος, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄτεκνος, ἐ ἀνίσχυρος ἢτει μὴ ἱκανὸς εἰς γόνον· καὶ συνηθ. ἐπὶ γυναικός. »Στέριφη», ἡ, ταὐτὸν τῷ, στείρα, ἡ μὴ τεκοῦσα μηδὲ τίκτουσα, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν, κατὰ Σουΐδ. Ἀριστφ. Θεσμ. 648. Ruhnk. Τίμ. σελ. 239. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Στεριφευομένη, παρθενευομένη, ἀπὸ τοῦ, στεριφεύομαι, 3) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πλοίων, ὡς

καὶ τὸ, στεῖρα. «Ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στείραις ἀποφύναι αὐρώστους τὰς φροντίδας», παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Ἐπωτίσι· ἴδε ἐν τῷ, στεῖρα καὶ στερρός· ὅθεν

*Στειρόω, ῶ. Μ. ώσω. Στερεύω, στερεὸν ποιῶ, ὅθεν

Στείρωμα, ατος, τό. Στείρωμα, χαράκωμα, ὄχυρωμα καὶ, βάτις, θεμέλιον, Ἀππιαν. ἐμφ. δ'. 109.

*Στερατέον, 3ατ. ἐπίρρ. τοῦ, στέργω.

Στερκτικός, ή, όν (στέργω). Στέργων, φιλῶν, ἀγαπῶν· εἰς στοργὴν ἥτοι ἀγάπην ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἐπιρρᾶπης· καὶ ὑπομονητικός, εὐχαριστημένος μέτ. «Στερκτικὸν, τὸ ταὐτὸν τῷ, στοργή, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. ἐκ τοῦ

Στερκτός, ή, όν· ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ, στέργω. Ἠγαπημένος· ἄξιος ἀγάπης, ἢ οὗ πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις, ἀγαπητός, ἐράσμιος, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ Σοφοκλ.

Στερνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στέρνον. Μικρὸν στέρνον. 2) = προστερνίδιον.

Στερνίζομαι, (στέρνον). Εἰς τὸ στέρνον, ἤτοι εἰς τὰς ἀγκάλας μου δέχομαί τινα, ἀγκαλιάζω.

Στέρνιξ, ικος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἐντερωόνη, Ἡσύχ.

*Στερνίον, τό (στέρνον). Φαγὶ ἀπὸ κρέας στήθους.

Στερνίτης, ου, ὁ· καὶ, θηλ. Στερνῖτις, ιδος, ἡ (στέρνον). Ἐκ τοῦ στέρνου, εἰς τὸ στέρνον ἀνήκων. «Πλευρικὴ στερνίτιδι», (Πολυδ. β'.) αἱ ἐπὶ τοὺς χόνδρους κατακλήγουσαι, Costae pectorales.

Στερνοβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἔχων ἐνωτὸν καὶ πλατὺ στῆθος, π. χ. ἵππος, Πολύαιν.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι (κόπτω). Κόπτομαι κατὰ τὸ στῆθος, θηλ. κτυπῶ τὸ στῆθός μου ὡς λύπης καὶ πόνου παρακινούμενος.

*Στερνοκτυπέω, ῶ. Μ. ήτω (κτυπέω), = στερνοκοπέομαι.

Στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις) ὡς τὸ, ἐνστερνόμαντις. Ὁ ἐξ ἰδίου στήθους μαντευόμενος, προφητεύων, ὡς καὶ τὸ, ἐνομόμαντις· ἔτι δὲ, = ἐγγαστρίμυθος. Ὅρα Φωτίου Ἐπιστολ. 151.

†Στέρνον, τό, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στῆθος. Τὸ πλατὺ καὶ ὀστεῶδες μέρος τοῦ σώματος κατὰ τὸ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ διαφράγματος, ὃ περικαλύπτει τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, παρ' Ὁμ. σὲι ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα κατὰ πλῆθ. Ἰλ. Γ, 194. «Κύρτερος δ' ὤμοισιν, ἴδε στέρνοισιν ἰδέσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στήθους τοῦ ἵππου, ἢ τοῦ προβάτου, Ἰλ. Ψ, 385. 503. Ὀδ. Ι, 443. πρβ. στῆθος. 2) μεταφ. «Στέρνα γαίης, τὰ πεδία, οἱ κάμποι, αἱ πεδιάδες, καὶ μάλιστα· αἱ κύκλῳ, πρβ. οὐθαρ, 2. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Στέρνον, στῆθος, διάνοιαν, φρένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 650. «Οὔτοι γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι, καὶ ἔχειν πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σου, εἰς τὴν διάνοιάν σου. (συγγεν. τῷ, στερρός)

Στερνοσώματος, ὁ, ἡ (στέρνον, σῶμα), ποιητ. Ἐκ τοῦ στήθους καὶ τοῦ σώματος, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 61. «—στερνοσώματον κῦτος λοπάδεσσι, ταὐτὸν τῷ, τὸ κῦτος τοῦ στέρνου καὶ σώματος. (κατὰ τοὺς, ἡμίκρητον, ἀνάγν. ἀντὶ, στερροσώματος.)

Στερνοτυπέομαι, οῦμαι. Μ. ήτομαι· ταὐτὸν τῷ, στερνοκοπέομαι, Ἀθήν. ς'. ἐκ τοῦ

Στερνοτυπής, ές, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ τύπτων τὸ στῆθός του, ἢ γινόμενος ἐν ταὐτῷ μὲ ταύτην τὴν πρᾶξιν, ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἱκέτ. 604. «Στερνοτυπῆς ἰάλεμος», θρῆνος, κραυγὴ κλαυθμηρὰ μετὰ στερνοτυπίας· ποιητ. ὅθεν

Στερνοτυπία, ἡ. Τὸ τύπτειν ὑπὸ λύπης ἢ πόνου τὸ στῆθος· θρῆνος μετὰ κτυπήματος κατὰ τὸ στῆθος, ὅταν δηλαδή τις θρηνῶν κτυπᾷ τὸ στῆθος μετὰ τοῦ γρόνθου, Λουκιαν.

*Στερνοτύπτης, ου, ὁ, = στερνοτυπής, ὡς καὶ τὸ, στερνοτυπτέομαι, ἐμφ. Lob. Φρύν. σελ. 393.

Στερνούχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέρνα, δηλ. πεδιάδας καρποφόρους, ἐπὶ γῆς. «Γῆ στερνούχος», ταὐτὸν τῷ, εὐρύστερνος. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Οἰδ. Κολ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. Ο. Κ. 631. «Στερνούχων χθονός» καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γῆς ἐπιπέδου· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ «στέρνα χθονός, καὶ Νῶτα χθονίων», τὰ πεδιάδη καὶ ὄρεα· ἀντικειμένως τῷ, αὐχένας, τὰ στενά. Πρβ. στέρνον, 2.

Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὀφθαλμὸν ἢ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ ἐν τῷ στήθει ἔχων.

Στέρνω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. sterno· ἴδε ἐν τῷ, Στέρνα.

Στερνώδης, εος, ὁ, ἡ (στέρνον, εἶδος). Στέρνου εἶδος ἔχων, ἢ ὅμοιος στέρνῳ· ἰσχυρόν, στερεὸν στῆθος ἔχων.

Στέρξις, εως, ἡ (στέργω). Τὸ στέργειν· ταὐτὸν τῷ στοργή.

*Στέρομαι, ήτομαι, ἰδιαίτ. παθ. ἔτυρος τύπος τοῦ στερέω, προστηκτικὸς καὶ τῆς καταστάσεως του, εἶναι ὑστερημένος, ὤδην, ὑστερούμαι, πάσχω ἔλλειψιν, ἔρημον εἶναί τινος, μετὰ γεν. π. χ. νίκης, Ἡτ. Ἐ. 213. τῆς χώρης, Ἡρόδ. 8, 140. 1. Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 2. στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα· καὶ Συμπ. 4, 31. «Τῶν ὑπαρχόντων στερόμενοι· καὶ Ἱππ. 5, 1. «Αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν», καὶ Δημ. Λεπτ. 40. Παρὰ Λογογρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ὁ μετοχ. καθ. ἀόρ. β'. στερείς, ταυτοσήμως τῷ στερόμενος καὶ στερηθείς, ἀντὶ ὑστερηθείς, Εὐρ. Ἑκ. 621. Τὸ ἐνεργ. στέρω οὐδαμοῦ εὑρηται. (Τὸ στέρομαι δὲν πρέπει, καθὼς ἀπὸ Στεφ. μέχρι τούδε ἐγίνετο, νὰ θεωρῆται ὡς ἰσοδύναμον τῷ, στερεόμαι, στερίσκομαι.)

Στεροπεύω, ἐως ἢ ἧς, ὁ (στεροπή). Ὁ ἀστράπτων, ὡς ἀστραπὴ περνῶν, πολλ. ἀμφ.

Στεροπή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀστεροπή, καὶ ἀστραπή, Ἰλ. Λ, 65. «—πὰς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπ' ὥστε στεροπὴ παπρὸς Διός». Ἡτ. Θ. 845. Κεῖθεν δὲ αὐτὴ τοῦ, φῶς, ἀκτίς, λάμψις, αὐγή, μαρμαρυγή, λαμπηδών, πᾶν ὁμοιάζον τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, πᾶν ὅ,τι λάμπει ὡς αὐτή, π. χ. στ. χαλκοῦ, χρυσοῦ, Ὀδ. Δ, 72. 75. Ἰλ. Τ, 363. «—γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς», ὑπὸ τῆς λάμψεως καὶ στιλβηδόνος· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 93. ἐπὶ τοῦ ἡλίου. «Δημητρὸς στεροπὴ ψιλεγέθουσα», ἤγουν τὸ, στεροπὴ, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀκτὶς· παραβάλλεται μὲ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 68. «Ὦ στεροπὴ Διός, ὡς σκοτία νὺξ· πρβ. στράπτω.

*Στεροπηγερέτα, γεν. αο, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ στεροπηγερέτης, ου, ὁ, ποιητ. (στεροπή, ἀγείρω). Ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων καὶ στέλλων αὐτὰς, ἢ κατ' ἄλλους παρὰ τὸ ἀγείρω, ὁ διεγείρων τὰς ἀστραπὰς, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Π, 298. «στεροπηγερέτα Ζεύς», πρβ. νεφεληγερέτα· (τὸ Ἄλφα ἔστι μὲν φύσει βραχύ, γίνεται δὲ διὰ τὴν ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ θέσιν αὐτοῦ πρὸ τοῦ, Ζεύς, ἀεὶ μακρόν).

Στερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, στερρός, στερεός, ὅθεν τὸ Λατιν. sterus, sterilus, sterilis, ἐμφ. ἴδε ἐν τῷ, στερρός.

Στέροψ, οπος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀστραπή· ἀστράπτων, λάμπων ὡς ἀστραπή, Σοφ. Ἀντ. 1127. «Στέροπ λυγρόν», ἢ ἀστράπτουσα φλόξ, τὸ λάμπον πῦρ· κατὰ δὲ τοὺς Γραμμ. καὶ = στεροπή, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ, στερέω καὶ ὄψ, τρόπον τινὰ στερῶν τὸ βλέμμα, δηλ. ἐκπλήττων.)

*Στερροβαρής, καὶ στερροβαρὴς, εος, ὁ, ἡ (στερρός, βαρύς). Σκληρὸς καὶ βαρύς· σκληρῶς πιέζων, βαρύνων. (λέγεται καὶ στερεοβαρής).

Στερροβόας, ὁ (βοάω), ταὐτὸν τῷ, χαλκοβόας, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1100.

Στερρόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Στερρὰ γυῖα, ἤτοι ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Ἀνθολογ.

Στερροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερρὸν, στερεὸν ποιῶ, Πολύβ.

*Στερρός, ά, όν· καὶ στερρὸς, ὁ, ἡ, Ρωσ. Κύρ. Ἐκ. 150. καὶ ἐπίρρ. στερρῶς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, στερεός. Ἀρκ. 1) στερεὸς, σκληρός, πυκνός, ἀδιαχώρητος, solidus, massif, ἀντιθ. τῷ, ἁπαλός, ἁρμαῖος, ῥευστός· ὅθεν, ἡ στερρότης, ἡ ξηρό· ἔτι δὲ, εὔρωστος, καλὸς εἰς τὰς δυνάμεις του, εἰς τὴν ὑγείαν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Μακροβ. ἡ. «Ταρκύνιος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιῶσαι· ἔτι δὲ καὶ, ἀτενής, τανυσμένος, ἄκαμπτος, οὐχὶ ἐλαστικός, μὴ λυγίζων, rolde. 2) ἐπὶ γῆς, εὔφορος, σκληρόν, πετρῶδες, μὴ δίδον εἰσόδημα, καρπόν, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μὴ ἱκανὸς εἰς γέννησιν, ἔξαιρ. ἐπὶ γυναικὸς, ἡ ὁποία δὲν συλλαμβάνει καὶ ἐπομένως δὲν τεκνοποιεῖ, στεῖρα. 3) τροπ. σκληρός, ἰσχυρογνώμων, πεισμάτικος, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος, ἀκίνητος· καὶ ἐντεῦθεν, ἀκαταδάμαστος, ἰσχυρός, δυνατός. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ, στερεός, παρὰ δὲ Λογογρ. εὐχρηστότερον τὸ, στερρός, θεωρούμενον ὡς ὁ καθ' αὑτὸ Ἀττ. τύπος. (Πρωτότυπον τοῦ, στερεός, στερρὸς ἐστι τὸ, στέμι, καὶ συγκύνυμον αὐτῷ τὸ, στερός) ἀνίσως τῳόντι εὑρηταί που καὶ ἀνίσως δὲν ᾖναι, καθὼς καὶ τὸ Λατ. sterus, ἐφεύρετις τῶν Γραμματικῶν, στεῖρος, μετὰ τοῦ, στεῖρα, στέριφος, στεριφνός, στέρφος, στέρφινος, στερέμνιος, τὸ Λατ. sterilis καὶ τὸ Γερμαν. starr ἐπίσης ἐστι συγγεν. τῷ στέρνον (διὰ τὸ δυνατὸν κράτος τῶν μυώνων τοῦ στήθους, τοῦ ἀνδρὸς μάλιστα, ἢ διὰ τὰ δυνατὰ κόκκαλα τοῦ στήθους) καὶ τῷ, στηρίζω, στηρίζω, στηριγμός. Τοιούτοιον δὲ, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα οὔτε τὸ, στορέννυμι, στόρνυμι, στρώννυμι, στρατός, sterno, οὔτε δὲ τὸ, στερέω)· ὅθεν

*Στερροσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ στερεοῦ, γερροῦ σώματος ὤν.

Στερρότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στερεότης.

Στερρόω, ῶ. Μ. ώτω (στερρός), = στερεόω. Στερεὸν, ὄχυρὸν, σκληρὸν, πυκνὸν ποιῶ.

*Στερφνος, ίνη, ινον· καὶ, στέρφνιος, ὁ, ἡ (στέρφος). Στερεός, σκληρός, ἄκαμπτος, μὴ λυγίζων· ἐξαιρ. δερμάτινος, ἐκ δέρματος.

Στερφόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Μετὰ δέρματος, ἤτοι στερφίου πέπλου ἐνδεδυμένος, ἢ δερμάτινον χιτῶνα ἔχων, Λυκόφρ. 652. Ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ὃ ἔφερεν, ἀντὶ περιβολαίου· ἐκ τοῦ

Στέρφος, εος, ους, τό (στέρφος). Βύρσα, σύτος, πετζί, δέρμα, ἐξαιρ. τὸ σκληρὸν δέρμα τῆς ῥάχεως τῶν ζώων· κυρίως δὲ πᾶν τὸ ἄκαμπτον, μὴ λυγίζον, ἢ σκληρὸν, στερεόν· λέγεται ἔτι καὶ μεταφ. στερεός, στερρός, στρέφω, στρέφωτις, καὶ τέρφος, ὅθεν τὸ Λατιν. tergus (ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς στέργαμα, τὸ ἐφάπλωμα, (παρὰ τὸ σπάνιον τὸ σῶμα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι διὰ τὴν πυκνότητα, ἢ ὅτι δέρματα οἱ κοινοὶ ἀντὶ ἐφαπλωμάτων ἐχρῶντο)· καὶ ἔργος). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Α-

πελλων. ὀργ. δ'. 1348. ταὐτὸν ἐστι τῷ, Κερμίον. 2) ταὐτὸν τῷ, λέπυρον. 3) αὐτὸ τοῦ, σέρχος, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἑτόμων, ὁμοίου τῷ ἑπτερωμένῳ μύρμηκι· ὄζειν

Στερφόω, ῶ. Μετὰ δέρματος καλύπτω, σκεπάζω, ἢ κατλατίζω, ὄζειν

Στέρφωσις, εως ἡ. Τὸ μετὰ δέρματος καλύπτειν.

Στερφωτήρ, τῆρος, ὁ (στερφόω). Ὁ μετὰ δέρματος ἐνδεδυμένος, ἢ ὁ δερματίνους χιτῶνας ἔχων, Ἰβυκος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1348. «στερφωτὴρ στρατείῳ.

(Στέρω) ἄχρηστον πρωτότυπον (Λατ. sterno, στέρνω), ἀφ' οὗ παράγουσι τὸ ὀνήκον εἰς τὸ στερέω ὑπερ. παθ. στέρημαι, καὶ πολλοὺς χρόνους τοῦ στορέννυμι.

*Στέρωψ, ὁ, αἰτ. στέρωπα.

Στεύομαι, ὄζειν, ἐν χρήσει μόνον εἰ κατὰ συγκ. τύποις, στεῦται, στεῦνται, στεῦτο, στεῦντο, Ἰωνικῶς, κυρίως, ταὐτὸν τῷ, Ἵσταμαι, Ὀδυσσ. Λ, 584. «στεῦτο δὲ διφάσιον, ἵστατο ἐπὶ ποδῶν. 2) συνήθ. μετὰ ἀπαρεμφ., στέκομαί που, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς θέσιν (attitude) τινὰ καὶ σείχω ὥστ' νὰ θέλω νὰ κάμω τι, καμώνομαι, ὑποκρίνομαι, φαίνομαι ὅτι· ὄζειν, ὑποσχόμαι, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι, πείθω ἑπαίω μου νά... διαβεβαιοῦμαι· ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω· ἀπειλῶ, ἐν γένει, κάμω τινὰ νὰ στοχάζηται ὅτι..., ὡς καὶ τὸ, ὑφίσταμαι, πέλλω. παρ' Ὅμ., ἔστι ὅμως χρῆται μόνον τῷ γ'. ἑνικ. πρασ. παρ. τοῦ ἐριστ. ἐίστ. καὶ τοῦ παρατ. στεῦτο καὶ στεῦντο, μετὰ τοῦ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ. «στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτορα, φαίνεται, ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, Ἰλ. Γ, 83. «στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκέψειν ἄκρα κόρυμβα, διαβεβαιοῦται, ὑπόσχεται κτ. Ἰλ. Ι, 241. «στεῦτο δ' ἐξ' ἀμφοτέρων ἀπαίφειν οὖτα, ὥριζε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσυχ. ἤτοι ἀπεφάσιζεν, ἐμελέτα νά... Ἰλ. Φ, 455. πρβλ. Ἰλ. Β, 597. Σ, 191. Φ, 455. ἐτι δὲ μετ' ἀορ. ἀπαρεμφ. Ὀδ. Γ, 523. ἔτι δὲ καὶ τῷ, στεῦτο μετὰ ὀρτ. προσπ. καὶ μέλλ. ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 832. — Μόνον ὁ Αἰτχ. Πέρτ. 49. ἔχει καὶ τὸ γ'. πληθ. πρότ. στεῦνται.

Στεφάνη, ἡ (στέφω). Πᾶν τὸ περικυκλοῦν ὡς στέφανος ἄλλο τι σῶμα, ἐξαιρ. τὴν κεφαλήν, χρησιμεῦον αὐτῷ εἰς στολισμὸν ἢ ὑπερίσχυσιν· ὄζειν α) Εἰς τὴν κεφαλὴν λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁλόγυρα, ἔνθα πύκουσι πλέον αἱ τρίχες, ὅπου καὶ ὁ στέφανος ἐπιτίθεται· ἢ κατὰ Πολυδ. ἡ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδος, περὶ ἣν καὶ τοὺς στεφάνους τιθέασιν· ἢ ὁμωνυμία ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πρώτου κέσμου· καὶ ἐντεῦθεν «Στεφάνη τριχῶν, παρὰ Πολυδ. ε'. 144, 145. ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν πρόσθετος κόμη· παρὰ δὲ Ἰατροῖς λέγεται ἡ ὡς ῥαφὴ περὶ τὸ κρανίον φαινομένη, ἢ παρὰ τοῖς ἀνατόμοις suture coronalis. β) στολισμὸς κεφαλῆς ἐν γένει, καὶ ἰδικώτερος γυναικεῖος κόσμος περὶ τὴν κεφαλήν· ἢ περὶ τὴν μέσην τοῦ σώματος, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 597. «Αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχουσι, αἱ κόραι εἶχον ὡραίους στολισμοὺς τῆς κεφαλῆς, πλεκτὴν ἀμπυκα, ἢ βοτρύχων ἀνάθημα, ἢ ζώνας· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Σχολ. Ὅμ. ἔχουσι. «Στεφάνη, κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς, περὶ τὴν κεφαλὴν κείμενος. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. καὶ 698. Αἰλιαν. π. Ἵππ. α'. 18. καὶ Λεξήν. ε'. «Τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν· παρβ. Τιμ. Ὅμ. 5, 7. Ησ. Θεογ. 578. Boeckh expl. Pind. Ol. 2, 75. p. 131. Ἡρόδ. 8, 118. ὡς τό, στέφανος, 2. γ) παρ' Ὅμ. «Στεφάνη αὐχαλίκι, χαλκείη, χαλκοβάρεια, τὸ πρόβλημα, τὸ ἔχον ἐκεῖνο μέρος τῆς περικεφαλαίας, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάττει τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐντεῦθεν συνεκδ. ἡ περικεφαλαία αὐτή, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, Ἰλ. Η, 12. Κ, 80. Λ, 96. δ) κατὰ χεῖλος, τὸ περίζωμά τινος σώματος κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ κατὰ τὸ μέσον, ὄζειν τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν, περβόλι, ἐπάλξεις, περίδρομος, ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου, ἢ χηλὴ ἢ ἢ ἐκφυσις τῆς ὁπλῆς ἐν τοῖς ἵπποις κ.τ.τ. Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ ὄρους ἢ πέτρας χείλους, ἐξοχῆς, κυκλοφεροῦς καταφορᾶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 138. »—ὡς ἀπὸ πέτρης, ἣν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρους ὦσῃ, κατὰ τὴς κορυφότητος τὴς ἐξοχῆς τῆς πέτρας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Στεφὼν, τόπος ὑψηλὸς καὶ ἀπόκρημνος«. Ἡ σωζομένη ἐμβολὴ σχεδὸν ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, μετατρέψαντος ὅμως τὴν λέξιν εἰς τὸ οὐδέτερον, στεφάνιον, τό, λέγουσα. Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι »Στεφάνη καὶ ἡ ἀπόπληξις τῶν βλεφάρων, τὸ ἐξώφρυδον, ἢ ἐξωγείλιον τῶν βλεφάρων. Παρὰ Σουιφ. Κυνηγ. 5'. λέγεται «Στεφάνη καὶ μέρος τῆς Ποδοστρόβης. Πολυδ. ε'. 32. «Ποδοστρόβιον· κύκλος δέ ἐστι σμιλακίου ξύλου· καὶ ὁ κύκλος, στεφάνη, καλεῖται· ὄζειν

Στεφανηδόν, ἐπίρρ. Δίκην στεφάνου, ὡς στέφανος.

Στεφανηπλοκέω, ῶ, μέλ. ήσω (στεφανηπλόκος). Στεφάνους πλέκω, Ἀριστοφ. ὄζειν

*Στεφανηπλοκία, ἡ. Τὸ πλέκειν στεφάνους.

*Στεφανηπλόκιον, τό. Τόπος, ἔνθα πλέκονται ἢ πωλοῦνται οἱ στέφανοι· ὃν τοῦ

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Στεφάνους πλέκων· λέγεται καὶ στεφανοπλόκος· καὶ ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ σύνθετα πριτιμᾶται ὁ διὰ τοῦ η τύπος, Lob. Φρυν. σελ. 650.

Στεφανηφορέω, ῶ, μεμ. ήσω (στεφανηφόρος). Στέφανον φέρω, φορῶ. 2) στεφανηφόρος εἰμί, Πλουταρχ. ὄζειν

Στεφανηφορία, ἡ. Τὸ στέφανον φέρειν, φορεῖν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ στεφανηφόρου, Εὐριπ. Ἰλ. 862. «Νικᾷ στεφανηφορίαν, τὸν στέφανον τῆς νίκης.

Στεφανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στέφανον φέρων, ἐστεφανωμένος. »Ἀγὼν στεφ.« = στεφανίτης, ἤτοι ἀγὼν, ἐν ᾧ ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον ἕνα στέφανον, Ἡρόδ. 5, 102. 2) ἐλέγετο ἔτι καὶ ἄρχων τις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, ἐν παραβάλλει Διονύσ. Ἁλικ. (ἀρχ. Ῥωμ. β'. 74.) μετὰ τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις ἱερατικοῦ ἀνδρὸς Flamen λεγομένου, ὅτι τις μίαν καὶ μόνην θεότητα ὑπηρέτει, ἤτοι εἷς ἕνα καὶ μόνον Θεὸν ἱερατεύει, ἐπράττε τὰ τοῦ ἱερέως. Ἀθήν. ε'. »Ὑπὸ τῆς πατρίδος (ὁ Δυτίας) στεφανηφόρος αἱρεθείς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους· καὶ ἐν ιβ'. περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐν Μαγνησίᾳ »Τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θύσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ἀγαγεῖν.

Στεφανιαῖος αἷα, αῖον (στέφανος). Ἐκ στεφάνου ὤν, εἰς στέφανον ἀνήκων, ἀναγόμενος· στεφανῳ ὅμοιος, ἴσος.

Στεφανίζω, μέλ. ίσω (στέφανος). Στεφανόω, στεφανόομαι, Ἀριστοφ.

Στεφανικός, ή, όν. Εἰς στέφανον ἀνήκων. Ὁ Σουϊδ. λέγει· »Τέλεσμα στεφανικόν«, τὸ παρὰ Λατ. autum Coronarium.

Στεφάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέφανος.

Στεφανίς, ίδος, ἡ, = στέφανος, Ἡσύχ. ἐν λ. Κριθέμιον.

Στεφανίσκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στεφάνιον, Ἀνακρ.

Στεφανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλκ. στεφανίτις, ίδος, ἡ (στέφανος), ἐπίθ. Συνεταίμενος ἢ ἀνήκων εἰς στέφανον, »Στεφανίτης ἀγὼν (Ξεν. Ἀπομν. γ'. ζ'.), ἐλέγετο ὁ ἀγὼν, εἰς ὃν ὁ νικητὴς στέφανον εἰς βραβεῖον ἐλάμβανεν· ἢ ἐφ' ᾧ στέφεται ὁ νικῶν. Πολυδ. »Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας, ἐκάλεσαν· ἐνίκα. τῷ, ἀγὼν ἀργυρίτης, Ἀθήν. 13. »Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγὼν ἐστὶν, ἀλλ' ἀργυρίτης· ὄζειν παρὰ τοῖς Ἑκάλ. Συγγρ. ὁ στεφ., ἀντὶ ὁ νικητής. »Ἡ στεφανίτις«, προσπ. τοῦ, ῥαφή, ἡ δίκην στεφάνου ῥαφή, sutura coronalis, ὄρα στεφανη, σημ. 1.

Στεφανίων, ωνος, ὁ. Εἶδος κολοιοῦ μετὰ κεφαλῆς ἐστεφανωμένης, Ἡσύχ.

Στεφανοπλοκέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλοκέω· ὄζειν

*Στεφανοπλοκία, ἡ, = στεφανηπλοκία.

*Στεφανοπλόκιον, τό, = στεφανηπλόκιον.

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ (στέφανος, πλέκω). ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στεφάνους ποιῶν.

Στεφανοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Στεφάνους πωλῶν· καὶ θηλ.

Στεφανοπῶλις, ιδος, ἡ Ἡ στεφάνους πωλοῦσα.

Στέφανος, ὁ (στέφω). Κυρίως, ἡ περιβολὴ, περικύκλωσις, περιστροφὴς, κύκλος, π. χ. »Στέφανος πολέμιος«, ἡ ἀπὸ πανταχόθεν ἐρμὴ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ζέσει οὖσα μάχη, Ἰλ. Ν, 736. ἐπειδὴ ὁ Πυθιὸς ἀγωνοθέτης τὸν ἕνεκα νίκης ἢ τιμῆς ἐτιθέμενον ἢ φερόμενον στέφανον ἐπὶ δὲ τοῦ κυκλοφερείας τείχους μιᾶς πόλεως παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 42. Boeck expl. Pind. Pyth. 2, 17. 2) συνήθως λέγεται οὕτως ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν κυκλοειδὴς στολισμὸς τῶν τε βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἀρχόντων, ὃν φέρουσιν εἰς σημεῖον τῆς ἀρχῆς καὶ εὐεστίας αὐτῶν, στέμμα, στέφος, κεφαλὰς, στεφάνιον, Τιμ. Ὅμ. 6, 42. 32, 6. Ησ. Θ 57ο. ἐτι δὲ ταὐτὸν τῷ, στεφάνη, ὅ ἐστι, στρογγύλος τις στολισμὸς περὶ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἀνθέων ἢ ἄλλων τινῶν εὐωδῶν κλάδων πλεκόμενος, Πινδ. Πύθ. δ'. 426. «Στέφανος ποίειος, καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 991. «Στέφανος ἀνθέμινων· καὶ Θεόκρ. ζ'. 46. «Στέφανος λευκοΐνων, ἔνθα ἡ γενικὴ ἐκφράζει τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἐπλέχθη ὁ στέφανος· λέγεται δὲ «Στέφανον πλέκειν, λύειν, περιτιθέναι, ἀμφιτιθέναι, δίδοναι, δωρεῖσθαι, ἔχειν, φορεῖν, χρῆσθαι· καὶ στεφάνοις ἀναδεῖν, γεραίρειν. Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐλέγετο, στέφανος, τὸ βραβεῖον, τὸ ἆθλον, ὃ ὁ νικητὴς ἐλάμβανε τιμῆς χάριν, Πινδ. «στέφανος ἐλαΐνεος«, Ἡρόδ. 8, 26. τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ, στέφανος θαλλοῦ· ὄζειν »στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦν«, μὲ χρυσᾶ φυλλωμένα στεφάνια ἐλαΐας, Boeckh Inscr. Graec. c. p. 242. ὄζειν 3) κατάλογον, τιμῆς σημεῖον, τιμὴ, ἆθλον, ἀμοιβὴ, στολισμὸς, Πινδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «στέφανον ἐκφέρειν· ἔθος ἦν, ὁπότε παῖδων ὄρχεις γένοιντο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν, ἄρια διὰ τὴν θαλασσίαν. Ἐν τοῖς Συμποσίοις ἐχρῶντο τοῖς στεφάνοις, εὐπατρίδαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι. Πρβλ. στεφάνη.

*Στεφανοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέφανον ἢ στεφάνους, ἐστεφανωμένος, Διογ. Λ. 1, 73.

Στεφανοφορέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω· ὄζειν

Στεφανοφορία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορία.

Στεφανοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφόρος· (ὁ διὰ τοῦ η τύπος προκριτώτερος, Lob. Φρυν. σελ. 650)

Στεφανόω, ῶ· ώσω. Ἰων. παθ. ἐνεστ. στεφανοῦμαι· αἰτ. στεφανεῦμαι, Ἡρόδ. (στέφανος). Κυρίως, περικυκλόνω, περιβάλλω, ἐξαιρ. ὡς μὲ περβάζι περικλείω, περιρράττω, μεταφορ. ἢ κυρίως, μετὰ τῆς περὶ ἢ ἀμφὶ καὶ αἰτ. ἡ

μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. σπουδῶς δὲ μετὰ αἰτ. ἄνευ παρ' Ἡτ. Θ. 382. »Ἄστρα, τάτ' οὐρανοὶ ἐστεφάνωται, οἷς κύκλῳ κεκόσμηται ὁ οὐρανός. Ἰλ. Α. 36. »Τῷ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, (ἐπὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος), περικεῖτο, κύκλῳ περιείχετο ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς. Ὀδυσ. Κ, 195. »Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, κυκλῳ κεῖται, ἣν θάλασσα περικυκλοῖ, περιέχει, κυκλῳ περιῤῥάπτει. Ἰλ. Ο, 153. »Ἀμφὶ δὲ μιν (τὸν Δία) θυσσὸν νέφος ἐστεφάνωται, ὅηλ. κυκλῳ περιέχε τὸν Δία. Ἰλ. Ε, 739. »Ἦ πάρ μοι πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, περὶ τὴν ἀσπίδα εἶναι προσημαμένος ὡς περίβολή ὁ φόβος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους λαοῦ περικυκλοῦντος, ὡς ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρόδ. 129. »Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωται· καὶ παρ' Ἡτ. Ἀσπ. 204. »Περὶ δ' ὅλβος ἐστεφάνωται, ἤτοι περιεστεγμένος θησαυρός. —Τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχουσιν ὁ Ὅμ. καὶ Ἡτ. τελείως 2) συνῆθ. στεφανόω τινά, στέφω, στολίζω μὲ στέφανον, ἐξαίρ. μὲ στέφανον νίκης ἢ τιμῆς, ἀνταμείβω τινὰ μὲ στέφανον, αἰτ. ἁπλῶς, ἢ καὶ μετὰ δοτ. ἢ καὶ σπαν. γεν. πρᾶγμ. Schaef. Λογγ. τιλ. 362. (coll. not. ad Chalar. p. 149 G. H. S.) »Τοὺς τῶν ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον, Ξεν. Ἑλλην. 4, 3, 11. »Ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μναῖς· καὶ Δημοσθ. περὶ στεφάν. »Στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην. Πίρ Εὐρ. Ἑκάβ. 124. »Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ, μὲ πρόσφατον ἢ νεογνὸν αἷμα θυσίας τιμᾶν. Παῤ. στεφανονομαι, ἢ λαμβάνω ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ τιμήν, στέφανον, Ἡροδ. 7, 55. 8, 59. Μέτ. στεφανωτὴς, ἀντὶ τοῦ, στεφανόειν ἑαυτόν. 3) ἐν γένει, τιμῶ, ἀμοιβὰς, ἀνταμείβω, στολίζω, τινά τινων, Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 294.

Στεφανώδης, ες, ὁ, ἡ (στέφανος, εἶδος). Εἶδος στεφάνου ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στεφάνου ὤν· ἐπιτήδειος, χρήσιμος, καλὸς εἰς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωμα. »Χλόα στεφανώδης, Εὐρ. Ἰφ. αὐλ. 1058.

Στεφάνωμα, τό (στεφανόω). Περικύκλωσις, περιβολή, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέφανος, περιβολή, καὶ ἐπὶ τῶν κυκλῳ τειχῶν πόλεως, ἢ στεφάνωμα πύργων, ὁ περίβολος, Σιφ. Ἀντ. 122. 2) συνῆθ. ἡ στεφάνωσις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ στέφανος, Θέογν. 1115. ἐξαίρ. ὁ τιμῆς ἕνεκα ἢ νίκης στέφανος, Πινδ. 3) ἐν γένει, τιμή, στολισμός, ἄθλον, βραβεῖον, ἀμοιβή, Πίνδ. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 355. καὶ ᾧ χρῶνται εἰς στέφανον, Ἀθήν. ιέ. »Ἀγρίλιων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανοῦν, στεφάνωσις, καὶ ἐπειδὴ ἐν ταῖς γάμοις στεφανοῦνται οἱ νεόνυμφοι, λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ γάμος στεφάνωμα, καὶ οἱ ἐπιτιθέμενοι στέφανοι, λέγονται, στέφωμα, τά, ἐκ κλιμάκων καὶ ἀνθέων πλεκόμενα.) ὕβρ

Στεφανωματικός, ή, όν. Εἷς στέφανον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Στεφάνωσις, εως, ἡ (στεφανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανόειν, ἡ στέψις, ἡ τοῦ στεφάνου ἐπίθεσις, στεφάνωμα, Ἀθήν. ε.

Στεφανωτής, οῦ, ὁ. Ὁς τις στέφει, στεφανόει.

Στεφανωτικός, ή, όν (στεφανόω). Στέφων, στεφανόων· καὶ ταὐτὸν τῷ, στεφανωματικός, Ἀθήν. γ'.

*Στεφανωτίς, ίδος, ἡ, καὶ

Στεφανωτρίς, ίδος, ἡ, ἐπηλ. ἐπίθ. Εἷς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωσιν ἀνήκουσα, ἐπιτηδεία, χρησίμη, Πολυδ. α. 27. »Μυῤῥίνη στεφανωτρίς, ἐν τοῖς Χειρόγραφα »Στεφανωτίδι ἔχουσιν, ἀναφερόμενον ἐκ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ά. »Βίβλος στεφανωτρίς, περὶ ἧς Ἀθήν. ἐνθ'. στελ. 73. καὶ ἐν ιέ. στελ. 675. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀγητ. 36. »Τῇ μέντοι στεφανωτρίδι βίβλῳ φησὶν αὐτὸν ἠτιάσθαι Θεόφραστος, διὰ τὴν λιτότητα τῶν στεφάνων, αἰτήσαντα καὶ λαβόντα ὅτι δὲ εἰς στεφάνους ἐχρῶντο τῇ βίβλῳ, δῆλοί καὶ Ἀπίκιν. περὶ τοῦ Φαρνάκου (εἰς Μιθρ. 111.) λέγον. »Βίβλον τις πλατεῖαν φέρων ἐξ ἱεροῦ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἀντὶ διαδήματος. πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 253.

Στεφέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἑστώς, Ἡσύχ.

Στεφηπλόκος, ὁ, ἡ (στέφος), ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος, Πλούταρχ.

Στεφηφορέω, ῶ. ήσα, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω ἐκ τοῦ

*Στεφηφόρος, ὁ, ἡ (στέφος) = στεφανηφόρος, Lob. Φρυν. σ. 686.

Στέφος, εος, τὸ (στέφω). Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, στέφανος, στεφάνη, καὶ, στέμμα. Ὁ Κύριπ. Τρωάδ. 258. λέγει. »Στέφεα ἔνδυτα,« ἅπερ ὁ Αἰσχύλ. εἰς Ἀγαμ. 1276. »Μαιτεῖα στέφη περὶ δάρην· εἶπεν· εἴδος στεμμάτων, ταινιῶν, ἃ ἔφερον οἱ ἱερεῖς περὶ τὸν τράχηλον.

Στέφω, Μ. φω· ταὐτὸν τῷ, στεφανόω, Ἀρα 1) κύκλῳ, πυκνὰ περιβάλλω, περικυκλόω, περικαλύπτω, περιελαύω, περιῤῥάπτω, ὡς τὸ, πυκάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Σιλ. 203. »Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρίτεσσιν, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐκάλυπτε, περιεκύκλου. καὶ μετκφ. Ὀδυσ. Θ, 170. »Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει,« ἤγουν ἡ πιθανότης τοῦ λέγειν, τὸ χώρισμα τῆς εὐγλωττίας, ἀναπληροῖ τὴν ἄμορφον ὕλην, κάμνει τινὰ εὔμορφον, νὰ μὴ φαίνηται εὔμορφος. Ὁ Ὅμηρος ἐν ταῖς συνθέτοις λέξεσιν, »Ἐπιστέφω, καὶ Ἐπιστεφήκω, συνκεφάρει καὶ τὴν ἰδίαν τοῦ πληρόω, ἀναπληρόω, γεμίζω. »Καῖρε δὲ κρατῆρες ἐπεστέφαντο ποτοῖοιν, Ἰλ. Α, 470. ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρουσαν, ὅ ἐστι, μέχρι χείλους ἐγέμιζον· καὶ Θ. 2. »Πίνοντες κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,« πλήρεις, γεμάτους μέχρι τοῦ χείλους. Ὁ Εὐστάθιος ἐρμην. τό, »Ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ,« διὰ τοῦ, μέχρι τοὺς χείλους ἐμπιπλῶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Στέψαι, πλῆρῶσαι, στεφανῶσαι, κεράσαι, κυκλῶσαι, πρβ. ἀμφιπεριστέφω. 2) στεφανόω τινά, βάλλω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέμμα, στέφανον, τινὰ ἔνδεσιν, Ἡρ. Ε. 75 3) ἐν γένει, στολίζω, κοσμῶ καὶ μεταφ. τιμῶ, π. χ. »χαρίτι, λοιβαῖς, Σοφ. Ἀντ. 431. Ἡλ. 53. Μέτ. Στέφομαι, στέρω ἐμαυτὸν, στεφανοῦμαι, κοσμοῦμαι. »Στέφεται ἱτύλους,« Mehlhorn Ἀνεκρ. 41, 10. Κατὰ δὲ παθητ. φιλῶ. συντάττεται οὐμένον δοτ., στέφεται τινι, ἀλλὰ καὶ γεν. ἢ αἰτ., στέφεται τινος ἢ στέφεται τι, Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σ. 403. Ἡ δὲ ἔννοια τοῦ, ἀναπληρόω, γεμίζω, ἰδιάζουσα ταύτῃ τῇ λέξει, φαίνεται μάλιστα εἰς τὰ σύνθετα, ἐπιστέφω, ἐπιστεφὴς, πρβ. στείβω. ὅθεν

Στέψις, εως, ἡ. Τὸ στέφειν, στεφάνωσις, στεφάνωμα.

Στέωμαν, Ἰωνικ. ἀ, πληθ.· πρόσπ. ὑποτακτ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ στῶμεν, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ὡς διτύλλαβον ἐκφωνητέον, Ἰλ. Δ, 343. Χ, 231.

Στῆ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἔστη, γ'. ἑνικ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Α, 197.

Στήδην, ἐπίῤῥ. (ἵστημι). Ταὐτὸν τῷ, στάδην· 2) παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 317. κατὰ τὸ ζύγιον, ζυγιασμένα.

*Στήης, στήῃ, ἐπ. β'. καὶ γ'. ἑνικ. πρόσπ. ὑποτακτ. β. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ στῇς, στῇ, Ἰλ. Ε, 528. καὶ, Ρ, 30. οὕτω καὶ τὸ, στήωσι, ἀντὶ, στέωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ, στῶσι.

Στήθαιρα, ποιητ. ἀντὶ τῶν στηθέων, ἢ στήθεσι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ στῆθος, Ἰλ. Ε, 41.

*Στηθαῖον, τό. Λέσχαι, ἡλιακὰν, balcon· καὶ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ὅτε ἦναι ὕψια καὶ θέσεπη, terrasse. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν καγκέλλων, ὅτε φαίνωσιν ἕως εἰς τὸ στῆθος.

*Στηθήνεον, τό, ἡμαρτ. ἀνέγν. παρὰ Πολλ. β'. 183. ὡς καὶ ἡ παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολ. Στηθόνιον, ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, στηθάνιον, Lob. Φρυν. σ. 384.

Στηθαῖος, αία, αῖον (στῆθος). Ἀπὸ τοῦ στήθους ὤν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765. = στηθικός.

Στηθίζω, ὁ (στῆθος). Ὄρνις ποιός, Ἡσύχ.

Στηθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στῆθος, στηθάκιον.

Στηθικός, ή, όν (στῆθος). Εἷς στῆθος ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος ὤν, καίμενος.

*Στηθόδεσμον, τό, ἡμαρτ. ἀνέγν. ἀντὶ, στηθόδυνον.

*Στηθοδέσμη, ἡ, = στηθόδεσμος.

^Στηθοδέσμιον, τὸ, καὶ

*Στηθοδέσμις, ίδος, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ στηθόδεσμος.

Στηθόδεσμον, τό, = στηθόδεσμος. Πολυδ. »Στηθόδεσμον, οἱ ἀποδύται, ἐν οἷς ἐνεστι τὰ τιτθία· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Στηθόδετμος ὁ (στῆθος, δετμός). Δεσμὸς τις περὶ τὸ στῆθος ὑπὸ κάτω τῶν μαστῶν πρὸς τὸ κρατεῖν αὐτοὺς πρὸς τὰ ἔνω.

Στηθοειδής, ἐος ὁ, ἡ (εἶδος). Στῆθους εἶδος ἔχων, ὁμοιος στήθει.

Στηθολαβεῖν, ταὐτὸν τῷ, Τιτθολαβεῖν.

Στηθομελής, ἐος, ὁ, ἡ (μέλος). Ἀπὸ τοῦ στήθους μελῳδῶν ἢ μέλος κατεμπων, μὲ τὸ στῆθος φάλλων, καλλίων, ἢ ηχῶν, ἐπίθετον τοῦ τέττιγος, Γρηγορ. Γμν. »Οἱ δ' ἐπὶ δενδρων στηθομελεῖς, λιγυροί, ἡλίοις φίλοι Τέττιγες λαλαχεῦντες ὅλον κατερώνουν ἄλτεμι, καὶ Valck. Θεόκρ. 7, 139.

Στῆθος, εος, τό, ταὐτὸν τῷ, στέρνον. Τὸ στῆθος τόσον τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ τῶν γυναικῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀνεκάθετο καὶ πλησυντικῶς· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν ζώων, Ἰλ. Α 282. Μ, 204 Π, 755 Υ, 22. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημ. εὐχρηστον παρ' Ὅμ. ἡ Ἑπ. πληθ. θαυμ., στήθεσσι. 2) μεταφορ. τὸ στῆθος ὡς ἕδρα, φωλεὰ τῶν αἰσθημάτων, ψυχικῶν παθῶν καὶ τῶν στοχασμῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ κατὰ πληθ., κατὰ τὸν ἀπλοῦν ἐκφέρεται μάλιστα, τὸ, ἔρος, χόλος, κότος, θάρσος, μένος, θυμὸς καὶ νόος ἐν στήθεσσιν· πιθανόν. »Ἀπὸ στήθους λέγεται, ὁμιλῶ ἐκ τῆς ἀπὸ γραμμένου τι καὶ ἀπὸ βιβλίου, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης, ἀπ' ἔξω καὶ αὐτοσχεδίως, Μαθυμν. 3) τὸ παχὺ καὶ σαρκώδες μέρος ὑποκάτω τοῦ ποδὸς καὶ ἔνωθεν τῆς χειρὸς, τῆς παλάμης, πλησίον τοῦ μεγάλου δακτύλου, Ἱππ. 3) εἰς εἶδος στήθους στρογγύλος λόφος ἐκ κατακεκλυσμένου ἄμμου ἢ γῆς ἐν τινι μέρει θαλάσσης μὴ βαθεῖ, σκόπελος, ξέρας, ἢ καὶ' Ἡσύχ. τὸ ἐν τῇ θαλάττῃ πρόχωμα, ἄλλως, ταινία (πιθαν. παρὰ τὸ, ἵστημι, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἄνω ἱστάμενον, ἐξέχον.)

Στηθύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήθος. Στηθύνι, Spohn de extr. Od. parte, p. 135. Lob. Φρύν. σ 384. (--υυ Ἐμπε. Ἀθην. σ. 65. Γ. 370 Δ.)

Στήκω, ταὐτὸν τῷ, Ἕστηκω, Ἀγ. Γραφ. (ἄνευ ἄλλου τινὸς χρόνου), ἁμαρ. ἐντεῦθεν οἱ Σμυρναῖοι τὸ σήμερον »Στέκω ἀντὶ τοῦ, ἵσταμαι, λέγουσιν, ὅπερ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, στέκομαι, λέγεται.

Στήλη, ἡ Δωρ. στάλα (ἵστημι). Λίθος στρογ-

γύλος ἢ καὶ τετράγωνος, ἀνιστάμενος ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς ὕψος, ἐξαιρ. ἐκ λίθου, καὶ ἐνομ. καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς στερεότητος, στῦλος, κολώνα, Ἰλ. Ν, 437. »Ὥστε στήλην... ἀτρέμας ἑστηότα (αὐτόν)«, ἱστάμενον στερεῶς ὡς στήλη πέτρινος. 2) λέγεται καὶ ὁ στύλος, ὅστις βάλλεται διὰ νὰ στηρίζῃ καὶ κρατῇ τι ὀρθόν, ἐκεῖνοι οἱ χοντροὶ καὶ ἐπιμήκεις, λεγόντες εἰς τὰ ἄνω λοξῶς ὀρθοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι προταρμόζονται ἐξωτερικῶς εἴς τι τεῖχος διὰ νὰ μὴ βλάπτηται τὸ θεμέλιον του, ἔρυμα (νταγιάκι), ἄλλως, ἀντηρίδες, Ἰλ. Μ, 259. »Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἀρ' Ἀχαιοὶ πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔρμεναι ἔχματα πύργων,« ἔνθα ὁ Σχολ. »Στήλας, ὀρθοὺς λίθους· παρὰ τὸ ἵστασθαι, λέγει δὲ τοὺς θεμελίους. ὅθεν καὶ προβλῆτας αὐτοὺς φησι, παρὰ τὸ προβεβλῆσθαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στῆλαι, οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα, καὶ θεμέλιοι.« Ὁ Φώτ. »Στῆλαι, θεμέλιοι.« Ὁ Εὐστάθ. »Στῆλαι δὲ προβλῆτες. ἃς καὶ ἔχματα πύργων εἶπε, τὰ ἐξέχοντα τῶν θεμελίων, ἢ αὐτοὶ οἱ θεμέλιοι, ἐφ' ὧν τὸ τεῖχος ἵσταται· διὸ Τρῶες αὐτὰς αὖ ἐρύοντες, ἔλπετο τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν· ἕτεροι δέ, Στῆλας προβλῆτας φασί, τὰ λεγόμενα Ἀντήρεισ-τίσι γεμὴν προβλῆτες κατὰ τινας, αἱ λεγόμεναι καὶ ἀντήρεισες, οἷα τὰ λεγόμενα ἰκριώματα, ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα κεῖνται, ἤτοι πρόκεινται καὶ προβέβληνται ἀντερείδοντα· περὶ ὧν τινες καὶ οὕτω φράζουσι. »Στῆλαι προβλῆτες, πλάκες μεγάλαι πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημέναι τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμέναι ἀλλήλαις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους, ἀντὶ ἐρύματος.« 3) ἐλέγετο »Στήλη« καὶ ὁ ἐπάνω τῶν μνημείων ὀρθὸς ἱστάμενος λίθος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ τεθνεῶτος. Ἰλ, Λ, 371. »Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν, στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ· καὶ ἐν Π, 457. 675. »Ἔνθα ἀταρχύτουσι κατίγνητοί τε ἔασιν τυμβοί τε, στήλη τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.« Ὀδ, Μ, 14. καὶ Ἰλ. Ρ, 434. »Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός.« περὶ ἧς ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικοῖς παράστερον λέγει. »Καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα, καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσι.« Καὶ ὁ ἐκ λίθου ἀνεστηκὼς ἀνδριὰς εἰς τιμήν τινος. ἰδὲ Σηλίτης. 4) λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς πόλεώς τινος, ἢ ἄλλου που ἱστάμενος λίθος, στῦλος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς συμφωνίας, ἢ συμμαχίας, καὶ συνθήκας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς δημοσίους νόμους, τὰς κατακρίσεις, ἢ στηλιτεύσεις, τοὺς ἐπαίνους, καὶ ἄλλα δημόσια προγράμματα ἢ ψηφίσματα, ἵνα ὦσι τοῖς πάντι γνωστά, ἢ ἄλλα ἄξιομνημόνευτα συμβεβηκότα. Δημοσθ. περὶ Στέφ. »Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρκους.« καὶ κατὰ Φιλ. »Γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων θεσμοὺς, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν.« Αἰσχίν. »Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθη.« ὅ ἐστιν, ἔνορκοι καὶ ἔντιμοι γενέσθαι. »Στήλες ἱστάναι, ἀναγεῖραι στήλας, ἐφ' αἷς εἶτιν ἐγκεχαραγμένα ἀξιομνημόνευτα συμβεβηκότα. Ἡρόδ. 2, 102. 106. 4, 87. 5) ἐλέγετο ἔτι ἔτι ἐν τῷ σταδίῳ καὶ ὁ Καμπτήρ, περὶ ὃν οἱ μετὰ δίφρων σταδιοδρόμοι ἔπρεπε νὰ τρέξωσι, meta, Σοφοκλ. Ἠλ. 713. »Ἥνίοις δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχωμι' ἀεὶ τύριγγα.« ἴδε Νύσσα. ὡς καὶ Λυσίας παρ' Ἀθην. ιγ', ταλ. 612. »Περὶ τούτων τῶν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθειρόντων.« ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην. »Στήλαις·· οἱ δὲ προσχώματα (ἐν τῇ θαλάσσῃ). Οἱ δὲ τῶν ἠπείρων ἄκρας.« 6) »σκόπελος ἐν τῇ θαλάσσῃ λίθος ἐν μέσῳ θαλάσσης ἐξέχων, προβλής. 7) λέγεται ἔτι καὶ τὸ, ὅριον, σύνορον, λίθος ὀρθὸς, τεθέμενος πρὸς τὸ τέλος ἀγροῦ τινος ἢ ἐπαρχίας, ἢ ἀσχατιᾶς τινος· οἷον, αἱ Στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους. 8) λέγονται ἔτι καὶ αἱ ὀρθαὶ πέτραι, ἃς ἐτίθεσαν εἰς τὰς λεωφόρους ὁδοὺς, ἐφ' ἃς ἔγραφον τὰ διατάγματα, καὶ τὰς ἐκτροπάς, Στράβ. ιέ. »Κατὰ δέκα σταδίους στήλας τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς καὶ διαστήματα δηλούσας. (ταὐτόν, ἔτι δὲ καὶ συγγεν. τῷ στήλη, ἐστι, καὶ τὸ, στύλος ἢ στῦλος.)

Στηλήτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. Στηλήτις, ιδος, ἡ. Δωρ. σταλάτας, θηλ. σταλάτις (στήλη) ταὐτόν τῷ, στηλίτης, στηλίτις, Ἀντίπατρ. ἐν Ἀναλέκτ. Βρυγκ. β'. σελ. 30. »Μαστεύω τίς σού τις, ἐπὶ σταλάτιδι πάτρᾳ.«

Στηλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήλη. Μικρὰ στήλη.

Στηλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ στήλη, ταὐτόν τῷ, στηλίδιον.

*Στήληξ, ηκος, = στήλη, Ἡσύχ. ὡς καὶ τὸ, στήλιξ, στάληξ. 2) ἐξαιρ. εἶδος μικροῦ καταρτίου εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, ὅρ. καὶ, στυλίς.

Στηλίτευσις, εως, ἡ (στηλιτεύω). Τὸ στηλιτεύειν· ἀτιμαστικὴ δημοσίευσις, παράδειγμάτισις διά τινος ὑβριστικῆς γραφῆς ἐπὶ στήλης γινομένης. ὅθεν

Στηλιτευτικός, ἡ, όν. Ὁ στηλίτευτιν ἀνήκων· καθόλου δὲ, στηλιτεύων, καταδικάζων εἰς ἀτιμίαν.

Στηλιτεύω, Μ. εὐσω. Ἐπὶ στήλης γράφω καὶ οὕτω δημοσιεύω τι. ἐξαιρ. γράφω, ἐπάνω εἰς τὴν στήλην τὰς κακίας τινός, ἵνα γένωσι τοῖς πᾶσι γνωσταί, φανερόω, παραδειγματίζω, δημοσίως καρύσσω τινὰ ὡς ἀχρεῖον καὶ κακότροπον. Παρὰ Πλουτάρχ. »Στηλιτεύειν τὰς κατάρας.« ἀντὶ τοῦ, δημοσίας, γνωστὰς ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, καταβάλλω. ἐκ τοῦ

Στηλίτης, ου, ὁ, θηλ. στηλίτις, ιδος (στήλη). Ἐκ στήλης, εἶδος ἔχων στήλης, εἰς στήλην ἀνήκων. 2) γεγραμμένος ἐπὶ δημοσίας στήλης, ἐξαιρ. ἐκεῖνος, οὗτινος τὸ ὄνομα κεῖται ἐπὶ στήλης γεγραμμένον ὡς κακοτρόπου ἢ ἀχρείου, Δημοσθ. κατὰ Φιλ. γ'. »Ἐκόλαζον δὲ οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἰσθοιντο ἀφροδικοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν,« ὃ ἐστιν, ὥστε καὶ στηλιτεύεται τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. »Στηλίτης γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει,« ὅπερ ὁ Δημοσθένης ἐξέφρασε διὰ τοῦ, »ἐγγεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει.« Ὁ Ἡσύχ ἔχει. »Στηλίτας· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοί, οἵτινες ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφηταν,« ἤτοι, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν. Ὁ δὲ Εὐστάθιος.« Στήλη δὲ κυρίως, ἡ ἐκ λίθου, ὡς ἀπὸ τοῦ, στῶ, στήτω, καὶ τοῦ λᾶς ὁ λίθος, ὁ ἐκ λίθου δηλαδὴ ἀνεστηκὼς ἀνδριάς· ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης στήλης, οὐ μόνον στηλίτης ἄρρητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν σκωπτικῶς, τὸ στήλας ἐγγράφειν τὰ κατά τινων, ἀλλὰ καὶ ὁ στύλος, τροπῇ οἱᾳοῖα γίνεται καὶ ἐν τῷ ἅλμη, ἁλμυρός, καὶ τηρᾶ, τυρός. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκλήθη οὕτω καὶ ὁ ἐπάνω στήλης τινὸς κατακεῖσθαι καθὼς ἔκαμνον μερικοὶ Αἰγύπτιοι ἀπαντῶντες εἰς βασανισμὸν τῆς σαρκός των.

Στηλογραφέω, ῶ, ήτω (γράφω). Ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω. 2) ταὐτόν τῷ, στηλιτεύω. ὅθεν

Στηλογραφία, ἡ. Τὸ ἐπὶ στήλης γράφειν, τὸ ἐγχαράττειν ἐν αὐτῇ.

Στηλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στήλης εἶδος ἔχων, ὅμοιος στήλῃ.

Στηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Ἐπὶ στήλης κόπτω, ὅ ἐστιν, ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω, ταὐτόν τῷ, στηλιτεύω, Δίων Ἱστ. 2) κόπτω, συντρίβω, ἢ ἀκρωτηριάζω στήλην τινά.

Στηλοκόπης, ου, ὁ, καὶ

*Στηλοκόπος, ου, ὁ (κόπτω). Στηλοσυνάκτης, οὕτω καλεῖται ὁ Πολέμων παρ' Ἀθηναίῳ 5. σελ. 234. (ὡς τὸ δεξικόπος, καὶ Δημοκόπος, σχηματισθέν), διότι περιερχόμενος, ἀντέγραφεν ὅλας τὰς ἐπὶ ταῖς στήλαις γεγραμμένας ἀναγραφὰς, καὶ ἐσύναζεν αὐτὰς εἰς ἰδιαίτερον τοῦχος.

Στηλουργός, ὁ, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, σταλουργός.

Στηλόω, ῶ (στήγη). Εἰς στήλην ποιῶ, ὡς στήλην ἵστημι, ἐγείρω, Θρῆν. Ἱερεμ. γ'. »Ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος,« μὲ ἔστησεν ὡς στήλην σκοποῦ· καὶ ἐν β'. Βασιλ. ιή. »Ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων,« ἔκαμεν ἕνα σωρὸν λίθων ὡς στήλην. Μέσ. στηλοῦσθαί τινι, ὡς τὸ στηλοῦν ἑαυτόν, παραδίδωμι ὅλως ἐμαυτόν, προστηλοῦμαι, προστολλῶμαι, Ἐμπεδ. μέν. ἀτρέμας, στερεῶς ἵστημι, προσκαρτερῶ. »Στηλοῦσθαι θεῷ, βήμασιν, Γρηγόρ. Ναζιαν. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας »Στηλόω τὰ ὄμματά μου,« ἀντὶ τοῦ, ἀτενῶς βλέπω πρός τι, ἐνατενίζω.

Στῆμα, ατος, τό (ἵστημι) ταὐτόν τῷ, Στήμων. 2) Τὸ προϊστάμενον, ἤτοι τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, ὅ ὁ μὲν Πολυδ. »Τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ,« ὁ δὲ Ῥοῦφ. »Τὸ ἐκρεμὲς τοῦ φαλλοῦ.« λέγουσιν· καὶ ἐντεῦθεν τὰ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ λέγεται. »Ὑπόστημα,« Πολυδ. β'. 171. 2) ὡς ναυτικὴ λέξις καθ' Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἴση ἐστὶ τῇ, σταμίν, καὶ, Ἐπισταστήρ, τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ δεύτερον ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, Νομεύς. 3) Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ φυτοῦ, αἱ φλέβες καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη τῆς μεταπάτης καθολικῆς πλευρᾶς τοῦ φύλλου, Ἡσύχ. ἄλλως, στημόνιοι, καὶ κατὰ συγκ. στήμονιοι διαλήψεις, ὡς ὁ Θεόφραστ. (ἐν γ'. 18. φυτῶν ἱστορ.) καλεῖ »Στημονίους διαλήψεις,« ἀντὶ, στημονίους, τὰς πλησίον τῆς μεσαιτάτης ῥάχεως τοῦ φύλλου κειμένας φλέβας, οἷον »Τὴν τε διὰ μέσου, ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταὐτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς.« ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Στήμιον, ὃ ἡμεῖς, κατάστημον, ἢ πολύστημον,« ὕφασμάτι ἢ ἱματίου, μετὰ πολλοὺς στήμονας ὑφασμένον· ἄρα, πυκνὸν, στερεὸν, γερὸν· ὁ αὐτὸς ἔχει. »Στημονίας κιθῶνος, τοῖς στήμοσιν ὁμοίους.«

*Στήμνιος, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, στημόνιος, ἀμφ. ὀρ. καὶ στῆμα.

*Στημοναίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήμων, Εὐστάθ.

Στημονητικός, ἡ, όν (στήμων). Εἰς στήμονα ἀνήκων, στήμονα νήθων, γνήθων. »Τέχνη στημονητική,« ἡ τέχνη τοῦ γνήθειν, τὸ στημόνιον, Πλάτ. πολιτικ. 23. (οὔτε πρέπει νὰ ἰδιαπλῇς αὐτὸ ὡς συνθετον ἐκ τοῦ νήθω).

*Στημονίας, ου, ὁ, = στημόνιος.

Στημονίζομαι, Μ. ήσομαι. μέσ. Ἀποθ. (στήμων). Βάλλω τὸ στημόνιον ἐπὶ τὸν ἐργαλείου, καὶ ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω· τοῦ στήμονος ἤτοι τοῦ ὑφάσματος ἄρχομαι, στήμονα ἵστημι. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 39. περὶ τοῦ φαλαγγίου. »Τρέφει δὲ πρῶτον μὲν διατείναν πρὸς τὰ πέριξ παιτχοῦσαν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει.« 2) μεταφ. ἀρχίνω.

Στημονικός, ἡ, όν, (στήμων). = στημονητικός, κατὰ συγκ. ὡς παρὰ Πλάτ, πολιτικ. 23. »Στημονική, ἀντὶ, στημονητική, κεῖται.

Στημόνιον, τό ὑποκοριστικὸν τοῦ, Στήμων.

Στημόνιος, ὁ, ἡ, καὶ Στημονίας, ου, ὁ (στήμων). Ὅμοιος τῷ στήμονι, ἢ ἐκ στημονίου ὤν. ἴδε ἐν τῷ, Στῆμα, πρὸς τὸ τέλος. Ὁ Πλίνιος εἰπὼν, 83. ἔχει. Staminea ligno vena.

Στημονοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ποιότητος τοῦ στήμονος ὤν, Πλάτ. πολιτικ. 46.

Στημονώδης, εος, ὁ, ἡ (στήμων, εἶδος.) Μὲ τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος ἢ στημονίου ὅμοιος, ἔχων στημονίου κλωστάς, πολλὰς καὶ πυκνάς, ἢ ἐξεχούσας, ἔξω καιμένας, ἐπὶ ὑφάσματος. „Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχές, μηδὲ στημονώδες," Πλούταρχ. τὸ πεπυκνωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν στημόνων συνεστῶτα.

Στημορρῥαγέω, ῶ. Μ. ήσω (στήμων, ῥήγνυμι) Ξεσχίζω, ἢ ξεφτίζω, λύω τὰς κλωστὰς τοῦ στημονίου. 2) οὐσιαστ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 834. «Ἀχαιΐδες ἐστημάτων στημορῥαγοῦσιν, τὰ ῥάκη τῶν ἱματίων σχίζονται, πίπτουσι, τὰ ῥάμματα τῶν ξεφτίζονται, λύονται.

Στήμων, ονος, ὁ. (ἵστημι) Ἡ κλωστή, λεπτὸν μέρος καὶ μακρὸν, ἀπεπλασμένον ἀπὸ τοῦ λινοῦ, βάμβακος ἢ τινος ἄλλου τοιούτου, ὁ γνέθεται. 2) στημόνιον, ήγουν αἱ κατὰ κάθετον κλωστὶ, αἵ ἵστανται εἰς τὸν ὀρθῶς ἱστάμενον ἐργαλεῖον. ἴδε ἐν τῷ, Ἱστός· διότι οἱ παλαιοὶ ὀρθῶς ἱστάμενοι ὑφαινον, καὶ οὐχὶ καθήμενοι ὡς ἡμεῖς, τὸ δὲ ἐνυφαινόμενον, ὃ ἡμεῖς φαίδνον λέγομεν, ἐκάλειτο «Ἠρέκνη», Ἡσιόδ. Ἔργ. 540. «Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.» 3) λέγεται παρομοίως καὶ εἰς τὰ πλεκτὰ ἐργόχειρα, αἱ χοντραὶ ῥάβδοι, περὶ τὰς ὁποίας πλέκονται αἱ λεπτότεραι, ὡς «Ῥίζαι ἐκ μικρῶν ξύλων ὑφασμέναι, στημόνια ἔχουσαι τοὺς καλάμους», πεπλεγμέναις λεπτὰς ῥάβδους ἔχουσι περὶ τοὺς καλάμους. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Στημονάριον», διότι τὰ τοιαῦτα ξύλα, οἷοι εἰσὶν ἐντεῦθεν οἱ κάλαμοι, λέγει ἡ συνήθεια στημονάρια, ὡς στήμονος τόπον ἐν τοῖς πλεκτοῖς τοιούτοις ἐργοχείροις ἔχοντα. ἴδε ἐν τῷ, Σταμαγορίς, καὶ, Σταμίν.

Στήνεια, τά. Ἑορτὴ Ἀθήνητιν, ἐν ᾗ διατκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν, Ἡσυχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει. «Στηνία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐόασαι ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος (ἀπὸ τοῦ ᾄδου). ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος.» ἔθεν «Στενιῶσαι, ὑβρίζειν», λέγειν τοὺς πλέον αἰσχρὰς λόγους, Ἡσυχ καὶ ἐντεῦθεν Ὑπερείδης (β'. σελ. 91.) παραβάλλει λοιδορίας τινὰς μετὰ τῶν «Τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητριείοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριζουσῶν γυναικῶν,» Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 834. Ὁ Ἀλκίφρ. ἐν β'. Ἐπιστ. 3. καλεῖ ἐν Ἀθήναις «Στήνιακα καὶ τόπους τινας. πρβ. σκίρα.

Στηνίον, τό. ταὐτόν τῷ, στῆνος, ἔθεν «Στηνιάζειν» παρ' Ἡσυχίῳ κεῖται «Στινιάζειν, πατάξαι τὸ ἱερεῖον ὀπτοῦν (καὶ ἑπομένως «Σταινίσαι τὸ ἱερεῖον ὀπτοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον)· ἄλλοι, παίειν ἁπλῶς· οἱ δὲ, καταμαίειν τὰ στήθη.» καὶ τέλος ἔχει ὁ αὐτὸς ἔτι «Στενάξαι, τιτάναι, πλῆξαι καὶ παίσαι· οἱ δὲ, στενίον, τὸ στῆθος.»

Στηνιῶσαι, Βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι, Ἡσυχ ὁρ. στήνια.

Στήρ, τό, γεν. στῆτός, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Στέαρ, ὡς τὸ κέαρ, κῆρ, Γαλην. κατὰ τόπ. ὁ. «Σλῆτς βδεούσης στῆρ.»

Στήριγμα, τος, τό. (στηρίζω). Τὸ ἐστηριγμένον. β) ἔρεισμα, θεμέλιον, βάσις, ἐδράσμα, τὸ ὑποτιθέμενόν τινι ὡς ἔρεισμα, τὸ ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεταί τι, ὑποστάτης (ναιάδα, Τουρν.), στύλος. γ) ἔτι δὲ = στερεωμα, καὶ, στεῖρα.

Στηριγμός, οῦ, ὁ (στηρίζω). Τὸ στερίζειν, στερεῶς κρατεῖν καὶ βοηθεῖν τι, ἢ στήριξις, θεμελίωσις. 2) παθ. ἑδρασμὸς, τὸ στερεῶς, ἀσφαλῶς, ἵστασθαι, στάσις στερεὰ, σταθερότης· καὶ τὸ, ἠτύχως ἵστασθαι, ἠρεμεῖν, ἠρεμία, π. χ. τῶν πλανητῶν, παρὰ τοῖς Ἀστρον.

Στήριγξ, ιγγος, ἡ (στηρίζω). Στήριγμα, ἔρεισμα, ἀκουμβητήριον, τὸ ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεταί τι, ῥάβδος βακτηρία. φορτωτὴρ ἢ φορτωτὴρ· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ ἕλκουσι ξύλον, ὁ ἀνέχει τὸν ῥυμὸν, ὅταν ἀζευκτος ᾖ, Πλούταρχ. προβλ. Ῥωμ. «Τὸ δὲ ξύλον (διπλοῦν, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν,) ἡμεῖς μὲν στήριγμα, Ῥωμαῖοι δὲ furcam (φοῦρκαν) ὀνομάζουσιν.» Ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἱππικ. α. 5. καλεῖ καὶ τῶν κνημῶν τὰ ὀστᾶ στήριγγας τοῦ σώματος, οἷον στηρίγματα, ἐρείσματα. Παρὰ Πολυδ. λέγεται ἔτι καὶ ἀκτηρὶς, ίδος, ἡ ἀκτηρία, ἡ, ἀντὶ τοῦ, βακτηρία· καὶ ἑπομένως, τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ.

Στηρίζω, Μ. ξω (ἵστημι). Στήριγμα ὑποβάλλω, ἐρείδω, στυλόω, στερεὸν ποιῶ, ἢ στερεῶς ἵστημι· τι, στερεόω· ἐν γένει, ὀρθόω, ἰθύνω, στήνω. «Ἰριδας Κρονίων ἐν νέρει στηρίξεν, ἔστησεν, ἔθεσεν ἀνυφωμένας εἰς τὰ νέφη,» Ἰλ. Λ, 28. «Λίθον κατὰ χθονὸς στ.ω, ἔστερέωσεν, ἔστησεν αὐτὸν ὀρθὸν, ἔμπηξεν,» Ἡτ. Θ. 498. «Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρηνα, ἐπὶ τῆς Ἔριδος, αὐτὴ ἀκούμβισεν, ὕψωσε τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ αὐξηθῇ καὶ ν' ἀκουσθῇ τόσῳ περισσότερον,» Ἰλ. Δ, 443. Παθ. καὶ μέσ. ἵσταμαι στερεῶς, στηρίζομαι, ἀκουμβῶ, ἐρείδομαι ἑμαυτόν, θεμελιοῦμαι, εἶμαι προτκολλημένος· ἐν γένει, ἵσταμαί που ὀρθὸς, ἐξέχω, ψηλώνω εἰς τὸ ὕψος. Ἰλ. Φ, 242. «Οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, οὐδὲ ἠδύνατο στῆναι τοῖς ποσὶν, μήτε ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του.» Ἰλ. Π, 111. «Πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, ἐπάνω εἰς τὸ ἓν κακὸν ἤρχετο καὶ ἄλλο, τὸ ἓν κακὸν συνείχετο καὶ ἐπερείδετο, ἤτον ἐγγὺς τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνταῦθεν ἐννοεῖ ὁ Ποιητὴς, πανταχοῦ στερρῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς εἶον ἀσφαλῶς πεπηγότα. «Εὐ διαβὰς ποτὶν ἀμφοτέροισι στηριχθείς ἐπὶ γῆϊ, ἐπάτησε στερεῶς καὶ ἐντάση,» Τυρτ. 2, 21. «Οὐδαμῇ ἐστήρικτον, ὅεν εἶχε πουθενὰ στερεὰν ὑπόστασιν, ὅεν ἐστέκετο πουθενὰ στερεᾶ,» Ἡτ. Ἀτρ. 218. «Δώματα κίονιν ,πρὸς οὐρανὸν ἐστηρικται, ἢ οἰκία εἶναι στηριγμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ στύλους,» Ἡτ. Θ. 779. «Δέκατος μὴς οὐρανῷ ἐστήρικται, ὁ δέκατος μῆνας ἵσταται εἰς τὸν οὐρανὸν,» Γμν. Ὀμ. Ἑρμ. 11. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμετβ. σημ. εὑρηται καὶ τὸ ἐνεργ. «Οὐδέπω εἶχον πτηρξαι ποτὶν ἐμπεδον,» Ὀδ. Μ, 434. ὡς ἀνωτερω στηριξάτην ἐξ Ἰλ. Φ, 242. «Κῦμα οὐρανῷ στηρίζουν, τὸ ψηλὸν ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν,» Εὐρ. Ἱππολ. 1220. καὶ μεταφ. «Κλέος οὐρανῷ στηρίζων,» Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 970. Ἀντὶ δὲ τῆς δοτ. ἐν χρήσει καὶ μετὰ τῆς, εἰς, ἢ πρός τι, Valck. Ἱππ. 1206. 2) μεταφ. ἐπιβεβαιῶ, πιστόω, ἐνισχύω, κρατυνῶ, Μαθομρκ.

Στήσιος, ὁ (ἵστημι) ὡς τὸ, ἐπιστάσιος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς, τὸ παρὰ Λατῖν. stator, ὁ θεμελιωτὴς, ντίστης, Πλούταρχ. εἰς Κικέρ.

Στησίχορος, ὁ, ἡ (ἵστημι, χορὸς). Χορὸς διατάττων ἢ παριστῶν, κάμνων, ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος χορου, χορηγὸς· ἔτι δὲ ὄνομα Λυρικοῦ ποιητοῦ, ἀρχαιοτάτου, ἀναμφ. παρωνύμιον αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομα ἐλησμονήθη. 2) βολὴ κύβων ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, δεκανέουσα 8 τὸν ἀριθμόν. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει. «Στησίχορος, πτῶσίς τις ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, ἤγουν ὁ τὴν ὀκτάδα σημαίνων βάλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ· οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τὸν ἐν Ἰμέρᾳ τάφου Στησίχορον τοῦ μελοποιοῦ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνεστηκότα.

Στήτα, ἡ Στήτη, ἡ, σπαν. Δωρ. λέξις ἀντὶ, γυνὴ, παρὰ Δωτιάδ. εἰς Βωμ. β'. καὶ Θεόκριτ. εἰς Σύριγ. (πιθαν. συγγεν. τῷ, στῆθη. κατ' ἄλλους δὲ, κατὰ σφαλεραν ἀνάγν. καὶ ἑρμην. τῶν λέξεων, διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ. Α, 6., ἐνῶ τινὲς διεστραμένως ἐγραψαν, διὰ στήτην ἐρίσαντε, ἀντὶ φιλονεικήσαντες διὰ γυναῖκα (τὴν Βρισηΐδα). ἀλλὰ τό, στήτη, δὲν προέκυψε τόσον ἐκ τακτικῆς τῆς ἀναγνώσεως ὅσον αὐτὴ ἡ ἀνάγν. ἐκ τοῦ, στῆτη.)

Στητωδής, ους, ὁ, ἡ. (στῆρ, εἶδος) κατὰ συγκ. ἀντὶ, Στεατώδης.

Στήωσι, ἀντὶ τοῦ στῶσι, πληθ. γ'. πρόσπ. τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. β', τοῦ ἵστημι.

*Στί, ὁρ. ἐν τῷ Σ, β. σελ. 27.

Στία, ἡ, καὶ, στίον, τό. ταὐτόν τῷ, ψῆφος. Πετρίζει. ἐξαιρ. τὸ παρὰ τοῖς πίγιαλοῖς καὶ ποταμοῖς λιθάριον. ἔθεν τό, πολύστιος, καὶ, πολύστειος, ἐπὶ ποταμοῦ, πολλὰς ψήφους, ἤτοι πολλὰ λιθάρια ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, στία, καὶ διὰ τοῦ, στενοχωρία, καὶ, λιθοκονία. Ἀναμφιβόλως συγγενὲς ἐστὶ τῷ, ψία, τροπῇ τοῦ ψ εἰς σ', κατά τινα διάλεκτον. Ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἀρχ. β'. 1174. λέγει. «Στίαι, αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν, ὅπερ ἀγνοοῦντες μεταγενέστεροί τινες, εἰσήγαγον τὴν γραφὴν, στεῖα, στείων.) ἔθεν

*Στιάζω, ἀττω. Λίθους βάλλω, κτυπῶ, Ἡσυχ. = ψιάζω.

Στιβαδεύω, Μ. σύτω (στιβὰς). Μεταχειρίζομαί τι εἰς στιβάδα, ἢ ἄχυρον· ἢ διασκορπίζω, στρώνω τι ὑποκάτωθεν, Διοσκορ. γ'. 29.

Στιβάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ στιβὰς.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (στιβὰς, κοίτη). Κείμαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς στιβάδα, καίτην ἐξ ἀχύρου ἢ φύλλων, Πολύβ. β'.

Στιβαδοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στιβάδα ποιῶ, καίτην ποιῶ ἐκ στιβάδος.

Στιβάζω, άττω, ὡς τὸ, στιβεύω, στιβέω, στείβω. Παθ. Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. Ὑπογραμμὸς, ὅς τις ἐστὶ καὶ ἐν λ. Στιβὰς, ἀναφέρει καὶ παράδειγμα «Ῥωμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσιν, ἑρμηνεύων διὰ τοῦ, ἁραπατεύουσι, διαφέρουσιν· ἀλλὰ τὸ Λεξικὸν Ἑρρίκου τοῦ Στεφάνου ἔχει, Στιβίζουσι, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἁραπατεύουσι καὶ διαφεύγουσιν. 2) ἀκολουθῶ κατόπι τῶν ἰχνῶν τινος, ἐξιχνεύω, κυρίως καὶ καταχρ. Ἀρχύτας δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 848. χρῆται κατὰ μέσην διάθεσιν, οἷον· «Ἴχνια γὰρ ἐν αὐτῷ στιβαζόμενος εὑρεῖτο τις.» καὶ σελ. 854. «Ὁ μὲν νόος ὁρανογούμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα.»

Στιβαρός, ά, όν. καὶ ἐπίῤῥ. στιβαρῶς. (στείβω) Κυρ. πυκνὰ στιβαγμένος, συνεπλεγμένος, πεπιλημένος καὶ συνημμένος, μὴ ἔχων ἔξοδον καὶ ὀπήν. ἔθεν, πυκνὸς, στερεὸς, σύντονος, εὐρωστος, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, πολλὰ, παῤ Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἤτοι ἐπὶ ἰσχυροὺς ἐχόντων μῦνας, ἐπομ. δυνατῶν, ἰσχυρῶν μελῶν τοῦ σώματος, π. χ. ὦμος, αὐχὴν, βραχίονες, χεῖρες, ἢ ἐπὶ στερεῶν ὅπλων, π. χ. ἔγχος, σάκος. Συγκρ. στιβαρώτερος, Ὀδ. Θ, 187. καὶ ἐπίῤῥ. «Πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι πύλαι, πυκνὰ στιβαγμέναι, συνηρμοσμέναι,» Ἰλ. Μ. 454. 2) βαρύς.

Στιβάς, άδος, ἡ. (στείβω, στίβω· ἔθεν τὸ συνώνυμον παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 33. «Στειπτὴ φυλλάς») Ἡ ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων στρῶσις, ἢ χαμαικοίτη, Ἡσυχ. ἢ κατ' Εὐστάθιον, ἡ αὐτοσχὴς καὶ κατωπεπατημένη

στρωμή· ἡ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 347. »Ἰδίως Στιβάδας τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν, ὅπερ ἦν πάτγιον ἐπαναγκες τοῖς πολεμεῖσιν ὑπαίθριους καλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν, λέγεται οὖν Στιβὰς, ἡ ἐξ ἀχύρων, ἢ κλάδων τῶν δένδρων μετὰ φύλλων, ἢ καλάμων, ἢ πτερίδιων, ἢ ἄλλων τοιούτων χόρτων στρωμνή, κοίτη, τὰ ὁποῖα ἤτοι συνεπατώρευον καὶ ἔπαττον, διὰ νὰ κεῖνται ἐπ' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι ἢ τὰ ζῶα, ἢ ἐστρώνοντο, παρηγεμίζον αὐτὰ εἰς ὕφασμάτι χοντρὸν, ὅρα, χοντόστρωμα (ἔτι δὲ καὶ φύλλα ἁρμάδια εἰς στρῶσιν ὀρέμων), Ἡρόδ. 4, 71. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 7. »Κῦρος ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς.« Ἑλλ. ζ'. ά 5. »Ἡίκα αἱ μὲν νυκτερινὰι ψιλαὶαι ἤδη ἔλεγον, ἐν δὲ τῶν στιβάδων ἀίστατο.« Πλούταρχ Λακων. ἐπιτηδ. 2. »Ἐκάθευδον δὲ οἱ νέοι ὁμοῦ κατ' ὄλην καὶ κατὰ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃι αὐτοὶ συνεφερουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα ταῖς χερσὶν ἄνευ σιδήρου κατακλάσαντες.« ε' Θεόκριτ. ἐν Εἰδ. ζ'. στίχ. 66. ἔχει »Χά στιβὰς ἔστειται πεπυκασμένα ἐς τ' ἐπὶ πάχυ κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγναμπτω σελίνω. ἐνδυό Σχολ. ἑρμην. »Τροστρωσομεν καὶ στιβάδα παχίως· ἡ, καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη, ἐς τ' ἐπὶ πάχυν, τουτέστι μέχρι πάχεως, διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγναμπτου ἤγουν πολυκαμπτοῦς, πολυελίκτου, στιβὰς δὲ ἐστὶ στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.« ὡς καὶ ἐν ιγ'. 34. »Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ἐνειαρ, ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια, παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χερσὶν κατασκευασθεῖσαν. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 483. ἐκφράζει τὴν στιβάδα διὰ τοῦ, εὐνὴ ἐκ χύτεος φύλλων.« φύλλων γάρ ἔνι χύσις ἤτοι πολλή.« Παρ' Ἀθηναίῳ ἐν δ'. κεῖται» Σκηνὰς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλινέντας εὐωχοῦσιν.« ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ τὴν σήμερον παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν. Παρὰ τῷ Εὐαγγ. Μάρκ. ια'. φέρεται »Στιβάδας ἔκοπτον ἀπὸ τῶν δένδρων«, ὁ ὁ Ματθ. »Κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων«, καὶ ὁ Ἰωάν. »Βαΐα τῶν φοινίκων εἶκον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κλάδος μετὰ φύλλων, ἢ κατὰ Ψώτιον, δένδρου ἀκρέμων, λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ φύλλων ἢ ἀχύρων γεμισμένον στρῶμα, τὸ ἀχυρόστρωμα.

Στιβεία, ἡ. (στιβεύω) Τὸ πατεῖν, περιπατεῖν, ὁδεύειν, ὑπάγειν, πορεία, ὁδος. 2) ἡ τοῦ ἴχνους ἀκολουθία ζήτησις, ἰχνευσις· ἡ διὰ τῶν ἰχναυτικῶν κυνῶν κυνηγετία.

Στιβευτής, οῦ, ὁ. (στιβεύω). Ὁ ὁδεύων, περιπατῶν, ὑπάγων· περιηγητὴς, ὁδευτὴς, ὁδοιπόρος. ἐξαιρ. ὁ γναφεὺς, ὁ μετὰ ποδῶν πατῶν καὶ γναπτων. 2) ἔστις πηγαίνει κατόπιν τοῦ ἴχνους τινός, ἰχνευτὴς, ἐπί τε ἰχνηλατῶν κυνῶν, καὶ ἐπὶ κυνηγοῦ· ἐν γένει, ὁ κατάσκοπος.

Στιβευτής, τοῦ, ὁ. ταὐτόν τῷ, Στιβευς. ἐκ τοῦ

Στιβεύω, εύσω, = στιβέω.

*Στιβέω, ήσω. Παθ. παρακ. ἐστίβημαι (στείβω, στίβος). Περεύομαι, ὁδοιπορέω, βαδίζω, ὁδεύω, Σοφοκλ. Αἰ. »Πᾶν ἐστίβευται πλευρὸν ἑσπέρου νεώτου, ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. 2) ἰχνεύω, ἰχνηλατῶ, θηρεύω, ἰχνοσκοπέω· ὄπισθεν τῶν ἰχνῶν πορευόμενος ζητῶ τὸ ζῶον, καθὼς, π. χ. οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες, Πλούταρχ. »Ὁ δὲ λέων ἀεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενος τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλείπων εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν.« καὶ ἐντεῦθεν ὁ αὐτὸς λέγει. »Στιβευόμενον τόπον, τὸν ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν ζώων πατούμενον. Λίτ. Φυσικ. »Διακτὶ τὸ θρέμμα γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους ἐστίβεντον, ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἰχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ἔσφρησιν.« Πιερὶ Νικολ. Δαμ. ἐπὶ Κυνῶν. »Τὸν δὲ (ἄλλον σκύλακα) ἐν κυνηγεσίοις θηρῶν ἀναγκάζω, καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσιν.« 3) μεφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ ἵνα ἐγεύρω τι, ἐξιχνιάζω, κατασκοπεύω, ἐξακριβόω, θηρεύω, τὰ κεκρυμμένα ἐπιζητῶ ὡς ὁ θηρευτὴς διὰ τῶν ἰχνῶν τὰ ζῶον, Σοφ. Αἰ. 874. καὶ Πλούταρχ χρηστ. Παθ. »Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον.« Ἐντεῦθεν ἀνήκει, καὶ τὸ τοῦ Ἀρχύτα »Στιβαζόμενοι τὰ πράγματα.

Στίβη, ἡ. Ἡ πάχνη, καὶ μάλιστα ἡ ἐωθινή· τὸ ἐωθινὸν ψυχος, ἡ ψύχρα τῆς αὐγῆς, ἡ πρωϊνὴ δρόσος καὶ τὸ, ψυχος, καὶ Ἡσύχ. Ὀδυσ. Κ, 467. »Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ ἠέλιος ἔερση, δαμάσσῃ κεκαφότα θυμόν, ἡ πάχνη, τὸ ἐωθινὸν ψυχος, ὁ Σχολ. ὡς καὶ ἐν Γ, 25. » — μήμε δαμάσσῃ στίβη ὑπηοίνη, ὁ παγετὸς ὁ ὀρθρινός· οὕτω καὶ παρὰ Καλλιμάχ. ἐπιγρ. »Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος.« ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Στιβῆν, ῥιγοῦν, χρυσόνυν, παγίνεσθαι ὑπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους. (ἐκ τοῦ, στείβω, ταὐτὸν τῷ, στυφω, πήγνυμι· ὡς καὶ τὰ συνώνυμα αὐτοῦ πάχνη, πηγυλὶς, παγετὸς καὶ πάγος, ἐκ τοῦ, πήγνυμι.) ὅθεν

Στιβήεις, εσσα, εν, ποιητ. Παχνώδης, ψυχρὸς ἢ σκεπασμένος ἐκ πάχνης. ὡς παρὰ Σουιδ. »Ἀὴρ στιβήεις.« ἢ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος.

Στίβι, τὸ. ἄλλως δὲ καὶ, στίμμι, λέγεται, Μεταλλικὴ τις μέλαινα βαφὴ, εὐχρηστος παρὰ γυναιξὶ, stibium. ἴδε ἐν τῷ, Στίμμι.

Στιβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στιβεία.

Στιβιάω, ῶ. (στίβη), ἀρ. στίβη.

Στιβίζω, Μελ. ίσω (στίβι). Διὰ τοῦ στίβι χρίω, χρωματίζω, ἀλείφω. Μέσ. Στιβίζομαι, ταὐτὸν τῷ, στιμμίζομαι· χρίομαι. χρωματίζομαι διὰ τοῦ στίβι. καὶ ἐξαιρέτως, χρωματίζω, βάφω τὰ βλέφαρα, τὰ ὀφρύδιά μου μὲ τὴν μέλαιναν ταύτην βαφὴν.

Στίβας, ὁ. (στείβω) Τρίβος, ὁδὸς, στράτα, κυρίως, ἡ πεπατημένη καὶ πεπιλημένη ὁδος, καὶ μονοπάτι, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 35. καὶ Ἡροδότ. 4, 140. »Οἱ δὲ δὴ Πέρται τὸν πρότερον ἐκυτῶν γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἦκαν, 2) ἴχνος, τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς, ὃ φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅταν περιπατῇ τις, πατημασιὰ, πατησιὰ, λέγεται καὶ, στίβος ποδῶν, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 353. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. »Στίβοι ποδῶν.« Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ς'. 1. »Ἐφαίνετο ἴχνη εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἱππων.« καὶ ἐν ς'. γ'. 15. Πορευόμενος ἐώρων τὸν στίβον τῶν Ἀρκάδων.« καὶ ἐν ζ'. γ'. 23 »Τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθαι.« »Κατὰ στίβον,« κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ ποδὸς, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη, κατὰ πόδας, Ἡρόδ. 4, 122. 123. 5, 102. 9, 59. 3) ταὐτὸν τῷ, στιβὰς, κοίτη ἐπὶ τῆς ἐκ φύλλων ἢ κλάδων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 422. »Ἰὼ λέχος καὶ στίβος φιλάνορες.« ἔνθα ὅμως ἡ σημτ. ἔστιν ἀμφ. καὶ φαίνεται καὶ ἐνταῦθα ἐκλαμβανομένη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, στίβος, ἴχνος, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνὴρ κατέλιπεν ἐν τῇ κοίτῃ καὶ ὑπάρχει σημεῖον καὶ δεῖγμα τῶν πρώην ἐναγκαλισμάτων. 4) = στιβεία.

Στιβύς, ύος, ὁ, ἐκ τοῦ Σχολ. Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ, στιβευς, ὡς τὸ, πρεσβυς καὶ πρεσβεύς.

Στίβω, σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ στείβω, τοῦ ὁποίου καὶ ἔστιν ἴσως ἐν καὶ μόνον παράδειγμα τὸ κατὰ τὴν ἀνάγν. τοῦ Συειδ. καὶ Διονδ., παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 1, 9, 13. »Στιβόμενοι ὁδοί.

Στιγεύς, έως, ὁ (στίζω), ταὐτὸν τῷ παρὰ Σουιδ. κεντητήριον, ἄλλως, καυτήριον. Τὸ σίδηρον, πουβλίον, ὄργανον, ἐξ οὗ στίγματα ποιοῦσιν, ἢ ἐξ οὗ στίζουσι, στηλιτεύουσιν. Ὁ Ἡρόδ. ἐν ζ'. 35. καλεῖ οὕτω τοὺς στίζοντας. »Ἤδη δὲ ἥκουσα ὡς καὶ στιγίας ἅμα τοῦτοισι ἀπέπεμψε στίξοντας τὸν Ἑλλήσποντον.« ἔνθα πρότερον »Μαστιγέας« ἦμαρτ. ἔκειτο, ἅρα 2) στιγεύς, ὁ· καὶ ὁ στίγματα ποιῶν, ὁ στίζων, ὁ καίων ἐν τῷ σώματί τινος σημεῖόν τι διὰ κατισχύνην, ὡς παρ' Ἡροδ. ἀνωτέρω.

Στίγμα, τος, τὸ (στίζω). Τὸ διὰ τοῦ στιγέως, ἤτοι αἰδέος τινὸς ὀργάνου γινόμενον πεπλωμα, κέντημα, νυγμὴ, ὀπὴ, πληγὴ, τραῦμα, μώλωψ, ἐξαιρ. διὰ κατατιχύνην καὶ ἀτιμίαν τινὸς, Ἡρόδ. 7, 233. καὶ ἐν γένει, σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα. Λέγιος κεφ. ἡ. 12. »Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσὶν καθὼς καὶ ὁ Vegetius λέγει. »Victuris in cute punctis militer scripti et matriculis inferti, jurare solent. Παρέμοια στίγματα ἐγγράφουσιν ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ βελόνης (ραφίδος) καὶ πυρίτιδος κόνεως ἢ διὰ μελάνης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ναῦται καὶ οἱ εὐρωστοι τῶν νέων παρ' ἡμῖν, καὶ οἱ τῶν χριστιανῶν Τοῦρκοι, τὴν σήμερον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐξαλείφονται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Βατραχίου λεγομένου χόρτου, ὡς ὁ Διοσκορίδ. ἐν βιβλ. β'. κεφ. 205. λέγει περὶ τούτου. »Δύναμιν ἔχει ἑλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικήν· ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρετα ἦσαν δὲ τὰ στίγματα ταῦτα οὐχὶ στίγματι μόνον ἁπλαῖ, ἀλλ' ἐκ στιγμῶν πολλῶν διάφορα ποικίλματα, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν ἐγίνοντο διὰ τοῦ κεντητηρίου, ἄλλα δὲ καὶ μετ' ἄλλου τινὸς πυρακτώτου ὀργάνου. ἴδε ἐν τῷ, στίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κηλὶς, σπίλος, στιγμὴ· καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ὀράκοντος κηλίδος παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 168. »Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι κυάνεα κατὰ νῶτα.« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει »Ὥσπερ δὲ στίγματα ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων, κατάττιστοι γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. (ἐντεῦθεν ὁ Ἑρμᾶν. ἐξέλει ἀναγιγώσκεσθαι, στιγμαί.) ὅθεν

Στιγμαῖος, αία, αῖον, = στιγμιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 544. Τέσον μέγας ὡς ἡ στιγμή. στιγμὴν μέγεθος ἔχων, μικρὸς ὡς ἡ στιγμὴ ἢ συνεστραμένος εἰς στιγμήν· ἐπὶ δὲ καιροῦ, συμβαίνων εὐθὺς στιγμὴν, Πλούταρχ. »Ὁ γὰρ μακρότατος βιος ἐλάχιστός ἐστι καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα.« στιγμαῖος.

Στιγματηφορέω, ῶ. Στίγματα φέρω, ἔχω ἐπὶ τοῦ σώματός μου, στίγματά μοι εἰσὶν ἐστιγμένα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, ἐστιγμένος εἰμί· ἴδε στίζω· ἐκ τοῦ

*Στιγματηφόρος, ὁ, ἡ (στίγμα φέρω). Στίγματα διά σιδήρου τινὸς σουβληροῦ ἢ ἀνημένου ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχων, φέρων, Lob. Φρυν. σ. 682.

Στιγματίας, ου, ὁ (στίγμα). Ὁ στίγματα ἔχων, φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον ἐξαιρ. διά τινα μοχθηρίαν καὶ κακουργίαν του, ἐπὶ ἀχρείων δούλων, κακούργων, ἢ φυγάδων, τοὺς ὁποίους ἐστιγμάτιζον. 2) ὁ Γραμματικὸς, ὅστις καταγίνεται μάλιστα μὲ τὰς στιγμὰς καὶ ὑποστιγμὰς, κ. τ. τ. ἐν τῷ γράφειν, ἐπὶ 3. τοῦ Γραμμ. Νικάνορος ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς τὸ ἐναντίον, γραμματίας, ἐκλαμβάνετο ἀστεῖως ἀντὶ τοῦ, στιγματίας· ἴδε ἐν τῷ, στίζω, 2.

Στιγματίζω, ίσω (στίγμα). Στίγματα ποιῶ ταὐτὸν τῷ, στίζω.

*Στιγματοφόρος, ὁ, ἡ, = στιγματηφόρος.

Στιγμή, ἡ (στίζω). Τὸ στίζειν, κεντᾶν, σουβλίζειν, πληγόειν, σημαδεύειν καὶ κάμνειν σημεῖον οἱ διὰ μέσου σουβληροῦ ἢ ἀναμμένου σιδήρου· ἐν γένει, τὸ κάμνειν κηλιδωτόν. 2) τὸ ἐκ τούτου σημεῖον ἢ κηλίς, πληγή, σπίλος, φυσικὸς ἢ μή, καὶ μεταφ. σημεῖον, γνώρισμα· στιγμή, ἡ, τελεία στιγμή, παρὰ Γραμματικοῖς, μεφόν τι σημεῖον οὕτωσὶ (·) γραφόμενον, δι' οὗ σημειοῦνται τὴν διαίρεσιν τῶν κώλων περιόδου τινός, ἢ δι' οὗ γίνεται στάσις τῆς φορᾶς τοῦ λόγου ἐν τῇ ἀναγνώσει. τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, ὅτε καὶ σημεῖόν ἐστιν ἀπηρτισμένης διανοίας. 3) προπ. πῶν τὸ ἐλάχιστον, ὅθεν α) τὸ μικρότατον καὶ βραχύτατον ἢτοι ἐλάχιστον διάστημα τοῦ χρόνου, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥοπή. Ὁ Πλούταρχ. (παραμυθ. πρὸς Ἀπολλ.) ἀναφέρων ἐκ Δημητρίου τοῦ Φαλ. τὸ παρ' Εὐριπίδου ῥηθέν. «Μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑφόδεν, τὰ δ' ἄρτι ἄνωθεν· καὶ ἐπιδιορθοῦν λέγει, ὅτι τὸ «Μίαν ἡμέραν» οὐκ ἐρρέθη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου «Στιγμὴν χρόνου» εἶπεν· ὁ αὐτὸς αὐτόθι λέγει, «Τό τε πολὺ δήπουθεν ἢ μακρὸν οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα, τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμὴ τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μοριόν τι βραχύτατον στιγμῆς», punto momento, Ὁ Δημοσ. πλ. 552. συνάπτει, στιγμὴ ἢ σκιά, λέγων, «Εἴτ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων.» β) παρὰ Γεωμέτρ. «Στιγμή ἐστι γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημείου ἐλάχιστου», Εὐκλ. ζ) = ὀβολός, 3. ὅθεν

Στιγμιαῖος, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ Στιγμαῖος.

Στιγμίας, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ στιγματίας, Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. γ'. 79. «Οἱ δὲ στιζόμενοι, στιγματίαι, καὶ στιγώσεις».

Στίζω, Μέλ. ίξω. Παθ. παρακ. ἔστιγμαι. Διὰ τοῦ στιγέως ἢ κεντητηρίου, ὅ ἐστι, διά τινος ὀξέος καὶ σουβληροῦ ἢ μυτεροῦ ὀργάνου ποιῶ στιγμάς, στίγματα, κεντήματα ὀπάς, τρύπας, κηλίδας, τραύματα, πληγάς, μώλωπας, ποικίλματα καὶ ἄλλα ἢ παρόμοια ποιῶ, σημεῖά τινα ἐπὶ κοῦ σώματος· ἄρκ. κεντῶ, νύττω, ποικίλλω, ἢ δι' ἐγκαυστικῶν στιγμάτων σημειῶ, ἐξαιρ. εἰς σημεῖον ποινῆς ἢ ἀτιμίας. Ἡρόδ. γ. 35· ἐν γένει, σημαδεύω, κάμνω μὲ ἀναμμένον σίδηρον σημεῖόν τι, Ἡρόδ. 5, 35, π. χ. στίζει ἵππον, ἄλλως, ἐγκαύσαι· ἀτυχῆ. δὲ καὶ μετὰ διττῆς αἰτ. «Στίζειν τινὰ (ἀντὶ τοῦ) στίγματα», Ἡρόδ. 7, 233. ὅρ. κατωτέρω. Μέσ. Στίζομαι, στίζω ἐμαυτόν, ἐστιγμένος εἰμί. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, φαίνεται ὅτι τὸ στίζεσθαι παρὰ τοῖς βαρβάροις τιμῆς καὶ εὐγενείας σημεῖον ἦν, διότι ἀναφέρων περὶ τῶν Θρακῶν (ἐν βιβλ. 5, 6.) οὕτω λέγει. «Καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς κέκριται, τὸ δ' ἄστικτον ἀγεννὲς· οὕτω καὶ περὶ τῶν φυγόντων Θηβαίων εἰς τοὺς Πέρσας (βιβλ. 7, 233.) «Ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἐλεύθεραι, τοὺς μὲν τιμᾶν καὶ ἀπέκτεινον προσιόντας, τοὺς δὲ πλεύνας πάντων, τελευταίους Σέρξεω, ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα.» καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. α'. δ'. 32. «Ἐπεδείκνυσαν αὐτοῖς παῖδας τῶν εὐδαιμόνων στεκτούς, ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἱμάτια πάντα ἐστιγμένους ἀνθεμίοις· καὶ Λουκιαν. (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ, 59.) «Στίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν εἰς καρπούς (τῶν χειρῶν), οἱ δὲ εἰς αὐχένας, καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες οἱ Ἀσσύριοι στιγματοφορούσιν. Ἀρτεμίδ. ὀνειροκρ. α. 8. «Στίζονται παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, ὡς παρὰ Γέταις οἱ δοῦλοι.» καὶ ἐν β'. 12. «Πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ ἐθνῶν ὄντας, ἐν οἷς οἱ πλείστοι στίζονται, Σίβτ. Ἐμπ. Πυρρ. α. 14. «Τινὲς τῶν Λιβύων στίζουσι τὰ βρέφη. ἡμεῖς δὲ οὔ.» καὶ ἐν γ'. 24. «Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐστίχθαι, παρ' ἡμῖν μὲν αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον εἶναι δοκεῖ, πολλοὶ δὲ Αἰγυπτίων καὶ Σαρματῶν στίζουσι τὰ γενώμενα.» καὶ Ἡρωδιαν. γ'. περὶ τῶν Βρεττανῶν «Τὰ σώματα ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι.» Δίων Χρυσόστ. ιθ'. 7. «Ἐώρακας οὖν (ἐν Θράκῃ) τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας στιγμάτων μεστὰς καὶ τοσούτῳ πλείονα ἐχούσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων δοκοῦσιν, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. «Ἐπίστιμα· τὰ ἐπὶ προσώπου σημεῖα. παρ' Ἕλλησιν δὲ καὶ Ῥωμαίοις αὖ τὸ ἐναντίον, παρ' αὐτοῖς γὰρ ἐστίζοντο εἰς ἐνειδισμὸν οἱ μοχθηροὶ τῶν δούλων καὶ τῶν οἰκετῶν, ὡς ὁ Φωκυλίδης λέγει, «Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα.» καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Ἀοργησίας. «Τὰ δὲ τῶν πειρῶν (δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυτικλῶν ἐν τοῖς προσώποις τῶν ἑαυτῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι, καὶ ταῖς πέδαις.» (τὸ δὲ παρὰ Παυλ. τῷ Ἀποστόλ. πρὸς Γαλ. «Τὰ στίγματα τοῦ κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω», σημαίνει, τὰς πληγὰς τῶν μαστίγων, ἢ τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ἐνειδισμούς.) Καὶ ἐντεῦθεν καταφρονητικῶς ποτὲ οἱ Σάμιοι ἔστιζον τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸ μέτωπον μετὰ ἐγκαυστικῶν στιγμάτων, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. «Οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνδυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας». (πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἠνίχθαι. «Σαμίων ὁ δῆμος ἔστιν ὡς πολυγράμματος· ὁ δὲ Βίων παρὰ Διογ. Λαερτ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ «Συγγραφὴν» ἐπὶ τοῦ προσώπου εἶπεν αὐτά· καὶ Ἰωαν. ἐν Ἀποκαλ. ιγ'. 16. «Χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου.» Τοιαύτην ὕβριν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχ. εἰς Νικίαν 29. «Καὶ τοὺς οἰκέτας (τῶν Ἀθηναίων) ἐπώλουν (οἱ Συρακούσιοι), στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον.» καὶ, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἔχει. «Στίξαι, τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον.» Ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. εἰς Τίμ. 17. «Στιγματίας θρασύτητος», ὁ φυγὼν δοῦλος, ὅστις διὰ τὴν μοχθηρίαν του ἐστίχθη δι' ἐγκαυστικῶν στιγμάτων κατὰ τὸ μέτωπον. Παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1387. «Βακτηρίᾳ στίζειν», ἀντὶ τοῦ, ὄρχεις, μαστιγοῦν, ὅ ἐστι, μετὰ τῆς βακτηρίας μελανὸν καὶ ὑποκόκκινον τὸ σῶμα διά τῶν πληγῶν ποιεῖν. ἢ ποικίλον ποιεῖν τὸ σῶμα διὰ τῶν ὑπὸ τῆς βακτηρίας μωλωπῶν. «Ἐγὼ δὲ ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ, τυπτόμενος, μαστιγούμενος, μώλωπας, βακτηρίας δεχόμενος. Ἐντεῦθεν «Στίζειν χωρίον», ὑποκείμενον, ἤτοι ὡς ἐνέχυρον βαλμένον ὑποστατικὸν σημεῖῳ, κρεμῶν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν, ὡς ὠίων, πωλητήν, ὅθεν παρὰ Πολυδ. γ'. λέγεται «Στικτὸν χωρίον», τὸ ὑπόβολον καὶ ὑπόχρεων, ἤτοι τὸ ὡς ἐνέχυρον διὰ χρέος δεδομένον, κατεχρεωμένον, «λέγει δὲ ἡν στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον· ἐπὶ δὲ τούτου ἄλογον καὶ τὸ, ἐστίχθαι τὸ χωρίον· ὡς τὸ ἀναστίον, ἔστιστον, τὸ δὲ ὑποχρεων χωρίον, στιστὸν καὶ ὑπόβολον· καὶ ἐντεῦθεν κωμ. στιγματίας, ὁ κατεχρεωμένος, ὡς ὁ Κρατῖνος τὸν Καλλίαν «Στιγματίαν ἀκάλεπτε, Σχόλ. Λουκιαν. 3) παρὰ Γραμμ., ἐν τῷ γράφειν σημειῶ μὲ στιγμήν, ὑποστιγμήν, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ Λατιν. stigo, stingo, instigo, instinctus, καὶ τὸ, distingo distinguo, stimulo, stimulus καὶ τὸ Γερμαν. Stich, stechen, stecken.

*Στικτέος, ἑα, ἑον, ῥημ. ἐπ. τοῦ στίζω, ἄξιος ἢ πρέπων νὰ στιχθῇ, κεντητέος, κ. τ. λ. 2) παρὰ Γραμμ. πρέπων νὰ σημειωθῇ μὲ στιγμήν, ἢ ὑποστιγμήν, κ. τ. τ.

Στικτόπους, οδος, ὁ, ἡ (στικτὸς, πούς). Στικτοὺς, ἤτοι ποικίλους, παρδάλους, πόδας ἔχων, ἐπίθετον τῆς ἐλάφου, Ὀππιαν. κυνηγ. α. 306.

*Στικτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ στίζω. Ἐστιγμένος, στίγματα ἢ στιγμὰς ἔχων· πεποικιλμένος, ποικιλτός, κηλιδωτός· ἐγκαυμένος κατὰ τὸ μέτωπον, ἐγκαυστός, στηλιτευμένος· ἐν γένει, σημαδευμένος, σημειωμένος· ἔτι δὲ παρδαλός, ποικιλόχρους, ἐπὶ ταώνου (παωνίου). Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 31. «Ἔλαφος στικτός», παρὰ Σοφοκλ. ποικίλη, παρδαλὴ ἔλαφος, στίγμις, κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχουσα. 2) σημειωμένος μὲ στιγμήν, ἢ ὑποστιγμήν κ. τ. λ. Γραμμ. 3) κατάχρωος, ἐπὶ πραγματ., ὅρα στίζω περὶ τὸ τέλος.

*Στικτόχροος, καὶ συναιρ. -ους, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων δέρμα παρδάλου, σημειωμένον μὲ παρδάλεις.

Στίλβη, ης, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, αὐγή, λάμπηδών, λάμψις (ὑάλισμα) φωτεινοῦ τινος, καὶ ἐστιλβωμένου ἢ ὑαλισμένου σώματος. 2) λύχνος, φανός, λαμπάς· ἔτι δέ, καθάρσιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Στίλβη, λύχνος, ἐλλύχνιον, ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἔσκαρον.» Ἀντὶ τοῦ Ἐλλύχνιον φέρεται παρὰ Πολυδ. (ζ'. 103.) ὁ δὲ Φώτιος ἔχει στίλβη, λύχνου τι εἶδος. Ἕρμιππος Θεοῖς «Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι λύχνον τινὰ ἢ στίλβην.» Ὁ Πολυδεύκ. (ί. 119). ἔχει ἔτι ἐξ Ἀριστοφ. «Στίλβη δ' ἡ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἤτοι ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.» Ὁ Πολυδευκ. ἐν ξ'. 18. ἔχει ἔτι «Ἡ δὲ στίλβη δὲ ἦν ἀγγεῖον γήϊνον, ὡ αὐτὶ λύχνου ἐχρωντο.» Δυναμένη δὲ ὀνομάσαι οὕτω καὶ τὸν προτιθέμενον τῷ λύχνῳ ἢ τῷ φανῷ ἐστιλβωμένον δίσκον, ἐφ' οὗ ἀνταυγαζομένου τοῦ φωτὸς, προσαύξεται ὁ φωτισμός· «Στίλβη πόσις,» λέγεται, ὁ λυχνίς, ὅστις χρειάζεται πολὺ ἔλαιον, Πλάτ. παρὰ Πολυδ., ταὐτὸν τῷ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 57. «Λύχνος πάσης» ὅθεν

Στιλβηδών, όν. ἐπίρ. λάμπων, ἀστράπτων, λαμπρῶς, μετὰ λάμψεως.

Στιλβηδῶν, ῶνος, ἡ ταὐτὸν τῷ στίλβη, ποιητ. Σουΐδ. καὶ Θέων εἰς Ἀράτου Διοστημ. ν'. 194.

Στιλβοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στίλβειν λάμπειν, ὑαλίζειν ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στιλβός, ἡ, όν (στίλβω). Ταὐτὸν τῷ, στιλπνός.

Στιλβότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ στιλπνότης, Πλούταρχ εἰς Ἀλεξ. 67.

Στιλβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ στιλβοποιέω, στιλπνόω Σελβόνν. Διοσκορ. ἐ. 173. περὶ τοῦ Σαμίου λίθου. «Ὠχριῶσι οἱ χρυσοχόοι πρὸς τὸ λεπίζειν καὶ στιλβοῦν.» Παρὰ τοῖς Ο' ἐν Ψαλμ. ζ'. ταὐτὸν τῷ, πάλλω, κραδαίνω. «Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει,» διὰ τὸ λάμπειν καὶ ἀστράπτειν τὴν μαχαίραν ἐν τῷ κραδαίνεσθαι· διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τά, στιλβώσαι, διὰ τοῦ, ἀπαστράψαι.

Στίλβω, Μέλ. ψω. Λάμπω, ἀστράπτω, αὐγάζω, λαμπηδόνα πέμπω, ὑαλίζω· σπινθηροβολῶ, ἐπὶ σωμάτων λείων, ὁμαλῶν, γυαλισμένων, ἢ φωτεινῶν, κυρίως τε καὶ μεταφορ. Ἰλ. Γ', 393. «Μαλλεῖτε στίλβων καὶ ἐμμενὲς ἄλλαμπεν ὑπὸ κάλλους καὶ ἐνδυμασίης.» Ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι «Στίλβειν καλλεῖ», λέγεται ὁ ἀλοιφῇ τινι μυρῳαιῇ γεγανωμένος τὴν ὄψιν· κυρίως λέγεται· «Στίλβειν ἔλαιον, ἐπειδὴ καὶ οἱ πλούσιοι ἤλειφον μετὰ εὐώδους ἐλαίου τὰ τε φορέματα, τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν εἶπεν «Στίλβειεν, καθόλου ἐπὶ τῆς λάμψεως καὶ καθαρότητος ἤτοι ὑαλίσματος τῆς ἐπιφανείας τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ σώματος, καὶ τῶν καθαρῶν καὶ λεπτῶν φορεμάτων, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ζ 237. «Κάλλεϊ στίλβων καὶ χάρισιν· καὶ ἐν Ἰλ. Σ, 596. «χιτῶνας εἵματ', εὐννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, ἔλλαμπεν»

ὑάλιζεν ὑπ' ἐλαίου, Ὁ Ἀριστοτέλ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χρωμάτων· »Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ἴασπιν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ· καὶ ἐπὶ ὕδατος· »Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον· καὶ ἀλλαχοῦ »Φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν ὅταν τὴν ἡλλαττεν ῥάβδῳ τύπτῃ τις· καὶ ἐν τῷ περὶ Οὐρανοῦ β'. ἐπὶ ἀστέρων· »Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἐλίσσεται· ὅπερ αἴτιόν ἐστι καὶ τοῦ στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοὺς εἰσάπαν ἐσομένους, τοὺς δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν· ἐν δὲ τῷ περὶ χρωμάτων ὁρίζων τὴν λέξιν οὕτω φησίν· »Ἔστι δὲ τὸ στίλβον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότητος· »Στίλβειν ἀπό τινος, ἀπό τινος πάλιν λάμπειν, πάλιν φαίνεσθαι, ἀποστίλβειν, ἀντανακλᾶν, λαμβάνειν διὰ τῆς ἀνταναλάσεως τὸ φῶς ἀπ' ἄλλου, Τίμ. Ὀμ. 31, 11, 32, 5. (ἴσως συγγεν. τῷ ἴλλω, τῷ δὲ στέλλω, στλεγγίς, stella σύμεσον 2) ὡς ἐνεργητ. φέρεται παρὰ Διοσκορ. 112. »Τὸ δὲ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον ὑγρόν, στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον, ἐνθα ὁ Ἐρ. Στέφανος »Στιλβοῦν ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ὡς ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. λέγει· »Στίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στιλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς.

Στίλβωμα, τό (στιλβόω). Τὸ ἐστιλβωμένον, τὸ στιλπνόν, γυαλιστερὸν γεγενημένον, σκλίβωμα. 2) τὸ δίδον λάμψιν, ἢ τὸ χρησιμεῦον εἰς στίλβωσιν, ὡς παρὰ Διοσκορ. α'. 63. ταὐτὸν τῷ, στίλβωτρον.

Στίλβων, οντος, ὁ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοτλ. κοσμ. β'. 8. (Κατὰ Κικερ. de nat. deor. 2. 20. οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οὗτος ὁ πλανήτης.) Ὁ Ἑρμῆς, καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης. 2) παρὰ Συβαρίταις, νάνος· καὶ, σωπαῖος.

Στίλβωσις, εως, ἡ (στιλβόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στιλβόνειν, σκλιβόνειν, σκλίβωμα, τὸ ποιεῖν τι λάμπειν, ὑαλίζειν.

Στιλβωτής, οῦ, ὁ (στιλβόω). Ὅστις στιλβόνει, σκλιβόνει, γυαλίζει.

Στίλβωτρον, τό (στιλβόω). Ὄργανον, ἢ ὕλη, δι' ὧν στιλβοῦσι, σκλιβόνουσι, Διοσκορ. α. 33. περὶ τοῦ Σικυωνίου ἐλαίου· »χρῶ ται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στιλβότρῳ.

Στίλη, ἡ. Σταλαγμός, σταλαγματιά, σταλιά. 2) τροπικ. ὡς τὸ, στιγμή, τὸ ἐλάχιστον, τὸ βραχύτατον μέρος ἀπό τινος, »Οὐδ' ὅτον στίλην, οὔτε σταλιά, οὔτε τὸ παραμικρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 213.

Στιλπνός, ή, όν (στίλβω). Ἀστράπτων, λάμπων, στίλβων· λαμπρός, φωτεινός, ὑαλιστερός. Ἰλ. Ξ, 351. »—στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἕερσαι, στίλβουσαι, λαμπραί, φωτειναί· ὅθεν

Στιλπνότης, ητος, ἡ, = στιλβότης. Λάμψις, αὐγή, λαμπρότης· τὸ εἶναι τοῦ ἐστιλβωμένου ἢ φωτεινοῦ σώματος.

Στιλπνόω, ῶ, μέλ. ώσω (στιλπνός), = στιλβόω. Στίλβειν ποιῶ, λειαίνω, στιλπνὸν ποιῶ, λαμπρύνω, στιλβόνω, σκλιβόνω, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 2, 8.

Στίλπω, ἄχρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, στίλβω, ἐξ οὗ στιλπνός, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, τέρπω τὸ τερπνός, καὶ ἐκ τοῦ θάλπω, θαλπνός.

Στίλπων, ωνος, ὁ, = στίλβων, 2.

Στίλψις, εως, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, λαμπρότης, τὸ στίλβειν, Σχόλ. Λυκόφρ. 294.

Στίμμι, εως, τό· ἴδε ἐν τῷ, στίμμι· ὄθεν

Στιμμίζω, μέλ. ίσω. Τῷ στίμμι βάφω, χρίω, τὰ ὀφρύδια ἢ τὰ βλέφαρα, ταὐτὸν τῷ, στιβίζω, Δημοκρ. λείψ. »Στιμμίσει τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς. Μέτ. »Στιμμίζομαι, τῷ στίμμι χρίομαι, χρώ. βάφω, γράφω μὲ τὸ στίμμι τὰ ὀφρύδιά μου, ἢ τὰ βλέφαρα.

Στίμμις, εως, ἡ, αἰτ. στίμμιν, ταὐτὸν τῷ, στίμμι, καὶ, στίβι. Κατ' Εὐστάθ. ἔστιν ἡ λέξις Αἰγυπτιακή. »Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφουσι, λέγει ὁ Ἴων παρὰ Πολυδ. ε'. 101. Κατὰ τὸν Πλίνιον (λς'. 6.) ἔστι τὸ stibium (τὸ στίμμι, στίβι) ἀκανθωτὸν ἢ ἰνῶδες, φυτόν, τὸ ὁποῖον καιόμενον καὶ εἰς κόνιν τριβόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, εὔχρηστον ἐστὶν εἰς τὸ βάφειν μαῦρα τὰ ὀφρύδια, καὶ τὰ βλέφαρα (ὀμματόφυλα διὰ τὰ γίνηται μέ τοῦτο ἡ ὄψις ζωηροτέρα.) Ὁ Κύριλλος ἐν χειρογράφῳ λεξικῷ ἔχει· »Στίμμι, τὸ μέλαν χρῶμα, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ λεγόμενον χαλᾶν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαύρατον, καὶ πλατυόφθαλμον· ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν κλῆσιν ἔλαχεν ἀπὸ τῆς χρείας, ἢ παρεῖχε τοῖς στιμμιζομένοις, μείζονας καὶ πλατυτέρους ποιοῦν φαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ τῶν Γάλλων χημικῇ Oxide noir d' antimoine λεγόμενον, τὸ ὑπὸ τοῦ εἰς μελαινα ἄσβεστον κεκαυμένου ἀντιμονίου κατασκευαζόμενον. Ὁ Διοσκ. ἐν ε'. 19. περιγράφει ἀκριβέστερον τὴν κατασκευὴν τούτου παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀντιμονίου· παρ' Αἰγυπτίοις τὴν σήμερον λέγεται κοχὲλ, παρὰ δὲ Τούρκ. σουρμά, καὶ ῥαστῆς. Ἡ συνήθεια ἀντὶ τοῦ »Στιμμίζομαι γράφω τὰς ὀφρῦς, ἤγουν τὰ ὀφρύδιά μου λέγει· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπογεγραμμένη, κεχρισμένην, καὶ »Ὑπογράμματα, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ συνήθεια ἔτι τὰς ἐστιμμισμένας ὀφρῦς, ὑγρημμένα ὀφρύδια λέγει.

Στίμμισμα, τό (στιμμίζω). Χάρισμα τῶν ὀφρῶν διὰ τῆς στίμμεως, βάψιμον, τῶν ὀφρυδίων.

(Στίξ, ἡ), ἄχρ. ἐνομ. αἰτ. τοῦ, στίχος, ἐκ τῆς ὁποίας σώζεται μόνον ἡ ἐνικ. γενικ. στιχὸς καὶ ἡ πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. στίχες, στίχας. Σειρὰ ἀράδα, ἑξαιρ ἀνδρῶν πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένων ἢ βαδιζόντων, στρατιωτικὴ παράταξις εἰς μάχην, καὶ στρατιωτῶν τάγμα, ἀδιόριστον τὸν ἀριθμόν, συνήθως ἡ πεντακοσιοστὸς στρατιωτῶν. »Στίχες ἀνδρῶν, αἰτί, ἐσπιτάσωνα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ὡσαύτως παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 170. Ἰλ. Β, 525. »Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἔστασαν ἀμφιπόντεσσι· ἡ ἐνικ. γενικ. κεῖται ἐν Ἰλ. Τ, 362. καὶ Π, 173. »Τῆς μὲν τῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθειος, τῆς μιᾶς τάξεως, ἀπὸ τοῦ στείχειν, διὰ τὸ τὰς περείας εὐτάκτων, τὸ ταξει προϊέναι τὸ πλῆθος. »Κατὰ στίχας, ἢ ἐπὶ στίχαις, κατὰ ταξεις, σειρὰς, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 113. »Ἐπὶ (κατὰ) στίχας ἔρυσαν ἵππονως· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ πεζῶν στρατιωτῶν, ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 326. καὶ »Στίχας ἡρώων καὶ ἵππων· ἐν γε τι ἡ τάξις, ἑξαιρ. ἡ παράταξις μάχης, »Στιχὲς εἶμι διαμπερές, διαπερῶ διὰ τῶν σειρῶν τῶν ἐχθρῶν, Ἰλ Τ, 362. ἔνθα ἡ γενικ. γενικῶς ἀντὶ τοῦ ἀερ. πληθ. Ἐν Ἐπιγραμ. φέρεται καὶ »Στίχες φυτῶν, ὡς ὁ Ξενοφ. »Στίχους δένδρων εἶπε. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. »Ὁρᾷς γε τὰς στίχας τῶν δε τῶν λαῶν; τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις. Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 680. »Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἦγαγεν αἰῶνα, εἰς τάξιν ἔφερεν. 2) ὁ στίχος, ἡ γραμμὴ· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὅμως εὐχρηστότερον τὸ, στίχος, τὸν ὁποῖον τύπον ὁ Ὅμρ. καὶ Ἡσίοδ. ἀγνοοῦσι· παρβ. καὶ στίχος, στοιχὲς· συγγεν. τῷ, στείχω.

Στίξις, εως, ἡ (στίζω). Τὸ στίζειν, στιγμὰς ἢ στίγματα, ποικίλματα, σημεῖα ἐγκαυστα ποιεῖν διά τινος κεντητηρίου ἢ στιγέως. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ διὰ στιγμῶν σημείωσις· ἴδε στίζω.

Στῖον, τό, = στία.

¶Στιπτός, ή, όν, καὶ στεπτός (στείβω, τὸ πατῶ). Κυρίως, στερεῶς πατημένος· ὅθεν ἐν γένει, στερεῶς συντεθλιμμένος, στιβασμένος, πυκνωμένος, πεπιλημένος, πυκνός, στερεός. »Στιπτὴ φυλλάς, ταὐτὸν τῷ, στιβάς. »Ἀνθρακες στιπτοί, ἰδιαίτερόν τι εἶδος ἀνθράκων, παρὰ Θεοφρ. περὶ πυρὸς· καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἀχαρνεῖς παρ' Ἀριστοφ. 180. ὡς ἀνθρακεῖς ἢ ἀνθρακοπῶται καλοῦνται »Στιπτοί. (Ἄλοι ἑρμην. ὁρθότερον τό, ἀνθρακες στιπτοί, διὰ τοῦ, πρίνινοι, σφενδάμνινοι, ἤγουν, στερεοί, γεροί.)

*Στίσσω, μέλ. στίξω, Δωρ. ἀντί, στίζω

Στῖφος, εος, τό (στείβω). Πᾶν τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν πεπυκνωμένως εἰς ἓν συνιστάμενον, πᾶν ὅ,τι συντεθλιμμένον καὶ πεπυκνωμένον ἐστὶ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ πυκνῶς συντεταγμένον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· τάξις πολεμικὴ ἢ στρατιωτική, πλῆθος πεπυκνωμένον, σύστημα, τάγμα, φάλαγξ, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 1. »Στῖφος ἱππέων, συντεταγμένων· καὶ ἐν ζ. 25. »Προυκίνηταν τὸ στῖφος. »Οἱ βάρβαροι οὐδὲν ἔτι στῖφος ἐποιήσαντον, Ἡρόδ. 9, 57. Αἰσχ. Περσ. 20. »Νεῶν στῖφος, 364. »Στῖφος ποιήσασθαι, σχηματίσαι τετράγωνον, εἶδος τετραγώνου, carré. Ἡρόδ. 9, 70. (τὸ, στῖφος, μετὰ βραχέος Ἰῶτα, εὑρηται μόνον παρὰ Γραμματ. ἐστὶ δὲ τὸ καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμάρτημ.)

*Στιφράω, = στιφρόω, ἀμφ.

Στιφρός, ά, όν (στείβω, στίβω, στιβαρός, στίβρος, στίπτω, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. stipo, καὶ stipatus). Πυκνῶς συντεθλιμμένος, συντεταγμένος, συμπιεσμένος, στιβασμένος, ὅθεν πυκνός, στερεός, σκληρός, πεπηγώς, εὐπαγής· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ στερεᾶς κράτεως σώματος, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 596. 604. ὡς καὶ ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 30. »Ῥώλια στιφρὰ, κεῖται, ὅηλ. μυώδη, εὔσαρκα, κρέας πολὺ καὶ σκληρὸν ἔχοντα, Ἀρριανὸς »Σκέλη εὐπαχῆ ἔχει. (πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ στρυφνός· ἔστι δὲ κυρίως ἰσοδύναμος τῷ, στιβαρός, καὶ ἐντεῦθεν, στιβρός, στιφρός, στυφελός, στυφνός, στυφρός, στρυφνός, στριφνός, Ruhnk. Τίμ. σελ. 237.) ὅθεν

Στιφρότης, ητος, ἡ. Στερεότης, πυκνότης, σκληρότης, Ἀθήν. ιγ'. σελ. 570.

Στιφρόω, ῶ (στιφρός). Στιφρὸν, ὅ ἐστι, πυκνὸν, στερεὸν, τελειὸν ποιῶ. Παρ' Ἀθην. δὲ ἐν ζ'. σελ. 323. ἀναφέρεται ὁ σχηματισμὸς »Στιφράω. »Τὰ ὠὰ ὁ ἅρπη (τῶν σηπιῶν) περικολοῦσῶν καταφυσᾷ καὶ στιφρᾷ, πυκνοῦσαι καὶ στιρεοῦσθαι ποιεῖ αὐτά.

Στιχαδικὸν ὄξος· καὶ στιχαδίτης οἶνος, παρὰ Διοσκορ. ε'. 52 καὶ 53. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί, στοιχαδικοῦ, καὶ, στιχαδίτης.

Στιχαοιδός, ὁ, ἡ (στίχος, ἀοιδός). Ὁ στίχους ἄδων, ψάλλων, στίχων ἀοιδὸς, ποιητής, Δυσόλογ.

Στιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στίχος. 2) εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδύματος.

Στιχάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στίχος, ἀράδα. 2) ἀντὶ τοῦ, στοιχάς· ἡμαρτημένη μόντοι ἡ ἀνάγνωσις.

Στιχάω, ῶ (ἀόνευ μέλ., στείχω, στίχες, στίχος). Βάλλω κατὰ σειρὰν καὶ ἐν παρατάξει συνήθ. κατὰ μέσ. διῴδ. στιχάομαι, περιπατῶ, στρατεύω κατὰ σειρὰν, ἐν παρατάξει, ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, πολλάκις ἐν Ἰλ., ἔνθα ὅμως εὑρηται μόνον τὸ γ' πρόσπ. πληθ. τοῦ ἐπικ. παρατ. ἐστιχόωντο· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα πλέουσι κατὰ σειρὰν καὶ πολλὰ ὁμοῦ ἐφαρμόνια, Ἰλ. Β, 516. 603. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, στείχω, ὑπάγω, βαδίζω, Ὀρφ. λίθ. ζ. 6. Ἄρατ. 191.

*Στίχες, ων, αἱ, ποιητ. πληθ. ὀνομαστ. τοῦ στίξ· ὅρα ταὐτό.

Στίχη, ἡ, = στίχος, ἀμφ.

Στιχηδόν, ἐπίῤῥ. (στιχάω). Κατὰ στίχον, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ

τοῦ, κατὰ στίχον στῆσαι· ἔτι δὲ ἀπὸ στίχου στίχον, ἑνὸς συγγράμματος ἢ ποιήματος.

Στιχήρης, ους, ὁ, ἡ, = στιχηρός, Δαμασκ.

Στιχηρός, ά, όν, καὶ ἐπίρρ. -ρῶς (στίχος). Εἰς στίχον, εἰς ἀριθμόν, εἰς τάξιν ἢ κατὰ τάξιν βαλμένος, ἀνηρημένος, ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως· ἔξαιρ. γεγραμμένος εἰς στίχους, ἐπὶ ποιήματος.

Στιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στίχος.

Στιχίζω, μέλ. ίσω. Εἰς στίχον ἢ κατὰ στίχον ἀραδιάζω, διατάττω, ἢ βάλλω τι εἰς στίχους, στιχουργῶ.

Στίχινος, ίνη, ινον (στίχος). Ἐκ σειρᾶς στίχων συνιστάμενος, κωμ. ἐν ταύτῃ τῇ φράσει, «Θάνατος στίχινος, θάνατος, προξενηθεὶς ἀπὸ κακοὺς στίχους, Ἐπιγράμ. Λουκιλ. 78, 4.

Στιχιστής, οῦ, ὁ (στιχίζω). Ὁ εἰς στίχους γράφων, ποιητής, στιχουργός, Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 425. νεωτ. Λ.

*Στιχογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Διὰ στίχων γράφων.

Στιχολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἀπαγγέλλω στίχους. 2) συνάζω στίχους· ὅθεν

Στιχολογία, ἡ. Τὸ στίχους λέγειν, ἀναγινώσκειν· καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐκλησίᾳ λέγεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν στίχων ἢ τῶν ῥητῶν τοῦ ψαλτηρίου. 2) ἡ τῶν στίχων συλλογή.

Στιχομυθέω, ῶ (μῦθος). Στίχον ἀντὶ στίχου λέγω, ἢ ἀπὸ στίχον εἰς στίχον ἀποκρίνομαι, ὅ ἐστιν, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ στίχων, πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, καὶ αὐτὸς πάλιν ἀποκρίνεταί μοι μὲ στίχους· ἢ κατὰ σειρὰν, ὅλον ἕνα διηγοῦμαι· ὅθεν

Στιχομυθία, ἡ. Τὸ στιχομυθεῖν, τὸ λέγειν ἄξωθεν, ἀπὸ μνήμης ἀπὸ στίχον εἰς στίχον· διὰ στίχων διάλογος, ὁ τρόπος τοῦ λέγειν καὶ ἀποκρίνεσθαι διὰ στίχων, Πολυδ. δ'. 14. «Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν».

*Στιχοποιΐα, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν· ἢ τῶν στίχων ποίησις· ποίημα διὰ στίχων. 2) καταφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς κακὸς στιχουργίας, παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν, «Μετεπέμψατο δ' ἂν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν· ἐκ τοῦ

Στιχοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Στίχους ποιῶν. 2) ὑπ. καταφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς κακὸς.

«Στίχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρά, ἀράδα ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ὅθεν σειρά, ἀράδα δένδρων, ὅ ἐστι, κατὰ τάξιν ἢ κατὰ σειρὰν, κατὰ μῆκος εἰς τὴν γραμμὴν, ἐφεξῆς πεφυτευμένων· Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 21. «Ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, δι' ἴσου πεφυτευμένων. β) ταὐτὸν τῷ, στῖφος, τάξις στρατιωτῶν, ἢ πλῆθος, σύστημα στρατιωτικόν· οἱ κατὰ τάξιν ἱστάμενοι στρατιῶται, Συνοψ. Κυρουπ. ἡ'. γ'. 5. «Στίχοι εἰττήκασιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, ἔνθα ἄλλοι «Στίχοις γράφουσι. γ) παρὰ ποιηταῖς, πάντων μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων, Ἡφαιστ. ἢ, σύνθεσις συλλαβῶν καὶ λέξεων, ὁλοτελὴς συμμετρίας καὶ μεγέθους. δ) εἰς τὰ βιβλία λέγεται ἡ ἀράδα τῶν λέξεων. (παρβ. στιβ, στόχος καὶ στοῖχος.)

*Στιχός, τῆς, γενικ. τοῦ ἀχρ. στίβ.

Στιχουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (στιχουργός). Στίχους ποιῶ, Εὐστ. ὅθεν

Στιχούργημα, ατος, τό. Ὁ πεποιημένος στίχος· ἢ τὸ διὰ στιχουργίας ποίημα, Σχόλ. Λυκόφρ. 324.

Στιχουργία, ας, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν, ἢ τῶν στίχων ποίησις, Σχόλ. Λυκόφρ. 817.

Στιχουργός, ὁ, ἡ (στίχος, ΕΡΓΩ). Στίχους ἐργαζόμενος, ἤτοι ποιῶν· ὅστις κάμνει στίχους.

(Στίχω), ὑπὸ τῶν Γραμματ. ἐπινοηθὲν ἀχρ. πρωτότυπον τοῦ στείχω.

Στιχωδής, ὁ, συναλ. ἀντὶ, στιχοειδὴς, Σχόλ. Πινδ. Νέμ. β'. 1.

Στιχώδης, ους, ὁ, ἡ (στία, στῖον, εἶδος). Πλήρης πετριτζῶν, εἶναι αἱ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ κατὰ τὰς ὄχθας· ἐν γένει, πετρώδης, σκληρός· ἴδε στία.

Στλεγγίδιον, τό, καὶ σπανιώτ. στελγίδιον, ὑποκορ. τοῦ στλεγγίς.

*Στλεγγιδολήκυθος, ὁ, ὡς τὸ, ξυστρολήκυθος. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις φέρει κατόπιν τοῦ αὐθέντου εἰς τὸ λουτρὸν ἢ ἐκ τοῦ λουτροῦ τὴν στλεγγίδα καὶ τὸν λήκυθον.

*Στλεγγιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στλεγγίδας ποιῶν, χαλκεύων, ὡς τὸ, στλεγγοποιός, Φώτ. καὶ Ἁ. Βιβλ. α'. σελ. 303.

*Στλεγγίζω, μέλ. ίσω, καὶ σπανιώτ. στελγίζω (στλεγγὶς), ὅρα στελγίζω.

*Στλέγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στλεγγίς. 2) τὸ κτένιον καὶ ἡ ξύστρα τῆς σκάφης. ὅρα στελγὶς.

*Στλεγγὶς, ίδος, ἡ, = τῷ σπανιωτ. στελγὶς Ξύστρα κ.τ.λ ὅρα στελγὶς.

*Στλέγγισμα, ατος, τό (στλεγγίζω), = τῷ σπανιωτ. στέλγισμα, ὅπερ ὅρα.

*Στλεγγιστρον, τό (στλεγγίζω), καὶ σπανιωτ στελγιστρον = στλεγὶς.

*Στλεγγοποιός, ὁ, ἡ, = στλεγγιδοποιὸς, ἐκτοῦ

Στλέγγος, τό, ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, στλεγγὶς.

«Στοά, ᾶς, ἡ (ἵστημι), καὶ σὺν τῷ ι. Στοιά, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησιαζ. 672. καὶ 680. ὅθεν τό, περίστοιον, καὶ συνᾶς περίστωον, ἀφ' οὗ τό, στωικοί, καὶ στωικοί. Κυρίως λέγεται ὁ στύλος, ἐξαιρέτως δὲ λέγεται οἰκοδομή τις ἐπιμήκης, ἱσταμένη ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐπὶ στύλων, μετὰ καμάρων καὶ θόλων, ὑποκάτω τῆς ὁποίας περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ὡς παρὰ Γαλ. portique καὶ galerie λεγόμενον, Ξενοφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐξαιρέτως στοά, ἡ, ποικίλη, ἡ, ποικίλη στοά, ἡ μετὰ διαφόρων ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου ζωγραφιῶν παποικιλμένη, ἐν ᾗ ἐδίδασκεν Ζήνων ὁ Κιτιεὺς καὶ οἱ αὐτοῦ ὀπαδοί, καὶ ἐντεῦθεν «Οἱ ἐκ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι, καὶ, στωικοὶ ἐκλήθησαν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Κωμικῶν καὶ «Στάκεσι ἐκαλοῦντο. 2) = ταμιεῖον, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1Ζ. «Στοαὶ κρεῶν βακχείου τε νάματος, ταὐτὸν ἐστι τῷ, ταμεῖα, Ὁ Φώτ. ἁρμὴν τό, στοαί, διὰ τοῦ, ταμεῖα περιμήκη, ἤγουν μακρυλαὶ ἀποθῆκαι, καμάραι (κελλάρια, μαγαζιά)· οὕτω καὶ Ἀρρίαν. ἐν ἀναβ. Ἀλεξ. α'. 23. «Καὶ τὰς στοὰς, ἐν αἷς τὰ βέλη αὐτοῖς ἀπέκειτον· οὕτω καλεῖ ὁ Πολλάκις καὶ τοὺς οἰνῶνας, ἤτοι τὰς οἰνοθήκας. 3) ὁ Πολυβ. ἐν α'. 48. καλεῖ οὕτω καὶ μηχανήν τινα πολεμικὴν κατὰ τὰς πολιορκίας, ἥτις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Vinea ἐκαλεῖτο· εἶχε δὲ αὕτη 8 ποδῶν ὕψος, 7 πλάτους καὶ 16 μήκους, ὑπὸ ἐλαφρῶν ξύλων κατασκευασμένη, ἄνωθεν ἐσκεπασμένη, καὶ διὰ τροχῶν ἐπὶ τὰ πρόσω φερομένη, καὶ προστελλόμενον τῷ τείχει· καὶ τότε οἱ ὑπ' αὐτὴν χειρμένοι διετρύπουν τὸ τεῖχος. Παρβ. στοιά, καὶ, στωά.

Στόαξ, ακος· καὶ πληθ. στόακες, οἱ, ἐκαλοῦντο πρὸς καταφρόνησιν οὕτως ὑπὸ τῶν Κωμικῶν οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι, Ἑρμίας παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 561. Meineke Μένανδρ. σελ. 161.

Στοβάζω, μέλ. άσω, = στοβέω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Στόβασμα, τό. Τὸ ὑβρίζειν, λοιδορεῖν.

*Στοβέω, μέλ. ήσω. Ὑβρίζω, λοιδορῶ· ἐκ τοῦ

*Στόβος, ὁ, ἀντὶ, στόμφος, ὅρα τοῦτο. 2) = φλυαρία, μεγαλορρημοσύνη, Λυκόφρ. 395.

*Στοιά, ἡ, = στοά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 676. 684. 684. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. καὶ Εὐρπ. Ἡρακλ. 421, ἀφ' οὗ ὁ Βρύγγιος ἀδίκως καὶ παραλόγως γράφει, στωά.

*Στοιβαδεύομαι, μέλ. εὑτομαι, ὡς τὸ, στιβαδεύομαι.

Στοιβάζω, μέλ. τω (στοιβή). Συνάγω, συντίθημι, ἐπιστορέννυμι, σωρηδὸν τίθημι, στοιβασίαν ποιῶ, στενοπόνω, γεμίζω. «Σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθεσο, Λουκιαν. «Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδ. (ἐν ἀ. 179.) λέγει· «Διὰ δόμων πλίνθου τετρυς καλάμων διαστοιβάζοντες, μεταξὺ τῆς ἐν τῷ κτίζειν στοίβης τῶν πλίνθων παρενέβαλον καὶ πλέγματα καλάμων, παρβ. διαστοιβάζω· καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἐπιστάττω, εἰς τάξιν βάλλω.

*Στοιβάς, άδος, ἡ, = στιβάς, ἁμφ.

Στοιβασία, ἡ (στοιβάζω). Τὸ στοιβάζειν, παραγεμίζειν, συμφορεῖν, συναγωγή, ἐπισώρευσις.

Στοιβάσιμος, ὁ, ἡ (στοιβάζω). Ἐστοιβασμένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς στοιβασμούς.

Στοιβαστής, οῦ, ὁ (στοιβάζω), ταὐτὸν τῷ, στοιβαστία. Ἡ πρᾶξις τοῦ στοιβάζειν, Νικήτ. Χρον. ς'. 3.

Στοιβαστής, οῦ, ὁ (στοιβάζω). Ὅστις στοιβάζει, Γλωτ. Στερ

Στοιβέω, ῶ, = στοβέω, ἁμφ. ὅθεν τὸ «Ἐπεστοιβέσκοντο, παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 1725. ἐλοιδόρουν, ἐχλεύαζον, ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἐπεστομέσκοντο ἔχουσι· ἴδε ἐν τῷ, στόμφος.

Στοιβή, ἡ (στείβω). Συνήθ. εἶδος φυτοῦ ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ, φλεώς, λέγεται, οὗτινος τὰ φύλλα εὐχρηστα εἰσὶν εἰς στοιβάδας, ἢ εἰς τὸ καλύπτειν, γεμίζειν, σάττειν καὶ στυπόνειν τὰς ὀπάς, τρύπας τῶν ἀγγείων, ἢ εἰς τὸ παραγεμίζειν τὰ προσκεφάλαια, τὰ σάγματα τῶν ἀχθοφόρων ζώων κ.τ.τ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. α. «Τὰ δὲ παρὰ τὴν ἄκανθαν, ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ οἰνόη, καὶ ὁ τρίβολος, καὶ ὁ φλεώς, ὃ δή τινες χολοῦσι στοιβήν. Τιβέριος δὲ ἐν τοῖς ἱππικτρικοῖς λέγει. «Στοιβή, ἐστὶ φλοιὸς (γρ. φλεὼς), ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ὅσωσιν, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ὑποζυγίοις ζώοις· ἡ συνήθεια τοῦτο, βαγάζιον, λέγει. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 12. ἡ φυλλάκανθος πιπτνέλλα, Poterium spinosum, Λιν. Τὰ φύλλα τούτου μετεχειρίζοντο καὶ ὡς σκοῦπαν. 2) μεταφορ. λέξις εἰς ἀναπλήρωσιν, διὰ μπάλωμα, ἀναπλήρωμα, διακόλλημα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1179. 3) = στοιβασία, τὸ στοιβάζειν, γεμίζειν ἕως ἐπάνω, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ στοίβα, ἢ κατὰ τάξιν ἐπισώρευσις, σύνθεσις, τραχάδα, καὶ ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις εἰς τοῦτο. (ἡ γραφὴ, στοίβη, περοξυτόνως, εἶναι ὀρθή, Ἀριστοφ. σελ. 104, 14.) ὅθεν

Στοιβοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Στοίβης εἶδος ἔχων, καὶ, ἀραιός, σπογγώδης, Ἀλεξαν. Ἀρροδ. «Στοιβοειδὴς ὑπατος καὶ σπληνὸς σάρξ».

Στοίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στοά. Μικρὰ στοά.

Στοιχαδικός, ή, όν, καὶ στοιχαδίτης, ου, ὁ, θηλ. στοιχαδῖτις, ιδος, ἡ. Εἰς στοιχάδα ἀνήκων, ἢ μετὰ στοιχάδος ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος ὅθεν «Στοιχαδίτης οἶνος», ὁ μετὰ στοιχάδος κατασκευασμένος οὕτω καὶ, «Στοιχαδικὸν ὄξος», Διοσκορ. ε'. 52. (γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, ἀλλ' ἡμαρτημένως.)

Στοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοῖχος. Μικρὸς στοῖχος. (συγχέεται μετὰ τοῦ, στιχάριον.)

Στοιχάς, άδος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Κατὰ σειράς, ἢ στίχους, γραμμὰς ἱσταμένος ἢ κειμένος, ἀραδιασμένος, ὅθεν α) παρὰ Σόλωνι «Ἐλαίας στοιχάδας», αἵ τινες οὐκ ἦσαν ἡγιασμέναι, ἢ τὰ δένδρα αὐτῶν οὐκ ἦσαν κατὰ στοῖχον, εἰς τὴν ἀράδα φυτευμένα. Ὁ Δημοσθένης φαίνεται κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα, ὅτι ταύτας «Περιστοίχους καλεῖ, κατὰ Νικοστρ. «Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων ἐκάλεσεν», τὰς κύκλῳ θηλ.

περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας· ἀντίκειτ. τῷ, πέλαις μικραῖς, ἠγκιτμέναι. »Στοιχὰς ἀμπέλου, ἢ, γῆν, ἡ κατὰ στοίχους πεφυτευμένη, Πολυδ. ζ'. καὶ Εὐστάθ. β) »Αἱ στοιχάδες«, συνυπακ. τοῦ, νῆσοι, νησία τινὰ κατὰ σειράν, οὐ μακρὰν Μαντηλίας, ὡς τό, Κυκλάδες, Σποράδες κ.τ.τ. 2) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 31. Πλίν. κη'. 12. Lavandula stoechas, Λιν. (ἐνίοτε γράφ. καὶ διὰ τοῦ ι, στιχὰς, πλὴν ἡμαρτημένως.)

Στοιχειακός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. στοιχειακῶς (στοιχεῖον), ταὐτόν τῷ, στοιχειωδὴς· ἡ ὁ μετὰ στοιχείων ἢ κατὰ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι πρώτας ἀρχὰς, ἢ μυστικὰ σημεῖα, ἢ ἀρχικὰ γράμματα, ἢ κατὰ τὸ ἀλφάβητον γεγραμμένος, σημειούμενος, κατεσκευασμένος, διδαγμένος.

Στοιχειασταί, οἱ, ὠνομάζοιτο οἱ Γραμματικοί, οἱ ἐφευρεταὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ τόνου, Göttl. Θεόδοσ. σελ. 208. ἐκ τοῦ

Στοιχεῖον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στοῖχος· ἀμφότερα δὲ σημαίνουσιν ἐν ὀρθῷ ἱσταμένου ξύλου (στύλου ἢ σταλίκα), ὃ κρατεῖ καὶ ἀνέχει τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, καθὼς ὁ Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Σουϊδ ἐν λέξει »Περιστοιχίζεται ἔχουσι. »Κατὰ τὰς ἐκβρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους, καταπετασάντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπίπτῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ· καὶ ὁ Ἐτυμολογ. »Στοιχεῖά εἰσιν αἱ λεγόμεναι σταλίνες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίστανται. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ. 10. καὶ 21. »Ὅπου δ' ἂν ᾖ μαῦρον τὸ τεῖχος, σημείων δεήσει, στοιχεῖον ἑκατὸν, καὶ ἀπὸ τούτου συνείρειν· σημαίνει ἄρα τὸ ἐν τῇ συνθέσει, παλίωσιν (πάσσαλος) καὶ σταλίκιον, λεγόμενον. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ, στέγος, ὃ σημαίνει τὸν εἰς ὡρισμένον τι μῆκος διάστημα τιθέμενον σκοπὸν, πρὸς ὃν τοξεύει τις ἢ τυφεκίζει (σημάδι). Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ »Στοιχεῖον« εἰς τὸ ὡροσκόπιον, ἢ εἰς τὸν σκιοθήρα, ἡλιακὸν ὡρολόγιον, δηλ. στύλος τις πεπηγὼς, ἢ ὀρθῶς ἱστάμενος, οὗ τινὸς τὸ μῆκος ἀποδεικνύον τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς, δηλοῖ καὶ διορίζει τὰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τοῦ ἡλίου· ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία σκιὰ τοῦ ὡροδείκτου καλεῖται παρ' Ἀριστοφ. (Ἐκκλησ. 652.) »Δικαίων στοιχεῖον«, ὡς σημεῖον οὖσα τῆς ὥρας ἡ τοῦ καιροῦ τοῦ δείπνου. Ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει »Στοιχεῖον, σκιὰ — ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντες· καὶ ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. β. »Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν· καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰς ἑκάπουν τὸ στοιχεῖον σῖτον. α) στοιχεῖον λέγεται καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, καθὸ πρώτιστον, ἁπλούστατον συντακτικὸν μέρος τοῦ λόγου, καὶ κυρίως ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἐκφωνεῖται. τοιαυτίσιν δὲ τὰ γράμματα, ἐφ' ὅτον αὐτὰ ἐγράφοντο, ἐλέγοντο ἁπλοῦς, γράμματα, ἢ καὶ, γραμμάτων στοιχεῖα· μετήνεκται δὲ ἡ σημασ. αὕτη ἀπὸ τῆς κατὰ τάξιν ἤτοι κατὰ στοῖχον στάσεως τῶν γραμμάτων· καθὼς καὶ Διονύσ. ὁ Θρᾷξ εἶπε· »Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράμματα, διὰ τὸ ἔχειν στοιχεῖόν τινα καὶ τάξιν, τὰ ἑποῖα μετὰ ταῦτα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα, ἀποτελοῦσι τὰς συλλαβὰς καὶ λέξεις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτωνι (ἐν Θεαίτ. 141.) φέρεται· »Τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστὸν καὶ μικρὸν κατωτέρω, σελ. 202. Ε. »Τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖα τε καὶ συλλαβάς· καὶ πάλιν· »Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα. Ἐξ ἐναντίας δὲ πάλιν βλέπομεν, ὅτι ὅπου ὁ Πλάτων (αὐτόθι) μεταχειρίζεται τὴν μεταφορικὴν τούτου σημασίαν, προστίθησι καὶ τό, ὥσπερ· οἷον »Τὰ μὲν πρῶτα εἰκότως στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα, καὶ τ' ἄλλα. Ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη (ἐν Ποιητ.) εἶπε· »Στοιχεῖόν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (περὶ Συνθέτ. ιδ'.) παρομοίως »Στοιχεῖα φωνῆεν λέγει, τὰ πρῶτα καὶ συστατικὰ μόρια τῆς φωνῆς ἤτοι τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, τοὐτέστι, τὰ μοναδικὰ γράμματα, ἐν ὅτῳ αὐτὰ μοναδικῶς ἐμφράζονται διὰ τοῦ στόματος· γράμματα δὲ, τὰ γεγραμμένα, ὅ ἐστιν, ὅταν τὰ σημεῖα αὐτὰ γραφῶσιν. »Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα, καὶ γράμματα γράμματα μέν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δέ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρώτων, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. παρομοίως διαιροῦσι καὶ οἱ ἀκριβέστεροι Λατῖνοι, π. χ. ὁ Πρισκιανὸς, τό, elementa ἢ elementa litterarum καὶ, litterae. »Κατὰ στοιχεῖον«, κατὰ τὴν σειρὰν ἢ ἀκολουθίαν τῶν γραμμάτων, καθ' ἀλφάβητον. β) μεταφορ. στοιχεῖα, τὰ πρώτιστα καὶ ἁπλούστατα συντακτικὰ μόρια, Πλάτ. ὡς καὶ καθ' Ἡσύχιον λέγεται στοιχεῖον, πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερὲς ἢ πᾶν τὸ ἀρχικὸν καὶ πρωτιστον μόριον, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν μικτῶν σωμάτων. Ὁ Γαληνὸς (ἐρμ. Ἰατρ.) ὁρίζει τὴν λέξιν ὧτωσί· »Στοιχεῖόν ἐστιν, ἐξ οὗ πρώτου καὶ ἁπλουστάτου τὰ πάντα γέγονε, καὶ εἰς ὃ ἁπλούστατον τὰ πάντα ἀναλυθήσεται. Οἱ φυσικοὶ ἐκάλεσαν παρομως· »Στοιχεῖα (τοῦ κόσμου)«, τὰ ἁπλούστατα καὶ πρωταρκτικὰ μόρια, ἐξ ὧν συνίστανται ἓν σῶμα, καὶ τὴν ὕλην τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς κτίσεως, ἐξ ὧν ὁ Ἐμπεδοκλῆς κατὰ πρῶτον τεσσαρα ἐδέχετο, ἃ καὶ ῥιζώματα ἐκάλεσε. »Τέτταρα τῶν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε· πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖαν, ἠδ' αἰθέρος ἄπλετον ὕψος. Ἐκ γὰρ τῶν, ὅσα τ' ἦν, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσσα τ' ἔπειτα, Κλήμ. Στρωμ. ζ'. Παραπλήσια τούτοις φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ ἀρέσκ. Φιλοσ. α'. 3. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Φυσικ. 362. καὶ Διογ. Λαερτ. η'. 76. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἐμπεδ. ὡς καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, ἔλεγον· »Οὐ μὰ τὸν ἀμέτερα γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσεος ῥιζώματ' ἔχουταν. — Συχνάκις συγχέεται ἡ λέξις »Στοιχεῖα« μετὰ τοῦ, »Ἀρχαὶ«, ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο σημαίνει κυρίως, τὰς πρώτας εἰδικὰς καὶ μορφωτικὰς αἰτίας τῆς πλάσεως τῶν πραγμάτων. γ) ἐξαιρετ. οἱ Γεωμέτραι καλοῦσι »Στοιχεῖα« τὰς γραμμὰς, τὰ σημεῖα, τὰ ἐπίπεδα κ. τ. τ. καθὼς καὶ ὁ Φιλόπονος Ἰωάννης λέγει· »Στοιχεῖά ἐστι τοῦ γεωμέτρου, γραμμαί, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι κ. τ. τ.« Οἱ Λογικοὶ καλοῦσι παρομοίως »Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων«, τὴν τοπικὴν τῶν συλλογισμῶν. — Καθόλου δὲ λέγεται »Στοιχεῖον« πᾶσα προκαταρκτικὴ ἀρχὴ καὶ ὕλη ἑκάστης ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως, ἐξαιρ. κατὰ πληθ. οἱ πρῶτοι κανόνες, τὰ πρῶτα ἐγκύκλια, καὶ ἡ προπαρασκευὴ διδασκαλίας καὶ τέχνης τινὸς, τὰ πρῶτα αἰσθήματα, καὶ αἱ πρῶται καὶ σαφέστεραι ἀληθείαι ἑκάστης γνώσεως, ὡς τό παρὰ Λατ. elementum καὶ principium. Ἰσοκρατ. πρὸς Νικοκλ. »Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας· καὶ Ἀριστοτ. πολιτ. α'. »Τὸ νόμισμα, στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστίν, Ἐπικτήτ. ἀρχή, βάσις καὶ σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς. Ὁ Ἰσοκρ. ἐν Ἐπιστ. ε'. εἶπεν ἔτι »Στοιχεῖον καὶ τό, δίδαγμα, τὸ μεστὸν ἀξιωμάτων καὶ ἀληθειῶν· διατύπωτις. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς συγγρ. λέγεται »Στοιχεῖον ἡ εἰκών, ἡ μορφή τινος, ἐξαιρ. ζῳδίου, ὡς »Στοιχεῖα οὐράνια, τὰ σημεῖα, ζῳδία τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ τυπῇ. λέγεται καὶ τὸ φάντασμα, τὸ τάρχ, τὸ πνεῦμα ἢ ὁ ἰσχυὸς νεκρού τινος

Στοιχειόω, ῶ, μέλ. ώσω (στοιχεῖον, 2 γ.). Τὰς πρώτας ἀρχὰς, τὰ στοιχεῖα ἐπιστήμης τινὸς ἢ τέχνης διδάσκω. Μέσ. στοιχειοῦμαι, τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκομαι, ἢ καθ' Ἡσύχ. κατὰ τάξιν διδάσκομαι.

Στοιχειωδής, ες, έ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. στοιχειωδῶς (εἶδος). Εἰς τὰ στοιχεῖα ἀνήκων, elementare, Ἀριστοτ. μεταφρ. α'. »Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν δοξειε στοιχειωδέστατον πάντων, γῆν. Διογ. Λαερτ. εἰς Ζην. »Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελεχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς.

Στοιχείωμα, τό (στοιχειόω). Στοιχεῖον, ἀρχὴ προκαταρκτικὴ· καὶ πρώτη διδασκαλία, προπαίδευμα. 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἀστρονόμοις ἐλέγοντο, στοιχειώματα, τὰ δώδεκα σημεῖα, ζῳδία τοῦ Ζωδιακοῦ· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στοιχειωματικῶς· ὀπίσω.

Στοιχειωματικός, ἡ, όν· ταὐτόν τῷ, στοιχειώδης. Εἰς στοιχείωμα ἀνήκων. 2) εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων »Στοιχειώματα«, τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου· καὶ οἱ γενεθλιολόγοι »Στοιχειωματικοὶ«, διὰ τὸ ἐκ τῶν ζῳδίων τεκμαίρεσθαι τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς, εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ.

Στοιχείωσις, εως, ἡ (στοιχειόω). Ἡ εἰς τὰ στοιχεῖα, ἤτοι εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἀρχὰς διδασκαλίαν, προπαίδευτις, προπαίδεια, διατύπωτις, ἢ ἡ πρώτη μάθησις· ἢ κατὰ Γαληνὸν (ἐρμ. Ἰατρ.) »Στοιχείωσίς ἐστιν ἡ τῶν αὐτῶν κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡσαύτως διδασκαλία· οἱ δὲ αὐτὸς »Στοιχείωσίς ἐστιν ἀπὸ στοιχείων ἐπὶ τὸ τέλος εἴδοις.

Στοιχειωτής, οῦ, ὁ (στοιχειόω). Ὁ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς πρώτας ἀρχὰς ἐπιστήμης τινὸς ἢ γνώσεως διδάσκων. Καλεῖται οὕτω ἐξαιρετως ὁ Εὐκλείδης, διὰ τὰ μαθηματικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα.

Στοιχειωτικός, ἡ, όν. Εἰς τὸν στοιχειωτὴν ἢ εἰς στοιχείωσιν ἀνήκων, στοιχειωματικός.

Στοιχέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος). Κατὰ στοῖχον, κατὰ τάξιν, πλησίον ἀλλήλων ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου ἵστασθαι, ἢ βαδίζω, πορεύομαι, ὁπόταν τεταγμένοι εἰμὶ ἐφεξῆς κατὰ βάθος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁ Πολυδ. α'. 127. ἔχει· »Τὸ ἐφεξῆς εἶναι κατὰ βάθος, στοιχεῖν καλεῖται· ὃς τις καὶ ἐν ἡ. 105. ἔχει τὸν ὅρκον τοῦ Ἀττικοῦ πολίτου· »Μηδ' ἀγαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ᾧ στοιχοίην, εἰς ὃν ἐν τῇ παρατάξει τῆς μάχης πλησίον κατὰ τάξιν ἵσταιτο. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. γ'. 11. »Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὰ δεξιὰ πλευρὰ τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα πάσθω, κατὰ τάξιν, τὰ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου· οὕτω καὶ ἐν Ἱππαρχ. ε'. 7. »Διακάδας στοιχοῦσας, μία δεκὰς κατόπιν τῆς ἄλλης ἑπέσθω, δηλ. εἰς τὴν ἀρχὰν κατὰ μῆκος· ἐξαιρ. εὔχρ. ἐπὶ χορευόντων, ἀντὶ τοῦ ἵστασθαι κατὰ τὸν χορὸν πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μίαν σειράν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 637. μεταφ. φέρομαι, πράττω καὶ μετὰ δοτ. ἁρμόζομαι, συμφωνῶ, συνιεῖμαι, συνευδοκῶ, π. χ. »Ταῖς πλείστοις γνώμαις στοιχεῖν, Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 65. οὕτω καὶ Πολυβ. κη'. δ. καὶ 60. καὶ Παῦλ. Ἀποστ. οὕτω καὶ Μουτώνιος παρὰ Στεφ. »Συντυχεῖν τῇ Σαμρέτους λόγῳ· καὶ ἐντεῦθεν »Στοιχεῖν μᾶ γυναικί, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκεσθαι, ἀρκεῖσθαι, συζῆν, εἶναι εὐχρηστημένον· καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαι, as service de., ὡς παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. α'. σελ. 9[7]. 10. »Τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες«, ἀντὶ τοῦ χρώμενοι· καὶ Γρηγ. Ναζιανζ. »Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες«.

Στοιχηγορέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος, ἀγορεύω), ποιητ. Ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ

τῆτο δηγοῦμαι, Αἰσχύλ. Πέρτ. 430. »Ἀκκῶν δὲ πλήθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι· ἔνθα ὁ Σχολ. ἐμήν. τό, »Στοιχηγοροίην, διὰ τοῦ, μετῳ σπουδῆς καὶ ἐφεξῆς καὶ κατὰ τάξιν λέγομι· στοιχομυθοίην. Ὁ Ἡσύχ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐτημάνσε τό, »Στοιχομυθεῖν, καὶ Ἑρμήν. διὰ του, »Τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδιαλείπτως· καὶ τό, στοιχίζεσθαι »Στοιχίζῃ, στοιχομυθεῖς, μαρυγορεῖς«.

* Στοιχηδίς, ἐπίῤῥμ. = στοιχηδόν, Ἀ. Β σελ. 1310.

Στοιχηδόν, ἐπίῤῥ. (στοῖχος). Κατὰ στοῖχον, κατὰ τάξιν, ὁ εἰς κατόπιν ἢ πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν ὁράδα, Διονσ. περιηγ. 63. »Ἁρξάμενοι στοιχηδὸν ἀφ' ἑσπέρου ὠκεανοῖο· πρβ. Ἰωα. Ἀχ. Ταπ. σελ. 296.

Στοίχημα, τό (στοιχέω). Συμφωνία, ἐνέχυρον, τιμή, ἄλλον, αἰτημα βή, νεωτ. Λ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. η' 11. ἔνθα ἑρμηνεύων τό, »Καταδῆναι ἄεθλοιο, φησίν· »Ἐνταῦθα δὲ ἄλλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήτας κατὰ τὴν ῳδήν· λέγεται δὲ κυρίως ἐν τῇ συνῳδίᾳ, ἢ συμφωνίᾳ, σκιδήκη. καὶ τὸ καταβαλεῖν ὁμοίου ἄλλου, ἐπὶ συμφωνίᾳ τινί. Στοιχεῖν δέ, καὶ στοιχίζω, λέγομεν ἐπὶ εἰκότως μιμουμένου, ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ μετά τινος ἵνα ᾄσῃ τὸν παρ' αὐτῷ ἐπὶ μιτῷ ῥητῷ, ἢ νὰ δουλεύσω ὡς δοῦλος.

* Στοιχίζω, ἴσω (στοῖχος). Κατὰ στοῖχον βάλλω, ἀραδίζω. ἐξαιρ. ἐμπήγω τοὺς στοίχους, ἤτοι τὰ παλούκια μετὰ τῶν δικτύων κατὰ τάξιν, ἵνα ἐμπέσῃ ἐν αὐτοῖς τὰ θηρία ἐνηγγυσμένα· πρβ. περιστοιχίζω. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 8. καὶ 10. »Στοιχηθῆτο δὲ μικρὰ, ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδῶσι. Ὁ Δημοτέλεις ἐν Φιλετ. β'. ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο μεταφορικῶς τῷ, περιστοιχίζεται, ἀντὶ τοῦ, αἱρεῖ, λαμβάνει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἱ τινες στοίχους περιβάλλουσι τοῖς ὄρεσι· στοῖχοι δὲ εἰσὶν αἱ λεγόμεναι σταλίκες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα κρέμανται· ταύτας οὖν περιβάλλοντες, αἱροῦσι τὰ θηρία. Ἐτυμολογ. Παρ' Αἰσχύλ. προοιμ. 484. »Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισαν, αὐτὸ τοῦ, διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, ὅ ἐστι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐχρήσατο (ἐν στίχ. 230.) τῷ. Διαστοιχίζομαι· Μέτ. στοιχίζομαι, = στοιχηγορῶ· ὅθεν

Στοιχισμός, ὁ. Τὸ στοιχίζειν, ἢ κατὰ τάξιν στάσις τῶν δικτύων περὶ τι μέρος πρὸς θήρευσιν, Πολυδ.

Στοιχομυθέω, ῶ Μ. ήσω (μῦθος), = στοιχηγορέω.

* Στοῖχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρὰ, γραμμὴ, ὁράδα, τάξις κατὰ σειρὰν ἢ κατὰ γραμμὴν· Ἡροδ. 2, 125. »Στοῖχοι τῶν ἀναβαθμῶν, σειρὰ σκαλοπατίων. Θεοκ. β'. »Οὐ κατὰ στοῖχον κείμενοι νῆσοι, οὐδ' ἔχουσι εὐδίους διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος, ὀλίγ. ἔχει ἴσια, κατὰ σειράν, εἰς τὴν ὁράδα κείμενοι. Πλουταν. »Δένδρα ἐπὶ στοίχου πεφυτευμένα· ἐπὶ στοίχου· ἐξαιρ. α) ἡ κατὰ βάθος ἔκτασις τῶν μαχομένων, παράταξις πολεμική. Ξενοφ. Ἀγησ. α. 28. »Τοὺς τεταγμένους ἐπὶ στοίχων ἰσίτασιν. Θουκυδ. δ'. »Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, διήγον διὰ δυοῖν στίχοιν· β) οἷς καὶ τό, στίχος, καὶ τό, στῖφ, σειρὰ, ὁράδα ἀπὸ ἐμπεπηγότων σταλίκων, πασσάλων ἤτοι παλουκίων μετὰ δικτύων, εἰς ἣν ἐκφεύγων τὸ θηρίον ἐμπίπτει· ἢ σειρὰ σταλίκων, οἷς ἀνέχονται καὶ ἐπερείδονται τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, Ξενοφ. Κυνηγ. ς' 10. »Ἐὰν δὲ ἐκλίπῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιττάτω. ἴδε ἐν τῷ, Περιστοιχίζω, καὶ ἐν τῷ, Στοιχίδιον. (Ἔστι δὲ κυρίως μετὰ τοῦ, στέχος, καὶ, στίχος, ἐν καὶ τὸ αὐτό.) ὅθεν

Στοιχώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ σειρὰν κείμενος, ἐμφατμένος, ὅμοιος στοίχῳ, ἢ στοίχους ἔχων. »Κριθὴ στοιχώδης«, ἡ κατὰ στοίχους ἱσταμένη, ἧς οἱ στάχυες εἰσὶν ὡς σειρὰ· ἐν ᾗ κεῖται οἱ κόκκοι, κατὰ σειράν, καὶ ἐντεῦθεν »Κριθὴ ἑξάστοιχος, τρίστοιχος, κ. τ. λ.« Θεόφρ. Φ. τ. Ἱστορ. η'. ζ. ἔνθα ἡμάρτ. »Στοιχεωδὴς κεῖται, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἀντικείμενον τούτῳ, ἄστιχος.

Στολάρχης, ου, καὶ, στόλαρχος, ὁ (στόλος, ἄρχω). Ὁ τοῦ στόλου ἄρχητός, ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. (ὡς ὁ παρὰ Τούρκ. Καπετάν, Πασσᾶς), Λεξιλογ. ὅθεν

Στολαρχία, ἡ Τὸ ἀξίωμα τοῦ στολάρχου, Νικήτ. Χρ. ϛ'. 10.

* Στόλαρχος, ὁ, = στολάρχης.

Στολάς, άδος, ἡ (στέλλω). Ἐν κεμμάτι, μέρος τῆς παρασκευῆς τῶν ἱππέων, ὡς παρὰ Σιναρ. Ἀντρ. γ'. 3. 20. φέρεται μεταξὺ τῆς ὁπλίσεως καὶ παρασκευῆς τοῦ ἱππέως τό, στολάς, καὶ Ῥώμαῖ. καὶ ἐν δ'. ά. 18 »Τοξεύονται καὶ ἀποδιώκουσι ὁ Δακωνικὸς Κλεώνυμος, τοξεύοις διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς.« Τινὲς θέλουσιν ἐνταῦθα »Σπολάς« κατὰ τοὺς Δωριεῖς ἀναγινώσκεσθαι, ὃ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. ῳ33. σημαίνει τό, σκύτινος χιτών, γούνα, καθὼς ἔτι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀναφερομένη ῥῆσις τοῦ Σοφοκλέους »Ποικιλοστίκτων κυνὸς σπολάς«, σημαίνει τό, βύρσα, δέρμα, ἔνθα μετ' ὀλίγον ὁ Ποιητὴς αὐτὸς ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ δέρος. — Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τό »Σπολάς« διὰ τοῦ »Χιτωνίσκος βαθύς, σκύτινος, ὁ βύρσινος Ῥωμαῖος« — Παρὰ Πολυδ. α'. 176. ἔκειτο πρότερον »Στολή«, ἔνθα τὰ χειρόγραφα »Σπιλάς, σπηλάς, καὶ στολάς« ἔχουσιν. Ἀλλ' ἐν ζ'. 70. οὐδεμία διαφορὰ ἐστί, διότι ἀναφέρονται καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος αἱ λέξεις, στολὰς ἀντὶ Ῥωμαϊκὰς· »Σπολὰς δέ, Ῥωμαῖοι ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, »Σπολὰς ἀντὶ Ῥωμαϊκῶν. Ἐν τῇ τρίτῃ ῥήτει παρὰ Πολυδ. ι'. 143. κεῖται ἡ λέξις »Σπολάκιον μόνον ὡς ὅπλον, ἢ παρασκεύασμα· εἶναι »Στρατιώτου δὲ σκευή, ἀσπὶς, πέλτη, Ῥωμαϊκὴ ἡμιθωρακίου, σπολάκιον. Ἄλλοι δὲ περιττῶς ἔγραψαν πιλάκιον, ὡς ὁ Βουλαῖος εὗρεν εἰ. τὰ περὶ ὡραίων Χειρογράφου τινός, »Πιλάδειον, καὶ ἐντεῦθεν ἡρμήνευσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Ῥωμαϊκὴ πιλωτός, ubo, περιβάλλων αὐτὸ μετὰ τοῦ παρὰ Θουκυδ. (ζ. 34.) »Πίλωνι. Δύνανται τις ὅμως ἔτι τὴν ἀναγωσιν »Στολάκιον ἑρμηνεύειν καὶ διὰ τοῦ Χιτωνίσκος στολιδωτός· ἴδε ἐν τῷ, στολή. 2) ὡς ἐπίθ. ἅρ. στοιχάς, 2.

Στολή, ἡ (στέλλω). Ἑτοιμασία, ἁρματωσιὰ, ὁπλισμὸς, παρασκευή. 2) ἐξαιρ. παρασκευὴ μεταμπίων, ἐνδυματία, φορεσιὰ, ἱματισμὸς, στολισμὸς, κόσμος, καλλωπισμὸς· ἔτι ὁ ἢ ἑτέρη αὐτὴ, ἔνδυμα, φόρεμα, ὅθεν τὸν Λατιν. stola χλαμὺς, Ῥωμαῖ. Μιτυλην. συμφέρουσι πολλὰ, στολὴ καὶ σχῆμα, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 390. Ὡραῖος ὁ Μαγίστρος λέγει. »Ἐπῆλθε ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων, τὴν δὲ στολὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων, οἷον ἄλλη στολὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων«, ἅρα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἐνδυματίᾳ ἢ φορεσιὰ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἢ. ά. 14. »Στολὴν τε γοῦν εἶδετο τὴν Μηδικὴν φερεῖν· αὐτὴ γὰρ αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴτις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ κάλλιστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνύναι τοὺς φοροῦντας.) Παρ' αὐτῷ αὐτόθι ἐν γ'. γ'. 42. »Τὸ βάρος τῆς στολῆς«, ἔστι τὸ, στολή, ταὐτὸν τῷ, στολάς· καὶ ἐντεῦθεν ἔστι τὸ »Στολίδιονα παρ' Αἰνέᾳ πολιορκ. κεφ. 20. »Θώρακες λινοῖοι, καὶ στολίδια, καὶ περικεφαλαῖαι ὁπλα· κνημῖδες μάχαιραι, τόξα, τοξεύματα. 3) = στόλος, πλοῦτος, πορεία, ταξειδιὸν, ἔκστρατεία, καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 1007. φέρεται »Στολὴν« ἀντὶ τοῦ, στόλος, ἀποστολὴ, ἐκπεμψαι, ἀπόπλους νηῶν, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ »Στάσις, πορεία, κίνησις«, ἔνθα ὅμως ἀντὶ τοῦ, στάσις, εἶμαι, στάλσις, γραπτέον δεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ στέλλω, στάλσις, καὶ, στάλσιμον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀποστολή.

Στολίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στολὶς, καὶ στολή.

Στολιδόω, ῶ (στολὶς). Ἐνδύω, φορέω. 2) στολίδας ποιῶ, ὅ ἐστι, διπλόω, ἐπιπτυχάς, διπλωματίας, σούφρας ποιῶ. Μέσ. »Στολιδόομαι, εὔμαι· σουφρωμένος εἰμὶ, ἐπιπτυχὰς καὶ διπλωματίας ἤτοι στολίδας ἔχω, καὶ, ἐνδύομαι, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1743. »Στολιδωσαμένα νεβρίδαν.

Στολιδωθής, ες, ὁ, ἡ (στολὶς, 2. εἶδος). Πτυχωθὴς, σουφρωμένος, στολίδας ἔχων· ὅμοιος στολίδι, ἐπιπτυχῇ καβάλου, ῥυτιδωθὴς, Αἴτιος ιδ'. 3.

* Στολίδωμα, ατος, τό (στολιδόω, 2). Ἱμάτιον σουφρωτὸν· καὶ, σούφρωμα, ῥυτίδωμα. (ι)

Στολιδωτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ στολιδόω. Ἐνδεδυμένος, φορεμένος, ἐστολισμένος. 2) στολίδας, πτυχὰς, σουφρωματίας ἔχων, διπλωμένος ἢ ῥυτιδωτός· Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 2. »Χιτῶνα στολιδωτὸν«, ἔχων πολλὰς σούφρας διὰ ὠραιότητα, περὶ οὗ ὁ Πολυδ. (ζ'. 54.) λέγει, »Στολίδες δέ εἰσιν αἱ ἐξεπιτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί· μάλιστα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκων.

Στολίζω, Μ. ίσω (στολὶς), ὡς τὸ στέλλω. Ἐνδύω, φορέω· κοσμῶ, καλλωπίζω· ἐν γένει, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, Ἡσιοδ. Ἔργ. 630. »Εὐκόπους στολίσασα νηὸς πτερὰ«, ἤγουν τὰ ἱστία στολίσας. Παῦ. εἶμαι ἐνδεδυμένος, ἢ ἁρματωμένος, ἢ καθωπλισμένος. Κύριν. Ἰαπ. 650. »Ἐστολισμένος ὅρμῳ, παρασκευασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Στόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στολή, 2. Μικρὰ στολή, στολίδιον, κυρίως ἔνδυμα, φόρεμα φιλοτιμίας.

Στολίς, ίδος, ἡ, = στολή, 2. φόρεμα. 2) ἐπιτυχὴ, διπλωματία ἱματίου ἢ ὑφάσματος, σούφρα κατὰ τὰ κάτω ὅρα τῶν φορεμάτων, ἤτοι κατὰ τὰ χράσπεδα. Εὐρ. Βάκχ. 821. »Πῶλαί τε χαλῶσι, κοὐκ ἐπὶς πέπλων στολίδες ὑπ' ἀρυροῖσι τείνουσι σέλενα· ἴδε ἐν τῷ, στολιδωτός· ἐντεῦθεν 3) ῥυτὶς, καὶ ἐξαιρέτως ἡ κατὰ τὸ μέτωπον, Πολυδ. β'. »Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ μετώπῳ) γραμμαὶ, στολίδες, καὶ ἀμαρυγαί« Παρ' Ἰατροῖς λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐλκῶν, καὶ οἰδημάτων, ὡς παρὰ Γαλην. καὶ Ἀετίῳ ιδ'. 3. »Τὸ δὲ λεγόμενον κενδύλωμα, ἐν ᾧ ἕρμα γίνεται, τῶν ἀναπεπλεγμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ, στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης καὶ διογκουμένης παρὰ φύσιν· κατολισθάνει γὰρ ὁ δακτύλιος συνισταμένας ἔχει ῥυτίδας· ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, τότε γίνεται κενδύλωμα. 4) »Νηῶν στολίδεσσι, τὰ ἱστία, πανία· παρὰ δὲ Ἑρμησ. Καταστερισμ. 35. »στολὶς ἄκρα, ταύτῃ τῷ, ἀκροστόλιον, τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, ὅ ἐστι, τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ ἐπίκυρτον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα· ἔνθα καὶ στολίδιά τινα κρεμῶσι.

Στόλισμα, τό (στολίζω). Στολισμὸς, στολὴ, φορεσιὰ, παρασκευὴ, ἱματισμὸς, κόσμος, καὶ αὐτὴ ἡ ἐσθὴς, ἔνδυμα. Παρ' Εὐριπ. Ἑκαβ. 1150. »Δίπτυχον στόλισμα«, ἢ χλαμὺς καὶ τὸ δόρυ.

Στολισμός, ὁ (στολίζω), ταὐτὸν τῷ, στόλισμα. Ἱματισμὸς, κόσμος, τὸ στολίζειν.

Στολιστήριον, τό (στολίζω). Τύπος, ἔνθα ἐνδύονται οἱ ἱερεῖς, ἢ ἔνθα στολίζουσι καὶ ἐνδύουσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, ἱερατεῖον, ἄδυ-

τον, Πλούτ. Ἰσ. §. 20. ἀνὰ οὗ ἐν ταῖς Αἰγυπτ. Ἐπιγρ φέρεται· »Ἀρχιερεῖς, προφῆται, καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν«.

Στολιστής, οῦ, ὁ (στολίζω). Ὁ στολίζων, ἡ ἐνδύων, φορέων τινά, ᾧ. Βασιλ. 10.

Στολμός, ὁ (στέλλω, ἔστολα), ποιητ. ἀντὶ στολισμός, καὶ στολή, Εὐριπ. Ἀνδρομ. καὶ Μηδ.

Στολοδρομέω, ῶ, ήσω (στόλος, δρόμος). Συμπλέω, ἐπὶ στόλων, ὡς παρ' Ἡρωσι αὐτομ. β'. »Νῆες στολοδρομοῦσαι«, αἱ εἰς στόλον τινὰ συμπλέουσαι.

Στόλος, ὁ (στέλλω). Παρασκευή, ἑτοιμασία εἴς τι, ὅθεν α) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιχειρεῖ ἡ ἐκτελεῖ ταξείδιόν τι, καὶ ἁπλῶς, ὁδός, πορεία, δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ τῆς πορείας ἑνὸς ἢ πολλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ ἐνὸς ταξειδίου, ἢ ἐκστρατείας, ὡς παρ' Ἡροδοτ. α'. 63 »Εἴτε ἰδίῳ στόλῳ, εἴτε δημοσίῳ ἐλθοιεν«, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ παρακινηθείς, ἔνθα ὅμως δύναται καὶ νὰ ἑρμηνευθῇ, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως σταλῇ, εἴτε μόνος του ἔλθῃ, ὅ ἐστι, διὰ ἰδίας του ὑποθέσεις· τοιαύτην δέ, ὡσεὶ στόλος«, κοινὴ ἀφορμὴ διά τε ταξείδιον, Ἡροδ. 6, 39. πρβ. Σοφ. Φ. Κ. 353. Φιλ. 244. Συνήθως δὲ λέγεται ἐπὶ πορείας διὰ θαλάσσης, πλοῦς, ταξείδιον διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. Ἀν. α'. γ'. 16. »Τὰ πλοῖα εἰτεῖν, ὥσπερ πάλιν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου· οὕτω καὶ παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ξά. »Τρίτον τοιοῦτοι στόλον ἡ ναῦς εἰς τάπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται«, ἀντὶ τοῦ, τρίτον ταξείδιόν ἐστι τοῦτο. β) ἐξαιρ. πολεμικὴ παρασκευή, πολεμικὴ ἐπιχείρημα, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. »Κατ' ἤπειρον, κατὰ θάλασσαν«, Ἡροδ. 5, 64. Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 7. »Ἐλέγετο ὁ στόλος εἶναι εἰς Περτίδικα· πολλαχ. μετὰ τᾶς ἐπὶ καὶ αἰτ., Ἡροδ. 3, 25 4, 145. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ξεν. Ἀναβ. 3, 25 4, 145. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ξεν. Ἀναβ. »Ὅτι ὁ στόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα· ἐν γένει, ἐξαστοστολή, κίνημα πολλῶν διά τινα σκοπόν. 2) τὸ ἐν πολλῷ πλήθει κινούμενον διά τινα σκοπόν, ἢ στελλόμενον, ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ὁ πολλῶν νεῶν ἀπόπλους, ἢ ἐκτομή· νεῶν πλῆθος, ἢ πλοῖα πολλὰ ὁμοῦ πλέοντα (φλότα) καὶ μάλιστα τὰ πολεμικά, δυναμις θαλαττία, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 1. »Ἰδοὺ τριήρεις, ἐξήγγειλε, οἷς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένους. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὁμοῦ πλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα. »Στόλος ἐμπορικῶν, τὰ πραγματευτάδικα καράβια, Στράβ. β'. σελ. 81. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς στράτευμα, Ἡροδ. 5, 64. »Στόλον στείλαντες... κατ' ἤπειρον« καὶ Ἀπολλών. Ῥοδ. α'. 970. » — αὐτ' ἂν ἴδοιτο ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος· τοιοῦτόν τε καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἑ. 1. »Πολὺς στόλος« καὶ τὸ ἐν Ἑλλ. γ'. α'. 8 »Ἀναζεύξατε στόλον, καὶ χρήματα λαβοῦσα, ἐπορεύετον· καθόλου δὲ ἐσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας, ἁρμάδα, ὡς καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. γ'. α'. 11. »Ἑλλὼν σὺν πολλῷ στόλῳ, ἐλθὼν μετὰ μεγάλης ἁρμάδος, μετὰ πολλῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως· καὶ τὰ ἐν Ἀναβ. α'. β'. 5. Λέγεται ἔτι τὸ, στόλος, καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου πλοίου (καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τὸ, ἀπόστολος), ἐκπλέοντος ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγοντος εἰς ἄλλο μετ' ἀποικίας τινός, ἢ εἰς μετοικισμὸν πορεία, Αἰτχύλ. Ἰκέτ. 2. »Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον νᾶῶν ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων Λεπτοβαθῶν Νείλου· εἶσι δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Σιρίᾳ φεύγουσαν· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 563. » — τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ἐὼν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνὶς ἐστόμην, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει, στόλον, τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, ἢ τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον· ἐν γένει, συνοδία, κίνημα πολλῶν ἀνθρώπων ὁμοῦ, ταγμα, τάξις, πομπή, ἀλαί, Πινδ. ὡς τὸ, στρατός. 2) παρασκευή, ἑτοιμασία, ἁρματωσιά, καθοπλισμός, ἐξαιρ. ἔνδυσις, ἀμφίεσις, ἢ τῶν ἱματίων περιβολή· στολισμός, ταὐτὸν τῷ, στολή. 3) καυλός, κοτζάνι, στύλος, Ἀριστοτέλ. Ζῴων μορ. β'. 14. »Φέρκος μικρὸν στόλον ἔχουσαν, οὐρὰ μικρὸν στυλίου ἔχουσα. 4) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται »Στόλοις τὸ ἐξέχον τῆς πτύχης καὶ διῆγον ἄχρι τῆς πρώρης ξύλον, οὗ τινος τὸ τέλος »Ἀκροστόλιον« λέγεται· Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 1089 Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1135. »Κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλου πρότονοι ἐκπεπτάσυνται ποδὸς νεώς· ἤτοι δὲ τοῦτο τὸ ξύλον συνῆν καπλατισμένον δυνατὰ μὲ χαλκὸν εἰς ἐμβολὴν κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὅθεν παρ' Αἰτχύλ. Πέρσ. 405. »Χαλκήρης στόλος«, τὸ ῥάμφος, ῥύγχος, ἢ μύτη τοῦ πλοίου πρὸς ἐμβολὴν πεπειημένη· συνῆθ. ἔμβολον,

Στόμα, ατος, τό. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ φωνὴ καὶ δι' οὗ λαμβάνει τὴν τροφὴν, στόμα, ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν δ'. πολιτ. λεγει, ὅτι τὸ, στόμα καὶ ἡ κοιλία εἰσὶ τὰ τῆς τροφῆς ἐργαστικὰ καὶ ἀκατικὰ μόρια. Ἰλ. Β, 489. »Οὐδ' εἴη μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν Μεταγεν ποιηταὶ χρῶνται πολλαχ. τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Ἰλιαδ. Α. Π. σλ. 263. 470. κτ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου τοῦ πρισάπου, Ἰλ. Ζ 43. Π, 410. μεταφ. »Στόμα πολέμοιο, ὑσμίνης«, ἔνθα ἀποδίδεται εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην στόμα διὰ τὸ βορὸν, ἀπειθῆ καταπίνει, κατεβιβρώσκει τοὺς ἀνδρας, Ἰλ. Κ, 8. Τ, 313. Υ, 359. καὶ περιγραφικῶς, »Στόμα Πινδάρου, κ. τ. τ.«, τοῦ Πινδάρου τὸ πολύηχον ποιητικὸν στόμα, ὡς παρὰ Λατ. os Pindari, Ἰακ. Ἀνθ. 2, 1 σλ. 303. πρβ. στόμιον. — Ἰδιότ. δὲ φράσεις τινὲς. »Λύειν, ἀνοίγειν, διαίρειν τὸ στόμα, ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγειν τὸ στόμα, λέγειν, ὁμιλεῖν, οὐ ἐναντίον τὸ, κλείειν, σιγᾶν, ἐμφράττειν τὸ στόμα, ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν. »Ἀνὰ στόμα ἔχειν«, (καὶ ποιητ., διὰ στόμα ἔχειν, Αἰτχ. Θήβ. 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.), ἀντὶ, ἔχω τι ἢ τινα πάντοτε εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἐμαυτὸν ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ· οὕτω καὶ τὸ »Ἐν στόματι, καὶ, διὰ στόματος ἔχειν«, ποτὲ μὲν ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, λοιδορεῖν, ποτὲ δὲ ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖν, Ἡροδ. 3, 157. 6. 136. »Ὅ,τι ἤλθεν ἐπὶ στόμαν ἢ, ὅ,τι ἂν ἐπὶ στόμα ἔλθῃ, ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φράσει, Schaef. Διον. συ. 3. σλ. 13. καὶ Αἰτχ. λέγεται καὶ, ἐπὶ γλώσσαν ἔλθεῖν. Παρ Εὐριπ. Ἰκέτ. »Ἀδρασθ' ἔχε στόμαν, ἀντὶ τοῦ, σιώπα· ὡς καὶ τὸ »Στόματος ἐν πύλαις κατέχειν, ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν· οὕτω καὶ τὸ, »Κὖ ἔχε στόμα παῖ, ὁ αὐτ. ὁ δὲ Σοφοκλ. ἀντὶ τούτων εἰς Ἀντιγ. »Ταῖλλοισι στόμαν, εἶπεν, ἀντὶ τοῦ »ὑποβάλλουσι κλείοντες, εἰς ἐδάξ ἐν χείλεσι φῦντες«, ὡς ὁ Εὐστάθιος ἠρμήνευσεν »Ἀπὸ στόματος λέγειν«, ἀντὶ τοῦ, ἀποστοματίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀπὸ στόματος ἄγλωσσοι καὶ ἄνευ γραμμάτων, ἐκ στήθους, Ruhnk. Τίμ. σλ. 43. Heind. Πλατ. Θεαίτ. σλ. 342. Bornem. Ξεν. Συμπ. 3, 5. »Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν«, παρ' Ἀθην. ιγ'. Παροιμία ἐπὶ σκληρῶν καὶ ἀφρόνων, αἰτχροεπῶν καὶ ἐπαισχύντων· »Ἐπὶ στόμα προνοεῖν, πεπεῖν«, Ἰλ. Ζ. 43. πίπτειν τὰ προύμνια, ἐπίστομα, ἢ τὰ πίπτοντα. Πλάτ. »Προτὶ στόμα ὀρέγεσθαι, τῷ στόματι προσβάλλειν. Ἰλ. Ω, 505. »Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, ὅ ἐστι, τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν. Παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ φέρεται· »Στόμα πρὸ στόμα λαλεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἐνωπίου ἐνωπίου, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, στόμα μὲ στόμα· »Κατὰ στόμα, ἢ, κατὰ τὸ στόμαν, ἐνώπιον, τινός. 2) παρὰ Τραγικοῖς συχνάκις ἐκλαμβάνεται τὸ, στόμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλία, λόγος, πᾶν ὅ,τι ὁμιλεῖται, οἱ λόγοι καὶ ἡ ὕλη αὐτῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 427. »Πρὸς ταῦτα καὶ Ἱρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζεν· καὶ ἐν Στίχ. 699 »Τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦ δ' ἐποιετέρω στόμα Ἐλεεινόν. 3) τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἢ τέλος, ἄκρον τινός, ἐξαιρ. τῶν ὅπλων, ἢ ἀκωκή, ἢ μύτη, Ἰλ. Ο, 389. ἡ κόψις τοῦ ξίφους, τῆς μαχαίρας, Σοφ. Λίθ. 651. κ. τ. τ. ἐν γένει, τὸ μέτωπον τινός, ἐξαιρ. τοῦ στρατοῦ, τὸ πρόσωπον τῆς παρατάξεως (front) τοῦ πολέμου (ἡ πρώτη γραμμή), ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται, ἢ, καὶ Πτύχ., τὸ κατεργατικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, ἀντίκειται τῷ, οὐρᾷ (Ἰλ. Ο, 387.) ὅ ἐ καὶ καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Κ, 8. στόμα πολέμοιο, δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς ἐμπροσθινῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἐντεῦθεν »Κατὰ στόμα, ἴσια ἀντικρύ, μέτωπον πρὸς μέτωπον, adverso fronte. Ἡροδ. 8, 11. Ῥήτ. 408. 4) κάθε πλατεῖα τρύπα, ὀπή, ἄνοιξις, εἴσοδος, ἢ καὶ ἔξοδος, χάσμα τινὸς σώματος, ὡς ὁ Ξενοφῶν ἐν Κυρουπ. β'. δ'. 2. »Στόμα ἀγγείου«, εἶπε· καὶ »Στόμα φρέατος«, ἐν Ἀναβ. δ'. ε'. 19. »Στόμα, καὶ, στόμιον ποταμοῦ«, ἢ τρύπα, τὸ χάσμα τῆς ἢ βρύχου, ἐξ οὗ ἐκβαίνει καὶ τρέχει ὁ ποταμὸς, Ἡροδ. 1, 202. συνηθέστερον δὲ, ὁ τόπος, καθ' ὃν εἰς θάλασσαν ἐξβάλλει, ἢ τοῦ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν ἐκβολή. Ξενοφ. ἀναβ. ς'. β'. 1. »Τὰ τῶν ποταμῶν στόματα. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι καὶ »Στόμα τοῦ Πόντου«, τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ὅμηρ. Ὀδυσ. Κ, 90. καὶ ὁ Θουκυδίδης τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος »Στόμα λιμένος εἶπον· παρὰ δὲ Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 36. »Ἠιόνος στόμα μακρόν, τὸ πλατὺ καὶ μεγάλον στόμα τοῦ αἰγιαλοῦ, θεωρουμένου τρόπον τινὰ ὡς ἐμψύχου, τὸ ὁποῖον ἀποπτύει συνήθως ἀχνην· πρβ. Ὀδ. Κ, 90. Ἡροδ 2, 17. 4, 85. ἐντεῦθεν, πᾶσα ἔξοδος, διέξοδος, τέλος, π. χ. »Ἁρμαλέον στόμα λυρικόν«, ἢ στενὴ ἔξοδος τοῦ σκιαδίου, Ὀδ. Χ, 137. »Τὸ ἄνω στόμα τοῦ ὀργάνου«, Ἡροδ. 8 23. καὶ μεταφορ. »Πρὸς τὸ στόμα τοῦ βίου«, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ξεν. Ἀγησ. 11, 15. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε μέχρι τοῦδε ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

*Στομαχή, ἡ (στόμα, κακός). Πάθος, νόσημά τι ἐν τῷ στόματι ἢ περὶ τὸ στόμα, ὅτε καὶ οἱ ὀδόντες πίπτουσι, Πλίνιος κδ'. 3. καὶ Στράβ. ιε'. σελ. 1127. τὸ παρὰ Γαλ. scorbut (Σκορμπούτο) λεγόμενον.

*Στομαλγέω, ήσω. Κυρίως, πονῶ τὸ στόμα, μεταφορ. καὶ συνῆθ. ἀδιακόπως φλυαρῶ (ἔχω τὴν φαγοῦραν τοῦ νὰ ὁμιλῶ), ὁμιλῶ ἐλευθέρως, ἰταμῶς, αὐθαδῶς, ἀχαλινώτως, ἐκ τοῦ

Στομαλγής, ός, ἡ (ἄλγος). Κυρίως, ἔχων εἰς τὸ στόμα πόνον· μεταφορ. δὲ καὶ συνῆθ. φλύαρος, = στόμαργος. ὅθεν

*Στομαλγία, ἡ. Κυρίως, πόνος τοῦ στόματος· μεταφ. φλυαρία, ὁμιλία αὐθάδης, ἀχαλίνωτος.

*Στόμαλγος, ὁ, ἡ, = στομαλγής.

Στομαλίζομαι, μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, διαστομαλίζομαι, αὐχρηττον, σημαίνοντι, καθ' Ἡσύχιον, λοιδορεῖν, ἤτοι ἔχειν ἀτύλωτον στόμα, ὑβρίζειν.

Στομαλίμνη, ἡ (λίμνη). Ἡ διὰ τῆς ἐκχειλίσεως καὶ πλημμύρας τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη, λίμνη πλησίον τῇ θαλάσσῃ, ἥτις ἄλλως καὶ »Διμνοθάλασσα« λέγεται, Στράβ.

δ'. σελ. 280. (πρὶν Ἀριστάρχου ἔκειτο ἡ λέξις αὕτη ἐν Ἰλ. Ζ, 4.)

*Στομαλίμνον, τό, = στομαλίμη, Θεόκρ. 4. 23.

*Στομαργέω, ήσω, = στομαλγέω, ἐκ τοῦ

Στομαργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στομαλγία, καὶ

Στόμαργος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στόμαλγος, στομαλγής· καὶ, γλωσσαλγής, γλώσσαργος. Ἀπύλωτον στόμα ἔχων· μὴ δυνάμενος κρατῆσαι τὸ στόματον· φλύαρος, ἐλεύθερος εἰς τὸ ἐμεῖν· πᾶν ὅ,τι ἂν ψεύσῃ. Ὁ Εὐριπ. εἰς Μήδ. 528. συνεκφέρει ἀμφίτερα «Στόμαργον γλωσσαλγίαν» (τινὲς παρήγουσι παρὰ τὸ, ἀργός, μάργος, ἄλλοι δὲ διωρύσσουσι αὐτὸ εἰς κατάμετάθεσιν στοιχείων Ἀττ. πρβ γλώσσαλγος.)

Στομᾶτικός, ἡ, ὁν (στόμα). Ἐκ τοῦ στόματος ὤν· εἰς στόμα ἀνήκων· εἰς τὰ ἐν τῷ στόματι νοσήματα ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, οἷον «θέρμακα, μαλάγματα στοματικά», Γαλην. 2) αἰσθητὸς, πάσχων τὸ στόμα.

Στομᾶτουργός, ὁ, ἡ (στόμα, ΕΡΓΩ). Διὰ στόματος ἐργαζόμενος καὶ κερδαίνων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, λόγους λέγων καὶ διὰ τούτου ζῶν, Εὐριπ. 2) κωμ. δουλεύων, κοπιάζων μὲ τὸ στόμα, πολύλογος, φλύαρος, Ἀριστοφ. Ἐκ. 826.

Στομαυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Μιμοῦμαι διὰ στόματος τὸν αὐλὸν, μεταξὺ τῶν χειλέων συρίζω ἢ μουρμουρίζω, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 417. Ε. Πολιτ. 2. 101.

«Στομαχικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἐκ τοῦ στομάχου ὤν, ἢ εἰς τὸν στόμαχον ἀνήκων, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος, καλὸς, ὠφέλιμος διὰ τὸν στόμαχον. 2) κατὰ τὸν στόμαχον πάσχων· ἡ νόσημα, πάθος ἔχων εἰς τὸν στόμαχον, Γαλην. συνθ. φαρμ. κατὰ τόπ. ἡ. 2. «Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων στομαχικοὺς καλοῦσι τούς τε ἀνορέκτους, καὶ ὅτοις μετὰ τὸ προσφαγεῖν τὴν τροφὴν, τὸ τῆς γαστρὸς στόμα βαρύνεται τε καὶ τίνα δύσφορον ἄσην ἔχει· κελοῦσι δὲ ὠσεύτως κἀκείνους, οἷς ἐπιγίνεται ναυτία, καὶ μᾶλλον γε ὅταν εἰς ἐμετὸν ὁρμήσῃ· καὶ μᾶλλον ἔτι μετὰ τοῦ διαφθείρεσθαι τὰ σιτία, ποτὲ μὲν ὀξωθὲν γινόμενα, ποτὲ δὲ καὶ κενωθέντα, ποτὲ δὲ καὶ ἄλλην μοχθηρὰν ποιότητα ἐπικτώμενα, καὶ τούτων ἁπάντων ἔτι μᾶλλον ἐκείνους στομαχικοὺς ὠνομάζουσιν, ὅτοις ἐρυγαὶ τοιαῦται μετὰ δυσφορίας τινὸς καὶ ἄσης καὶ ἀνατροπῆς γίνονται πολλάκις οὐδέπω τροφὴν προσενηνεγμένοις· κἂν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐν τῷ στόματι τῆς γαστρὸς διαμένῃ τὰ σιτία βαρύνοντα, καὶ μόλις ὑποβιβαζόμενα, καὶ τούτους στομαχικοὺς ὀνομάζουσιν· ἑτέρους δὲ τὴν καλουμένην ὄρεξιν κυνώδη ἰσχοντας ὡς ἐσθίειν τε πλεῖστα, καὶ βαρυνομένους μάλιστα, ὀλίγον ὕστερον ἐμεῖν, ἐμοίως προσαγορεύουσιν· ἄλλους δὲ, ἰσχυρῶς ἐκλυομένους, ὅταν ἐπὶ πλείον ἀσιτήσωσιν, κἂν μὴ ἧττον ἐπὶ τὴν τῶν σιτίων ἀφήκωσι προσοράν, δακνομένους τὸ τῆς γαστρὸς στόμα, καλεῖσθαι ἀσυνόντως στομαχικοὺς ᾠ. ἐκ τοῦ

«Στόμαχος, ὁ (στόμα, σημ. 4.) Κυρίως, τρῦπα, στόμιον, ἐπή, εἰτεῦθεν, ὅθεν α) παρ' Ἰατροῖς, τὸ στόμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ὡς Ἱπποκράτ. περὶ Ἐπικυήσ. «Ἐπικυίσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν ἂν ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμμείνῃ», ἔνθα τὸ, στόμαχος, σημαίνει, τὸ στόμα, τὸν σωλῆνα τῆς μήτρας, καθὼς ἔτι παρ' αὐτῷ ἐν τῷ Ἀέρ. τόπ. 53. καὶ τό, «Στόμαχος κύστιος», ὁ λαιμὸς τῆς φούσκας τοῦ οὔρου. β) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις, ὁ βρόγχος, ἡ ἀρχὴ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ καταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὸν κοινῶς λεγόμενον στόμαχον (διότι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ὁ κοινῶς λεγόμενος στόμαχος, ἐκαλεῖτο, γαστὴρ), ἡ φάρυγξ, Ἰλ. Γ, 292. Τ, 266. καὶ ὁ εἰσοφάγος, «Δευκαλία, ὁ ἰσθμὸς τοῦ λαιμοῦ, ὁ ἀπωτερικὸς σωλὴν τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ τροφὴ εἰς τὴν κοιλίαν, (λαιμὸς, καυλὸς, μπογάζι), ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος, ὃς (κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. α'. ιδ'.) «Ἠρτηται μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἔχόμενος τῆς ἀρτηρίας, συνεχὴς ὢν πρός τε βάχιν καὶ τὴν ἀρτηρίαν ὑμενώδεσι δεσμοῖς, τελευτᾷ δὲ διὰ τοῦ διαζώματος εἰς τὴν κοιλίαν, σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν καὶ τάσιν ἔχων καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ πλάτος», κατὰ δὲ τὸν Γαληνὸν (ὅρ. Ἰατρικ.) «Στόμαχος ἐστὶ νευρώδης καὶ ἀρτηριώδης, ἐργαλεῖον ὀρέξεως καὶ καταπώσεως, ἡ καὶ πέψεως ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς τροφῆς· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ. 47. «Κατὰ στομάχου θέμεθλα νύξεν», δηλοῖ τὴν θέσιν, τὸ μέρος, ἔνθα κεῖται ἡ φάρυγξ. γ) παρὰ τοῖς Μεταγνῶσι ἔλεγετο στόμαχος, τὸ στόμα τοῦ κοινῶς λεγομένου στομάχου, καὶ συνηθέστ. ὁ στόμαχος αὐτὸς, τὸ στομαχίον, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὡριτμένον ἐκεῖνο μέρος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὸ ὁποῖον δέχεται τὴν τροφὴν καὶ χωνεύει αὐτὴν, ὅπερ οἱ παλαιοὶ, γαστέρα καὶ κοιλίαν ἐκάλουν, Γαλην. «Κοιλία ἐστὶ νευρώδης, ὑποδοχεῖον τροφῆς ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς πρὸς τὸ πέττεσθαι τὴν τροφὴν κατεσκευασμένη».

Στομβάζω, = στομφίζω, ἐκ τοῦ

Στόμβος, ὁ, ον· ταὐτὸν τῷ, βαρύγηχος, καὶ, βαρύφθογγος, Γαλ. Γλωσσ. πρβ. στόμφος, 2.

*Στομήρης, ὁ, ἡ (στόμα), = εὔστομος, εὔφημος.

Στομίας, ου, ὁ (στόμα). Ἔχων μέγα στόμα. «Στομίας ἵππος», ὁ ἀπειθὴς τῷ χαλινῷ καὶ βίαιος, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Φώτιος καὶ Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. ε'. σελ. 1538. 50. ἐξ Αἰσχύλ. καὶ «Στόμιον ἔχουσι»)

Στόμειον, τό, ὑποκορ. τοῦ στόμα. Στοματάκι, μικρὸν στόμα, ἡ μικρὰ ὀπὴ, ἄνοιγμα, τρύπα, χάσμα, Ἀριστοτέλ. 2) λαιμὸς, τρύπα, σωλὴν ἀγγείου τινός· καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. 3) τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χαλινοῦ, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Πρόμ. 287. Σοφοκλ. Τραχ. 1261. καὶ Ξενοφ. «Χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλεῖν», Ἡροδ. 4. 72. «Στόμιον δέχεσθαι», ἀκούειν, Valck. Ἱππ. 1223. (κατ' ἄλλου γράφεται πτερυγωτόμους, στομίου.)

*Στόμις, ὁ, = στομίας.

Στομίς, ίδος, ἡ (στόμα), ταὐτὸν τῷ, στόμιον, Πολυδ. ί. 56. 2) ἐγχειρίτου ἡ φορβειὰ, ἢ ὁ χειλωτὴρ τῶν αὐλητῶν· πρβ. ἐπιστομίζω· καὶ φορβειὰ, χειλωτήρ.

Στομοδόκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στομώλης, φλύαρος, Γρηγ.

*Στομοκάκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στομακάκη.

Στόμος, ὁ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, στόβος, καὶ στόμφος, Ἡσύχ. ἐν Λέξ. στομωμάτων.

Στομόω, ώσω (στόμα). Στουπόνω τὸ στόμα, Ἡροδ. 4, 69. «χέρας ὀπίσω δήσαντες, καὶ στομώσαντες· παθ. «Ἰχθύσι ἐστομωμένοις, φρυγμένοι τὸ στόμα μὲ ψιμοὺς 2) ἐκ τοῦ στόμα, σημ. 4, προμηθεύω μὲ στόμα, τρύπαν, ἔξοδον κτλ., ὅθεν = ἀναστομόω, ἀνοίγω· ὅθεν καὶ παρ' Ἰατροῖς, κάμνω τὴν κοιλίαν νὰ ᾖναι ἀνοικτὴ, τὴν ἀνοίγω. 3) ἐκ τοῦ στόμα, σημ. 3. προμηθεύω μὲ ἀκονὴν, μύτην, ἢ κύφιν. κάμνω μυτερὸν, ὀξύ, ὀξύνω· ἔτι δὲ, σκληρύνω, εὔστομον ποιῶ, ἐπὶ σιδήρου, μαχαίρας, χάλυβος, εἰς κοπτερὰ μεταποιουμένων, κάμνω τὴν μάχαιραν κοπτερὰν βάπτων αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ χάλυβα εἰς αὐτὴν προστίθημι (τσελικόνω)· ὅθεν ἐντείνω καὶ μεταφ. ἐνδυναμόω, ἐνισχύω, π. χ. κινδύνους τὸν νοῦν· ἔτι δὲ, κάμνω ἰσχνὸν, εὐχρηστον, παιδεύω, διδάσκω τινὰ πρός τι, τὸν δείχνω πῶς νὰ ᾖναι ἐπιτήδειος εἴς τι, Ἀριστοφάν. Νεφ. «Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μίμνησ' ὅπως εὖμοι στομώσεις αὐτόν», Νικήτ. Χρον. σ'. 6. «Τὴν γλῶτταν ἐστόμωτον· καὶ ἐν ιζ'. 4. Ἐστόμωσε πρὸς μουσουργίαν, ἐδίδαξεν, ἐπαίδευσεν, ἱκανὸν ἢ δυνατὸν ἐποίησεν. (ἐκ τῆς πρώτης σημ. προῆλθε τὸ τῆς συνηθείας στομόνω, ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω, ἐπιστομίζω, ἐμποδίζω, ἐπὶ ῥεύματος· ἐπὶ δὲ μαχαιρῶν, ἀντὶ τοῦ, ποιῶ αὐτὴν μὴ κόπτειν· καὶ οὐδετερ. ἀντὶ τοῦ, ἀμβλύς εἰμὶ ἢ γίνομαι, εἶον «Ἐστόμωσεν ἡ μάχαιρα», ἀντὶ τοῦ, ἀνίκανος πρὸς τὸ κόπτειν ἐγένετο.)

*Στομύλλω, = στωμύλλω.

*Στομυλὸς, ὁ, ἡ, = στωμύλος.

Στομφάζω, άσω (στόμφος). Μὲ γεμάτον, καὶ πλατὺ στόμα ὁμιλῶ, διαγλύφω τὸ στόμα κατὰ τὴν προφοράν, ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν. Ἰδε στόμφαξ. 2) ταὐτὸν τῷ, κομπάζω, καυχολογέω, Ἀριστοφ. Σφ. 741.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, ἡ (στόμφος, ὡς τὸ, πλοῦτος, πλοῦναξ). Μὲ γεμάτον ἢ μεγάλον στόμα ὁμιλῶν· ἄρα, ἤτοι πλατείαν, ἐμφατικὴν, γεμάτην, ἢ χονδρὴν φωνὴν καὶ ὁμιλίαν ἢ προφορὰν ἔχων, ἢ μεταχειριζόμενος, πλατείους λέξεις, ἐκφράσεις, ἐν αἷς συνηρημένων ἐξαιρ. λέξεις διὰ τοῦ α καὶ ω· αἱ ὁποῖαι γεμίζουσι τὸ στόμα. 2) μεταφ. πολύλογος, φλύαρος, μεγαλορρήμων, ἀλαζών· ὁ διογκῶν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφοράν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. Νεφ. 1367. καὶ εἰς τὸν Αἰσχύλον διὰ τὰς φράσεις του, «Στόμφακα», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τραχὺν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κομπαστὴν, ἤτοι ἐμφατικόν. Ἴδε στόμβος, καὶ στόβος· ὁ Γαλην. ἑρμην. τὸ παρ' Ἱππουρ. στόμβος, διὰ τοῦ, βαρύγηχος, βαρύφθογγος, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμογένης ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν (τελ. 66.), ὅστις χρῆται τῷ «Στομφάζειν» ἀντὶ τοῦ, πλατειάζειν, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν προφορὰν τοῦ, η, καὶ ω, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «Στομφάζειν» ἐστὶ τὸ διὰ στόματος βίζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ἔγγειον ἔχοντι στόματι λέγειν. Ὁ Διογεν. ἐν κεφ. λζ'. ἔχει· «Στόμφον ἀλληγορικῶς» καὶ ἐν γ', λέγει τὴν Τραγῳδίαν «Πρᾶγμα ἐπιδεχόμενον τὸ στομφάζειν».

Στομφασμός, ὁ (στομφάζω, 2.). Τὸ μεγάλως, ἐμφατικῶς ἢ μεγαλορρημόνως· ὁμιλεῖν, Νικήτ. Χρον. θ'. 15. ἔνθα τὸ Γλωσσάρ. διὰ τοῦ, μεγαλειότης, ἑρμην. ὅθεν

Στομφαστικός, ἡ, όν. Μὲ γεμάτον στόμα, εἰς στόμφον ἀνήκων, ἐμφατικὸς, καὶ μεγαλορρήμων, κομπαστικός.

Στομφολογέω, ῶ. ώτω (στόμφος, λέγω), ταὐτὸν τῷ, στομφάζω, Ἡσύχ.

Στόμφος, ὁ (στόμα). Γράφεται καὶ «Στόρφος», παρὰ Δυσκόλ. 395. ἔνθα καὶ διὰ τοῦ, λοιδορίας, ἑρμηνεύεται· ἴσως δὲ καὶ στόμος. Σημαίνει δὲ κυρίως, γεμάτον στόμα, ὅθεν α) μεγαλορρημοσύνη, ἀλαζονεία, φλυαρία· καὶ ἐπὶ λόγου, ἔμφασις κόμπος τῶν λόγων, τὸ διθυραμβώδες τῶν λέξεων, β) τὸ ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, χλευάζειν, ταὐτὸν τῷ, λοιδορία. 2) ὡς ἐπίρ. στόμφος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ, στόμβος, ὁ, ἡ, ὑψήγορος ἢ ἐμφατικὸς, ἐμφατικὸς, πολύηχος, προτοῦθος· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶν μὲ γεμάτον στόμα, μεγαλορρήμων. β) ὑβρίζω, ἀτιμάζων, λοιδορῶν, λοίδορος. Ὁ Γαληνὸς ἀναφέρει ἐπίθετον ἐξ Ἱπποκράτ. στόμβος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, βαρύηχος, βαρύφθογγος, ὅπερ καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ, στόμα, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, στόμφαξ, ὁ μὲ γεμάτον στόμα ὁμιλῶν. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. στομβάζειν, λοιδορεῖν· καὶ, στοβασμα, λοιδορία· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «Στόμφος, ὁ, ἀντὶ τοῦ, ἀλαζονεία·

καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ Λυκόφρονι. Τινὲς διασύρουσι τὸν Πλάτωνα διὰ τὸν (παρὰ Λογγίνῳ λβ'.) »Ἀλληγορικὸν στόμφωνα, διότι ἀηλαδὴ μετεχειρίσθη εἰς τὰς ἀλληγορίας του μιγάλας καὶ ὑψηλάς, ἤτοι κομπώδεις, στομφὰς λέξεις.

Στομώδης, εος, ὁ, ἡ (στέμα, εἶδος), παρὰ Πολυδ. β'. 101. ἐκ Σοφοκλέους αἰτὶ τοῦ, εὔστομος, καὶ εὔφημος, ἔνθα Χειρογραφάτειος »Στομφήσει ἔχουσι.

Στόμωμα, ατος, τὸ (στομόω, 3.). Τὸ ἐστομωμένον, τὸ στομωθὲν σίδηρον, ἢ τὸ σίδηρον ἢ σκληρὸν γεγενημένον. »Σιδήρου στόμωμα, ὁ χάλυψ (τὸ ἀτζάλιον ἢ τσελίκιον) ἢ ἡ σκληρότης, σίδηρος τοῦ σιδήρου, τὸ τσελίκωμα, ἢ, ἢ ἐν τῷ ὕδατι ἀποσβέσεις τοῦ σιδήρου ἤτοι τὸ βαφιμον αὐτοῦ, τὸ σίδηρον τὸν σίδηρον, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν μαχαιρῶν, ὅρα, βασή, βάφμον, καὶ τσελίκωμα τοῦ σιδήρου. Ὁ Δαίμαχος παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἐν Λεξ. Λακεδαίμονι καλεῖ· »στορωμάτων γένη», τὰ διαφορα εἴδη τοῦ χαλυβος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ποιεῖσαι αὐτὸν σκληρόν, ὅ ἐστιν, αὐτὸν βάφαι. »Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σιωπικὸν καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά. Λακωνικὸν δέ, εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξύρια καὶ ξυστῆρακα. μεταφ. καλὴ βαφὴ, ὁηλ. ἰσχύς, ἀκμὴ, ἐπιτηδειότης, οἰκονομία. 2) ἐκ τοῦ στέμα, 4. αἱ τοῦ, ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος, ἀποχωμα, τρῦπα ποιητ. ὡς παρ' Αἰσχυλ. Πέρσ. 875. 3) λεπὶς, σφῦρα σιδήρου, σκωρία πίπτουσα ἐν τῷ χαλκεύεσθαι, Ἡλιοδ. ς'. καὶ Λατ. i. 11. »Ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἢ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπτόμενος.

Στόμωσις, εως, ἡ (στομόω, 3.). Ἡ πρᾶξις τοῦ στομῶσαι, ὅ ἐστι, σκληρὸν ποιεῖσαι τὸν σίδηρον ἢ διὰ τῆς βαφῆς ἢ διὰ τῆς προσκολλήσεως τοῦ χαλυβος, στελίκωσις, ἢ τσελίκωμα, τὸ προμηθεύειν τι μὲ κοφὶν, ἢ ὀξύτητα, ἀκμὴν, ἀκωκὴν· μεταφ. τὸ σκληρύνειν, ἐνισχύειν, ἐνδυναμόνειν, ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν, ἄξιον εἶ τι ποιεῖν, Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἰσχὺς, δύναμις. »Στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 795. δεινώσεις καὶ πανουργίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλην πειθώ, μεγάλην δύναμιν λόγου.

*Στομωτήρ, ῆρος, καὶ

Στομωτής, οῦ, ὁ (στομόω, 3). Ὁ σίδηρος στομόων, τσελικώνων· ὁ σκληρὸν, κεντερὸν ποιῶν· μεταφ. ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμόνων, ἀκμὴν, ἰσχὺν ἐμποιῶν.

Στονάχω, ὡ, ἤτοι (στοναχή), ὡς τὸ, στένω, στενάχω. Στεναζω, Ἰλ. Σ, 124. πρβ. Ω. 74. 2) ἐνεργ. λυπουμαί τινα, Σοφ. Ἠλ. 133. (τὸν ὡς ἥμαρτ. ἀντὶν ἀπαντώμενον τύπον, στεναχέω. ὁ μὲν Οὐέλφ. παρ' Ὁμ. ἀπέβαλεν, ὁ δὲ Βοὺττ. Λεξιλ. α', σελ. 215. κτ. ἡγωνίσθην ἀποδεξῃ ὡς δόκιμον.)

Στονάχη, ἡ (στένω), ὡς τὸ, στόνος, ποιητ. Τὸ ἀναστενάζειν, ὁ συχνὸς ἀναστεναγμὸς, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 512. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Β, 356 590. 39. καὶ ἀλλαχοῦ.

Στοναχίζω, ἰσω, καὶ στοιαχίζομαι, ποιητ. τινὲς τῷ, στοιαχέω, Ἰλ. Β, 784. » — μέγα στοιαχίζετο γαῖαν· ὅρ. στεναχίζω

*Στόναχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στοιαχή.

Στονάεις, εσσα, εν (στόνος). Στεναετικὸς, πλήρης στεναγμῶν, πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, προξενος, π. χ. βέλεα, ἐίστοι, κήδεα, ἔργα, ἄεθλοι, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἢ, πολλοὺς ἀναστεναγμοὺς ἀκούων. μάρτυρ πολλῶν ἀναστεναγμῶν, π. χ. αὐτὴ, αὐνὴ, Ὁδ. ὅθεν ἐν γάμοις, θλιβερὸς, πενθικὸς, Ἰλ. Ω, 721. »Στονόεσσαν ἀοιδήν.

Στόνος, ὁ (στένω). Τὸ στένειν, στενάζειν, βογκᾶν, ὁ πολὺς στεναγμὸς, Ἰλ. Δ, 446. »(Ἔρις) ὀρθλοῦσα στόνον ἀνδρῶν. β) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ αὐτὶ τοῦ ἁπλῶς, στεναγμὸς, στέναγμα. 2) ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Σιόνοι, τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στρογγύλαι.

Στόνυξ, υχος, ὁ, ὡς τὸ, ὄνυξ. Ἡ σουβληρὰ κορυφὴ τῶν ὀνύχων τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· καθ' Ἡσυχ. τὸ εἰς ἐξὺ λῆγον καὶ ἄκρον τοῦ ὀνυχος, ἢ τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ ὀνυχος τῶν ὀρνέων· ἔσθ' ὅτε καθόλου, πᾶν τὸ ὀξὺ καὶ μυτερὸν, οὐ βλιρὸν ἢ κοπτερὸν, π. χ. ἡ μύτη, κορυφὴ ἑνὸς σκοπέλου, βραχὺ· ἐξαιρ. ὀξὺ, κεντερὸν ὄργανον, οἷον ψαλίδιον, μαχαίριον· Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 1670. »Πετραίῳ στόνυχι χρίμψαι σφυρόν, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὄρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Ἐν Ἀναλέκτ. Βρυχ. β'. σελ. 53. φέρεται »Συλόνυχες στόνυχες, ἔνθα τὸ, στόνυξ, σημαίνει ὄργανον κοπτερὸν, ἐξ οὗ κόπτουσι τοὺς ὄνυχας, (τριέκτασπ, Τουρν.) ὅθεν

*Στονυχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σουβληρὸς, ὡς ἀκωκὴ, μυτη ὡν· ἢ πλήρης στονύχων.

Στοργέω, ῶ· Μ. ἠσω· ταὐτὸν τῷ, στέργω, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Στοργή, ἡ (στέργω). Ἀγάπη, φιλία, πόθος, εὔνοια, τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη, καὶ μάλιστα ἐκείνη ἡ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς ἐκείνους ἀγάπη, καὶ ἡ ταύτῃ παρομοία· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρικῆς ἀγάπης, ἔρωτος πρὸς γυναῖκα ἢ παῖδα, Μελ.

Στορέννυμι, κατὰ συγκ. στόρνυμι, καὶ κατὰ μετάθ. γραμμάτων, στρώννυμι. Μ. στορέσω καὶ, στρώσω, καὶ Ἀττ. στορῶ, ἐν δὲ τῇ συνθέσει, παραστερῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 484. Ἀόρ. ἐστόρεσα καὶ ἔστρωσα. Παθ. παρακ. ἐστόρεσμαι· Παθ. ἀόρ. ἐστορέσθην, ὅθεν, καταστορεσθῆναι, παρ' Ἱππ., συνεχέστερον δέ, ἐστρώθην, ὅστις πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κύριος ἐν χρήσει ἀόρ. τύπος· τὸ δὲ, ἐστορέσθην, εὑρηται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ· ῥηματ. ἐπίθ στρωτός. Ἐκ τούτων τῶν τύπων χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἀόρ. ἐστόρεσα μετ' αὐξήσεως ἢ ἀναθέτου, καὶ ἐκ τοῦ, στρώννυμι τῷ γ'. προσπ. τοῦ παθ. παρκτ. ἔστρωτο, Ἰλ. Κ, 155. (ὁ δὲ Ἡσίοδ. καὶ τῷ ῥηματ. ἐπιθ.) καὶ ἐκ τῶν συνθέτων τοῦ στόρνυμι τῷ μετοχ. ἐνεστ., κατερυῦσε, Ὁδ. Ρ, 32. σημαίνει δὲ κυρίως, Στρώνω, ἐξαπλόνω, ταυτόνω, δίδω τινὶ περισσοτέραν ἔκτασιν κατὰ τε μῆκος καὶ πλάτος· ἐξαιρ. δὲ παρ' Ὅμ. »Λέχος στορέσαιμι, στρώνειν, ἤτοι ἑτοιμάζειν τὸ κρεββάτι· ὡσαύτως »Δέμνια, τάπητας, ῥῆγος, βαθὴν, κοῖτα στρ.ω, Ὁδ. Δ, 301. Ν, 73. Τ, 2. Ἰλ. Ω, 644. 798. »Κλίνην ἐστρωσαν, Ἡρεδ. 6, 139. »Διθρακίην στρ. (Ἰλ. Ν, 213)», ἐξαπλόνειν ἢ κάμειν τὰ καρβουνα ἰσιώτερα διὰ νὰ ψήσῃ τις ἐπ' αὐτοῖς τὰ κρέατα· ὅθεν καὶ μεταφ. ἰσιάζω, ἐξομαλίζω, γυαλίζω, π. χ. »Πόντον στ.α, καταπραΰνειν, ὁηλ. γαλήνην ποιεῖν, Ὁδ. Γ. 158. »Τὸ κῦμα ἐστρωτο», Ἡρεδ. 7, 193. »Στορέσαι τὸ φρόνημά τινος», ταπεινόνειν αὐτὸ, καταπαύειν, συστέλλειν, Θουκ. 6, 18. παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐξαιρ. »Ὁδὸν στρ.ω κάμνω τὸν δρόμον ὁμαλὸν, τὸν στρώνω με πέτρας, πλάκας, καλδριμόνω· ὅθεν ἐν γάμοις, στρώνων ἐπάνω σκεπάζω, ἐπιαλύπτω, καπλατζώ· πασπαλίζω· »Στρ. ὀδὸν μυρσίνῃσιν, Ἡρεδ. 7, 54. σημαίνει δὲ καὶ, βάλλω τι ἐκεῖ που, βάλλω κάτω, τειτόνω κατὰ γῆς, ἐστείνω. 2) ἀμετβ., τειτόνομαι, ἐξαπλόνομαι, κατακλίνομαι, πλαγιάζω· καὶ οὕτως κεῖται ὁ μετοχ. ἀόρ. παρ' Ἀνακρ. 30. 3. πρβ. Wagner Ἀλκίφρ. 1, 1. — (ὅλως ἀντίστοιχοι καὶ κατὰ τὴν ῥίζαν συγγενεῖς ἐστι τὸ Λατ. sterno, stravi, stratum, ἐξ οὗ καὶ ὑπακτέον εἰς τὸ πρωτότυπον στορέννυμι τό, στρατός.) ὅθεν

Στορεύς, έως, ὁ. Ὅστις στρώνει, βάλλει κάτω, κατατίθησιν, ἢ ὑποβάλλει, ὑφαπλοῖ, ἢ σκεπάζει, καπλατίζει· ἢ γαλήνην ποιεῖ. 2) κομμάτι ξύλου, ἐν τῷ ἀσπίῳ γυρίζεται μετὰ χώτα ἄλλο διὰ νὰ πιάσῃ φωτιαν, ξύλον πυρεῖβόλον, ἄλλως ὑστάρα, ἐὰν τοῦτο, καὶ, πυρεῖον, περὶ οὗ ὁ Ἀπολλ. Ῥ. Ἀργον. 1, 1184. ψηπί. ἤτοι ὁ ἀμφὶ πυρήια διτευστικόν, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Τὰ γὰρ ξύλα παρέτριβον, καὶ ἐπ' αὐτῶν πῦρ ἔβαλον· πυρήια γὰρ ταῦτα φασί, τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐκγενῶν, ὧν τὸ μὲν παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν· ὁ Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ δευτέρῳ, τὰ πυρεῖα ταῦτα »Ἀχάλκευτα τρύπανα εἶπεν, Ἡσυχ.'

(Στορέω), ἄχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρείαι τινὲς τοῦ στορέννυμι.

Στόρθη, ἡ· καὶ, στόρθυξ, υγγος, ἡ· καὶ, στρθυξ, υγος, ἡ. Κάθε μυτη, ἀκωκὴ, τὸ ὡς ὀδόντι τινος, χαλί, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 129. 149. ἐξαιρ. τὸ ἄκρον ἤτοι ἡ ὀξύτης, ἡ αἰχμὴ ἢ ἡ ἀκωκὴ τοῦ ὄρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον· (φαίνεται συγγεν. τῷ, στύραξ, στορύνη, sturio.)

Στόρνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ζώνη, παρὰ Καλλιμάχ. καὶ Λυκόφρ. 1380 ποιητ.

*Στορνυμι, ιεωτ μετὰ τύπος τοῦ στορέννυμι, τοῦ ὁποίου ἅμως εὑρηται καὶ παρ' Ὅμ. ἐχιος, ἤγειρεν τὸ μετοχ. ἐνλ. καστορνῦσα, ἐκ τοῦ, καταστορνυμι, Ὁδ. Ρ, 32.

Στορύνη, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. ε'. 2. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, ἴσως ὀξύ, διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα τῶν ῥουθουνίων· (συγγεν., ὡς δοκεῖ, τῷ, στόρθυξ) [ῠ]

*Στορχάζω, ἀσω. Ἐγκλείω, διοικῶ διὰ νὰ κλεισθῇ μέσα· ἐξαιρ. εἰς σημεῖον καταλλείω τὰ βοσκήματα, ταὐτὸν τῷ, σηκάζω, Ἡσυχ. (ἐκ τοῦ, ὄρκος, ὄρχις, ὡς καὶ τὸ στόνυξ, ἐκ τοῦ ὄνυξ, ὄρκος δὲ καὶ ὄρχος, ἅμοια εἰσὶ τῷ, ἔρκος τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ὀρκάνη, καὶ τὸ, ὀρκάδες. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι καὶ, ὄρκοι, καὶ ἕρμηγ. διὰ τοῦ, δεσμοί· καὶ ὅρμιον, φράγμα· καὶ ὀρχάς, περίβολος· καὶ, ὀρχμαί, φραγμοί, ἃ τινα παρήγονται ἀπὸ τοῦ, ἔργω, εἴργω· συγγεν. τῷ, arceo.)

Στοχάζομαι, Μέλλ. άσομαι· μέσ. Ἀποθ. (στόχος). Μετάζω ἢ ῥίπτω πρός τι, μετὰ γεν. ὅθεν μεταφορ. στοχασμὸν ἔχων ἐπί τι ἢ πρός τι· ἀπευθύνω τὸν λογισμόν, τὸν σκοπόν μου πρός τι· σκοπὸν βάλλω ἐπί τι· σκοπῶ, προσέχω, ἐνατενίζω εἰς τὸν σκοπὸν, ῥίπτω, βάλλω τὸ ὄμμα μου πρός τι, ἀπερλείπω, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω σκεπούμενός τι, νὰ ἐπιτύχω, ἢ νὰ συμπεράνω τι· Ξενοφ. Κυρουπ. α. ς. 19. »Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, εἴποτε πόλεμος γένοιτο, δύναιτ' ἂν καὶ ἀνθρώπων στοχάζεσθαι. ὅθεν καὶ τεκμαίρομαι, εἰκάζω· ὁ αὐτὸς αὐτόθι ἡ. β'. 13. »Κατεστοχάζετο ἀμφότεροι τῶν κρατίστων κριτῶν· σημαίνει δὲ καὶ, ἐπιτυχαίνω τι, ἢ εἰκάζω, συμπεραίνω, ἢ, κρίνω, κάμνω κρίσιν τινὸς πράγματος, στοχάζομαί τι, λογίζομαί τι ἢ διανοοῦμαι, μετὰ αἰτ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 2. 5 »Στοχάζεσθαι τὰ συμφέροντα. »Στόχασαι κατὰ σαυτὸν τὸ βιωτικόν.

Στοχάς, άδος, ὁ, ἡ, οἷς ὑπίθ. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1500. »Οἱ σοὶ στοχάδες, ἤτοι αὐτὶ τοῦ, στοιχάδες, οἱ κατὰ τάξιν πετόμενοι (ἱπτάμενοι) γερανοί, ἢ οἱ στοχασμούς, ἤτοι σημεῖα μελλόντος δέοντες, μαντευόμενοι· προκριτέα μὲν τοι ἴσως ἡ ἀνάγνωσις, στελάδες, τὰ διὰ τοῦ

ὑέρος νηχόμενα, ἢ κατὰ σπυρούς, ἀγέλας μεταβαίνοντα ἀλλαχοῦ πουπτηνά 2) στοχίς, ἡ, *οὐσιαστικῶς, κατὰ τὸν Πολυδ. ε'. 36., λόχος ἐκ χώματος, ἐφ' ᾧ ἐγίνετο ἡ τῶν ἀρνῶν στάσις, ἀφ' ὧν ἐηλατὴν ἔστηνον τὰ θηρευτικὰ δίκτυα. (πιθαν. ἴσως ἀναγνωστέον στοιχάς.)

*Στόχασις, εως, ἡ (στοχάζομαι), = στοχασμός, Πλατ. Φιληβ. σελ. 62. Γ.

Στόχασμα, τό (στοχάζομαι). Τὸ ἐπὶ οὗ στοχάζεται, ἤτοι, σκοπεύεται, καὶ ἐπὶ οὗ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ· (ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ὁμμετιάζει τις τὸ σημάδι, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κτυπᾷ αὐτό), ὡς ἐ Εὐριπ. ἐν Βάκχ. 1194. καλεῖ τὰς λόγχας ἢ τὰ δόρη· «Ἀγκύλωτά στοχάσματα· ἐπὶ δὲ σκοπὸς, ὅκου ἀποβλέπει τις· καὶ τὸ πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸν σκοπὸν ἐπετυχάτις· μεταφ. ἀντικείμενον ἢ μέσον τοῦ σκοποῦ· εἰκασία καὶ βάσις αὐτῆς.

Στοχασμός, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν, τὸ ὁμμετιάζειν, βλέπειν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ σημάδι, μετὰ γεν. ὅταν μεταφ. τὸ κατὰ νοῦν ἔχειν, ἢ ἔχειν σκοπὸν, τὸ ἀπευθύνειν τὸν νοῦν πρός τι· καὶ ὁ ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ εἰς ὃ ἀποβλέπει· καὶ, ἐπίτευξις, εἰκασμός, τεκμηρσις, ἢ κρίσις περί τινος· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς Ῥήτορ. κέηλου πράγμα ἢ ἔλεγχος εὐτιώθης, ἀπὸ τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας.

Στοχαστής, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Ὁς τις στοχάζεται, ὁμμετιάζει, βλέπει εἰς τὸν σκοπὸν, κυρίως καὶ μεταφρ. ὅθεν

Στοχαστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ στοχάζεσθαι, εἰς τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν ἢ τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκάζειν, κρίνειν καὶ συμπεραίνειν, εὔστοχος. Ἀριστοτελ. Ἠθικ. ζ'. 7. «Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς» καὶ ἐν Ῥητορ. α'. «Πρὸς τὰ ἐνδεχόμενα στοχαστικὸς ἔχειν» ὅθεν «Ἡ στοχαστικὴ, ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τις τὸ ὀρθὸν, Πλατ. 2) θεμελιούμενος εἰς στοχασμούς, εἰκαστικὸς.

*Στόχος, ὁ, ὡς τὸ σταλίς, στάλιξ. Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἑστηκὸς· συνῃθ. τὸ ἀνωρθωμένον σημείδιον, πᾶν, εἰς ὃ μετιάζει τις ἢ ὅπερ ἐπιτυγχάνειστις, Ξενοφ. Ἀγησ. α'. 25. «Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱστάναι, ἔνθα ἐν ἄλλαις ἐκάστεσαν» «Ἐπὶ στοίχων ἵστανται, κεῖται· 2) μεταφρ. τὸ σκοπεῖν, μετιάζειν· τὸ συμπεραίνειν, εἰκάζειν, τεκμαίρεσθαι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκέτ. 238. «Μόνον τοῦ Ἕλλας χθὸν ξυνοίσεται στόχῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰκασμός, ἢ πρᾶξις τοῦ σκοπεύειν. (Ἴσως δὲ κυρίως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, στοῖχος, καὶ στίχος, Πολυδ. ε'. 36.)

Στρεβλοκομάω, ῶ Ὁλοκομῶ, στρεβλὴν καὶ περιστρεμμένην κόμην φέρω, (παρὰ Πολυδ. β'. 28. «Στρεμβλοκομίων κοίσει») ἐκ τοῦ

Στρεβλοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Περιστρεμμένην (κατστρὰν) κόμην ἔχων· οὐλόθριξ, οὐλοκόμης, στρεψίμαλλος. ἐκ τοῦ

Στρεβλός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στρεβλός. Στραβὸς, περιστρεμμένος, καὶ ἐπὶ τριχῶν, κατσπρὸς. 2) ὁ Ἡσυχ. ἔχει τὴν ἰδιατέραν ἐκ τῆς Ἀχαιῶν διαλέκτου σημασίαν «Στρέβλος στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἔνδρωπος, ὃν ἡμεῖς στρομβύλικον, καὶ στρομβούλικον λέγομεν, κυλινδρικὸς, κοντὸς καὶ χονδρὸς· (παράγεται μετὰ τῶν, στραβὸς, στρεβλὸς, καὶ στρόβιλος, ὡς καὶ τὸ, στρεβλὸς, ἀπὸ τοῦ, στρέφω)

*Στρέβη, ἡ (στρέφω, παραβλ. τῷ, στρεβλὴ). Δεσμὸς, σχοινίον, βρόχος· εὐχρηστότερον μὲν τοι συνήθως «Ποδοστρέβη».

Στρέβηλος, ὁ (στρέφω). Σῶμά τι περιειλημμένον, στριφογυρισμένον, ἑξαιρ. εἶδος κοχλίου, Πτύχ. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 85. καὶ ζ'. σελ. 316., ἀντὶ τοῦ, στρόβιλος, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, στρόβιλος, καὶ, στρόμβος, τὸ περιεστραμμένον καὶ κοχλιοειδὲς σῶμα. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Στρόβηλοι καὶ οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ σαλίστιοι κήρυκες».

Στρεβίζω, ἴσω (στρεβὸς). Στραβὰ βλέπω, ἀλλήθωρος εἰμί. ὅθεν

Στρεβισμός, οῦ, ὁ. Τὸ στραβὰ βλέπειν· καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ στρεβλότης, παράβλεψις, τὰ ἀλλήθωρα ὄμματα, Γαλην. «Στρεβισμός ἐστι παράλυσις τῶν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἐνίων, δι' ἣν αἰτίαν ἢ ἄνω, ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί».

Στρεβός, ἡ, όν (στρέφω), ταὐτὸν τῷ στρεβλός. Περιεστραμμένος, διεστραμμένος, μὴ εὐθὺς, ἴτιος· κεκμηκὼς ἔχων καὶ μὴ ὀρθὸς· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις, ὁ λοξὰ βλέπων, ἀλλήθωρος, Λατ. strabus. μεταφρ. κακὸς, ἀχρεῖος.

Στρεβών, ῶνος, = στραβὸς, Λατ. strabo. Ὁ Πολυδ. β'. 51. ἀναγέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τῶν νεωτέρων Κωμικῶν, ὁ Βάρρων ἔχει αὐτὴν, καὶ Σώστρατος παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ὀδυσ. ε'. σελ. 1865. 2) παρῳδητικῶς, στρεβών, ωνος, ὁ, ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Στραγγαλάω, ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, Διοσ Σικελ.

Στραγγάλη, ἡ (στράγγω). Βρόχος, σχοινίον, διὰ πνίξιμον.

Στραγγαλιά, ἡ· καὶ, στραγγαλὶς, ίδος, ἡ (στράγγω). Περιεστραμμένον σχοινίον, βρόχος, θηλειὰ διὰ πνίξιμον· καὶ ἀντὶ τοῦ, παγίς. Ἐν τῷ τοῦ Πρόκλου παραφρίτει Πτολεμ. σελ. 278. φέρεται. «Δὶ ἀγχόνης ἢ στραγγαλιᾶς». 2) μεταφρ. δέλιος καὶ ἀπατηλὴ ἐρώτησις, λόγων διαστροφὴ (σοφιστικὴ, Τουρν.), ἐν γένει, δόλος, ἀπάτη. Ψαλμ. ριθ'. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Στωϊκ. ἐνν. «Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδαι» ἀντὶ τοῦ, συστόλων ὁμμάτων· οὕτω καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. «Στραγγαλίδες, τὰ συστολὰ ὄμματα, σοφιστικὰ ἐρωτήματα. 3) — στρογγαλιὸν. Ἀριστοτελ. Ζῳ. Ἱστορ. ξ'. 11. «Καὶ διαμιμοῦνται εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδεσι, ἐνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Σφιριδία γαλακτικά. οὕτω καλοῦνται καὶ ἐν Ἱπποτρικοῖς. «Στραγγάλια. τὰ. σκιρρώματα τινα εἰς τοὺς ἁρμοὺς ἐξ ὑγρασίας, ἢ ἐκ ῥεύματος. ὅθεν

Στραγγαλιάω, ῶ. Βάλλω, στήνω βρόχια παγίδας, μεταφρ. κάμνω ἐρωτήματα σοφιστικὰ, ἤτοι τοιαῦτα, ὥστε νὰ πιάσω τινά· ὁ Πλουτ. προβλ. συμπ. α'. 2. συνεφέρει· «Στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοδορουσιν ἀντὶ τοῦ, ὀλίγους τοὺς Ἕλληνας· φιλονεικοῦντας.

Στραγγαλίζω, ίσω (στραγγάλη). Βροχίζω, ἄγχω, διὰ στραγγαλιᾶς πνίγω· καὶ, στραγγουλίζω.

*Στραγγάλιον, τό· συνῃθ. κατὰ πληθ. Σκιρρώματα τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαιρ. ῥευματαλγίας ἀποτέλεσμα· ἔρ. καὶ στραγγαλιὰ ἐν τέλει.

*Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, = στραγγαλιά.

Στραγγαλισμός, ὁ (στραγγαλίζω) Τὸ στραγγαλίζειν, διὰ τῆς στραγγαλιᾶς πνίγειν· ἐν γένει, συστροφὴ, στρέβλωσις, κύρτωσις.

Στραγγαλιώδης, ους, ὁ, ἡ (στραγγαλιὰ, εἶδος). Περιεστραμμένος, διεστραμμένος, πεπλεγμένος ὡς ἡ στραγγαλιά· ὅθεν περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, ἐπὶ πλεγμάτων. 2) μεταφρ. σοφιστικὸς, ἔστις πιάνει μὲ τὰ λόγια· μοχθηρὸς, ἀπατηλὸς, δόλιος, Σουϊδ. ἐκ τῶν Ο'.

Στραγγαλόω, ῶ (στραγγάλη, στράγγω). Διαστρίφω, περιστρέφω, συστρέφω, στραγγουλίζω, στραγγουλίσω, συστρέφω. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Στραγγαλοῦται, συστρέφεται». Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. α'. 76. «Ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τὴς ξηρότητος καὶ ἰσχνοῦται, συστρέφεται, κυρτοῦται, στραβόνει. «Τοῦ τό.ου στραγγαλουμέ.ουν, Πλούτων Μαθηματ. πολ. σελ 57. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, στραγγουλίζω, πνίγω Τεβ. β'. 3. «Ἐστραγγαλωμένοι ἐρρίπται ἐν τῇ ἀγορᾷ» ὅθεν

Στραγγαλωτός, ἡ, όν. Περιεστραμμένος, συνεστραμμένος, στρεμμένος. Τὸ παρὰ Σουϊδ. «Μίτις στραγγαλωτὴ», ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, στραγγαλωτή.

Στραγγεία, ἡ, στραγγία, ἡ (στραγγεύομαι). Παρὰ Πολυδ. δ'. 137. διατριβὴ, ἀργοπορία, μέλλησις, τὸ ὑπεκφεύγειν ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι.

Στραγγεῖον, τό (στράγγω). Ὄργανον χειρουργικὸν διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα, ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράγγευμα, τό. Διατριβὴ, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, μέλλησις. = στραγγεία, ἐκ τοῦ

Στραγγεύω, εὔτω (στράγγω), = στρέφω. Στριφογυρίζω, στραγγίζω, ἐκβλίβω ἀπὸ στάλαγματια σταλαγματιά· συνῃθ. μέτ. Ἀποδ. στραγγεύομαι, στρέφω ἐμαυτόν, συστρέφομαι (ξεροστρίφομαι, κλωθογυρίζω), ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Νεφ. 131. (καὶ παρ' Ἡροδ. 3. 139. καὶ ζ, 28. οὕτως ἤθελον ὁ Valck. καὶ ὁ Toup. νὰ γραφῇ ἀντὶ τοῦ, στρατεύσασθαι, ἤρθ. στρεύγομαι,) ὅθεν

*Στραγγία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στραγγεία.

Στραγγίας, ου, ὁ, πυρὸς, (παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. γ'.) εἶδος πυροῦ, σιτηρίου.

Στραγγίζω, ίσω (στράγγω, στραγξ). Ζουλίζων ἢ στρίφων ἐκβάλλω τὸ ὑγρὸν, ἐκπιέζω, διηθῶ, ἴδε ἐν τῷ, στράγγω· ὅθεν

*Στραγγὶς, ίδος, ἡ, = στράγξ.

Στραγγὸς, ἡ, όν (στράγγω). Γυρισμένος, στριφογυρισμένος, στριμμένος· κυρτὸς, μεταφρ. διεστραμμένος· λέγεται καὶ, στραγὸς· ἴδε στράγγω.

Στραγγουρία, ἡ (στράγξ, οὐρέω). Ἡ κατὰ στρίγγα τοῦ οὐρου ἔκρισις, Γαλην. «Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον συνεχῶς, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται, ὅταν δηλαδὴ τὸ οὖρος ἐκβαίνῃ ἀπ' ὀλίγου ὀλίγου εἰς σταλαγματίας. ὅθεν

Στραγγουριάω, ῶ. Ὑπὸ στραγγουρίας πάσχω, τὸ πάθος τῆς στραγγουρίας ἔχω· καὶ

*Στραγγουρικός, ἡ, όν. Ὑπὸ στραγγουρίας πάσχων· διαθετικὸς εἰς στραγγουρίαν ἔχων, εἰς στραγγουρίαν ὑποκείμενος. «Τὰ στραγγουρικὰ», ἀντὶ τοῦ, ἡ στραγγουρία.

Στράγγω, Μ γξω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. stringo, λέξις πρωτότυπος, ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει ὑπάρξασα· σημαίνει δὲ, θλίβω, πιέζω, σφίγγω, συνθλίβω· διὰ τῆς θλίψεως καὶ πιέσεως ποιῶ τι στενότερον, μικρότερον ἢ στερεώτερον· ἐκθλίβω, ἀποπιέζω· ἢ συσφίγγω, πνίγω· ὅθεν πλησιεστέρως ἐκ τοῦ μέλλοντος στράξω, γίνεται τὸ, στράγξ, γγὸς, ἡ, ἡ ἀποτελειμμένη ῥανὶς, ἢ κατὰ βραχὺ πρόεσις ὑγροῦ τινος· σταγὼν, σταλαγματιά· καὶ τὸ συγγενὲς τούτῳ, στραγγὶς, ίδος, ἡ, παρὰ Φωτίῳ, ὅτις ἐτι ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου (ἐν Θησαυρῷ). «Ἄσπου ἑπτὰ μῆνας ὕδατος στράγγα ἔχωνι· παραπλήσια τούτοις ἔχει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 131. Ἐκ τοῦ, στράγξ· ἐγένετο τὸ, στραγγουρία, καὶ, στραγγουριάω. Ἐκ τοῦ στράγγω ἢ στρίζω ἔστιν ἐπομένως τὸ, στραγὸς, στραγγὸς, ὅπερ ὁ μὲν Ἡσυχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, στρεβλὸς, ἄτακτος, ὁ δὲ Σουϊδ. διὰ τοῦ, στρεβλὸς, σκολιὸς, δύσκολος, ἀνωμαλὴς· καὶ ἐπομένως ἀναφέρων ἐκ Βασιλείου ῥῆτίν τινα, ἑρμηνεύει τὸ, στραγγότερος, διὰ τοῦ, ἀνωμαλώτερος· ἀλλ' αἱ ἐκδόσεις τοῦ Βατιλείου

αὐτὶ τούτου »Γαβυμότεροις ἔχουσιν. — Ἐκ τοῦ στράγγω ἔστι καὶ τὸ στραγγαλός, στραγγαλὶς, καὶ στραγγαλιὰ, καὶ στραγγάλη, ἀφ' ὧν καὶ παρήχθη τὸ, στραγγαλίζω, στραγγαλόω· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, στρογγύλος. — Τὸ, στραγγαλὶς, σημαίνει βρόχον τινὰ ἢ θηλειάν· ὁ Φερεκράτης λέγει παρὰ Φωτίῳ· »Τμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε«, ἔνθα ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ »Στραγγαλίδες, διὰ τοῦ, τὰ δυσλυτα ἅμματα· καὶ ὁ Πλούταρχ. »Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδαν· Σέξτος δὲ ὁ Ἐμπειρικ. Ὑποτυπ. γ'. 2. ἐχρήσατο τῇ λέξει »Στραγγάλην, ἀντὶ τοῦ, Ἀγχόνην. »Ἡ περίθεσις τῆς στραγγάλης αἰτίας τοῦ πνιγμοῦ. — Ἐκ τοῦ, στράγγω ἔστιν ὅτε τὸ, στραγγίζω, ἐκπιέζω· ἐκθλίβω, ἀνθῶ, κατὰ στράγγα, κατὰ στράγγας διαπερῶν ποιῶ, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, πιέζω, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ, στραγγεύομαι, διὰ τοῦ, πιέζομαι, συνθλίβομαι. Ὁ Διοσκορίδης ἐχρήσατο τῷ, στραγγεύω, καθὼς καὶ οἱ Ο'., ἀντὶ τοῦ, ἀνθέω, σωκελίζω. Ἔτι δὲ τὸ, Στραγγεύω, κυρίως ταὐτόσημόν ἐστι τῷ στραγγίζω· ἔχει ὅμως εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον κατὰ μίσην διάθεσιν μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ, κυρτοῦμαι, μέλλω, διατρίβω, βαθυμῶ, ἀπαθύομαι, οὐκ εὐθὺς πορεύομαι, στριφογυρίζω ἢ ξεροστρέφομαι, χρονίζω, τριφημερῶ, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ὅπερ παρ' Ἀριστοφάν. εἰς φέρεται· ἐκ δὲ τῆς ὀλλης σημασίας ἔσεμνε μόνον παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφρόδ. ἡ λέξις »Στραγγεῖον«, ἥτις σημαίνει ὄργανόν τι ἰατρικὸν, ὡς ἡ σύριγξ, δι' οὗ ἐξάγουσι καὶ ἐκμυζῶσι τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. — Ἐκ τοῦ ἐκλελειμμένου σχηματισμοῦ (στρέγγω) στρίγγω, ἔστι τὸ, στρογγος, στρογγὸς· καὶ ἐκ τούτου εἰς ὑποκοριστικὸν σχηματισμὸν τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ μικκὸς, μικκύλος, καὶ τὸ, στραγγος, στραγγύλος, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος κυριώτατα καὶ κατὰ τὴν ὀρθαίαν αὐτοῦ παραγωγὴν ἑρμήνευσε διὰ τοῦ, συντρεχόμενος. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ αὐτοὶ παραβάλλουσι τὸ, στραγγεύομαι, μετὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ »Στρεύομαι, ἐν Ἰλ. Ο, 312. καὶ Ὀδυσ. Μ, 351. ὑπερ δύναται ἑρμηνευθῆναι διὰ τοῦ, ἐριποροῦ, διατρίβω, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ῥῆσιν ἑρμηνεύεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ »Ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν· εἰς δὲ τὴν δευτέραν διὰ τοῦ »Κατὰ στρίγγα, ὅ ἐστι, κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖν· (ἡ συνήθεια φυλάττει ταύτην μόνην τὴν σημασίαν)· καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐτυμολόγου διὰ τοῦ »Στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν, ὅς τις ἔτι προστίθησι καὶ τὸ »Στρευγομένην μετὰ τῆς ἑρμηνείας τοῦ, »Στρεφομένην. — Ἡ δὲ μετὰ τοῦ στραγγεύω παραβολὴ ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν γραμματικὸν Ἡλιόδωρον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου Ὁμηρικῷ Λεξικῷ φέρεται »Στρεύγεσθαι, καταπονεῖσθαι· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στραγγεύεσθαι μετέλαβε τὴν λέξιν, ὅπου ἀντὶ τούτου »Στρατευεσθαι κεῖται τυπωμένον. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ἡσύχιος ἔχει τὴν τοῦ, Στράγξ, καὶ στραγγεύομαι, μετὰ τοῦ στρεύγεμαι σύγκρισιν — Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 271. »Τῷ καὶ στρευγομένῳ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, τῷ πενομένῳ, τῷ κακουμένῳ, πόνοις συνεχομένῳ, ἢ πόνους ὑποφέροντι· ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ »Κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ. Οὕτω καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. δ'. 385. 611. καὶ 1058. »Στρευγόμενος κεμάτεσσιν. Ἐν τοῖς τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 313. τὸ, »Στρευγεδὸν προϊέδουσα ἀναζόμενος κεμάτεσσιν, ὁ Εὐστάθιος καὶ τὸ Γλωσσάρ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κάκωσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρεύγει, αὐτῷ, κατωγωνίζεται, προσδιατρίβει, βραδύνει· καὶ στρεύγομαι, διατρίβω· καὶ, στραγγεύεται, ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται· τρίβεται, τριφημερεῖ· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Στρεύγεσθαι, τὸ τήκεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα ὑποῤῥέειν καὶ ἐκλείπειν. Ἂν ἡ μετὰ τοῦ στράγξ, καὶ, στραγγεύω συγγένεια ᾖ ὀρθὴ καὶ ἡ λέξις δὲν ὑπῆρχε μᾶλλον συγγενὴς τῷ στρέφω, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς θέμα τὸ, στρέω, στρεύω στρεύγω· ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, φημὶ, ὅτι ἴσως μετὰ τοῦ στρέφω, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, γινόμενον ἐκ τοῦ, στρέβω, στρίβω, στράβω, στράφω, στράζω, στράγγω, στρεύω, ὡς τὸ φέβω, φεύω, φεύγω, κ. τ. τ. Ἐκ τοῦ στρέβω, στρέφω, γίνεται ἔτι καὶ τὸ στραβός, ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ τὸ ῥῆμα στραβόω, στραβόνω, στραβόν, κυρτὸν, ἐπικαμπῆ, ἢ διαστραμένον τὰς ὄψεις ποιῶ· καὶ τὸ »στραβουλίζω«, ἀντὶ τοῦ. περιστρέφω, διαστρέφω· ἐκ τοῦ στροβὸς, καὶ σύλος, ἢ καλλιον ἐκ τοῦ, στρομβιλίζω, στροβιλίζω.

Στράγξ, στραγγὸς, ἡ (στρέγγω). Σταλαγμὸς, σταγὼν, σταλαγματιὰ, σταλιὰ, ἡ, κατὰ τὸν τοῦ Ἀριστοφ. Σχολ. κυρίως »Ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχοινὶ κατιὼν σταλαγμός«· ἴδε ἐν τῷ, στρέγγω.

Στραγὸς, ἡ, ὁν, = στραγγός. συνεστραμμένος, κεκυρτωμένος, στραβυλιστμένος· ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράπτω, ψω, σπανιώτ. καὶ νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1513. »τὰ πολλάτε στρίφοντε-βέλη· -- καὶ Ἀπολλ. ἀργ. α. 644. »Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ μλογὶ εἴνελα νηὸς ἰοῦσης τεύχεα«· ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ στροπὴ, καὶ, στροφὴ, ἀντὶ τοῦ, ἀστραπὴ· (φαίνεται ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ, στρέφω, στράφω· ἰδιότι καὶ ἡ συνήθεια »Στράφτειν λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω) ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀστροπὴ, παρίστησι τὸ ἑαυτῆς φῶς περιστραμμένον ἢ κεκυρτωμένον.

*Στραταρχέω, ῶ, Μλ. ήσω. Στρατόρχης εἰμὶ, στρατιᾶς ἄρχω, διοικῶ στράτευμα· ἔθεν τὸ »Στραταρχήσαντες«, στρατάρχει χρηματίσαντες· ἐκ τοῦ

Στραταρχης, ου, ὁ (στρατὸς, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. συνών. στρατηγὸς, Général d'armée, Γαλ. ἴδεν

Στραταρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ, τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατάρχου· ἢ διοίκησις τοῦ στρατεύματος.

Στρατάρχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρατάρχης, Πινδάρ. Πυθ. 6, 31. Ἰσθμ. 4, 50.

Στρατάω, μὴ ὀρθῶς ὑποτεθεὶς τύπος ἀντὶ τοῦ, στρατέω, Βουϊτμ. Ἑλλ. Γραμμ. ά. σλ. 499

Στρατεία, ἡ, Ἰων. στρατηίη (στρατεύω). Στράτευσις, ἡ τοῦ στρατοῦ ἐξόρμησις, περεία καὶ προέλευσις εἰς τὸν τόπον τῆς μαχῆς· πολεμικὸν ἐπιχείρημα, πολλαχ. παρ' Ἡροδ., ἴστις συνίπτει συνών. »Στρατηίην ποιεῖσθαι· 2) στρατιωτικὴ δούλευσις ἢ ὑπηρεσία, ἐπάγγελμα στρατιωτικὸν, ἢ ὁ στρατιωτικὸς βίος. τὸ στρατιωτικὸν ἀξίωμα, Δημοσθ. (συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ στρατιὰ, ποτὲ δὲ δὲν ἐγράφετο στρατία, Schaef Apper. ad Demosth. ά σελ. 339.

*Στρατεία, ἡ. Ἡ πολεμικὴ, ἡ πολεμίστρια, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, Λουκ. Διάλογ. κτ. 9.

Στράτευμα, τὸ (στρατεύω), ταὐτὸν τῷ, στρατεία, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. π. χ. »Στρ. ἐπὶ Σάμιον, Ἡροδ. 3, 49 2) συνών. ὡς καὶ κοινῶς, στράτευμα, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος, ἢ μέγας ἀριθμὸς στρατιωτῶν εἰς ἓν σῶμα συνηγμένων καὶ ὑπὸ ἑνὸς στρατηγοῦ ὁδηγουμένων, armée, Γαλ. Ἡροδ. καὶ Σειοφ. ἴδεν

Στρατευματικὸς, ἡ, ὁν. Πολεμικὸς, εἰς πόλεμον ἢ στράτευμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων.

Στρατευτέιον, ἐμετικὸν τοῦ στρατεύω (σπευ μέλλ). Στρατεῦσαι ἐπιθυμῶ· ἢ στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ στρατεύσω, Δίων Κάσ.

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ. Εἰς στρατείαν, εἰς στρατιωτικὴν δούλευσιν ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, ἄξιος ἢ ἀνήκων. »Ἡλικία στρατεύσιμος«, ἱκανὴ τοῦ νὰ βαστάξῃ τὰ ὅπλα, ὅ ἐστι, νὰ γένῃ στρατιώτης· καὶ »Στρατεύσιμα ἔτη«, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Στράτευσις, εως, ἡ (στρατεύω). Ἐκστρατεία, στρατεία· τὸ πρὸς πόλεμον κίνημα τοῦ στρατοῦ· καὶ, ἡ εἰς τὸ στράτευμα ἢ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα δούλευσις.

*Στρατευτέον, θετικὸν ἐπίῤῥ. τοῦ στρατεύω· Δεῖ στρατεῦσαι· πρέπει νὰ στρατεύσῃ τις, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 41.

Στρατευτικὸς, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, Στρατευματικὸς· ἐκ τοῦ

Στρατεύω, Μλ. εύσω (στρατὸς). Εἰς τὸ στράτευμα ἢ ὡς στρατιώτης δουλεύω, Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. »Νεώτατος καὶ οὐκ ἔντιμος ὤν, ἐστράτευεν· εἰς πόλεμον κατά τινες ἐξέρχομαι, ὑπάγω· ἐκστρατείαν κάμνω· μετὰ στρατιᾶς ἀφικνοῦμαι, εἰς, ἢ πρὸς, ἢ, ἐπὶ καὶ αἰτ. Θουκυδ. τ. »Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ νήσων· Ξενοφ. ἀναβ. β'. ς'. 16. »Ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα· Ἑλλην. ά. β'. 10 »Ἐστράτευσαν πρὸς Ἀβυδον· καὶ ἐν ά. ἐ. 13. »Καρχηδόνιοι εἰς Σικελίαν (ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῆς Σικελίας) στρατεύσαντες· κατὰ πρῶτον πολλαχ. παρ' Ἡροδ., ἔς τις συνών. συντάσσει μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. Ὡσαύτως καὶ ὡς μετ. Ἀποθ. »Στρατεύεσθαι, στρατεῖον ποιοῦμαι, ὅ ἐστιν, ἐμαυτὸν καὶ τοὺς μετ' ἐμοῦ ἄγω εἰς πόλεμον, πολεμῶ· ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, δουλεύω ὡς στρατιώτης, στρατιώτης εἰμὶ, (ἀπολύτως, ἄνευ ἄλλης τινὸς προσθήκης), πολλαχ. παρ' Ἡροδ. Ξενοφ. Ἀποφθ. γ'. β'. 3. »Στρατεύονται πάντες«, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ, καὶ στρατηγοὺς αἱροῦνται, γίνονται ἕλοι στρατιῶται, ἢ δουλεύουσιν ὡς στρατιῶται εἰς τὸ στράτευμα. Ἀναβ. β'. ά. 1. »Ὁ Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο, κίνησιν μὲ τὸ στράτευμά του κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅ ἐστιν, ἐκίνησεν ἢ ἐπιχείρησε τὸν πόλεμον. Ὁ παθ. ά ῥ. ἐστρατεύθη εὑρίσκει μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 97. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ., ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ ἐν δ'. ιθ'. 6. τάττεσθαι τὸ, στρατεύω, ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, στρατολογέω, συνάγω στρατιώτας· οὕτω καὶ παρ' Ἀππιαν., ὅστις ἔτι καὶ »Ἀναστρατεύειν τέλη ὀνομ., λέγει, ἀντὶ τοῦ, στρατολογεῖν.

Στρατηγεῖον, τὸ (στρατηγὸς). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ τόπος, ἔνθα ἐκάθητο ὁ στρατηγὸς· ἢ τοῦ στρατηγεῖ κατοικία, παλάτιον· ὁ τόπος, ὅς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἄλλων προύχοντων βουλεύεσθαι, Δημοσθ. ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ, καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, Σοφοκλ. Αἰ. 732. »--μέσον προσμολὼν στρατηγείου, ἤτοι στρατόπεδον.

*Στρατηγέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, στρατηγὸς· ἐκ τοῦ

Στρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγὸς). Στρατηγὸς εἰμὶ. 2) ἐνεργ. τὸν στρατὸν ἄγω, διοικῶ τὸ στράτευμα· ἢ διοικῶ ὡς στρατηγὸς τινα, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 211. 7, 82. 161. Σοφ. Αἰ. 1100. πολλαχ. παρὰ Ξεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. Ἡρόδοτ. δ'. 72. »Ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι ἐς Θετταλίην· 3) στρατήγημα μετεχειρίζομαι· ἔτι δὲ, νικῶ τινὰ τινος στρατηγήματος, αἰτ. ἴδε καταστρατηγέω· Παθ. στρατηγοῦμαι, ὑπὸ στρατηγὸν εἰμὶ, ὑπὸ στρατηγοῦ ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι· ἴδεν

Στρατήγημα, τὸ. Στρατιωτικὸν ἐπιχείρημα τοῦ στρατηγοῦ, manoeuvre, ἐξαίρ. ἀπατηλὸν, δόλιον ἐπιχείρημα ἢ τέχνασμα, κατόρθω-

μα, σόφισμα τοῦ στρατηγοῦ σκοπὸν ἔχον ἢ νὰ κινήσῃ δι' ἀπάτης τὸν ἐχθρὸν ἢ νὰ μὴ νικηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκράτ. 2) ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία· ὅθεν

*Στρατηγηματικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος εἰς διοίκησιν στρατεύματος, Πλατ. Φίληβ. σ. 56. Β.

Στρατηγία, ἡ, Ἰων. στρατηγίη. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ἡγεμονία αὐτοῦ, ἡ διοίκησις στρατεύματος, Ἡροδ. 6, 94. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγενν. καὶ τέχνη τοῦ στρατηγεῖν, διοικεῖν στράτευμα, ἢ σύνεσις στρατηγοῦ. Ἀριστοτέλ. πολ. γ'. «Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, οἷον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀίδιος ἐστίν· 1) παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Συγγραφεῖσι σημαίνει τὸ Ῥωμαϊκὸν praetura, ὃ σημαίνει ἐπαρχίαν τινὰ ὑπὸ πραίτορος, ἤτοι ἐπάρχου διοικουμένην, καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Στρατηγιάω, ιῶ. Μ. άσω. ἐφετικὸν τοῦ στρατηγέω. Στρατηγίας ἐπιθυμῶ, ὁρέγομαι· ἀγωνίζομαι, ἐπιθυμῶ νὰ γένω στρατηγός, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 33.

Στρατηγικός, ή, όν (στρατηγός) Ἀνήκων, ἢ πρέπων, ὁρμόζων εἰς τὸν στρατηγόν· 2) εἰς τὸ ἄγειν τὸν στρατὸν ἄξιος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ στρατηγοῦ, ἐμπειρίαν ἔχων, στρατηγικῆς, τακτικῆς, ἔχων προτερήματα στρατηγοῦ· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ περὶ τὸν στρατηγόν. Ἐπίρρ. στρατηγικῶς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 362.

Στρατήγιον, τό = στρατηγεῖον· 2) = στρατόπεδον, Σοφρυλ. Αἰ. 721. τὰ δὲ ἄλλα. παρ' αὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων.

Στρατηγίς, ίδος, ἡ ὡς οὐσ. θηλ. τοῦ στρατηγός, διοικοῦσα, ἄγουσα· στρατόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλησιαζ. 835. 2) ὡς θηλ. ἐπίθ. = στρατηγικός ἀνήκων εἰς στρατηγόν, ὧν ἐκ τῶν τοῦ στρατηγοῦ, π. χ. «Πύλαι στρατηγίδες», αἱ πύλαι τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Σοφ. Αἰ. 49. «Ναῦς στρατηγίς», ἡ ναῦς τοῦ στρατηγοῦ (καπετάνια, ἡ·) κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, Ἡροδ. 8, 92. καὶ Πολυδ. «Τῆς δὲ ναυάρχου νεὼς τὸ ὄνομα, Ναυαρχίς, καὶ στρατηγίς.

Στρατηγός, ὁ (στρατός, ἄγω). Ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς στρατιᾶς, ὁ διοικητὴς στρατεύματος, στρατάρχης, ἀπὸ Ἡροδ. πάνυ εὔχρ. ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. ά. ἐ. 5. καλεῖ τὸν Κῦρον, «Ἀρχοντα στρατείας», ἀντὶ τοῦ, στρατηγόν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπομνημ. γ'. ά. καὶ β'. καὶ δ'. ἐκδέχεται τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ χρέη τοῦ στρατηγοῦ· ἔστι δὲ, κατὰ τὴν τοῦ Ξενοφῶντος στρατιωτικὴν τάξιν, πρῶτος ὁ στρατηγός, καὶ ὑπὸ αὐτὸν ὁ ὑποστράτηγος, οἱ χιλίαρχοι, οἱ ταξίαρχοι, οἱ λοχαγοί, καὶ ἐνωμοτάρχαι· κατὰ δὲ τὸν Θουκυδίδην ἐν ἐ. 66. καὶ 68. ἄλλως. Πρβ Ἀριστοφάν. Ἐκκλησιαζ. 491. καὶ 500. φέρεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, Στρατηγός, ἡ· παρ' Ἡροδ. 7, 83. λέγεται καὶ, στρατηγὲς τοῦ στρατοῦ· 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο στρατηγὸς καὶ εἷς τῶν ἀρχόντων, ἔστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῶν πολεμικῶν ὑποθέσεων καὶ ἑτοιμασιῶν· οὗτος ἔφερεν ἔτι καὶ τὰς ἐντεῦθεν προξενουμένας ἀμφισβητήσεις καὶ δίκας τῶν πολιτῶν, τρόπον τινὰ ὡς παρὰ τοῖς ὑμῖν, μυήστορι τοῦ πολέμου, Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. ά. 8. «Τοιαῦται δ' εἰσὶν αἱ τε περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως, καὶ ὅσαι τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας· δεῖ δὲ καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ πυλωρὸν καὶ τειχῶν φυλακὴν ὁμοίως ἐπιμεληταὶ εἶναι καὶ ἐξετάσεως καὶ συντάξεως τῶν πολιτῶν - καλοῦσι δὲ στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους». 31 εἰς ἄλλας δημοκρατίας ἐλέγετο ὁ πρῶτος τῶν ἀρχόντων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πρῶτος, ἀρχηγός, ἡγεμών· 4) πᾶς, ὅστις κατὰ προσταγὴν τῆς διοικήσεώς του, στρατολογεῖ.

*Στρατηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στρατεία, Ἡροδ.

Στρατηλασία, ἡ, Ἰων. στρατηλασίη (στρατός, ἐλαύνω). Ἔλασις τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεία, Πλούταρχ. πολλ. παρ' Ἡροδ. 2) σπανιώτ. πολεμικὴ ἑτοιμασία, ἢ τὸ στράτευμα αὐτό, ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 140, 1.

Στρατηλατέω, ῶ, Μλ. ήσω (στρατός, ἐλαύνω). Διοικῶ τὸν στρατόν, ἐναιτίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐπέτινα, ἐπὶ χώραν, πολλ. παρ' Ἡροδ., ἔστις· χρῆται ἐν 7, 10. τούτῳ τῷ ῥήματι καὶ ἀπελύτως· 2) ἐνεργ. διοικῶ ὡς στρατηγός, γεν, ῆ ὁσ., «Ἕλλησι στρατηλατεῖν», Εὐριπ. Ἠλ. 321. ἐκ τοῦ

Στρατηλάτης, ου, ὁ (στρατός, ἐλαύνω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγὸς ἐκστρατείας τινός.

*Στρατήλατον, τό = στρατόπεδον ἀμφ. ἀναγν. σχεδὸν ὅλων τῶν χειρογρ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 717.

Στρατιά, ἡ, Ἰων. στρατιὴ (κατ' ἔκτασ. τοῦ, στρατός). Τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· ἢ, κατὰ Σουίδ., τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα, τὸ στράτευμα, οἱ στρατιῶται, πολλ. παρ' Ἡροδ. ἐν γένει, τάγμα, πλῆθος, Πινδ. Πυθ. 11, 41. 78. 2) ἔστ' ὅτε, ἐκστράτευσις, ἐκστρατεία, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατιάρχης, ου, ὁ, = στρατάρχης· καὶ

*Στρατίαρχος, ὁ· καὶ ἡ, = στράταρχος. Ἄρχων ἢ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ἢ στρατιᾶς τινος, ὅ ἐστι, τάγματος.

*Στρατικός, ή, όν, = στρατιωτ, Πλουτ. Ποπλικ. 21. πάνυ ἀμφ. πρβλ. Schaef.

Στρατιώτης, ὁ, ἡ (στρατός). Εἷς στρατιᾶν, εἷς τῶν πολεμοῦντων, προτρεψάντων εἰς τὰ στρατεύματα, πολεμικὸς, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡροδ. 5, 189. καὶ τοῦ Ἄρεος, Πλούταρχ. Εὐμ. 17 ὅτι δὲ, ψιλητός, ὡς Φώτ. Ἑρμῆν. τὸ «Στρατιώτης», καὶ διὰ τοῦ, μέγα καὶ τραχεῖαν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 616. «Στράτιον καταπυρδεῖν».

Στρατιώτης, ου, ὁ (στρατιά). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος πολίτης· ὅστις τῶν πολιτῶν κατὰ χρέος ὑπηρετεῖ εἰς τὸ στράτευμα, ἤτοι εἰς καιρὸν πολέμου. β) παρὰ τοῖς ὑστερογ. ταὐτόν τῷ, μισθοφόρος, ὅστις ὑπηρετεῖ μὴ ὢν πολίτης, ὑπηρετεῖ διὰ μισθὸν εἰς τὸ στράτευμα, Ἀριστοτέλ. Νικομ. γ'. 2, ὅθεν γ) ἐν γένει, πολεμιστὴς, σολδάτος, soldat. Ὁ Θουκυδ. λέγει ἔτι «Στρατιώτημα, καὶ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος. 2) ὑπό εἴδη ψυτοῦ τινος, ἐν ὑγροῖς τόποις φυομένου, καὶ πρῶτον μὲν «Ποτάμιος στρατιώτης», Διοσκορ. δ'. 102. Πλίν. κδ'. 18. ὅπερ ἴσως ἐστὶν ἡ τοῦ Λιν. Pistia stratiotes. τὸ δὲ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Διοσκορίδους (δ'. 103.) «Στρατιώτης χιλιόφυλλος», καὶ ἔστι τὸ τοῦ Λιν. Achillea tomentosa. ὅθεν

Στρατιωτικός, ή, όν. Εἷς τὸν στρατιώτην ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος, π. χ. ὅρκος· ἕκαστος εἰς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἰδιώματα στρατιώτου ἔχων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ στρατεύεσθαι· ἢ εἰς τὸ πολεμεῖν γεγυμνασμένος, ἔμπειρος, «Τὸ στρατιωτικόν», προσυπακ. πλῆθος, τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, οἱ στρατιῶται. «Τὰ στρατιωτικὰ», προσυπ. ἔργα, ἢ πράγματα, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ εἰς τὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἐπίρ. στρατιωτικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν.

*Στρατιώτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, στρατιώτης. Πολεμίστρα, στρατιώτισσα. 2) ὡς ἐπίθ. «Ναῦς στρατιῶτις», ἡ στρατιώτας ἔχουσα, φέρουσα, ἄγουσα, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 26.

Στρατιωτίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ, καλὸν διὰ τὰς πλεκτὰς, ἔνθεν καὶ ἡ ὀνομασία.

Στρατοβάτης, ου, ὁ, (στρατός, βαίνω). Ὁ εἰς τὸ στράτευμα ἢ μετ' αὐτοῦ στρατεύων· ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ μαχόμενος, ὁηλ. ὁ πολεμιστὴς. 2) ὄνομα κύριον παρ' Ἀπολλοδώρ. σελ. 103.

Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ κήρυξ, ἢ κήρυξ τοῦ στρατοῦ, Ἰώσηπ.

Στρατολογέω, ῶ. Μ. ήσω (στρατολέγος). Στράτευμα ἢ στρατιώτας συλλέγω, συνάγω ἀνθρώπους ἐκ τῶν πολλῶν τοὺς ἀρίστους ἵνα ποιήσω αὐτοὺς στρατιώτας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, στρατεύω. ὅθεν

Στρατολογία, ἡ. Τὸ συνάγειν στρατιώτας ἢ στράτευμα.

Στρατολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Στρατολογῶν, ἀνθρώπους συλλέγων διὰ στρατιώτας ἢ διὰ τὸ στράτευμα.

Στρατόμαντις, εως, ὁ (μάντις) Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἢ ὁ τοῦ στρατοῦ μάντις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 24.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ (στρατόπεδον, ἄρχω). Ὁ τοῦ στρατοπέδου ἄρχων, στρατηλάτης, ἀρχηγὸς τοῦ στρατεύματος, φελέμαρσιάλλης, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, tribunus legionis, Διονυσ. Ἀλικαρ. ὅθεν

Στρατοπεδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου, Δημοσθ.

Στρατοπεδεία, ἡ (στρατοπεδεύω). Οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ καταπεπηδηκότες στρατιῶται· ταὐτόν τῷ στρατοπέδευσις, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 24.

Στρατοπέδευμα, τό (στρατοπεδεύω) Τὸ στρατόπεδον· ὁ ἐστρατοπεδευμένος στρατός, Διόδωρ.

Στρατοπέδευσις, εως, ἡ. (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατοπεδεύειν ἢ στήνειν τὸ στρατόπεδον. 2) τὸ στρατόπεδον, ἢ ἡ ἐν στρατοπέδῳ στάσις, θέσις ἢ κατασκήνωσις τῶν στρατιωτῶν, Πλάτ. καὶ ἡ θέσις ἑνὸς στέλους, Ἡροδ. 7, 124. ὅθεν

Στρατοπεδευτικός, ή, όν. Εἷς τὸ στρατοπεδεύειν, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Στρατοπεδεύω, εύσω (στρατόπεδον). Στρατόπεδον ποιοῦμαι, στήνω, κάθημαι ὅπου μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατεύματος· οὕτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ., Poppo Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 6.

Στρατόπεδον, τό. (στρατός, πέδον). Κυρίως, ὁ τόπος, τὸ ἔδαφος, ἐφ' ᾧ ἐκάθηντο οἱ στρατιῶται (παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 154. Στρατόπεδα, κύριον ὄνομα τόπου τῆς Αἰγύπτου) ὅθεν, ὁ τόπος, οὗ κάθηται ὁ στρατός, ὃ ἐστιν, εἰς ὃν μένει τὸ στράτευμα πρὸς καιρὸν νὰ ἀναπαυθῇ, ἔνθα οἱ στρατιῶται ἱστῶσι καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, (ὁρᾷ, Τουρν.) λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐστρατοπεδευμένον στράτευμα, πολλ. παρ' Ἡροδ. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Στρατόπεδον ἐποιήσαντο», ἀντὶ τοῦ σκηνάς, ὑμεῖς γὰρ σημαίνει ἡ λέξις, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος, ἤτοι αἱ σκηναὶ αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 24. «Τὸ δὲ στρατόπεδον ἀλίσκεται.» ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλάτ. «Στρατόπεδον λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον». Ὁ δὲ Φανωρῖνος «Στρατόπεδον κυρίως, ἔνθα διάγει ὁ στρατός, (ἀπὸ τοῦ στρατός, καὶ τοῦ πέδον ἢ γῆ). λέγεται δὲ στρατόπεδον καὶ αὐτὸ τὸ στράτευμα». ἄρα 2) καθόλου, ταὐτόν τῷ, στρατός, στράτευμα, Ἡρόδοτ. ά. 112. καὶ 113. Ἰσοκράτ. παναθην. «Στρατόπεδοι δὲ συστῆσαι, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἦγαγεν. Παρὰ Θουκυδ. ά. 117. κεῖται ἀντὶ τοῦ, στέλος (ἁρμάδα), τὸ πλῆθος τῶν πολεμικῶν πλοίων· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ζ'. 15. «Ναῦν ἀναβησάμενοι ἀπῆγον εἰς τὸ στρατόπεδον», καὶ κατωτέρω 26. «πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον».

Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ (πλέω) ποιητ. Διατεμνῶν κατὰ θάλασσαν τὸ στράτευμα, Λυκόφ. 1037. «Τῆτραι στρατοπλώτοιαι, αἱ τὸν στρατὸν πέραν τῆς θαλάσσης μεταφέρουσαι, διαβιβάζουσαι ἐκ τοῦ

Στρατός, ὁ, (στορέννυμι), ταὐτόν τῷ, στρα-

τόπεδον, ὃ ἐστιν, ὁ τόπος, ἐνθα κάθηται τὸ στράτευμα· καὶ τὸ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀναπαυόμενον ἢ κατασκηνούμενον πλῆθος τῶν πολεμούντων· καὶ αὐτὸ τὸ ὡπλισμένον στράτευμα, ἢ τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Παρ' Ἡρόδ. ἐν χρήσει μάλιστα ἡ ἐλλειπτικὴ ἔκφρασις, ὁ πεζός, ὁ ναυτικόν, δηλ. στρατός. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ὀλίγα τινὰ ἀναφορᾶς εἰς τὸν πόλεμον, τάγμα, σῶρος, πλῆθος λαοῦ, συνάθροισις, δῆμος, σύνοδος, ὅλος ὁ ὄχλος, Πινδ. Πύθ. 8, 74. 10, 12. Ὀλ. 9, 143. 5, 28· 11, 40· 51· 79. κτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ταὐτὸν ἄρα τῷ, λαός, δῆμος.

Στρατάφι, καὶ, στρατάφιν, ποιητ. γεν. καὶ δοτ. ἀντὶ τοῦ, στρατοῦ, στρατῷ, Ἰλ. Κ, 347.

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ. Ὁ τοῦ στρατοπέδου, ἢ τοῦ στρατοῦ φύλαξ, ἔφορος.

Στρατόω, ῶ. (στρατός)· τούτου εὑρηται μόνον τὸ επ. γ. πληθ. πρότπ. τοῦ μέτ. παρατ., στρατόωντο, ἐστρατόωντο, ἀντὶ ἐστρατεύοντο, ἐστρατοπέδευον, Ἰλ. Γ, 187. Δ, 378.

* Στρατύλαξ, ὁ, Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 16, 15. κωμ. ὑποκορ. τοῦ Λατ. imperatorculus, ἀμφ.

Στρατωνίδης, ου, ὁ, Κωμ. ἀντὶ συστρατιώτης, Ἀριστφ. Ἀχ. 516. σχηματισθὲν κατὰ τὸ κύριον ὄνομα, Στρώτων, ὡς πατρωνυμικόν. πρβ. σπουδαρχίδης.

Στραφείς, καὶ, στραφῆναι, αὐρ. ά. παθητικ. μέσοχ. καὶ ἀπαρμφ. τοῦ, στρέφω.

Στρέβλευμα, τό. (ὡσανεὶ παρὰ τό, στρεβλεύω). Στραβισμός, στρεβλότης (στραβωμάρα, ἢ στραβωμάδα), ἀχρειότης, παρὰ τοῖς Ο'. πρβ. στρεβλός.

Στρέβλη, ἡ. Ἰδιαιτ. Ὄργανόν τι τιμωριακὸν, βασανιστήριον, Ἐκκλησ. 31. ὅθεν τό, στρεβλώω· ἐξαίρ. 2) θηλ. τοῦ στρεβλός, μηχανή τις διὰ νὰ γυρίζῃ τις, ἢ στρέφῃ ἐπ' αὐτὴν τι, ἄρα, τροχαλία, κραυλί, κύλινδρος, κοχλίας, πιεστήριον, Ἀριστοτέλ. Ζῶ, μορ. 17. »Λυομένων τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἄλληλας τὰς στρέβλας καὶ τὸ ἄμαξιον,« ὅς τις παραβάλλει μετὰ τούτου τοῦ ὀργάνου τὴν κίνησιν τῶν περὶ τὰ ὀστᾶ συνδέσμων καὶ ἰνῶν. Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 450. »Γεγίμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσι, ἐνθα φαίνεται, ὅτι ἦν μηχανή τις, πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συστρίγγειν τὰς δοκοὺς τοῦ πλοίου ἐπιτηδεία. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Στρέβλαι ναυτικαί« διὰ τοῦ »Τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διαφηνοῦνται γομφούμενα.« (ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, τιμωρία, βάσανος.)

Στρεβλοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διεστραμμένην καρδίαν ἔχων, στρεβλὸς κατὰ τὴν καρδίαν, παρὰ τοῖς Ο'.

Στρεβλόκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Στρεβλὰ, στραβὰ κέρατα ἔχων, Εὐστάθ.

Στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρεβλοὺς, στραβοὺς, πόδας ἔχων, στραβοπόδαρος, Γλωσσ. Φιλοξ.

* Στρεβλορρίν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Στραβομύτης, καμπυλομύτης.

Στρεβλός, ή, όν (στρέφω). Καμπύλος, κυρτὸς, σκολιὸς, περιεστραμμένος, διεστραμμένος, λοξὸς· καὶ ὁ διεστραμμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ στραβὰ βλέπων, ἀλλήθωρος, ταὐτὸν τῷ, στραβὸς, ὁ περιεστραμμένα τὰ ὄμματα ἔχων. Ἐν Ἀναλέκτ. ά. τελ. 234 »Στρεβλὴ ὀφρὺς,« τὸ συνεσταλμένον, ῥυτιδωτὸν, συμμαζωμένον ὀρρύδιον. 2) λέγεται μετφρκ. ἐπὶ χαρακτῆρος, ὁ σκολιὸς. διεστραμμένος τὴν γνώμην, μὴ εὐθὺς, ἀπατηλὸς, δόλιος· ὅθεν

Στρεβλότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, τὸ εἶναι τοῦ στρεβλοῦ, καὶ μετφορ. ἀχρειότης, ταὐτὸν, τῷ, στρέβλευμα. Πλούταρχ. (Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.) »Λίγοντι δ' οὖν οὐκ εὐθεῖαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὅλης κάθοδον, οὐδ' εὔπορον ἄλλῳ θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμέναις ὑποπορεύσεις.« ἔνθα τὸ, καμπή, καὶ στρεβλότης, ἀντίκειται τῇ εὐθείᾳ καθόδῳ.

Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Στρεβλὰ διεστραμμένα χείλη ἔχων, τραβοχείλης. 2) ἀνάποδος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἢ ἀπατηλὸς τὴν ὁμιλίαν, δολίως ὁμιλῶν.

Στρεβλόω, ῶ. Μ. ώσω (στρεβλός). Διὰ τῆς στρέβλης γυρίζω, στρέφω, στριφογυρίζω, συστρέφω, τεντόνω, π. χ. »Ὅπλα ὅσιοι ξυλίνοισι στρεβλοῦν,« γυρίζω τὰ πηλαμήρια μὲ τὸν ἀργάτην, Ἡρόδ. 7, 36. ἔτι δέ, τεντόνω ταῖς χορδαῖς ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὰ γυριστήρια, Πλάτ. 2) στραβόνω, λοξόω, στραμβουλίζω, παραστρέφω ἢ διαστρέφω, κυρίως τε καὶ καταχρ. »Τὰς χεῖρας εἰς τοὐπίσω ἐστρεβλούμεθα,« Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 43., εἴχαμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τοὐπίσω δεδεμένας, ἐδέθημεν τὰ χεριά μας ὀπίσω· ἐξαίρ. ἐπὶ παλαιστῶν, οἱ ὁποῖοι διαστρέφουσι καὶ λοξοῦσι τοῖς ἀντιπάλοις τὰ μέλη, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. πλ. 435. Παῤ. λοξοῦσθαι, διαστρέφεσθαι, ὄθεν »Στρεβλοῦμαι τοὺς ὀφθαλμούς,« ἀντὶ τοῦ λοξὰ βλέπω, ἀλληθωρῶ. 3) Ἰδιαιτ. ταυτίνω τινὰ ἐπάνω βασανιστηρίου διὰ νὰ μαρτυρήσῃ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τότε ὅλα τὰ μέλη του τεντόνωνται, στραμβουλίζονται καὶ ἐξαρθρώνονται ἀπὸ τὰς κλειδώσεις των, ὅθεν, βασανίζω τινὰ, τυραννῶ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ χηφῆνίου, »Στρεβλοῦν πόδα,« τὸν ἐξηρθρωμένον πόδα γυρίζω, καὶ στραμβουλίζω διὰ νὰ τὸν βάλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του, Ἡρόδ. 3, 129. — Παῤ. βασανίζομαι, εἶμαι τεντωμένος ἐπάνω εἰς τὸ βασανιστήριον, Ἀριστφ. — Τῷ μέσ. μέλλοντι, στρεβλώσομαι, χρῆται ὁ Πλάτ. ὡς παῤ. μέλλ. ὅθεν

Στρέβλωσις, εως, ἡ. Τὸ στρεβλοῦν. βασανίζειν· βάσανος, τιμωρία, τυραννισμός, Ἰωσηπ.

Στρεβλωτήρ, ῆρος, ὁ καὶ

* Στρεβλωτής, οῦ, ὁ (στρεβλόω, 3). Ὅς τις στρεβλοῖ, βασανίζει, τυραννεῖ, βασανιστής, καὶ = στρεβλωτήριον, Φιλοξ. Γλωσσ.

Στρεβλωτήριον, τό. Τὸ τιμωρητικὸν ὄργανον, βασανιστήριον, Ἰώσηπ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, στρεβλωτήριος.

* Στρεβλωτήριος, ία, ιον (στρεβλωτήρ.) Στρεβλῶν, βασανίζων τυραννῶν.

Στρέμμα, τό (στρέφω). Τὸ ἐστραμμένον, στρεφογυρισμένον, τὸ ἐπικαμπὲς, καμπύλον. 2) τὸ στραμπουλισμένον, καὶ ἡ παραστροφὴ μέλους, ἤτοι ἡ τοῦ ἄρθρου παρέβασις, ὀστέου μετάστασις, ἐξάρθρωσις, (τὸ ἐκ τῆς κλειδώσεως ἐκβαλμα τοῦ μέλους) στραμβούλισμα ἢ στραγγούλισμα. Δημοσθέν. 21 ἐπὶ ὅτε, εἶδος Πλακουντίου ἢ πέμματος· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. tourte ἢ gâteau. 3) ἡ στρογγύλη ἔλαιος σύλη, Φωτ. (Ἐντῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ κατὰ πρώτην φορὰν ἐσκαμμένη γῆ, καὶ μέτρον γῆς γεωργικόν.)

Στρεπταιγλος, ὁ, ἡ, (στρέφω, αἴγλη). Λάμψιν στρέφων, σπανηροβολῶν (κατὰ τοὺς Διθυραμβοποιοὺς ἀσχηματισμένον κωμ. ἐπίθ. τῆς ἀστραπῆς), Ἀριστοφάν. Νεφ. 333. »Ὁρμὴ νεφελῶν στρεπταίγλη.«

Στρεπτήρ, ῆρος, ὁ (στρέφω) = στροφεύς, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 36. ποιητ.

Στρεπτίνδα, ἐπίθ. (στρέφω). Εἶδος παιδιᾶς ξύλον ἢ ἄλλο τι, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ παιδία ἐν τῷ, παίζειν ἔστριφον τὸ ἄλλο, ὡς ἡ καμάκα, Πολυδ. θ'. 117. »Ἡ δὲ στρεπτίνδα, ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νομίσματι τῷ βληθέντι τὸ κείμενον ἔστρεφον.«

Στρεπτός, ή, όν ῥητ. ἐπίθ. τοῦ στρέφω. Ἐστραμμένος, πεπλεγμένος· στρεμμένος, στριφτὸς, στριμμένος. 2) πᾶν ὁ, τι στρέφεται, στρίφεται, ἢ δυνάμενον στρεφθῆναι, εὐμετάβολος, εὐμετάβλητος, εὐκολογύριστος, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς, ὅθεν, »Γλῶσσα στρεπτή,« εὐλύγιστος, εὔστροφος, ταχεῖα, εὔστροφος, εὔκολος καὶ ταχεῖα εἰς τὸ ὁμιλεῖν, Ἰλ. Τ, 248. »Στρεπτὴ δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, πολλὲς δ' ἐνι μῦθοι, παντοῖοι,« ἔνθα ὁ Σχολ. εὐκίνητος, μεταβολὰς ἔχουσα. Ἰλ. Ο, 203. »—στρεπταὶ μέντοι φρένες ἐτάλων,« δηλ. εὐμετάστρεπτοι, εὐπειστοι εἰς τὸ ἀγαθόν· εἰ ἐτάλοι μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἀσταλῆ, ἐκ τῶν ψαύλων δηλαδή, ὡς αἱ τῶν ψαύλων πρὸς τὰ ψαῦλα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἰλ. Ι, 443. »—στρεπτοὶ δέ τε καὶ ἐσθλοὶ αὐτοί,« εὐμεταστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, οὕτω εἶναι ἐωνίως ὡρισμένοι· πρβ. Ἰλ. Ζ, 61. καὶ Κ, 45. Ὀδυσ. Γ, 140. Ἰλ. Β, 31. καὶ 495. Ἐν Ἰλ. Ε, 113. καὶ Φ, 31. »Χιτὼν στρεπτός,« ὑφάσμα ἐκ κρικωτῶν σειρίων συμπεπλεγμένος· ἢ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, λεπιδωτὸς, ἐκ συναρθρωμένου μετάλλου συντεθειμένος, ἀλυσιδωτὸς, πεπλεγμένος διὰ σειρῶν κρίκων· καὶ ἄλλους δὲ, ἴσως ἐστὶ τῷ, ὑποδύτης, καὶ, στολὶς, παρὰ Ξενοφῶντι, ὃ ἐστὶν, ὑφαντὸς, ἢ κλωστὸς, πλεκτός. Ἐξαίρ. δὲ λέγεται »στρεπτὸς, οὗ, ὁ,« ἢ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, κύκλος, ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἐ. 45. »Στρεπτὸς κύκλος,« κόσμος τις περιδέραιος ἀλυσιδωτὸς· ἢ, κόσμος ἐκ πολλῶν συνεστραμμένων καὶ κατὰ τάξιν συνδεδεμένων, καὶ συνηρμοσμένων μελῶν περὶ τὸν λαιμὸν (γιουρδάνι, Τουρκ.), ὅρμος ἐξ ἀλύσου, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. γ'. 2. »Στρεπταὶ περὶ τῇ δέρῃ· καὶ ἐν β'. δ'. 5. »Στρεπτὸν περιδέμενος,« ἔνθα προσπακούεται, τὸ, κύκλος, ἢ περιδόραιον. Παρ' Ἡρόδ. 3, 20. 9, 80. τοῦτο λέγεται »Στρεπτὸς περιαυχένιος.« »Τὰ στρεπτὰ,« ἀλυσίδες λαιμοῦ, κιουρδάνια. Παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. φέρεται τὸ »Στρεπτὸς,« ἀντὶ τοῦ, στρέμμα, ὅθεν, εἶδος πέμματος ἢ πλακοῦντος. »Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἐνθρύπτα, καὶ στρεπτούς, καὶ νεήλατα.« οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. δ'. »Θύμα, καὶ εὐζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοὺς,« ὅς τις ἔτι ἐν γ'. ἀναφέρει καὶ »Στρεπτίκιος ἄρτος,« ἀντὶ τοῦ, στρεπτός. »Ὁ δὲ στρεπτίκιος ὄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ὀλίγω, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλακτι καὶ ἔλαιον ὀλίγον· εἰδὲ μή, στέαρ.« Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρεπτὸν, φίλημά τι ποιόν.«

Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ (στρεπτὸς, ἐπὶ ἀλυσίδος λαιμοῦ, φέρω). Ἀλυσίδα λαιμοῦ, στρεπτὸν φορῶν, torquatus, Ἡρόδ. 8, 113. Σουϊδ. ἐν ἐν λ. Τορκουάτος. »Ὑποστὰς ἐπὶ παιρίῳ καταβάλλει τραύματι, σκυλεύσας τε τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸν ἀνελόμενος, ὃς ἐπιχωρίοις ἐστὶ κόσμος κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο· καὶ ἀπὸ τοὐδε πρὸς τῶν πολιτῶν τουρκουάτος ἐπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος,« torques γὰρ παρὰ Λατίνοις, ὁ περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸς κύκλος, ὁ περιδέραιος κόσμος.

Στρευγεών, όνος, ὁ. Στενοχωρία, πάθος, ἄλγος, κάκωσις, πάθημα· καὶ = στραγγουρία. ποιητ. ἐκ τοῦ

* Στρεύγομαι, ὡς παῤ. (στράγγω, στραγγίζω, στραγγεύομαι, συγγεν. τῷ, στρέφω). Κυρίως, πιεζόμενος, κατὰ σταγόνα (ἀπὸ σταλαγματιὰ καταπίπτω, σταλάζω, ὅθεν μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀδυνατίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαντλοῦμαι, τήκομαι, στραγγίζομαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐλλείπω, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 522. »Βέλτερον ἢ ἀπολέσται ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,« κατὰ στράγγα διαῤῥεῖν, τήκεσθαι· καὶ ἐν Ὀ-

δυτ. Μ, 351. »Βούλομ'. ἀναξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ δυμὸν ἀπολέται, ἢ δηλά στρεύγγεσθαι, ἀὼν ἐν νήτῳ ἐρήμῳ, κατὰ στρέγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖν, καθ' ὀλίγον νά τήκωμαι, ν' ἀποδάνω ἐκεῖνο εἰς ἓν ἐρημονήτιον· οὕτω καὶ ωστρεύγομαι κἀμέτοιτιν, ἐξαντλοῦμαι ὑπὸ τῶν κόπων καὶ βασάνων, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 385. 621. 1058. ἐξαιρ. λιμοκτονῶ, δυήτεω ὑπὸ πείνης, Καλλιμ. Δήμ. 68. παρὰ Μεταγνατ. ἐν γένει, στενοχωροῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, πάσχω βάσανον ἢ ἀνάγκην, Νικ. (καθὼς φαίνεται, τὰ ἐνεργ. στρεύγω οὐχ εὑρηται· ὡσαύτως ἀμφ. ἐστὶ καὶ ἡ κατὰ μέτ. διάθ. κατά τινας σημασ. τοῦ, ἀναβάλλειν, ὀργοποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, στραγγεύομαι.)

Στρεφεδίνεω, ῶ. Μ. ήτω. (στρέφω, δινέω), ποιητ. Γυρίζω τι ὡς δίνη, ἔθεν Πατ. στριφογυρίζω ὡς δίνη ἢ εἰς δίνας περιστρέφομαι, Ἰλ. Π, 792. »— — στρεφεδίνησεν δὲ οἱ ὄσσε, ἀντὶ, ἐστρεφεδινήθησαν, ἤτοι διαστράπτεται αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί, οἷονεὶ ἐστοιχήθησαν, ἐσκοτοδινίασαν, ἐστριφογύρισαν τὰ ὄμματά του, ὃ γίνεται ὑπὸ σκοτοδίνης, ἢ εἰς καιρὸν θυμοῦ, μανίας καὶ φόβου, ὅτε καὶ εἰς παραφροσύνην καταντᾷ· ἢ χυδαία συνήθεια, γουρλόνω καὶ γκουρλόνω τὰ ὄμματα, λέγει. 2) ἀμεταβ. γυρίζω ἐμαυτὸν κύκλῳ, γύρω γύρω, ὡς ἡ δίνη, ἢ ὡς ἡ φούρλα, Ησυχ. ὅθεν

*Στρεφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στερρόω· ἴδε στερέωσις.

Στρέφω, Μ. φω. Παρακ. ἔστροφα, Θεόγνητ. Συμπ. Ἀθην. 3, σελ. 104. Γ. Lob. Φρυνχ. σελ. 578. Παθ. παρακ. ἔστραμμαι. Παθ. ἀ. ἀόρ. ἐστρέφθην, πολλ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῇ μετοχ στρεφθείς. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀόρ. ἐστράφθην, Θεόκρ. 7, 138. τὸν ὁποῖον ὅμως τύπον οἱ Ἕλλην. ἀγνοοῦσι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότ. ὁ παθ. β'. ἀόρ. ἐστρέφην, ὁ δὲ ἀόρ. στρέψασθαι, ἀντὶ ἐστράφην, φέρεται ἐν Ἰλ. Σ, 564. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. παρατ. καὶ ἐξαιρ. ἀ. ἀορ. καὶ τῷ παθ. ἐνεστ. παρατ. μέλλ. καὶ ἐξαιρ. ἀορ. ἀ. Ὁ ἐνεστ. στρέφω δὲν ἤτον, ὡς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει. — Σημαίνει δὲ, γυρίζω, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, δίδω τινὶ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κάμπτω. κλίνω, λυγίζω, Ὀδ. Δ, 520. Κ, 528. ἐξαιρ. »Ἵππους στρ. », γυρίζω, διοικῶ τοὺς ἵππους κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τοὺς κάμνω νὰ γυρίσωσι ποὺς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Θ. 168. Ρ, 699. Υ. 488. Ψ. 328. Ὀδ. Ο, 205. β) γυρίζω τι, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, κάμνω νὰ ἐπιστρέφῃ, ἢ γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀνάποδα γυρίζω. γ) διαστρίφω, κακογυρίζω, καὶ παρ' ἰατροῖς, στραβώνω, στραμπουλίζω μέλοντι, ἢ στρίφω διὰ κωλικῶν πόνων, ὅθεν »στραφῆναι τὸν ποδαγρὸν ἐστραμπούλισε τὸ ποδάριόν του, Ἡρόδ. 3, 129. »στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα », ἔχω κοιλόπονον μὲ στρόφους, κυλίματα εἰς τὴν κοιλίαν, Ἀθην. 3. σελ. 123. πρβ. στρόφος, 4. καὶ ἐντεῦθεν, ταινίζω ἢ στραμβουλίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος τινος ἐπὶ τῷ βασανιστηρίῳ, βασανίζω, τυραννῶ, Πλάτ. πολ. ἀ. 4. »στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὧσια. δ) τροπ. »στρέφειν βουλήν », ἐν ἑαυτῷ, ἢ »στρέφειν τι φρεσίν », ἔχειν τι κατὰ νοῦν καὶ καταγίνεσθαι εἰς τοῦτο, θεωρῶ αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐρχεσθαι εἰς ἑαυτόν, διανοεῖσθαι, Βασίλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐυστάθ. »καὶ γάρ πως ἤδη κατ' ἐμαυτὸν ἔστροφον, μήποτε εὕρηκέ ἔστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον. ε) κλώθω, νήθω, στρίφω τὴν κλωστήν. »Λίθιος ἡ βουλὴ γίγνεται ὑπὸ μαιρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένῳ. Λουκιαν. Ξενοφ. ἀναβ. δ', ζ. 10. »σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. ζ) περιάγω, περιφέρω, φέρω ὀλόγυρα, γνωστὸν ποιῶ, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. ά. 26. »Ὅταν τις στρέφῃ ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὐτοῦ βούλονται, ὅταν τις φέρῃ πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὅ ἐστιν ἐμπροσθεν τοῦ στρατηγοῦ τὸν βούλόντων, καὶ ἐλεύθερον κηρύξῃ αὐτόν· συνήθεια γὰρ ἦν παρὰ Ῥωμαίοις, ὅταν ἤθελον νὰ κηρύξωσιν ἐλεύθερον δοῦλον τινά, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ περιάγοντες, ἐγυρίζον αὐτὸν πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὅτε ἐγίνετο καὶ ἡ κήρυξις. η) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν παλαιστῶν, πιάνω τὸν ἀντίπαλόν μου καὶ τὸν ῥίπτω ἀνάσκελα· ἔτι δὲ »Ἐρίδας στρέφειν », περιπλέκειν ἢ ἐμπλέκειν τὰς ἔριδας, Dissen Πινδ. Νέμ. 4. 152. 2) οὐδετ. τρέπομαι ἢ γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπαναχάμπτω, Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 3. »Θετταλοὶ στρέφονται, βάδην ἀναχώρουν· ὡς καὶ ἐν Ἀνάβ. 4, 3, 24. καὶ Ἀγησ. 2, 3. ὅτε καὶ προσυπακούεται τὸ, ἑαυτούς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Σ. 544. 546. ἔνθα ὅμως δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ ἐκ στίχου 543. τὸ, ζυγὰ, ὡς ἐν Ὀδ. Κ, 518. τὸ, ὄπισ.— Παθητ. ἡ μέτ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κάμπτω, Ξενοφ. ἱπ. ζ'. 12. »Ἵπποι εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενοι, » γυρίζων, κάμπτων· ὁ αὐτὸς ὅθεν τὸ, »Ἵππον στροφήν. Κυρουπ. ζ'. γ'. 11. »Ἢν δέτις στρέψηται », ἐν στρίφῳ, γυρίσῃ τις κατὰ νότον, πρὸς τὰ ὀπίσθεν, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἡ ἐπιστροφὴ δὲ αὕτη καὶ ἑπομένως προσδιορίζεται ἀκριβέστερον διά τινος προθέσεως, ἐκ, ἢ, εἰς, ἐν ᾧ γυρίζω ἤτοι ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος τόπου, ἢ πλησιάζω εἰς αὐτόν, π. χ. στρέφεσθαι ἐκ χώρης, Ἰλ. Σ, 516. Ξεν. Κ. Π. 3. »Στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ὄρυμ. β) στρέφομαι ἁπλῶς, γυρίζω, ἀλλάζω, δηλ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματός μου χωρὶς νὰ ἀλλάξω τόπον, ὡς παρ' Ἀριστοτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου στρέφεσθαι ἐν τῇ μητρὶ. γ) περιφέρομαι, στριφογυρίζω· ἢ, ἔνθεν κακεῖθεν ῥίπτομαι, γυρίζω, κυλίομαι, καὶ μάλιστα ὑπὸ πόνου ἢ λύπης ἢ ἀνηυχίας βασανιζόμενος, Ἰλ. Ω, 5. »οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρῃ παυσιμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. ταιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. »Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην », καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἀνήυχος, ἀκατάστατος εἰμί, ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρομαι, Ηλιάδ. Φαείδων 39. »ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέφεται, ἐναλλάττει δηλαδὴ τὴν ἰδίαν γνώμην συχνάκις. δ) στρίφομαι, ὡς παρὰ Θεοφρ. λέγονται τὰ ξύλα, ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα· καὶ ἐντεῦθεν, προσπλέκομαί τινι, πιάνομαι ἀπό τι στριφογυρίζων τὰ δακτυλάμου π. χ. εἰς τὰ μαλλία τινός, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 413. »Χερσὶν ἑοῦτον κολεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην. ε) γυρίζω ἢ κλωθογυρίζω ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνδιατρίβω, ἔχω ἐπιμιξίαν, διατρίβω, μένω ὀλίγον καιρὸν, περιφέρομαι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, ἢ τινι ἢ περί τι, π. χ. Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ διαλεκτικὴ τῇ σοφίᾳ· »Ἀριστοτ. Μεταφ. 3. ὡς τὸ Λατ. versari, ζιμεταφορ. κλωθογυρίζω, μεταχειρίζομαι δόλους καὶ πανουργίας διὰ ἀποφύγω τι, ἁλίσκ. ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 236. »Τί δῆτα ἴχνη στρέφεις; διατί τὰ κλωθογυρίζεις, ἢ μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 385. καὶ Εὐρ. Ἑκ. 750. »Τί ταῦτα στρέφεις; διατί τεταίνεις, μεταχειρίζεσαι ταύτας τὰς πανουργίας; »Στροφὰς στρέφεσθαι », λέγεται ἤτοι ἀπὶ ἀνθρώπου, ὅστις στενοχωρούμενος ὑπό τινος ἀνάγκης ἢ πόνου εὑρίσκεται εἰς ἀνηυχίαν, ἢ ζητῶν ν' ἀποφύγῃ τι, π. χ. τὴν κρίσιν, μεταχειρίζεται διαφόρους πανουργίας, ὡς παρὰ Πλάτ. πολιτ. 3. η) μετὰ γεν. »στρέφομαι τινόσε », Σοφοκλ. Αἴ. 1117. ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφομαι, δηλ. στρέφω ἐμαυτὸν ἤτοι τοὺς στοχασμούς μου ἐπί τι, προσέχω, φροντίδα ποιοῦμαι, μέλει μοι· »— — τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείημεν. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. »Κἂν τοῦ στραφείη θυμός, εἰς τὸ παν μάθοις », ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λήξειεν ἢ ὀργή, ἤθελε καταπαύσῃ ὁ θυμός σου ἂν τὸ ἐμάνθανες (κυρίως ἔστι τὸ, στρέφω, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ, τρέπω, ὄσσον, στροφή, στρεβλός, στρόβος, στρόμβος, στρομβέω.)

Στρέφωσις, εως, ἡ (στρεφόω). Κάλυψις αγγείων δέρματι γινομένη, Ἡσύχ. = στέρρωσις.

Στρέψασκον, ἐπ. ἀντὶ, ἔστρεψαν, ἀόρ. ἀ. τοῦ, στρέφω, Ἰλ. Σ, 546.

Στρεψανυχην, εισ. ὁ, ἡ (στρέφω, ὀνυχήν). Ἐστραμμένον τὸν ὀνυχα ἔχων, στρεβλοδάκτυλος. Ἀθήν. ιά. σελ. 484. ποιητ.

*Στρεψιάδης, ου, ὁ. Ὄνομ κύριον παρὰ Πινδ. πατρωνυμ. τοῦ Στρεψίας· παρὰ δὲ Ἀριστοφ. κωμ. αἰνιττομένῳ εἰς τὸ, στρεψοδικέω, ἐπί ἀνδρώπου, ὅστις μὲ τὰς πανουργίας του γυρίζει πάντοτε ἄλλους μὲν ὑπέρτερον· ἢ κλητ. Στρεψιάδες, κεῖται ἐν στ. 1208.

Στρεψίμαλλος, ὁ, ἡ (στρέφω, μαλλός) ποιητ. Συνεστραμμένον τὸν μαλλὸν ἔχων, οὐλόθριξ, (κατσαρομάλλης). »Οἷς στρεψίμαλλος ». 2) μεταφορικῶς, πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος· ἴδε στρόφις.

*Στρεψίμηλος, ὁ, ἡ (μῆλος). Μεταβάλλων τοὺς τόνους, ὡς ὁ Εὐριπ. ὅστις μετέβαλε τὴν μελῳδίαν εἰς τοὺς χορούς, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατραχ. 787.

*Στρέψις, εως, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν, γυρίζειν, ἐν γένει, = στροφή. Ἡσύχ.

Στρεψοδικέω, ῶ. Μ. ήτω (στρέφω, δίκη), κωμ. λέξις. Τὴν δίκην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν στρέφω, τὴν δίκην διαστρέφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 434. »Ἀλλ' ὅτ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆται καὶ τοὺς χρηστοὺς ἀλοιᾶσθαι », ὁ Σχολ. στρίψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δικαστὰς ἐκφυγεῖν. Πολυδ. ἡ. »Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν· παίζει δὲ ὁ Κωμικὸς ἐντεῦθεν τὴν λέξιν ἐπάνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ στρεψιάδου.

Στρεψοδικοπανουργία, ἡ (πανουργία), κωμ. Ἡ εἰς τὸ διαστρέφειν τὸ δίκαιον πανουργία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1455.

Στρεψοδικέω, ταὐτὸν τῷ, στρεψοδικέω, ἀόρ.

Στρηνής, ές, ὁ, ἡ· καὶ στρηνός, ἡ, όν. Αὐστηρός· τραχύς· ἐντεταμένης· ὀξύς· ἀκμαῖος· ἐξαιρ. ἐπὶ φωνῆς, διαπεραστικός, ὡς τὸ, τρανὸς, ὀξύς· ἐντεῦθεν ὁ Πολυδ. ἔχει· »στρηνόφωνος, ὁ τραχείαν φωνὴν ἔχων· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 323. »στρηνὲς βρέμεν ἀκτῆ », ὡσαύτως. »Στρηνὲς φωνοῦσα σάλπιγξ », Ἀντίπ. Θεσσ. καὶ Κρινάγ. »στρηνὲς φθέγγεσθαι », ἐπὶ σάλπιγγος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »στρηνὲς βοᾶν », διὰ τοῦ, σκληρόν, ὅ ἐστι, μὲ τραχεῖαν φωνήν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »στρηνύσται, στρηνιᾷ· καὶ, ἀστρηνές, δύσθετον, σκαιόν, ὀξύ· καὶ στρηνές, σαφές, ἰσχυρόν, τραχύ, στυγνόν, ὀξύ, ἀνατεταμένον· ὁ δὲ Φώτ. »στρηνόν, οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ ἀνατεταμένον, Νικόστρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ προσαντες τῇ ἀκοῇ φθεγμα. 2) τὸ γένει, ἰσχυρός, δυνατός, θαρραλέος, ἀνδρεῖος, τὸ Λατ. strenuus.

Στρηνιάω, ῶ. Μ. άσω (στρῆνος). Εἶμαι ὑπέρ τὸ δέον ἰσχυρός, σφοδρός· ἐξυβρίζω· ὀλομάνω ὄντα ζῶ ἰταμῶς ἢ ἀγρίως, ὑβριστικῶς, ἀτάκτως καὶ ὑπερηφάνως· φέρεται ἔν τε τῇ παλαιᾷ καὶ νέᾳ Γραφῇ, καὶ παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφ. Σχολιαστῇ (εἰς Πλοῦτ. 176.), ὅθεν, »καταστρηνιάω τινόσε », Ν. Δ. ὑπερηφάνως φέρομαι κατά τινος. 2) σφόδρα χαίρω ἐπί τινι, Lob. Φρυνχ. σελ. 381. Πρβ. Ἀθηναίῳ (γ'. σελ. 100.) φέ-

ρεται ἐκ Σοφίλου ἢ τὴν Διόνυσον, ἄνδρες, ἢδη στρηνιῶ, ἀντὶ τοῦ, γαυριῶ, σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς, ἁβρύνομαι, σιλληπορῶ, λίαν χαίρω ἐπί τι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν γ'. σελ. 127. καὶ ἐν l. 420. »Ἐγὼ μὲν ὑμῖν ὡς ὁρᾶτε στρηνιῶ« ἐκ Σειληνοῦ.

*Στρηνός, ἡ, όν, = στρηνής, ὅπερ ὄρα.

Στρῆνος, ὁ, καὶ στρῆνος, εος, τό (στρηνής) Ἰσχύς, σφοδρότης· ἐξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχνε, ἤγουν αὐθάδεια, ὕβρις, ἡ ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, ἡ ὑπερήφανος καὶ ἄτακτος ἢ ὑβριστικὴ ζωή. 2) μετὰ γεν. πάθους, ἄκρα ἔφεσις τινὸς πράγματος, ὡς παρὰ Λυκόφρ. 438. »στρῆνος μόρου«, ἡ πρὸς θάνατον ἐπιθυμία. 3) χαρά ἐστι τινε, τὸ ὁποῖον ἐκδέχεται τις καὶ ἐλπίζει.

Στρηνόφωνος, ὁ, ἡ (στρηνής, φωνή). Τραχὺς, δυνατὸς τὴν φωνὴν· ἴδε ἐν τῷ, στρηνύς.

Στρηνύζω (στρηνής). Τραχίως ἢ δυνατὰ κράζω, φωνέζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐλεφάντων. (γράφεται καὶ, στρυνύζω).

Στριβιλικίγξ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν 1034. »οὐδ' ἂν στριβιλικίγξα, οὐδὲ γρῦ καὶ ἐλάχιστον σοι μέρος μεταδίδωμι, λέξις κωμικὴ, τὸ ἐλάχιστον καὶ παραμικρότατον σημαίνουσα· (ἴσως παρὰ τὸ στρίβος).

Στρίβος, ὁ. Ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ ὀρνέου· τὸ ἀπαδυτὲς καὶ λεπτὸν κελάδισμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034. ἔνθα ὅμως ῥητῶς διακρίνει τὸ, στρίβος, ἀπὸ τοῦ, λίγυξ, τῆς πιπιστικῆς φωνῆς ἑνὸς πτηνοῦ. (θεωρεῖται ὡς ἀμφ. δύναται δὲ προσφυῶς νὰ παραχθῇ παρὰ τὸ, στρίζω, τρίζω.) πρβλ. στριγμός.

Στριγμός, ὁ, = τριγμὸς Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 9.

Στρίγξ, γγός, ἡ (στρίζω, τρίζω). Εἶδος κόρακος νυκτίφοιτον, νυκτικόραξ, Λατ. strix. Ὁ Ησύχιος ἔχει· »στρίγλος, τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος, νυκτίφοιτος· καλεῖται δὲ καὶ Νυκτοβόα· οἱ δὲ Νυκτικόρακα«, ἔνθα ἴσως ἐγράφη ποτὲ »στρίγλος, τὸ ἐν τοῖς τετραπέδοις νυκτίφοιτον ὄρνεον«, διότι ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »στρίγλος, ἀνὴρ φαρμακὶς, γύης· καὶ »στρίγλα«, γυνὴ φαρμακὶς. 2) στίχος, σειρὰ, ἀρούρα, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. striga.

*Στρίζω, ἤλιγον, ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει ὑπάρξας ἕτερος τύπος. α) τοῦ στρίζω, ἔθεν, στρίγξ, στρίγμὸς, στρίβος, τὸ Λατ. stridco. β) τοῦ, στραγγίζω, ἔθεν τὸ Λατ. stringo.

Στριφνός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, στιφρὸς, στιβαρὸς, στιβαρὸς. Πυκνὸς, σφιγκτὸς, στερεὸς. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 31. »Βολβὰ στριφνά«. 2) συνεστραμμένος. 3) ἐκ τοῦ στερὸς, στερρὸς, στέριφος, στεριφὸς, στριφὸς, ἀπὸ τοῦ, σκληρὸς. (γράφεται καὶ, στρυφνός.) ἔθεν

Στρίφνος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. κ'. 18. Ἰσχὺς, δυναμις, ταῦρος, (χαλὶλ, Ἑβραϊστὶ), ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἰωὴδης σὰρξ.

*Στριφνόω, ῶτω (στριφνὸς). Στριφνὸν ποιῶ, Γρηγ. Θαυμ.

Στροβανίκος, ὁ, ἡ. Ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα, Ἡσύχ.

Στροβανίσκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Τρίπους.

*Στροβαλοβλέφαρος, ὁ, ἡ, = στροβιλοβλέφαρος.

*Στροβαλοκομάω, ῶ. = στροβιλοκομάω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Στροβαλός, ἡ, όν, = στροβιλὸς, στράβαλος, στρεβλὸς. Σοβαρὸς, τρυφερὸς, σκολιὸς, καμπύλος, Ἡσύχ.

Στροβεύς, έως, ὁ (στροβέω). Παρὰ τῷ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 385. ἐργαλεῖόν τι τοῦ γναφέως, κύλινδρος πρὸς τὸ στρέφειν καὶ περιάγειν τὰ γναφόμενα.

Στροβέω, ῶ. Μ. ἦτω καὶ, στρομβέω, καὶ, στρομβόω (στρόβος). Περιάγω, περιστρέφω, στρόμβον, ἢ δίκην στρόμβου, εἰς σχῆμα κύκλου περιφέρω, στρεφογυρίζω, περιτρογυρίζω, συστρέφω, Ἀριστοφάν. Νεφ. καὶ Ἱππ. »Ἀλλ' ἐπιδὶ καὶ στρόβειε, περίαγε καὶ στρέφε. Φιλόστρ εἰκόν. β'. 4. »Στρομβούσης αὐτὸν τῆς δίνης«, περιαγούσης. περιφερούσης. Καθόλου δὲ ὡς τὸ στρέφω, γυρίζω τι τρυγύρω, καὶ μεταφορ. βιαίως, δυναστικῶς καὶ ὁρμητικῶς κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »στροβεῖν, ἀποσείεσθαι, ἀποτοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν, διωθεῖσθαι· καὶ »στροβεῖται, ταράττει, κινεῖται· καὶ »στροβῆται, συστρέφει, ἐκφοβεῖται« ὁ δὲ Φώτιος στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ, περιφοβεῖ, καταπλήττει· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην, τὴν Ἰταλίαν« ὅθεν

Στρόβηλος, ὁ, = στρόβιλος· καὶ

Στροβητός, ἡ, όν. Περιεστρεμμένος, στρεφογυρισμένος ἢ, βιαίως κεκινημένος, Λουκιαν. Τραγ. 12. »Τροχῷ στροβητόν«.

Στροβιλέα, ἡ. = στρόβιλος. Ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, Φίλοξ Γλωσσ.

Στραβιλέω, ῶ. Μ. ἦτω. = στροβιλίζω.

Στροβιλεών, ῶνος, ὁ (στρόβιλος). Τόπος περιφερειακὸς στροβίλων.

Στροβίλη, ἡ. Μοιτὸς (φιτίλι) ἐκ νημάτων παυίου συνεστραμμένων στρογγύλως καὶ μαυρλῶς, δίκην στροβίλου, Ἱππ.

Στροβιλίζω, Μ. ἴσως. (στρόβιλος) ὡς τὸ, στροβέω, στρέφω. Συστρίφω, στρεφογυρίζω, Φίλ. Θεσσ. 6', 4. »Λύγκια στροβιλίσασα«, περιττρέψας, στρεφογυρίσας· ὡς καὶ τὸ, συστροβιλῆσαι, συστρέψαι, Ἴων παρ' Ἀθην. σελ. 213. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἔχουσιν· »σύστροβιλέω, συστρέφω· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρόμβιλον.

Στροβίλινος, ίνη, ινον. Ἐκ στροβίλου ἢ πίτυος ὤν, Διοσκορ.

Στροβίλιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ στρόβιλος. 2) μικρὰ πίτυς. 3) εἶδος ἐνωτίου ὡς στρόβιλος ἢ κωνοειδὴς κατεσκευασμένον, Πολυδ.

Στροβίλιτης οἶνος, ὁ διὰ κόκκων κουκουτζίων στροβίλων κατεσκευασμένος.

Στροβιλοβλέφαρος, ὁ, ἡ (στρόβιλος, βλέφαρον) = ἑλικοβλέφαρος, Ὀργ. Λιθ. 18, 31. διορθωτέον ὑπὸ Ἐρμάνν· διὰ τὸ μέτρον στροβαλοβλέφαρος, ἴδε ὅμως στρόβιλος, ἐν τέλει

Στροβιλοειδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. στροβιλοειδῶς. (εἶδος). Στροβίλου εἶδος ἔχων, στροβίλῳ ὅμοιος, κωνοειδὴς Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 89.

Στροβιλοκομάω, ῶ. (στρόβιλος, κομάω). Ἔχω κατσαρὰ μαλλιά.

Στρόβιλος, ὁ (στρόβος, στροβέω, στρέφω). Πᾶν τὸ γυριστὸν, περιεστραμμένον, στρογγυλωμένον, ἢ περιστρεφόμενον, κύκλῳ περιερχόμενον, στρεφογυριζόμενον σῶμα· ἄρα α) τροχὸς, ῥόμβος, βόμβηξ, φοῦρκα. β) ἡ τοῦ ἀνέμου βίαιος εἱλητὶς καὶ συστροφὴ, ἢ συστροφὴ ἀελλώδης, ἀνεμοστρόβιλος, καὶ δίνη ὑδατος. γ) εἶδος ὀρχήσεως, Πολυδ. δ'. 14. δ) ἡ πίτυς, ἡ πεύκη, ἡ κοκκωναριὰ· καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς τε καὶ ἄλλων τῶν τοιούτων στροβιλοφόρων φυτῶν, ἐξαιρ. κακκωνάριον, Lob. Φρύνιχ. σελ. 397. ε) ἐνώτιον γυναικεῖον κωνοειδὲς, ὡς τὸ, κόνος (τὸ Ἰώτα ἔστι συνίζ. μὲν μακρὸν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Κίρ. 864. Ἰων. Ἀθην. σελ. 91. Ε. Λυκ. 506. Ἰαχ. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 148., ἐχρήτατο δὲ αὐτῷ ὁ Κριναγ. 6, 2. καὶ ὡς βραχεῖ.) ὅθεν

*Στρόβιλος, ἡ, όν, ὡς τὸ, στροβελὸς, στράβαλος, στρεβλὸς. Ἐστραμμένος, στρογγυλευμένος· ἔτι δὲ κύκλῳ στρεφόμενος, γυριζόμενος.

*Στροβιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στρόβιλους φέρων.

Στροβιλόω, ῶ. Περιστρέφω, στρεφογυρίζω, κύκλῳ περιφέρω, συστρέφω, σπειροειδὲς ποιῶ, ὡς τὸ, στρεβλόω, Πλούταρχ. ἀποφθ. »στρόβιλόν τὴν γλῶτταν«, ὅπου χειρόγραφά τινα »στρεβλοῦν ἔχουσι.

Στροβιλώδης, εος, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ, στροβιλοειδὴς. Στρόβιλου εἶδος ἔχων, κωνοειδὴς, Πλούταρχ. ἐκ Σύλ 17.

Στρόβος, ὁ, καὶ, στροιβὸς, καὶ στρόμβος (στρέφω), = στρόφος, ποιητ. Τὸ κύκλῳ γυρίζειν, δίνη, στρόβιλος, ἡ βίαιος συστροφὴ· ἀελλὶς, λαίλαψ, ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 651. 2) ἐλίσσε, βέρβηξ, φοῦρκα, τουρτουλος.

Στρογγυλαίνω, ενῶ (στρογγύλος). Στρογγύλον ποιῶ.

Στρογγύλευμα, τὸ. Τὸ ἐστρογγυλευμένον σῶμα, σφαῖρα ἢ κύλινδρος, Σχολ. Ἀριστοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ στρογγυλότης τοῦ σώματος· ἐκ τοῦ

Στρογγυλεύω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλαίνω.

Στρογγυλίας, ὁ, ἀντὶ τοῦ, στρογγύλος· ἴδε Στράβαλος.

Στρογγυλίζω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλεύω, κυρίως καὶ μεταφρ. Λυπίας· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρογγύλος.

Στρογγύλλω, υλῶ (παρὰ τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ, στωμύλλω, παρὰ τὸ, στωμύλος). Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω· »στρογγύλλεται γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα«, Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. εἰ'. ὅθεν

*Στρόγγυλμα, ατος, τὸ. = στρογγύλευμα.

Στρογγυλόγλυφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Στρογγυλὴν γλυφὴν ἔχων, στρογγύλως γεγλυμμένος, Μαθημ. παλ. σελ. 269.

Στρογγυλοδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Στρογγύλως ἢ κύκλῳ δεδινημένος, συνεστραμμένος, Ἀθήν. γ'. σελ. 112.

Στρογγυλοειδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. – εἰδῶς (εἶδος). Στρογγύλος κατὰ τὸ εἶδος, στρογγύλον εἶδος ἔχων, στρογγυλὸς, Σχολ. Λυκόφρ. 88. ἔνθα ἄλλοι »στροβιλοειδῶς«, ἀναγινώσκουσι.

Στρογγυλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Στρογγύλον καυλὸν ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. ζ'. 4.

Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Στρογγύλους λοβοὺς ἔχων.

Στρογγυλοαὐτὴς, ου, ὁ (ταὐτὸς). Ὁ στρογγύλῃ νηΐ, ἤτοι ἐμπορικῇ πλέων, ὁ ταὐτὸς ἐμπορικῶν καραβίων, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυβ. ζ'. 190.

Στρογγυλόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Στρογγύλην πλευρὰν ἔχων, ἢ στρογγύλος κατὰ τὴν πλευράν, Ἀθήν. ζ'. σελ. 327.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στρογγύλον πρόσωπον ἔχων, Ἀριστοτέλ. ἴδε Ἱππορ.

Στρογγύλος, ύλη, ύλον· καὶ ἐπίρ. στρογγύλως (στραγγὸς). Σχῆμα κυκλικὸν ἔχων, στρογγυλὸς, κυλινδρικὸς, σφαιροειδὴς, περιφερὴς, συνεστραμμένος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. »Στρογγύλα πλοῖα«, τὰ ἐμπορικὰ καὶ φορτηγικὰ, διότι τὰ πολεμικὰ ἦσαν μακρότερα, μυτερὰ, Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. ά. 18. »Οὐδὲν στρογγύλων πλοίων« οὔτε καὶ Θουκυδ. β'. 97. »Νηὶ στρογγύλῃ«, ἤτοι Ἐμπορικῇ· »Στρογγύλον στόμα«, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ προφέρει ὅλα κατὰ τρόπον ἐντελέστατον, διὸ καὶ ὁ Ἀριστοφ. ὀνομάζει τὸν Κυρίπιδην, στρογγύλου στόματα, διὰ τὸ στωμύλον αὐτὸν εἶναι, ἄρα, ἐμφατικὸς, ἀγχίνους, ἀστεῖος, καλὸς, γλαφυρὸς, ἐκφραστικὸς, εὐτοῦς, κομψὸς, γοργὸς, τετορευμένος· οὕτω λέγει καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. »Συστρέφειν καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, ὅπερ ἄλλως »Στρογγύλως ἐκφέρειν« εἶπεν, ὅστις ἐστὶ καὶ τὴν καθαρὰν, σαφῆ καὶ ἀφελῆ ἑκφρασιν »Στρογγύλην λέξιν« εἶπε, τάξας ἀπ' ἐναντίας »Τὴν ὑπτίαν

καὶ κεχυμένην. οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδρ. 23. »Ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται· ὅθεν καὶ Διον. Ἁλ. περὶ τοῦ Δημοσθ. λέγει· »Στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόρνου περίοδοι· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει· »Στρογγύλει καὶ βραχυλόγοις. Ὁ Σχολ. Ἑρμογ. ἔχει· »Ἔστι τοίνυν Στρογγύλου λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ ἐρωμύθητος ἐλέγχων τῶν ἐναντίων· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ »Στρογγύλευ στόμα· καὶ »Στρογγύλος λόγος«, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βραχυλογία, ὀλίγα λέγειν καὶ καλὰ ἢ σωστά· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει τὰ »Στρογγύλα ῥήματα«, διὰ τοῦ, πιθανά, πειστικά· ἐπὶ τοιούτοις τῆς μεταφρ. σημασ. εὑρίσκεται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 686. παρ. Schneid. Θεοφρ. Τ. Γ. σλ. 43. 2) στραγγυλός, ἤτοι γεμάτος, φουσκωμένος, ὡς ὁ Ἀππιαν. λέγει· »Στρογγύλα ἱστία, τὰ πεπληρωμένα πνεύματος, ἀνέμου, τὰ γέματα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κεκυρτωμένα πανιὰ τοῦ πλοίου, ὅθεν. »Ἱστίοις στρογγύλοις«, μὲ γεμάτα πανιά. Ὁ Ἱπποκράτ. »Στρογγύλην μάχην« λέγει τὴν Σπαρτομάχην· καὶ ὁ Θεόφραστ. »Στρογγύλα ξύλα«, τὰ κυλινδροειδῆ, τὰ ἐτι ἀκατέργαστα καὶ τοὺς φλοιοὺς ἔχοντα. (Ἱστορ. Φυτ. ε. 6.) »Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστά, τὰ δὲ, πελεκητά, τὰ δὲ, στρογγύλα· στρογγύλα δὲ λέγει ὅλα ἐστὶ τὰ ὅλως ἀφαιρεθέντα. Ἡ συνήθεια τὸ τοιοῦτον ξύλον, τόκον, καὶ στόκον (ὁ), λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, γογγύλοι, διὰ τοῦ, στρογγύλος· οὕτω καὶ Γαλην. τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Γογγύλιον, διὰ τοῦ, στρογγύλον«. Ἐπίῤῥ. στρογγύλως, Πλούταρχ. περὶ τοῦ Λυκούρ. »Τῶν ὁμοίων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρευται«. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. »Προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα«. Παρὰ δὲ Πλουτ. Συμπ. 14. »Στρογγύλως βιοῦσθαι, ζῆν στενῶς καὶ περιωρισμένως. Ἔστι δὲ κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στρογγός, ὡς τὸ μικκύλος, τοῦ Μικκός· ἴδε ἐν τῷ, στράγγα· ὅθεν

Στρογγυλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ στρογγύλου, τὸ στρογγύλον σχῆμα.

Στρογγυλόω, ῶ (στρογγύλος), ταὐτὸν τῷ, στρογγύλλω. Παθ. Στρογγυλόομαι, οὦμαι, στρογγυλὸς γίνομαι.

Στρογγύλω, = στρογγύλλω.

Στρογγύλωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Στρογγύλευμα, ὁ. Βασιλ. ις'. »Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν· καὶ

Στρογγύλωσις, ἡ (στρογγυλόω). Τὸ στρογγύλον ποιεῖν ἢ γίνεσθαι.

Στροιβάω, ῶ, ήσω, καὶ

*Στροιβέω, ήτω, = στροβέω, ἐκ τοῦ, στροιβός.

Στροίβηλος, ὁ. Ἔκφυμα, πρίσμα πλεκτῆς ἐν κεφαλῇ. Ἡτύχιος.

Στροιβός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρόβος, στρόμβος, Ἡσύχ.

Στρομβεῖον, καὶ, στρομβίον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, στρόμβος, Νίκανδρ. Θηρ. 628.

Στρομβέω, ῶ· Μ. ήσω (στρόμβος), = στροβέω, Φιλοστρ. Εἰκ. β' 4. ὅθεν

Στρομβηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸ τρόπον τοῦ στρόμβου, τοῦ κοίλου δηλαδὴ ἢ τοῦ κοχλίου, κ.τ.λ. ἐν Ἀναθέσ. γ'. σελ. 255. »— αὐτάρ Ἀχαιῶν στρομβηδὸν νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει«, ἀφ' ἑτέρου σημαίνει τὴν ὑπὸ τοῦ λαίλαπος ἤτοι τοῦ ἀνεμοστροβίλου δίκην στροβίλου γινομένην.

Στρόμβιλος, ὁ, αὐτὶ στροβίλος, Σχολ. Πινδ.

*Στρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στρομβος.

Στρομβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος στρόμβου ἔχων.

Στρόμβος, ὁ (στρέφω), ὡς τό, στρόβος, στροιβός, στροφός, στρόβιλος. Τὸ συνεστραμμένον καὶ σπειροειδὲς ἢ ἑλικοειδὲς σῶμα, καθὼς π. χ. ἐκεῖνα τῶν κοχλιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ συνεστραμμένον, καὶ λήγει καὶ εἰς ὀξύ· ὅθεν α) τὸ ὄστρακον τῶν κοχλίων, ᾧ καὶ ἐχρῶντο εἰ ἀρχαῖοι ἀντὶ σκλπιγγος, Σχολ. Νικ. ὁ Ἀριστοτελ. (Ζῴ. Ἱστρ. ὁ. 3'. 1.) καλεῖ στρόμβον, καὶ τὴν σπειροειδῆ ἐσωτερικὴν κατατκευὴν τοῦ ὠτός. β) ὁ τροχὸς, ὁ κύκλος, κῶνος, πυραμὶς, ὀβελίσκος, ἢ εἰς ὀξὺ λήγουτα στήλη. γ) ὁ βόμβιξ, ἢ φοῦρλα, Ἰλ. Ξ. 413. »Στρόμβον δ' ὡς ἔτσευε βαθύν, ἐνὶ χεῖρα ὁ μὲν Σχολ. σημειοῖ· »Στρεμβον, τροχόν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα· δίκην οὖν ῥόμβου ὑποίησεν αὐτὸν στρέφεσθαι, σφοδρὸς πλήξας· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Στρόμβον δὲ, τινὲς μὲν ἄτρακτον νοοῦσιν, ἀπὸ τοῦ στροβεῖσθαι καὶ δινούμενον περιφέρεσθαι· ἕτεροι δὲ τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες· ἄλλοι τὸν ῥόμβον τινὲς δὲ λίθον στρογγύλον α — ἢ μᾶλλον τὸν λίθον ὡς στρόμβον ἐκίνησεν, ἢ δίκην στρόμβου κινήσας καὶ περιστρέψας ἐποίησεν· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ', 378. »Ἐπιδινήσας τροφάλειαν ῥίψεν«, ὅ ἐστι, δίλλων τὸ ῥίψ (τὸ χερμάδιον) τὸν λίθον, περιέστρεφεν αὐτὸν ὡς στρόμβον, καὶ οὕτω περιδινούμενον ἄφηκεν, ἐῤῥίφη αὐτόν, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἑπομένου »Περιέῤῥαμε πάτην«, περιεδινεῖτο, περιεστρέφετο ἐν τῇ ῥίψει, ἐν τῷ ὑπάγειν· παραβάλλεται τῷ (ἐν Ἰλ. Λ, 147.) »Ὅλμον δ' ὡς ἔτσευε κυλινδέσθαι«, ὅ ἐστιν, οὕτως ἐτσεμάνως, κατὰ τοιαύτης δυνάμεως ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ὥστε ἐκυλίετο εἰς ταὔμπροσθεν ὁ ἐστιν, κυλισμένος ἐφέρετο, ἐκατακυλίετο, δίκην ὅλμου ἢ ὡς ὅλμος περιεστρέφετο, ὅτε τις σεύει αὐτόν. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, »Στοῦμβος (ὁ)« ὁ περιφερὴς λίθος, καὶ ὁ ὅλμος· καὶ ῥῆμα, στουμβίζω, διὰ τοῦ ὅλμου ἢ διὰ τοῦ στούμβου πτίσσω, τρίβω. Ἐντεῦθεν καὶ στρῦμπος, στρεμβύλος, στρομβύλικος, στρομβοῦλος, ὁ· καὶ στρομβοῦλα, ἡ, αὐτὶ τοῦ, στρογγύλος, στρογγυλίας, κ. τ. τ. — δ) ἡ ἄτρακτος, τὸ ἀτρακτι. ε) παρὰ Θεοκρίτ. Ὑ. 25. ὁ κόχλος, ὁ σαλίσσιος κοχλίας, ᾧ ὁ κωνοειδὴς κυρτὸς τῆς πίτυος ἢ τὲς πεύκης, ὃς τις ἄλλως καὶ κῶνος λέγεται, Νικ. Θηρ. 884. ῃ) δισμοστρόβιλος συνῆθ. στροφάλιγξ, Αἰσχύλ. Προμ. 1084. »Στρόμβοι κονιορτοῦ εἰλίσσουσιν«, αὐτὶ τοῦ, καταιγίδες, ἄελλαι, ἀνεμοστρόβιλοι· ὅθεν

Στρομβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στροβέω. Συστρέφω, γυρίζω, περιστρέφω. 2) εἰς στρόμβον ἢ ὡς στρόμβον ποιῶ, Ἡτυχιος.

Στρομβώδης, ες, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. αὐτὶ στρομβοειδής. Στρόμβου εἶδος ἔχων, στρομβιλώδης. Ὁ Ἀριστοτέλ. (Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 4.) καλεῖ στρομβώδη ζῶα, τοὺς κοχλίας, τὰ κοχλάλια, τοὺς κόχλους, τὰς πορφύρας καὶ τοὺς κήρυκας, ὁ ἐστι τὰ κοχλιοειδῆ ὄστρεον ἔχοντα.

Στρουθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρουθός. Μικρὸς στρουθός.

Στρούθειος, εἶα, ειον (στρουθός). Ἐκ τοῦ στρουθοῦ ὤν, ἢ εἰς στρουθίου δυνήκων, ἁρμόζων, στρουθίῳ ὅμοιος. 2) τὸ στρουθειον, = στρουθίον, 3.

*Στρουθιακός, ἡ, όν, = στρούθειος.

Στρουθιασμός, ὁ. Ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορὰ, Γλωσσ.

Στρουθίζω, ἰσω. Ὡς στρουθὸς κράζω, φωνίζω, κελαδῶ, καὶ μεταφρ. φλυαρῶ, Ἡσιαις. 2) τῷ στρουθῷ λευκαίνω, τῷ (χόρτῳ) στρουθίῳ καθαίρω, Διοσκορ. β'. 84. »Ἔρια ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι«

Στρουθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρουθός, Ἀθήν. 2) προτυπικ. ῥιζίον, Lunaria radix, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εὔχρηστος ἐστὶν εἰς τὸ πλύνειν καὶ λευκαίνειν τὰ ἔρια καὶ ὀθόνια, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ τοῦ Λιννάίου saponaria καὶ gypsophila struthium, ἐκτὸς μόνον τῆς χρήσεως, Διοσκορ. β'. 193. »Στρουθίον γνώριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἁριστλῦται χρῶνται πρὸς κάθαρτιν τῶν ὀρίων. 3) προσυπακ. μῆλον, ὅπερ ἔτι καὶ στρούθειον, καὶ στρούθιον, λέγεται, εἶδος κυδωνίου, Ἀθήν. γ'. σελ. 81. »Τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἔνια καὶ στρούθεια λέγεται κοινῶς, ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα«, Διοσκορ. ὁ. 191. »Τὰ δὲ λεγόμενα Στρουθία καὶ μεγαλα ἤτοι ὄντως ἐστιν εὐχρηστα«, Birnquitte, Γερμαν. τὰ εἶδος καὶ γεύσιν ἀπίου ἔχοντα.

Στρούθειος, ία, ιον, = στρουθείος.

Στρουθίων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρουθοκάμηλος, Γρηγ. Ναζ.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, καὶ ἡ (κάμηλος). Εἶδος ὀρνέου μεγάλου, ὁμοίου κατὰ τὸν λαιμὸν τῇ καμήλῳ.

Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Κεφαλὴν στρουθοῦ ἢ στρουθοκαμήλου ἔχων, ὅθεν, φοβὸς, τὴν κεφαλὴν, ὀξυκέφαλος, Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμοσ.

Στρουθόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρουθοῦ πόδας ἔχων, ἤτοι μεγάλους, ἀχρείους, τρόπον τινὰ ὡς ὁ στρουθοκάμηλος, ἢ πολλὰ μακρούς, ὡς τὸ στρουθίον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 874. ἐκ τοῦ

Στρουθός, ὁ, καὶ, ἡ (Ἀττικῶς, στροῦθος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 877.). Πᾶν μικρὸν πτηνὸν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κοινῶς σπουργίτης λεγομένου· καὶ ἑπομένως αὐτὸς ὁ σπουργίτης (Ζιαρζιάνιον)· ἔστι δὲ τοῦτο μικρὸν πετεινὸν, λευκόφαιον ἢ ψαρὸν κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν φωλεάν αὐτοῦ εἰς τὰς τρύπας τῶν τοίχων, Ἰλ. Β'. 311. 317. 326. ἔνθα ἐχρήσατο τῷ ἐπιθ. τὸ δὲ ἀρσ. ἔχει ὁ Ἡσιόδ. 1, 150. Ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμ. 146. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν αἰετὸν, ᾗ — φάσματα στρουθῶν. Ἔστι δὲ τὸ ὀρνιθάριον τοῦτο ἐχευτικὸν καὶ πολύγονον, Ἀθήν. Ὑ. σελ. 391. »Καὶ αἱ στρουθοὶ δὲ εἰσιν ἐχευτικοί· διὸ καὶ Τερψιάλης ἐμφαγόντας ψητὶ στρουθῶν ἐπικαταμύρους πρὸς ἀφροδίτην γίνεσθαι· μήποτε οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς Ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν ψησὶν ἐχεῖσθαι.« (Γμν. εἰς Ἀφροδ. »χρύσεων ἤλασε ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σε ἆγον ὠκέες στρουθοί, πυκνὰ δινεύοντες πτερ' ἀπ' ὠράνῳ·« καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, στρουθὸς, διὰ τοῦ, καταφερὴς καὶ λάγιος. 2) »ἡ Στρουθὶς«, συνήθ. »ἡ μεγάλη στρουθός«, τὸ μεγαλον πτηνὸν, στρουθὸς, ὁ στρουθοκάμηλος· παῤ Ἡροδ. 4, 175. 192. »Στρουθοὶ κατάγαιοι· παρὰ Μεταγνστ. καὶ, »στρουθοὶ χερσαῖοι«, Wess. Ἡροδ. Η, 175. 192. Schneid. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 2. λέγεται καὶ »Στρουθὸς, Ἀραβικὸς, Λιβυκὸς«, Ἄνευ δὲ τοῦ, μεγάλη, ἡ ἄλλης τινὸς προσθήκης, φέρεται παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 1106. Ὄρν. 874. 3) στρουθὸς, ἡ, τὸ φυτὸν, ὅπερ ἄλλως, Στρουθίον, λέγεται, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Σ'. 13. »Τὸ μὲν φύλλον ἔχουτα οἷον στρουθὸς, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι· ὅθεν

Στρουθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Στρουθοὺς, ἢ πτηνὰ τρώγων, ἀπ' αὐτῶν τρεφόμενος.

*Στρουθωτός, ἡ, όν, ὡτικὸς παρὰ τὸ, στρουθόω (στρουθός). Μὲ πτηνὰ, στρουθοὺς κεντημένος, ἐζωγραφισμένος, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 48. »Στρουθωτὰ ἐλίγματα«, τὰ μετὰ στρουθῶν ἐζωγραφισμένα ἢ κεντημένα, ποικιλμένα.

Στροφαῖος, ὁ (στροφεύς). Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡτικὸν παρὰ τὸ στροφεῖ τῆς Θύρας ἱδρυμένος, θυρωρὸς, φύλαξ τῶν θυρῶν. 2) ἐπιθ. στροφαῖος, αἷα, αἷον, ἐκ τοῦ στροφὴ, αὐτὶ τοῦ, πα-

νοῦρχος, ἀπατηλός, εἰδὼς συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1155.

Στροφᾰλιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω, στροφαλίζω). Κυκλοειδὴς κίνησις, στρόβος. γῦρος, συστροφή. π. χ. στροφάλιγξ κονίης, συστροφὴ κονιορτοῦ. ἄελλα· ταὐτὸν τῷ, συστροφή. »Ἐν στροφάλιγγι κονίης,« ἐν στροφαλιζομένῃ κονίᾳ, ἐν στριφογυριζομένῳ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κονιορτῷ· πρβλ. Ἰλ. Φ, 505. Ὀδ. Ω, 39. Παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 140. »Κακνοῖο στροφάλιγγες,« τὰ στριφογυρίσματα τοῦ καπνοῦ ὅτε εἰς ὕψος ἀνέρχεται, κλωθογύρισμα. 2) καμπύλωμα, καμπή, τόξον· ἔτι δὲ ἡ τροχιά, ὁ κύκλος. ἡ περίοδος τῶν ἀστέρων, Ἄρατ. 3) πᾶν τὸ στρογγυλοειδὲς ἢ κυκλοειδές, π. χ. ὁ τυρός, ὡς παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 697. »Στροφάλιγξ γάλακτος ἠπυρῶν,« ἐνθα ὁ Σχολ. »Ἢν ἡμεῖς στροφαλίδα λέγομεν, οἷον τυροῦ τροχόν.« στρογγύλος τυρός, στρογγυλὸν τυρί. 4) ἐκεῖνο, περὶ ὃ στρέφεταί τι, π. χ. ὁ ἐν τῷ ἁμάξῃ ἄξων, ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται· ὁ στροφεὺς τῆς θύρας, κ. τ. τ. (υυ–)

Στροφᾰλίζω, Μ. ίσω· κατ' ἐπείτ. καὶ παραγ. τύπος τοῦ στρέφω, Ὀδυσ. Σ, 315. »Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε,« στρέφετε, στριφογγυρίζετε, κλωθογυρίζετε, γνέθετε· ὄθεν

Στρόφᾰλος, ὁ Ὁ βέμβιξ, ἡ φοῦρλα. 2) ὁ Νικήτ. Χρον. ἐ. 30. ἰ. 2. καὶ ιζ'. 1. καλεῖ οὕτω καὶ μέρος πολεμικητικῆς τινος μηχανῆς, ἔνθα παρατάσσει καὶ τὸ, σφενδόνη, καὶ λύγος. Πιθανὸς τὸ περιστρέφον μέρος αὐτῆς, ἡ κώπη, τὸ χερούλι.

Στροφᾰ́ς, άδος, ὁ, ἡ (στρέφω). Γυρίζων, κύκλῳ ὠθούμενος, περιαγόμενος, συστρεφόμενος, περιαγόμενος εἰς γῦρον, περιτρέχων μίαν διωρισμένην ὁδόν, τριχιά, ἑλατ. ἐπὶ ἀστέρων, Σοφοκλ. Τραχ. 151. »Ἄρκτου κέλευθος στρομάς,« ἡ περὶ αὐτὴν κυκλικῶς διὰ παντὸς στρεφομένη οὐράνιος ἄρκτος. Ὀρφ. Ἀργ. 675. »Ἄελλα στροφάς,« ἡ περιστρεφομένη, ἀνεμοστρόβιλος. 2) ἔντομά τινα ἢ σκωλήκια τινὰ καλοῦνται, στροφάδες, παρὰ τὸ συνεχῶς στρέφεσθαι· οἱ ἐπιστέφοντες καὶ συνεχῶς κινούμενοι· ὡς καὶ ὁ Ἄρατος ἐν στίχ. 1032. καλεῖ οὕτω τοὺς Γερανούς, διότι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀνεχώρησαν. Διονυσ. ὁ Περιηγ. 594. λέγει »Οὐρανίησι. 3) αἱ στροφάδες, προτυπαι νῆσοι, σειρὰ τις νησίων παρὰ Ζακύνθῳ, περὶ τῶν ὁποίων κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον, ὅτι ἐκολύμβων καὶ ἄπλεον.

Στροφᾰ́ω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ στρωφάω, Ἰλ. Ι, Ἡρόδ. 2, 85. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1235. καὶ ἀλλαχοῦ, Lob. Φρυνιχ. σ. 585. Pors. Εὐρ. Μήδ. 664.

Στροφεῖον, τό (στρέφω). Ἐργαλεῖον, δι' οὗ περιστρέφουσί τι· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο τὸ μέρος, ἔνθα οἱ ἥρωες ἐξαίφνης παρίσταντο εἰς τοὺς θεατάς, ἢ ἐγίνοντο ἀφανεῖς· ἢ »Ὃ τοὺς ἥρωας ἔχει τοὺς εἰς τὸ θεῖον μετεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ τελευτῶντας,« Πολυδ. δ'. 133. πιθανῶς οὗτοι παρίσταντο διὰ μηχανῆς τινος. 2) παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. β'. 7. καὶ Πολυδ. ἐ. 4. τὸ ἐστραμμένον σχοινίον, ἤτοι τὸ κλωστόν· 3) παρὰ Λουκιαν. Πλοῖον ἢ εὐχ. 5., ξύλινές τις κύλινδρος, δι' οὗ περιστέφονται τὰ καλώδια, τὰ παράγγια, ἡγούμενα.

Στροφεύς, έως, ὁ (στρέφω). Ταὐτὸν τῷ, σπόνδυλος, Πολυδ. β'. 130. »Ὀνομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς εὐθὺ τραχήλου στροφήν, καὶ στροφίγγες παρὰ περιστρατεύειν.« 2) ῥιζὲς τῆς θύρας, τὸ σπονδυλοειδὲς σιδήριον ἢ ξύλον ὃ συνέχει τὴν θύραν μὲ τὸν παραστάτην καὶ ἐφ' ᾧ στρέφεται ἡ θύρα κλειομένη ἢ ἀνοιγομένη, Λουκιαν. διάλογ. Ἑταίρ. »Παραγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον ἐ-

ψοφητί,« ἐξέβαλον (ἐκβαλε) τὴν θύραν ἢ ἐσήκωσα τὴν θύραν ἀπὸ τὸν ῥιζέ. πρβλ. στρόφιγξ. 2.

Στροφέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στρέφω, μεταβτ. καὶ ἀμετβ. 2) ἔχω κοψίματα (tormina) τῆς κοιλίας· περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω. Ἀριστοφ. Εἰρ 175. »Στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν, στρόφον ἔχειν, πρβ. στρόφος· ἐκ τοῦ

Στροφή, ῆς, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν ὧδε κἀκεῖσε, τὸ γυρίζειν ἀνάπαλιν, τὸ κάμνειν νὰ ἐπιστρέψῃ τις, τὸ στρεφογυρίζειν, τὸ στέφειν πλαγίως ἢ τὸ ἄνω κάτω, ἢ ἀλλέως· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ χρόνου, Πλάτ. »Στροφαὶ ὡρῶν.« 2) ἐξαιρ. Ἐν τῇ δραματικῇ ποιητικῇ λέγεται στροφὴ τὸ γύρισμα τοῦ χοροῦ πρὸς τοὺς ἀκροατάς, ἢ ἡ ᾠδὴ αὐτοῦ· ἐν γένει ἡ ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν μετρικὸν ὅλον, ὡς καὶ, Ἀντιστροφή, ἡ ἀνταποκρινομένη ᾠδή· Τόπομν. εἰς Ἀρ στοφάνους Νεφέλ. »Καὶ ὅτε μὲν (ὁ χορὸς) εἰς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἐώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς αὐλοὺς ἀπαλείτους διεξῆει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο Στροφή· ἑπομένως δὲ ὁ Σχολιαστὴς περὶ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ λέγει· »Τοῦτο ᾠδή καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν, ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδὴ Παρὰ Πινδάρῳ λέγεται στροφή, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν κίνησις τοῦ χοροῦ· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν, Ἀντιστροφή. Ὁρα Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν Λεξ. Προτῳδίων· καὶ Σχολ. Ἡφαιστίωνος σελ. 94. 3) λέγεται στροφὴ, καὶ ἐ συμπαπλεγμένος καὶ σκολιὸς δολερὸς λόγος, δολιότης, πανουργία, μηχάνευμα (διαβολεί.) καὶ μάλιστα κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. γ'. »Ἱκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι,«

Στροφιγγοειδής, ές, ὁ, ἡ, (εἶδος). Εἶδος στρόφιγγος ἔχων, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος στρόφιγγος. Ἐπίρρ. στροφιγγοειδῶς, Μαθηματ. παλ. σελ. 44. »Τὸ ἄκρον τοῦ ῥοΐσκους στροφιγγοειδῶς λεπτυνθὲν, ἐμβάλλεται εἰς τὴν ὀπήν.«

Στρόφιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω). Ταὐτὸν τῷ, στροφεύς, σπόνδυλος. 2) πᾶς πασσαλίσκος, ἢ πᾶν ἔμβολον κωνοειδὲς, ἐφ' ᾧ ἐπιστηριζόμενον σῶμά τι, περιστρέφεται, Εὐριπ. Φοίν. 1142. »Κύκλῳ στρόφιγξιν ἐνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαξ' ὑπ' αὐτόν.« ἐξαιρ. ὁ ῥεζὲς τῆς θύρας. 2) στύπωμα, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλομεν, ὅταν στυπόνωμεν σκάφην τινά, ἢ βίδα, ἐπιστόμιον, ἐμβολεὺς (πύῤῥος, πυῤῥίον, τύλος, δι' οὗ στυπόνουμεν τὸ στόμα τῆς κανέλλης), Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 450. »Λέγεται δὲ στρόφιγξ, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι, φοράν.« — ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ἔτι καὶ »Στρόφιγγα γλώσσης,« τὸ εὐστροφον αὐτῆς, ἀπὸ του στρέφειν καὶ πανουργεύεσθαι. Τινὲς λέγουσιν, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ὅτι τὸ, στροφεὺς καὶ στρόφιγξ, συνώνυμά εἰσιν· ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 7. διακρίνει ἀμφότερα καθαρῶς, τοὺς στρόφιγγας λέγων γίνεσθαι ἀπὸ του σκληροτάτου ξύλου τοῦ λωτοῦ, τοῦ πύξου, καὶ τοῦ πρίνου· ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ στροφεὺς (ἐ. 8.) ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς πτελέας, λέγεται ἄρα κυρίως στροφεύς, ὁ πασσαλίσκος ἢ τὸ ἔμβολον, ὃ ἐστὶ τὸ σκηλοειδὲς μέρος, στρόφιγξ δέ, ἡ ὀπὴ (ἡ σκηλιά) ἐν ᾗ ἐμβαίνει ὁ στροφεὺς καὶ οὕτω περιστρέφεται ἡ θύρα εἰς τὸ ἀνοίγειν καὶ κλείειν αὐτήν. Διὸ καὶ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις πτελείους ποιοῦσιν· ἀστραβέστατον ἐστὶ, τὸ τῆς πτελέας ξύλον. (παρὰ Πλουτ. Ῥωμ. 23. φέρεται ἄρτεν. ὁ στρόφιγξ, ὀρθότερον ἴσως.)

Στροφικός, ή, όν (στροφή). Δυνάμενος εἰς τὸ τρέπειν, γυρίζειν, ἐξαιρ. ἐλέγοντο, στροφικὰ τῶν σπερμάτων, μέρικα φυτὰ ἢ σπέρματα τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ ἀνθοῦσαν ἔτι, ἐπαραχονοντο, ἀνατρεπόμενα μὲ τὸ ἄροτρον, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κοπριά, διὰ νὰ κοπρίζωσι μὲ αὐτὰ τοὺς κήπους κ. τ. τ. 2) ἐκ τοῦ στροφή, σημ. 2. ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς στροφήν.

Στρόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρόφος. Γυναικεῖος μικρὸς δεσμὸς τις περὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἐξαιρέτως περὶ τὸ στῆθος, δι' οὗ περιέδεσαν καὶ προσυνέστελλον τοὺς μαστούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Στρογγύλη ζώνη.« ὁ δὲ Φώτ. διὰ τῶν »Στρογγύλων ζωναρίων.« Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 146. »Τὸ στρόφιον ἤδη λυόμενον. Λέγεται ἄλλως καὶ στηθοδέσμιον, ἡ, περιμαστίδιον ζῶσμα τῶν γυναικῶν. 2) κεφαλοδέσμιον τῶν ἱερέων, ὃ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, κίδαρις, καὶ μίτρα· ἕφερον δὲ τοῦτο ὡς στολισμὸν οἱ Ἱερεῖς, Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 53. Ὁ Ἰώσηπος λέγει τοῦτο »Ζώνην διανέουσι ὑφασμένην·« τὸ δὲ παρ' Ἀθην. 16. σελ. 543. περὶ τοῦ Παρθαπίου ῥηθὲν, »Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,« ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ (οἱμαι) τουρκιστὶ λεγόμενον σαρίκ καὶ σαρίκιον, ὅπερ ἐστὶ σπειροειδὴς δεσμὸς περὶ τὴν κεφαλήν.

Στρόφις, εος, ὁ (στρέφω) παρὰ Κωμ. Ὁ εὔστροφος, εὐκίνητος καὶ ἀγχίστροφος ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὁ ἐστὶ, πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος, Ἀριστοφάνης Νεφ. 451. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολυπλόκος.« Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ν. σελ. 1551. ἔχει. »Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς,« ὃς τις ἐστὶ ἐν σελ. 1638. ἀναφέρων τήν τε κυρίαν καὶ μεταφορικὴν σημασίαν τῆς λέξεως στρεψίμαλλος, λέγει. »Ὅτι δὲ κλώσματος εἶδος τὸ στρέφειν ἐνταῦθα, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν »Στρεψίμαλλον οὖν,« ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κλωστόμαλλον.« ὅθεν στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ καὶ οὕτω δυσεύτων.«

Στροφίς, ίδος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ στρόφος, = στρόφον, Εὐριπ. »Ἱμάντων στροφίδες.«

Στροφοδινέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Στρεφοδινέω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 51.

Στροφολογία, ἡ (στρέφω, λέγω). Ἡ ἐν τῷ ὁμιλεῖν στροφὴ τῶν λόγων, ἔ ἐστι, λόγων συστροφή, πανουργία, ἀπάτη.

Στροφόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι, παθ. (στρόφος). Στρόφον ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν, πάσχω ἀπὸ κοψίματα, Διοσκορίδ. (τὸ ἐνεργ. στροφόω οὐχ εὑρηται.)

Στρόφος, ὁ (στρέφω). Σχοινίον ἐστραμμένον, εἴτουν κλωστὸν, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ ἀείρεται καὶ βαστάζεται τι· λῶρος συνεστραμμένος ἢ ἱμὰς περιστραμμένος, ὃ ἐστὶν ἐστριμμένον ἢ πεπλεγμένον λωρίον ἢ σχοινίον ἢ τι τοιοῦτον ἐκ δέρματος, ἢ ἐκ λίνου, ἢ ἐξ ἐρίου, σχοινίον, τριχίον, τριχιά, δεσμός, ζώνη, ζωναρίον καὶ κάθε πλεκτόν, πλέγμα, πλεξίδα, στόβιλος τῶν τριχῶν, βόστρυχος. Ἐν Ὀδυσ. Ν, 488. καὶ Ρ, 198. »Ἐν δ' (πήρῃ) στρόφος ἦεν ἀορτήρ,« σημαίνει τὸ δέμα, ἤτοι τὸ συνεστραμμένον σχοινίον ἢ λωρίον· ὡς καὶ ἐν Τμν. εἰς Ἀπολ. 122. καὶ 128. »χρύσεοι στρόφοι,« ὅπερ ἐν Ἰλ. Χ, 468. »Δίσματα καὶ ἐν Ὀδυσ. Μ, 51. »Πείραται εἶπεν, ἔνθα κυρίως σημαίνει, πρᾶγμά τι διὰ τελίσματος, σκάρτανον. Παρ' Ἡρόδ. 4, 60, σχοινίον ἢ κάλως, σφῦρα. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι τὸ »Στρόφοις διὰ τοῦ. Τὰ λεπτὰ τριχίδια, »ἅπερ ἡ χυδαία

φωνή »Σοξίμιαν λέγει· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Στρόπουν, τμῆμα χονδροῦ σχοινίου πρὸς μαστίγωσιν ἐπιτήδειον. Παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 876. ταὐτόν ἐστι τῷ, Στρόφιον, ἕσμὸς ἢ κόσμος περὶ τὴν κεφαλήν. 2) ἡ τῆς γαστρὸς ἕδνιπ, κύφωμα ἢ πόνος τῆς κοιλίας κατὰ τὸν ὀμφαλόν, κωλικας, termina, κατὰ τὸν Γαληνὸν (ὑπομν. εἰς ἄφορ. Ἱπ. δ'. 11.) »Οἱ στόφοι γίνονται διὰ τενάξεις ἰσχυράν, καὶ πνεῦμα φυσᾶσι οὐκ ἔχον διέξοδον, ἀλλ' ἐν ταῖς τῶν ἐντέρων ἕλιξιν ἐναπειλημένον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. σ. 452. καὶ Θεσμ. 491. »Στρέφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα,« μέ κόπτει ἡ κοιλία μου, κεφίματα ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν μου, 3) ὁ συμπεπλεγμένος καὶ θολερὸς λόγος. ὅθεν

Στροφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος στρέφῳ, στρόφου εἶδος ἔχων. Τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Οὖρα στροφώδεα,« ἑρμηνεύουσι τινὲς διὰ τοῦ. »Οὖρα περιέχοντα στερεά τινα μόρια ἢ ῥόμβους, τὰ ὁποῖα περιστρέφονται ἐν αὐτοῖς· ἄλλοι ἀναγινώσκουσι »Τροφώδεα, ὃ καὶ ὑρεώτερον δοκεῖ.

Στρόφωμα, ατος, τὸ, = στρέφιγξ, 2. ὅθεν ὑποκορ. »Στροφωμάτιον, τὸ, Ἥρων πνευμ. σελ. 166. φέρεται συχνάκις καὶ παρ' Ἡλιοδώρ. περὶ Καταρτισμῶν.

*Στροφωμάτιον, τὸ, = τῷ προηγουμένῳ.

Στροφωτός, ἡ, ὁν (στροφόομαι). Δονούμενος στραφήναι· ἢ στρεφόμενος. 2) στρέφον εἶδος ἔχων, κοχλιοειδής.

(Στρόω), ἄχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται τινὲς χρόνοι τοῦ, στρώννυμι, στορέννυμι.

Στρύζω, απαξειρ. ἕτερος τύπος τοῦ παρ' Ἡροδότ. ἡ. 118. »Ἀνεμος στρυμονίας,« ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, Ἄνεμος, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 417. »Στρυμονίου βορέαο,« ταὐτόν τῷ, Θρᾴκιος, ὄνομα ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Θρᾴκην ποταμοῦ Στρύμονος πνέοντος, ὅς τις ἦν σφοδρὸς καὶ χειμέριος βορέας.

Στρύμος, εκος, ὁ. Ξύλον μεμηχανημένον ἐν τοῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν. Ἐκτεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στρυμόω, στρυμώνω, ἀντὶ τοῦ Θλίβω, καὶ παραγωνίζω, καὶ, στρυμούρα, ἡ, ὁ στενὸς τόπος· καὶ ὁ παραγκωνισμός.

Στρυύζω, ἴδε Στρηνύζω.

Στρυφνός, ἡ, όν (στρύφω). Ὀξύς, δριμύς, τραχὺς (τῇ ουχτεῖ), ξυνός, στυπτικὴν γεῦσιν ἔχων, στυφός. Ὁ Ἀέτιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ δ. βιβλίου περιγράφων τὰς ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει. »Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρις βάθους πλείονος αὐτήν, στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐστηρόν.« 2) μεταφορ. ἀνθρωπος αὐστηρός, σκυθρωπός, μεστάνθρωπος, σοβαρός, πικρός (ὃν ἡ χυδαία συνήθεια, πικραγκουριά, καί, ἀλληφαμάκην λέγει), δυσχερής, δύστολος, δυσάρεστος, χαλεπός, ἰδιότροπος, ὁ ἔχων πάντοτε τὰ ὀφρύματα κατεβασμένα καὶ βλέπων μὲ τὸ λευκὸν τοῦ ὄμματος, Ἀριστοτέλ. προβλ. λά. 7. καὶ Ξενοφ. Κύρουπ. β'. β'. 4. στριφνός, ὅπερ ἔρα, στερεός, σκληρός, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σ. 263. (κατὰ Δράκοντα σ. 83, 2. 110. τὸ ὑψιλὸν ἔστι φύσει μακρόν, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ διὰ τῆς ἐκ τοῦ στύφω παραγωγῆς αὐτοῦ.) ὅθεν

Στρυφνότης, ητος, ἡ. Ἡ στρυφνὴ ἢ στυφή, ξυνή, γεῦσις. Πλούταρχ. συμποσ. προβλ. ἡ. 2) μεταφορ. τὸ στρυφνὸν ἦτοι αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τοῦ πολιτεύματος· τὸ στρυφνὸν τοῦ ἤθους· τὸ σεμνὸν καὶ ὑπεροπτικὸν ἢ ὁμιλοῦ τοῦ λόγου, Διον. Ἁλικ.

Στρυφνόω, ῶ (στρυφνός). Στρυφνὸν ποιῶ· ἐν γένει, ταὐτόν τῷ, Στύφω, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ά. 6.

Στρύχνη, ἡ, καὶ, Στρύχνον, τὸ. καὶ Στρύχνος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, Γαλλ. morelle. Ὁ Διοσκορίδης ἐν δ'. 71.—74. περιγράφει τέσσαρα εἴδη τούτου· τὸ πρῶτον λέγεται »Στρύχνος κηπαῖος,« solanum hortense, καὶ φέρει ἐδώδιμον καρπὸν εἰς εἶδος ῥαγῶν, τῶν ὁποίων τὴν οἰνώδη καὶ γλυκεῖαν γεῦσιν ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. ἰ. 37.) Βουκόλος παραβάλλει μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἐρωμένης του, »Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα,« ἀντὶ τοῦ, στρύχνη, Δωριακ. ὅπου ὁ Βρύγκιος καὶ ὁ Βαλκεναίριος, τρύχνος, ἀναγινώσκουσι· ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ σχηματισμοῦ, στρύχνη, ἢ τρύχνη, οὐδὲ μίαν ἄλλην μαρτυρίαν ἔχομεν, εἰμὴ τὴν ῥῆσιν ταύτην, μετὰ τῆς τοῦ Σχολιαστοῦ ἑρμηνείας, ὅστις λέγει. »Τρύχνα, ἡ Τρύχνος· τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται, ἤγουν, ἡ φωνήσου δὲ μαλακή. ἑοικὸς τρύχνῳ. Τρύχνος δὲ καὶ Τρύχνη, εἴδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη Ἀγριομελιττάνα, ἰκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος· ὁ δὲ Θεοκριτος ἐξέβαλε τὸ π διὰ τὸ μέτρον τρύχνον εἶπών· ἢ λέγεται ἔτι παρ' ἡμῖν διαφόρως, καὶ μελιττάνα, καὶ, μαλισσάνα, καὶ μελισσάκα, ὁ καρπὸς τοῦ Λιννάικου solanum melongena. Τὸ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιννάου Physalis alkikengi. Τὸ τρίτον εἶδος καλεῖται »Στρύχνος ὑπνωτικὸς« καὶ ὑπὸ Λιν. physalis somnifera. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 12. Τὸ τέταρτον καλεῖται, »Στρύχνος μανικός, παρὰ δὲ Θεοφράστῳ (αὐτόθ.) καὶ, »Θρύον, καὶ ἔστιν ἢ τὸ τοῦ Λιννάου, atropa belladonna, ἢ ἄλλο τούτῳ συγγενὲς εἶδος, ἃ καὶ οἱ παλαιοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τὰς φαρμακερὰς μόνον τούτου ῥίζης, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ῥαγῶν. Παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἐτυμολογ. μέγ εὑρίσκεται καὶ τις στρυχνίωσις, ὅτι ἐλέγετο καὶ ἀηλικῶς. στρύχνον δὲ σὺν τῷ ῥ οὐδαμοῦ εὕρον· ἀλλ' ἤδη καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 878. ἔχει, στρύχνοι, τὸ, εὐθετέρως, ὡς καὶ ὁ Διοσκορίδης, ἔστιν ὅτι καὶ ἀρσενικῶς, στρύχνος, ὁ, τούτῳ ἐχρήσατο. τὸ δὲ Ληλ. Θεωρεῖται ὡς ἀμφ. ὀρ. καὶ τρύχνος.

Στρῶμα, ατος, τὸ (στρώννυμι). Πᾶν ὅ,τι στρώνεται κατὰ γῆς, ἢ τίθεται ὑπὸ κάτω καὶ ἐπάνω αὐτοῦ κεῖται ἢ κάθηται τις, ὅρα, στρωμνή, κοίτη, ἄχυρον, πεύκινον, σκέπασμα, Θέογν. 1193. (Αἰσχύλ. καὶ Ξενοφ. Κύρουπ. ὑ. β. 7.) ἐπίσαγμα, σκέπασμα τῶν ἵππων (σάγισμα, Ξενοφ. ἐξαιρέτως λέγεται »Στρώματα, τὰ παρὰ τῇ τραπέζῃ στεφανούμενα ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατεκλίνοντο, ἢ τὰ τῆς τραπέζης ἐπιβλήματα (τραπεζομάνδυλα), ἢ τὰ εἰς τὸ κραββάτιον, ἐφ' οἷς κειμάται τις, καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦταν ποικιλμένα, Ἀθήν. β'. σελ. 48. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Στρώτης. Καὶ ἐντεῦθεν. 2) ἐκάλουν οὕτως ἔτι καὶ βιβλία τινά, συμμίκτου ὕλης περιεκτικά, ἤτοι τὰ περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων πραγματευόμενα, καὶ τοιαῦτα σώζονται ἔτι ἐν Κλήμ. Ἀλεξ. 3) παρὰ Πολυαίνῳ ἡ. κγ'. 9. εἰσὶν »Στώματα γεφύρας πεπηγότα,« οἱ ὑπὸ κάτω τῆς γεφύρας πάσσαλοι. ὅθεν

Στρωματεύς, έως, ὁ. Ταὐτόν τῷ, στρῶμα, σκέπασμα τοῦ κραββατίου ἢ τῆς τραπέζης, τάπης, στρώματα, τὰ παρὰ τῇ τραπέζῃ στρωννύμενα ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατεκλίνοντο, ἤτοι ἐκάθηντο καὶ ἔστρωνται· καὶ τὰ δι' ὧν ἔστρωναν τὴν τράπεζαν ὀθόνια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ποικίλα· καὶ ἐντεῦθεν. 2) καλοῦνται οὕτω καὶ βιβλία τινά, τὰ ὁποῖα περιέχουσι ποικίλην τινὰ καὶ σύμμικτον περιοχήν, ὕλην. Κλίμης ὁ Ἀλεξανδρ. ἐν δ'. τῶν αὐτοῦ Στρωματέων λέγει περὶ τούτων. »Ἔστω δὲ ὑμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτόπου τοὔνομα ψησί, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχῆ μετιόντα, καὶ ἕτερον μίγνυσι κατὰ τὸν εἱρμὸν τῶν λόγων μηνύοντα, ἐνδεικνύμενα δὲ ὅλως τι καὶ μικρὸν κατωτέρω. »Τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιγραφὴν καιρίαν ἔχειν, διὰ τὴν πολυμιγίαν, καὶ τῶν ζητουμένων τὴν παγχρησίαν,« Melanges de litterature, Γαλλ. 3) ἰχθὺς τις πλατὺς καὶ ποικίλος, Ἀθήν. ζ'. »Ὅμοιος ἰχθύϊ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ ὁ προσαγορευόμενος στρωματεύς, ῥάβδους ἔχων ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας.« ὁ ἰχθὺς οὗτος ἔστιν εἴτε ἀδιόριστος, ὁ Λιννάιος ὅμως ἐφύλαξε τὸ ὄνομα. 4) παρὰ Μεταγνστ. = στρωματόδεσμος, Lob. Φρυνιχ. σ. 401.

Στρωματίζω, Μ. ἴσω (στρῶμα). = στρώννυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στωματίζειν, ἐπιστάτειν ὅπου.«

Στρωματίτης, ου, ὁ. Συνιστάμενος ἐκ στρώματα, ἢ μᾶ τὰ ὁποῖα βοηθεῖται ὁ εἷς τὸν ἄλλον, π. χ. ἔραστος στρ., ῥαψῳδός, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ξεναδόχος ἔδιδε τὰς τραπέζας καὶ τὰ τραπεζομάνδυλα.

Στρωματόδεσμον, τὸ καὶ, Στρωματόδεσμος, ὁ (δεσμός). Ἐλαιοῦ ἢ δερμάτινος θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, καὶ συνέδεον αὐτὰ καὶ μετεκόμιζον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν δούλων, (σαπιανῆς, Τουρκ.), ὁ περιδεδεμένος φάκελος τῶν στρωμάτων, Πλάτ. Θεαίτ. 84. »Ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διανοήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσαι.« Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ζ'. 19. ἔχει. »Ἀγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθετο τὰς ἐσθῆτας· ἃ δὲ οἱ παλαιοὶ ἱμάτια στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔλεγον, ἐν οἷς (ὡς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ) τὰ στρώματα ἀπετίθετο.« ὁ δὲ Φρύνιχος. »Στρωματεύς, ἀδόκιμον· στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον· λέγε οὖν ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως.« λέγεται δὲ »Στρωματόδεσμον δῆσαι«, Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. καὶ »Στρωματόδεσμον συσκευάζεσθαι«, παρὰ Πλάτ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καίσ. »Συνδῆσαι ἱμάτια.« περὶ Κλεοπάτρας. »Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα, προτείνει μητρὶ ἑαυτήν. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάτια συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα.« Ὁ Θεόφραστος ἐν Φυτ. ἱστορ. δ'. 2. μνημονεύει »Στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους« ἐπὶ τῶν δενδυλίων· καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ιβ'. σελ. 548. κεῖται τὸ, Στρωματεύς, ἀντὶ τοῦ, τραπεζομάνδυλον, ἢ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἐστρωμένη ὀθόνη. »Ψιλότατα κρικωτὴ (κρίκους ἐζωγραφισμένους ἔχουσα, ἢ κροκωτή) ὥσπερ στρωματεὺς αὐτόθι, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι κάδους τε χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα.« ἴδε Στρωματεύειν, ὁ Ξενοφῶν ἐν ἀναβ. ἑ. δ'. 13. καλεῖ »Στρωματέα« καὶ τὸν λινοῦν θύλακον (σάκκος, σακκίον ἢ Τουρκ. χαράϊ, χαράϊον, τζουβάλιον). »Χιτωνίσκους δὲ ἐνδεδύκεσαν (οἱ Μοσύνοικοι) ὑπὲρ γονάτων, πώχεις ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου.«

*Στρωματόδεσμος, ὁ, = τῷ στρωματόδεσμον.

Στρωματοθήκη, ἡ (θήκη). Ταὐτόν τῷ, στρωματόδεσμον. Θήκη ἢ θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, (γιουκὴ γιοῦκ. Τουρκ.) — 2) παρὰ Νικήτ. Χρον. ἰ. β'. ἀντὶ τοῦ, ἐπίσαγμα, ἢ σάγμα, σαγμάριον.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τῶν στρωμάτων φύλαξ· ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὰ στρώματα, καὶ εἰς τὰ τῇ τραπέζῃ ἀνήκοντα ἔχων. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ.

Στρωμυνή, ἡ. Στρῶμα, κλίνη, λέχος, κοίτη, Ξενοφ. συμπ. δ'. 38 καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπίβλημα, σκέπασμα, (ἴδε ἐν τῷ, Στρώτης), Ἀπομν. β'. ά. 30. λέγεται δὲ κυρίως στρωμυνὴ καὶ στρῶμα, τὰ ἐν τῇ κλίνῃ ἔπιπλα, τάτε ὑποκάτω

τιθέμενα, καὶ τὰ ἐπικαλύμματα, οἷον ὁ σελτὲς, τὸ μαδράτσον, καὶ τὸ ἐφάπλωμα, καὶ ἐκτεῦθεν καθόλου ἔτι, πᾶν ὅ,τι στρώνεται, καὶ ἐξαπλοῦται ἐπάνω τινός, οἷον τάπης, τραπεζομάνδυλον, κ. τ. τ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Κώδιοι· ἐκ τοῦ

Στρώννυμι, ἡ, στρωννί· Μ. στρώτω, κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ, στόρνυμι, στορέννυμι σχηματισθέν, ὅπερ ἴδε· Ἁπλόνω τι κατά τῆς δια τὰ καθίστης κ. τ. λ. στρώνω· κάμνω τι ἐπίπεδον, ἴσιον ἐξομαλίζω· καλύπτω, σκεπάζω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, καπλατίζω· Ἡρόδοτ. ζ', 193. »Ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὰ κύματα ἔστρωτο, κατέπαυσαν, ἔστρωσαν τὰ κύματα, ὁμαλὰ ἐγένοντο· Ξενοφ. Κυρουπ. η'. β'. 5. »Αὐτὸς κλίνην στρώνυσι, καὶ τὴν στρατέζαν κοσμεῖα·« (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον τῷ γ'. προσπ. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. ἔστρωτο. Ἰλ. Ι, 155. καὶ τῷ μετοχ. παρακ. ἐστρωμένον, Γαμ. Ἀφροδ. 159).

*Στρωννύς, ὁ, = λαγώς, κυρίως = εὐναῖος, ἐστὶς κάθηται ἐν τῇ φωλεᾷτον.

Στρῶσις, εως, ἡ (στρώννυμι). Τὸ στρώνειν, σκεπάζειν, ἐπιτιθέναι, ἐπιβάλλειν, καπλατίζειν· στρώσιμον. »Στρῶσις εὐδίων.

Στρωτήρ, τῆρος, ὁ (στρώννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρώτης· 2) Ἔλεγον ἔτι »Στρωτῆρας« τὰ μικρὰ δοκίδια, τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν ἐγκαρσίως τιθέμενα, καὶ ἅπερ κἀδύνατό τις, ἐν τῷ δωματίῳ κείμενος καὶ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, μετρῆσαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφραστος περί τινος μεθύσου λέγει· »Ὅταν μὴ δύνηταί τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν·« τοιοιτοτρόπως ἐρωτᾷ τις καὶ παρ' Ἀριστοφάν. »Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνέρων οὗτοσί; εἰπὲ δ' ἄν. »Στρωτῆρα ἢ παρ' ἡμῖν »Τέμπλα (ἢ Πατηρόν)« λεγομένην· 3) λέγεται ἔτι »Στρωτῆρες, καὶ τὰ πέταυρα, ὧν κεῖνται αἱ πλάκες, ἢ αἱ κεραμίδες, ἢ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον, ὅ ἐστιν, αἱ μικραὶ δοκίδες (τὰ στημονάρια), αἱ ἐπάνω τῶν μεγάλων δοκῶν κείμεναι, ἐφ' ὧν καὶ αἱ πλάκες, ἢ αἱ κεραμίδες τῆς ὀροφώσεως κεῖνται, Φίλων πολιορκ. σελ. 78. ἀνὰ' ὧν ὁ Λιβάν. ἐν Ἐπιστολ. 1092. ἔτι καὶ τὸ, κάμαξ, καὶ, χάραξ, ὡς συνώνυμα μετχειρίζεται· »Ἢν πειδὴ στρωτῆρων θεσμαὶ, κάμακες δ' ἂν ἢ χάρακας ἄλλος εἶπε σοφιστής.«

*Στρωτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στρωτήρ.

Στρώτης, ου, ὁ (στρώννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρωτήρ. Ὁ τὰς στρωμνὰς εὐθετῶν· ὅστις στρώνει, βάλλει, ἁπλοῖ κατὰ γῆς ἢ ἐπί τινος· ἐξαιρέτως, ὅστις στρώνει ἢ βάλλει τὰ στρώματα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἢ στρώνει τὰ στρώματα εἰς τὴν κλίνην, Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 30. »Οὐ γὰρ μόνον χρυσίον, οὐδ' ἀργύριον ἐλαβεν (ὁ Τιμαγόρης ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν), ἀλλὰ καὶ κλίνην πολυτελῆ, καὶ στρώτας θεράποντας, ὡς τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐπισταμένων· (Καὶ Ὁμηρον ἐν Ἰλ. Ι, 655. οἱ τῶν Ἡρώων λ στρωμνοὶ ἦσαν ἐντελέστεται· »στόρεσαν εὐχος, ὡς ἐκέλευσε, κῶάτε, ῥῆγίς τε, λίνεοί τε λαπτὸν ἄωτον.«) Ἀθήν. β'. σελ. 48. »Ὁμήρου δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατ' αὐτὸν λίτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκά, καὶ μᾶ βαθμηνία ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα, ῥήγεα, καλά, πορφύρεα· καὶ πρῶτοι δὲ Πέρσαι, ὡς φησιν Ἡρακλείδης, καὶ τοὺς λεγομένους στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχει ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν. Εὐστάθ. Ὀδ. γ'. σελ. 1471. »Χωρίζεται δὲ φασιν ἡ τῶν στρωμάτων σύνθεσις περιβολῇ καὶ ὑποβολῇ, ἤγουν τοῖς ὑποστρώμασιν, ἃ ὑποβάλλονται, καὶ τοῖς ἐπικειμένοις πετάσμασιν.«

Στρωτός, ἡ, ὄν. (στρώννυμι) Ἐστρωμένος, ἐξαπλωμένος, ἢ ἐν τῷ στρώματι ἐκτεταμένος, κεκαλυμμένος, ὑποβεβλημένος· ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ ἢ εἰς τὸ στρῶμα κείμενος, Ἡσίοδ. Θεογν. 798. »κεῖται ἀναπνευστος καὶ ἀναυδος στρωτοῖς ἐν λεχέεσσιν, εἰς τὸ ἐστρωμένον λέχος. Lat. stratus.

Στρωφάω, ῶ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω, ὡς τὸ τροπάω, ἀντὶ τρέπω. Στρίφω, γυρίζω, Ἰλ. Ζ, 306. καὶ, 53. »Ἠλάκατα στρωφῶσαι, στρίφουσα, γυρίζουσα, ὁηλ. γνέθουτα, Παθ. στρωφᾶσθαι, γυρίζω που, Ἰλ. Ι, 463. Μ, 557. Τ, 422. Τμν. Δήμ. 48. Ἡσ. Ε. 530. Ἡρόδ. 2, 85. 2) ἐνδετ. στρωφᾶν ἀντὶ στρωφᾶσθαι, Ὀππιαν. Ἅ. 3, 893. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στρωφᾷν, νήθειν, κλώθειν, περιστρέφειν· καὶ, Στρωφῶτο, περιβλέποντο, ἐστρέφοντο· καὶ, Στρωφᾶται, περιστρέφεται.«

*Στοβαιά, συγκ. στομιά, ὡς τὸ, σεβαιά, καὶ συγκ. σεμιά, ἡ, στυγιανὰ καὶ συγκ. στυγνά, Ἡσυχ.

Στυγανός, ἡ, όν (στυγέω), ταὐτὸν τῷ συνών. στυγνός, Αἰσχίν. ῥήτ. σιλ. 21. »Κήρστυγανή, μέλαινα, ζοφερά, φρικτὴ τύχη.

Στυγανωρ, ορος, ὁ, ἡ. (στυγέω, ἀνὴρ) ποιητ. Ὁ μισῶν καὶ ἀποστρεφόμενος τοὺς ἄνδρας· ἢ τὸ ἀνδρικὸν γένος, Αἰσχύλ. Προμ. 722. »Ἀμαζόνιον στρατὸν στυγάνορα, διότι αὗται ἐμίσουν τοὺς ἄνδρας.

Στύγαξ, ακος, ὁ (στυγέω). Ἐκαλεῖτο οὕτως ὑπὸ Ἀθηναίοις στρατηγὸς Εὐκράτης, ἀντὶ τοῦ, στυγερὸς, ἢ στυγητὸς, διὰ τὸ στυγεῖσθαι, ὁ ἐστὶ μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς ἐωροδόκος καὶ προδότης, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. ξ'. σελ. 1750. ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἱππ. 129. πρέπει νὰ λέγηται, Στύπαξ, ὅπερ ὄρα.

Στυγερός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. ρῶς. (στυγέω)· μισητός, βδελυκτός, σικχαμερός, ὄζων καὶ ἐπίφοβος, φρικτός, φοβερός, ἐκπληκτικός, χαλεπός, ἀποτρόπαιος, πολλκ. παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Γ, 404. Ε, 47., 672. Ι, 454. Σ, 209. Ὀδυσ. Ε, 376. »Δαίμων, Ἐρινύς, ᾅδης, σκότος, θάνατος, πόλεμος, Ἄρης στυγερός.« καὶ Ἡσιώδῳ, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. »Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, στεγανός, κατηφής, λυπημένος, τεθλιμμένος κατὰ τὴν ψυχήν, ἢ ὁ στυγανὸν ποιῶν τινά, στυγνοποιός, θλίβων, πικραίνων, Ἰλ. Χ, 484. Ὀδυσ. Κ, 276. Ρ, 8. Σ, 272. »Πάθος, κλαυθμός, γάμος στυγερός.« ἐν γένει, δυστυχὴς, ἐπίτε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, Αἰσχ. Πέρσ. 912. Ἑπτὰ 341. Εὐμ. 308. Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 160. Μετὰ δὲ δοτ. ἐχθρικὸς, δυσμενὴς πρός τινα, Ἰλ. Ξ, 158. »στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ, ἀθύμως, θυμῷ μενὴν κατ' αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ. ὄζων

Στυγερότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα, ἡ ποιότης τοῦ στυγεροῦ, ἀμφ.

Στυγερώπης, εος, ὁ, ἡ (ὤψ). Κατηφὴς, μισητὴν, φρικτὴν ὄψιν ἔχων, ἢ βλέπων βλέμματα ἀπαίσια, κακά, ἐπὶ τοῦ ζήλου, ψόγου, Ἡσιόδ. ἔργ. 198. »Ζῆλος στυγερώπης.«

Στυγεροπός, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στυγερώπης· 2) οὕτως ἡ ὄψις εἶναι βδελυκτὴ, μισητὴ, σικχαμερὰ, φρικτὴ· στυγερὸς κατὰ τὴν ὄψιν.

Στυγέω, ῶ, Μ. ήσω. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τινος ἀχρ. πρωτοτύπου ΣΤΤΙΓΩ ἢ ΣΤΤΖΩ, ἀόρ. ά. ἔστυξα, καὶ εὐφ. στύξαιμι, Ὀδ. Λ. 502. καὶ ἀόρ. β'. ἔστυγον, Ὀδ. Κ, 115. πρβ. Ἰλ. Ρ, 694. (Στύξ, Στυγὸς). Μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, σικχαίνομαι, φοβοῦμαι, φρίσσω, τρέμω τινά, αἰτ., πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡροδ. Ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἄνευ πτώσεως ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, συστέλλομαι, μετ' ἀπορμῆ. Ἰλ. Α, 186. Θ, 515. 2) κάμνω μισητὸν, ἢ φρικτὸν, τινί τι παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Λ, 502. »Τῷ κέτεφ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας·« ὁηλ. εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμί τινα, καὶ τότε θέλω κάμῃ εἰς κόπους φρικτὰ τὴν δύναμίν μου καὶ τοὺς γρόθους μου· παρὰ δὲ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ 4, 512., ἔχει ἐ ἀμ. ἀόρ. ά, ὅστις παρ' Ὅμ. σημαίνει κυρίως φρικτὸν ποιεῖν, πάλιν τὴν συνήθη σημασ. τοῦ, μισεῖν, φοβεῖσθαι κ. τ. λ. ὄζων

Στύγημα, ατος, τό· μῖσος ἀποστροφὴ, Εὐριπ. 2) τὸ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἀντικείμενον· καὶ

Στυγητός, ἡ, όν, μισητὸς, βδελυκτὸς, χαλεπὸς, φρικτὸς, ἄξιος μίσους ἢ ἀποστροφῆς, Παῦλ. πρὸς Τίτ. Ἐπιστ. γ'. 3. καὶ Αἰσχ. Προμ. 526. ἔνθα ἔστι κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ.

Στύγιος, ία, ιον, ἡ παρὰ δὲ Τραγ. καὶ ὁ, ἡ (στύξ). Εἰς τὴν στύγα ἀνήκων· 2) καθόλου, ὡς τὸ, στυγητός, Πλουτ. »Ἡμέρα ἀποφράς καὶ στύγιος«, φρικτὴ, ἀποτρόπαιος.

Στυγνάζω, Μ. άσω (στυγνός). Εἰμὶ ἢ γίνομαι, περίλυπος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κατηφείας τῶν ὀμμάτων τοῦ τεθλιμμένου καὶ λυπημένου ἀνθρώπου, σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφὴς, σοβαρὸς, ἔχω βλέμματα κατηφῆ, ἢ ὀργίλα.

Στυγνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυγνὸν, ἤτοι λυπημένον, ἢ σκυθρωπὸν ποιῶν, στυγνάζειν ποιῶν, Σχολ. Σόφοκλ. Τραχ. 1066. ἐκ τοῦ

Στυγνός, ἡ, όν (στυγέω), κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ στυγανός. Λυπούμενος, κατηφὴς, τεθλιμμένος, λυπημένος· »Ὄμμα στυγνὸν,« θολὸν, λυπημένον, Σειρφ. ἀναβ. β'. ς'. 6. καὶ 7. »Ὁρᾶν στυγνὸς ἦν« ἔνθα ἀντίκ. τῷ, φαιδρός· 2) = στυγερός, στυγνοποιὸς, φρικτός, ἀποτρόπαιος, μισητός, βδελυκτός, χαλεπός, ἐχθρικός, ἄγριος, ὠμός, Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 1390. καὶ, 1173. ὄζων

Στυγνότης, ητος, ἡ. Κατήφεια, λύπη, θλῖψις· ἐν γένει, ἡ θλιβερὰ, λυπηρὰ, κακὴ ὄψις ἑνὸς πράγματος, π. χ. ἑνὸς ἀκαλλιεργήτου τόπου, Ἰακ. Φιλοστρ. σ. 723. παραλλάκτως ὡς τὸ Λατ. tristitia.

Στυγνόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Στυγνὴν χρόαν, ἤτοι λυπηρὰν ἢ μέλαιναν ὄψιν ἔχων, Νικήτ. χρον. ιζ'. 10.

Στυγνόω, ῶ (στυγνός). Κατηφῆ ἢ λυπημένον ποιῶ· Παθ. λυπημένος ἢ σκυθρωπὸς, κατηφὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι.

Στυγοδέμνιος, ὁ, ἡ (στυγέω, δέμνιος). Μισῶν, ἀποστρεφόμενος τὸν σύνευνον, τὸν γάμον, τὴν ὑπανδρίαν· ποιητ.

Στυγοδέμνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στυγοδέμνιος.

Στύγος, εος, τὸ (στυγέω, στυγὸς, στύξ). Μῖσος, ἀποστροφὴ, σίκχαμα· 2) Ἀντικείμενον τοῦ μίσους· ἴδε καὶ στύξ. ἀριθμ. 5. - 3) κατήφεια, λύπη, θλῖψις, ἀγηδών, πόθος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 569. »Δύσφορος στύγος.« καὶ ἐν στίχ. 1300. »Φρενῶν στύγος.«

*Στύγω, ἴδε στυγέω.

*Στύζω ὁρ. στυγέω.

Στυλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ στῦλος· 2) ὡς τὸ, στηλίς, μικρὰ κονταρίδα, μικρὸν καταρτίον, μέ πανίον κατὰ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, Πολυδ. »Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης, ἄφλαστα καλεῖται, ὧν ἐντὸς ὀρθὸν ξύλον πέπηγεν, ὃ καλοῦσι στυλίδα· (ἔνθα ἄλλοι· Στηλίδα, διὰ τοῦ η γράφουσι).

*Στυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, στῦλος.

Στυλίτης, ου, ὁ, καὶ ἐπὶ, στυλίτις, ιδος, ἡ (στῦλος), Εἰς στῦλον ἀνήκων· 2) ὅμοιος στύλῳ· 3) ἐπὶ κίονος ἱστάμενος· ταὐτὸν τῷ, Στηλίτης, Συνῖδ.

Στυλοβάτης, ου, ὁ (στῦλος, βαίνω). Ἡ βάσις τοῦ στύλου, ἤτοι τοῦ κίονος, ἡ πέτρα ὀηλαδὴ ἐκείνη, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἱσταται ὁ στύλος, Πολυδ.

Στυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Στύλους γλύ-

φων, τορεύων· Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτ. σελ. 4. »Καὶ πᾶς ὁ κατάγειος τόπος ἐστὶ διὰ στυλογλύφων· ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ὅλη διεφθαρμένη, ἴσως δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτή.

Στυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στύλον εἶδος ἔχων· 2 στύλος, ἡ γραφεῖο ὅμοιος.

Στυλοπίνακιον, τό (πίναξ). Στύλος μετὰ ζωγραφιῶν, αἰτίων, Ἰάκωβ. ἐπιστολ. κριτικ.

Στῦλος, ὁ, ὡς τὸ στήλη. Κίων, εἶδος κυλινδροειδοῦς, ἐπιμήκους καὶ ὀρθῶς ἱσταμένου ξύλου ἢ λίθου, ἐπὶ οὗ ὑποστηρίζεται, ἢ στολίζεται οἰκοδομήτις, κολώνα, ὅθεν τὸ, περίστυλος, μεταφορικῶς δὲ στήριγμα, ἐρεῖσμα· 2) πᾶν ἐξύ καὶ μυτερόν, σουβλιρὸν καὶ ἐξέχον σῶμα, οἷον πάσσαλος, παραστάδες κ. τ. τ. 3) ἔξαιρ. τὸ γραφεῖον, τὸ κονδύλι, μὲ τὸ ὁποῖον ζωγραφίζεται τις ἢ γράφει· ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Παυσανίου (ἐ. 20.) »Στύλος ἐοῦσα, ὁ Δορρύλλος »Στυλίῳ ἐπιδιώρυξεν (Τινὲς γράφουσι καὶ βαρυτόνως, στυλος, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, ὡς φαίνεται, τοὐλάχιστον οὕτως ἔχουσι τὰ παραδείγματα τῶν καλλιτέρων ποιητῶν, ὡς παρ' Εὐρ. Ἰφ. Τ. 50. Δεων. Ταρ. 64. ΑΡ. αρρ. 220. Παυσ. 5 20. 3. τὸ δὲ Τύλος ἔστι γῆσιν μικρὸν, ἂν καὶ τὸ Λατ. stylus ἔστι βραχὺ καὶ κινίττεται ἀρχαῖον τὸν Αἰολ. τύπον στύλος ἀντὶ στολος)· ὅθεν

Στυλόω, ω, ώτω. Στύλους ὑποβάλλω, διὰ στύλων ὑποστηρίζω, στυλόνω· μεσν. στυλόομαι· οὖμαι· στυλόνω ἐμαυτόν, Λεωνίδ. Ἐπιγρ. (64,) ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 237. »Ζωὴν στυλωσαιτον, ἀστύλωτε τὴν ζωὴν τοῦ διὰ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας, ἔνθα καὶ τὸν ἄγαμον βίον »Ἀστυλον οἰκειον λέγει· ὅθεν καὶ τὸ, »Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες· ἴδε καὶ Στήλη.

*Στῦμα, ατος, τό, Αἰολ. ἀντὶ, στόμα, Θεόκρ. 29, 25. (νυ)

Στυμα, ατος, τό (στύω). Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις, τὸ, κέρδωμα, Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. ζ. σελ. 325.

Στῦμμα, ατος, τό (στύφω). Πᾶν ὅ,τι στύφει, ἔξαιρ. πυκνὸν, πηχτὸν καὶ στερεὸν ποιεῖ· πᾶν τὸ διηρχόμενον διὰ πύκνωσιν πράγματός τινος ἔθεν α) ἡ ὕλη τῶν βαφέων, εἰ ἧς βρέχοντες τὰ ἔρια, προετοιμάζουσιν αὐτὰ πρὸς γνησίαν βαφήν· καὶ β) ἡ ὕλη, δι' ἧς ποιοῦσι τὸ ἔλαιον πηχτότερον, ἵνα διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ κάλλιον τὴν εὐωδίαν ἢ τὴν ποιότητά του, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμῶν· λέγει περὶ τούτων οὕτως· »Χρῶνται δὲ πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστύφουσι τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες· ὁ Γαλην. τῶν κατὰ γέν. β'. »Τῶν ἐλαίων τὰ ἁπλῶς ἐστυπτασμένα μόνα χωρὶς συμμάτων, ἅπερ προτιθέασιν, ἤτοι εὐωδίας ἕνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ κεκρασθέντα· καὶ ἐν τῷ γ'. τῶν κατὰ τόπ. »Οὐδὲ ὁς ἄλλου προσεμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσι, ἕνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμένειν τὸ ῥόδινον εὐῶδες· Διοσκορίδης δὲ ἐν α'. 69. λέγει περὶ τοῦ Ἀμαρακίνου χρίσματος. »Σκευάζεται δὲ διάτε ὠμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, στυφομένων ξυλοβαλσάμου, σχίνου, καλάμου, ἡδυσμένων δὲ ἀμάρακος, κόστου, ἀμώμου, νάρδου, καρποβαλσάμου καὶ σμύρνης.« ἴδε καὶ Στύψις.

*Στυμμός, ἡ, ὁν (στύφω). Συνεστριγμένος, ὅθεν, στερεὸς, σκληρὸς, πάγιος.

Στύξ, γός, ἡ. (στυγέω) Ποτομές τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ πηγὴ ἐξ ὑψηλῆς τινος πέτρας ἀποστάζουσα, ἧς τὸ ὕδωρ ψυχρότατον, ὀλέθριον, καὶ βλαβερώτατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ βαστάξῃ κάνενα ἄλλο εἶδος ἀγγείου, πλὴν εἰπερ ἀπὸ κέρατος, καὶ ὁ πίνων αὐτὸ εὐθὺς ἀπέθνησκεν, ὡς Στράβ. καὶ Πλίν. καὶ Παυσαν. Ἡρόδοτ. ἐν ς'. 74. οὕτω λέγει περὶ τούτου. »Καὶ δὴ καὶ ἐς Νόνακριν πόλιν προσῆμος ἦν (ὁ Ἡλεσμένης) τῶν Ἀρκάδων τοὺς προσπτώτας ἀγγέων, ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ· καὶ δή καὶ ἔστι τοιόνδε τι· ὕδωρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης στάζει ἐς ἄγκος, τὸ δὲ ἄγκος αἱμασιῇς τισι περιβέβλεται κύκλος, ἡ δὲ Νώνακρις, ἐν τῇ ἡ πηγὴ αὕτη τυγχάνει ἐοῦσα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίης πρὸς Φενεῷσι. καὶ ἐντεῦθεν ἐπλάσθη. 2) ποταμός τις ἐν Ἅιδου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ τοῦ Ὁμήρου θεοὶ ὤμνυον, ὡρκίζοντο, ἐκάμνον τὸν ἅγιον καὶ φρικτότατον ὅρκον, Ἰλ. Ξ, 271. »Ἄγρει νῦν μοι ὅμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ· καὶ ἐν Ο, 37. »Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅττε μέγιστος ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,« ἔγίνετο δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο, πιεύμενον εἰς ὅρκον, τοῖς μὲν εὐόρκοις, ἀβλαβὲς, τοῖς δὲ ἐπιόρκοις, ὀλεθριώτατον. πρβ. καὶ Ἰλ. Β, 755. Θ, 399. Ὀδ. Ε, 185. Ξ, 514. καὶ Ἡτ. Θ. 805. κυρίως ὃν εὐλαβοῦνται, φοβοῦνταί τις. ἔτι δὲ καὶ ἡ νύμφη τούτου τοῦ ποταμοῦ, καθ' Ἡτ. Θ. 361. ἡ πρεσβυτάτη θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) ὡς πρσηγορ. σφοδρὸν, διακεκραστικὸν ψῦχος, κρύος, κρυμὸς, ψυχος ἀπὸ πάγου· λέγεται δὲ καὶ πληθ. αἱ στύγες, ὡς παρὰ Θεοφ. Φυτ. Αἰτ. 5, 20. »Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσὶν εἰς τὰ σώματα· φυλαξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον. β) πᾶν φρικτὸν καὶ τρομακτικὸν ἢ στυγερὸν, σκαχαμερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ἀντικείμενον φρίκης, μίσους, ὡς τὸ, στύγος, π. χ. Θηρίον, Αἰτχύλ. Χοηφ. 528. »Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἦν ὑπὸ στυγέσσι, ἔνθα ἄλλοι »Στύγος, τόν, ἀναγινώσκουσιν. γ) μῖσος, ἀποστροφὴ, ἔξαιρ. μισανθρωπία, »Τὴν Ἀπημάντου στύγα«, τὸ μῖσος, τὴν ἐχθροπάθειαν, τὴν μισανθρωπίαν.

*Στύξαι, ἀπαρφ. ἀόρ. α'. τοῦ, στυγέω.

Στυπάζω, Μ. άτω. (στύπος). Τύπτω, κτυπῶ, δέρω· ἔθεν ἀποστυπάζω, μὲ τὸν στύπον, μὲ τὸ ξύλον ἀποδιώκω τινὰ, Ἀρχίλοχ. »Θύρσοις ἀπεστύπαζον, ἀπεδίωκον μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὴν μάστιγα τὸν ἐξεπόρτιταν μὲ τὸ ξύλον, Ἐτυμολόγ. ἐν λ. Στύπος. 2) ἐπὶ κεραυνοῦ, βροντῶ, σκάζω, eclater, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ψοφέω, ὠθέω, βροντάω, ὡς καὶ τὸ »Στύπει, διὰ τοῦ, ὁ ψόφος τῆς βροντῆς.« ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς βροντῆς καὶ τοῦ ψόφου (Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »στυπίζω, καὶ χυδαϊκῶς, στουμπίζω, τῷ κοπάνῳ τύπτω, κοπανίζω, τρίβω, συντρίβω, πτήσσω, καὶ στοῦμβος, τὸ ὄργανον, δι' οὗ στουμβίζομεν, Στύπος.)

Στύπαξ, ἡ, Στύππαξ, ακος ὁ. (στύπη). Στυπειοπώλης, σκοπτικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Εὐκράτου, διὰ τὸ στυπειοπώλης εἶναι, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 129. καὶ Ἐτυμολ. μέγ., ἢ ἄλλος τις κωμικὸς, Οἰνοστύππακα, ἐκάλεσε, ἴδε Στύγαξ.

Στυπεῖον, Στυππεῖον, καὶ, Στυππίον, τό, = στύπη. Τὸ χονδρὸν τοῦ λιναρίου ἢ τοῦ καναβίου, τὸ κανάβινον λίνον, στουπίον, στουπί, Ἡρόδ. 8, 52. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 9. ὅθεν

Στυπειοπώλης, καὶ, Στυππιοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ στυπία ἢ σχοινία ἐξ αὐτῶν πωλῶν, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 129.

*Στύπειος, εία, ειον. Ἐκ στυππείου κατεσκευασμένος. (γράφεται καὶ διὰ δύο π, στύππειος.)

Στύπη, καὶ, Στύππη, ἡ, ὅθεν τὸ Λατιν. stupa καὶ stuppa. ταὐτὸν τῷ, στυπεῖον, στουπί, Τὸ ἐκ λίνου καὶ καναβέως τραχὺ καὶ χονδρὸν, καὶ ἄκοσμον ἤτοι ἀκατέργαστον· ὁ σκληρὸς φλοιὸς τοῦ στελέχους (στύπου)· τοῦ λίνου ἢ τοῦ καναβέως, μετὰ τινων συντετριμμένων τμημάτων τοῦ ξυλοειδοῦς μέρους αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τούτων χονδρὸν πλύτμα· Ὁ Πολυδεύκ. καλεῖ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκλωθον τὴν στύππην, Γέροντα. »Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθον, ἐξαρτῶντες τὰ στυπεῖα, γέρων, ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ (τοῦτο) ἐκ ξύλου πεποιημένον μικίου, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐστὶν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα.« οἱ τις φέρει καὶ παράδειγμα ἐκ Φερεκράτους (Μετανδρώποις) »Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέροντ' ἐστὸν ποιεῖ, ἀφ' οὗ τὰ λίνα ἦνε. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Στύπη, ὁ στύπος, ἡ στελέχη.« (— Lob. Φρυνιχ. σελ. 361.) ὅθεν

Στυπινος καὶ, στύππινος, ίνη, ινον. Ἐκ στυπίου κατεσκευασμένος (ἀπὸ στουπί), Διόδ. Σικ.

*Στυπίον, τό, = στυπειον.

*Στυπιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυπία ποιῶν, κατασκευάζων.

*Στυπιοπώλης, ου, ὁ, = στυπειοπώλης.

Στυπογλύφος, ὁ, ἡ (στύπος, γλύφω). Στύπια, στελέχη, κορμοὺς ξύλων γλύφων, πελεκῶν, λειαίνων, ξυλογλύφος.

Στύπος, εος, τό. (ὅθεν τὸ Λατιν. stipes.) Στέλεχος, πρέμνον, κάμαξ, βάβδος, κορμὸς δένδρου μὴ κομμένου, ἢ κομμένος, κούτσουρον, κουρβαύλιον ἢ κούρβουλον, Ἀπολλ. Ῥόδ. α'. 1117. »Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου,« καὶ δ'. 1401. καὶ 1429. Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 70. καὶ Θηρ. 952. ὅλμου στύπος, ἀντὶ τοῦ, κύτος. »μορίης ἀπὸ ῥιζία φυνικοέσσης ὅλμου ἐνὶ στύπεϊ προβαλὸν καὶ ὑμήρεα κόψας,« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Λαμβάνειν τὰ ῥιζία, καὶ ἐν ὅλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ. Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι στύπος, καὶ τὸ κοίλωμα, ἤτοι τὸ κύτος τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν ἡ συνηθεια λέγει, στύμβον καὶ στοῦμβον, τὸν τε ὅλμον, καὶ τὸ κοπανιστήριον. ἴδε ἐν τῷ στυπάζω (παρὰ τὸ στύφω, στυφλὸς, σγγ. τῷ, στείβω κ. τ. λ. ὡς τό, stipes τῷ stipo.)

*Στύππαξ, ακος, ὁ, = στύπαξ.

*Στυππεῖον, καὶ στυππίον, τό, ἴδε στυπεῖον, Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι στυπίον, καὶ τὸ σκύβαλον, τὸ τῶν ἀληλεσμένων καὶ πεπιεσμένων ἐλαιῶν περίττωμα· καὶ ἁπλῶς πᾶν ἀνούσιον καὶ ἄνεττον.

*Στύππειος, εία, ειον, ὅρ. στύπειος.

*Στύππη, ἡ, = στύπη. ὅθεν

*Στυππίον, τό = στυπεῖον.

Στυππιοποιός, ὁ, ἡ, = στυπιοποιός. Στυπεῖα ποιῶν, Ἐτυμολ.

Στυπτηρία, ἡ, Ἰων. στυπτηρίη, προστακουομ. τοῦ, γῆ. Εἶδος χαλκανθικοῦ ἅλατος ὀρυκτοῦ, στυπτικὴν ἢ στυφὴν δύναμιν ἔχων, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στύψη, καὶ στύψις, ἡ, λέγεται, καὶ βιτριόλι, Ἡροδ. 2, 180. Wess. Diod. 5, 10. Beckm. Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ. 139. λέγεται καὶ, χαλκῖτις. κυρίως Θηλ. τοῦ

Στυπτήριος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Στυπτικός.

Στυπτηριώδης, ους, ὁ, ἡ (στυπτηρία, εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς στυπτηρίας, στύψης ἢ βιτριολίου ὤν, ὅμοιος στυπτηρίᾳ, μορια ἢ γεύσιν στυπτηρίας ἔχων, Γαλ. »Ὕδωρ στυπτηριῶδες. στυφὸν ὁριμύ· ὕδωρ μετὰ στυπτηρίας μεμιγμένον. (στυφοίερον).

Στυπτικός, ἡ, όν (στύφω). Στύφων, συστέλλων, συσφίγγων, ἔχων δύναμιν στυπτικὴν· ἢ, στυφὸς κατὰ τὴν γεῦσιν, ὁριμὺς, ικρὸς, Διοσκορ.

Στυραξίζω, ίσω (ὁ στύραξ.) Πλήττω, κεντῶ, σουβλίζω μὲ τὸν στύρακα, τὸν σαυρωτῆρα, μὲ τὴν μύτην τοῦ ἀκοντίου. 2) ἐκ τοῦ, ἡ στύραξ, 3) ὅμοιος εἰμὶ τῷ στύραξ, ἔξαιρ. ὀσμὴν στύρακος ἔχω, μυρίζω ὡς ἡ στύραξ, Διοσκορ.

Στυρᾰκῑνος, ίνη, ινον (ἡ στύραξ) Ἐκ στύρακος κατεσκευασμένος.

Στυρᾰκῐον, τό, ὑποκορ. τοῦ στύραξ, ὁ. Μικρὸς στυρακ.

Στύρᾰξ, ακος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σαυρωτήρ. Τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ξυστοῦ τοῦ δόρατος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχή, ἐφ' ᾗ στηρίζεται, ὅ ἐστι, τὸ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ δόρατος σιδήριον, παρὰ τὸ στῆναι ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, ἡ λόγχη. «Σύρακιον, ἐκιδοράτιε, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἰωθεν πηγνύασθαι, ὅταν ὁρμὰ τὸν ἡ αἰχμ. (παιδικῶς συγγεν. τῷ, στόρθυγξ.)

*Στύραξ, ηκος, ὁ, καὶ σπανιώτ. ἀρσ. Ὁ θάμνος, ἡ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ ῥητινώδες κόμμι, τὸ στυρακ. (υ–)

*Στύραξ, ακος, τό. Εἶδος εὐώδους ῥητινώδους κόμμι, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ στύραξ καὶ μετεχειρίζοντο ὡς θυμίαμα.

*Στυρβάζω, = τυρβάζω.

Στῡ̓γις, ἡ. (στυγέω) Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις, Ἀντιφ. Μακ. ἐπ. 2, 6.

Στυτικός, ή, όν (στύω). Εἰς στύσιν ἀνήκων, ἐνεργῶν, εἰς στύσιν παρορμῶν, στύσεως πρόξενος, Ἀθην. α. 18.

Στυφεδανός, ὁ, ἐρ. τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ἐω, ποιητ. καὶ Ἰων. (στυφελός). Πατάσσω, αἰθω, κτυπῶ, σπρώχνω. κραδαίνω, θεατείω, τινάσσω, ἀποκινῶ, ἀναττρίπτω· ἐκφράζει δὲ κυρίως ὁρμητικόν τι καὶ βίαιον ἤτοι σφοδρὸν κτύπημα. «Χερμαδίοι ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν, Ἰλ. Π, 774. ὤθησαν, ἔσπρωξαν, διὰ τοῦ κτυπήματος ἐκλόνισαν, πέραν ἐτίναξαν, ἑρμηνεύεται δὲ συνήθως ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ, πλήττω. «Τρὶς δὲ οἱ ἐστυμέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Ε. 437. «Ἔγχεϊ στυφέλιξε μεμαῶτα, Ἰλ. Η, 261. Μ, 405. «—ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, Ἰλ. Λ, 305. ἐπὶ ἀνέμου, αὐτὶ τοῦ, διώκειν, διασκορπίζειν. ἔθεν καὶ, «Στυφ. τινὰ ἐξ ἑδέων, ἐκ θαλάμου, ἐκτός, ἁρπαστοῦ», σπρώχνω τινὰ ἢ ἀποδιώκω ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἢ ἀπὸ τὸν δρόμον, κατὰ μέρος, Ἰλ. Α, 581. Χ, 498. Ὀδ. Γ, 234. ἐν γένει, μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς, οὐχὶ μαλακῶς, μὲ λόγους ἢ ἔργα, κακομεταχειρίζομαι, σπρώχνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐιοχλῶ, θλίβω, ἀτιμάζω, κακόω, ἐνυβρίζω, τὸν πέρνω μὲ τὰ χέρια χτυπῶ. Ἰλ. Φ, 380. καὶ 512. «Ἀθέμιστον θεὸν στυφελίζειν.» «Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξεν. πρβ. καὶ Ὀδ. Σ, 416. Τ, 334. καὶ παρ. ἐν Ὀδ. Π, 108. Τ, 318. Ὁ Ἀπολλώνιος συνάπτει μεταφορικῶς τοῦτο μετὰ τοῦ ἀνειδέσι, Ἀργ. α' 273. «Καὶ ἐνέον πελέσσιν ἀνειδέσιν ἐστυφέλιξεν. Ὁ Ἱπποκράτης εἶπε. «Στυφέλιξε τὰ τρώματα, σκληρῶς (οὐχὶ μαλακῶς, μαλακοχείρι τρόπῳ) μετεχειρίσθη τὰ τραύματα, ἐκακομεταχειρίσθη τὰς πληγάς. ἔθεν.

Στυφελισμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν, ὠθεῖν, σπρώχνειν· ἐν γένει, ὕβρις, σκληρά, βιαία καὶ ἄτιμος μεταχείρισις, κακομεταχείρισμα, λόγῳ ἢ ἔργῳ, Ἀρστφ. Ἱππ.

Στυφελός, ή, όν, καὶ, ὁ, ἡ. καὶ συγκ. στυφλός, ή, όν, (στύφω), ποιητ. Ἐστυμμένος, συνεφυγμένος. ἔθεν ἐπὶ σωμάτων, στερεός, σκληρός, τραχύς, π. χ. πέτρα, γῆ, ἀκτή, κ. τ. τ. ἐπὶ δὲ γεύσεως, στυφός, ξυστός, π. χ. «Στυφελὴ σταφὶς», Φιλ. Θεσσ. 68, 6. πολλάκις δὲ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων, σκληρός, αὐστηρός, ὠμός, βίαιος, προστακτικός, μεταχειριζόμενος προστακτικὸν τόνον, αὐθάδης, Αἰσχ. Περσ. 77.

Στυφελώδης, ους, ὁ, ἡ. (εἶδος) = στυφελός, Κόιντ. Σμυρν. ιβ'. 441. «Πέτρα στυφελώδης», ποιητ.

*Στυφλός, ή, όν. καὶ, στυφλός, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, στυφελός. (ἐν τισιν ἐκδόσεσι γράφεται πολλάκις, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, στύφλον, βαρυτόνως.)

Στυφός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, Στρυφνός, ἀμφ.

Στυφόεις, εσσα, εν (στύφω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, στυπτικός, στρυφνός, στυφός, Νίκανδρ. Ἀλ. 375. ἔνθα ὁ Σχολ. «Ἐν στυφόεσσα», ἀντὶ τοῦ, ἐιστίφοιτι, ἐνέγνωσε.

*Στυφοκόμπος, ὁ, ἡ, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ, στυφοκόπης.

Στυφοκόπος, ὁ, ἡ. (στύπος, κόπτω). Κτυπῶν μὲ τὴν ῥάβδον σφοδρῶς. συνήθ. = ὀρτυγοκόπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1299.

Στυφός, ή, όν, = στυφρός. Στερεὸς ἢ στυπτικός, πικρὰν συσταλτικὴν καὶ δριμεῖαν γεῦσιν ἔχων, Βασίλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. ὁ. ἔθεν

Στυφότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, τὸ εἶναι τοῦ στυφοῦ, Πλούταρχ.

Στυφρός, ά, όν (στύφω) ὡς τὸ, στυφός, στυφνός, στρυφνός, στυφλός, στυφελός. Συνεστραμμένος, ἔθεν, στερεός, σκληρός, τραχύς, Ἀριστοτέλ. ζ'. Ἱστορ. β'. 17. ἔνθα τὰ χειρόγραφα, στρυφνός, καὶ, στιφρός, ἔχουσι. Φιλόστρατ. εἰκόν. Ἡσύχ.

Στύφω, ψω. Συνάγω, σφίγγω, πυκνόνω, κάμνω τι πυκνόν, στερεὸν ἢ σκληρὸν ἐξαιρτ. ἐπὶ γεύσεως στυπτικῆς, δριμείας, ὀξείας. «Χείλεα στυφέιω, τοῦ ὁποίου τὰ χείλη ἐμούδιασαν ἀπὸ ὀξύτι καὶ ξυνόν, Ἑκτγρ. Ἀδ. 386, 3. 2) σύδετ. εἶμαι στυπτικῆς, δριμείας, στυφῆς, ξυνῆς γεύσεως· καὶ μεταφρ. φαίνομαι ξυνός. (Τὸ ὑψιλον ἦν, ὡς δοκεῖ, ἀεὶ μακρόν, Δράκων σ. 83, 2. Νικ. Ἀλεξ. 375.) ἔθεν

Στύψις, εως, ἡ. Τὸ στύφειν, στερεὸν ἢ πυκνὸν ποιεῖν, καὶ τὸ συσφίγγειν, κάμνειν τὰ μουδιάζῃ διὰ τὴν γεῦσιν ξυνόν τινος. 2) ἐν τῇ βαφικῇ, ἡ ἐνέργεια τοῦ κάμνειν διὰ στυπτικῶν μέσων νὰ μένωσιν εἰς τὸ μαλλὶ ἡ βαφὴ καὶ τὰ χρώματα στερεὰ καὶ γνήσια, τὸ γνήσιον καὶ διαρκῆ διὰ τοῦ στύμματος τὴν βαφὴν ποιεῖν. 3) εἰς τὴν ἑτοιμασίαν καὶ κατασκευὴν τῶν μύρων, εὐόσμων ἐλαιῶν καὶ χρισμάτων λέγεται «Στύφει τι τὸ ἐμβάλλειν ἐν αὐτοῖς ὕλας τινὰς στυπτικάς, δι' ὧν διατηρεῖται πολυχρονιώτερον ἡ εὐωδία ὀσμὴ αὐτῶν. ἴδε Στύμμα. παραβάλ. τῷ παρὰ Διοσκορ. β'. 91. ἔθεν καὶ «Στύψις ἐλαίου, μύρου», ἡ διὰ τῶν στυμμάτων κατασκευὴ τοῦ ἐλαίου, ἢ πρᾶξις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, στύψις, καὶ ἡ στυπτηρία· καὶ, στυφόνω, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν στυμμάτων προετοιμάζω τὰ ἔρια, κ. τ. τ. πρὸς βαφήν.)

Στύω, στύσω. Ἐντείνω, τανύω, κερδόνω, ἀνορθῶ, σηκόνω ἐξαιρ. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. ἔθεν τὸ, ἀστυκαής, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στύειν, ὅ ἐστιν, ὡς μὴ πεφυκὼς ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. 2) κατὰ παθ. διαθ. στύομαι, ἔνθα ἀνήκει καὶ ὁ ὁμετρ ἐνεργ. παρακ. ἔστυκα, ἱστασθαι ὄρθιος, ἀνορθωμένος, συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου. — Τὸ Ὑψιλον ἔστι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μακρόν. (ἴσως συγγεν. τῷ, στύφω, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, ἵστημι.)

*Στωά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, στοά, Ἀριστφ. ἔρ. στοιά.

*Στωΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοά, Φιλεμ. Λεξ. 93. σ. 67.

Στωϊκός, ή, όν (στοά). Ἐκ τῆς στοᾶς ὢν. 2) συνήθ. ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. καὶ οὐσ. ὁ Στωϊκός, ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος.

*Στωΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, στωϊκός.

*Στωμυλεύω, εύσω, ἡ στωμυλεύομαι. (στωμύλος) = στωμύλλω.

Στωμυλέω, ήσω, μέτ. Ἀποθ. Στωμυλέομαι, = στωμύλλω. Φλυαρῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 1375. ἔθεν

*Στωμυλήθρας, ου, ὁ, ἡ. καὶ

*Στωμυλήθρος, ὁ, ἡ. Φλύαρος, πολυλογᾶς. Ἀριστοτέλ. Ἐπιστολ. α'. 1. «Ἡ γλῶσσα στωμύληθρος». Ἐκ τῆς τοῦ Αἰθηναίου (βιβλ. δ'. σελ. 381.) ῥήσεως. «Δαιτολεῖς στωμυλήθραισι φαίνεται, ὅτι εἴληπται ὁ σχηματισμὸς «Στωμυλήθρη». Ὁ Νουμένιος παρ' Εὐσεβίῳ ιδ'. 7. σέγαι. «Ἐκ τῆς λακωνικῆς λαλεῖς στωμυλήθρας κατεγλωττισμένως». ἔνθα ταὐτὸν σημαίνει τό, φλυαρία. ἴδε Ῥωπεπερπεθρας.

Στωμυλία, ἡ. (στωμύλος). Ῥητορεία, φλυαρία μετὰ κομψότητος τῆς ὁμιλίας, ἀδολεσχία, caquet, Γαλλ. ἔθεν

Στωμυλιασυλλεκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω). Κωμικῆτις λέξις σημαίνουσα τὸ, ὁ φλυαρίας συλλέγων, συνάγων, ὁμιλῶν, πωλῶν, Ἀριστοφάν. Βατρ. 841.

Στωμυλλάομαι, ήμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, στωμύλλω.

*Στωμύλλω, Μ. υλῶ, καὶ ὡς μέτ. Ἀποθ. στωμύλλομαι Μ. υλοῦμαι (παρὰ τὸ, στωμύλος, ὡς τὸ, στρογγύλλω παρὰ τὸ, στρεγγύλος). Στωμύλος εἰμί, θηλ. ἀδολεσχῶ, φλύαρος, φλυαρῶ, πολυλογῶ, μπαμπαλίζω, βαβαλίζω· ἔτι δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὁμιλῶ κομψῶς, εὐτραπέλως, εὔμορφα, νόστιμα, Ἀριστφ. Νεφ. 1001. (Κατὰ Στέφανον, ὁ ἐνεργ. τύπος ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος.) ἔθεν

Στώμυλμα, τό, ταὐτὸν τῷ, Στωμυλία, Ἀριστφ. Βατρ. 92. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «Στωμύλματα, περιλαλήματα.

Στωμύλος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ καλῶς ὁμιλεῖν, ὅς τις εὑρίσκει νὰ ὁμιλῇ ὀχλίγωρα καὶ πολλὰ φλύαρος, πολύλογος, λάλος, καὶ ἐπὶ καλοῦ, ῥητορίαν καὶ γλαφυρότητα ἔχων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, κομψός, εὐτράπελος, ἀστεῖος τῷ λόγῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 999.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Υ.

Σύ, πρωτότ. ἀντων. τοῦ δευτέρου, προσώπου, Δωρ. τύ (ἔθεν τὸ Λατ. tu), Γεν. σοῦ, ἐγκλιτ. σου Δοτ. σοί, ἐγκλίτ. σοι, Αἰτ. σέ, ἐγκλ. σε, Ὁμ. Πληθ. ἔνεμ. ὑμεῖς, ὅπερ ὄρα, καὶ Ἐπ. τύνη, πολλάκις ἐν Ὀδύσ. Τὴν κοινὴν γεν. σοῦ οὐκ ἔχει ὁ Ὅμ., ἀντὶ δὲ ταύτης πολλάκις τὴν Ἰων. καὶ Ἐπ. σεῦ, σέο, καὶ, σείο, καὶ, σέθεν, ἐκ τῶν ὁποίων χρῆται καὶ τῷ, σεῦ καὶ, σέο, ἐγκλιτ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται μόνον τῷ, σεο καὶ, σεῦ, τούτῳ μὲν ὀρθοτόνως, ἐκείνῳ δὲ ἐγκλιτικῶς. Ἡ Δωρ. γενικ. πεισῆ, τεῦ, σπανιώτ., τέο, καὶ κατ' ἔκτασιν τεοῦ καὶ, τεοῖο, ὅπερ μέντοι εὑρίσκεται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37. Αἰολ. καὶ Δωρ. τεύς, καὶ, τεούς. Ἰων. καὶ Ἐπ. θετ. τοι, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς, ὡς καὶ τό, σοί παρ' αὐτοῖς ὀρθοτόνως, Δωρ. θετ. τεῖν καὶ, τίν, ἐξ ὧν τό, τεῖν εὑρίσκεται ἐνθ' ὅτε καὶ παρ' Ὅμ. Δωρ. αἰτ. τέ, ἐγκλ. τυ. — Πρὸς ἐπίτασιν συντίθεται ἡ σύνθεσις διὰ τοῦ ἐγκλιτ. μορίου, γε, π. χ. σύγε, σεῦγε, κ. τ. λ. καὶ Δωρ. τύγα, αὐτὶ τοῦ, σύ καὶ, τοὐλάχιστον, ὅσον ἐκ μέρους σου, σύ, ναὶ σύ, βέβαια, τῳόντι, τῇ ἀληθείᾳ σύ, παρὰ μὲν Ὅμ. οὐχὶ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. Ἐν τῷ Ἰων. πιεζῷ λόγῳ προσκειται τό, σύ, καὶ ἀπαρμφ., ὅτε αὐτὴ ἔχει σημσ. προστακτικῆς, Ἡρόδ. 3, 134. 4, 163. 7, 159. καὶ ἀλλαχοῦ. (τὸ Ὑψιλον ἔστι μόνον κατὰ τὴν Ἐπ. ὀνομ. τύνη, μακρόν, ἄλλως δὲ ἀεὶ βραχύ, τὸ Ἰῶτα, ἔστιν ἐν τῷ, τεῖν, καὶ, τίν, ἀεὶ μακρόν. Καθὼς φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς Ἕκοπ. αὐτοῖς δὲν ἔπασχεν ἐκλειψιν τῆς διφθόγγου ἡ

ἀπόστροφον, ἡ δοτ. σοί, ἐπ. ἐγκλ. τοι, ὡς αὐτὸς ἡ ἐγκλιτ. δοτ. μοι, Heyne Il. T. ζ'. σ. 401. Spitz. vers. her. p. 106.)

Συάγρειος, καὶ, Συάγριος, ὁ, ἡ (σύαγρος). Ἐκ συάγρου ὤν, Διοσκορ. α. 102

Συαγρεσία, ἡ, (σῦς, ἄγρα) ποιητ. Ἡ τῶν συῶν ἄγρα, κυνήγιον τῶν ἀγριογουρουνίων, Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγράμ. ή.

*Συάγριος, ὁ, ἡ, = συάγρειος

Συαγρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὀψαρίου θαλαττινοῦ, Ἀθήν. σελ. 322.

Συαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα, σῦς) Τοὺς σῦς ἀγρεύων, κυνηγὸς τῶν ἀγριογουρούνων, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. 3'. Σύαγρος κύων. 2) παρὰ Μεταγειτν. = σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος, ἀγριογούρουνον χάπρος, Lob. Φρυνιχ. σ. 331. (υυ υ). ὅθεν

Συαγρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Συνάγρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος συάγρῳ.

Σύαγχος, ὁ, ἡ. (σῦς, ἄγχω). Τοὺς σῦς ἄγχων, πνίγων, φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα ἢ τοὺς χοίρους, ἐπὶ βοτάνης τινός. «Συαγχος ῥίζαις, ἐν ταῖς σῦς θηρεύονται, Ἡσυχ.

Σύαινα, ἡ (σῦς). Ὁ θηλυκὸς χοῖρος, ἡ γουρούνα. 2) εἶδος θαλαττίου ἰχθύος, Ὀππιαν.

Συαινία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ συηνία. Δοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη, Ἡσυχ.

Συάς, άδος, καὶ συηνῆς. κατὰ πληθ. Συάδες, ἀντὶ τοῦ, ὑάδες, Ἡσυχ.

*Συβαλής, ὁ, ἡ, = σύβαξ.

Σύβαξ, ακος, ὁ, ἡ, καὶ

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ, καὶ, συβαλής, ὁ, ἡ (σῦς). Ῥυπαρός, συώδης, βδελυρὸς (ἀπάστρος, μουρδάρης)· ἐξαίρετος δὲ λάγνος, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, ὗς, ὑάω, σῦς, συάω, συβίω. ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. subare, συβᾶν, ἐρᾶν, καπρίζειν.

Συβαριζω, ίσω. Συβαριτικῶς ζῶ, ἤτοι ἀσώτως, ὑβριστικῶς ἢ λέξις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως «Σύβαρις» καλουμένης, ἐπειδὴ καὶ οἱ Συβαρῖται διαβεβοημένοι ἦσαν εἴς τε τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαγνείαν, τὴν ἀσέλγειαν, καὶ τὴν τρυφήν, ὃ ἐστὶν, εἰς τὴν ἀσωτείαν, καὶ τὰς ἡδονάς· ἄρα σημαίνει ἡ λέξις τὸ, τρυφῶ, ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὁρ. Ἀθήναιον βιβλ. ιβ'. σελ. 518. καὶ ἐξῆς. Παραβάλλεται τῷ παρ' Ἀριστοφ. Κίρ. 344 «Ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν, συβαρίζειν. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι «Ἐγκιτατυφράζειν, ὑνυβρίζειν. Ἀρχύτας παρὰ Στοβαίῳ Δόγ. μα. «Τῶ δὲ τρυφᾶν καὶ συβαρίζειν προαιρουμένῳ δυσάρεστος καὶ ἀλλοτρία. (ὁ Ἀριστοφ. Κίρ. 344. ἐχρήσατο, καθὼς φαίνεται, τῷ Τ ψιλὸν ὡς μακρῷ.) ἐκ τοῦ

*Σύβαρις, ιος, καὶ, ίδος, ἡ. Ἑλληνικὴ πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, διαβόητος διὰ τὴν ἀσωτείαν τῶν ἐγκατοίκων, κειμένη παρά τινι ὁμωνύμῳ ποταμῷ· ὕστερον καὶ, Θούριοι ἢ Θούριον, ὀνομαζομένη. ὅθεν 2) ὡς προτηγρ. ἀσωτεία, ἀσέλγεια, πολυτέλεια, προπέτεια. (συνάθ. παράγουσι μὲν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ, σοβαρὸς, ἤτοι μεγαλοπρεπὴς, ὑπερήφανος. Valck Callim. σ. 182., ἄλλοι δὲ καὶ παρὰ τὸ, σύβαξ, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἡ πόλις καὶ ὁ ὁμώνυμος ἦσαν ἀρχαιότερα παρεξ ἡ πολυτέλεια τῶν πολιτῶν· ὡς τίσαν, ἦν, ὡς φαίνεται, ἡ ἔννοια ἐκείνη καὶ ἑρμηνεία ἀρχαιοτάτη καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων, συβριάζω, συβριασμὸς, συβριακὸς.) [υυυ]. ὅθεν

*Συβαρίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος, πολίτης τῆς Συβάριδος. 2) μεταφρ. ὁ ἀσωτος, ἀσελγής.

*Συβαριτικός, ἡ, ὀν. Ἀνήκων εἰς Συβαρίτην. 2) μεταφρ. ἄσωτος, ἀσελγής, ἀβροδίαιτος, πολυτελὴς· ῥιψοίτης.

*Συβαρίτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ Συβαρίτης. Συβαρίτισσα.

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ, ὄρ. σύβαξ.

Συβήνη, ἡ. Ἡ τῶν αὐλῶν θήκη, Πολυδ. ί. 153. Κατὰ Σουΐδαν ἡ ἑρματίνη αὐλοθήκη, ἡ ἡ φαρέτρα· κατὰ δὲ Ἡσυχ. αὐλοθήκη, ἡ ταβοθήκη, ἡ ὁ ναυτικὸς χιτών. Παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφορ. 1197. ἀντὶ τούτου ὁ Βρύγιος «Συβίνην» ἔταξε.

Συβόσιον, τό, (σῦς, βόσκω.) Τὸ τῶν χοίρων πλῆθος (κοπάδιον ἀπὸ γουρούνια). «Τόσσα συῶν συβόσια», Ἰλ. Λ, 679. Ὀδ. Ξ, 101. (ἑκατέρωθι ἔστιν ἡ παραλήγουσα διὰ τὸ μέτρον μακρά.) 2) σταῦλος, στάνη, μάνδρα χοίρων, τόπος, ἔνθα ἵστανται χοῖροι. (γουρουνιαρικόν.)

Συβότης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Συβώτης, ἀμφ.

Σύβρα, ἐπίρ. = τύρβα.

Συβριάζω, άσω (Σύβαρις). Συβαριτικῶς ζῶ, κτ. = συβαρίζω. ὅθεν

*Συβριακός, ἡ, όν, = συβαριτικὸς, σημτ. 2.

*Συβριασμός, οῦ, ὁ. Ἀσέλγεια, ἀσωτία, πολυτέλεια, Συβαριτικὸς βίος.

Συβωτέω, ήτω. Βοσκὸς χοίρων εἰμὶ, βόσκω χοίρους. ἐκ τοῦ

Συβώτης, ου, ὁ. (σῦς, βόσκω) Ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων. (γουρουνάρης), χοιροβοσκός, πολλαχοῦ ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡροδ. ὅθεν

Συβωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν συβώτην· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοῦ συβώτου ἐπάγγελμα.

Συβώτρια, ἡ. Θηλυκὸν τοῦ, συβώτης, (γουρουνάρισσα).

Συγγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάλακτος.

Σύγγαμβρος, ὁ, ἡ (γαμβρὸς) ταὐτὸν τῷ, ἀμόγαμβρος, καὶ, συγγενεστής.

*Συγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ὑπανδρεύομαι.

Συγγαμία, ἡ. Γάμῳ συζυγία, συγγένεια, ὁμογαμία. ἐκ τοῦ

Σύγγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Διὰ τοῦ γάμου ἐνωθεὶς μετ' ἄλλου τινός, ὁμόγαμος, σύζυγος. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐπίγαμβρος, συμπεθεριαστὴς, διὰ γάμου συγγενὴς, Valck Φοιν. 431.

*Συγγαμύσκομαι, ἀποθ. (γαμύσκω). [Καίρω ἐμοῦ μετά τινος, δοτ.

*Συγγεινάσθαι. Ὁμοῦ γεννᾶν, τίκτειν, τεκνοποιεῖν. ὅρα συγγίνομαι.

Συγγελάω, ῶ. Μ. άσω (γελάω). Μετά τινος, ὁμοῦ γελῶ, ὅ ἐστιν, ὅταν γελᾷ τις, γελᾶ καὶ ἐγὼ μαζῆ μὲ αὐτόν.

Συγγενεαλογέω, ῶ. Μ. ήσω (γενεαλογέω). Συναριθμῶ εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὴν τάξιν τῆς γενεᾶς ἢ τῆς συγγενείας, ὁμοῦ γενεαλογέω, Ἡρόδοτος.

Συγγένεια, ἡ. (συγγενὴς) Ἡ ἐκ τῆς ἰδίας καὶ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ ἀρχῆς, πηγῆς καταγωγή. 2) ἡ σχέσις τῆς ἀποικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 328. 3) = εὐγένεια, Πλάτ. Συμπ. σ. 178. Γ., ἔνθα ὁ Βυττεμβάχιος ἐκ περιουσίας ἤθελε νὰ γραφῇ, εὐγένεια.

Συγγενέτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ συγγενέτης. Ἡ ὁμοῦ γεννήτρια, κοινὴ μήτηρ, Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 746.

*Συγγενέτης, ου, ὁ (γενέτης), Ὁ γενιὸν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· κοινὸς πατήρ. ὅθεν

Συγγενέτις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συγγενέτειρα, Φιλ.

Συγγενής, έος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. Συγγενῶς (γένος, γίγνομαι). Ὁμοῦ γεννηθεὶς· ὁμφυὴς, συμφυὴς. Πινδ. 2) ἐκ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ αἵματος τὴν καταγωγὴν ἔχων, πᾶς ὁ προτήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, τινὶ, καὶ, τινός, Ξενοφ. μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅμοιος, παραπλήσιος, ἀνάλογος, συγγενὴς κατὰ τὸ εἶδος. «Συγγενὴς ὁ κύθος αὐτῆς θατέρῳ, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, τῷ τῆς ἑτέρας κυσθῳ, Ἀρτεμ. Ἀχ. 789. πρβλ. ὅμοιος. «Τὸ συγγενέσθαι, = συγγένεια. 3) τὸ, συγγενὴς ὑπῆρχε παρὰ τῇ Περσικῇ αὐλῇ καὶ τίτλος ἔντιμος ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως πρὸς ἐπισήμους ἄνδρας, Σενοφ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 27. πρβλ. συγγένεια, 4.

Συγγένησις, ἡ (γίγνομαι) ὡς τὸ συνουσία. Τὸ συνεῖναι, συντυγχάνειν, γίγνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις, συνουσία, Πλατ. Νομ. 12. ὅρ. Lob. Φρυνιχ. σ. 352.

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, = συγγενήτωρ. ἀμφ.

Συγγενικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. κῶς (συγγενὴς). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἰς τὴν συγγένειαν, εἰς τοὺς συγγενεῖς, ἀναγόμενος εἰς αὐτούς.

Συγγενίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, συγγενὴς Πλούταρχ. καὶ Χαρίτ. ά. Lob. Φρυνιχ. σ. 452.

Συγγενάω, ῶ. Μ. ήσω (γενναῖος). Ὁμοῦ, μαζῆ γενναῖος. ὅθεν

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ. Ὁμοῦ γεννήτωρ, ὃς τις εἶναι γεννήτωρ, πατὴρ τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, κοινὸς πατήρ, Πλάτ. «Τέκνων συγγεννήτωρ.

Συγγεύομαι, Μ. γεύσομαι (γεύω), μέσ. Ἀποθ. Ὁμοῦ γεύομαι, ἢ τρώγω ἐν ταὐτῷ μετά τινος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

Συγγεωργός, ὁ (γεωργός). Ὁμοῦ γεωργός. ὅστις γεωργεῖ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀγρὸν ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, συμβοηθὸς, σύντροφος εἰς τὴν γεωργίαν, Ἀριστοφάνης.

Συγγηθέω, ῶ. Μ. ήσω (γηθέω). Συνευφραίνομαι, συγχαίρω, Εὐριπ.

*Συγγήθω, = συγγηθέω, πολλ' ἀμφ.

Συγγηράσκω, (γηράσκω), Ἡροδ. 3, 134. καὶ

*Συγγηράω, άσομαι (γηράω). Ὁμοῦ, μαζῆ γηράσκω· διάγω, περνῶ τὴν γεροντικήν μου ἡλικίαν μετά τινος, ἢ παράτινι, ἢ ἐν τινι· ἢ ζῶ μετά τινος ἕως εἰς τὸ γῆρας μου, τινὶ, πρβλ. συνηλικιώτης.

Σύγγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας). Ὅς τις γηράσκει μετά τινος, ἢ ἀκολουθεῖ αὐτῷ μέχρι τοῦ γήρατος, ὁ γηράσκων ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, ἢ γίνεται ἢ εἶναι γέρων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, Ἐπιγράμ.

*Συγγίγνομαι, καὶ νεώτ. τύπος συγγίνομαι, Μ. γενήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Μετά τινος ἢ παρά τινι εἰμί· συναναστρέφομαι μετά τινος, ἐξαίρ. ἔρχομαι πρός τινα, ἑνοῦμαι, βοηθῶ τινι· ἔρχομαι πρὸς βοήθειάν τινος ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γίνομαι, ὑπαρξιν λαμβάνω μετά τινος· γίνομαι τὸ ἕνα ἢ εἷς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔργον καταγίνομαι μετά τινος, ἔχω ἐπιμιξίαν, ἢ σχέσιν, κοινωνίαν· ἔτι δὲ, συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι, π. χ. εἰς πόσιν, Ἡροδ. 1, 172. «Γυναικὶ συγγίνομαι», ὡς τὸ, συνουσιάζω, γυναικὶ συμμίγνυμι, συναυρίσκομαι, συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδ. 2, 131, 5. Ξεν. Ἀναβ. 1, 2, 12. «Συγγινόμενοι, εἰσὶ, οἱ συμμαθηταί, οἱ εἷς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον συνερχόμενοι, Ξενοφ. Ἀπομν. ά. β'. 16. «Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινὶ», Ἀριστοτέλ. συνομιλεῖν μετά τινος· ὡς τὸ Γαλλ. entrer en conférence avec quelqu' un. «Συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ· ἀντὶ τοῦ, Καταγίνεσθαι εἰς τὴν παιδείαν, εἰς τὰς μαθήσεις. «Συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, εἶναι εἰς πενίαν, κ. τ. τ. Ὁ ά. ἀόρ. συγγεγένημαι ἔχει σημτ. μεταβτ., ὁμοῦ γεννῶ, τεκνοποιῶ.

*Συγγιγώσκω, καὶ νεώτ. τύπος, συγγινώσκω. Μ. συγγνώσομαι. Ἀόρ. β'. συνέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Συμφωνῶ μετά τινος κατὰ τὴν γνώμην, στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει καὶ αὐτὸς, ὁμοδοξῶ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνωμῶ, συμ-

φωνῶ, συνευδοκῶ, δοτ. προστ., Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. β'. 8. »Ἢν ἄλλοι μαχαιροφορῶσι τὴν ἐνέμιζον βοστρύχων, καὶ ἐγὼ, συνεγλιφόμενον αὐτοῖς. πρβλ. καὶ Ἡρόδ. 4. 43. πρός τι, Ἡρόδ. 4, 5. ἔτι δὲ ἀπολύτως, Ἡροδτ. 7, 13. 9, 122. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, συνομολογῶ, συμφάσκω, συγκατατίθημι· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 3. 92. 7, 12. ὅθεν 2) παραχωρῶ, ὁμολογῶ, ἢ γνωρίζω τι οὕτως ἔχον, εἴτ. πράγμ., Ἡρόδ. 4, 3· 9. 122. μετὰ ἀπαρμφ. ἐν 6, 92. μετὰ δὲ μετ. καὶ ἀπαρμφ. ἐν 1, 89, 91. Μέσ. συγχωρεῖν, περιορᾶν, οὐκ ἐναντιοῦσθαι, Ἡρόδ. 5, 94· 9, 41. μετ' ἀπρμφ. 1, 45· 4, 126. 5, 86. 6, 61. 140. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, συνειδὼς εἰμί, σύνοιδα, »ἐμαυτῷ, εἶμαι κατ' ἐμαυτὸν πεπεισμένος, »ἑαυτῷ, μετὰ τῆς ἀπαρμφ. παρ' Ἡρόδ. 3, 53. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. »Συγνοῦσαι ἑαυτῶν, μετὰ μετοχ., Ἡρόδ. 5, 91. »Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. (παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐστι τὸ ἐνεργ. εὐχρηστότερον). σπανιώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, μετ' ἄλλου τινὸς γινώσκειν περί τινος. 3) μετὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατέστη εὔχρηστος ἡ σημασ. τοῦ, συγχωρῶ, παραβλέπω, συμπαθῶ, π. χ. τινὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἢ, τῆς ἁμαρτίας. Παθ. συγχωροῦμαι. λαμβάνω συγγνώμην, συγχώρησιν. »Συγγινώσκεταί μοι, μοὶ συγχωρεῖται, μὲ συγχωροῦσι. ὅθεν

Σύγγνοια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 63.

Συγγνώμη, ἡ (συγγινώσκω). Συγχώρησις, ἄφεσις ἑνὸς σταίσματος, σφάλματος, (συμπάθιον), Γαλλ. pardon. συνήθ. »Συγγνώμην ἔχειν τινὶ, Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. »Τοὺς μεθύοντι δεῖ συγγνώμην ἔχειν, ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν· λέγεται καὶ, συγγνώμην τινὸς ἔχειν τινί, Ἡρόδ. 6, 86· 3. »Συγγνώμην ποιήσασθαι, Ἡρόδ. 2, 110. καί, »Γίγνεταί μοι συγγνώμη, Ἡρόδ. 9, 58· οὕτω καὶ τὸ »Συγγνώμην διδόναι, καὶ »Συγγνώμην ἀποτεμνόμενα, ἀντὶ τοῦ, συγχωρεῖν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμαρτηκότος λέγεται. »Συγγνώμης δεῖσθαι, καὶ »Συγγνώμης τυγχάνειν, λαμβάνειν.« »Ἢν ἔχοντες τι συγγνώμης εἶεν,« ἂν ᾖσαν ἄξιοι συγγνώμης εἴς τι, ἂν συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις. Δημοσθ. »Ἐξήμαρτε τις ἄκων, συγγνώμη τούτῳ, προσυπακ. το, ἐστί. 2) ἄδεια, συγκατάβασις, permission.

Συγγνωμονέω, ῶ. (συγγνώμων) Συγγνώμων εἰμί, συγχωρῶ, ἀφίημι, δίδω ἄδειαν Ἀπολλόδωρ. 2, 7, 6. τύπος χείρων ἀντὶ τοῦ, συγγινώσκω, 3. Lobeck Φρύνιχ. σελ. 382.) ὅθεν

*Συγγνωμονικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. ῶς. Συγγνώμην ἔχων, συγχωρῶν· ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων, ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἢ εἶναι ἄδειαν, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμων, Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. 5. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. 2) παθητικ. ταὐτὸν τῷ, Συγγνωστός, ἐν δύναται ἢ πρέπει νὰ συγχωρήσῃ τις, Ἀριστοτ. Εὐδημ. δ'. 6. »Τῶν δ' ἀδικημάτων (ἀδικημάτων) τὰ μὲν ἐστὶ συγγνωμονικά, τὰ δὲ οὐ συγγνωμονικά· ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι συγγνωμονικά, ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δὲ μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμικά.«

Συγγνωμοσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Τραχ. 1265. ἐκ τοῦ

Συγγνώμων ονος, ὁ, ἡ. (συγγινώσκω) Συγγνώμην παρέχων, συγχωρῶν· ὃς τις συγχωρεῖ, αἰτίνες ἢ παραβλέπει καὶ συμπαθεῖ τὰ πταίσματά τινος. ἐπιεικὴς, συμπαθὴς, μακρόθυμος, συγγνωστικὸς, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 14. »Θεοὺς παραιτήσῃ, συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἰ παρημελήκατε τῆς μητρός.« καὶ μετὰ γεν. πράγμ. Εὐριπ. καὶ Ξεν. Κυρουπ. ζ. ά. 10. »Πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων« 2) παθητικ. Συγγνωστός, ὃν ἐτυχώρησέ τις, ἢ ὃς τις ἔτυχε συγγνώμης, συγκεχωρημένος· ὁ τυγχάνων ἢ ἄξιος συγγνώμης, συγχωρητός, συγχωρημένος, δυνατὸς ἢ πρέπων νὰ συγχωρηθῇ, νὰ δοθῇ αὐτῷ ἄδεια, Θουκυδ. δ'. 98. »Ἀσύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀτειχούριον« καὶ »Πᾶν τὸ παλαιὸν κατειργόμενον σύγγνωμον γίγνεσθαι καὶ πρὸς θεῶν.« 3) ἐκ τοῦ συγγινώσκω, 2. συνειδώς, συνεπιστάμενος, συνεξευρών, ἄθεν, μάρτυς, ὡς ὁ Θουκυδ. ἐν β'. 74. χρῆται τῷ »Συγγνώμονες ἐστε, ἀντὶ τοῦ, μάρτυρες. 4) ἐκ τῆς 1 σημασίας τοῦ συγγινώσκω τῆς αὐτῆς γνώμης ὤν, τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου τινὸς γνώμην ἔχων, ὁμογνώμων, σύμφωνος, Ἀπικιαν. »Σύγγνωμον, τόν, ἀντὶ, τοῦ, Συγγνώμονα.

Σύγγνωσις, εως, ἡ (συγγιγνώσκω, 3.) Τὸ συγγινώσκειν, συγχώρησις, ἄφεσις, ἄφεσις, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη. ἐκ τοῦ συγγινώσκω, 2. τὸ γινώσκειν, εἰδέναι, γνῶσις, γνωρισμός.

Συγγνωστός, ἡ, όν. (συγγινώσκω, 3.) Συγκεχωρημένος (συμπαθημένος) ὁ συγγνώμης τυχών· καὶ ὁ ἄξιος συγγνώμης, ὃν πρέπει νὰ συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις, συγχωρητέος, καὶ συγχωρημένος τι εἰς τινα, Εὐριπ. Μηδ.

Συγγογγύλιζω, ἴσω (γογγυλίζω). Στρογγύλως συστρέφω, εἴδην γογγυλῆς περιστρέφω, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 61. καὶ Λυσιστρ. 975 Μεγάλῳ τυρῷ καὶ πρηστῆρι ξυστρίψας καὶ ξυγγογγυλίσας.

Συγγομφόω, ῶ. (γομφόω). Διὰ τῶν γόμφων συνάπτω, στερεόνω· συναρμόζω, συμπήγνυμι διὰ ξυλίων ἥλων, πελουκίων, συγκαρφόω, Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ.

Συγγονεύς, έως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύγγονος, ἀμφ.

Συγγόνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύστασις, Δημόκριτος παρ' Ἡσυχίῳ.

Σύγγονος, ὁ, ἡ (γόνος), Συγγενὴς ἐξ αἵματος, cognatus, Πλούτ. Πύθ. 3, 39. 9, 190. Ὅλ. 8, 105. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀδελφὸς, ἡ ἀδελφὴ, Εὐριπ. Ῥῆσ. 891. »Συγγόνων μίαν, μία τῶν ἐντὸς ἀδελφῶν. 2) ἐν ταὐτῷ γεννηθεὶς μὲ ἄλλις, ὁμφύτος, συμπεφυκὼς, Αἰσχ.

Σύγγραμμα, τό (συγγράφω). Τὸ ἐγγεγραμμένον, τὸ καταγεγραμμένον· ἐπιγεγραμμένον ἢ συγγεγραμμένον βιβλίον, ἐξαιρ. βιβλίον ἱστορικόν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένον, ἡ ὑπόθεσις, ὕλη, Ἡρόδ. 1, 98. ἐν γένει, βιβλίον εἰς πεζὴν φράσιν συγγεγραμμένον, ἀντίκειται τῷ, Ποίημα. Ἰσοκράτ. πρὸς Νικοκλ. »Τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα ἅπαντες νομίζουτιν οὕτω καὶ Πλάτ. εἰς Λύσ. 3 πρβλ. συγγραφεύς.

Συγγραμμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ σύγγραμμα. Μικρὸν σύγγραμμα, βιβλιάριον.

Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (σύγγραμμα, φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὰ συγγράμματα, ὁ τῶν συγγραμμάτων φύλαξ. Ὁ Σουΐδας ἔχει τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ, Ῥητοφύλαξ.

Συγγραφεύς, έως, ὁ. (συγγράφω). Ὁ ἀναγράφων, καταγράφων, ὁ γράφων· ἐξαιρ. ὁ συντάττων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ πράγματα, ὁ ἱστοριογράφος· ἐν γένει, ὁ πεζογράφος, ὁ καταλογάδην συγγράφων ἀντίκειται τῷ, ποιητής, Heind Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Δ. καὶ Φαίδρ. 24. »Ἀκήκοα ἤτοι Σαπφοῦς, ἢ Ἀνακρέοντος, ἢ καὶ συγγραφέως τινῶν. Διονύσ. Ἁλικ. (συνθ. ὀνομ. 5.) »Ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἱστορικοί. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ. β'. 1. »Τῶν μεγάλων πόλεων, εἴτι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται· ὁ Σχολιαστὴς Διονυσ. τοῦ Θρακ. (ἀνέκδ. Ἑλλην. Villoison. τόμ. β'. σελ. 172.) ἔχει· »Συγγραφεύς, Ῥήτωρ, Ἱστοριογράφος, καὶ Ποιητής ταύτῃ διαφέρουσι. Συγγραφεὺς μὲν γάρ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, τουτέστι, τὰ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ χρόνων συγγραψάμενος, ὡς ὁ Θουκυδίδης τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέγραψεν, ἐπὶ τῶν αὐτοῦ γεγονότα χρόνων. Ἱστοριογράφος δὲ, ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ ἅπαντα συγγράφων, ὡς ὁ Ἡρόδοτος. Ῥήτωρ δὲ, ὁ περὶ τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἠσχολημένος, ὡς ὁ Δημοσθένης. Ποιητὴς δέ, ὁ τοῖς τέσσαρσι τούτοις κεκοσμημένος, μέτρῳ, μύθῳ, ἱστορίᾳ, καὶ ποικίλῃ λέξει. 2) οἱ συγγραφεῖς κατὰ πληθ., ἄρχοντές τινες καὶ ἔκλεκτοι ἐν Ἀθήναις, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγχειρίζοντο ὅλα τὰ προβλήματα διὰ τὴν ἐνδεχομένην μεταβολὴν κατὰ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, διὰ νὰ τὰ βάλωσιν ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου· τὸ παρ' Ἰσοκράτ. Ἀρεοπ. 24. »Κἰ πραγμάτων ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἐλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας«, παραβαλ. τῷ παρὰ Θουκυδ. ἠ. 67. »Δίκα ἄνδρας ἑλέσθαι ζωγραφέας, ῥεύτους δὲ ξυγγράφαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· καὶ Ξενοφῶντ. Ἑλλην. β'. γ'. 2. »Τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσιν· καὶ Ἀρποκρατ. ἐν Λεξ. Συγγραφεῖς· ἀντὶ τοῦ, Ἐκλελεγμένοι οὐκ ἐπὶ τῷ ἄρχειν αὐτοί, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συγγράψαι νόμους, καὶ καταλέξαι τοὺς μεθέξοντας τῆς πολιτείας. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Συγγραφεῖς ἄνδρας ἠροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, καὶ τὰς τῶν τριάκοντα· ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Καταλογεῖς«. Ὁ δὲ Φώτ. »Συγγραφεῖς, ἠθετημένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσφέρειν γνώμας εἰς τὸν δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης φησιν· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν ΧΧ ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν Ὀγδόῃ· »ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ εἰ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, αὐτῶν τῶν λοιπῶν εἴχοντο· καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, ὡς φησιν Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν Προβούλων. Ἐπίδι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁρατῆ εἰς τὸν Ἰσοκράτην περὶ τούτων σημειωθέντα.

Συγγραφή, ἡ (συγγράφω). Τὸ παριστάνειν τε ἐγγράφως, τὸ καταγράφειν, τὰ νὰ σημειώσῃ τις τι ἐγγράφως, Ἡρόδ. 1, 93. 2) τὸ γεγραμμένον χειρόγραφον· σύγγραμμα. σύνταξις βιβλίου, βιβλίο. ἱστορικὸν, ἱστορία, Παυσαν. »Οὐδὲν εἰς συγγραφὴν παρεχομένην«, εἰς ἱστορίαν· ἐξαιρ. διαγραφὴ, συμφωνία γεγραμμένη, γράμμα συμφωνητικὸν, χειρόγραφος συνθήκη (Contratto, Ἰτα. atti). Δημοσθ. κατὰ Λακρίτ. »Ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράφονται καυτικήν«. 3) τὸ ἐπὶ μισθῷ παρηγγελμένον ἔργον, δουλειὰ ἑνὸς ζωγράφου, ὡς ὁ Ἀντοκλείδης λέγει περί τινος Ζωγράφου. »Συγγραφὰς ἔχων παρ' ἄλλων«, ἔχων παρ' ἄλλων συμφωνημένην δουλειὰν, εἰργάζετο, ἐδούλευεν εἰς ἄλλους μὲ ὡρισμένον, συμφωνημένον μισθόν.

Συγγραφία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συγγραφή.

Συγγραφικός, ἡ, όν (συγγραφή). Ἀνήκων εἰς σύνταξιν, συγγραφὴν βιβλίου, ἢ συμφωνητικοῦ τινος. Τὸ παρὰ Πλάτωνι (ἐν Φαίδ. 50.) »Συγγραφικῶς ἐρεῖνα, σημαίνει τὸ, ἀκριβῶς εἰπεῖν, λέγειν, ὁμιλεῖν ὡς βιβλίον, ἤτοι μετ' ἀκριβείας, κατὰ τὸν τρόπον συγγραφῆς τινος, ὃ ἐστι, Συμ-

φανητικοῦ χειρογράφου γράμματος. Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὸ »Συγγραφικῶς«, διὰ τοῦ, στρογγύλως, οἷς οἱ Συγγραφεῖς

*Συγγραφος, ἡ, = συγγραφή, ἀμφ.

Συγγράφω, Μ. ψω (γράφω). Ἀναγράφω, γράφω εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον· εἰς γραφὴν φέρω ἢ βάλλω· σὺν τοῖς ἄλλοις ἢ ἐμοῦ γράφω, διὰ γραμμάτων σημαίνω· μετὰ τῶν λοιπῶν ἢ μετὰ τῶν ἄλλων γράφω. 2) συντίθημι, συνθέτω γραμματικήν τινα ἢ βιβλίον, γράφω περί τινος ὑποθέσεως, ἢ πράξεως· συγγράμματα ἤτοι ἱστορίαν συντάττω. »Θουκυδίδης ξυνέγραψε τὸν πόλεμον, ἔγραψε δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου· ἐν γένει, γράφω καταλογάδην, πεζῶς, Scharf. Διον. συνθ. σλ. 25 70. 105. 185. ἐπὶ δὲ πειρητῶν ἴσως ἅπαξ εὑρηται παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 20. 4. 3) συγγραφὴν ποιῶ, γράφω συμφωνίαν ἢ συνθήκην τινά· διὰ συγγραφῆς, ἐγγράφως ὑπέσχομαι, ἢ ὑποχρεόω, συμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱπ. β'. 2. »Ὅταν τὸν παῖδα ἐπὶ τέχνην ἐκδῶ, συγγραφίμενον, ἃ δώσει ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι· ἔτι δὲ πολλὰ κατὰ μέτην διάθεσιν, συγγράφεσθαι πρός τι, ἀντὶ τοῦ, κάμνειν συμφωνητικόν τι περί τινος ὑποθέσεως ἢ πράγματος, π. χ. »Συγγράφονται ὑπὲρ τοῦ τελευταίου ἔτους πρὸς τὴν ἀγρῶν καταλειψιν, συγγραφὴν ποιοῦνται, ὅ ἐστι, συμφωνοῦσι μετὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ὅτι νὰ ἀφήσωσι τὸν τελευταῖον χρόνον τὰ χωράφια ἄπαρτον. Παῦ. ὁ συγγεγραμμένος. ὁ ὑποχρεωμένος εἴ τι διὰ συμφωνητικοῦ. »Γάμον συγγράφεσθαι, ἐκτελῶ, τελειόνω, ἀποφασίζω τὸν γάμον διὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ἤτοι Κοντράκτου, Πλούταρχ. 4) »Συγγράφεται ἐν τῷ δήμῳ, κόμιον μίαν ἀποφασιν τοῦ δήμου, γράψων αὐτήν, ἑτοίμην διὰ νὰ δημοσιευθῇ, Πλατ. Γοργ. 15.

Συγγυμνάζω, άσω (γυμνάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ γυμνάζω. Παῦ. γυμνάζομαι ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· ὅθεν

Συγγυμνασία, ἡ. Κοινὴ γύμνασις, Πλούταρχ.

Συγγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Σύντροφος ἢ συμβουλὸς εἰς τὰ γυμνάσιον ἢ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ σύν τινι γυμναζόμενος, Ξενοφ.

*Σύγε, ὅρ. σύ.

Συγκαθαγίζω, Μ. ίσω (ἁγίζω). Ὁμοῦ ἢ σύν τινι καθαγίζω, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θυσιάζω, καίω τὴν θυσίαν, ἀφιεροῦμαι.

Συγκαθαιρέω, ῶ· Μ. ήσω, Ἰων. συγκαταιρέω (αἱρέω, ἀμλ.) Σύν τινι ἢ ἐν ταὐτῷ καθαιρῶ, καταβιβάζω ἢ κρημνίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω, Θουκυδ. ἐν γένει, συνεπιχειρῶ τι, τινί τι, Ἡρόδ. 9, 35.

Συγκαθαρεύω, εὔσω (καθαρεύω). Σύν τινι καθαρεύω, διάγω βίον ἁγνόν, Εὐστάθ.

Συγκαθαρμόζω, όσω (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ καθαρμόζω, προταρμόζω, τεργιάζω τι. 2) ἐξαίρ. = συμπεριστέλλω, συνθάπτω, συμπαραχώνω, Σοφοκλ. Αἴ. 922. »Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, συνθάψαι.

Συγκαθέδρος, ὁ, ἡ (καθίδρα). Ὅ,τις συγκάθηται, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν καθήμενος· ταὐτόν τῷ, πάρεδρος, Φιλοξ. Γλωσσ. Lob Φρυν. σ. 465.

Συγκαθεζομαι, Μέλ. β'. Συγκαθεδοῦμαι, παῦ. Ἀποθετ. (ἕζομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ πλησίον κάθημαι.

Συγκαθείμαρμαι, παῦ. παρα. μετὰ σημτ. ἐνεστῶτος (εἱμαρμαι, μείρομαι). Τὴν αὐτὴν καὶ Ἰδίαν εἱμαρμένην ἔχω μετά τινος, Ἀντωνῖν. Φιλόστ.

Συγκαθείργω, καὶ, συγκαθείργνυμι. Μ. ξω, Ἀττ. ἀντὶ συγκατείργω. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κατείργω, κλείω, συγκαταλείω, Ξενοφ. Κυρουπ. ξ'. ά. 20. »Ἐγώσε συγκαθείρξα τοῦτο τῷ ἀμάχῳ πρήγματι.

Συγκαθελκύω, καὶ, Συγκαθέλκω, Μ. ύσω (ἕλκυω, ἕλκω). Ὁμοῦ, σύν τινι ἢ ἐν ταὐτῷ καθελκύω, σύρω πρός τὰ κάτω, ξεσχίζω· τραβῶντας κάτω. (ἡ προσφδία τοῦ συγκαθελκύω ὡς καὶ ἡ τοῦ ἁπλοῦ.)

Συγκάθεσις, εως, ἡ (συγκαθίημι). Τὸ νὰ συγκαταβιβάζῃ τίς τι 2) ἡ σύν τινι κάθεσις, συγκατάθεσις, συγκατέβασις, παραχώρησις, εὐπείθεια εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησίν τινος. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 51. συνεκφέρει· »Τφεσιν καὶ συγκάθεσιν, ὡς ἀναφέει καὶ ὁ Στέφανος, ἔνθα νῦν οὐχ ὑγιῶς »Συγκατάθεσιν κεῖται

Συγκαθεύδησις, εως, ἡ· ταὐτόν τῷ, συγκοίμησις, καὶ συνουσία, Σχολ. Ὀδυσ. Ψ, 346. ἐκ τοῦ

Συγκαθεύδω, Μ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Παρά τινι, ἢ σύν τινι καθεύδω, συγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετά τινος καὶ, σαρκικῶς συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι· μετὰ Δντικ. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 53. καὶ ἡ. 31. 34. καὶ Ἀριστοφ.

*Συγκαθέψω, Μ. ψήσω (ἕψω). Ὁμοῦ βράζω, μαγειρεύω, Διοσκορ. β'. 129.

Συγκάθημαι, ἐλλιπὴς Ἀποθ. (ἧμαι). Ὁμοῦ κάθημαι, μετά τινος κάθημαι, ὅ ἐστι, κάθημαι ἐκεῖ ὅπου καὶ ἄλλος, κάθημαι μαζῆ, σὺν ἀλλήλοις κάθημαι, κάθημαι μεταξὺ ἄλλων· ἐξαίρ. κάθημαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς δουλείαν τινα Ἡρόδ. 3, 68. 2) συμπίπτω, συμβαίζομαι, καταπάθησί τι, π. χ. κονιορτός τις, ὡς τό Λατ. considere, Στράβ. ιε'. σελ. 1120. »Τῷ οὐραίῳ μέρει συγκάθηται, ἀντὶ τοῦ, μὲ τὸ ὀπισθεν μέρος, ἤτοι τὴν οὐρὰν κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω, καταπίπτει, συμπίπτει.

Συγκαθιδρύομαι, καὶ, Συγκαθιδρύω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ καθιδρύω, κατατίθημι, βάλλω κάτω, στήνω, τάττω· ἐξαίρ., ἐν ταὐτῷ ἀφιερώω. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Συγκαθιερόω, ῶ (ἱερόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀφιερώω, ἁγιάζω.

Συγκαθίζω, Μ. ιζήσω (ἵζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καθίζω, ἢ πλησίον τίθημι Μέσ. Συγκαθίζομαι, ὁμοῦ ἢ πλησίον κάθημαι ἢ ἵσταμαι. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τό »Συγκαθίζω οὐδέτερος, ἐπί τινος εἴδος χοροῦ, δύο μόνον προσώπων κατέναντι εἰς τοῦ ἄλλου χορευόντων· καὶ ἐν ταὐτῷ κλινόντων τὰ γόνατα καὶ οἱονεὶ καθεζόντων ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ σκιρτήσεως ἀνισταμένων· ὅθεν καὶ, Συγκαθιστὸς χορός, καὶ Συγκάθισμα.)

Συγκαθίημι, Μ. -καθήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ μετά τινος καθίημι, στέλλω κάτω, ἢ καταβιβάζω, ἀφίνω κάτω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. 2) Οὐδετέρως, καὶ μέσ. ὑπάγω καὶ κατοικῶ που· ἀπέρχομαι κάτω. »Εἰς τινα τόπον, ἀντὶ τοῦ, κρύπτομαι, καθήμενος χώνομαι, Πολύβ. ἡ. 26. »Εἰς τινα ὑλώδη τόπον συγκαθῆκα, ἐχώθη ἡ ἐκάθητο μέσα εἰς τὴν λάσπην καὶ ἐκρύβη. τρωτ. καταβαίνω, συγκαταβαίνω εἰς τι, ἐπιχειρῶ τι· »τινὶ εἴς τινα, ὡς τό, καθέλου δὲ ταύτην τῷ, συγκαταβαίνω, συγκατατίθημι, παραχωρῶ εἰς τὴν γνώμην τινός, Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 16. »Τὸν συγκαθέντα τισιν ἐπὶ πλέον· πρβ. Lob. Φρυν. σλ. 598. Hemst. Θωμ. Μαγ. σλ. 815. (ὁρα περὶ τῆς προσῳδίας τό ἵημι.)

Συγκαθίστημι, Μ. -καταστήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ, συνάμα καθίστημι, κάτω τίθημι, βάλλω, ὁμοῦ τάττω, συγκαταστάττω, διατάττω, βάλλω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς τάξιν, συστήνω, ἢ διορίζω, βάλλω τινὰ εἰς ἐν ἀξίωμα, ἀποκαθιστάνω (ἀποκαταστήνω), συμβεβαιόω, συνεπιευρόω, Ξενοφ. Ἀγησ. β' 30. »Τὸν μὲν, χειροῦται, τὸν δὲ ἕτερον συγκαθίστησιν, βασιλέα ἀπεκατέστησε· Μέσ. μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ, παρατάττομαι εἰς πόλεμον, ἵσταμαι ἐναντίον τινὸς εἰς μάχην, ἢ ἀρι'ὰ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας μετά τινος, πιάνομαι ἀπό τὰ μαλλιὰ μὲ κανένα, ὅθεν »Συγκατάστασις«, ἡ, τό σύστατ. παρὰ Πολυβ.

Συγκαθορμίζω, ίσω (ὁρμίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθορμίζω, καταβιβάζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα, Πολύβιος. Παῦ. καὶ Μέσ. ὁμοῦ ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἢ κεῖμαι ἐπ' ἀγκύρι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, τινί.

Συγκαθοσιόω, ῶ (ὁσιόω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθοσιόω, ἀφιερῶ ἢ ἁγιάζω, Ἰώσηπ.

Συγκαθυφαίνω, (ὑφαίνω). Ὁμοῦ καθυφαίνω, συνυφαίνω, ὑφαίνω ἐν τινι ὑφάσματι, Ἡσαΐας γ'. 22.

Σύγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός) Ἁρμόδιος εἰς τὸν καιρόν, εἰς τὰς περιστάσεις, Σουίδ. καὶ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστολ. 16. »Ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς [κιττὸν καὶ δάφνας καὶ μυρῖνην καὶ ἅσα σύγκαιρα.« καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁρμόδιος, προσήκων, καταλληλος, ἀνήκων, ἐπιτηδειος

Συγκαίω, Ἀττ. -κάω. Μ. -καύσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ διόλου καίω· »Κοιλίαι ξυγκαίουσαι ἀγαθίῃσι, (Ἱπποκράτ. αἐρ. τόπ. 40.) »λίπεσι ἔχουσαι εἰς φλόγωσιν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »συγκαίομαι παθητικ ὅταν καίονται οἱ μηροὶ τινος ὑπὸ τῆς μεγάλης τριβῆς τῆς γινομένης διὰ τῆς κινήσεως τῶν σκελῶν· καὶ »Σύγκαυσις« τὸ τοιοῦτον πάθημα.)

Συγκακοπαθέω, ῶ, Μ. -ήσω (κακοπαθέω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κακοπαθῶ, πάσχω, ἢ δυστυχῶ· συμπονῶ, συμπάσχω, συμπαθητιάω, μετέχω τοῦ πάθους ἢ τῆς δυστυχίας· ὑποφέρω μετά τινος τὰς ἰδίας κακοπαθείας. 2) συμπονῶ, συναισθάνομαι, εἶμαι συμπαθής, συλλυποῦμαι τινί διὰ τὴν συμφοράν του, διὰ τὴν δυστυχίαν του· μετὰ δοτ.

Συγκακουργέω, ῶ. Μ. -ήσω (κακουργέω). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλων, ἢ μετά τινος, ἐν τῇ συνοδίᾳ τινός ἢ ἄλλων κάμνω κακά, κακουργίας, πράττω κακῶς ἢ ἀχρείως, ὅθεν

Συγκακούργημα, τό. Τὸ μετ' ἄλλου τινὸς γινόμενον κακούργημα, ἢ μετ' ἄλλου τινός πεπραγμένη κακουργία, καὶ

Συγκακουργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ συγκακουργεῖ, ἢ μετ' ἄλλου τινός πρᾶξις κακοῦ τινος ἔργου, ἀμφ.

Συγκακονχέομαι, οῦμαι παῦ. (κακουχέω.). Ὁμοῦ μετά τινος κακουχοῦμαι, συμμετέχω τῆς κακουχίας, συνταλαιπωροῦμαι.

*Συγκακόω, ώσω (κακόω) καὶ

Συγκακύνω. Μ. υνῶ (κακύνω). Ὁμοῦ διαφθείρω, ἀχρειόω, χειροτερεύω, βλάπτω τι, Θεόφραστος περὶ Ὀσμῶν.

Συγκαλέω, ῶ. Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ καλῶ· καλῶ νὰ ἔλθωσιν ἢ νὰ συναχθῶσι ὅλοι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἐξαίρ. εἰς συμβούλιον, Ἰλ. Β, 55. Η, 302 ὅθεν, σύγκλητος· ἔτι δὲ, συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ τὸν δῆμον ἢ τὸ στράτευμα εἰς τὸ νὰ συναχθῶσι, Ξεν. β) συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἰς τὸ συμπόσιον, Ξεν. Κ Π. 8, 4, 1. Μέτ. »Συγκαλοῦμαι καλῶ νὰ συναχθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐμέ.

Συγκαλινδέομαι, οῦμαι, παῦ. (καλινδέω). Καλινδοῦμαι, κυλίομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, κυλίομαι μαζῆ.

Συγκαλλύνω, υνῶ (καλλύνω). Ὁμοῦ καλλύνω, ὁμοῦ, μαζῆ παντρέχω φιλοκαλλίζειν, σκουπίζειν ἢ συμμαζόνειν διὰ τῆς σκούπας, Ἀριστοτέλ. προβλ. κδ'. 9. »Συγκαλλύνειν τὰ διαῤῥιπτόμενα.«

Συγκάλυμμα, τό (συγκαλύπτω), ταὐτόν τῷ. κάλυμμα, συνυπακουομένης τῆς ἰδέας τοῦ, παντοχόθεν περικάλυμμα.

Συγκαλυμμός, ὁ, ταὐτόν τῷ, συγκάλυψις, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1496.

*Συγκαλυπτέος, έα, έον. Δυνατός ή πρέπων νά συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 520. καί
Συγκεκαλυμμένος, ή, όν. Κεκαλυμμένος, σκεπασμένος παντοχόθεν· κατασκεπασμένος· δυνάμενος νά συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 496. ἐκ τοῦ
Συγκαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ καλύπτω· ἡ διόλου ἤ παντοχόθεν καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· μεταφ. συγκρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν. Μέτ. »Συγκαλύπτομαι σκεπάζομαι, Ξενοφ. Κύρουπ. ὅθεν
Συγκάλυψις, ἡ, = συγκαλυμμός. Ἡ σκέπασις, ἤ ἡ παντοχόθεν κάλυψις.
Συγκάμνω, Μ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Κάμνω ὁμοῦ, συνεργάζομαι· λαμβάνω μέρος εἰς τόν κόπον, εἰς τό ἔργον ἤ εἰς τήν ἀνάγκην τινός, δοτ. προσπ., Σοφ. 2) ὡς τό, συναλγέω, ἤτοι· ἔχω συμπάθειαν εἰς τινος δυστυχίαν κτ., συμπονῶ, Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 617. »Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμων, τάκεινα 3) συμβοηθῶ, παραστέκομαι.
Συγκαμπή, ἡ (συγκάμπτω), ταὐτόν τῷ, καμπή· καί ὁ τόπος, ἔνθα εἶναι ἡ κλείθωσις τῶν ἄρθρων, ἁρμός, Ξενοφ. Ἱπ. ἀ. 8. »Λαγαρὸς δέ εἰη (ὁ ἵππος) κατά τήν συγκαμπήν, κατά τό μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα εἶναι ἡ κλείθωσις τοῦ ποδός μετά τοῦ σώματος.
Συγκαμπτός, ή, όν. Καμπυλωμένος, λυγισμένος ὁμοῦ, ἤ εἰς τά ἔνδον· καμπύλος· συγκάμψαι δυνάμενος, ἐκ τοῦ
Συγκάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Ὁμοῦ ἤ εἰς τά ἔνδον λυγίζω, ἤ λυγίζω, καμπυλόω τό ἐν ἐπί τοῦ ἄλλου, ἤ ἁπλῶς, καμπυλόω, κυρτόω, συστέλλω, καμπουρόω, Ξεν. Μεταφορικ. ἀντί τοῦ, Ταπεινόω· ὅθεν
Σύγκαμψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἤ εἰς τά ἔνδον κάμψις, κύρτωσις, καμπύλωσις, λύγισις.
*Συγκαννηφορέω (κανηφορέω). Ὁμοῦ κανηφόρος εἰμί ἐν ταῖς Θυσίαις.
*Συγκαπηλεύομαι, μέσ. Ἀποθ. (καπηλεύω). Ὁμοῦ καπηλεύω, ψεύδω.
*Συγκαρκινόομαι, παθ. (καρκινόω). Ὁμοῦ καρκινοῦσθαι, δίκην καρκίνων συμπλέκεσθαι, συναποκτᾶν μέ τήν ρίζαν κορμόν, καυλόν, λέγεται ἐπί σίτου κ. τ. τ. Ἁρμοκρατ. ἐν λ. Καρκίνος· »Τά λήϊα συγκαρκινοῦνται, τά γεννήματα, τά σπαρτά ἀποκτῶσι καυλόν μέ τάς ρίζας· ἴδε ἐν τῷ, Καρκινόω, ἀριθμ. 3. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· »Τό μέν ῥιζοῦσθαι τόν σίτον συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον.«
*Συγκαρτερέω, ήσω (καρτερέω). Ὁμοῦ καρτερῶ, Γνωφ.
*Συγκασιγνήτη, ἡ (κασιγνήτη). Συναδελφη, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 782.
Συγκασιχορα, ἡ· ταὐτόν τῷ, συναδελφή, Κύριπ. Ἄλκ. 410
Σύγκασις, ιος, ὁ, καί ἡ (κάω, κάσις). Συναδελφός, συναδελφή, Κύριπ.
Συγκαταβαίνω, Μ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Σύν τινι, μετά τινος, ἐν ταὐτῷ ἤ εἰς τό ταὐτό καταβαίνω· ὁμοῦ, μαζῆ καταβαίνω ἤ ὑπάγω πρός τά κάτω· ἐξαιρ. ἐπί τριχῶν, εἶναι ἀναμένην τήν κόμην, κρέμασθαι κάτω εἰς τήν ῥάχιν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σλ. 266. ὡσαύτως καί τό, συγκίτειμι. 2) τροπ. καταδέχομαι, εὐδοκῶ, ἀπό τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τά ταπεινότερα καταβαίνω, ἵνα ἀρέσω τινί· συγχωρῶ, παραχωρῶ, παρορῶ, συγκατανεύω, ἐφαρμόζομαι ἤ ἀφίνω ἑμαυτόν εἰς τήν θέλησίν τινος, ἤ συμφωνῶ εἰς τήν θέλησιν αὐτοῦ, στέργω εἰς τό πρᾶγμά του διά νά φανῶ ἀρεστός εἰς αὐτόν, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπείκω τῇ περιστάσει ἤ ἀποφασίζομαι εἰς τι, ἄν καί ἀνιαρόν· καταπίνομαι, ἀφίνομαι εἰς τι, ἀρχίνω τι καί ἐξακολουθῶ, τολμῶ τι καί ἀρχίνω, s' engager. »εἴς τινα· ὅθεν »Συγκαταβαίνειν εἰς πᾶν, δέχεσθαι, στέργειν εἰς ὅλας τάς συμφωνίας· Πολύβ. »Εἰς τόν ὑπέρ τῶν ὅλων κίνδυνον, εἰς ὁλοχερῆ κρίσιν, εἰς τούς ὁμαλούς τόπους, εἰς τούς τῆς φάλαγγος καιρούς καί τόπους, εἰς τούς ὑπέρ τῆς διαλύσεως λόγους, εἰς πάντα τά φιλάνθρωπα, εἰς συνθήκας, φόρους συγκαταβαίνειν· κατά τοῦτο ἐσχημάτισαν οἱ Γάλλοι τό Condescendre· πρβλ. συγκαθίημι, Μέτ. 3) ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ συμπίπτειν, συμβαίνειν, Ἀριστοτέλ. πολιτ. ζ'. »Ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπί τόν αὐτόν καιρόν, ἀντί τοῦ, συνέχεσθαι, συμπίπτειν, συντρέχειν, ἤ ἐφαρμόζεσθαι, ἑταιριάζειν.
Συγκαταβάλλω, Μ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.), Ὁμοῦ, μαζῆ, ἐν ταὐτῷ καταβάλλω, ῥίπτω, κάτω, Πλούταρχ. Λούκουλ. 23. ἤ καταθέτω, πληρόνω ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ π. χ. »Τά χρήματα συγκαταβάλλειν, ὁμοῦ βάλλειν τά χρήματα κάτω, ἔ ἐστι πληρόνειν, Δίων Κάσ.
Συγκατάβασις, εως, ἡ (συγκαταβαίνω). Ἡ ὁμοῦ ἤ σύν τινι κατάβασις, 2) τροπ. παραχώρησις, συγκατάθεσις, στέρξιμον, ἄφεσις τοῦ ἑαυτοῦ εἰς τήν θέλησιν τοῦ ἄλλου· τό νά καταπίνηταί τις εἴ τι, ἤ νά ἀποφασίζῃ εἴς τι, καί νά ἀνέχηται, εὐχαριστῆται εἴ τι· τό καταδεξιμον, ἤ ἀπό τά ὑψηλότερα εἰς τά ταπεινότερα κατάβασις κατά ἀρέσκειαν τινος γινομένη, παρά Θεολόγοις. Κατά Σουΐδαν λέγεται »Συγκατάβασις, ὅταν μή ὡς ἔστιν ὁ Θεός φαίνηται, ἀλλ' ὡς ὁ δυνάμενος αὐτόν θεωρεῖν, οἷόν τέ ἐστιν οὕτως ἑαυτόν δεικνύειν· ὅθεν
Συγκαταβατικός, ή, όν· καί ἐπίρ. -κῶς. Συγκαταβαίνων, συγχωρῶν, παραχωρῶν, στέργων εἰς τήν γνώμην τοῦ ἄλλου· ἤ ἐφαρμοζόμενος, εὐχαριστούμενος εἴς τι.
Συγκαταβιβάζω, άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ καταβιβάζω, Πολύβ.
Συγκαταβιόω, ῶ, ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ ἤ ἐπί τό αὐτό ζῶ, διάγω τήν ζωήν μου.
Συγκαταγήρασις, εως, ἡ. Ὁμοῦ γήρασις· τό γηράσκειν μετά τινος, ὅ ἐστι, διάγειν, περνᾶν τήν ζωήν μέχρι γήρους μετά τινος, Πλατ. νόμ. β'. ἐκ τοῦ
*Συγκαταγηράσκω. Ἐπίκουρ. παρά Διογ. Λ. 10, 20. καί
*Συγκαταγηράω, άσομαι (γηράω, γηράσκω, ἀνμλ.) = συγγηράσκω, συγγηράω.
*Συγκαταγιγνώσκω, καί παρά νεωτ. -γινώσκω (καταγιγνώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ καταγνώσκω, καταιρίνω, καταδικάζω.
Συγκαταγομφόω, ῶ (γομφόω). Ὁμοῦ καταγομφόω, συναρμόνω, συναρμόζω μέ γόμφους, τῷ ἐμβόλῳ κλείω τόν πίθον, ταὐτόν τῷ, συγγομφόω, Πλούταρχ.
Συγκαταγράφω, ψω, ταὐτόν τῷ, συγγράφω. Ἐγγράφω, γράφω εἰς τό δεφθέριον ἤ εἰς τί κατάστιχον· ὁμοῦ μέ τούς ἄλλους γράφω, Ἀθην. σελ. 112.
Συγκατάγω, ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ κατάγω, φέρω ἐπί τά κάτω, καταβιβάζω· ἤ ὁμοῦ φέρω τινά ὀπίσω εἰς τήν πατρίδα, συνεργῶ εἰς τό νά ἐπιστρέψῃ τις εἰς τήν πατρίδα του, ἤ συνεργῶ εἰς τό νά εἰσαχθῇ τις ἤ τεθῇ πάλιν εἰς τήν ἀξίαν, π. χ. τύραννον, Ἀριστφ. Θεσμ. 339.
Συγκαταδάζομαι, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, Συγκατασκεδάζω, Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. γ'. 32.
*Συγκαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω (δαρθάνω, ἀνμλ.), ταὐτόν τῷ, Συνευναζεσθαι, συγκοιμᾶσθαι, Ἀριστοφ.
Συγκατάθεσις, ἡ· ταὐτόν τῷ, σύνθεσις, ἀμφ.
*Συγκαταδεκάζω, άσω (δεκάζω), ὡς τό συγκαταγιγνώσκω.
Συγκαταδουλόω, ῶ (δουλόω). Ὁμοῦ καταδουλόω, συγκατατάττω μετά τῶν δούλων ἤ ὑπηκόων· ὁμοῦ ὑπό τόν ζυγόν τῆς δουλείας βάλλω, ὑποτάττω.
*Συγκαταδύω, ἔτι δέ κατά μέτ. διά. συγκαταδύομαι (δύω, δύνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταδύομαι, βουτῶ, ὑποκάτω ὑπάγω, βουλῶ, καταβυθίζομαι, ἤ χάνομαι (περί τῆς προσωδίας ἔρα δύω.) ὅθεν
Συγκατάδυσις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ καταδυσις, καταβύθισις, βούτησις· ἤ ἐν ταὐτῷ γινομένη δύσις, ἤ ἀπόλεια, Στρεβ. ιδ'.
Συγκαταζάω, ῶ. Μ. -ζήσομαι ἤ βιώσομαι (ζάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διάγω, περῶ τήν ζωήν μου μετά τινος, συζῶ, δοτ. Πλούταρχ.
Συγκαταζεύγνυμι, Μ. ξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταζεύγνυμι, ζεύγω μαζῆ, συνδέω τινά μετά τινος, συνάπτω τινά διά γάμου, ὑπανδρεύω, τινά τινι. »Τούς γάμους ταῖς χηρευούσαις γυναιξί συγκαταζεύξαιν, Πλούταρχ. τροπ. παρά Σοφοκλ. Αἴ. 123. »Ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, συνεζεύχθη, συνδέδεται· ἡ μεταφορά ἀπό τῶν ἐν ἑνί ζυγῷ ζώων. πρβλ. συγκεράννυμι.
Συγκαταθάπτω, ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῆ καταθάπτω, Ἡρόδ. 281.
Συγκατάθεσις, εως, ἡ (συγκατίθημι). Συναίνεσις, συγκατάνευσις, συμφωνητις.
Συγκαταθετέον, ρῆμ. τοῦ συγκατατίθεμαι. Πρέπει νά συγκαταθέτῃ τις.
Συγκαταθετικός, ή, όν. καί ἐπίρ. — κῶς. (συγκατάθεσις). Ὅς τις συγκατανεύει, συναινεῖ, σύμφωνος· καί ὁ εἰς συγκατάθεσιν ἐνεργῶν, δοκιμαστικός.
Συγκαταθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ καταθέω, τρέχω πρός τά κάτω.
Συγκαταθλάω, άσω (θλάω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἐν ταὐτῷ καταθλάω, συντρίβω.
Συγκαταθνήσκω, Μ. θνοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ ἤ ἐν ταὐτῷ ἀποθνήσκω.
*Συγκαταίθω, ἄνευ μέλλ. (αἴθω). Ὁμοῦ, μαζῆ κατακαίω, Σοφ. Ἀντιγ. 1202.
Συγκαταίνεσις, ἡ. Συναίνεσις, συμφώνησις, στέρξιμον, ἀποδοχή, ἐπιβεβαίωσις. ἐκ τοῦ
Συγκαταινέω, ῶ, έσω, ποιητ. ήσω (αἰνέω, ἀνμλ.). Συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τινί· ὅθεν ἐγκρίνω, ἐπιβεβαιῶ, συνεπιψηφίζω, τινί τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ε' α'. 10. »Ἤν τά τῶν θεῶν ἡμῖν θάττον συγκαταινῇ, εὐξόμεθα ὡς τάχιστα, ὡς τό τῆς συνηθείας, ἄν θέλῃ καί ὁ Θεός, ἄν ᾖ καί θέλημα Θεοῦ. ὅθεν
Συγκατάινος, ὁ, ἡ. Ὅς τις συγκαταινεῖ, συμφωνεῖ, στέργει ὁμοῦ, σύμφωνος, ὁμόφωνος, σύμψηφος· ἐγκρίνων, Ἐπιστολ. Φιλίπ. παρά Δημοσθ. »Βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις.«
*Συγκαταιρέω, Ἰων. ἀντί συγκαθαιρέω, Ἡρόδτ.
Συγκαταίρω, (αἴρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν καταίρω, ἔρχομαι, φθάνω, ἁράζω, Πολύβ.
Συγκαταιτιάομαι, ώμαι. Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ καταιτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.
Συγκατακαίνω, (καίνω) = συγκατακτείνω. Ὁμοῦ φονεύω, κτείνω, Ἀππιαν.
Συγκατακαίω, καί Ἀττ. -κάω. Μ. αὔτω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακαίω, καταφλέγω, Ξενοφ.
Συγκατακαλύπτω, ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ κατακαλύπτω, σκεπάζω, Διόδ.
Συγκατάκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ κατάκειμαι· κεῖμαι μετά τινος (κείσομαι μαζῆ) ἐν τῷ στρώματι ἤ παρά τῇ τραπέζῃ Ἀριστφ.

Συγκαταχλάω, άσω (κλάω, άνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλάω, συντρίβω, τσακίζω μαζῆ (τὸ Ἅλμα καὶ ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Συγκαταχλείω, Ἰων. συγκαταχληίω (κλείω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλείω, ἢ συγκλείω καὶ ἄλλον ἢ ἄλλο τι, Ἡρόδ. 1, 182.

Συγκαταχληρονομέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρονομέω). Ὁμοῦ κατακληρονομῶ, λαμβάνω κληρονομίαν μετά τινος· μαζῆ κληρονομῶ ἢ ἔχω, κέκτημαι, Ο΄. Ἀριθμ. λβ΄. 20]

Συγκαταχλίνω, Μ. ιῶ (κλίνω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ πλησίον ἀλλήλους κλίνω, βάλλω νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθίσῃ ἐν τῇ κλίνῃ ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ. Παῦ. Συγκατακλίνομαι, ὁμοῦ, μαζῆ κατακλίνομαι, συγκατάκειμαι, ἢ πλησίον ἀλλήλους ἢ παρά τινι καθήμαι εἰς τὴν τραπέζαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 981. ἔβην

Συγκατάκλισις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κατάκλισις· τὸ πλαγιάζειν εἰς τὴν κλίνην ἢ καθέζεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ μετά τινος, ἢ παρά τινι, Πλούταρχ.

Συγκατακοιμάω, ῶ. Μ. ήσω (κοιμάω). Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετ' ἄλλου τινός. Παῦ. μετὰ μέσ. μέλλ. συγκατακοιμάομαι, κοιμῶμαι μετ' ἄλλου τινός, κοιμῶμαι μαζῆ, συγκοιμῶμαι, ἢ σαρκικῶς συνουσιάζομαι, Ἰώσηπ.

Συγκατακολουθέω, ω. Μ. ήσω (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ κατακολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθῶ, δοτ. Στραβ. σελ. 1162.

Συγκατακομίζω, ίσω (κομίζω). Ὁμοῦ κατακομίζω, φέρω κάτω μαζῆ.

Συγκατακόπτω, ψω (κόπτω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κατακόπτω, κατακομματιάζω, κατασφάττω, Πλούταρχ.

Συγκαταχοσμέω, ῶ (κατμίν). Ὁμοῦ κατακοσμῶ, βάλλω εἰς εὐταξίαν, Πλούταρχ. ὅθεν

* Συγκατακόσμησις, εως, ἡ Ἡ ὁμοῦ διάταξις, ἀραδίασις, Φιλόδ. περὶ Μουσ.

Συγκαταχρημνίζω, ίσω (χρημνίζω) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ χρημνίζω κάτω, κατα-χρημνίζω, Ἰώσηπ.

Συγκατακτάομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακτῶμαι, ἀποκτῶ ἢ κυριεύω μαζῆ, Δημ.

*Συγκατακτάς, ᾶσα, άν, ἀνώμλ. μετοχ. ἀόρ. β΄. τοῦ

Συγκατακτείνω, ενῶ (κτείνω, ἀνλμ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατακτείνω, φονεύω· ταὐτὸν τῷ, συγκατακαίνω, Σοφοκλ. Αἴ 230. «Παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας· ταὐτὸν τῷ, συγκατακτείνας.

Συγκαταχυλίω, ίσω (κυλίω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατακυλίω.

Συγκαταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλαμβάνω, ἁρπάζω, ἁφαιρῶ, ἢ κυριεύω, ἢ πιάνω ἐν αὐτοφώρῳ ἢ αἰφνιδίως. 2) περιτειχίζω, Θοκ. 6, 20.

Συγκαταλέγω, ξω (λέγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταλέγω, συγκατάττω, συναριθμῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἢ εἰς τὸν κατάλογον μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ συστρατολογῶ. «Συγκαταλέγειν τινί τινι. Πλούταρχ.

*Συγκαταλλάττω, Ἀττ. —ττω. Μ. ξω (ἀλλάττω). Καταλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου τινός, ποιῶ ἵνα φιλιωθῶσι δύο τινες μεταξύτων, συμβιβάζω, Διονύσ. Ἁλικ.

Συγκαταλογίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταλογίζομαι, συλλογίζομαι, ἢ λογαριάζω, συναριθμῶ, Ἰώσηπ.

Συγκαταλύω, υσω (λύω). Ὁμοῦ καταλύω, φθείρω, ἢ κάμνω νὰ πάυσῃ, ἢ ἀναλύω ἢ διαχωρίτω ἢ σκορπίζω. 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, μαζῆ ἔρχομαι εἰς τὸ κατάλυμα. κοινόω, εἰς τὸ αὐτὸ κατάλυμα εἰμὶ ὅπου καὶ ἄλλος τις, Πλούταρχ. (περὶ τοῦ προθεσία, ὁρ. λύω.)

Συγκαταμείγνυμι, καὶ, Συγκαταμιγνύω, Μ. μίξω (μίγνυμι, κνμλ.). Ὁμοῦ καταμιγνύω, ἀνακατόνω μαζῆ, προστίθημι ἐν τῇ μίξει καὶ ἄλλο τι· μεταφ. κάμνω τινὰ ἐπιδεκτικὸν δεί τι, μετὰ ἀοτ. πράγμ. Ξενοφ. Ἱερ. ς΄. 2. «Μίχρι τοῦ ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνῦναι, ἔκφρασις ποιητική, δηλοῦτα τὴν συναρπαγὴν καὶ μέθεξιν τῆς ψυχῆς εἰς ᾠδὰς καὶ χοροὺς ἐν χειρῷ συμποσίων· ὅ ἐστι, μέχρι τοῦ ἐκθοθῆναι τὴν ψυχήν μου εἰς ᾠδάς, κ. τ. λ. ἕως νὰ λάβῃ μέρος εἰς, νὰ γένῃ ἐπιδεκτικὴ αὐτῶν.

*Συγκαταμιγνύω, = συγκαταμίγνυμι.

Συγκαταμύω (μύω). Διόλου, παντελῶς καταμύω, κατακλείω ἐμαυτόν. Ἀναλεκτ. β΄. σελ. 221. (ὅρ. περὶ τῆς προτροπάδας τὸ μύω.)

Συγκαταναυμαχέω, ῶ, ήσω (ναυμαχέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ νικῶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, πολεμῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νικῶ.

Συγκατανέμω (νέμω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατανέμω, διαμερίζω· συνδιανέμω, ὁμοῦ διαμοιράζω, ἢ συγκαταριθμῶ. Μέσ. μεριάζω μὲ τινα ἄλλον· ὅθεν, συγκέκτημαι, κοινῶς ἔχω. Θουκ. 6, 4. «Συγκατενείμαντο τὴν γῆν», διεμέρισαν μετ' αὐτῶν τὴν γῆν. Ἐν τοῖς τοῦ Λογγίνου λείψ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπονέμω ὁμοῦ.

Συγκατάνευσις, εως, ἡ (συγκατανεύω). Τὸ συγκατανεύειν.

*Συγκατανευσιφάγος, ὁ, ἡ (κατανεύω, φαγεῖν). Τὸ συγκατανεύσεως ζῶν, ὁ ἐστιν ὅστις ζῇ, ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα παρ' ἄλλων, διότι συγκατανεύει, λέγει ναί, συμφωνεῖ εἰς ὅσα λέγουσιν ἢ θέλουσιν αὐτοί, Κράτης παρὰ Στοβ. λόγ. ιδ΄. λέξ. Κωμ. ἐπίθ. περαστίου καὶ κόλακος, ὅστις διὰ τὸ φαγεῖν συγκατανεύει καὶ δέχεται ὅ,τι καὶ ἂν λέγωσι πρὸς αὐτόν.

Συγκατανεύω, Μ. εὐσω (νεύω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατανεύω, στέργω, δέχομαι τὸν λόγον ἢ τὴν γνώμην τινός· κλίνω εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· συγκατατίθημι, συμφωνῶ, Πολύβ. «Συγκατένευσα τοῖς λεγομένοις· ἐδέχθη, ἔστερξε τὰ λεγόμενα.

Συγκαταπατέω, ῶ, Μλ. ήσω (πατέω). Διόλου καταπατῶ· 2) ἐν ταὐτῷ καταπατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Συγκαταπαύω, (παύω). Ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταπαύω, τελειόω, κάμνω νὰ λάβῃ τέλος ἢ νὰ ἡσυχάσῃ. Παῦ. καὶ Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύω.

Συγκαταπίμπλημι, Μ. καταπλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπίμπλημι, πληρόω, γεμίζω, ἢ βαπτίζω, ἢ ἀκαθαρσίας πληρόω, μολύνω, Ἀντιφῶν. λόγ. β΄.

Συγκαταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταπίπτω· πίπτω κάτω μαζῆ. «Ταῖς αὐταῖς συγκαταπίπτειν», πίπτω ὁμοῦ μὲ τὰς αὐτὰς τύχας, δηλ. χάνω τὸ θαῤῥος, succomber, Διονύσ. Ἅλικ. εἰς Ἰσοκρ. 5΄. (τὸ Ἰώτα ἔστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν.)

Συγκαταπλέκω, ξω (πλέκω). Ὁμοῦ καταπλέκω, πλέκω, μαζῆ, ἢ συγχέω· Πλούταρχ.

Συγκαταπολεμέω, ῶ. (πολεμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπολεμῶ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πολεμῶ καὶ νικῶ τινα.

*Συγκαταποντόω, ώσω. (καταποντόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ συνάμα καταποντίζω.

Συγκαταπράσσω, ξω (πράττω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πράττω, ποιῶ, συγκάμνω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, Δημ.

Συγκαταπρήθω, (πρήθω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, κατακαίω, συγκατακαίω.

Συγκαταριθμέω, ῶ. (ἀριθμέω). Ὁμοῦ καταριθμῶ, συναριθμῶ, ἢ περιῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν μετὰ τῶν ἄλλων, βάλλω τινὰ εἰς τὸν λογαριασμὸν μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, Ἀριστοτέλ.

Συγκαταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταῤῥέω· εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ μετ' ἄλλων ῥέω, τρέχω, ἢ ὀλισθαίνω, γλιστρῶ πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω.

*Συγκαταῤῥίπτω, ῥίψω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ῥίπτω κάτω ἢ κρημνίζω. (τὸ Ἰώτα ἔστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν).

Συγκατάρχω, ξω (ἄρχω). Ὁμοῦ κατάρχω, ἀρχίζω μαζῆ.

Συγκατασβέννυμι, καὶ

*Συγκατασβεννύω, Μελ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασβεννύω, διόλου σβύνω ἢ ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Συγκατασήπω, (σήπω). Ὁμοῦ κατασήπω, ποιῶ ἵνα σαπῇ τι ἐν ταὐτῷ. Παῦ. μετὰ παρα. β΄. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ σήπομαι, σαπίζομαι.

Συγκατασκάπτης, ου, ὁ. Ὁ ὁμοῦ κατασκάπτων, ἀφανίζων, Λυκόφρ. 222, ἐκ τοῦ

Συγκατασκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκάπτω, κατεδαφίζω, κρημνίζω, ἐκθεμελιόω, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Εὐριπ. Ὀρέστ. 733. ἐπὶ προσώπων. «Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς».

Συγκατασκεδάζω, άσω, καὶ

*Συγκατασκεδάννυμι, (σκεδάννυμι, ἀνμλ). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκεδάζω, κατά τινος ῥίπτω, σκορπίζω ἢ χέω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. γ΄. 16. «Ὁ Σινόπης συνεξέπιε καὶ συγκατεσκέδατο τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρμιον. ἔθος ἦν Θρᾳκίων ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ σύμποται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον Κατασκεδάζειν, Σουΐδ.

Συγκατασκευάζω, άσω (σκευάζω). Μετά τινος κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τι, βοηθῶ τινα νὰ κατασκευάσῃ, διατάξω, εὐτρεπίσω, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατασκευάζω, εὐτρεπίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω. «Ὁπόσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάζει, («Πλάτ. πολιτικ. 18.) ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τακτικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὅσα συνεργοῦσιν εἰς τὴν εὔτακτον ἀνθρωπίνην ζωήν.

Συγκατασκηνόω, ῶ. (σκηνόω). Ὁμοῦ κατασκηνόω· ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλου τινός, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, φέρω πολλοὺς ἐν ταὐτῷ νὰ κατοικήσωσιν ὑπὸ μίαν σκηνὴν, ἢ κατοικίαν, Ξενοφ. Κυρουπ. ε΄. δ΄. 17. «Τοὺς δ' ἄλλους συγκατασκευοῦν, τοὺς ἐβάλλε νὰ κατοικῶσι πολλοὶ μαζῆ εἰς μίαν κατοικίαν ἢ σκηνήν.

Συγκατασκήπτω, μέλ. ψω (σκήπτω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκήπτω, πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐκπίπτω, ἐξορμῶ ὡς σκῆπτος· μεθ' ὁρμῆς, ἐπιτρέχω, πίπτω, ὁρμῶ.

Συγκατασπάω, ῶ, μέλ. άσω (σπάω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ κατασπάω, σύρω βιαίως πρὸς ἐμαυτὸν εἰς τὰ κάτω, ξεσχίζω, ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεκολλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε΄. ε΄. 9.

Συγκαταστείρω (στείρω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ σύν τινι στείρω, ἢ διαστείρω, σκορπίζω, Ἡλιόδ.

Συγκαταστασιάζω, μέλ. άσω (στασιάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ καταστασιάζω, εἰς ἀποστασίαν φέρω, βάλλω, κινῶ, Πλούταρχ. Φιλοπ.

Συγκατάστασις, εως, ἡ (συγκαθίστημι, μέσ.). Ἡ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκὴ εἰς μάχην ἢ ὁρμὴ, φιλονεικίαν, Πολύβ. δ΄. η΄. «Τῶν θηρίων συγκατάστασιν», ἢ μετὰ τῶν θηρίων μάχη.

*Συγκαταστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ τελειόνω, καταλύω, π. χ. τὸν βίον, ἤτοι τελευτῶ, συναποθνήσκω, Πλουτ. — Μέσ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὑποδουλόω, ὑποτάσσω.

Συγκατασχηματίζω, ίσω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς σχῆμα ἢ εἰς κατάστασιν φέρω, ὑπὸ ἓν σχῆμα ἑνόνω, Πλούταρχ.

Συγκατατάσσω, καὶ Ἀττ. - τάττω, Μλ. ξω (τάσσω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατατάσσω, συγ-

κατατίθημι· τάττω ἐν πράγμα μετά ἄλλου τινός, βάλλω μαζή, Ξενοφ. Κυρουπ. ϛ'. γ'. 11.

Συγκατατείνω, (τείνω). Ὁμοῦ κατατείνω, τεντόνω, ἤ συντείνω, κάμνω τινά νά μεταχειρίζη μεγάλην δύναμιν εἴς τι, effor-cer, Ἱπποκράτ.

Συγκατατήκω, ξω (τήκω). Ὁμοῦ κατατήκω, ἀναλύω· Παῦ. «Συγκατατήκομαι», ὁμοῦ, ἤ ἐν ταὐτῷ κατατήκομαι, ἀναλύομαι, φθείρομαι, ἤ οἰχομαι· «Συγκατατήκεσθαί τινι», ὡς τό, intabescere, κυρίως, παρά τινι πράγματι συντρίβομαι, μαραίνομαι, ὅσον μεταφ. εἶμαι ἐκτενής, ἐπιμανής, ὅλως παρεκδεδομένος εἴς τι. μεταχειρίζω ὅλας μου τάς δυνάμεις εἴς τι, Ἀντωνῖν. ε' 1. «Συγκατατήκονται τοῖς κατά τάς τέχνας ἔργοις ἄλλοτοι καί ἄπιτοιοι, ἐξήρτηνται, προσκολλῶνται εἰς τά ἔργα, ὅ ἐστι, μετά προθυμίας καί ζέσεως ἐργάζονται.

Συγκατατίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ, μαζῆ ἤ ἐν ταὐτῷ κατατίθημι, βάλλω κάτω, ἐπί πραγμάτων, τά ὁποῖα ἔχει τις εἰς τάς χεῖρας ἤ εἰς τάς ἀγκάλας καί τά βάλλει κάτω ἐπί τῆς γῆς ἤ τραπέζης κτλ. Μέτ. «Συγκατατίθεμαι,» συγκατανεύω, συναινῶ, συμφωνῶ, στέργω, δίχομαι τήν γνώμην τινός, συγκαταβαίνω, δίδω τόν ψῆφόν μου, συγκατανεύω, τινί περί τινος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 501. Γ. «Τήν αὐτήν δόξαν ἡμῖν περί τούτων συγκατατίθεται,» πλησιέστερον, ἔνθα συνήθως λείπει τό «Δόξαν· ὅσον τό Οὐσιαστικ. Συγκατάθετις.

*Συγκατατρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἅμα, κοινῇ τρέχω, συνέρχομαι, Λεύκιπ. παρά Διογν. Λρ. 9 31.

Συγκατατρώγω, Μλ. τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ κατατρώγω, βοκανίζω, συντρώγω· κατ' ὀλίγον τρώγω, Πλούτ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ κατεσθίω. Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ καταφαγεῖν, Πλούταρχ.

Συγκαταφεύγω, Μ. φεύξομαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταφεύγω, ἵνα λυτρώσω τήν ζωήν μου.

Συγκαταφέρω, (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ καταφέρω, φερω μαζῆ ἐπί τά κάτω. Παῦ. Συγκαταφέρομαι, μετά τινος ἤ ὁμοῦ καταφέρομαι, ἔρχομαι ἐπί τά κάτω ἤ πίπτω· μετά τινος φέρομαι κατά τινος· τροπ. παρά Πολυβίῳ ἀντί τοῦ, ἐνοῦμαι, συμφωνῶ, συγκαταβαίνω, μετά ὅσης.

*Συγκαταφθείρω, (φθείρω). Ὁμοῦ φθείρω ἤ ἐξουδενῶ, ἐξολοθρεύω.

Συγκαταφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ καταφλέγω, συγκατακαίω.

Συγκαταφονεύω, (φονεύω). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ φονεύω, συγκατακτείνω, Πολυαίν. ἡ. 71.

Συγκαταφρονέω, ῶ (καταφρονέω). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ καταφρονῶ, Ἀππιαν.

*Συγκαταφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁμοῦ σμιγμένος ἤ ζυμωμένος μέσα, συμμιγμένος, συζυμωμένος.

Συγκαταχράομαι, ῶμαι, ήσομαι, μέτ. Ἀποθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, ἤ ὁμοῦ, μαζῆ καταχρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, Κλήμ. Ἀλεξ. καί αἰτ. συγκτείνω.

Συγκαταχώννυμι, καί -χωννύω. Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταχώνω ἤ παραχώνω, Γεωπον.

Συγκαταψεύδομαι, σομαι (ψεύδομαι). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ, μαζῆ καταψεύδομαι, λέγω ψεύματα μετά τινος, τινί, ἤ κατά τινος, συκοφαντῶ, μετά γενικ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Συγκαταψηφίζω, ἴσω (ψηφίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ, μαζῆ καταψηφίζω· ὁμοῦ μετά τῶν ἄλλων διά τῆς ψήφου μου καταδικάζω ἤ κατακρίνω τινά, γεν. 2) συγκατάττω, διά πλειόνων ψήφων ἐκλέγω, διά ψήφων συναριθμῶ, Πράξ. Ἀποστολ.

Συγκατέδω, (ἔδω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἤ ὁλοτελῶς κατατρώγω.

*Συγκατείμι. (εἶμι). Ὁμοῦ καταβαίνω, Λουκ. ναυαρ. διάλ. 27, 7. ἐξαιρ. ὡς τό, συγκαταβαίνω, ἐπί κόμης, ἔχειν αὐτήν ἀνειμένην, κρεμαμένην κάτω εἰς ταῖς πλάταις, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σλ. 266.

*Συγκατείργω, ξω. Ἀττ. συγκαθείργω (εἴργω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἐγκλείω, ἐν ταὐτῷ σφαλερῷ μέτα.

*Συγκατεξανίστημι, ἤμαρτ. ἀναγν. παρά Πλουτ. Ἀλεξ. 16. ἀντί, συνεξανίστημι.

Συγκατεπείγω, (ἐπείγω). Ὁμοῦ κατεπείγω, βιάζω. Παῦ. συγκατεπείγομαι, μετά τῶν ἄλλων βιάζομαι, σύν τοῖς ἄλλοις κατεπείγομαι, συσπεύδω.

Συγκατεργάζομαι, άσομαι, μέτ. Ἀποθ. (ἐργάζομαι.) Ἐν ταὐτῷ, ἤ ὁμοῦ, μαζῆ κατεργάζομαι, συνεργάζομαι, ἀποτελῶ, τελειόνω, εἰς τέλος φέρω· 2) βοηθῶ τινι, συνεργῶ εἰς κατόρθωσιν, ἀπόκτησίν τινος, τινί τι. Ἡρόδ. 1, 162. 2, 154. ὅτι δέ ἁπλῶς, βοηθῶ τινι, παρίσταμαι, δοτ. Ἡροδ. 8, 142. 3) ὁμοῦ μέ ἄλλον τινά φονεύω, δολοφονῶ τινά.

Συγκατέρχομαι, Μλ. κατελεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετά ἐνεργ. ἀορ. καί παρακ. (ἔρχομαι ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν, κατέρχομαι, ἐπιτρέπω, καταβαίνω εἰς τήν πατρίδα.

Συγκατεσθίω, (ἔδω, ἔσθίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατεσθίω, καταπίνω ἤ κατατρώγω.

Συγκατάτευγμα, τό. Τό σύν ἄλλοις κατάτευγμα, ἤ κοινῶς μετ' ἄλλων γινομένη εὐχή.

Συγκατευθύνω, (κατευθύνω). Ὁμοῦ κατευθύνω.

Συγκατεύνασις, ἡ (κατευνάζω). Ἡ ὁμοῦ κατεύνατις, συγκοίμησις, τό κάμνειν τινά νά συμπλαγιάσῃ.

Συγκατεύχομαι, ξομαι, μέτ. Ἀποθ. (εὔχομαι). Ὁμοῦ κατεύχομαι, συμπροτεύχομαι, μετά τινος ποιῶ προσευχήν, ἤ ἐξαιτοῦν τί τινος, δεόμενον ζητεῖν τι παρά τινος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1336. 2) ὁμοῦ εἰς τήν προσευχήν μου ἐπικαλοῦμαι, Πλούταρχ.

Συγκατέχω, Μλ. καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ κατέχω, σταματῶ, κρατῶ, ἤ κόπτομαι· καί ἐμπεριέχω, Πλάτ. εἰς Κρατύλ.

Συγκατηγορέω, ῶ, Μλ. ήσω (κατηγορέω). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, συγκατειτιῶμαι· 2) ἐν τῇ λογικῇ, ὁμοῦ ἤ μετά τῶν ἄλλων λέγω τι περί τινος προσώπου ἤ πράγματος, διίσχυρίζομαι, χρῶμαι κατηγορουμένῳ, ἤτοι ἐπιθέτῳ τινός, ὅσον

Συγκατηγόρημα, τό. Ὅ λέγεται κοινῶς μετά ἄλλων (λόγος - ἤ ἰδέα) περί τινος προσώπου ἤ πράγματος· ὅπερ πολλοί τινες ὁμοῦ λέγουσι περί τινος ἤ κατά τινος· ἤ ὅ δύναται κοινῶς ἤ κατά παντός ῥηθῆναι, κατηγορηθῆναι, οἷον, πᾶς, οὐδείς, τίς· καί μόνον μετά τοῦ, ἄνθρωπος, κ. τ. τ. δύναται νά τό μεταχειρισθῇ τις εἰς κατηγορίαν· ὅσον

*Συγκατηγορηματικός, ἡ, όν. Ὅτι ὡς συγκατηγόρημα δύναται νά μεταχειρισθῇ τις, ὅστις ἔχει τόπε μόνον ἔννοιαν, ὅτι εἶναι ἡνωμένον μετ' ἄλλου.

Συγκατηγόρητις, ἡ (συγκατηγορέω). Ἡ κοινή, ἡ πολλῶν ὁμοῦ κατηγόρητις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 820.

*Συγκάτημαι, Ἰων. ἀντί συγκάθημαι, Ἡρόδ.

Συγκατηρεφής, ἐος, ὁ, ἡ (κατηρεφής). Διόλου κεκαλυμμένος, σκεπασμένος, Λυκόφρ. 1279.

Συγκατοικέω, ῶ, ήσω (οἰκέω). Ὁμοῦ, μαζῆ κατοικῶ· κατοικῶ μετά τινος εἰς μίαν καί τήν αὐτήν οἰκίαν, Σοφ.

Συγκατοικίζω, ἴσω (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ κατοικίζω, γεμίζω μέ ἐγκατοίκους, ἤ μεταφέρω ἐγκατοίκους εἴς τινα οἰκίαν, ἤ ἀποικίαν, ἤ πόλιν, ἤ χώραν, καί βάλλω ὅλους ὁμοῦ νά κατοικήσωσιν αὐτοῦ, Εὐρπ.

Συγκατοικτίζω, ἴσω (οἰκτίζω). Συλλυποῦμαι, συμπονῶ, συμπάσχω· Μέσ. ἀφίνω, κάμνω τινά νά μέ συλλυπῆται, Σοφ. Τραχ 535. «Τά δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιουμένη.»

Συγκατολισθαίνω, (ὀλισθαίνω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ κατολισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω, Διόδωρ. Σικελ.

Συγκατορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ κατορθόω, ἐκτελῶ, ἤ εἰς τάξιν φέρω, ὀρθόνω.

Συγκατορύσσω, καί Ἀττ. ρύττω. Μ. ξω (ὀρύσσω). Ὁμοῦ κατορύσσω, σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἤ παραχώνω, εἰς τόν λάκκον βάλλω, παραχώνω ὁμοῦ, Λουκιαν.

Συγκαττυσις, Σύρραφις, συναφή, μπάλωμα, Κλήμ. στρωματ. ζ'. «Ῥημάτων συγκαττυτικά· σύνθεσις, σύνταξις» ἐκ τοῦ

Συγκαττύω, (καττύω). Συρράπτω· κυρίως λέγεται ἐπί σαπιλιοῤῥαπτῶν καί ἰμαντορράπτων, ἤ δερματορράπτων (παπουτζίδων καί σαράτσιδων), ἐν γένει, συνδέττω, Λουκ.

Συγκαυσις, εως, ἡ (συγκαίω). Κατάκαυσις, καῦσις ἤ καύσιμον τοῦ ὅλου ἤ πολλῶν ὁμοῦ, Πλάτ. ἐξαιρ. ἡ συνατή καί σφοδρά καῦσις, δι' ἧς συνάπτονται πρός ἄλληλα τά μόρια· σκληρυσμός διά πυρός, ἤ ψύσμον, Ἀριστοτέλ. «Σύγκαυσις τῶν κεραμέων· ἴδε καί συγκαίω.

Σύγκειμαι, Μλ. κείσομαι (κείμαι, ἀνμλ.) Πλησίον ἀλλήλοις κείμαι, ὁμοῦ ἤ κοντά τό ἓν εἶναι τοῦ ἄλλου· σύνθετος ἤ συντεθειμένος εἰμί· ἐκ πολλῶν μερῶν συνίστημαι ἤ συνθέμενος εἰμί, Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 3. «Χορός ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος ἑστώς, συνθεμένος. Ἰσοκράτ. παν. 44 «Ἐπί ταῖς συμφοραῖς ταῖς ὑπό τῶν ποιητῶν συγκειμέναις», αἵτινες ὑπό τῶν ποιητῶν μέν ἐλαλήθησαν, μέρος δέ καί ψεύδονται, ὅ ἐστι, ταῖς εἰς μῦθον καί ᾠδήν συνεστημέναις· ἔστι δέ ἀντί τοῦ, εἶναι τι καλῶς συντεθειμένον ἤ διατεταγμένον, εὐάρτημον, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σλ. 807. 2) ἀπροσώπως, «Σύγκειται αὐτοῖς, ὑπάρχει συμφωνία μεταξύ αὐτῶν, ἔχουσι συμφωνίαν, εἶναι κατά τι σύμφωνοι, μετ' ἀπαρμφ. παρ' Ἡρότ. ϛ, 52. καί ἄνευ δοτ. παρά Θουκ. 4, 28. καί Ξενοφ. Ἑλλ. ε. ά. 10. «Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἦκον οἱ ἐπίλεκτοι· αὐτοῦ, τά συγκείμενα, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 7. «Κατά τά συγκείμενα, καθώς ἐτυμφωνήθη. Ἡρότ. 3, 58. καί Ἀναβ. ζ'. β'. 4. «Πέμπει - κατά τά συγκείμενα, κατά τά συμφωνηθέντα· καί ἐν Ἀθην. πολ. β'. 17. «Τά συγκείμενα,» αἱ συμφωνίαι, συνθῆκαι, ἃς ἐγλωττικεν ὁ δῆμος. Παρά Θουκυδ. «Εἰς τό συγκείμενον ἦλθον», παντίν ἐστί τῷ παρά Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ξ'. γ'. 4. «Ἀπιόντι ἤδη εἰς τό συγκείμενον, ἐλλείπει «Χωρίον», οὗ τά πλῆθες ἐν Ἕλλην. γ'. β'. 15. «Εἰς τό συγκείμενον ἦλθε χωρίον», εἰς τόν συμφωνημένον, διωρισμένον, τόπον· «Αἱ συγκείμεναι ἡμέραι,» τεταγμέναι, διωρισμέναι, Ἡροδ. 3, 151. «Παρά τά συγκείμενα», ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, τῶν διατεταγμένων· καί ἐντεῦθεν τό· «Συνέκειτο αὐτοῖς, συνετώνησαν, ἠνώθησαν, ὁμογνώμονες ἐγένοντο· Ἐπίῤῥ. μετοχ. «Συγκειμένων», κατά τήν συμφωνίαν, πρβλ. συντίθημι (Ἡ ὑποταττ. συγκείται, ἤ μᾶλλον, σύγκειται, ἀντί συγκέηται, παρά Πλάτ. Φαίδων, σελ. 93. Α, ἔστι τοῦ λαχιστον πάνυ ἅμφ. καί οὐχ' εὑρηται ἐν μηδενί τοῦ Ἑτκέρου χειρογράφῳ).

Συγκειμένως, Ἐπίρ. Κατὰ συμφωνίαν· ὀρ. ἀνωτέρω.

Συγκεκραμένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκεράννυμι. Συγκεκριμένως, συγκεχυμένως· μεμιγμένως ἢ μετριασμένως.

Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκροτέω. Συγχαλκευμένως· ὅθεν πεπυκνωμένως, στερεῶς, ἰσχυρῶς, παρὰ Λουκ, μετὰ τοῦ, »Τορῶς μελετᾷν.«

Συγκελεύω, καὶ εἰδέτα ὡς μέσ. Ἀποθ. συγκελεύομαι (κελεύω). Ὁμοῦ κελεύω, προτάζω, προστάλλω ἢ παρακινῶ, Εὐριπ.

Συγκέλλω, Μλ. κέλσω (κέλλω) ποιητ. Ὁμοῦ ὠθῶ ἢ κρημνίζω, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε. 602.

*Συγκενόω, (κενόω). Ὁμοῦ κενόω, ἀδράζω.

Συγκεντέω, ῶ, Μλ. ήσω (κεντέω). Ὁμοῦ κεντῶ, συβλίζω ἢ κόπτω, φονεύω διὰ τοῦ ξίφους ἢ διὰ τῆς λόγχης, Ἡροδ. 3, 77. κατὰ παθ. διὸ, παρ' Ἡροδ. 6, 29. »Ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι.«

Συγκεράννυμι, καὶ, συγκερανύω· Μλ. κεράσω. Παρακ. κέκρακα, καὶ παθ. κέκραμαι. Παθ. ἀ. ὁρ. συνεκράθην, Ἰων. συνεκρήθην, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ, συνεκεράσθην (κεράννυμι, ἀμλ.). Συμμίγνυμι, ἀνακατόνω· ἀνόνω, συνάπτω· φέρω ὁμοῦ ἢ εἰς συντροφίαν, ἰκειόω, κάμνω τινὰ εἰκεῖον, τινί· ἀνακατόνω ὁμοῦ δύο τινὰ ὑγρά, ἵνα μετριάσῃ διὰ τῆς μίξεως ἡ δύναμις τοῦ ἑνός, διὰ τῆς μίξεως μετριάζω, κατακραύω, ἐλαφρύνω, temperare, Λατ. Μέσ. »Συγκεραίσασθαι φιλίαν, κάμνειν φιλίαν· »Πρὸς τιμὰν, μὲ κανένα, Ἡρόδ. 7, 151. »Τὴν πρὸς Ξέρξεα φιλίην συνεκεράσαντο, ἀπέκτηνταν κτ. Περσ. Εὐρ. Μηδ. 135. Παθ. Συγκεράννυμαι, μιγνύω, ἐμαυτὸν, ἀνακατόνομαι, συμμίγνυμαι, καὶ μεταφορικ. ἑνοῦμαι, φιλιοῦμαι, φιλίαν ποιῶ, κάμνω, συνεικροῦμαι, ὁστκ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 1. »Ταχὺ τοῖς ἐλικιώταις συνεκέρατο, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι, συναναστρεφετο, συνδιετριβεν, (ἀνακατόνετο, ἐσμίγετο μὲ τοὺς συηλικιώτας του) καὶ ἐν Κυνηγ. γ'. 1, »Ἀλωπεκίδες – ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο, ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκέρασαι αὐτῶν ἡ φύσιν, τὰ δύο εἴδη τῶν ζώων τούτων, μὲ τὴν πολυκαιρίαν, διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα ἑνώσεως ἀπετέλεσαν ἓν ἄλλο εἶδος· »Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν (Ἰων. ἀντὶ, συνεκερώθησαν)«, Ἡροδ. 4, 152. καὶ αὐτόθ. Wessel. »Συγκεκρᾶσθαι δαίμονι, ἄτῃ, δύαις, εἶμαι ἀναποσπάστως ἡνωμένος, συνδεδεμένος μὲ τύχην τινὰ ἢ δυστυχίαν· ὅθεν

Συγκέρασμα, τό. Σύμμιξις, καὶ ἡ διὰ τῆς συμμίξεως μετρίασις.

Συγκερασμός, ὁ· τό. Συγκεραν, μιγνύειν, ἑνόειν, μετριάζειν, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συγκερατής, ή, όν (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, ἀνακατωμένος· ἡνωμένος· διὰ τῆς μίξεως μετριασμένος, temperatus, Λατ, temperé, Γαλ.

Συγκερατίζομαι, ἰσομαι, Ἀποθ. (κερατίζω). Κτυποῦμαι, μὲ τὰ κέρατα μετ' ἄλλου ζώου (ἐμπρίζομαι), καθὼς, π. χ. ὅταν τὰ κερατοφόρα ζῶα μαχωνται μετὰ τῶν κεράτων καὶ κτυπῶνται τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου· παρὰ τοῖς Ο'. ἰδὲ Κερατίζω.

Συγκερανυόω, ῶ (κερανύω). Ὁμοῦ κερανύω, δίκην κεραυνοῦ, ὡς ὁ κεραυνός, κτυπῶ, συντρίβω ἢ ζαλίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1101. »Κλάδους ἁρπίσους συγκερανυοῦσαιν. Κρατῖνος παρ' Ἀθην. σελ. 494. »Καὶ τοὺς καδίσκους συγκερανιῶσω σποδῶν«, κατασυντρίψω αὐτοὺς ὡς ὁ κεραυνός· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος παρ' αὐτῷ (βιβλ. ιδ'. σελ. 628.) λέγει· »Οἶνῳ συγκερανωθεὶς φρένας,« ἐκτυπωθῆναι, ἐζαλίσθηναι αἱ φρένες αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὡσὰν νὰ τὰς ἐκτύπησεν ὁ κεραυνός, ἐμεθύσθη ἐηλαδὴ ὑπὸ τοῦ οἴνου τόσον, ὥστε ἐχάνε τὸν νοῦν του.

Συγκερκίζω, Μλ. ίσω (κερκίζω). Κερκίζω ὁμοῦ, συυφαίνω.

Συγκεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω), ὅτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. εἰδέ. Ὁμοῦ κεφαλαιόω· ὑφ' ἓν κεφάλαιον φέρω ἐπιτομικῶς τὸ ὅλον· συλλέγω, συνάπτω τὸ ὅλον συντόμως εἰς ἓν· ἐπαναλαμβάνω τὰ ῥηθέντα διὰ συντόμων λόγων, ἢ φέρω τὰ πολλὰ εἰς μίαν ἐπιτομὴν καὶ περίληψιν σύντομον, εἰς ἓν συναγόμενον· καὶ παθ. διαπράττεσθαί τι καὶ τελειοῦσθαι δι' ὀλίγου, ἐν συντομίᾳ, περιληπτικῶς, Ἀριστοτέλ. »Συγκεφαλαίωται ὀλίγον ἐκ πολλοῦ· καὶ ἑπομένως φέρω πολλὰς ὑποθέσεις ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἢ κεφαλήν· ἐμπιστεύομαι, παραδίδω πολλὰς ἐπιστασίας ὁμοῦ εἰς ἕνα ἄρχοντα· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ς'. 14. »Συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπισταταις, παραδίδονται, ἢ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ὑποθέσεις ὑπ' ὀλίγων ἀνδρώπων, ὡς καὶ ἐν κεφαλ. ἀ. 15, αὐτόθ. »Ὥπερ ταῦτα ἔχει, οὕτω συνεκεφαλαιώσατο (ὁ Κῦρος) τὰς οἰκονομικὰς πράξεις, τοιουτοτρόπως συνεπέτασεν, ἐσύναψε καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκονομίας, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν ὑποθέσεων, καὶ ἐνεπιστεύθη, περέδωκεν αὐτὴν εἰς πολλὰ ὀλίγους ἀνδρώπους. Ἡ σημασία αὕτη γίνεται σαφεστέρα διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος προλεχθέντων. »Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ, δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκάδαρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυριάρχοι δὲ χιλιάρχων· καὶ οὕτως οὐδεὶς ἀτημέλητος γίγνεται, οὐδ' ἢν πάνυ πολλαὶ μυριάδες ἀνδρώπων ὦσι, καὶ ὅταν ὁ στρατηγὸς βούληται χρήσασθαί τῇ στρατιᾷ, ἀρκεῖ, ἢν τοῖς μυριάρχοις παραγγείλῃ· ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις· ὥστε καὶ τῷ Κύρῳ ἐγένετο, ὀλίγοις διαλεγομένῳ, μηδὲν τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν.« Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σημαίνει τὸ, φέρω, συνάπτω τὰ κεφάλαια εἰς ἓν γενικὸν κεφάλαιον, prendre la somme de· Γαλλ. Soummáρω, Ἰταλ. ὅθεν

*Συγκεφαλαίωμα, τό. Ἡ ποσότης (σοῦμμα) συμμαρισμένων ἀριθμῶν, συνάθροισμα ἀριθμῶν, καὶ

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ. Ἡ τῶν ὅλων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιτομὴν σύναψις· ἡ ὁμοῦ τῶν ὅλων κεφαλαίωσις, ἡ εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν πολλῶν ἐπιτομὴ, συλλογὴ, ἀνακεφαλαίωσις, περίληψις, Summarium, Λατιν sommaire. Γαλ. καὶ ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Summa summarum, σύνοψις τῶν κεφαλαίων, συναγομένων, ἀριθμῶν εἰς ἕν, sommation, Γαλ. ὅθεν

Συγκεφαλαιωτικός, ή, όν. Εἰς συγκεφαλαίωσιν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ συγκεφαλαιοῦν ἐπιτήδειος· συμπεριληπτικὸς, συνοπτικὸς, ἐπιτομικός. Ἐπίρ. Συγκεφαλαιωτικῶς, συνοπτικῶς, ἐπιτομικῶς, συνεπιτεταμμένως.

Συγκεχυμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συγχέω. Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἢ συγχυσμένως, συγκεχυμένως, ἐμπερδευμένως, ἀτάκτως.

Συγκήδω, ταὐτὸν τῷ, συγκαίω· εὕρηται δὲ μόνον κατὰ τὸν μετοχ. ἀόρ. συγκήσας, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133. »Συγκήδας τῶν ξύλων.«

Συγκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ (κηδεμών). Φροντίζων, ἔχων τὴν φροντίδα, ἐπιστασίαν περί τινες ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός.

Συγκηδεστής, οῦ, ὁ (κηδεστής). Σύγγαμβρος. Εὐσταθ. »Συγκηδεσται λέγονται οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες· 2) παρὰ Διοδώρ. Σικελ. λέγεται ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ συμπενθερός (συμπέθερος)· ὅθεν καὶ παρ' Ἡσύχ. »Συγκηδεσται, οἱ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ γονεῖς.

Συγκηδεύω (κηδεύω). Ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κηδεύω, θάπτω, φροντίζω περὶ τῆς ταφῆς ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Συγκήρυγμα, τό. Κήρυγμα, γενόμενον κοινῶς ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐκ τοῦ

*Συγκηρύττω, Ἀττ. ρύττω, Μέλ. ξω (κηρύσσω). Ὁμοῦ κηρύττω.

Συγκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὁμοῦ κινδυνεύω, κινδυνεύω μετὰ τῶν ἄλλων· εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐμβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, πτωτικ. μέ τινα, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 968. Ε. καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. ια'. 13.

Συγκινέω, ῶ. Μ. ήσω (κινέω). Ὁμοῦ κινῶ· εἰς κίνησιν βάλω μαζῆ, καὶ κινῶ τὴν ψυχήν τινος, διατίθημι, Πολύβ ιε'. 17. συγκινοῦμαι, ὁμοῦ, μαζῆ κινοῦμαι· ὅθεν

Συγκίνημα, ατος, τό. Τὸ συγκεκινημένον, ὁ ἑνιαῖος μαζῆ. 2) ταὐτὸν τῷ, συγκίνησις, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 412.

Συγκίνησις, ἡ (συγκινάω). Ἡ ὁμοῦ κίνησις, συντάραξις, ἀνατροπὴ· ἡ πολλῶν ὁμοῦ κίνησις· τροπ. ἡ κίνησις τῆς ψυχῆς τινος, διάθεσις.

Συγκιρνάω, ῶ· καὶ

*Συγκίρνημι (κιρνάω, κίρνημι) = συγκεράννυμι

*Συγκίχραμαι, Μ. χρήσομαι (κίχραμαι). Ὁμοῦ δανείζομαι.

*Συγκλάζω, Μ. κλάξω (κλάζω, ἀμλ.) Ὁμοῦ ψοφάζω ἢ ἠχῶ.

Συγκλαίω, Ἀττ. κλάω. Μ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ κλαίω.

Σύγκλασις, εως, ἡ (συγκλάω). Ἡ ὁμοῦ κλάσις, σύνθλασις, σύντριψις· σύγκρουσις, συγκτύπησις, ὅταν δύο τινὰ κτυποῦνται ὁμοῦ κατὰ τύχην ἢ ἐχθρικῶς. »Τῆς φάλαγγος σύγκλασιν, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Συγκλασμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλασις, Σουίδ. ἐν λ. Γομφιασμός. ἐκ τοῦ

Συγκλάω, ῶ· κλάσω (κλάω, ἀμλ.). Συντρίβω, συνθλάω, κατατσακίζω. 2) ἁμεταβ. συγκρούω, κτυπῶ τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ βίαν καὶ ὁρμήν· (τὸ Ἄλφα ἔστι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

*Συγκλάω, Μ. κλαύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ συγκλαίω. (α)

Σύγκλεισις, ἡ (συγκλείω). Ἡ ὁμοῦ κλεῖσις, κλεῖσιμον ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν, πολιορκία, συγκάθειρξις, ἡ πολλῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἱρκτὴν κλεῖσις· καὶ μεταφορ. θλῖψις, στενοχωρία, σφίξις. — Παρὰ Πολυβ ε'. 14. καὶ Πλουτάρχ. ἐν Καμιλ. 41. εἰσὶ »Συγκλείσεις, τὰ μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ ἐρυμῶν στενὰ περάματα, κλειτοῦραι, πύλαι. (Εἰς τὴν τοῦ Πλουτάρχου ῥῆσιν τινὲς ἀντὶ τούτου »Συγκλίσεις κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ »Συγκλισίαν« ἔγραψαν, ἀλλ' οὐκ ὑγιᾶς.)

Σύγκλεισμα, τό (συγκλείω). Σύνδεσμος, ἕνωσις· παρὰ τοῖς Ο'. λέγονται κομμάτια καμωμένα ἀπὸ πράγματα ἔχοντα σχέσιν πρὸς ἄλληλα, κομμάτια διαφόρου χρώματος, ἀπὸ μέταλλον, ξύλον, πέτρας, τὰ ὁποῖα συναπτόμενα σχηματίζουσι διάφορα σχήματα, ψηφολογία.

Συγκλεισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλεισις, Γρηγόρ. Ναζ. »Πικρὸς συγκλεισμὸς τῶν ἑκάστῳ βεβιωμένων. 2) παρὰ τοῖς Ο'. εἱρκτὴ, φυλακή.

Συγκλειστός, ή, όν, ἡ σύγκλειστος, ὁ, ἡ. Συγκεκλεισμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος· ἔτι δὲ καμωμένοι ἀπὸ διάφορα κομμάτια, σχέσιν ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς παρὰ τοῖς Ο'. α. Βασιλ. ζ. 70. 2) ὃν πρέπει, ἢ δύναται νὰ συγκλεισθῇ τις. ῥημ. ἐπιθ. τοῦ.

Συγκλείω, Μ. είσω. Ἰων. συγκληίω καὶ συγκληΐζω (κλείω). Κατακλείω, ἐγκλείω ὁμοῦ, Ἡροδ. 7, 41. συμφράττω· συνάπτω, συγκλλῶ, Ἰσοκράτ. κλείω πολλοὺς ὁμοῦ εἰς ἓν καὶ τὸν αὐ-

τὸν τόπον, καθείργω· εἰς εἰρκτὴν ἢ περιφραγμὸν βάλλω ὁμοῦ· πολιορκῶ, εἰς τὰ στενὰ φέρω, στενοχωρῶ, εἰς σφίξιν ἢ στενοχωρίαν βάλλω. «Συγκλεισούσης τῆς ὥρας ἤδη», Πολυβ. ιζ', 1. ταὐτὸν τῷ, κατεπειγούσης, ἢ, ἐπειγούσης, ὀλίγης οὔσης τῆς ὥρας· ἢ ἐπειδὴ ἔγγυς ἦτο νὰ τελειώσῃ, ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ὥρα, ὁ καιρός, ὀλίγη ὥρα ἦτον ἀκόμη· ἄλλως δὲ φύεται ἑρμηνευθῆναι καὶ διὰ τοῦ, συναπτούσης, ἐμφώνου, ἐκινδύνευε ὁ καιρός. Καθ' ἕλου δέ, φέρω τινὰ εἰς στενοχωρίαν καὶ ἀνάγκην ἵνα πράξῃ τι, βιάζω, στενοχωρῶ, φέρω εἰς τὰ στενά, Πολύβ. Παῤ. «Λίμνη συγκλειομένη πάντοθεν», Ἡροδ. 7, 129.

Συγκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτης). Ὁ συγκλέπτων, ἤγουν κλέπτει ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, ἑταῖρος, σύνδρομος τοῦ κλέπτου.

Συγκλῄζω, καὶ Ἰωνικ. συγκληΐω, ἀντὶ τοῦ, συγκλείω· ὅθεν «Συγκεκλῃσμένοι», ἀντὶ τοῦ, συγκεκλεισμένοι.

Συγκληρία, ἡ (σύγκληρος). Σύμπτωσις, συγκυρία, σύντυξις, ὁ κατὰ συμβεβηκὸς σύνδεσμος, ἕνωσις, ἢ κατὰ τύχην συναρμογή, συνάφεια, Ἱπποκράτ. κυρίως, ἡ ἕνωσις διὰ κλήρου.

Συγκληρονομέω, ῶ. Ὁμοῦ κληρονομῶ, συγκληρονόμος εἰμί. ἐκ τοῦ

Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονόμος). Μετ' ἄλλου τινὸς κληρονόμος, ὅς τις κληρονομεῖ τι μετὰ μὲ ἄλλου τινά.

Σύγκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὁμόκληρος, τὸν αὐτὸν κλῆρον ἢ τὴν αὐτὴν τύχην ἔχων, κατὰ συμβεβηκὸς συγκοινωνός. «Συγκληροι ἐστι ζωντῶ βίῳ», παρὰ Πλουτ. παρομ. ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν κλῆρον τοῦ ζῆντος βίου· ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ μέρη, τὸν κλῆρον ὑπὸ τῆς τύχης, τοῦ νὰ ἦναι ζῆντος. κυρ. ὁ μετ' ἄλλου τρέφων, παίζων εἰς τὸν κλῆρον. 2) κατὰ τύχην συντυγχάνων, γείτων, πλησιόχωρος, μεσίτης. 3) διὰ κλήρου μερισμένος, διαδεμένος τινί· ὅθεν

Συγκληρόω, ῶ. Ὁμοῦ κληρόω· δίδω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ψῆφόν μου, ἔχω μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκ. 19. «Διαστηρίοις συγκληροῦσι», διὰ τῶν ψήφων ἐκλέγειν κριτὰς πρὸς ἀποκατάστασιν ἑνὸς διαστηρίου. 2) συνάπτω, ἑνόω, εἰς συνάφειαν καὶ ἑταιρίαν, φέρω διὰ τῆς τύχης, ἢ κάμνω τινὰ λαχὼν μέρος διὰ τῶν κλήρων, Βασίλ. εἰς Ἰουλίτ. ἐν γένει, συνάπτω, ἑνόω· μεταφρ. προσιολλῶ, καταδικάζω εἴς τι, ἐσχ. ὅθεν

Συγκλήρωσις, εως, ἡ. Τὸ κάμνειν τινὰ ἔχειν μέρος εἰς τινα κλῆρον· ἢ διὰ τοῦ κλήρου συντροφία, συνάφεια ἢ κατ' ἐκλογὴν συνάφεια τοῦ γάμου, ἑταιρία δύο ἢ καὶ πολλῶν διὰ τῆς τύχης, κλήρωσις ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ κλήρου μεταξὺ πολλῶν μερισμός, διαμέρισις.

Συγκλησία, ἡ. Σύναξις, βουλὴ ἀμφ.

Συγκλητικός, ἡ, ὁν (συγκαλέω). Συγκαλῶν, συνάγων, κράζων ὅλους ὁμοῦ. 2) εὐσιαστ. εἷς τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου, μέλος τῆς συγκλήτου, Senateur, Γαλλ. Πλούταρχ. εἰς Φάβ. ἔρα σύγκλητος.

Σύγκλητος, ὁ, ἡ (συγκαλέω). Συγκεκλημένος, καλεσμένοι ὁμοῦ. 2) Σύγκλητος, ἡ, συνηθροισμένη βουλή, ἡ εἰς τὸ διαστήριον ἢ συμβούλιον συναθροιζομένη, συναγομένη βουλή, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις «Συνέδριον», Senatum, λεγόμενον, Le senat, Γαλλ. λέγεται καὶ, σύγκλητος λεσχη, Σοφ. Ἀντ. 159.

Συγκλινής, ές, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁμοῦ κείμενος, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην κοιμώμενος, ὅπου καὶ ἄλλος τις· ὅς τις κοιμᾶται μετ' ἄλλου τινός, ὁ τῆς αὐτῆς κλίνης μέτοχος· ἄρα, σύνευνος, σύγκοιτος, σύγκοιτις, ζυζυγος. 2) κατηφορικός, πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον ὁμοιβαίως κλίνων, Ἀριστοφ. Βατ. 1294. ὅθεν

Συγκλινία, ἡ. Τόπος κατηφορικός, κατήφορος. Πλούταρχ. Πύῤῥ. 28. Φιλοπομ. ζ. καὶ Πομπ. 32. «Συγκλινίαι τῶν τόπων, αἱ πρὸς ἄλληλα τῶν ὀρῶν κλίσεις καὶ οἱ ἐκ τούτων ἀποτελούμενοι αὐλῶνες καὶ φάραγγες, πτυχαί.

Συγκλίνω, Μ. ῖνῶ (κλίνω). Ὁμοῦ κλίνω, ἢ πλαγιάζω. Παῤ. «Συγκλινομαι, ἐμοῦ κλίνομαι, πλαγιάζω, συγκοιμῶμαι, συνευνάζομαι· σύγκεισαι, κάθημαι ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν. ὅθεν

Σύγκλισις, ἡ. Τὸ συγκλίνειν, τὸ κλίνειν ὁμοῦ, ἢ συγκεῖσθαι.

Συγκλίτης, ου, ὁ (συγκλίνω, Μέτ.). Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος, ὁ τῆς αὐτῆς τραπέζης μέτοχος. Πλούταρχ.

Συγκλονέω, ῶ, Μ. ήτω (κλονέω). Τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὁμοῦ κλονίω, συγκλονίζω, συνταράττω, συγχέω, Ἰλ. Φ. 232. 2) διὰ τοῦ κλόνου, ἤγουν κλονισμάτος ποιῶ τινα νὰ πέσῃ κατὰ τῆς γῆς, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. μεγ. ἐν λ. Ἐρυσίβη. «Συγκλονοῦντα τοὺς καρπούς». ὅθεν

Συγκλόνησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλόνησις, σύγχυσις, ἀταξία.

*Συγκλυδάζομαι, καὶ συγκλυδωνίζομαι (κλυδωνίζομαι). Συγκυματίζω, διὰ τοῦ κλύδωνος καὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων ταράττω καὶ ἀναστατώνω θολόω· συγχέω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 1, 15.

*Σύγκλυδος, ὁ, ἡ, = σύγκλυς, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωματ. 8.

Συγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὁμοῦ πλημμυρίζω, πλημμυρῶ, ὑπερχέω, κατακλύζω, καταβρέχω, διόλου κλύζω· ἐξαιρέτως, λέγεται ἐπὶ θαλάσσης, ἥτις διὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων συντρίβει καὶ καταβυθίζει, ἤτοι κατακαλύπτει καὶ καταπνίγει τὰ πλοῖα. Παρὰ Πλουτ. μεταφορικ. ἀνακατόνω, συγχίω. ὅθεν

Σύγκλυς, υδος, ὁ, ἡ· ἄνευ οὐδετ. λέγεται καὶ, σύγκλυδος, ὁ, ἡ. Συμβρεχόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλάσσης. 2) τροπ. κατὰ συμβεβηκὸς συνερρίγμενος ἢ συμπεφορημένος, μάλιστα ἀτάκτως καὶ δίχα σκοποῦ τινος, ἐπὶ τῶν κατὰ συμβεβηκὸς συνηθροισμένων καὶ ταραχὴν ποιούντων ἀνθρώπων. «Ὄχλος, ἄνθρωποι σύγκλυδες», συντρέχοντες, συῤῥέοντες, μικτοὶ ἐκ διαφόρων εἰδῶν, colluvies hominum, Πλάτ. Πολιτ. 8, 17. σελ. 569. Α. Ἡρωδιαν. 7, 7, 1. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σύγκλυδα, συγκεχυμένα· καὶ «Συγκλύδων, συλλίκτων, ἢ τινων μεμιγμένων· ὁ δὲ Φώτ. «Συγκλύδων, συμμίκτων, ἐπιλύτων, παρεισάκτων». (Ὁ Οὐάλκεν. ἀποδοκιμάζει ἰταμῶς πως τό, σύγκλυς καὶ σύγκλυδος, καὶ γράφει ἀντὶ τούτων ἁπανταχοῦ, σύνκλυς.)

Σύγκλυσμα, τό (συγκλύζω). Τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων συναποπλυμένον· τὸ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἀνδρῶος ῥιφθὲν, ἢ τὸ πλημμυρισμένον. 2) ἀντὶ, τοῦ, Κλυστὴρ, ἀμφ.

Συγκλυσμός, ὁ, ἡ (συγκλύζω). Συῤῥοὴ καὶ συνδρομὴ ἢ σύμπτωσις καὶ ἀντάμωσις τῶν κυμάτων, πλημμυρα. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. ἀκουστ. 142. ὅπου ἡμαρτ. «Συγκλεισμὸν» κεῖται.

Συγκλύω, (κλύω). Ὁμοῦ ἀκούω, συνακούω, ἀκροῶμαι· συναινῶ, ὁμογνωμῶ, συμφωνῶ ἐπί τι, Σοφοκλ. Αἰ. ποιητ.

Συγκλωβάω, Μ. ώσω (κλωβάω). Ὁμοῦ κλωβάω, κλωβοποιῶ. 2) μεταφορικ. διὰ τῆς τύχης, συγκυρία πολλῶν περιστάσεων, ἢ διὰ τῶν ψήφων συνδέω, ἑνόω, συνάπτω· ὅθεν

Σύγκλωστις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλῶσις, κλώσιμον μαζῆ. 2) μεταφορικ. ἡ διὰ τῆς τύχης ἢ τῶν ψήφων γινομένη ἕνωσις, σύνδεσις, Ἀντωνίν. β'. 3.

Συγκνίσταω, ῶ (κνίσταω) καὶ

*Συγκνιστάω, (κνιστάω). Ψήνω, τσιγαρίζω ὁμοῦ εἰς τὸ πάχος των· ψήνω τι ἢ βράζω κατ' ὀλίγον ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ, ἢ ἐπάνω εἰς ὀλίγην φωτίαν, Ἀθην. σελ. 195. «Κρέατα ζωμῷ συγκεκινεσμένα». ταὐτὸν ἔτως τῷ ἑπομένῳ «Κρεάδια πνατὰ, ἐφθημένα εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς τὰ συγκεκλεισμένα πήλινα ἀγγεῖα

Συγκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Ὁμοῦ κοιλαίνω.

Συγκοιμάομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, παῤ. μετὰ μέσ. μέλ. (κοιμάομαι). Συγκείσομαι, ὁμοῦ κοιμῶμαι, κοιμῶμαι παρά τινι ἢ μετά τινος, κοιμῶμαι μαζῆ. Γυναικὶ συνέρχομαι, ἢ συνευρίσκομαι, μετά θετικ. ὅθεν

Συγκοίμημα, ατος, τό. Τὸ σὺν ἄλλῳ τινὶ συγκοιμᾶσθαι. 2) = συγκοιμητής, καὶ συγκοῖτις, γυνή, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1270. «Ὦ πότνι, ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, ὦ γενναῖαι γυναῖκες.

Συγκοίμησις, εως, ἡ (συγκοιμάομαι). Τὸ συγκοιμᾶσθαι, τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλου τινός· ἢ μετὰ γυναικὸς συνουσίαστις, Πλάτ. Φαίδρ.

*Συγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συγκοιμητής, οῦ, ὁ· (συγκοιμάομαι). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ κοιμώμενος, ὁ σύγκοιτος, ἐπὶ συνουσίας.

*Συγκοινόομαι, οῦμαι, Μ ώσομαι, μέτ. Ἀποθ., ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνεργ. συγκοινόω (κοινόω). Μεταδίδωμι, διαδίδωμι. ἐξαιρ. διάλογων, Θουκυδ. η', 75 ἐκ τοῦ

Σύγκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Ὁμοῦ, πρὸς ἄλληλα, εἰς ὅλους ἢ πολλοὺς κοινός, Αἰσχύλ. παρὰ Πλούταρχ.

Συγκοινωνέω, ῶ, Μ. ήσω. Συγκοινωνός εἰμί· ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων ἀπό τινος, μετέχω. ἐκ τοῦ

Συγκοινωνός, ὁ, ἡ (κοινωνός). Μέτοχος· ὅστις ἔχει ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό τινος μετὰ τῶν ἄλλων, σύντριφοι, Ν. Δ.

Συγκοιπάδιος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύγκοιτος, Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμματ.

Συγκοιτάζομαι (κοιτάζομαι) Συγκοιμῶμαι, εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμῶμαι μετά τινος.

Συγκοίτιον, τό (σύγκοιτος), συνυπακουομ. ἀργύριον. Ὁ ἑταιρικὸς μισθός· τὸ διδόμενον τῇ συγκοιμηθείσῃ ἑταίρᾳ, πόρνῃ μίσθωμα, Ἡσύχ.

Σύγκοιτις, ιδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σύγκοιτος. Ἡ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην μετὰ ἀνδρὸς κοιμωμένη, συμβία, παλλακὶς, Γλωσσ. Φιλοξ

Σύγκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Εἷς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμώμενος ἢ κοιμωμένη, ὅστις ἢ ἥτις κοιμᾶται ὁμοῦ εἰς μίαν κοίτην, σύνευνος, Πινδ. ἐξαιρ. ὅστις κοιμᾶται, συνουσιάζεται μετὰ γυναικός, ἢ ἡ συγκοιμωμένη μετ' ἀνδρός, ἐπὶ συνουσίας, παλλακὶς· σύζυγος, ὁ, ἡ.

Συγκολάζω, Μ. άσω (κολάζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κολάζω, παιδεύω· ἢ περιορίζω, κατέχω, συστέλλω.

Συγκολλάω, ήσω (κολλάω). Κολλῶ μαζῆ· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόω, συναρμόζω, τεριάζω τι· συνθέττω ἐκ πολλῶν συνηνωμένων μερῶν, συντίθημι, σμίγω, Ἀριστοφ. ὅθεν

*Συγκόλλησις, εως, ἡ. Τὸ συγκολλᾶν· ἐν γένει, ἡ συναρμογὴ ἢ ἡ σύνθεσις, ἕνωσις πολλῶν ὁμοῦ, καὶ

Συγκολλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συγκολλῶν, συνάπτων· ἢ συνδέων, ἑνόων, ἢ συνθέτων, Ἀριστοφάν. «Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής», ψευδοκλάστης.

Σύγκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα)· καὶ ἐπίῤῥ. «κόλλως. Συγκεκολλημένος, σφιχτὰ ἡνωμένος διὰ τῆς κόλλας· ἐν γένει, συνηνωμένος στερεῶς, συμπαγής, μεταφορ. ἡρμοσμένος, ἑταιριασμένος, σύμφωνος, ἢ πρέπων, ἁρμόζων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 533. «Κρίνω δὲ τοίνυν ὧστε συγκόλλως ἔχειν, ἁρμοδίως, πρεπόντως, συμφώνως.

Συγκόλλητος, ὁ, ἡ. Συγκεκολλημένος· ὁμοῦ κολλητός, συνηλωμένος, συνημμένος, = σύγκολλος.

Συγκολυμβάω, ῶ. Μ. ήτω (κολυμβάω). Ὁμοῦ κολυμβῶ, ἢ βουτῶ μαζῆ.

Συγκομιδή, ἡ. Τὸ συγκομίζειν, συλλέγειν, φέρειν ὁμοῦ· συλλογή, συμμάζωξις, συναξις· θερισμός. «Τοῦ σίτου, τοῦ καρποῦ συγκομιδήν, τὸ θέρος, ὁ θερισμός, ἡ σύναξις τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ. ε. 14. «Σίτου συγκομιδῆς οὔσης, θέρος· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. β'. 42. «Καὶ ἐν καιροῦ ξυγκομιδῇ ἦταν». 2) κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. (ἑπτ. Θηβ.) λέγεται καὶ ἐπὶ τεθνεώτων. «Συγκομιδήν, ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια. Ἐκκομιδή δέ, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγή· καὶ Ἀνακομιδή, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις, ἐκ τοῦ

Συγκομίζω, Μ. ίσω (κομίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φέρω, κομίζω, ἢ συλλέγω, συνάγω, ἢ θερίζω καὶ βάλλω ἐν τῇ ἀποθήκῃ. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ἡ'. 3. «Καρπούς συγκομίζονται· καὶ, Υ'. 4. «Ὁπόταν συγκομίζωσι ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἄρπαγα. Παθητικ. παρ' Ἡροδ. 4, 199. Ξενοφ. Ἀγ. α'. 31. «Παιδαρία καταλελειμμένα — ὅπως συγκομίζοιντό κοιν· ἀντὶ τοῦ, Μετακομίζω, μεταφέρω, μετατοπίζω ὁμοῦ. 2) ἀντὶ τοῦ, συστέλλειν, ἢ ἐκκομίζειν, θάπτειν, Σοφοκλ. Αἰ. 1028. «—τὸν δὲ νεκρὸν μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχοιεν, μὴ θάπτειν· ἴδε ἐν τῷ, συγκομιδή. Μετ. «Συγκομίζομαι· συλλέγω, ἢ θερίζω δι' ἐμαυτόν, ἤτοι διὰ τὸ ἐμὸν ὄφελος. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. 21. «Οἱ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι, καὶ τ' ἄλλα ἃ εἶλήφεσαν· ἐν γένει, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, προπορίζομαι, κτῶμαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· «Συγκομίζεσθαι εἰς τὴν ψυχήν, ἐντυπώσειν. Ἰδιοποιεῖσθαι τῇ καρδίᾳ, Ξεν. Κυρουπ. 5, 13. «Ἠλλιττον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς ἰσυγκεκόμισθε· ἐπαιρόμενοι γὰρ χαίρετε· ὁ αὐτ. αὐτοῦ ἡ. γ'. 217. «Πάντα ταῦτα ἐπεὶς γενόμενος, συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεταποιοῦμαι, μεταλαμβάνομαι, στέλλω καὶ συνάζω πρὸς ἐμαυτόν· αὐτόθ. ἡ'. β'. 12. «Ἱκέτευ τοὺς ἄριστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν», ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἱκέτους.

*Συγκομιστέος, ᾶ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συγκομίζω. Συναγτέος, ὃν πρέπει νὰ συναχθῇ τις.

*Συγκομιστήρ, ῆρος, ὁ (συγκομίζω). Ὁ θεριστής. ὅμοιον

*Συγκομιστήριος, ία, ιον. Εἰς θερισμὸν ἀνήκων. «Τὰ συγκομιστήρια, συνων. «Ἱερεῖα. Θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ, Ἡτύχ. ἴδε καὶ Θαλύσια.

Συγκομιστός, ἡ, όν. Ὁμοῦ κομιστός (συγκομίζω). «Ὁ ἐφερέ τις μετ' ἑαυτοῦ· ἢ συναγμένος, συλλεγμένος, ἢ θερισμένος· ἢ εἰς ὃν συνεισφέρει ἕκαστος, «Δεῖπνον συγκομιστόν, μετὰ συνεισφορᾶς (μὲ βεφενές), piltenik. Ἀθήναιος. «Ἄρτος συγκομιστός, ταὐτὸν τῷ, Αὐτόπυρος, ἤτοι ἄρτος ποταποῦ ἀλεύρου, ἢ ὡς ὁ Ἐλλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει «Συγκομιστὸς ἄρτος, ῥύπαρος, ποταπός, διὰ τὸ πάντα ὁμοῦ τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. «Ἄλευρον συγκομιστόν, μὴ κοσκινισμένον, ἀκατακρίτιστον, ῥυπαρόν.

Συγκομμάτιον, τὸ (συγκόπτω). Σκευασία τις περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, Ἡτύχ. ἴσως ταὐτὸν τῷ, Περίκομμα.

Συγκοινίζομαι, οῦμαι· Μ. ώσομαι (κοινίζω). Κοινίζομαι σύν τινι ἢ μετά τινος, συγκυλίομαι εἰς τὴν σκόνιν, πασπαλίζω με σκόνιν, κονιορτόν. 2) ἀγωνίζομαι, παλαίω μετά τινος, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, συμπαλαίω, Πλούταρχ. 7. σελ. 168. ἀντὶ τοῦ, συγκονίομαι, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ.

Συγκονίομαι, = συγκονίζομαι.

Συγκοπή, ἡ (συγκόπτω). Τὸ συγκόπτειν, ὅ ἐστι βραχύτερον, μικρότερον ἢ κοντότερον ποιεῖν διὰ τοῦ κεφίματος ἢ ἀποτομῆς· κόντευσις, ἐπιτομή, συντομία. «Φράσεως συγκοπήν, ἐπιτομή, συντομία, Λογγῖν. 14. 2) παρὰ Γραμμ. ἀποκοπὴ μιᾶς συλλαβῆς λέξεώς τινος. 3) συγκτύπησις, δύο σωμάτων, σύγκρουσις, Διον. Ἁλικ. «Ἦχον συγκοπήν. 4) λιποψυχία, καταπτωσις σθένεος καὶ ἄῤῥωστος δυνάμεως, ἔκλυσις, παρ' Ἱπποκρ. ὅθεν «Σύγκοπος, ὁ λειποψυχῶν, ὁ τοιοῦτον πάσχων παθῶν (Διόδ. Σικελ. ιζ'.), οἱονεὶ σφοδρὰ μεμαστιγωμένος.

Συγκοπιάω, άτω (κοπιάω). Ὁμοῦ κοπιάω· κοπιάζω ἢ ἐργάζομαι μαζῆ, Ἰγνατ. Ἐπιστ. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Συγκεκοπιακότας, συγκεκοπιακότας.

Σύγκοπος, ὁ, ἡ (συγκοπή, 4). Ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πάσχουσιν αἰφνιδίαν ἀδυναμίαν, καταπίπτουσι καὶ μετέπειτα εἰσαῦθις κατακάμνουσι.

Συγκοπτικός, ἡ, όν (συγκόπτω). Εἰς συγκοπήν, ἤτοι κατακοπήν, ἢ κατακερματισμόν ἢ ἐπιτομὴν χρησιμεύων. 2) προξενῶν αἰφνιδίαν ἀδυναμίαν, πρβλ. συγκοπή, 4.

Σύγκοπτος, ὁ, ἡ. Συγκεκομμένος· εἰς μικρὰ τμήματα κομμένος, λιανισμένος· κατατσακισμένος· κατακεκομμένος· ἐπιτετμημένος, σύντομος, Ἀθήν. σελ. 373. ἐκ τοῦ

Συγκόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Ὁμοῦ κόπτω, τέμνω, τύπτω, κτυπῶ· ποιῶτι μικρόν, κοντόν κτυπῶν, ἢ διὰ τῆς τομῆς ἤτοι τοῦ κοψίματος· εἰς μικρὰ τμήματα ἢ κομμάτια ποιῶ· συντρίβω, κατακλῶ, κατακερματίζω, κατακόπτω, κατακερματίζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. δ'. 2. «Συγκόψατα τὸν σαυτῆς κόσμον, τὰ ὅπλα μοι ἐποιήτου· ἐν γένει, ἀφανίζω, φθείρω, Ἡροδτ. 7, 34. «Χειμὼν συνέκοψε πάντα καὶ διέλυσεν. 2) συντέμνω, ἐπιτέμνω, κοντεύω, σύντομον ποιῶ. 3) κακομεταχειρίζομαι, περιῤῥίπτω, βασανίζω. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Συγκοπῆναι, μαστιγωθῆναι· καὶ ὁ Φώτ. «Συγκόψαι, πληγαῖς αἰκίσασθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. γ'. 8. «Οἱ συγκεκομμένοι τοῖς καρδίαις ἀνέκραγον. 4) κτυπῶ τὰ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου, ἢ κτυπῶ, ταράττω, τραντάζω· ὅθεν κουράζω, ἀποσταίνω, κεκοπιακότα ποιῶ· ἐλαύνω, harassier. «Ἵππος τὸν ἀναβάτην συγκόπτει», τὸν κάμνει νὰ ποιῇ τοὺς κόλους του διὰ τοῦ ἀναμάλου (λιγαλιμέ) τρεξίματός του, Ξενοφ. Λέγεται ἔτι παθ. «Συγκεκόφθαι· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὃς τις αἰσθάνεται εἰς ὅλον του τὸ σῶμα κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐξ οὗ, συγκόπτομαι, ὅπερ ἡ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ ἁπλοῦ· κόπτομαι, κομμένος εἰμί, κόπτομαι τὰ κόκκαλά μου ἢ αἱ δυνάμεις μου· καὶ «Μὲ ἔκοψεν ὁ ἵππος». Παρὰ Ξενοφ. Συμπ. η'. 6. «Πρὸς θεῶν, ὦ Ἀντισθένες, μόνον μὴ συγκόψῃς μου, τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγὼ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς», σημαίνει κατάτσακισε τὸ, ὠτοκοπεῖν, περιλαλεῖν, διὰ λόγων θλίβειν, κτυπᾶν, πειράζειν. «Μή με πειράζῃς, μή με ἀποκόψῃς, διακόψῃς, ἐμποδίσῃς· ἀναφερόμενον πρὸς τὸ ἀνωτέρω «Ἀλλὰ πράττων ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο κυρίως διὰ τοῦ, ἀντικόπτω. Σημαίνει ἔτι καὶ τό, διαλύω, χαλῶ, κόπτω, Λουκιαν. «Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

*Συγκορδυλέω, ήσω, καὶ

Συγκορδυλίζω, ίσω (κορδύλη) = συναορίζω, Ἡτύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀντὶ τούτου ἔχει «Συγκορδυλέω, συναορίζω· κορδύλη γὰρ ἡ σύντροφή.

*Συγκορυβαντιάω, άτω (κορυβαντιάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων ἑορτάζω τὸν κορυβαντιασμόν· ὅθεν 2) συμπάσχομαι, συνεξουσιάζομαι, συνορχοῦμαι, εἶμαι συνεξουσιασμένος, Σουΐδ. καὶ Πλατ. Φαίδρ. σελ. 228. Β.

Συγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Συνδεδεμένος, ἡνωμένος μετὰ τῶν κορυφῶν, Ἀριστοτέλ. πρβλ. ια'. 10.

Συγκορυφόω, ῶ (κορυφόω), ταὐτὸν τῷ, συγκεφαλαιόω· ἔτι δέ, τελειόω, ἐκπλώω, ἀποπληρῶ, Διονυσ. Ἁλικ. ὅθεν

*Συγκορύφωσις, ἡ, = συγκεφαλαίωσις.

Συγκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κοσμῶ, βάλλω εἰς τάξιν, εὐταξίαν, πραδιάζω, συντάττω. 2) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ προξενῶ τιμήν, κεκύμμα, ἢ στολίζω, καλλωπίζω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 26. «Οἱ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρίσεσθαι ἡμᾶς καὶ συγκοσμήσειν. 3) Ἀριστοτέλ. Κόσμ. β'. 13. «Τὸν καθ' αὑτὰς κόσμον συγκοσμεῖν, αὐτὸ τοῦ, διοικεῖν, διέπειν.

Συγκοτταβίζω (κοτταβίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κοτταβίζω· παίζω τὸν κότταβον ὁμοῦ, Ἐτυμολ. μεγ.

Συγκουφίζω, ίσω (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐλαφρύνω, συνεργῶ εἰς ἐλαφρωσιν, Λουκ. διάλ. θεῶν 20, 6.

Συγκραδαίνω (κραδαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κραδαίνω, τείνω, κλονῶ, πάλλω, τινάσσω, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. δ'. 27.

Σύγκραμα, τό (συγκεράννυμι). Μίγμα, μίξις· σύνθεσις, composition. ὅμοιον

Συγκραματικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς μίξιν, σύγκραμα, ἢ ἐκ συγκράματος παραχθείς. «Συγκραματικοὶ ὄνειροι παρὰ Πλουτ. ἀρέστ. φιλοτ. 5., οἱ ἀπὸ τῶν κυριευόντων παθῶν τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν ἔχοντες, ἀμφ.

Σύγκρασις, εως, ἡ (συγκεράννυμι). Μίξις, σύνθεσις.

*Συγκρατέον, θετ. ἐπίῤῥημ. τοῦ συγκεράννυμι. Πρέπει νὰ συμμίξητις, αἰακατώσῃ, Πλούτ. Φιλεβ. σελ. 63. Α.

Συγκρατέω, ῶ. Μ. ήσω (κρατέω). Ὁμοῦ κρατῶ, ἔχω, συνέχω, κυριεύω, διοικῶ, ἐξουσιάζω, Πλούταρχ. ἢ διατηρῶ, φυλάττω.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, μεμιγμένος, Λουκιαν.

Συγκρατύνω, υνω (κρατύνω). Διόλου κρατύνω, ἰσχυρόν, στερεόν, κραταιόν ποιῶ, Πλούταρχ. 2) ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἰσχυρόν ποιῶ, ἐνδυναμόνω, Ἱπποκράτ.

*Συγκρέκω (κρέκω). Συνυφαίνω, καθυφαίνω.

Συγκρημνίζω, ίσω (κρημνίζω). Ὅλους ὁμοῦ, ἢ μετά τινος, ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ κρημνίζω, Πολυβ.

Συγκρητίζω (κρητίζω). Ἑνόω δύο ἀντιφερόμενα μέρη κατὰ τρίτου ἐχθροῦ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· «Συγκρητίσαι λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἐνωθεῖεν αὐτοὶς γένοιτο πόλεμος, ἐστασίαζον γὰρ ἀεί. ὅθεν

Συγκρητισμός, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. Ἡ ἕνωσις δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένων φατριῶν, μερῶν ἐναντίον τρίτου τινὸς κοινοῦ ἐχθροῦ· ἐστασίαζον γὰρ πρὸ πολλοῦ πρὸς ἀλλήλας αἱ πολιτεῖαι τῆς Κρήτης διὰ ἀντιζηλίαν καὶ ἐμάχοντο· ἀλλ' ὅταν ἤρχετο ἄλλος τις ξένος κοινὸς ἐχθρὸς κατ' αὐτῶν, τότε συνεδέοντο διὰ τῆς ὁμωσίας, καὶ κοινῇ ἀλλ' ἀντεστρατεύοντο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐδίωκον αὐτόν.

Σύγκριμα, τό (συγκρίνω). Τὸ συντεθειμένον, τὸ σύνθετον σῶμα· ἀντίκ. τῷ, ἁπλοῦν, Δαέρτ. καὶ, Γαλην.

Συγκριμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύγκριμα.

*Συγκρισματικός, ἡ, όν. Συγκεκριμένος, ὑλικός, μὴ ἀῤῥημένος, παρὰ Φίλοσ.

Συγκρίνω (κρίνω). Συντίθημι, συντάττω, σύγ-

κρισιν ἤτοι σύνθεσιν καὶ ἕνωσιν ποιῶ· ἑνόω, ὁμίγω, συνάπτω, πρβ. Πορτ. Εὐρ. Μήδ. 138. 2) ἀντιπαρατίθημι, ἀντιτάττω, παραβάλλω, τυνίσω, ὁμοιόω· κρατῶ τι πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ δοκιμάζω αὐτὸ πρὸς ἰσότητα, ἢ παρατίθημί τί τινι καὶ περὶ ἰσότητος αὐτῶν κρίνω, ἐξετάζω, τί πρός τι, Lob. Φρυν. σελ. 278. ὅθεν 3) μετρῶ, κρίνω, κάμνω κρίσιν περί τινος. 4) παρὰ τοῖς Ο'. »Συγκρίνειν τὰ ἐνύπνια«, οἱ ἀντιπροσθέτως ἑρμηνεύειν, κρίνειν, ἐξηγεῖν· Πλὴ »Συγκρίνομαι, κρίνω ἐμαυτόν, ὅ ἐστι, παραβάλλομαι, ποιῶ ἐμαυτὸν ἴσον, ὅμοιόν τινι, »Συγκρινομένην, πρὸς ἰσότητα δοκιμαζομένη, Σοφ. Σολομ. ζ'. 29. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἰσομετροῦμαι μέ τινα, μάχομαι, ἐρίζω μετά τινος, ἢ σύ τινι· κρίνομαι εἰς τὸ δικαστήριον μετά τινος, κριτολογοῦμαι. »Συγκρίνεσθαι πρός τινα«. Παρὰ Φιλοστόρ. »Ἰδέαι συγκεκριμέναι«, ἀντὶ τοῦ, καθαραί, ἀντίκεινται τῷ, συγκεχυμέναι. ὅθεν

Σύγκρισις, εως, ἡ. Σύνθεσις, σύνταξις, μίξις, ἕνωσις. 2) ὁμοίωσις, ἀντίταξις, παραβολή, ἰσότης, ἀντιπαράθεσις. — Οἱ Φιλόσοφοι λέγουσι »Σύγκρισιν καὶ Διάκρισιν«, τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν τῶν σωμάτων. »Σύγκρισις ἐνυπνίου«, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. ὅθεν

Συγκριτικός, ἡ, ὁν. Συγκρίνων, συνθέτων. 2) παραβάλλων. ὅθεν »Συγκριτικὸς, ὁ, ἡ ὁ συγκριτικὸς τρόπος«, παρὰ Γραμματικ. τὸ συγκριτικὸν ὄνομα. Ἐπίθ. »Συγκριτικῶς, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Συγκριτικὸς, ὁμοίως«.

Σύγκριτος, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Σύνθετος· καὶ στερεός, Ξενοκρ. 2) συγκριτός, ὁ, ἡ, ὀξυτόνως, ὃς τις συνεκρίθη, παρεβλήθη, ἀντιτέθη, ἢ παρετέθη· καὶ ὃν δύναταί τις συγκρῖναι, συγκριθῆναι δυνάμενος.

Συγκροτέω, ῶ. Μ. ήσω (κροτέω). Ὁμοῦ κροτῶ, κτυπῶ, π. χ. »τὼ χεῖρε«, τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας, ὅθεν ἐπικροτῶ, κροτῶ τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου, ὅτε θέλητις νὰ σημάνῃ, εὖγε, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. β'. β'. 1. »Συνεκρότησε τῷ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ἠφρόντισε τοῦτο, συνεκτύπησε τὰς χεῖρας, applaudir, Γαλ. Πλὴ. χειροκροτοῦμαι, ἐπαινοῦμαι, εὑρίσκω ἀποδοχὴν, εὐφημοῦμαι, Ξεν. Συμπ. 8, 1. ὁμοῦ κτυπῶ, π. χ. τὴν σφῦραν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, ὅ ἐστι, χαλκεύω, σφυρηλατέω, σφυροκοπῶ τὸν πυρακτωμένον σίδηρον· διὰ τῆς συγκτυπήσεως, κρούσεως κάμνω τι πυκνὸν ἢ στερεόν, στερεόω τι κτυπῶντας· ὅθεν 3) κάμνω τι πυκνὸν, στερεόν, ἢ ἀθροιμερές, εὐπαγές· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἑνόω, συναρμόζω, συνάπτω, συνάγω, συνδέω, συναθροίζω, συστέλλω, συνίστημι, ἑνώνω τι εἰς ἓν ὅλον· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ συναθροίζειν, π. χ. φίλους καὶ γυναῖκας, χορὸν, στράτευμα, δύναμιν κ. τ. τ., Ἰακ. Ἀχ. Ταν. σελ. 760. 4) ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἢ ἐξασκῶ, γυμνάζω. »Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. ἐντελῶς ἐξητκημένοι, γεγυμνασμένοι εἰς τὰς πολεμικὰς πράξεις. Δημοσθ. »Πόλεμον συγκροτεῖν, προπαρασκευάς, ἑτοιμασίας πολέμου ποιεῖν· εἰς πόλεμον ἑτοιμάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. παρὰ Φίλ. ἀντὶ τοῦ ἐνθαρρύνω. »Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, ἐνεθάρρυνον, ἐνεδυνάμουν (ἐγκαρδίωναν), στερεὰς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἐποίουν. Παρὰ Πλάτωνι εἰς Κρατύλ. 74. »Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀπὸ τοῦ Αἴρετή)«, σημαίνει τὸ, συστέλλω, συνέστελται, κατὰ συστολὴν καὶ συναίρεσιν ἐγένετο ἢ ἀσχημάτιστος· ἴδε ἐν τῷ, Διακροτέω· »Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν«. Δημοσθέν. ἀντὶ τοῦ, προετοιμάζειν, προγυμνάζειν, προεξασκεῖν· »Ποτοὺς, παννυχίδα, φίλους καὶ γυναῖκας συγκροτεῖν«, ἀντὶ τοῦ, συνάγειν, συνάπτειν, ἑνόειν, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν, εἰς ἓν φέρειν, Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προκηρύττω, εἰδοποιῶ, ἢ προορίζω, διορίζω· ὅθεν »Ἡμέρα συγκεκροτημένη«, τεταγμένη, διωρισμένη, ῥητή· ὡς καὶ τὸ »Ἡμέρα συγκειμένη«. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ »Συγκροτεῖται πόλεμος, μάχη· ἀντὶ τοῦ, καταρχεται, κτυποῦνται πρὸς ἀλλήλα, ἁμοιβαίως καὶ τὰ δύο στρατεύματα. ὅθεν

Συγκρότημα, τό. Τὸ συγκεκροτημένον, ὁμοῦ κτυπημένον, τὸ στερεόν, πυκνὸν γεγενημένον. 2) ὅ ἐς ἓν συνηθροισμένος λαός, ὄχλος, στρατός· τὸ συναθροισμένον στράτευμα. 3) σύνθεσις, σύστασις, ἢ σύστημα, συνάθροισμα. 4) τροπ. πεινώρίαι τεκταινόμεναι, συνωμοσίαι· ἐπινοηθεῖσα, πεπλατυμένη ἀπάτη, πανουργία, συκοφαντία, cabal Γαλλ. Σχόλ. Δημοσθ.

Συγκρότησις, εως, ἡ (συγκροτέω). Τὸ συγκροτεῖν, ὁμοῦ κτυπᾶν, ἢ σφυρηλατεῖν σφυροκοπεῖν, χαλκεύειν· τὸ στερεὸν ἢ πυκνὸν ποιεῖν. 2) ἕνωσις, σύναψις, συνάθροισις, ἢ σύνθεσις, ἢ σύνδεσμος πολλῶν ἢ φατρία, σύστασις, συνωμοσία, Ἰώσηπ.

Σύγκροτος, ὁ, ἡ (συγκροτέω). Συγκεκροτημένος, συγκτυπημένος, συγχαλκευμένος, σφυροκοπημένος· συγκολλημένος. 2) συντεθειμένος, ἢ συνηρμοσμένος, ἢ ἑνωμένος, συνηνωμένος, συνηγμένος, Κύριπ. Ἀνθρεμ. 494 »Καὶ μὴν ὁσαρῶ τόδε σύγκροτον ζεύγος πρὸ δόμων«.

Συγκροτούσιος, ὁ, ἡ. ἰδε συγκρούτιος.

Σύγκρουμα, τό (συγκρούω). Τὸ ὅπερ ἔκαμέ τις χρέος, δάνειον· ἔτι δὲ καὶ ἡ σύμμικτος λαπάς, Ἡσύχ.

Συγκρούσιος, ὁ, ἡ (συγκρούω). Μετὰ συγκρούσεως γιόμενος, »Γέλως συγκρούσιος«, παρὰ Ζηνοβίῳ καὶ Διογενιανῷ, γέλως, καθ' ὃν καιρὸν ὁ γελῶν κτυπᾷ ἢ συγκινεῖ χεῖρας καὶ πόδας, σπασμωδικὸς γέλως· (ὁ παρὰ Σουΐδᾳ τύπος, συγκροτούσιος, ἀμφιβάλλεται.)

Σύγκρουσις, εως, ἡ (συγκρούω). Τὸ συγκρούειν, ἢ ὁμοῦ κρούσις, κτύπησις, ὠθησις· συμβολὴ, τὸ πρὸς ἀλλήλα κτύπημα δύο σωμάτων· κτύπημα δύο σωμάτων τὸν ἓνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, γινόμενον εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλα συνάντησιν αὐτῶν (σύγκρυσμα, ἢ τσύγκρυσμα), ἢ συμπλοκὴ δύο στρατευμάτων· καὶ ἡ μάχη αὐτή, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. ὅθεν 2) διάλυσις φιλίας, διχόνοια, ἔχθρα, διχασμὸς, μάλωμα, διαφωνία, στάσις, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 17. »Συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας τῶν μερῶν ἐχούσης (τῆς πόλεως)«· ὅπου δὲ καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τὸ, σύγκρυσμα. 3) ἐν τῇ Μουσικῇ παρὰ Πτολεμαίῳ ἁρμον. β'. 12. λέγεται τὸ κτύπημα, ἢ ψαύσις, πληξις δύο χορδῶν μιᾶς κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπαναληπτικῶς γινομένη, ἄρα τὸ παρὰ Γερμαν. Triller Schlagen, τερετισμός· ἐν γένει, τὸ τρέμειν.

Συγκρουσμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκρουσις, Πλούταρχ. Μαρκελ. 16. »Πολὺς τῶν νεῶν συγκρουσμὸς, προς ἀλλήλας κρούσεις, ἐκτυπούντο, προσέβαλον ἀηλαδὴ ἡ μία ναῦς κατὰ τῆς ἄλλης διὰ τοῦ ἐμβόλου, καὶ διὰ τούτου μεγάλη ἐγίνετο αὐτῶν ἡ φθορά.

Συγκρουστός, ἡ, ὁν. Ὁμοῦ κρουστός. »Ἱμάτιον συγκρουστὸν, οὗ ἡ χροιὰ ἀνατέτριπται, Ἡσυχ. ἆρα ταὐτὸν τῷ, Ἀνατρίπτον, Διοσκορ. γ'. 40 ἁπτὸ καὶ μαλλωτὸν, ἢ φλοκωτὸν ἱματίου, ὡς π. χ. ὁ καυνάκης, τὸ σκυτίον, κ. τ. τ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Συγκρουστὸν, καὶ, κρουστὸν, τὸ πεπυκνωμένον ὕφασμα, τὸ πυκνὸς ὑφασμένον, ἤτοι τὸ καλῶς διὰ τῆς σπάθης κτυπημένον, καὶ διὰ τοῦτο πυκνὸν, καὶ στερεὸν· ἐκ τοῦ

Συγκρούω, Μ. σύσω (κρούω). Ὁμοῦ κρούω, κτυπῶ· ποιῶ ἵνα κτυπηθῶσι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα (Συγκρύζω ἢ Τσυγκρύζω)· »Συγκρούω τῷ χεῖρε«, Ἀριστοφάν. ταὐτὸν τῷ, συγκροτῶ· παρ' Ἰσοκράτ. πανηγυρ. ταὐτὸν τῷ, συγκυκῶ, καὶ συνταράττω. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Σύγκρουμα· οὐδετ. κτυπᾶσθαι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα, τσιγκρίζομαι· ἢ κτυπᾶσθαι ἐν μαχῃ ἐπὶ στρατευμάτων ἢ δύο ἢ πολλῶν μαχομένων ἀνθρώπων· 2) μεταφρ. πρὸς ἀλλήλους παροξύνω, διεγείρω, εἰς θυμὸν παρορμῶ, ταράττω, συγχίζω· εἰς διχόνοιαν καὶ ἔχθραν φέρω· διαλυσιν φιλίας καὶ διχασμὸν προξενῶ· εἰς σύγκρουσιν φέρω· κάμνω νὰ κτυπῷ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, νὰ μαλώσωσι, Ἡσύχ. »Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς εἰ κόλακες«· Ἰσοκράτ. »Ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκεῖ πραγμάτων«· καὶ ἐντεῦθεν »Πόλεμον συγκροτεῖν«, ἀντὶ τοῦ, πόλεμον καθίστημι, διεγείρω, προξενῶ, Διόδωρ. Σικελ. 3) σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, συγκροτῶ, συναθροίζω, ἢ συνυφαίνω, κρουστὸν ποιῶ.

Συγκρύπτω, Μλ. ψω (κρύπτω). Ὁλόγυρα ἢ ὁμοῦ κρύπτω, καλύπτω, ἀποκρύπτω, Ξενοφ. ὅθεν

Σύγκρυψις, εως, ἡ. Τὸ συγκρύπτειν· ἢ ὁμοῦ ἢ ὅλου κρύψις, ἀποσιώπησις.

Συγκτάομαι, ῶμαι, Μλ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κτῶμαι, συναποκτῶ· κερδαίνω ἢ κυριεύω τι μαζῇ μὲ ἄλλον.

Συγκτερείζω, Μλ. ίσω, καὶ - ίξω (κτερείζω). Συνενταφιάζω, συγκηδεύω, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. »— συνεκτερείζεσθε δὲ λαός.«

*Συγκτησίδιον, καὶ συγκτησείδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σύγκτησις, κειμήν ὑποστατικόν, καὶ μέν κτῆμα· Ἰουλιαν. Ἐπίστ. 46.

Σύγκτησις, ἡ (συγκτάομαι). Κτῆσις κοινὴ μεταξὺ δύο ἢ καὶ πολλῶν προσώπων, Γλώσσ. Στεφ.

Συγκτήτωρ, ορος, ὁ (συγκτάομαι). Ὁμοῦ κτήτωρ· ὅστις ἔχει κτῆμά τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά.

Συγκτίζω, ίσω (κτίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, ἢ συνταίνω ἀποικίαν, τινὶ πόλιν, Ἡρόδ. 4, 156. γεμίζω μὲ κατοίκους, ὁμοῦ κτίζω, πολίζω, συνοικίζω, κατοικίζω, »Κυρήνην, αὐλῶνας συγκτίζειν, Ἡρόδ. καὶ Στραβ. παρὰ Μεταγνστ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, πλάττω, Ο'. 2) διόλου κτίζω, ἀνοικοδομῶ, ἢ γεωργῶ, ἢ κατοικίζω, πολίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀποικιῶν, Ἡρόδ. ὅθεν

*Σύγκτισις, εως, ἡ. Ἡ κτίσις ἢ σύστασις, θεμελίωσις μιᾶς πόλεως, καὶ

Συγκτίστης, ου, ὁ. Ὁμοῦ κτίστης, ὅστις κτίζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά. θεμελιόνει μίαν πόλιν, ἐξαιρ. ἀποικίαν, Ἡρόδ. 5, 46. »Συνέπλεον δὲ Δωριεῖ καὶ ἄλλοι συγκτίσται Σπαρτιητέων«

*Συγκτυπέω, ήσω (κτυπέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω κρότον, ψόφον, δοῦπον, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ μέρη κάμνουσι κρότον, ὅταν ἀποσπῶνται, συνθρένωνται, ξεχωρίζονται.

Συγκυβευτής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ κυβευτής, ἑταῖρος, σύντροφος κυβευτοῦ· ἐκ τοῦ

Συγκυβεύω (κυβεύω). Ὁμοῦ κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, τινί, Ἡροδ. 2, 122. 3) τροπ. συγκινδυνεύω (ῥιτκιέρω μὲ ἄλλον).

Συγκυκάω, ήσω (κυκάω). Ὁμοῦ ἢ πρὸς ἄλληλα κυκάω, ἀνακατόνω, συνταράσσω, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1108. καθὼς, π. χ. ἀνακατόνει καὶ κτυπᾷ τὴν σκορδάλμην, κ. τ. τ. 2) ἀνατρέπω.

Συγκυκλέω, ήσω (κυκλέω), καὶ

*Συγκυκλόω, ῶ, Μ. ώσω (κυκλόω). Ὁμοῦ στρέφω, συνελίττω, στρίφω. 2) διόλου κυκλόω, περικυκλόω, περιφράττω, Πλάτ. πολ. β'.

*Συγκύκλωψ, ωπος, ὁ (Κύκλωψ). Κύκλωψ καὶ αὐτός, ὁμοῦ Κύκλωψ.

Συγκυλινδέω, ῶ, Μ, ήσω (κυλινδέω) = συγκυλίω. Παῦ. = συγκυλίομαι, κυρίως ἡ μεταφ. Ξενοφ. Συμπ. ἡ. 52. «Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκράτως συγκυλινδουμένων.

Συγκυλίω, Μ. ίσω (κυλίω). Ὁμοῦ κυλίω. Παῦ. Συγκυλίομαι, ὁμοῦ κυλίομαι, κυλίομαι μὲ ἄλλον τινά μαζῆ, συναναστρέφομαι, συνδιάγω μετά τινος πάθους, συζῶ, συγχαίρω, εἶμαι ὅλως ἐνδοτος εἴς τι ἐλάττωμα, κακὸν πάθος, δοτ. (τὸ Ἰδιτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν.)

Συγκυνηγετέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ κυνηγετῶ, κυνηγῶ μὲ ἄλλον τινά μαζῆ, ἐκ τοῦ

Συγκυνηγέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συγκυνηγός, καὶ, σύνδηρος, Ξενοφ. Κυν. ε'. 3.

Συγκυνηγέω, ῶ Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, συγκυνηγετῶ. ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός, οῦ, ὁ, ἡ, Δωρ. συγκυναγός, ὁ, ἡ (κυνηγός). Ὁμοῦ κυνηγός, ὅστις κυνηγεῖ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφος εἰς τὸ κυνηγίον, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 715.

Συγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω, σύν). Κυρίως, κύπτω μαζί, ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον· ἀπὸ ἀνωθεν συμπληρώζω· συνυπάγω, συνέρχομαι, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 19. «Τὰ κέρατα συμπίπτειν, συμπληρώζουσι· ἑξῆς. κύπτω σὺν τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἔργον, σκύπτω ὁμοῦ, σκύπτω μαζῆ, ὡς π. χ. εἰς τὴν εἰρεσίαν, εἰς τὸ τρύβλιγμα τῶν κοπίων, κ. τ. τ. συνεργάζομαι, συνεπιχειρῶ, συμπράττω, κοινῶς μετ' ἄλλων καταγίνομαι εἴς τι μὲ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, τινί, ὅθεν 2) τροπ. συναντιλαμβάνομαι, κρατῶ μὲ ἄλλον τινά, τὰ ἔχω ἴσα, ἢ τὸ ἓν εἰμὶ μετά τινος, ὅ ἐστι, σύμφωνος εἰμί, Ἡρόδοτ. 3, 82. 7, 145. «Οἱ γὰρ κακοῦντες τὰ κοινὰ, συγκύψαντες ποιεῦσι, κρατοῦσι μαζῆ, ὅ ἐστι, τὰ ἔχουν ἴσα, συνεπιχειροῦσι, συνέχονται καὶ κοινῶς ποιοῦσι. «Τοῦτο δ' ἐς ἓν ἐστι συγκεκυφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 854. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι τὸ ἴσα· ἢ αὐτοὶ ὅλοι τὰ ἔχουν ἴσα, ὅ ἐστι, σύμφωνοι. συνωμόται καὶ ὁμογνώμονες εἰσί. 3) σκύπτω πρὸς ἑαυτόν, βλέπω ἐπὶ τὰ κάτω, ἐπικλινής, καμπούρης εἰμί· συμμαζωμένος, καμπουριασμένος εἰμὶ καὶ βλέπω πρὸς τὰ κάτω, ἢ προτεκτικῶς. Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. ε'. «Συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας αἱ ἵπποι, σκύπτουσιν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· ταὐτὸν τῷ, Ὑποκύπτω, καὶ Παρακύπτω. 4) σκύπτω διὰ νὰ ἀναγνώσω, γράφω, κτ. ὡς παρὰ Συνεσ. «Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, συνεσπουδάσαμεν, συνεμελετήσαμεν.

Συγκυρέω, ῶ Μ. ήσω· καὶ συγκύρσω (κυρέω, ἀμλ.). Ἐπὶ προσώπων, ποιητ. ἢ σπανίως παρὰ Λογογρ. ἀντὶ τοῦ, συντυγχάνω. Συνεγγίζω, συναντῶ, συναπαντῶ, συγκρούω, Ἰλ. Ψ, 435. «Μήπως συγκύρτειαν ὁδῷ ἑνὶ μώνυχες ἵπποι, ἴδῃ ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Συγκύρται, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ταὐτὸ ἐλθεῖν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων, Ἡροδ. 8, 87. 92. 2) ἐπὶ συμβεβηκότων, ἀπρόσ. συμβαίνει τι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 9, 90. ὅθεν, «Τὰ συγκυρήσαντα, τὰ συμβάντα. Ἡροδ. 1, 119. 8, 136. «Φράζει τῇ γυναικὶ τὰ κυρήσαντα, τὰ συμβάντα, τὰ γενόμενα, ὅτα δηλαδὴ ἠκολούθησαν ἢ ὡμίλησαν μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ Ἀστυάγους· καταχρηστικῶς καὶ κατὰ παῦ. διάλ. Ἡροδ. 9, 37. «Τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον, ὅθεν

Συγκύρημα, τό. Συμβεβηκός, συντύχημα. 2) κατὰ τύχην συναπάντησις.

Συγκύρησις, εως, ἡ (συγκυρέω). Κυρίως, συντυχία, συνάντησις, καὶ, συμβεβηκός.

Συγκυρία, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, συγκύρησις. «Κατὰ συγκυρίαν, κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην.

Συγκυριολογέω, ῶ. Σὺν τῷ κυριολογέω, ἀμφ.

Συγκυρκανάω, ῶ (κυρκανάω), κωμ. = συγκυκάω, ἢ συγκυρτάω, Ἐπίνικος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 432. ὅπου καὶ νῦν «Συγκυρτανήσαις ἡμαρτ. κεῖται.

Συγκυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ.

*Σύγκυρτις, ἡ = συγκύρησις.

Συγκύρω, Μ ύρσω· Συντυγχάνω, συναντῶ, συμπίπτω, συμβαίνω· ταὐτὸν τῷ, συγκυρέω.

Συγκύφων, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συγκύπτων· ἀμφ. ἴσως εἴληπται ἐκ τοῦ Σειρὰχ. ιθ'. 23. «Συγκύφων πρόσκοπον.

Συγκωδωνίζομαι, μέσ. Ἀποθ. (κωδωνίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωδωνίζομαι, συμποτηριάζω, συμπίνω οἶνον, συμμεθύω, Ἀθην. σελ. 19.

Σύγκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων συνημμένα, συγκαθήμενα μέλη· ὅθεν ἐν γένει, πολλὰ κοντὰ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὄν, ὀλίγου τι διϊστάμενον, κυρίως ἐπὶ τῶν μηρῶν τῶν ἵππων, ὡς παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. ε. 30. «Σκέλη σύγκωλα, «ἐνδεχομένης ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, στερεὰ, στερρὰ, σφικτὰ, συμπαγῆ, καλῶς συνημμένα· σημαίνει ὅμως τὰ πυκνῶς, ἢ πλησίον πρὸς ἄλληλα ἱστάμενα, ὅ ἐστιν, ὀλίγον διάστημα ἀπέχοντα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου κατὰ τοὺς κώλους σκέλη, ἀπέχοντα δηλαδὴ σκέλη πολλὰ ὀλίγον τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ κωλομέρια.

Συγκωμάζω, άσω, Δωρ. άξω (κωμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωμάζω, εἰμὶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν κῶμον, συγχορεύω, Παῦλ. Ὀλ. 10, 16. ἴδε κωμάζω.

Σύγκωμος, ὁ, ἡ. Μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸν κῶμον ὤν· τοῦ κώμου μετέχων, σύντροφος, Ἀριστφ.

Συγκωμῳδέω, ήσω (κωμῳδέω) Ὁμοῦ κωμῳδῶ, συμπαίζω εἰς τὴν κωμῳδίαν. 2) σκώπτω μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ, συμπαρίγελῶ.

Συγκωμῳδός, οῦ, ὁ. Ὁ μετὰ τῶν κωμῳδῶν, μέτοχος κωμῳδίας ἢ σύντροφος, ἑταῖρος τῶν κωμῳδῶν.

Συγξαίνω, (ξαίνω). Ὁμοῦ ξαίνω, ἢ διόλου ξαίνω, διαξαίνω. 2) τροπ. συνάγω, συνάπτων ἐνώνω.

*Συγξενιτεύω (ξενιτεύω). Εἶμαι μετ' ἄλλου τινὸς εἰς τὸ ταξείδιον, εἰς τὴν ξενιτείαν, Ἐπιγρ.

Συγξέω, ξέσω (ξέω). Ὁμοῦ ξέω, ξύνω, διὰ τῆς γλυφῆς, ῥυκανήσεως ἢ ξύσεως ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ, γυαλίζω, τορεύω· ὅθεν μεταφ. τορεύω τὸ ὕφος, ὡς Διονύσ. ὁ Ἁλικ. «Σύνθετον συνεξεσμένην, «λέγει, τὴν τετορευμένην, τὴν γλαφυρὰν καὶ ἐξειργασμένην, τὴν λείαν καὶ ὁμαλὴν ὡς διὰ τοῦ λίτρου· καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἁρμονίας συνεξέσθαι καὶ συνελεῖφθαι· «οὕτω καὶ Πλούταρχ. «Ἡ Μενάνδρου φράτις συνεξέσθαι οὕτω καὶ συμπέπανται κεκραμμένη πρὸς ἑαυτήν.«

*Συγξηραίνω (ξηραίνω). Ὁμοῦ ξηραίνω.

*Συγξύω, ύσω (ξύω). Ὁμοῦ ξύω, καταξύω, καταξεσχίζω, Διογ. Α. 4, 47. (---)

Συγχάζω, άσω, καὶ συγχάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (χαζομαι, ἀμλ.) = συχωρῶ· ὅθεν τὸ, συγχάσαι, συγχωρῆσαι, παρ' Ἡσυχίῳ.

Συγχαίρω, (χαίρω, ἀμλ.) μετὰ δοτικ. Ὁμοῦ χαίρω, χαίρομαι καὶ ἐγὼ μαζῆ, μετά τινος· ὁ Ἀμμώνιος ἔχει· «Ἐπιχαίρειν μὲν ἐστὶ, τὸ συναπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς.« Ξενοφ. Ἱέρ. ε. 5. «Οὐδ' ἂν – ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραννος« καὶ κατωτέρ. ιά. 12. «Συγχαίροντας ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς.« 2) ἱσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ féliciter, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, συνηδόμαι, προσφέρω τὰ καθήκοντα σημεῖα τῆς χαρᾶς μου πρός τινα, ὅταν ὑποκειμένου τινὸς ἢ συμβεβηκότος εὐαρέστου αὐτῷ, ἀποδεικνύων διὰ τούτων ὅτι λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαρὰν αὐτοῦ, συγχαίρομαι, Gratuliren, Γερμαν. τινί ἐπί τινι. «Πολύβ. λ'. 16. «Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην συγχαρησόμενος τῇ συγκλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι.« 3) λέγεται καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ὡς καὶ τὸ, ἐπιχαίρω τινί τινος, Δημοσθέν. «Ῥοδίοις συγχαίρω τῶν γεγενημένων, ὅτι,« χαίρομαι, διότι τὰ ὅσα κακὰ ἔπαθον οἱ Ῥόδιοι· χαίρομαι διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀποτυχίαν τῶν Ῥοδίων.

Συγχαλάω, ῶ. Μ. άσω (χαλάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χαλάω, ἀπολύω τι τεντωμένον ὀλίγον, ἐχαμήλωσε· ἀδυνατίζω. relâcher Γαλλ. «Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φοραν φερόμενα ἀπανταξαντα αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾷν,« Ἀρχύτας, διελύουσιν ἀναμεταξύτων ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις.

Συγχαλκεύω. Ὁμοῦ χαλκεύω, στομόω, ἢ συγκολλῶ μὲ μέταλλον, τὸν χάλκια εἰς τὸν σίδηρον, σφυροκοπῶ κ. τ. τ. Ἀθην. σελ. 488.

Συγχαρητικός, ἡ, όν· ἢ συγχαρτικός (συγχαίρω). Ἀνήκων εἰς τὸ συγχαίρειν· ὁ συγχαίρων ἢ συγχαιρόμενος. «Γράμματα, ποιήματα συγχαρητικά,« τὰ γραφόμενα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι μετέχει τις τῆς χαρᾶς τινος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συγχαρίκια τά, τὰ διδόμενα δῶρα πρός τινα, διότι ἤφερεν εἰδησιν χαρᾶς τινος.

Συγχαρίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (χαρίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων χαρίζω, δίδωμι, ἢ συγχωρῶ τι, ἢ ἀρεστὸς εἰμὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ χαρίζομαί τινι, ὅ ἐστί, πρὸς χάριν τινὸς ποιῶ τι· ποιῶ τι ἵνα φανῶ ἀρεστὸς εἰς τινα. «Τοῦ λόγου τὸ συγχαρισμένον καὶ προσηλές,« διόλου ἀρεστὸν, πλῆρες χαρίτων, Πλούταρχ.

*Συγχαρτικός, ἡ, όν, = συγχαρητικός.

Συγχειλίαι, αἱ (χεῖλος). Ἡ συναφὴ, τὸ κλείσιμον, αἱ γωνίαι, σχισμάδια τῶν χειλέων, Ἀριστοτ. Φυσιογν. ε'.

Συγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παραχειμάζω· περνῶ τὸν χειμῶνα μαζῆ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον μετά τινος. Παῦλ. «Συγχειμάζομαι· ὁμοίων χειμώνων, ἢ φορτουνῶν ὑποφέρω, τὴν ἰδίαν ψύχραν ἢ τὴν παραχὴν τοῦ ἀέρος δοκιμάζω· ὁμοῦ χειμάζομαι, Ἀριστοφαν. Πλοῦτ.

*Συγχειρίζω, εἰλοτε δὲ ὡς μέτ. Ἀποθ. συγχειρίζομαι (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζω, κυβερνῶ, διοικῶ.

Συγχειροπονέω, ῶ. Μ. ήσω (χείρ, πονέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα εἰς μίαν δουλιάν, συνεργάζομαι, συναντιλαμβάνομαι τοῦ ἔργου, Λουκιαν. Λεξιφ. 2.

Συγχειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω (χειρουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χειρουργέω, βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα ὁμοῦ καὶ συμπράττω, συνεργάζομαι, συναντέλῶ. «Συγχειρουργεῖν τὰ ἱερά,« Ἰσαῖος.

*Συγχεύω, Ἐπ. ἀντὶ συγχέω, ὅπερ ὄρα. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. συνέχυσα.

Συγχέω, Μέσ. εύσω (χέω, ἀμλ.) Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ, εἰδικῶ ὁμοῦ πολλὰ ὑγρά· συμμιγνύω, ὅθεν τροπ. συνταράττω, ἀποκατέω, συγχίζω, θορυβῶ βάλλω εἰς ἀταξίαν, Ἰλ. Ο, 362. καὶ παῦ. ἐν Ἰλ. Π, 471. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξαιρ. λυπῶ τινα, ἐθυμίαν παρέχω τινί, τὸν κάμνω νὰ χάσῃ τὴν τόλμην, θορυβῶ, «Ἀνδρα συγχεῦαι,« ἀντὶ τοῦ συγχίαι, Ὀδυσ. Θ. 139. κακῶσαι, λυπῆσαι, συγκόψαι, συντρίψαι, παραλύσαι,

καταβαλεῖν. Ἰλ. Ν, 808. «Ἀλλ' οὔ σύγχει θυμόν,» οὐ παρέλυε, δὲν συνέτριβε (δὲ ἀνάκλιζε) δὲν ἔκοπτε τὸ θάρρος, τὴν καρδίαν· καὶ Ἰλ. Ι, 612. Ἡροδ. 8, 99. καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Ω, 356. ὡσαύτως, «Συνεχέοντο αἱ γνῶμαι τῶν φαμένων.» Ἡρ. 7, 142. ἐπὶ πραγμάτων συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ματαιοῦν, ποιεῖν τι ἄπρακτον, π. χ. κάματον, βόν καὶ ἰούς, Ἰλ. Ο, 866. καὶ 473. «Συνέχευε θεὸς ἰούς,» ἐματαίωνε τὴν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ἀνενέργητα ἐποίει. «Τοὺς τάφους συγχ.,» Ἡροδτ. 4, 127. «Τὴν ὁδόν,» Ἡροδ. 7, 115. Παρὰ Πολυβίῳ κή. 15. «Πόλεμον συγχέειν,» ἀντὶ τοῦ, συγχρούειν, διαταράττειν, προξενεῖν, ἐξάπτειν. — ὅηλοῖ δὲ καὶ, ἀνατρέπω. ψεύδω, ἐξουδενόω, Valck. Ἡροδ. 7, 136. καὶ Ἱππ. 1062. ἔτι δὲ καὶ, χάριν συγχ., Σοφ. Τραχ. 1231. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, παραβαίνειν, π. χ. ὅρκια, σπονδάς, νόμιμα, κ. τ. τ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 269. «Ἐπεὶ σὺν τ' ὄρκι ἔχευαν Τρῶες,» ἀντὶ τοῦ, Διέλυσαν παρέβησαν (ἐχάλασαν) τὰς συνθήκας. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει· «Συγχέειν, ἀντίκειται τῷ, τάττειν καὶ ἁρμόττειν· καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκοδομήματα συγχεῖσθαι λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἡνία τῆς τάξεως ἐκπεσόντα τυγχεῖσθαι λέγονται· καὶ συγχεῦσαι τινὰ λέγεται ἡ θάλαττα, ἧγουν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης παραλύσαι· καὶ οἶος δὲ καταπιεῖν, συγχεῖσθαι, καὶ συνερρῆχθαι λέγεται. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. καὶ παρατ. τῷ Ἐπ. β'. ἀορ. συγχέας, πολλῷ δὲ συνεχέστερον τῷ ἀορ. συνέχευε, τῷ ἀπαρεμφ. συγχεῦαι, ἐκ τοῦ συγχεύω, καὶ τῷ κατὰ συγκοπ. παθ. γ'. ἀορ. σύγχυτο.)

Συγχιλίαρχοι, ὁ (χιλίαρχοι). Ὁμοῦ χιλίαρχοι, χιλίαρχος εἰς τὴν αὐτὴν λεγεῶνα, Ἰώσηπ. 2.

*Συγχίς, ίδος. Εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδίλου, ἐμβάδος, Ἰαν. Ἀ. Π. σ. 108. πρβ. σικχίς.

Συγχόνδρωσις, εως, ἡ· (σύν, χόνδρος). Ἡ διὰ τοῦ χόνδρου γινομένη δύο ὀστέων ἕνωσις, Γαλήν.

Συγχορδία, ἡ. Ἡ μετὰ χορδῶν μουσικοῦ τινος ὀργάνου συμφωνία. Ἀθήν. δ'. σελ. 183. εἰδ. σελ. 635. ἐκ τοῦ

Σύγχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πρόσχορδος, σύμφωνος, κυρίως ἐπὶ χορδῶν· εἴληπται δὲ ἐν γένει καὶ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνος, ἁρμοστός, ἁρμονικός, Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀντίχορδα.

Συγχορευτής, οῦ, ὁ· καὶ θηλ. «Συγχορεύτρια,» ἡ (συγχορεύω). Ὅς τις χορεύει ὁμοῦ· ὁμοῦ χορευτὴς ἢ χορεύτρια, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συγχορεύω, (χορεύω). Ὁμοῦ χορεύω· χορεύω κ' ἐγὼ μαζῆ, Πλούταρχ. «Χορευτὰς συγχορεύσοντας,» φάλτας τοῦ ἰδίου χοροῦ.

Συγχορηγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χορηγέω κ' ἐγώ, δαπανῶ, ἐξοδεύω, παρέχω τὰ ἔξοδα εἰς τι, ἢ ἁπλῶς, παρέχω, δίδω καὶ ἐγώ· κυρ. εἰμαι καὶ ἐγὼ χορηγός, συνδαπανῶ εἰς τὰ πρὸς εὐτρεπισμὸν ἑνὸς χοροῦ, ἐκ τοῦ

Συγχορηγός, ὁ, ἡ (χορηγός). Ὅστις συγχορηγεῖ, εἶναι χορηγὸς εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ὅστις ὁμοῦ μετ' ἄλλων δίδει τὰ ἔξοδα εἰς ἑτοιμασίαν τοῦ χοροῦ· ἐν γένει, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ δαπανῶν, ἐξοδεύων, Δημ.

Σύγχορος, ὁ, ἡ (χορός). Μετά τινος εἰς τὸν χορὸν ὤν· ὅς τις εἶναι εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. «Νυμφῶν σύγχορος, ὁ εἰς τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν ὤν, Ὀρφ. ὑμν. l.

Σύγχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Πλησίον, γείτων, συνορίτης, Εὐριπ. Ἀνδρ. 17. Ἡρακλ. μαιν. 371. Ὀρφ. ἀργ. 191. ἔνθα τὸ γλώσσημα ἐν τινι Χειρογράφῳ. «Σύγχωρος» ἔχει.

Συγχόω, ῶ. Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ, συγχώνυμι· ὁμοῦ ἢ διόλου χόω, παραχόω, καλῶς μετὰ χώματος σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, Ἡρόδοτ. δ'. 120. «Τὰς κρήνας συγχοῦν τὰ οὕτω καὶ Ξεν. ἱππ. Ἑλλ. γ'. ἀ. 18.

Συγχράομαι, ῶμαι· ήσομαι μέσ. Ἀποθ. (χράομαι, ἀνωμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ χρῶμαι, μεταχειρίζομαι· ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἀναλίσκω. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, ἐσθ. Ν. Δ. «Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι σαμαρίταις.» 3) δανείζομαι ὁμοῦ· πέρνω δανεικὰ μετά τινος, Πολύβ. ά. 20. «Παρὰ Δεκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεσι.» ὅθεν

Σύγχρησις, εως, ἡ. Κοινὴ ἢ συνηνωμένη χρῆσις, τὸ χρῆσθαί τι μετά τινος, Ἐλήμ. Στρωμ. 1. ὁμοία χρῆσις, μεταχείρισις. 2) συναναστροφὴ· καὶ λληθόσοια, ἡ θεσελληφία, ἐμπόριον, ἐπιμηξία.

*Συγχρηστηριάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (χρηστηριάζομαι). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χρηστηριάζομαι, ἐρωτῶ τὸν χρησμόν.

Συγχρίμπτω, Μ. ψω (χρίμπτω), = συγκρούω, καὶ, συμφέρω, Ἡσύχ.

Σύγχρισμα, τό. Χρίσμα, μύρον, ἀλειφή, ἐκ τοῦ

Σύγχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Ὁμοῦ χρίω, ἀλείφω, καταχρίω· (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μενρόν.)

Σύγχρονέω, ῶ. Μ. ήσω (σύγχρονος). Σύγχρονος εἰμί, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶ μετά τινος, τινί· συμβαίνειν τι, γίνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, Ἀθην. σελ. 509.

Συγχρονίζω, ίσω ταὐτόν τῷ, συγχρονέω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 850. ὅθεν

Σύγχρονισμός, ὁ. Συμφωνία τοῦ χρόνου, σύμπτωσις χρόνου· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ὕπαρξις πολλῶν πραγμάτων· ἢ ὁ αὐτὸς χρόνος, καθ' ὃν ὑπάρχουσιν ἢ συμπίπτουσιν πολλὰ πράγματα.

Σύγχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, ὤν, ἢ ζῶν, ὁμόχρονος, ἐπίρρ. «Συγχρόνως,» εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Σύγχροος, καὶ συναιρ. σύγχρους, ὁ, ἡ (χροά). Μονοχρώματος, ὁμόχροος, ὅμοιον ἢ ἐν καὶ τὸ αὐτὸν χρῶμα ἔχων· παρὰ Πολυβ. γ'. 46. συμφέρεται μετ' αὐτοῦ, ὁμαλός. 2) ταὐτόν τῷ, συγχρωτιζόμενος, Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 596.

Συγχρώζω, Μ. ώσω (χρώζω). Ὁμοῦ χρωματίζω, ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίνω τὴν βαφήν, καὶ τοιουτοτρόπως μεταδίδω αὐτὴν εἰς ἄλλο τι, Πλούταρχ. 2) μιγνύω, διαλύω ἢ ἀναλύων ἀνακατεύω τὰ χρώματα ἐν τῷ ζωγραφίζειν· τὸ δὲ «Συγκεχρωτίσθαι,» ἐκ τοῦ χρώς, συνεργίζεσθαι, ἐγγίζεσθαι ἀμοιβαίως, Schaef. Dion. Συνθ. σ. 366.

Συγχρωματιστός, ἡ, όν (χρωματίζω). Ταὐτόν τῷ, σύγχροος· ἐπιχρισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα, Φαβωρ. λεξ.

*Σύγχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ἡνωμένος σῶμα πρὸς σῶμα· συνήθ. «Σύγχρωτα,» ὡς ἐπίρρ. Lob. Φρυνχ. σ. 414. ἔτι δὲ καὶ· «Πρὸς χρωτα» Ἀρτεμίδ. ά. 84. λέγεται ἡ ἐν τῷ συνουσιάζεσθαι στάσις ἢ θέσις, ὁπότε ἀμφότερα τὰ σώματα συνεγγίζονται καὶ συνάπτονται κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος· ἀντίκειται τῷ, Ἀπεστραμμένῃ, ὅ ἐστιν, ἀνάσκελα, καὶ ὀπισθόκολλα, Θεόκρ. 2, 130.

Συγχρωτίζω, ίσω (χρωτίζω) = συγχρώζω, Παῦλ. Ἔχω τὸ ἴδιον χρῶμα μετ' ἄλλου τινός, ἐσθ. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, Διογ. Λαέρτ. ζ'. 2. «Συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς,» συναναστροφὴν ἔχειν μετὰ τῶν νεκρῶν, ἢ τὸ τῶν νεκρῶν χρῶμα ἔχειν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, περιπατεῖν μὲ τὸ σάβανον.

Συγχύνω, νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, συγχέω.

Σύγχυσις, εως, ἡ (συγχέω). Ὁμοῦ χύτις, ἕνωσις ὑγρῶν τινῶν, ὁμοῦ γεωμέτρων, κυκεών, ὅθεν, ἀνακάτωσις, ἐμπερόσευμα, ταραχή, μίξις, θόρυβος, ἀντίκειται πρὸς, ἁρμονία, καὶ, τάξις. «Σύγχυσις ὁρκίων,» ματαίωσις, παράβασις τῆς δὲ ὅρκων γενομένης συνθήκης. Παρὰ Γραμμ. μετάθεσις τῶν λιτερῶν, καὶ οὕτως ὠνομάζετο παρ' αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ἕνεκα τῆς Ἰλ. Δ, 269. ὅθεν

Συγχυτικός, ἡ, όν. Συγχέων, ἀνακατόνων σύγχυσιν προξενῶν, καταλληλος εἰς σύγχυσιν·

*Σύγχωμα, τό (συγχώνυμι). Ὅτι συνεχύθη, ἐχύθη εἰς ἕνα σωρόν, σωρός, ἐρείπιον.

Συγχωνεύω (χωνεύω). Συναιρ. εἰς τὸ χωνευτήριον, Λυκούργ. Λεωκρ. 30, 7.

Συγχωννύω, καὶ, Συγχώννυμι. Μέλ. χώσω Ἰων. ἐνεστ. συγχόω, ἀπαρεμφ. συγχοῦν, Ἡροδ. (χώννυμι, ἀνωμ.) Γεμίζω ἢ σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω, ἐπιχέω, «Σιρούς, κρήνας, ὕδατα, τάφους.» Ἡρόδ. 1, 68. 4 120. 127. 140. 9, 49 «Τὴν ὁδόν,» Ἡροδ. 8, 71. 2) ἀφανίζω, καταβαφίζω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, ὡς τὸ, καταβάλλειν, Ἡροδ. 9, 113. ἔτι δὲ καὶ παθ. «Οἰκήματα συγκεχωσμένα,» Ἡροδ. 8, 144.

*Συγχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. συνήθ. ήσομαι (χωρέω). Ὁμοῦ χωρῶ, ὑπάγω μαζῆ κ' ἐγώ. 2) συνέρχομαι. ἐνίοτε. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συστέλλομαι, συμμαζώνομαι, ὡς τὸ, συνάγεσθαι, Πλούταρχ. Σύμπ. π. 3. «Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται» κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. «Συγχάσαι, συγχωρῆσαι.» καὶ «Σύγχυτο,» συνεχύθη, συνεταράχθη, συνεχωρήθη. 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι, στέργω, Accorder, Γαλλ. ἀφίνω, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 23. «Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίνεται» καὶ μετὰ ὅρκου, καὶ Ἀπαρ Κυρ. π. 5. γ'. 9. «Μάλα ἅπαν συνεχώρησε αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι» καὶ μετὰ Αἰτ. πράγματος. «Ἢ καὶ ἡμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε» καὶ ἀπροσωπ. ἐν Ἱππ. β'. 11. «Ἀριστα καὶ δεινα, εἰ συγχωροῖη, προσφέρειν» ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός, ἂν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ἂν εἶναι δυνατόν.» «Συνεχωρήθη τὴν ἐκπλεῖσαι, Δημοσθ. τὸ ἔδοξε ἄδειαν νὰ ταξειδεύσῃ. 3) ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Συγχωρῶ, συγγνώμην δίδωμι, συγγινώσκω, χαρίζομαι, δίδωμι, χαρίζω, Δημοσθ. «Φησὶ γὰρ δεῖν στρατηγὸς συγχεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους» ἀντί τοῦ, ἐχάρισαν· οὕτω καὶ τὸ «Συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα». 4) Συνομολογῶ, ὁμονοέω συμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱέρ. ά. 16. «Τοῦτο σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίους ἥδιστους εἶναι» οὕτω καὶ ἐν Ἀναβ. ἐ. β'. 8. «Καὶ ἐδόκει» ὥστο καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε,» ἐσυμφώνησεν, ἔστερξε. 5) τροπ. συμφωνεῖν περί τινος κάμνω συμφωνίαν, Ἡροδ. 7, 161. «Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν Συρηκουσίοισι,» ἂν ἴσως συμφωνήσωμεν μετὰ τῶν Συρακουσίων περὶ τῆς ἡγεμονίας ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. πράγμ. «Συγχωρησάντων ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων,» Ἡροδ. 9, 35. «Συγχωρεῖν εἰρήνην,» ὑπὲρ εἰρήνης συμφωνῶ, ἐνοῦμαι διὰ νὰ γίνῃ ἡ νὰ κλείσῃ μία εἰρήνη, διὰ νὰ γίνῃ ἀγάπη ἢ προβλήματα εἰρήνης μεταξὺ δύο μαχομένων, κλείω εἰρήνην. «Εἰρήνη συγχωρηθεῖσα,» Δημ. «Συγχωρεῖν ἡμέραν,» ὁρίζειν, διορίζειν, τάττειν ἡμέραν ἀμοιβαίως, ἥτοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ῥητὴν καὶ συμφωνημένην. ἔτι δὲ καὶ, καταπιαίνομαι εἰς τι, ἀρχίνω τι καὶ ἐξακολουθῶ, ἐκδίδωμι ἑαυτόν εἴς τι, Ἀπολύτως, Ἡροδ. 5, 40. Παρὰ Λουκιαν. Ἀλεξ. ἢ. κεῖται ἀπροσώπ «συγχωρεῖ», αὐτὸ τοῦ κοινῶς, ἠγγίκει κέρχεται, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. ὅθεν

Συγχώρημα, ατος, τό. Τό συγχεχωρημένον, ὁ παρεχώρησεν, ἐστερξέτις, τό συνομολογηθέν, συμφωνηθέν, συγχωρηθέν· ἄδεια, συγχώρησις, συγκατάνευσις, στέρξιμον.

Συγχώρησις, εως, ἡ (συγχωρέω). Τό συγχωρεῖν, παραχώρησις, ὑποχώρησις, παρέβλεψις, στέρξιμον, ἄδεια, ἄφεσις, συμφωνητικόν.

Συγχωρητέος, ᾶ, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ συγχωρέω. Ὄν πρέπει νά συγχωρήσῃ τις, ἄξιος συγχωρήσεως, Πλάτ. ὅθεν

*Συγχωρητέον, 3στε. ἐπίρ. τοῦ συγχωρέω. Πρέπει νά συμβιβασθῇ, διαλαχθῇ, ἤ νά ἐνδώσῃ, Σοφ. Ο. Κ 1425.

Συγχωρητικός, ἡ, όν (συγχωρητής). Εἰς συγχώρησιν ἀνήκων ἤ κλίσιν ἔχων, συγκαταβατικός, ἀπιεικής.

Συγχωρία, ἡ, ταὐτόν τῷ, Συγχώρησις, Ἱπποκράτ. ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξυτόνως «Συγχωρίαι».

Σύγχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Γείτων, ταὐτόν τῷ, συγχόρτος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σύγχωσμα, τό (συγχώννυμι). Ἐπιστωρευμένον χῶμα, σωρός ἀπό χώματα καί ἄλλας ἀκαθαρσίας, Γρηγορ. Ναζ. ἔνθα ὁ Στέφανος «Σύγχρωσμα» ἀναγινώσκεται θέλομεν ἀντί τοῦ, ἀκαθαρσία· κυρίως ὅμως σημαίνει, τόπον τινά σκεπασμένον μέ σωρόν ἀπό χώματα καί ἀκαθαρσίας.

Σύδην, ἐπίρ. (σεύω). Ταχέως, ἐν σπουδῇ, ἤ ὁρμητικῶς, μετ' ὁρμῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 480. ποιητ.

Σύειος, εία, ειον (σῦς). Ἐκ συός ὤν, χοίρειος, γουρουνίσιος. Ἴδε καί ἐν τῷ, Θύϊνος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 7. «Χρίσμα σύειον καί στεάμινον».

*Συζάω, ῶ. Μ. ήσω (ζάω, ἀνωμ.) Ὁμοῦ, μαζῆ ἤ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζῶ, συμβιόω. καί, διαγω, περιῶ τήν ζωήν μου κατάτι μετά δοτ. «Φιλοπραγμοσύνῃ, πενίᾳ, κ. τ. τ. συζῆν.»

Συζεύγνυμι, καί, Συζευγνύω. Μ ζεύξω. (ζεύγνυμι, ἀνωμ.) Ὁμοῦ ζεύγνυμι, βάλλω ὁμοῦ ἀμφοτέρους εἰς ἕνα ζυγόν, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15. «Ἵππων ἀδίκων συνεζευγμένων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί γάμου, Ἐνδύω, συνάπτω εἰς ἕνα τόν ἄνδρα καί τήν γυναῖκα, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 30. καί, ε'. 5. «Ὁ νόμος συζευγνύς ἄνδρα καί γυναῖκα· καί ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντί τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόνω, ζευγαρόνω, ὁ αὐτ. Δακεδ. β'. 13. «Ἀνήρ καί παῖς συζυγέντες ὁμολογοῦσιν».

*Συζευγνύω, = συζεύγνυμι, ὅθεν

Σύζευξις, εως, ἡ. Ζεῦγμα εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν ζυγόν, ὅθεν ἐν γένει, ἁρμονία, σύνθεσις, συνάφεια, ἕνωσις, σμίξιμον, ζευγάρωσις, ἐξαιρέτως διά τοῦ γάμου, Πλάτ.

Συζέω, ἐσω (ζέω). Ἀρίνω ἤ βάλλω τι νά βράσῃ μετά ἄλλου· ὁμοῦ, μαζῆ βράζω, Διοσκορ.

Συζητέω, ῶ. Μ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζητῶ, ἤ συναβρίζω ζητοῦντας, ἤ ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρευνας καί ζητήσεις ποιῶ μετά τινος περί τινος, φιλονεικῶ, Πλάτ. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντί τοῦ, ἀλλήλους ἀντερωτῶν. ὅθεν

Συζήτησις, εως, ἡ. Τό συζητεῖν· κοινή πρός ἀλλήλους ζήτησις, ἤ ἐρώτησις, ἤ ἀντερώτησις· ἔρευνα ἤ ἐρωτοαποκρίτεσις ἤ φιλονεικία γινομένη πρός εὕρεσιν τοῦ ἀληθοῦς, λογομαχία καί

Συζητητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐρευνητής, πολυπράγμων, ἤ περίεργος ἐρευνητής, τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως.

Συζοφόω, ῶ (ζοφόω). Ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ, ἤ διάλευκ ζοφόω, σκοτόω, σκοτίζω, Λεξιλογ.

Συζυγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ζυγέω· εἰς τόν αὐτόν ζυγόν ὦν, ὑπό, τροχῷ, κυρίως ἐπί βοῶν, τῶν ὑπό τόν ζυγόν βαλλομένων καί κοινῶς φερόντων αὐτόν· ἀντίκειται τῷ, Ἑτεροζυγεῖν. ἐν γένει, εἰμί ἡνωμένος ἤ συνημμένος 2) ἐπί Στρατιωτῶν, ταὐτόν ἐστί τῷ, Συντοιχέω, εἶναι κατά τήν αὐτήν σειράν, τάξιν, Πολύβ. 10, 21, 7. καί αὐτόθ. Σβειγχ. ἐκ τοῦ

Συζυγής, ές, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ὁμοῦ ἐζευγμένος, ὁμόζυγής, ὁ εἷς τόν αὐτόν ζυγόν ὢν· ζευγαρωτός, ἡ ζευγαρωμένος, καθόσον δέ ταὐτόν τῷ, Σύζυγος· ἄρα σημαίνει ἔτι καί τόν γάμον, τό ἀνδρόγυνον, σύμβιος, φίλος, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 730. καί Ἀλκ. 315. ὅθεν

Συζυγία, ἡ· ταὐτόν τῷ, Συζευξις. 2) ζεῦγος δύο ζώων, συνωρίς, Valck. Ἱππ. 1127. 3) παρά Γραμματικοῖς λέγεται μέρος τοῦ ῥήματος, καλεῖται δέ οὕτω κατ' αὐτούς, διά τό συνεζευγμένα ἔχειν ἑκάστην σύμφωνα ἀλλήλοις χαρακτηριστικά, δι' ὧν ἑκάστη παράγεται. conjugaison.

*Συζύγιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντί σύζυγος. Ἡνωμένος ὁμοῦ. 2) ἐνεργ. συζεύγνων, συνάπτων, ἔμφορος εἰς τάς συζεύξεις, εἰς τούς γάμους, ὅθεν παρ' Εὐρ. Ἱππολ. 1185. «Συζυγίαι χάριτες», καί παρά Μουσαίῳ. ἐπίθ. Ἥρας. «Ζυγίη Ἥρη». οὕτω καί παρά Στοβαίῳ. «Ἥρην συζυγίαν ἐπονομάζουσιν, ταὐτόν τῷ, ζυγία, γαμήλιος. (-υ υ υ)

Συζυγίτης, ὁ. καί ἐπίθ. συζυγίτις, ιδος, = σύζυγος. Ὁ μετάτινος ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ ὢν· συνεζευγμένος, συνημμένος, Νικήτ. Χρον. ις'. 7. καί ἐπί γάμου, Σύζυγος.

Σύζυγος, ὁ, ἡ· καί, Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Εἷς ἕνα καί τόν αὐτόν ζυγόν ὢν ἤ τόν ζυγόν μετά ἄλλου τινός, ὁμόζυγος, ἐν γένει, συνηνωμένος, ζευγαρωτός ἤ ζευγαρωμένος, καί ἐξαιρέτως διά τοῦ γάμου, ἄρα, σύμβιος, ὁμόγαμος, ὑπανδρευμένος, Πλάτ. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετά τοῦ ἀδελφός, καί ἐνάμιλλος, ἄρα, ἀντί τοῦ, οἰκεῖος καί συγγενής, παρόμοιος, σύντροφος, ἑταῖρος, συμβοηθός, ὡς τό παρά Γάλλ. compagnon. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 947. «ἐάν δέ σύζυγόν λάβω τινά», καί σύκινον. «ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, συνεχόμενος, συνανήκων. 2) οὐτ. (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήρ τῆς γυναικός, ἡ γυνή τινός, καί ὁ σύντροφος, ἡ σύντροφεττα.

*Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, = σύζυγος.

Συζυμόω, ῶ (ζυμόω). Ὁμοῦ ζυμόνω, ὅ ἐστί βάλλω προζύμιον (ζύμην) καί φέρω αὐτό εἰς ζύμωσιν, κάμνω νά φουσκώσῃ, ξυνίσῃ, ἐπί ἀλεύρου καί ζύμης, Σχολ. Λυκόφρ. 640.

Σύζωμα, ατος, τό. Τό συζώσειν, ἡ σύζωσις, καί μεταφ. ὁ σύνδεσμος, ἕνωσις, ὁ κόμβος τῶν δεσμῶν, πλοκῆς, κ. τ. τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 458 «Τί σοι παραίνει μηχανή ξυζωμάτων» ἐκ τοῦ

Συζώννυμι, Μ. ζώσω (ζώννυμι). Ζώνω μαζῆ, ἤ ἁπλῶς ζώνω, συνάπτω, ἑνόνω· κομποδείνω, συμπλέκω, περιζώννυμι, ὑποζώννυμι, ἐνδύω εἰς τό ζωστῆρι, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 253.-663. καί Ἀντιστρ. 536.

*Συζωοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ζωοποιέω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἤ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ζωοποιῶ, ἀναστήνω, ζωντανόν ποιῶ, Ν. Δ.

Συηβόλαι, αἱ (σῦς). Τόποι βορβορώδεις, εἰς οὓς κεῖνται οἱ χοῖροι· κοίτη τοῦ χοίρου, ἤ τόπος συῶν βορβορώδης, Ἡσύχ. τό Λατιν. Suile, ὅ σημαίνει τό, Συφεῖος, ὑστάτιον. (ἐτυματίσθη δέ καθώς τό, Συηλή, ἀνθηλή κ. τ. τ., καί δέν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ, εἰλέω, ὡς τινες δοξάζουσι.)

Συηλέω, ῶ, ήτω (συηλή). Πολιτεύομαι, φέρομαι, ζῶ ὡς ὁ χοῖρος, ὑηλέω, ὅθεν

Συηλία, ἡ, = ὑηλία. Ἀμαθία, σκαιότης, Σουϊδ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. «Συηλία, καί ὑηλία, ἀμαθία, σκαιότης Φερεκράτης· καί Συηλεῖν, Πλάτων, τό ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι, καί συῶδές τι ποιεῖν. Παρά Πλουτάρχ. ἡ κατάστασις τοῦ χοίρου. ἴδε καί, Τηνία.

Συηλίας, ου, ὁ. Σκαιός, ἀμαθής, ἀπαίδευτος ἤ ὡς ὁ χοῖρος.

Συηνός, ή, όν (σῦς), ταὐτόν, τῷ, συηλίας καί Τηνιός.

Σύθεν, Αἰολικ. γ'. πληθ πρόστ. τοῦ παθ. ἀόρ. τοῦ σεύω, ἀντί, ἐσύθησαν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Σύθεν, ὥρμησαν· καί «Συθῆναι», δραμεῖν, ὁρμῆσαι.

Σύθη, προστακτ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ σεύω, σχηματισθείς ὡς τό, κλύθι, καί πύθι. Σπεῦδε, τρέχε, Ἡσύχ.

Συΐδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σῦς. Μικρός σῦς, χοιρίδιον.

Συϊκός, ή, όν, ταὐτόν τῷ, Σύϊνος, ἀμφ.

Σύϊνος, η, ον, ταὐτόν τῷ, σύειος, Χοιρινός. ἴδε ἐν τῷ, Σύϊνος

Συκάζω, Μ. άσω (συκῆ). Τρυγῶ, συνάγω, μαζόνω τά ὥριμα σῦκα· τά σῦκα συλλέγω ἀπό τῶν συκῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 19. «Τά σῦκα συκάζουσι». 2) ταὐτόν τῷ, Συκοφαντέω, κωμικῶς, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1681. 3) ψηλαφῶ, ἐρεθίζω. ἐξαίρ. ἐπί αἰτιχρᾶς ἐννοίας, ἀντί τοῦ, βλιμάζειν, κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις· οὕτω καί Στράτις παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 592. «Συκάζουσαν εὐναίαν Δαγίταιν». Ὁ Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. α'. 75. ἔχει. «Συκάζειν, καί τό ἐπηρεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Συκάζειν, σῦκα τρώγειν.»

Συκαλίς, ίδος, ἡ. Μικρόν τι πτηνόν, τρῶγον τά σῦκα· ἡ ὀρτύκιον ἐν καιρῷ σύκων ἁλισκόμενον, (ficedula). Συκοφάγος, Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ. 3. beccigue, Γαλ. (Ὁ Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθ. σ. 65. Β. 338. Δ. γράφει διά τό μέτρον συκαλλίς.)

Συκαμινέα, ἡ. Δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου τά φύλλα τρέφονται οἱ σκώληκες τῆς μεταξῆς, συκαμινιά, Μαυροτυκαμινιά, καί Μορέα, ὅθεν καί τό, Morus, Λατιν.

Συκάμινον, τό. Ὁ καρπός τῆς συκαμινέας, τό Μόρον, morum. Τόν καρπόν τοῦτον μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες καί ἀντί φύκου ἤτοι ψυκιατρίου, Εὔβουλος παρ' Ἀθην. σελ. 557. «Συκαμίνῳ τάς γνάθους κεχρῖσθαι» καί Φιλιππίδης παρά Φωτίῳ ἐν λ. Συκάμινα. «Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντί τοῦ φύκους ὅλον τό πρόσωπον.» Ὁ Φώτιος παρατηρεῖ ὅτι τό «Μόρουν ἐστι Δωριεῖν.» Τά δέ Μόρα Δώριον μᾶλλον καί Ἐπίχαρμος. «Μόρων νέον τό φυτόν.»

Συκάμινος, ἡ· σπαν. ἀρτ. ταὐτόν τῷ, Συκαμινέα. (-υ-υ, Ἄμφις Ἀθ. σ. 50.) ὅθεν

Συκαμινώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος συκαμινέᾳ ἤ συκαμίνῳ.

Συκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ συκῆ. Μικρόν σῦκον, συκάκιον.

Συκᾶς, άδος, ἡ. Τό νέον φυτόν τῆς συκῆς· καθόλου δέ ταὐτόν τῷ, Συκῆ· ὡς καί τό, Συκῆς, Πολυδ. «Αἱ μέντοι νέαι συκαῖ, Συκαῖς ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δέ καί τάς τελείας οὕτως ἐκάλουν.»

Συκάσιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς καθάρσιος.

Συκαστής, οῦ, ὁ, καί θηλ. Συκάστρια. Ὁ τά σῦκα ἀπό τῆς συκῆς συλλέγων· ὅτις μαζόνει τά σῦκα. 2) ταὐτόν τῷ, συκοφάντης, συκοφαντρία, φιλεγκλήμων.

*Συκάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ συκαστής.

*Συκέα, ἡ, καί ἐπ. συκέη, καί συναιρ. Συκῆ, ῆς, ἡ. Τό φέρον τά σῦκα δένδρον, συκέα, ἡ συκέη, Ἰλιαδ. Ω, 236. «Οὐ φυτόν,

οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὴν ἐλαίη· » καὶ ἐν Η, 116. Διὰ τοῦ ὑποῦ τῆς τυκῆς πηγνύουσι τὸν τυρόν, καὶ ἐν Λ, 590. (ἔνθα κεῖται ὁ κατὰ συγκρίσ. τύπος, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Ω, 341, κεῖται ὁ κατ' ἐπέκτασιν τύπος, ἔνθα ὅμως ἀναγκαστέον καὶ δισυλλάβως καὶ κατὰ ταῦτον τὸν τελευταῖον τύπον εὑρῆται ἀεὶ παρ' Ἡροδ. ὡς καὶ ἡ Ἰων. πληθ. γεν. συνέων, Ἡροδ. 1, 193.) εἰδη δὲ ταύτης, ἀγρία, ἥμερος, λευκή, καὶ μέλαινα. ἃ ἡ συνήθεια διακρίνει διὰ τοῦ, ἀγριοσυκέα, ἀσπροσυκέα, καὶ μαυροσυκέα, Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Συκῆ Αἰγυπτία, ἡ λεγομένη Κερατία· ἡ χρήσιμος δὲ ἡ συκῆ καὶ ἐν καθαρμοῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅθ' ὃ καὶ, Ζεὺς καθάρσιος. 2) σάρκωμα ἢ ἕλκος, πρῆσμα, γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς ἢ κατὰ τὴν πτέρναν. ἴδε σῦκον, 2. 3) τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. 4) ἀντὶ συκόμορος.

*Συκῆ, ῆς, ἡ, ὁρ. συκέα.

Συκηγορία, ἡ (σῦκον, ἀγορεύω) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία, Ἡσύχ. «Συκηγορίαν, τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν, cabal chicane, Γαλλ. περίπλεγμα ἢ περιπλοκὴ λόγων.

Συκία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συκῆ, Πίνδ. Ἡρακλ. 245.

Συκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ συκέα καὶ σῦκον. Μικρὰ συκῆ, μικρὸν σῦκον, Ἀριστοφ.

Συκίζω, ἰσω (σῦκον). Μετὰ σύκων τρέφω, τρέφω τινὰ μὲ σῦκα, Ἀνθολογ.

Σύκινος, ίνη, ινον (σῦκον). Πᾶν ὅ,τι δύναται εἰς τὴν συκῆν ἢ εἴληπται ἀπὸ τῆς συκῆς, ὅ,τι εἶναι ἀπὸ συκεᾶν, κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου συκῆς συνίστασι. «Σύκινον ξύλον,» ξύλον συκῆς, ἤτοι ἀπὸ συκεᾶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐλαφρὸν, ἀσθενὲς, χαῦνον καὶ ἀδύνατον, καὶ ἐν τῷ καίεσθαι ἐκδίδει θρυμμάτων καὶ πικρὸν καπνὸν, διὸ καὶ μὴ χρησιμεῦον εἰς τι, ἄχρηστον ξύλον (inutile lignum) κατ' Ὀράτιον. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. «Καπνὸς-ξύλου συκίνου θρυμμάτου καπνῶν.» οὕτω καὶ Πλούταρχος ἐν συμπ. ς. «Τὸ σύκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα·» καὶ ἐν ε. 8. «Ἔστιν ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι καπνὸν, κατακαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ θρυμμάτων.» «Σύκινον πόμα,» εἶδος πιστοῦ ἐκ Θρασμένων σύκων, Πλουτ. = συκίνου. Καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸ ξύλον τοῦτο ἀσθενὲς, διὰ τοῦτο λέγεται, 2) τρόπ. ἄχρηστος, ἀδύνατος, εὔθραστος, ὅθεν «Σύκινος ἀνήρ» (Ἀριστοφάν. Πλούτ. 947. Θεόκριτ. Εἰδ. ί. 45.), ὁ ἀσθενὴς καὶ ἄδυνατος, ἀνελὸς, ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Συκοφάντης, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάν. «Σ. γνώμην, ἀδύνατον πνεῦμα, νοῦν. «Σ. ἐπικουρίαν, ἀδύνατος, μικρὰ βοήθεια, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστφ. Λυσ. 110, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ὁλιτῆρος, γράφει, παίζων μὲ τὰς λέξεις, σκυτίνη ἐπικουρία. «Συκίνη μάχαιρα·» ἡ συκοφαντία. Φώτ. ἐν Λεξ.

Συκιόφυλλον, τὸ (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς συκῆς, συκόφυλλον, Γλωσσ.

Συκίον, τό (σῦκον). Ποτὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ βραστὰ ξηρὰ σῦκα, τὸ ἀπὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Ἱπποκρ. ὅπερ ὁ Πλούταρχ. «Σύκινον πόμα» λέγει.

Συκίς, ίδος, ἡ (συκῆ). Παραφυὰς (καλοβλάστημα) συκῆς, ἣν μεταφυτεύουσιν, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1086. νέα συκῆ, ἐν γένει = συκῆ. 2) γυνὴ ἔχουσα πρίσμα, τὸ σάρκωμα, ὁ καὶ σῦκον λέγεται, Ἡσύχ. πρβλ. σῦκον, 2.

Συκίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. συκῖτις, ιδος, ἡ (σῦκον). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὢν· σύκῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ σύκων κατεσκευασμένος. «Οἶνος συκίτης·» ὡς καὶ ὁ Ἀφιανίτης.

Συκοβασίλεια, τὰ (βασιλεύς). Σύκα βασιλικὰ ἢ βασίλεια· οὕτως ἐκάλειτο ἓν εἶδος σύκων, Ἀθήν. γ'. σελ. 76. καὶ ἐντεῦθεν τὰ ξηρὰ τούτων· «Βασιλίδεια ἐκολοῦντο.

Συκόβιος, ὁ, ἡ (βίος, σῦκον). Ὅστις ζῇ ἀπὸ τῶν σύκων, ἢ ἀπὸ τῶν σύκων τὸν βίον ἢ τὴν ζωὴν ἢ τὴν τροφὴν ἔχων. 2) ἐκ τῆς συκοφαντίας ζῶν, ἢ ἐξ αὐτῆς τὸν βίον, τὴν τροφὴν, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ποριζόμενος, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ 874. τοιοῦτος καὶ τὸ, συκωρὸς, συκολόγος, φιλόσυκος, καὶ συκοσπάς.

Συκολογέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τρυγῶ, συλλέγω, μαζόνω σῦκα. 2) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντῶ, Ἀθήν. «Τοσαῦτα τοῦ Μίγνου συκολογήσαντος·» ἐκ τοῦ

Συκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Τρυγῶν, ἢ συλλέγων, μαζόνων σῦκα. 2) συκοφάντης, ταὐτὸν τῷ, συκέβιος. Ὁμοῖον ἢ πραγματευόμενος περὶ σύκων.

Συκομάμας, ὁ, ἡ συκομαμᾶς. Εὐήθης, βλὰξ, imbecille Γαλλ. ἴδε ἐν τῷ, βλιτομάμμας.

Συκομορέα, ἡ, = συκόμορος.

Συκομορίτης, ου, ὁ, Ἐκ συκομόρων κατεσκευασμένος. «Οἶνος συκομορίτης.

Συκόμορον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας.

Συκόμορος, ἡ (σῦκον, μόρον), = συκομορέα. Αἰγυπτιακὴ συκῆ, ἥτις φέρει τὸν καρπὸν εἰς τὸν κορμὸν, ficus sycomorus, Λιν. Διοσκορ. α'. 182. «Συκόμορον· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως· ἔστι δένδρον μέγα, ὅμοιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μερέαν· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 4. λέγεται «Συκάμινος, ἡμ. 2) = μορέα.

Σῦκον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, Ὀδ. Η, 121. καὶ Ξενοφ. Κύρου ς'. β'. 8. «Πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα.» «Σῦκα ξηρὰ, τὰ εἰς ἥλιον ἐξηρασμένα, ἃ καὶ ἰσχάδες, λέγεται, Ἀθήν. δ'. 2) συκώδες ἐξάνθημα, ἐνβλάστημα ἢ σάρκωμα κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ποδὸς γινόμενον, ἢ κατὰ τὰς φλεβαρίδας, ὅ ἐστι, πῆδος κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐτινες ὁ ἄγκος, ὑπέρυθρον καὶ σῦκῳ ἐοικὸς γίνεται, Ἀφύρτ. εἰς Ἱπποκρ. «Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκίαν.» Ὀριβάσ. «Σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἐλκώδη, στογγύλα, ὑπάσελγα, ἐνερευθῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ὀδύνη.» καλεῖται τὸ σάρκωμα τοῦτο ἐν τῇ συνηθείᾳ «Μόρον, ἢ μούρουν διὰ τὸ μόρῳ ἐοικέναι. «Σῦκον αἰτεῖνα, ἀντὶ τοῦ, κολακεύειν· νοεῖται γὰρ τῶν σύκων φαινομένων, ὡς ἂν εἰς ὥρας ἥκοντες ἐλιπάρουν τοὺς συκωρούς θεοῦναι. Φώτ. Λ. «Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν μαινομένου, παροιμία, ἀπὸ ἀγκαθία δὲν συνάζει τις σῦκα, Ἀντωνῖν. ια'. 33. καὶ Σουϊδ. ἐν Λ. Καιρός. 3) = αἰδοῖον γυναικεῖον, Ἀριστοφ. Κίρ. 1342. παρβ. 1338.

Συκόπαις, εἶδος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, συκοσπάς.

Συκοπέδιλος, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 520. πέπαικται κωμικῶς κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν «Χρυσοπέδιλος,» ἐνιοῦν διὰ τούτου τὸν συκοφάντην, κυρίως ὁ ἐν πεδίλοις συκοφάντου βαδίζων.

Συκοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). Ὁ τὰ σῦκα σχίζων εἰς δύο, θηλ. φυλάργυρος· ὡς καὶ τὸ κυμινοπρίστης.

Συκόπρωκτος, ὁ, ἡ (σῦκον, 2. πρωκτός). Σῦκον ἢ συκώδες σάρκωμα ἔχων κατὰ τὸν πρωκτὸν, Ἡσύχ.

*Συκοπεδίας, ου, ὁ, Ἡσύχ. καὶ

Συκοσπάς, άδος, ὁ (σπάω), κωμικ. ἀντὶ, συκοφάντης, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 874. ἔνθα «Συκόπαιδες» ἡμάρτηται. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Συκοσπαδίαν» ἔχει. (σχηματισθὴν κατὰ τὸ, λυκοσπάς.)

Συκοτραγέω, ῶ, μέλ. ήσω. Σῦκα τρώγω· ἐκ τοῦ

*Συκοτράγος, ὁ, ἡ (τρώγω), = συκοτρώκτης.

Συκοτρώκτης, ου, ὁ. Σῦκα τρώγων.

Συκουρός, ὁ, ἡ (οὖρα, οὖρος), ταὐτὸν τῷ, συκωρός.

Συκοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν σῦκα· καὶ

Συκοφάγος, ὁ. Ὁ σῦκα τρώγων. 2) ταὐτὸν τῷ, συκαλλὶς, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐκ τοῦ,

*Συκοφαγέω, ταὐτὸν τῷ, συκοτραγέω.

Συκοφαντέω, ῶ, μέλ. ήσω. Συκοφάντης εἰμὶ· ὅθεν συκοφαντίαν λέγω, διαβάλλω, ψευδῶς κατηγορῶ, ἐπηρεάζω, chicaner, αἰτ. Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Ἀθήν. α'. 14. «Συκοφαντοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς· ὅθεν

Συκοφάντημα, τό. Ἡ ψευδὴς κατηγορία· καὶ ἐπηρεασμὸς, chicane.

Συκοφάντης, ου, ὁ (σῦκον, φαίνω). Κυρίως, ὁ τὰ σῦκα φαίνων, ὅστις δείκνει, φανερόνει τὰ σῦκα· ἐξαιρτ. δὲ, ψευδοκατήγορος, κακοπράγμων (μαντατοφόρης), διαβολεὺς, φιλεγκλήμων, ὠτακουστὴς καὶ προσαγωγεύς, ὁ ἐπηρεάζων· ἔχει δὲ ἡ ἱστορία τῆς λέξεως οὕτω, κατὰ τὸν Ἐτυμολογ. «Συκοφάνται, οἱ ἐπηρεάζοντες, φαίνειν γὰρ τὸ ἐγκαλεῖν· καὶ συκαστὰς, τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον· καὶ συκοβίους, καὶ συκωρούς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσυκοῦντας· καὶ «Συκοφαντία, ἡ ψευδὴς κατηγορία, καὶ συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς κατηγορεῖν. Κεκλῆσθαι δὲ τοῦτο φασὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, πρῶτον ἐκεῖσε εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἐφημερίου τροφῆς· καλλίστων δὲ ὄντων τῶν Ἀθηναίων σύκων, καὶ διὰ τοῦτο καλούντων (διὰ νόμου σῦκα μὴ ἐξάγειν ἐκτὸς Ἀττικῆς) ἐξάγειν αὐτὰ, ἐλάπτον αὐτὰ τινες, καὶ ἐξήγον ἐξωτοὺς δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας, ἀπεδείκνυτο μὲν, ἐξ ὧν δὲ ἔπραττον, συκοφάντας ὠνόμασαν· συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθημένους, οὕτω προσαγορευσθῆναι· τοιαῦτα καὶ Πλούτρχ. ἐν τῷ περὶ πολυπραγμ. καὶ Ἀθήν. γ'. σελ. 74. «Οὐδ' ἐξάγεσθαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύσιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται· ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. chicaneur, καὶ calomniateur. (αὕτη ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐτυμολόγων ἀναφερομένη ὡς πρώτη σημασία οὐχ εὑρῆται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν αὐτοῖς·)

Συκοφαντητός, ή, όν (συκοφαντέω). Συκοφαντημένος, ὃν ἐσυκοφάντησέ τις· ὑποκείμενος εἰς τὰς συφαντίας.

Συκοφαντία, ἡ. Τὸ τοῦ συκοφάντου πολίτευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ· ψευδοκατηγορία· ἐπηρεασμὸς, διαβολὴ, καταλαλιὰ, ψευδὲς αἴτιαμα, πλαστὴ κατηγορία, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 8. «Οὓς ἤδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας, ὑπῆγον θανάτου.

Συκοφαντίας, ου, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 437. κωμικῶς κατὰ τὸ, Κικείας· καὶ ἄλλα τῆδε ἀνόμων σχηματιτῶν, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄνεμος τῶν συκοφαντῶν· ἔξω μόνον ἀνίσως ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ, καὶ τότε τὸ συκοφαντίας, ὑπάρχει ἡ συνήθης γενικ. τοῦ συκοφαντία, συντακτικὴ τοῦ, πνεῖ.

Συκοφαντικός, ή, όν καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, πρέπων εἰς τὸν συκοφάντην ἢ εἰς τὴν συκοφαντίαν· «λίαν εἰς τὸ συκοφαντεῖν ἔχων. Λουκιαν.

Συκοφάντρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, συκοφάντης. Ἡ συκοφαντοῦσα γυνὴ, Ἀριστοφ.

Συκοφαντώδης, εος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -ωδῶς (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς συκοφαντίας ἢ τοῦ συκοφάντου ὤν· συκοφαντίᾳ ὅμοιος, συκοφαντικός. Αἰτχίν. Σωκρ. «Δίκη συκοφαντωδεστέρα.

Συκόφασις, ή· ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία. Ὁ Σουϊδ. ἔχει καὶ «Συκοφάσους, ἀντὶ τοῦ, συκοφάντας, (κατά τινας, ἡμάρτηται ἡ γραφὴ ἀντὶ

τοῦ, συκοφαγία, καὶ, συκοφάγος, διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τοῦ ψευδῶς κατηγοροῦντος καὶ λαλοῦντος «Τρώγει τὰ σῦκά του» λέγομεν, ὅ ἐστι, συκοφαντεῖ.)

Συκοφορεῖον, τό. Ἀγγεῖον, καλάθιον, δι' οὗ φέρομεν τὰ σῦκα. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Συκοφορέω, ῶ. Σῦκα φέρω, Ἐπιγραμ. ἐκ τοῦ

Συκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῦκα φέρων.

Συκόω, ῶ, μέλ. ώσω (σῦκον). Εἰς σῦκον ποιῶ. 2) ἀντὶ τοῦ, συκίζω, μετὰ σύκων τρέφω. — Παθητ. «Συκόομαι, οὖμαι, σῦκον γίνομαι ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῦκον, ἢ σύκωμα ἀποκτῶ.

Σύκχος, ου, ὁ, καὶ συκχάς, άδος, καὶ, συκχίς, ίδος, ἡ, = συγχίς. Εἶδος ὑποδήματος, τενθάλου, ἔμβας, soccus, Λατιν. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 52. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σύκχεις, ὑποδήματα Φρύγια.»

Συκώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὤν, σύκῳ ἢ συκῇ ὅμοιος. 2) πλήρης σύκων ἢ συκῶν.

Σύκωμα, τό, = σύκωσις, ἡ.

Συκών, ῶνος, ὁ (σῦκον). Τόπος κατάφυτος συκῶν, περιβόλιον φυτευμένον μὲ συκέας, Πολυδ.

Συκωρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Φυλάττω τὰ σῦκα εἰς τὰς συκᾶς, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Συκωρός, οῦ, ὁ (ὥρα). Φύλαξ τῶν συκῶν, φυλατων τὰ σῦκα· λέγεται καὶ, συκουρός.

Σύκωσις, εως, ἡ (συκόω). Συκώδης ὄγκος ἢ σάρκωμα, ἐξαρτ. κατὰ τὰ βλέφαρα, μοῦρον· λέγεται καὶ σῦκον, καὶ σύκωμα.

Συκωτός, ἡ, όν (συκόω). Μετὰ σύκων τετραγμένος, μὲ τὰ σῦκα βρεμμένος, σιτευτός. «Ἦπαρ συκωτόν», τὸ σηκότιον ζώου τινός, τὸ ὁποῖον ἐτρέφη μὲ σῦκα. Ἀετ. β'. 127. ἐξ Ὀριβάσ. «Λμείνον δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλουμένων.

*Σύλα, ἡ, ἴδε σύλη.

*Σύλα, Ἐπικ. αὐτὶ ἔσυλα, ἐνικ. γ'. πρόσ. ἐνεργ. παρατ. τοῦ συλάω. (⏑⏑)

Συλαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (σῦλον, ἄγω). Σῦλα ἄγω, διαρπάζω, πέρνω ὡς λάφυρα, κούρση, συλεύω, λαφυραγωγῶ· ἀπογυμνόω, ξεγυμνόνω, Ἡλιόδ. ἐ. τελ. 512. 2) διαρπάζω, αἰτ. «Τὸν οἶκον συλλαγωγεῖν», ἁρπάζειν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, Ἀριστοτ. β'. Ἐπιστ. 22. ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἐγυμνόωσεν τὸ ὀσπήτιόν».

Σύλασκε, Ἰωνικ. παρατ. τοῦ συλάω αὐτὶ ἐσύλα, Ἡσ.

Συλάω, συλεύω, καὶ, συλέω, μέλ. ήσω. Ἁρπάζω, ἀφαιροῦμαι, ἐκδύω, ξεγυμνόνω, ἐξαιρ. ἐκδύνω τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἱμάτια, ὅθεν, παρ' Ὁμρ συνήθως «Τεύχεα συλᾶν», ἢ ἔντεα συλάω, Ἰλ. Ν. 641. συχνάκις μετὰ τῆς προσθήκης «ἀμυνῶ», ἢ «ἀπὸ χροὸς», Ἰλ. Ν. Ν. 640, δηλ. ἐκδύνειν τὴν πανοπλίαν ἢ τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ φονευθέντος. Μετὰ δεκτῆς αἰτιατ. κεῖται ἐν Ἰλ. Ζ, 71. Ο, 428. Π, 500. Χ, 258 «Συλᾶν τινα τεύχεα, συλᾶν νεκροὺς ἐ πρωι, ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν, ἀφαιρεῖν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης αἰτ. πρασ. «Συλᾶν τινα νεκυοσυν, ξεγυμνόνω φονευμένον τινά, Ἰλ. Κ. 343. 387. ὅθεν ἐν γένει, διαρπάζω, λεηλατῶ, π. χ. ἱερά, Ἡρόδ. 6, 101. 8, 83. ἔτι δὲ παθ. «Σεσυλημένον ἄγαλμα», Ἡρόδ. 6, 118. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος, κατεβάζω, εὐγάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 105. «Ἔσυλα τόξον», ἐξέβαλεν, ἔξω, ἔτραβξεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς θήκης· οὕτω καὶ τὸ ἐν στίχ. 116. «Λύτερ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης», ἄνοιξε, ἐξέβαλε τὸ πῶμα τῆς βελοθήκης· συνήθως μετὰ τῆς προστασίας βιαίας, ἐξείας, ταχείας, κρυφίας ἢ ἐχθρικῆς ἀφαιρέσεως, ὡς παρὰ Πινδ. Πυθ. 12, 28. «Ἥρατα συλήσας Μεσσήνιον, ἀφελὰν αὐτῆς τὴν καφαλήν, ἀφ' οὗ τὴν ἐφόνευσε δηλ. ἐν δὲ Ὀλ. θ, 135. «Συλήσεις ἀγαλείονα, ἁρπασθεὶς πρὶν τοῦ καιροῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν παίδων, ὑπεξελθὼν ἐκ τῶν ἀγελείων καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἐνθα τὸ παθητ. ἐκληπτέον ἀμεσβ. ἁρπάσας ἑαυτόν. Ἄρα ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ «Τεύχεα συλᾶν», ἐπὶ τῶν νικητῶν, εἴτουν ἁρπάζουσι τὰ ὅπλα τῶν βιαιοθανάτων ἐχθρῶν ὅ ἐστι, ξεγυμνόνουσι τοὺς φονευθέντας ἐχθροὺς, Ἰλ. Η 82. «Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, ἕφη δέ μοι εὔχος Ἀπόλλων, τεύχεα συλήσαιμι» Ἰλ. Ο, 41. — κατὰ μὲν ἔτος ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα συλήσας, ἐτήροισι δίδουν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δύο αἰτιατ. Ἰλ. Π, 500. «εἶπα μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήτωσιν καὶ ἁπλῶς ἔτι τὸ συλᾶν, συλεύειν τινά, τοὺς νεκροὺς, τοὺς νέκυας, σημαίνει τὸ, ἐκδύειν τοὺς τεθνεώτας, ἁρπάζειν τὰ ὅπλα αὐτῶν, ὁ οἱ μεταγενέστεροι «Συλεύειν» εἶπον, ἁρπάζω, ἀναιρῶ τὰ ἀλλότρια, λεηλατῶ (διαρπάζω. Πλατ. «Συλᾶν τὴν πατρίδαν καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. α 15. «Μόνῳ Αἰνίᾳ, ἐδόσαν μὴ συληθῆναι» καὶ Ἱερ. δ'. 11. «Πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους» καὶ Ἰσοκρ. Παγγ. «Τοὺς νεκροὺς συλᾶν» ἔθεν τὸ «Ἱερόσυλαν». Ἰσοκρ. εἰς Νικ. «Διὰ τὸν πόλεμον τὸν γεγενημένον παντάχοῦ συλουμένων ὑμῶν», ἐκ τοῦ συλεω. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. «συλᾶν ναῦν», κυρίως καὶ πέρνω μὲ βίαν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα ἀντὶ πληρωμῆς, ἀποζημιώσεως, παρβ. σύλη. Σημαίνει δὲ καὶ, ἀφαιροῦμαί τι κρυφίως ἀπό τινος, ὑστερῶ κρυφίως, ἀπατῶ τινα κατά τι καὶ τὸ πέριω ἐν γένει, δεχομαι δανείζομαι, ἢ σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαί τι ἀπό τινος. Ὅθεν «Ῥήματα ἀλλήλους συλᾶν», δανείζεσθαι ἀμοιβαίως ἐκφράσεις, Διονυ. Ἁλικ. 1, 28 — Ἐν Ἰλ. εὑρηται συεχῶς ἡ λέξις, ἐν δὲ Ὀδ. οὐδαμοῦ. Ὁ Ἡσ Ἀσπ. 480. ἔχει τὸν Ἰων. παρατ. συλασκε (⏑⏑).

Σπανιώτερα ἴτιμοι τύποι εἰσὶ τὸ, συλεω καὶ, συλέω, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος αὐτὶ τοῦ, συλάω, διαρπάζω, καὶ ἐξαρτ. ξεγυμνόνω ἀπὸ τῶν ὅπλων μετὰ αἰτ. προσ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 38. «Τὸν ἄρ' Ἰδομενῆς ἐσύλευον ἰέμενοι· ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦτο, κλέπτω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ, ὡς ἐν Ω, 436. «Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύσειν», ἔνθα σημαίνει τὸ κλέπτω, ὅ ἐστι, κρυφίως πέρνω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ τινὰ εἰς τι, δι' ἀπάτης ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος, παρβ. συλεύω. 2) ἡ λέξις «Συλεῖν» φέρεται συχνάκις ἐν τοῖς τοῦ Χανδελερίου Ἐπιγραφ. ἀριθμ. 150. καὶ ἑφεξῆς· «Εἰδέ τις ἐφάπτοιτο σωτῆριος ἐπὶ καταδουλισμῷ, οἱ παρατυγχάνοντες, συλέοντες Σωτῆρι ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζήμιος ἐόντες», καὶ σημαίνει τὸ, ἐξαφαιροῦμαι, ἁρπάζω· ἄρα τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν δούλην, ἤτοι ὡς ἐλευθέραν κηρυχθεῖσαν, ἂν τινας ὕβρεις νὰ τὴν εἰκειοποιηθῇ καὶ νὰ τὴν λάβῃ πάλιν ὀπίσω ὡς δούλην του, εἰ παρατυγχάνοντες ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ ἁφαρπάζωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. (ἐκ τούτου τὸ, σῦλον, σῦλη· σ γγε. τῷ, σκύλλω, σκυλεύω, σκῦλον παρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 264)

*Συλεύω, μέλ. εύσω, καὶ

*Συλέω, μέλ. ήσω, σπανιώτ. ἕτεροι τύποι τοῦ συλάω, ὅρα τοῦτο ἐν τέλει.

Σύλη, καὶ, σύλα, ἡ (συλάω). Τὸ δίκαιον τὸ κρατεῖν τὰ πλοῖα ἢ τὸ φορτίον ἑνὸς πραγματευτοῦ, ὅστις χεωσθεὶ τινι καὶ ἐχαλάσθη, ἀντὶ πληρωμῆς· ἐν γένει, ὁ ἐνεχυρισμὸς, ἢ αἱ ἐνέχυροι, σημαίνει δημόσιος κυρίευσις τῶν ὑπαρχόντων χρεωφειλέτου τινός, ὅθεν αἱ φράσεις «Σύλαι ἔχειν κατά τινος» ἢ «σύλας διδόναι τινὶ κατά τινος», ἐκφράζουσι τὸ δίκαιον, ὃ ἔχει ἢ ἔλαβέ τις παρὰ τοῦ κριτοῦ εἰς τὸ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ νὰ κυρεύσῃ τὸ πλοῖον ἢ τὸ πρᾶγμα πραγματευτοῦ τινος, ὅστις δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του· ἐνῆκεν, κρατῶ τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ πρῶτον λέγεται καὶ, σῦλα ποιεῖσθαι (Λυσ.). «Συλᾶν», καὶ «συλεύειν τῷ Γαλ. Mettre un embargo sur un vaisseau. Saisir le marchandise· καὶ τῷ Γερμ. in Beslag nehmen· ἴδε Ῥύτιον. Δημοσθεν. περὶ στεφάν. «Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δίκην ὠφλικότες οὐδεμίαν αὐτοῖς, σεσυλημένα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φασηλιτῶν ὄντων· ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατὰ Λεπταίων· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγούμενος αὐτὸν φησιν· «Ἐπειδὰν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχοι ὄνομα θέσθαι τοῖς τοιούτοις, ἢ ὅτι ἁρπαιροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότρια». Ἐν καιρῷ πολέμου μεταχειρίζοιτο τοῦτο τὸ δίκαιον τῆς βίας καὶ ἀντιπληρωμῆς (droit de représailles) καὶ ἀναιτίον ὁλεκλήρων πολιτειῶν, καὶ τότε τὸ, «σύλαν διδόναι κατά τινος», σημαίνει τὸ, δίδω τινὶ ἄδειαν νὰ κυριεύσῃ κατὰ τὴν θάλασσαν τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 11. «Δίδωσιν οἱ Χαλκηδόνιοι τοῖς πολίταις καὶ τοῖς μετοίκοις σύλαν κατὰ πόλεως ἢ ἰδιώτου. Εἴτις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεως.

Σύλημα, τό (συλάω). Λεία, σκύλευμα· ἐξαιρέτως λάφυρον.

Συλήσιος, ὁ, ἡ (συλάω). Κλεμμένος, ἁρπαγμένος, Μαξιμ. στίχ. 583.

Συλησις, εως, ἡ (συλάω). Λεηλασία, σεύλευσις, ἁρπαγὴ τῶν ἀλλοτρίων πραγμάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων, ἢ ξεγύμνωσις.

Συλητειρα, ἡ, θηλ. τοῦ, συλητήρ. Ἡ ἁρπάζουσα καὶ κλέπτουσα γυνή.

Συλητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συλήτης.

Σύλητης, ου, ὁ (συλάω). Ἁρπαξ, ὅστις βίᾳ ἁρπάζει καὶ λεηλατεῖ τὰ ἀλλότρια πράγματα, κλέπτης, ὁ συλῶν καὶ ἐκδύων, ληστής.

Συλήτρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συλητειρα.

Σύλήτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλητήρ, ποιητ. Αἰσχ.

Συλλαβή, ἡ (συλλαμβάνω)· Τὸ λαμβάνειν, πίσυνον ὁμοῦ· καὶ, ἡ σύλληψις τέκνου. 2) ἐνεργ. εἴτι συλλαμβάνει τις, συμπίσυνει τις, ὅθεν «Συλλαβαὶ πέπλων (παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 454.)», ὅ,τε συγκρατεῖ συνδεδεμένους τοὺς πέπλους, οἷον στόμοι, ζῶναι. 3) παθητ. τὸ εἰς ἓν συλληφθέν, ὅθεν, ἡ συλλαβή, ἡ ἐν τῷ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν σύλληψις ἢ σύμπλεξις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἑνὸς δηλ. φωνήεντος καὶ ἑνὸς ἢ καὶ δύο συμφώνων· ἢ μέρος μιᾶς λέξεως, συντεθειμένον ἐξ ἑνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἀποτελοῦν μίαν φωνήν. Αἰσχ. Θηβ. 468. «Βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς», ὅ ἐστιν, ἐν γραμμάτων ξυλλαβαῖς βοᾷ, δηλ. ἐκ γεγραμμένης λέξεως, ἐν γεγραμμένοις λόγοις. 4) ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ τετάρτη, ἢ διὰ τεσσάρων, κατὰ ἣ πρώτη συλλήψις συμφώνων τόνων, Boeckh Philol. σελ. 68.

Συλλαβίζω μέλ. ίσω. Προφέρω τὰς συλλαβάς· συμπλέκω δύο ἢ καὶ τρία γράμματα, ὅ ἐστιν, ἐν φωνῆεν καὶ ἐν σύμφωνον, ἐν τῷ ἀναγινώσκειν, Πλουτ.

*Συλλαβικός, ἡ, όν (συλλαβή, 3.). Ἀνήκων, συνεστάμενος εἰς συλλαβήν, κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω, ῶ (μάχομαι). Περὶ ἢ ἕνεκεν τῶν συλλαβῶν μάχομαι, Φίλ. ὅθεν

Συλλαβομαχία, ἡ. Ἡ περὶ τῶν συλλαβῶν μάχη.

*Συλλαβοπευσιλαβητής, οῦ, ὁ (συλλαβή, πυνθάνομαι, λαμβάνω). Ὅστις ἐρωτᾷ καὶ κυνηγεῖ τὰς συλλαβάς, Ἐπιγ. ἀδ. 110, 5. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, συλλαβοπευτιλαλητής, ὅστις

περὶ συλλαβῶν ἀκριβῶς ἐρωτᾷ, ἐξετάζει, καὶ περὶ τούτων ὁμιλεῖ.

Συλλαβος, ὁ, = σίττυβος, σίλλυβος. Ὁ τῶν βιβλίων τίτλος, ἡ πίναξ, Ηικήρ. Ἀττικ. δ'. 4 ἔνθα ἄλλοι »Σιττίβαι, καὶ σίττιβοια ἀναγιωσκουσιν, ἀμφ.

Συλλαγεύω (λαγεύω), = συμπορεύω.

Συλλαγχά́νω, μέλ. λέξομαι (λαγχάνω, ἀνμ.) Συναποκτῶ διά τοῦ λαχεῖν, διὰ κλήρου διανέμεσθαι ἢ ἐνοῦσθαι, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λαγχάνω, μέρος λαμβάνω ἢ ἔχω εἰς τὸν λαγκόν, διά τοῦ λαχοῦ διαμερίζομαι, ἀμετβ. »Ψυχὴν ἄλλῳ δαίμονι συλλαχοῦσαν, Πλωτ.

Συλλᾱλέω, ῶ, μέλ. ήσω (λαλέω). Ἐν αὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ λαλῶ, συνομιλῶ, Ν. Δ.

Συλλαμβά́νω, μέλ. συλλήψομαι, παρακμ. συνείλημμαι, ἀόρ. συνέλαβον, καὶ ἀπαρχ. συλλαβεῖν (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ λαμβάνω, περιλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ τροπ. »Ἐνὶ ἔπαι πάντα συλλαβὼν εἰπεῖν, Ἡρόδοτ. 3, 82. »Πῶν συλλαβὼν εἴρηκας«, Ἡρόδτ. 7, 16, 3. ἔτι δὲ αἰτιατ. τοῦ, συσφίγγω, συνδλίβω, Πλάτ. »Συνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμούς«, συνέβλιψεν, ἐξούλιξεν, σφιχτὰ καὶ τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεκροῦ· ἐξαιρ. β) περιλαμβάνω, καὶ μὲ τοῦτο συμμέρω, συναρμόττω, συνάπτω, ἑνόνω· ἔτι δὲ, συναθροίζω πάλιν τοὺς διασκορπισθέντας στρατιώτας, Ἡρόδτ. 5, 46. β) μετ' ἐμοῦ λαμβάνω τινά, περιω μαζῆ μου, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 1. »Ἀπῆκε συλλαβὼν τὸ ἕτερον στράτευμα, καὶ ὁ παρ' Ἀρμενίων προσελαβεῖτο· αὐτὸ καὶ παρὰ Πλουτάρχ. »Συλλαμβανέμενοι τοὺς ναυτικοὺς«, ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν, ἔπειραν μαζῆ των. γ) εἰς χεῖρας λαμβάνω, πιάνω. »Τέτταρα τοῦ πτεροῦ σπειλίγματα, ἕπιαστες τὲν τέτταρα ἀπὸ τὸ πτερόν. δ) θηρευτικῶς πιάνω, βάλλω εἰς τὰς χεῖρας μου. καθαρπάζω, συναρπάζω, αἰφνιδίως ἢ λαθραίως πιάνω, ἐπιλαμβάνω, ἀθράττω (στακύνω), θράττω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 23. »Εἴ τινα ἐντυγχάνοιεν, τοὺς μὲν ἂν συλλαβόντες αὐτῶν, κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν· αὖτω καὶ ἐν βιβλ. ς'. γ'. 6. »Ἐκέλευτε συλλαβεῖν τινὰς τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, ἐπρόσταξε νὰ πιάσωσι μερικοὺς ἀπ' ὅσους εὑρίσκοντο εἰς τὸν κάμπον καὶ μικρὸν κατωτέρω· »Οἱ δὲ καταδρομῖται εἰς τὸ πεδίον συλλαβόντες ἀνθρώπους ἤγαγον, οἱ δὲ συλληφθέντες αἰτιαρατώμενοι ὑπὸ τοῦ Κύρου ἔλεγον· ε) Κρατῶ, πιάνω τινὰ ὡς κακοῦργον, ἢ βάλλω αὐτὸν εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, λαμβάνω αἰχμάλωτον, πιάνω τινὰ διὰ ποινὴν ἢ διὰ θάνατον, χεῖρας ἐπιβάλλω. Ὁ Φαινωρῖνος ἔχει· »Συλλαβεῖν, εἰ μὲν πρὸς Ἀττικήν ἢ σύνταξις ἦ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος· κακουργίαν δὲ τοῦ συλαμβανομένου, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 13. »Συμπλοιτα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξένεμεν· καὶ ἐν Ἀναβ. α'. ς'. 4. καὶ γ'. α'. 2. »Ἐπεὶ δὲ οἱ στρατηγοί, συνειλημμένοι ἦσαν, πιασμένοι καὶ φονευμένοι· καὶ κατωτέρω 24. »Οὓς ἐδυνήθησαν συνειλήφασιν, ὅσους ἡμέρασαν ἔπιασαν· καὶ Ἰσοκρ. »Συλλαμβάνει ἐπὶ θανάτῳ. ς) ἀποκτῶ τινα, σήχομαι, π.χ. »Τινὰ σύμμαχον«, Ἡρόδ. ζ) »Συλλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ γῆς«, ἀναχωρῶ σπουδαίως ἐκ τινος χώρας, Σοφ. Φιλ. 577. »Ἔκπλει ὅτου τάχος, σεαυτὸν ξυλλαβών, ἐκ τῆς δε γῆς, πάρε τὰ πράγματά σου, τὸν κώλον σου καὶ φύγε ὀλλίγωρα ἀπ' ἐδῶ. η) τροπ. πέρνω ὁμοῦ ἢ πρὸς τούτοις, λαμβάνω εἰς βοήθειαν, προσλαμβάνω. θ) καταπιάνω τι μετά τινος, βοηθῶ, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συναγωνίζομαι, ὑπερασπίζομαι, συναντιλαμβάνομαι, »Συλλαμβάνειν τινί«, Ἡρόδ. 6, 125. παρβ. 7, 6. »Συλλαμβάνειν τινὶ τινος«, καί, τινί τι, ὅ ἐστι, πιάνω κ' ἐγὼ ὁμοῦ τι μετά τινος, βοηθῶ τινὶ εἴς τι, χεῖρα βοηθείας δίδωμί τινι, Ἀριστφ. Εἰρ. 441. καὶ Σφῆκ. »Σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανὴς, ξυλαμβάνει τοῦ πράγματος«. Ὁ Φαινώρῖν. ἔχει· »Καὶ δὲ πρὲς ἅστικ. σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. »Συλλαβάνειν τὸ βοηθεῖν· κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν βαστάζόντων βαρύ τι καὶ ἀλλήλοις βοηθούντων· ἀφ' οὗ καὶ συλλήπτωρ, ὁ βοηθός« Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 18. »Τῷ χεῖρε, ἅς ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαις ἐποίησεν. Κυρουπ. ζ'. ε'. 18. »Ταῦτα προθύμως σοὶ συλλάβοιμι· καὶ εἰς Ἀγησ. β'. 30. »Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, εἰ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο. Δημοσθ. περὶ στεφ. »Οἵ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, εὐδὲ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν· καὶ μετὰ τῆς εἰς, »Συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο, συνεισφέρω, χρήσιμεύω. Ὁ Ἰσαῖος λέγει· »Τὰ ψεύδη τοῦτῳ συλλαμβάνειν, βοηθεῖ αὐτῷ (τὸν βοηθεῖ) εἰς τὰ ψεύματα. Ἐπὶ τοιούτης τῆς σημασίας ἔστιν ἔξαιρ. εὐχρηστον ἀντὶ τοῦ ἑτερ. τὸ μέσον, ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 49, ὅστις ὅμως χρῆται τῷ ἑτερ. συνεχέστερον. »Συλλαβέσθαι τινί τινος«, Σοφ. Φιλ. 282. ἔνθα ὅμως οἱ κώδικες ἔχουτι τὴν αὐτ. τοῦ πράγματος. 1) ἐν τῇ καλῇ λαμβάνω, δέχομαι (σπορὰν), ἐγκαττρύνομαι, ἐπὶ γυναικῶν Ἀριστοτ. 2) εἰς νοῦν λαμβάνω, δέχομαι, ἀντιλαμβάνω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, Ἡρόδτ. β'. 58. »Ἐπεὶ τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν· ἑαυτὸς »Συλλ. τὸ ῥηθέν, τὴν φωτὴν, τὸν λόγον, τὸ θειπρόπιον«, Ἡρόδ. 1, 91. 2, 49. 3, 64. 4, 1. 4. Πλάτ. πολ. »Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Πλούταρ. »Συλλαβὼν χρηστήριον, εἰς νοῦν λαβών. — Ὁ μέλ. συλλήψεται (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. 2. 14.) ἀντὶ συλληφθήσεται, ἀποβλήτεος παντάπασι.

Συλλά́μπω, μέλ. ψω (λάμπω). Ὁμοῦ λάμπω, συναυγάζω, ἢ περιλάμπω, παιτοῦ ἡ ὁλόκληρος λάμπω, φωτίζω· ἔτεν

Σύλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις ἑνὸς σώματος ἀπὸ παντοχόθεν, καθ' ὅλα τὰ μέρη του, ἢ φῶς ἐκ δύο σωμάτων λαμπόντων ἑνταυτῷ πεμπόμενον. Ὁ Πλούταρχ. σελ. φασ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναυδασμός, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν λάμψιν τῶν ἀνθράκων καὶ τῶν λαμπάδων, κ.τ.τ. ἄρα, ἡ περὶ ὅλα τὰ μέρη λάμψις, περίλαμψις, ἐπειδὴ καὶ τό, »Ἐλλαμψεν ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπόλαιον ἕνωσιν λάμψων. 2) Ἐν τοῖς συμπ. προβλ. α'. 8. σημαίνει τὴν ἕνωσιν, καθαρότητα τοῦ φωτός.

Συλλανθά́νω, μέλ. ήσω (λανθάνω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ λανθάνω, κεκρυμμένος εἰμὶ ὁμοῦ μετά τινος.

*Συλάνιος, ὁ, καὶ, συλλανία, ἡ, ἀμφ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Πλουτ.

Συλλατρεύω (λατρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λατρεύω, Πλούταρχ.

Συλλαφύσσω, μέλ. ξω (λαφύσσω). Καταπίνω, καταναλίσκω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ψύχω, κατερημόω· ἢ ὁρμητικῶς συναρπάζω, συλλέγω, συμμαζόνω, συστύρω.

Συλλεαίνω (λεαίνω). Ὁμοῦ τρίβων ὁμαλίζω, γυαλίζω· διίλου λείον, ὁμαλὸν ποιῶ, λειοτριβέω, συλλειόω. 2) συντρίβω, κατατρίβω, εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω· ἔτι δὲ τροπ. καὶ ἐπὶ ἔφους, Διοσκ. Ἁλιε. συνθ. ὑπομ. »Διὰ τὸ μὴ συλλεαίνεσθαι τῷ ἐξῆς«, δηλαδή, καὶ ἔστιν ἡ σύνθεσις σκληρὰ καὶ τραχεῖα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων δὲν γίνεται ὁμαλή, γλυκεῖα, γλαφυρά· ἰσοδυναμεῖ τῷ »Σύνθεσις συνεξεσμένη«.

Συλλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Ὁμοῦ λέγω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, ἢ συμμαζόνω τὰ πράγματά μου, Ἰλ. Σ, 301. Ἡρόδ. 1, 68. 93. καὶ κατὰ μέσ. διάλ. ἐν Ἰλ Σ, 413. ἐν γέφει, συνάζω, προμηθεύω τὸν χειμῶνα· ἐν ταὐτῷ, Πλάτ. Νομ. ζ'.

ρίως τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔστι γεωργικόν, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 9. »Ὅπου αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια συλλέγεται«. Ἀναβ. β'. δ'. 5. »Χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα συλλέγοντες· καὶ ἐν δ'. γ'. 8. »Φρύγανα συλλέγοντες· καὶ ἑπομένως, »Συνέλεγον χρυσίον«, Κυρουπ. η'. β'. 9. »Ἐκεῖθεν συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα«, Ἑλλ. γ'. δ' 1. ἐπὶ προσώπων, συγκαλῶ, ἀγείρω, συνάγω, Ἡρόδ. 7, 8, 1. καὶ κατὰ μέσ. διάλ. ἐν Ὀδ. Β, 292. καὶ Ξεν. »Συνέλεξε τοὺς φίλους«, »Συλλέγειν ἀγορὰν, ἐκκλησίαν, δῆμον, στρατιώτας, στράτευμα· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, στρατολογῶ, ἀνδρολογῶ· ἐκ πολλῶν τοὺς βελτίστους ἀθροίζω, Ἑλλ. α'. β'. 4. »Λύσανδρος ἐξελθὼν, ξυνέλεγεν ὁπλίτας πολλούς«. Ἀναβτ. ζ'. δ'. 5. »Ἐπισχόντος λόγον ποτὲ συνελέξατο, οὐδὲν σκοπῶν τί τινες εἶεν καλοῦ τροπκ. »Φιλίας συλλ.«, κάμνω, συνάπτω πολλὰς φιλίας. — Παθητ. μετὰ β'. ἀόρ. συλλεγῆναι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι. Ὁ Ἡρόδ. 1, 81. 7, 8, 1. 9, 45. 50. ἔχει πρὸς τῷ α'. ἀόρ. καὶ τὸν μετοχ. β'. ἀόρ. συλλεγείς· προτ. εὐρίσκομαί που καὶ ἔρχομαι, ἢ παράγομαι, συνεθίζομαι κατ' ἐλίγον, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 3. — Μέσ. διάμεσον συνάζω, στρατολογῶ. β) ποιητ. μετὰ τοῦ κατὰ συγκ. ἀόρ συνελέγμην, συγκείσομαι, ἢ συγκιμῶμαι, ἢ συνέρχομαι γυναικί, συνευνάζομαι, ὁστισ. ἀμφ. Πλάτ. εἰς Τίμ. ἰδὲ σύλλεξις. Παρὰ Ξενοφ. σημαίνει καὶ τό, συναπτέμαι, προσκαλλῶμαι, συνοικειοῦμαι, Ἑλλ. ζ'. α'. 2. »Πρὸς τὸν πρόσθεν ἰσχυρὸν γενόμενον ἥδιστα πάντες συλλέγονται«.

Συλλείβω, μέλ. ψω (λείβω). Ὁμοῦ, μαζῆ χύνω, ἀναλύω, συντηλίζω, στάζω, ἢ μιγνύω, ἀνακατόνω δύο ὑγρά. Παθητ. »Συλλείβομαι, ταὐτὸν τῷ, συρρέω, συστάζω, Πλούταρ.« Ὁ δὴ στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον«.

Συλλειόω, ῶ (λειόω). Ὁμοῦ λειόω, λειοτριβέω· ὁμοῦ τρίβω, θραύω, συντρίβων ἀλήθω, ἢ γυαλίζω.

Συλλειτουργέω, ῶ, μέλ. ήσω Ὁμοῦ, μαζῆ λειτουργῶ, λειτουργίες εἶμι· συνεπαλῶ δημόσιόν τινα ὑπηρεσίαν, ἐκτελῶ τὴν λειτουργίαν, μετά τινος· ἐκ τοῦ

Συλλειτουργός, οῦ, ὁ (λειτουργός). Μετά τινος λειτουργῶν, σύντροφος, κοινωνὸς ἢ συνεργὸς εἰς τὴν λειτουργίαν, δημόσιον ὑπουργίαν.

Συλλεκτικός, ἡ, όν. Συλλέγειν δυνάμενος.

Σύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Συνειλεγμένος, συναθροισμένος.

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Τοῦ λέκτρου μετέχων, σύγκοιμος, ὁμόλεκτρος, σύνευνος· καὶ, συζυγος.

Σύλλεξις, εως, ἡ (συλλέγω). Σύναξις, συνάθροισις, συμμαζωξις. 2) τὸ συγκοίτεσθαι, σύνερξις, συναφὴ γάμου, συγκοίμησις, Πλάτ. εἰς Τίμ. »Ἆρα οὐ μεμνήμεθα τοὺς ἄρχοντας ἐφαμεν δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήρους τινί, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς, οἱ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτερος συλέξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν εἶναι τῆς λέξεως«, ἀμφ.

Συλλεσχηνεύω (λεσχηνεύω). Ὁμοῦ λεσχηνεύω, φλναρῶ, συνομιλῶ.

Συλλήβδην, ἐπίῤῥ. (συλλαμβάνω). Συλληπτικῶς, ὡς δὲ ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως, ὅλως, κεφαλαιωδῶς, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει· καθόλου, τὸ σύνολον, ἐμοῦ, ὅλα ἐμοῦ, διὰ μιᾶς, μίαν φορὰν διὰ πάντα, Θέογν. 147. καὶ Αἰσχύλ. Προμ. 504 »Βραχὺ δέ μῦθο πάντα συλλήβδην μάθε«. Ξεν. Οἰκον. ὑ'. 14. »Ἥρου με συλλήβδην«, ἔνθα ἀντίκειτ. τῷ »Καθ' ἕνα ἕκαστον ἐρωτᾶν· καὶ ἀντὶ τοῦ, παρευθύς, ἐν ταὐτῷ, Πλάτ. Νομ. ζ'.

*Συλλήγω, μέλ. ξω (λήγω). Ἐν ταὐτῷ κάμνω τι τὰ ἡσυχάσω, τὰ παύσ. ἀναπαύω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύω.

Σύλληψις, εως, ἡ (συλλαγχάνω). Τὸ ῥίπτειν μετά τινος εἰς τὸν κλῆρον, ἢ ἕνωσις διὰ κλήρου, τύχης ἢ εἱμαρμένης· ἐν γένει, ἕνωσις, Πλάτ. Νομ. ζ'. «Πυκτῶν σύλληψις, ἢ διὰ τὸν κλήρων ἐκλογὴ καὶ συζυγία ἑνὸς πυκτῶν καὶ πρὸς ἀλλήλους παράταξις καὶ παρασκευή παρακλήτιον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἡ τῶν στοιχείων κατὰ τὰ μέτρα τύλληψις, ἢ κατὰ τινα μέτρα ἕνωσις τῶν στοιχείων. Ἰάμβ. μυστ. ε'. 20. Παρ' Ἀντωνίν. γ'. 11. ταὐτὸν τῷ, σύνταξις, καὶ σύγκλωσις.

Συλληπτειρα, ἡ, θῆλυκ. τοῦ, συλληπτήρ. Συμβοηθός, συνεργός, βοηθήτρια.

Συλληπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ συλλαμβάνω. Πρέπει νὰ συλλάβῃ, πιάσῃ τις, ἁρπάσῃ, Εὐρίπ. Κύκλ. 470.

Συλληπτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτωρ.

Συλληπτικός, ἡ, ὁν (συλλαμβάνω). Δυνάμενος συλλαμβάνειν, περιληπτικός· παρὰ Γραμ. «Συλληπτικὰ ὀνόματα, τὰ καὶ «Περιληπτικὰ καλούμενα, οἷον ὄχλος, λαός, ἔθνος, χορός, κ. τ. τ. Ἐπίρ. «Συλληπτικῶς καθόλου, κεφαλαιωδῶς, συλληβδήν, κ. τ. τ.

*Συλληπτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ συλλαμβάνω. Συμπεριειλημμένος, συντετμημένος.

Συλλήπτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτειρα, Ξεν. Ἀπομν. β'. α'. 32. «Ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια (ἡ ἀρετὴ) τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ἡ (συλλαμβάνω). Συναγωνιστής, συνεργός, σύμμαχος, συμβοηθός, Ξεν. Ἀπομν. β'. β'. 2. «Ναὶ τῷ γείτονι βουλεῖ σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοὶ καὶ πῦρ ἐνάψῃ, ὅταν τοῦτο δέῃ, καὶ ἀγαθοῦ τά σοι γένηται συλήπτωρ, καὶ ἂν τι σφάλλοιμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ τοιν.

Συλληρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ληρέω). Ὁμοῦ μοζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ ληρέω, φλυαρῶ, παραλαλῶ, μωραίνομαι, εἶμαι μωρὸς, τρελὸς· συγκαταγίνομαι εἰς μικρὰ, χαμερπῆ πράγματα, μασχαραλίκια.

Συλληστεύω, μέλ. εύσω (λῃστεύω). Ὁμοῦ λῃστεύω, μετὰ λῃστῶν εἰμί. 2) ἐνεργ. συναρπάζω, συγκλέπτω.

*Συλληστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συλληστής, οῦ, ὁ (λῃστής). Ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ λῃστοῦ, ὁ μετὰ τινος ὁμοῦ λῃστεύων, Ξεν. Ἐφέσ. καὶ Χαρίτ.

Συλληστρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, συλληστήρ, ῆρος Ἡ συλληστεύουσα γυνή.

Σύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Τὸ συλαμβάνειν, συμπιάειν· συνέλιβειν· ἐξαιρτ. α) τὸ περιλαμβάνειν, συνάπτειν, ἑνόειν. β) τὸ πιάνειν, δράττειν, χειρῶν ἐπιβολή, τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, πιάνειν καὶ κρατεῖν τινα, ὅθεν παρὰ Θουκυδ. «Σύλληψιν ποιεῖσθαι, πιάσιμον. γ) τὸ περιλαμβάνειν, περιδέχεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλήψις· ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ λαμβάνειν· δέχεσθαι, ἔχειν· ἔγγαστρωσις, ἢ ἐγγάστρωμα. 2) τὸ λαμβάνειν μεθ' ἑαυτοῦ, τὸ συμπροσλαμβάνειν, τὸ συμπεριέχειν 3) τὸ βάλλειν μετ' ἄλλου τινὸς χεῖρας εἴς τι, τὸ συγκαταπιάνειν ἔργον, ἢ συνεπιχείρησις, ἀντίληψις ἔργου ἢ πράξεώς τινος, ὅθεν τὸ συμβοηθεῖν, συνεργεῖν, βοήθεια, ἀντίληψις, μετοχὴ ἔργου τινός, συγκοινωνία· παρὰ Γραμμ. ταὐτὸν τῷ, συνεκδοχή.

*Συλλιάζομαι, μέλ. άσομαι, παθ. άσθη. (λιάζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἀνέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ὑποστρέφω.

Συλλιπαίνω (λιπαίνω). Μετ' ἄλλου τινὸς κάμνω τι ν' ἁπαλύσῃ, χωνεύσῃ· ἀφίνω τι ν' ἁπαλύσῃ, χωνεύσῃ ὅλον, ἐκτήκω, Στράβ. 5, 342. «Καμινευόμενος συλλιπαίνεται σίδηρος, βαλλόμενος εἰς τὴν κάμινον διαλύεται καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τοῦ περικρατοῦντος αὐτὸν χώματος· καὶ Πλούταρχ. «Ἡ μαρμαρος τὸν συλλιπαινόμενον διὰ τοῦ πυρὸς σίδηρον συμπλέκει καὶ συνάπτειν.

Συλλογεύς, έος, ὁ (συλλογή). Ὅστις συλλέγει, συνάγει, ἀγείρει, συναθροίζει, μαζόνει καὶ ἐρανιστής, Πολύαιν. β'. 34. ὅθεν

Συλλογευτικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ συλλέγειν, συνάγειν κτήνεα. «Τὸ συλλογευτικὸν πρωτεῖον. ἀγυρτικόν, ὃ συνάγεται, Muscl veron. σλ. 15

Συλλογή, ἡ (συλλέγω)· ταὐτὸν τῷ, σύλλεξις. Τὸ συλλέγειν, συναθροίζειν· σύναξις, συνάθροισις· καὶ στάσις πολιτῶν, λαοῦ, δήμου ταραχή, ὀχλαγώγιον, Ἡρόδ. 5, 105. ἔτι δὲ, σύναξις, συνάθροισις ἐκλεκτῶν καὶ βελτίστων, ἢ μετ' ἐκλογῆς σύναξις στρατιωτῶν, ἀνδρολογία, ἢ στρατολογία, Ξεν. Ἀναβ. α'. α'. 6. «Ὧδε οὖν ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν. 2) παρὰ Ῥήτορσι ταὐτὸν τῷ, ἀνακεφαλαίωσις, μετά τινος μέντοι διαφορᾶς, Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. «Ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπεισαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν· ἡ δὲ συλλογή, τῶν ὁρίως λεχθέντων μόνων

Συλλογίζω, μέλ. ἴσω (λογίζω)· ταὐτὸν τῷ, συλλέγω. Συνάζω, μαζόνω, συναθροίζω, Δίων Χρυσ. λόγ. λέ. Μέσ. «Συλλογίζομαι, κατ' ἐμαυτὸν λογίζομαι, εἰς νοῦν ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ νοὸς φέρω καὶ ἐξετάζω τι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, Ἡρόδοτ. 2, 148. καὶ Πλούταρχ. «Λύτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος· ὅθεν α) συμπεριλαμβάνω τὰ αἴτια, ἐπιφέρω, συνάγω, συμπεραίνω, ἐκ συμπερασμάτων γνωρίζω, κρίνω, καταλαμβάνω, Γρηγ. Ναζ. «Διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ ταταγμένων τὴν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενοι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Συλλογισάμενος, συναγαγὼν τὸν λογισμὸν καὶ θεωρήσας· καὶ «Συλλελογισμένα, τὰ ἀπὸ συλλογισμῶν· ἄρα, συλλογισμὸν ποιῶ· Δημοσθ. περὶ στεφ. «Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος· καὶ ἐντεῦθεν β) ἀντὶ τοῦ, ἀνακεφαλαιόω, συλλογὴν ποιοῦμαι, συντόμως ἐπαναλαμβάνω ἐξ ἀρχῆς τὰ εἰρημένα, Ἀριστοτ. «Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι καὶ συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθῆναι· καὶ ἐντεῦθεν γ) ἀντὶ τοῦ, ἀριθμέω, λογαριάζω, συνάπτω, μαζόνω καὶ κλείω ἤτοι περαίνω τὸν λογαριασμόν, εἰς ἓν κεφάλαιον φέρω, συγκεφαλαίωσιν ποιῶ· ὅθεν

Συλλογισμαῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι συλλέγεται, συνάγεται, φέρεται εἰς ἕν· ἢ πᾶν ὅ,τι συνελέχθη, συνήχθη, ἢ πᾶν ὅ,τι συνεῖζει νὰ συλλέγηται, συναθροίζηται, συντρέχῃ ἢ συρρέῃ. «Τὰ συλλογιμαῖα, τὰ συρρέοντα, εἰς ἓν τρέχοντα. «Ἀνθρωποι συλλογιμαῖοι (Λουκ.)· οἱ κατὰ συγκυρείαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀθρόως συναθροιζόμενοι, οὕτω καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ'. 4.

Συλλογισμός, ὁ (συλλογίζω, Μέτ.). Τὸ συλλογίζεσθαι, λογαριασμός, ἡ λογισμοῦ συναγωγὴ καὶ περαίωσις· ὅθεν «συλλογισμοὺς ὑπέχειν, ταὐτὸν τῷ «λόγον ὑπέχειν, νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) τὸ συμπέρασμα ἢ τὸ συναγόμενον, τὸ ἄθροισμα ἢ τὸ ἑπόμενον ἐκ τῶν προτάσεων ἢ ἄλλων τινῶν περιστάσεων. Ὁ Ἀριστοτέλ. α'. ἀναλυτ. α'. 1. ὁρίζει τὸν συλλογισμὸν, λόγον, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει τῷ ταῦτα εἶναι· ὁ δὲ Γαλην. Ὀρν. Ἰατρ. «συλλογισμός ἐστι λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν τεθέντων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον· ἔνθα, «τεθέντων καὶ «κειμένων, εἴτ', τὸ Λῆμμα, ἢ ἡ Πρότασις, ὅ ἐστιν, ὁ μείζων καὶ ὁ ἐλάττων ὅρος· τὸ δὲ «ἕτερόν τι τῶν κειμένων· τὸ συμπέρασμα, ἢ ἡ ἐπιφορὰ· καθόλου, σκέψις, ἀναλογισμός, στοχασμός, διανόησις, θεωρία καὶ κρίσις διὰ τοῦ νοὸς πρὸς εὕρεσιν τοῦ πιθανοῦ ἢ τοῦ ἀληθοῦς. 3) παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ιζ'. 91. 3) ὁ μισθὸς στρατιώτου, ἀμφ. 4) συγκεφαλαίωσις, σχῆμα συντομίας, παρὰ Ῥήτορσιν, ὃ καὶ Ἔμφασις λέγεται. (ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει ἔτι τὸ, συλλογίζομαι, καὶ διὰ τοῦ, Μαζόνω τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐριπ. ἴδε ἐν τῷ Σύλλογος.)

*Συλλογιστής, οῦ, ὁ (συλλογίζω, Μέσ.). Ὁ συλλογιζόμενος, ὅ ἐστιν ὁ τὸν λογαριασμὸν θεωρῶν καὶ κλείων αὐτόν, λογαριαστής. 2) συμπερασταής, κάμνων συλλογισμούς.

*Συλλογιστέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συλλογίζομαι. Πρέπων, δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ, Πλάτ. Πολιτ. 7. σελ. 517. Β.

Συλλογιστικός, ἡ, όν (συλλογιστής). Εἰς τὸ συλλογίζεσθαι ἢ εἰς συλλογισμοὺς κτήνων, ἐπιτήδειος, ἀναγόμενος· εἰς τοῦτο γεμμυνασμένος. Ἐπίρ. Συλλογιστικῶς, κατὰ τὸν συλλογιστικὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν συλλογισμῶν ἢ τοῦ συλλογίζεσθαι.

Συλλογος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλογή. Συνέλευσις, συνάθροισις, συνέδριον, ἄθροισμα, ἐξαίρ. συνοδος ἀνθρώπων, Ξενοφ. εἰκ. δ'. 6. «Πάντας συνάγων, ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται πολλ. παρ' Ἡροδ. ἔστιε συνεκφέρει συνήθ. «σύλλογον ποιήσασθαι· ἀντὶ τῷ, σύλλογοι διαλύειν, Ἡροδ. 7, 10, 4. Παθ. «διαλύεται ἐκ τοῦ συλλόγου, Ἡροδ. 3, 73. 2) τροπ. σκέψις. παράστημα, τὸ νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν ἐξουσίαν του τοὺς διαλογισμούς του καὶ τὰς λέξεις, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 626. «σύλλογον ψυχῆς λαβεῖν, συλλογίσου, μαζωξε τον νοῦν σου, εἰς ἑαυτὸν ἐλθέ, ἔλα εἰς τον ἑαυτόν σου.

Συλλοιδορέω, ῶ. Μ. ήσω (λοιδορέω). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ λοιδορῶ, ὑβρίζω, ἢ καταῤῥονῶ, Ἱερεμ. κγ'. 27.

Συλλούω, Μ. ούσω (λούω). Ὁμοῦ λούω. Μέσ. Συλλούομαι, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, μαζῆ λούομαι, Πλούταρχ. Ῥωμ. «Οὐδὲ συνελούοντο τὸ παλαιὸν ἀλλήλοις.

Συλλοχάω, ῶ. Μ. ήσω ταὐτὸν τῷ, συλλοχίζω, ἀγ. Γραφ.

Συλλοχία, ἡ (λόχος). Ἡ εἰς λόχους συνάφεια ἢ ἕνωσις καὶ διαίρεσις στρατιωτικοῦ τινος σώματος. 2) παρ' Ἰατρ. ταὐτὸν τῷ, ἄθροισμα, Ἱπποκράτ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων.

Συλλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω). Εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ· ἢ διανέμων, διαμερίζων τὸν στρατόν, συνάπτω καὶ συγκροτῶ λόχους, Πλούταρχ. «συλλελοχισμένους εἰς ἑκατοντύαρχα· βέλτιον μέντοι τὸ, Καταλοχίζω· ὅθεν

Συλλοχισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλοχία. Ἐν τῇ παλαιᾷ τάξει φέρεται «συλλοχισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ. καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι, Αἰν. Τακτ.

Συλλοχίτης, ου, ὁ (συλλοχίζω). Ἐκ τοῦ ἰδίου λόχου στρατιώτης, Ἡρόδοτ. 1, 82.

Συλλυπέω, ῶ. Μ. ήσω (λυπέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λυπῶ, πικραίνω. Μέσ. Συλλυπέομαι, οὔμαι, ὁμοῦ λυποῦμαι, συμπάσχω ἔχω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν λύπην τινός δοτ. «συλλυπούμενος τῷ πάθει, Ἡρόδ. 9, 96. πρβλ. 6, 39. ἐκείνῳ συμπάθειαν, οἶκτον, συναλγεῖν τινι.

Σύλλυσις, εως, ἡ (συλλύω). Ἡ λύσις, διαχώρισις, διάζευξις· καὶ μεταφ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἡ διάλυσις ἔχθρας, διαλλαγή, καταλλαγή, εἰρήνη, συμβιβασμός, ἡγεμόνων λόγων περὶ συλλύσεως· ἴδε συλλύω.

Συλλυσσάω, ῶ (σύν, λυσσάω). Ὁμοῦ λυσσῶ, λυσσιάζω μαζῆ· ἐν τῇ Ἀνθολογ. φέρεται καὶ παθ. συλλυσσάομαι.

Συλλύω, ὑσω (λύω). Ὁμοῦ λύω, ἔ ἐστι μετά τινος, ἢ ἀπό τινος, ξεχωρίζω, χωρίζω τό ἡνωμένον ἢ συνδεδεμένον, συνεργῶ εἰς τοῦτο, ἐξαιρ. ξεχωρίζω τούς ἐχθρούς, φιλιώνω αὐτούς, ἢ διαλύνω μίαν διαφοράν, ταὐτόν τῷ, διαλύω, Σοφοκλ. Αἴ. 1317. »Ἀναξ Ὀδυσσεῦ, καιρόν ἴτε ἐλπίζωμεν, εἰ μή ξυνάψων, ἀλλά συλλύσων πάσειν, ἦλθες νά λύσῃς, νά ξεχωρίσῃς, νά διαλλάξῃς· καὶ Διοδ. Σικ. Παθ. »συλλύεσθαι πρός τινα, ἐπί ἐχθρῶν, οἵτινες διαλύουσι τήν ἀναμεταξύτων ἐχθραν καὶ διαλάττονται, εἰρηνεύουσιν ἐν ἑαυτοῖς, ὅ ἐστι, κάμνουσι φιλίαν. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 891. » — Οὔτε συλλύειν τινάν, ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, συσκεῖν, ἔνθα ἄλλοι »συλλύουσιν γράφουσι. (περί τῆς προσῳδίας ὅρ. λυω).

Σύλον, τό (συλάω). Σεῦλον, λάφυρον, ἐξαιρ τά ληφθέντα ἀπό τοῦ πεσόντος ἐχθροῦ ὅπλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. συνών. κατά πλήν. 2) = σύλη. 3) ἐνέχυρον, παρακαταθήκη, πᾶν ὅ,τι λαμβάνεται ἀντί πληρωμῆς.

Συλόνυξ, υχος, ὁ, ἡ (συλάω, ὄνυξ). Τούς ὄνυχας σύλων, ἁρπάζων, λαμβάνων, ἢ ἀποκόπων. »Συλόνυξ στόναξιν, νυχοφάλιτον, Φανίας ἐν Ἐπιγράμ.

Συλωπία, ἡ (λῶπος, συλάω) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, συλολωπία, Πολυδ. ζ'. 42. ἡ τῶν ἐνδυμάτων κλοπή, τό κλέψιμον τῶν φορεμάτων.

Συμβάδην, ἐπίρ. (συμβαίνω). Τό συγκεκραμένους καί συνεστραμμένους ἔχειν πόδας, μέ συγκεκλεισμένους πόδας, ἀντίκειται τῷ, Περιβάδην, μέ σκέλη ἀνοικτά, ὡς παρά Νικήτ. Χρον. β'. 4. ἐπί ἱππέων.

Συμβαδίζω, ίσω (βαδίζω). Ὁμοῦ βαδίζω, μαζῆ περιπατῶ.

Συμβαίνω, καί Ἀττικ. ξυμβαίνω. Μ. βήσομαι. Προκ. βέβηκα, καί Ἰων. Ἀπαρμφ. συμβεβάναι, Ἡροδ. 3, 146. Ἀόρ. β'. συνέβην, καί ἀπαρμφ. συμβῆναι (βαίνω, ἀμιλ.). Ἔχω, κρατῶ τούς πόδας συνηνωμένους, ἵσταμαι μέ τοιούτους πόδας, τούς πόδας συνέχω ἐν τῷ βαδίζειν, ὅ ἐστιν, οὐ λίαν διατείνω τά σκέλη, ἀλλά μᾶλλον συνημμένα ἔχω αὐτά ἐν τῷ βαίνειν, περιπατεῖν. Ξενοφ. Ἱππ. ἀ. 14. »Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες», περισσότερον μέ ἀνοικτούς καί ἐξαπλωμένους, παρά μέ συνεσφιγμένους, συγκεκλεισμένους καί συνημμένους πόδας· ἀντίκειται τῷ, Διαβαίνειν· καὶ ἐντεῦθεν πανδριάς συμβεβηκυῖα, συνημμένους ἔχων τούς πόδας, καὶ οὐχί κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων καὶ πρός τά ἔξω ἐκτεταμένους. 2) σύν τινι βαίνω, μαζί ἑτέρου βαδίζω, ὁμοῦ πατῶ, πορεύομαι· ὁμόσε χωρῶ, ὑπάγω, ἔρχομαι κ' ἐγώ μαζῆ, (συνέρχομαι) εἰς τινα τόπον ὅπου καί ἄλλοι ἢ ν' ἀπαντήσω, ἢ νά συνομιλήτω μετά τινος, ἢ νά συμφωνήτω περί τινος πράγματος, καί νά ἑνωθῶ μετ' αὐτοῦ, ἢ νά συμβιβασθῶ, ὅθεν 3) τροπ. συμφωνεῖν, συνάδειν, καί ἤτοι ἐπιτηρικῶς, ἀντί τοῦ, ὁμοφωνεῖν, συμβιβάζεσθαι, κλείειν συμμαχίαν, εἰρήνην, Ἡροδ. 1, 116. ἢ κατά τό ἐξωτερικόν, ἀντί τοῦ περιάζειν, συστοιχεῖν, ἀντιστοιχεῖν, ὁμοιάζειν, τινί, Ἡροδ. 1, 116. 2, 3. σπανιώτερον δέ ἐπί καιροῦ, ἀντί τοῦ συμφωνεῖν, τινί, Ἡροδ. 1, 116. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »συμβῆναι, συνομολογῆσαι, συμβαίειν, συνέλθοιεν, συμβαίνοντα. συμφωνοῦντα. Συνέβημεν, συνεχωρήσαμεν. Οὐ συμβαίνει, οὐ συμφωνεῖ· ὁ Σουΐδ. Συμβαίνουσι, συμπράττουσι, συμφωνοῦσι· ὁ Φαβωρῖν. »συμβαίνει τίς τινι», ἀντί τοῦ, συμβιβάζεται καί συμφωνεῖ. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. β'. 11. »Ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτό αὐτοῖς», συνῆλθον, συνεμίχθησαν, συνήφθησαν, ἠνοίθησαν, συνεφώνησαν πρός ἀλλήλους. Ἡρόδοτ. ἀ. 13. »συνέβησαν εἰς ταὐτό, τόν δε βασιλεύειν· οὕτω καί ἐν 82. »συνέβησαν εἰς λόγους συνελθόντες ὥστε τριηκοσίους ἑκατέρων μαχέσασθαι· οὕτω καί Θουκυδ. »συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι, σφᾶς τε αὐτούς παραδοῦναι καί ὅπλα, ἀντί τοῦ συνωμολόγησαν, συνεφώνησαν, πρός ἀλλήλους· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τῷ συντίθεμαι, συνθήκας ποιοῦμαι, συμβιβάζομαι, διαλλάττομαι, συμφωνῶ Συνεκδ. Ἐπιστολ. 58. »ἑνταῦθα δέ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινεν, συνεφώνει, σύμφωνος ἦν ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ, ὡμίλει ὅ,τι εἶχε καί εἰς τόν νοῦν του· ὡς τό τῆς συνηθείας »συμφώνως ὑπάγειν». 4) συναναστρέφομαι, ἔχω συναναστροφήν ἢ ἐπιμιξίαν μέ τινα, βοτ. Ἀριστοτ. Βατρ. 817. 5) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν ἀντί τοῦ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, εἰς μάχην μετά τινος, congredi, βοτ. ὡς παρά Σοφοκλ. Αἴ. 123. »Ὃν οὐδαμοῦ χρή οὐδέ ξυμβῆναι ποδί», ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, Συνελθεῖν, καί σημαίνει τό, συστάδην μάχεσθαι, ὁμόσε χωρεῖν. 6) ἐξαιρ. τάττεται πολλά ἀντί τοῦ, συμπίπτειν, τυχαίνειν τι, ἐπί συντυχίας καί συμπτώσεως χρόνου καθόλου, καί ἐπί ἄλλων πραγμάτων, ὅταν τυχαίνῃ τι καί γίνηται κατά συμβεβηκός ἄνευ διορισμένου σκοποῦ τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, καί συντάσσεται συνήθ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 6, 103 »Συνέβη μοι περιελθεῖν, ἔτυχε νά περιέλθω, ἤμουν κατά συμβεβηκός, ἢ ἔτυχεν τήν στιγμήν εἰς τόν τρόπον κ. τ. τ. ἔτι δέ καί μετά εἰτ. καί ἀπρμφ. Ἡροδ. 7, 166 »Συμβαίνειν, ἀπροσώπως, ὡς καί ἐτυχῶς συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται κατά τύχην, κατά συμβεβηκός. »Συμβαίνει τί μοι», ταὐτόν τῷ, ἐπέρχεταί μοι, μοί ἀκολουθεῖ τίποτε, μοί τυχαίνει τι ἀνάρμον, ἀνέλπιστον, ὡς παρά Ξενοφ. Λακ. π. 7. »Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν», ἀν τύχῃ· ὁ αὐτ. Ἑλλ. ζ'. ἀ. 21. »Συνέβη πρός τῷ δεξιῷ κέρατι τεταγμένοις· ἠκολούθησε, κατά τύχην ἐγένετο· ὅθεν ἡ μετοχ. »Συμβάν, ἄντος, τόν, ὁ συνέβη, ἐγένετο, ἠκολούθησεν· καί, Συμβεβηκός, ὅτος, τό, τό κατά τύχην ἢ παρ' ἐλπίδα γινόμενον. Ὁ Ἀριστοτέλης, Μετάφ. δ'. 30. ὁρίζει τήν λέξιν οὕτως. »Συμβεβηκός λέγεται ὃ ὑπάρχει μέν τινι, καί ἀληθές εἰπεῖν, οὐ μέν τοι οὔτε ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπί τό πολύ· οἷον, εἴ τις ὀρύττων φυτῷ βόθρον, εὗρε θησαυρόν· τοῦτο τοίνυν Συμβεβηκός τῷ ὀρύττοντι τόν βόθρον, τό εὑρεῖν θησαυρόν· οὔτε γάρ ἐξ ἀνάγκης τοῦτο ἐκ τούτου, ἢ μετά τοῦτο· οὔθ' ὡς ἐπιτοπολύ, ἂν τις φυτεύῃ, θησαυρόν εὑρίσκειν. 7) ἐν τῇ Διαλεκτικῇ σημαίνει τό, »Συμβαίνειν τό ἐκ τῆς προτάσεως συμπέρασμα, ἢ τήν ἐπιφοράν, τό ἑπόμενον ταύτης, ἀντί τοῦ, συνάγεται, ἕπεται, πορίζεται, Πλάτ. Ἀλκ. ἀ. 52. »Μηδέν ἄλλο τόν ἄνθρακον συμβαίνειν ἢ ψυχήν», ὅτε καί ἰσοδυναμεῖ τῷ, εἶναι. Ἐν τῇ ὑπηγήσει, τήν σύμπτωσιν καί συντυχίαν τῶν περιστάσεων ἢ πολλῶν ἄλλων πράξεων εἰς τόν αὐτόν χρόνον κατά τύχην γινομένων, Πλουτ. 8) ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἀντί τοῦ περιάζειν. συμφωνεῖν, ὅταν ὁ λογαριασμός τῶν συναγομένων ποσοτήτων συμφωνῇ. 9) ἀντί τοῦ, εὐδοκιμεῖν, γίνεσθαί τε κατά ῥοῦν, ἀποβαίνειν, ἔχειν ἐκβασιν ἢ πρόοδον, succedere, Θουκ. 3, 3. πρβ. Poppo T. Λ'. 1. σελ 247. λέγεται δέ καί »Κακῶς ἢ καλῶς ξυμβῆναι», Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 63. Κ. Π. 5, 4, 7.

Συμβακχεύω (βακχεύω). Σύν ἄλλοις, εἰς τόν αὐτόν καιρόν βακχεύω, ἑορτάζω τήν ἑορτήν τοῦ Βάκχου, ἢ ἐνθουσιῶμαι βακχικῶς, »μετά τινος», Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 234. Παρά δέ Μεταγν. καί, »τινί». Τροπ. ἐπί ἀψύχων, οἷον τόπων, βουνῶν κ. τ. τ. ἀντί τοῦ, λαμβάνειν μέρος εἰς τήν ἑορτήν τοῦ Βάκχου, Ἰαπ. Φιλοστρ. Ἐπιστ. σελ. 294.

Συμβάκχη, ἡ. Ἑταίρα Βάκχης, ἢ εἰς τήν ἑταιρίαν τῶν βακχῶν οὖσα, ἢ συμβακχεύουσα, Εὐρ. Ἀλκ. τοῦ

Σύμβακχος, ὁ (βάκχος). Συμβακχεύων· ἑταῖρος, σύντροφος βακχου. Τό Ἀλκ. ἔχει, ἡ σύμβακχος, ὡς ὁ Εὐρ. Τρωάδ. 500. καλεῖ τήν Κασσάνδραν »Σύμβακχον θεοῖς», ὡς ὑπό τῶν θεῶν ἐνθουσιασμένην προφῆτιδα

Συμβαλλόμενος, Ἰωνικ. παρ' Ἡροδοτ. ἀντί τοῦ, συμβαλλόμενος, ὅρ. κατωτερω.

Συμβάλλω, Ἀττ. ξυμβάλλω. Μ. βαλῶ. Ἀόρ. συνέβαλον, καί ἀπαρμφ. συμβαλεῖν. Παρακ. βέβληκα. Παθ. ἀόρ. α. συνεβλήθην, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καί ἀορ. καί τῷ μέσ. ἀορ. πολλῷ δέ εὐχρηστότεροι παρ' αὐτῷ ἐκ τοῦ Ἐπικ ἀμετβ. ἀορ. βλην οἱ τύποι, ξυμβλήτην, ξυμβλήτην, ξύμβλητο, ξυμβλῆσθαι, ξυμβλήμενος, ξυμβλήμεναι, τούς ὁποίους ὁ Οὐάλφιος παντάχοῦ, καί ἔνθα τό μέτρον οὐκ ἀπαιτεῖ, γράφει διά τοῦ Ἀττ. ξ, ἐν ᾧ κατά τόν παθ. μέλλ. συμβλήσομαι (Ἰλ. Ψ, 335.), ὡς καί κατά τούς λοιπούς ὅλους χρόνους γράφει διά τοῦ σ. Παρ' Ἡσιοδ σημειωτέον ὁ Ἰων. μετοχ. ἐνεστ. καί ἀορ. συμβαλλόμενος, συμβαλεόμενος, ἀντί τοῦ, συμβλλομενος, συμβλόμενος, Schweigh v. L. Ἡροδ. 1, 68. 3, 14. 68. 76. 95 6, 61. καί ἀλλαχοῦ. πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τ. Β'. σελ. 31. (βάλλω, ἀνωμ.) Σύν ἑτέρῳ βάλλω, ῥίπτω, φέρω· μεθ' ἑτέρου ἢ εἰς τόν αὐτόν καιρόν ῥίπτω, φέρω· βάλλω ὁμοῦ, μαζῆ· »τινί τι», καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, συγκρούω, συνωθῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. γ. 12. καί Ἀγησ. β'. 12. »Συμβαλλόντες τάς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο· καί μεταφορικ. ἐπί ἀνθρώπων, »Συμβάλλειν τινάς», ὡς καί τό, συγκρούειν, εἰς ἔριδας καί μάχας πρός ἀλλήλους φέρω, διεγείρω τινάς εἰς μάχην συνάγω· κάμνω δύο τινάς νά ἐχθρευθῶσι πρός ἀλλήλους, νά μάχωνται, Ἰλ. Τ. 95. »Θεοί συμβάλλον ἀμφοτέρους». »Ἐμέ καί Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι», Ἰλ. Γ, 70. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἀ. 18. »Συμβαλεῖν ψίλους ἀνδράσι», Συμπ. δ'. 9. »Ἀλεκτρύονας συμβάλλουσι· οὕτω καί ἐν Λακ. δ'. 2. »Κιόμεζεν εἰ καί τούς ἡβῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περί ἀρετῆς· καί μικρόν κατωτέρω, »Ὡς οὖν τούτους συνέβαλεν ἐξηγήσομαι. »τινά τινι», Ἡροδ. 3, 32. 5, 1. β) ἀμεταβ. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, καταπίπτω μέ τινα εἰς μάχην, μάχομαι, ἐρίζω, Ἰλ. Π, 585. »Σύμβαλον μάχεσθαι· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, μάχομαι μετά τινος, μαχίμως συμπλέκομαι, συνάπτω, κρατῶ κατά τινος μάχην, ἀκολούθ. ὡς παρά Ξεν. Λακ. 4, 6. »Πιστεύουσι διά τήν ἔριν, ὅπου ἂν συμβάλωσιν, ἢ μετά βοτ. »Συμβάλλειν τισίν, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. 1, 77. 80. 82. 103. 104. 128. 214. 2, 159. ἔνθα εἶναι χρεία νά προστιθῇ τό, μάχην. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σύμβαλλε, συναγωνίζου· ὁ δέ Φαβωρῖνος Συμβάλλειν, τό συναντᾶν, κυρίως ἐν τῷ πολέμῳ· βοτ. συντάσσεται. Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 14. »Ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν αὐτοῖς». Σπανιώτερον μετά τῆς πρός »Συμβάλλειν πρός τινα», Ξεν. Κ. Π. 1, 10. »Πρός τό μαχόμενοι καί συμβάλλωμεν. Ἐνίοτε δέ καί κατά μέσ. διάθ. Ἰλ. Μ, 377. »Σύν ὁ' ἔβαλοιτο μάχεσθαι ἐναντίον». 2) συναρμόζω, συνάπτω, συμφύρω, ὅ ἐστιν, εἰς ἓν φέρω, συμμίσγω, σμίγω, συμπλέκω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 37. »Σχοινία συμβάλλειν», συμπλέκειν, στρέφειν, κάμνειν σχοινία· παρ' Εὐριπ. »Συμβάλλειν χεῖρας, δεξιάς, συνάπτειν, ἑνώνειν, ὅ ἐστι, κιάνειν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τήν δεξιάν, τάς χεῖρας, τάς παλάμας συμπλέκειν,

ἀλλήλοις ἐγχειρίζει· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Συρρέω, ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι συμβάλλουσι χύσει τὸ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, ἑνώνουσι τὰ ὕδατά των, Ἰλ. Δ, 453 »Συμβάλλειν ὕδωρ, καὶ Ἰλ. Ε, 774. »Ῥοὰς συμβάλλειν, συμμίγνειν, συρρέειν τὰ ἑαυτῶν ῥεύματα· ὡς καὶ παρ' Ἀρρίαν. περὶ τῶν τεσσάρων ποταμῶν »Συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, χύνονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἢ ἑνοῦνται, συμμίγνυνται μετ' αὐτοῦ· ὅθεν καὶ »Συμβάλλοντες ἀλλήλοις ποταμοί, (Ἀριστοτέλ.) οἱ συρρέοντες, ἢ συμμιγνύοντες τὰ ἑαυτῶν ὕδατα, ῥεύματα ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ μέτ. εἶδ. »Ὕδωρ συμβάλλεται εἰς, Ἡρόδ. 4, 50; ὅστις ἐν 4, 48. ἀντὶ τούτου »Ἀναχεῖσθαι τὸ ὕδωρ τῷ Ἴστρῳ, εἶπεν. 3) συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, μαζόω, συναρμόζω, συντίθημι, συνάπτω, συζεύγνυμι, Ξενοφ. Κυρουπ. β. ά. 2. »Τοὺς ἀπὸ Φρυγίας, συμβαλεῖν Γαβάοις· καὶ παρ' Ἡσαΐᾳ μέ. 6. »Οἱ συμβαλλόμενοι τὸ χρυσίον», ἀντὶ τοῦ, οἱ συναγόμενοι, οἱ μαζόοντες. 4) »Λόγους συμβάλλειν τινί, ἢ ἁπλῶς, συμβάλλειν τινί, ἀντὶ τοῦ, συνδιαλέγομαι μετά τινος, ἐν γένει, συμφωνῶ μετά τινος διά τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Κυρουπ. β΄. β΄. 21. »Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβαλλέσθαι περὶ τούτου λέγουσι· καὶ ἐν Ἀναβ. δ΄. ς΄. 14. ἄνευ τοῦ »Λέγουσι· »Αὐτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι, ἀντὶ τοῦ, Συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμβάλλεται, λέγεται· ἀντὶ τούτου δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὸ »Ἀντιβάλλω μετεχειρίσθη. »Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους; ἐντεῦθεν ἔτι καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀ β. ς΄. γ΄. 1. »Συνεβάλλοντο λόφον, εἰς ὃν δεῖ πάντας αὐλίζεσθαι, συμφώνως διώρισαν, εἶπον ῥητῶς τὸν λόφον εἰς ὃν ἔκρινον ὅλοι νὰ συναχθῶσι· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρ' αὐτῷ »Συγκείμενον χωρίον». »Συμβάλλειν λόγον τινί», κοινωνῶ, μεταδίδω τινὶ λόγου, μαρτυρίαν τινός, διὰ νὰ τὴν μεταχειρίσῃ πρὸς ὑπεράσπισίν του ἐνώπιον κριτηρίου, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 15, 1. ἀμφ. ἀναγν. 5) παραβάλλω, ἀντιβάλλω, παρεικάζω, συγκρίνω. »Τί τινι», Ἡρόδ. 2, 10. 3, 100. 4, 42. 99. ἔτι δὲ καὶ, »Πρός τι», Ἡρόδ. 3, 95. 4, 50. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 17, 1. καὶ κατὰ παῦ διάζ. »Συμβληθῆναί τινι», Ἡροδ. 3, 125. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάζ. »Τὸ Βαβυλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον συμβαλλόμενοι», Ἡροδ 3, 95. 6) παραβάλλω τὴν γνώμην μου μὲ τὰς περιστάσεις, θεωρῶ αὐτὰς καὶ ἐκ τούτων κρίνω· ποιοῦμαι περί τινος ἢ ἐκβάλλω τὸ συμπέρασμα, νοῶ, καταλαμβάνω, διακρίνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμπεραίνω, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· τάσσεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. ἤδη συνήθ. κατὰ μέσ. διάζ. ἠνοί ἀπολύτως ὡς παρ' Ἡροδ. 4, 15. 45. 87. 7. 24 184. 8. 30. Schaef. Dion. Συνδ. σελ. 199. ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 68. 2, 33. 112. 5, 1. 6, 108. 7, 189. ἢ μετὰ τοῦ, ὅτι, Ἡροδ 3, 68. ἢ καὶ μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ, μαντεύομαί τι, τεκμαίρομαι, Ἡρόδ. 4, 111. ἔσθ' ὅτε ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμβάλλειν, ἐνύπνια ἐπιγράμμασι Σύμβολος, μάντις, Σύμβολος, οἰωνός» Ἡρόδοτ. 6, 107. »Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξελήλυθέναι», ἐξήγει τὸ ὄνειρον καὶ ἐκ τούτου ἔκρινεν, ἐσυμπέραινε ἐνόησεν, ὅτι αὐτὸ ἀπεπληρώθη, ἐτελείωσεν, ἐβρήκεν, »Συνεβαλλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα», Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. Προοίμ. ἴδε καὶ, Συμβιβάζω. ἐν γένει, κατέχω κατ' ἐμαυτόν, ἐν τῷ νῷ μου, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι, κρίνω, ὡς παρὰ Σοφοκλ Οἰδ. Κ. 1151. »Συμβάλου γνώμην. Σκέψαι καλῶς, στοχάσου ἢ συλλογίσου καλά. 7) λογαριάζω, ἀναμετροῦμαι, Ἡροδ. 6, 63. 65. καὶ παῦ. ἢ Ἡ ὁδὸς ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληται μοι», ὁ δρόμος λογαριάζεται ἀπὸ ἐμὲ ὡς 200 στάδια, Ἡροδ. 4, 101. 8) Μέτ. ἐξ ἰδίων μου, ἐκ τῆς περιουσίας μου ἢ ἰδιοκτησίας μου, συμφέρω, συνεισφέρω, παρέχω, χορηγῶ. »Ὁλκάδα τινὶ, δίδω εἰς τινα ὁμοῦ, μετ' ἐαυτοῦ τὸ φορτηγικόν πλοῖόν μου, ἐμπιστεύομαι αὐτό, Ἡροδ. 3, 235. »χρήματά τινι», δίδω τινὶ ἐμπροσθὰ ἀργύρια, ἐξαρ. διὰ νὰ κάμω μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν κεφαλαίων ὑπόθεσιν χρηματικήν, ὅθεν »Συμβάλλεσθαί τινι», ἢ καὶ ἁπλῶς ἐνεργητ. »Συμβάλλεται, χρήματα συμβάλλειν τινὶ», ἔχειν μετά τινος ἐμπόριον ἢ λειψοδοσίαν, συναλλάγματα ποιῶ, ἔχω μετά τινος. ἴδε Συμβόλαιον καὶ ἐντεῦθεν Συμβόλαιον, συμφωνίαν, συνθήκην ποιῶ μετά τινος. ὅθεν καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀργ. δ΄. 9. καὶ ε΄. 62. λέγονται »Συμβάλλοντες, οἱ χρεωκόποι· καὶ »Συμβόλαια τὰ χρέη, τὰ δάνεια. »Συμβάλλεσθαι ξεναίαν, καμεῖν, συνάπτειν ἐν ἀλλήλοις φιλοξενίαν. »Συμβάλλεσθαι γνώμαις, δίδω καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τὴν τῶν λοιπῶν, Ἡροδ. 8, 61. 9) βάλλω εἰς τὴν μέσην, εἰς τὸ κοινόν, συνεισφέρω πρὸς δαπάνην, μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Ξεν. Οἰκ. ζ΄. 13. »Λογίζεσθαι, πότερος ἀριθμῷ π' εἶω συμβέβληται ἡμῶν -- οὗτοι τὰ πλείονα ἄξια συμβάλλεται· καὶ μετὰ δοτικ. εἰς Ἀγησ. β΄. 27. »Συμβαλλόμενος καὶ οὗτος (ὁ Μαύσωλος) χρήματι τῇ Λακεδαιμονίων ὡς καὶ ἐν Ἑλλ. ς΄. ε΄. 5 Ἠλεῖοι χρήματα τάλαντα συνεβάλλοντο αὐτοῖς, συνεισέφεροι συνεβοήθησαν· ἐν γένει, »Συμβάλλεσθαι εἴς τι, ἢ πρός τι», ἀντὶ τοῦ, συνεισφέρω εἴς τι, π. χ. »Ποσα χρήματα συμβαλῇ εἰς πόλεμον· εἰς τὸ ναυτικόν». Ξεν. Ἑλλην. ς΄. β΄. 1. καὶ δ΄. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συντείνω χρησιμεύω, ὠφελῶ, ἔχειν εἰσροήν, λυσιτελῶ, Πλάτ. »Μέγα μέρος εἰς τοῦτο, ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. καὶ Ξεν. Κ. Π 1, 2, 8. »Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν μεγάλως ὠφελεῖ, μεγάλην ὠφέλειαν προξενεῖ· τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Σολομ. σοφ. ε΄. 8. »Τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονείας συμβέβληται ὑμῖν, ἀντὶ τοῦ, τί ὠφέλησεν ὑμᾶς ἡ ὑπεροψία; 10) »Συμβαλλόμαί τινι», ἀντὶ τοῦ, κατὰ τύχην συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμώνομαι μὲ τινά, ὁμιλῶ μετ' αὐτοῦ, πολλαχ. παρ' Ὅμ. (ζήτει ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. χρῆται μόνον τῷ μέλλ. συμβλήσομαι) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ τροπ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχειν μετά τινος συναναστροφήν ἢ ἐπιμιξίαν, ἐνοῦμαι μετ' αὐτοῦ. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάζ. ἀμεταβ. »Ὅρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. »Συμβαλεῖν, λοιδορεῖν.

Σύμβαμα, τό. (συμβαίνω) Συμβεβηκός, συναίτημα. 2) παρὰ Στωϊκοῖς, ὡς τὸ, κατηγόρημα, ἤγουν τὸ ἀτελὲς κατηγορούμενον, συνιστάμενον εἰς ἀμετάβατα ῥήματα, π. χ. »Σωκράτης περιπατεῖ», ἐν ᾧ τοὐναντίον τὸ ἀτελὲς κατηγορούμενον κατά τι ἀπρόσωπον ῥῆμα, π. χ. »Σωκράτει μέλει», λέγεται, παρασυμβεβηκὸς ἢ παρακατηγόρημα.

Συμβάμεν, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, συμβαίνει, συμβῆναι.

Συμβάμεναι, ταὐτὸν τῷ, συμβάμεν.

Συμβαπτίζω, ἰσω (βαπτίζω). Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ βαπτίζω τινά, βαπτίζω μαζῆ, ἢ βουτίζω. Παῦ. »Συμβαπτίζεσθαί τινι», ὁμοῦ μετ' ἄλλου βουτῶ κάτω, καταβυθίζομαι, συμβυθίζομαι.

Συμβαρβαρίζω, ἰσω (βαρβαρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους μιμοῦμαι ἢ κρατῶ μετ' αὐτῶν· Εὐστάθ.

Συμβαρύνω, (βαρύνω). Ὁμοῦ, μετ' ἑτέρου βαρύνω, ἢ ἐνοχλῶ· συμβαρύνομαι, ὁμοῦ βαρύνομαι, βαρεῖαν ἐπιδέχομαι, Ἐτυμολ. μέγ.

Συμβατέιος, ἐφετικὸν τοῦ συμβαίνω ἐπὶ τῆς σημ. κλίσιν ἢ ἐπιθυμίαν ἔχω, ἀγαπῶ νὰ κάμω σύμβασιν, ἢ συνθήκην συμβάσεως ὁρίζομαι, τινί, Θουκυδ.

*Συμβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ βασιλεύς ὤν.

Συμβασιλεύω, (βασιλεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου βασιλεύω, ὁμοῦ, μαζῆ βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Σύμβασις, εως, ἡ (συμβαίνω). Τὸ ἱστασθαι ὁμοῦ ἢ εἶναι συναπωμένα, κλεισμένα, καὶ ἔχει ἀνοικτὰ τὰ σαῖλη, τὰ ποδάρια, Ἱππ. ἀντίτ. τῷ, διάβασις. 2) ἕνωσις, ἑταιριασμός, φιλία, καταλλαγή· ἐπένδυσις εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν, συμβιβασμός, συμφωνία, συνθήκη, εἰρήνη, Ἡρόδοτ. ὁ΄. 74. »Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς, συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. Εὐρ. Φοιν. 85. »Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, ὡς δὲ σύμβασιν τέκνοισιν. οὕτω καὶ ἐν στίχ. 590. »Ὦ θεοί, ξύμβασιν τινὰ Οἰδίπου τέκνοις δότε», εἰρήνην, συμβιβασμόν, ἕνωσιν, Θουκυδ. ά. »Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν». Στράβ. »Ποιοῦνται συμβάσεις, ὡς τὰ ἐξῆς». 3) ταὐτὸν τῷ, Σύμβαμα, τυχηρὸν συμβεβηκός.

Συμβαστάζω, ἀσω (βαστάζω). Σὺν τινι βαστάζω· ὁμοῦ, μαζῆ, μετ' ἑτέρου βαστάζω, συμφέρω. 2) παραβάλλω, ἐξισῶ, conferre.

Συμβατεύω, (βατεύω). Ὁμοῦ, μαζῆ βαδίζω, περιπατῶ. 2) συνδυάζομαι, ζευγαρόνομαι, Παλαίφ. μ΄. 3.

Συμβατήριος, ία, ιον. καὶ, »Συμβατικός, ἡ, όν. (συμβαίνω) Εἰς σύμβασιν ἄγων, ἢ ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, συμβάσεως πρόξενος. Ἐπίρ. Συμβατικῶς· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Συμβατήριοι, εἰρηνικαὶ διαθέσεις. Πλούταρχ. εἰς Ηγμ. »Λόγοι συμβατικοί», περὶ συμβάσεως καὶ διαλλαγῆς.

*Συμβατικός, ἡ, όν = συμβατήριος.

Συμβατός, ἡ, όν, Πολύβ. 5΄. β. 4. »Συμβατόν ἐστι αὐτῷ», ἀντὶ τοῦ, Συμβαίνει.

Συμβεβαιόω, ῶ. (βεβαιόω). Σὺν τινι ἢ μετ' ἑτέρου βεβαιόω, ὁμοῦ, μαζῆ βεβαιόνω, ἐπιβεβαιῶ ἢ στερεῶ.

Συμβεβηκός, ότος, τό. ἴδε Συμβαίνω. ὅθεν

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχῆς »Συμβεβηκώς») Κατὰ συμβεβηκός, Ἀριστοτ.

Συμβεβηλόω, ῶ (βεβηλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βεβηλόω, Νεμέτ.

Συμβελής, ὁ, ἡ. (βέλος), ταὐτὸν τῷ, καταβελής. Ὁ πολλῶν βελῶν ἐν ταὐτῷ κατατυπηθείς, τετρωμένος, Πολύβ. ά. 40.

*Συμβῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ, Συμβαίνω.

Συμβιάζω, Μ. ἀσω (βιάζω). Μετ' ἑτέρων ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βιάζω, ὅθεν παρὰ Δημοσθ. »Συμβεβιασμένων.

Συμβιβάζω, Μέλ. συμβιβάσω, καὶ συμβιβῶ (βιβάζω). Κυρίως, φέρω εἰς ἕν, συμφέρω, σὺν ἑταίρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ βιβάζω· ὡς καὶ τὸ, Συνίστημι· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. »Συμβιβάζω τινὰ τινι», εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγήν· φέρω δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένους, ἑταιριάζω (ταιριάζω), κάμνω νὰ εἰρηνεύσωσι καὶ νὰ ἑταιριασθῶσι δύο μαχόμενοι, καὶ παῦ. φιλιόνομαι ἢ ἑνόνομαι, γίνομαι πάλιν φίλος, συνάπτω συμμαχίαν, Ἡρόδοτ. 1, 74. »Οἱ δὲ συμβιβάσαντες αὐτοὺς ἔσαν οἵδε». Θουκυδ. β΄. 29. »Συνεβιβέσθησαν, καὶ, Συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοισι, καὶ ἐπὶνω εἰς αὐτὰς τὰς συμφωνίας ἔκαμεν διαλλαγὴν καὶ φιλίαν, ἢ συνθήκην. »Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοισι, ὅ ἐστι συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε, εἰρήνευσεν, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἤγαγε, Θουκυδ. 2) συναρμόζω, συνάπτω, ἑνόνω,

Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. καὶ πρὸς Ἐφετ. δ'. »Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. Γρηγόριος δὲ ὁ Ναζιανζ. συνεπιφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναρμόζω. »Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ πνεύματος«. 3) ταὐτόν τῷ, συμβάλλω, παραβάλλω, συντίθημι, συγκρίνω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῆς συγκρίτεως, ἐπιγινώσκω, ἐπισημαίνω, προφαίνω, προδηλόω, συμπεραίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, ἢ ἀποδεικνύω, δηλόω, ἀποφαίνω, σαφηνίζω, διδάσκω, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. »Δεικνυθήναι, καὶ ἐπαναστοπᾶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα· ἀλλ' ἀσυνήθης καὶ ἄῤῥητος ἡ σηματία αὐτῇ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, συνηθεστέρα δὲ παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ. Πράξ. Ἀποστ. ιϛ'. »Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδον, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, συμβάλλοντες, εἰκάζοντες, τεκμαιρόμενοι. »Συμβιβάζω τι ἀπὸ αὐτοῦ, διδάσκω, πληροφορῶ τινα, μένων παρὰ τοῖς Ο'. (πρᾶξ. Ἀποστ. γ'. Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. Ἡσαΐ. μ'.) ὅθεν καὶ »Συμβίβασις ἡ ταὐτὸν τῷ, Διδαχή, πεῖσις, πίστις, ὡς ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ. ἐν ᾧ οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου τὸ, »Προσβιβάζειν« μεταχειρίζονται. »Εἴπερ ἀληθῶς ὁ λόγος συμβιβάζει«, Ὀκελ. γ'. 3) ἀμετβ. συμφωνῶ, »περί τινος«, Πλατ. Πολιτ. 6, 15. σ. 504. A. Ruhnk. Τίμ. σ. 241. ὅθεν

Συμβίβασις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συμβιβασμός. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Συμβιβάζω.

Συμβιβασμός, ὁ, καὶ, σύμβασις. Διαλλαγή, ἑταιριασμός, καὶ χυδαικώτερον, ταιριασμός, ἑταιρίασις, (ταίριασις) εἰρήνη καὶ φιλία· ἐξέλεσσις, ἡ ἴσασμός· διάλυσις ἀμφιβαλλομένου χρέους ἢ ἀμφισβητήσεως καὶ ἐριδός τινος 2) παραβολή, σύγκρισις. 3) διδασκαλία, ἀδαχή, πληροφορία.

Συμβιβαστής, οῦ, ὁ, (συμβιβάζω). Ὁ συμβιβάζων, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρων δύο μαχομένους, Ἑταιριαστής, ταιριαστής. Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν.

Συμβιβαστικός, ἡ, ὁν. Εἰς συμβιβασμὸν ἀγήκων, φέρων, ἄγων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἱκανός. »Τὸ συμβιβαστικὸν ταὐτὸν τῷ, Συμβίβαστε. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. »Πρὸς πάν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἦκον λέγοντες«, καὶ ἔλεγον ὅτι νὰ ἐλθωσι πληρεξούσιοι ἄνδρες, διὰ νὰ συνομιλήσωσι περὶ πάντων τῶν δικαίων, ὅσαν ἀναφέρονται εἰς μίαν σταθερὰν εἰρήνην.

*Συμβιβάω, ῶ. Ἀττ. μέλλ. τοῦ συμβιβάζω.

Σύμβιος, ὁ, ἡ Μεθ' ἑτέρου ζῶν, ὅστις ζῇ πάντοτε μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ σὺν ἑτέρῳ τὸν βίον διάγων· σύζυγος, σύγκοιτος, ὁμόβιος, ἀνήρ, γυνή (συμβία, ἡ.), σύντροφος, 2) σύχρονος Ἀριστοτ. ἡθ. Ε'.

*Συμβιοτεύω, (βιοτεύω), καὶ

Συμβιόω, ῶ Μ. ώσομαι (βιόω, ἀμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ βιόω, συνδιατρίβω, συνδιάγω τὸν βίον μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, συζῶ. Δημοσθ. »Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτη συμβεβίωκα τύχῃ. ὅθεν

Συμβίωσις, εως, ἡ. Τὸ σὺν ἑτέρῳ ζῆν, ἢ μεθ' ἑτέρου βίωσις· ἡ εἰς ἑταιρίαν καὶ συντροφίαν συνάφεια· συσσιτία, συνδιατριβή· ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικὸς ἢ κοινὸς, convictus. καὶ ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνδιαμέρευσις καὶ συνδιαγωγή, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς«, ὡς τὸ κοινὸν, »Δὲν ἔζουσιν μαζῆ καλά«.

*Συμβιωτέον, θετ. Ἐπίῤῥμ. τοῦ συζάω.

*Συμβιωτής, οῦ, ὁ (συμβιόω). Ὁ μεθ' ἑτέρου ζῶν, διάγων· ὅστις ζῇ μαζῆ ἢ εἰς συντροφίαν, κοινωνίαν μὲ ἄλλον τινά, Πλούταρχ.

Συμβιωτός, ὁ, ἡ. Μεθ' ἑτέρων ἡδέως καὶ εὐνοικῶς ζῶν, ἢ γεγεννημένος εἰς τὸ νὰ ζῇ κοινωνικῶς μεθ' ἑτέρων, Θεοφρ. Αἴτ. Φυτ. β'. 23. »Προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτά«, ἀγαπῶντα νὰ ζῶσι πάντοτε μαζῆ, ἀμφ. (παρὰ Πολυδ. ϛ'. 159. κεῖται ἡμαρτ. »Συμβίωτοιν ἀντὶ τοῦ, Συμβιωταῖ.)

*Συμβλάπτω, φω (βλάπτω). Ὁμοῦ βλάπτω, Εὐστάθ.

Συμβλαστάνω, βλαστήσω (βλαστάνω, ἀνωμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζῆ βλαστάνω, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμβλαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βλαστάνων, ἢ τοῦ βλαστάνειν πρέβευς, συνεργός, Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. β'. 4. »Τούτοις γὰρ ὁ εὐκρὰς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος«.

Συμβλήδην, ἐπίῤῥ. (συμβάλλω) = Συλλήβδην, ἀμφ.

Σύμβλημα, τό (συμβάλλω), Συνάφεια, συναρμογή, σύμπηξις, παρὰ τοῖς Ο'.

Συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (συμβάλλω), ποιητ. Συνερρηγμένος, συμβεβλημένος, ἢ διόλου βεβλημένος, ἢ παντοχόθεν κτυπημένος, κατασυντετριμμένος, ἢ ὁ συντρίβων, Ὀρφ. ἀργ. 683.

Σύμβλησις, εως, ἡ (συμβάλλω). Σύναψις. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) ἑρμηνεία, ἐξήγησις. 4) ἀναφορά εἴς τι, Διογ. Λ. 9, 87.

*Συμβλήσομαι, Ἐπιχ. παθ. μέλλ. τοῦ συμβάλλω, Ἰλ. Τ, 335.

*Συμβλητέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συμβάλλω ἐπὶ τῆς σημασ. πρέπει νὰ συμβάλλῃ τις, παραβάλῃ.

*Συμβλητικός, ἡ, ὸν. Παραβολικός, ἀμφ.

Συμβλητός, ἡ, όν (συμβάλλω). Συμβεβλημένος, ἀντιβεβλημένος, ὃν παρέβαλέ τις· καὶ ὁ δυνάμενος παραβληθῆναι, ἢ εἰς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν τεθῆναι, ὁ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενος, Θεόκριτ. »Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κυνὸς βατος, οὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα«, οὐ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα.

*Συμβλύζω, (βλίζω). Συναναβρύω, συναβράζω, συμπηγάζω.

Συμβοάω, ῶ (βοάω, ἀνωμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρων βοῶ ἢ φωνάζω κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ἐπὶ πολλῶν, οἵτινες ὅλοι ὁμοθυμαδὸν φωνάζουσι, Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ'. γ'. 6. »Εὐτυχήσαντες, συνεβόων τε ἀλλήλοις καὶ συνελέγοντο«. καὶ ἑοτκ. Κυρουπ. γ'. β'. 3. »Ὡς ἔγνωσαν τὴν ὁρμὴν, ἐσήμαινόντε τοῖς ἑαυτῶν καὶ συνεβόων ἀλλήλοισιν καὶ ἐν ζ'. ἐ. 10. »Συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί,« 2) κράζω πρός τινα θέλων νὰ τὸν κώμω προσεκτικόν· ἐπικαλοῦμαι, τινά.

Συμβοήθεια, ἡ. Βοήθεια, ἢν σὺν ἑτέροις ποιεῖ τίς τινι, ἀμφ. καλλιον, ἢ ὑπὸ πολλῶν γινομένη βοήθεια. ἐκ τοῦ

Συμβοηθέω, ῶ. Μ. ήσω (βοηθέω). Σὺν ἑτέροις βοηθῶ· βοηθῶ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντρέχω, συνεισφέρω πρὸς βοήθειαν, ἐμοῦ, μαζῆ βοηθῶ, Ξενοφ.

Συμβοηθός, ὁ, ἡ (βοηθός). Βοήθειαν συνεισφέρων· ὅστις ἐμοῦ βοηθεῖ, συμπράττει, συνεργεῖ, παρίσταται.

Συμβολαιογράφος, ὁ, ἡ (συμβόλαιον, γράφω), Συμβόλαια γράφων Ἡσύχ.

Συμβόλαιον, τὸ (συμβάλλω). Συνάλλαγμα, ἐπιμιξία εἰς τὸ ἐμπόριον, ἤτοι εἰς τὴν ληψοδοσίαν, ἐμπορικὴ ἐπιμιξία, ὑπόθεσις, ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τούτου γινόμενα κοινωνήματα, συνομιλίαι, καθυποχρεώσεις, συντυχίαι, συμφωνίαι, ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαί, ἢ γραμματεῖα (κοιτράκτα), καὶ συνθῆκαι, Ξενοφ. Ἱερ. 3'. 6. »Δῶλα, δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοισιν· λέγεται ἔτι καὶ τὸ δανειστήριον ἀργύριον, τὸ δάνειον, τὸ χρέος, Πλούτ. Νομ. ιβ', »Συμβόλαια ὅτα πρὸς ἀλλήλους ἄνθρωποι ξυμβάλλουσιν, ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, ὅσας οἱ ἄνθρωποι ἔχουν νὰ κάμωσιν ἀναμετοξύτων. »Χρημάτων, ὁπόταν δανεισμῷ ξυμβάλλει τις«, ὅταν χρήματα βάλλει τις εἰς τὸ διάφορον, ἢ δίδει μὲ τὸ διάφορον· ὅταν σὺν τόκῳ δανείζεται· οὕτω καὶ »Συμβολαίων ἀποστερεῖν«. Διον. Ἁλ. ἀρχ. ε'. 66., ἔσχεν δανείου ἀπάτας, ὅ ἐστιν, ἀπατᾶν τὸν δανειστὴν ὑπὸ τὸ πράγμα, ὅτε ζητεῖ δάνεια σὺν τόκῳ, καὶ πέρνει τὰ ἀργύρια, ὅ ἐστι, τῶν δανείων ἀποστερεῖ. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ἔχει. »Συμβόλαια, αἱ ἀτφάλειαι καὶ συγγραφαί, καὶ συνθῆκαι πίλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἐνέμονται παρὰ Συνεσίῳ. »Μανθάνουτι δεῖ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισι συμβόλαιον γέγαπε πρὸς ἀνθρωπον ὑπερόριον«, ἀντὶ τοῦ, Ἐμπόριον, ἐμπορία, συνάλλαγμα. 2) = σύμβολον, δηλ. χαρακτηριστικὸν σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνει τίς τι, Ἡροδ. 5, 92. 7 καὶ ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φίλ. 884. κεῖται »Συμβόλαια ἀντὶ τοῦ, σύμβολα, σημεῖα. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Συμβόλαιος, αία, αιον (σύμβολον). Ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς συμβόλαιον ἢ εἰς σύμβολον. »Δίκη συμβολαία«, Θουκυδ.

Συμβολατεύω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθηναίῳ, σελ. 374. φαίνεται ἔτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, »ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, Συναλλατεύω.

Συμβολεύς, έως, ὁ. (συμβάλλω) Συμβάλλων, συνάπτων. »Σχοινίων συμβολεῦσιν«, ὁ τὰ σχοινία πλέκων, στρέφων, σχοινοπλόκος. 2) ἁλιευτικόν, σιεῦος, περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουτιν, Ἡσύχ. ὅ ἐστι, τὸ ξυλόριον ἐκεῖνο, περὶ ὃ πλέκουσι τὰ δίκτυα· παρ' Ἥρωνι (Μαθημ. παλ. σελ. 126. »Νευρὰς πλέξαντες στοιχιδὸν ἐξ ὀργάνου συμβολίου, σχοινίου μήρυμα αὐτάρκες ποιήσαντες, πίδε Χηλή, ἀριθμ. 5. 3) »Συμβολεὺς φίλων«, ἔστις βάλλει ζιζάνια διὰ νὰ μαλώσουν οἱ φίλοι· ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς σύναψιν δύο φίλων.

*Συμβολεύω, = συμβολέω.

Συμβολέω, ῶ. Μ. ήσω. ἡ (συμβάλλω). Συῤῥίπτω· συμφέρω, συγκομίζω, μετὰ αἰτ. 2) ὡς τὸ συμβάλλομαι, μετὰ δοτικ. συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ τινα. συνέρχομαι, ἀντεμόνομαι μετ' αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 358. »Συμβολεῖ φέρων ῥίψιτιν. Ὁ Φρύνιχος (σελ. 468.) ἔχει. »Συμβολεύειν φίλους« ἀντὶ τοῦ, Συγκρούειν.

Συμβολή, ἡ. (συμβάλλω). Τὸ συμβάλλειν, ῥίπτειν ἢ φέρειν ὁμοῦ, συνεισφορά, βοήθεια· ἔτι δὲ ἀντάμωσις, συνδρομή, ἕνωσις, σύμμιξις, Ἀρριαν. ἐπὶ ποταμῶν. »Ξυμβολὴν τοῦτο Τάσσιον καὶ τοῦ Ἀχελῴου«, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις τῶν ῥείθρων, ἤτοι συῤῥοὴ τῶν ὑδάτων· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ'. ἀ. 19 ἐπὶ ὁδοῦ. »Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίου καὶ τῆς ἐπὶ μηθέας ὁδοῦ«, ὁ τόπος ἔνθα ἀνταμώνονται δύο ἐρόμοι, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις δύο ὁδῶν. 2) συνεισφορά, ἔρανος, τοιοῦτόν ἢ γινομένη παρ' ἑκάστου εἰκοστὸν δαπάνη περὶ τὸ συμπόσιον, ὅθεν. »Ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνεῖν«, τὸ ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχεῖσθαι. (ῥητ.). Ξενοφ. Συμπ. α'. 16. καὶ Ἀθήν. ξ' »Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην«. 3) συνάφεια, συναρμογή. ἁρμογή, ἀλληλουχία, συνάρμωσις, συνάρθρωσις, κλείθρωσις, Πλάτ. ἐν Τίμ. »Συμβολαὶ τῶν ἑστώτων«. Ξενοφ. Ἱππ. ἰ. 10. »Ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς«· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, συῤῥαφή, ῥαφή, συμπλοκή, σύνθεσις, οἷον, ἡ τῶν σχοινίων, καὶ τοῦ ῥαφίματος· καὶ

τοῦ ῥαφίματος· καὶ ἑπομένως ἑκείνη τοῦ κρανίου, ἥτις ἄλλως καὶ ὀ Ῥαφὴ, ἡ Ῥαφαὶ λέγεται, παρ' Ἡροδότ. 4, 10. «Μηδεμίαν ῥαφὴν συμβλήσειν, εὐδεμίαν συνάφειαν καὶ συναρμογὴν ῥαφῆς, εὐδεμίαν ῥαφήν. καὶ Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 415. 4) τὸ συγκρούεσθαι, συνέρχεσθαι, συναπαντᾶσθαι, ἡ συνάντησις, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, τὸ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας, εἰς συμπλοκὴν, τὸ συμπλέκεσθαί τινι, ἡ σύγκρουσις, ἡ συμπλοκὴ κατὰ πόλεμον, μάχην, συνέλευσις, σύγκρουσιν καὶ σύμμιξις τῶν μαχομένων στρατευμάτων, μάχη, ἀγὼν, πολλὰ. παρ' Ἡροδ., ἔστιε χρῆται καὶ ἐπὶ ἀγῶνος, συμβολῆς ἀλεκτρυόνων. «Συμβολὴν ποιεῖσθαι, καὶ, συμβολὴ γίγνεσθαι, Ἡροδ. 1, 74. 6, 110. 7, 210· 9, 42· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ε. 20. «Ἐπανελθόντες ἐνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο». παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 365. ἰδε Συμβάλλω. 5) ἡ σύμπτωσις τῶν περιστάσεων, τύχη, συμβεβηκός.

Συμβόλησις, εως, ἡ (συμβολέω), ταὐτὸν τῷ συμβολή.

Συμβολικὰς, ἡ, ὀν. Ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ εἰς σύμβολον, ἐξαιρ. α) εἰς συνεισφορὰν ἢ ἔρανον, 2) εἰς ἀλληγορίαν, ἀλληγορικὸς, συνθηματικὸς, αἰνιγματωδὴς, μεταφορικὸς, διὰ σημείου τινὸς αἰνιττόμενος ἢ δηλῶν τι, ὅθεν Ἐπίρ. Συμβολικῶς, κατὰ συμβολικὸν τρόπον, ἀλληγορικῶς, αἰνιγματικῶς· οἷον «Συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς ἐστι τὸ ἐπινεύειν· 3) ἀνήκων εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι καὶ εἰκάζειν ἢ ἐπιγιγνώσκειν ἐκ τῶν σημείων.

Συμβολιμαῖος, αἶα, αἷον (σύμβολον). Εἰς συμβόλαια, συνθήκας, διαλλαγὰς ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος.

Συμβολοκοπέω, ὦ Μλ. ἦσω. Τὰς συμβολὰς, ἤτοι τοὺς ἐράνους, τὰ συμφορητὰ δεῖπνα, τὰ ἀπὸ συμβολῆς (μὲ ἐσφενὲν) συμπόσια ζητῶ, κυτηγῶ, ἀγαπῶ, διάγω τὸν βίον μου εἰς τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσια, ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχοῦμαι, παρά τοῖς· Ο'. Ἐκκλησ. ιη'. «Μὴ γένου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ· καὶ ἀλλαχοῦ «Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς οἶνον, μὴ συμποτιάσῃς· ἐκ τοῦ

Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ (σύμβολον, κόπτω). Ἀγαπῶν ἢ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσια, δεῖπνα.

Συμβολολογία, ἡ (λέγω). Ἡ τῶν συμβόλων, ἐρανικὴ σύναξις, ἀμφ.

Σύμβολον, τὸ (συμβάλλω). Σημεῖον, ἐξ οὗ τεκμαίρεταί, εἰκάζει καὶ συμπεραίνεταί τις ἢ γνωρίζει τι, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ, ὅθεν α) οἰώνισμα, προφητεία, μαντεῦμα, γνώρισμα, τεκμήριον, ἔτι δὲ παράτιμον, ἐπίσημον· β) οἰωνὸς, τὸ ἐκ συναντήματος οἰώνισμα, τεράστιον, διοσημία, Ξενοφ. Ἀπομν. δ. ε. 3. «Οἰωνισμοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις». ὁ Σχολιαστ. Πινδ. Ὀλ. ιβ'. 10. ἔχει· «Φιλόκερως δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρμοὺς, ἢ φωνὰς ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις, Σύμβολα φησὶ, λέγεσθαι». γ) τὸ διὰ λόγου πρὸς γνῶσιν τινὸς σημείου, ὃ οἱ εἰθέτες μόναι, ὅταν αὐτὸ ἀκούσωσι καταλαμβάνουσι, ἢ παρόλα, συνθ. σύνθημα, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. δ. 24. «Ὡι ἔγνω ὁ Ἀβραδάτης τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα· ἃ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ψ. «Σήματα εἶπεν· δ) λέγεται ἔτι καὶ πινακίδιόν τι, ἢ κέρκινον, ἢ γραμματεῖον billet, marque, μπιλλέτον, μάρκα ἢ τεσσέρα, Λατιν. τὸ ὁποῖον ἔφερέ τις μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα γνωρίζεται τίς ἐστιν· τοιοῦτον ἕτερον, μεθ' ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις οἱ ἐν ἀρχαῖς ἄνδρες. τὰ μέλη τῆς βουλῆς, ἐξαιρ. οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες, εἶτα τοῦτο δίλιτες, τὰ δικαστικὸν ἐκομίζοντο, Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 298. καὶ Δημοσθέν. σλ. 298. Τοιοῦτον σύμβολον, γραμματεῖον ἕτερον μεθ' ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ παρεπίδημοι καὶ ξένοι, σφραγίδι ἐσφραγισμένον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὸ δείξωσιν εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν διοίκησιν (εἰς τὸ μαγιστράτον). Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1209. καὶ Σχολ. εἰς 1214. «- οὐδὲ σύμβολον ἐπίβαλεν ὁρίσαρχος οὐδεὶς τοῖς παροῦσι, ὅπερ ἄλλως καὶ, «Σφραγὶς» λέγεται. Τοιοῦτον γραμμάτιον ἐσφραγισμένον ἔφερε καὶ πᾶς ὁδοιπόρος, ὅστις διέβαινε διὰ τῶν συμμαχικῶν πόλεων, ἵνα ἀπολαμβάνῃ παρ' αὐταῖς φιλοξενίαν καὶ ἐξίωσιν· ἄρα «Γράμμα συστατικὸν, ἢ, σημεῖον ἀποδεικτικόν· τοιοῦτον γραμματεῖον ἐσφραγισμένον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν του σφραγῖδα ἔβλεπεν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῶν ἀπὸ συμβολῆς δείπνων, καὶ ὅστις μετεῖχεν αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος πληρώνων τὸν ἔρανόν του ἐλάμβανε πολὺν αὐτό· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συχνάκις τὸ «Σύμβολον» ταὐτίσημόν ἐστι τῷ, Σφραγὶς. Ὁ Τερέντιος λέγει· Heri aliquot adolescentuli coibimus in Pyraeeo in hunc diem, ut de symbolis essemus; Chaeream ei rei praeficimus, dati anuli, locus, tempus constitutum est· οὕτω καὶ Πλίνιος λγ'. 1. 2) λέγεται ἔτι καὶ τὸ εἰς τὰ συμβόλαια ἢ συμβολητικὰ διδόμενον πρὸς πίστωσιν ἀργύριον, ἀρραβὼν, (πεζ.· Arrha· ζ) ἔτι δὲ καὶ τὸ μεταξὺ δύο ξένων φιλοξενίας σημεῖον, ἐξ οὗ ἐδυνατό τις νὰ κατοχήσῃ παρά τινι ἰδιαιτέρου, συνδεδεμένος ὢν μετ' αὐτοῦ, διά τινος παλαιᾶς φιλοξενίας, tessera hospitalitatis· τοῦτο τὸ σύμβολον συνεδίδετο ἐκ δύο ἡμίσεων ξύλων, ὧν τὸ μὲν εἶχεν ὁ εἷς, τὸ δὲ ὁ ἕτερος, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν «Τσέτουλαν λεγομένη, ἐφ' ᾗ ἐγχαράττουσι τὴν τιμὴν ἢ τὴν ποσότητα τοῦ πωλουμένου πράγματος, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἓν μέρος κρατεῖ ὁ πωλῶν, τὸ δὲ ὁ ἀγοράζων· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Λίσπης· ὁ Πολυδεύκης ἐν ϛ'. περὶ τούτου οὕτως ἔχει· «Εἰσὶ δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχύ νομισμάτιον, ἢ ἡμίτομόν τι νομίσματος· ἐπιφέρων καὶ μάρτυρα ἐξ Ἑρμίππου· «Παρὰ τῶν καπήλων λῆψομαι τὸ σύμβολον· καὶ «Οἴμοι, τί ἔρασσε σύμβολον κεκτημένος, καλάβαι ἔοικε τὸ ἥμισυν· σημαίνει ἄρα τὸ Τμῆμα ἢ Τεμάχιον, ἤτοι τὸ ἓν μέρος τῆς Λίσπης. Ὁ Πολυδεύκης αὐτόθι λέγει ἔτι· «Ὥστε εἰ ἐκ δευτέρου μόνον τετυπῶτο τοῦτ' ἐξῆν νομισμάτιον νοεῖσθαι, ἢ διαιρεῖσθαι, ὡς ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον τότε πιπρᾶσκοντα καὶ τὸν ὠούμενον· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ἐπὶ σύμβολῳ τοῦτο μέν τοι πρισείλη φίλαιμι. τὸ ἐσημειώσεν ἢ τὸ ἔγραφεν εἰς τὴν τσέτουλαν, τὸ ἐπῆρεν ἄνευ ἀργυρίου, ὅ ἐστι τουρκιστὶ βερεσὲ. Τὴν λίσπην (τὴν Τσέτουλαν) ταύτην αἰνίττεται καὶ ὁ Πλάτων ἐν συμποσίῳ λέγων· «Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἕκαστός ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὲ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον, ἤδιστ., τὸ τμῆμα, ἢ τὸ τεμάχιον, παρὰ τὸ Συμβάλλω, τὸ συναρμόζω, συντίθημι· ἡ καθ' ὁμοιότητα ἢ ἔνυλον σῶμα, παρ' ὅσον δι' αὐτοῦ αἰνίττεταί τι ἄλλο, ὡς ἡ πιστὴ, ὁ ἄγκυρος ἔστι σύμβολον τῆς ψυχῆς, ἢ ἔμβλημα, ὡς ἡ ἄγκυρα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς ἐστι σύμβολον τῆς ἐλπίδος· η) «Συμβολαὶ ἐλέγοντο ἔτι καὶ αἱ μεταξὺ δύο ξένων συνθῆκαι καὶ συμφωνίαι, αἵτινες ἀπέπλεπον εἰς τὸ καλεῖν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν συναλλαγμάτων, δι' ὧν ὑπεχρεοῦντο ἀμοιβαίως, πρὸς κατάπαυσιν τῶν μεταξὺ αὐτῶν τυχὸν διαφορῶν καὶ ἐρίδων, νὰ κρίνεται ἕκαστος εἰς τὸν ἰδίαν πόλιν του κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ἐμπορικὴ συνθήκη, Δημοσθέν· Φιλιπ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἁρποκρατ. ἐν Λ. ἔχει· «Σύμβολα, τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις ξυμέναι τάττουσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια· αὗται δὲ αἱ συμβαίνουσαι διαφοραὶ καὶ κρισολογίαι ἐλέγοντο «Αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι· ὅθεν «Ἀπὸ συμβόλων δικάζειν, συμβιβάζειν, διαλύειν αὐτὰς, κατὰ τὴν συνθήκην ἐκλαβὴ τοῦ νὰ κρίνηται ἕκαστος κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του· μετὰ ταῦτα εἰσήχθησαν αὐτὶ τούτων «Αἱ ἐμπορικαὶ, ἢ, ἔμμηνοι δίκαι, αἵτινες κατὰ μῆνα ἐθεωροῦντο. Ἡ μεταξὺ δύο ἐθνῶν τοιαύτη κοινωνία καὶ ἕνωσις λέγεται· «Ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία», παρὰ δὲ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. γ'. 1. καὶ «Δικαιοδοσία». ὁ Δίβιος (41) ἑρμηνεύει ταύτην διὰ τοῦ, Commercium juris praebendi repetendique. ὁ δὲ Φέστος διὰ τοῦ, Reciperatio· τὸ δὲ συνάπτειν καὶ κάμνειν τοιαύτην κοινωνίαν, ἐμπορικὴν συνθήκην, ἐλέγετο «Ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν». «Σύμβολα λέγονται ἔτι καὶ τὰ σημεῖα τὰ σφριγνώντα, τὰ παράτημα, τὰ τῆς τιμῆς ἢ ἀνδραγαθίας σημεῖα, Ἡρωδιαν. β'. «Τοσαῦτα ζώνας καὶ ἐνδύτας καὶ εἴτι σύμβολον ἕτερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες». ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει καὶ «Βασιλείας σύμβολα καὶ «Βασιλικὰ σύμβολα· 3) σύμβολον ἐλέγετο καὶ ἡ συγγραφὴ, ἡ ὁμολογία, Γαλλ. Recès. «Σύμβολα κολλιβιστικά». 4) χαρακτὴρ παραστατικὸς καὶ δηλωτικὸς πράγματός τινος μυστηριώδους, ἢ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν αἰσιοπίζων· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς «Σύμβολον τῆς πίστεως», τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τοῦ μυστηρίου, ἡ ὁμολογία, συνθήκη

Σύμβολος, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὁ συντυγχάνων καὶ συναπαντῶν τινι· συναστροφὴ ἢ ἐπιμιξίαν ἔχων· σχέσιν ἔχων μετά τινος, συνδιαίτων, καὶ εἰς φιλίαν καὶ ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος, ἑορ, προπ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 511. «Καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεών». — 2) ὁ σύμβολος, ὡς οὐσιαστ., = σύμβολον, σημετ. β. καὶ η. Ξενοφ. ἀπολογ. 13. «Ἀλλ' οἱ μὲν οἰωνούς τε καὶ φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις ὁμοίως τοὺς προτημαίνοντας εἶναι· Συνέστ. «Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται».

Συμβόσκω, βοσκήσω (βόσκω, ἀνωμλ.) Σὺν ἑτέροις βόσκω ἢ φέρω τὰ κτήνη μετ' ἄλλου τινός εἰ κοινὴν τινα βοσκὴν· ὅθεν

Συμβοσκὸς, ου, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ τὰ ποίμνια βόσκων· ὁ εἰς κοινήν τινα βοσκὴν μετὰ καὶ ἄλλων τὰ θρέμματα βόσκων.

Σύμβοτος, ὁ, ἡ (συμβόσκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ κοινῶς βοσκόμενος, χρησιμεύων εἰς κοινὴν βοσκὴν τῶν ποιμνίων δύο κοινοτήτων· ὅθεν, «Σύμβοτος ἀγρὸς», κοινὸς, εἰς ὃν πολλοὶ συμφέροντες τὰ θρέμματα· βόσκουσιν αὐτά· Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Σύμβοτον, διὰ τοῦ, σύνηθες· καὶ τὸ «Συμβόταιον, διὰ τοῦ, Συνομόται.

Συμβούλευμα, τὸ (συμβουλεύω). Ἡ γενομένη ἢ δοθεῖσα συμβουλὴ, ὁ συνεβούλευσέ τις, Ξενοφ. ἀπολογ. 13.

Συμβουλευτέος, ἑα, ἑον (συμβουλεύω). ῥητ. ἐπίτ. Περὶ οὗ πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τις, συμβουλῆς δεόμενος, ἄξιος.

Συμβουλευτὴς, οὔ, ὁ (συμβουλεύω). Ὁ δίδων συμβουλὰς· σὺν ἑτέρῳ βουλευτὴς, μέλος τῆς βουλῆς ἢ τοῦ βουλευτηρίου, Consenator, βουλευτὴς, σύμβουλος· ὅθεν

Συμβουλευτικὸς, ἡ, ὀν· καὶ ἐπίρ. — κῶς. Εἰς συμβουλὴν καὶ νουθέτησιν ἢ σκέψιν ἀνηκων· εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων· ὁ συμβουλεύων, νουθετῶν, παραινῶν· 2) ἄξιος διὰ νὰ συμβουλευθῇ τις τί τινι, χρήσιμος, ἐπωφελὴς.

Συμβουλεύω, (βουλεύω). Συμβουλὴν δίδω εἴς τινα· νουθετῶ, παραίνω, τινί, Ἡροδ. 1, 59.

7, 51. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπορρφ. Ἡρότ. 8, 103. »Τινὶ τια, Θέογν. 38. Ἡσιόδ. 7, 237. consulere aliqui. Μέσ. συμβουλεύομαι, σκέπτομαι μετ' ἄλλου τινός, ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἔτι δὲ καὶ, συμβουλεύομαι ἄλλον τινά, ζητῶ παρά τινος τὴν συμβουλὴν του, τὸν ἐρωτῶ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ, δοτ. προσπ. Ἡρότ. 2, 107. 7, 235. consulere aliquem. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· »Συμβουλεύω, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς συμβουλὴν τῷ δὲ καθίσταμαι· συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ, Συμβάλλω χρῶμαι· πολλὰ παρὰ Πλάτ. »Συμβουλεύομαί τινι, ζητῶ συμβουλὴν παρά τινος· οὕτω καὶ Ξεν. Κυρουπ. π. γ'. 4. »Συνεβουλεύετο αὐτῷ, τῷ ἐζήτει συμβουλήν, περὶ συμβουλῆς ἠρώτα αὐτόν· καὶ παρ' Ἡρότ. ζ'. 235. »Συμβουλευομένου τε ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα.

*Συμβουλή, ἡ=συμβουλία, Ἡρότ. καὶ Πλάτ. ὅρα τοῦτο.

*Συμβουλία, ἡ, Ἰων. συμβουλίη, (βουλή). Τὸ συμβουλεύειν ἢ συμβουλεύεσθαι, καὶ συνέδρια, καθέδρηγία, ὁμιλία κοινὴ περὶ τῶν συμφερόντων, πολλαχ. παρ' Ἡρότ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ς'. 3. »Ἡ ἱερὰ συμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρεῖναι· Πλάτ. Θεαγ. »Λέγεται συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι· ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἔχει· »Ἱερὸν Συμβουλή, ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων, δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν· τὸ γὰρ ἱερόν, οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν, ἐπειδὴ καταφεύγουσιν ὥσπερ εἰς τὰ ἱερά, θέλοντες συμβουλεύεσθαι οἱ ἄνθρωποι· προσήκει οὖν τοῖς συμβουλεύειν ἀφευδεῖν, καὶ τὰ βέλτιστα κατὰ τὴν αὑτῶν γνώμην συμβουλεύειν. Ἄλλοι δέ φασιν, ἔπαινον φέρειν τὴς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ. »Ὁ Εὐσταθ. ἔχει· »Συμβουλή, τὸ ἐπιτυχὲς σύστημα οἱονεὶ συμβολὴ ἡγουν ἕρανος – ἢ κοινὴ βουλή, ὅταν πολλοί τινες εἰς βουλὴν συνέλθωσι.

Συμβούλιον, τό (βουλή). Ἡ τῶν βουλευτῶν συνέλευσις· καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν οἱ βουλευταὶ συνάθροίζονται. 2) ταὐτὸν τῷ, συμβουλή, consilium.

Συμβούλομαι, ἀποθ. Μέσ. μετὰ μέσ. μέλλ. (βούλεμαι ἀνωμ.). Σὺν ἑτέρῳ βούλομαι· θέλω κ' ἐγὼ ἐν ταὐτῷ, ὃ θέλει καὶ ἄλλος, Πλάτ. καὶ Εὐριπ. Ἑκαβ. 377. »—συμβούλου δέ μοι ἔσωσιν, πρὶν αἴσχρων μή κατ' ἀξίαν τυχεῖν, »θέλε καὶ σὺ ὡς κ' ἐγὼ ν' ἀποθάνω.

Σύμβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ βουλὴν διδοὺς, ὁ συμβουλεύων. Δημοσθεν. »Σύμβουλος εἰμὶ σοι, »ἀντὶ τοῦ, συμβουλεύω σοι.

Συμβραβεύω, (βραβεύω). Σὺν τινι ἢ μετ' ἑτέρου βραβεύω, κρίνω ἢ διοικῶ, Ο'.

*Συμβράζω (βράζω). Ἐν ταὐτῷ βράζω, ἀφρίζω ἢ χοχλάζω, καχλάζω.

*Συμβράσσω, Ἀττ. ἀττω (βράσσω). Κάμνω νὰ συμβράζῃ, καχλάζῃ ὁμοῦ· ἐν γένει, πολλὰ ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλων κινῶ, ταράττω, τραιτάζω, ἢ συνεχέω ἐκ τοῦ κόλπου μου. Κατὰ παθ. διάθ. τροπ. παρὰ Νικήτ. Χρον. l. q. »Καχασμῷ ἀτάκτῳ—συνεβράσσοντο, » ἐκαχλάζουν, ἐταράττοντο τὴν κοιλίαν ὑπὸ σφοδροτάτου γέλωτος, οὐκ ἠδύναντο κρατηθῆναι ὑπὸ ἀτάκτου καὶ σφοδροῦ γέλωτος· ἴδε Βρασματώδης· καὶ β'. Μακκαβ. ἑ. 8.

Συμβρέμω, (βρέμω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ βρέμω, ἠχῶ, ἢ μουρμουρίζω, Δίων. Κασ.

Συμβρύκω (βρύκω). Τοὺς ὀδόντας συνδάκνω, τοὺς ὀδόντας τρίζω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 794.

Συμβύω, ὑσω (βύω). Καλῶς, ὁμοῦ βύω, συστύφω, Ἀριστοτ. Σφηκ. 1105.

Συμβῶμεν, ἐκ τοῦ συμβαίνω, ἀντὶ τοῦ, συμβιβασθῶμεν, Ἀριστοφ.

Σύμβωμος, ὁ, ἡ (βωμός). Εἷς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ λατρεύμενος, τιμώμενος, μέτοχος τοῦ ἰδίου βωμοῦ. »Σύμβωμοι θεοί, » Στράβ.

Σῦμι, ἄχρτ. ἀντὶ, σῦσι.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ μαθητής, ὁ μετ' ἄλλου μαθοῦς ἢ μανθάνων τι, συμφοιτητής· μαθητὴς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἢ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μαθήσεως, ἣν μανθάνει καὶ ἑτέρος τις, Πλάτ. ὅθεν

Συμμαθητιάω, ῶ· ἐφατικὸν τοῦ συμμανθάνω. Ἔχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι συμμαθητής, Πλάτ.

Συμμαίνομαι, Παθ. μετὰ β'. παρακ. συμμέμηνα (μαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μαίνομαι. Ἐνεργητ. παρὰ Δουκιαν. »Συνεμήνησε, » εἰς μανίαν συνήργει.

Συμμαλάσσω, καὶ Ἀττ. — ἀττω, Μ. ξω. (μαλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ μαλάσσω, ἢ μαλακὸν ποιῶ τι διὰ τῆς θλίψεως, ὁμοῦ μαλάσσω, ζημόω.

Συμμανθάνω Μ. μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνωμ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ἢ μαζῆ μανθάνω, τινί. Κατὰ τὸν ἀόρ. συμμαθεῖν, ἀντὶ τοῦ, συνειδέναι, παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 869. »Κ' οὐδεὶς ἐπίσταταί μοι συμμαθεῖν τόπος, » (ἔνθα συνέδ. ἡμαρτημ. ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, συνιδεῖν τινα). Ὁ συμμαθὼν, » ὁ συνειδισμένος εἴς τι, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 4. 5. 22. »Ἡδὺ πόμα συμμαθόντι, » ἀντὶ τοῦ, συνειδισθέντι, εἰς ὃ ἔμαθεν, ἐσυνήθησε.

Συμμάπτω, Μ. ψω (μάπτω, ἀνωμ.). Συναρπάζω, συλλαμβάνω, ὁμοῦ σφίγκτα πιάνω, δράττω, Εὐριπ. Κύκλ. 398. — »Φῶτε συμμάψας δύω, ἅτφαξε· » καὶ ἀντὶ τοῦ, ἅγνυμι, συνθλίβω, συγκλάω, ζουλίζων ἢ λυγίζων τσακίζω τι ὥστε κάμνει ποιόν τινα ἦχον, κτλ. Ἰλ. Κ, 467. »Συμμάψας θὲνακες. »

Συμμάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Σὺν ἑτέρῳ μάρτυρ, Πλάτ. »Συμμάρτυρα λαβεῖν· » ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδ. »Ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι· » ὅθεν

Συμμαρτυρέω, ῶ. Μ. ήσω (μαρτυρέω). Σὺν ἑτέρῳ μαρτυρῶ· συμμάρτυρ εἰμὶ· ὁμολογῶ, μαρτυρῶ ὑπέρ τινος· τὴν μαρτυρίαν ἐπιβεβαιῶ, τινί, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ἀ. 24. »Συνεμαρτύρει δ' αὐτῷ ταῦτα πάντα ὡς ἀληθῆ λέγειν Τιμ. » καὶ εὐθέως ἀντὶ τοῦ, ἀποδεικνύω, πιστόω, Αὐτόθ. γ'. α. »Συνεμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ —ὁ χρόνος. » Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμμεμαρτυρημένη, συνειλημμένη.

*Συμμαρτύρομαι, Μ. ρούμαι, = συμμαρτυρέω.

*Συμμάρτυρος, ὁ, ἡ (μάρτυρος). Ὅστις ἐπιστηρίζει τι διὰ τῆς μαρτυρίας του. 2) οὐσ. ὁ ἢ, ἃ οὗ ἢ ἡ οὖσα συμμάρτυρ.

Συμμαστιγόω, ῶ (μαστιγόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ μαστιγόω.

*Συμμαχέομαι, ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ, συμμαχέομαι, τινί, Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ τροπ. Ἡροδ. 7, 239. ὅρα καὶ συμμαχέω.

Συμμαχέω, ῶ Μ. ήσω (σύμμαχος). Σὺν ἑτέρῳ μαχόμαι, πολεμῶ· σύμμαχος εἰμὶ· βοηθῶ τινι ἐν καιρῷ πολέμου, Ἡρόδ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 13. »Πειράσομαι—κράτιστος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ· » ἐν γένει, βοηθῶ, παραγένομαι, Ἡροδ. 1, 98. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ ῥοῦν εἶναι τινί, χρησιμεύειν, ὠφελεῖν τινί, ὅθεν Παρὰ Λουκιαν. »Συμμαχέομαι, οὔμαι· » ἀντὶ τοῦ, συμμάχους ἔχω· βοηθοῦμαι ἐν καιρῷ πολέμου ὑπὸ τῶν συμμάχων. »Ὑπὸ πάντων συμμαχούμενος· » ὅθεν

Συμμαχία, ἡ, Ἰων. συμμαχίη. Ἡ πρὸς μάχην βοήθεια· κοινωνία, ἑταιρεία πρὸς πόλεμον, ἡ μάχη, συμφωνία, φιλία καὶ σύνδεσμος ἢ ἕνωσις τῶν ὅπλων δύο ἢ τριῶν βατιλέων ἢ ἐθνῶν κατά τινος, Πλάτ. καὶ Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 11. »Εἶναι συμμαχίαν κοινὴν, εἴ τις ἀδικοίη ὁποτερουοῦν· » καὶ μετὰ θετικ. αὐτόθ. ἀ. ἑ. 3. »Συμμαχίαν αὐτῷ ποιοῦνται· » καὶ μετὰ τῆς, πρός. »Ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους· » καὶ παρὰ Θουκυδ. »Συμμαχίαν συντίθεσθαι τινί· » καὶ »Εἰς τὴ συμμαχίαν προσποιεῖσθαί τινα. » 2) δύναμις ἢ βοήθεια στρατιωτική, ἣν διδωσί τις τινὶ ἐν καιρῷ πολέμου, στρατὸς συμβοηθητικός. »Συμμαχίαν ἅπεμπον Κυαγόρῃ, » Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. φ'. 28. καὶ αὐτοὶ εἰ σύμμαχοι, Ἡρόδ. 1, 82. κατὰ πληθ. Schaef. appar. ad Demosth. 1. p. 851. (ἐπὶ τῆς ἀ. σημ. ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ, alliance offensive et défensive, confédération· τὸ δὲ ἐπιμαχία, τῷ, défensive μόνον) ὅθεν

Συμμαχικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. – κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ πρέπων ἢ ἀναγόμενος εἰς σύμμαχον ἢ εἰς συμμαχίαν. »Τὸ συμμαχικόν, » πρόσνημα. τάγμα, ἢ στράτευμα, δύναμις συμμαχική, ἢ τὸ τῶν συμμάχων στράτευμα· αἱ σύμμαχοι, Ἡροδ. 6, 9. πολλαχ. παρὰ Θουκυδ. »Κατὰ τὸ συμμαχικόν, » κατὰ τὰς συνθήκας ἢ τοὺς νόμους τῆς συμμαχίας, Ξενοφ.

Συμμαχίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλυκὸν τοῦ, σύμμαχοι. Ἡ συμμαχομένη, ἢ ἐν τῇ μάχῃ βοηθός. »Πόλις, ναυς ξυμμαχίς, » Ξενοφ. »Ἡ ξυμμαχίς, » Δημοσθ.

Συμμάχομαι, Ἰων. συμμαχέομαι, Ἡροδ. μέσ. Ἀποθ. (μάχομαι, ἀνωμ.). Ἅμα, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μάχομαι· σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρων μάχομαι, σύμμαχός εἰμι, βοηθῶ τινὶ διὰ τῶν στρατευμάτων μου εἰς τὸν πόλεμον· συμμαχίαν ἔχω μετά τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. ἀ. 5. »Οἱ ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι· » 2) ὁμοῦ, μαζῆ μέ τοὺς ἄλλους πολεμῶ κ' ἐγώ· ὁ Αὐτ. Ἀναβ. ς'. ἀ. 7. »Εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς· » καὶ ἐν Οἰκ. δ'. 19. »Ζώντι (τῷ Κύρῳ) συνεμάχοντο, καὶ ἀποθανόντι συνεπέθανον· » Καθόλου, παρατείνομαι, βοηθῶ· ὠφελῶ, χρησιμεύω, τινί, ὡς τὸ συμμαχίω.

Σύμμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ συμφώνως μετά τινος· εἰς πόλεμον βοηθός, σὺν ἑτέρῳ μαχόμενος· συμμαχίαν, ἤτοι φιλίαν, σύνδεσμον καὶ ἕνωσιν τῶν ὅπλων ἔχων μετά τινος, βοηθῶν τινὶ μὲ τὰ ὅπλα εἰς καιρὸν πολέμου· τῷ πολεμοῦντι βοηθός, compagnon d' armes, allié, confédéré, auxiliaire, Ξενοφ. »Σύμμαχος εἰμὶ τῷ· » Ἐπίμαχος δὲ λέγεται, ὁ τῷ πολεμουμένῳ βοηθός· πολλαχ. παρ' Ἡροδ. ὅθεν »Ὁ σύμμαχος » ὡς οὐσ. 2) ἐν γένει, βοηθῶν, ὠφελῶν ἢ συντείνων, λυσιτελῶν, Ἡροδ. 5. 65. ὅθεν »ὁ σ. », ὁ βοηθός, ὁ συνεργός, Ξεν.

Συμμεθαρμόζω (ἁρμόζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ἅμα, ὁμοῦ, μετ' ἑτέρου μεθαρμόζω, ἀλλάζω τὴν ἁρμονίαν ἢ μεταβάλλω, ἢ προσαρμόζω, ταιριάζω, Διον. Ἁλ.

*Συμμεθέλκυω (ἕλκυω), καὶ

*Συμμεθέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἕλκυον, τραβῶ ἀπομακρύνω ἢ ἕλκυσο πέραν.

Συμμέθεξις, εως, ἡ (συμμετέχω). Τὸ σὺν ἑτέρῳ μέθεξις, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ἡ. 12.

*Συμμεθέπω, (ἕπω, ἀνωμ.), ποιητ. Διοικῶ ἢ διέπω, κυβερνῶ ὁμοῦ, π. χ. σκῆπτρα.

Συμμεθίστημι (μεθίστημι). Ὁμοῦ μεταθέτω, μεταφέρω. 2) κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. Συμμεθίσταμαι, ὁμοῦ, μαζῆ, σὺν ἑτέρῳ μεθίσταμαι, ἀλλάσσω στάσιν, τόπον, ἀναχωρῶ, εἰς ἄλλον τόπον μεταβαίνω.

Συμμεθύσκομαι, ὡς παθ. (μεθύσκομαι) ταὐτὸν τῷ, συμμεθύω.

Συμμεθύω (μεθύω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετ' ἄλλου τινὸς μεθύω.

Συμμειόω, ὦ (μειόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα μειόω, σμικρύνω.

Συμμειρακιώδης, ες, ὁ, ἡ (μειρακιώδης). Ἅμα ἢ ὁἱόλου μειρακιώδης, Λουκίλλιος παρὰ Γελλίῳ ιή. 8.

Συμμελαίνω (μελαίνω). Ὁμοῦ μελαίνω. 2) ὁλοτελῶς ὁἱόλου μελανὸν ποιῶ, μαυρίζω.

Συμμελανειμονέω, ὦ (μελανειμονέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μέλανα ἱμάτια· πένθους φορῶ, φορῶ καὶ ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μαῦρα ἐνδύματα, μαυροφορῶ, Βατῦλ.

*Συμμελετάω, ήσω (μελετάω). Γυμνάζω ἢ μελετῶ ὁμοῦ.

Συμμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος), Σὺν ἑτέρῳ μελῳδῶν, σύντροφος ἢ συμφωνος τὴν μελῳδίαν, εἰς τὸ μέλος, ταὐτὸν τῷ, Ἁρμόζων, Αἰλιαν. Ζώ. Ἰστορ. γ'. 29. καὶ, ἑ. 13.

Συμμεμετρημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετεχ. τοῦ συμμετρῶ. Κατὰ συμμετρίαν, συμμέτρως, ἀναλόγως.

Συμμένω, Μ. μενοῦ, (μένω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μένω. 2) ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένω, διαρκῶ (βαστῶ), διαμένω, ἔχειν διαμονήν, σύστασιν, στερέωσιν, Ἡροδ. 1. 74. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. ζ'. ἀ. 2. «Σκοπεῖν, «ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενῇ·» καὶ ἐντεῦθεν αὖτις τοῦ, σταθερῶς μένω, ἢ μένω διὰ παντὸς πιστός, ἐμμένω, αὐτόθ. «Οὕτω μάλιστα συμμενοῦμεν ἂν,» ἠθέλαμεν μείνῃ σταθεροὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν συνθηκῶν· ἠθέλαμεν διαφυλάττῃ σταθερῶς τὰς συνθήκας, ἐν ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν.

Συμμερίζω, (μερίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μερίζω· μετ' ἑτέρου μοιράζω διανέμω. Μέσ. Συμμερίζομαι, ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ μερίζομαι, λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἑκάστοτε· ὅθεν

*Συμμεριστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συμμεριστής, οῦ, ὁ· Ὁ σὺν ἑτέρου μέρος λαμβάνων ἀπό τινος· ὅστις μοιράζεται τι μαζὶ μὲ ἄλλον τινά· ὅθεν τὸ θηλ.

Συμμερίστρια, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρου μέρος λαμβάνουσα ἀπό τινος. Σχολ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 705. «Λέκτρων συμμερίστρια,» ἡ ἔχουσα μέρος.

*Συμμεσουρανέω (μεσουρανέω). Ἐν ταὐτῷ κατὰ τὸν μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν ἴδιον μεσημβρινὸν κεῖμαι, εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἵσταμαι· ὅθεν

Συμμεσουράνησις, εως, ἡ. Ἴση, ὁμοία ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον στάσις κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἴση μεσημβρινὴ γραμμή, Στράβ. σελ. 24.

Συμμεσουράνιος, ία, ιον (μεσουράνιος). Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον φαινόμενος ἢ ἱστάμενος κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν, Πτολεμ.

Συμμεταβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ τ' ὁμοῦ, ἅμα ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον μεταβαίνω, ἢ ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι.

Συμμεταβάλλω, Μ. βαλῶ· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταρρίπτω· μεταβάλλω· ἀποχωμίζω, ἐκκωμίζω. Παῤ «Συμμεταβάλλομαι·» σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταβάλλομαι, λειποστατῶ, ἢ ἀλλάζω γνώμην, ἐλλείπω φρονῶ, Αἰσχίν.

Συμμεταδίδωμι, (δίδωμι). Μεταδίδωμι, κοινωνῶ, ἐξαιρ. ὡς εἰδητήν τινα ἢ διὰ νὰ συμβουλευθῶσι περὶ αὐτῆς, ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τοὺς ἄλλους, Πολυβ.

*Συμμεταίτιος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, μεταίτιος. Συνυπεύθυνος, Πλατ. Τίμ. σ. 46. Ε.

Συμμετακινέω, ῶ (κινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετακινῶ, ἢ μεταβάλλω. Εὐστάθ.

*Συμμετακλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι (κλίνω). Πηγαίνω καὶ κάθημαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν. Κλημ. σελ. 201. Κλήμ. σελ. 201. «Μὴ συμμετακλιθῇς,» ἀντὶ τοῦ, συγκατακλιθῇς, ἀμφ.

Συμμετακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μετακοσμῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα ἄλλως κοσμῶ, διατάττω ἢ διορθώνω, ἄλλην μετακόσμησιν ποιῶ.

Συμμεταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεταλαμβάνω, μέρος ἢ μερίδιον λαμβάνω.

Συμμεταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ μεταπίπτω, πίπτω ἄλλως, ἢ ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, μεταβάλλομαι· (τὸ Ἰώτα φύσει μακρόν.)

Συμμεταποιέω, ῶ (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταποιῶ, ἄλλως ποιῶ, ἢ μεταβάλλω.

Συμμεταστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, μαζὶ στρέφω, χωρίζω, ἢ διαφοίρω τι, ἢ μεταβάλλω.

Συμμετασχηματίζω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζω, ἄλλην μορφὴν δίδωμι. Παῤ Συμμετασχηματίζομαι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζομαι, ἑτέραν μορφὴν λαμβάνω, ἢ μεταβάλλομαι.

Συμμετατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μετατίθημι, βάλλω ἀλλέως, ἢ πέραν, ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἢ ἀλλάζω, Πολύβ.

Συμμεταφέρω, Μ. μετοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταφέρω, μετακομίζω.

Συμμεταχειρίζομαι, σομαι, μέτ. Ἀποθ. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. μεταχειρίζω (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, ἅμα μεταχειρίζομαι, ἀνὰ χεῖρας ἔχω, ἢ διοικῶ, ἢ ἑτοιμάζω, Ἰσαῖος.

Συμμετέρχομαι, Μ. μεταλεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πηγαίνω καὶ φέρω τι, μετὰ αἴτ. ἐν ταὐτῷ κατόπιν τινὸς σὺν ἄλλῳ ὑπάγω καὶ ζητῶ, Βατῦλ.

Συμμετέχω, Μ. μεθέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετέχω, λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἀπό τινος, συμμέτοχος εἰμι, γεν. πράγμ. Σειφ. ἀβ. ζ'. ἡ. 10. «Βουλόμενος συμμετασχεῖν τοῦ ἔργου.»

Συμμετεωρίζω, (μετεωρίζω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ μετεωρίζω, ὑψόω.

*Συμμετεωροπολέω, ῶ (μετεωροπολέω. Συμβαδίζω εἰς τὰ μετέωρα, δηλ. χάνομαι, περιπατῶ ἐξετάζων τὰ ὑπὲρ γῆν.

Συμμετεωροπορέω, ῶ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετεωροπορῶ, Ὑμνῳδ.

Συμμετίσχω, (ἴσχω) = συμμετέχω, Σοφ.

Συμμετοικέω, ῶ (οἰκέω). Ὁμοῦ μοικέω, ἀλλοῦ που ὑπάγω νὰ κατοικήσω· ἐξαιρ. ὡς ἀποικος εἰς μετοικίαν ἢ μετοικεσίαν ἢ ἀποικίαν ὑπάγω μετ' ἑτέρου, Πλούτ.

Συμμετοικίζω, (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταφέρω εἰς ἄλλην, κατοικίαν, μετοικεσίαν, ἐξαιρ. ὡς ἀποίκους.

Συμμέτοχος, ὁ, ἡ (συμμετέχω). Ἔχων ἢ λαμβάνων σὺν ἑτέρῳ μέρος ἢ μερίδιον ἀπό τινος, Παῦλ.

Συμμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μετρίω). Κατά τι ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετρῶ, ἁρμόζω προταρμόζω πρᾶγμά τι ἢ πρᾶξίν τινα κατά τινα ἕτερον, ἰσομετρῶ, καταμετρῶ· εἰς τὸ ἴδιον μέτρον, συμμετρίαν ἢ ἀναλογίαν φέρω· ἴσον κατὰ τὸ μέτρον ποιῶ· ἐν γένει, εἰς τοῦτο ἁρμόδιον ἢ ἐπιτήδειον ποιῶ, ἀντί τινος, «ἢ, τί πρός τι, ἢ εἴς τι, Ἀε. Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 379. οὕτω καὶ παῤ. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6, 27. «Καθαρῷ τῷ ἀέρι καὶ ἀνύδρῳ πρὸς εὐθείαν αἱ τοιαῦται συμμετροῦνται,» διὰ τῆς ἰσομετρίας τῆς καθαρότητος καὶ ξηρότητος τοῦ ἀέρος συνεισφέρουσιν αἱ τοιαῦται τροφαὶ πρὸς εὐθηδίαν, καὶ γίνονται πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειαι. Πλάτ. εἰς Τίμ. «Οὔτε ὁμοιάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται, σκοποῦντες ἀριθμοῖς,» ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ μετροῦνται, εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐμβαίνουσιν. Μέσως ὡς τὸ ἐνεργ. καὶ ἀντὶ τοῦ λογαριάζω τι διὰ νὰ εὕρω αὐ ἁρμόζῃ, «Ὥραν συμμετρήσασθαι,» λογαριάζω τὴν ὥραν.» Ἡροδ. 4, 158. «Τὸν ἑρμονα.» Φιλόστρ. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. γ'. 20. «Κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων, ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων,» ἐλογάριασαν, ἐπῆραν μέτρον τοῦ ὕψους τοῦ τείχους ἐπὶ τῶν ἐπιβολῶν ἤτοι ἀπὸ τὰς στίβας αὐτῶν μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, καὶ ἐντεῦθεν ἐτυμπέρασαν τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέτρον ἐποίησαν ἴσας τῷ ὕψει τοῦ τείχους τὰς κλίμακας· ὡς γίνεται ἥλιον καὶ ἐκ τῆς λέξεως «Συμμέτρησις.» Μεταφορ. «Συμμετρῶ ταῦτα τῇ δυνάμει,» μετρῶ ταῦτα κατὰ τὰς δυνάμεις μου, ὁἐστί, παραβάλλω, ἰσομετρῶ. Παρὰ δὲ Σοφ. Ο. Τ. 983. «Ἐφθιτο μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ,» ἰσομετρούμενος τῷ χρόνῳ, συμφώνως τῇ πολυκαιρίᾳ, ἤτοι διὰ τὸ γῆρας, μακραίων ἀπέθανε· ὅθεν

Συμμέτρησις, εως, ἡ. Ἡ σὺν τινι μέτρησις, ἰσομέτρησις, καταμέτρησις, ἢ κατά τι ἕτερον μέτρησις, ἰσομετρία, ἀναλογία, Θουκυδ. γ'. 20. «Τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον·» καὶ

*Συμμετρητής, οῦ, ὁ, Ὁ καταμετρῶν.

Συμμετρία, ἡ (σύμμετρος). Ἰσομετρία, ἀναλογία, τὸ ἴσον ἢ ἡ ἰσότης, ὁμοιότης τοῦ μέτρου κατά τι ἄλλο ἢ πρὸς ἄλλο ἀναφερόμενον, τὸ σωστὸν μέσον μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρ' ὀλίγον, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 3. «Τῆς ψυχῆς ἦθος ὃ μήτε συμμετρίαν, μήτε χρῶμα ἔχει·» 2) «Ἔνδυμα γυναικεῖον ποσῆρες οὐκ ἔχον σύμμα,» Ἡσύχ. ἢ κατὰ Πολυδ. «Χιτῶν ποδήρης ἐς τε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων, καὶ ἀλουργὲς κύκλωμα, ὃ ἐστὶν, ἔνδυμα ἴσον κατὰ τὸ μέτρον τοῦ σώματος χωρὶς νὰ σύρεται κατὰ γῆς· ὅθεν

Συμμετριάζω, Μ. άσω. Συμμετρίαν, σώζω, κρατῶ, καὶ αἴτ. Ὁμοῦ μετριάζω, σύμμετρον, καθίστημι, ἢ μέτριον ποιῶ, Διονυσ. Ἁλικ. συνθέτ. ιτ. «Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα φωνή,» ἡ συνέχουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρίαν τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς, ὡς τὸ κατωτέρω. «Τεταγμένος σώζουσα ῥυθμούς.»

Σύμμετρος, ὁ, ἡ (σὺν, μέτρον). Ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, ἀνάλογος· ἴσον, ὅμοιον μέτρον ἢ ἰσομετρίαν ἔχων· ἐν γένει, μέτριος, ἱκανός, μεμετρημένος, πρέπων, ἁρμόζων, προσήκων, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, εὐάρμοστος, εὔθετος, δεξιός, Σοφοκλ. Ἀντ. 387. «Πολὺ ξύμμετρος προῦβη τύχη·» ἁρμόζουσα, πρέπουσα, ἴση, ἀνάλογος. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει «Σύμμετρον, τὸ ἁρμόζον.» Ξενοφ. Κυνηγ. δ'. 2. «Αἱ κύνες ἔστωσαι ἐλαφραί. σύμμετροι πόδωκες·» οὕτω καὶ ἐπὶ Λακωνῶν· ἑ. 30. «Πλευρὰς. συμμέτρους,» ἀναλόγους κατὰ τὸ σῶμα αὐτῶν. Ὁ Μάγιστρος ἔχει ὅτι «Σύμμετρον, τὸ μήτε ὑπερβάλλον, μήτε ἐλασσούμενον, καὶ τὸ ἐπαρκοῦν. Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 13. «Οὐκ ἐν μείζονι ἢ ἐν δεκαπλέθρῳ στέγῃ συμμέτρως.» Ἀλεξανδρ. ὁ Ἀφροδ. ἐν Τοπικ. λέγει· «Σύμμετρα, τὰ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν·» καὶ «Τὰ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ ἀρκοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα.» Παῤ Ἀριστοτέλ. Ἠθ. β'. 2. τὸ, Σύμμετρα, ἀντίκ. τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, τοῖς πλείοσι καὶ τοῖς ἐλάττοσι, ἤτοι σημαίνει τὸ μέτριον, τὸν μέσον ὅρον, οἷον «Τάττει μὲν ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φαύλως τὴν

ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα ὠφείρει τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σῴζειν. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 84. »– ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν, ἀντὶ τοῦ, Οὗτος ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν τόσος πλησίον, τόσον σιμά, ὥστε δύναται νὰ μᾶς ἀκούῃ. Ἐπίρ. Συμμέτρως, κατὰ σύμμετρον τρόπον, μὲ συμμετρίαν· κατὰ τὸ μέτρον. Ξενοφ. ἱππ. ά. 16. »Συμμέτρως ἐχειν, ἐφαρμοζόντως, προσηκόντως, ἁρμοδίως, πρεπόντως. Εὐριπ. Ἄλκ. 26. »Συμμέτρως ἀφίκετον, ἦλθον εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, καθὼς αὐτὸς ἐμέτρησε· ὅθεν

* Συμμετρότης, ητος, ἡ, = συμμετρία.

Συμμηκίζω (μῆκος). Διατίνομαι ἢ κατατί μακρύνω, Νικήτ. Χρον. ιζ'. 9.

Συμμηνία, ἡ (μήν). Μεσοτέλμηνον, ἡ ἔνη καὶ νέα τῆς σελήνης, ἡ σελήνης σύνοδος, ὁ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας σελήνης χρόνος, ὅτε ἡ σελήνη ἀφανὴς ἐστί, Interlunium, Ἀρίστ. ποριτλ. Κρυθμ.

Σύμμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Πλησίον πρὸς ἀλλήλους ἱσταμένους τοὺς μηροὺς ἔχων, Ἱπποκρ.. Φαίνεται ὅτι ἔχει συγγενειάν τινα μετὰ τοῦ, σύγκωλος, ἀντίκειται τῷ, διαβεβηκώς.

Συμμηρύομαι (μηρύω), μέσον Ἀποϑ. Ὁμοῦ μηρύομαι, συγκλώϑω, συγγνέϑω, ἢ ὁμοῦ τηλυγαδίζω, ἢ συνυφαίνω, ἢ συγκωβαριάζω, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμμήρυσις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλωσις Τὸ ὁμοῦ κουβαριάζειν, τειλίττειν ἢ γνέϑειν, Ἀντωνῖν. Φιλότ. δ'. 40.

Σύμμηστωρ, ορος, ὁ (σύν, μήστωρ). Συμβουλάτωρ ἢ συμβοηϑός, Ἀπολλωνίου Ἀργ. ποιητ.

Συμμητιάομαι, ῶμαι, Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποϑ. (μητιάομαι). Σὺν ἑτέρῳ, μετὰ τῶν ἄλλων μητιάομαι, κοινῇ γνώμῃ σκέπτομαι ἢ βουλεύομαι, Ἰλ. Κ, 197. ποιητ.

Συμμηχανάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποϑ. (μηχανάομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ μηχανῶμαι, ὁμοῦ, μαζῆ, μετ' ἑτέρου τεχνηέντως ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, συνεργῶ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν, προβλέπω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, Ξενοφ. Κυρουτ. ά. ς'. 11. »Τὰ ἐπιτήδεια συμμηχανᾶσθαι τοῖς στρατιώταις». 2) σὺν ἑτέρῳ σχεδιάζω σκοπούς (κάμνω, μελετῶ σχέδια, προτείνατα ἢ πλάσους), Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ. 72.

Συμμιαίνω (μιαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιαίνω, Ἰώσηπ.

Σύμμιξις, ἐπίρ. (συμμίγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ, ἀνάμα, ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ μι, μετὰ δοτ. Ἡρόδοτ. 6, 58

Συμμίγδην, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, σύμμιγα, Νίκ.

Συμμιγής, ἐος, ὁ, ἡ (συμμίγνυμι). Σὺν ἑτέρῳ μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἢ σύνθετος, ταὐτὸν τῷ, σύμμικτος. »Βοὴ συμμιγὴς, ἵππων καὶ ἀνδρῶν, Ἀριστοφ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηϑείᾳ »Συμμιγόνω, καὶ »Ζυμιγόνω· ὡς π.χ. Ἄρτος συμμιγὸς »Ψωμὶ ζυμιτόν, τὸ μὴ καϑαρόν. Παρὰ Πλουτάρχ. »Συμμιγεῖς ϑρυμοῖσι, δατεῖς, συμπεπλεγμένοι μετὰ ϑαμνωδῶν δένδρων, ἢ πυκνότεροι κατεσκευασμένοι διὰ τῆς συμπλοκῆς ϑαμνωδῶν δένδρων, ὥστε τεῖχους χρείαν μὴ παρέχειν· ὅθεν

Συμμιγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμμιξις, ἄμμ.

Σύμμιγμα, τό. Τὸ συμμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν συμμεμιγμένον ἢ συντεθειμένον σῶμα, σύμμιξις, σύνθεσις, Πλούταρχ. »Τὴν ἄγγιστα γῆν ἐρώτιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ ϑερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγανημένην». ἐκ τοῦ

Συμμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. Συμμιγνύω. Μέλ. -μίξω, μετοχ. ἐνεστ. συμμιγνύων, Ξεν. Ἀπομν. 3, 14, 5. Ἑπκ. καὶ Ἰων. ἐνεστ. συμμίσγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ μίγνυμι, ὁμοῦ μιγνύω, ἀνακατόνω, ἐνόνω, συμβάλλω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιέ'. 5. »Πλείω μέν γε τῶν ὀφοποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ· ἃ δὲ ἐκεῖνοι μὴ συμμιγνύουσιν, ὡς οὐχ ἁρμόττοντα, ὁ συμμιγνύων (εἴπερ ἐκεῖνοι ὀρθῶς ποιοῦσιν) ἁμαρτάνει τε καὶ καταλύει τὴν τέχνην αὐτῶν». Κατὰ πρῶτον εὑρηται ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 83. ἀπὸ δὲ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὔχρηστον καϑ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. »Συμμιγνύειν τινί τι», μεταδίδω, κοινόω λέγω τί τινι ἢ πρός τινα, Ἡρόδοτ. 8, 58. »Ἀπικόμενος δέ, ἔφη, ϑέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμίξαι, ὁ δ' αὐτὸν εἰς τὴν νῆα ἐκέλευε ἐσβαίνειν λέγειν εἴτε ϑέλειν λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς συμμιγνύειν, συνάπτειν δι' ἔρωτος γάμου ἢ συνουσίας, Τμν. Ὁμ. Ἀφρόδ. 50. 52. 251. »Θεοὺς γυναιξὶ, ϑεὰς ἀνδράσιν, »Λέχος τινὶ συμμ.», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 891. 2) παϑ σημαίνομαι, ἀνακατόνομαι, συνάπτομαι ἢ ἑνόνομαι, ἐπὶ ποταμῶν. »Ὅϑι Πηνειῷ συμμίσγεται», Ἰλ. Β, 753. πρβ. Ἡρόδ. 4, 49. 50. καὶ ἐπὶ συνουσίας »Γυναικὶ σημ.», σαρκικῶς ἑνοῦμαι, συνουσιάζομαι, Ἡρόδτ. 4, 44. ἐν γένει, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν, ὁρ. σύμμικτος. 3) ἁμεταβ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν, δοτ. προσπ Θίογνις »Ἐσϑλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσϑλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νοῦν», ἂν συναναστρέφεσαι, καὶ Ἡροδ. 1, 123. 2, 64. ἑξαίρ. συνέρχομαί τινι, ἀνταμόνομαι διὰ νὰ ὁμιλήσω ἢ διαπραγματεύϑω μετ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 4, 151. 6, 23. 7, 153. 8, 79. ὅϑεν καὶ, συνομιλῶ, ἀλλήλοις κοινωνεῖσϑαι, διαπραγματεύεσϑαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ή. ά. 16. »Καὶ τοῖς φύλαξιν αὐτοῦ ἐπλησίαζον, καὶ αὐτῷ τῷ Κύρῳ πολλάκις συνεμίγνυσαν· καὶ ἐντεῦϑεν πολλ. καὶ ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ, συμβάλλομαι, εἰς μάχην συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας ἢ εἰς τὰς μαχαίρας, τινί, »Συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις· Ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν, Ὁμόσε αὐτοῖς συνεμίγνυε. »Εἰς χεῖρας συμμιγνύειν», Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 1'. καὶ γ'. 6. καὶ ή. 38. Κυρουπ. β'. ά. 4. πολλ. πρβ Ἡροδ. 1, 127. 6, 14. καὶ ἀλλαχοῦ ἔτι δέ, »Συμμ. τινί εἰς μάχην», Ἡροδ. 4, 127. Σημ. ὅλας ταύτας τὰς σημ ἔχει καὶ τὸ παϑ. — Τροπ. »Οὐδεὶς, τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γιγνόμενῳ οὐ συνεμίχϑην, δὲν εἶναι κανείς, τῷ ὁποίῳ δὲν συνεμίχϑη, συνέβη ἐξ ἀρχῆς καλὸν καλόν, κίμμιξ δυστυχία, Ἡροδ. 7, 203 πρβ. συγκεράννυμι. — Κατὰ τὸν ἐνεστ. εὑρηται πρὸ Ὁμ. Θεόγν καὶ Ἡροδ μόνον ὁ τύπος συμμίγω, οὐχὶ δέ, συμμίγνυμι· ὅϑεν

* Συμμικτέον, ϑετικὸν ἐπίρρ. Πρέπει νὰ ἀνακατωϑῇ τις, Πλατ. Φιλῆβ. σλ. 62. Ε. καὶ

Σύμμικτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. συμμίκτως· μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, miscellaneus, σύνθετος ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων. »Σύμμικτος καρπός», Ἡσιόδ. Ἔ. 565. διάφορος, διαφόρων εἰδῶν. »Σύμμικτοι ἀνθρωποι», μεμιγμένοι ἐκ διαφόρων ἐϑνῶν ἢ ἐπαγγελμάτων, μιγάδες, ὅπερ ὁ Θουκυδ. δ'. »Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀϑηναίων ἐμπολιτεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον, εἶναι. Παρ' Ἡτυχ. ἐν Λ. Σύγκρουμα »Σύμμικτος λοπάς», ἢ ἐκ διαφόρων ὀψων συγκυκηϑέντων ἀλλήλοις καὶ μιχϑέντων συγκεκμένη, ἣν οἱ Γάλλοι Potpourri καλοῦσι, καὶ οἱ Τοῦρκοι, Ἀλαντζιὰ τζορβά.

* Συμμιμέομαι, ήσομαι, μέσ. Ἀποϑ. (μιμέομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιμοῦμαι· ὅϑεν

Συμμιμητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μιμεῖται ἄλλον τινά.

Συμμιμνήσκομαι, παϑ. (μιμνήσκω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μιμνήσκομαι, ἐνϑυμοῦμαι.

Συμμινύω (μινύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μινύω, σμικρύνομαι, ἢ ὀλιγοστεύω, Φιλόστρατ. Ἀπολ. έ. 2.

Σύμμιξις, εως, ἡ (συμμίγνυμι). Ἡ σὺν ἑτέρῳ μίξις ἀνακάτωσις, σμίξις, Πλάτ. 2) συναναστροφή, ἐπιμιξία, κοινωνία.

Συμμίσγω, (μίσγω) Ἑπ. καὶ Ἰων. ταὐτὸν τῷ· Συμμίγνυμι· ὅϑεν τὸ ἐν τῇ συνηϑείᾳ, Σμίγω, ἴδε ἐν τῷ, συμμίγνυμι.

Συμμισέω, ῶ· Μ. ἴσω (μισέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ μισῶ.

Συμμισοπονηρέω, ῶ (μισοπονηρία). Σὺν τοῖς ἄλλοις μισῶ καὶ τὸ πονηρὸν ἢ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους. 2) σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μισοπόνηρος γίνομαι, Συμόνω, ἀγαπαστῶ, παρὰ τοῖς Ο'. β'. Μακκαβ. 4.

Συμμνάομαι, -μνῶμαι, μέσ. ἐλλιπὴς ἢ ἀνμλ. (μνάομαι), Ἰων, ἀντὶ, συμμιμνήσκομαι. Σὺν ἑτέροις ἢ μεϑ' ἑτέρων (μαζῆ μὲ ἄλλους) μνάομαι, μνημονεύω, ἐνϑυμοῦμαι

* Συμμνημένευσις, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνάμνησις, μνημόνευσις, ἐνϑύμησις, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαϑ. 7, 2·9. ἐκ τοῦ

Συμμνημονεύω, αὐτῶ (μνημονεύω), = συμμιμνήσκομαι Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐνϑυμοῦμαι. 2) ἐν ταὐτῷ ἀναφέρω, μνημονεύω τι.

Συμμογέω, ῶ, Μ. ήσω (μογέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μοχϑῶ, κοπιάζω, ἢ δουλεύω, ποιητ.

Συμμοιράω, ῶ, Μ. άσω (μοιράω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ διὰ κλήρου ἢ ὡς κλῆρον μεταδίδω, ἐπιψηφίζω τινί τι, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ὅϑεν ἐν τῇ συνηϑείᾳ τὸ »Σύμμοιρος ὁ τῆς αὐτῆς μοίρας λαχών, μετέχων· συμμέτοχος πράγματός τινος· λέγεται ἐπὶ δύο ἀνδρῶν μίαν γυναῖκα ἐχόντων.

Σύμμολπος, ὁ, ἡ (μολπή), ταὐτὸν τῷ, συνῳδός, Εὐριπ. Ἰων. 184. ποιητ.

Συμμολύνω (μολύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα, μαζῆ μολύνω.

Συμμοναρχέω, ῶ (μοναρχέω). Σὺν ἑτέρῳ μοναρχῶ, μονάρχης εἰμὶ μεϑ' ἑτέρου, ἢ σὺν ἄλλοις, ἢ ἐν ταὐτῷ.

Συμμονή, ἡ (συμμένω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ μονή, Πλούταρχ. 2) ἡ σὺν ἑτέρῳ συνδιαγωγή, συμβίωσις.

* Συμμονόομαι, οῦμαι, παϑ. (μονόω). Μόνος εἰμὶ ἢ μένω μετά τινος, δοτ. προπ. Ἰώσηπ. ἀρχ.

Συμμορία, ἡ (σύν, μέρος, μόρος, μορία, 2). Πολιτικὸν σύστημα, πλῆϑος, σύνταγμα, Ἡτύχ. ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤγουν οἱ τῆς αὐτῆς μορίας, μερίδος, σύνταγμα ἢ φρατρία, Ἐτυμολ. Ἐν Ἀϑήναις ἐλέγετο τὸ τῶν λειτουργούντων σύνταγμα· καὶ ἦταν Συμμορίαι εἴκοσι τάξεις τῶν πολιτῶν, ἐξ ὧν ἑκάστη περιεῖχεν ἑξήκοντα πολίτας· ἑκάστη τῶν δέκα φυλῶν, εἶχε δύο τοιαύτας τάξεις ἤτοι συμμορίας· αὗται ἦταν οἱ πλουτιώτατοι τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσιν ἐκ τῶν ἰδίων εἰς τε τὰς συνεισφορὰς τὰς περὶ τῶν ἐξόδων τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὰς τριηραρχίας· οἱ πρόκριτοι τούτων, ἤτοι οἱ πλούτῳ προέχοντες, ἐλέγοντο Ἡγεμόνες συμμοριῶν· οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς ἄρχοντες Ἐπιμεληταί. 2) πᾶσα ἕνωσις ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ πληρώνωσι τοὺς φόρους εἰς τὴν πολιτείαν ἢ ἄλλα δημόσια δοτίματα, ὅϑεν ἐν γένει, πᾶσα ἕνωσις, ἑταιρία τινῶν εἰς ἐπιχειρήματα δαπάνην καὶ ἔξοδα πολλὰ ἀπαιτοῦντα. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. (ἀρχαιολ. δ'. 18.) παραβάλλει τὸ, Συμμορίαι, τῷ Ῥωμαϊκῷ Classes, κατὰ τοὺς χρόνους Σερβίου τοῦ Τυλλίου, ὅρα Δημοσθένην ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν λόγῳ καὶ Schaef. Appar. Demsth Α'. σ. 718. κτ. ὅϑεν

Συμμοριάρχης, ου, ὁ· καὶ

* Συμμοριάρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ τῆς συμμορίας

ἄρχων, πρεσβεύτης· λέγονται δὲ τοιοῦτοι καὶ, κήρυκες συμμορίων· καὶ

Συμμορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας ὤν, μέτοχος ἢ μέλος τῆς συμμορίας.

Σύμμορος, ὁ, ἡ (μόρος), [= συντελής. Καθηκοντοφορούμενος ὁμοῦ εἰς πληρωμὴν φόρων· ἔτι δὲ, σύμμαχος, Θουκυδ. δ'. 9'. »Θηβαῖοι καὶ εἰ ξύμμοροι αὐτῶν. Οἱ εἰς αὐτοὺς συντελοῦντες· οἱ ὡς ὑπήκοοι τῶν Θηβίων θεωρούμενοι, εἰ εἰς τοὺς Θηβαίους πληρώσιοντες φόρον.

Συμμορφή, ἡ. Ὁμοιότης, ἰσότης τῆς μορφῆς, Ἀρεταίος Χρον. ἀ. δ'. ἐξέων Παθ. β'. 11. καὶ 22. ἔνθα ὅμως ὁ Κοραῆς, Συμφορή, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Συμμορφίζω, ίσω, = συμποιῶ. Κατὰ μίμησίν τινος σχηματίζω· ἢ ποιῶ μορφήν τινα κατὰ μίμησιν ἄλλης τινός, σύμμορφον ποιῶ· ἐκ τοῦ

Σύμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅμοιος κατὰ τὴν μορφήν, τὴν ἰδίαν μορφὴν ἔχων, τινί, καὶ, τινός, Παῦλ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. ὅθεν

Συμμορφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, συμμορφίζω, Παῦλ. »Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ«, σύμμορφος γινόμενος.

Συμμοχθέω, ῶ (μοχθέω) Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ μοχθῶ, μετ' ἄλλου κοπιάζω, ἢ ἔχω ἢ ὑπομένω μόχθον, κόπον, φροντίδα λύπην.

Συμμυέω, ῶ (μυέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ μυοῦμαι, ὁμοῦ καθιεροῦμαι, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ.

Συμμυολόγος, ὁ, ἡ (συμμύω, λόγος). Ἐν ἑαυτῷ συγκλείων τοὺς λόγους, δηλ. σιωπῶν, σιωπηλός, Ἡσύχ.

Σύμμυσις, εως, ἡ (συμμύω). Τὸ συμμύειν, ἢ συμμύεσθαι, ἡ κατάστασις, ὅτε μέρος τοῦ σώματος συγκλείεται στερεῶς, Ἱπποκρ.

Συμμύστης, ου, ὁ (μύστης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ μύστης, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρίαν τῶν μυστῶν ὤν.

Συμμύω, Μ. ύσω (μύω). Οὐδ. κλείομαι, ἐπὶ τῶν ὀμμάτων, »Ὄμμα συμμύειν, καὶ, συμμεμυκός.«, Ἀριστοτέλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων, ὀδὸν, σιωπῶ, μυλόω. Ἐπὶ πληγῶν, πρβ. Ἰλ. Ω, 420. ἐπὶ ὀπῶν, τρυπῶν, ἐν γένει. 2) ἐνεργ. κλείω, σφαλῶ, συγκλείω, συσφίγγω, ἐξαιρ. ὄμματα καὶ χείλη· ὀδὸν, ἀποσιωπῶ, ἔτι δὲ καὶ τὸ, δάκνω τὰ χείλη καὶ κρύπτω τὸν λόγον ἢ τὸ πάθος μου, Πολύβ. λά. 8. »Ἵνα συμμύσαντες πειθηνιάσωσιν· ἵνα κρύπτωσιν ἢ σιωπῶσι τὴν δυσαρέσκειάν των καὶ ὑπακούωσιν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὀρ. μύω.)

Συμπαγής, ές, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι). Ὁμοῦ πεπηγμένος ἢ συντεθειμένος, ἐκ πολλῶν μορίων εἰς ἓν σῶμα συνηρμοσμένος, »Οἶκος συμπαγής«, Κλήμ. παιδαγ. γ'. ὅθεν

Συμπαγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμπηξις, Στοβαῖος φυσ.

Συμπάθεια, ἡ (συμπαθής). Μετοχὴ πάθους τινός, ὅ ἐστιν, ὅταν πάσχῃ τις, λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸ πάθος ἢ εἰς τὴν λύπην του, ἴση καὶ ὁμοία αἴσθησις πάθους τινός, συνδρομὴ καὶ συμφορὰ τῶν παθῶν ἢ τῶν κλίσεων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀναφορᾶς, δι' ἧς δύο πράγματα συμφωνοῦσιν ἢ συνεργοῦσιν πρὸς ἄλληλα. 2) εἱκειρμός, εὐπλαγχνία.

Συμπαθέω, ῶ· Μ. ήσω. Σύν ἑτέρῳ πάσχω, συμπάσχω, συναλγῶ· συμπάθειαν ἔχω μετά τινος· εἰς τὸ ἴδιον πάθος καταντῶ ἢ εἰμί, εἰς ὃ καὶ ἄλλος πάσχω ὅπερ καὶ ἄλλος πάσχει, ἐν τῇ ἰδίᾳ καταστάσει εἰμί, Ἀριστοτέλ. φυσιογν. »Δοκεῖ δέμος ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπάσχειν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη, ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. 2) εἰκειρίω, ἐλεῶ, σπλαγχνίζομαι, ἀφίημι, συγχωρῶ, ἐν τῇ συνηθείᾳ· πρβ. συμπάσχω, ἐκ τοῦ

Συμπαθής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -θῶς (πάθος, πάσχω). Συμπάτχων· ὅμοιον πάθος ἔχων, ὅμοιος, σύμφωνος εἰς τὸ πάθος, τῆς αὐτῆς διαθέσεως, ποιότητος ἢ καταστάσεως ὤν, Ἀριστοτέλ. »Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ἐστιν· Γαλην. »Τὰ μέρια τοῦ σώματος πάντα ἀλλήλοις εἰσὶ συμπαθῆ, τουτέστιν εἰς ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἔργου πάντ' ὁμολογεῖ· ἐξαιρ. 2) οἰκτίρμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθητικός.

Συμπάθησις, εως, ἡ (συμπαθέω), ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἱπποκρ.

Συμπαθητιάω, ῶ. Εἰς συμπάθειαν πρός τινα διατεθειμένος εἰμί, κλίνω, δοτ. προσπ. Νικήτ. Χρον. ϛ'. 2.

Συμπαθητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς συμπάθειαν ἀνήκων. (συμπαθῶν, συγχωρῶν, ἐν τῇ συνηθ.)

Συμπαθία, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἀθηναγ.

Συμπαίζω (παίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παίζω· τὸν παῖδα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ψάλλω, ψωνάζω, Πολύβ. »Τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιζόντος«, ὅλου ὁμοῦ τὸν παῖδα ψάλλοντος.

Συμπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (συμπαίζω). Σὺν ἑταίρῳ παίζων, συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον, Νικήτ. Χρον. ϛ'. 1.

Συμπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παιδαγωγῶ, Θεμίστιος Λόγ. ιή.

Συμπαιδεύω (παιδεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παιδεύω, ἀνατρέφω, ἢ διδάσκω, ἢ συνεθίζω, Σεπτ. Οἰκ. ε'. 14. »Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία«.

Συμπαίζω, παίξομαι (παίζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῇ παίζω, ἢ χορατεύω· ἔτι δὲ καὶ μεταφ. »Συμπαίζειν ἑορτὴν μετά τινος«, Ἀριστ. Εἰρ. 802. ὅθεν

*Συμπαικτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Συμπαίκτης, ου, ὁ, = συμπαίγμων.

Συμπαίκτρια, ἡ. Ἡ συμπαίζουσα, θηλυκ. τοῦ, συμπαικτήρ.

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, καὶ

*Συμπαίστης, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, συμπαίγμων

Συμπαίστρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτρια, Ἀριστοφ.

Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, καὶ Συμπαίστης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτωρ, Σεπτ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 12.

Συμπαίω, Μ. παιήσω (παίω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παίω, κτυπῶ μαζῇ, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 730. »Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.« 2) ἀλληγορ. ταὐτὸν τῷ, συμπίπτω, Εὐριπ. Ἑκάβ. 115. »Πολλῆς δ' ἐρίδος ξυνέπαισε κλύδωνι, συνέπεσε, συνέβη, κατὰ συμβεβηκὸς ἐγένετο· ὀρ. αὐτόθ. Schaef.

Συμπαιωνίζω (παιωνίζω), ταὐτὸν τῷ, συμπαιανίζω.

Συμπαλαίω (παλαίω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παλαίω· παλαίω μαζῇ.

*Συμπαλαμάομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι, μέτ. ἀποθ. (παλαμάομαι). Συμμηχανῶμαι, συνεπιχειρῶ, συμβοηθῶ.

Σύμπαν, αντος, τό. Τὸ ὅλον, ἡ ὁλότης (σοῦμμα), τὸ πᾶν. »Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, ὡς καὶ τὸ, Ἐν ἐπὶ λόγῳ εἰπεῖν, ἢ, καὶ ὅλως, καθόλου εἰπεῖν. »Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν δικαίους«, διόλου, ὁλοτελῶς. Οὐδετέρ. ἐκ τοῦ, σύμπας, ὄρα τοῦτο.

Συμπαννηγυρίζω, ἰσω (πανηγυρίζω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανηγυρίζω, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν ποιῶ, Ἡρωδιαν. β'. 7. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 5. ὅθεν

Συμπαννηγυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπαινηγυρίζων· »Συμπαννηγυρισταί, οἱ σὺν ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων πανηγυρίζοντες, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν μεταξύ των ποιοῦντες, Πολυδ.

Συμπανουργέω, ῶ (πανουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ἐν ἀλλήλοις, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανουργέω· πανουργίας, μετ' ἄλλων μετέρχομαι, συγκακουργέω, Πλούταρχ.

*Συμπαραβαδίζω (βαδίζω). Ὁμοῦ ἀπὸ πλησίον τινὸς βαδίζω.

Συμπαραβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραβάλλω, Ἰουστῖν.

Συμπαραβύω (βύω). Σὺν ἑτέρῳ μέσα ἢ μεταξὺ παραβύω, στυπόω, ἐμβάλλω, ἀνάμεσα βάλλω, στουπόω, Λουκιαν.

Συμπαραγγέλλω (ἀγγέλλω) τινί, Πλούταρχ. εἰς Κρασ. γ. κρατῶ μετά τινος περί τι, συμβοηθῶ, συμπαραστατῶ, εἰς ἀποκτησίν τινος ἀξιώματος, ἢ συναγωνίζομαι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο, ἴδε Παραγγέλλω, γ'.

*Συμπαραγίγνομαι, μέτ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἅμα παραγίνομαι, ἔρχομαι, φθάνω ἢ πάρειμι μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαράγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παράγω. Μέσ. συμπαράγομαι, σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα, ἐν ταὐτῷ φθάνω, ἔρχομαι, ἢ πλησιάζω.

Συμπαραδηλόω, ῶ (δηλόω). Ὁμοῦ, ἅμα παραδηλόω, ἐν ταὐτῷ σημαίνω, Στράβ.

*Συμπαραδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ παραδίδω ἢ προίεμαι, ἐγκαταλείπω, Πρόκλ.

*Συμπαραδύομαι (δύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πλησίον που ἐμβαίνω.

Συμπαραθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ παραθέω, τρέχω ἀπὸ πλησίον.

Συμπαραινέω, ῶ, έσω (αἰνέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ παραινέω, νουθετῶ ἢ παρακινῶ, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 856. »Συμπαραινέσας ἔχω«, ἀντὶ τοῦ, συμπαρῆσα, εὐνοήσασα.

Συμπαρακαθέζομαι, παθ. Ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παρακαθέζομαι, κάθημαι πλησίον μαζῇ.

Συμπαρακαθέζω (ίζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλησίον σὺν ἑτέρῳ καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ πλησίον μου, Δημοσθέν.

Συμπαρακαλέω, ῶ· Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καλῶ, προσκαλῶ, συγκαλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ά. 13. »Συμπαρεκάλει εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν τοὺς σκηπτούχους«, συνεκάλει, ἔπερνε μαζῇ του. 2) ὁμοῦ προσέτι ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπικαλοῦμαι, Λυτόθ. γ'. γ'. 11. »Ἔνθα θεοῖς καὶ ἥνειτο, συμπαρεκάλει δὲ Ἥρας γης.« 3) ὁμοῦ αἰτῶ, ἀπαιτῶ, ὁ Αὐτ. Ἑλλην. δ'. ἡ. 13. »Ἀντιπέμποισι πρίσβεις, συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμίχων πρέσβεις«, ᾔτησαν, ὁμοῦ, ὡταύτως τοσούτους πρέσβεις; ἀπὸ τῶν συμμάχων. 4) ταὐτὸν τῷ, συμπαραινέω, πράττω πρός τινα νὰ προσέχῃ.

Συμπαρακατακλίνω, (κλίνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακατακλίνω, κεῖμαι ἐν τῇ κλίνῃ ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ, Δίων. Κασ.

Συμπαράκειμαι, Μ. κείσομαι. Ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ, μαζῇ παρακειμαι, κείτομαι πλησίον, Διογ. Λ. 10, 107. ἐξ Ἐπικούρου.

Συμπαρακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρακολουθῶ, συνοδεύω, πηγαίνω εἰς τὸ πλάγι τινός. 2) ἀκολουθῶ μὲ τὸν νοῦν μου, δηλ. καταλαμβάνω, ἐννοῶ.

Συμπαρακομίζω, (κομίζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρακομίζω, μαζῇ φέρω. Παθ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παρακομίζομαι, φέρομαι, πλησίον τινὸς ἔποχος.

Συμπαρακύπτω, ψω (κύπτω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακύπτω που, σκύπτω μαζῇ, Λουκιαν.

Συμπαραλαμβάνω, (παραλαμβάνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραλαμβάνω, δέχομαι, ὅθεν

Συμπαράληψις, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ λῆψις.

Συμπαραμένω (μένω, ἀνμλ.). Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παραμένω.

*Συμπαραμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. συμπαραμιγνύω, μετχ. συμπαραμιγνύων, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 719. καὶ

*Συμπαραμίσγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἴς τι μιγνύω, σμίγω, ἀνακατόνω μαζῆ μέ ἄλλο, Ἀριστφ.

Συμπαραναλίσκω, (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παραναλίσκω, ὁμοῦ καταναλίσκω, ἀναλώνω, ἢ ἐξολοθρεύω, φθείρω, Δίων. Κάσ.

Συμπαρανεύω, (νεύω). Ἐν ταὐτῷ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων νεῦμα ποιῶ, ἢ δίδω τὴν γνώμην μου, ἀποδεικνύω τὴν εὐαρέσκειάν μου ἢ τὴν εὐχαριστησίν μου, συγκατανεύω, στέργω.

Συμπαρανήχομαι, ἤξομαι, μέτ. Ἀποθ. (νήχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρανήχομαι, συγκολυμβῶ διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ.

Συμπαρανομέω, ὦ (παρανομέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παρανομῶ, παραβαίνω τοὺς νόμους ἢ ἐναντίον τῶν νόμων πράττω ἢ παρανόμως φέρομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαραπέμπω (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον τινὸς ὑπάγω καὶ συνοδεύω, (ὁμοῦ ξεπροβοδίζω), Γρηγόρ.

Συμπαραπλέκω, ξω (πλέκω). Παρακαλέκω ὁμοῦ, συμπλέκω μαζῆ, Πλούταρχ. Ἰρᾶτ.

Συμπαραπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω ἐπὶ πλοίου ἢ ἐποχος πλησίον.

*Συμπαραπληρωματικός, ἡ, όν ταὐτὸν τῷ, παραπληρωματικος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1.

*Συμπαραπόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Κατ' εὐκαιρίαν συμφορεύω ἢ συμφθείρω, συναφανίζω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ ἀπόλλυμαι, ἀποζημιώνω ἢ χάνομαι, Δημ.

Συμπαρασκευάζω, (σκευάζω. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρασκευάζω, μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἑτοιμάζω, ἢ κατορθῶ, Ξενοφ.

*Συμπαρασπονδέω, ὦ, ήσω (παρασπονδέω.) Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ σὺν ἑτέρῳ τὰς σπονδάς, τὰς συνθήκας παραβαίνω, χαλῶ.

Συμπαραστάτης, ου, ὁ (συμπαρίστημι). Σὺν ἑτέρῳ παραστάτης, σύμμαχος, συμβοηθός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 693. ὅθεν

Συμπαραστατέω, ὦ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρίστατῶ, συμβοηθῶ, συμμάχομαί τινι.

Συμπαράταξις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ παράτινι παράταξις, μάχη παρατεταγμένη, Ἱπποκράτ. καὶ Σχολ. Αἰσχύλ. 639. ἐκ τοῦ

*Συμπαρατάσσομαι, καὶ Ἀττ. αττομαι, μέσ. (τάττω). Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἢ ὁμοῦ παρατάττομαι· τάττω ἐμαυτὸν τὸν τοῖς ἄλλοις ἀναντίον τοῦ ἐχθροῦ, συμμάχομαι, Δημ. περὶ Στεφ. σ. 304. Ρ. Λυκ. Λεωκρ. 36, 4.

Συμπαρατείνω (τείνω). Ὁμοῦ παρατείνω, Παῦλ. «Συμπαρατείνομαι» ὁμοῦ παρατείνομαι, μαζῆ ἐξαπλόνομαι, Ζώσιμ. γ'. 16. καὶ 25.

Συμπαρατηρέω. ὦ (τηρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ἐμοῦ, ἰσοχρόνως ἱστάμενος παρατηρῶ. ὅθεν

*Συμπαρατήρησις, εως, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος παρατήρησις.

Συμπαρατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρατίθημι.

Συμπαρατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τρέφω ἢ ἀνατρέφω, Ξεν. Οἰκον. 5. 5. Schaef. Γρηγ. σ. 1040.

Συμπαρατρέχω (τρέχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρατρέχω, τρέχω πλησίον κτλ.

Συμπαρατροχάζω, ταὐτὸν τῷ, συμπαρατρέχω.

Συμπαραφέρω, (φέρω ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἀπ' ἐμπροσθεν, ἢ πέραν, ἢ ἔξω τῶν συνόρων. Παῦλ. «Συμπαραφερόμεθα ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραφερόμεθα, ἐξω τῶν συνόρων ὑπάγω, ἐκβαίνω, ἢ πλησίον τρέχω, Ξενοφ. κυνηγ. δ'. 10.

Συμπαραφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν παραφύομαι, ἀναβλαστάνω, συναυξάνω (περὶ τῆς προτροφίας ἀρ. φύω.)

Συμπαρεδρεύω (παρεδρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεδρεύω, συγκάθημαι ἢ συγκαθέδρος εἰμί, Λουκιαν.

Συμπάρειμι (εἰμί). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πάρειμι· εἰμαι μαζῆ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, παρὼν εἰμὶ μεθ' ἑτέρου, συμπαρευρίσκομαι, Ξενοφ. Λακ. β'. 2. 2. Ὥστε πολλὴν μὲν αἰδῶ, πολλὴν δὲ πειθὼ ἐκεῖ συμπαρεῖναι.» καὶ ιβ'. 3. «Λύτῶν τινων συμπαρόντων.» 2) ἐκ τοῦ εἰμι, ὁμοῦ κινοῦμαι κατά τινος ταὐτὸν τῷ, Συμπορεύομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. ά. 17. «Συμπαρῆν δὲ καὶ Θώραξ, τὸ πεζὸν ἔχων.»

Συμπαρεισέρχομαι, μετ. Ἀποθ. μετὰ ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω, ἢ τρυπόνω, εἰσέρπω που, Λουκιαν. «Ἐπειδὴν ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, συμπαρεισέρχεται λαθὼν μετ' ἐμοῦ ὁ τύφος.

*Συμπαρεισπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω). Ὁμοῦ πίπτω εἰς ἢ ἐπί.

Συμπαρεισφθείρομαι, παθ. (φθείρω). Πρὸς δυστυχίαν καὶ κακὸν μου ἢ κακὸν ἄλλον ὁμοῦ ὑπάγω, ἐμβαίνω, ἢ καταντῶ, Ἰώσηπ.

Συμπαρέκτασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρέκτασις· ὅ ἐστιν, ἡ μεθ' ἑτέρου πλησίον ἔκτασις καὶ παραβολὴ μετ' αὐτοῦ. ἐκ τοῦ

Συμπαρεκτείνω (τείνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον ἐκτείνω, ταυτόνω· ἢ σὺν ἑτέρῳ πλησίον ἐκτείνων παρεβάλλω ὡς τὸ, ἀντιπαρατείνω, ἀντιπαρατίθημι, καὶ, ἀντιπαραβάλλω.

Συμπαρεμφέρω (φέρω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεμφέρω, φέρω μέτα. 2) ὁμοιάζομαι.

Συμπαρενεγκω, ταὐτὸν τῷ, Συμπαραφέρω, Θεμίστ. λόγ. κβ'.

Συμπαρέπομαι, μέτ. Ἀποθ. (ἕπομαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρέπομαι, πλησίον ὑπάγω καὶ συντροφεύω, συνοδεύω, συνακολουθῶν παραπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶν παραπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶ, ἔτι δὲ, εἶναι δεδομένος, ἢ, οἱ τινί ὡς συνακόλουθος, ὀπαδός, ὡς ἀνταμοιβή. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 5. «Σὺ ἐν ἵνω ταύτῳ τὸ ἱππικὸν ἔχων συμπαρέπουσι, καὶ ἐν β'. ά. 10. αὐτόθ. «Τιμαὶ συμπαρέπονται, καὶ ἐν Ἱερ. ἡ. 5. «Ἐκ θεῶν τιμή τις καὶ χάρις συμπαρέπεται ἄρχοντι.»

Συμπαρέχω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρέχω, ἐγχειρίζω, προτρέφω, χορηγῶ, δίδωμι, Ξενοφ. Οἰκ. ά. 6. «Κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι – καὶ τῇ ἀρετῇ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι, Συμπόσ. ἡ. 43. «Ἡ ἀληθὴς ἀνδραγαθία ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται,» χορηγεῖ, ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ.

Συμπαρήκω (ἥκω). Ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ παρήκω, πλησίον ἐκτείνομαι, ἢ συμπίπτω, εἶμαι παρὼν μαζῆ, Πλούταρχ.

Συμπάρθενος. ἡ (παρθένος). Καὶ αὐτὴ ὁμοῦ παρθένος, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ιβ'. 1.

*Συμπαρίπταμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι). εἰς ἀόρ. β'. καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ. Ὁμοῦ παρίπταμαι, πλησίον τινός, σὺν αὐτῷ ἵπταμαι, πετῶ μαζῆ πλησίον.

Συμπαρίστημι (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ παρίστημι, ὁμοῦ πλησίον ἵστημι, βάλλω τινὰ σταθῆ. Παῦλ. καὶ κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρίσταμαι, στέκομαι μαζῆ πλησίον, εἰς τὸ πλευρόν, τινί, Πινδ. Ὀλ. 6. 72.

*Συμπάροικος. ὁ, ἡ (πάροικος). Μετ' ἡμῶν ἢ πλησίον ἡμῶν κατοικῶν, Πολυβ.

*Συμπαροίχομαι, μέσ. Ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διαβαίνω, περνῶ.

Συμπαρολιτθαίνω, (ὀλιτθαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρολιτθαίνω, ξεγλιστρῶ, πίπτω, Πλούταρχ.

Συμπαρομαρτέω, ὦ (ὁμαρτέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρομαρτῶ, ταὐτὸν τῷ, Συμπαρέπομαι, συνακολουθῶ, συνοδεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. «Φόβος μοι συμπαρομαρτῶν.» καὶ Συμπ. 4, 17.

Συμπαροξύνω (ὀξύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παροξύνω, διεγείρω· ἢ παροξύρύνω, ἢ ἀγριαίνω, παροργίζω.

Συμπαρορμάω, ὦ (ὁρμάω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρορμῶ.

Συμπαρστρύνω (στρύνω), ταὐτὸν τῷ, συμπαρορμάω, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 301.

Σύμπας, πασα, παν (πᾶς, σύν). Πάντες ὁμοῦ, ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζῆ, ὅλοι καθόλου, Παρ' Ὁμ., ὅστις ἐν Ὀδ. Η, 214. Ξ, 198. χρῆται, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, τῷ Ἀττ. οὐδέτ. ξύμπαντα, ἀεὶ κατὰ πληθ. παρὰ δὲ Μεταγ. προτασσόμενον περιληπτικοῖς τασσεται οὐχὶ σταυίως καὶ κατὰ τὸ ἑνικὸν, π. χ. «Ὁ ξύμπας δῆμος, ἡ σύμπας ὁ δῆμος», ἕλος ὁ λαός, ὅλον ὁμοῦ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. «Σύμπας στρατός,» Ἡροδ. 7, 82. καὶ 8, 8. «Σύμπας ἀριθμός, ὁ ὅς ὁμοῦ ὁ ἀριθμός (ὅλη ἡ σοῦμμα). «Τὸ σύμπαν,» τὸ ὅλον συμπεριλαμβανόμενον, ὅλη ἡ ποσότης· τὸ κεφάλαιον, τὸ κύριον πρᾶγμα, Ἡροδ. 7, 143. ὡσαύτως καὶ κατὰ πληθ. «Ἐπαθον κακὰ, οἷα σύδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλίος,» ὅλα ὁμοῦ εἰς ἓν συναγόμενα. ἔτι δὲ τὸ «τὸ σύμπαν», ἢ κατὰ πληθ. «Σύμπαντα, τά,» ὁ ὅλος ὁ κόσμος, ὅλον τὸ πᾶν. «Τὸ σύμπαν», ὡς ἐπίρρ. ὁλόν, ὁλοτελῶς, τελείως· ἐν γένει, καθόλου, κτ. ὅρα τοῦτο. πρβ. καὶ συνάπας. (ὡς φαίνεται, καὶ τὸ α τοῦ οὐδέτ. ἦν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐτῆ ὅτε μακρόν, Δρᾶκων. σ. 29, 26.)

Σύμπασμα, τό. Τὸ πεπαλιτμένον, ταὐτὸν τῷ, Διάπασμα, ἐκ τοῦ

Συμπάσσω, Μέλ. ἄσω (πάττω). Παπαλίζω.

Συμπάσχω, (πάσχω ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, σὺν ἄλλοις πάσχω ἢ ὑποφέρω. Μετέχω τοῦ πάθους τινός, συναλγῶ, ὁμοιοπαθῶ, συμπαθῶ· ὁμοιοπαθὴς εἰμί, συμπάθειαν ἔχω ἢ ἀποδεικνύω· μεθ' ἑτέρου ἢ ὁμοῦ πίπτω εἰς τὸ αὐτὸ πάθος, μετὰ Δοτικ. σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ πάθος ἢ ποιότητα καταντῶ, ἢ πάσχω τὸ αὐτὸ πάθος, ὅπερ καὶ ἄλλος, Θουκυδ. «Μικρὸν γὰρ συμπάσχουσι ἀλλήλοις ὅ,τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα.»

Συμπαταγέω, ὦ (παταγέω). Συγερούω, μετὰ κρότου κτυπῶ δύο τινὰ σώματα ὁμοῦ ἄλληλα, ἴδε Συμπλαταγέω.

Συμπατάσσω, Μ. ξω (πατάττω). Σὺν ἑτέρῳ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁμοῦ πατάσσω, κτυπῶ, Εὐριπ. Ἱκέτ. 699. «Καὶ συμπατάξαντες μέσον πᾶντα στρατὸν, ἔκτεινον,» ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς κτυπήσαντες.

Συμπατέω, ὦ. Μ. ήσω (πατέω). Ὁμοῦ πατῶ, καταπατῶ (ταλαπατῶ). ἢ στερεῶς πατῶ. Γρηγόρ. Ναζ.

*Συμπατριώτης, ου, ὁ (πατριώτης). Ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ὤν, Λουκιαν. Σολοικ. 5. Πολυδ. 3. 54. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 8.

Συμπαχύνω, (παχύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παχύνω, παχύ ἢ χονδρὸν ποιῶ.

Συμπεδάω, ὦ. Μ. ήσω (πεδάω). Συνδέω, βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ· δένω στερεῶς· δένω

εἰστι, Λουκιαν. «Τῷ πόδι συμπεσόντι, συνδεδεμένος ἐν πέδαις τροπε. ἐπὶ πάγου, κρυους, κάμνω νά παγώτη, νά γένη παγερός, νά πήξῃ.

Συμπείθω, Μ. τω (πείθω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθω ἢ καταπείθω. «Τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος», Ξενοφ. Ἀπομν. β'. δ'. 6. καὶ ἐν Κυρουπ. β'. β'. 15. «Ἡ ποινηρία τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν.» Πλάτων. Συμπείθομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθομαι, πληροφοροῦμαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ, ἢ πιστεύω, ἢ συναινῶ, συνᾴδω, συμφωνῶ, ἀορ. πρωτ. Πλούταρχ. «Δήμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων.» «Καθόλου δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ μετ' ὁμοῦ τὴν ἰδίαν γνώμην ἢ ἰδέαν, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ προσώπων, καὶ ἐπὶ ἑνός.

Σύμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα). Ὁμοῦ ἔμπειρος, εἴς τι πρᾶγμα, ἀορ. Πινδ. 2) πεῖραν λαμβάνων ἢ λαβὼν κατὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα μετ' ἄλλων ἢ ὡς ἄλλοι.

Συμπείρω (πείρω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ τρυπῶ, ἢ διατρυπῶ, Ὁππιαν. Ἁλ. δ'. 230. καὶ 551.

Συμπελάζω (πελάζω). Ὁμοῦ πελάζω, πλησιάζειν ὁμοῦ ποιῶ, συνάπτω, Ἐτυμολ. ἐν λ. Πίλος.

Συμπέμπω, ψω (πέμπω) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέμπω, στέλλω μαζῆ, τινί τινα ἢ τι, Πινδ. καὶ Ἡροδ. 5, 80, 8. 104. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 7. «Ἐκπέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ, καὶ φύλακας συμπέμπειν» καὶ ἐν γ'. β'. 13. «Εἰ ἀποστέλλομαι - συμπέμπει τ' ἂν μοι τῶν ὑμετέρων (τινὰς)». 2) ἐν ταὐτῷ ῥίπτω τι κατά τινος.

Συμπενθέω, ῶ. Μ. ήσω (πενθέω). Μεταβατ. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶ, ταλαιπώρω, τί, Λουκοῦργ. Λεωκρ. 11, 9. 21 ἀμετβ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πενθῶ, μαυροφορῶ, πυλλυποῦμαι, πενθῶ ἢ λυποῦμαι μαζῆ.

Συμπένομαι, ἀποθ. ἐλλιπὲς ῥῆμα, ἄνευ μέλλ. (πένομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πένης εἰμί. «Συμπένομαί τινί τινος,» σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου ἔλλειψιν ἔχω τινός, Πλατ. Μίν. 2.

*Σύμπεντε (πέντε). Ἀπὸ πέντε πέντε, ἀνὰ πέντε, Lob. Φρυν. σ. 414.

Συμπεπάρθαι, ἐτουβλίσθη, συνετρυπήθη, ἐκ τοῦ Συμπείρομαι.

Συμπεπηγώς, ότος, μετοχ. τοῦ, Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, συμπλέκω. Ἐμπερδευμένως, περιπεπλεγμένως.

Συμπεπτικός, ἡ, όν. Εἰς πέψιν, χώνευσιν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος· ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. ἐκ τοῦ

Συμπέπτω, Μ. ψω, = συμπίπτω. Ὁμοῦ ἢ εἰς ἓν πεπτῶ, ἕψω, ψήνω, βράζω ἢ χωνεύω, ἢ ὥριμον, τρυφερὸν ποιῶ. ὅθεν «Συμπεφθεὶς», ὡριμασθείς, ζυμωθείς.

Συμπεραίνω (περαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περαίνω, εἰς πέρας φέρω, συντελῶ, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, συμβαίνω, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν, συνδιαπράττομαι, Δημοσθ. περὶ στεφ. «Συμπερανομένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν.» ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦτο, ἐν ταὐτῷ τελειόω. Ἡροδ. 2, 11. ἔνθα μέντοι ἀμφ. ἡ ἀνάγκ. ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦτο, διὸλου τελειόω. Ἐν τῇ Λογικῇ λέγεται «Συμπεραίνεται» ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται, ἕπεται, ἀκολουθεῖ, ὅθεν τὸ «Συμπεραίνω,» συμπέρασμα ἐκβάλλω, τελειώνω. Πρβ. Εὐριπ. Ὀρ. 1557. «— κλῆρος συμπεραίνοντας μοχλοὺς,» ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ περαίνω, κλείω στερεῶς κλειδαριὰν μὲ τοὺς μοχλούς, συγκλείων στρεβλίζω. Πλάτ. «Ἔχθραν πρός τινος συμπεραίνεσθαί τινι», ἐπίσης τινὶ ἔχθραν ἐκ μέρους τινός, Δημ. Στεφ. 163. τ. 251. 27.

Συμπεραιόω, ῶ (περαιόω.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ περαιόω, εἰς πέρας φέρω, τελειόνω, συντελῶ. παθ. λέγειν εἰς τι, Κλήμ. «Συμπεραιοῦται εἰς τὴν ἀγάπην», τελειοῦται, τελειόνει. ὅθεν]

Συμπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ κοινὸν τέλος τῆς ζωῆς, Κλήμ. Στρωμ. δ'.

Συμπέρασμα, τό (συμπεραίνω). Ἐν τῇ Λογικῇ, ἐπιφορά, συνέπεια, εἰκαστία, τὸ ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ συναγόμενον ἢ παραγόμενον, ὅ ἐστὶ τὸ τοῦ λογισμοῦ ἑπόμενον (ὃ ἐκβάλλεις ἀπό τινα συλλογισμὸν ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ζητουμένου). ἴδε ἐν τῷ, Συλλογισμός. 2) Ἡ τελείωσις, ἡ συμπλήρωσις, τὸ τέλος, Ἀριστοτέλ. παρ' Ὀνειρ. ἀ. 3. «Τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς,» τὸ πέρας, τὸ τέλος. ὅθεν

Συμπερασματικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. Συμπληρωτικός, τελειωτικός, ἐκτελεστικός. 2) εἰς συμπέρασμα ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν συμπερασμάτων ὤν, ἄρα, συμπερασίνων.

Συμπερασμός, ὁ. Τέλος, περάτωσις, ἐκτέλεσις, Ἀρτεμίδ. γ'. 58. ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ, Συμπέρασμα.

Συμπερατικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. ταὐτὸν τῷ, συμπερασματικός. Συμπερασίνων, ἐπιφέρων.

*Συμπέρθω (πέρθω, ἀνμλ.) Συγκαταστρέφω.

Συμπεριάγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιάγω, περιφέρω, περιτριγυρίζω, περιδιαβάζω ὁμοῦ,» ἢ περιστρέφω, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. γ'. 1. «Γυναικῶν - συμπεριαγομένων.» 2) συγκομίζω, (φέρω μαζῆ μου), ὁ Αὐτ. Οἰκ. η'. 12. «Πολλὰ δὲ ὅπλα (ἡ ναῦς) τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει.» Μέτ. σὺν ἐμοὶ περιάγω, φέρω μαζῆ μου, Ξενοφ. Ἱέρ. β'. 8. «Ἀναγκὴν οἴονται - ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι.» ὅθεν

Συμπεριαγωγός, ὁ, ἡ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περάγων, φέρων ἢ περιστρέφων, Πλάτ. πολ. ζ'.

Συμπεριαιρέω, ῶ (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιαιρῶ, ὅ ἐστὶ τὸ περιχρεμαμένου ἀφαιρῶ, πέρνω, καταιβάζω.

Συμπεριβομβέω, ῶ (βομβέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κάμνω βόμβον, ἢ ἦχον, κρότον κτλ.

*Συμπεριγίγνομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ὑπερισχύω ἢ ὑπερβαίνω, ἢ ἐπιζῶ.

Συμπεριγράφω (περιγράφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιγράφω.

Συμπεριδινέω, ῶ (δινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιδινέω, στρεφογυρίζω.

Συμπερίειμι (εἰμὶ) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, περιέρομαι.

Συμπεριενεγκεῖν, ταὐτὸν τῷ, Συμπεριφέρω.

Συμπεριέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, περιτριγυρίζω ἢ συναναστρέφομαι, Ἀππιαν.

Συμπεριέχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ περιέχω, συμπεριλαμβάνω.

Συμπεριζώννυμι (ζώνυμι). Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ, μαζῆ περιζώννυμι, Ἀθήν. σελ. 531.

Συμπερισέω, δεύτερμαι (σέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μαζῆ περιτρέχω.

Συμπεριπτάμαι, Μέτ. Ἀποθ. (ἵπταμαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιπτάμαι, Ζώσιμ. ἀ. 57.

Συμπεριλαμβάνω, (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιλαμβάνω, ἢ περιεράω, ἢ περιέχω, ἢ συνδέω, πιάνω, καταλαμβάνω, ἢ συμπεριλείω.

Συμπεριναίω, ῶ. (ναίω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ περιλαμβάνω τῷ νῷ, ὁμοῦ περινοέω, σὺν ἑτέρῳ στοχάζομαι, Ἀντωνίν. Φιλόστ.

Συμπεριναστέω, ῶ. (ναστέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περινοστέω, περιέρχομαι ἢ περιφέρομαι, κάμνω γύρον, Λουκιαν.

Συμπεριοδεύω, (ὁδεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιοδεύω, ταξειδεύω τριγύρω, περιέρχομαι τόπον τινὰ περιγράφων, Στράβ.

Συμπεριπατέω, ῶ. (περιπατέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπατῶ, ἢ περιδιαβάζω.

*Συμπεριπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ περιπλέκω, περιλαμβάνω.

*Συμπεριπλέω, (πλέω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ περιπλέω, βίος. Ὀμ. 8.

Συμπεριπλοκή, ἡ (συμπεριπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ περιπλοκή, ἀγκάλισμα, ἕνωσις, Λουκιαν.

Συμπεριποιέω, ῶ. (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιποιέω, προμηθεύω, συμβοηθῶ εἰς ἀποκτησίν τινος.

Συμπεριπολέω, ῶ. (πολέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπολέω, περιφέρομαι, ἢ συναναστρέφομαι, συγκατοικῶ.

*Συμπερίπολος, ου, ὁ. Σύντροφος, συγκατοικῶν συνήθως ἄλλῳ τινί.

*Συμπεριπτύσσομαι, πτύξομαι (πτύσσω). Ὁμοῦ ἀγκαλιάζω.

*Συμπεριστράω, (στρέω). Ἐν ταὐτῷ περιστρώ τὴν λήγουσαν. κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡσιόδ. παρὰ Διόδ. Poet. Graec. min. 1. σελ. ζ'.

Συμπεριστέλλω, (στέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περιστέλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω ἢ περιαυκλῶ.

Συμπεριστρέφω, (στρέφω) Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιστρέφω, γυρίζω.

*Συμπεριτειχίζω, (τειχίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιτειχίζω, περικλείω διὰ τείχους, χαρακώματος ἢ πύργου, ὁλογύρα συγκλείω καὶ στερεώ.

*Συμπεριτίθημι, (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βάλλω τριγύρω· περιβάλλω καὶ ἐνδύω ἐν εἴδει στολιστοῦ, «Περιτίθημί τινι ὄγκον καὶ δόξαν», στολίζω τινὰ μὲ, ἢ προξενῶ, δίδωμι εἰς τινα τιμὴν καὶ δόξαν, Πλούταρχ.

Συμπεριτρέπω, (τρέπω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιτρέπω, στρεφογυρίζω, ἢ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Συμπεριτρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, περιτρέχω, Λουκιαν.

Συμπεριτυγχάνω, (τυγχάνω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ εἰμὶ ἢ ἔρχομαί που καὶ ἀγῶ, ἢ συναπαντῶ, ταὐτὸν τῷ, περιτυγχάνω, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ, Ξενοφ. ζ'. ἡ. 12. «Οἱ περ Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτόν».

Συμπεριφαντάζομαι, μέσ. Ἀποθ. (φαντάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφαντάζομαι, ἐν τῇ φαντασίᾳ μου φέρω, διανοοῦμαι ἢ προσέχω, καταπροβάλλω εἰς ἐπιπόλαιον σκέψιν. Ἀντωνίν. Φιλόστ. ἰ. 38.

Συμπεριφέρω, οἴσω, (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ μετ' ἐμοῦ περιφέρω. Πλάτ. «Συμπεριφέρομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος, συναναστροφὴν ἔχω μετ' αὐτοῦ· ἢ ἀκολουθῶ, συνοδεύω αὐτῷ, «Φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι, Ἀθήν. ὡσαύτως καὶ Σωκράτ. παρὰ Διογ. Δαερτ. «Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν συμοιείων ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Σκυθίσπη χρώμενος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριανεχήσομαι· καὶ ἀντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Προτιμῶμαι ἢ βυθίζω ἐμαυτὸν κατὰ τὰ ἤθη ἢ κατὰ τὴν θέλησίν τινος, προσοικειοῦμαι· χαίρων ἔχω, φέρομαι, ὅ ἐστι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν αὐτοῦ, ἀρεσκεύομαι, εὐαρεστῶ αὐτῷ, ἐφίημαι ἐμαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· ἢ

συγκαταβατικὸς εἰμὶ πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ, κολακευτὴν αὐτὸν, Διογέν. Ἀπέρτ. εἰς Σωκράτ. «Εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεγκεῖν ἂν εἰδὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει· καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀντὶ τοῦ, ἐνοῶ, καταλαμβάνω καὶ ἀκολουθῶ, ἑπομαι αὐτοῖς, πράττω κατ' αὐτά, Πολυβ. ἑ. 20. «Συμπεριφέρονται τοῖς παραγγελλομένοις· ὅθεν Συμπεριφορά, ἡ ἑταιρεία, συντροφία, συνοδία· συναναστροφή· συγκατάβατις. ἀρέσκεια. Θεραπεία, παραχώρησις εἰς τὴν θέλησίν τινος, (χαρίζει), ἐξαιρέτως δὲ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὁ ἐστὶν τὸ πρὸς χάριν τινος πάντα ποιεῖν, ἢ πολιτεύεσθαι κατ' ἀρέσκειαν αὐτοῦ· καὶ εὐτυδὲς παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ἀσωτεία, εὐωχία. κ. τ. λ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. débauche. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Κολακεία. 2) ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, πεῖρα, τὸ νὰ ἠξεύρῃς πῶς νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ πράγματα ἢ τοὺς ἀνθρώπους. 3) = συνουσία, Διόδ. Σικ. σελ. 139. Παθητικῶς, ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. τοῦ, φέρεσθαι ἢ σύρεσθαι ὁμοῦ τριγύρω, παρὰ Λουκιαν. «Τροχῷ ἅθλιος προσδεθείς, συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ θεῖα γυρίζει ἐλόγυρα πάντοτε καὶ αὐτὸς μὲ τὸν τροχόν.

Συμπεριφέρομαι, παθ. (φέρω). Φέρομαι ὁμοῦ· τινί, σύν ἑτέρῳ περιφέρομαι, ὅ ἐστι, περιφέρομαι, συναναστρέφομαι μετά τινος κακοῦ καὶ ἀχρείου, πρὸς βλάβην καὶ διαφθοράν ἐμοῦ ἢ ἄλλων, Λουκιαν. περὶ ἀποφρ. «Παραδοὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφέρου πάντα ὑπηρετῶν», ὅ ἐστι, περιπόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς.

Συμπεριφορά, ἡ (συμπεριφέρω). ἴδε ἐν τῷ, Συμπεριφέρω.

*Συμπεριφράσσω, Ἀττ. φράττω (φράσσω,) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφράττω.

Συμπερονάω, ῶ. Μ. ήτω (περονάω). Τῇ περόνῃ συρράπτω, διὰ περόνης ἢ ἑτέρου σιδηροῦ δεσμοῦ συνδέω, συνάπτω, Πλουτ. ὅθεν παρὰ τοῖς Μαθημ. σελ. 29. «Χεῖρας δυσεῖς συμπερονημένας».

*Συμπέσσω, Ἀττ. συμπέττω, Μ. ψω, παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ συμπέπτω (πέσσω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, ἢ διόλου βράζω, χωνεύω.

Συμπετάννυμι, (πετάννυμι, ἀνμλ. Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐξαπλόνω, ταυτόω, ἐκτείνω, «Αἰνείας Τακτ. κζ'. «Δύο ἁμαξῶν τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἁμάξης», ὅπερ ὁ Ἡασωβῶνος διὰ τοῦ, portigendo, «προτείναντα ἢ ἐπεκτείναντα μετέφρασε.

Συμπέτομαι, μέσ. Ἀποδ. (πέτομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέτομαι, ἵπταμαι, πέτω.

Συμπέττω, Ἀττ. ταὐτόν τῷ, Συπέσσω, συμπέπτω.

*Σύμπαψις, ἡ (συμπέσσω). Χώνευσις.

Συμπήγνυμι, καὶ Συμπηγνύω. Μ. ξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ πήγνυμι, μαζῇ πήζω, χώνω, ἢ συσφίγγω, ἢ συντίθημι, συναρμήζω, συνάπτω, κτίζω· ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συνάγω ἢ φέρω εἰς ἓν πολλὰ μόρια ὁμοῦ, κάμνω νὰ συμπήξωσι, γένωσι ἐξ ὑγρῶν, στερεά Ἰλ. Β', 902. «Γάλα συνέπηξεν. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. «Συμπηγνῦναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης.»

*Συμπηγνύω, Μλ. ξω, = τῷ συμπήγνυμι.

Συμπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πηδάω. ὅθεν

Συμπήδημα, τό. Τὸ σὺν ἑτέρῳ ἢ κοινὸν πήδημα, σύναλμα, Ἡσύχ.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ. (συμπήγνυμι) Συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος, συντεθειμένος ἢ πηκτωθείς· συναρμοζων, συμπηγνύων.

Σύμπηξις, εως, ἡ (συμπήγνυμι). Συναρμογή, σύστασις, ἕνωσις, συναφεια, πῆξιμον, ὑγροῦ στερέωσις.

Συμπήσσω, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, συμπήγνυμι, ὡς τὸ, ῥῆττω, ἀντὶ ῥήγνυμι.

Συμπιέζω, Μ ίσω. (πιέζω). Ὁμοῦ πιέζω, συνθλίβω, ζουλίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. 1. 7. συσφίγγω, πιάνω σφιχτὰ μετὰ τῆς χειρός. «Συμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας», πιάσας σφιχτὰ μὲ τὴν χεῖρα τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας. Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ. Κατὰ παθ. διάθ. παρὰ Ξεν. Ἀπομν. 3, 10, 7. καὶ Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 44. 2) Τροπ. ἐνοχλῶ, καταβαρύνω, ἐπιφορτίζω, στενοχωρῶ. ὅθεν

*Συμπίεσις, ἡ, καὶ συμπιεσμός, ὁ. Ἡ σύνθλιψις· καταθλιψις, oppression, Πλάτ.

*Συμπιεσμός, οῦ, ὁ = τῷ προηγουμένῳ.

Συμπιλέω, ῶ. Μ. ήσω (πιλέω). Ὁμοῦ θλίβω, πιέζω, συνάπτω διὰ τῆς θλίψεως, fouler ensemble, ἐν γένει, συνθλίβω, συμπατῶ, πυκνὸν ποιῶ, συμπηγνύω, Πλάτ. πολιτ. σελ. 281. Α. καὶ Ἀριστοτ ἔτι δὲ, συμπλέκω· ἐμπερδεύω. «Κόμην αὐχμηρὰν καὶ συμπεπλεγμένην», ἐμπερδευμένην, ἀνακατωμένην, πεπυκνωμένην (πηγμένην ὡς ἄμπαλ), μὴ κτενισμένην. ὅθεν

Συμπίλησις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πίλησις, σύμπηξις. συμπύκνωσις, ἐμπέρδευσις· λέγεται ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐξεργασίας τῶν πίλων, ἤτοι τῶν ἀμπάλων. καὶ

Συμπιλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπιλῶν, πιλοποιός, ἢ συνθλίβων, συμπατῶν, Πολυδ.

Συμπιλόω, ῶ. (πιλέω), ταὐτόν τῷ, Συμπιλέω. ὅθεν

Συμπιλωτικός, ἡ, όν. Εἰς συμπίλησιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, συμπιλῶν, Πλάτ. εἰς Τίμ.

Συμπίνω, Μ πίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πίνω· πίνω κ' ἐγὼ μαζῇ μὲ τοὺς ἄλλους, συμποτιάζω, εἰς συμπόσιον εἰμί, λαμβάνω μέρος, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 13. «Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ ἐξετασεν». Πλάτ. εἰς Μίν. «Ἐν Κρήτῃ δὲ εἰς οὕτος ἐστι τῶν ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰ μέθης.» Παρ' Αἰσχίν. Ῥήτ. «Συμπιεῖν δεινός». λέγεται, ὁ καλὸς συμποτιαστής· ὁ εὐάρεστος καὶ πρόσχαρις ἢ εὔθυμος ἐν τῷ συμποσίῳ· ἔτι δὲ, καὶ ὁ καλῶς πίνων, ἢ καλὸς εἰς τὸ πίνειν. πρβ. συμπόσιον. 2) ἐν γένει, ἐμπίνω, ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν τὴν ὑγρασίαν, βυζάνω, Θεόφραστ. «Ἐπεὶ πρόσγε τὴν κολλησιν ἡ ξηροτέρα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γὰρ καὶ νῦν ναυ(πηγούμενα, καὶ ὅταν συμπίῃ κεθελκυσθέντα, συμμένει καὶ στέγειν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «Συμπίνει τὸ ξύλον, τὸ ἀγγεῖον». (περὶ τῆς προτροπάδος ὄρ πίνω)

Συμπιπράσκω, Ἰων. πιπρήσκω (πιπράσκω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιπράσκω, μαζῇ πωλῶ. (ᾱ)

*Συμπίπρημι, Μ. συμπρήσω, ἀόρ. συνέπρησα, (πίπρημι, ἀνμλ.). Συγκαίω, ἐμπρησμὸν ἐνάγω. παρὰ Πλουτάρχ. παρὰ δὲ Στράβ. 17. σελ. 832. «Ὅπερ (Ἀσκληπιεῖον) κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἡ γυνὴ τοῦ Ἀσδρούβα συνέπρησεν αὐτῇ.»

Συμπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Παρακ. πέπτωκα πίπτω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίπτω, πέφτω μαζῇ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν· συντυγχάνω, ἢ συγκρούω, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης ἢ πολέμου, συνέρχομαι, συμπλέκομαι, (ἐν πολέμῳ), μάχην συνάπτω, συγκροτῶ· συμμίγνυμαι ἐν πολέμῳ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, Λατ. concurrere. Ἰλ. Η, 256). Φ, 387. Ψ, 687. Ὀδ. Ε, 295. Ἡροδ. 1, 215· μετὰ δοτ. προσπ. Πίνδ. Ἰσθμ. 3, 86. καὶ Ξενοφ Κυρουπ. β'. ἀ. 4 «Μὴ συμπίπτοιτες πολεμίοις πολλοῖς, παθοιτέ τι.» 2) πίπτω ὁμοῦ κατὰ γῆς, πέφτω, κρημνίζομαι, ἐπὶ μεγάλων σωμάτων ὑψόθεν καταῤῥασσομένων εἰς ἄλληλα, Ξενοφ. Ἀν. ε'. β'. 17, «Οἰκία συνέπιπτε. ἐξαίτ. «Πρόσωπον συμπεπτωκὸς», δι' ἀσθένειαν ἐξηντλημένον καὶ λιγνόν. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 674. ὡσαύτως «Σῶμα συμπεπτωκός», Πλάτ. Φαίδων σελ. 80. Γ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συμμύω. «Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπρωσωπότεροι τῶν συνεσταλμένων, στενωτέρων, συμμαζωμένων. 3) συχνάκις ἀπροσώπως καὶ ἄνευ πτώσεως εἰς τρίτον πρόσωπον, ταὐτόν τῷ, Συμβαίνει, ἐπὶ τυχηρῶν ἀποβάσεων, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. συνηθ. μετὰ τοῦ ὥστε καὶ αἰτ. σὺν ἀπαρμφ. Σοφοκλ. Τραχ. 1154. «Τίρυνθι συμβέβηκεν ὡς τ' ἔχειν ἕδρανα ἀλλὰ καὶ ἀπροσώπως. «Συμπίπτει μοι», μοὶ συμβαίνει, μοὶ τυγχάνει, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 8. «Πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια συμπίπτειν, οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. η'. ε'. 8. «Πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττουσι· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότ. α'. 82. «Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους», συνέβη, ἠκολούθησεν, ἐγένετο, ἦν μεταξὺ αὐτῶν ἔρις πρβ. 5, 36. 4) τροπ. καταντῶ, χωρὶς νὰ θέλω, εἰς κατάστασίν τινα, θέσιν, τύχην, «τινὰ», Ἡροδ. 3, 52. 7, 151. «Εἰς τινα», Ἡροδ. 9, 55. 5) συμφωνῶ, συνῳδῶ, τινί, Ἡροδ. 6, 18· 7, 151. Ἀπολύτως παρ' Ἡροδ. 9, 101. (ῑ)

Συμπιστεύω, (πιστεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιστεύω, ἢ δίδω πίστιν, Ἰώσηπ.

Συμπιστέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πιστέω), ποιητ. ἀντὶ, συμπίπτω, Εὐρεπ. Ἑκ. 849. «Δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπασι συμπιστεῖ. Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν, συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ. Αἰσχύλ. Προμ. 431. » — πόντιος κλύδων ξυμπιστῶν», συμπίπτων, συγκρούων, Σχολ.

Συμπλάζομαι, Μ. άξομαι (πλάζομαι, ἀνμλ.) ταὐτόν τῷ, Συμπλανάομαι.

Συμπλανάομαι, ήσομαι (πλανάομαι), παθ. μετὰ μεσ. μέλλ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πλανῶμαι, περιφέρομαι, ὥδε κακεῖσε περιπατῶ, χάνω τὸν δρόμον.

Σύμπλανος, ὁ, ἡ (πλάνος). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ σὺν ἄλλοις, ὁμοῦ περιπλανώμενος, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 102.

Σύμπλασις, εως, ἡ. Τὸ συμπλάττειν, ἢ ἐφεύρεσις, π. χ ψεῦδος, ἐκ τοῦ

Συμπλάττω, καὶ Ἀττ. άττω (πλάσσω) Ὁμοῦ πλάττω, μορφὴν δίδωμι. «Γαῖαν, ἐκ γῆς ἢ πηλοῦ πλάττειν, Ἡσ. Θ. 571. 2) συνηθ. τροπ, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν, Αἰσ. καὶ Δημ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Συμπλάττομεν, ψευδόμεθα» καὶ ὁ Φωτ. «Συμπλάττεται», ψεύδεται.

Συμπλαταγέω, ῶ Μ ήσω. (πλαταγέω) Ὁμοῦ, μαζῇ κτυπῶ, συγκρούω. «Χερσί τε συμπλαταγησεν», Ἰλ. Ψ, 102., ἔνθα τὰ Χειρόγραφα «Συμπαταγήσεν» ἔχουσιν ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος «Συμπαταγήσανεν», συνεκρότησαν, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες, ἔνθα ἡ ἑρμηνεία περισσότερον ἀνήκει εἰς τὸ, Συμπλαταγεῖν· ὡς καὶ ὁ Ἀπολλώ. ἐν Λ. ἔχει. «Συμπλατάγησε, συνεκρότησε· καὶ ὁ Εὐστάθ. «Συμπλαταγεῖν, τὰς χεῖρας συγκροτεῖν ἐπὶ θαυματμῷ ἢ θρήνῳ.

*Συμπλέγδην, ἐπίῤῥ. (συμπλέκω). Μὲ συμπλοκήν, συμπλέκων.

Σύμπλεγμα, τό. (συμπλέκω). Τὸ συμπεπλεγμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον. Παρὰ Πλινίῳ λέγεται τὸ ζεῦγος, ἢ ζωγραφία (groupe) τῶν παλαιστῶν, ὄχι τῶν μελῶν, βραχιόνων πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένων ὄντων.

*Συμπλείων, ονος, ὁ, ἡ· συμπλεῖον, ονος, τό, (τὸ διὰ τῆς σὺν ἐπιτάσ. πλείων). συνηθ. κατὰ πληθ. συμπλείονες, όνων, εἰ. Πολλοὶ ὁμοῦ, ὁμοῦ πλείονες, περισσότεροι, Ἀριστοτέλ. πολ. β'.

Συμπλεκής, έος, ό, ἡ (συμπλέκω). Συμπεπλεγμένος, ὁμοῦ πεπλεγμένος· συνδεδεμένος, συνημμένος, ὁμοπλεκής, Νόν.

Συμπλέκτειρα, ἡ (συμπλέκω), ποιητ. Ἡ συμπλέκουσα, Ὀρφ. Τμν. κή. 9. «Ὡρῶν συμπλεκτειραι, ἴσως «Συμπαίκτριαι».

Συμπλεκτικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. κῶς (ἀμπλέκω). Συμπλέκων συνδέων, ἁρμόζιος εἰς συμπλοκήν· καὶ παρὰ Γραμμ. εἶδος συνδέσμου.

Συμπλεκτός, ή, όν ἡ σύμπλεκτος, ὁ, ἡ ταὐτόν τῷ, Συμπλεκής, Μελέαγρ. ἐπίγρ. ἀ. 18. ἐκ τοῦ

Συμπλέκω, Μέλ. ξω (πλέκω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζῆ πλέκω, ὑφαίνω, ἡ συνδέω, συνάπτω, Θουκυδ. δ'. «Τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, δήσοντες τὰς χεῖρας ὀπίσω, περιπλέκω, ἡ ἐμπερδεύω, συγχέω, Ξενοφ. Κύρ. ε. 6. «Τὰ ἴχνη (τῶν λαφύρων τοῦ ἥρως συμπεπλεγμένα· συγκεχυμένα. Ἀντίκ. τῷ, ὁρᾷ. Πολυβ. «Τὰς Λιβυκὰς πράξεις οὕτος ὁ καιρὸς συνεπλέξεν· ὁ λύτ. «Δι' ἃς αἰτίας αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς», συγκέχυνται, ἐμπερδεύθησαν. «Συμπλέκειν τὰς χεῖρας», ἡ συνέχειν· κατὰ παῤ. διάῤ. «συμπλακεῖσαι», ἁπλῶς, ἡ «συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν», ἀπολίτως, ἡ μετὰ δοτ. προσπ. «Συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν τοῖς πολεμίοις», ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συμβάλλειν, μάχεσθαι ἐκ χειρός, εἰς χεῖρας ἰέναι. «Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως», ἀνδρείως μάχεσθαι· ὡς καὶ τὸ συμβάλλω, καὶ συμπίπτω, «Συμπλακῆναι τινίν» Ἡρόδ. 3, 78. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 954. «Συμπλακεῖσης τῆς νηός», Ἡρόδ. 8, 84. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συνουσίας. συμμίξεως. Μεταφορ. «Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα», ἐρίζων, φιλονεικῶν, λόγοις μαχόμενος· ἐπὶ ἀντεριζόντων ῥητόρων, Ἀριστφ. Ἀχ. 704. λέγεται καὶ ἐπὶ φιλίας, ἀντὶ τοῦ, Συνδεδεμένος εἰμὶ μετά τινος· ἔχω οἰκειακὰς σχέσεις, Κάῤ. καὶ Συνεσ. ὧδε

Σύμπλεξις, εως, ἡ. Ἡ μεθ' ἑτέρου πλέξις, ταὐτόν τῷ, Συμπλοκή.

Σύμπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά). Πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετ' ἄλλου ὤν· ὡς τὸ, Σύμμοιρος, σύγκωλος, σύμπους, συγχρότα ἐσχηματισμένος.

Συμπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀμπλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἡ ὁμοῦ πλέω ἡ κελυμβῶ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω· πλέω ταξειδεύω μαζῆ, τινί, Ἡρόδ. 4, 147. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ς. 18. «Οἱ ξυμπλέοντες», οἱ εἷς ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἡ μεθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου πλέοντες· καὶ Ἑλλ. ἀ. ζ. 3. «Τῶν ξυμπλεόντων πολλούς», οἵτινες ἦσαν σύτροφοι, ἑταῖροι ἐκείνης τῆς ἐκστρατείας, τῶν ἀπὸ τοῦ στόλου ἐκείνου.

Σύμπλεως, ως, ων ἀντὶ τοῦ, ἔμπλεως. Ὅλως πλήρης.

Συμπληγάς, άδος, ἡ (συμπλήσσω). τὸ συμπλήττειν, σύμπληξις, σύῤῥαξις, σύγκρουσις, Ἀριστοτ. κόσμ. β'. 10. «Πτώσεις κερανῶν μυρίαι τε γιόφων συμπληγάδες». 2) ἐπίθετ. «Πέτραι συμπληγάδες», ἡ καὶ μόνως «Συμπληγάδες», αἵτινες ἄλλως καὶ, Συνδρομάδες, λέγονται, αἱ κινούμεναι καὶ συμπλέουσαι, ἡ συμπλήττουσαι πέτραι, Ὁδυσ. Μ. 61. πρβ. Εὐρ. Μηδ. 2. Θεόῤῥ. 13. 22. ἐλέγοντο καὶ, κυάνεαι. ἴδε καὶ, Πλαγκταί.

Συμπλήγδην, ἐπίρ. (συμπλήσσω). Ὁμοῦ πλήττουσι, κτυπῶν· μετά τινος συγκρούσεως, Θεόκριτ.

*Συμπληθύνω, (πληθύνω), καὶ

*Συμπληθύω, ὑτῶ (πληθύω, Ἰων. Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέροις, ὁμοῦ πληθύνω, αὐξάνω, ἡ πληρόω. γεμίζω, κάμνω ποταμόν τινα νὰ φουσκώσῃ Ἡρόδοτ. 4, 48. 50. «Οὗτοι μὲν αὐτογενέες ποταμοί Σκυθικοὶ συμπληθύουσι αὐτόν (τὸν Ἴστρον)», αὐξάνουσι, πληθύουσι, μεγαλύνουσιν αὐτὸν ὅλοι ὁμοῦ εἰς αὐτὸν συμβάλλοντες. Ξενοφ. Οἰκ. ιη. 2. «Τὸ ἐν τῇ γῇ λειφθὲν, τὴν κόπρον συμπληθύνειν», συναυξάνειν.

Σύμπληξις, εως, ἡ (συμπλήττω) ταὐτόν τῷ, Σύγκρουσις, σύῤῥαξις, Δημητρ. Φαλ. 207. καὶ 209. «Σύμπληξις τῶν στοιχείων».

Συμπλήρης, εος, ὁ, ἡ (πλήρης). Διὸ λον πλήρης, γεμάτος, ἐμπλεως, Πλάτ. «Συμπλήρης ζώων οὐρανός».

Συμπληρόω, ῶ. Ὁμοῦ γεμίζω, βοηθῶ νὰ γεμισθῇ τι. 2) διόλου, ὁλοτελῶς γεμίζω, πλήρες, γεμάτον, τέλειον τὸν ἀριθμόν, ἡ ἐντελέ ποιῶ, ἀνάπληρόω. 3) τροπ. ἐκτελῶ, τελειόνω, κατασκευάζω, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. α'. 12. καὶ ἀλλαχοῦ· «Ναῦς ξυμπληρώσαις, ἐμπλήσας, γεμίσας στρατιωτῶν, Ἡροδ. 8. 1. ὧδεν

Συμπλήρωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς συμπλήρωσιν, ἀπαρτισμόν· τὸ συμπληροῦν, γεμίζον τὸν ἀριθμόν· καὶ

Συμπλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ ὅλου πλήρωσις, γέμισις· ἐντέλεια, τελείωσις. ὧδεν

Συμπληρωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Συμπληρῶν, ἢ εἰς συμπλήρωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπλησιάζω (πλησιάζω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλησιάζω ἡ πλησίον εἰμί· συναναστρέφομαι, μετά τινος, ὁσ. Ἀδην. σελ. 329.

Συμπλήσσω, Ἀττ. ληττω Μ. ξω (πλήττω, ἀμπλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλήττω, κτυπῶ, συγκρούω· μεθ' ὁρμῆς κτυπῶ, προσκρούω.

Σύμπλοια, ἡ (σύμπλους). Κοινὸς πλοῦς, τὸ σὺν ἑτέρῳ πλέειν, ὁμόπλοια· ὧδεν

Συμπλοϊκός, ή, όν. Εἰς σύμπλοιαν ἀνήκων. «Φιλία συμπλοϊκή», ἡ μεταξὺ τῶν συμπλόων φιλία, Ἀριστοτέλ.

Συμπλοκή, ἡ (συμπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἀλλήλων πλοκή, ἐμπερδευμα, σύμπλεξις, ἡ συνάφεια, σύνδεσμος, ἕνωσις, ἡ συνέλευσις ἐπὶ φιλίᾳ, καὶ ἐπὶ πολέμῳ (κατὰ μέσην διάθεσιν), μάχη, πάλη, ἐμπλοκή, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ δύο ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἐξαιρ. οἱ παλαισταὶ μαχῶσι καὶ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Σαρκικὴ συνουσία, ἕνωσις τῶν δύο σωμάτων ἐν τῷ συνουσιάζεσθαι. Παρὰ Πλάτ. πολ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, συνάφασις. Ἐν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πτολεμ. ἁρμ. β'. 12. «Ἡ διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλοκή», λέγεται ἡ ἕνωσις καὶ κρᾶσις πολλῶν τόνων ἐχόντων ἐναντίως πρὸς ἄλληλα ἐν τῷ χιαρίζειν ἢ ψάλλειν διάτονος ἀλυπικοῦ καὶ ἡθητικοῦ τρόπου γινόμενος

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ (συμπλέκω), ταὐτόν τῷ, ὁμόπλοκος, καὶ, συμπλεκής, Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 73.

Σύμπλοος, καὶ συναιρ. σύμπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Συμπλέων, συνοδευτὴς εἰς τὸν πλοῦν, ὁμόπλοος, ὃ ἐστιν, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέων· ἐς τις πλέει μετά τινος ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, Ἡροδ. 2. 115. 3. 31. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 12. «Συνοδοιπόρου ἢ σύμπλοου.

*Συμπλώω (πλώω), Ἐπ. καὶ Ἰων. αὐτὸ, συμπλέω.

Συμπνευσμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σύμπνοια· ἐκ τοῦ

Συμπνέω, Μέλ. εὐσω (πνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέω, φυσῶ μαζῆ, συμφυσῶ, ἡ συναναπνέω, ζυζῶ. 2) μεταφ. συμφωνῶ, ἡ ἐνοῦμαι, ὁμονοιάζω, γίνομαι συνωμότης, εἴς τι, ὡς τὸ, conspirare, Ἀριστοτέλ. πολ. ε'.

Συμπνιγμός, ὁ, ἡ. Διὰ συνθλίψεως, συστροφῆς πνίγων, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Συμπνίγω, Μ. πνιξοῦμαι (πνίγω). Διὰ συνθλίψεως, συνθλίβων, ἡ συστρέφων, ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνίγω, ἐν γένει, συνθλίβω, στενοχωρῶ (τὸ ι ἔστι μακρόν, μόνον δὲ κατὰ παῤ. ἀόρ. ι βραχύ.)

Σύμπνοια, ἡ. Τὸ συμπνέειν, συμφυσῆν. «Σύμπνοια τῶν ψυτῶν», τὸ φύσημα ὃ ποιοῦσιν ὁμοῦ ἀμφότεραι αἱ φύσαι τῶν χαλκέων, Ἀρτεμ. β'. 37. 2) τροπ. ἕνωσις, συμφωνία, ὁμόνοια ἐκ τοῦ

Σύμπνοος, καὶ συναιρ. σύμπνους, ὁ, ἡ (πνέω, πνοή, σύν). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέων, ἀναπνέων, ἢ φυτῶν. 2) τροπ. ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνέων, φρονῶν, ὃ καὶ ἄλλος, κατὰ πάντα ἑνωμένος, συμφωνος, ὁμονοιασμένος. «Σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα», Πλούταρχ.

Συμποδέω, ήτω (πούς, σύν). Τοὺς πόδας συνδέω, δένω μαζῆ τοὺς πόδας, βάλλω τοὺς πόδας εἰς τὰ δεσμά, δεσμεύω.

Συμποδηγέω ῶ. Μ. ήτω (ποδηγέω), Ἐν ταὐτῷ ἡ ὁμοῦ ὁδηγῶ, Πλατ. Πολιτ. σελ. 263.

Συμποδίζω (ποδίζω), ταὐτὸν τῷ, συμποδέω. Τοὺς πόδας συνδέω, ἐμπερδεύω, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἐμπερδεύω τοὺς πόδας εἰς τὰ δίκτυα, Ξενοφ. Ἀπ. γ'. ια'. 8. «Δίκτυα, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται». 2) δένω ἀπὸ τὰ ποδάρι.

Συμποδοδεσμέω, ῶ· (πούς, δεσμός). Δεσμεύω τοὺς πόδας, ταὐτὸν τῷ, συμποδίζω, Στράβ. ιε'. σελ. 1030. ἐνθα «Σύμποδα δεσμεῖα διεστραμένως κεῖται.

Συμποιέω, ῶ (ποιέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ποιῶ, συνεργάζομαι, ἡ συμβοηθῶ τινι εἰς τὸ νὰ καμῃ τι.

Συμποικίλλω (ποικίλλω). Ἐν ταὐτῷ ἡ ὁμοῦ παραλλάζω, παρβάλλω βάπτω, ζωγραφίζω, Ἱκέτηρ.

*Συμποιμαίνομαι, ὡς παθ. (ποιμαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς βοσκὴν ὑπάγω ἡ συνβόσκω, Εὐριπ. Ἄλκ. 578.

Συμπολεμέω, ῶ Μ. ήτω (πολεμέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολεμῶ· ἡ συμμαχέω, σύμμαχος, συμβοηθὸς εἰμὶ εἰς τὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ'. 2. «Συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν».

*Συμπολεμίζω (πολεμίζω), = συμπολεμέω.

Συμπολεύομαι (πολεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ περιφέρομαι, ὑπάγω, περιπλανῶμαι, ἀμφ.

Συμπολίζω, Μέλ. ίσω (πολίζω). Εἰς μίαν πόλιν ἢ πολιτείαν ἑνόνω, συνάπτω, σχηματίζω· συνεμπεριλαμβάνω εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς πόλεως, κάμνω νὰ ἔχῃ κοινωνίαν μετά τινος πόλεως. «Συμπεπολισμένων τῷ τεμένει τῶν περὶξ χωρίων», Διον. ἀρχ. α'. 31. «Τῶν ἑπτὰ λόφων συμπεπολιτμένων τῇ Ῥώμῃ», α'. 71. ἀνὰ οὗ ἐν β'. 1. «Ἐμπεπολιτμένων κεῖται· ἄρα, σὺν ἑτέροις οἰκοδομήμασι, λόφοις, δήμοις, κ. τ. τ. πολίζω ἢ σχηματίζω μίαν πόλιν. Στράβ. ή'. «Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίτευε». καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων ἢ πολιτειῶν ὑπὸ μίαν ἕνωσιν πολιτικὴν καὶ σύνδεσμον φερομένων.

Συμπολιορκέω, ῶ (πολιορκέω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολιορκῶ.

Συμπολιτεία, ἡ. Ἕνωσις πολιτικὴ πολλῶν πόλεων ἢ πολιτειῶν, σχηματίζουσα μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν, ἢ κοινωνία εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς πολιτείας ἢ εἰς τὰ πολιτικὰ δίκαια, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συμπολιτεύω, καὶ ἐνίοτε ὡς παθ. Ἀποθ. συμπολιτεύομαι (πολιτεύω) Τὴν πολιτείαν, τὰ πράγματα, τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ἐν ταὐτῷ ἡ ὁμοῦ κυβερνῶ· 2) οὐδετ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὁμοῦ ἀποτελῶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολίτης εἰμὶ· τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτης εἰμὶ· Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. β'. 12. «Τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύεσθαι, ὁμοῦ σχηματίζειν, ἀποτελεῖν μίαν πολιτείαν, ὅ ἐστι, πολλαὶ πόλεις ἡνωμέναι καὶ διοικούμεναι μὲ τοὺς αὐτοὺς νόμους ἀποτελοῦσι μίαν πολιτείαν. ἐκ τοῦ

Συμπολίτης, ου, ὁ. Ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης ὤν.

Συμπολίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ συμπολίτης.

Σύμπολλυς, συμπόλλη, σύμπολλα (πολύς). Πολλοὶ ὁμοῦ, πολλοὶ μετ' ἀλλήλων ἢ παρ' ἀλλήλοις· συνῄδ. κατὰ πλῆθ. σύμπολλοι, Πλάτ. πολ. ε'. «Τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφὴν, τὴν τῶν πολλῶν κτημάτων μετ' ἀλλήλων ἢ μετ' αὐτῶν τροφήν.

Συμπομπεύω (πομπεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων πομπεύω, τελῶ πομπὴν ἢ ἑορτάζω ἑορτὴν, ἀγῶνας.

Συμπονέω, ῶ: Μ. ήσω· καὶ σπανιώτ. ὦ μέσ: Ἀποδ. συμπονέομαι (πονέω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πονῶ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον βοηθῶ, συνεργάζομαι, συμπράττω, συμβοηθῶ εἰς τὸ ἔργον, συναντιλαμβάνομαι, ἢ συμπάσχω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. α'. 14. «Οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοιν· καὶ ἐν Ἕλλην. ε'. α'. 14. «Ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονοῦμεν.

Συμπονηρεύομαι, ἐσσ' ὅτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. συμπονηρεύω (πονηρεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πονηρεύομαι, μετ' ἄλλου, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πονήρως πραγματεύομαι, πράττω, Ἀριστοφάν. Λυσ. 405.

*Σύμπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος). Σύντροφος τοῦ πόνου, τῆς δουλείας. Ἐπίρρ. συμπόνως.

Συμπορεύομαι, αὐτόμαι, παθητ. Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μετ' ἄλλου πορεύομαι· ὁμοῦ, μαζὶ ὑπάγω ἢ συνοδοιπορῶ, Ξενοφ. ἀναβ. α'. γ'. 5. 2) τροπ. κατὰ γάμον συνοικεῖν, Πλούτ. Λυκ. 15.

Συμπορεύω, ῶ. Μ. εύσω (πορεύω), ὡς τὸ, συμπέρθω. Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορεύω, κατεργάζομαι, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω πόλιν τινά.

Συμπορίζω, Μ. ίσω (πορίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προμηθεύω, χορηγῶ, φέρω ὁμοῦ καὶ οὕτω κάμνῃ τινὰ ἔχῃ. Κατὰ μέσ. ἀποδ. λαμβάνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἐν ταὐτῷ, προμηθεύομαι, προβλέπομαι μὲ ἀναγκαῖα τινα πράγματα καταχρέων ἢ παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγομένων· συνάζων παρ' ἄλλου τινὰ πράγματα λαμβάνω αὐτὰ πρὸς χρῆσίμους. Θουκιδ. γ'. «Ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἰκοστήν τι εἶχεν ἐπιτήδειον τὸν πόλεμον ξυμπορίσαντες. ὅθεν

Συμπορισμός, ὁ, Πρόβλεψις πραγμάτων τινῶν παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγομένων πρὸς χρῆσίμου· ὁμοῦ πορισμὸς· καὶ ἡ προμήθευσις.

Συμπορνεύω (πορνεύω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορνεύω.

Συμπορπάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (περπάω). Ὁμοῦ περπάω, διὰ τῆς πόρπης συνάπτω, Σουΐδ. ἐν Α. Θώρηξ. (ασω, ησω) ὅθεν

Συμπορπητός, ἡ, όν, = σύμπορπος. Συνημμένος, ἡνωμένος διὰ τῆς πόρπης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σύμπορπον, τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνα. ἔνθα ἀναγνωστέον «Τὸν μὴ ῥαφαῖς ἀλλὰ πόρπαις συνειλημμένον· (ὁ ἑπόμενος τύπος ὀμφ.)

Συμπορπόω (περπόω). Συνδιατάττω, βάλλω εἰς τὴν τάξιν του, εἰς τὸν τόπον του· συμπορεύω· ἢ συνεργῶ, διευκολύνω, αἰτ. «Τὴν κατόρθωσιν συμπερπόωσιν. Ἱπποκρ. συμβοηθεῖν, ἐπιταχύνειν τὴν ἐνάρθρωσιν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 549. «Συμπερπόωσιν τὴν κελευθόνδε.

Συμπόσια, ἡ (συμπίνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ μετ' ἄλλων πίνειν, συμπόσιον, Πινδ. Πύθ. 4, 425.

Συμποσιάζω, Μιλ. άσω (συμπόσιον). Σὺν ἑτέρῳ τρώγω καὶ πίνω· εἰς συμπόσιον εἰμὶ συμπίνω.

Συμποσιακός, ἡ, όν (συμπόσιον). Εἰς συμπόσιον ἁρμόζων· ἐν συμποσίῳ εὑρισκόμενος ἢ εὔχρηστος. «Προβλήματα ἢ ζητήματα συμποσιακὰ, ἃ μετεχειρίζοντο παιδιᾶς χάριν εἰς τὰ συμπόσια ἢ εἰς καιρὸν συμποσίου, Πλούταρχ.

Συμποσιαρχέω, ῶ. Συμποσιάρχης εἰμὶ· ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν συμποσίων εἰμὶ, διατάττω τὰ περὶ αὐτῶν Πλουτ. συμπ. α'. ἐκ τοῦ

Συμποσιάρχης, ου, ὁ (συμπόσιον, ἄρχω). Ὁ τοῦ συμποσίου ἄρχων, ἐπιστάτης· ὅς τις διατάττει καὶ διακοσμεῖ ὅλα, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸ συμπόσιον καὶ εἰς ἡδυπάθειαν τῶν συμποσιαστῶν, Ξενοφ. ἀναβ. ς'. α'. 30.

Συμποσιαρχία, ἡ. Ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις· τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ συμποσιάρχου, Πλούταρχ.

Συμποσίαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, συμποσιάρχης.

Συμποσιαστής, οῦ, ὁ (συμποσιάζω). Ὁ συντράπεζος, ὁ εἰς τὸ αὐτὸ συμπόσιον ὢν, μουσαρίκης, ξένος.

Συμπόσιον, τὸ (συμπίνω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἄλλων γινομένη πόσις· τὸ τρώγειν καὶ πίνειν ὁμοῦ· εὐκοχία ἢ τράπεζα, εἰς ἣν συνερχόμενοι πολλοὶ τρώγουσι καὶ πίνουσιν ὁμοῦ, (Ζιαφίτ, Τευρκ. τραπέζιον, κοινὰς, festin, Γαλ. convito, Ἰταλ.) κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ. «Συμπόσιον συνάγω, κατασκευάζω, συγκροτῶ, καταλύω, διαλύω. Συμποσίου συναγωγὴ, κατάλυσις. Ξενοφ. συμπ. δ'. 7. Πλούταρχ. συμπ. ξ'. «Πλειστονίκης γὰρ ἐστὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμποσιακόν. 2) τόπος, οἰκίας ἢ σάλα εὐκοχίας καὶ πόσεως, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 6. Προκείδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια.

Σύμποσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ πίνειν, ἢ σὺν ἑτέρῳ πόσις, ταὐτὸν τῷ, συμπόσιον, ἀμφ.

Συμπότης, ου, ὁ (συμπίνω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίνων, ὁμοτράπεζος, ταὐτόν τῷ, συμποσιαστής, Ξενοφ. συμπ. δ'. 4. ὅθεν

Συμποτικός, ἡ, όν. Εἰς συμπότην ἢ εἰς συμπόσιον ἁρμόζων, κλίσιν ἔχων (Ἀριστοφ. Σφῆκ.) ἢ πρέπων, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος εἰς ταῦτο, οἷον, συμποτικοὶ νόμοι, συμποτικὰ ζητήματα, ἀστεῖσματα, ἄσματα, Συμποτικαὶ ὁμιλίαι, ἀπάται, Λουκιαν. Ἑταιρ. 53. — 2) «Συμποτικὸν καλὸς εἰς τὸ συμπόσιον, ὁ ἡδονὴν τοῖς ἄλλοις παρέχων ἢ ἡδονῆς πρόξενος (Ζευκλῆς, Τευρκ.).

*Συμπότις, ιδος, ἡ, ἐηλ, τοῦ, συμπότης· καὶ, συμπότρια, ἡ, ὁμοίως.

Σύμπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἔχων τοὺς πόδας συνηνωμένους, ἐξαιρ. ἐπί τινων ἀρχαίων ἀγαλμάτων. «Σύμποδα ἑστῶτες, Στράβ. ιε'. σελ. 1030. ταὐτὸν τῷ, συμποδίζει· ἔνθα ὁ Κασταβὼν «Συμποδαδεσμεῖν ἀναγιώσκεσθαι δέλει.

Συμπραγματεύομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποδ. (πραγματεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πραγματεύομαι· ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταγίνομαι περί τι ἢ κοπιάζω, ἢ πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. συμπρήκτωρ (συμπράσσω). Συμβοηθὸς, συνεργὸς, σύντροφος, Ἡρόδ. 6, 125. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 13.

Συμπραξις, εως, ἡ. Ἡ τῶν ἑτέρῳ γινομένη πρᾶξις, συνεργασία, βοήθεια· «Συμπραξις καὶ ἀντ., ἡ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ γινομένη κοινὴ βοήθεια, Πλουτ. ἐκ τοῦ

Συμπράσσω, καὶ Ἀττ. -άττω· Μ. ξω, Ἰων συμπρήσσω (πράσσω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πράττω, συμποιέω, συγκατορθόω, συνεπιχειρῶ, ὠφίτιμι, εἶναι, βοηθεῖν τινι, παρίστασθαι, συνεργῶ, συμβοηθῶ, ἐοτ. Ξενοφ. ἀναβ. ε'. ε'. 11. «Συμπράττειτε αὐτῷ, ὧν ἐπιθυμεῖ· οὕτω καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. Ξενοφ. Ἀγ. ζ'. 7. «Εἰρήνην συμπράττειν, ἐξῆς ἀνήκηται μάλιστ' ἂν ἀλλήλοις πολεμήσειν· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. «Τὰ δ' ἄλλα συμπράττειν.— Μέσ. «Συμπράττομαι ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν, «Πράττομαι, σὺν ἑτέρῳ, ἐμοῦ ἀπαιτῶ, ζητῶ, συνάγω φόρους, συμβοηθῶ εἰς τὴν σύναξιν ἑνὸς χρέους· καὶ, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν μιᾶς ἐκδικήσεως, συνεπικουρῶ, Ἡρόδοτ. ε'. 96. «Συνεπράξαντο Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγὰς, ἐκδικήσαντες, ἐκδίκησιν ἐπέθηκαν μετὰ τοῦ Μενελάου τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. πρβ. συνεκπράσσομαι.

Συμπράκτης, ου, ὁ (συμπιπράσκω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ἢ σὺν ἄλλοις πιπράσκων, ὁ μετ' ἑτέρου πωλῶν, συμπωλητής.

Συμπρεπής, ές (πρέπω). Λίαν πρέπων, ἁρμόζων, ἐοτ. Αἰσχύλ. Θήβ. 13. » — ὥστε συμπρεπὲς πέλει τ' ἀρείοσιν· καὶ Ἱκέτ. 454. «Τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλειν.

*Συμπρέπω, ἄνευ μέλλ. (πρέπω). Πρεπόντως, κατὰ πάντα συμφώνως μέτ., ἐοτ. Ἀριστοφ. ἐπιστ. 1, 12.

Συμπρεσβευτής, τοῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ πρεσβευτὴς, ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ πρέσβεως ἢ τῆς πρεσβείας· ἐκ τοῦ

Συμπρεσβεύω (πρεσβεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρεσβεύω, ἀναδέχομαι πρεσβείαν τινά· μετ' ἑτέρου ὡς πρέσβυς εἰμὶ παρά τινι.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ (πρέσβυς, 2), ταὐτόν τῷ, συμπρεσβευτής, Ξενοφ. ε'. α'. 12. «Οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἑκατονύμῳ χαλεπαίνοιτεν.

Συμπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρεσβύτερος, ἱερεὺς ὤν, Ἐκκλ. Συγγρ.

*Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. αὐτὶ συμπράκτωρ, Ἡρόδ.

*Συμπρήσσω, Ἰων. αὐτὶ, συμπράττω, Ἡρόδ.

Συμπρίαμαι, μέσ. Ἀποδ. (πρίαμαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πρίαμαι, μετ' ἑτέρου, μαζὶ ἀγοράζω· ἢ ἀγοράζω ὅσα εὑρίσκω.

Συμπροάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἐμπροσθεν, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω ἢ χωρεῖν ποιῶ. 2) αὐδετέρ. ὁμοῦ προβαίνω, προχωρῶ, ἐξέρχομαι, φαίνομαι.

*Συμπροαυξάνομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (αὔξω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ αὐξάνω, συναυξάνω, Ἱπποκρ.

*Συμπρογιγνώσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ προγινώσκω, προγνωρίζω, προβλέπω, Ἰαμβλ. μυστ. ς'. 4.

Συμπρόεδρος, ὁ, ἡ (πρόεδρος). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρόεδρος, σύντροφός τινος κατὰ τὴν προεδρίαν.

Συμπρόειμι, (εἰμὶ). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρόειμι, προέρχομαι, ἐξέρχομαι, Συνέσ.

Συμπροέρχομαι, μέσ. Ἀποδ. μετ' ἐνεργ. παρακ. καὶ παρ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.), = συμπρόειμι.

Συμπροθυμέομαι, οῦμαι· παθ. Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. συμπροθυμήσομαι (προθυμέομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προθυμοῦμαι, τὴν αὐτὴν προθυμίαν δείκνυμι ἢ καὶ ἄλλος· τὴν αὐτὴν προθυμίαν ἔχω μετά τινος καὶ διὰ τοῦτο βοηθῶ αὐτῷ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον προθύμως συμπράττω συνεργῶ ἐν γένει, προθύμως συμπράττω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. α'. 14. «Ἐὰν ὁ θεὸς ἐθέλῃ, καὶ ἡμεῖς συμπροθυμησόμεθα· πορίζειν τὰ ἐπιτηδειοτάτα· καὶ ἐν κεφ. δ'. 5. αὐτὶ τοῦ, προθύμως ἀναγκάζω, προτρέπω. «Ἐδεήθησαν, καὶ σὺν πρεσβευομένου ἐκείνου, ταχὺ ἐμεθυπέστησαν. Παρ' Ἡλιοδώρ. σελ. 240. «Συμπροθυμηθῆτε, ἐλθὲ πάντοτε σὺν ἐμοὶ, ἕλα ταύτετε μαζὶ μου· ἴθι ἐν τῷ, προθυμέομαι.

*Συμπροκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ προκόπτω, κάμνω προόδους, ἢ προχωρῶ ἢ αὐξάνω.

*Συμπροκύπτω, ψω (κύπτω). Εἰς τὰ ἔμπροσθεν σκύπτω ἢ κλίνω ὁμοῦ, Συναξ. 6, 17.

Συμπρονομεύω (προνομεύω). Μετ' ἑτέρου ἢ ἐμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ διὰ προνομῆς καὶ ἐκδρομῆς λεηλατίζω, ἢ ὑπάγω εἰς προνομὴν, σύναξιν, χόρτου διὰ τὰ ζῶα.

Συμπροξενέω, ῶ (προξενέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προξενῶ, ἢ συνεργῶ, συμβοηθῶ, εἴς τι αἰτ. 2) συμβοηθῶ, συμπαραστέκομαι, ἐοτ.

Εὐρ. Ἑλέν. 145. »Συμπροξένησον ὡς τύχω μαντευμάτων.«

Συμπροπέμπω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἕλους ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ προπέμπω, παραπέμπω, ξυμπροβαδίζω, ταὐτὸν τῷ, συμπαραπέμπω. ἢ συνοδεύω, τινά. Ἡρόδ. 9, 1. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 1. 3, 3, 4. 8, 4, 27. »Συμπροὔπεμπε αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ.

Συμπροπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπίπτω, ἢ μὴ φαινόμενος πίπτω καὶ φαίνομαι, ἢ ἐξέρχομαι, προέρχομαι, προχωρῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ. Πολυβ. λά. 22.

Συμπροπορεύομαι, μέσ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προπορεύομαι, ἐμπροσθα ὑπάγω, πορείαν ποιοῦμαι, ταξειδεύω παρὰ τοῖς Ὀ.

Συμπροσάγω, ξω (ἀγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φέρω πρός τι, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, εἰσάγω. 2) ἀμεταβ. προσυπαχ. στρατόν, ὁμοῦ προχωρῶ, π. χ. ἐπὶ δύο στρατευμάτων.

Συμπρόειμι, (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἢ εἴς τι μέρος, πλησιάζω. 2) ἐκ τοῦ, εἰμί, σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρών εἰμί, ἢ σύνειμι, προστοιλλώμαι, εἶμαι προσκολλημένος, ἑκάστος, Ψαλμ. »Μὴ συμπροσέλθωσι σοι θρόνος ἀνομίας,« ἀς μὴ ἔχῃ μετοχὴν εἰς σέ.

*Συμπροτέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖπου.

Συμπροσέχω (ἔχω, ἀνμλ.), καὶ, συμπροσίσχω (ἴσχω) προσυπακ. τὸν νοῦν, ἢ τὴν ψυχήν. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ προσέχω, εἰμὶ προσεκτικὸς ἐπὶτι· Παθ. μετὰ μέσ. ἀόρ. β'. »συμπροσέχομαι, συμπροσίτχομαι,« τὸν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαρτῶμαι, ἐξηρτημένος εἰμὶ πρός τινα, προστοιλλώμαι, Πλούταρχ.

*Συμπροσίσχω (ἴσχω), = συμπροσέχω.

Συμπροσκυνέω, ῶ (κυνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσκυνῶ, λατρεύω.

Συμπρομίγνυμι, Μ μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσμίγνυμι, σμίγω, ἀναματόω. 2) ἀμετβ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ που διὰ νὰ συναναστραφῶ καὶ συνομιλήσω, ἐπίτηδες ἀνταμώνομαι μέ τινα, συντυγχάνω, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, Πλάτ. Θεαίτ.

Συμπροσπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τυχαίνω, ἢ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ.

Συμπροσπλέκω, ξω (πλέκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προσπλέκω, περιπλέκω, συναρμόττω, συνείρω μέτ.

*Συμπροστυγχάνω, Μ. τεύξομαι (τυγχάνω). Ὁμοῦ συμβαίνειν, ἢ συναπαντῶν, συντυγχάνειν, δοτ.

Συμπροσφαύω, (ψαύω). Ὁμοῦ ψηλαφῶ ἅπτομαι, ἢ ἐγγίζω, Αἰσχίν. μῦθ. 291.

Συμπροτερέω, ῶ. Μ. ήσω (προτερέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ προλαμβάνω, ἢ ὑπερβαίνω, εἰμὶ πρότερος ἢ ἀνώτερος, χρείττων.

Συμπροτρέπω, ψω (προτρέπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐρεθίζω, διεγείρω, παροτρύνω, παρακινῶ, ἢ παρακινῶ.

Συμπροφητεύω, (προφητεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφητεύω, προφήτης ἢ προφῆτις εἰμί, Πλούτ.

Συμπροφήτης, ου, ὁ καὶ θηλ. συμπροφῆτις ἰδος ἡ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ προφητεύων, ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφήτης ὤν, Πλούταρχ.

Συμπροχέω, Μ. χεύτω (χέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχέω, ἐκχύνω, ἢ ἐπιβαλλω, Ὀρφ. ἀργ 537.

Συμπροχωρέω, ῶ· Μ. ήτω (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχωρῶ. Πολυβ.

Συμπροψαύω, ψαύτω (ψαύω). Ῥαύω, ψηλαφῶ ὁμοῦ καὶ πρότερον διὰ δοκιμήν, Αἰσχίν.

*Συμπρύτανις, εως, ὁ (πρύτανις). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πρύτανις ὤν, σύντροφος τοῦ πρυτάνεως.

*Συμπρῶτα ἢ ξυμπρῶτα, ἐπίρρ. (πρῶτος). Πρώτιστα πάντων, Ἐμπεδ. 13 Gaisf. κατὰ τοὺς κώδηκας τοῦ Τουρίνου καὶ τῆς Ὀξωνίας· πάντῃ δὲ ἄλλως ἔχει ἡ συνήθ. ἀνάγν. παρὰ Στουρζίῳ, στιχ. 218.

*Συμπτερόω (πτερόω). Ὁμοῦ πτερόω.

Συμπτερύσσομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (πτερύσσομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτερύσσομαι, πετῶ, ἢ κτυπῶ μὲ τὰ πτερὰ καὶ δοκιμάζω νὰ πετάξω. Νικήτ. Χρ. ί. 11.

Συμπτυκτικός, ἡ, όν (συμπτύσσω). Ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν, συνδιπλόειν, συντειλίσσειν, συνάγειν ἢ συγκλείειν, Διον. Ἁρεοπ.

*Συμπυκτος, ὁ, ἡ, ον (συμπτύσσω). Διπλωμένος, μαζωμένος.

Σύμπτυξις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πτύξις, δίπλωσις, τύλυγμα, ἢ κλείσιμον· ἀντίκειται τῷ, Ἀνάπτυξις. ἐκ τοῦ

Συμπτύσσω, Μέσ. ξω (πτύσσω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτύσσω, διπλόω, τιλύσσω· πρὸς ἄλληλα διπλόω· καὶ ἐνεύθεν ἀντὶ τοῦ, συγκλείω, συμμύω, κλείω, ἀντίκειται τῷ, Ἀναπτύσσω· ὅθεν »Συνεπτυγμένος, συγκεκλεισμένος, διπλωμένος, τιλυγμένος, καὶ ἐπίρ. συνεπτυγμένως.

Σύμπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Διόλου ἐμπτυσμένος (φτυσμένος), καὶ μεταφ. ἄξιος ἀποστροφῆς καὶ μίσους, Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 553 (ἡ λέξις ἔστι πάνυ ἀμφ., Osann Anct. lex. p. 150.)

*Συμπτωδέν, έντος, τό, οὐδέτ. μετοχ. ἀόρ. α'. παθ. τοῦ συμπίπτω. Τὸ συγκατάπεσον συγχρημνισθέν.

Σύμπτωμα, ατος, τό (συμπίπτω). Συνάντημα, συμβεβηκός, ἐπιγένημα, Θουκυδ. δ'. πᾶν ὅ,τι τυχαίνει, συμβαίνει τινί νὰ πάθῃ, ἄρα, Ἀτθένεια, νόσος, πάθος, ἐξαίρ. δυστυχία, Lobeck Φρυνιχ. σελ. 248. Ὁ Γαλην. ἐν τῷ α'. Θεραπ. διαιρίνει τὸ σύμπτωμα ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, οὕτως λέγων. »Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενα ταῖς κατασκευαῖς ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ συμπτώματα καλεῖται« καὶ πάλιν. »Οὕτως οὐκ ἐκεῖνοι συγχωρήσαιεν ἡμῖν, ἑλληνιστὶ τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπαντα τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσηματος.« καὶ ἐντεῦθεν 2) λέγεται καὶ τὸ ἐπιγινόμενον τημεῖον εἰς τινα νόσον, τὸ ὁποῖον κρίνει τὴν φύσιν, τὴν ποιότητα, καὶ τὰ ἐπακολουθοῦντα αὐτῆς· ὅθεν

Συμπτωματικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Κατὰ σύμπτωμα ἢ κατὰ συμβεβηκός γινόμενος, τυχαῖος, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ συμπτώματος, κατὰ τύχην, ἢ εἰς σύμπτωμα, ὑποκείμενος, χρεμάμενος ἀπὸ τὴν τύχην. 2) παρ' Ἰατρ. ἀνήκων εἰς σύμπτωμα νόσου· ἢ συνηνωμένος μὲ συμπτώματα νόσου.

Συμπτωματολογία, ἡ. Λόγος περὶ συμπτωμάτων.

*Συμπτωσία, ἡ, = σύμπτωσις.

Σύμπτωσις, εως, ἡ (συμπίπτω). Τὸ συμπίπτειν, πίπτειν ὁμοῦ· ἢ συνάντησις, συντυχία· σύγκρουσις, συγκτύπησις δύο σωμάτων· ἢ συνέλευσις· ἢ σύναψις, ἕνωσις· ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, τυχηρὸν συμβεβηκός. »Σύμπτωσις τῶν ποταμῶν, τῶν ὁρῶν, συνάφεια, ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις· ἐξαίρ. συμβολή, σύμμιξις ἐχθρικὴ ἐκ δύο μερῶν γενομένη, σύγκρουσις, ἐπιβολή, προσβολή, ὁρμή, ἐπέλευσις 2) παρ' Ἰατροῖς, ὡς παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. γ'. συμπλέσις, σύνθλιψις, ἀδυναμία· χαύνωσις, καὶ συστολὴ τοῦ κύτους τοῦ σώματος ἐπιγινομένη μετὰ τὰς κενώσεις, ἢ ὑπό τινος ἁπλῆς ἀδυναμίας ἢ κόπου.

*Σύμπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Σύντροφος πτωχοῦ, ἢ τῆς πτωχείας.

Συμπυκάζω, άσω (πυκάζω). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς πυκάζω, σκεπάζω, πυκνῶς καλύπτω, Διόδ. Σικ. »Διά τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διαπλέοντα, πυκνῶς κατακεκαλυμμένου, κατεστεγασμένου.

Σύμπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Πυκνῶς, ἢ στενῶς συνημμένος, συμπαγής, Ξενοφ. Ἱππ. ί. 10. »Ὅσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ, καὶ μὴ σύμπυκνα, μὴ στενά. ὅθεν

Συμπυκνόω, ῶ (πυκνόω). Ὁμοῦ πυκνόω, πρὸς ἄλληλα συνάπτω τὰ μόρια τινός, πυκνῶς ἢ στερεῶς συνθλίβω· πυκνὸν ἢ στενὸν καὶ σφιχτὸν ἢ συμπαγὲς ποιῶ.

Συμπυνθάνομαι, μέσ. Ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Εὐρίπ. Ἠλ. 334.

Συμπυρόω, ῶ (πυρόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ καίω, καταφλέγω ἢ ἀνάπτω, καπνίζω, Εὐρίπ. Ῥῆσ. 960.

Συμπωλέω, ῶ. Πωλέω, μετ' ἑτέρου ὁμοῦ, μαζὶ ἢ ἐν ταὐτῷ πωλῶ.

Συμπωρόω, ῶ. Μ. ώσω (πωρόω). Καθίστημι σκληρὸν καὶ πωρῶδες, διὰ πώρου (callus) συνάπτω, Παθ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον συνάπτεσθαι, συγκολλᾶσθαι, ἐπὶ καταγμάτων ἤτοι ὀστέων συντετριμμένων, ἃ τινα διὰ τοῦ πώρου (πωρίου) ἑνοῦνται πάλιν καὶ συναυξάνουσι, Conferuescere, παρὰ Κέλσῳ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διοσκορ. »Ἀτυμπώρητα κατάγματα« καὶ »Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταπλουμενον κάταγμα τάχιον πωροῖ« καὶ Γαλην. »Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου τὴν κόλλησιν ἔχειν.

Συμφαγεῖν (φαγεῖν), ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ συνεσθίω. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φαγεῖν.

*Συμφαίνομαι (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ φαίνομαι, ἢ γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι.

Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ συμφημι.

Συμφανής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ φαινόμενος, ὁρατός· ἢ πάντῃ, ἀπὸ πάντοθεν, σαφής, κατάδηλος, Ἀριστοτ. προβλ. ιθ'. 44. »Συμφανῆ ποιοῦσιν« ἢ συνδρομὴ πολλῶν πραγμάτων ἢ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ ποιοῦσί τι σαφές, φανερόν.

Συμφαντάζομαι, παθ. (φαντάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φαντάζομαι, Πλούταρχ.

Σύμφασις, εως, ἡ (συμφαίνομαι). Ἡ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ φάσις, ἐμφάνεια πολλῶν ἀστέρων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μετεωρ. α'. 6. λέγει »Σύμφασιν τῶν πλανητῶν,« ὁ δ' Στοβαῖος (φυσικ. ἐκλ. σελ. 578.) »Σύνοδον κατὰ συναυγασμὸν καλεῖ. Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτος φασὶν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, ὅταν διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν, δόξωσιν ἁπτεσθαι ἀλλήλων.«

Συμφέρω, ἀπρόσωπ. τοῦ συμφέρω, ἔρα τοῦτο. Συμφέρον ἐστί, ὠφελεῖ, λυσιτελεῖ, ὠφέλιμον ἐστί· ἁρμόζει, πρέπει, συνᾴδει, Πλάτ. πολ. α'. »Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, ὠφέλιμον ἐστί· Θουκυδ. »Συμφέρει τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων. ἰδε ἐν τῷ, συμφέρω.

Συμφέρον, οντος, τό. Ὄφελος, διάφερον (intéressen, l'intérêt, Γαλ.) »Τὸ τῇ πόλει συμφέρον,« τὸ ὄφελος, τὸ ἰντερέσσον. »Τὰ συμ-

φέροντα τῆς πατρίδος, τὰ ἱντερέσσα. Τὸ ἴδιον συμφέρον, κέρδος, ὄφελος, ἱντερέσσον· Συγκριτ. «Συμφερώτερον καὶ ἑπομένως, προσῆκον, ὁρμοζον· (οὐδέτ. τῆς μετοχ. «τυμφερωνα. ἴδε ἐν τῷ, συμφέρω).

Συμφερόντως, ἐπίρ. τῆς μετ. τοῦ συμφέρω. Ὠφελίμως, κατὰ τὸν ὠφέλιμον τρόπον, με ὄφελος, διάφορον, μετὰ ὀστ. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ε'. 50. «Τοὺς μαινομένους συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς φίλοις.

Συμφερτός, ἡ, ὁν (συμφέρω), ταὐτόν τῷ, συμφορητός. Συντεθειμένος, εἰς ἓν συνηγμένος, (εἰς ἓν φερμένος), συνακτος, ὅδεν, συλλελεγμένος, συμμαζωμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ἰλ. Ν. 237. «Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν, ἔτσα ὁ Εὐστάθιος λέγει· «Ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τι, ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετή, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ (ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶ) συνοισττὴν, ἤγουν εἰς ἓν ἡνωμένη, ὅ ἐστι, καὶ αὐτὴ τῶν μελλακῶν ἀνδρῶν ἀνδρία, θεωρουμένη μὲν εἰς καθ' ἕνα, οὐδέν ἐστι, συντηγμένη δὲ εἰς ἓν (ὅ ἐστιν, ὅλοι ὁμοῦ ἐνεργοῦντες) σημαίνει πολύ· (ἀστεῖως ἐκφράζει ἡ χυδαία συνήθεια τοῦτο διὰ τῆς φράσεως. «Δυο σπασμένοι νικῶσιν ἕνα ἀνδρεῖον.)

Συμφέρω, Μ. συνοίσω· Ἀόρ. α'. συνήνεγκα, καὶ β'. συνήνεγκον. Παρακ. συνενήνοχα. Παρακ. παθ. συνενήνεγμαι (φέρω ἀ μλ.). Σὺν ὁμοῦ φέρω, φέρω μαζῆ μου, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. γ'. 3. «Ἐὰν δέ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. 2) «Συμφέρω τι τινὶ, σὺν ἑτέρῳ — ὁμοῦ φέρω τι, φέρω τι μαζῆ μὲ ἄλλον· ἢ ἐν ταὐτῷ φέρω, κουβαλῶ· βοηθῶ τινι νὰ φέρῃ· ἐξαιρ. συνάπτω, συνειταφιάζω, συγκηδεύω νεκρόν, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 11, 11. (ἐκτὸς εἰμὶ ἀνίσως ἐνταῦθα πρέπει νὰ γραφῇ, ξυνεξενεγκεῖν)· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σὺν ἄλλῳ τινὶ, ὁμοῦ καρτερῶ, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τίτινι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ς'. 15. «Ὅσῳ μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν τότε πενίαν. παθ. κινοῦμαι μετ' ἄλλου, συνυπάγω, συνοδεύω τινά, ὀστ. 3) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συνάγω, συναθροίζω, συμμαζώνω, συγκομίζω, «Ἐς μέτωπα, Ἡροδ. 7, 152. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 6. «Τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες αὐτοὺς ἔθαψαν· οὕτω καὶ ἐν Ἀπομν. γ'. ε'. 2. «Πολλὰ συνενηνοχέναι, ὁπόθεν οἱόντε ἦν μαθεῖν. 4) συνεισφέρω, φέρω καὶ ἐγὼ συνεισφοράν, συντρέχω συνεισφέρων. «Εἴ τ.ω, Ἡροδ. 3, 92. καὶ συνεχέστερον, ἀντὶ τοῦ, συμβοηθῶ, συμβάλλω, λυσιτελῶ, ὠφελῶ· ὠφέλιμος, καλὸς, ἐπιτήδειος, καὶ ἐπικερδής, εἰμὶ, ἔφελος, κέρδος προξενῶ, παρέχω, δίδωμι· ὅδεν 2) ἀπροσωπ. «Συμφέρειν, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, εἶναι ἁρμόδιον, καταλληλον, ἢ ὠφέλιμον, τινὶ, Ἡροδ. 8. 87. ρ, 37. ἔτι δὲ καὶ, «Καλῶς ἔχειν, συμφέρειν, Ἀρστφ. Ἀχ. 252. ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ παθ. σημσ. ὀρ. κατωτέρω· Ξενοφ. Οἰκ. ιε'. 9 «Ὅ τι συμφέρειτοῖς κέρδουσιν· καὶ ἐν Ἀθην. πολ. γ'. 11. «Οὐ συνέφερεν αὐτοῖς· καὶ Ἑλλ. ς'. β'. 10. «Ἀθῦμος καὶ μισοῦντες αὐτὸν συνεξῆλθον, ὅδεν ἥκιστα εἰς μάχην συμφέρειν· καὶ ἐν Ἀπομν. β'. β'. 4. «Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ἴδε καὶ συμφέρει. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, «Δίδει χέρι, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, διαφέρει· ὅδεν μετοχ. οὐδέτ. «Συμφέρει, τὸ, ὄφελος, διάφορον, λυσιτέλεια, (ἱντερέσσον), ἀγαθὸν, καλὸν, ἐπωφελές, ὠφέλιμον. Προσῆκον, ὁρμόζον, Ἰσοκρ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 14. «Ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι· καὶ κατωτέρω. «Πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι· καὶ Ἀθην. πολ. α'. 13. «Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον, ἢ τοῦ συμφέροντος. «Συμφέρον ἐστίν, = συμφέρει. 5) ἀμεταβ. συμφέρειν, ἐπὶ συμβεβηκότων, ἀντὶ τοῦ, συμβαίνειν, τυγχάνει, συνηδ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 3. 120. 6, 23. 117. 7, 4. 7, 10, 2. 7, 117. καὶ ἀλλαχοῦ. «Συνήνεικε αὐτῷ εἰς εὐτυχίην γενόμενα, ἀπέβη αὐτῷ πρὸς τύχην του, καλόν του, Ἡροδ. 8, 88. «Ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάθ. συμφέρεσθαι, μέλλ. συνοίσεσθαι, ἀόρ. συνενεχθῆναι, μετ' ἀπαρμφ. πολλαχ. παρ' Ἡροδ. π. χ ἐν 2, γ'. π. «Συνενεχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Τὸ δὲ «Συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ ἄμεινον, ἢ ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν εἰς καλὸν, Ἡροδ. 7, 8, 1. καὶ Ἀριστφ. ὅδεν β) ἀπροσωπ. «Συμφέρεται, συμβαίνει, τυχαίνει. 6) παθητ. φέρομαι ὁμοῦ, ὀστ. εἰτεύθεν, «Συμφέρομαί τινι, σὺν ἑτέρῳ κινδύνῳ ἐμαυτὸν, κινδυνεύω μὲ τινα, συνοδεύω, ἀκολουθῶ αὐτῷ ὁμόσε χωρῶ, φέρομαι μαζῆ. β) συντυγχάνω, συνέρχομαι, ἀπαντῶ, κυρίως τε καὶ μεταφ. «Συνοιτόμενοι μεγάλῳ κακῷ, θέλει ἀπαντήσει, ἕτοιμος νὰ καταντήσῃ εἰς μεγάλην δυστυχίαν, Ἡροδ. 6, 50. «Συνοίσεται στέφῳ, θέλει συναντήσει, ἤτοι ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, Αἰτχ. Ἱκετ. 248. γ) εὑρίσκομαι ὁμοῦ· κατοικῶ ἢ συνοικῶ ὁμοῦ, Σ. φ. Φιλοκτ. 1085. «Καὶ ξυνήκοντι συνίσει (ἀντὶ συνοίσῃ). Ὅλως συγκατοικήσει αὐτῷ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του. δ) συμπεριφέρομαι, συναρμόττω ἐμαυτόν τινι· ἐνοῦμαι μετ' αὐτοῦ, συμφωνῶ, τόσον ἐπὶ ἐξωτερικῆς διαφορᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοιάζειν, ὅσον καὶ ἐπὶ ἐσωτερικῆς σχέσεως, ἀντὶ τοῦ, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, στέργω· συγχωρῶ, συμπεριφέρομαι, ἀρεσκεύομαι, χαρίζομαι, ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι, Πλουτ. «Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν, συντάσσ. ἑστ., ὡς τὸ, convenire, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. 1. 173 2, 44. 4, 13. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 755. Ταύτην τὴν ἀμετρβ. σημσ. ἔχει ἐπὶ ὅτε καὶ τὸ Ἀπρφ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 1465. «Συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν, ἀντὶ τοῦ, παραχωρεῖν, ἐνδίδειν, πείθεσθαι, ὑποτάσσεσθαι, παρὰ δὲ Σοφ. Αἰ. 431. «Συνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖσιν, νὰ ἦναι τὸ ὄνομά μου σύμφωνον τῇ δυστυχίᾳ μου· ὅδεν καὶ, συμφωνῶ, ὁμοιῶ, ὁμοιάζω μετά τινος, ἢ ὑποφέρω τὴν γνώμην τινός, ἑνοῦμαι νὰ ζήσω μετ' τινος, Πλάτ. «Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ ξυμφέρωνται, ἐὰν συμφωνοῦσι, ἐὰν ὑποφέρῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἐὰν συμβιβάζωνται. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδ 2, 79. «Συμφέρεται δὲ αὐτὸς εἶναι τῶν εἰ Ἕλλήνες, Λίνον ὀνομάζεντες, ἀείδουσιν, ὅλοι συμφωνοῦσι νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν μὲ τὸν ὃν οἱ Ἕλληνες κτ., ὡς ὅμοιον ἑαυτῷ μὲ αὐτὸν ε) συναναστρέφομαι τινί, ἢ συναναστροφὴν ἔχω μετά τινος· ἐξαιρ. ὡς τὸ, coire, συνευρίσκομαι, συμμίγνυμι, συνουσιάζομαι, ἐπὶ σαρκικῆς συνευνίας καὶ συγγονικῆς. ζ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, συμβάλλω, συνέρχομαι, συμπλέκομαι, ἔρχομαι ἢ πίπτω εἰς χεῖρας, ὅ ἐστι, χεῖρα μὲ χεῖρα πολεμῶ, μάχομαι, ὡς τὸ, congredi· ἐκφέρεται δὲ καὶ ῥητῶς «Συμφερόμενοι μάχῃ, Ἰλ. Δ. 736. καὶ «Συνοισόμεθα πτολεμίζειν, Ἡσ. Ἀσπ. 358. ὡς καὶ τὸ «Συνηνέχθη συνέβη, ἐγένετο, ἠκολούθησεν, Ἡρόδοτ. α'. «Παθήματά τε συνενηνεχθῆναι γενέσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. α'. «Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι. Ἡρόδοτ. 4, 157. «Οὐδὲν σφι χρηστὸν συνενέφερτον, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν τοῖς ὑπῆρχεν καλά, δὲν ὑπῆρχεν καλὰ αἱ βουλαὶ τῶν, αἱ πράξεις των, τὰ πράγματα, δὲν ἔβλεπον κανένα καλόν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ. 8, 1. «Καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον (ἢ βέλτιον)α, προβαίνει, προχωρεῖ ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ὑπάγει εἰς τὸ καλλίτερον. «Θρᾳξὶ παλιγκότως συνεφέρετο, ἐν ὅ. 156. τοῖς ὑπήγαινεν ἀναντίως. Ἀντὶ τοῦ, συμφέρεται, κεῖται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος, συμφέρει, ἤτοι συμβαίνει, Ἡροδ. 7, 10. ηι μετοχ. «Τὰ συμφερόμενα, ἤτοι συμβαίνοντα, τὰ συμβεβηκότα.

Συμφεύγω (φεύγω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φεύγω· ἢ μαζῆ ἑτέρου τινός, ἢ ἑτέρων διώκομαι, ἐξορίζομαι, φυγαδεύομαι, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 8, 8.

Σύμφημι (φημί, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων φημί, ταὐτόν λέγω, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, συμφωνῶ, ὁμογνωμῶ, συναινῶ· ἐπιβεβαιῶ, λέγω τὸ ναί, ὀστ. Κύριπ. Ἱππολ. 268. «Οὕτω τὸ λίαν γ' ἥκιστον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, καὶ ξυμφήσουσι σοφοὶ μοῖσαι. Ὁ Σχολ. συγκαταθήσονται, μάρτυρες ἔσονται. Ξεν. Ἀναβ. ς'. β'. 14. «Ἐπήρετο, εἰ ἔλεγε ταῦτα· ὁ δὲ συνέφη καὶ ταῦτα, εἶπε τὸ ναί, ναί καὶ ταῦτα· ὡμολόγησαν, ἐπιβεβαίωσε καὶ ταῦτα. Κυρουπ. γ'. β'. 8. «Πέντητες νομίζεται εἶναι; συνέφασαν καὶ τοῦτον. Λυτόδ. δ'. ε'. 12. «Ὅ,τι ἂν σοι τούτων ἐρωτῇ, ἦπερ γέγραπται, σύμφαθι, λέγε τὸ ναί. Ἑλ. ε'. β'. 5. «Ὡμολόγουν περιαιρήτειν, ξυνέφασαν καὶ ταῦτα ποιήσειν, ἀντὶ τοῦ, ὑπεσχέθησαν, εἶπαν καὶ ἐς τοῦτο τὸ ναί. Πλάτ. «Σύμφαθι, ἢ ἀπείπαν, συνομολόγησον ἢ ἀρνήσου· εἰπέ τὸ ναί, ἢ οὒχι. «Σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῆσαι, ἢ λέγε τὸ ναί, ἢ μὴ ἀντίλεγε· ὅδεν

Συμφήτωρ, ορος, ὁ. Μαρτυς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, μάντις.

*Σύμφθαρσις, εως, ἡ (συμφθείρω). Ἀφανισμὸς, καταστροφὴ, ἀπωλεια.

Συμφθέγγομαι, μέλ. φθέγξομαι, μέτ. ἀποθ. (φθέγγομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθέγγομαι, συντυχῶ, συμφάλλω, συστρατεύω τινὰ φάλλων ἢ παίζων μουσικὸν ὄργανον. 2) ὁμοῦ ὁμιλῶ, συλλαλῶ, συνάδω, συμφωνῶ.

Συμφθείρω (φθείρω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ δι' ὅλου φθείρω, καταστρέφω, διαφθείρω, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 947. «Ἡ μὲν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχη. Παθ. συμφθείρομαι. σὺν ἑτέρῳ φθείρομαι. «Συμφθείρεσθαι εἰς τὸ αὐτόν (Πλουτ.), τυγχάνειν συνέρχεσθαι κατὰ δυστυχίαν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ ἀποτριβῆς τῶν βαφῶν, ἀλλαττόω τρίβων τέτοιων, ὥστε τὸ ἓν χρῶμα συμφύρεται καὶ γίνεται ἀνεπαισθήτως ἓν μὲ τὸ ἄλλο, Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 129.

Συμφθίνω (φθίνω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθίνω, καὶ αὐξάνω, ἢ ἐλαττόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω. 2) ἀμεταβ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. ἐν ἐν τούτῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φθίνομαι, γίνομαι φθισικός, κατατήκομαι, ἢ ὀλιγοστεύω, οἰχομαι, ἀπόλυμαι.

Σύμφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁμόφθογος, σὺν ἑτέρῳ φθεγγόμενος, ὅμοιος κατὰ τὸν φθόγγον, κατὰ τὴν φωνήν. 2) σύμφωνος, Αἰσχυλ. Ἀγ. 1198.

Συμφιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ ἀμοιβαίως φιλῶ, ἀγαπῶ ὅδεν

Συμφιλία, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία.

Συμφιλοδοξέω, ῶ (φιλοδοξέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοδοξίαν, φιλοτιμίαν ἔχω ἢ δείκνυμι, συμφιλοτιμοῦμαι, ἱντερεσσάρομαι, ἀντ. Κυπρ. Ἀττ. ε'. 17.

Συμφιλοκαλέω, ῶ (φιλοκαλέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλῶ, ἀγαπῶ τὸ καλὸν, τὸ ἔνδοξον, τὴν ἀρετὴν, ἢ πάσχω· ἀποκτήσω φιλοκαλίαν ἢ ὑπὸ φιλοκαλίας ἁμιλλῶμαι.

Συμφιλολογέω, ῶ (φιλολογέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλολογῶ, φιλολογίαν με-

τέρχομαι, ἡ περὶ φιλολογίας ἐμιλῶ, Κικέρ. ὀἰσφ. ς. 21.

*Συμφιλομαθέω, ῶ (φιλομαθέω). Ἐν ταὐτῷ φιλομαθὴς εἰμί, ἡ ἅμα νῦν μανθάνω.

Συμφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλονεικῶ, μᾶλλον, ἢ ἐμιλλῶμαι, ἢ φιλονεικῶ περὶ τῆς νίκης.

Συμφιλοσοφέω, ῶ (φιλοσοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἄτερῳ, ὁμοῦ φιλοσοφῶ, ἀγαπῶ καὶ μετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν, ἢ φιλονεικῶ περὶ φιλοσοφικοῦ ἀντικειμένου. Πλούταρχ.

Συμφιλοτιμέομαι, οὔμαι. Μ. ἠσόμαι, Ἀποδ., κατὰ μέσην τε καὶ παθ. ὁἰδ. (φιλοτιμέομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοτιμοῦμαι· ὑπὸ φιλοτιμίας παρακινεύομαι ποιῶ τι μετὰ τινος, καθὼς καὶ ἄλλος, Διόδωρ. Σικ. «Τῇ τ' ἀνδρὸς μεγαλοπρεπείᾳ πάντων συμφιλοτιμουμένων,» διευθύνοντες ὅλοι τὴν φιλοτιμίαν των εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μεγαλοπρέπειαν (τὴν καλωσύνην καὶ τὴν γενναιότητα) τοῦ ἀνδρός· ἢ φιλοτιμοῦντο ὅλοι ἵνα μιμηθῶσι τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Συμφλάω, ῶ. Μ. άσω (φλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζουλίζω, ἢ συγκρούω, κοπανίζω (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε φλάω) Ἱπποκρ.

Συμφλεγμαίνω, Μ. βλ. ανῶ (φλεγμαίνω). Ὁμοῦ φλεγμαίνω, ἀνάπτω.

Συμφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζὴ καίω, ἀνάπτω, ἢ προσκύω.

Συμφλογίζω, ίσω (φλογίζω), καταναλίσκω, βάλλω ὅλα εἰς φωτιάν, ταὐτὸν τῷ, Συμφλέγω, βλ. Μακκ. ς. 11.

Συμφλυαρέω, ῶ (φλυαρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φλυαρῶ· μωρολογῶ κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 442.

Συμφοβέω, ῶ. Μ. ήσω (φοβέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φοβίζω, εἰς φόβον βάλλω. 2) παθ. συμφοβοῦμαι.

Συμφοιτάω, ῶ, ήσω (φοιτάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ συχνάζω, συνήθως ἢ συχνὰς ὑπάγω που. ἐξαιρέτως ἐπὶ μαθητῶν συχναζόντων εἰς τὸ αὐτὸ Σχολεῖον ὑπάγω σὺν ἄλλοις, ἢ ἔνθα καὶ ἄλλοι. Ξενοφ. συμπ. ἀ. 33. «Οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη,» ἴδε καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 998. ὅθεν

Συμφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ συμφοιτᾶν, ἦτοι ὁμοῦ συχνάζειν εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον μετ' ἄλλων, καὶ

Συμφοιτητής, οῦ, ὁ. Ὁ μετ' ἑτέρου συχνάζων εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον, συμμαθητής, παρὰ τὸ σὺν καὶ φοιτᾶν, τουτέστι τὸ ὁμοῦ πορεύεσθαι εἰς τὰ διδασκαλεῖα, Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 272. Γ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. δ'. 130. «Συγχορευταὶ καὶ ξυμμαθηταὶ γεγενήμεθα καὶ συστρατιῶται.

Συμφονεύω, (φονεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φονεύω.

Συμφορά, ἡ. Ἰων. συμφορή (συμφέρω). Τὸ εἰς ἕνα τόπον ὁμοῦ φέρειν, ἔθνη, σωροί, σύναξις, συνάθροισις, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν ἢ πρὸς ἄλληλα φορά. 2) συνηθ. σύμπτωμα, συμβεβηκός, συντυχία, ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ, π. χ. «Ἐπὶ συμφορᾷς ἀγαθαῖσιν,» Ἀριστοφ. Λυσιστρ 1278. καὶ Ἱππ. 655. ἔνθα ὁ Σχολ. ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι, μᾶλλον δὲ τὸ ὄνομα· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομένου. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 24. καὶ Εὐμ. 895. «Τῷ γὰρ σε σέβοντι ξυμφορὰς ὀρθώσομεν» Schaef. Δίκαιον. Συνθ. σ. 10. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ κακοῦ, Δυστυχία, ἀτυχία, ταλαιπωρία, ἀσθένεια, θλῖψις, κ. τ. λ. ἐν δὲ πολέμῳ, ἥττα. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κακῶν συντυχία, Ξενοφ. Ἀγησ. ιά. 9. «Μείζω συμφορὰν ἔφερε τὸ γιγνώσκοντα ἢ ὀργοῦντα ἀμελεῖν τῶν ἀγαθῶν,» μεγαλήτερον κακὸν ἢ ἁμάρτημα, μεγαλητέραν δυστυχίαν. καὶ εἰς Ἱέρ. γ'. 4. «Ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ κατὰ συμφορὰν τινα γυνή,» κατὰ τυμβεβηκός. «Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκείμεναι συμφοραί,» αὐτὶ, τραγῳδίαι. «Συμφοραὶ ἐξ ἀνάγκης,» εἶσὶν οἱ σεισμοὶ τῆς γῆς, ὑδάτων ἐπικλύσεις ἀθρόαι, κ. τ. τ. «Συμφοραὶ δὲ ἁμαξίαν,» λοιμός, λιμός, πυρκαϊά, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲ ἁμαξίαν δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ τὰ ἀποφύγῃ τις· παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 33. «Συμφοραὶ τοῦ βίου,» βιωτικαὶ συντυχίαι, συμβεβηκότα. «Συμφοραὶ τῶν πραγμάτων,» αἱ ἀποβάσεις, τὰ ἐπιγιγόμενα, τὰ ἐπακολουθοῦντα. Παρ' Ἡροδ. πάνυ εὐχρήστως ἡ λέξις, ἐξαιρ. «Συμφορῇ χρησάμενοι,» εἶμαι δυστυχὴς, Ἡροδ. 1, 42. 3, 41. καὶ ἀλλαχοῦ. «Πρὸς τὰ μέγιστα,» εἰς ἄκρον βαθμόν, Ἡροδ. 8, 20 καὶ, «Συμφορὴν ἢ, μεγάλην συμφορὴν ποιεῖσθαί τι,» θεωρῶ ἢ ἐκλαμβάνω τι ὡς μεγάλην συμφοράν, κάμνω μεγάλον κρότον, παράπονον, Ἡροδ. 1, 83. «Συμφορὴν ποιησάμενοι μεγάλην ἐπάταξαν,» ἐκλαυσαν μεγάλως τὴν δυστυχίαν. πρβ. 1, 2, 6. 5, 3. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβ. συμφοράω. Σπανιώτ. τάσσεται κατ' ἠθικὴν σχέσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔγκλημα, ἐλάττωμα, Πλατ. Νομικ. 9. σ. 854. Δ.

*Συμφοράζω, άσω, Ἀγ. Γρ. καὶ

Συμφορᾴνω (συμφορά). Τυλανίζω τὴν δυστυχίαν μου, ταὐτὸν τῷ, «συμφορὰν ποιεῖσθαι,» βιοτὴ Ὀμ. 14, 21 ἁμαρτάνω, σφάλλω.

Συμφορεύς, έως, ὁ (συμφέρομαι). Λέξις Λακεδαιμ. σημαίνουσα τὸ, Συνοδοιπόρος, ἀκόλουθος, συνοπαδός, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ συμβουλὸς, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 14. «Καὶ οἱ μὲν ἵπποι (ἱππεῖς), καὶ οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, οἵτε ἄλλοι, ὑπὸ τοῦ ὄχλου ὠθούμενοι, ἀνεχώρουν. adjutant, ἢ καλλίον, aide de camp, Γαλλ.

Συμφορέω, ῶ. Μ. ήσω (φορέω) ταὐτὸν τῷ, συμφέρω. Εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἓν φέρω, σ' γεωμίζω, συνάγω, συναθροίζω, ἐπισωρεύω. Ἡροδ. 5, 92, 7. 9, 83. Ξενοφ. κυν. ἠ. 1. «Πνεύμα συμφορῶν τὴν χιόνα» καὶ Θουκυδ. ς, «Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφορούντες,» εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέροντες, συνάγοντες, ἐπισωρεύοντες, καὶ Δημοσθ. ς'. Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,» ἐπισωρεύσας· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ κατασκευῆς καλιᾶς, Ἀριστοτέλ. «Ἀλλ' εἰσδεμένος εἰς τὰ στελέχη, ἐν ταῖς κείλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,» μὴ κατασκευάζων, μὴ συμπηγνύων καλιὰν (χωρὶς νὰ κάμῃ φωλεάν, διότι καὶ ἡ καλιὰ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ ἐπισώρευμα καὶ σύνταγμα πολλῶν ξυλαρίων ἢ χόρτων· οὕτω καὶ παρὰ Λουκιαν. «Ἐτοιμάσω τὴν καλιὰν σχεδὸν μεγάλη προτεσιμένην, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,» συντεθειμένην, συνταγμένην, κατεσκευασμένην, (καθὼς φαίνεται, τὸ συμφορέω οὐκ ἦν εὔχρηστον κατὰ τὰς λοιπὰς σημασ. τοῦ συμφέρω). ὅθεν

Συμφόρημα, ατος, τό. Συνάθροισμα, σύναγμα, ἐπισώρευμα, σωρὸς, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν σῶμα συνηγμένων, σύστημα, Πλούταρχ. «Τὴν ἐγγυτάτω γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀναπλέων συμμιγμα καὶ συμφόρημα· ὅρα καὶ «Χίονος συμφόρημα,» ταὐτὸν τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ. «Ἀνεμοστρόβιον» καὶ

Συμφορητός, ή, όν. Συμφορτὸς, συνακτὸς, συγκομιστὸς, σύμμικτος, ἐπισεσωρευμένος, ἐκ πολλῶν εἰς ἓν συνηγμένος. «Δεῖπνον συμφορητὸν,» τὸ δι' ἐράνου καὶ συμβολῆς γινόμενον, ὅταν δηλαδὴ ἕκαστος συμπότης πληρώνῃ τὸν ἔρανόν του, τὸν ὁποῖον τοῦ ἢ φέρει ἀπὸ τοῦ οἴκου του τὰ φαγητά.

Σύμφορος, ὁ, ἡ· ἐπίῤῥ. συμφόρως (συμφέρω). Ἐπωφελὴς, ὠφέλιμος, καλὸς, ἐπικερδὴς, ὄφελος, κέρδος φέρων, λυσιτελὴς, Ἡροδ. 8, 60, 1. καὶ κατάλληλος, ἀνάλογος, ἐπιτήδειος, πρέπων, ἁρμόζων, ὁσ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἠ. β'. 7. «Φοβοῦνται λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα,» τὰ συμφέροντα, τὰ πρέποντα, ἁρμόζοντα· φοβοῦνται νὰ λέγωσι τὰ ἐναντία τῷ βασιλεῖ καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ· καὶ Ἀθην. πολ. β'. 19. «Τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσι,» τοὺς ὁμοίους, τοὺς ὁμογνώμονας αὐτῶν. «Κούρῃ οὐ σύμφορός ἐστιν ἔκτη,» ἢ ἕκτη τοῦ μηνὸς δὲν συμφέρει εἰς κόρην, Ἡσ. Ἔρ. 785. «Γυνὴ νέα οὐ σύμφορον ἀνδρὶ γέροντι,» δὲν τερπνάζει, δὲν ἀρέσει, Θέογν. 457. «Ἡ πενία κακῷ συμφόρον ἀνδρὶ φέρεται,» εἰς τὸν κακὸν ἁρμόζει, πρέπει νὰ ἦναι πτωχὸς, Θέογν. (ὅθεν Ἐπίῤῥ. «Συμφέρεται ὠφελίμως, ἐπικερδῶς, λυσιτελῶς, ἐπωφελῶς (μὲ κέρδος καὶ ὄφελος). Ξενοφ. Κυρουπ. ἑ. β'. 19. «Καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδῶν, ἵνα ξυναίμεθα αὐτοῖς συμφόρως χρήσεσθαι. Συγκρίτ. «Συμφορώτερον,» Ἑλλ. ς. ἑ. 38. Ὑπερθ. «Συμφορώτατον,» Κυρουπ. ἑ. γ'. 12. «Βουλευσόμεθα πῶς ἂν συμφορώτατα χρώμεθα τῷ φρουρίῳ.» Οὐσιαστ. «Σύμφορον, τὸ, αὐτὶ τοῦ, Συμφέρον, ὠφέλεια, ὄφελος. Ἑλλην. ς. γ'. 6. «Ἵνα δὲ καὶ τοῦ συμφόρου ἔτι ἐπιμνησθῶ.» 2) συμφερόμενος τινὶ, συμφορεύς· πᾶν ὅ,τι εἶναι παντοτε μετά τινος καὶ συνοδεύων αὐτὸν, πᾶν ὅ,τι ἕπεται ἑκτινος ἢ ἀφευκτως συνέχεται μετά τινος, σύντροφος, ἀκόλουθος. «Δίμος ἀοιγὸν σύμφορος ἀνδρὶ,» (Ἡσιοδ. ἔργ. 304.), ἢ παῖς εἶναι ὁ παντοτεινὸς ἢ ὄξιος σύντροφος τοῦ ἀργοῦ, ἐτι, δὲ καὶ μετάγον. «Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα,» ἀλλὰ κέρδεα, τοῦ κόρου, τῆς πλησμονῆς σύντροφα, Ἡσ. Θεογ. 593. Ruhnk epcr. p. 83. 3) συγκομιστὸς, συμμερτός.

Σύμφορτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Συμφορητός.

*Συμφράγνυμι, ὡς, τό, συμφράττω.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ (φράδμων). Σὺν ἑτέρῳ βουλευόμενος ἢ σύμβουλος, βοηθῶν τινι μὲ καλὴν συμβουλὴν, μετὰ ὁσ. Ὁ. Β. 372. «Τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.» 2) σύμφωνος, ὁμογνώμων, ὁσ. ἔθεν, τῆς αὐτῆς φατρίας, μερίδος ὢν· συνεργῶν διά τινα, ὡς παρὰ Ναυμαχίῳ 22. «Συμφράδμονα θέσθαι,» σημαίνει τὸ, Συνεργόν. ἐκ τοῦ

Συμφράζομαι, Μέλ. άσομαι, Μέσ. (φράζομαι, ἀγνλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φράζομαι, συμβουλεύομαι, μετὰ ὁσ. «Ἐμῷ συμοῖσι, καὶ ἐμαυτόν, Ὀδυσ. Ο, 102. — Ἀστυφόρβης δ' ἄρ ἐμῷ συμφράσσατο θυμῷ,» συνεβουλεύθη καὶ ἐαυτόν, σκηπτέσθαι, διενοήθη. ἔτι δὲ «Συμφρίζεσθαί τινι βουλάς,» δίδω τινὶ συμβουλὰς διὰ νὰ συστερεώσῃ περὶ αὐτῶν, ἐμπέσω τινὶ στοχασμόντινα ἢ σκέψεσθαι μετά τινος, Ἰλ. Α. 537. 540. Ι, 374. Ὀδ. Δ, 462. τὸ δὲ «Μῆτιν συμφράσσασθαι (Ἡσ. Θεογ. 471.)» συνεφώνησε συμβουλὴν τινα, στοχάσθη. ὅθεν σκέψεσθαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, βουλεύομαι κατ' ἐμαυτόν, παρατηρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω. 2) ἐνεργῶ, συμφράζω, ἀσω, συνάπτω, συλλαλῶ, ὁμοῦ ἐκφράζω ἢ λέγω, Πλούταρχ. ποιητ. ἀκούσιν. ὅθεν

Σύμφρασις, εως, ἡ. Ἡ συνέχεια καὶ συναφὴ ἢ τὸ ὕφος τοῦ λόγου, παρὰ Φωτίῳ Κώδ. 164. 2) = συμφρόνησις.

Συμφράσσω, Ἀττ. άττω. Μέλ. ξω (φράσσω).

Ἵστημι ἢ βάλλω ἢ φέρω πράγματά τινα πυκνῶς τὸ ἓν πλησιάστατα τοῦ ἄλλου, συμπυκνόω, Ἡροδ. 4, 73. καὶ συστοιχόω καὶ ἐγκλείω, συγκλείω, περικλείω ἢ ἐμφράττω, ὅ ἐστι, φραγμὸν ποιῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. ἀ. 4. «Συμφραξάντες τὰς ναῦς καὶ παραταξάμενοι, ἐμαχοντο,» πυκνῶς ἔστησαν τὰς νεὼς τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης. «Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,» πυκνῶς ἔφραξε μὲ τὸν στόλον τὸ στόμα τοῦ λιμένος, οὕτω καὶ Ξενοφ. ἐν Κυνηγ. ς. 9. «Τείνετω - καὶ παράδρομα συμφράττων,» πυκνῶς πλησίον ἀλλήλοις ἱστάς.

Συμφρονέω, ῶ ἤσω (φρονέω). Σὺν ἑτέρῳ φρονῶ, ὅ ἐστι, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω, ἢν ἔχει καὶ ἄλλος, φρονῶ ταὐτὰ ἃ καὶ ἄλλοι, μετὰ δοτ. ὅθεν, συνῳδῶ τινί, συμφωνῶ, συγχωρῶ, στέργω, συγκατατίθημαι, ὁμολογῶ, συναινῶ. ἔτι δὲ συμφωνῶ μετὰ τῶν ἄλλων (εἰμὶ τὸ ἓν μὲ τοὺς ἄλλους), συμφωνῶ κατὰ τὴν γνώμην μετὰ τῶν ἄλλων· ἐκ τῆς ἰδίας μερίδος ἢ φατρίας εἰμί, ὁμοδοξῶ, ὁμοφρονῶ, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ συνωμοσίας καὶ ἐπαναστάσεως. 2) εἰκῶ, καταλαμβάνω, κατανεῦ, διανοοῦμαι, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοός, κρίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, μετὰ αἰτιατ. ἢ καὶ ἀπαρεμφατ. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 28. «Καὶ τὸ μάντευμα - συμφρονήσειε πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι·» καὶ ἐν συμπ. ἐρωτ. σοφ. «Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον,» ἐνθυμηθείς, διανοηθείς. 3) ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτόν, εἰς τὸν νοῦν μου, σωφρονίζομαι, Πλούταρχ. εἰς Κατ. μικρ. 70. «Ὁ δὲ συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,» ὅθεν

Συμφρόνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφρονεῖν, συμφωνία τοῦ φρονήματος, τῆς γνώμης, ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια, ὁμοδοξία, Ἰώσηπ.

Συμφρονίζω, = σωφρονίζω, Ἰωσηπ. ἀρχ. α. δ'. 3. ἀμφ.

Συμφροντίζω, ἰτω (φροντίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φροντίζω.

Συμφροσύνη, ἡ (σύμφρων), ταὐτὸν τῷ, Συμφρόνησις, Ἀππιαν.

Σύμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρός). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ φρουρῶν, ὁ φρουρῶν μετ' ἄλλου τινός. 2) ἐν γένει, = φρουρός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1488.

Συμφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Ὁμοῦ ψήνω. 2) διόλου ψήνω. Θεόφρ. περὶ πυρός. «Καταμαραίνουσα καὶ συμφρύγουσα τὴν ἀρχήν,» καταξαίνουσα (καφαλίζουσα) καὶ διαφθείρουσα.

Σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Σύμφωνος κατὰ τὸ φρόνημα, ταὐτὸν τῷ, ὁμόφρων, Πλάτ.

*Συμφυάς, άδος, ἡ (συμφύω). Ἕνωσις διὰ φυσικῆς συναυξήσεως, φυσικὸν μέλος ἑνώσεως, Ἱπποκρ.

Συμφυγαδεύω, (φυγαδεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυγαδεύω, διώκω, ἐξορίζω, Ἰαμβλ. Πυθ. 35.

Συμφυγάς, άδος, ὁ, ἡ (φυγάς). Σὺν ἑτέρῳ φυγαδευθείς, διωχθείς, ἐξορισθείς, σύντροφος εἰς τὴν ἐξορίαν.

*Συμφυή, ἡ (συμφύω), = σύμφυσις, ἁμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Νομ. 5. σ. 734. Ε. ἀντὶ συνυφή.

Συμφυής, ές, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. Συμφυῶς (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ--- ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννηθείς καὶ ὁμοῦ αὐξηθείς, ἢ ἐκ φύσεως ἢ στερρῶς ἡνωμένος καὶ συνδεδεμένος μετά τινος, ἢ ἔμφυτος, φυσικός· ἢ τῆς ἰδίας φύσεως, ὁμοφυής, τροπ. «Τῷ κοινῷ συμφυῆναι, προσκολληθέντες εἰς τὸ κοινόν, μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸ, ἐνεργῶν, ὡς ὁ Πλούτ. εἰς Λυκ. 25. λέγει τὰς μελίσσας. «Τῷ κοινῷ συμφυτεῖς ἀεί,» αἵτινες ἐργάζονται πάντοτε διὰ τὸ κοινόν, καὶ διὰ τοῦτο μόνον εἰσὶ γεγεννημέναι. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστ. δ'. 7. «Συμφυὲς καὶ ἀδιάστατον,» κεῖται ἐκ παραλλήλου. Ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 88. καλεῖ τὸν μῆν (τὸ μύδιον.) «Συμφυὲς,» ὄστρακον, διὰ τὸ προσκολλᾶσθαι ταῖς πέτραις. ὅθεν

Συμφυΐα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σύμφυσις, Φίλ. ἀ. σελ. 266. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀρ. 24.

Συμφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ σὺν ἑτέρῳ φύλαξ ὁ μετ' ἑτέρου φυλάσσων, Ξενοφ.

Συμφυλάσσω, Ἀττικ. ἀττω, μέλ. ξω (φυλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, κοινῶς φυλάττω, μαζὶ φυλάγω, Ἡροδ. 7, 172. καὶ Ξεν. Ἀπομν. β'. ἡ'. 3. «Συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν.»

Συμφυλέτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὤν, ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, ὁμοεθνής, συμπατριώτης.

Σύμφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, γενεᾶς καὶ καταγωγῆς ὤν· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους συγγενής, ἢ συγγενὴς κατὰ τὸ ἔθνος, ὁμόφυλος, ἐν γένει, συγγενής. 2) τροπικ. σύμφωνος, κατάλληλος, ἁρμόδιος. Ἀξίοχ. «Ἡ ψυχὴ πεδεῖ τὸν ξύμφυλον αἰθέρα.» Παρὰ Πλουτάρχ. «Τὸ σύμφυλον,» τὸ συγγενὲς καὶ πρέπον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, καὶ ἐντεῦθεν συνεχέρειαι· «Ἀλλότρια καὶ ἀσύμφυλα.» Ὁ Διοσκορ. ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ α'. βιβλ. λέγει· «Τὴν πᾶσι σύμφυλον καὶ γνώριμον ὕλην·» καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα· «Τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην,» ἔνθα χειρόγραφά τινα, ἔμφυλον, ἔχουσι ἔτι δὲ, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, γένους (σημ.) ὤν· καὶ, ἐντέπιος, ὡς παρὰ Διοσκορ ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ γ'. βιβλίου. «Περὶ ῥιζῶν, συμφύλων καὶ φαρμακωδῶν·» καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τῶν Θηριακ. «Τῶν δὲ συμφύλων εἴρηκα κ. τ. λ.

Συμφυράω, ῶ (φυράω)· ταὐτὸν τῷ συμφύρω.

Συμφῦρδην, ἐπίρρ. (συμφύρω). Συμμεμιγμένως, ἀνακατωμένα, Νίκανδρ.

Συμφυρμός, ὁ. Σύμμιξις, ἀνακάτωσις.

Σύμφυρτος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, Εὐρ. Ἱππολ. 1234. «Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· ἐκ τοῦ

Συμφύρω, μέλ. φύρσω (φύρω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ πρὸς ἄλληλα φυρῶ, ζυμόνω καὶ διὰ τούτου συμμιγνύω, ἢ ἑνόω, ἢ συγχέω, ἢ ἀνακατόνω· τροπ. φέρω ἄνω κάτω, συγχίζω, φέρω εἰς παντελῆ ἀταξίαν ἢ παραμορφόω· Πλούταρχ. εἰς Κάμ. «Συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν.» Μέσ. συμφύρομαι, συμμίγνυμαι, σαρκικῶς συνουσιάζομαι, μολύνομαι, συμμιαίνομαι, Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. β'. ἡ'. 10. «Ἀλλοφύλοις συμφερέσθαι» καὶ παρὰ τοῖς Ο'. «Μετὰ πορνῶν συναφροντοῦν.

Συμφυσάω, ῶ, μέλ. ήσω (φυσάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσῶ, πνέω ἢ ἀναπνέω, συμπνέω, 2) τροπ. «Συμφυσᾶται εἰς ταὐτόνοια, τρόπον τινὰ φυσῶ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέρατον, δηλαδή, συμφωνῶ, ὡς παρὰ Πλάτ. Νομ. δ'. σελ. 17 · Τὸ δὲ συμπνεῖσαι, καὶ καθάπερ ἱππέων ζεῦγος, καθ' ἓνα εἰς ταὐτό, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον, ἀντὶ τοῦ, συμφωνῆσαι, σύμφωνος γενέσθαι· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 688. ἀντὶ τοῦ, μηχανεύεσθαι, μηχανὰς συγκαλεύειν καὶ μετέρχεσθαι, μηχανὰς καὶ πανουργίας τεχνεύεσθαι καὶ ἐκτελεῖν. Περὶ τοῦ βορείου ἀνέμου Καικίας καλουμένου λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Σερτωρ. 17. «Ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ νηφοβόλων συμφυσώμενος ἐρῶν,» ἀντὶ τοῦ, συλλέγεται, ὑπάρξιν λαμβάνει (ἐκβαίνει) καὶ φυσᾷ

Συμφυσιόω, ῶ (φυσιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσιόω, ἤτοι κοινῶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν φύσιν· ὅθεν «Συμφυσιωμένην παρ' Ἀριστοτέλ. κατηγ. η'. ἀμφ.

Σύμφυσις, εως, ἡ (συμφύω). Τὸ συμφύεσθαι, συγγενεύεσθαι καὶ συναύξεσθαι· ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ γέννησις καὶ αὔξησις· συνάρθρωσις, συγχόνδρωσις, συνεύρωσις, συσσάρκωσις, συνδεσμος, συγκόλλησις, ἓν γένει, ἕνωσις, συνάφεια. «Σύμφυσις κεράτων πυκνή, σκληρὰ καὶ δύσφορος (Ἀριστοτέλ. ἀκουστ.), ἢ ἀλληλουχία καὶ συνάφεια τῶν κεράτων ἰνῶν, ἢ αἱ συμπεπλεγμέναι καὶ συνημμέναι ἶνες τοῦ κέρατος εἰσὶ πυκναί.

Συμφυτεύω (φυτεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ φυτεύω, ἐμφυτεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. β'. 23. «Συμπεφυτευμένοις τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναί, γεννημέναι καὶ αὐξημέναι μαζὶ μὲ τὴν ψυχήν· ἐμφυτοι· τροπικ. καὶ ποιητ. συνεργῶ, συμποιῶ. Σοφ.

Συμφυτικός, ἡ, όν (συμφύω). Εἷς σύμφυσιν, συναύξησιν ἢ σύναψιν, ἕνωσιν, ἢ ἰατρίαν ἐπιτήδειος, ἢ συμφύτιος πρόξενος. «Συμφυτικὸν φάρμακον, κατάπλασμα, κολλητικόν, συναρθρωτικόν.

Σύμφυτον, τό, Διοσκορ. δ'. 9. καὶ 10. Πλίν. κζ'. 8. Εἶδος φυτοῦ συμφύσεως τῶν καταγμάτων καὶ ἰάσεως πρίξενον (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑπομένου) παρὰ τὸ συμφύειν, συμπηγνύειν καὶ συγκολλᾶν τὰ κατάγματα τῶν ὀστῶν. Ὁ Ἄφυρτος ἐν Ἱππιατρ. σελ. 181. λέγει· «Σύμφυτον, βοτάνη τις ἐστὶν ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ταῖς πέτραις γιγνομένη, ἣν ἰατρῶν μὲν παῖδες, Πολύγονον ὀνομάζουσιν, ἰδιῶται δέ, Σύμφυτον· καὶ Μακεδόνες, Ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ, Ταλάκτιον, ἣν καὶ φασὶ συνεψημένην διαμεμερισμένοις χρῆσιν ἔνδον αὐτὰ (τὰ κατάγματα)· διὸ καὶ σύμφυτος λέγεται καὶ Ὀστεόκολλος, ἐξ οὗ δρᾶται ὀνομασίαν λαχοῦσαι· εἴδη δὲ τούτου δύο, τὸ μὲν «Πετραῖον» Alus, Λατιν. Symphyton officinale, Λιν. τὸ δὲ δεύτερον «Πηκτόνη», Διοσκορ. δ'. 10. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Symphyton orientale. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σύμφυτον· ἡ νεκτάριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι Ἐλένιον, ἔνιοι δὲ, Μηδικήν.

Σύμφυτος, ὁ, ἡ (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φυτρωμένος, γεννημένος, ἡνῳμένος, καὶ τροπ. ἔμφυτος, συμφυὴς, ὁμοφυὴς, φυσικός, δομένος ἀπὸ τὴν φύσιν, ἢ ὃ φέρει τις μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς γενέσεως, ὃ ἐγεννήθη μαζὶ μὲ τὴν φύσιν, ἢ γεννημένος ὁμοῦ, μαζὶ μὲ. Πίνδ. καὶ Ἀριστοτέλ. ζῳ. γεν. α'. «Οὐ γὰρ τὰ σύμφυτα προσοικειότερα τοῖς γονεῦσι γίνονται εἰ παῖδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα, ἔνθα τὰ ἐπίκτητα, ἀντίκεινται τοῖς συμφύτοις. 2) ἡνωμένος· προσκολλημένος, σφιχτὰ συνδεδεμένος μετά τινος· ἔτι δὲ ἐπὶ πλήγων, κλειστρένη καὶ ἰατρευμένη· ἔτι δὲ, συμπορευόμενος, συνώς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μέτοχος, συμμέτοχος, Παῦλ. 3) κατάφυτος ἀπὸ δένδρα καὶ ξύλους, ὅθεν, «Σύμφυτον χωρίον», πυκνῶς φυτευόμενον, πολλὰ καὶ πυκνὰ φυτὰ ἔχον, συνδένδρον, ξυλοῦχον.

Συμφύω, Μέλ. ύσω (φύω, ἀμλ.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συναπτεσθαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, συγκολλᾶσθαι ἢ συναυξάνεσθαι, ἢ διὰ τῆς συναυξήσεως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι, Πλάτ. εἰς συμπ. «Εἰ γὰρ τοῦτο ἐπιδυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. Παῦλ. Συμφύομαι, κατὰ τὸν παρακ. συμπέφυκα καὶ κατὰ τὸν β'. ἀόρ. συνέφυν, ἀμεταβ. ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ συναύξομαι, συνίσταμαι, συμβλαστάνω, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννῶμαι, φυτρόνω, ἀρχὴν ἢ ὕπαρξιν λαμβάνω. β) συγκολλῶμαι, συνάπτομαι, συμπλέκομαι, συνέομαι, ἢ συνέχομαι, ἐπὶ πασῆς φυ-

σεινῆς ἡ ἀναγκαίας καὶ ἀναποσπάστου συνεχείας· προτελλημένος εἰμί. Ἀππιαν. «Γνάτιος δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς συμφυέστες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανεν». Ὁ Παρακείμ. «συμπεφυκὼς ἔχει ἀμεταβάτων σηματίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ΄ γ. 4. «Οὐ συμπεφυκὼς δεήσομαι, ὥσπερ οἱ ἱππόκενταυροι, ἐκ φύσεως ἅμα συνηνωμένος, συγκεκολλημένος, συνών· αὐτόθ. «Ἥρειττον ἦ συμπεφυκέναι, συνεῖναι, συναυξάνεσθαι, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τὴν ὕπαρξιν ἔχειν. «Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνάγκη συμπέφυκεν, συνυπάρχουσιν, ὁμοῦ εἰσί, (εἶναι μαζῆ), τὰ μεγάλα καλὰ ἔχουσι μαζῆ των, καὶ μεγάλα κακά. Δίων Κάσ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε ψυω).

Συμφυῶς, Ἐπίρ. (συμφυής). Συνηνωμένως, συγγενικῶς, συγκεκολλημένως, ἢ στερεῶς, σφικτῶς· ἴδε συμφυής.

Συμφωνέω, ῶ, Μ. ήτω (φωνέω, σύν). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φωνῶ, ὁμιλῶ, ἢ κάμνω ν' ἀκούσῃ τι. 2) τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω ἢ καὶ ὁ ἄλλος, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, συνάδω, συναινῶ, συνομολογῶ, ὁμοφωνῶ, στέργω, σύμφημι, τινί Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπονέω ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ τό, συμφρονέω, κάμνω συνωμοσίαν Ἀριστοτέλ. πολιτ. δ΄. 12. (καὶ Διόδ. Σικ. ιβ΄. 83.) «Οὐδὲν γὰρ φοβερὸν μὴ ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τούτοις», συνωμοσίαν καὶ ἐπανάστασιν ποιήσωσιν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεφ. ε. «τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ Πνεῦμα κυρίου»; Παρὰ τῷ Εὐαγγ. Λουκᾶ, ε. «καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ», ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζει, ἐταιριάζει· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν. ταὐτὸν τῷ, συμφαίνω. 3) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ δηλοῦσί τι, ἀποδεικνύουσι. 4) συμφωνῶ μετά τινος περί τινος, ἢ συνθήκην ἢ ὁμολογίαν ποιοῦμαι, ἑταιριάζομαι, (ἑταιριασμὸν ποιοῦμαι), συμβιβάζομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. α΄. γ΄. 7. «Οἱ στρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς Φαρναβάζου ὑπὲρ Χαλκηδόνος» καὶ Πολυβ. β΄. «Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις οὐ συμφωνοῦντες περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιτηδείων, ἀλλ' ἐρωτῶντες πόσου τὸν ἄνδρα δέχεται». ὅθεν «τὰ συμπεφωνημένα», συμβιβασμοί, συνθῆκαι, καὶ πληθ. αἱ συνθῆκαι. 5) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων καὶ φαλτῶν, συμφωνίαν ποιῶ, σὺν ἑτέρῳ συμφώνως ᾄδω, ψάλλω· ἴδε καὶ, συμφωνία· ὅθεν

Συμφώνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφωνεῖν· ἡ συμφωνία, κατὰ τὸν ἦχον ἢ φωνήν· μεταφ. συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἕνωσις, ὁμόνοια, ὁμοφωνία, συμβιβασμός, ἑταιρισμός, συνθήκη, ὁμολογία· ἔπειτα.

Συμφωνία, ἡ (σύμφωνος) ταὐτὸν τῷ, συμφώνησις. Ἐν τῇ παλαιᾷ Μουσικῇ κατὰ τὸν Βυρέττην σημαίνει. 1) τὰς τρεῖς συμφώνους χορδάς, ἢ φωνάς, δηλαδὴ, τὴν διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, καὶ διὰ πασῶν (προσυπ. χορδῶν), αἱ ὁποῖαι ἐπομένως ὅλαι ὁμοῦ, συμφωνα, ἐκαλοῦντο· αἱ δὲ λοιπαὶ διαστάσεις τῶν τόνων ἔμενον ἐν τῷ ψάλλειν μόναι, καὶ δὲν ἐσχημάτιζον τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἐμμέλειαν, δι' ὃ καὶ ἐκαλοῦντο οὐχὶ σύμφωνα, ἀλλὰ Ἐμμελῆ, σχηματίζοντα οὐχὶ συμφωνίαν, ἀλλὰ Ἐμμέλειαν. 2) μελῳδία σύμφωνος, ἴση, ὁμοία ἐν τῇ φιτόνῳ ἐκ πολλῶν φωνῶν ἢ ὀργάνων συνισταμένη. 3) ἐν γένει συμφωνία (concert) πολλῶν ὀργάνων ἢ φωνῶν ἢ ἕνωσις καὶ μίξις ἐξ ἀμφοτέρων

Σύμφωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. Συμφώνως (φωνή). Συμφωνῶν, συνηχῶν, οὗτινος ὁ ἦχος συμφωνεῖ μὲ «Σ. χορδαῖς», Τιμ. Ὀμ. Ἑρμ. 51. καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ, ἠχῶν ἐν συμφωνίαις, συμφωνίας ἀποτελῶν. 2) τροπ. κατάλληλος, ἁρμόδιος, ὁμοιος· ἢ ὁμόνους, ὅς τις συμφωνεῖ μετά τινος, ὁμόφωνος, Πινδ. Πύθ. 1, 136. ἴδε ἐν τῷ, συμφωνία. Παρὰ Γραμματικ. «Σύμφωνα γράμματα», τὰ ἰδίαν φωνὴν οὐκ ἔχοντα, ἀλλὰ μετὰ τῶν φωνηέντων συμπλεκόμενα ἢ ἐνούμενα, ἀποτελοῦσι φωνήν. «Τὸ σύμφωνον», ταὐτὸν τῷ, συνδέσμῳ, συμβόλαιον, γράμμα συμφωνητικὸν, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. α΄. ιβ΄. 27. σημ. ἢ συνήθεια ἔτσωσε καὶ ταύτην τὴν λέξιν εἰς τὴν σύνθετον «Προικοσύμφωνον», τό, ὃ σημαίνει τὸ περὶ προικὸς συμφωνητικὸν γράμμα ἤτοι συμβόλαιον.

Συμφωτίζω, ἴσω (φωτίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φωτίζω, Πλούταρχ.

Σύμψαλμα, τό. Ἡ τῶν χορδῶν συμφωνία ἢ τῆς φωνῆς μετὰ τῶν χορδῶν ἐν τῷ ψάλλειν ἢ κιθαρίζειν, Σχόλ. Πινδάρου Ὀλύμ. α΄. 11. (ἐκ τοῦ, συμψάλλω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ψάλλω).

Σύμψαυσις, εως, ἡ. Τὸ συμψαύειν, ἢ ὁμοῦ ψαῦσις, ψηλάφησις, ἢ συνάφεια· ἐκ τοῦ

Συμψαύω (ψαύω). Ἀμοιβαίως, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ. 2) συνάπτομαι εἰμὶ διὰ τῶν σημείων τῆς ἁφῆς ἡνωμένος· ἢ ἔγγυς, πλησίον τινός εἰμί, ἐγγίζω, μετὰ γενικ.

Συμψάω, ῶ. Μελ. ήσω (ψάω). Ὁμοῦ ξέω ἢ σκαλίζω. «Συμψάω τὴν ψάμμον», Ἀριστοφ. Νεφ. 975. σκαλίζω, συγχέω, ἀνακατόω τὴν ἄμμον, ἵνα διὰ τούτου σκεπάσω τὰ ἴχνη· οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Σχολ. αὐτοῦ τό, συμψῆσαι, συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι τῆς καθέδρας· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ποταμῶν. «Τοὺς κολυμβητὰς συμψήσας ἔφερε κάτω», συγκαλύψας, σκεπάσας αὐτοὺς μετὰ ἄμμου καὶ ὕδατος ἔσυρεν, ἔφερεν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον, Ἰάμβλιχ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυτ. 2, 9. σελ. 416. ἐκδ. Heeren. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότ. α΄. 180. «Ἐσβὰς εἰς τὸν ποταμὸν, διαβαίνειν ἐπειρᾶτο· ὁ δέ μιν (τὸν ἵππον) συμψήσας, ὑπερβρύχιον εἰχώκεε φέρων», συγκαλύψας, σκεπάσας μὲ τὴν ἄμμον, ἀφανῆ ποιήσας.

Συμφελλίζω, (φελλίζω). Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ φελλίζω.

Συμψεύδομαι, σομαι, μέσ. Ἀποθ. (ψεύδομαι). Μετ' ἑτέρου ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἅμα ψεύδομαι, ψευματῶ.

Συμψηλαφάω, ῶ (ψηλαφάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ, συμψαύω, Ἡσύχ.

Σύμψημα, τό (συμψάω). Ἄμμου σωρὸς, ἢ σκύβαλον, Ἡσύχ. ἐν Λ. Συρματίς.

Συμψηράω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Συμψηλαφάω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω, ψάρω, ψαίρω.

Συμψηφίζω, (ἴσω (ψηφίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συναριθμῶ, σωμάρω ἢ εἰς τὸν ἀριθμὸν βάλλω, Πράξ. Ἀποστ. ιθ΄. 19 ὅθεν

Συμψηφιστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ συμψηφίζων, συναριθμῶν. Γλωστ. Στεφ.

Σύμψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὁμοιος κατὰ τὴν ψῆφον, ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ κατατιθέμενος, σύμφωνος, Πλάτ. πρβλ. Lob. Φρυνιχ. σελ. 2.

Συμψήχω, (ψήχω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρίβω, ξέω, σήγω, περνῶ μὲ τὸ χέρι ἄνω καὶ κάτω, ὡς εἰς ἐκεῖνα πατζῆ τὸ ξυράφιον, σωτρίβω, φθείρω.

Συμψιθυρίζω, ίσω (ψιθυρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ ψιθυρίζω, ψιθυρίζω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, μουρμουρίζω.

Συμψιλοῦται. Ὁμοῦ ψιλοῦται, ψιλὸν πνεῦμα ἐπιδέχεται, Ἐτυμολ.

Συμψοφέω, ῶ. Μ. ήσω (ψοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἠχῶ, ψόφον, ἦχον ἢ βόμβον σὺν τοῖς ἄλλοις ποιῶ, ἀντηχῶ, Πολύβ.

Συμψυχέω, ῶ, ήσω (σύμψυχος). Ἡνωμένος εἰμὶ κατὰ τὰ φρονήματα· ὅθεν

Συμψυχία, ἡ. Τὸ μίαν ψυχὴν ἢ καρδίαν ἔχειν, ὁμόνοια, ὁμοψυχία, Γρηγόρ. Ναζ.

Σύμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁμόψυχος, ὁμοίαν ψυχὴν ἔχων, ἡνωμένος κατὰ τὰ φρονήματα.

Συμψύχω, ξω (ψύχω, ἀνομ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψυχρὸν ποιῶ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω. Ἱπποκρ.

Σύν, Δωρικῶς δὲ, Ἰωνικῶς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. ξύν, ἤπερ αὕτη, ἡ ξύν δηλ. σπανίως εὑρῆται παρ' Ὁμ καὶ τότε μόνον, ὅτε ὁ στίχος ἀπαιτῇ τὸ νὰ γένῃ ἡ βραχεῖα συλλαβὴ διὰ τοῦ ἐπιφερομένου Ξ μακρὰ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, Ο, 26. Ὀδ. Κ, 260. Ἔστι, δὲ ἡ σὺν, πρόθ. συντασσομένη μετὰ μόνης δοτικῆς, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, μέ, χωρίως, ἢ ἄλλως πως κατὰ τὸ νόημα· ὅθεν

1) σημαίνει συνήθ. ἐν τῇ κοινωνίᾳ, συντροφίᾳ, συνοδίᾳ, ἅμα, ὁμοῦ, μαζῆ μὲ, πολλ. παρ' Ὁμ. β) συχνάκις συνυπεμφαίνει καὶ βοήθειαν, π. χ. «σὺν Θεῷ», μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καθότι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖται ὡς παριστάμενός τινι εἰς βοήθειαν ἢ συνοδεύων, Ἰλ. Ι, 49. Ὀδ. Ν, 241. ὡσαύτως, «σὺν δαίμονι, σὺν Διΐ, σὺν Ἀθήνῃ» Ἰλ. Λ, 792. Ο, 403. Τ, 192. Ὀδ. Θ, 493 Ν, 241. Π, 260. Τ, 2. Boeckh. Expl. Πίνδ. Πυθ. 9, 2. Ἰλ. Γ, 439. «Ἐλίσσετο σὺν Ἀθήνῃ, διὰ τῆς βοηθείας ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπίστευον γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι εἰς τὸν ἀνίκητον ἢ σταθερὸν ἥρωα παρίστατο πάντοτε καὶ μία θεότης συμβοηθοῦσα αὐτῷ, καθὰ δηλοῦται ἐν Ἰλ Ε, 116. Ο, 612. καὶ ἰδιαιτέρως ἐν Δ, 390. οὕτω καὶ ἐν Ω, 439. «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει», παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, «σὺν γε θεοῖσιν, συμβιβηθεύοντων γε τῶν θεῶν· ὁ Σχολ. «τάχ ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτῆριοι», μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, ἢ διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Οἰκον. κεφ. 20. «Τιμιώτατά σε καὶ ἐρρωμένον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν τοῖς θεοῖς σὲ ἐρῶμεν· τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. 1, 86. «Ὡς οἱ εἰη σὺν θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι», σημαίνει ἐπίπονον, δι' ἐπιπόνου θεοῦ. «Σὺν δαίμονι, ταὐτὸν τῷ, Ἀγαθῇ τυχῇ. Ἰλ. Β. 74. — ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. «Σὺν τινι εἶναι ἢ γίγνεσθαι, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινός, ἐκ τῆς φατρίας του, ἀπὸ τὸ ταραφί του, Ξεν. «Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ· ὁ αὐτ. Ἑλλην. 3, 1. 18 «Οἱ σύν τινι», οἱ φίλοι, σύντροφοι, ὀπαδοὶ ἢ ὑποτακτικοί τινος. «Σὺν τραπέζῃ ζῆν», ἔχειν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν, εἰκονομίαν. γ. πρ μνημευόμενος, ἡτοιμασμένος, καθωπλισμένος, προκισμένος μέ, πολλ. παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ προθέσει ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων. «Σὺν τεύχεσι, σὺν ἔντεσι, σὺν ἔγχεϊ, σὺν δουρὶ, σὺν αἰγίδι, σὺν σκήπτρῳ, κ.τ.τ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἐξαιρ. «Σὺν ὅπλοισιν, ἔτι δέ, «Ἀκοίτις σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ, προικισμένη μὲ μεγάλην ἀρετὴν, Ὀδ. Ω, 193. «Σὺν δουρὶ, σὺν ἀσπίδι», παροιμία ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πράξαι τι πειρωμένων. δ) ἐπὶ παντὸς, ἐπιτηδὲς ἢ κατὰ τύχην ὄντος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, καθ' ἣν σημτ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. εὑρῆται. «Σὺν νηΐ, ἢ συν νηυσὶν, μὲ τὰ πλοῖον, ἢ μὲ τὰ πλοῖα, δηλ. ἐπὶ πλοίου, καὶ «Σὺν ἵπποισι καὶ ὀχεσφιν, ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξῶν, ἐπιχοι· καὶ, «Θύελλαι σὺν Βορέῃ, ἄνεμος σὺν λαίλαπι, Ἰλ. Ο, 26. Ρ, 57. Ἐ ί ταύτης δὲ τῆς σημτ. κεῖται τό, συν οὐχὶ σκαλίως· ὁπλῶν ἀντὶ τοῦ . . ί, πρβ. μετά, μετὰ γεν. Α. 2. ε) ἐπὶ στενῆς, ἐσωτερικῆς συνεχείας, εἴτε ἐξ ἁπαντος πρέπει νὰ γένῃ τι σιμὰ ἢ κατόπιν ἄλλου, ἅρα καὶ ἐπὶ ἀναγκαίων ἀποτελεσμάτων, συνεπειῶν, π. χ. «Σὺν μεγάλῳ ἀποτίσαια, μὲ μεγάλα ἔξοδα ἢ βαρέως ὑπέχειν δίκην, ἢ τιμωρίαν, ἐξεληλύθεναι, ὥστε ἡ

βαρεῖα ἀπότισις ἔστι τὸ ἀποτέλεσμα, Ἰλ. Δ, 161· «Σὺν δημοσίῳ κακῷ,» πρὸς ζημίαν ἄλλου τοῦ λαοῦ, Θέογν. 50. «Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ», διὰ τὸ καλόν σου, Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 15. ὡς τὸ Λατ. publico cum incommodo. tuo cum commodo. «Σὺν μισθοῖς», πρὸς ὀνείδος καὶ ἀτιμίαν, κηλίδα, Σοφ. Ἀντ. 172. οἱ σὺν τοῖς καὶ ὅτε βέλτιστε νὰ σημαίνῃ καταλληλότητα, αὐτί, ἁρμοδίως, κατὰ, καθὼς πρέπει, π. χ. «Σὺν τοῖς νόμοις», κατὰ τοὺς νόμους, καθὼς ἀπαιτοῦσιν οἱ νόμοι. «Σὺν τῇ γνώμῃ τινός», κατὰ τὴν γνώμην, μὲ τὴν συναίνεσίν τινος. Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ περὶ ἐπιρρήματος ποιότητος, τὸ ὁποῖον περιγράφεται διὰ τοῦ οὐδετ. καὶ τῆς σὺν, π. χ. «Σὺν τῷ δικαίῳ, σὺν τῷ καλῷ», κατὰ δίκαιον, καλὸν τρόπον, δηλ. δικαίως, καλῶς· ὁμοίως καὶ οὐσιαστικοῖς προσκειμένης τῆς σὺν, π. χ. «Σὺν κόσμῳ, σὺν τάχει, σὺν τιμῇ, κ. τ. τ.», αὐτί, κοσμίως, ταχέως, τιμίως κ. τ. τ., πολλ. παρὰ τοῖς Ἀττ., πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σ. 6, 5. ζ) ἐπὶ συνεργείας ἢ μέσου, ὀργάνου, διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὁποίου παράγεται ἀποτέλεσμά τι, αὐτί, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέτον, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 293. συνεχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., π. χ. «Σὺν τῇ βίᾳ, μὲ βίαν, μὲ τὸ μέτον τῆς βίας. — Πολλάκις τάττουσιν, ἐξαιρ. οἱ Ἀττ. τὴν μόνην δοτ., καὶ μάλιστα μετὰ τὴν λέξιν, αὐτός, ἔνθα εἰ Ἕλλην. συνήθως προσθέτουσι τὴν πρόθ. σύν, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο νὰ θεωρῆται αὕτη ὡς παραλειφθεῖσα, π. χ. «Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι νησίν», αὐτὶ σὺν νησὶ Θουκ. 1, 26. «Αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι, αὐτοῖσι ἱματίοισι, αὐτοῖς ἀνδράσιν, κ. τ. τ. αὐτί, σὺν αὐτοῖς ἵπποις, κ. τ. λ. πρβ. Schaef. Bos. ell. p. 743. Lob. Φρυνιχ. σελ. 100. — Παρὰ τοῖς Ἕλλην. κεῖται ἡ σὺν ἐνίοτε καὶ κατόπιν τοῦ πτωτικοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 19. Ὀδ. Ι, 332. Ο, 410

2) Ἡ σὺν ἄνευ πτωτικοῦ κεῖται ὡς ἐπίρρ. αὐτὶ τοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἅμα, ἐξαιρ. ὅτε γίνονται δύο ἢ περισσότεραι πράξεις καθ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, Ὅμ. παρ' ᾧ μέντοι ἡ σὺν ἀνήκει ἐνίοτε τῷ ῥήματι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κεῖται διεσταμένως διὰ τῆς τμήσεως. β) ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ προσώπων, τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, προσέτι, πρὸς τούτοις, παρεκτὸς τούτου. Ἰλ. Ψ, 8 9. «σὺν δ' αὖτως ἐγώ», Σοφ. Ἀντ. 85. Creuse Μελέαγρ. 79 σελ. 108. σημαίνει δὲ καὶ, ὅλοι ὁμοῦ, ἁπαξάπαντες, Ὀδ. Κ, 42.

3) Ἐν τῇ συνθέσει κεῖται ἡ σύν, αὐτὶ τοῦ, ἅμα, ἐν ταὐτῷ, ἀδιακατωμένως, κοινῇ, λέγεται καὶ ἐπὶ πολλῶν γιγνομένων κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν πράξεων ἢ ἐπὶ κοινῆς ἐνεργείας πολλῶν κατά τινα πρᾶξιν, ὅθεν ἐπὶ πάσης ἑνώσεως, συναψίας, ἑταιρίας, συντροφίας, συναρμογῆς, ἢ κοινωνίας, ἢ μετοχῆς, π. χ. συγγενητὼρ, συνύπατος, σύμπορος, συμμαχεῖν κ. τ. τ. καὶ τροπ. ἐπὶ συμφωνίας, ὁμοιότητος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συμπαθείας, π. χ. συμπάσχειν, ὡς τὸ Λατ. con — Ἡ σὺν ἐν τῇ συνθέσει μετὰ μεταβατ. ῥήματος δύναται νὰ ἐνισῇ, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἤτοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, κατηγορουμένου, ἢ ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, π. χ. τὸ, συγκτείνω, δύναται νὰ ἀναγῇται εἰς τὸ ἀντικείμενον, δηλ. κτείνω τινὰ μετὰ πολλῶν ἄλλων, κτεινομένων καὶ αὐτῶν, δηλ. καὶ ἄλλους πολλοὺς ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον, αὐτὶ τοῦ, κτείνω τινὰ μετ' ἄλλων, κτεινόντων κἀγὼ αὐτῶν, ὥρα, βοηθῶ νὰ κτείνωσι ἢ καὶ κτείνω· προσκειμένη δὲ ἡ σὺν ἀμεταβ. ῥήματιν, ἀναφέρεται πάντοτε, ὡς εἰκός, μᾶλλον εἰς τὸ ὑποκείμενον· β) σημαίνει τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἀποπλήρωσιν μιᾶς πράξεως, ὥρα αὐτὶ τοῦ, διόλου, παντελῶς, τρηχέως, ἀπὸ πανταχόθεν, π. χ. «συμπληρόω, διόλου γεμίζω· «Συνάγνυμι, διόλου τσακίζω, συντρίβω· «Συγκόπτω», κατακόπτω, ἢ κτυπῶν κατασυντρίβω· «Συμπατέω», καταπατῶ· «Συντέμνω», κατακόπτω, εἰς μικρότατα τμήματα τέμνω, κ. τ. λ. ὅθεν, ὡς δοκεῖ, ἐπιτείνει μόνον τὴν δύναμιν καὶ σημτ. τῆς λέξεως· γ) προσκειμένη ἡ σὺν ἀριθμητικοῖς, δηλοῖ μερισμόν, καὶ διαίρεσιν, π. χ. «Σύνδυο», ἀνὰ δύο, δύο δύο μαζί, ἀπὸ δύο δύο, δύο καὶ δύο· «Σύντρεις», ἀπὸ τρεῖς τρεῖς ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ξ, 98. «Συνεείκοσι Φωτῶν», ἀπὸ εἴκοσιν εἴκοσιν, ἀνὰ εἴκοσιν ἄνδρας. — Πρὸς τούτοις, σημειωτέον, ὅτι ἡ σὺν, ἐν τῇ συνθέσει τρέπεται πρὸς μὲν τοῦ β, μ, π, φ καὶ ψ εἰς συμ —, πρὸ δὲ τοῦ γ, κ, ξ καὶ χ εἰς συγ —, πρὸ δὲ τοῦ λ εἰς συλλ — πρὸ δὲ τοῦ σ συνῆθ εἰς συς —, καὶ ὅτι παραλείπεται διόλου πρὸ τοῦ ζ, πρὸ τοῦ σ, ὅτε ἐπιτέρεται τοῦτο καὶ ἕτερον σύμφωνον, ἐνίοτε δὲ ἴσως καὶ πρὸ τοῦ ξ. Ἅπαξ εὑρηται ἡ ξύν ἐν τινι ποιητικῷ παραδείγματι παρὰ Πλατ. Φαίδρ. σλ. 237, κειμένη ἐν τῇ τμήσει μόνῃ· «Ξύμμοι λάβεσθε», αὐτὶ συλλάβεσθέ μοι (Περὶ τῆς συντάσεως τοῦ λατ. cum, con — ἐκ τοῦ, σύν, ὅρα ἐν τῷ, ξύν.)

*Σῦν, αἰτ. τοῦ, σῦς, Ὅμ.

*Συναγαγεῖν, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β. τοῦ συνάγω.

Συναγάλλομαι, (ἀγάλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀγάλλομαι, ἢ ὑπεραίρομαι.

Συναγαναχτέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγανακτέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγανακτῶ· ὅθεν

Συναγανάκτησις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ κοινὴ ἀγανάκτησις, ἐριθ.

*Συναγαπάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγαπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγαπῶ, Πολύβ.

Συναγγέλλω, (ἀγγέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετὰ τῶν ἄλλων ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ ἢ ἀγγελλὼν φέρω.

Συνάγγελος, ὁ (ἄγγελος). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἄγγελος· ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου ἀγγελίαν φέρων· ὁ ὁμοῦ ἀγγέλλων· συνεπαγγελμένος

Συναγείρω (ἀγείρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγείρω, ἢ ἁπλῶς, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συναντῶ, συλλέγω, συνθροίζω, (μιγῇ μαζεύω, ἢ συμμαζεύω), Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ἡ, ς. 10. «Σκήνωμα συναγείρειν· βίοτον», Ὀδύσ. Δ, 90. ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Τ, 21. Παθ. «Συναγείρομαι, συνάζομαι, συναθροίζομαι, εἰς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τόπον σὺν τοῖς ἄλλοις ἔρχομαι, Ξενοφ. Ἱερ. ἀ. 11. «Εἷς τὰς κοινὰς παιγνιδίας, ἔνθα ἃ ἀξιοθέατα δοκεῖ· συναγείρεται·» «Συναγειρόμενοι», οἱ συναγέμενοι, συναθροιζόμενοι, Ἰλ. Ω, 802. τὸ δὲ συναγρόμενοι (Ἰλ. Δ, 687), ἔστιν Ἑπ. κατὰ συγκ. παθ. μετοχ. ἀόρ. β., οἱ συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Μεταφορ. ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτόν, ἐπαναλαμβάνω νέας δυνάμεις ἀνδρίζομαι, λαμβάνω θάρρος, καρδίαν· Κατὰ δὲ μέσ. διαθ. μετά αἰτ., ἐμαυτῷ ἢ διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, πρὸς χρῆσίν μου συνάζω ἢ συμφέρω, π. χ. κτήματα, Ὀδ. Ξ, 328. Τ, 293. ἔτι δὲ, ὕφος συναγ. ἐκ πολλῶν ἐκλεγομένων, ἢ ἐπιλέγθην συνάγω, Ἰλ. Ο, 680. (Ὁ Ὅμ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 21. τῷ Ἀττ. τύπῳ ξυναγείρα ἀναυξήτως).

Συναγελάζω, Μλ. άσω (ἀγελάζω). Εἰς ἀγέλην, εἰς πλῆθος συμφέρω, συνδιάζω, εἰς μίαν ποίμνην ἑνόω· μέλος τῆς ἀγέλης ποιῶ, εἰς τὴν ἀγέλην συγκατατάττω, δεχομαι· Παθ. «Συναγελάζομαι ὁμοῦ ἀγελάζομαι, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σωρόν, πλῆθος μετὰ τῶν ἄλλων ζῴων, συνδιαιτῶμαι, ἢ ζῶ, εὑρίσκομαι μετὰ πολλῶν ἄλλων, Ἀριστ. Ζῴ. Ἱστορ. ιά, 2. «Τῶν μὲν ἰχθύων, οἱ μὲν συναγελάζονται· οἱ δὲ μὴ συναγελαζόμενοι, ὅλως δ' ἀγελαῖα εἰσὶ ταῦτα, συνίδεσι, συνδιατρίβουσι, πλέουσι, ζῶσι πολλὰ ὁμοῦ· «Συναγελάζεσθαί τινι», κρατῶ ἐμαυτὸν πρός τινα, συναθροίζομαι πέριξ τινός, περιστοιχῶ, ὅθεν

Συναγελασμός, ὁ· Τὸ συναγελάζειν ἢ ἐκ τοῦ παθ. τὸ συναγελάζεσθαι, εἰς ἀγέλην συζυγίαν, συνυπάγειν, ἢ παραμένειν.

Συναγελαστικός, ή, όν (συναγελάζω). Εἰς συναγελασμὸν φέρων, ἢ 2) ἐκ τοῦ παθ. ὁ εἰς συναγελασμὸν ἐν ἀγέλῃ ζῴων, διάγων, ἢ ὑπάγων ταὐτὸν τῷ, Ἀγελαῖος.

Συναγέννητος, ὁ, ἡ (γίγνομαι) ἢ συναγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μὴ πλασμένος ὁμοῦ ἀγέννητος, συνάναρχος, συναιώνιος, Ἑκλησ. Συγγραφ.

*Συναγερθεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πράτ. τοῦ παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ συναγείρω, αὐτί, συνηγέρθησαν.

*Συναγερμός, ὁ = συναγυρμός, ἀμφ.

*Συναγεσκον, Ἰων. καὶ ποιητ. αὐτὶ συνῆγον, παρατ. τοῦ συνάγω.

*Συναγήγοχει, γ'. ἑνικ. πρόσπ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ συνάγω.

Συνάγκεια, ἡ (ἄγκος), ταὐτὸν τῷ ποιητικ. Μισγάγκεια· φάραγξ βουνοῦ, ἔνθα συνέρχονται ἀπὸ παντοχόθεν τὰ αὐλάκια τοῦ βουνοῦ· λέγεται καὶ ἡ μισγάγκη.

*Συναγκὶς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος, ἀμφ.

Συναγλαΐζω, (ἀγλαΐζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, στολίζω, καλλωπίζω, Εὐστάθ.

Σύναγμα, τό (συνάγω). Τὸ συναχθὲν ὅν ἢ συναγμένον, συγκεκριμένον ἢ συνηθροισμένον, ἡνωμένον· ὅθεν ὑπόστεγμα, ὑπόστασις, κατασκίασμα, ἐξαιρ. πέτρα ἢ ἄμμος ἢ πωρίον εἰς τὰ νεφρά.

Συναγνοέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγνοέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ ἀγνοῶ· ὅθεν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

*Συναγνυμι, Μλ. συνάζω (ἄγνυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ τσακίζω, συντρίβω, κατακλῶ, διακλῶ, εἰς μικρὰ κομμάτια τσακίζω, Ὅμ., ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ μετ. ἀορ. συνάξε - αν, ἔτι δὲ καὶ τῷ Ἀττ. ξυνέαξε, διὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Ν, 166. εὐμήν ἀλλὰ καὶ δίχ' ἀνάγκης μέτρου, Ὀδ. Ξ, 382. «Τέκνα ἐλάφοιο συνέαξεν, ἐτάκιστε τοῖς νεογνοῖς τῆς ἐλάφου τὸν τράχηλον, Ἰλ. Λ, 114.

Συναγοράζω, άσω (ἀγοράζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὅτα εὑρίσκω ἀγοράζω.

Συναγόρευσις, εως, ἡ. Ὁμοῦ ἀγόρευσις, συνομιλία· 2) ὑπεραπίσις, διὰ λόγων διανθέντευσις, συνηγορία, Πλουδ. ὅθεν

Συναγορεύω, (ἀγορεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁμιλῶ συνομιλῶ ἢ ὁμιλῶ μετά τινος, ἢ ὁμιλῶ διά τι πρᾶγμα, διὰ τὰ συστήσω αὐτό, παραινῶ, συμβουλεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 13. κατά τινα ὁμιλῶν, προτίθημι, Διονύτ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 47. 2) χάριν τινός, ὑπέρ τινος λέγω, διά τινα ὁμιλῶ, διανθεντεύω τινά, συνδιώ· Ξενοφ. Ἀπολλ. 22. «Ὑπὸ τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῷ».

Συναγραυλέω, ῶ (ἀγραυλέω), Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ζῶ ἢ διατρίβω, εἰμὶ ἔξω εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸν κάμπον, Διον. Ἁλικ.

Συναγρεύω, (ἀγρεύω). Συγκυνηγῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κυνηγῶ ἢ πιάνω εἰς τὰ κυνήγι, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 224.

Συναγρίς, ίδος, ἡ. Θαλάττιός τις ἰχθύς, Συναγρίδα καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος, Ἀθήν. σελ. 322.

*Συναγρόμενος, Ἑπικ. μετοχ. β'. ἀόρ. παθ. καὶ μέτ. τοῦ συναγείρω, συνηθροισμένος, Ἰλ. Δ, 687.

Συναγρυπνέω, ῶ (ἀγρυπνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγρυπνῶ, Ἀριστοτ.

*Συνάγρυπνος, ὁ, ἡ, ον (ἄγρυπνος). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀγρυπνῶν.

*Συναγρώστεω, (ἀγρώστης) = συναγρεύω.

Συναγυρμός, ὁ (ἀγυρμός). Τὸ συναγείρειν· σύναξις, συνάθροισις.

Συναγυρτός, ὁ, ἡ (ἀγυρτός). Συναγμένος· Ἦσαν συνάγυρτοι, Πλάτ. Νόμ. β'.

Συναγχή, ἡ (ἄγχω). Φλεγμονή, ἰφλόγωσις τῶν ἐσωτερικῶν μυῶν τοῦ φάρυγγος, ἢ φλεγμονὴ περὶ τοὺς λαιμοὺς ἔτωσεν πυγμὴν ἀπειλοῦσα λαιμόπονος, ὄθεν

Συναγχικός, ἡ, όν. Ὑπὸ συναγχῆς πάσχων, ἢ κυριευμένος, Γαλην.

Συνάγω, Μλ. ἄξω. Ἀττ. παρακ. συνῆχα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 8. σπανιωτ. συναγήοχα (ἄγω, ἀμλ.). Ὁμοῦ ἄγω, εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συναθροίζω, μαζόνω, συμμαζόνω, συλλέγω, συγχομίζω, συμφέρω, Ὀδ. Ε, 291. Ἰλ. Γ, 289. Ἡρόδ. ζ'. 60. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς' β'. 5. «Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνήγοντο» καὶ παθητ. Κυρουπ. δ'. ς'. 6. «Τὸ νόμισμα ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν» ὄθεν Μετοχ. «Ἄλευρα συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι» Ἀναβ. γ'. δ'. 19. «Συνάγειν τοὺς ξυμμάχους, τὸ στρατεύεσθαι, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς στρατιώτας», ὁ Αὐτ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, συζεύγω, συνάπτω, συνδέω, καὶ τροπ. εἰς φιλίαν, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω, φιλόνω, ἢ ἑλκύω, καταπραΰνω, καταλλάττω, συμβιβάζω, φίλον ποιῶ· 2) συνάπτω, συμμόνω, συντέλλω, συμμαζόνω, ζαρόνω, ἐξαίρ. «Τὰ ἐγκόλπια, τὸ πρόσωπον, τὰς ἐφρῦς, τὰ ὦτα συνάγειν» Παρὰ Διοσκορ. «Κρέα συνάγειν, σμήχει, ἐνόνει, ὡς τὸ, συμπάττειν· (τὸ κρέας νὰ πιέσωσιν, ὁ ἐστί, νὰ συμμιχθῶσιν· ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἐκτύπω, ἢ σπόγγῳ, σφίγγω, Γαλην. «Τὰ στόμαχα, τὰ σπλάγχνα συνάγουσι καὶ σφίγγουσι τὴν γλῶσσαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συσφίγγειν, εἰς τὰ στενὰ φέρειν, στενοχωρεῖν, συνθλίβειν, στενεύειν· Ἡρόδ. 1, 194. 4. 52 7. 23. ὡσαύτως καὶ παθ. «Ἐς ὀξὺ τῇ ἐ. στενὸν συνῆχται, Διόδ. καὶ Ἀθήν. 3) φέρω δύο τινὰς εἰς χεῖρας, τοὺς κάμνω νὰ παλαίσωσι, συμπλέκω, παρ' Ὅμ. ἔξαρ. κατὰ τὴν σύνταξιν, συνάγειν, Ἄρηα ἐρίδα Ἄρηος, ὑσμίνην, πόλεμον, ἀρχαιοτ. τὸν πόλεμον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κρατοῦ μάχην, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 381. «Συνάγειν Ἄρηα καὶ ἔριδα καὶ ὑσμίνην διὰ τοῦ, πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὡς τὸ συμβάλλειν, οἷον, «Συνάγειν μάχην, μίγνυσθαι, ὡς καὶ τὸ, Συνάπτειν μάχην, συμμιγνύναι» περιβ. Ἰλ. Ε, 861. Ξ, 428. Ἴσον. Δέμ. 258. καὶ ἀλλαχοῦ «Συν. μυριάδα ἀνθρώπων», Ἡρόδ. 7, 60. καὶ παρ' Αἰλιαν. π. Ἱστ. γ'. 9. Οὐδέτερ. «Συνάγοντος τοῦ πολέμου, ὅτε ἦλθον εἰς χεῖρας οἱ πολεμοῦντες, ποσήγησαν ἀλλήλοις· 4) παραβάλλω καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω· ὄθεν τὸ «Συνηγόμενον, ὁ συνάγεται ἀπὸ τοῦ συλλογισμοῦ· 5) δεξιοῦμαι, φιλικῶς δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλεύω (ξενίζω) αὐτόν, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ν. Δ Ματθ. κε' 35. «Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με· 6) συνάζομαι εἰς ἕνα ῥαφανέν, εἰς μίαν συνειπορράν, κρατῶ ἢ δίδω ζαφανέν, φέρω καὶ ἐγὼ τὸν ἐγχειρέν μου εἰς τὸ συμπόσιον· λέγεται δὲ καὶ, «Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, ὡς τό, «Δειπνεῖν ἀπὸ συμβολῶν», Meinecke Μένανδρ. σ. 58. ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, συμπίνω, συνευωχοῦμαι, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Συνάγειν, ἀντὶ τοῦ, Μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ τὸ, Συνεστιοῦν, ἀντὶ τοῦ, Συναγωγοῖ, ὁμοτράπεζοι· οὕτω φέρεται καὶ παρ' Ἀθην. 4. σ. 142. 7. σλ. 293. καὶ 8, σ. 365. ἐπίθ. Σβείγκ. «Ἔλεγον δὲ συνάγειν, καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν· ὅθεν καὶ, Συναγωγίον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον, τὸ συμπόσιον. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συνάζω τροπῇ τοῦ η εἰς ξ (ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ Ἀττ. τύπῳ ξυνάγειν, πλὴν τότε, ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τοῦτο)

Συνάγω, ξω, ταὐτόν τῷ, Συνάγνυμι, συντρίβω.

Συναγωγεύς, έως, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων, συναγείρων ἢ συνάπτων, ἔς τις συνάγει, εἰς ἓν φέρει, συναθροίζει, ἑνόνει, διαλλάττει, ἢ συντρίγγει· συμμαζόνει, Ἱπποκρ. καὶ Λυτ.

Συναγωγή, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συγκομίζειν, συμφέρειν, σωρός, ἢ σύναξις, συνάθροισις, συμμαζωξις· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται· ἑτοιμασία, ἢ προμήθευσις· ἔτι δὲ ἕνωσις, συναρμογή, σύναψις, καὶ μεταφ. ὡς παρὰ Θουκυδίδ. «Πολέμου συναγωγήν· 12) σύστασις, συστολή, ζάρωμα· «Προσώπου συναγωγήν, Ἰσοκράτ. εἰς Εὐαγόρ. ταυτὸν τῷ «Προσώπου σύστασιν, κατήφειαν· 3) στένωμα ἢ στένωσις, τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν· «Κλίμακες ἄνω συναγωγὴν λαμβάνουσαι», στενώτεραι γιγνόμεναι, ἢ στενοῦνται πρὸς τὸ ἄνω μέρος· 4) ἐν τῇ λογικῇ τὸ συμπέρασμα, ἢ συνέπεια· 5) παρὰ τοῖς Ἑκκλ. τὸ συναγώγιον τῶν Ἰουδαίων.

Συναγωγία, ἡ = συναγωγή, ἀμφ. παρὰ Πλούτ. Συμπ. β'. ἀ. 6.

Συναγώγιμος. «Δεῖπνον συναγώγιμον» = συναγώγιον, τὸ ἐκ συμβολῶν συναγόμενον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν (συνάγειν) καλούμενον, σύμπόσιον μὲ ῥητεύν.

Συναγώγιον, τὸ (συνάγω, 6.), ταὐτόν τῷ, δεῖπνον συναγώγιμον, Ἀθήν. ἡ. σλ. 365. 2) συναγωγή, καὶ μάλιστα ἡ τῶν Ἰουδαίων· ἐ τόπος δηλαδὴ εἰς ὃν συναγόμενοι προσεύχονται.

*Συναγωγός, ὁ, ἡ (συνάγω). Συνάγων, συναθροίζων, συμμαζόνων ἢ συνάπτων, συνδέων, εἰς ἓν φέρων, Πλάτ. 2) ἐκ τοῦ μέσ. εἰς ἑαυτὸν συντελλόμενος, συμμαζονόμενος ἢ ἑνούμενος· ἢ περιλειπτικῶς.

Συναγωνιάω, (ἀγωνιάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀγωνιῶ, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, φόβον εἰμὶ εἰς ὃν καὶ ἄλλοι, Πολύβ.

Συναγωνίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγωνίζομαι, εἰς τὸν αὐτὸν ἀγῶνα εἰμί, ἢ εἰς τὸν ἀγῶνα συμβοηθῶ, δοτ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Συμβοηθῶ, ἢ συνειτφέρω, συμπράττω, τινί τι, Δημ. ὄθεν

Συναγώνισμα, τὸ Πᾶν ὅ,τι συμβοηθεῖ, χρησιμεύει εἰς τὸν ἀγῶνα· βοήθημα ἢ μέτον βοηθητικὸν συνειτφέρον εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐν γένει, βοηθητικὸν μέτον, Πολύβ μαί

Συναγωνιστής, οῦ, ὁ, ταὐτόν τῷ, σύμαθλος, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου μαχόμενος, βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἑξαίρ. = σύμμαχος.

Συναδελφός, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Ξενοφ. Ἀπομν. β' γ'. 4. «Τιμῶσι μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων.»

Συναδικέω ῶ, Μ. ήσω (ἀδικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετ' ἑτέρου ἀδικῶ, κάμνω ἄδικον, ἢ περιβρίζω, ἀδικῶ τινα, Ξενοφ. Ἀν. β'. ς'. 14. «Συναδικεῖν αὐτοῖς.»

*Συναδόντως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. τοῦ συνάδω. Συμφώνως.

Συναδροδέω, ῶ Μ. ήσω (ἀδροδέω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἀδροδέω, εἰς κακὴν φήμην εἰμί, λαμβάνω μέρος ἢ μετέχω τῆς ἀδοξίας, ἀτιμίας.

Συναδύω, Μ ύσω (ἀδύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ᾄδω, ψάλλω· συμψάλλω σύριγγοδῶ. 2) μεταφορικ. ταὐτόν τῷ, συμφωνῶ, σύμφημι, Ἀριστοτέλ. «Καὶ συναδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεικτέον, διαφωνούντων δὲ τοῖς λόγοις ὑπολητέον.»

Συναέθλος, ποιητ. = σύναθλος. ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, συναγωνιστής. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀθλῶν, συναγωνιζόμενος, ὁμοῦ ἀθλητής· βοηθός, σύντροφος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Συναείδω, ταὐτόν τῷ, Συνᾴδω, ποιητ. Ἀρατ. ις. 752.

Συναείρω, (ἀείρω), ποιητ. ταὐτόν τῷ, Συναίρω. Ἐν Ἰλ. Ο, 680. «Ἵππους συναείρεται, ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, συναγείρεται.)

*Συναέξω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, συναύξω.

Συναζητέω, ῶ. Μ. ήτω (ἀζητέω). Ἐν ταὐτῷ, κηρύττω ὡς νόθον, μὴ νόμιμον, ἢ καταλύω, ἐξουδενόω, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1500.

Συναθλέω, ῶ. Μ. ήσω, ταὐτόν τῷ, Συναγωνίζομαι, ἐκ τοῦ

Σύναθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος), ταὐτόν τῷ, Συνάεθλος

Συναθροίζω, Μ. ίσω. (ἀθροίζω) Συνάγω, συλλέγω, συμμαζόνω, ὁμοῦ, εἰς ἓν φέρω, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. β'. 5. Μέσ. «Συναθροίζομαι, συμμαζόνομαι, ἔρχομαι εἰς ἕνα τόπον ἔνθα καὶ ἄλλοι εἰσί. ὄθεν

Συνάθροισις, ἡ. ταὐτόν τῷ, ἄθροισις. Σύναξις.

Συνάθροισμα, τό. Τὸ συναγμένον, συναθροισμένον· σωρός, συλλογή· καὶ

Συναθροισμός, ὁ, = συνάθροισις.

*Συναθύρω, (ἀθύρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀθύρω, συμπαίζω.

Συναίγδην, ἐπίῤῥ. (αἰγδην). Ἡσιοδ. Ἀσπ. 189. ἔνθα ἡμαρτ. «Συναικτην κεῖται· ὁρμητικῶς, ὁμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν ὁρμῶν· μὲ ὁμοίαν προθυμίαν, ποιητ.

Συναίδιος, ὁ (ἀίδιος). Ὁμοῦ ἀΐδιος, αἰώνιος, συνυπάρχων, ὡς καὶ τὸ, Συνάναρχος, Ἐκκλησ. Συγγ.

Συναιθριάζω, (αἰθριάζω), Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 10. ἔνθα τῶν «Διαιθριάζων κεῖται, Ὁμοῦ αἰθριάζω, εἰς ὑπαίθριον, ἀνοικτὸν τόπον στρατοπεδεύω, ἢ κατ' ἄλλους, λάμπω μὲ ὁμοίαν λάμψιν, ἢ γίνεσθαι αἴθριον, ἔξαστρον.

*Συναιθύσσω, (αἰθύσσω), ποιητ. Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κινοῦμαι ταχέως, ἢ περίσταμαι κ.τ.τ.

Συναιχμεία, ἡ (αἰχμεῖον) ταὐτόν τῷ, Σύνδειπνον, Λακων. Ἀθήν. δ'. σλ. 140.

*Συναίχτην, κατὰ συγκοπ. ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. ὑπερτντλ. τοῦ συναΐσω. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 198 ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, συναίγδην.

Σύναιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος, ὠν, ἐξαίρ. ἀδελφός, ἀδελφή.

Συναίμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος, ποιητ. ταὐτόν τῷ, σύναιμος, Σοφοκλ.

Συναίνεσις, εως, ἡ συναινέω). Συγκατάθεσις, συνευδοκία, ὁμοφροσύνη, στέρξιμον, ἔπαινος, ἀποδοχή

*Συναινετέον, 3ατ. ἐπίῤῥ. τοῦ συναινέω.

Συναινέτης, ου, ὁ. Ὅστις συναινεῖ, συγκατατίθεται, ἢ σύμφωνος, ὁμόδοξος· φατριαστής· ἐκ τοῦ

Συναινέω, ῶ, Μλ. έσω (αἰνέω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ᾐνεω, συνευδοκῶ, ὁμοφρονῶ, συγκατατίθεμαι, στέργω, συμφωνῶ, σύμφημι, δίδω τὴν γνώμην μου, μετὰ ὄντκ. προσώπου, Ἡρόδ. 3, 82 ἔτι δὲ συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ μέ τινα κατά τι· «πάντα τιν· 2) μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἐπαινῶ, συνεπιψηφίζω, συνεπαινῶν στέργω, ἀγκρίνω, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 2. «Ἀκούσαντες συνήνουν ταῦτα ποιεῖν.

Σύναινος, ὁ, ἡ (αἶνος, σύν). Ὁμόδοξος, ὁμόγνωμος, συναινέτης, ἐγκρίνων, Ἡσύχ.

Συναίνυμαι, ἀποθετ. ἀνωμ. (αἴνυμαι). Ὁμοῦ πέρνω, ὀρπάττω, συλλαμβάνω, ἢ συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, Ἰλ. Φ, 502. «Ἦλπτο δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα.

Συναίρεμα, τό (συναιρέω). Συστολή, συναίρεσις, Εὐσταθ.

Συναίρεσις, εως, ἡ (συναιρέω). Συστολή, συμμάζωξις, ἀφαίρεσις. 2) παρὰ Γραμμ. πόσος, δι' οὗ αἱ λέξεις ἐκ βραχυτέρων καὶ ἐναπεπταμένων εἰς βραχύτερον συνάγονται, ὅτε δύο φωνήεντα ἀποτελοῦσιν ἀμεταβλήτως διφθογγον.

Συναιρέτης, ου, ὁ. Βοηθός, ἀμφ.

Συναιρέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ β'. συνελῶ, ἀόρ. συνεῖλον (αἱρεω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ αἱρέω, συλλαμβάνω, συμμαζόνω, συνάγω, πολλὰ πράγματα φέρω εἰς ἓν ὁμοῦ· ἡ διπλόνω καὶ βάλλω κατὰ μέρος, συνάγω, συνειλέω, Ὀδ. Τ, 95. »Χλαῖναν συνελώσω, συστείλας, συνειλήσας, ἓν γένει, συστέλλω, συντέμνω, βραχὺ ποιῶ, ὅθεν, »Συνελόντι εἰπεῖν, ἡ, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ταὐτὸν τῷ, συντόμως εἰπεῖν, λέγειν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, Ξεν. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 837. »Συνελόντι φάναι. 2) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, συναγωγὸν ἀφανίζω, διαφθείρω, Ἰλ. Π, 740. »Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, ἔφθειρεν, ἔβλαψεν, ἠφάνισε· καὶ Θουκ. ἡ. »Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήτεσθαι. οὕτω χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Δίων ὁ Κάσ. ἀντὶ τοῦ, διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν· ἔτι δέ, ἀντὶ, κοινῶς μετ' ἄλλου κυριεύω, π. χ. τὴν Σύβαριν, Ἡρόδ. 5, 44. 45. Παρά μεταγεν. πολλάκις μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, ἐξουθενόω, ἐξαλείφω, καταλύω· τελειόνω. »Καῦμα, δίψος, πῦρ, φάρμακον συναιρεῖν· παρὰ Πλουτάρχ. »Πόλεμον συναιρεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἐκπληρεῖν, τελειόνειν. »Τὸ διάστημα συνῆρεται, τὸ διάστημα διηνύθη, ἐπερανθη, Πλουτ. Λυσανδρ. 11 Παρὰ Γραμμ. »Συναιρεῖται, ἀντὶ τοῦ, συναίρεσιν πάσχει. (δ' Ὁμηρ. χρῆται μόνον τῷ γ'. προσπ. ἀόρ. ἀναυξήτως, σύνελεν, καὶ τῇ μετοχῇ συνελών.)

Συναίρω, ποιητ. κατὰ διάλ. συναείρω (αἴρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σηκόνω ἓν πρᾶγμα μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, μετ' ἐμοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις φέρω, βαστάζω, ἡ βοηθῶ τινὰ νὰ σηκώσῃ, βαστάσῃ· βοηθῶ νὰ σηκωθῇ. Μέσ. »Συναίρεσθαί τινι, βοηθῶ τινί, ὠφέλιμος ἡ βοηθός τινος εἰμί· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγματος, καὶ δοτικ. προσπ. εἰμαι τινὶ κατά τι βοηθός, χρήσιμος, ὅθεν »Συναίρεσθαί τινι τὸν κίνδυνον, ταὐτὸν τῷ »αἴρεσθαι σὺν τινι τὸν κίνδυνον, λαμβάνειν μέρος εἰς τὸν κίνδυνον, συμβοηθεῖν, βαστάζειν ὁμοῦ τὸν κίνδυνον, συμμετέχειν τοῦ κινδύνου. Ὁ Θουκ. ἐν δ'. 10. λέγει ἔτι· »Συναίρεσθαί τινι τοῦ κινδύνου, συνεφάπτεσθαι, μετέχειν, μέρος λμβάνειν· ταὐτὸν τῷ, μετέχειν καὶ κοινωνεῖν τινός· ὡς καὶ τὸ »Συλλήφομαι δὲ τοῦδε σοι κἀγὼ πάνυ. Εὐρ. Μήδ. 642. τοῦτο ἐμιμήθη καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. Ὁ Φωτ. ἑρμην. τὸ, συναιρόμενος, διὰ τοῦ, συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »Συναιρμένος, συναγωνιζόμενος, συμβαλλόμενος. Ὁ Αἰτχύλ. ἐν Προμ. 650. ἔχει· »Κύπριν συναίρεσθαιι, εἰς ἔρωτα καὶ ἀγάπην ἐνοῦσθαι διὰ τοῦ γάμου ἡ τῆς συγκοιμήσεως· καὶ ἑπτοῦσθαι ὁ Φωτ. ἔχει· »Συναίρεται, συνάπτεται. — Ἀόρ. α'. συνῆραι. Μέσ. συνάρασθαι. Ὁ Ἡσύχ ἔχει ἔτι, »Συναίρεσθαι συνερωτᾶν, καὶ »Συναιρήματα, ἐρωτήματα, συλλαλήματαιιι. »Συναίρειν λόγον μετά τινος, βάλλω μετὰ τινος εἰς τάξιν λογαριασμόν τινα· ὅθεν τὸ παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. ιή. 23. »Συναίρασθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων, λογαριάζεσθαι, κυτάζειν, κάμνειν λογαριασμόν.

Συναισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰσθάνομαι, ἡ παρατηρῶ· ἐξαιρτ. δὲ διὰ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων παρατηρῶ· συνήθ. αἰσθάνομαι, μετέχω τοῦ πόνου, τῆς χαρᾶς κ.τ.τ. Δημοσθ. ὅθεν

Συναίσθησις, εως, ἡ. Τὸ συναισθάνεσθαι, αἴσθησιν λαμβάνειν τινὸς μετά τινος, συμπαθία· ἡ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη αἴσθησις, Γαλην.

Συναίσσω, μέλ. ξω (αἴσσω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, σπεύδω, ἡ ὁρμῶ, ἐφορμῶ. (α Ἐπ. καὶ α Ἀττ.)

*Συναισχύνω (αἰσχύνω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐντροπιάζω ἡ περιυβρίζω, ἀτιμάζω.

Συναιτία, ἡ (αἰτία). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἡ ἡ συνεργοῦσα αἰτία, ἡ συγκοινωνία ἐγκλήματός τινος, Δημ. Στεφ. 49. ἴδε καὶ συναίτιον.

*Συναιτιάομαι, μέλ. άσομαι, μέτ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα.

Συναίτιον, τό, = συναιτία. Τὸ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἴτιον, τὸ συνεργοῦν αἴτιον. Σέξτ. Πυρρ. γ'. 2. »Τούτων δὲ τῶν αἰτίων, οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μέν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά· καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἱρομένων αἴρεται, καὶ μειωμένων μειοῦται· οὕτω γὰρ τὴν περίδεσιν τῆς στρεγγάλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πυγμοῦ· συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴτην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστα τῶν ἑλκόντων τὸ ἕτερον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ἑλκῆς τοῦ ἑτέρου· συνεργὸν δέ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὰ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βαστάζοντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο.

Συναίτιος, ὁ, ἡ, καὶ συναίτιος, ία, ιον (αἰτία. Σὺν ἑτέρῳ αἴτιος πράγματος ἡ ἐγκλήματος ἡ ἐνεργείας τινός, συνένοχος, μέτοχος αἰτίας. 2) συνεργός, Πλάτ. Πολιτ. §. 23. »Τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν αἰτίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 15. »Πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὢν, κακοῦ δὲ οὐδενός· καὶ ἐπὶ κακοῦ »ψυχὴν συναιτίαν, Ἰάμβλ. μυστ. γ'. 21. μέτοχος τοῦ πταίσματος, ἑμοῦ πταίστης, συμπταίστης, complice, Γαλ. correo, Ἰταλ.

Συναιχμάζω, μέλ. άσω (αἰχμάζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μαχομαι, συμπολεμῶ, συμμάχομαι, Ἀνθολ. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 322. ποιητ.

*Συναιχμαλωτίζω, μέλ. ίσω (αἰχμαλωτίζω). Ὁμοῦ αἰχμάλωτον λαμβάνω

Συναιχμαλωτίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ (αἰχμάλωτος). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰχμάλωτος, σὺν ἑτέρῳ, ἡ μετὰ καὶ ἄλλων ὁμοῦ αἰχμάλωτος ὤν.

Σύναιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Ὁμοίαν ἡ ὁμοίως αἰχμὴν ἔχων, δηλαδή, συμμαχητής, συμπολεμιστής, ποιητ.

Συναιωρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰωρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς ὕψος αἴρω ἡ κρεμάω, συμμετεωρίζω, μετέωρον ἡ μετεώρως κρατῶ. Παθ. καὶ μέσ. συναιωρέομαι, οὖμαι· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μετεωρίζομαι, μετέωρος εἰμί, κρίμαμαι· ἡ ἀπορῶ τι πρακτέον· ὅθεν

Συναιώρησις, εως, ἡ. Ἡ ἐν ταὐτῷ ἡ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ αἰωρητὶς, κρέμασις· ὁμοῦ μετεώρησις, κρέμασις, εἰς τὸν ἀέρα. 2) ἐκ τοῦ παθ. καὶ μέσ. τὸ συγκρέμασθαι μεταφρ. ἀμφιβολία, ἀναποφάστιστον.

*Συναναλήπτέω, μέλ. ήσω (καταληπτέω). Συνυστερούμαι καταλήψεως, γιώμης.

Συναναμάζω, μέλ. άσω (ἀναμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμάζω· ἀναμάζω μετά τινος πρισώπου ἡ πράγματος, συναιθῶ ἐπὶ φυτῶν· ἐν γένει, ἐν ταὐτῷ εἰμὶ ἐν πλήθει ἰσχυί, ἀκμῇ τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμοῦ εὑρίσκομαι εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, δυνάμεως, δόξης. Παρὰ δὲ Πολυβ. ις'. 28. »Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησινιι, διαρκεῖν, ἐπιμένειν μέ ζῆλον ἕως νὰ αὐξήσωσι τὰ πράγματα· σημαίνει δὲ καὶ σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸν αὐτὸν, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον ζῶ, π. χ. »Συνήκμαζε Γοργίαι, ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Γοργίας.

*Συναναλισκαίνω, μέλ. ήσω (ἀναλισκαίνω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλισκαίνω, ἀναλίσκομαι, ἄπαιτος εἰμί, μετ' ἑτέρου ἀναλίσκω ζῶ, φέρομαι, Πλούταρχ.

Συναναλουθέω, ῶ (ἀναλουθέω). Ἐν ταὐτῷ ἡ ὁμοῦ ἀναλουθῶ, ἕπομαι ἡ ὑπάγω κατόπι. μαζῆ, συντροφεύω. 2) συγχωρῶ τινί τι. 3) συμφωνῶ.

Συναναλουθία, ἡ. Συνέπεια, ὁμοῦ σχέσις, Σιτοφῶν.

Συναναλούθος, ὁ, ἡ (ἀναλούθος). Συναναλουθῶν τινι· σύντροφος, συνοπαδός, συνωδεύων.

Συναναντίζω, μέλ. ίσω (ἀναντίζω). Ἐν ταὐτῷ ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναντίζω, ῥίπτω τὸ ἀναντίον. 2) διατρυπῶ, τουβλίζω διὰ τοῦ ἀναντίου, φωνεύω μὲ αὐτό, Πολυβ.

Συνάκοος, ὁ, ἡ, = συνήκοος. Σὺν ἑτέρῳ ἀκούων, συμμαθητής, Θεμίστ. λόγ. λγ'. Δωρ.

Συνακούω, μέλ. σύσομαι (ἀκούω). Ἐν ταὐτῷ, ἡ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀκούω· ἀκούω μαζῆ. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 26. »Ἡδέως ταῦτα Ναυκλείδας ξυνήκουεν· καὶ ἐν Ἀναβασ. ε'. δ'. 36. »Ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουεν εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως, φωναζον μεταξύ των καὶ ἠκουεν ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. 2) ἀκούω τὰ ἴδια μαθήματα.

Συνακρατίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκρατίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκρατίζομαι, προγεύομαι.

*Συνακροάομαι, ῶμαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκροάζομαι, ἀκούω, ἡ συνακούω τινὰ λαλοῦντα· ὅθεν

Συνακροατής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συνάκοος.

*Συνακτέος, α, ον, ρημ. ἐπίτ. τοῦ, συνάγω. Πρέπει νὰ συναχθῇ τις.

Συνακτήρ, ῆρος, ὁ (συνάγω) Ὅστις συνάγει, μαζόνει, συμφέρει τι ἡ σωρεύει (μαζοχτής). 2) παρ' Ἰωσήπῳ, ζώνη τις περὶ τὰ αἰδοῖα (δέμα), ὡς ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ· ἡ Ὁ ἱερεὺς πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν Μαναχασὶν λεγόμενον βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν ὀνομάζεσθαι, διάζωσμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα βαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς, εἰργυόμενον ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας· ὅθεν

Συνακτήριον, τό. Συναθροισμα, πλῆθος, σωρός· καὶ, τόπος συνάξεως, συναθροίσεως, ἡ συσσωρεύσεως, Ἡσύχ.

Συνακτικός, ἡ, όν (συνάγω). Συναθροίζων, συμμαζώνων, συγκομίζων, συσσωρεύων ἡ εἰς τὸ συνάγειν ἐπιτήδειος. 2) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, κατάλληλος εἰς τὸ βιάζειν καὶ πείθειν τινά, ὡς ὁ Λουκιανὸς ἐπαινῶν τὸν Δημοσθένην λέγει· »Τὸ συνακτικὸν καὶ κρουστικόνιι, τὴν τέχνην δηλ. αὐτοῦ τὴν καταπληκτικὴν καὶ παρακλητικήν, τὴν πειθώ καὶ διέγερσιν, τὸ εὔστοχον κατὰ τὰς ἀποδείξεις, πληροφορίας, ὡς ὁ Ἐρμῆστιος ἡρμήνευσεν. Ἀλλ' ἡ Φλωρεντινὴ ἔκδοσις ἀντὶ τούτου, »Συνεκτικόνιι ἔχει, ὡ ἐχρήσατο καὶ Οὐλπιανὸς εἰς τὸν τοῦ Δημοσθένους Ὀλυνθ. α'. πρὸς τὸ τελος »Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἅμα καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς αἰτιολογίας καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει τὰ μεγάλην ῥοπὴν ἔχοντα, τὰ βαρύτερα, τὰ κυριώτερα ὑποκείμενα τοῦ λόγου, κατά τινα γνώμην ὅμως τό, συνεκτικόν, σημαίνει τὴν ἐκ συμπερασμάτων ἀκριβῆ συγκεφαλαίωσιν εἰς τὰς ἀποδείξεις, διότι ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 317. ἀποδίδει εἰς τὸν ῥήτορα τὴν λε-

ξιν, «Κρούσιν, ἐνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ταύτην διὰ τοῦ, «Συναρπάζειν τὸν ἀκουοίταν, καὶ ἐν Ἱππεῖς ὁ κωμικὸς παλιν καλεῖ τὸν ῥήτορα, κρουστικόν, ἐνθα ὁ Σχολ. αἰνίττεται τὸν ἰσχυρὸν τόνον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ῥήτορος, ἤτοι τὸ βροντῶδες τῆς φωνῆς αὐτοῦ· περισσότερον ὅμως σημαίνει τὸ καταπτικὸν τοῦ λόγου (τὰ λόγους βάλλειν, κτυπῶν), ὡς καὶ τό, νέχει τινὰ κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἰτίαν, Πλούταρχ Ηαρα Στοβ. ἐκλ. ξά. τὸ παρ' Ἀριστοτλ. προβλ. ϛ'. «Κρουστικὰ μᾶλλον τοῦ στόματος, ἑρμην. ὁ Chabanon ἐν τοῖς Memoires de l'Acedem. des Inscr. qū. σελ. 3 6. διὰ τοῦ, Ont quelque chose de plus leger et de plus gazouillant, fredonnant, que la voix humaine· ἄρα, ταύτὸν τῷ τερετιστικόν.

Συναλλάγμα, τό. Τὸ ὑπό πολλῶν κοινῶς γινόμενον ἀλλαγμα, ἀλλαγμός, κραυγή, ἐκ τῶν Ο'. Ἰώβ. λϛ'. 25. ἐκ τοῦ

Συναλλάζω, μέλ. άσω (ἀλαλάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἡ ὁμοῦ ἀλαλάζω, φωνάζω κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἐν πολέμῳ ἢ ὑπὸ χαρᾶς.

*Συναλλάομαι, ῶμαι, μέλ. αλλητομαι, μέτ. ἀποθ. (ἄλλομαι). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλου πλαιῶμαι, ἁπλῶς, ἢ ἐν τῇ ἐξορκια, Διογ. Λ. 6, 20.

Συναλλήγω, ῶ, μέλ. ησω (ἀλγῶ). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀλγῶ, συμπάσχω, συμποιῶ, συναισθάνομαι, μετὰ αἰτιατ. Σοφ. Αἴ. 283. «Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσι τυχαῖς, κατὰ τὰς δυστυχίας συναχθομένοις, τοῖς τὸν ἴδιον πόνον ἢ τὰ αὐτὰ πάσχουσι. 2) ἔχω ἢ δείκνυμι συμπάθειαν, δοτ. οὖσαν

Συναλγηδών, όνος, ἡ. Ὁμοῖα ἀλγηδών, πόνος, ὄλψις, συμμετοχὴ τῆς ὀλίψεως τινος. 2) κατὰ πληθ. σύντροφοι τοῦ πόνου, ὡς ὁ Εὐριπ. ἐν Ἰκέτ. γᾷ· συνοχεῖρα τέ, «Συναλγηδόνειαι, μετὰ τοῦ «Συνωδοὶ κακοῖσι· ἄρα ταὐτὸν τῷ, συναλγοῦντες.

Συναλγύνω (ἀλγύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλγύνω, λυπῶ, ἄλγος προξενῶ, βυθίζω εἰς λύπην. 2) πληρόω τινὰ ἄλγος, λύπης, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 726.

*Συναλδής, ὁ, ἡ, ές (ἀλδαίνω). Συναυξάνων, συμβλαστάνων, Ὀππιαν.

Συναλεαίνω (ἀλεαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω ἢ ἁπλῶς ζεσταίνω.

Συναλέγω (ἀλέγω). Ὁμοῦ φροντίζω.

Συναλειπτικός, ἡ, όν. Συναλείφων ἢ ὁμοῦ ἀναλύων, ἢ ἐξαλείφων ἢ συγχέων. Ἐπίρ. συναλειπτικῶς, μετὰ ή διὰ συναλοιφῆς, παρὰ Γραμ. ὅρα συναλοιφή· ἐκ τοῦ

Συναλείφω, μέλ. ψω (ἀλείφω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλείφω, συμμιγνύω, συγχέω, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, συγχρώζω· παρὰ μετάγεν. καὶ συγχωνεύω, συναναλύω· ἐν γένει, ἀνάπτω, Γρηγ. Ναζ. Θεολογ. α'. «Ἐνοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομενα. 2) ἐξαλείφω, ἀποσπογγίζω, Ἀριστοτ. Ῥητορ. β'. «Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας, καὶ τὸ τἀγαθὰ ὑπερπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν. 3) ἐπαλείφω, παταλείφω, διὰ τῆς ἀλειφῆς λεῖον καὶ ὁμαλὸν ποιῶ τι· ἴδε ἐν τῷ, συγχέω. 4) ταὐτὸν τῷ, συναιρῶ, ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως ἢ πρὸς ἄλληλα μίξεως καὶ ἑνώσεως δύο φωνηέντων, δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, ὅρα συναλοιφή. Παθ. συμβαίνει, συμφέρεσθαι, συμμιγνύναι, ἐξαιρ. παρὰ Γραμμ. ἐπὶ δύο συλλαβῶν συμφερομενων εἰς μίαν, Διον. Ἁλικ. «Τὰ φῦλα ἔχοντα συναλείφεσθαι.

Συναλέω, μέλ ἑσω (ἀλέω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζὴ ἀλέθω, ἀλέθων μεταβάλλω εἰς μικρὰ μόρια, μεταβάλλω εἰς κόνιν, Γεωπον. ιε'. β'. 23. «Συναλοῦντος ὕστερα, ἐνθα χειρόγραφά τινα «Συναλλοῦντεσιν, ὅ ἐστι, «Συναλοῶντεσιν ὀρθότερον ἔχουσι.

Συναληθεύω (ἀληθεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἰμὶ φιλαλήθης.

Συναλήθω (ἀλήθω). Ὁμοῦ, μαζὴ ἀλέθω, = συναλέω.

*Συναλητεύω (ἀληταύω). Συμπεριπλαιῶμαι.

*Συναλθαίνω, καὶ

Συναλθάσσω, ἕτερα τύποι τοῦ συναλθέω (ἀλθέω, ἄλθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ θεραπεύω, ἰατρεύω. Παθητ. ἀμετρβ. ἐν ταὐτῷ συνιατρεύεσθαι, συγκλείεσθαι μίαν πληγήν, ὁλοτελῶς ἰατρεύομαι, θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι.

Συναλθέω, ταὐτὸν τῷ, συναλθάσσω, Ἱππον.

Συναλίζω, μέλ. ξω (ἁλίς), = συναλίζω. εἰς μίαν ἁλιὰν φέρω, συνάγω, Ἀριστφ. Δυσ 93.

Συναλίζω, μέλ. ίσω (ἁλίζω). Συνάγω, συναθροίζω. Ἡρόδ. 1, 176. 7, 13. καὶ 2, 111. «Εἷς μίην πόλιν (τὰς γυναῖκας), συναλίσαντα, ὑποχρήσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλιει, ἐνθα τὸ, συνάγω καὶ συναλίζω, κεῖνται ἐκ παραλλήλου. Ξεινφ. Κυρουπ. 1, 4 καὶ 14. «Πεζους πολλους καὶ ἱππέας συναλίσαι. Παθ. συνέρχεσθαι, συναθροίζεσθαι, Ἡρόδ. 5, 15. 102. Παρ' Ἱππον. παραγγ. «Καὶ εἰς αὐτὰ ξυναλισθῆναι ἐνθα νῦν ἡμερτ. «Συναυλισθῆναι, κεῖται. Ὁ Ἐτυμολ. ἐχει «Συναλιζόμενος, συναθροιζόμενος. Ὁ Ἡσυχ. συναλιζόμενες, συναλισθεῖς, συναχθεῖς, συναθροισθεῖς· καὶ, συναλισθέντες, συναχθέντες. Ξεινφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 28. «Συνηλίσθησαν ἀνδράποδα ὡς χίλια· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. α'. β'. 15. «Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναλίζεσθαι. συγχέεται τὸ συναυλίζεσθαι· ὡς καὶ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστλ. α'. 4. «Καὶ συναυλιζόμενος (αὐτοὺς) παρήγγειλεν, συναθροιζόμενος ἢ συνὼν αὐτοῖς. (α, Elmal. Εὐρ. Ἡρακλ. 404. Ἡρακλ. μαν. 412.)

*Συναλιεύω, ῶ, μέλ. ήσω (ἁλιεύω). Συμμολύνω ἑαυτὸν μὲ κρίμα τι καὶ ἔγκλημα.

*Συναλίσκομαι, μέλ. αλώσομαι (ἁλίσκομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πιάνομαι. (τὸ ἐνεργ. οὐχ εὑρηται)

Συναλλαγή, ἡ (συναλλάττω). Ἀλλαγή, (ἀλλαξιὰ) τὸ πρᾶγμα αὐτὶ πράγματος διδόμαι καὶ λαμβάνειν· οὕτω, ἐμπόριον, πραγματεία, ἀμοιβή, συνδήκη· καὶ, καταλλαγή, φιλίωσις, διαλλαγή, ἕνωσις, συνοικείωσις· ἐν γένει, συνεταιστροφή, συνομιλία (ὡς παρὰ Σοφοκλ. «Λόγου συναλλαγήν), καὶ νίκη. Ξεινφ. Ἑλλ. ς'. ε'. 8. «Διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν, περὶ συμβιβατμοῦ, περὶ διαλλαγῆς καὶ φιλίας· καὶ Κυρουπ. γ'. α'. 40. «Φιλοφρονηθέντες ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς, ἐξ ἀμοιβαίας φιλίας καὶ συνοικειώσεως. 2) συμβεβηκὸς εἱμαρμένη, τύχη, μοῖρα, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 410. «Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς; καὶ περιγραφικῶς, Ο. Τ. 660. «Πότερον δόλιοισιν, ἢ ἰόσου ξυναλλαγῆς; ἀντὶ τοῦ, ἐπέλευσις, ἢ παρέμπτωσις, παριστυχία· ἐν δὲ στίχ. 34. αὐτόθι κεῖται «Διαμόνιον ξυναλλαγαῖς, ἀντικειμένως τῷ «Συμφορᾶς βίου, ἐνθα σημαίνει τὰς ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένας τύχας, τὰ πεπρωμένα, ἀντικειμένως πρὸς τὰ κατὰ συβεβηκός.

Συναλλαγμα, ατος, τό (συναλλάττω). Ἐναλλαγμα, ἡ ἐναλλαγή, τὸ αὐτὶ πράγματος ἀμοιβαίως διδόμενον πρᾶγμα, συναλλαγή, ἀμοιβή. 2) ἐμπόριον, πραγματεία (ληψοδοσία ἢ δοσοληψία.), Ἀριστοτέλ. ἠθ. ε'. 3) συνδήκη, συμβόλαιον. (διὰ τῆς λέξεως ταύτης δυνάμεθα ἐκφράσαι καὶ παρ' Ἰτλ. cambio, λεγόμενον.) ὅθεν

Συναλλαγματικός, ἡ, όν καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἁρμόζων εἰς συνάλλαγμα ἢ εἰς συναλλαγήν, εἰς τὸ ἐμπόριον, Σχολ. Θουκυδίδου.

Συναλλακτής, οῦ, ὁ (συναλλάττω). Ὁ φιλοστής, μεστίτης, διαλλακτής, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἄγων. 2) ὁ συνάλλαγμα ἢ τοι ἐμπόριον, ἢ ἐπιμιξίαν μετά τινος ἔχων· ἔστις ἔχει νὰ κάμῃ μετά τινος, Πασίλ.

Συναλλακτικός, ἡ, όν. Εἰς συναλλαγὴν ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐκ τοῦ

Συναλλαξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συναλλαγή, Πλατ.

Συναλλάσσω, Ἀττ. άττω· καὶ, ξυναλλάττω, μέλ. ἀξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάσσω τι μετά τινος, ὁ ἐστι, δίδω πρᾶγμά τί τινι, καὶ λαμβάνω ἀμοιβαίως ἕτερόν τι πρᾶγμα παρ' αὐτοῦ, κάμνω ἀλλαξιὰν, τινί τι. β) ἀλλάζω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, ἤτοι κάμνω αὐτὸν σύντροφον, προσκολλῶ αὐτὸν ἐξαιρ. κάμνω τινὰ σύντροφον ἄλλου τινὸς ἐναντίου χαρακτῆρος ὡς παρ' Αἰσχυλ. Θήβ. 582. «Φεῦ τοῦ ξυναλλάξαντος ἔριδος βροτοῖς εἶναι ἄνδρα τοῖσι δυστυχεστέροισι, ἔφερε τὸν εἶναι ἄνδρα εἰς τοὺς ἀτυχεῖς, καὶ ἐσυντρόφευσεν αὐτὸν μετ' αὐτῶν· ὅθεν, διαλλάττω, καταλλάττω, φιλιόω, εἰρηνεύω, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρω δύο ἐχθρωμένους, Ξεινφ. Πορ. α'. 8. «Διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, συναλλάττειν εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν· καὶ ἐντεῦθεν παθητ. ἐστιν. «Συναλλάττεσθαί τισιν, διαλλάττομαι, οἰκειοῦμαι, φιλοῦμαι, γίνομαι φίλος μετά τινος, ἢ πρός τινα, Ξεινφ. Ἀναβ. α'. β'. 1. «Τῷ Ἀριστίππῳ συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι, ἔγινε φίλος, ἐφιλιώθη μὲ τοὺς οἰκικούς του. γ) εἰς συναλλάγματα ἢ συναλλαγάς, ἢ ἐμπόριον, ἐπιμιξίαν, ἢ συναστροφὴν φέρω τινά, κάμνω αὐτὸν νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μετά τινος. δ) συντυγχάνω, συνομιλῶ, Πλούταρχ. εἰς Δίων. 8. «Τοῖς ἀκροωμένοις συναλλάττονται, ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ, «Λόγους, εἰ μεταδίδωμι, μετέχω, ἢ συνάπτω. «Εὐνὴν συναλλάττειν τινὶ, Σοφοκλ. Αἴας 493. «Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἡ συναλλαχθεῖσα ἐμοὶ, ἧς μετέδωκας ἐμοὶ, ἢ δι' ἧς συνήφθης, συνεζεύχης ἐμοί· οὕτω καὶ παρ' Εὐριπ «Συναλλαχθεῖσα γάμοισιν· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα σημαίνει τὴν τῶν γεννητικῶν μορίων ἀμοιβαίαν ἐναλλαγήν, καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λαμβ. Παθ. καὶ μέσ. «Συναλλάττεσθαί τινι, ἢ, πρός τινα, φιλιόνομαι, κάμνω συνδήκην, ἢ συμμαχίαν, ἢ εἰρήνην. ὅρα ἀνωτέρω· ἐν γένει, ἔχω μετά τινος ἐπιμιξίαν, ἐμπόριον, ἢ συναναστροφὴν ἢ σχέσιν τιν' ἄλλην μετά τινος, δοτ.

Συναλλοιόω, ῶ (ἀλλοιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μεταβάλλω, ἢ μεταμορφόω, ποιέω

Συναλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἄλλομαι, πηδῶ μαζὴ, συμπηδῶ. 2) κατὰ τὸν Ἀρτεμιδ. α'. 57. σημαίνει καὶ τό, ἐξιππάζομαι, τρομάζω, σκιάζομαι, «Συνάλλεσθαι γὰρ φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προπεπτοῦσιν αἰφνιδίοις. ὅθεν

Σύναλμα, τό. Συμπήδημα, Ἡσυχ.

*Συναλμός, ὁ, ἡ, όν (ἅλμα). Συνωδευμένος μὲ, ἢ ἔχων σαλαμούραν· ἁλμυρός.

*Συναλοιάω, ῶ, μέλ. ήσω· ποιητ. καὶ

*Συναλοάω, μέλ. ήσω (ἀλοάω). Συναλωνίζω· ἐν γένει, συντρίβω, κατασυντρίβω.

Συναλοιφή, ἡ (συναλείφω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάλυσις, ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως δύο τινῶν εἰς ἓν ἕνωσις, κράσις· ἐξαιρ. παρὰ Γραμ. ἡ ἕνωσις δύο φωνηέντων, ἢ συλλαβῶν εἰς μίαν, ἤτοι διὰ τῆς συναιρέσεως, ἢ κατὰ κρᾶσιν ἢ κατὰ κλίσιν. (Ὁ Δράκων σελ. 137. δέχεται ἑπτὰ εἴδη συνλοιφῆς.)

Σύναλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Σὺν τινι ἅλατι τρώγων, ἐν γένει, ὁμοτράπεζος, Γλωσσ.

Συναλόω, ῶ, = συναλοάω, πολλ' ἀμφ.

Συναλύω, μέλ. ύσω (ἀλύω). Ἐν ταὐτῷ, ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπλανῶμαι, ἢ ἐν ἀμηχανίᾳ, ἢ λύπῃ εἰμὶ, ἀδημονῶ ἢ ἀθυμῶ μετά τινος. (περὶ τῆς προτροπῆς ἴδε ἀλύω.)

Συναλωνιάζω (ἅλως). Ὁμοῦ εἰς τὸ ἅλῳον εἶμαι, συνεορτάζω τὰ ἅλῳα, τὴν ἑορτὴν τοῦ θερισμοῦ, Σουΐδ.

Σύναμμι, ἐπίρ. ἀντὶ, σύν, ἅμα. Ὁμοῦ, μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, διὰ μιᾶς· εὕρηται συχνάκις διεστραμμένως. σὺν σ' ὅμα, Schaef. Bos. Ell. p. 745. Ἰακ. Α. Π. σελ. 317. 795.

Συναμάω, Σύνω (ἁμαξύνω), ποιητ. Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ ἑνὶ λόγῳ διαφθείρω, ἐξολοθρεύω, ἐξελείχω, ἀφανίζω, ἢ καταστρέφω. Ἀπολλων. ἀργον. γ'. 294.

Συναμάομαι, ῶμαι (ἁμάω). Ὁμοῦ λαμβάνω, συνάγω, συλλέγω. Ἀπολλ. γ'. 154. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἁμάω.)

Συναμαρτάνω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἁμαρτάνω, σφάλλω, πταίω, ἢ ἀπατῶμαι, ἢ πράττω ἁμαρτίαν.

Συναμιλλάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἀποθ. μετὰ μετ. μέλ. κεἰ παθ. ἀορ. (ἁμιλλάομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ στάδιον, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1205.

Σύναμμα, τό (συνάπτω). Ἡ πολλῶν πραγμάτων συνάφεια· δεσμός, κόμπος, Ἀριστοτ.

Συναμπέχω. καὶ, συναμπίσχω, Μ. ἀμφέξω, ἀόρ. ἠμπισχον, ἀπαρμφ. ἀμπισχεῖν (ἀμπέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ συν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ διόλου περιβάλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω, σκεπάζω, Αἰτχυλ. Προμ. 520. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1111. (ὁ ἀπιστ. συναμπίσχω μόλις ἤν ἐν χρήσει που.)

Συναμπρονω (ἀμπρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἕλκω, σύρω, βοηθῶ νὰ σύρῃ, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ς'. 25.

Συναμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ, συμμάχομαι, συνεκδικοῦμαι τινά, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 62.

Συναμφιάζω (ἀμφιάζω), ταὐτὸν τῷ, συναμπέχω, Ἀθήν. σελ. 256.

Συναμφιβάλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀμφιβάλλω, ῥίπτω πέριξ, ἢ περιτίθημι, συμπερικυκλοῦμαι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β.

Συναμφότερος, έρα, ερον (ἀμφότερος). Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν ὧν· δύο λογικῶν, ἐκ δύο ὁμοῦ ὤν, σύνθετος ἐκ δύο, διπλοῦς. Ὁ Πλάτ. εἰς Φίληβ. ια'. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐξ ἀμφοτέρων συμμιχθείς. Συνῆθ. κατὰ πληθ. «Συναμφότεροιι, καὶ οἱ δύο ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, ἐξίσου καὶ οἱ δύο, Θεογν. 818. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. 1, 147. 3, 67. 8, 46. καὶ ἀλλαχοῦ. Ξεν. Συμπ. η'. 30. «Ἐξ οὗν συναμφοτέρων τούτων ὀνομασθείσῃ, ἐκ τῶν δύο τούτων ὁμοῦ· καὶ Πολύβ. γ'. 46.

Συνάμφω, εἱ, αἱ, τά (ἄμφω). Ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 134.

Συναμωρέω, ἡμαρ. ἀναγ. ἀντὶ τοῦ, συναμωρέω.

*Συνάμωρος, ὁ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ἡροδ. ε'. ἀντὶ τοῦ, συνάμωροι, ὅπερ ἴδε.

Συναναβαίνω, Μ. ἠσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβαίνω, εἰς τὴν ἀνάβασιν μετὰ τῶν ἄλλων ὑπάγω, Ξενοφ. Ἀναβατ. ε'. δ'. 8.

*Συναναβλαστάνω (βλαστάω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναβλαστάνω, βλαστήματα ἐκβάλλω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Συναναβοάω, ῶ (βοάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ βοῶ, φωνάζω μαζῆ, Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 1, 3.

Συναναβόσκομαι, παθ. (βόσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβόσκομαι ἤτοι τρέφομαι καὶ αὐξάνω, Πλούταρχ.

*Συναναγιγνώσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναγιώσκω.

Συναναγκάζω, Μλ. άσω (ἀναγκάζω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἔτι ἢ προστὶ ἀναγκάζω, βιάζω· προσαναγκάζω, Ἰσοκρτ. Πανηγ. 25. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναγκάζω, βιάζω. 2) βίᾳ κατερδῶ τε, καταναγκάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 3. «Τοὺς ἔχοντας παῖδας ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ αὐτοὺς συναναγκάσθαι ταῦτα μάλιστα· καὶ εἰς Ἱερ. γ'. 9. «Ὑπό τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖσθαι καὶ νόμῳ συνηναγκασμένων. 3) ἀποδεικνύω κατὰ τρόπον ἀναντίῤῥητον, ὥστε

*Συναναγκασμός, οὗ, ὁ. Πληροφορητικὴ, ἀναντίῤῥητος, ἀπόδειξις.

Συναναγνωσις, εως, ἡ (συναναγιγνώσκω). Ἡ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ γινομένη ἀναγνωσις.

Συναναγραφω (γράφω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀναγράφω, ἐγγράφω, περιω εἰς τὸ κατάστιχον.

Συναναγυμνόω, ῶ (γυμνόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναγυμνόω, ξεγυμνόω μαζῆ, Πλούτρχ.

Συναναγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φέρω ἐπάνω, ἀνεβάζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναναδείκνυμι, Μλ. δείξω (ἀναδείκνυμι). Ὁμοῦ ἀναδείκνυμι, δείχνω ὁμοῦ εἰς ἀξίαν πραβιβάζω καὶ ἀναγορεύω τὸν ἐκλελεγμένον, «Βασιλέα συναναδείκνυμιι, ἀποδείκνυμι, ποιῶ τινα καὶ κηρύττω ὁμοῦ βασιλέα, Ζωσιμ. α'. 24.

Συναναδέχομαι, μέσ. ἀποθετ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου.

Συναναδίδωμι (δίδωμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαμερίζω· ἐξαιρ. λέγεται εἰς τὴν ἀνάδοσιν ἢ διάδοσιν τῆς τροφῆς διὰ τῆς πίψεως εἰς τὸ σῶμα, χωνεύω.

Συναναδίπλωσις, ἡ (διπλόω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἢ ὁμοῦ ἀναδίπλωσις· διπλασιασμός, Γλωσ.

Συναναζεύγνυμι, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀναζεύγνυμι, σημαίνομαι ἐνδα στρατοπεδεύω καὶ κινοῦμαι μακρύτερον, Πλούταρχ. Εὐμ.

Συναναζέω, μέλ. έσω (ζέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ βράζω, ἢ ἀφίημί τι μεθ' ἑτέρου βράσαι, Διοσκορ.

*Συναναζητέω, μέλ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ μετά τινος ζητῶ νὰ εὕρω.

Συναναθρηνέω, ῶ (θρηνέω). Ὁμοῦ, μαζῆ θρηνῶ, κλαίω, τινά, Ξενοφ. Ἔφεσ.

*Συναναίρεσις, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος ἁρπαγὴ ἢ φθορά, φόνευσις, ἐκ τοῦ

Συναναιρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναιρῶ, ἁρπάζω, ἢ φονεύω, ἢ φθείρω, ἀφανίζω· κατὰ παθ. διάθ. παρὰ Δυκούργ. Λεωκρ. 2, 5.

*Συναναχάμπτω (κάμπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακάμπτω, λυγίζω ἄνω, ἢ στραβόνω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω· μετ' ἄλλου τινὸς σημαίνομαι καὶ ἀπέρχομαι. (ἐνεργ. καὶ ουδετρ.)

Συναναχεσμαι, ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κεῖμαί που· ἐξαιρ. κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων, Ν. Δ. ἔτι δέ, ἀφιερωμένως εἰμὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀνακείμενος.

Συναναχεράννυμι, μέλ. άσω (χεράννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχεράω, συμμιγνύω, συγχεράσμασιν ποιῶ ἑνόω, μιγνύω μετά τινος.

Συναναχεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνακεφαλαιόω, εἰς μίαν ἀνακεφαλαίωσιν φέρω, συντέμνω, συγκεφαλαιόω, Διον. Ἁλικ.

Συναναχινέω, μέλ. ήσω (κινέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πρὸς ὕψος κινῶ ἢ εἰς κίνησιν ὁμοῦ φέρω, διεγείρω.

Συναναχίρνημι (χίρνημι), ταὐτὸν τῷ, συναναχεράννυμι.

Συναναχλίνομαι, παθ (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλαγιάζω, ἢ κάθημαι, ἐξαιρτ. κεῖμαι ὁμοῦ παρὰ τῇ τραπέζῃ ἢ εἰς τὴν κλίνην. (τὸ ἐνεργ. συναναχλίνω ἔχει ὁ Εὐμάθιος.)

Συναναχοινολογοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (χοινολογέομαι). Ὁμοῦ ἀνακοινολογοῦμαι, χοινωνοῦμαι εἰς συμβουλήν, συμβουλεύομαι, μεταδίδωμι εἰς συμβουλὴν καὶ σκέψιν, Δείναρχ.

Συναναχομίζω (χομίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχομίζω, φέρω ὀπίσω ἢ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, Πολύβ. (ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέσ. διάθ.)

*Συναναχόπτω, μέλ. ψω (χόπτω). Ὁμοῦ ἀνακόπτω, συστέλλω, ἀναχαιτίζω.

Συναναχράσις, εως, ἡ (συναναχεράννυμι). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάκρασις, μῖξις, σύμμιξις, συγκέρασις, Φωτ. Λεξ.

Συναναχυκλέω, ῶ (χυκλέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχυκλῶ, φέρω εἰς κύκλον, ἢ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαιρ. διὰ τῆς θεατρικῆς μηχανῆς, Πλάτ. πολ. β'.

Συναναχυκλόω, ῶ (χυκλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχυκλῶ, φέρω ὀπίσω, ἢ ἐπαναλαμβάνω.

*Συναναχύπτω (χύπτω). Κείμενος σηκόνω τὸ κεφαλὶ καὶ κυττάζω, ἢ συκόνομαι ὁμοῦ.

*Συναναλαμβάνω (λαμβάνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ δέχομαί τι, ἢ ἀναδέχομαι.

Συναναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλίσκω, ἐξοδεύω· χορηγῶ, μεθ' ἑτέρου ἐξοδεύω, ἐπὶ καλοῦ, Ξεν. Ἀπομν. β'. δ'. 6. «Τὰ μὲν συναναλίσκειν, τὰ δὲ συμπράττειν· ἢ ἐν ταὐτῷ δαπανῶ, καταναλίσκω.

*Συναναμέλπω (μέλπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ μέλπω, ψάλλω.

Συναναμίγνυμι, μέλ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμίγνυμι, συμμίγνυμι, ἀνακατόνω.

Συναναμιμνήσκω (μιμνήσκω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἀνάμνησιν φέρω, ἢ ἀναφέρω, Παθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐνθυμοῦμαι.

Συναναμίξις, εως, ἡ (συναναμίγνυμι). Μεθ' ἑτέρου ἀνάμιξις, ἢ ἡ πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ μῖξις, κοινὴ ἀναμίξις· καὶ ἐνίοτε, συναναστροφὴ, συγκοινωνία, φιλία, Ο'.

Συναναμνάομαι, ῶμαι, Ἰων. Παθητ. ἀντὶ, συναναμιμνήσκομαι. Σὺν ἑτέρῳ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐνθυμοῦμαι

*Συναναπάλλομαι (πάλλω). Ὁμοῦ εἰς ὕψος κινοῦμαι, τινάζομαι· συμπετῶ ἄνω, Φιλόστρ. Εἰκον. 1, 24.

Συναναπαύομαι, παθ. (παύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ τῶν κόπων· ἀναλαμβάνω.

Συναναπείθω, μέλ. εισω (πείθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπείθω, καταπείθω ἢ προτρέπω.

Συναναπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπέμπω, ῥίπτω, ἀναδίδωμι, ἢ στέλλω πρὸς τὰ ἄνω, Πλούτρχ.

Συναναπηδάω, ῶ, μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπηδῶ, πηδῶ ἄνω, Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ.

*Συναναπίμπλημι (πίμπλημι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπληρόω, γεμίζω, ἢ μεταδίδωμι, χολλῶ, μολύνω, ὡς καὶ τό, συναναχρώζω, Ἰώσηπ.

Συναναπίπτω, μέλ. σεσοῦμαι, = συναπόκειμαι, Πλάτ.

*Συναναπλάσσω Ἀττ. -ττω (πλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναπλάττω, ἀνακυκλίζω τὴν πλάστιν, σχηματίζω, πλάττω, ἢ ἐφευρίσκω, Ἰμερίδ.

Συναναπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπλέκω, ἐμπλέκω, ἢ διπλόνω, Λουκιαν.

Συναναπληθω, ταὐτὸν τῷ, συναναπληρόω, ἀμφ.

Συναναπληρόω (πληρόω). Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀναπληρόω, γεμίζω.

*Συναναπορεύομαι, εὔτομαι (πορεύομαι). Ὁμοῦ ἐπανέρχομαι ἢ ἀναβαίνω.

*Συναναπράσσω, Ἀττ. ττω. Μ. ξω (πράσσω). Εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἢ ζητῶ λαβεῖν σὺν ἑτέρῳ, ἢ συμβοηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν ἀπαίτησιν, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 8. «Συναναπράξαι τὸν μισθὸν παρὰ Σεύθους.

Συναναρπάζω, Μ. άσω, καὶ, ἄξω (ἁρπάζω). Ἁρπάζω εἰς τὸ ὕψος σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ.

Συναναρρίπτέω, ῶ. Μ. ήσω, (ῥιπτέω), καί,

*Συναναρρίπτω, Μλ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναρρίπτω, ῥίπτω εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὸ ὕψος. (ι)

Συνάναρχος, ὁ, ἡ (ἄναρχος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μὴ ἔχων ἀρχήν, μὴ ἔχων ἀρχὴν καθὼς καὶ ὁ ἕτερος· ἄναρχος ὢν καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, συναίδιος, Ἑκκλησ.

Συναναστάπτω, Μλ. άψω (σκάπτω). Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνασκάπτω, ἢ καταστρέφω, Στράβ. σελ. 585.

*Συναναστεναζω, (στενάζω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνατρέπω, ἢ ἀναιρῶ.

*Συναναστω, (ἀνάστω). Ὁμοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω, Ἐπιγρ.

*Συναναστάς, ἀσα, ἄν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ συνανίστημι.

Συναναστομόομαι, οῦμαι. παθ. (στομόω). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναστομόομαι, ὅ ἐστι, ῥέω, χύνομαι ὁμοῦ μεθ' ἑτέρου δι' ἑνὸς στόματος. Τὸ ἐνεργ. κεῖται παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν.

Συναναστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστρέφω, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἐνεργ. καὶ οὐδέτερ. Παθ. καὶ μέσ. «Συναναστρέφομαι, συναναστροφὴν ἔχω, συχνάζω πρός τινα ἢ συχνὰς εἰμὶ μετ' αὐτοῦ, ἔχω νὰ κάμω μέ τινα, συνδιατρίβω τὸν καιρὸν μετά τινος, ἑοτ. Πλούταρ. Λυκ. 17. ὅθεν

Συναναστροφή, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀναστροφή, ἐπιστροφή. 2) ἐξαιρ. κατὰ πληθ. ἡ μετά τινος συχνὴ ἀναστροφὴ καὶ συνδιατριβὴ τοῦ καιροῦ, συχνὴ ὁμιλία καὶ συμπεριφορά, σύμμιξις, οἷς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Συναναστώζω, Μ. ώσω (σώζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστώζω, λυτρόω, ῥλυτόνω ἢ πάλιν ἀποκαθίστημι, Πολύβ.

*Συναναστέλλομαι, ἢ καὶ ἐνεργ. παρ' Αἰλιαν. ιγ'. 1. συναναστέλλω (στέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστέλλω, ἢ φαίνομαι.

Συναναστήκω, Μ. ήξω (στήκω). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλύω, Πλούτ. εἰς Πομπ.

Συναναστίθημι (τίθημι). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναστίθημι, βάλλων ἐπάνω καὶ ἀφιερόω.

Συναναστολή, ἡ (συναναστέλλω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναστολή· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη ἀναστολὴ δύο ἀστέρων, Στράβ. σλ. 94.

Συναναστρέφω Μ. ἐρέψω (στρέφω. ἀνμλ.). Ἓν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῇ ἀναστρέφω, ἢ στρέφω.

Συναναστρέχω (στρέχω, ἀνμλ.). Ἓν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀναστρέχω, στρέχω μαζῇ εἰς τὰ ἄνω.

Συναναστρίβω. μέλ. ψω (στρίβω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ στρίβω ἐπί τι, συστρίβω εἰς κόνιν. Παθ. «Συναναστρίβομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος, παρ' οὗ καὶ λαμβάνω τι, ὡς τὸ μεταφ. συναναχρώννυμαι.

Συναναφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κρατῶ εἰς ὕψος καὶ δείκνω αὐτό. Παθητ. συναναφαίνομαι, ἀναπέλλων σὺν ἑτέρῳ φαίνομαι εἰς τὸ ὕψος μετ' αὐτοῦ· φαίνομαι σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Συναναφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφέρω, φερω ἢ βαστάζω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕψος ἢ εἰς τὰ ἐπάνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· ὁμοῦ ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω ἢ ἐπαναλαμβάνω· φέρω μαζῇ μου εἰς τὰ ἐπάνω, συναναβιβάζω, Γρηγ. Ναζ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνάγω, ἀναφέρω ὀπίσω πάλιν εἴς τι. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς δικαστὰς, εἰσαγγέλλω. 3) ἀμετβ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναλαμβάνω (τὰ τῆς ὑγείας μου), ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Συναναφθέγγομαι, μέσ. Ἀποθ. (φθέγγομαι). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφθέγγομαι, κράζω δυνατά, ἢ ἠχῶ, ἢ ὁμιλῶ.

Συναναφλέγω, (φλέγω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναφλέγω, καίω, ἀνάπτω.

Συναναφορά, ἡ (συναναφέρω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφορά, κομιδὴ εἰς τὰ ἄνω· τὸ φέρειν ὁμοῦ ὀπίσω τροπ. τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις πάλιν εἰς ἄλλο, Ἀντων. Φιλόσ.

Συναναφύρω, (φύρω). Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφύρω, μιγνύω, ζυμόνω, ἢ συγχέω. Παθ. καὶ μέσ. ἀνακατόνομαι μέ, συχνάζω, κυλίομαι εἰς τι, π. χ. ἐν καπηλείοις μεθ' ἑταιρῶν, Ἀθην. ἢ ἔχω κακὴν, ἄτακτον συναναστροφὴν μετά τινος, ἑοτ. «Συναναφύρεσθαι παισὶ ἢ γυναιξίν», (Λουκιαν.), ἀσώτως συναναστρέφεσθαι.

*Συναναφύω, (φύω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ γεννῶ, παράγω. Κατὰ δὲ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, ὁμοῦ ἀναβλαστάνω, συναυξάνω. «Συναναέψαν τῷ πυρῷ, ἐφύτρωσαν καὶ ἐβλάστησαν μαζῇ μὲ τὸν σῖτον, Κλήμ. (περὶ τῆς προτωβίας ὄρα φύω).

*Συναναχέω, Μ. χεύτω (χέω, ἀνμλ.). Ἓν ταὐτῷ ἐπιχέω.

Συναναχορεύω, (χορεύω). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ χορεύω, ὀρχοῦμαι· μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τοῦ χοροῦ χορεύω, Ἀριστοτέλ. οὐρανολ. β'.

Συναναχρέμπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. Ἀποθ. (χρεμπτομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχρέμπτομαι, βήχων ἐκπτύω, Λουκιαν.

Συναναχρώζω, ώζειν. ταὐτὸν τῷ

Συναναχρώννυμι, Μ. χρώσω (σὺν, ἀνά, χρώννυμι). Ὁμοῦ ἀναχρώννυμι, τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν ἀφίημι ἢ μεταδίδωμι, μεταδίδω τὸ χρῶμά μου, τὴν βαφήν μου εἰς τὸν ἐγγίζοντα μέ· ἐν γένει, μεταδίδωμι, π. χ. «Συναναχρώννυμι τὴν ὀσμήν, ἀφίημι, μεταδίδω τὴν ὀσμήν. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μολύνω, μεταδίδωμι ἢ διαδίδωμι τὸ πάθος ἢ τὴν νόσον, ἐφάπτομαι, κολλῶ. Παθ πέρνω τὸ ἴδιον χρῶμα· καὶ μεταφ. μιμοῦμαι, πέρνω τὰ ἰδιώματα ἢ ἕξη τινός, ἑοτ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Ἵνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς, ἀποφέρωνται τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος», ὅ ἐστι, Συναναστρεβόμενοι, συναναστρεφόμενοι καὶ σύντροφοι γενόμενοι, μεταβάσωσι τῆς κακίας των. ὅθεν

Συναναχρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετάδοσις τοῦ χρώματος, τῆς βαφῆς· ἡ μετάδοσις τοῦ πάθους ἢ τῆς νόσου, μολυσμός· ἡ γινομένη σηλαδὴ ἐνέργεια, ὅταν τις ἐγγίξῃ βαφητικὰ καὶ κολλήτη ἢ βαφὴ εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ὅταν ἐγγίξῃ πάσχοντά ἢ νοσοῦντά τινα, κολλήσῃ εἰς αὐτὸν ἡ νόσος, Πλούταρχ. ὅθεν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ «Συναναχρωτικὰ πάθη, τὰ μολυντικὰ, τὰ κολλητικὰ, οἷα εἶναι ἡ λοιμικὴ, ἡ πανώλης, αἱ εὐλογίαι, κ.τ.τ. καὶ «Συναναχρωτικὸν ὕφασμα, ῥοῦχον», τὸ ἀφίνον καὶ μεταδίδον τὸ χρῶμα αὐτοῦ.

Συναναχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω· Πλατ.

*Συναναδάνω, ὁρ. συνεύδω.

Συναναδραγαθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀνδραγαθέω). Ἓν τ' αὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνδραγαθῶ, ἀνδραγαθίας ποιῶ, ἢ δείχνομαι ἐξίτου ἀνδραγαθητής.

Συναναδρόομαι, οῦμαι παθ. (ἀνδρόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μαζῇ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνδρώνομαι, ἄνδρας γίνομαι, συναυξάνω, γίνομαι μεγάλος (μαζῇ μεγαλόνω).

*Συναναειμι, (εἶμι). Συναναέρχομαι, ἢ συναυξάνω.

Συναναείρω, (εἴρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναείρω, κωλύω.

Συναναελκύω, (ἑλκύω) καί,

*Συναναέλκω, Μέλ. ξω. (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἕλκω, σύρω εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω.

Συναναέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέρχομαι· ἔρχομαι μαζῇ, εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω, συναναβαίνω· συναναπέλλω.

Συναναέχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἓν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέχω, κρατῶ εἰς ὕψος ὁμοῦ. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὑψοῦμαι, ἔρχομαι εἰς ὕψος καὶ φαίνομαι· ὑψούμενος ἐν ταὐτῷ ἐπιδείκνυμαι.

*Συναναηβάω, ῶ. Μ. ήσω (ἡβάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἡβάω, γίνομαι πάλιν νέος, ξαναγενόμαι.

Συναναθέω, ῶ (ἀνθέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀνθῶ.

*Συναναθρωπευομαι, μέσ. Ἀποθ. καὶ σπανίως κατ' ἐνεργ. διάθ. Συναναθρωπεύω (ἀνθρωπεύομαι). Ὡς ἄνθρωπος ἢ ἀνθρωπίνως ζῶ. 2) ζῶ μετὰ ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, «Ζῶα συναναθρωπευόμενα, οἰκιακὰ ζῶα 3) ζῶ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, π. χ. «τοῖς πολλοῖς, ζῶ καθὼς οἱ περισσότεροι, ὁ κοινὸς λαός, Πλούτ. ὅρ. καὶ συναθρωπίζω.

*Συναναθρωπέω, = συναναθρωπεύομαι.

Συναναθρωπίζω, Μέλ. ίσω (ἀνθρωπίζω) = συναναθρωπεύομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀνθρωπίνως, ἤτοι καθὼς ζῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἢ ζῶ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. καλεῖ «Ζῶα συναναθρωπευόμενα, καὶ, συναναθρωπίζοντα, τὰ οἰκιακὰ, τὰ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ζῶντα, τὰ ἡμερα· οὕτω καὶ Θεόφραστ. ἐν γ'. Φυτ. Ἱστορ. Πλούταρχ. «Ὁμοδημεῖν καὶ συναναθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς», νὰ ζῇ τις παρομοίως, καθὼς ὁ δῆμος καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ζῇ τις παρομοίως καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Ἀθήναιος ἐπαινῶν τὸν σκύλον λέγει. «Τό,τε συναναθρωπίζον ζῴων καὶ οἰκειότατον», τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μὲ τὸν ἄνθρωπον. ὅθεν

*Συναναθρωπιστικός, ἡ, όν. μετὰ ἀνθρώπων φιλικῶς συναναστρεφόμενος, ἀγαπῶν νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὃς τις ζῇ καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Συναναιάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (ἀνιάω) Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ λυπῶ τινα. Παθ. «Συναναιῶμαι σὺν ἑτέρῳ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, συνάχθομαι· μετέχω τῆς ἀνίας ἢ λύπης τινός. (περὶ τῆς προτωβίας ἴδε ἀνιάω.)

Συναναίημι, (ἵημι). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ χαυνόω, ἀχαμνίζω, ξεπαντόνω, relâcher (περὶ τῆς προτωβίας ὁρ. ἵημι.)

*Συναναίπταμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναίπταμαι, πετῶ εἰς τὸ ὕψος μαζῇ, Γρηγορ. «Ὥσπερ γὰρ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάμενον.

Συναναίστημι, (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀνίστημι, λέγω, κελεύω νὰ ἀναστηθῇ ἢ νὰ σηκωθῇ τις ἀπὸ τῆς καθέδρας του (ἀπὸ τὸν τόπον του) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθ' ἓν

σηκόομαι κ' ἐγώ, Ξενοφ. συμπ. 3'. 5. »Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνερθόω, σηκόω πάλιν τὸ ἐγκρημνισμένον ἢ τὸ πεπτωκός, ἀνεγείρω, (ξαναχτίζω). ὁ Αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 9. »Συναναστήτει τὰ τε μακρὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος« 3) εἰς τὸν αὐτὸν χειρόν, ἢ ὁμοῦ σηκόνων μεταφέρω, συναπάγω, μεθίστημι, ἢ συναπελαύνω, διώκω. — Μέσ. »Συναίστασθαι« καὶ κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνίσταμαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ ἀναχωρῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. ἀ. 2. »Ὡς ἀναπτῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν, συναναστῆσαν αὐτῇ πᾶσαι« 4) ἐγείρω, ἀναπτήνω τινὰ σὺν ἐμοὶ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀπὸ τῶν νεκρῶν, Ἐκκλησ.

Συνανίσχω, (ἴσχω), ταὐτὸν τῷ, Συνανέχω.

*Συνανιχνεύω (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ζητῶ τὸ ἴχνος τινός.

Συναναπαίνω, (ἀναπαίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑταίρῳ, ὁμοῦ αἰσχυνόμενος πράττω, Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 397.

*Συναναοίγνυμι, καὶ συναναοίγω, ἐπιγρ. (οἴγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνοίγω.

Συναναοιμώζω, Μ. ώξω (οἰμώζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰσχυνόμενος, ἀναστενάζω, ἢ θρηνῶν φωνάζω.

Συναναταγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνταγωνίζομαι, συμβοηθῶ τινι εἰς τὸν κατά τινος ἀγῶνα, Πλάτ.

Συναντάω, καὶ Ἰων. Συναντέω, ῶ. Μ. ήσω. ἐν δὲ τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ καὶ ὡς μεσ. Ἀποδ. συναντάομαι, Lob. Φρυν. σελ. 288. (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἀπαντῶ, ἀνταμοιῶ, συνέρχομαι, Ὀδ. Π, 333. ὑπαντῶ, τινί. Ἡτ. Θ. 877. καὶ κατὰ μέτ. διάθ. Ἰλ. Ρ, 134. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 3. »Ἀποπλέοντι Ἀναξιβίῳ, συναντᾷ Ἀρίσταρχος« πρβ. συνάντομαι. 2) συμβαίνειν, τυχαίνειν ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάθ. ὅδεν

Συνάντημα, τό. συμβεβηκός. καὶ

Συνάντησις, εως, ἡ Το συναντᾶν, συναπάντησις καὶ Συνάντημα, συμβεβηκός.

Συναντιάζω, σ'ω (ἀντιάζω), ταὐτὸν τῷ, Συναντάω, Σοφοκλ.

Συναντιβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀντιβάλλω, ἀπ' ἐναντίας ῥίπτω ἢ βάλλω καὶ παραβάλλω.

Συναντιλαμβάνομαι, Μέλ. λήψομαι παθ. (λαμβάνω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀντιλαμβάνομαι, ἀπτόμενος τοῦ ἔργου συμβοηθῶ· μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, παρ' ᾧ βοηθεῖ τις.

*Συναντίληψις, εως, ἡ. Βοήθεια.

Συναντλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντλέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὁ ταὐτὸ ἀνελῶ. Εὐριπ. Ἰων. 1191. »Πόνους συναντλεῖν, ἀποτελεῖν, ἐκπληροῦν, συναντᾶν, ἕως τέλους σταθερῶς ὑπομένειν.

*Συνάντομαι, ἀποδ. ἀνμλ. (ἀντομαι), ποιητ. ἀντὶ συναντάω, Ἀπαντῶ τινι κατὰ τύχην, ἀνταμόνω, ἀοτ. προσπ. Ἰλ. Η, 22. Ὀδ. Δ, 367. Φ, 31. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαντῶ τινα ἐν τῇ μαχῇ, πολεμῶ, μάχομαι, ἀντίος ἔρχομαι, Ἰλ. Φ, 34. πρβ. Lob. Φρύν. σελ. 288.

*Συνανύτω, (ἀνύτω), = συνανύω. (μ)

*Συνανύω, (ἀνύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπληρῶ, ἐκτελῶ, εἰς πέρας φέρω, τελειόω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1125. »Σταγών, ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς«.

Συναξιόω, ῶ. (ἀξιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀξιόω, κρίνω ἄξιον, 2) πρὸς τοῖς ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, θέλω, ἐπιζυμῶ ἢ ζητῶ, δέομαι. ὅδεν ἐν γένει, συνᾴδω, συναινῶ, ἐγκρίνω, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἀ. 8. »Ὁ θεός, ὥπερ σὺ ἠξίους, συνηξιώτε σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Κοινᾷ εἰς τἀλλα (πρὸς τοὺς ἄλλους) σὲ ἠξίωσεν ὁ Θεός«, ὅ ἐστιν, ἀξιόν σε ἐποίησε.

Σύναξις, εως, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, φέρειν εἰς ἕν· συνέλευσις, συνέλευσις, συμμάζωξις, ἐγκρισμὸς πολλῶν εἰς ἕν, Ἐκκλ. Συγγρ.

Συναοιδία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συνῳδία. ἐκ τοῦ

Συναοιδός, ὁ. ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συνῳδός, ὅπερ εἶδε.

Συναορέω, ῶ. Κυρίως, συνεζευγμένος εἰμὶ μετά τινος· ὅδεν ἐν γένει, σὺν τινι ἢ παρά τινι εἰμί, σύνειμι, συνοδεύω, συντροφεύω, μετὰ δοτ. Πινδαρ. »Γλυκεῖαι οἱ συναορεῖ ἐλπίδι· ὡς τὸ συζεύγνυμι. ἐκ τοῦ

Συνάορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συνήορος. ἴσον, ἀείρω). Εἷς τῶν αὐτῶν ζυγῶν ἐζευγμένος (ἵππος, βοῦς), συνεζευγμένος. Μεταφορικ. ὁ εἷς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ἐζευγμένος, σύζυγος, ἀνήρ, σύμβιος. γυνὴ συμβία. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Συνάορος, σύζυγος, γυνή, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη· καὶ »Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα, γαμετήν· καὶ »Συνάωρ, εὐναία, δάμαρ, γυνή, ἄλοχος«. Εὐριπ. Ὀρ. 1582. »Ἥκουτα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, ὡς οὐ τέθνηκεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Συνήορος, συνηρμοσμένη, καὶ συνήθης, καὶ Ξυνήορον, κοινωνόν, καὶ Ξυνάορος· ἀδελφοί, ἀδελφαί.« Καλλίλευ δὲ, Συνοδοιπόρος, σύντροφος, συνοπαδός, συμβοηθός, συνιών· συνημμένος, φίλος, ἑταῖρος, ἢ συνδυασμένος, ζευγαρωμένος, ἑταιριασμένος, τινί, Πινδ. Νέμ. 4, 9. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐν ζεύγος ἵππων, ἡμιόνων, βοῶν συνεζευγμένων εἰς ἅμαξαν. πρβ. συνήορος. Ἔστι μετὰ τοῦ, Συνωρίς, ἡ. ἐν καὶ τὸ αὐτό, ὡς καὶ τὸ, τετράορος, καὶ τέτρωρος.

Συναπάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπάγω, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἀπάγω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ἀ. 20. »Τὰ πλοῖα ἀπέστειλαν καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας ξυναπαγαγοῦν ἐκέλευσεν« καὶ μετὰ δοτ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 10. »Ἵππον ἔδωκα, καὶ ἐκέλευσα τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειεν, καὶ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ὑπάγῃ μαζῆ του. Μέτ. »Συναπάγομαι ὑπάγω, ἕπομαι, ἀκολουθῶ μαζῆ· ἢ ἀφίνομαι νὰ μὲ ὑπάγῃ τις ὅπου θέλει. »Τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, ταπεινοφρονεῖν, Πλοῦτ.

*Συναπαθανατίζω, ἴσω (ἀθανατίζω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ ἀθάνατον ποιῶ

Συναπαίρω, (αἴρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαίρω, σηκόω, πέρνω. 2) οὐσιαστ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχωρῶ, ὑπάγω, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ ἀναχωρῶ, συναπέρχομαι.

Συναπαντάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντάω). ταὐτὸν τῷ, συναντῶ. Συνυπάγω εἰς ὑπάντησίν τινος· συντρέχω, Ἀριστοτ. Θαυμ. 57.

Συναπαρτίζω, ἴσω (ἀρτίζω). Ἐξίστου, παρομοίως ἐντελῶ ποιῶ τι σὺν ἑτέρῳ ἢ κατά τι ποιῶ τι ἐντελέστατα κατὰ μίμησιν ἑτέρου, ἐξισόω, περιτόω· σὺν ἑτέρῳ, παρομοίως, ἐξίσου ἀποτελῶ, ἐκτελῶ· ἴσον, ὅμοιον ἑτέρῳ τινὶ ποιῶ τι. 2) οὐσιαστ. ὁμοιάζω, συμφωνῶ ἢ ἴσος, ὅμοιος ἐντελῶς εἰμί, ἀντιστοιχῶ, συναπαποκρίνομαι, Στράβ. ιγ'. σελ. 917. »Δι' Κάνας ἀντίκειται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσιν, ὅλας ἐμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ ἴδιον μέγεθος τῆς νήσου· ὁμοιάζουσιν, ἐξισοῦνται. Παρὰ Χρυσοστ. »Τῷ γὰρ ἐκείνων κάλλει τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται, ἐξισοῦται, ὁμοιάζει. ὅδεν

Συναπαρτισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἴσος, ὅμοιος ἀπαρτισμός, ἴση, ὁμοία ἐντέλεια κατὰ μίμησιν ἑτέρου τινός, Φιλοξ. Γλωσσ.

Συνάπας, απα, απαν. ταὐτὸν τῷ, Σύμπας. »Συνάπασα πόλις«, Ἀθην. σελ. 442. ἔστι δὲ τὸ ἐπιτεταμ. πας, πᾶσα, πᾶν, ὅλος, ἡ, ὁν ὁμοῦ. συνήθ. κατὰ πληθ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 98· 134· 178· 5, 49. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον, χρῆται καὶ τῷ ἑνικ. π, χ. »Τὸ συνάπαν στράτευμα«, Ἡροδ. 7, 187. ἐξαιρ. ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, Ἡροδ. 2, 39. 112. 9, 45.

Συναπαυγάζομαι, παθ. (αὐγάζω). Εἷς τὸν αὐτὸν χρόνον, καιρὸν ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαυγάζομαι, Βατίλ. »Ἀνέλαμψε φλὸξ καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς«, καὶ παρευθὺς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐξήστραψεν, ἐξήλαμψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ φῶς.

Συναπειλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπειλέω), Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Συνάπειμι, (εἰμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἄπειμι, ὑπάγω, πορεύομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἀποπλανῶμαι. παρεμβαίνω, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 1. 2) ἐκ τοῦ εἰμὶ σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἀπὼν εἰμί, δὲν εἶμαι παρὼν κ' ἐγώ.

*Συναπειπεῖν, (εἰπεῖν), ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ συναπόημι.

*Συναπεκδύω, (ἐκδύω). Ὁμοῦ ξεγυμνόνω.

Συναπελαύνω, (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπελαύνω, διώκω. 2) ἐξυπακουομένου τοῦ, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, οὐσιαστ. αἰντὶ τοῦ ἱππεύων, ἁμαξεύων πορεύομαι, ἐξερχόμενος ὑπάγω ἐφ' ἵππου ἢ ἐφ' ἁμάξης· ἄγω, ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐκστρατεύω.

*Συναπελαφρύνω, ὀρ. συνεπελαφρύνω.

Συναπελεύθερος, ὁ, ἡ (ἀπελεύθερος). Σὺν ἑτέρῳ ἀπελεύθερος ὢν· ὁ ἀπελεύθερος ὢν ὡς καὶ ὁ ἕτερος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συναπεργάζομαι, Μ. άσομαι, μέτ. Ἀποδ. (ἐργάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀπεργάζομαι, τελειόω ἢ ἑτοιμον ποιῶ, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς τὴν ἀπέργασιν, ἐντέλειαν ἢ ἑτοιμασίαν τινός, Ἀριστοτέλ. Πλατ. Τιμ. σελ. 38. Ε.

Συναπερείδω, (ἐρείδω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπερείδω, στηρίζω προστάπτω, προστρίβω, ἐπακουμβῶ. »Τῷ λόγῳ σφοδρῶς συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν«, Πλούταρχ. Καισ. 21. ἀφ' οὗ εἰς Καίσ. 8. »Συνεπερείσαντος αὐτῷ τὴν ὑπόνοιαν«, κεῖται, ἂν καὶ ὁ Βουδαῖος »Συνεπαπερείσαντος« ἀναφέρει.

Συναπερεῖν, (ἐρεῖν) ἀπαρμφ. μέλ. τοῦ συναπόφημι, = συναπειπεῖν. Ὁμοῦ χάνω τὴν τόλμην ἢ τὰς δυνάμεις. »Συναπερεῖν αὐτῷ ἵππῳ«, Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ιδ'. 11. τὸν τῷ ἵππῳ κουράζεσθαι (κεκοπιακὼς γίνεσθαι.)

Συναπέρχομαι, μέτ. Ἀποδ. μετ' ἐναρξ. ἀόρ. καὶ πεφαν. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω μαζῆ.

Συναπευθύνω, (εὐθύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπευθύνω, ἴσον πάλιν ποιῶ εὐθὺς ποιῶ, ἢ ἐπιστρέφω.

Συναπεχθάνομαι, μέτ. Ἀποδ. (ἐχθάνομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐχθρεύομαι, ἢ ἐχθρὸς γίνομαι.

*Συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ συναφίσταμαι, Ἡρόδ.

Συναπλόω, ῶ. (ἁπλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἷς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἁπλόω, μαζῆ ξεπλόνω.

Συναποβαίνω, (βαίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καταβαίνω ἢ ἐκβαίνω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἡροδ. 6, 92. 2) συναπέρχομαι.

Συναποβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποβάλλω, πίπτειν, ἐώ ἢ ἀπορρίπτω, ἢ χάνω.

Συναπογράφομαι, Μέσ. (γράφω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ὑπογράφομαι. 2) μετ' ἄλλων ἐγγράφομαι ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκτήσω δημόσιον εἶδος, Πλουτ. Αἰμ. Παῦλ. 3.

*Συναπογυμνάω, ώσω (γυμνόω). Ὁμοῦ γυμνόω, Πρόκλ. καὶ Μοσχόπ. εἰς Ἡσχ. Ε'. 753.

Συναποδείκνυμι, ἡ, Συναποδεικνύω (δείκνυμι) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω, κάμνω ἕτοιμον, τελειόνω καὶ δείχνω· καί, καθίστημι.

*Συναποδεικνύω, Μ. ξω, = συναποδείκνυμι. (ῠ)

Συναποδημέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἀποδημέω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, ἢ συναπείσημος, ἀπὼν εἰμὶ ἐκ τοῦ

Συναπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Σὺν ἑτέρῳ ἀπόδημος, ἀπὼν ὢν· εἰς ἀποδημίαν σὺν ἑτέρῳ ἀπελθών.

*Συναποδιδράσκω (διδράσκω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδρᾶν, ἐρημετεύω, φεύγω, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. γ'. 24.

Συναποδίδομαι, (δίδημι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδίδομαι, δίδω ὀπίσω ἢ πάλιν.

Συναποδοκιμάζω (δοκιμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, Ξενοφ. Οἰκ. ς'. 5. «Συναποδοκιμάζειν ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας.

Συναποδύρομαι, μέσ. Ἀποδ. οδύρομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδύρομαι, θρηνῶ· ἢ ταλανίζω.

Συναποδύω (δύω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύω, ξεγυμνόνω ἢ λέγω νὰ ξεγυμνώσωσί τινα· Μέσ. συναποδύομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύομαι, ξεγυμνόνομαι, ἀφίνω, ῥίπτω τὰ ἐμαυτοῦ ἐνδύματα. (περὶ τῆς ποσοτήτος ἴδε δύω.)

Συναποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (θνήσκω, ἀμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποθνήσκω, μαζῆ ἀποθνήσκω, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ς'. 4. δοτ. Ἡρόδ. 3, 16. 5, 47. 7, 221.

Συναποικίζω (οἰκίζω). Μαζ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀποικίζω· σὺν ἑτέροις εἰς ἄλλον τόπον ἢ οἰκίαν μετοικίζω, Λουκιαν.

Συναποίχομαι, μέσ. Ἀποδ. (οἴχομαι, ἀμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποίχομαι, μαζῆ ἀναχωρῶ φεύγω, ὑπάγω.

Συναποκαθαίρω (καθαίρω) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποκαθαίρω παντρεύω· ἢ σὺν ἑτέρῳ καθαρὸν ποιῶ τι ἀπὸ τινος.

Συναποκάμνω, Μ. κεκμοῦμαι (κάμνω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκάμνω· κεκμηκὼς γίνομαι μαζῆ ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἔργου ἢ ὑπὸ τῶν κόπων, μαζῆ κουράζομαι, ἀδυνατῶ, Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1371. «Ἱστιὰ συναποκαμεῖν μέλλω.

Συνακόκειμαι, ἀποδ. ἀμλ. (κεῖμαι, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκεῖμαι· κεκρυμμένος, φυλαγμένος, κατὰ μέρος ἢ τεθαμμένος σὺν ἄλλοις κεῖμαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. λ. 1733. «Χάρις ἡ χθονία ξύν γ' ἀποκειμένη.

*Συναποκείρω (κείρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κουρεύω, ἢ ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ.

*Συναποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Συγκινδυνεύω.

Συναποκλαίω (κλαίω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκλαίω ἢ ἐλεεινόν.

Συναποκλίνω (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνειν ποιῶ τι, ὁμοῦ καμπυλόω, ἀποτρέπω· κάμνω νὰ παρεκτραπῇ, νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ· ὑπεκφεύγω. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκλίνω, παραβαίνω ξεκλίνω ἤτοι, ἀποστατῶ καὶ ἀναχωρῶ.

Συναποκλύζω (κλύζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποπλύνω, πλύνων ἀφαιρῶ, καθαρίζω.

Συναποκομίζω (κομίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἄλλοῦ που, μετακομίζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναποκόπτω, ψω (κόπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀποκόπτω.

Συναποκρίνομαι (κρίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζ' ἑτέρου ἀποκρίνομαι.

Συναποκρύπτω (κρύπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκρύπτω.

Συναποκτείνω, καὶ, συναποκτίνυμι (κτείνω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκτείνω, φονεύω, θανατόνω.

Συναπολαμβάνω, Μ λήψομαι (λαμβάνω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαμβάνω, λαμβάνω πάλιν ἢ ὀπίσω· ἐν γένει, ἐν ταὐτῷ λαμβάνω, ἐξαιρ. ὅ,τι ἔχει τις νὰ ζητήσῃ, π. χ. μισθόν, κ. τ. τ. λαμβάνω πάλιν σὺν ἑτέρῳ τὰ ἐμαυτοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ. 23. 2) ἀλίσκων, πιάνων τι κλεῖσ αὐτὸ σὺν τοῖς ἄλλοις.

Συναπολάμπω, ψω (λάμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀπολάμπω, συναστράπτω, ἐν ταὐτῷ σφ' ἑαυτοῦ λάμψιν ἀφίνω, Λουκιαν.

Συναπολαύω (συναπολαύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαύω· σὺν ἑτέρῳ ὠφέλειαν, ἢ ζημίαν ἔχω ἀπό τινος.

Συναπολείπω, ψω (λείπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολείπω, παραιτῶ ἢ ἀφίνω ὀπίσω.

Συναπολήγω, ξω (λήγω). Ἐν ταὐτῷ μετά τινος πάυω ἢ τελειόνω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολήγω, Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. β'. «Συναπολήγειν τοὺς πόδας τῷ ἀκρωτηρίῳ, ἐκτείνειν, ἐξαπλόνειν τοὺς πόδας ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀκρωτηρίου. ὀπῆ, τελειόνειν μὲ τὸ ἀκρωτήριον, Φιλοστρ. Ἡρ. σελ. 669. πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 507.

*Συναπόλλυμι (ὄλλυμι, ἀμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀφανίζω ἢ φονεύω, Ἡρόδ. 7, 221.

Συναπολογέομαι, οῦμαι Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀπολογέομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολογοῦμαι, διαβεβαιόνω ἐμαυτόν. 2) ἐνεργ. ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ τὴν ἀπολογίαν ἄγω, διαβεβαιόνω τινά, ὑπέρ τινος ἀπολογοῦμαι, συνηγορῶ.

*Συναπομαλάσσω, Ἀττ -άττω, (μαλάσσω) Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μαλάσσω, μαλακόνω ποιῶ, Ἀριστταίν. ἀ. Ἐπιστ. 1.

Συναπομαραίνω, (μαραίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπομαραίνω, μαραγγιάζω, ἢ ἐξαλείφω, φθείρω ἢ ἀδυνατίζω, καταλλίσκω Π. β. ἐν ταὐτῷ μαραίνεσθαι, φθίνειν, φθείρεσθαι, Ξενοφ. συμπ. 8, 71. «Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παραμάζει· ἀπολείπωνες δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι.

*Συναπομειόω, ῶ. Ὁμοῦ ἀπομειόω.

Συναπονεύω, (νεύω), Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καὶ ἀρνοῦμαι, Πλούταρχ.

Συναποροέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, παθ. ἀποδ. (ποέω). Ἐξ ἀπελπισίας κρατῶ μετάνοιες, Διοδ. Σικ. ἴδε Ἀπορέομαι. 2) σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπελπισμένα διαβεβαιοῦμαι, ἀπιστάμαι, ἐσοτ. προσπ.

*Συναποξύω, (ξύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ξύνω ἢ ἐπιπολαίως ξαφλουδίζω, πληγόνω. (υυ – –)

Συναποπέμπω, (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπέμπω, στέλλω μαζῆ ὀπίσω, μακράν.

Συναποπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλέω, μισεύω μὲ τὸ καράβιον.

*Συναπορέω, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παθ. Ἀποδ. συναπορέομαι (ἀπορέω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ εἰς ἀπορίαν εἰμί· εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν ἀπορίαν.

Συναπορρήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπορρήγνυμι, ξεσχίζω, ἐκσπῶ,

*Συναπορρίπτω, ψω (ῥίπτω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ἐμοῦ ἀπορρίπτω, Φιλοστρ. (ῐ)

*Συναποσβέννυμι, Μ. σβέσω (σβέννυμι, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποσβεννύω, σβύνω μαζῆ.

Συναποσημαίνω, (σημαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποσημαίνω, σφράγισμον ἢ σημεῖον, τίμιον, ἔνδοξον ποιῶ, Διοδ. Σικ.

*Συναποσπάω, (σπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἀποσπῶ ἢ χωρίζω, Ἀπολλόδ. 2, 7, 7, 11.

*Συναποστάζω, (στάζω). Ὁμοῦ καταστάζω, ἢ κάμνω νὰ στάζῃ κάτω.

Συναποστάτης, ου, ὁ (ἀποστάτης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀποστάτης, σύντροφος, συνόμιλος τοῦ ἀποστάτου, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Συναποστέλλω, Μέλ. ελῶ. (στέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστέλλω.

Συναποστερέω, ῶ (στερέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστερῶ, ἁπατῶν τινα ἁρπάζω τι ἀπ' αὐτοῦ.

Συναποτελέω, ῶ (τελέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτελῶ, ἀποπληρόω, τελειόνω.

Συναποτερματίζω, (ἀποτερματίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σύνορον βάλλω. συναποτελῶ, Σχολ. Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 242.

Συναποτίθημι, (τίθημι), συνήθ. κατὰ μέσην διάθεσιν. Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίθημι, βάλλω κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἢ εἰς τὸ ταμεῖον· μαζ' ἑτέρων ἀναχωρίζω.

Συναποτίκτω, (τίκτω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίκτω, γεννῶ.

Συναποτίλλω, (τίλλω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίλλω, μαδῶ.

Συναποτροχάζω, (τροχάζω), καὶ, συναποτρέχω (τρέχω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, φεύγω.

Συναποφαίνω, Μ. φανῶ (φαίνω ἀμλ.). Δεικνύω ἢ ἀποδεικνύω ἐν ταὐτῷ. Μέσ. «Συναποφαίνομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφαίνομαι, λέγω κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους τὴν γνώμην μου, σύμφημι, συμφωνῶ, δοτ. προσπ.

Συναπόφασις, εως, ἡ. (ἀπόφημι, σύν). Ἡ κοινῶς γινομένη ἀρνησις ἢ ἀπόρριψις τοῦ ζητήματος ἢ προβλήματος.

Συναποφέρω, (φέρω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρω, φέρω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ πάλιν φέρω, μεταφέρω. Μέσ. «Συναποφέρομαι σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρομαι, ἀπό τινος φέρω πρὸς ἐμαυτόν ἢ λαμβάνω.

Συναπόφημι, (φημί, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀρνοῦμαι, οὐ στέργω, λέγω τὸ οὐχί· σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπορρίπτω τὸν λόγον, τὸ ζήτημά τινος· λέγω κ' ἐγὼ τὸ δὲν γίνεται. 2) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποστραίνω, ἀποκάμνω, ἀποκάμνων παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ γεν.

*Συναποφθίνω, (φθίνω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀφανίζω, ἢ φονεύω, Ὀππ. ἀλ. ἐ. 576. καὶ, 587.

Συναποχράομαι, ῶμαι, μέσ. Ἀποδ. (χράομαι, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποχρῶμαι, σὺν ἑτέροις μεταχειρίζομαί τι, δαπανῶ, δοτ.

Συναποχωρέω, ῶ (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἀναχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι.

*Συναπτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Πρέπων νὰ συνάψῃ, Σχολ. Σοφ. Ο. Τ. 155.

Συναπτικός, ή, όν. (συνάπτω) Συνδέων, ένών. εἰς τὸ συνάπτειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. — Ἐπίρ. »Συναπτικῶς ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, εὐθέως, ἅφαρ, Σχολ. Ὁμήρ. β'. 169.

Συναπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος, συνεξηρτημένος, συμμαζωμένος, σύντομος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508.

Συνάπτω, Μέλ. ψω, Ἀόρ. β'. παθ. συνεφήναι· εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεοδ. Προσῳδ. (ἅπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅπτω, συνδέω, ἑνόω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, προσκολλῶ· συναρμόζω, συμμιγνύω. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 2. »Πορευόμενοι ἑκατέρωθεν συνῆψαν τὰ ἄκρα, ἡνωσαν, ἔσμιξαν· ἡ κάλλιον ἐνταῦθα οὐδετέρως. (ἐξυπακουόμ. τὸ, ἑαυτούς) ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σμίγω«ἔσμιξα τὰ ἄκρα καὶ ἐσχημάτισαν πάλιν τὴν φαλαγγα ὡς ἦτον τὸ πρότερον. 2) πρός ἄλληλα συνδέω, ἑνόω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ξ'. 22. »Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλοὺς τε κἀγαθοὺς« οὕτω καὶ παρ' Εὐριπ. »Συνάπτειν γάμους« καὶ παθητικ. ὁ αὐτ. Οἰκον. ε'. 3. »Ἡ προβατικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ἤνωται ἡ ἡνωμένη, ἀχώριστός ἐστι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιχειρῶ ποιῆσαι· ὁ αὐτ. Λακ. πολ. ζ'. 3. »Ἐποίησε καὶ οἰκειακὰς, χρῆσθαι ἀλλοτρίοις· καὶ κυνῶν δὲ θηρευτικῶν συνῆψε κοινωνίαν«. 3) »Συνάπτειν μάχην, ἢ πόλεμον, ἀρχικῶν, κρατεῖν, Ἡρόδ. 1, 18· 6, 108. ὡσαύτως, »Συνάπτειν τινὶ, ἐξυπακουομένου τοῦ, Μάχην· ἢ »Συνάπτειν εἰς μάχην, εἰς πόλεμον, εἰς χεῖρας· ἢ »Συνάπτειν πρός τινα μάχην«, ἀντὶ, κρατεῖν, ἤ, »Συνάπτειν τὰ στρατόπεδα εἰς μάχην«, Ἡρόδ. 5, 75· ἢ ἁπλῶν τοῦ μάχην, κρατεῖν μάχην, κάμνω νὰ πιασθοῦν, Ἡρόδ. 4, 80. πρβ. Ἀχ. 686. ὡσαύτως »Συνάπτειν χεῖρας«, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ χορευόντων, πιάνεσθαι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χορεύειν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 572. καὶ »Πόλεμος συνάπτειν«, ἀντὶ τοῦ, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας· ὡς καὶ τό, Συμμιγνύναι, καὶ Συμβάλλειν. Παθ. »Νεῖκος συνῆπτό μοι πρός τινα«, κατήντησα εἰς φιλονεικίαν μετά τινος, Ἡρόδ. 7, 158. Μέσ. »Συνάπτεσθαι φιλίαν«, ἀρχινᾶν καὶ κάμνειν φιλίαν μετά τινος. 4) συνάπτειν τινι, κάμνω νὰ συγκρούσῃ, νὰ συναφθῇ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου. ὅθεν μεταφ. μετέρχομαι ἢ κάμνω τι ἀδιακόπως, ὡς παρ' Αἰσχυλ. 3, 12. »Ἐὰν τοῦτο συνάπτηται, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ποιῇς. 5) οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, πλησιάζω, πλησίον εἰμί, ἢ ἔρχομαι· ἢ συνέχομαι, ἐγγίζω, σύγκειμαι, ἢ συνορεύω. »Τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις οὐ συνάπτει τῇ γῇ, οὐ προσκολλῶσι τὰς βίζας των εἰς τὴν γῆν, οὐ σύγκεινται. »Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ, συνορεύει, Ἡρόδ. 2, 75. πρβ. Αἰσχ. Περσ. 883. Εὐρ. Ἱππ. 187. »Τῆι ὥραι συναπτούσηι, πλησιαζούσης, Πολύβ. 1. 40. ὅπερ ἄλλως καὶ »Τῆς ὥρας συγκλειούσηις λέγεται· ἢ κατὰ Πίνδαρ. Πύθ. 4, 440. »Ὥρα γὰρ συνάπτειν, ἐπείγει, κατὰ τὸν Σχολ. ὡσαύτως »Χρόνου συνάψαντος, ὅτε ἤγγισεν ὁ καιρός, Πολύβ. 1, 52. »Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους«, ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος, Εὐρ. Φοιν. 714. καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 469. ἐν γένει, προσκολλῶμαι καὶ ἑνόομαι μέ τινα, γίνομαι ἓν μὲ τινα κατά τι, συνεργῶ, Αἰσχ. Περσ. 777. Ἑρμ. Σοφ. Λεξ. 1296. Elmsl. Ο. Τ. 664. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 187.

Συναπωθέω, ῶ (ὠθέω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπωθῶ, σπρώχνω, ἀμπώθω.

Συναράσσω, Ἀττ. ἀττω. Μ ξω, (ἀράττω, σύν.) Ἀράσσω, κτυπῶ πρός ἄλληλα συγκρούω, Ἀριστοτ. κόσμ. »Συναρατόντων ἀνέμων παντοίων· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συντρίβω. Κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 170. ἔτι δὲ »Συναράσσεσθαι κεφαλάς«, Ἡρόδ. 2, 63. Παρ' Ὁμ. ἤδη εὑρηται ἐν Ὀδ. Ι, 495. »Σὺν κεν ἀρὴξ ἡμέων κεφαλάς«. 2) ταὐτὸν τῷ, Συνάρω, συναρμόζω, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 616.

Συναραχνόω, ῶ. Ἱπποκρ. γυναικ. παθ. β'. »Ὁ τράχηλος συναραχνοῦται«, ἔνθα ὁ Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην. ἐν τοῖς Γλωσσ. ὀρθότερον »Συναρθμοῦται«, ὅ ἐστι, συναρμίζεται, συνενοῦται, ἕχουσι.

Συναρέσκω, Μέλ. ἀρέσω (ἀρέσκω, ἀνμλ.). Ἐγκρίνω τι σὺν ἄλλῳ, ἐν ταὐτῷ· συνευδοκῶ, εὑρίσκω εἰς τι εὐχαρίστησιν, ἡδονὴν, αἴτ. πράγμ. ἐξαιρέτως λέγεται κατὰ τρίτον πρόσωπον. »Συναρέσκει μοι, τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ ἐμὴ γνώμη, ἀρέσκει καὶ ἐμοὶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 18. »Οὐδὲ τὸ φρουρούς μισθοῦσθαι ξυνήρεσκέ μοι· »δὲν μοὶ ἤρεσκε. »Εἶμοι συναρίσκεται τήνδε μενοινήν«, Ἀπολλών. γ'. 901. ἂν σᾶς ἀρέσκῃ ἡ γνώμη μου· ἂν φαίνεται ὑμῖν ἀρεστὸν τὸ πρόβλημά μου· καὶ δ'. 383. »Καὶ θέμις ἦν ἄμφω συναρέσσαμενα· καὶ ἐν γ'. 1100. »Ὡς Θητὶ τότε ξυναρέσσατο Μίνως, ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρμιος εἶην,

Συναρήγω, Μ. ξω (ἀρήγω), ταὐτὸν τῷ, Συμβοηθῶ.

Συναρθμέω, ῶ (ἀρθμέω). Συμφωνῶ, συνάπτομαι, συναρμόζομαι εἴς τι, »ἐπέσεσιν ὑπακούω, στέργω, συμφωνῶ μὲ τοὺς λόγους. Ἀπολλών. δ'. 418.

*Συναρθμίζω, = συναρθμέω.

Συνάρθμιος, ὁ, ἡ. Ἐπιτατικὸν τοῦ, ἄρθμιος. Ὁ πολλὰ γνωμένος, συνηρμοσμένος. Ὀππιαν. ἁλ. ε'. 424.

Συναρθμόω, ῶ (ἀρθμός). Συναρμόζω: συγκλείω, ὁμοῦ κλείω, σφαλνῶ.

Σύναρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον), Συνηρθρωμένος, διά τῶν ἄρθρων συνδεδεμένος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σύναρθρος, μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγουμένου τῶν ὀνομάτων. ὅθεν

Συναρθρόω, ῶ. Μετὰ ἄρθρων συνδέω, συναρμόζω. Ἀριστοτ. ὅθεν

Συναρθρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετὰ ἄρθρων σύνδεσις καὶ συναρμονία, συνάφεια καὶ σύνδεσμος τῶν μελῶν διὰ τῶν ἄρθρων. Ἱπποκρ.

Συναριθμέω, ῶ (ἀριθμέω) Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀριθμῶ, εἰς τὸν ἀριθμὸν συγκατατάσσω. Ἀριστοτελ. ὅθεν

Συναρίθμησις, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλοτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀρίθμησις.

Συνάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ὁ μαζῆ μ' ἄλλον ἠριθμημένος, μετρημένος μαζῆ, ὁ εἷς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συντεταγμένος, ἢ περιλαμβανόμενος, ὅστις συναριθμεῖται μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους. 2) ὅστις εἶναι ἀπὸ ἴσον ἀριθμόν, τὸν αὐτόν, ἴδιον ἀριθμὸν ἔχων, ἴσου ἀριθμοῦ ὤν. (π).

Συναριστάω, ῶ (ἀριστάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως προγεύομαι. Ἀριστοφάν.

Συναριστεύω (ἀριστεύω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως ἀριστεύω, εἶμαι ἀνδρεῖος, ἢ κάμνω λαμπρὰ κατορθώματα. Μαξιμ. Τύρ.

Συνάριστος, ὁ, ἡ (ἄριστον). Ὁ μὲ ἄλλον τινά, ἢ συγχρόνως προγευόμενος. Λουκ. (π)

Συναρκέομαι, οῦμαι, ἀπολ. παθητ. (ἀρκέομαι). Εὐχαριστοῦμαι εἰς ἓν ἢ μὲ ἓν πρᾶγμα· ὑποφέρω, ὑπομένω τι μετ' ἀρέσκειας. κτησίλ. Θεόφρ. Χαρ. γ'.

Συναρμίζω· ἴδε συναραχνόω.

Συναρμογή, ἡ. Ἡ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλοτι ἁρμογή, συνάφεια, σύνδεσμος, τελεία σύνθεσις· ἐπὶ μουσικῆς, ἁρμονία. Ὀχλ. α'. 8. ἐκ τοῦ

Συναρμόζω, ἤ, -όττω Μέλ. όσω Δωρ. ξω (ἁρμοζω). Ἁρμόζω, συνάπτω, καθίλου δέ, συνδέω, ἑνόνω, Πίνδ. καὶ ἐπὶ γάμου· κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐπὶ τεχνιτῶν, οἱ τινες δι' ἐπιτηδείας συναρμογῆς καὶ συνδέσεως τῶν μερῶν, σχηματίζουν ἐν ὡραῖον ὅλον, ὅθεν ἐπὶ μουσικῶν, βάλλω εἰς μαλωδικὴν ἁρμονίαν, componiren, Γερμ. 2) Οὐδετέρ. = Προσήκει, πρέπει, εὐαρμοστως ἔχει, ἑταιριάζει ὁμοῦ, πρὸς τοὺς ἄλλους. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 20. »Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν (ἑαυτούς) εἰς φιλίαν· καὶ κατωτέρω ξ. 24. »Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι. νὰ ἑταιριάσωσι μὲ ἄλλον.

Συναρμολογέω, ῶ. Μέλ. ήτω (ἁρμολογέω) = Συναρμόζω. Ν. Δ

Συναρμονιάω, ῶ (ἁρμονία). Μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμονιάω, συμφωνῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 461.

Σύναρμος, ὁ, ἡ· Μεσ' ἁρμῶν συνδεδεμένος, συνηνωμένος πρὸς ἄλληλα. Φίλ. μαθημ. παλ. σελ. 67. καὶ περὶ τῶν ζ'. θεαμάτ. σελ. 7. »Σύναρθρον καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον« καλῶς πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένον.

Συναρμοσία, ἡ = Συνάρμοσις, ἡ Ἁρμονία. ἁμφ.

Συνάρμοσις· εως, ἡ· Συνάφεια, συνένωσις, ἡ πρὸς ἄλληλα ἅρμοσις, συναφὴ ἁμφ.

*Συναρμοστέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συναρμόζω. Ὅστις πρέπει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ συναρμοσθῇ, νὰ συνενωθῇ. Πλάτ. Τίμ. σελ. 18 C.

Συναρμοστέω, ῶ. = Συναρμόζω. Οὐδετ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 146. ἐκ τοῦ

Συναρμοστής, οῦ, ὁ (συναρμόζω). Ὅστις συναρμόζει, συνάπτει, συνδέει, ἑνώνει. »Πολιτείας συναρμοστής.« Λουκιαν. εἰς Ἀνάχ. ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον θεοὺς τὴν πόλιν, ὁ συγχρόνως μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμοστὴς ὤν. ἴδε Ἁρμοστής, ὅθεν

Συναρμοστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ συναρμόζειν, συνάπτειν, συνενώνειν, ἁνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Ἰάμβλ. μυστ. δ'. 12.

Συναρμοττόντως, Ἐπίρ. Πρεπόντως, ἁρμοδίως, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει· ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ

Συναρμόττω, (ἁρμόττω). Ἀττ. ἀντὶ, συναρμόζω.

*Συναρμόω, = συναρθμόω.

Συναρπαγή, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλα, ἢ ἡ τοῦ ὅλου ἁρπαγή· τὸ συναρπάζειν. 2) Τὸ συναρπάζεσθαι. »Κατὰ συναρπαγήν« κλεπτικά, μὲ κλεπτικὸν τρόπον, δολίως, ὑπούλως, ἀπατηλῶς. Κλήμ. καὶ Ἀποστ. κατ' ἰδέαν συναρπάζω.

Συναρπάζω, Μ. άσω. εἰς τοὺς μεταγεσστ. άξω (ἁρπάζω, ἀνώμ.). Μὲ ἄλλον τινά, ἢ μὲ ἄλλοτι, ὁμοῦ ἁρπάζω, πανταχόθεν ἢ ὁλοτελῶς, βιαίως ἁρπάζω, δράσσω ἢ ἁδράχνω, πιάνω. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ιθ'. 14. »Λατὸς τὸν λαγὼ συναρπάσας εἶχεν« βιαίως, ἁρμητικῶς ἁρπάσας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, κυριεύω· ὁ αὐτός. δ'. β'. 12. »Ὁ γὰρ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε, καὶ τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν χώραν« ἅλα ὁμοῦ μαζῆ μὲ τὴν νίκην ἐκυρίευσεν. 2) Μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, Ὀξέως συνίημι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ. Σοφοκλ. »Συναρπάζειν φρενὶ« ὀξέως ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν, εἰς νοῦν δέχεσθαι οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 8. »Νοῦν μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δεκεῖς συναρπάσαι« Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Λουκιαν. »Τὸ ζητούμενον συναρπάζειν« δέχεσθαι ὡς ἀποφατισμένον καὶ διακεκριμένον πρᾶγμα, τὸ ἔτι ἀμφισβητούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ αἰτιδίκου μήπω συγχωρηθέν· 3) συναρπάζω τινά« κερδίζω, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν καταπείθω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 531. »Συναρπάσας στρατὸν« καταπείσας, κυριεύσας· ὅθεν ἐν τῇ συνήθειαν Μέσως.

Συναρπάζομαι, συναρπάζω ἐμαυτόν, ὀξέως, ἀκουσίως, ἀκρίτως καὶ παραλόγως κυριεύομαι ὑπό τινος πάθους. Προκέριομαι, ἢ Παραπέρνομαι· καὶ «Συναρπαγὴ» ἡ ὀξεῖα καὶ παράλογος ὁρμὴ πρός τι πάθος, πρὶν ἡ ψυχὴ κρίνῃ τὴν αἰτίαν, ὅταν δηλαδὴ κυριεύεται τις ταχέως ὑπό τινος πάθους πρὶν ἡ ψυχὴ κάμῃ τὴν κρίσιν τοῦ πράγματος ἢ τῆς αἰτίας. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Συναρρωστέω, ῶ (ἀῤῥωστέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἀῤῥωστῶ.

Σύναρσις, εως, ἡ (συνάρω). Ἕνωσις, συναφή, ἁρμονία. Ἡτύχ.

Συναρτάω, ῶ Μέλ. ήσω (ἀρτάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμοῦ κρεμῶ, ἐπαίρω, σηκόνω. Λουκιαν. 2) = Συνάπτω, συμπλέκω, συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. «Συναρτῶμαί τινι·» = Συμπλέκομαί τινι, μάχομαι, πελεμῶ, εἰς χεῖρας ἔρχομαι. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 51. ὅθεν Μετοχ. «Συνηρτημένος» = Συμπεπλεγμένος, συνημμένος· ὅθεν

Συνάρτησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ ἄρτησις, κρέμασις, ὕψωσις, σήκωσις, συμπλοκή, σύναψις, συνάφεια, λόγος ἢ αἰτία, διὰ τῆς ὁποίας πρᾶγμά τι ἐξαρτᾶται ἀπό τινος.

Συναρτίζω, Μ. ίσω. (ἀρτίζω). Συμπληρόω, ὁλοτελῶς ἀρτίζω, ἀπαρτίζω, τελειοποιῶ. Διον. Ἁλ. «Συναρτίζειν τὸν νοῦν.»

*Συναρτύνω (ἀρτύνω) = συναρτύω. (ῡ)

Συναρτύω, (ἀρτύω). Συναρμόζω, συμπαρασκευάζω, ἢ προβλέπω, συνδιατάττω. «Ἀσπίσι νῆα συναρτύσαιτες ἐρεφαι.» Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 1077.

Συναρχαιρεσιάζω. Μ. άσω. (ἀρχαιρεσιάζω) Συντρέχω, συνεργῶ. συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ τιμηθῇ καὶ νὰ λάβῃ ἀξίωμά τι πολιτικόν. Πλούταρχ.

Συναρχία, ἡ (ἀρχή). Τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ νὰ συνδιοικῇ τὴν πολιτείαν, ἢ πολιτικόν τι ἀξίωμα. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. καὶ συναρχίαι.» Ἀριστοτέλ. Πολιτ. 4, 14. ἡ σύναξις τῶν ἀρχόντων, ὅλα μαζῆ τὰ μέλη τοῦ ἀρχείου.

Σύναρχος, ὁ (ἀρχή) = συνάρχων.

Συνάρχω, Μ. άρξω (ἄρχω) Συνεξουσιάζω, συνδιοικῶ, εἶμαι μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πολιτικὸν ἀξίωμα. Ξενοφ. ἀνάβ. ξ'. ά. 21. καὶ Ἑλλ. ά. ζ'. 10. «Τιμασίωνι συνάρχειν.» 2) Μέσ. Ἀποθ. «Συνάρχομαι τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν ἀρχὴν ἔχω, παρομοίως ἀρχίζω. Ἐτυμολόγ. μέγ. ὅθεν καὶ Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. «Συναρχομένως» ἔχων τὴν ἰδίαν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος. Ἐτυμολόγ.

Συνάρχων, οντος, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἄρχων, ὅστις ἐξουσιάζει εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ ἄλλον, ἑταῖρος, συμβοηθὸς τοῦ ἄρχοντος.

Συνάρω, (ἄρω, ἀνώμ.) = συναρμόζω ὅθεν «Συνάρηρεν ἀοιδὴ καλήσας,» ὕμν. Ὁμήρ. ά. 164. ἡ ᾠδὴ συνεῖχατο, ἢ ἦτον ἡνωμένη. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἄρω.)

Συναρωγός, ὁ, ἡ (ἀρωγός). Συμβοηθός, συμπράκτωρ. Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. Τύμ. Ὀφ. 7, 4.

Συνασεβέω, (ἀσεβέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀσεβῶ, εἶμαι ἀσεβής, πράττω ἀσεβήματα, ἀνοσιουργήματα.

Συνασκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀσκέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀσκῶ, γυμνάζω, ἑτοιμάζω. 2) Διόλου ἀσκῶ, γυμνάζω· ὅθεν

Συνάσκησις, εως, ἡ· κοινὴ γύμνασις. Ἠλήμ. Στρ. ά. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄσκησις.

Συνασμενίζω, (ἀσμενίζω). Συνευφραίνομαι. Ἐτυμολογ. μέγ. ὅθεν

Συνασμενισμός, ὁ· κοινὴ εὐφροσύνη. «Τῶν ὀχλων συνασμενισμός.» Παλαιὰ. Λαυσαϊκ. σελ. 156.

Συνασοφέω, ῶ (ἄσοφος). Μαζῆ μὲ ἄλλον εἶμαι ἄσοφος, ἀστόχως καὶ ἀτεχνίτως πράττω, πολιτεύομαι. Εὐριπ. Φοίν. 405. «Καὶ τοῦτο λυπρόν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς· ἔνθα ὁ Βαλκανοῖρος ἀμφιβάλλει· ὁ δὲ Πόρτων ἀποδέχεται.

Συνασπάζομαι, Μέλ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀσπάζομαι) ὁμοῦ ἀσπάζομαι, χαιρετῶ.

Συνασπιδόω, ῶ (ἀσπίς). Συμμάχομαι, συμβοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον, παρά Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. ἐ. 8. «Συνασπιδοῦντες ἐναντία τοῖς ἐναντίοις» συμβοηθοῦντες ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων μαχόμενοι· ἐξεναντίας ἐν ζ'. ά. 23. τὸ «Συνασπιδοῦντες» ἀντίκεινται τῷ «Ἐπὶ κέρας» ἔνθα σημαίνει τὸ «Κατὰ μετωπον.»

Συνασπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίζω). Πολεμῶ μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας, στέκων μὲ κλειστὰ μέτωπα πλησίον ἄλλου, ἐξαιρ. στέκω κατὰ μέτωπον· καθόλου δέ, εἶμαι συναγωνιστής τινος εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Κύκλ. 89. ὅθεν

Συνασπισμός, οῦ, ὁ· καὶ Ἡσύχ. Πύκνωσις (ἀσπίδων)· κατὰ Σουίδ. «Ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πᾶχυν ἕνα·» ὅταν ὁπλίτης στρατιώτης εἰς τὴν μάχην ἵσταται πεπυκνωμένος ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, προέχοντες τὰς ἀσπίδας ὡς τεῖχος· ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ν. 130. περιγράφει τὸν συνασπισμὸν οὕτως: «Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας ἐείσατο φάλαγγες κρατεραὶ — φραξάμεναι δόρυ δουρί, σάκος σάκει προθέλυμνον. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ· φῦεν δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλῃσιν· ἔγχεα δ' ὀρτύσσοντο πραπίδων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα·» οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Π. 212. Τοιοῦτον φαίνεται καὶ τό, ἐν Λ. 72. «Ἵστα δ' ὑπερθυμίη κεφαλᾶς ἔχον·» ὁ Τυρταῖος ἐνθ'. 30. λέγει τὸν συνασπισμὸν «Μάχην αὐτοσχεδίαν·» εἶναι δὲ ἡ παρὰ Γαλ. Tortue καὶ Γερμ. Geschlossenste Stellung λεγομένη· 3) Αἰλιαν. Τακτ. 11. τὸ τῶν Ῥωμαίων testudo.

Συνασπιστής, οῦ, ὁ (συνασπίζω) Συναγωνιστής, συστρατιώτης, κοινωνὸς πολέμου, ὁ συνασπίζων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 379.

Συνασταχύω, (ἀστάχυς). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀστάχυα. Ἀρατ. Διοσημ. 318. Ἀρουραι συνασταχύουσιν «πλήρεις ἀσταχύων, γεμάται ἀπὸ ἀστάχυα. (ῡ)

Συναστραγαλίζω, (ἀστραγαλίζω). Παίζω μαζῆ μὲ ἄλλον τοὺς ἀστραγάλους.

Συναστράπτω, Μ. ψω. Ὁμοῦ ἀστράπτω, λάμπω.

Συναστρία, ἡ Ἡ μεταξὺ τῶν φίλων μικρὰ ἔχθρα· μικρὰ σύγχυσις φίλων. Πρόκλ. εἰς Πτολεμ. παράφρ. σελ. 267.

Συνασφαλίζομαι, Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀσφαλίζομαι· ἀμφ.

*Συνασχαλάω, (ἀσχαλάω) καὶ

*Συνασχάλλω (ἀσχάλλω) Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι. «Μόχθῳ συνασχάλλει.» Αἰσχύλ. Προμ.

Συνασχημονέω, ῶ (ἀσχημονίω). Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχημονῶ· πράττω, ζῶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀσχημόνως.

Συνασχολέω, ῶ (ἀσχολέω) Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχολῶ, καταγίνομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων περίτ.

Συνατενίζω, (ἀτενίζομαι). Κυττάζω ἀτενῶς, προσεκτικῶς· Φιλοξ. Γλωσ. λατ. contuen.

Συνατιμαζω, (ἀτιμάζω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀτιμάζω.

*Συνατμίζω, ίσω (ἀτμίζω). Συγχρόνως ἐξατμίζω. Διογ. Λαέρτ. 6, 73.

Συνατυχέω, ῶ (ἀτυχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἀτυχής «Μετά τινος.» Λυκοῦργ. Λεκνρ. 33. 1.

*Συνατυχής, ές (ἀτυχής). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον ἀτυχὴς, συνδυστυχής. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 78.

Συναυαίνω, (αὐαίνω) Ξηραίνω. Ἱπποκρίτ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 462. «— καὶ συναναυῶ κόρας» θέλω καὶτέ, ξηράνει τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ,

Συναυγασμός, ὁ (συναυγάζω). Συντυχία, ἐντάμωσις, ἢ συνδρομὴ καὶ ἕνωσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον· ἢ τῶν ἀκτίνων γωνία, ἑστία.

Συναύγεια, ἡ (αὐγή) = τῷ πρηγμ. 2) Εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Πλατωνικοὺς, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, τουτέστι τοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐκπεμπόντος φωτὸς (ὄψις), μὲ τὰς ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένας ἀκτῖνας, διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ὅρασις· Πλάτ. Τίμ.

Συναυδάω, ῶ. Μ. ήσω (αὐδάω). Συνομιλῶ, συμφωνῶ, ὅθεν ὡς τὸ σύμφημι· καὶ ὁμολογῶ. Σοφοκλ.

Συναυλέω, ῶ· μέλ. ήσω (αὐλέω). Ὁμοῦ αὐλῶ, φυσῶ ἢ παίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία, ἡ (αὐλέω, αὐλός). Συμφωνία δύο, ἢ καὶ περισσοτέρων αὐλῶν· ἔτι καὶ ἡ συμφωνία τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς λύρας, Ἀθ. σελ. 617. F. τροπ. πᾶσα συμφωνία, ἕνωσις, εἶον εἰς τὸ κλαίειν· ὅθεν καθόλου κοινωνία, συμφωνία, συνένωσις διὰ συγκατοικίας, γάμου, κ. τ. τ. καὶ ὁ γάμος αὐτός· ἡδορὸς ξυναυλίᾳ» κοινωνία τῶν δωρήτων, τουτέστι, μοιχείας. Αἰσχύλ. ἐξαιρ. συναυλία δρήνου, πάθους, κ. τ. τ. Ἰάκ. Φιλοστρ. εἰκον· σελ. 275. (Κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν ἐδόνατο τὰ παραχθῇ ἡ λέξις ἐκ τοῦ· αὐλή, αὐλίς, αὐλίζομαι, συναυλίζομαι.)

* Συναυλιασμός, ὁ = συναυλία, ἀμφ.

Συναυλίζω, Μέλ. ίσω (αὐλίζομαι). Ὁμοῦ εἰς μίαν αὐλὴν ἢ αὐλίν, κοίτην, σκηνήν, ἢ οἰκίαν φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 21. «Τοὺς εὐπιστοτάτους τῶν τριηράρχων συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ·» συνάγων, φέρων ὅλους ὁμοῦ· Μέσ. ἀποθ. «Συναυλίζομαι» σύγκειμαι, συγκοιμῶμαι συγκατοικῶ, συνδιάγω, συναναστρέφομαι· ἴδε καί, συναλίζω.

Σύναυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον αὐλῶν, συνοδός, ἐν γένει ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἥκων, καὶ τροπικ. σύμφωνος, ἐμόγνωμος, ὅθεν πάνερμο σύναυλος ἦχθη» ἐχώρισε τοσον ταχέως, ὡς ὁ ἄνεμος. Ἀνακρ. 59, 10. 2) Ἐκ τοῦ αὐλή· σύνοικος, κοινωνός, συντήθης, συγκάτοικος· παρά Σοφοκλ. Αἴ. 611, «Σύναυλος μανία·» = συνοῦσα.

Συναυξάνω, (αὐξάνω, ἀνώμ.) = συναύξω· ὅθεν

Συναύξησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ γινομένη· αὔξησις.

Συναύξω, Μ. ήσω. Μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλο τι κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν ποσότητα, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. 10. «Συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους·» καὶ Ἀπομν. δ'. γ'. 6. ἐπὶ ὕδατος «Συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα·» κάμνει ὁμοῦ μὲ τὴν γῆν καὶ μὲ τὰς ὥρας νὰ αὐξήσωσι πάντα. Μέσ. «Συναύξομαι·» ὁμοῦ αὐξάνω, ἢ μέγας γίνομαι. Ξενοφ. Ἱππ. ά, 16. «Πρὸς ταύτας (τὰς κνήμας), ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα.»

Συναφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ) Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀφαιρῶ.

Συναφανίζω, μέλ. ίσω (ἀφανίζω) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀφανίζω, κάμνω τι ἀφανές, ἀόρατον· ἐξολοθρεύω.

Συνάφεια, καὶ, ξυνάφειαι, ἡ (συναφής). Συνέχεια, σύζευξις, σύνεξις, σύνδεσις, ἕνωσις· ὁ Ἡλιόδ. δ'. σελ. 181. καλεῖ τὸν γάμον «Συνα-

φείας ἕνομεν συναλλαγμα·ω κυρίως ἡ κατάστασις τοῦ, συναφής, Lobeck Φρύν. σελ. 497. (ξ).

Συνάφεσις, εως, ἡ (συναφίημι). Τό ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἀφίειν τι ἀπό τινος, ὁλοτελής ἢ παντελής ἄφεσις· καί Παθητικ. ὁλοτελής ἐκφορμή, φυγή.

Συναφή, καί, Συναφή, ἡ = συνάφεια.

*Συναφής, καί, Συναφής, ές, ὁ, ἡ (συνάπτω) Ἡνωμένος, ἐξηρτημένος, συνεχής, συνδεδεμένος.

Συναφίημι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἢ διόλου ἀφίημι, ἀφίνω μέ τήν ὁλότητα, ἢ μετ' ἄλλου τινός ὁμοῦ· (περί τῆς προσωδίας ἴδε ἵημι)

Συναφικνέομαι, οῦμαι (ἱκνέομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως, ἔρχομαι, φθάνω, ἢ ἐπιτυγχάνω.

*Συναφίπταμαι, Μέλ. ήσομαι· ἀόρ. συνεπτάμην (ἵπταμαι). Πετῶ μαζῆ.

*Συναφίστημι, (ἵστημι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀφιστάνω, ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἢ ἀποστατῶ καί παραβαίνω ποιό τινα. 2) Εἰς τούς ἀμεταβ. χρον· καί εἰς τό Μεσ. «Συναφίσταμαι, Ἰων. συνεφίσταμαι» Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ἀποστατῶ, ἐκπίπτω. Ἡρόδ. 5. 37. 104.

Συναφομοιόω, ῶ (ὁμοιόω). Ὁμοῦ ἢ μετ' ἑτέρου ἀφομοιόω κάμνω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι Μέσ. συναφομοιόομαι, οῦμαι· ὅμοιος γίνομαι μέ ἄλλον τινά.

Συναφορίζω Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Ὁμοῦ ἀφορίζω, χωρίζω, ἢ διακρίνω.

Συναχθομαι, Μέλ. θέσομαι, Ἀττ. θήσομαι, παθ. ἀποθ. (ἄχθομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἄχθομαι, λυποῦμαι, συλλυποῦμαι· ητικ. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ξ'. 19. Ἡρόδ. 8, 142.

*Συνάχνυμαι (ἄχνυμαι). Συλλυποῦμαι. Ἰών. Σμυρν.

Σύναφις, εως, ἡ (συνάπτω). Σύνδεσις ἕνωσις.

Συνδαίζω, Μ. ίξω. (δαίζω.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως φονεύω. Σοφοκλ.

Συνδαίνυμαι, (δαίνυμι). Συντρώγω.

*Συνδαιταλεύς, ὁ (δαιταλεύς, σημαντ. β'.) Ὁ συμπότης, ὁμοτράπεζος, σύνδειπνος, συνευωχητής. Ἀθήν.

Σύνδαιτις, ιδος, ἡ· θηλ τοῦ, συνδαίτωρ. σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. «Θεῶν σύνδαιτις». Ὀρφ. Ἀργ. νδ'. ια'. ὅπου «Σύνδαιτιν ὁ Ἑρμάνιος θέλει ν' ἀναγιώσκεται.

Σύνδαίτωρ, ορος, ὁ· σύνδειπνος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 351. ἐκ τοῦ

Συνδαίω, Μέλ. δαίσω (δαίω, σημαντ. β'. ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρώγω, συνευωχοῦμαι, συνδειπνῶ. Εὐριπ. Ἠλ. 1455. «Τούς γάμους συνδαίσας· νά περιλάβῃ μαζῆ του τά δείπνα τοῦ γάμου.

Συνδάκνω, Μέλ. δήξομαι (δάκω, ἀνώμ.), Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ δάκνω, σφιγτά δαγκάνω, καταδάκνω. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. 9.

Συνδακρύω (δακρύω). Ὁμοῦ δακρύω, συγκλαίω. Πλούταρχ. (περί τῆς προσωδίας ἴδε δακρύω.)

*Συνδαμάω, Μέλ. άσω (δαμάω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως καταδαμάζω, κατεξουτιάζω.

*Συνδάμνημι, ποιητ. ἀντί, συνδαμάω.

*Συνδαυλίομαι (δαυλίζω). Ὁμοῦ δαυλίζω.

Συνδαπανάω, ῶ· Μέλ. ήσω (δαπανάω). Ὁμοῦ δαπανῶ, ἐξοδεύω.

*(Συνδάω, ἀπό τό θέμα ΔΑΩ). Συνηξεύρω τι, συμπαιθάνω· ἴδε ΔΑΩ.

Συνδείδω (δείδω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ φοβοῦμαι· ἐξαιρ. κατά παρακείμ. μέ σημαντ. Ἐνεστ. συνδέδοικα, καί συνδέδια εὔχρηστον.

Συνδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Μαζῆ μέ ἄλλον δειπνῶ, ἐν γένει, συντρώγω μετά τινος εἰς τήν αὐτήν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 12.

Συνδείπνιον, τό, ποιητ. ἀντί, σύνδειπνον. Ἀθήν. σελ. 140. καί Διοδ ιδ'. 42.

Σύνδειπνον, τό (δεῖπνον). Συμπόσιον, συνευωχία, δεῖπνον, εἰς τό ὁποῖον συνέρχονται πολλοί εὐωχηταί, ἤτοι συντρωγουστι κολλοί. Λυσίας παρ' Ἀθην. σελ. 365. καί Πλούταρχ. εἰς Κάτ. μικρ. 68. Λατ. Convivium.

Σύνδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις μαζῆ μέ ἄλλον δειπνεῖ, μέτοχος τοῦ δείπνου, τῆς τραπέζης, ὁμοτράπεζος, συντράπεζος. Ξενοφ.

Συνδεκάζω, Μέλ. άσω (δεκάζω). Φθείρω διά χρημάτων ὅλα τά δικαστήρια, ὅλους τούς κριτάς· ἐπί ἐνός «Δεκάζω» λεγόμενον.

Συνδεκατεύω (δεκατεύω). Συνάγω τά δέκατα. 2) συιεορτάζω τήν δεκάτην· ἴδε, δέκατος· σημαντ. 3.

Σύνδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πλήρης δένδρων, μετά δένδρων πεπυκνωμένος ἢ κατάφυτος, γεμάτος μέ δένδρα, ὅπου ητό σύνδενδρον, τό δάσος.

Συνδέομαι, Μέλ. δεήσομαι, ἀποθ. παθ (δέομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ παρακαλῶ, αἰτῶ, ἢ χρείαν ἔχω, χρειάζομαι· ητικ.

Σύνδεσις, εως, ἡ (συνδέω). Ἡ ὁμοῦ δέσις, ἢ πρός ἄλληλα δέσις. «Δερμάτος σύνδεσις» ἢ πυκνότης καί στερεότης, ἤτοι ἡ συμπύκνωσις τοῦ δέρματος. Constrictio. Ἱπποκρ.

*Συνδεσμεύω (δεσμεύω). Δένω μαζῆ, σφιγκτά.

Συνδέσμευσις, ὁ (δεσμεύω), = τῷ πρηγμ.

Συνδέσμιος, ὁ, ἡ (δέσμιος). Ὁ μαζῆ μέ ἄλλου δεσμευμένος, δεμένος, συναιχμάλωτος.

Σύνδεσμος, ὁ (δέσμος). Σύνδεσις, σύναψις, ἕνωσις. 2) Ὅ,τι εἶναι μαζῆ δεμένον, φάκελλος, δεμάτιον· τεν ἑτεροχειρ πληθυντ. μτά σύνδεσμον ἔχει ὁ Εὐριπίδης. 3) εἰς τούς Γραμματ. τό ἄγλωσσον μέρος τοῦ λόγου, ὁ Σύνδεσμος παρ' Ἀριστοτ. κατά πλατυτέρην ἀκόμη σημασίαν, τό μόριον.

Συνδεσμώτης, ου, ὁ (δεσμώτης), = συνδέσμιος, Δίων Κάσ.

Συνδεσποτεία, ἡ (δεσποτεύω). Τό νά συνεξουσιάζῃ τις μαζῆ μέ ἄλλον· ἀμφ.

Συνδέτης, ου, ὁ (συνδέω). Συνδεδεμένος, ἢ συνημμένος· Ἀθήν. σελ. 213.

Συνδετικός, ή, όν. Ὁ εἰς σύνδεσιν, σύναψιν, συνένωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Σύνδετον, τό· = σύνδεσμος, δεσμός. Εὐριπ. Ἰων. 1390. ἀμφ.

Σύνδετος, ὁ, ἡ. Συνδεδεμένος, ἑνωμένος, στερεωμένος.

*Συνδευμένος, η, ον, ποιητ. ἀντί, συνδεόμενος· παθ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ συνδέω.

*Συνδεύω (δεύω). Βρέχω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνδέω, Μέλ. δήσω (δέω, ἀνώμ.). Δένω μαζῆ, σφιγτά, δεσμεύω Ἰλ. Α, 399. «ἐπκότε μιν ξυνδήσαι Ὀλύμπιοι ἠθελον ἄλλοι, Ὀδ. Κ. 168. «τόν δέ πόδας χεῖράς τε δέον. Τμν. Ἑρμ. 82. Δίνω, ἐπί πληγῆς· Ἰλ. Ν. 599. «αὐτήν δέ ξυνέσητε... σφενδόνῃ, ἔδεσε τήν πληγωμένην χεῖρα· ἐν γένει συνάπτω, ἑνώνω, συναρμόζω. 2) κρατῶ στερεά, ἐμποδίζω, Ἰάκ. Φιλιστρ. εἰκόν. σελ. 522. — Εἰς τήν Ἰλιάδ. ἔχει ὁ Οὐλίφιος πάντοτε τόν Ἀττικόν τύπον ξυνέ, καί ὅπου τό μέτρον δέν ἀπαιτεῖ, ὡς Α, 399. Σημειώσατε, ὅτι εἰς τοῦτο τό ῥῆμα, καθώς καί εἰς ὅλα τά ἀπό τό, δέω, σύνθετα, γίνεται ἐνίοτε συναίρεσις τοῦ, εο, εἰς ευ· οἷον, συνδούμενος, ἀντί, συνδεόμενος, κ. τ. λ.

Σύνδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Διόλου δῆλος, καθαρός, ὁλοτελῶς φανερός, σαφής. Πλούταρχ.

Συνδημαγωγέω, ῶ· μελ. ήσω (δημαγωγέω). Μαζῆ μέ ἄλλον κυβερνῶ τόν δῆμον, καί κερδαίνω τήν εὔνοιαν καί ἀγάπην τοῦ

Συνδημιουργέω, ῶ· Μέλ. ήσω (δημιουργέω). Μαζῆ δημιουργῶ, κτίζω, ἐκ τοῦ

Συνδημιουργός, ὁ, ἡ (δημιουργός). Ὅστις δημιουργεῖ, κτίζει μαζῆ μέ ἄλλον τινά· εἶναι συναίτιος. 2) ὅστις συμμετέχει μέ ἄλλον τινά εἰς τό ἀξίωμα τοῦ δημιουργοῦ.

Συνδιαβαίνω, Μέλ. βήσομαι (βαίνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, περνῶ διά μέσου, ἢ πέραν.

Συνδιαβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαβιβάζω, ὑπερθέτω. 2) ὁμοῦ συκοφαντῶ, κατηγορῶ ἢ ἐχθρεύω.

*Συνδιαβαπτίζομαι, Μέλ. ίσομαι· παθ. (βαπτίζομαι). Ἐξουσιάζομαι μέ τινα· ητικ. Δημ. κυρίως, βυθίζω, βουτῶ εἰς τό νερόν μέ τινα, διά νά κερδήσω τό στοίχημα.

Συνδιαβαστάζω, μέλ. άσω (βαστάζω). Ὁμοῦ διαβαστάζω, συνδιαφέρω, ὑποφέρω.

Συνδιαβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ διαβιβάζω, φέρω εἰς τό πέραν, περνῶ τι ἀφ' ἑνός μέρους εἰς τό ἄλλο· συμβοηθῶ, συνεργῶ εἰς τήν διαβίβασιν· Ξενοφ. Ἑλλ. ς. β'. 7.

*Συνδιαγιγνώσκω, μελ. γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Συναποφαίνω κριτής ὢν. Δίων Κάσ. 43, 25.

Συνδιάγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀιμ.) Ὁμοῦ διάγω, διαπερῶ. 2) ἀμετβ. ἐξυπακουομένου δέ, ητόν βίον· ἀντί τοῦ Ζῶ, περνῶ τήν ζωήν μου μετά τινος· Ἀριστοτέλ.

Συνδιαγωγή, ἡ. Ἡ μαζῆ μέ ἄλλους διαγωγή, διάχυσις καί διασκέδασις τοῦ καιροῦ· Ἰουστίν. διάλ.

*Συνδιαδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ διαδίδω. (ξ)

Συνδιαθερμαίνω (θερμαίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαθερμαίνω.

Συνδιάθετος, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιη' β'. 4. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ «Δυσδιάθετος εἰς ὀργήν· δύσκολος εἰς τό νά κινηθῇ εἰς ὀργήν.

Συνδιαθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Μαζῆ διατρέχω.

Συνδιαιρέω, ῶ· Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαιρῶ, διακρίνω, διαχωρίζω, διαμερίζω.

*Συνδιαιτάομαι, Μέλ ήσομαι· παθ. διαιτάω). Συγκατοικῶ, ἢ ζῶ μαζῆ μέ ἄλλον τινά· ὕστερ

Συνδιαίτησις, εως, ἡ. Τό συγκατοικεῖν ἢ συζῆν, συνοίκησις, συνδιαγωγή, συναναστροφή· «συνδιαίτησιν εἶναι τινων τό φέρτιμον, ἢ διαγωγή πρός τινα. Κλήμ. παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. δ'. 7. «Συνδιαίτησις οὐκ ἔστη εἰς τούς ὑπηκόους πολίτευμα, φέρτιμον ἐναντίον εἰς τούς ὑπηκόους.

Συνδιαιτητής, οῦ, ὁ. Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον διαιτώμενος, συγκατοικῶν, ζῶν.

Συνδιαιωνίζω, Μέλ. ίσω (αἰών). Μετά τινος διάγω, περνῶ τήν ζωήν μου μετά τινος εἰς αἰῶνα τόν ἄπαντα. Ἡσυχ. Φίλ. καί Τμνφθ.

Συνδιακαίω, Μ αύσω (καίω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διακαίω, θερμαίνω.

Συνδιακινδυνεύω, Μ. εύσω (κινδυνεύω). Διακινδυνεύω μαζῆ, ἢ τελμῶ, ἐκθέτω ἐμαυτόν εἰς ἕνα ἀγῶνα. Ἡρόδ. 7. 120.

Συνδιακομίζω, Μλ. ίσω (κομίζω), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κομίζω, φέρω πέραν, διαπερῶ.

Συνδιάκονος, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος· Ἀθην. σελ. 376. (ξ)

Συνδιακοσμέω, ῶ· μέλ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ διακοσμῶ, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν.

Συνδιακρίνω (κρίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαχωρίζω, διακρίνω, κρίνω.

Συνδιάκτορος, ὁ, ἡ (διάκτορος). Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον τινά διάκτορος, ἀναῖρος, σύντροφος τοῦ διάκτορος. Λουκιαν. 3. σελ. 30.

Συνδιακυβερνάω, ῶ· Μέλ. ήσω (κυβερνάω). Μαζῆ μέ ἄλλον, ἢ συγχρόνως διακυβερνῶ, διοικῶ.

Συνδιαλαμβάνω, Μέλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλαμβάνω, διαιροῦμαι, σκέπτομαι, κρίνω ἢ διακρίνω, 2) διαλύω τά μέλη

πράγματός τινος. Πολυβ. ιγ'. 25. «Περὶ τῶν ἐνεστώτων συνδιαμβάνειν» ἴδε Διαλαμβάνω.

Συνδιαλέγομαι, μέλ. ξομαι (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλέγομαι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι.

Συνδιάληψις, εως, ἡ (συνδιαλαμβάνω, σημτ. 2). Ἡ κοινῶς γινομένη σκέψις· καινὴ σκέψις, διακόσμησις. Ἀντωνίν. 10. 1.

Συνδιαλλαγή, ἡ. Φιλίωσις· Διονύτ. Ἀλικ. ἐκ τοῦ

Συνδιαλλάσσω, καὶ -άττω. Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ὁμοῦ διαλάττω, φιλιόω.

Συνδιαλυμαίνομαι, μέσ. ἀποθ. (λυμαίνομαι). Ὁμοῦ ἢ διόλου λυμαίνομαι, φθείρω. Διονύσ. Ἁλικ.

Συνδιαλύω, Μ. ύσω. (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλύω, φιλιόω· καὶ κατὰ Μέσ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, πληρόω τὸ χρέος μου· λύω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ χρέους. Δουκιαν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω.)

*Συνδιαμάχομαι, μέσ. ἀποθ. (μάχομαι). Μαζῆ διαμάχομαι, πολεμῶ. Πλάτ. Φιλεβ. σελ. 65. Ε. (α)

Συνδιαμένω (μένω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμένω, παραμένω ἢ διαρκῶ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 17.

Συνδιαμνημονεύω (μνημονεύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

Συνδιανέμω (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διανέμω, διαμοιρίζω.

Συνδιανεύω (νεύω). Ἰλιάδ. σκύπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, διὰ νὰ κάμω σημεῖον, ἢ νὰ παρατηρήσω τι. Πολυβ.

Συνδιανοέομαι, οὔμαι· Μλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ὁμοῦ διανοοῦμαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι. Πολυβ.

Συνδιαπεραίνω (περαίνω). Ὁμοῦ διαπεραίνω, ὁμοῦ εἰς τέλος φέρω, μαζῆ τελειόνω.

*Συνδιαπέτομαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ πετῶ διὰ μέσου. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 199. Ε.

Συνδιαπλέω, Μλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαπλέω, μαζῆ περιῶ τὸ πέλαγος, ἢ πλέω μετά τινος.

*Συνδιαπολεμέω (πολεμέω) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πολεμῶ μέχρι τέλους, βοηθῶ μὲ ἐπιμονήν. Ἀποκατεστήθη ἡ λέξις εἰς τὸν Θουκυδ. 8, 13 ἐκ τινος χειρογράφου ἀπὸ τὸν Βίκκερον, ἀπολεμήθη ὅμως ἀπὸ τὸν Πόππωνα, Τ. 2. 1. σελ. 133. καὶ Τ. 2, 4. σελ. 476.

Συνδιαπονέω, ῶ (πονέω). Ὁμοῦ διαπονῶ, συνεργάζομαι, ἢ ἐκτελῶ τὸ ἔργον μετά τινος. Πλάτ. Νομ. 8. σελ. 842. Ε.

Συνδιαπορέω, ῶ· Μ. ήτω (ἀπορέω). Ὁμοῦ διαπορῶ, εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἀπορίαν.

Συνδιαπράσσω, καὶ -άττω, Μ. ξω (πράττω). Ὁμοῦ διαπράττω, ἀποτελῶ, ἢ ἐπιτελῶ, συνεκτελῶ, συντελῶ, φέρω εἰς πέρας. Μέσ. Συνδιαπράττομαι· ὁμοῦ διαπράττομαι, πρεσβεύω, μεσιτεύω, κάμνω συνθήκην καὶ συμβιβασμὸν ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἡ. 17. «Τραπεζούντιοι ξένια ἔδοσαν, συνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων.»

Συνδιαρθρόω, ῶ (ἀρθρόω). Ὁμοῦ, ἐν τούτῳ διαρθρόω, ἢ συναρθρίω. 2) προφέρω καθαρῶς, ἐκφράζω εὐκρινῶς. Ἀριστοτέλ. μεταφρ. β'.

Συνδιαρκέω, μέλ. έσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ διαρκῶ, ἐπιμένω, ὑποφέρω.

Συνδιαρρέω, μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαρρέω, ἐκρέω.

*Συνδιαρρήγνυμι (ῥήγνυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ συντρίβω.

Συνδιασκέπτομαι, Μ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) καὶ

Συνδιασκοπέω, ῶ (σκοπέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

Συνδιαστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ διαστρέφω, διαφθείρω.

Συνδιασώζω (σώζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διασώζω, λυτρόνω.

Συνδιαταλαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως ὑποφέρω ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, ἀντυχίας. Πλάτ.

Συνδιατάρασσω, Μλ. ξω (ταράττω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαταράττω, εἰς φόβον ἢ ἀταξίαν φέρω, βάλλω.

Συνδιατείνω (τείνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διατείνω, ταυτόνω, ἁπλόνω· ἁπλοποιοῦμαι δὲ, τὴν ὁ Ὀδόνω σημαίνει τὸ Σπεύδω, δρομαίως ὑπάγω, ἐπιταχύνω τὸν δρόμον μου· καὶ χωρὶς τὸ, ὁδόν.

Συνδιατελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ διατελῶ, ἐκτελέω, τελειόνω.

Συνδιατηρέω, ῶ (τηρέω). Ὁμοῦ διατηρῶ, φυλάττω, βαστῶ. = συνδιαφυλάττω. Πολυβ.

Συνδιατίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διατάττω, εἰς εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν, ἢ εἰς καλὴν διοίκησιν φέρω. (ι)

Συνδιατρέπω, Μέλ. ψω (τρέπω, ἀνώμ.), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρέπω, γυρίζω, μετατρέπω τοὺς στοχασμούς τινος, κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, νὰ ταραχθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμηχανίαν.

*Συνδιατρέφω, ἑσφαλμ. ἀναγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ συνδιαστρέφω.

*Συνδιατριβή, ἡ. Τὸ νὰ περᾷτις μαζῆ μὲ ἄλλους τὸν καιρόν· ἐκ τοῦ

Συνδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω). Ζῶ, διάγω, ἢ περιῶ τὴν ζωήν μου, τὸν καιρόν μου μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· «τινίν. Πλάτ. ἐξαιρ. διὰ νὰ μάθωτι ἀπό τινα, ὅθεν οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατρίβοντες, οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους Ξενοφ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 3. 4, 1, 1. (τρι)

Συνδιαφέρω, Μλ. οἴσω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαφέρω, διαβαστάζω, ὑποφέρω τὸ βάρος, ὅθεν «συνδιαφέρειν τινί τὸν πόλεμον, βοηθῶ τινὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόλεμον ἕως τέλους.» Ἡρόδ. 1, 18. 5, 79. 99. Ἀριστοφ. Ἱππ. 600. 2) Ὁμοῦ διατρέχω, διασκορπίζω.

Συνδιαφεύγω, Μλ. ξομαι (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφεύγω, γλυτόνω.

Συνδιαφθείρω (φθείρω). Ὁμοῦ, διόλου διαφθείρω, φονεύω, ἀφανίζω.

Συνδιαφορέω, ῶ, = συνδιαφέρω.

Συνδιαφυλάσσω, καὶ —άττω (φυλάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφυλάττω, = συνδιατηρῶ· Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ. 36, 3.

Συνδιαχειμάζω, Μλ. άσω (χειμάζω). Μαζῆ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω, ἢ κεῖμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὰ χειμαδία.

Συνδιαχειρίζω, Μ. ίσω (χειρίζω). Ὁμοῦ διαχειρίζω, εἰς χεῖρας ἔχω, διοικῶ, κοσμῶ, ἐκτελῶ συνδιαπράττω, φοινόω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ἡρόδ. 9, 103. Ἔτι ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. «συνδιαχειρίζομαι.»

Συνδιαχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώτ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαχέω· ἐκχέω, διέλου χύνω, ἢ ἀναλύω, διατακεδάζω, διάχυσιν ψυχῆς καὶ εὐθυμίαν, ἢ εὐδίαν, καὶ αἴθριαν καὶ γαλήνην προξενῶ.

Συνδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω). Ὁμοῦ διδάσκω.

Συνδίδωμι, Μ. συνδώσω (δίδωμι). Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς, πανταχόθεν δίδω, συνάγω, συναθροίζω· παρὰ Βασιλ. «Τὸν συνδιδόμενον, συναγόμενον, ἀναδιδόμενον, αὐξανόμενον, ἀντὶ τοῦ «Διαδιδόμενον» ἐλαττούμενον, ὀλιγοστεύον, φθίνον, καταδύον, στύφον. Παῦ. Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, κλονίζομαι, βυθίζομαι.

Συνδιεκκύπτω, μέλ. ψω (κύπτω). Ὁμοῦ διεκύπτω, διόλου ἐκκύπτω, σκύπτω· διαφεύγω, διολισθαίνω. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. P. σελ. 1153. 43.

*Συνδιεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ διαπίπτω, ἐκφεύγω, γλυτόνω. Πλούτ. Πόπλ. 19.

Συνδιενέγκω, καὶ «Συνδιενείκαιμι = Συνδιαφέρω.

Συνδιέξειμι (εἶμι). Ὁμοῦ διεξέρχομαι, διέρχομαι, συνεκπεράω.

Συνδιεξέρχομαι, = συνδιέξειμι.

Συνδιεξίημι (ἵημι). Ὁμοῦ διεξίημι, ὁλοτελῶς ἀφίνω ἔξω.

Συνδιέρχομαι, ἐνεργ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, διαπερνῶ.

Συνδιηθέω, ῶ (ἠθέω). Ὁμοῦ στραγγίζω.

Συνδιημέρευσις, εως, ἡ. Τὸ συνδιημερεύειν, τὸ συνδιάγειν τὴν ἡμέραν μετά τινος· ἐκ τοῦ

Συνδιημερεύω (ἡμερεύω). Συνδιάγω τὴν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν, ἢ τὰς ἡμέρας μου μετά τινος. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 44. «Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύσειν.»

Συνδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Ὁμοῦ κρίνω, εἰς τὸ δικαστήριον παραδρεύω. 2) Ξενοφ. Ἀθην. πολ. ιγ'. 17. «Καὶ συνδικάσει πολὺ ἥττον δικαίως δικάζειν· σημαίνει τό, ὅταν οἱ κριταὶ εἶναι ἐννοημένοι μετὰ τοῦ ἐναγόντος, ἢ τοῦ ἐναγομένου· ἄρα, Συμφωνῶ, συνενοοῦμαι μετὰ τῶν δικαζομένων περὶ τῆς δίκης· πρβλ. συνδικία, συνδικάζω. Συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ, συνδεκάζω· ὅθεν

Συνδικασία, ἡ. Ἡ ἐκ κοινῆς γνώμης γινομένη δίκη.

Συνδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Ὅστις εἶναι ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ δικαστής, κριτής.

Συνδικέω, ῶ, Μλ. ήσω (σύνδικος). Ὑπὲρ ἑτέρου ἄγω τὴν δίκην, συνηγορῶ, βοηθῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, τινί· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος· Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 31. «Τοὺς δικαζομένους, ὠφελοῦντι οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι.»

Σύνδικη, ἡ = συνδικία, καὶ συνδικασία.

Συνδικία, ἡ (συνδικέω). Τὸ ὑπὲρ ἑτέρου ἄγειν τὴν δίκην, τὸ συνδικεῖν, ἢ ὑπὸ τοῦ συνδίκου εἰς τὰς δίκας γινομένη βοήθεια καὶ ὑπεράσπισις τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ καιροῦ, ἄδικος ἔνοια τοῦ κριτοῦ πρὸς ἓν ἀπὸ τὰ δύο δικαζόμενα μέρη. Πλάτ. Νομ. β'.

Συνδικοπαθέω, ῶ. Ἐπιστολ. Διογέν. σελ. 344. διεφθαρ. ἀνάγν.

Σύνδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις βοηθεῖ τινα εἰς τὸ κριτήριον, ἢ ὁμιλεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια, ἢ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, τινί καὶ τινος· Advocat, συνήγορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. «μητρὸς τάς δε συνδίκους ὁρῶμεν· τὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁμιλούσας. Δημοσθ. «Ἤρηνται δὲ τῷ νόμῳ συνδίκους, καὶ μάλιστ' οἱ δυνοὶ λέγειν ἄνδρες· ἀντὶ τοῦ, συνήγοροι. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο συνδίκοι οἱ ἐνδὺς μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰσαχθέντες δημευταί, οἵτινες ἔκριναν περὶ τῶν δημευομένων πραγμάτων. Boeckh Ath. Staatshaush. 1, σλ. 170. ἴδε καὶ Ἁρποκρ. «Σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀνεφέροντο· Παρὰ Ποιηταῖς ἔτι ταὐτόν τῷ, Συμβουλὸς, σύμφωνος, συνῳδός. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. 9, 148. συνδίκος αὐτῷ Ἰολάου τυμβοῦχος· Πύθ. 1, 3. χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων συνδίκων Μοισᾶν κτέανονι· τοὐτέστι, συνῳδόν, σύντροφον. Ἐπίρ. Συνδίκως.

Συνδιοικέω, ῶ (διοικέω). Ὁμοῦ διοικῶ, διατάττω.

Συνδιόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διόλλυμι, φθείρω, κάμνω δυστυχῆ, φονεύω.

Συνδιορθόω, ῶ (ὀρθόω) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω ὀρθόν, διορθόνω. Ἱππ.

Συνδιορίζω, (ὁρίζω). Ὁμοῦ διορίζω,

διάγω, περιῶ τὸν ὄρθρον, ἢ ἐξυπνῶ, σηκόνομαι εἰς τὸν ὄρθρον μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους· ἀμφ.

Συνδιορίζω, Μλ. ἴσω (ὁρίζω). Ὁμοῦ διορίζω, χωρίζω, διακρίνω, ὁρίζω ‖ ὅρια, σύνορα βάλλω, Στράβ. σελ. 153.

Συνδιπλόω, = συνδυαλίνω.

Συνδισκεύω, (δισκεύω). Ὁμοῦ δισκεύω, ῥίπτω, ἢ παίζω τὸν δίσκον.

Συνδιωδίζω, (ὠδίζω). Ὁμοῦ διωδίζω, παρ' Ἰωσήπ. ὀρχ. ὁ. ε. 2. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Διώκω.

Συνδρωκομέως, Ἐπίῤ. μετοχ. παθ. ἐιεστ. τοῦ. συνδιώκω· Κλήμ. Ἀλ. σελ. 205. »Συνδιωκομένως καὶ τροχαλῶς ὁμιλεῖν· ταχέως, πολλὰ ἀγλίγωρα ὁμιλεῖν.

Συνδιώκω, Μλ. ξω (διώκω). Ὁμοῦ, ἐνταῦτῷ διώκω, καταδιώκω· 2) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον. Δημοσθεν. παρα Λεγγιν. »Τοῦ παθόντος τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀπατραχυτέρως ἀλλὰ σφοδρόν, βίαιον· ὅθεν

* Συνδίωξις, ἡ. Κοινὸς, ἀπὸ πολλοὺς μαζῆ γινόμενος καταδιωγμός (ι).

Συνδοιάζω, (δοιάζω) = συνδυάζω· 2) κάμνω τι νὰ ἐπαμφοτερίζῃ, νὰ ἔχῃ δύο σημασίας· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 633. ὅθεν

* Συνδοιασμός, ὁ = συνδυασμός.

Συνδοκέω, ῶ, Μλ. ἑξω (δοκέω, ἀνάμ.). Ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, κατὰ τὴν γνώμην. Οὐδετ. ἀπρόσ. »Συνδοκεῖ μοι· φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς. 8. »Συνδοκεῖ καὶ ἐμοὶ ὑπερμεγέθες ἔργον εἶναι· καὶ γ'. γ'. 18. »Οἱ θεοὶ, ὡς εἴτε μάντεις φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, μάχην ἔσεσθαι πραγγέλλουσιν· καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται· ἢ, καὶ καθὼς μὲ φαίνεται· 2) φαίνεται ἀρεστὸν, εὔλογον, ἐπαινετὸν, δόκιμον· ὁ αὐτ. Κυρουπ. β'. β'. 13. »Οὕτω δὴ συνέδοξε τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβαλέσθαι ἐπὶ τοῦτον λόγον· καὶ κατωτέρ. ς. 16. Τοῖς φίλοις ὅπασι συνέδοξε ταῦτα.

Συνδοκιμάζω Μλ. άσω (δοκιμάζω). Ὁμοῦ δοκιμάζω. Ἰσοκρ.

Συνδονέω, ῶ, Μλ. ήσω (δονέω). Ὁμοῦ περιστρέφω, κινῶ ὁλόγυρα. Ἱπποκρ. ἐφιστ.

Συνδοξάζω, Μλ. άσω (δοξάζω, σημασ. 2). Ὁμοῦ δοξάζω, τιμῶ· Γρηγ. Ναζ.

Συνδόξαν, Αἰτιατ. ἁπλουστ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀορ. ἐκ τοῦ, συνδέκω, συνδοκέω· »Συνδόξαι τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ· κατὰ συνευδοκίαν τοῦ πατρὸς, μὲ τὴν θέλησιν καὶ γνώμην, ἢ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· »Συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις· »Συνδόξαν τοῖς Ἐφόροις· Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἑ. 13. καὶ ἡ. ἀ. 2. καὶ Ἑλλ. ἑ. ἀ. 1. μὲ σύμφωνον γνώμην, συγκατάθεσιν, μὲ τὴν θέλησιν.

Συνδοξολογέω, ῶ (δοξολογέω). Ὁμοῦ δοξολογῶ· ὑμνῶ.

Σύνδορπος, ὁ, ἡ (δόρπον) = σύνδειπνος. Νόν.

Σύνδοσις, ἡ (δίδωμι), παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. ἀ. 62. »Σύνδοσις ὑγρῶν· = Σύνδεσις· ἀμφ.

Συνδοτήρ, ῆρος, ὁ (δοτήρ). Ὁμοῦ δοτήρ, ὅστις δίδει μαζῆ, συγχρόνως.

Συνδουλεία, ἡ. Ὁμοῦ δουλεία, κοινὴ σκλαβία· ἐκ τοῦ

Συνδουλεύω, (δουλεύω). Ὁμοῦ δουλεύω, εἶμαι εἰς τὴν δουλείαν, ἢ δουλεύω μαζῆ ὡς σκλάβος. Εὐρ. Ἑκ. 203.

Σύνδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμόδουλος. Εὐριπ. Μηδ. 62. Ἡρόδ. 2, 134.

Συνδραμεῖν, = συντρέχειν.

Συνδράσσω, Μλ. ξω (δράσσω). Ὁμοῦ δράσσω, πιάνω, συναρπάζω, Κόϊντ. Σμυρν. ἡ'. 185.

Συνδράω, ῶ, Μλ. άσω (δράω). Συνεργῶ, συνεκτελῶ, συμπράττω· Εὐριπ. Ὀρ. 406. »Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνον»· ἀντὶ τοῦ, Κτείνω, φονεύω· οὕτω καὶ τὸ »Αἷμα ποιῶ, πράττω· αὐτόθ. 1140. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Νόμιμα αἵματ· τοῦτέστι, Φονεύω· ὅθεν

Συνδραστήρ, καὶ, Ἰων. συνδρηστήρ, καὶ Θηλ. συνδρήστειρα, (δραστήρ), συνεργός, συμπράκτωρ.

* Συνδρομάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σύνδρομος.—2) Συνδρομάδες, ων, αἱ αἱ ὁμοῦ τρέχουσαι· ἐξαιρέτως λέγονται »Πέτραι συνδρομάδες, αἱ τινες ἄλλως καὶ »Συμπληγάδες», ὀνομάζονται.

Συνδρομή, ἡ. Τὸ συντρέχειν, ὁμοῦ, ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, συνάντησις, ἕνωσις πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· εἰς τὸ αὐτὸ συντρεχόντων· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἄθροισμα. Γαλην. 2) Βοήθεια ὑπὸ πολλῶν γινομένη.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. συνδρόμως (δρόμος, τρέχω). Ὁ συντρέχων, ὁ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δρόμον τρέχων, ἢ ὁ τρέχων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· Ἡσιόδ. Ἡσ. 4, 370. »Συνδρόμων πετρέων· ὁ συντυχαίων, συναπαντῶν· β'.) τροπ. σύμφωνος, ἁρμόδιος, πρέπων· 2) ὁ ὁμοῦ τρέχων, συνεδρικὸς, Ὁμόδρομος. συνοδίτης, σύντροφος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1176. »Συνδρόμους ἴχνος ῥιπλατεῖαι· Ἐπιγράμ. »Τὴν δὲ καὶ ἐν δυνάτῳ λάβε σύνδρομον· συνεδοιπόρον, Ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ· 3) Οὐσιαστ. ὁ Σύνδρομος· τὸ μέρος ἔνθα ἐντομότεται (ἑνοῦται) δύο ὀρόμοι. Στράβ. μέ σελ. 1031.

Συνδυάζω, Μλ. άσω (δυάζω). Συνδέω ἢ συνάπτω δύο ἀνθρώπους ἢ πράγματα πρὸς ἄλληλα, συζεύγνυμι, ἑνόω, ἑταιριάζω· ὁρᾶ, καὶ αὐτὸ τοῦ, εἰς γάμου κοινωνίαν φέρω, ὑπανδρεύω· παθ. »συνδιασθῆναι, συζεύγνυμαι. Πλάτ. Νόμ. 8. σελ. 840. D. Valck. diatr. σελ. 50. 2) Οὐδετέρ. Συνάπτω, συνδέω ἐμαυτὸν μέ τινα· γίνομαι ἓν μετά τινος, φιλιοῦμαι, συναρμόζομαι ἑνοῦμαι· σμίγω, μετὰ Δοτικ. Πολυβ. ὁ'. 38. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι, συνεμίσγομαι, σαρκικῶς ἑνοῦμαι, ὀχεύομαι· Ξενοφ. Κυνηγ. ἑ. Ε. »Τοῦ νῆρος τὸ θηρίον συνδυάζεται· καὶ Ἀριστοτέλ. πολιτ. ζ'. »Διάγνη δὲ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, εἶον θῆλυ καὶ ἄῤῥεν· ζευγαρώνεσθαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, συνδυάζειν, διὰ τοῦ, συμπράττειν, συμβουλεύεσθαι· 3) »συνδυάζεσθαι τινὶ, ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ, ἁρμόζομαι, ἁρμοζόμενος διάτινα καλὸν σκοπὸν, συντεχνάζομαι, συγκαιουργῶ· ἐξαίρ. ἐπὶ κριτῶν, οἵτινες δωροδοκούμενοι, ὑπερασπίζονται ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἀντιφερόμενα μέρη·

Συνδυαλίνω, (δύω). Γαλην. Γλωσσ. Συνδιπλόω, κάμνω διπλοῦν ἄρα συνδυάζω.

Συνδυάς, άδος, ἡ (σύνδυο). Συνδυασμένη, ζευγαρωμένη, σύζυγος, γαμετή. Εὐριπ. Ἄλκ. 476. »Συνδυάδος φίλας ἄλοχον».

Συνδυασμός, ὁ (συνδυάζω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἕνωσις καὶ συνάφεια δύο πραγμάτων ἢ προσώπων, σύζευξις, ζευγάρωμα, συναφὴ, ἕνωσις, συζυγία· ὁρᾶ, Γάμος, ὑπανδρεία, συνουσία, μίξις σαρκικὴ, συγκοίμησις, ὀχεία· 2) Ἡ διὰ ψηφοδοκίας τοῦ κριτοῦ ὑπεράσπισις, ἥτις ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Λατ. praevaricatio.

Συνδυαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνδυασμὸν αἴτιον, ἢ τοῦτο πρᾶξις, ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ συνδυάζεσθαι· εἰς τὸ νὰ ἑνόῃ δύο πρόσωπα, ἢ πράγματα· Ἀριστοτέλ. ἠθ. ἡ. »Ἄνθρωποι γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικοὶ μᾶλλον ἢ πολιτικοὶ, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζῴου.

Συνδυναστεύω, (δυναστεύω). Ὁμοῦ δυναστεύω, ἐξουσιάζω, τὴν δυναστείαν ἔχω μαζῆ μὲ ἄλλον τινά.

Σύνδυο, οἱ, αἱ, τὰ (δύο). Ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ἀπὸ δύο δύο· δύο καὶ δύο, ἢ ἀπὸ δύο μαζῆ· Λατ. bini Ἡρόδ. ἀ'. 66. »Οὗτοι δὲ σύνδυο, κύλικας ἔχοντες, πίνουσι ὁμοῦ· Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. γ'. 1. »Οἰκία μείζων κώμη ἐοῦσα εἶναι, σύνδυο λόχους ἤγον οἱ στρατηγοί· Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 74. πρβλ. Ἰλ. Κ, 224.

Συνδύομαι, (δύομαι). Ὁμοῦ δύομαι, βυθίζομαι. Ἀντωνῖν. ἡ'. 46. »Συνδυομένη ψυχὴ· συνεσταλμένη, συστελλιμμένη, contracta, compressa.

Συνδυστυχέω, ῶ. Ὁμοῦ δυστυχῶ· ἔχω τὴν αὐτὴν δυστυχίαν. Εὐρ.

* Συνδυστυχής, ές (δυστυχής). Εἶμαι μαζῆ, ἢ συγχρόνως δυστυχής. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 78.

* Συνδώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ (δώδεκα) Ἀνὰ δώδεκα, ἀπὸ δώδεκα δώδεκα, πάντοτε δώδεκα ὁμοῦ κατὰ δωδεκάδα, Εὐρ. Τρῳ. 1085.

Συνέαξε, ἀόρ. ἀ. τοῦ, ἄγω, ἄγνυμι, συνέκλασε, συνέτριψε Ὅμηρ.

Συνεαρίζω, Μλ. ἴσω (ἐαρίζω). Διάγω, περνῶ μετὰ τινος τὸν τοῦ ἔαρος (τῆς ἀνοίξεως) καιρόν· τροπ. »τοῖς μειραξὶ« = συνηβάω, Πλουτ. 10. σελ. 2, ὅπου ἄλλοι ἐγκρίνουν τὰς γραφὰς, συνεαρίζω, συναρίζω, συνεαρίζω.

Συνεγγίζω, Μλ. ἴσω (ἐγγίζω). Πλησιάζω, εἶμαι πλησίον· ὅθεν

Συνεγγισμός, ὁ, ἡ. Πλησίασις ἢ ἔγγισις πρός τι· Στράβ.

Συνεγγράφω, Μλ. φω (γράφω), Ἑτέρῳ ἐγγράφω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνεγγυάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἐγγυάω). Ὁμοῦ ἐγγυῶ, ὑποσχομαι. Πλούταρχ.

Σύνεγγυς, Ἐπίῤ. πολλὰ (ἐγγύς). Πλησίον, ἐγγύς, συμμᾶ, μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ε. 17. »Εἰς τὸν ὀπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς μαλα σύνεγγυς· καὶ μετὰ Δοτικ. Ἀριστοτέλ. Πολύβ.

Συνεγείρω, (ἐγείρω, ἀνάμ.). Ὁμοῦ ἐγείρω, σηκόνω, ἐρθόνω, ἐξυπνῶ, ἀναστήνω.

Συνεγκαλέω, ῶ, Μλ. έσω (καλέω). Ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.

Συνεγκλίνω, (κλίνω). Ὁμοῦ ἐγκλίνω, κλίνω Σχολ. Θουκυδ. ἀ. 2) ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐγκλιτικὸν γράφω. Γραμμ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, κλίνω.)

Συνέδρα, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Στάσις, ἣν νῦν Στατίωνα (Statio) λέγουσιν· Γαλ. Station, κατάλυμα (ἰδε Σταθμὲς) καταγώγιον· παρα Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ'. β'. 3. ἐνθα νῦν »Συνεδρίαι κεῖται.

* Συνέδρεμον, ἀόρ. β'. τοῦ συντρέχω. Ἰλ.

Συνεδρεία, καὶ »Συνεδρίαι (σύεδρος, συνεδρεύω). Τὸ συνεδρεύειν, τὸ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους καθέζεσθαι, συνέλευσις, ὁμήγυρις, σύναξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς ἓν μέρος, ἔνθα καθήμενοι συνομιλοῦσι ἢ συμβουλεύονται, συνεδρίον, συμβούλιον, βουλευτήριον· 2) Οἱ μάντεις ἔλεγον »Συνεδρίαν τὴν φιλίαν τῶν συναγελαζομένων ζώων· καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς ἄλληλα συνήθη· »Σύνεδραν ἐξ ἐναντίας δὲ »Διέδρίαν τὴν ἔχθραν αὐτῶν· καὶ αὐτὰ τὰ ἐχθρὰ »Διέδραν· Ἀριστοτέλ. ζώων ἱστορ. θ'. 1. »Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. Διέδρα μὲν, τὰ πολέμια τεθέντες. Σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα· πρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 492. 3) Ἐν γένει, τὸ νὰ ἦναι πολλοὶ συνηθροισμένοι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ καταλύματα. Standquartiere. Γερμ.

* Συνεδρευτής, οὔ, ὁ. Ὁ συγκάθεδρος εἰς τὸ βουλευτήριον· ἐκ τοῦ

Συνεδρεύω, (σύεδρος). Συγκάθημαι, κάθημαι

μαζῆ μέ τούς ἄλλους· 2) Συνέρχομαι, εἰς βουλήν συνάγομαι, εἰς τήν συνέλευσιν συγκαλήμενος βουλεύομαι· ὅθεν παρά Δημοσθ. «Συνεφρεύοντες, εἰν· οἱ σύμεδροι, εἰ σύμβουλοι, εἰ βουλευταί. Πλουτ. ζ'. 12. «Συνεδρεύειν εἰς τό Ἀχαικόν, ἀντί τοῦ, Μετέχειν τοῦ Ἀχαικοῦ συνεδρίου. Διον. Ἁλικ. 13. «Τά ἐνθάδε συνεδρευόμενα· τά ἐνθάδε ἐν τῇ συνελεύσει τῶν ἐνόρκων συμφώνως ἀποφαινόμενα· ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται «Συνεδρεύονται τά σημαντικά τρόπου, τόπου, χρόνου, κ. τ. τ. μέρη τοῦ λόγου, διά παραθέσεως λέξεως τινος συντόμου· ὅθεν καί Ἐπιῤῥήματα, προσαγορεύονται. Διον. Ἁλικ. συνθέτ. ε.

Συνεδριάζω, Μλ. ἀσω = συνεδρεύω. παρά τοῖς Ο'.

Συνεδριακός, ή, όν. Ὁ εἰς συνέδριον ἀνήκων· ὁ συνεδριάζων· «Πολιτεία συνεδριακή Πολύβ. ἡ διά τῆς βουλῆς ἡ ἐνοτουσελεύσεως (τοῦτ' ἔστι, διά συνεδρίου) διοικουμένη πολιτεία.

Συνεδρίασμαι, ώμαι· ποιητ. ἀντί τοῦ συνεδρεύω· Ἀπολλ. ἀργ.

Συνέδριον, τό (σύνεδρος). Συνέλευσις, σύναξις, συνάθροισις τῆς βουλῆς Ἡρόδ. 8, 56, 75. ἐξαιρ. ἐπί τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων, πολλάκις παρά Δημ. ὅθεν ά.) αὐτοί οἱ συγκαθήμενοι βουλευταί καί δικασταί. Ξενοφ. β.) ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον εἰ βουλευταί, ἤ οἱ κριταί συνηθροίζοντο· — Εἰς τήν Ν. Δ. συνέδριον λέγεται τό μέγα εἰς τήν Ἱερουσαλήμ κριτήριον τῶν Ἰουδαίων, τ' ὁποῖον διετάχθη μετά τήν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος, συνιστάμενον ἀπό 72 παρέδρους, γραμματεῖς καί πρεσβυτέρους λεγομένους, τῶν ὁποίων πρόεδρος ἦτον ὁ μέγας ἀρχιερεύς. Ματθ. 5, 22. 26, 59. Μαρκ. 14, 55. Ἰωάν. 11, 47. Πράξ. Ἀποστ. 5, 21. 22, 30. 23, 1. 24, 20.

Σύνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πάρεδρος, συγκάθεδρος, συγκαθήμενος· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ τοῦ συνεδρίου σύμβουλος, ἤτοι εἷς τῶν βουλευτῶν τοῦ συνεδρίου, Ἡρόδ. 6, 34. Λίβιος. μέ, 32. Senatores, quos Synedros vocant· 2) συνήθης, ἑταῖρος, σύντροφος· ἴδε συνεδρία, σημ. 2.

*Συνεικοσι, Ἰων. ἀντί, συνείκοσι (εἴκοσι) Ὁμοῦ εἴκοσι, ἀνά εἴκοσι, ἀπό εἴκοσι μαζῆ, ἤ ἀπό εἴκοσι εἴκοσι, viceni, ὡς καί τό, σύνδυο. Ὀδυσ. Ξ. 98.

Συνεργάζω, ἐπιχ. ἀντί τοῦ, συνεργάω. Ἰλ. Σ, 30. ὡς τό, Διώκω, Διωκάζω.

*Συνεέργω, ἐπιχ. ἀντί, συνείργω, Ὀδ.

Συνεζευγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. Συζεύγνυμι· συνημμένως, συνδεδεμένως, συνδυασμένως.

*Συνέζομαι, Μλ. εὐούμαι (ἵζομαι). Συγκάθημαι, κάθημαι μαζῆ μέ ἄλλους.

Συνέηκα, Ἰωνικ. ἀντί, συνῆκα· ἀόριστ. συνίημι.

Συνεθέλω (ἐθέλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ θέλω, θέλω κ' ἐγώ, συνευδοκῶ. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 7. «Ταῦτα πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν· μέ τό θέλημα τῶν θεῶν.

Συνεθίζω, Μ. ἴσω (ἐθίζω). Συνεθίζω, κάμνω συνήθη οὕτω καί κατά μέσην διάθ. ντινά τινων, συνήθ. ἀλλά καί, ντινά τινι. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. εθ'. 16. «Ὁ συνεθισθείς τόν ἵνα ψωμόν ἐνί ἅμα προπέμπειν». Λυκοῦργ. κατά Λεωκρ. 24, 3. ἐνθ. Κορανῆ. ὅθεν

Συνεθισμός, ὁ. Ὁ μετά τινος ἤ πρός τι ἐθισμός, συνήθεια.

*Συνεθιστέος, ἅ, έον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεθίζω, ὅστις πρέπει νά συνεθίσῃ.

*Συνειδέναι, ἀπαρέμφ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνείδησις, εως, ἡ. Τό νά συνηξεύρῃ τίς τι. 2) αἴσθησις, γνῶσις, εἴδησις ἐσωτερική, διά τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δίδει μαρτυρίαν εἰς τόν ἑαυτόν του περί τοῦ καλοῦ ἤ κακοῦ, τό ὁποῖον αὐτός ἔπραξε. = συνειδός. Ἐκ τοῦ, σύνοιδα, ὅπερ ἴδε.

*Συνειδήσω, μέλ. ἀνώμ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνειλαπίζω (εἰλαπίζω). Παραβάλλω μαζῆ, ἤ μιμοῦμαι. Ἀθην. σελ. 391.

Συνείλεω, μέλ. ἥω (εἴλεω). Δίδλου παραδίδω ἑμαυτόν, ὑποχωρῶ. Πολύβ. καί Διόδ. Σικελ.

*Συνειλιγγίζω (εἰλιγγίζω). Συνεωχεῦμαι, συντρώγω, συνευθυμῶ μέ τούς φίλους μου.

*Συνείλεγμαι, παθ. παρακείμ. τοῦ, συλλέγω.

Συνειλέω, ῶ. Μ. ήσω (εἴλέω) Περιτυλίσσω· συστρέφω, ἐν γένει. Ὁμοῦ θλίβω, στενοχωρῶ, στρυμώνω, συνωθῶ, εἰς στενοχωρίαν καί σφιξιν φέρω, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. β'. 8. «Ὠλοὐμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο». ντά τέκνα καί τάς γυναῖκας ἐς τούς νεωστεκεουμένους, Ἡρόδ. 3, 45. καί ἐπί πραγμάτων· δένω σφιγκτά· ντας ῥάβδους». Ἡρόδ. 4, 67.

*Συνείλησις, ἡ Περιτύλιξις, συνθλῖψις, συνωθησις.

*Συνείληφα, παρακείμ. τοῦ, συλλαμβάνω.

*Συνείληχα, παρακμ. τοῦ, συλλαγχάνω.

*Συνείλοχα, Ἀττ. παρακείμ. τοῦ, συλλέγω, ἐκ τοῦ, συλλέγω.

*Συνείλκω, Μέλ. ξω (εἵλκω). Ὡς τό, συνέλκω συστέλλω, συμμαζόνω· «συνειλκεται καλῶς ἐρινεὸς». Ἀριστοφ. Ὄρν. 296.

*Συνείλλω, καί, συνίλλω, = συνειλέω.

*Συνειμαρμένα, τά (εἱμαρμένα, μείρομαι). Τά ἀπό τήν μοῖραν, τήν τύχην, ὁμοῦ διωρισμένα, Πλουτ. περί Μοίρ. 4.

Σύνειμι, μέλ. ἔσομαι (εἰμί). Εἶμαι μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συζῶ· «μέλλον ἔτι ξυνέσεσθαι ἀζηνί». Ὀδ. Η, 270. καί εἰς τούς παζογράφ. «ἐλπίσι, κόπω, κ. τ. τ.» ἔχω ἐλπίδας, κοπιάζω· «βίῳ ἀρίστῳ, διάγω ζωήν ἀριστον· «βιβλίοις ἐνασχολοῦμαι εἰς βιβλία· ὅθεν πολλάκις καί περιφραστικῶς· «συνεῖναι νέοις, λιμῷ, ἐνείρῳ, ἀντί τοῦ εἶν, λιμώττειν, ἐνειρώττειν. Ἐπί προσώπων, συνδιάγειν, συναναστρέφεσθαι, συνομιλεῖν· «τινὶ καί ἐπί σαρκικῆς συνουσίας, συμμίγνυσθαι, συγκοιμᾶσθαι, μετά δοτ. Καθέλου, εἶμαι ἐνωμένος, συνδεδεμένος· ἐξαιρ. κρατῶ μετά τινος, εἶμαι μέ τό μέρος του, τόν βοηθῶ· «τινὶ ὅθεν οἱ συνόντες οἱ παῖδοι, φίλοι, σύντροφοι, μαθηταί.

Σύνειμι, (εἶμι). Μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως ὑπάγω, ἤ ἔρχομαι, ὅθεν συνέρχομαι, συνάγομαι· «εἰς χορόν ἔναν» Ἰλ. Δ, 446. Θ, 60. ἐξαιρ. α'.) ἐπί ἐχθρικῆς ἐννοίας, πίπτομαι, φιλονεικῶ, μάχομαι» Ἰλ. Ζ, 120. Ξ, 393. Π, 476. Ἡσιόδ. Θεογ. 686. Ἀπολλ. 383. καί μέ τήν ῥητήν προσθήκην «μάχεσθαι». Ἰλ. Τ, 159. Ψ, 814 «περὶ ξυνότητι». Ἰλ. Τ. 66. Φ, 390. Ἡσιόδ. Θεογ. 705. β'.) κατά φιλικήν σημασίαν, συνέρχεμαι, διά νά συνομιλήσω μετά τινος· «τινὶ εἰς λόγους· νά συμβουλευθῶ, νά μάθω, κ. τ. τ. συμφωνῶ, «εἰς ταὐτόν», Ἡρόδ. 1, 62, ἐν γένει, ἔνα ὅμα, συντίπτομαι. γ.) ἐπί χρημάτων, συνάγονται, ἐμβάζονται· «χρήματα συνιόντα Ἡρόδ. 1, 64. 4, 1. — Ὅπου ἀπαιτεῖ τό μέτρον, κεῖται εἰς τήν Ἰλ. ὁ Ἀττ. τύπος, ξυνιόντες, ξύνιτον, καί καθεξῆς.

*Συνείπον, ἀπρμφ. συνεῖπεῖν (εἶπον, ἀνώμ.)· ἀόρ. τοῦ, σύμφημι. Συμφωνῶ μέ τινα, τόν βοηθῶ, τόν ὑπερασπίζομαι· «τινὶ». Μέσ. συνεῖπασθαι, συντίθεμαι, ὁμολογοῦμαι.

*Συνειργάθω (εἰργάθω), = συνείργω, Ἐπ. συνεεργάθω, Ἰλ. Ξ, 36. (ᾰ)

Συνείργνυμι, καί συνειργνύω, = συνείργω.

*Συνείργω, μέλ. ξω (εἴργω). Συγκλείω, ἐγκλείω· Ὀδ. Ι, 427. συνθέω, συνάπτω, Ὀδ. Μ, 424. Ξ, 72. ὅθεν ἐν γένει, ἑνόω, συναρμόζω· «συνειργμένοις, ἡνωμένοις. — Εἰς τήν Ὀδσ. ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἐπικ. τύπ. συνείργω· παρβλ. καί, συνέργω.

*Συνείρηκα, παρακ. τοῦ σύμφημι.

Συνειρμός, ὁ. Συνάφεια, συνέχεια. Δημητρ. Φαλ. ἐκ τοῦ

Συνείρω, καί Ἀττικ. ξυνείρω (εἴρω). Συνδέω, συνάπτω, ταχτικῶς συνδέω, δένω τό ἕν κατόπι τοῦ ἄλλου κατά τάξιν. Ἐξυπακουομένου δέ «λόγους τ' ἠδ' ἔργα» σημαίνει τό Συνέχειαν λόγου ἤ ὁδοῦ κρατεῖν, τουτέστι, συνεχῶς ὁμιλεῖν, ὁμιλεῖν χωρίς διακοπήν, «τό μέν περί τῆς κλοπῆς, σύνειρεν· Δουκ. ὁμιλεῖ, χωρίς νά διακόπτεται, περί τῆς κλοπῆς· ὅθενεν· ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, συμπορεύεσθαι, ταχέως ἐπί τά πρόσω χωρεῖν, πορεύεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 6. Κυνηγ. ς'. 21. — «Ἀρχάς ὑποτίθεσθαι αἱ ἐπί πολύ δύνανται συνείρειν». Ἀριστοτέλ. Γενέσ. α'. 2. ἀντί τοῦ, συνέχειν, συλλαμβάνειν, τουτέστι, περιέχειν, περιλαμβάνειν.

Συνεισάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἤ μετ' ἐμοῦ εἰσάγω, εἰσφέρω. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 11. «τό ἐπιτήδειον». 2) συγχρόνως ἐφορμῶ· «εἰς Ἀθήνας» Ἡρόδ. 9, 17. (ᾰ) ὅθεν

Συνεισακτος, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον ἤ ἐν ταὐτῷ εἰσαχθείς, εἰσφερθείς, ξένος, ὁ μετ' ἀγάμου γυναικός ζῶν, ἤ μετ' ἀγάμου ἀνδρός ζῶσα. Ἀγαπητή. Γρηγορ. Ναζ.

Συνεισβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβαίνω, ἐμβαίνω. Εὐριπ.

Συνεισβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβάλλω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω μέσα. 2) συνηθ. Οὐδετ. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιπίπτω, ἤ ἑρμητικήν εἰσβολήν κάμνω εἴς τινα χώραν, ἐμβαίνω ἐχθρικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 22. «Ἀρκάδες στρατεύουσιν ἐπί τούς Ἠλείους ὅτι συνεισβεβλήκεισαν εἰς τήν Ἀρκαδίαν». Κυρουπ. ζ'. α'. 30. «Συνεισέβαλον αὐτῷ καί οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι· εἰς τόν αὐτόν καιρόν ἡ ὁμοῦ μετά τοῦ Ἀβραδάτου εἰσέβαλαν, ἐπέπεσαν εἰς τήν τῶν Αἰγυπτίων φάλαγγα. ὅθεν

Συνεισβολή, ἡ. Κοινή εἰσβολή ἤ ἐπιδρομή, ἔφοδος, μάχη. Εὐστάθ.

Συνεισδύνω (δύνω), καί συνεισδύω (δύω). Ὁμοῦ ἐμβαίνω, ὑπάγω μέσα. Ἀριστοτέλ. Ζωικ. 103.

Συνείσειμι (εἶμι). Μαζῆ ὑπάγω μέσα.

Συνεισελαύνω (ἐλαύνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐλαύνω, διώκω μέσα. 2) οὐδετέρ. συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα ἐφ' ἁμάξης ἤ ἁρματος· ὁπότε ὑποκοσεῖται· «ἑαυτόν, ἵππον, ἅρμα, κ. τ. τ.» Πλουτ.

Συνεισενέγκω, = συνεισφέρω.

Συνεισέρχομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσέρχομαι, εἰς τόν αὐτόν καιρόν, μαζῆ ἐμβαίνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 4 5. 9. «Συνεισέρχονται εἰς τό ἕρυμα σύν ταῖς ὑποφορήσεσιν».

*Συνεισέφρησα, Ἀττ. γ'. πρόσ. ἀόρ. α'. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεισευπορέω, ῶ (εὐπορέω). Προμηθεύω, ἤ συμβοηθῶ τινά εἰς ἀνάκτησίν τινος. Ἀθην. σελ. 367. ἴδε συνεξευπορέω.

Συνεισηγέομαι, μέλ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁμοῦ εἰσφέρω, συνεισάγω· πρεσβεύω ἤ συμβουλεύω.

Συνεισθορέω, μεταγενέστ. τύπ. ἀντί, συνεισθρώσκω.

*Συνεισθρώσκω (θρώσκω, ἀνώμ.). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἤ ἐν ταὐτῷ εἰσπηδάω, πηδῶ μέσα.

Συνεισκατοικέω, ῶ (οἰκέω). Κατοικῶ μαζῆ μέσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Συνεισκομίζω (κομίζω), = συνεισφέρω.

Συνεισκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ φέρω, ἤ ἐμβάλλω ῥίπτω μέσα. Πλουτάρχ. (ῐ)

*Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνεισπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα μαζῆ. Αἰλιαν.

Συνεισπηδάω, ῶ. Μέλ. ήσω (πηδάω). Ὁμοῦ εἰσπηδῶ, πηδῶ κ' ἐγώ μέσα μαζῆ.

Συνεισπίπτω, Μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσπίπτω, πίπτω ἢ ῥίπτομαι μέσα μαζῆ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ. 28. »Ἐνια τῶν ἁρμάτων εἰς τοὺς τάφρους ἠναγκάσθη φεύγοντα συνεισπεσεῖν« καὶ Ἀναβ. ε'. ζ. 15. »Συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν τινες (εἰς τὴν θάλασσαν)«. 2) Ὁμοῦ ἐνιπίπτω, εἰσπίπτω, εἰσβάλλω, ὁρμητικῶς τρέχω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καταπλαισιόνω αὐτόν. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. α'. 12. »Συνεισπίπτει εἴσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ.« πρὸς τὸ τεῖχος, Ἡρόδ. 3, 55. (ῐ)

Συνεισπλέω, Μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσπλέω. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 11.

Συνεισποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Φέρω τινὰ συγχρόνως μέσα εἴς τι, ζητῶ νὰ τὸν συνθέσω, ἑνώσω μέ τι· πτινὰ τινων. 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω, πρὸς ἐμαυτόν ἔλκω. »Τὴν ρυγίαις καὶ χάρισι τὸν ἀδελφὸν, τοὺς φίλους συνεισποιεῖσθαι κυρίως »Συνεισποιεῖν ταῖς φιλίαις«. δέχεσθαι εἰς φιλίαν καὶ ζητεῖν σύνθετον καὶ ἕνωσιν σφικτὴν μετὰ τῶν φίλων. 3) υἱοθετῶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν.

Συνεισπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ εἰσπορεύομαι, συνειστρέχομαι, ἐμβαίνω.

*Συνεισπράσσω, Ἀττ. -ττω· Μέλ. ξω (πράσσω). Ὁμοῦ εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, συνάγω. Διον. Ἁλικ. (ᾰ)

Συνειστρέω, -ρύω, καὶ -ρύημι· Μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰστρέω, ῥέω, τρέχω, χύνομαι, ἢ χώνομαι μέσα.

*Συνειστρέω, παρασχηματισμ. τοῦ, συνειστρέω.

Συνειστρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ τρέχω μέσα.

Συνεισφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσφέρω, φέρω μαζῆ μέσα, κάμνω συνεισφοράν. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. α'. 4. »Τοὺς Χίους χρήματα ἐκέλευσε ξυνεισενεγκεῖν, ὅπως οἱ ναῦται λύθωσι μισθόν«. ὅθεν

Συνεισφορά, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη εἰσφορά, συνδρομή, βοήθεια χρηματική. Contribution, Γαλ.

Συνεισφορέω (φορέω, = συνεισφέρω.

Συνεισφρέω, Μέλ. ήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω μέσα μαζῆ. 2) ἀμετάβ. ὑπάγω μαζῆ μέσα.

*Συνείσφρες, παρατ. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεκβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβαίνω, ἐκβαίνω μαζῆ, ἢ ἐντὸς καταβαίνω, ἀναβαίνω ξηρός. Ἀναβ. 4, 3, 17.

Συνεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐντὸς μαζῆ ἐκβάλλω, διώκω, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 11. 6, 5, 33. ἀφίνω τινὰ πέσῃ ἔξω.

Συνεκβιβάζω, Μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐκφέρω. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 5, 7.

Συνεκβοάω, ῶ (βοάω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοάω, φωνάζω.

Συνεκβοηθέω, ῶ (βοηθέω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν.

Συνεκβράσσω (βράσσω). Ὁμοῦ ἐκβράσσω, βράζων, καχλάζων ἐκχύνομαι, ὡς π. χ. τὸ ζέον καὶ καχλάζον ὕδωρ, ἢ ταραττομένη θάλασσα, κ. τ. τ.

Συνεκδέχομαι, Μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκδέχομαι, δεξιοῦμαι, περιλαμβάνω, ἢ παραλαμβάνω. 2) ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν νοῦν δέχομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

Συνεκδημέω, ῶ (ἐκδημέω). Ὁμοῦ ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ δήμου μου, ἐκ τῆς πατρίδος μου, ὁμοῦ ταξειδεύω. ὅθεν

Συνεκδημία, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐκδημία, συνοδοιπορία. Φιλοξ. Ἰλ.

Συνέκδημος, ὁ, ἡ (ἔκδημος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἔκδημος ὤν, συνοδίτης, συνοδοιπόρος.

Συνεκδίδωμι, καὶ »Συνεκδίδεμαι« (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐκδίδωμι, κάμνω ἔκδοσιν θυγατρός, δίδω μὲ προῖκα τὴν θυγατέρα μου εἴς τινα. Πλούταρχ.

Συνεκδοχή, ἡ (συνεκδέχομαι). Κυρίως τό, μαζῆ μὲ ἄλλον ἐννοεῖν, ἢ ἐννοεῖσθαι, ὑποκούεσθαί τι. 2) συνήθ. εἰς τὴν Ῥητορ. εἶδός τι ἐκφράσεως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία ἔννοια ὑπεμφαίνεται μόνον, δὲν ἐκφράζεται δὲ τωόντι, ἔξαιρ. ὅταν τίθεται τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἢ τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρος. Quinct. inst. 8, 6, 18. ὅθεν

Συνεκδοχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ τι ἀνήκει, ἐκφράζεται, ἢ εἶναι ἐκφρασμένον κατὰ τοιοῦτον, τρόπον.

Συνεκδρομή, ἡ (ἐκδρομή). Κοινὴ ἐκδρομή, ἐξαιρέτως, ὅταν ἐξέρχεται τὸ στράτευμα εἰς πόλεμον. ἴδε καὶ, συνεκτρέχω. ὅθεν

Συνεκδρομικῶς, Ἐπίρ. Σχολ. Θουκυδ. α'. 97. »Συνεκδρομικῶς εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ, Κοινῶς καὶ καθόλου εἰπεῖν.

*Συνεκδύνω (δύνω), καὶ

*Συνεκδύω (δύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, χώνομαι. Πελύαιν. β'. 31. Μέσ. συνεκδύομαι. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἐκδύομαι, γυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορίματά μου, Ἡρόδοτ. α'. 8. »Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ, συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδὼ γυνή«.

Συνεκθειάζω, Μέλ. άσω (θειάζω). Ὁμοῦ ἐκθειάζω, μεταξὺ τῶν θεῶν μετατίθημι, εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν βάλλω. Πλούταρχ.

Συνεκθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθερμαίνω, κάμνω ἔκθερμον ἢ ἐνθερμον, ζεστόν. Πλούταρχ. »Συνεκθέρμαινε αὐθις καὶ συνερρίπιζεν· λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συνεκκαίω.

Συνεκθηλύνω (θηλύνω). Ὁμοῦ ἐκθηλύνω, κάμνω γυναικώδη, χαῦνον ἢ μολακὸν καὶ τρυφερὸν, ἁβρόν.

Συνεκθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθλίβω, πιέζω. (ῐ)

Συνεκθνήσκω (θνήσκω, ἀνώμ.). Συναποθνήσκω. Εὐριπ. Κύκλ. 568.

Συνεκκαίδεκα, (ἑκκαίδεκα). Δεκαέξ ὁμοῦ, πάντοτε ἀπὸ δεκαέξ, καὶ δεκαέξ, ἀπὸ 16, 16. μαζῆ. Δημοσθ. παραβάλ. Σύνδυο.

Συνεκκαίω, Μέλ. καύσω (καίω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκκαίω, ἀνάπτω, φλογίζω, καίω, λίαν θερμαίνω, ἐρεθίζω, παροξύνω. κυρίως καὶ καταχρηστικῶς. Πλούταρχ. »Συνεκκαίει τὸν θυμόν«.

Συνεκκαλέω, ῶ· Μέλ. έσω (καλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκκαλέω, φωνάζω, καλῶ τινα νὰ ἐκβῇ ἔξω. Μέσ. »Συνεκκαλέομαι. Ὁμοῦ καλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, διὰ κολακείας ἢ δόλου, κ. τ. τ. σύρω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, διαγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ πρὸς ὄφελός μου. Πλούτρχ.

Συνεκκεῖμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἔξω κεῖμαι Λόγγ. ποιμ. 4. 18. »Εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· συνεκτεθειμένα, ὁμοῦ ἔξω σὺν τοῦ παιδίου κείμενα, ἐρρίμμενα. Ἡλιόδ. 2, 31.

Συνεκκεντέω, ῶ (κεντέω). Ὁμοῦ ἐκκεντῶ· παρὰ τοῖς Ο'.

Συνεκκλέπτω (κλέπτω). Ὁμοῦ ἐκκλέπτω, κρυφίως συνεκφέρω, κλέπτω τι κρυφίως καὶ τὸ φέρω σὺν τοῖς ἄλλοις ἔξω. Εὐριπ.

Συνεκκλησιάζω (ἐκκλησιάζω). Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤτοι εἰς τὴν σύναξιν τοῦ πλήθους συμπορεύομαι.

Συνεκκλίνω (κλίνω). Ὁμοῦ ἐκκλίνω, κλίνω πρὸς τὸ μέρος μαζῆ. (ῐ)

Συνεκκλύζω (κλύζω). Ὁμοῦ ἐκκλύζω, ἐκπλύνω βρέχω.

*Συνεκκολυμβάω, ῶ, Μέλ. ήσω (κολυμβάω). Μαζῆ κολυμβῶ ἔξω.

Συνεκκομίζω (κομίζω). Ὁμοῦ ἐκκομίζω, συνεκφέρω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 684. »Συνεκκομίζω κακὰ, πόνους, ὁμοῦ ὑποφέρω, ὑπομένω τὰς δυστυχίας.

Συνεκκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκκόπτω, μεθ' ἑτέρου ὁλοτελῶς, ἤτοι ἀπὸ τὴν ῥίζαν κόπτω.

Συνεκκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκκρίνω ῥίπτω, ἀφίνω ἔξω. (ῐ)

Συνεκκλαλέω (λαλέω). Ὁμοῦ ἐκλαλῶ, ἐκφωνῶ, συνεκφωνῶ. Εὐστάθ.

Συνεκλάμπω (λάμπω). Ὁμοῦ ἐκλάμπω.

Συνεκλεαίνω (λεαίνω). Ὁμοῦ λεῖον κάμνω, ἢ εἰς μικρὰ τρίβω.

Συνεκλέγω (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλέγω, διαλέγω· Μέσ. συνεκλέγομαι, ἐκλέγω διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἤτοι πρὸς ὠφελίας μου.

*Συνεκλειόω (λειόω), = συνεκλεαίνω.

Συνεκλείπω (λείπω). Ἅμα ἐκλείπω, λείπω, μεῖον ἔξω. Πλούταρχ.

Συνεκλεκτός, ἡ, όν (συνεκλέγω). Ὁμοῦ ἐκλελεγμένος. Ν Δ.

Συνεκλύω (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλύω, ἢ δι' ἀδυναμίας λύω. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε λύω.)

Συνεκμαχέω (μάχομαι). Ὁμοῦ ἐκμάχομαι, πολεμῶ, ἢ ἔξω τῆς πατρίδος· μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ἢ εἰς καιρὸν ἐκδρομῆς. Ἀριστοφ. Λυσ. 1154.

Συνεκμοχλεύω (μοχλεύω). Ὁμοῦ μετὰ βίας ἐκβάλλων τὸν μοχλὸν, ἀνοίγω τὴν θύραν· ἢ ἐκβάλλω, συντρίβω τὴν θύραν μαζῆ μὲ αὐτοὺς τοὺς μοχλούς. Ἀριστοφ. Λυσ. 1135.

Συνεκνήχομαι, ξομαι· Μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ πλέω, κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω. Βασίλ.

Συνεκπέμπω (πέμπω). Στέλλω μαζῆ. Ξενοφ.

Συνεκπεπαίνω (πεπαίνω). Ὁμοῦ ἐκπεπαίνω, ὡριμάζω. Μέσ. ὡριμαι ὥριμος.

Συνεκπέπτω, καὶ »Συνεκπέττω« (πέπτω) μεταγεν. ἑστερ. τύπ. ἀντὶ, συνεκπέσσω.

Συνεκπεράω, ῶ· Μέλ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκπερῶ, μαζῆ περνῶ πέραν. (ᾰσω)

*Συνεκπέσσω Ἀττ. -ττω, μέλ. πέψω (πέσσω, ἀνώμαλ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως μαγειρεύω, κάμνω πεπαιόν, μαλακὸν, ὥριμον, βοηθῶ τὴν χώνευσιν· τροπ. μετριάζω μαλακύνω, σμικρύνω.

Συνεκπιέζω (πιέζω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπιέζω, συνθλίβω. Γεωπονικ.

Συνεκπικραίνω (πικραίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπικραίνω, κάμνω πικρὸν ἢ δυμώδη. Πλούταρχ.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ ἐκπίνω. Ξενοφ. ἀνάβ. 7. 3 16. (ῐ)

Συνεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πίπτω ἔξω, ἐκρίπτομαι, ἐκβαίνω· ἔξαιρ. ἐπὶ συμφώνου ἐκβάσεως τῶν διαφόρων γνωμῶν· ὅθεν, καὶ γνῶμαι συνεκπίπτουσιν, αἱ γνῶμαι συμφωνοῦσιν, Ἡρόδ. 1, 206. 8, 49. καὶ, »οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον« Ἡρόδ. 8, 123. κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ψήφων ἐκ τοῦ ἀγγείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι συναγμέναι· Ἡρόδ. 5, 22. (ῐ)

Συνεκπλέω, Μ. εὔσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πλέω, ἐκπλέω.

Συνεκπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπληρόω, γεμίζω.

*Συνεκπλήσσω, Ἀττ. ττω, μέλ. ξω, (πλήσσω, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐκπλήττω, εἰς ἔκπληξιν βάλλω.

Συνεκπνέω, Μέλ. πνεύσω (πνέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπνέω, ἐξατμίζω, ἀναπνέω, συναποθνήσκω, Εὐριπ.

Συνεκποιέομαι, οῦμαι. (ποιέομαι). Εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι· ἀμφίβ. ἀναγν. παρὰ Πολυβ. ς'. 49. »Ταῖς ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας δαπάναις συνεκποιοῦμαι«.

Συνεκπολεμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πολεμέω). Ὁμοῦ εἰς τὸν πόλεμον κυριεύω, πορθῶ. Διόδ. Σικ.

Συνεκπολεμόω, ῶ (πολεμόω). Ὁμοῦ κάμνω

ἐχθρὸν καὶ πολέμιόν τινα ἐναντίον τινὸς, καὶ διαγείρω αὐτὸν εἰς πόλεμον.

Συνεκπονέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πονέω). Μετά τινος ἐκπονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω κόπους καὶ πόνους μετά τινος. 3) συμβοηθῶ τινα εἴς τι ἔργον, συνεργάζομαι· Εὐριπ. Ἰων. 740.

Συνεκπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ ἐκπορεύομαι, ἐκβαίνω, ὑπάγω, ταξειδεύω.

Συνεκπορίζω (πορίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ πόρον ἢ τρόπον ἐφευρίσκων προμηθεύω. Πλούταρχ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 25.

*Συνεκπρακτέος, έα, έον. Ῥηματικὸν ἐπίθετον τοῦ συνεκπίνω· πρέπει νὰ συνεκπίῃ τις. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 1086. »Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους πίνειν, ξυνεκπωτέον ἐστίσοι καὶ τὴν τρύγα· πρέπει νὰ πίῃς ὁμοῦ καὶ τὴν τρύγα.

Συνεκπράσσω, Ἀττ. ἄττω, Μέλ. ξω, Ἰων. συνεκπρήσσω (πράσσω). Ὁμοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκπράσσω, εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἀργυρολογῶ. Μίσ. »Συνεκπράσσομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκδικοῦμαι· τινί τι. Ἡρόδοτ. 7, 169. πρβλ. συμπράσσομαι. (ᾰ)

Συνεκπυρόω, ῶ (πυρόω). Ὁμοῦ ἐκπυρόω, καίω, φλογίζω, ἀνάπτω, Πλάτ.

Συνεκρέω, Μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκρέω, χύνομαι ἔξω.

Συνεκροφέω, ῶ (ῥοφέω). Ὁμοῦ ἐκροφῶ, ἐκπίνω.

Συνεκστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκστρατεύω, ἐκβαίνω εἰς πόλεμον. Ἰώσηπ.

Συνεκσώζω, (σώζω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκσώζω, ἐκ τοῦ κινδύνου ἁρπάζων σώζω, λυτρόω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 567. »—ὥσπερ σύ νῦν, Τεκτραπούμην μὴ οὐ συνεκσώζειν».

Συνεκτραπεινόω, ῶ (ταπεινόω). Ὁμοῦ ταπεινόω, πλαυτόν· ταπεινόω ἑμαυτόν. Πλούτ.

Συνεκτράσσω, καὶ Ἀττ. -άττω. Μέλ. ξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκταράττω, ἀναστατόνω, συγχέω.

Συνεκτάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω. Μέλ. ξω (τάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκτάσσω, εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πολέμου βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. ς. γ'. 8.

Συνεκτείνω (τείνω). Ὁμοῦ ἐκτείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω.

Συνεκτελέω, ῶ. Μέλ. έσω (τελέω). Ὁμοῦ, ὁλοτελῶς ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω. Θεόφρ.

Συνεκτέμνω (τέμνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἐκτέμνω, ἀποκόπτω, εὐνουχίζω.

*Συνεκτέος, έα, έον· Ἐπίθ. ῥημ. τοῦ συνέχω· πρέπει νὰ συνέχῃ τις. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 25. »Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε συνεκτέον εἶναι, οἵπερ τὸ κρατεῖν παρίτχοιεν· ἠξίουν νὰ τοὺς κρατῇ καλὰ, νὰ τοὺς ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ, νὰ τοὺς βάλλῃ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Συνεκτίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ ἐκθέτω. (ῐ)

*Συνεκτιθηνεύω (τιθηνεύω). Ὁμοῦ ἀνατρέφω, θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι Πλούτρχ.

Συνεκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤ. -κῶς (συνέχω). Ὁ συνέχων, ὁμοῦ κρατῶν, περιέχων, διακρατῶν, συντηρῶν, συντηρητικὸς, καὶ ἐκ τοῦ Μέσ. ὁ στερεῶς κρατῶν, βαστῶν ἑαυτόν, στερεὸς, σφικτὸς· διωκὸς· »Αἴτια συνεκτικὰ, εἰς τὴν Ἰατρικὴν λέγονται, τὰ μέσοντα καὶ συνοδεύοντα τὸ πάθος· ἀντίκειται τοῦτο, προκαταρκτικά· τὰ Ἐπιῤῥήμ. »Συνεκτικῶς, καὶ, συνεκτικώτατα· σημαίνουσι τὸ, κεφαλαιωδῶς, συντόμως, ἐπιτομικῶς, συλληπτικῶς, περιληπτικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Συνεκτικώτατα, κεφαλαιωδέστερα. Λεξικ. χειρόγρ βατικ. »Συνεκτικώτατον, κεφαλαιωδέστατον, ἢ προσηλότατον, ἢ ἀληθέστατον· ὁ Φώτ. »Συνεκτικώτατα, κεφαλαιωδέστατα, συνέχοντα, διακρατοῦντα.

*Συνεκτίκτω (τίκτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτίκτω, γεννῶ. »Ὠὰ συνεκτίκτειν».

*Συνεκτίνυμι (τίνυμι, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντὶ, συνεκτίνω. (υ—υ Ἐπ. υ—υ—υ Ἀττ.)

*Συνεκτίνω (τίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πληρόνω, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμήν· (υ— Ἐπ. υ—υ Ἀττ.)

*Συνεκτίω (τίω, ἀνώμλ.), = συνεκτίνω (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, τίω.)

*Συνεκτραχηλίζομαι, παθ. (τραχηλίζω). Ἀφίνομαι νὰ μὲ σύρωσι, καθὼς τὰ ἀδάμαστον ἵππον, σύρομαι ἀπὸ τὸν λαιμόν. Πλούταρχ.

Συνεκτραχύνω (τραχύνω). Ὁμοῦ ἐκτραχύνω, τραχύνω, ἢ ἀγριον ποιῶ. Πλουταρχ.

Συνεκτρέφω, μέλ. θρέψω (τρέφω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέφω, ἀνατρέφω. Εὐριπ.

Συνεκτρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέχω, μαζῆ τρέχω ἔξω· κάμνω ὁμοῦ ἐκδρομὴν ἐκβαίνω εἰς μάχην· Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 11. καὶ Ἑλλ. δ' γ'. 10. »Καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδρομούντων ἐγένοντο. 2) ἐκβαίνει, ἀποβαίνει, ἐπιτυγχάνει, μόνον εἰς τὸ γ'. πρόσωπον εὔχρηστον. Πολύβ. 3) ε'. 32. »Τὸ δὲ σπανίως συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον· εἰς ὀλίγα ἐπέτυχεν, εὐτύχησεν, ὀλίγα ἐκβήκαν καλά· ἐξεσώμαι, κατὰ μέγεθος, πλῆθος, διάνοιαν, κ. τ. τ. μετὰ σοτ. Schaef. Διον. Ἁλικ. περὶ συνθ. ὀνομ. σελ. 425.

Συνεκτρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Ὁμοῦ ἐκτρίβω, τρίβω τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν ῥύπον, ἢ τρίβω τι εἰς λεπτὰ τμήματα· παρὰ τοῖς Ο'

Συνέκτροφος, ὁ, ἡ (συνεκτρέφω). Ὁμοῦ ἀνατραφεὶς, ἀμφ.

Συνεκφαίνω (φαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκφαίνω, ἐκκαλύπτω, δεικνύω, φανερόνω, δημοσιεύω.

Συνεκφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκφέρω, φέρω μαζῆ ἔξω, φέρω πρὸς ταφήν· ὅθεν, συναπαφιάζω, συνοδεύω τὸ λείψανον, ἀκολουθῶ τὴν κηδείαν· 2) Ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπομένω, ὑποφέρω. Εὐριπ. 3) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως προφέρω. 4) παθ. Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξέρχομαι.

*Συνεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.). Ἐκφεύγω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 2.

Συνεκφορά, ἡ (συνεκφέρω). Ἡ γινομένη ἐκφορὰ, κηδεία, ταφή. 2) Ἡ ὁμοῦ προφορὰ, ἐκφώνησις. Διον. Ἁλικ.

*Συνεκφορέω (φορέω), = συνεκφέρω. Ἡλιοδ. 4, 17.

Συνεκφωνέω, ῶ (φωνέω). Ὁμοῦ ἐκφωνῶ. ὅθεν

Συνεκφώνησις, εως, ἡ. Ἡ κοινὴ ἐκφώνησις, προφορά. 2) = συνίζησις. Εὐστάθ.

Συνεκφωτίζω (φωτίζω). Ὁμοῦ ἐκφωτίζω, λαμπρύνω, λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν κάμνω.

Συνεκχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ. παθ. καὶ ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων πυκνῶς συνεξερχομένων.

Συνεκχυμόω, ῶ (χυμόω). Ὁμοῦ ἐκχενόνω ἐξαιρτ. παρ' Ἰατροῖς ἐκχυμόνω, ἢ τὴν ἐκχύμωσιν βοηθῶ· faciliter les évacuations. Ἱππκρ.

Συνεκχύνω, = συνεκχέω.

*Συνελαττόω (ἐλαττόω). Συσμικρύνω, ὀλιγοστεύω μαζῆ.

Συνελαύνω, Μ. άσω. (ῡ) ὅθεν ἐπικ. ἐλάσσω, καὶ καθιξῆς, (ἐλαύνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, συγχρόνως διώκω, συνωθῶ, στειχορῶ· Ἰλ. Λ, 677. »δόντας», κτυπῶ ἀπὸ πόνον τοὺ ὀδόντας, Ὀδ. Σ. 98. ἐξαιρ. φέρω, διεγείρω τινὰ εἰς ἔριδα, μάχην, ὡς τὸ Λατ. committere· »δοιοὶ ἔριδι ξυνελαύνεον, Ἰλ. Τ, 134. Φ, 394 ἀφίνω νὰ μαχῶνται πρὸς ἀλλήλους, Σ, 30. ἀμεταβ. κέρδει ξυνελαύνειν, ἐργόμαι, καταντῶ εἰς μάχην, Ἰλ. Χ, 122. — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὸν Ἀττικὸν τύπον, ξυνελ. ἀλλὰ παντοῦ διὰ τὸ μέτρον σημειωτέον, ὅτι εἰς αὐτὸν εὑρίσκονται μόνον ἐνεστ. καλάζρ. ἐπικ. συνελάσσαμεν, ξυνελάσσαι, κ. τ. λ.

Συνελέγχω, ἐπιτατ. τοῦ ἐλέγχω, Πολύ, ἢ ὁλοτελῶς ὀνειδίζω, ὑβρίζω. 2) συναποδεικνύω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω.

*Σύνελεν, ἐπ. γ'. ἑνικ. πρόσ. ἀόρ. τοῦ, συναιρέω, ἀντὶ, συνεῖλεν, Ἰλ. μετοχ. συνελών, Ὀδ.

Συνελευθερόω, ῶ (ἐλευθερόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐλευθερόνω, ἤτοι ἐλεύθερον ποιῶ, συμβοηθῶ ἵνα ἐλευθερωθῇ ἔκτινος «τινατινοῦν, Ἡρόδοτ. 5, 46. 7, 51. 157.

Συνέλευσις, εως, ἡ. Συνέρχομός, ἐπάθροισις, ἔρχομὸς πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ, συναστροφὴ. Ἰουστίν. καὶ Ἐκκλησ. Σύνοδος Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Συνελεύσομαι, μέλ. τοῦ, συνέρχομαι. ὅθεν

Συνελευστικός, ή, όν· Ὁ εἰς συνέλευσιν ἀνήκων, ἢ διεγείρων. »Τὸ συνελευστικόν· κλίσις, διεγερτήριον, φυσικὴ ὁρμὴ πρὸς συνέλευσιν, συναναστροφὴν καὶ κοινωνίαν. Πλούταρχ.

Συνέλιξις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ τύλιξις, συνάφεια, σύνδεσις. ἐκ τοῦ

Συνελίσσω, καὶ -ττω. Μέλ. ξω (ἕλίσσω). Ὁμοῦ περιτυλίσσω, συνδέω.

Συνελκύω, (ἕλκύω). = συνέλκω. Ὁμοῦ ἕλκύω, ἕλκω, σύρω πολλοὺς ὁμοῦ, ἢ σύρω φέρω πολλοὺς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Ξενοφ. Ἀγ. β'. 15. »Συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς τοὺς ἔτυραν ὅλους μαζῆ. 2) Συνάγω, συντέλλω, ὅθεν Ἀριστοφάνης παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. »Συνέλκειν τὰς ἐρρύκας, ἀντὶ τοῦ συνάγειν· καὶ ἑπομ. Μίσ Συνέλκομαι, συντέλλω ἑμαυτόν, Ἡρωδιαν. 9'. 4. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἑλκύω.)

*Συνελκυστέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ συνελκύω, Ὅττις πρέπει νὰ συνελκύσῃ ἢ συνελκυσθῇ.

*Συνέλκω, ξω (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἑλκύω.

Συνελπίζω, = Ἐλπίζω, ἀμφ.

*Συνέλω, = Συναιρέω· ὅθεν τὸ »Συνεῖλον καὶ Μετοχ. »Συνελών, οὖσα, όν. Ἐντεῦθεν τὸ »ἵνα συνελὼν εἴπωμι· ἢ Ἀπαρεμφ. »Συνελόντι εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ, Συντόμως εἰπεῖν, νὰ εἴπω μὲ συντομίαν, ἢ νὰ εἴπω μὲ ὀλίγα λόγια περιληπτικῶς.

Συνεμβαίνω, Μέλ. ήσω (βαίνω, ἀνώμ.)· Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνω.

Συνεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐκβάλλω, βάλλω, θέτω, ῥίπτω μέσα. 2) Ουδέτερ. Ὁμοῦ εἰσβάλλω, ἐμβαίνω εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ. ὅθεν

Συνεμβολή, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη ἐμβολή, μάχη. »Κώπης συνεμβολὴν ὅταν ὅλοι οἱ κωπηλάται διὰ μιᾶς ἐμβάλλωσι τὰς κώπας εἰς τὴν θάλασσαν· κοινὴ κωπηλασία. Αἰσχύλ. Πέρσ. 394. ὁ αὐτὸς Ἀγαμ. 993. λέγει: »Πρημνησίων συνεμβολαῖς· τὰ ἐν ταὐτῷ ἐκριπτόμενα κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρημνήσια σχοινία, ἤτοι τὰ πείσματα· ἔνθα ἡμαρτημ. »Συνεμβόλοισι κεῖται.

Συνέμεν, Ἀπαρ. Ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ, Συνεῖναι, ἐκ τοῦ, Συνίημι. Πινδαρ. Πύθ. γ'. 141.

Συνεμπάσσω (πάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπάσσω, ἢ ἐπιπάσσω, πασπαλίζω.

*Συνεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καίω, φλογίζω. (ἡ γραφὴ, συνεμπίμπρημι, εἶναι ψευδής.)

Συνεμπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπίπτω, πίπτω μέσα, ἢ ἐπιπίπτω, ἐμβάλλω, κάμνω ἐμβολήν. 2) Συμπίπτω, ἢ συνέρχομαι, ἀντιμέτωπος.

Συνεμπλέκω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπλέκω, ὑφαίνω ἐμπερδεύω.

*Συνεμπνέω, μέλ. πνεύσω, (πνέω, ἀνώμ.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἐμπνέω, φυσῶ.

Συνέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὁ συμπλέων, συνταξειδεύων, συνοδεύων τινὰ εἰς τὸ ταξείδιον. »Ὁ συνέμπορος ὡς Οὐσιαστ. ὁ συνοδοιπό-

ρος, καθόλου, κοινωνός, μέτοχος εἴς τι. Valck. Καλλιμ. λείψ. 57, 3. ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα μετερχόμενος, ὁ συμπραγματευτής.

Συνεμπήγω. Μέλ. ήσω (πρήγω, ἀνμλ.). = Συνεμπίπρημι.

Συνέμπτωσις, εως, ἡ (συνεμπίπτω). Τὸ ὁμοῦ ἐμπίπτειν, ἡ ἡ ὁμοῦ ἔμπτωσις, σύγχρουσις, ἡ συντυχία, συνέλευσις, σύμπτωσις. Εὐστάθ.

Συνεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφαίνω, φανερὸν δεικνύω, σημαίνω, αἰνίττομαι. Θεοφρ. »Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γευομένοις ἐσμήνη· κάμνουσι νὰ αἰσθάνονται οἱ γευόμενοι μαζῆ μὲ τὸν χυλὸν καὶ ὀσμήν τινα.

Συνέμφασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἔμφασις, δήλωσις, φανέρωσις, σημασία· τὸ παίξιμον τῆς λέξεως, ὅταν δηλοῖ τις ἄλλο λέγει καὶ ἄλλο ὑπαινίττεται· ὅταν λέξις τις δηλοῖ πρᾶγμά τι, καὶ ἐν ταὐτῷ ὑποσοεῖται καὶ ἄλλο τι· ὅταν συνυακούεται εἰς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἄλλη τις ἔννοια καὶ σημασία· εἶον παρ' Λάτιν. σελ. 325. »Φάλαρις κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ· ἔνθα εἰς τὴν λέξιν Φάλαρις, συνυακούεται καὶ ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ, ἡ ὑπὸ τὴν λέξιν Φάλαρις ἐκφράζεται αἰνιγματωδῶς καὶ ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ διότι μὴ θέλοντες νὰ εἴπῃ φανερῶς »Φαλλὸς λέγει ὑποκεκρυμμένως πως ἀντὶ τούτου »Φάλαριν ταυτέστι, παίζει τις τὸ Φάλαρις ἐπάνω εἰς τὸ Φαλλός. Γαλ. Allusion. Γερμ. Anspielung.

Συνεμφέρω (φέρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφέρω. Ἀντωνῖν. γ. 4. »Ἡ γὰρ ἑκάστῳ ἐπιμοιρία συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρεται, ἡ τοῦ καθ' ἑνὸς μοῖρα συγγενέσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ τὴν φορὰν ἔχει μετ' ἐκείνου εἰς ἕλληνον τὴν ζωήν. 2) συντείνω, συμβάλλω μαζῆ εἴς τι.

Συνεναντίον, Ἐπίρ. (ἐναντίον). Πολλὰ ἐναντίον. Ὀππ. Κυν. β'. 168.

*Συνενδείκνυμι (δείκνυμι). Δεικνύω, φανερόω μαζῆ.

Συνενδεκάζω, καὶ, »Συνενδεκατίζω ἴδε Ἐνδεκάζω.

Συνενδίδωμι, (δίδωμι) = Ἐνδίδωμι. Διόδωρ. Σικ. ὄθεν

Συνένδοσις, εως, ἡ. = Ἔνδοσις μαλάκυνσις, ὅταν δηλαδὴ ἀφίνῃ τις ἑαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, ὅταν δὲν στέκεται στερεὸς εἰς τὴν σκληρότητά του, χάλασις, ἄνεσις, ὕφεσις, ἄφεσις. Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ Συνέντασις.

*Συνενδύω (δύω, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐνδύω. Ἀρρίαν.

*Συνενείκομαι, ἐπικ. μέσ. ἀντὶ, συμφέρομαι. Φέρομαι, τύρομαι μαζῆ, ἐξαίρ. ἐπὶ πιπτόντων σωμάτων, ἔνι δὲ καὶ, συντυχαίνω, συναπαντῶ, πτυίω. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 440. ἴσως τὸ μόνον παράδειγμα τοῦ τύπου τούτου.

Συνενθουσιάζω (ἐνθουσιάζω). Ὁμοῦ ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιῶ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὡς ἐνθουσιασμένος ὁμιλῶ, πράττω.

*Συνενθουσιάω = τῷ προηγμ.

*Συνενίημι, μέλ. νήσω (ἵημι, ἀνώμ.) Ῥίπτω μαζῆ μέσα.

Συνεννοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐννοῶ.

Συνενόω, ῶ (ἑνόω) Ἑνόω, σμίγω μαζῆ, συμμιγνύω.

Συνέντασις, εως, ἡ (συντείνω). Ἡ κοινὴ ἢ ἡ κοινῶς γινομένη ἔντασις, (κοινὸν τόνισμα, ἢ κοινὸν τέντωμα) συντονία, σύντασις. Προσοχὴ καὶ κριτηρὶ ἐκτενὴς. Πλούταρχ. ἀντίθ. τοῦ, Συνέντοσις.

Συνεντάσσω (τάσσω) Ὁμοῦ ἐντάσσω, βάλλω εἰς τάξιν. Φωτ. κωδ. ρνέ.

Συνεξάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξάγω, ἔξω φέρω. »Στρατὸν συνεξάγειν· ἐκβάλλειν, φέρειν ἔξω. (5)

*Συνεξαιθερόω (αἰθήρ). Μεταβάλλω μαζῆ εἰς αἰθέρα. Συνέσ. σελ. 143.

Συνεξαιθριάζω, Μ. άσω (αἰθριάζω). Ὁμοῦ ἐξαιθριάζω, ἐκβάλλω, θέτω, εἰς αἴθριον τόπον, εἰς ἔλευθερον ἀέρα Διοσκορ. γ'. 103.

Συνεξαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐξαιρῶ, συμβοηθῶ, σώζω. 2) ὁμοῦ ἢ διόλου φθείρω, ἀφανίζω, ἐκπορθῶ, καθαίρω, ἐξολοθρεύω, Σινοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 12. »Συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίαν· συνεβοήθησεν εἰς τὸ νὰ κυριεύσωσι, ἢ συνεβοήθησαν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Σελλασίας. Δημοσθ. »Ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὁμωμόκεσι, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν· ὥμοσεν νὰ ἐκπορθήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ. Ξενοφ. Βοηγ. ε. 28. »Οἱ φόβοι τῶν κινδύνων συνεξαιροῦνται τὸ προσοέσθαι· ἀφαιροῦνται, αἴρουσιν, ἀφαρπάζουσιν.

Συνεξαίρω (αἴρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαίρω, ἐκβάλλων ὑψόω, ἐπαίρω, συνεπείζω, βάλλω εἰς κίνησιν, Ἰάκ. Φιλοστρ. εἰκ. σελ. 321. παραβλ. σελ. 219. 2) Οὐδετέρ. σημαίνει· ἐκβαίνω, ὑπάγω, συνεξέρχομαι, συνεκτρέχω.

Συνεξακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐξακολουθῶ. Πολύβ.

*Συνεξακοντίζω, (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μαζῆ ἔξω, ἐξαίρ. τὸ ἀνάπαλιν. Εὐστάθ.

Συνεξακούω, Μέλ. σύσω (ἀκούω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξακούω ἀκούω ἔξωθεν. Σοφοκλ. Τραχ 375.

Συνεξαλείφω. Μ. ψω (ἀλείφω, συμ. 2.) Ὁμοῦ ἐξαλείφω, σβύνω.

Συνεξάλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐξάλλομαι, ἐκπηδῶ.

Συνεξαμαρτάνω, (ἁμαρτάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω. Ἰσοκράτ.

Συνεξαμιλλάομαι, ῶμαι. μέλ. ήσομαι, παθ. ἀποθ. ἀλλαὶ εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἴσως καὶ μὲ τὸν μέσ. ἀόρ. (ἀμιλλάομαι). Ὁμοῦ ἐξαμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι τινα μετά τινος ἀμιλλώμενος ἐπιχειρῶ. Πλούταρχ.

Συνεξαναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαναλίσκω, διόλου καταδαπανῶ, καταπατρώγω, διαφθείρω. Δίων Ἁλικ.

Συνεξαναπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πάλιν ἀναπληρόω. Ἱππουρ.

Συνεξανδέω, ῶ (ἀνδέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξανδῶ, ἐκβάλλω τὰ ἄνθη.

Συνεξανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξανίστημι, κάμνω νὰ ἐγερθῇ, σηκωθῇ τις ἢ νὰ μεταχομισθῇ. 2) κάμνω ἐπανάστασιν ἢ ἐπανίσταμαι, ἀναίσταμαι. 3) κατὰ μέσ. διαθ. καὶ εἰς τὸν ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακ. ἐγειρόμενος, ἀναχωρῶ, σηκόνομαι καὶ κινοῦμαι, μεταίτιος σηκόνομαι καὶ συμπερυόμαι, ἐγείρομαι κατά τινος. Πολυβ. »Συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς· ἀκολουθεῖν τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ. 4) σηκόνομαι, ὑψόνομαι Πλούταρχ. »Οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων, περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται· ὑψοῦνται, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα.

Συνεξανοίγω. (ἀνοίγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἀνοίγω· ἀμφ.

Συνεξαντλέω, ῶ (ἀντλέω.) Ὁμοῦ ἐξαντλῶ, ὑπομένω.

Συνεξανύττω, Ἀττ. ἀντὶ συνεξανύω, (ῡ)

*Συνεξανύω (ἀνύω.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ συνεκπληρόω, ἀποπληρόω, τελειόνω. 2) ἀπολ. μὴ φθάνειν τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον· ἐξυπαιούμαι. »Τὸν ἐρέμοντα· μὴ φθάνων τινὰ εἰς τὸν δρόμον, ἢ, τρέχων τὸν δρόμον, δὲν τὸν φθάνει κατόπι.

Συνεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὁμοῦ ἐξαπατῶ. Δημοσθ.

Συνεξαποστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ, ἐξαποστέλλω, ἀποστέλλω μαζῆ.

Συνεξάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ὁμοῦ ἐξάπτω, ἀνάπτω. 2) Προσάπτω, συνάπτω, συνδέω, συγκολλῶ.

Συνεξαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαριθμῶ. Διόδ. Σικελ.

Συνεξαρχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρχέω). Ὁμοῦ ἐξαρχῶ. Στράβ. σελ. 959.

Συνεξάρχω, μέλ. ξω, (ἄρχω). Ὁμοῦ ἐξάρχω, κάμνω ἀρχήν, »Μετοικέσιον δήμῳ συνεξάρχειν. Ἀξιοχ. γ'. 12. διὰ τῆς προαπαγγελίας ἤτοι προειδοποιήσεως καὶ συναξέως τῶν ψήφων τοῦ δήμου ἀπόψασιν διδόναι κατά τινος, ἔνθα ἄλλοι »Συνεξαμαρτάνειν καὶ ἄλλοι »Συνεξαίρειν· ἀναγινώσκουσι.

Συνεξατμίζω, (ἀτμίζω). Ὁμοῦ ἐξατμίζω.

Συνεξατονέω, ῶ. Μ ήσω (ἀτονέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξατονῶ, διόλου ἀτονῶ, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀποκάμνω. Πλούταρχ.

Συνεξαυαίνω (αὐαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ξηραίνω.

Συνεξεγείρω (ἐγείρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξεγείρω, ἐξυπνῶ, ἀναστήνω, ἀνορθόω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεξειμι, ὑπάγω μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἔξω.

Συνεξελαύνω, μέλ. ἐλάσω (ἐλαύνω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐξελαύνω, (προτυπακουομένου, Ἵππον, ὁρμὰ, στρατόν) ἱππεύω, ἁμαξεύω, στρατεύω, ὡς οὐδέτ. Ἐπιγράμ.

*Συνεξελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐξελεύθερος). Ὁμαζῆ μὲ ἄλλον ἐλευθερωθείς, Ἀπικ.

Συνεξελίσσω, Ἀττ. -ττω (ἑλίσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ξετυλίγω, ξεδιπλόνω. Καλλιστρατ. εἰκον. ιά.

*Συνεξελκύω, (ἑλκύω.) Σύρω μαζῆ ἔξω.

*Συνεξεμέω, ῶ (ἐμέω) Ἐξερνῶ μαζῆ ἔξω, ἐκπτύω.

Συνεξενέγκω, ἢ »Συνεξενείκω = Συνεκφέρω.

Συνεξερεύθω, (ἐρεύθω) Μαζῆ κάμνω κόκκινον, ἢ φλογίζω. Ἱπποκράτ. προγνωστ. 15.

Συνεξερευνάω, μέλ. ήσομαι (ἐρευνάω) ῶ. Μαζῆ ἐξερευνῶ, ἐξετάζω. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 155. Ε.

*Συνεξερύω, (ἐρύω.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, σύρω ἔξω.

Συνεξέρχομαι, ἀνεργ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω ἔξω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἡ. 6

Συνεξετάζω. Μ. άσω (ἐτάζω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, δοκιμάζω, παραθεωρῶ ἢ ἐπιθεωρῶ. Παθητ. »Συνεξετάζομαι εἶμαι παρὼν ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων μετὰ τῶν ἄλλων ἀνήκω, συναριθμοῦμαι. Δημοσθ. β'.) »συνεξετάζεσθαί τινι συνεξισοῦμαι, συγκρίνομαι μὲ τινα, ἤτι.

Συνεξευπορέω, ῶ ἐπιτατ. τοῦ, Συνευπορέω. ἀμφ.

Συνεξευπορίζω (εὐπορίζω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ προμηθεύω. ἢ τρόπον καὶ μέσον, πόρον εὑρίσκω, βοηθῶ τινα εἰς καιρὸν ἀνάγκης, χορηγῶ, παρέχω, δίδω τὰ ἀναγκαῖα, ἐπικουρῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε. ἡ. 25. ὡς καὶ τὰ, Συνεισευπορέω. Ὁ Σχαίφερος. Μελ. σ, 6, 7. τὸ ἀποδοκιμάζει διόλου.

Συνεξευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω.

*Συνεξηγέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Μαζῆ ἀνήγω ἔξω.

*Συνεξημερόομαι (ἡμερόω). Ὁμοῦ ἐξημεροῦμαι, ἥμερος γίνομαι.

Συνεξιδρόω, ῶ (ἱδρόω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἱδρόνω.

Συνεξισόω, ῶ (ἰσόω). Ὁμοῦ ἐξισόνω.

Συνεξίσταμαι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐξίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, ἐξέρχομαι, ἐπιτρέχω, κατά τινος ἐξέρχομαι, ἐξαίσταμαι εἰς μάχην. 2) Ὁμοῦ γίνομαι ἐκστατικός, ἔξω, φρενῶν.

Συνεξιχνεύω, (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ἐξιχνεύω, ἰχνηλατῶ.

Συνεξοδεύω (ὁδεύω.) Ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω. Ἀθήν. ς. σελ. 248. »Ὅτε τὸ τέλος ἐπηρώτη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βατιλείῳ.

Συνεξόζω, (ὄζω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξόζω, παρομοίως ὀσμὴν ἐκδίδω, Θεοφρ. περὶ ὀσμ.

Συνεξοκέλλω ὠκέλλω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξοκέλλω. Πλούταρχος.

Συνεξομοιόω, ῶ, (ὁμοιόω) Ὁμοῦ ἐξομοιόνω, κάμνω παρόμοιον Πλούταρχ. »Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοί, ὥπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς, ὑποδύονται« ὅθεν

Συνεξομοίωσις, εως, ἡ· Κοινὴ ἐξομοίωσις, παρομοίωσκ.

Συνεξοπλίζω (ὁπλίζω). Ὁμοῦ ἐξοπλίζω, ἁρματόνω.

Συνεξορθιάζω (ὀρθιάζω). Ὁμοῦ διεγείρω, διερεθίζω. Πλούταρχ. »Φόβον καὶ δέος συνεξορθιάζειν« διεγείρειν, παρκεινεῖν. ἀμφ.

*Συνεξορίζω (ὁρίζω). Μαζῆ ἐξορίζω, φέρω ἔξω τῶν συνόρων. Σχολ Εὐρ. Φοιν. 1673.

Συνεξορμάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἑρμάω). Ὁμοῦ ὁρμὴν διεγείρω, παρορμῶ, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ. εἰς Φαβ. 2) Οὐδετέρ. Ὁμοῦ ἐξορμῶ, μετ' ὁρμῆς ἐξέρχομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ά'. 20. »ὡς εἶδον ὁρμωμένους συνεξορμᾷ αὐθις« ἐξέβη μετ' ὁρμῆς καὶ αὐτός, παρομοίως εἰς πόλεμον. Οἰκονομ. ις'. 12. »Ἡ ὕλη πελλάτες ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πτῆμον αὐτῶν· μετ' ὁρμῆς ἐξέρχεται, φέρεται κατὰ τοῦ σίτου.

*Συνεξορύω, ῶ (ἐρύω). Ὁμοῦ ἐκπηδῶ, ἢ ταχέως τρέχω.

*Συνεξορύσσω. Ἀττ.-ττω. Μ. ξω(ὀρύσσω). Ὁμοῦ ἐξορύττω, ἀνατκάπτω.

Συνεξοστρακίζω. Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Ὁμοῦ ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. καθόλου, συναποβάλλω, ἀπομακρύνω.

Συνεξουρέω, ῶ. Μ. ήσω (οὐρέω.) Ὁμοῦ ἐξουρέω, μαζῆ κατουρῶ, ἐκβάλλω τὸ οὖρος.

Συνεξυγραίνω (ὑγραίνω) Ὁμοῦ ἐξυγραίνω, κάμνω, ὑγρὸν καὶ μαλακόν.

Συνεξωθέω, ῶ (ωθέω. ἀνμ.) Μαζῆ ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω.

Συνεξωρίζω (ὡρίζω). Στολίζω, καλλωπίζω μαζῆ. Εὐστάθ.

Συνεορτία, ἡ παρὰ Πλουτάρχ. ἡδικ ἀρετ. ἀντὶ τοῦ, συστολή, Θλῖψις, στένωσις· ἀμφ. ἐνδ. ἄλλοι »Συνεορτίσειν« ἢ »Συνωτσειν« ἀναγινώσκουσι.

Συνεορτάζω (ἑορτάζω) ἑορτάζω μαζῆ, πανηγυρίζω ὁμοῦ ἑορτήν τινα.

Συνεορτάστης, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἑορτάζων. Πλωτ. Νομ. β'.

Συνεοχμός, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ Συνοχμός. = Συνοχή, συναφή, σύνδεσμος (κλεῖσις), συγκόλλησις, συγκράτησις, τὸ μέρος ἔνθα συνέχεται καὶ συνδέεται ὁ τράχηλος μὲ τὴν κεφαλήν. (Κούπουνται). Ἰλ. Ξ. 465. »Τὸν β' ἔβαλον, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷσι. ἰδε Ἔχμα.

Συνεπάγω. Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπάγω, φέρω πρός τι, ἢ ἐπί τι, ἢ κατά τινος. Μέσ. »Συνεπάγομαι· ὁμοῦ φέρω μετ' ἐμοῦ· φέρω ὁμοῦ, μαζῆ μου. Θουκυδ. (α)

Συνεπαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποδ. (ἀγωνίζομαι). Ὁμοῦ ἐπαγωνίζομαι, ἀγῶνα προστίθημι, μετὰ τὸν ἀγῶνα ἄλλον ἀγῶνα ἐπιχειρῶ. Πολύβ.

Συναπάδω, (ᾄδω) καὶ

*Συνεπαείδω (ἀείδω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπᾴδω, ἐπῳδὴν ᾄδω, γοητεύω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1491.

Συνεπαινέω, ῶ. μέλ. έσω, επικ. ήσω (αἰνέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, συνεπιφημῶ. Ξενοφ. Ἱππάρχ. ἐ. 14. »Σὺν τῷ θεῷ πράττειν, ἵνα καὶ τὴν τύχην συνεπαινῇ θεῶν ἵλεων ὄντων· α καὶ Οἰκονομ ζ'. 16. καὶ ἀλλαχοῦ. »Ἃ οἱ θεοὶ ἐφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖν. Ἡρόδ. 7, 15. ὅπου ὅμως καὶ πολλὰ χειρόγραφα »συνέπαινον ἐ'ὄν, ἀντὶ συνεπαίνεον ἔχουν. 2) Συναινῶ, συνομολογῶ, συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, κρίνω εὔλογον.

Συνεπαινος, ὁ, ἡ (ἔπαινος). Ὁ συνεπαινῶν, συγκαταινῶν ὁμόγνωμος. »Εἰ συνέπαινοί εἰσι τῷ πεποιημένῳ. Ἡρόδοτ. γ'. 119. ἂν συναράσκωνται καὶ αὐτοί· ἂν συναινῶσιν, ἂν τοὺς φαίνεται ἀρεστόν, ἂν τὸ κρίνωσιν εὔλογον.

Συνεπαίρω (αἴρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐπαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 2. »Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόνω« ἐς συνοίκησιν ταὐτῷ καὶ τὸν ἑαυτόν του. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Συνελαύνω, ἀναγκάζω, παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω, παρκινῶ· ὁ αὐτὸς Οἰκον. ἐ. 5. καὶ Συμπ. ἡ. 24. »Ὅτε γὰρ οἶνος συναπαίρει (με)«.

Συναπαιστάνομαι, μετ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμ.) Συναισθάνομαι μαζῆ. Γρηγ. Ναζ.

Συνεπαιτιάομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ, ἅμα αἰτιῶμαι, ζήτω ἢ δίδω τὴν αἰτίαν, τὸ σφάλμα εἰς τινα, κατηγορῶ. Θουκυδ. ι. 135. τινά τινος.

Συνεπαιωρέομαι, παθ. (αἰωρέω). Ὁμοῦ ἐπαιωροῦμαι, μετεώρως κρέμαμαι.

Συνεπακολουθέω, (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐπακολουθῶ, συνακολουθῶ κατόπιν.

Συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπακτήρ). = Συγκυνηγός.

Συνεπαλαλάζω (ἀλαλαλάζω). Ὁμοῦ ἐπαλαλάζω, ἐκπέμπω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν.

Συναπαμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ. Θουκυδ.

Συνεπανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐπανίστημι, κάμνω ἐπανάστασιν. Εἰς Ἀόρ. β'. καὶ Μέσ. καὶ ἐνερ. πρκ. ἀντὶ τοῦ. Ὁμοῦ ἐπαναστάτης. γίνομαι. Ἡρόδ. 3, 84.

Συνεπανορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὁμοῦ ἐπανορθόω· φέρω πάλιν εἰς τάξιν.

Συνεπαπερείδω (ἐρείδω). Ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζω τι ἐπάνω εἰς τι. 2) κατὰ μέσ. διάθ. εἰμαι ἐπακουμβημένος, ἐπιστηριγμένος. μεταδοτ.

*Συνεπάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ, συνεφάπτομαι, Ἡρόδ.

Συνεπαρήγω, (ἀρήγω). Συμβοηθῶ.

*Συνεπαρτύω (ἀρτύω). Ὁμοῦ ἀρτύω, ἀρτύνω, ἑτοιμάζω.

Συνεπαυξάνω, καὶ συνεπαύξω, ἐπιγραμ. (αὐξάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαυξάνω, πληθύνω. 2) Οὐδετέρ. αὐξάνω, μέγας γίνομαι, μεγαλόνω.

Συνεπαφίημι (ἵημι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἀφίνω, ἵπτω κατά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδε ἵημι).

*Συνεπεγείρω (ἐγείρω, ἀνωμ.) Διεγείρω μαζῆ κατά τινος.

Συνέπεια, ἡ (ἕπος.) Ἀκολουθία, συνέχεια στίχων ἢ λέξεων. Διον. Ἁλικ. συνθ κγ'. (παράγεται καὶ παρὰ τὸ, συνέπομαι, ἐν ᾧ ἄλλοι προτιμοῦν, συνέχεια.)

*Συνεπείγω (ἐπείγω). Ὁμοῦ βιάζω, ἐλλιβῶ. παθ. συναυξάνομαι, μεγαλόνω.

Συνέπειμι (εἰμι). Ὁμοῦ συνεκστρατεύω, συνεπιπίπτω, μετ' ὁρμῆς ἢ ἐχθρικῶς ὑπάγω κατά τινος. Θουκυδ. γ'. 63.

Συνεπεισέρχομαι, (εἶμι). Ὁμοῦ κατόπιν ἢ ἐξόπισθεν, ἢ ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, Ἀθήν. ιά. σελ. 615. »Συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις.«

*Συνεπεισκυκλέω (κυκλέω). Ὁμοῦ κυκλῶ, γυρίζω, Φωτ. Βιβλιοθ. 187. σελ. 145, 41, Bekk.

Συνεπεισφέρομαι (φέρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ὀπίσω ἐμαυτοῦ φέρω, ἄγω. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ά. »Οἱ συνταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι· φεύγοντες δηλαδὴ νὰ ἀκολουθήσῃ κατόπιν αὐτῶν ὁ βάρβαρος, τοῦτ' ἔστι, νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνεπείνω (πίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἐξοπίσω πίνω, ἢ καταπίνω. Ἀνθολογ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδε, πίνω).

Συνεπεκτείνω (τείνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεκτείνω, ἐξαπλόνω, μακρύνω, παρατείνω. Ἀριστεν. β'. 15. Συνεπεκτείνουσά (μοι) τὴν τέρψιν.

Συνεπελαφρύνω, (ἐλαφρύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐλαφρύνω, κάμνω ἐλαφρὸν Ἡρόδοτ. 1, 18, ὅπου ὅμως μερικὰ καλὰ χειρόγρ. »συναπελαφρύνειν« ἔχουσι.

Συνεπεμβαίνω (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεμβαίνω, πηγαίνω, στέκω. Πολύβ. λ. 9. ά. 11. »Τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχίαις συνεμπεβαφηκεν ἀντὶ τοῦ, ὠφελεῖσθαι, ἐπ' ὠφελείᾳ χρῆσθαι, πρὸς ὄφελος μεταχειρίζεσθαι.

Συνεπεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Εἰς τὸ φῶς ἐκφέτω, δεικνύω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ἀμφ.

Συνεπερείδω, μελ. σω (ἐρείδω). Ὁμοῦ ἐπερείδω, στηρίζω, ἐπακουμβίζω. 2) ἀμετάβ. Ὁμοῦ ἐπερείδω ἐμαυτόν, ἐπακουμβῶ, οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. ζ'. »Συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου· στηρίξας ἑαυτὸν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἰς τὴν ῥύμην τοῦ ἵππου.

*Συνεπερίζω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω, συναμιλλῶμαι μέ τινα.

*Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ.

Συνεπευθύνω (εὐθύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπευθύνω, ἢ εὐθύνων διοικῶ. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ζ'.

Συνεπευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Ὁμοῦ ἐπευφημῶ, ἐπαινῶ. Διόδωρ.

Συνεπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι), Παρακαλῶ ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως τοὺς θεοὺς, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν των. 2) Ὁμοῦ ὑπόσχομαι, τάζω. Ὁ Ξενοφῶν ἔχει μετὰ τοῦτο, καὶ ὡς καὶ μετὰ τὸ ἁπλοῦν, ἀπαρέμφ. μέλλοντ. χρόν. Ἀνάβ. 3, 2, 9.

Συνεπηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχολογῶ μεγαλοφώνως φωνάζω, βοῶ, συνᾴδω, συμφθέγγομαι, βαστῶ τὸ ἴσον τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ἤχου. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 26. »Ἐξῆρχε παιὰν οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ φωνῇ. Δίων Κάσ. »Ὁ οὐρανὸς, τότε περὶς οἰκοδομήματα φρικώδες τι συνεπήχησαν· ἠχολόγησαν, ὁμοῦ ἀντήχησαν.

Συνεπιβαίνω (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἢ ἐπί τι βαίνω. »Συνεπιβαίνουσιν τοῦ ὁρματος« ὁμοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Λογγ. ιά. 2) Μεταφορ. λαμβάνω μέρος, ἢ ἐμβαίνω εἰς μίαν ὑπόθεσιν. »Μὴ συνεπιβαίνητε τῇ τούτων ἐπιβουλῇ. Ἀντιφῶν. μὴ λαβόντας μέρος εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς τὸν σκοπόν των.

Συνεπιβάλλω, (βάλλω, ἀνωμ.) Ὁμοῦ ἐπιβάλλω, βάλλω, θέτω, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐπιτρέχω, ἐχθρικῶς ἐμβαίνω, εἰσβάλλω. 2) Οὐδετέρ. Ὁμοῦ, προφθάνω, ἐξαίφνης ἔρχομαι, συνέρχομαι, συντρέχω, ὁμοδρομέω, συναρμόζω, συμπίπτω. Πολύβ. β'. »Ὅτα δὲ συνεπιβάλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιρίοις· ὅτα συμπίπτουσιν εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ γράφω. 3) Μέσ. παρὰ Λουκιαν. »Συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου· ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, κάμνω ἀρχὴν χεῖρα βάλλω.

Συνεπιβλάπτω (βλάπτω). Ὁμοῦ ἐπιβλάπτω, προξενῶ, βλάβην Ἀριστοτελ.

Συνεπιβουλεύω (βουλεύω). Ὁμοῦ ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω.

Συνεπιγαυρόω, ῶ (γαυρόω). Διεγείρω, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ.

Συνεπιγνώμων, ὁ (ἐπιγνώμων). Συμμάρτυς. Ἰουστῖν. ἀπολογ.

Συνεπιγραφεύς, ὁ. Ὁς τις συνυπογράφει σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ.

Συνεπιγράφω, Μ.ψω (γράφω). Ὁμοῦ ἐπιγράφω, ἢ ὑπογράφω. Πλούταρχ. «Δαίμονα καὶ τύχην (οἱ μεγάλοι) τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν· ἀποδίδουσι τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τὴν τύχην. παρὰ Φίλωνι καὶ Κλήμεντι μετὰ Δοτικ. «Τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι»· μέρος ἔχειν ἢ λαμβάνειν. (ε_)

Συνεπιδείκνυμι (δείκνυμι). Ὁμοῦ δεικνύω, φανερόνω.

Συνεπιδέω (δέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιδέω, δένω μαζῆ, συνδέω, ἐπὶ πληγῶν.

Συνεπιδημέω, ῶ (ἐπιδυμέω). Ὁμοῦ ἐπιδημῶ, ταξειδεύω.

Συνεπιδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐπιδίδω, ἐπιλουσίως, ἐλευθερως δίδω, προσφέρω. 2) Οὐδετερ. Συναυξάνω. (ε)

*Συνεπιθράσσομαι, Ἀττ.-ττομαι (θράσσω) Συνεπιτύρω, συνεφέλκομαι. «Συνεπιθρασσόμενοι φθόνῳ»· ὁμοῦ ἅμα σύρω πρὸς ἐμαυτόν τὸν φθόνον· ἐκ Πολυβίου Ϝ. 10. ἐνθα τωρα «Προσεπιθράττομαι» κεῖται

Συνεπιζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ζεύγω, ἢ συνδέω, συνάπτω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533. «Ἑταίρας τέτταρας συνεπέζευξεν ὡς ἵππους»· ὁμοῦ ἔζευξεν εἰς τὴν ἅμαξαν ὡς ἵππους

*Συνεπιζητέω (ζητέω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, συνερευνῶ.

Συνεπιθειάζω (θείαζω). Συναποβίβω εἰς τοὺς θεούς, εἰς θείαν ἀποστειλήν. Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 6. «Τὰ πραττόμενα συνεπιθειάζωνα· ὅλα ὅσα ἐγίνοντο τὰ ἀπέδιδεν εἰς τινα θείαν προστασίαν καὶ συναρρωγήν. Ὁ αὐτὸς εἰς Κάμιλ. 18. ἀναφέρει τὸ «Ἐπιθειάζειν» ἐπὶ πράξεως θρησκευτικῶν πραγμάτων.

*Συνεπιθεωρέω (θεωρέω). Ὁμοῦ ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω.

Συνεπιθήγω, (θήγω). Ὁμοῦ ὀξύνω, ἀκονίζω, παροξύνω κατά τινος

Συνεπιθορυβέω, ῶ (θορυβέω.) Ὁμοῦ ἐπιθορυβῶ, κάμνω θόρυβον δὲ εὐφημιῶν καὶ ἐπιφωνήσεων, ἢ χειροκροτήσεων. Πλούταρχ.

Συνεπιθρηνέω, ῶ (θρηνέω.) Ὁμοῦ ἐπιθρηνῶ, κλαίω.

Συνεπίθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα γινομένη ἐπίθρυψις, ἡδονή, ἡδυπάθεια ἢ εὐθυμία. Πλούταρχ.

Συνεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὁμοῦ ἐπιθυμῶ, Ξενοφ. ὅθεν

Συνεπιθυμητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐπιθυμῶν, συνεραστής. Πλάτ. Κλειτοφ.

*Συνεπιθωΰσσω (θωΰσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ φωνάζω, πρὸς ὁρμὴν διεγείρω τοὺς σκύλους. Πλουταρχ.

*Συνεπικάθημαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (ἧμαι ἀνμ.) Ὁμοῦ καθημαι ἐπάνω.

Συνεπίκειμαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπίκειμαι, κεῖμαι ἐπί τι ὁμοῦ. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 266.

*Συνεπικεράννυμι (κεράννυμι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ προστατ κεραῶ, μιγνύω, ἀνακατόνω.

Συνεπικλάω, ῶ. μέλ. άσω (κλάω, ἀνώμ). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως συντρίβω. 2) εἰς συμπάθειαν καὶ οἶκτον παρακινῶ.

Συνεπικοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ὁμοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω. Ξενοφ. Ἱέρ. 8. 6.

Συνεπικουρέω. ῶ (ἐπικουρέω). Ὁμοῦ ἐπικουρῶ, συντρέχω, συμβοηθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1. 6. 19.

Συνεπικουφίζω, (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, βοηθῶ.

Συνεπικραδαίνω, (κραδαίνω). Ὁμοῦ προσέτι ταράττω, σείω, ἁρμητικῶς κινῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. 6. 15. «Σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα ὅλα συνεπικραδαίνουσι.» Ὁ Πολυβ. (ἐ. 62.) ἀντὶ τούτου ἔχει. «Τῷ σειστῷ τῆς οὐρᾶς, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν.»

Συνεπικρίνω, (κρίνω). Ὁμοῦ ἐπικρίνω. Λογγῖν.

Συνεπικροτέω, ῶ (κροτέω). Ὁμοῦ ἐπικροτῶ, χειροκροτῶ, συνεπιθορυβῶ. Πλούταρχ.

Συνεπικρύπτω, (κρύπτω). Ὁμοῦ ἐπικρύπτω, σκεπάζω.

Συνεπικύπτω, (κύπτω). Ὁμοῦ ἐπικύπτω· ἅμφ.

Συνεπικυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ ἐπικυρόνω, βεβαιῶ.

Συνεπικωμάζω, (κωμάζω). Ὁμοῦ ἐπικωμάζω, εἰς κῶμον ὑπάγω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 534.

*Συνεπιλαμβάνομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιλαμβάνω, πιάνω, βάλλω χεῖρα, νὰ πιάσω, κρατήσω τι ἰσχυρώς ἢ νὰ βοηθήσω· Ἡροδ. 3, 48. 5, 65. παρβλ. συλλαμβάνω σημ. 3. καί, προσεπιλαμβάνω· συνήθως δὲ κατὰ Μετ. διάθεσ. μετὰ Δοτικῆς προτώπου, ἀντὶ τοῦ, συναντιλαμβάνομαι, συμβοηθῶ καὶ γενικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ βοήθεια. «Θεὸς αὐτοῖς συνεπελάβετο τῆς σωτηρίας.» Πολυβ. ὁ Θεὸς τοὺς ἐβοήθησε νὰ λυτρωθῶτι, νὰ γλυτώσωτι· ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι στερεῶς. Σπανίως ἀπαντᾶται εἰς τὸν ἐνεργ. τύπ.

Συνεπιλαμπρύνω, (λαμπρύνω). Ὁμοῦ κάμνω λαμπρόν, ἔνδοξον, περίφημον ποιῶ. Πλούταρχ. «Συνεπιλαμπρύνειν τὸ φρόνημα»· κατὰ μέσ. διάθ. γίνομαι λαμπρός, ἔνδοξος.

*Συνεπιλέγομαι (λέγω, ἐνώμ.). Ὁμοῦ ἀναγινώσκω ἐπιπολαίως. Ἡλιόδ. 10, 13.

Συνεπιλείπω, (λείπω). Ὁμοῦ ἐπιλείπω, λείπω, ἐλλειψιν πάσχω, ἢ μένω ὀπίσω. Ἰαμβλ. Πυθαγ. λόγ. (252). «Τότε δὴ οὖν συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην ἐπισταμένοις.

*Συνεπιλεκτέος, ἐκ. ἑον, ῥημτ ἐπίθ. τοῦ, Ἐπιλέγω· πρέπει νὰ εἰπῆτις ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ ἄλλα Εὐστάθ.

Συνεπιλογίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἐπιλογίζομαι, λογαριάζω. Εὐστάθ.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ (μαρτυρέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιμαρτυρῶ, ἢ ἐπιβεβαιῶ. Πλούταρχ. ὅθεν

Συνεπιμαρτύρησις, εως, Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπιμαρτύρησις, ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις. Ἀντωνῖν. ἀ. 10. (ῡ)

Συνεπιμειδιάω, ῶ. μέλ ἀσω (μειδιάω). Ὁμοῦ ἐπιμειδιάω, γελῶ ἐπί τι.

Συνεπιμελέομαι, οὔμαι μέλ. ήσομαι, παθ ἀποθ. (μέλομαι). Ὁμοῦ ἐπιμελοῦμαι· φροντίζω. Πλάτ. ὅθεν

Συνεπιμελητής, οῦ, ὁ. Ὁ συνεπιμελούμενος· ὁ μὲ ἄλλον ἐπιμελητὴς ὤν. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. δ'. 9. ὁ Σουΐδ, ἐν λέξ. «Συνεπιμεληταὶ ἔχει. «Ἐπιμεληταὶ παρὰ Περσαις ἦσαν, ὡς φησι Ξενοφῶν, οἱ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.»

Συνεπιμερίζω (μερίζω) Μοιράζω, ὁμοῦ ἐπιμερίζω, Εὐστάθ.

Συνεπιμετρέω, ῶ. (μετρέω). Ὁμοῦ ἐπιμετρῶ προσθέτω κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ὡς ἐπίμετρον ἢ δίδω.

*Συνεπιμίγνυμι (μίγνυμι, ἀνώμ.) Μαζῆ μιγνύω, προσθέτω ἀκόμη εἰς τὸ μίγμα.

Συνεπινεύω, (νεύω). Ὁμοῦ ἐπινεύω, συναινῶ, ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ, στέργω, διὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς συνεπικυρόω, καταφάσκω. «Ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς συνεπινεύων ταῖς ἡδοναῖς καὶ ὑπερπιπόμενος.» Πλούταρχ. 2) Ἔχω ὁμοῦ κλίσιν εἴς τι.

Συνεπινήχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ κολυμβῶ, πλέω ἀπ' ἐπάνω.

Συνεπινοέω, ῶ (νοέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ἐφευρίσκω διὰ τοῦ νοός.

Συνεπιορκέω, ῶ (ἐπιορκέω). Ὁμοῦ ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὅρκον κάμνω.

Συνεπιπάσχω, (πάσχω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιπάσχω, συμπάσχω, ὁμοῦ εἰς πάθος καταντῶ. Πλούταρχ

Συνεπιπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ ἐπιπλέκω, ἐμπλέκω, τυνυφαίνω. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 211. «Σύνηθες, ἄφυκτον συνεπιπλέκειν.»

Συνεπιπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιπλέω, πλέω, ὑπάγω μετὰ τῶν πλοίων κατά τινος.

Συνεπιπονέω (πονέω). Ὁμοῦ ἐπιποιῶ, ἀποπληρῶν τὸ καθῆκον μου συνεργάζομαι, συμβοηθῶ τινα εἴ τι ἔργον, κοπιάζω ὁμοῦ, μετέχω τοῦ κόπου. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. δ'. 1Η. «Τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιποιεῖν ἐθέλουσι.»

*Συνεπιρρέπω (ῥέπω). Κλίνω ὁμοῦ, ἢ ἔχω μαζῆ κλίσιν εἴς τι.

Συνεπιρρέω, μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ῥέω, τρέχω, σωρηδὸν τρέχω. Πλούταρχ.

Συνεπιρρώννυμι, (ῥώννυμι ἀνώμ.) Ἐνδυναμόνω, βοηθῶ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ.

Συνεπισημαίνομαι, (σημαίνω). Ὁμοῦ σημείον δίδω ἀρετκείας, ἢ δυσαρεσκείας ἐπί τι.

Συνεπισκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) = συνεπισκοπέω.

*Συνεπισκευάζω (σκευάζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἑτοιμάζω

Συνεπισκοπέω, (σκοπέω). Ὁμοῦ ἐπισκοπῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

Συνεπίσκοπος, ὁ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπίσκοπος ἐπόπτης, ἢ ἐπιστάτης ὤν.

Συνεπισκοτέω, ῶ (σκοτέω). Ὁμοῦ ἐπισκοτέω, σκοτίζω· ἅμφ.

Συνεπισκυθρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐπισκυθρωπάζω, σκυθρωπῶς βλέπω, ἢ εἶμαι σκυθρωπός Πλούταρχ.

Συνεπισπάω, ῶ μετ. άσω (σπάω). Ὁμοῦ ἐπισπάω, ἕλκω, σύρω πρός τι. Μέσ. Συνεπισπάομαι, συνελκύω, σύρω φέρω πρὸς ἐμαυτόν. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 24. Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστι συνεπισπάσθαι (τοὺς ἀνθρώπους).»

Συνεπισπεύδω, (σπεύδω). Ὁμοῦ ἐπισπεύδω, βιάζω, ἀναγκάζω, συνεπιταχύνω. Ξενοφ. Ἀν. ά. 8.

Συνεπίσπομαι, = Συνεπακολουθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 32.

*Συνεπισπόμενος, μετοχ. ἀορ. β', τοῦ, συνεπέσπομαι. Ἡρόδ

Συνεπίσταμαι, παθ. ἀποθ. (ἐπίσταμαι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπίσταμαι, ἠξεύρω τι. Σύνοιδα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5. 4. 19. Πλάτ. Νομ. 7 σελ. 821. G.

*Συνεπίστασις, ἡ (συνεφίστημι). Ἡ κοινῶς γινομένη προτοχή.

Συνεπιστατέω. ῶ (ἐπιστατέω). Ὁμοῦ ἐπιστατῶ, ἔχω μαζῆ τὴν ἐπιστασίαν.

Συνεπιστατόω, ῶ· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Κύστικ. «Συνεπιστατοῖα ἐκ τῆς τοῦ Πλάτ. Πολ. 7. ἀντὶ τοῦ, συνεπιστατέω.

Συνεπιστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ ἐπιστέλλω, πέμπω, γράφω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, προστάζω. Δ υκιαν.

Συνεπιστενάζω, (στενάζω). Ὁμοῦ ἐπιστενάζω, ἀναστενάζω μαζῆ.

Συνεπιστένω, = συνεπιστενάζω. Πλούταρχ.

Συνεπιστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ ἐπιστρατεύω, μαζῆ ἐκστρατεύω κατά τινος.

Συνεπιστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιστρέφω, γυρίζω ἢ διευθύνω. β΄) τροπ. Ὁμοῦ προτρεπτικὸν ποιῶ, πρὸς ἑαυτὸν φέρω τινά. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 14. «Συνεπιστρέφουσι καὶ κατακοσμοῦσι τοὺς προστυχαίνοντας.» 2) Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἢ ὅλον ἐμαυτόν ἐπιστρέφω, στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτὸν ὁμοῦ, περιστρέφομαι, ἐπὶ τὸ αὐτὸ στρέφομαι. Πλούταρχ αὐτόθ. 13. «Ἡ αἱ κεραῖαι καμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας.» ὁ αὐτὸς Συγκρίτ. Νουμ. 4. «Συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι» ἀντὶ τοῦ, Μίσεσιν εἰς τὰ αὐτὰ ἢ ἔχειν τὰ αὐτὰ ἤθη.

Συνεπίστροφος, ὁ, ἡ. Στρογγυλευμένος, συνεστραμμένος, συνεστηγμένος, σφιχτὸς καὶ δυνατός. Φιλοστρ. Σοφ. 1 σελ. 505.

* Συνεπισφίγγω, μέλ. ξω (σφίγγω). Ὁμοῦ ἐπισφίγγω, ἢ φονεύω. Παρθέν. 6. 4.

Συνεπισχύω, (ἰσχύω). Ὁμοῦ ἐπισχύω, ἐτκαρδιόω, δυναμόω, συμβοηθῶ, συναντιλαμβάνομαι, Ξενοφ. ἀπομν. β΄. δ΄. 6. «Φίλος-ἂν τι τινα εὖ ποιῆται δέῃ, συνεπισχύει, ἂν τε φόβος παράττῃ, συμβοηθεῖ» κυρίως, συνεύω (ἐνόω) τὰς δυνάμεις μου μετά τινος πρός τινα σκοπόν· ὁμοῦ βοηθῶ.

Συνεπίταξις, εως, ἡ (συνεπιτάσσω). Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπίτασις τέντωσις. Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ.

Συνεπιτάχύνω, (ταχύνω). Ὁμοῦ ἐπιταχύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, βιάζω πολλοὺς ὁμοῦ νὰ πράξωσί τι ταχέως, ἐπιταχύνω τὴν ὁδοιπορίαν πολλῶν ὁμοῦ. Πλούταρχ.

Συνεπιτείνω, (τείνω). Ὁμοῦ ἐπιτείνω, ταινόω, τεντόω, αὐξάνω. Πολύβ. «Τὴν ὀργὴν συνεπιτείνειν.»

Συνεπιτελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, συνεορτάζω, ἱεροπραγέω. Ξενοφ. Ἀγησ. 2. 17. «Εἰς τὰ Ταυρόβια-τὸν Παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει.»

Συνεπιτέμνω, (τέμνω). Ὁμοῦ ἐπιτέμνω, κόπτω, συντέμνω, Εὐστάθ.

Συνεπιτίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιτίθω, βάλλω, ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἐπιφορτίζω, φορτόνω Μέσ. «Συνεπιτίθεμαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιπίπτω, μάχης καταρχομαι, ἢ ἐχθρικὰς πράξεις ἐπιχειρῶ, ἢ ἐχθρικῶς πίπτω ἐπί τινα, καταπλακόω αὐτὸν καὶ ἔρχομαι εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Κυρουπ. δ΄. β΄ 3. «Εἰ θέλοιεν-συνεπιθέσθαι» καθόλου δὲ = Συνεπιχειρῶ Ἐπιλαμβάνομαι. Πολύβ. «Τοῖς καιροῖς, τῇ ἀγνοίᾳ τινὸς συνεπιτίθεσθαι» μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὠφέλειαν τὸν καιρὸν, ἢ τὴν ἀμάθειάν τινος κατά τινος εἰς καιρὸν προσβολῆς ἢ καταῤῥεως μάχης. (ε)

Συνεπιτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ ἢ τιμωρῶ· παρὰ Πλουτ. εἰς Λύσανδρ 15. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπλουστέρου «Ἐπιτιμάω.»

Συνεπιτρέπω, (τρέπω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιτρέπω, παραδίδω, συγχωρῶ, ἀφίω τὴν ἐπιστασίαν.

Συνεπιτρίβω (τρίβω). Ὁμοῦ ἐπιτρίβω, διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. ε΄. ἡ. 9. (τρε)

Συνεπίτροπος, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπίτροπος ὤν.

Συνεπιτροχάζω, (τροχάζω). Ὁμοῦ ἐπιτρέχω. Εὐστάθ.

Συνεπιτυφόω, ῶ (τυφόω). Ὁμοῦ φουσκόνω μὲ μωρὰν ὑπερηφάνειαν.

Συνεπιφαίνομαι (φαίνω, ἀνώμ). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι κ' ἐγὼ Σ μαζῆ εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

συνεπιφάσκω, (φάσκω) = συνεπίημι.

Συνεπιφέρω, (φέρω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιφέρω, φέρω κ' ἐγὼ κατά τινος. «Συνεπιφέρειν τὰ ὅπλα» φέρω, σηκόνω κ' ἐγὼ τὰ ὅπλα κατά τινος. «Συνεπιφέρειν ὄνομα» ὁμοῦ ἐπιβάλλω ὄνομα, ἐπονομάζω, ἐπικαλῶ. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 2. «Τοὔνομα πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων» ὁμοῦ ἐπικαλούντων.

Συνεπιφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐπιφεύγω· καταφεύγω.

* Συνεπίφημι, (φημί, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ὑπόσχομαι, συνομολογῶ, λέγω τὸ ναί.

Συνεπιφθέγγομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (φθέγγομαι). Ὁμοῦ ἐπιφθέγγομαι. Πλάτ.

Συνεπιφορτίζω, (φορτίζω). Ὁμοῦ ἐπιφορτίζω. Πλούταρχ.

Συνεπιχειρέω, ῶ (ἐπιχειρέω). Ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, καταχειρῶ.

Συνεπιχειρονομέω, ῶ (χειρονομέω). Συνεπιχειρῶ, ἐπιβεβαιόνω· παρὰ Διοδώρ. παρ. «Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες» Ἐπικουροῦντες τὰ παρανομήματα αὐτῶν εἰς τὸ συνέδριον διὰ βιαίας χειροτονίας.

* Συνεπιχωρέω, (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ χωρῶ, Ἔπργμ.

Συνεπιψεύδομαι (ψεύδομαι). Ὁμοῦ ἐπιψεύδομαι, προσέτι ψεύδομαι. Λουκιαν.

Συνεπιψηφίζω, (ψηφίζω). Ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ ἐπιψηφίζω, βάλλω τὴν ψῆφόν μου, συμφωνῶ.

Συνεποκέλλω (ἐκέλλω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀράζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Συνέπομαι, μέσ. ἀποθ. (ἕπω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἕπομαι συνακολουθῶ· «σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς» Θέλ. Κ, 438, ἀντὶ συνείπετο· μετὰ δοτ. «τινί» Ἡροδ. 5, 47. 8, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· σπανιώτερον μετὰ γεν. «τινός.» Πλάτ. Νομ. 10. σελ 899. D

Συνεπόμνυμι, (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὀμνύω, ὁμόνω μαζῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7. 6. 19. «Ὁμνύω ὑμῖν θεοὺς-ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ-εἰλῆφέναι.» Οὕτω καὶ εἰς τὸ Μέσ.

Συνεποπτεύω (ἐποπτεύω). Ὁμοῦ ἐποπτεύω, ἐπιθεωρῶ.

Συνεποτρύνω, (ὀτρύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐποτρύνω, παρορμῶ, παροξύνω, παραχινῶ, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεπούλωσις, εως, ἡ (οὐλόω) Ἡ κοινῶς γινομένη ἐπούλωσις, ἤτοι ἕξις εἰς τῶν σημείων τῆς πληγῆς. Ἀριστοτέλ. πρβλ. ά. 49.

Συνεπουρίζω. Μ. ἴσω (οὐρίζω) Ὁμοῦ ἐπουρίζω ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ συμβοηθῶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν. Ἀριστοτ. ζωϊστορ. ἡ. 13. «Διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν» φυσᾶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ἐπλέουσιν οἱ ἰχθύς.

Συνεπτυγμένως, Ἐπίῤῥ. μετοχ. παθητ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, συμπτύττω· Ὁμοῦ διπλωμένως, κατὰ διπλωμένον τρόπον· συνεσταλμένως. Διονύσ. Ἀρεοπ. «Τὸ ἐκείναις ἐνιαίως καὶ συνεπτυγμένως ὑφηγεῖσθαι» ὅλον διὰ μιᾶς· (ὅλον μαζωμένον·) ἀντίκειται τῷ «Ἡμῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν ὑφηγεῖσθαι.»

Συνεπωάζω, (ἐπωάζω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάθημαι ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, ἢ κλωσσῶ αὐτά.

Συνεπωδέω, ῶ (ᾠδέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπωδῶ, σπριώχνω.

Συνεραγίζω, μέλ. ἰσω, (ἀραγίζω) Συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω τοὺς ἐρανοὺς ἢ τὰς συμβολὰς (συνάζω, μαζόνω τὸν ῥεφενέν)· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνεισφέρω τὸν ἐρανόν μου (δίδω τὸν ῥεφενέν μου)· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, συλλέγω ἢ συνεισφέρω «Τὰς χρείας ἀλλήλοις.» ἐβοηθοῦσαν ἕνας τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. Ἀππιαν. «Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνεραγισθέντων.» Φίλ. ἀντὶ τοῦ, Συνενεχθέντων, συνερανισθέντων. «Σώματα κόσμοις ἐπιζήτοις συνεραγιζόμενα.» τὰ διὰ τῆς συνδρομῆς ξένων στολισμῶν καλλωπιζόμενα καὶ διὰ τούτων τρόπον τινὰ συντιθέμενα. Διόν. Ἁλικ. «Δῆμος ἐκ τύχης ἐχθρῶν συνηραγισμένος» ἐκ συνδρομῆς πολλῶν ἀνθρώπων σύνδεσμος, ἢ καθ' Ἡσύχ. Συμπληρούμενος. Παθ. συνάγομαι, συνέρχομαι.

Συνεραγισμός, ὁ· Ἡ τοῦ ἐράνου, συλλογή, συνεισφορά, σύναξις, συνάθροισις. Πλούταρχ.

* Συνεραγιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις συνάγει, συναθροίζει ὁμοῦ τοὺς ἐράνους (τὸν ῥεφενέν)

Συνεραστής, οῦ, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἐραστὴς ὤν· ὅς τις ἀγαπᾷ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος οἱ δύο λοιπὸν πρὸς ἀλλήλους λέγονται συνεραστεί. Ξενοφ. συμπ. ἡ. 43. Ἀχαιῶν-ἀείποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ὢν διατελῶ.»

Συνεράω, ῶ (ἐράω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἀγαπῶ κ' ἐγὼ μαζῆ, ἢ ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τινά, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος τις. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 222. Μέσ. «συνεράομαί τινι· ἀγαπῶ τινὰ ἀμοιβαίως, ὅ ἐστι, διότι καὶ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ.

Συνεράω, Συνειρέω, συντρέχω, συῤῥέω, συμφέρω, συνάγω ἀπὸ τὸ ἄχρηστ. ἐράω, συννῆ. Εἰς ἀόρ. ἀπαρεμφ. «συνερᾶσαι.» Ἱστορ. Φιλ. 138. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Ἡικκέρου, Ἀριστοτ. περὶ γέν. ζωϊ. 3, 1.

Συνεργάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ὁμοῦ ἐργάζομαι, δουλεύω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἐντίμα, συμπράττω, συμβοηθῶ, συνεργῶ. Ξενοφ. 2) = ἐξεργάζομαι· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. 1, 93. «Λίθοι ξυνειργασμένοι· ἐξειργασμένοι, ἐξεσμένοι, λεῖοι, ἁμαλοὶ διὰ τῆς τέχνης δουλευμένοι· παρ' αὐτῷ φέρεται ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ τὸ, Εἰργασμένοι λίθοιι· ἐπὶ λίθων, εἰς στύλους ὑπὸ τῶν λιθοξόων ἐξειργασμένων.

* Συνεργάω, ποιητ. ἀντὶ, συνείργω. Ἰλ. Ξ, 36. «ὅσσον συνέργασσεν ἄκρανα, ὅσον διάστημα περιεῖχαν καὶ συνέλειαν τὰ ἀκροτήρια.

Συνεργασία, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη ἐργασία. 2) οἶκος τις δημόσιος, δεσμωτηρίου τόπον ἐπέχων, εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ ἐγκλειστέμενοι αἰχμάλωτοι, ἢ κατάδικοι, ἢ καὶ χρεῶσται συνεργάζονται δημόσιά τινα καὶ βαρέα ἐργόχειρα. Διόδ. Σικελ. 20, 13. Ergastulum, Λατιν. Zuchthaus, Γερμαν.

* Συνεργαστής, οῦ, ὁ = τῷ ἑπομ. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 394.

Συνεργάτης, ου, ὁ (συνεργάζομαι). Ὅς τις συνεργάζεταί τι μὲ ἄλλον τινά. (ε)

* Συνεργατίνης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, συνεργάτης. (ε)

* Συνεργάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συνεργάτης. Ἡ ὁμοῦ τι συνεργαζομένη. (ε)

Συνέργεια, = συνεργία.

Συνέργειον, τό, τόπος ἢ οἶκος εἰς τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ συνεργάζονται, ἐργαστήριον. Φλοξ' Γλωστ.

Συνεργέτης, ου, ὁ. Ἀνάλεκτ. β΄. σελ. 138. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα «συνεργήτης» ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, συνεργάτης· ἀσύνηθες.

Συνεργέω, ῶ· παρατ. σηνήργουν (συνεργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω μαζῆ, βοηθῶ τινά εἴς τε ἔργον, συμβοηθῶ εἰς ἐντέλεστίν τινος, συνεισφέρω, χορηγῶ εἴς τι ἔργον, συμπράττω, (ἐνεργῶ κ' ἐγὼ μαζῆ), συναντιλαμβάνομαι. Ξενοφ. παρὰ Διον. ἀργ. 5'. 23. παθητ. «συνεργούμενοι ἀντὶ τοῦ, συμβοηθούμενοι, βοήθειαν ἀπολαμβάνοντες. Ἡλιόδωρ. 5'. σελ. 486. «τὸν θρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες» συμβοηθήσαντες, ὁμοῦ ἐνεργήσαντες εἰς τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν· ὅθεν

Συνέργημα, τό· Ἡ ὁμοῦ γινομένη βοήθεια,

ἢ ὑπό τινος γενομένη συνδρομὴ καὶ προστασία πρός τινα.

*Συνεργητέος, ἁ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεργέω. Πρέπει νά συνεργῇ, συμβοηθῇ.

*Συνεργήτης, ου, ὁ = συνεργάτης, ἀμρ.

Συνεργητικός, ή, όν (συνεργέω). Ὁ συνεργός, συμπράκτωρ, συμβοηθός. Ἀντωνῖν. ς'. 42. θ'. 42.

Συνεργία, ἡ (συνεργός). Συμβοήθεια εἴς τινα ἐργασίαν, μετοχή καὶ ἐνέργεια ἢ παρακίνησις εἰς τινα πρᾶξιν. Δημοσθ. »Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν«.

*Συνέργιον, τό = συνέργειον.

Συνεργολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον ἐπιχειρῶν, ἀναλαμβάνων τι ἔργον. Στράβ.(χ)

*Συνεργοπονέω, (πονέω). Βοηθῶ μαζῆ εἰς τήν ἐργασίαν.

Συνεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ σύν ἑτέρῳ ἐργαζόμενος, μέτοχος τοῦ ἔργου, συμπράκτωρ, συμβοηθός· σύντροφος ἔργου τινός· »τινί τινος«, καί »εἰς, καί πρός τι«. Ξενοφ. Παρά Πλουτάρχ. »συνεργὸς τῆς χρείας τοῦ φιλοπόνου· πρὸς χρῆσιν, διά τήν χρείαν τοῦ φιλοπόνου· »καλέσαντο συνεργὸν τείχεος« Πίνδ. Ὀλ. 8, 43. 2) ὁ συγκίμιων τεχνίτης, σύντεχνος, συντεχνίτης· κατά τήν ὁποίαν σημασίαν »σύνεργοι« παροξυτόνως τινές γράφουσι· πρβλ. Reiz de au. incl. σελ. 110. East epist. crit. σελ. 208. εἰς Παρόν. 1, 4. Εἰς τήν συνήθειαν λέγεται »σύνεργον, τόν καί τό ἐργαλεῖον ἢ τό ὄργανον παντός τεχνίτου.

Συνέργω, παλαιός τύπος τοῦ, συνείργω, καί συνεργάνω· Συγκλείω, συνδέω, συνδεσμέω. Ὀδ. Μ, 424.

Συνέρδω, μέλ. ξω. (ἔρδω, ἀνώμ.). Συνεργῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Ἠλ. 551.

Συνεραείδω. Μέλ. εἴσω (ἐραείδω). Ὁμοῦ στηρίζω, συστήγνυμι, συνδλίβω ἢ συνωθῶ, βρύχω, τρύζω τούς ὀδόντας. Εὐριπ. »χέρας δεσμοῖς συνερειδόντεσσι· ἔχοντες τὰς χεῖρας σφικτὰ συνδεδεμένας. »σύν τε στόμ' ἐρείδεται (χερτί)«. Ὀλ. Λ, 426. ὁρμόται, εὐπρεπείας χάριν· »κυίνεστιν συνερειδομένας«. Πίνδ Πύθ. 4, 476. 2) οὐδέτερ. συντυγχάνω, ὁρμητικῶς ἐπιτρέχω, ἐπιπίπτω.

Συνερείπω, (ἐρείπω, ἀνώμ.) Κρημνίζω, διαφθείρω· παρ' Ἀλκιδάμῳ »διαλύειν καὶ συνερείπειν τὴν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν· ἀντί τοῦ Κατεδαφίζειν, κατακρημνίζειν.

Συνέρεισις, εως, ἡ (συνερείδω). Ἡ ὁμοῦ στήριξις, συνώθησις, σύσφιγξις, συνδλιψις, βρυγμός, τρύξιμον τῶν ὀδόντων, 2) συντυχία, σύγκρουσις.

Συνερειστικός, κή, κόν (συνερείδω). Ὁ συνδλίβων, συνωθῶν, στηρίζων ἑαυτόν πρός τι. Πλούταρχ.

Συνερέσσω, (ἐρέσσω). Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν κωπηλατῶ, μαζῆ, ἐντάμα τραβῶ τήν κώπην.

*Συνερετμέω, μέλ. ήσω. = τῷ προηγμ.

Συνερέω, Ἰων. μέλ. τοῦ, συνειπεῖν, ἀντί, συνερῶ. Θέλω ὁμιλήσει μαζῆ, ἢ συγχρόνως, θέλω συμφωνήσει, ἐξαίρ. ὑπερασπισθῆ τινα διά τινος ὁμιλίας μετά Δοτικ.

Συνερίζω. Μ. ίσω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω· φιλονεικῶ. Σουίδ. ἐν λ. Καταβολή. Παρ' Ἱπποκρ. (σελ. 157.) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ »συνερίδω«. Εἰς τήν συνήθειαν λέγεται Μέσ. »συνερίζομαι« ἀντί τοῦ ὁμιλοῦμαι.

Συνέριθος, ὁ, ἡ (ἔριθος). Ὁ ὁμοῦ ἐργαζόμενος, ὁ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μαζῆ μέ ἄλλον τινά. Ὀδ. Ζ. 32. ὅπου κεῖται κατά Σηλ. γέν. αὐτούτου καί Ἀριστοφ. Εἰρ. 783. ἐξαίρ. ὁ ὅστις κάμνει μαζῆ μέ ἄλλους οἰκιακές ἐργασίας, οἷον θερίζει, γνέθει, συνθερίζων, συνεφαίνων, ἤκατ' Εὐστάθιον, ὁ τό ἔριον συνεργαζόμενος, κ. τ. τ. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 471.

*Συνερίπόω (ἐριπόω) = συνερείπω.

Συνερκτικός, ὁ (συνέργω). Ἐπί ῥητόρων, οἵτινες συνδέουν ἐπιτηδείως τάς ἀποδείξεις· ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Ἱππ. 1378. λέγει περί τινος Ῥήτορος »συνερκτικός γάρ ἐστι καί περαντικός«· ἐνθα ὁ Σχολιαστ. παράγων τοῦτο ἀπό τοῦ, συνείρω, ἑρμηνεύει διά τοῦ, ὁ συνείρων τούς λόγους, καί συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως· ὁ συνάπτων καί συνδέων εὐκόλως ἢ καλῶς τάς ἀποδείξεις τοῦ λόγου, καί ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐνβάλλων τά συμπεράσματα· ἀν καί ὁ Σουίδας ἀλλαχοῦ ἐν λέξ. Φαίαξ, ἀντί τούτου, »συνερειστικός«, ἔχει· ὁ Κυστέρος ἐσταῦθα θέλει νά γράφεται »συνειρκτικός· ἄλλοι δέ »συνερτικός«. πρβλ. συνακτικός.

Σύνερξις, ἡ (συνέργω). Συνέχεια, σύναψις, σύνδεσις, σύνδλιψις, συνάφεια. Δίων Κάσ. ν'. 32. »Γάμων συνερξίαι· ἡ γαμική συνάφεια. Πλούτ. εἰς Τίμ. καί Πολιτ. ε. σελ. 25. καί ἄνευ τοῦ, »Γάμοισιν ὁ διά τοῦ γάμου γινόμενος σύνδεσμος.

Συνέρομαι, ἀπαρέμφ. συνέρεσθαι, ἢ κάλλιον, συνερέσθαι, μέσ. ἀποθ. (ἔρομαι, ἀνώμ.). Συνερωτῶ, συμβάλλομαι. Ἡσύχ.

*Συνερπύζω (ἑρπύζω) καί

Συνέρπω (ἕρπω). Ὁμοῦ ἕρπω. Γλωσσ. Στεφ.

*Συνερρέουν, παρατ. τοῦ, συρρέω.

*Συνερρωγα, β'. παρακείμ. τοῦ, συρρήγνυμι, κατά παθητ. σημασ.

Συνέρχομαι, μέλ. ἐλεύσομαι, ἐνερ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, μαζῆ, ἢ εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν τόπον ἔρχομαι. Θουκυδ. ἑ. »Πρεσβεῖαι ἀπό τῶν πόλεων ξυνῆλθον· ἀπό τῶν πόλεων ἦλθον εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν τόπον, συνηχθησαν. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. γ'. 12. »Οὔτε συνὴ ἄμοιν ὡς πολεμήσοντες· μήτε συνήχθημεν, ἦλθμεν ὅλοι ἐῶ. Πλάτ. πολ. ά. »Πολλάκις γάρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτό παρὰ πλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες· ἀντί τοῦ, Συναγόμεθα, μαζονόμεθα εἰς ἕνα τόπον. »Συνέρχομαι εἰς βουλήν· ἔρχομαι κ' ἐγώ μετά τῶν ἄλλων. »Συνέρχεσθαί τινι« = »Κρχεσθαι σύν τινι. Σοφοκλ. »Συνῆλθέ σοι· ἀντί τοῦ, Ἔλαβέ σε κοινωνόν τοῦ βουλεύματος. »Εἰς λόγους συνέρχεσθαι· ἀντί τοῦ, συνομιλεῖν. Πλούταρχ. Λύσ. 20. ἆρα ἰσοδυναμεῖ μέ τό, συγγίνομαι, συμμίγνυμαι, ἕνωμαι, συνάγομαι, συνδρομίζομαι, εἰς ἓν ἔρχομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ἐ. 20. »Συνελήλυθάσιν, ὅτι σχεδόν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἐνωθεῖσης, εἰς ἓν ἐλθούσης, συνεδρεσθεῖσης· λέγεται ἔτι καί ἐπί σαρκικῆς κοινωνίας καί μίξεως, οἷον γάμου, ὑπανδρείας, καί συγκοιμήσεως. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 4. »Γυναικῶν, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα· οὕτω καί παρά τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. ά. 18. »Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς« προτοῦ νά συνευρεθῶσιν, νά συμμιχθῶσ. (νά σμίξωσι) σαρκικῶς· οὕτω καί παρά Σοφοκλ. Αἴ. 491. »Ἐπί τό σόν λέχος ξυνῆλθεν· ἀντί »στεί ξυνῆλθον εἰς τό λέχος«· ὅ ἐστι, συνεκοιμήθη. ὑπανδρεύθη μετά σοῦ. Ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, συντυγχάνω, συναπαντῶμαι, ἐπί τῶν εἰς μάχην ἐρχομένων καί συμπλεκομένων δύο στρατῶν. Ἡρόδοτ. »Συνέρχεται δή ἑκατέρωθεν ὁ στρατός εἰς τό πεδίον· συμμίγνυται, συναπαντᾶται, εἰς μάχην ἔρχεται· οὕτω καί παρά Θουκυδ. ἑ 74. »Μάχη ὑπό ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθουσῶν· γενομένη ὑπό πόλεων συνελθουσῶν μετά αἰτιατ. τοῦ τόπου. Ρογκ. Εὐρ. Φοιν. 831. Ἐν γένει, συντυγχάνει, συμβαίνει εἰς τόν αὐτόν καιρόν, Ἡρόδ. 6, 77.

*Συνερῶ, ίδε, συνερέω.

Συνερωτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐρωτῶ. 2) διά τινος συλλογισμοῦ ἐναντιοῦμαι· κυρίως εἰς τάς ἐρωτήσεις, Διογέν. Λαερτ. εἰς Στίλπ. »Ἆρά γε ἡ τοῦ Διός Ἀθηνᾶ θεός ἐστί, καί· αὕτη δέ γε οὐκ ἔστι Διός, ἀλλά Φειδίου· οὐκ ἄρα αὐτή θεός ἐστιν«. Σέξτος δέ ὁ Ἐμπ. μεταχειρίζεται τό »Λόγοι ἐρωτῶν καί »συνερωτῶν« ἀντί τοῦ, »συλλογισμῷ χρῆσθαι«, μεταχειρίζεσθαι συλλογισμόν τινί. Πυρρών ὑποτυπ. γ'. 13. »Ὅθεν καί τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· ἤτοι δέ ἔστιν ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις« καί Λουκιαν. Ἱστορ. 34. »Ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ συνηρώτησε τούς ἀναγινώσκοντας, εἶτα μετά μικρόν ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καί ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτησε αὐτῷ προοίμιον, καί τά ἐγκώμια, οὐκ ἀσυλλόγιστα μέν τοι ἀλλά συνηρωτημένα· εἰς εἶδος συλλογισμῶν ἐντεθειμένα ἢ συντεθειμένα· οὕτω καί τό παρά Σέξτ. »Λόγοι κατά τῆς ἀποδείξεως ἐρωτημένοι· ἴδε.

*Συνερώτησις, ἡ. Συλλογισμός.

Σύνες, Ἀττ. ξύνες προστακτ. Λέρ. β'. ἐκ τοῦ συνίημι· γνώρισε, ἄκουτε, καταλάβε, πρόσεξε.

Συνεσθίω, (ἔσθίω, ἀνώμ.). Τρώγω μαζῆ.

Σύνεσις, καί, Ἀττ. Ξυνεσις, εως, ἡ (συνίζημι). Κυρίως ὡς τό, σύμβλησις, ἡ συνάντησις, συρροή, ἕνωσις, ξύνεσις δύο ποταμῶν, Ὀδ. Ι, 510, ὅπου κεῖται διά τό μέτρον ὁ Ἀττ. τύπος. 2) συνήθ. τροπ. ἡ ἀντιληπτική καί κριτική δύναμις τοῦ νοός, ἀγχίνοια, γνῶσις, κατάληψις, νοησις, προσοχή, φρόνησις, κατά πρῶτον παρά Πλάτ. καί Ἡροδ. β'.) συνείδησις, συνείδός. Εὐριπ. Ὀρέστ. 398. γ'.) γνῶσις τό ἠξεύρειν τι, εἰδησις τινός. 3) ἡ εἰς τό αὐτό συμφωνία. Ἡσύχ.

Συνεσκευασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συσκευάζω.

Συνεστειασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συστιάζω· συγκεκαλυμμένως, ἐπιπεπασμένως, σκεπτικῶς. Χρυσόστ.

Συνεσπίπτω, = συνεπίπτω.

*Συνεσπόμην, ἀόρ. τοῦ, συνέπομαι, ἐναστώ δέ, συνέσπομαι, δέν ἀπαντᾶται δίκλου.

Συνεσταλμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ, συστέλλω, συντέμνω, μέ συντολήν, ἢ κατά συστολήν, ἐπιτετμημένως· βραχέως. Ἀρχῆς. »Συνεσταλμένως ἔφη, ἐρτυγίσκα. Περιπατοῦμέν, ἐγκρατῶς. Πλούταρχ. ἐπί διαίτης, λιτῶς, μέ λιτότητα.

Συνεστέον, θετ. ἐπίρρημ. τοῦ Σύνειμι. Πλάτ. Πρωταγ. πρέπει νά ἤναι τις μαζῆ.

Συνεστηκότως, Ἐπίρ. Μετοχ. παρακεμ. τοῦ, συνίστημι σταθερῶς, στερεῶς, εὐστόχως, βεβαίως, ἐπιμόνως. Ἀριστοτελ. πολ. β'.

Συνεστίασις, εως, ἡ. Τό νά ἤναί τις πάντοτε μαζῆ, καί νά συντρώγῃ μετά τινος, συμβίωσις, συμπόσιον, συνεσχία· ἐκ τοῦ

Συνεστιάω, ῶ (ἑστιάω). Ξενίζω φιλεύω τινά εἰς τόν οἶκόν μου. Συνεστιῶμαι, ῶμαι, ὁμοῦ ζῶ, τρώγω, συνδιαιτῶμαι, συζῶ, συνευωχοῦμαι.

Συνεστίη, ἡ (ἑστία). Συνευωχία, συμπόσιον. Ἡροδότ. 6. 128. ἐνθα τά Χειρόγραφα συνεστώ, ἔχουσι. Πρβλ. εὐστώ.

Συνέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας ὤν· ὁ μαζῆ μέ ἄλλους εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν οἶκον ζῶν, τρώγων, διαιτώμενος, φίλος τοῦ οἴκου ἢ τῆς τραπέζης συγκοινωνός, ὁμοτράπεζος, οἰκιακός, οἰκεῖος. Ὀππιαν. Κυν. γ'. »—ὄρνις κατ' ὦμα συνέστιος ἀνθρώποισιν«.

Συνεστραμμένως, Ἐπίρ. παθητ. παρακειμ. Μετοχ. τοῦ, συστρέφω. Μέ στρυφογυρισμένον τρόπον, μέ ἐπιτεταμένας ὀνάμεις, μέ σταθερούς λόγους.

Συνεστώ, ἡ· ἴδε συνεστίη.

*Συνεταίζω, (ἑταίζω). Μαζῆ, ἐξεταίζω, συνερευνῶ.
Συνεταιρέω, (ἑταιρέω). Ὁμοῦ πορεύω. Αἰσχίν. ἐπιστολ.
Συνεταιρίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, συνέταιρος συντροφισσα. Διθυλογ. ἐκ τοῦ
Συνέταιρος, ὁ (ἑταῖρος). Ὁμοῦ ἑταῖρος, σύντροφος, Cambrodo. Ἡρόδοτ. 7, 193.
*Συνετε, β΄. πρόσ. πληθ. προστ. ἀόρ. β΄, τοῦ συνίημι.
Συνετέω, ῶ (συνετός) ὡς τό συνίημι. Καταλαμβάνω, παρατηρῶ. Ἱπποκράτ. Ἀδ. ἐ. μετά γεν.
Συνετίζω, Κάμνω συνετόν, φρόιμον, Ψαλμ. λά. 8. ἐκ τοῦ
Συνετός, ἡ, όν· καί Ἐπίρ. συνετῶς (συνίημι). Ὅστις νοεῖ καί καταλαμβάνει, νοήμων, ἐπιστήμων, σοφός, ἔγχιτος, ὑγιής κατά τόν νοῦν, προσεκτικός, φρόιμος, διακριτικός, ἔμφρων. Πινδ. Πύθ. 5, 144. κάνδρα κείνον ἐπαινέονται συνετοίσι. Ὀλ.. 2, 152. ἠφανέντα συνετοῖσιν ὀηλ. παρά τοῖς φρονίμοις. 2) Ποθητ. Καταληπτός, τόν ὁποῖον εὐκόλως καταλαμβάνει τις. Ἡρόδ. 2, 57.
*Συνέυδε, (εὐδέω) γ΄. πρόσ. ἐπικ. ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου, συναυδάνω. Συνήρεσε, ἤρεσεν ὁμοῦ. Ἀπολλ. Ῥόδ.
Συνευναστήρ, ῆρος, ὁ. (εὐνάζω) Ὁ συνεορτάζων τάς ἑορτάς τοῦ Βάκχου, ὁ τό Εὐοῖ μετά τῶν ἄλλων φωνάζων. Ὀρφ. ὑμν. ἀ. 34.
Συνευδαιμονέω, (εὐδαιμονέω) Ὁμοῦ εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐδαίμων, ἡ εὐδαιμόνως ζῶ Ξενοφ.
Συνευδοκέω, ῶ. (εὐδοκέω) Ὁμοῦ συγκατανεύω, ὁρίσκομαι, συγκοινωνῶ ἤ συμφωνῶ, μετά Δοτικ. πράγματος. Ἀθήν.
*Συνευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) Μετέχω μετ' ἄλλου τινός ἀπό τήν κοινήν τιμήν.
Συνευδοκητής, οῦ, ὁ. (εὐδοκέω) Ὁ συνευδοκῶν. ἀμφ.
Συνεύδω, μέλ. εὐδήσω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὕδω, συγκοιμῶμαι.
Συνευημερέω, ῶ. (εὐημερέω) Ὁμοῦ εὐημερῶ, καλάς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔχω. Πλούταρχ Κριολ. 4.
*Συνευκοσμέω, (κοσμέω) Μαζῆ διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν. Ξενοφ.
*Συνευνάζω, (εὐνάζω) Εἰς τήν εὐνήν ὁμοῦ βάλλω, κάμνω νά κοιμηθῶσι μαζῆ, τουτέστιν, εἰς γάμου φέρω, ὑπανδρεύω μαζῆ. Βασίλ. παλ. Βασίλ. παλ. Συνευνάζομαι, Συγκοιμῶμαι. Πινδ. Πύθ. 4, 450. Ἡρόδ. 6, 69.
*Συνευνάω, (εὐνάω) = συνευνάζω.
Συνευνέτης, ου, ὁ. καί θηλυκ. Συνευνέτις, ιδος, ἡ. (σύνευνος). Ὁ εἷς μίαν καί τήν αὐτήν εὐνήν κοιμώμενος, συγκοιμητής, συγκοίτος, σύζυγος.
*Συνεύνη, ἡ = συνευνέτις. ἀμφ. Ἰών. Α. Π. σελ. 98.
Συνεύνιος, ὁ, ἡ. Σύνευνος. Ἡσύχ. Φώτ. καί Σουίδ.
Συνευνομέομαι, οῦμαι. (εὐνομέομαι) Ζῶ μετά τῶν ἄλλων εἰς μίαν εὔνομον ἤτοι καλούς νόμους ἔχουσαν διοίκησιν Πλούταρχ.
Σύνευνος, ὁ (εὐνή) μέτοχος τῆς εὐνῆς, τῆς κλίνης, σύζυγος. Πινδ. Ὀλ. 1. 143.
*Συνευπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὁμοῦ εὐπαίδευτος. ἀμφ.
Συνευπάσχω, (πάσχω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὐπάσχω, εὐπαθείας καί εὐεργεσίας ἀπολαμβάνω, συνευεργετοῦμαι. ψευδ. ἀνέγν. παρά Δημοσθ. Χερρ. σελ 103. Φιλ. 4, σελ. 149. ὅπου πρέπει νά γράφεται διαχωρισμένως· ἤσυν εὖ πεποιθότωσι· ἴδ. Lobeck. Φρύν.. σελ. 619.
Συνευπορέω, ῶ (εὐπορέω) Βοηθῶ τινα μέ τό ἔχειν μου, μέ τά πλούτη μου, κτλ. Δημοσθέν. «Συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατός ἦν τῷ ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος» Ἀντιφ. «Πρός τήν κοινήν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησεν· ἐβοήθησεν, ἔδωκεν ἐκ τῶν ἰδίων του ὑπαρχόντων, χρημάτων· οὕτω καί «Συνευπορεῖν πρακτικός, ἀναλωμάτων, κ. τ. τ. Schneid. Ξενοφ. 5, 8, 25. Ἐν γένει ἀντί τοῦ, βοηθῶ. Πινδ. Ἔχω περιουσίαν, ἡ πλοῦτον, εἶμαι πλούσιος.
Συνευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὑρίσκω, ἀμφευρίσκω, 2) Μέσ. Συνευρίσκομαι. Ὁμοῦ, μαζῆ εὑρίσκομαι, συνέρχομαι, ἐπί σαρκικῆς μίξεως· καί ἐν τῇ συνηθείᾳ.
Συνευσχημονέω, ῶ. (εὐσχημονέω) Παρατηρῶ, φυλάττω τήν εὐπρέπειαν, εὐσχημοσύνην. Πλούταρχ. «Τά μέρη τοῦ σώματος συνευσχημονοῦντα τῇ χρίσει· εἰς τόν καιρόν τῆς κρίσεως ἤ μετά τήν κρίσιν ἐφαίνετο εὐσχημόνως ἔχοντα, ὅτι παρήλλαξε δηλαδή ἡ εὐσχημοσύνη τῶν μελῶν κατά τόν καιρόν τῆς κρίσεως.
Συνευτυχέω, ῶ. (εὐτυχέω) Ὁμοῦ εὐτυχῶ, μετέχω ἀπό τήν εὐτυχίαν.
Συνευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Μεταχειρίζομαι μαζῆ, ἤ συγχρόνως λόγους, ἔχοντας καλόν εἰρμόν, ὅταν καί, ὁμοῦ σιωπῶ· διά νά μή προφέρω κακοῦ εἰδικοῦ λόγους· 2) μεταφ. Μαζῆ συγχρόνως ἐπαινῶ, ὑμνῶ, εὐλογῶ.
Συνευφράζομαι, Ψευδ ἀνέγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 918. ὅπου πρέπει νά γράφεται διαχωρισμένως· ἠσύν εὖ φραζ.« Lob. Φρύν. σ. 624.
Συνευφραίνομαι, (εὐφραίνομαι). Ὁμοῦ εὐφραίνομαι, χαίρω.
Συνεύχομαι, Μλ. ξομαι· μέσ. ἀποθ (εὔχομαι). Ὁμοῦ εὔχομαι, ἡ δέομαι, παρακαλῶ, τάζω· Δίωνι Κάσ. «Συνεύχομαι τοῖς ἐξαυσιν· μέ καλάς εὐχάς συντροφεύω τούς εἰς ἀποδημίαν ἤ εἰς ἐκστρατείαν ἀπερχομένους, εὔχομαι εἰς αὐτούς καλόν κατευόδιον, κ. τ. τ.
Συνευωχέω, ῶ (εὐωχέω). Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν φιλεύω, ξενίζω τινά. Μέσ. «Συνευωχοῦμαι· μαζῆ μέ τούς ἄλλους, ὁμοῦ εὐωχοῦμαι, συμποτίζω.
Συνεφάπτομαι. Μλ. ἁφομαι Ἰων. συνεπάπτομαι (ἅπτω). Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν ἐφάπτομαι, πιάνω· βάλλω χεῖρα, παραστέκω, συμβοηθῶ, Πινδ. Ὀλ. 10. 117. Ἡρόδ. 7. 158. «Ἐμοῦ πρότερον δεηθέντες βαρβαρικοῦ στρατεύματος συνεπάψασθαι· Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Συνεφάπτομαι τοῦ ἔργου».
Συνεφαρμόζω, (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἐφαρμόζω.
Συνεφεδρεύω, (ἐφεδρεύω). Ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος προσμένω νά λάβω τόν πρῶτον τόπον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Πολύβ.
Συνεφελκύω, (ἑλκύω), καί
*Συνεφέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἐφέλκω, σύρω.
Συνεφέπομαι, ἀόρ. συνεφεσπόμην, Ἰων. συνεπεσπόμην, (ἕπομαι, ἀνώμαλον) ὡς τό συνεπακολουθέω. Ὁμοῦ μετά τῶν ἄλλων ἀκολουθῶ. ὑπάγω κατόπι· Ἡρόδ. 5, 47. 9, 102. πρβλ. συνέπομαι.
Συνεφηβεύω, (ἐφηβεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ἔφηβος, ἤ φέρω τήν ἔφηβον ἡλικίαν μου.
Συνέφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος). Ὁμοῦ ἔφηβος, ὁ εἷς τήν αὐτήν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων ὤν.
*Συνεφιζάνω, (ἱζάνω). Κάθημαι μαζῆ ἐπάνω εἴς τι.
*Συνεφιστάνω, = τῷ ἑπομ,
*Συνεφίστημι, (ἵστημι). Ὁμοῦ στέκω, βάλλομαι ἐπίτι, ὄρθιον, Συνεφεστώς, ὦτος, ὁ ὁ συνεπιστατῶν· συνεπιστάτης· Θουκυδ. β΄. «Λακεδαιμονίων δέ οἱ ξυναγοί ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἠνάγκαζον εἰς τό ἔργον· ἱστάμενοι ὁμοῦ ἀπ' ἐπάνω· 2) Προσυπακουομένου τοῦ ψυχήν σημαίνει τό, Προσέχω ἐπίτι μαζῆ μέ ἄλλον· «Συνεφιστάνειν τούς ἀναγινώσκοντας· ὁμοῦ κάμνω προσεκτικούς ἐπ' αὐτά τούς ἀκροατάς. Πολύβ. 10, 4. οὕτω καί 3. «Ἔνιοι γάρ οὐκ ἐπί τά λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτόν τόν λέγοντα, δέν ἐπρόσεξαν, δέν ἔδωκαν προσοχήν· 2) εἰς τόν ἀόρ. β΄. καί εἰς τόν ἐνεργ. παρακειμ. καθώς καί εἰς τό μέσ. ἀμεταβ. ἀντί τοῦ, προσέχω μαζῆ, εἶμαι προσεκτικός, ἀντί τοῦ, σημειόνω, παρατηρῶ· 3) Ἀντί τοῦ, συνεπανίσταμαι· πράξ. Ἀποστολ. ις΄. «Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν.
*Συνεφορμάω, (ὁρμάω). Ὁρμῶ μαζῆ ἐναντίον.
Συνέχεια, ἡ (συνεχής). Στίχος, ἁρμός, σειρά πολλῶν πραγμάτων πυκνῶς, ἀναμεταξύτων ἤ τό ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου κειμένων, ἀλληλουχία, συνειρμός, ἀκολουθία, ἐξάρτησις· ὁ διαρκής καί ἐπίμονος κόπος· Δημοσθ. «Ἡ ἐμή συνέχεια καί πλάνη καί ταλαιπωρία· ἡ ἐμή ἐπιμονή. 3) διάρκεια. «Κατά συνέχειαν κατά σειράν, εἰς τήν ἁρμάδα, ἀδιακόπως.
*Συνεχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντί, συνεχῶς. Ἡσιόδ. Θεογ. 636.
Συνεχής, ές, ὁ, ἡ· καί Οὐδετ. Συνεχές, τό (συνέχω). Συνημμένος, τοῦ ὁποίου τά μέρη πρατοῦνται πρός ἄλλήλα, ἤ ἀκολουθοῦσι τό ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κατά σειράν· μετά δοτ. καθάλου, πυκνός, πυκνωμένος, συχνός. Ἀριστοτέλ. Φυσ. ε΄. 2) ἐπί καιροῦ, διαρκής, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος Τό Οὐδέτερ. Συνεχές, ταύτόν ἐστί τῷ Ἐπίρ. Συνεχῶς, ἐπί Χρόνου λεγόμενον, ἀντί τοῦ, Ἐνδελεχῶς, πυκνῶς, ποιοτρόπως, ἀδιαλείπτως, διαρκῶς, ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστως. Ὀδυσ. ι΄ 74. «νύν νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχές αἰεί κείμεθα», ὅπου τινές διά τό μέτρου θέλουν νά γράφεται «συνεχέως· ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως. Ἰλ. Μ, 25. «νῦν δ' ἄρα Ζεύς συνεχέως. Πινδ. Ἰσθμ. 4, 111. «λιξ ἀνατελλομένα συνεχές παιανίζειν· καί Θουκυδ. ε΄. «Ταῦτα δέ τά δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, ἀδιαλείπτως, χωρίς νά παύσῃ ἤ νά διακοπῇ ἐν τῷ μεταξύ· ὡς τό τῆς συνηθείας «Δέκα χρόνους εἰς τήν ἁρμάδα· σημαίνει δέ καί τό, Ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ, εὐθέως, παραχρῆμα, ἐξαίφνης, ἐν τῷ ἅμα, παραυτίκα, διά μιᾶς. Ξενοφ. Ἀπομν. δ΄. β΄. 6. «Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, ὅ,τι ἄν βούλωνται δυνατοί γενέσθαι· ἐνθα κατατέρω ἐπιφέρεται ἡ ἐξήγησις τούτου «Νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καί ἐπιμελείας αὐτέμπτως ἐξαίφνης δυνατά ταῦτα ποιεῖν ἐσεσθαι· ἐνίοτε προστίθεται καί τό, ἁπαί, πρός περισσοτέραν ἔμφασιν, «συνεχέως αἰεί», Ἡρόδ. 1, 67. πρβλ. Ὀδ. ζ. 74. Meineke Μέναν. σελ. 182. Ἐπί τόπου, ἀντί τοῦ κατά στίχον, κατά σειράν, εἰς μίαν ἁρμάδα ὤν. Πολύβ. 2, 14. (Τό, συνεχές, καί συνεχέως, ἔχει εἰς τόν Ὅμ. καί Ἡσιόδ. διά τήν ἄρσιν τήν πρώτην συλλαβήν μακράν, χωρίς νά διπλασιάζεται τό, ν· οἱ μεταγενέστεροι Ἔπικ ἐμιμήθησαν τόν ἀδεκτον ταύτην. Σχόλ. Ἰλ. Μ, 26. Βρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 1271. Θεόκρ. 20, 12. ἐκδ. Σχαίφ.)
Συνεχθαίρω, (ἐχθαίρω). Ὁμοῦ ἐχθραίνω, μισῶ.
*Συνεχθραίνω, (ἐχθραίνω) = συνεχθαίρω.
*Συνέχθω, (ἔχθω, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντί, συνεχθαίρω.
Συνεχίζω, (συνεχής). Συνάπτω, συνδέω, ἑνόω. Φιλόπον· εἰς Ἀριστοτ.
Συνέχω, Μ. ξω. (ἔχω, ἀνώμ). Συγκρατῶ, συγκλείω, κρατῶ στερρῶς, στερεόνω, συνδέω, συνάπτω, ἑνόνω. Ἰλ. Δ, 133. «δεῖ ζωστῆρες ἐχῆς χρύσειοι σύρτονα. Υ, 415. 478. «ἵνα τε ξυνέχουσι τείχεα ἀγκώνεσι», Ἡσιόδ. Ἀσπ. 315. β΄) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. γ΄) διατηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. δ΄) Εἰς ἐμαυτόν λαμ-

βάνω, κατέχω· ὅθεν «τὸ συνέχοντα, τὸ ἀποτελοῦν τὴν καθ' ἑαυτὸ ὑπόθεσιν, τὸ περιλαμβάνον τὴν κυριωτέραν ὑπόθεσιν. ε') Ἐλίβω, σφίγγω, στενοχωρῶ, βασανίζω ς') Παθ. «συνέχεσθαι λύπῃ, φέρω, ἀθυμίᾳ, ὀργῇ, λιχνείᾳ, ἀκρασίᾳ, βωμολοχίᾳ, λιμῷ, δίψῃ κ. τ. τ. ἐπὶ πάντων καὶ πνευματικῶν, καὶ σωματικῶν παθῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυριεύεται τις, πάσχει εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκεται, εἶναι ἐμπλεγμένος· «δουλείᾳ συνέχεσθαι, εἶμαι ὑπόδουλος εἰς τὴν σκλαβίαν, Ἡρόδ. 7, 12. «αἰχμῇσι καὶ ἐγχειρίδιοισι συνέχεσθαι, Ἡρδ. 1, 214. ἀσυνήθ. «πατρὶ συνέχεσθαι· στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι ἀπὸ τὸν πατέρα, Ἡρόδ. 3, 131 Ἀσυνήθ. εἶναι ἡ παθ. χρῆσις τῆς μετοχ. τοῦ μέσου ἀορ. «συντυχόμενος», Πλατ. Θεαίτ. σελ 165. Β. — Τὸν Ἀττ. τύπον «ξυνέχουσιν» μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μίαν φορὰν Ἰλ. Υ, 478. διὰ τὸ μέτρον.

*Συνεψέω, = συνέψω.

*Συνεψιάω, (ἐψιέομαι). Παίζω μαζῆ. Παῦλ. Σιλ. επ. 19.

Συνέψω, μέλ. ψήσω, (ἕψω, ἀνώμ.) Ἱπποκρ. Ὁμοῦ ψήνω ἀφίνω νὰ βράσῃ.

*Συνεωράκα, παρακειμ. τοῦ, συνοράω.

*Συνέωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ, συνωθέω.

Συνηβάω, (ἡβάω). Ζῶ, διάγω τὴν κανονικήν μου ἡλικίαν ὁμοῦ, συνευφραίνομαι, συνευωχοῦμαι, συμπαίζω μετὰ τῶν συνήβων μου. Ἀναρ. Ὠδ. 87.

Συνηβολέω, (ἠβολέω) = συμβάλλω, Συναντῶ, συναπαντῶ· ὅθεν

Συνηβολίη, ἡ· = συμβολή, συνάντησις. Ἀπολλ. Ἀργ. β'.

Σύνηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὁμοῦ ἡβητήρ, ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῦ ἡβητῆρος ἔχων, συνηλικιώτης. Εὐριπ. Ἡρακλ. 438.

*Συνηβώοντος, ποιητ. Ἰων. τοῦ, συνηβῶντος.

Συνηγέομαι, μέλ. ἠσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἠγέομαι). Ὁμοῦ ἡγοῦμαι ἐδηγῶ. Διόδ. Σικ.

Συνηγορέω, ὦ (συνήγορος) ὡς τὸ, συναγορεύω, ὑπέρ τινος ὁμιλῶ, ὑπερασπίζομαι τὰ δίκαιά τινος· μετὰ Δωτικ. Ἀριστοτ. Ῥητ. ὅθεν

Συνηγόρημα, τὸ. Προστασία, ὑπεράσπισις, Δίωνος. Κάσ.

Συνηγορία, ἡ· = συναγόρευσις.

Συνηγορικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ εἰς τὸν συνήγορον ἀνήκων, ὁ εἰς συνηγορίαν ἐπιτήδειος. «Συνηγορικὸν, τοῦτο· ὁ ὑπὲρ τοῦ συνηγορεῖν ἢ εἰς τὸν συνήγορον διδόμενος μισθός. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 691. ἐκ τοῦ

Συνήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορά). Ὁ μετά τινος, ἢ ὑπέρ τινος ὁμιλῶν, ὑπερασπιστὴς καὶ διαιωνιστὴς δικολογίας τινός, ῥήτωρ, advocat. Φώτ. «Προστάτης ὑπέρ τινος λέγων, προήγορος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντίδικος, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 715.

Συνηδέαται, Ἡρόδοτ. 9'. 58. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, συνηδέατο, Ἰωνικ. παρακ. ὃ' ἐστὶ, συνήδειτο. Ὑπερσυντελ. ἐκ τοῦ, συνήδεα, ἀντὶ, συνειδέειν ἐκ τοῦ συνείδω.

Συνήδομαι, μέλ. συνησθήσομαι, ἀόρ. συνήσθην, πρκ. (ἥδομαι). Συγχαίρω· χαίρω εἰς τὴν εὐτυχίαν τινός· «τινὶ ὅθεν, εὔχομαι εἰς τινα εὐτυχίαν. Valck Ἱππ. 1285. diatr. σελ. 113. B. Félicitér, Γαλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις διὰ τὴν τῶν ἄλλων εὐτυχίαν, ποτὲ ὡς τὸ, ἐφήδομαι, ἐπὶ χαιρεκακίας διὰ τὴν τῶν ἄλλων δυστυχίαν, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Reisig (Reisig) enarr. Soph. O. C. 1398. κατὰ Πόρσ. Εὐρ. Μηδ. 136.

Συνηδύνω, (ἡδύνω). Εὐφραίνω, ζῶ διὰ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τὴν συγκοινωνίαν ἤτοι συντροφίαν τῶν φίλων. Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 12. 2) Κ ρυθμίζω, κάμνω κοσμίαν ἀνατροφὴ μετὰ καὶ συνηδυσμένην. Πλούταρχ. «τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει· ὁ αὐτ. καρικεύειν κάμνει νόστιμον.

Συνήθεια, ἡ (συνήθης). Τὸ συγκατοικεῖν, = συντροφία. Αἰλιαν. ζῷ ἱστορ. 16. 36. 2) τὸ ὁμοῦ ζῆν, συναναστροφή, συνουσία, συγκοίμησις, μίξις σαρκική. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ἀ. 31. «Ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός, ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνηθείαις 3) συναναστροφὴ, συνδιατριβή, συνδιημέρευσις, φιλία, ἢ ἐκ συναναστροφῆς οἰκειότης, γνωριμία, συντροφικὸν συμπόσιον. Πολύβ. λά. 21. ὁ Πλούταρχ. εἰς Πειρικλ. 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Φιλοφροσύνη. 4) Ἔθος, χρῆσις, πολλῶν ἀνθρώπων κοινὴ πρᾶξίς τινος παράδοχή. Τὰν. Ἐρμ. 48. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρών. α. ιθ'. 146. ἔ ἐστὶ, κοινὸς τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, πράττειν, κ. τ. τ Πλάτ. Θεαίτ. 68. «ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. 5) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. = καταμηνία.

Συνήθης, ες, γεν. εος. συνηθ. ους. γεν. πληθ συνηθέων, σπάνιον συνήθων (ήθος). Σύνοικος, συγκάτοικος, ὁμοήθης, ὁμοιότροπος, εἰς ὁμοίαν ἦθη τεθραμμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Φίλος, οἰκεῖος, γνώριμος, «συνήθεες ἀλλήλοισιν Ἡσιό. Θεογ. 230. φίλοι, οἰκειοι, ἴσοι ἀναμεταξύ των εἰς ἦθη καὶ φρονήματα. 2) συνειθισμένος, γνωστὸς, κοινός. Ἐπίρ. Συνήθως κατὰ συνήθειαν, κατὰ τὸν συνειθισμένον τρόπον.

Συνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἀκούων, «ξυνήκοος αὐτοῦ». Πλάτ. Νομ. δ'. «τὸν κραιπαλίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, ὥστε νὰ δύναται εἰς τὸν χορὸν ὁ ἔσχατος νὰ ἀκούῃ τὸν κορυφαῖον. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἐ. 5. «συνήκοος γενομένη· ἤτοι μετὰ τῶν ἄλλων ἤκουσε. Πλούταρχ. συνήθ. μετὰ γεν.

Συνήκω, (ἥκω). Ὁμοῦ συνέρχομαι, εἰσοῦμαι, ἐν γίνομαι μετά τινος. Ξενοφ. 4) συντέλλομαι, συμμαζεύομαι, στενεύω, ἢ στενὸς γίνομαι. Ἀριστοτέλ. «συνήκειν εἰς στενόν».

Συνηλιχιώτης, ου, ὁ (ἡλικιώτης), καὶ

*Συνήλιχος, ὁ, ἡ (ἥλιξ), = συνήλιξ.

*Συνήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχων, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος, ὅμοιος κατὰ τὴν ἡλικίαν, συνομήλιξ ἢ συνομήλικος· συνήθως δὲ, μέτοχος τῆς αὐτῆς παιδείας, εὐφροσύνης, παιδείας κ. τ. τ.

Συνηλόω, ὦ (ἠλόω). Συγκαρφόω, Γλωσσ. Σταφ.

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ (συνέρχομαι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὑπάγων, ἐρχόμενος· ἴδε σύγκλυς. Νόν.

Συνηλυσίη, ἡ, καὶ

*Συνήλυσις, εως, ἡ. Συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτὸ· συνέλευσις, συνέρχομαι, σύναξις, σύνοδος. Ἀνθολγ.

Συνήλωσις, εως, ἡ (συνηλόω). Ἡ ὁμοῦ κάρφωσις, συγκάρφωσις, Γλωσσ. Σταφ.

Συνημέρευσις, εως, ἡ (συνημερεύω). Καθημερινὴ συναναστροφή, τὸ διάγειν, περνᾶν τὴν ἡμέραν μετά τινος.

Συνημερευτής, οῦ, ὁ. Ὁ συνημερεύων, ὁ διάγων, περνῶν τὴν ἡμέραν μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συνημερεύω (ἡμερεύω). Διάγω, περνῶ τὴν ἡμέραν μετά τινος· καθημερινῶς συναναστρέφομαι, ζῶ μετά τινος· = συνδιημερεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. δ'. 1. Πλατ.

Συνημερόω, ῶ (ἡμερόω). Μαζῆ ἡμερόνω, κάμνω ἥμερον.

Συνημμένος, η, ον· μετοχ. παθητ. παρκμ. τοῦ συνάπτω, ὅθεν «Τὸ συνημμένον», ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ὑποθετικὴ πρότασις. Cic de fat. 7. ὅθεν

Συνημμένως, ἐπίρρ. (συνάπτω). Συνδεδεμένως, συνημμένως.

Συνημοσύνη, ἡ. Συνάφεια, σύνδεσμος, Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1105. 2) ἕνωσις, συμβίβασις, συνθήκη συμβολαίου, συναλλαγμα, ὑπόσχεσις, Ἰλ. Χ, 261. «Ἕκτορ, μήμοι, ἄλαστα, συνημοσύνας ἀγόρευες· μὴ περὶ συνθηκῶν διαλέγου, Ἡσιόδ. Θεογ. 284. ἔτι δὲ καὶ, συγγένεια, ἐκ τοῦ

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ (συνίημι). Συνδεδεμένος, ἐξαιρ. διὰ τὰς οἰκείας συνινωμένος, ὅθεν σύνοικος, συγκάτοικος, Ἀπολλών. Ἀργον 4. 1211. «-δέχθαι συνήμονας. 2) συνήθης, ἑταῖρος, ὁμοήθης. (Παράγεται συνήθως ἐσφαλμ. παρὰ τὸ, ἥμαι.)

*Συνήνεγκα, Ἰωνικ. συνήνεικα, ἀόρ. τοῦ, συμφέρω.

*Συνηνεμόω, ὦ, ἡ (ἄνεμος). Τόσον ὁρμητικὸς, ὡς ὁ ἄνεμος· ἀμφ.

*Συνηνιοχέω, ῶ (ἡνιοχέω). Μαζῆ κρατῶ τοὺς χαλινοὺς, διοικῶ τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἅμαξαν καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ διοικῶ.

Συνήορος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συνάορος, (ἀείρω). Συνενωμένος, στερεὰ συνδεδεμένος, συντροφιασμένος, συνδυασμένος· μετὰ δοτ. Ὀδ. Θ, 99. «Φόρμιξ, δαιτὶ συνήορος», ἢ μὲ τὸ συμπόσιον συνδεδεμένη, συνενωμένη λύρα, ἢ σύντροφος τοῦ συμποσίου, τῆς εὐωχίας ἐξαιρ. συνεζευγμένος, ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν τροπικ πολλάκις ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ γάμου, ὁ συζυγος, ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνὴ· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθὸς, κ. τ. λ. (ἐκ τούτου κατὰ συναίρ. γίνεται τό, συνωρὶς· ἄλλοι δὲ δὲν ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ, ἀείρω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ, ὄρω.)

Συνηπεροπεύω (ἠπεροπεύω). Ὁμοῦ ἀπατῶ, Ἀριστοφ.

*Συνηρέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὁ συγκωπηλάτης· καθόλου ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συνηρετμέω, ῶ (ἐρετμός). Μαζῆ κωπηλατῶ ἐν γένει ὡς τὸ, συνεργῶ, ὁμορροθέω, συντρέχω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Αἴας 1329. «Ἔνθα ἐκδοτεῖς τινες «ξυνηρεμεῖν» ἡμαρτημένως ἔχουσιν· καὶ ὁ Δίβεκκος θέλει νὰ μεταβάλλῃ χωρὶς ἀνάγκην εἰς τὸ, συνηρετεῖν· ἴδε, εὐήρετμος.

Συνηρεφεια, ἡ (συνηρεφής). Ἡ πυκνὴ ἐπισκίασις τῶν δένδρων, κ. τ. λ. ἡ πυκνότης τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἥτις προξενεῖ καὶ στέγην καὶ σκιάν, Ἀππιαν.

Συνηρεφέω, ῶ. Ἐπικαλύπτω, στεγάζω, σκιάζω, σκεπάζω, ἐπισκιάζω· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐπισκιάζουσιν ἢ σκεπάζουσι τόπον τινὰ μὲ τὰς κορυφὰς καὶ μὲ τοὺς κλώνους των, ἢ μὲ τὰ φύλλα των. Θεωρ. Μεταφρ. «Ὅλβος αὐτοῖς συνηρεφὴς φρίσσει», Εὐριπ. Φαίθ. λείψ. 5. ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. εἶμαι πυκνὰ σκεπασμένος, ἐπεπυκασμένος.

Συνηρεφής, έος. ὁ, ἡ (ἐρέφω). Ἐπικεκαλυμμένος, ἐπεσκιασμένος, ἐστεγασμένος, κατάστεγος, πεπυκασμένος ὑπὸ δένδρων τόπος, καὶ διὰ τοῦ κατάσκιος, σύσκιος. Λουκιαν. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πυκνὸς, δασὺς, ἢ ἐπικεκαλυμμένος, στεγανός. Ἡρόδ. 1, 110. 7, 111. Εὐριπ. Ὀρεστ. 655. «Ὦ δυστάλαινα παρθένε», ὡς ξυνηφερὲς πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσα· στυγνόν, κατηφές.

Συνηρεφία, ἡ, = συνηφέρεια.

Συνηρμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, συναιρέω. Συνεταλμένως, εἰς ἓν μαζωμένως, συμμαζωμένως.

Συνήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Συνηρμοσμένος, συνενωμένος, κοινός. Νικανδρ. Ἀλεξ. 512. «Δαῖτα συνήρεα· συνημμένην, συνηρμοσμένην. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ «συνήρεα» διὰ τοῦ, σύσσιτον· ἄρα ἀντὶ τοῦ, συνηρεφῆ· ὡς καὶ τὸ, «Κατήρης φύλλοισι», ἀντὶ τοῦ, κατηρεφής. Νικανδρ. Θηρ. 69.

Συνηρίθμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, συναρίθμος, ἰσάριθμος. «Οὓς αἶσα συνηρίθμους ἥρπασεν

ἡμαρ, ἀντὶ τοῦ, ἰσαρίθμους. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 139.

Συνηρμοσμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συναρμόζω. Ἑταιριασμένως, καταλλήλως, προσφυῶς κ.τ.τ.

Συνήσθησις, εως, ἡ (συνήδομαι). Τὸ συγχαίρειν, συνευφροσύνη, Ἀππιαν. Ἐμφ. 5, 69. ἀμφ.

Συνησχημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συναισχύνω, Καλλωπιστμένως, ἐστολισμένως.

*Συνησσάομαι, Ἀττ. -ττάομαι, παθητ. (ἥσσημαι). Ὁμοῦ ἡττῶμαι, νικῶμαι μαζὶ τὸ ἐνεργ. συνηττάω, Ἀττ. -ττάω, νικῶ μαζὶ εἶναι σπάνιον.

Συνηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχῶ, παναχέω. ἠχῶ, ἦχον ὁμοῦ ἐκπέμπω, συμφωνῶ, ἀντηχῶ, ἠχολογῶ· ὅθεν

Συνήχησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ γιγομένη ἦχησις, τὸ ἠχεῖν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠχεῖ καὶ ἄλλο τι, συμφωνία, ἀντήχησις, ἦχω.

*Συνήωρ, ορος, ὁ, ἡ, = συνήορος, Εὐνάπ.

Συνθαλέω, ῶ, μέλ. ήσω (θαλέω). Ὁμοῦ, πλησίον καθήμενος· ὡς καὶ τό, σύνεδρος, καὶ συνέδρους· ποιητικ.

Συνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρόνω μαζὶ. Αἰσχυλ. Προμ. 687. τροπ. διὰ κολακευτικῶν λόγων ἀπατῶ, ψεύδομαι.

Συνθαμβέω, ῶ (θαμβέω). Ὁμοῦ ἐκπλήττω· ἐπὶ πολλῶν.

Συνθανεῖν, ἀπαρεμ. ἀόρ. τοῦ, συναποθνήσκω.

Συνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω). Μαζὶ θάπτω, ἐνταφιάζω· κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡροδ. 5, 5.

Συνθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συνθεάζω (θεάζω). Ὁμοῦ ἐνθουσιάζω, ἢ εἶμαι ἔνθεος μετὰ τῶν ἄλλων, εἰ. προφητικὸν ἐνθουσιασμὸν εἶμαι ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, Διοδῶρ. Σικελ. πραβλ. ἐνθεάζω.

Συνθεάομαι, Μ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνμλ.). Βλέπω, παρατηρῶ, θεωρῶ, μαζὶ βλέπω, Ξενοφ. καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὅταν ὅλοι ὁμοῦ θεωρῶσι καὶ βλέπωσι τι. Πολύβ. καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς βλέπω, κυττάζω· ὅθεν

Συνθεατής, οῦ, ὁ. Ὁ μαζὶ μὲ ἄλλον βλέπων, παρατηρῶν τι.

Συνθεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, συνθεατής. 2) ἡ μαζὶ μὲ ἄλλας εἰς τὸ θέατρον ζῶσα, ἡ παίζουσα. Προκόπ. ἀνεκδ. β'.

Συνθεία, ἡ (θεῖος). Ἡ ὁμοῦ θειότης, ἡ τὸ ὁμοῦ θεὸς εἶναι· θειότης κοινότης, Ἐκκλ. Συγγρ.

*Συνθειάζω, = συνθεάζω.

Συνθέλω (θέλω, ἀνμλ.), = συνεθέλω. Ὁμοῦ θέλω, στέργω, συμφωνῶ, θέλω κ' ἐγὼ τὸ ἀποῖον θέλει καὶ ἄλλος, τὴν αὐτὴν θέλησιν ἔχω. Αἰνέας τακτικ. 11. ὃς περ συνήθελε τῇ ἐπαναστάσει· συνεφώνει, συνέστεργε. Ἀριστοφ. Ὄρ. 855.

Σύνθεμα, τό, ποιητ. ἀντὶ, σύνθημα, καὶ εἰς τοὺς μεταγεν. πεζογράφ. Lobeck Φρύν. σελ. 249. Τὸ συντεθειμένον, συγκείμενον, ἢ συμπεφωνημένον, ὡρισμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, δραματούργημα, καὶ σύμβλημα.

Σύνθεο, ἐπιτ. προστακτ. μέσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ, σύνθεσο, σύνθου· ἐκ τοῦ συντίθημι. Πρόσεχε, κατὰ νοῦν λάμβανε, Ὅμηρ.

Συνθεολογέω, ῶ (θεολογέω). Μετὰ τῶν θεῶν συναριθμῶ. 2) περὶ θεολογίας ὁμιλῶ μετά τινος, ὁμοῦ θεολογῶ.

Συνθεραπεύω (θεραπεύω). Ὁμοῦ θεραπεύω, ἰατρεύω, ἢ τιμῶ, Ἰάμβλ.

Συνθερίζω (θερίζω). Ὁμοῦ θερίζω, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Συνθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω, ζεσταίνω, διαθερμαίνω. «Δύναμις συνθερμαντική». Γαλ. ἡ διαθερμαίνουσα.

Συνθεσία, ἡ (συντίθημι). Συνθήκη, συμφωνία. Δ. Β, 339. «Ποῦ δή συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; ὅπου νέησε πτὰς ὡρισμένας συμφωνίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδ. «πτὰς διακειμένας», ὀνομάζει· ἀλλ' ἐν Ε, 319. «-ἐλήλεθτο συνθεσιάων τό, συνθεσίαι, σημαίνει, «τὰς φιλικὰς παραινέσεις». Εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, στοίχημα· παρβλ. συνθεσις, σημασ. 2. καὶ συνθήκη, σημασ. 2. Lobeck Φρύν. σελ. 527.

Σύνθεσις, εως, ἡ (συντίθημι). Ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις, ἕνωσις, ὅθεν α) θέσις τῶν λέξεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ῥητορικῆς. Λατ. compositio, Γαλλ. composition· ὡς λέγει καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς· «Καθόλου γὰρ οὐδὲν ἡ περιοδός ἐστι πλὴν σύνθεσις ποίαν. β) ἡ λογικὴ καὶ μαθηματικὴ σύνθεσις, ἀντιθ. τοῦ, ἀναλυσις· αὕτη συνίσταται ἐκ συλλογισμῶν, συμπερασμάτων καὶ γνωστῶν προτάσεων, μίαν ἄλλην ἄγνωστον νέαν πρότασιν· ὅ ἐστι, μέθοδος τοῦ ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν βαδίζουσα ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα περὶ τούτου ἐμελέτησε διεξοδικώτατα ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς. γ) παρὰ Γραμματικ. σύνταξις τῶν τοῦ λόγου μερῶν. δ) τροπικ. ὡς τὸ, συνθεσία, συνθήκη, συμβίβασις, συμφωνία, Πίνδ. Πυθ. 4, 299. «συνθήσην τούταν ἐπαινήσαιτεν». ε) πᾶσα μῖξις καὶ ἕνωσις διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων· οὕτω καλεῖ «συνθεσίαν» καὶ ὁ Θεόφρ. 8. τὴν ἐκ διαφόρων καὶ παντοίων ἀρωμάτων μῖξιν, τὴν ὁποίαν θέτουν εἰς τὰ τῶν φορεμάτων χιβώτια. «Τὰς συνθέτεις ποιοῦσιν ἐκ τῶν ἀρωμάτων, θραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες εἰς ταὐτὸ κλείουσιν εἰς χιβώτιον». ζ) Οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι «Synthesina», καὶ τὸ ἱματοφυλάκιον, καὶ ἐλαφρόν τι καὶ κοινὸν φόρεμα εἰς τὸν οἶκον φοροίμενον.

*Συνθετέος, έα, έον, ρῆματ. ἐπίθ. τοῦ συντίθημι. Πρέπει νὰ συνθέσῃ τις.

Συνθέτης, ου, ὁ (συντίθημι). Ὅποιος συντίθει. «Ὀνομάτων συνθέτης», ὡς καὶ τὸ «σύνθεσις». «Λόγων σύνθεσις», = πεζογράφος, συγγραφεύς, ἀντιθ. τοῦ, ποιητής. Παυσαν. ἰ. 26.

Συνθετίζω. Συναρμόζω, συνθέτω.

Συνθετικός, ἡ, όν (σύνθεσις). Ὁ εἰς σύνταξιν καὶ καλλωπισμὸν λόγων, ἢ ὁπιτηδειος, ἱκανός.

Σύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Συντεθειμένος, συνηρμοσμένος, ἐξαιρ. εἰς τὴν ῥητορ. ἐκ πολλῶν ἢ ἐκ δύο εἰς ἓν ἡνωμένος· ὁ ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενος. Ξενοφ. Κύρουπ. 4, 3, 4. 2) πεποιημένος, πλασμένος, ψευδής, Αἰσχύλ. Προμ. 691. «Λόγος σύνθετος». 3) συνθετός, ἡ, ὀν· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συντεθῇ, Ἀριστοτ. προβλ. κ'. η'. 3. «Ὁμοιά ἐστι φωνὴ συνθετή». 4) τροπικ. συμφωνημένος, ὁ εἰς συμφωνίαν, ἢ εἰς συνθήκην ἐπιστηριζόμενος. «Ἐκ συνθέτου», κατὰ τὴν συμφωνίαν, καθὼς ἐσυμφωνήθη, Ἡρόδοτ. 8, 86. παρβλ. συνθημα.

Συνθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Συντρέχω, ὁμοῦ ἢ μαζὶ τρέχω, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ τρεχόντων. «Τὰ τοῦ χαλινοῦ χαλεπῶς διατρέχει καὶ συνθέει», Ξενοφ. Ἵππ. ἰ. 11. τὰ μέλη τοῦ χαλινοῦ συντόλως πρὸς ἄλληλα καὶ ὁμοῦ στρέφονται (δούλευσιν) εἰς τοὺς ἁρμούς των. 2) Od. Τ, 248. «Οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἡ βουλή». ἀντὶ τοῦ, ἀποβήσεται· εὐτυχὴ ἢ καλὴν ἔκβασιν ἔχει, εἰς καλὸν ἐκβαίνειν, ὡς καὶ τό, συντρέχειν. 3) ἀπὸ πολλὰ μέρη συντρέχω εἰς ἓν σημεῖον, ἑνοῦμαι εἰς ἓν σημεῖον, Ξενοφ.

Συνθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὁμοῦ θεωρῶ, βλέπω· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ θεωρῶ, παρατηρῶ ἀκριβῶς.

Συνθεωρός, ὁ (θεωρός). Ὁ συμπρεσβευτής, Πολυδ. β. 55. Ἐπιγρ.

Συνθήγω (θήγω). Ὁμοῦ ἀκονίζω, καθόλ. παροξύνω, παρορμῶ, ἐμψυχόνω. ἐγκαρδιόνω. Παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. 693. «Συνθήκειν ὀργῇ φρένας», ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ θυμοῦ ἐξαγριαίνειν τὴν ψυχήν.

Συνθήκη, ἡ (συντίθημι). Σύνθεσις, ἐξαιρτ. ῥητορική, καὶ λεκτικὴ συνθεσις, τεχνικὴ ἑκφρασις, Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. γραφ. «Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκρατῶ καὶ μίσῃ χρηστέον οὔτε ἁγαν ἀφιτταίτα καὶ ἀπαρτῶντα (τραχυ γαρ), οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πελλοί, συνδεδεμένοις». Εὐνάπ. 2) συμφωνία, ὁμολογία διὰ γραφῆς ἢ διὰ ζώσης φωνῆς γιγομένη, ὅταν δυο μαχόμεναι πόλεις φιλιώνωνται πόλει καὶ εἰρηνεύωσιν, ἤτοις φιλία, συμβιβασμός, πίστις, ὁμολογία. Pecte, traité de paix Γαλλ. Trattato Ἰταλ. «Ἔτι δὲ καὶ τὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι γεγραμμέναι αἱ συνθῆκαι, Δημοσθ. «Συγχωρῶ αἰσχύνῃσαι τὰς συνθήκας ἐντυχοῦσι ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου». ὅθεν

*Συνθηκοποιέομαι (ποιέω). Κάμνω συνθήκην.

Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ τῆς συνθήκης φύλαξ, Κλωσσ. Στεφ. (υ)

Σύνθημα, τό (συντίθημι). Πᾶν τὸ συμφωνημένον, πᾶν ὅ,τι ἐσυμφωνήθη, ἐπιστηρίζεται εἰς συμφωνίαν, ἐξαιρ. συμφωνημένον σημεῖον, signal, Γαλλ. Ἡρόδ. 8, 7. γραφῆ. εἰς ὡρισμένους, ἢ συμφωνημένους χαρακτῆρας συνεστομένη, διὰ τῶν ἐποίων φίλοι γράφουν πρὸς ἀλλήλους μυστικά τινα. chiffre, Γαλλ. β) λόγοι, ἢ λέξις, εἰς τοὺς στρατιώτας διδόμενη, διὰ νὰ γνωρίζωσι δι' αὐτῆς τοὺς οἰκείους των, parole mot d'ordre, Γαλ. Ἡρόδ. 9, 98 ὅπου τὸ σύνθημα εἶναι «Ἥβη». Ξεν. Κυρουπ. 3, 3, 26. καὶ 7, 1, 10. «Παρεγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών». Ἀναβ. 1, 8, 11. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη». 6, 5, 15. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς ἡγεμών». γ) ἐν γένει συνθήκη, συμφωνία κοινὴ διὰ λόγου ἢ γραφῆς, Πλάτ. εἰς Κρατυλ. «Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα καὶ ἀγλαΐαν τοῖς συθεμένοις, προσιόντι δὲ τὰ πράγματα· καὶ ἑπομένως, πᾶν κοινὸν καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 215. «Τί γὰρ ἀσπίδι εὔνυτημα καὶ βακτηρίᾳ; ἀντὶ τοῦ, τί κοινὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρίᾳ; δ) γνώρισμα, σύμβολον, Σέξτ. Πυρ. γ'. 24. «Εὐγενείας ἐστὶ σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στίζεσθαι». «Ἀπὸ συνθήματων καὶ πάν συνθήματος», κατὰ συμφωνημένον τρόπον, Ἡρόδ. 5, 74. 6, 121. «ὡς ἀπὸ συνθήματος», ὡς ὅπου συμφωνημένον τι σημεῖον, Ἰαμ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 499.

Συνθηματικός, ἡ, όν. Συμφωνημένος, παραγγελμένος. «Στέφανοι συνθηματικοῖσιν». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 465. τοὺς ὁποίους παρήγγειλέ τις μὲ συμφωνημένην τιμήν.

Συνθηματίζω, (σύνθημα) Δίδω διορισμένοις, συμφωνημένον τι σημεῖον. Νικητ. 6. 3 Ἡ σάλπιγξ συνθηματίζει τὸ ἀνακλητικόν· δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐπιστροφῆς. Μετ. Συνθηματίζομαι, συνθήκην καὶ συμφωνίαν ποιοῦμαι, ὁ αὐτὸς ἐν ᾧ. 3.

Συνθηματικός, ἡ, ὁν (συνθημα) Εἰς, ἢ μὲ συμφωνημένα, προσδιωρισμένα σημεῖα. «Ἐπιστολαὶ συνθηματικαῖαι». αἱ διὰ σημείων καὶ χαρακτήρων ἀλληγορικῶν γραμμέναι· ὅθεν «Συνθηματικὰς γράφειν· διὰ σημείων ἀλληγορικῶν Πολύβ. 8, 19. «Καὶ παρ' αὐτικα τῷ Ἀρριανῷ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολὰς, γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἦσαν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν, ὥστε τὸν χειρισάντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων· ὡς τὸ Γαλ. écrire en chiffre.

Συνθημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύνθημα.

Συνθηρατής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ θηρευτής, σύντροφος τοῦ κυνηγίου, ἑμόθηρος, συγκυνηγός. Ξεν. Κυρουπ. β'. ὁ'. 10. ἐκ τοῦ
Συνθηράω, καὶ μέσ. ἀποδ. συνθηράομαι (θηράω) Ὁμοῦ θηρεύω, κυνηγῶ μαζῆ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1005. χεῖρες συνθηρώμεναι· συνδεόμεναι. Καὶ κατὰ μέσ. διάθ. συγχρόνως, ἡ μαζῆ πιάνω. Σοφοκλ. Ἀντ. 432.
Συνθηρευτής, οῦ, ὁ. = συνθηρατής.
Συνθηρεύω, (θηρεύω) = Συνθηράω.
Σύνθηρος, ὁ, ἡ. (θήρα) Ὁ συγκυνηγῶν μαζῆ, σύντροφος τοῦ κυνηγίου. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 35.
Συνθιασεύω, (θιασεύω) Τὸν Θίασον μαζῆ, ἡ μὲ τοὺς ἄλλους ἑορτάζω.
Συνθιασώτης, ου, ὁ. (θιασώτης) Σύντροφος, ἡ μέτοχος τοῦ αὐτοῦ Θιάσου· ὁ Ἀριστοφάνης κωμικῶς εἶπε καὶ «Συνθιασώτης τοῦ ληρεῖν».
Συνθιγγάνω, (θιγγάνω) Ὁμοῦ ἐγγίζω. ἀμφ.
Συνθλάω, ῶ. μέλ. άσω (θλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζουλίζω, συμπιέζων διαφθείρω, στυμπίζω, συντρίβω.
Συνθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Σὺν ἑτέρῳ, ἑμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θλίβω, συμπιέζω. (ι)
Σύνθλιψις, εως, ἡ. Συμπίεσις, ἡ ὁμοῦ γινομένη θλῖψις· παρὰ Γραμματ. τὸ συναιχμάζειν καὶ συμβιάζειν τὰς προθέσεις, εἶον τὸ παρ' Ὁμήρ. «Τὸ' ἐκ θανάτοιο φέροιτον». Ἰλ. Ο. 628. Λεγγῖν. ἰ.
Συνθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.) Μαζῆ ἀποθνήσκω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1580.
Συνθοινάτωρ, ορος, ὁ, (θοινάτωρ) Ὁ συνευωχούμενος, συντρώγων. Εὐρ. Ἡλέκτρ. 633. (ᾰ)
Σύνθοινος, ὁ, ἡ. (θοίνη), = σύνδειπνος. Ὁ σχηματισμὸς «Συνθοίνιος ἀμφίβ.
*Συνθολόω, (θολόω) Μαζῆ θολόνω τροπ. μαζῆ σκοτίζω, συγχύζω, λυπῶ. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 177.
Συνθορυβέω, (θορυβέω) Θόρυβον κάμνω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἐξαιρ. συνευφημίζω, χειροκροτῶ.
Συνθραύω, ῶ (θραύω). Συντρίβω Εὐριπ. Βάκχ. 633. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Συντεθράυνται, συμπέπτωκε.
Συνθραύω, (θραύω) συντρίβω, τσακίζω. Εὐριπ. Ὀρ. 1583. «Ἡ τῶδε θριγκὸ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν. Σενεφ. Ἀγ. 2, 14. «Δέρατα συντεθραυσμένα», κατατσακισμένα, συντετριμμένα.
Συνθρηνέω, ῶ. (θρηνέω) Ὁμοῦ θρηνῶ, κλαίω.
Σύνθρηνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶν.
Συνθρίζω, (θρίζω) κατὰ συναίρ. ἀντὶ, συνθερίζω.
Συνθρόησις, εως, ἡ (θροέω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ γινομένη θρόησις, ἀνησυχία, ὀμηχανία, Σέξτ. Ἐμπ. μαθ. θ'. 189.
Σύνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ ὁμοῦ εἰς τὸν θρόνον καθήμενος, ὁμόθρονος, συγκάθεδρος.
Σύνθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, σύμφωνος. «Συνθροος ἠχώ», ἡ ὁμοῦ ἢ παρομοίως ἠχοῦσα.
Συνθρύπτω, Μ. ψω (θρύπτω, ἀνωμ.). Συντρίβω, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω μαλακόν, καταμαλακύνω. Μεταφορ κάμνω τρυφερόν, ἁβρόν, ἢ ἐκθηλυμένον καὶ γυναικώδη.
Συνθυμόω, ῶ (θυμός). Εἶμαι ὁμόθυμος καὶ ὁμόψυχος. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁμοψυχεῖ· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, συμπαίθεσθαι· οὕτω καὶ Φώτ. ἐξ Ἐπιχάρ.
*Συνθυμόομαι, οῦμαι (θυμόω). Ὀργίζομαι, θυμόνομαι μαζῆ.
*Συνθύτης, ου, ὁ. Ὁ συνθυτιάζων μαζῆ, συμβοηθὸς τοῦ ἱερέως. Ἐπιγρ. (-υ-) ἐν τοῦ,
Συνθύω, καὶ μέσ. ἀποδ. συνθύομαι (θύω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θύω, ἢ θύματα σφάζω· ὁμοῦ τὴν θυσίαν ἐπιτελῶ, Ξεν. Οἰκον. 7, 8. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, θύω.)
Συνθωκέω, = συνθακέω, ἐκ τοῦ
*Σύνθωκος, ὁ, ἡ (θῶκος), = σύνθακος.
Συνιάλιμι (ἰαλίω). Συνθερμαίνω, συνευφραίνω, Ὀππ. κυν. γ'. 167.
*Συνιδιάζω (ἰδιάζω). Ὁμοῦ κάμνω ἴδιον, εἰκεῖον.
Συνιδεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, συνείδω.
Συνιδρόω, ῶ (ἱδρόω). Ὁμοῦ ἱδρόνω, ἀμφ.
*Συνιδρύω (ἱδρύω, ἀνωμ.). Μαζῆ ἢ συγχρόνως ἱδρύνω, στέγω, βάλλω στερεά· ἀφιερόνω, καθοσιόω.
Σύνιε, προστακτ. τοῦ συνίημι, ἀμφ. (υυ)
Συνιέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ, συνίημι, ἀντὶ τοῦ, συνιέναι, Ἡσιοδ. Θεογ. 831.
*Συνιερεύομαι, Μ. εύσομαι, μέσ. ἀποδ. (ἱερεύομαι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως εἶμαι συνιερεύς, συνιέρισσα, μετέχω τῆς αὐτῆς ἱερατείας.
Συνιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Μαζῆ μὲ ἄλλους εἶμαι ἱερεύς, σύντροφος εἰς τὴν ἱερατίαν.
Συνιεροποιός, ὁ, ἡ (ἱεροποιός). Ὅστις θυσιάζει μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, χρειάζει ὁμοῦ περὶ τῶν ἱερῶν.
Συνίερος, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον κοινὰς θυσίας, κοινὴν λατρείαν, κοινὸν ναόν, ζῆσι καθόλου, ὁ συντιμώμενος, συλλατρευόμενος ὁμοῦ μέ τινα· ἡτινόω. παρβλ. σύνναος. Πλούταρχ. «Σύνναος καὶ συνίερος τοῦ ἔρωτος», ὁμαζῆ μὲ τὸν ἔρωτα ἕνα ναὸν ἔχων, ἢ κοινῶς μὲ τὰ τοῦ ἔρωτος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἱερὸν τιμώμενος. (ι)
Συνιερουργέω, ῶ (ἱερουργέω). Ὁμοῦ ἱερουργῶ, ἐντελῶ τὰ ἱερά.
Συνιζάνω (ἰζάνω). Ὁμοῦ, πλησίον καταβαίνω, καθίζω τινά. Οὐδετρ. ὡς καὶ τὸ, συνίζω, ἀντὶ τοῦ, κάθημαι ὁμοῦ, συγκάθημαι, συγκαθίζομαι, κατακάθημαι, κατακαθίζομαι, καταχώνομαι, καταχωνιάζομαι, ἐμπίπτω, βυθίζομαι, βουλίζω· ἐπὶ γῆς καὶ ἐδάφους· τοιοῦτος καὶ τὸ παρὰ Συνεσ. ἐπιστ. 133. «Τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γόνασιν εἰδοῦσα, τοῖς παραγωγαῖς συνιζάνει». Παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. «Τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι ταχέως», ἀντὶ τοῦ, ἀναλυθῆναι. Παρὰ Γρεμ. ἀντὶ τοῦ, συναιρεῦμαι.
Συνίζησις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ καθίζεσθαι, συγκάθησις, συμπτωσις, βύθισμα, βούλισμα, πέσιμον εἰς τὸν πάτον, κατακάθισμα, Ἀριστοτ. Κόσμ. Παρὰ Γραμματ. συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβήν, ἢ κατ' Εὐστάθ. «Ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεσιν συναλοιφὴ τῶν φωνηέντων, εἴτουν συστεφώνησις, πάσης ἐπιτηδευμένου κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίας, πρὸς θεραπείαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβείας τῶν ἐπῶν, ὡς ὅτε τὸ ε καὶ ω αὐτὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται εἰς τὸ «Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος». Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· «Συνίζησις, ὅτι συνίζηται τὸ ἓν φωνῆεν καὶ συνάγεται καὶ καθίζεται κρυπτόμενον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου φωνήεντος.
Συνίζω, Μ. ξήσω (ἵζω, ἀνωμ.), ἐμετρ. Κάθημαι ὁμοῦ, μαζῆ μὲ ἄλλους, ἢ καθίζω ἐμαυτὸν σύμμα εἰς ἄλλους, κάμνω συνέδριον, Ἡρόδοτ. 6, 58. β) Συμβουλεύομαι, βουλίζω, καὶ ἐπὶ καταλαθιτμάτων· συμπίπτω. γ) Συντήκομαι, συνδιαλύομαι, ἐλαττοῦμαι κατὰ ποσότητα, δύναμιν κ. τ. τ. 2) μεταβ. μαζῆ, συγχρόνως βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ σιμὰ εἰς ἄλλους.
Συνίημι, Ἀττ. ξυνίημι, παρατ. συνίην, συνίῃν συνίειν, Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 442. μέλ. συνήσω, συνήσ. συνήσομαι, ἀόρ. ἀ. συνέβκα κ.τ.λ. Εἰς τὸν Ὅμηρ. ὁμως εὑρίσκεται μόνον ἐκ τοῦ ἐνεστ. τὸ προστακτ. ξυνίει, Ὀδσ. Α, 271. Ζ, 289. ποὺ δ' ὦδ' ἐμέλλεν ξυνίειν ἔπεσιν, Θ, 241. Ο, 391. Τ, 378. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Θέογνις 1240. ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, ξύνιε· ἐκ τοῦ παρατ. τὸ γ'. πληθ. ξύνιον, ἀντὶ ξυνίεσαν, Ἰλ. Α. 273. «καί μέν μευ βουλέων ξύνιον», ἀλλὰ μὲ τὴν ἡμαρτ. γραφ. ξύνιεν· ἐκ τοῦ ἀορ. α'. τὸ ἐπ. γ'. ἐνικ. προσ. ξυνέηκε, Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἐκ τοῦ ἀορ. β'. τὸ προστακτ. ξύνες, Ἰλ. Β, 26. Ω, 153. ἐκ τοῦ μέτ. ἀορ. β'. τὸ γ'. ἐνικ. πρόσπ. ξυνέτο, Ὀδσ. Δ, 76. καὶ τῆς ὑποτακτ. τὸ α'. πληθ. πρόσ. συνωμεθα, Ἰλ. Ν, 381. ἐξαιρουμ. τοῦ τελευταίου τύπου, πάντοτε διὰ τοῦ Ἀττ. ξ, ἂν καὶ τὸ μέτρον πολλὰ σπανίως τὸ ἀπαιτῇ. Πρὸς τούτοις σημείωσε τὸ παλαιὸν ἀπαρέμφ. ἐνεστ. συνιεῖν, Θέογν. 565. τὸ ἐπικ. ἀπαρμφ. συνιέμεν, Ἡσιόδ. Θέογν. 831. καὶ τὸ Δωρ. ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ξυνίμεν, Πίνδ. Πύθ. 3, 141. Ἴδε δὲ καὶ, ἵημι. — 1) κυρίως, συμβάλλω, φέρω μαζῆ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐποψίας, φέρω δύο τινὰς εἰς μάχην, εἰς ἔριδα πρὸς ἀλλήλους, τοὺς ἐριδίζω. «Τίς τ' ἄρ σφῶν θεῶν ἐρίδι ξυνέηκε μάχεσθαι», Ἰλ. Α, 8. «Οὓς ἔριδος μέσει ξυνέηκε μάχεσθαι», Ἰλ. Η, 210. 2) μαθάνω, ἀκούω, πολλάκις παρ' Ὅμηρ. ὅστις συνήθ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. καὶ γενικ. πρισ «Ὅπα θεῶν», «Ἔπος τινὸς» κ.τ.τ. ἐτὶ δὲ καὶ μόνον μὲ γενικ. προσπ. Ἰλ. Β, 26. ἀλλὰ καὶ μὲ γεν. ἑρμην. Ἰλ. Α, 273. ἀσύνηθ. ποιη. «Φθίγγου' ὡς τε θεοῖσι συνιέμεν», ἠχοῦν τόσον, ὥστε ἀκούονται ἀπὸ τοὺς θεούς, Ἡσιοδ. Θεογν. 831. οὕτω πολλάκις παρ' Ἡροδ. ποτὲ μὲν μετὰ αἰτιατ., ποτὲ δὲ μετὰ γενικ. καθόλου δέ, καταλαμβάνω, παρατηρῶ, μετὰ γενικ. Ὀδσ. Σ, 84. γνωρίζω, μανθάνω, ἐπιστῶ· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «ὑγιερύοντος ξύνετον», Ὀδ. Δ, 76. ὄζειν ἀπὸ ὅπλων τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ γνωστικὰ ῥήματα, μετὰ μετοχ. «ἐννίημι καταγελώμενος» κ.τ.τ. κυρίως σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὴν τροπικὴν ταύτην σημασίαν τὴν συνέπειαν τοῦ ἐξωτερικοῦ αἰτιατικοῦ μὲ τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν τοῦ νοεῖν καὶ γινώσκειν. 3) Μέσ. συμφωνῶ, κάμνω συνθήκας περί τινος· «ἐμοί τινα, ἔστιν ὅρκια συνώμοσα ἐμοὶ γάμον» Ἰλ. Ν, 381. ἔδν συνίημεν, συνημοσύνη. (Καθὼς εἰς τὸ, ἵημι, οὕτω καὶ εἰς τὸ, συνίημι, ἐπικρατεῖ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ πρῶτον ἰῶτα εἰς μὲν τοὺς ἐπικ. εἶναι βραχύ, εἰς δὲ τοὺς Ἀττ., μακρόν. Ὁ Ὅμηρ. ἀκολουθεῖ παντάπασι αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὁ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ Ἰῶτα εἰς τὸ, συνιέμεν, μακρόν, ἐξαιρέσεως δὲ ἀπαιτᾶται ἐνίοτε εἰς τοὺς Ἀττικ. ἡ ἐπικ. μέτρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 945. Seidl. dochm. σελ. 101.)
*Συνικετεύω (ἱκετεύω). Συγχρόνως, μαζῆ ἱκετεύω, παρακαλῶ.
Συνικμάζω, μέλ. άσω (ἰκμάζω). Κάμνω ὑγρόν, νοτίζω, καταβρέχω. Θεόφρ. περὶ λίθ. «Συνικμασθέντες.
Συνικνέομαι, μέσ. ἀποδ. (ἱκνέομαι, ἀνωμ.). Συνέρχομαι, συναντῶ, συμβαίνει.
Συνίμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. τοῦ, σύνειμι (εἰμί), ἀντὶ τοῦ, συνιέναι. (ι)
Συνιππάζομαι, μέσ. ἀποδ. (ἱππάζομαι). Ὁμοῦ ὑπάγω ἐφίππος (καβαλικεύω).
Συνίππαρχος, ὁ (ἵππαρχος). Ὁ συνηγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7, 88.)
Συνιππεύς, έως, ὁ (ἱππεύς). Σύντροφος τοῦ ἱππέως, σύντροφος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸ ἱππικόν.
Συνιππεύω (ἱππεύω). Ὑπάγω μαζῆ ἐφίππος, Δίων Κάσ.
Συνίππιλα, ἡ (ἵππος). Ἀγέλη ἵππων, Γλωσ. Στεφ.
*Συνίπταμαι, μέσ. οποδ. (ἵπταμαι, ἀνωμ.). Πετῶ μαζῆ, Κλήμ. Ἀλεξ.
Σύνιζαν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνειμι (εἰμί). Συνεπορεύοντο, ὑπῆγαιναν μαζῆ. 2) ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνοιδα, συνεγίνωσκαν, συνῆξεραν.

*Συνισθμίζω (ἰσθμίζω). Δι' ἰσθμοῦ συνάπτομαι. συζεύγνυμαι, ἑνοῦμαι. Σύμφωνον περιήγ. ὡς ἐπὶ συνισθμίζουσα πρὸς τὴν ἰωνικήν.

*Συνιστάνω, σπάν. παρασχ. ἀντὶ συνίστημι.

*Συνιστάω, σπάνιος πρασχηματισμὸς τοῦ συνίστημι, ὅθεν, παρατ. συνίστα, Παρὰ Πολυβ. 3, 43, 11.

Συνίστημι, μέλ. συστήσω, ἀόρ. ά. συνέστησα. Στήνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως, συνδέτω, συνάζω, συνδέω τινὰ μὲ ἄλλον τινά, τὸν φέρω ὁμοῦ εἰς ἕν, καθέλου, φέρω τινὰ εἰς σχέσιν μὲ ἄλλον τινά· ■τινά τινι, ἢ, ■πρός τινα, ὅθεν συνάγω, συνδέω, ἑνόνω, ἀσύνδ. ■μαντικὴν ἑαυτῷ συστήσαι, τουτέστιν, ἀποκτῶ, Ἡρόδ. 2, 49. κατ' ἐξοχὴν α) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας φέρω, ἐρεθίζω τινὰ εἰς ἔριν, εἰς πόλεμον κατ' ἄλλου· ■τινὰ ἐπί τινα, Ἡρόδ. 8, 74 καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην· ■εἰς μάχην· ὅθεν ἐν τέλει, παροξύνω, διεγείρω, παροργίζω, βάλλω διχόνοιαν, κάμνω ἐχθρόν. β) ἐπὶ καλοῦ, φέρω μαζῆ, προς ἀλλήλους, συνάπτω, φιλιόνω, κάμνω τινὰ γνωστὸν μὲ ἄλλον τινά, τὸν παρουσιάζω, τὸν συστήνω (recomander Γαλ.) ὡς φίλον, μαθητήν, ὀπαδόν κ.τ.τ. ὅθεν, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος ἄλλου, τὸν κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν εὔνοιάν του· ■Συστῆσαι Ἀσίην πᾶσαν ἑαυτῷ, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλην τὴν Ἀσίαν, Ἡρ ὁτ. 1, 103. ἔτι δὲ, βάλω εἰς τινα τι εἰς βοήθειαν· ■στρατιώτας τινὶ, Διόδ. γ) Συνδέτω, διὰ συνθέσεως τῶν μερῶν συναποτελῶ ἓν ὅλον, ὅθεν καθέλου, κατασκευάζω, ἐκτελῶ, πράγω τι· ἐξαιρτ. διατάσσω, κτίζω, βάλλω εἰς τάξιν, σχηματίζω, παρασταίνω· καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, μαζῆ μὲ ἄλλους μηχανῶμαί τι κρυφίως ■θάνατον ἐπί τινι, Ἡρόδ. 3, 71. ἐν γένει δὲ, συστέλλω, συνελκω, συμμαζόνω, φέρω εἰς στερεάν, μόνιμον κατάστασιν· ■τὸ πρόσωπον, φέρω τὸ πρόσωπον εἰς σοβαρὰν στάσιν, τὸ κάμνω σοβαρόν, σκυθρωπόν· ἡ ὁποία χρῆσις ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν σημασ. δ'. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτιατ. ■συστήσασθαι πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, πρᾶξιν, ■αὐτικὰς δυνάμεις, μισθοφόρους. δυναστείαν, δικαιολογίαν, κ.τ.τ. ἐξαιρτ. παρὰ Πολυβ. δ) Συνελκόνω, συσφίγγω ὅθεν, κάμνω πυκνὸν καὶ στερεόν, διαρείς ἐπὶ βουστῶν πραγμάτων, πλήγω, πήζω· ἔτι δὲ ῥιζοτόμω (σουφρίζω). — 2) συχνότερ. ἀμεταβ. εἰς τὸν ἀόρ. β'. συνέστην, τὸν παρακ. συνέστηκα· εἰς τὴν μετοχ. συνεστηκώς, συνήθ. κατὰ συναίρ. συνεστώς, ῶσα, ὡς. Ἰων. συνεστεώς, εῶτα, εώς, καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Στέκω μαζῆ, συνίσταμαι, συνέχομαι, ἔχω ἀναμεταξύ σχέσιν, συνοχὴν καὶ ἀντοχήν, ἢ ἀπαντῶ εἰς τι, ὅθεν συναθροίζομαι, συνδέομαι· ἐξαιρ. α) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, εἰς μάχην καὶ ἀγῶνα ἐμβαίνω μετά τινος, πιάνομαι μὲ τινα, εἰς χεῖρας ἔρχομαι μετά τινος· πολέμιοι συνεστῶτες, ὅταν ἐξερράγη, ἤρχισεν ὁ πόλεμος, Ἰλ. Ξ, 96. (πλὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, εὐθαμοῦ ἄλλου ὅλη ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὅμ.) ■μάχης συνεστεώτης, Ἡρόδ. 1, 74. ■συνίστασθαί τινι, ἐρίζω, φιλονεικῶ μέ τινα, μάχομαι, διαφέρομαι, διχοστατῶ, ἐχθρεύομαι, μαλλόνω· ■συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν, ἐν ᾧ οἱ στρατηγοὶ ἐφιλονεικοῦσαν ἀναμεταξύ των, Ἡρόδ. 8, 79. ■γνώμαι συνέστηκαν, αἱ γνῶμαι διεφέροντο πρὸς ἀλλήλας, ἐδιαφωνοῦσαν. Ἡρόδ. 1, 208. 7, 142. καὶ μετὰ δοτ. ■συνεστεῶτες Βοιωτοῖσι, Ἡρόδ. 6, 108. ■συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω, Ἡρόδ. 4, 132. ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, εἰς τινα· ■τινὶ, Ἰλ. Α. Π. σελ. 71. τροπικ. ■λιμῷ συνεστεώτεσι, οἱ πολεμοῦντες μὲ τὸν λιμόν, Ἡρόδ. 7, 170. ■πόνῳ, λιμῷ, καμάτῳ συστῆναι, πολεμῆ μὲ κόπον, πεῖναν, κούρασιν, Ἡρόδ. 8, 74. 9, 89. β) στέκω εἰς φιλικὴν σχέσιν μέ τινα, κάμνω τὴν φιλίαν του, εἶμαι συνδεδεμένος διά τινος δεσμοῦ, εἴτον διὰ τοῦ γάμου, ■Ἡρακλεῖ ξυστῆσαι. Σοφ. Τραχ. 28 προσηλλῶμαι εἰς τινα ὡς φίλος, μαθητής, εἶμαι ὀπαδός τινος, συναγωνίζομαι μέ τινα, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, εἰς τὴν φατρίαν του. γ) εἶμαι σύνθετος, συνίσταμαι ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἔχω διαμονήν, ἐξαιρτ. εἶμαι εἰς διαρκῆ κατάστασιν, διαρκῶ, διαμένω· ■τοῦτο συνεστήκει, μέχρι οὗ —α, Ἡρόδ. 7, 225. ἔτι δὲ καὶ γεννῶμαι, λαμβάνω ὑπαρξιν, σχῆμα, καὶ μορφήν, σχηματίζομαι, μορφόομαι· ὅθεν ■τὰ συνεστηκότα, τὰ διαρκοῦν, διαμένον, ἢ διαμένοντα τάξις, ἢ πολιτεία· ■στρατεύμα συνεστηκός, τὸ ἱστάμενον στράτευμα. δ) Συνέλκομαι, συμμαζεύομαι, πυκνοῦμαι, γίνομαι πυκνὸς καὶ στερεός· ἐπὶ ὑγρῶν, πήγω, παγόνω· ■συνεστηκυῖα χιών, ἢ πυκνωμένη, ἢ στερεὰ γινομένη χιών, Πολύβ.

Συνιστορέω, ῶ (ἱστορέω). Ἐξευρωτῶ, ἢ περί τινος μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ■Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι. Μένανδρος παρὰ Στοβ. λόγ. κδ'. ■Σώματα αὐτοῖς συνίστορα. Αἰνείας, κγ'.

Συνίστωρ, ορες, ὁ (ἵστωρ). Ὅς τις ἠξεύρει μαζῆ, συγχρόνως, συνείδοχος, συμμάρτυς· μετὰ δοτ. προσώπου, καὶ γενικ. ἢ αἰτιατ. πράγμ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1082. ■Συνίστορα πολλὰ κακῶν· ἀντὶ, πολλῶν κακῶν συμπράκτορα, συμμέτοχον.

Συνισχαίνω (ἰσχαίνω), ποιητ. ἀντὶ, συνισχάνω.

Συνισχάνω (ἰσχάνω), ποιητ. παραπλασματισμ. ἀντὶ, συνίσχω.

*Συνισχναίνω (ἰσχναίνω). Κάμνω ξηρόν, ἰσχνόν, λεπτόν· τρῖτ. ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· ■Ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχναίνει· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 694. ὁ καιρὸς καὶ ἡ συνήθεια θέλουν ὀλιγοστεύσει τοῦτον τὸν πόνον.

Συνισχυρίζω, μέλ. ίσω (ἰσχυρίζω). Κάμνω ἓν ταὐτὸ ἰσχυρόν, δυνατόν· ὁμοῦ δυναμόνω. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15. ■Ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἱ ἂν μάλιστα δοκῶσι συνισχυριεῖν ὑμᾶς, τούτους λαμβάνετε.

Συνισχύω (ἰσχύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός. (υ — — —)

Συνίσχω (ἴσχω, ἀνώμ.), = συνέχω.

*Συνιχνεύω (ἰχνεύω). Μαζῆ ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ.

Συνιών, Μετοχ. τοῦ, συνίημι.

Συνναίσκω, παρατατ. Ἰων. ἐκ τοῦ, συννάω. Ἀπολλ. ῥήτ. β'.

Σύνναιος, ὁ, ἡ, = σύννασος. Ἡσύχ.

Συνναίω (ναίω, ἀνώμ.). Συγκατοικῶ, συνοικῶ.

Σύννεος, ὁ, ἡ (ναός). Σύνοικος, συγκατοικος· ἐξαιρ. ὁ εἷς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ναὸν τιμώμενος.

+Συννάσσω, μέλ. ξω (νάσσω, ἀνώμ.). Συμπυκνόνω, συμπίζω, στουμπόνω. Ἡροδ. 7, 60., Schweigh. Verm. συννάξαντες, ἀντὶ συνάξαντες.

*Συννασυγέω (ναυαγέω). Μαζῆ, συγχρόνως πάσχω ναυάγιον, (καραβοτσακίζω).

Συνναυβάτης, ου, ὁ (ναυβάτης). Ὁ ἐπιβάλλων, ἐμβαίνων μαζῆ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ συνταξειδεύων. Σοφοκλ. Φιλ. 565.

Συνναύκληρος, ὁ, ἡ (ναύκληρος). Ὁ συμμετέχων τοῦ πλοίου, ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ κτῆμα ἐν πλοίῳ. Λουκιαν. ἐμφ.

Συνναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω). Μαζῆ, συγχρόνως μάχομαι διὰ θαλάσσης, κάμνω ναυμαχίαν· ■τινὶ Ἡροδ. 8, 44.

Συνναυστολόω, ῶ (ναυστολόω). Συνδιαπεραιόω, μαζῆ μὲ ἄλλον περνῶ εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης. Ἡσύχ.

Συνναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ναύτης.

Συννεάζω (νεάζω). Ὁμοῦ διάγω τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν, μαζῆ περνῶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου. Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 10. ■Ἄλλα ἄλλῳ συννεάζωσι· = καὶ τῷ ἑπομ.

Συννεανιεύομαι, μέλ. εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (νεανιεύομαι) Ὁμοῦ νεανικῶς πολιτεύομαι, τουτέστι, παίζω, κομπάζω, κ. τ. τ.

Συννέμω, (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰς βοσκὴν φέρω, βόσκω μαζῆ. Μέσ. Συννέμομαι, ὁμοῦ νέμομαι, βόσκω ἢ ὑπάγω εἰς τὴν βοσκὴν μαζῆ, συναγελάζομαι. Ἀριστοτέλ. ζ. ἱστορ. ε. ■Ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλείστα οὐ συννέμονται ταῖς ἡμέραις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχυέως.

Συννενέαται, παρακ. παθητ. Ἰωνικ. ἀντὶ, συννένηνται, ἐκ τοῦ, συννέω.

Συννεύρωσις, εως, ἡ (νεύρωσις). Ἡ διὰ νεύρων ἢτοι συνδέσμων σύμφυσις καὶ ἕνωσις. Γαλην.

Σύννευσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ κλίνειν, κλίσις ὁμοιβαία πρός τι, συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συμφωνία, ἕνωσις, ὁμόνοια. Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἐπαινῶ· ἐκ τοῦ

Συννεύω (νεύω). Ὁμοῦ κλίνω, σκύπτω, ἢ κλίνω ὁμοιβαίως πρός τινα· συμμαζόνω, συστέλλω, π. χ. ■τὰς ὀφρῦσι. Λουκιαν. Φιλοψ. 1. Παθ. Εἶμαι ὑποκεκλιμένος, ἔχω ὁμοιβαίως κλίσιν πρός τινα· καθέλου, συστέλλομαι· τροπ. εἶμαι μὲ τὸ μέρος τινός, συμφωνῶ. 2) διὰ νεύσεως καταφάσκω, ἐπικυρόνω, συνυπόσχομαι. ■Λάχεσιν Κρόνου σὺν παιδὶ νεύσαιμι, Πινδ. Ὀλ. 7, 101.

Συννεφεία, ἡ (συννεφής). Ἡ διὰ τῶν νεφῶν περικάλυψις τοῦ οὐρανοῦ· ἐπίνεφος, συννεφιά. Ἀριστοτ. Προβλ. 26, 41. Νεμέσ. σελ. 112.

Συννέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη) = συννεφής.

Συννεφόω, ῶ. Μετὰ νεφῶν περικαλύπτω, σκεπάζω μὲ σύννεφα εἰς τὴν συνηθειαν οὐδετέρως, συννεφιάζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα (ἐμαυτόν), εἴτον ■Συννεφώσατο ὁ οὐρανός, ὁ καιρὸς, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ὄρν. 1489. ■Ἀπαιθριάζουσι τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφοῦσι· ■ὅτε ἐξυπακούεται τὸ, Ζεύς, ὁ· Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Σκυθρωπάζω. Εὐριπ. Ἡλ. 1078. ■Ὄμματα συνεφοῦσαν.α Διός. Κάτ. ■Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο διατί συννένεφεν· Ἀριστοφ. ἐν Νήσ. ■Ξυννενοφῶσα βαδίζει· ■ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπάζουσα· ἢ συνήθεια ἐκφράζει τὴν μεταφορὰν ταύτην διὰ τοῦ καταβάζω τὰ ὄμματα, κάμνω σκοτεινὸν τὸ πρόσωπόν μου.

Συννεφής, ές, ὁ, ἡ (νέφος) Περικεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκεπασμένος μὲ σύννεφα, καθέλου, σκοτεινός. Μεταφορικ. Σκυθρωπός, λυπημένος, ■Ὀμμα.α Μελεαγρ. Εὐριπίδ. Φοιν. 1318. ὅθεν

Συννεφία, ἡ· = Συννέφεια.

Συννεφόω, ῶ (νεφόω) = συννεφόω.

Συννέφω, (νέφω) = συννεφόω πολλὰ ἀμφίβ. ἐξαιρουμ. τοῦ παρακειμ. συννένεφα, ἐκ τοῦ, ὁποίου ὁ Σουΐδας ■Συννένοφεν ἀναφέρει ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν, σύννεφον, τό, ἀντὶ τοῦ, Νέφος, νεφέλη, ἢ ἡ συνένωσις καὶ σύμπηξις τῶν νεφῶν.

Συννεχές, ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ, συνεχές, ἴδε, συνεχής.

Συννέω, Ἰων. συννήω· καὶ, συννείω, μέλ. συνήσω, (νέω, ἀνώμ.) Συμφέρω ἢ εἰς σωρὸν συγκομίζω, ἐπισωρεύω, ἢ σωρὸν κατασκευάζω. Ἡροδοτ. 1, 34. 86. ■Ὁ δὲ (Κῦρος) συννήσας πυρὴν μεγάλην, ἀνεβίβασε ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσον, 7, 107. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰων. παθ. παρακείμ. γ'. πρόσωπ. ■συννενέαται, Ἡρόδ. 2, 135. 4, 62.

*Συννέω, μέλ. ήσω, (νέω) = συννήθω.

Συννεωτερίζω, (νεωτερίζω). Μαζῆ νεωτερίζω, κάμνω νεωτερισμόν. Στράβ.

*Συννηέω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.
*Συννήθω, (νήθω). Ὁμοῦ γε ἔθω, συγκλώθω, ἡ συνυφαίνω.
Συννηπιάζω, (νηπιάζω) εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἶμαι νήπιον, ὁμοῦ νηπιώδη πράττω ἢ ἐμιλῶ, μωραίνω.
Σύννησις, εως, ἡ (συννήθω). Σύγκλωσις. Ἀστρονόν. 4, 40.
Συννηστεύω, (νηστεύω). Μαζῆ νηστεύω.
Συννήχομαι, μέλ. ξομαι, μέτ. ἀποδ. (νήχομαι) μαζῆ κολυμβῶ.
*Συννήω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.
Συννικάω, ῶ μέλ. ήσω (νικάω). Μαζῆ, συγχρόνως νικῶ.
Συννοέω, ῶ. Μ. ήσω (νοέω, ἀνώμ.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διανοοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἰς νοῦν λαμβάνω Παθ. ἔχω συλλογισμούς, εἶμαι εἰς συλλογισμούς, συλλογισμένος. Πλάτ. ὀθεν
Συννοητός, ἡ, όν. Διὰ τοῦ νοός καταληπτός, νοητός. Ἰουστῖν. διάλογ.
Σύννοια, ἡ. Ἰων. συνοίη (σύννοος). Ἔννοια, σεσῳσμένη διανοητικὴ συλλογή, Ἡρόδ. 1, 88. «Ἐπὶ συνοίῃ βεβουλευμένος» Λουκιαν συλλογιζόμενος ἤτοι σύννους ὑπάγω. 21 Λύπη, κατήφεια, πίκρα. Εὐριπ. Ὀρεστ. 531. Ἡρακλ. 382.
Συννομέομαι ἑλληνικ. ἀνάγν. ἀντὶ Συνεννομέομαι. Πλούτ. πρὸς Στωϊκ.
Συννομεύς, έως, ὁ (νομεύς). Συμβοτεύς, σύντροφος τοῦ νομέως. Γλωσσ. Στεφ.
*Συννομή, ἡ (νομή). Συνδιάταξις, Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 737. Ε. κατὰ Βέκκ. 2) συμβίωσις, Πλάτ. Πολ. σελ. 268. C.
Συννομίζω (νομίζω). Ὁμοῦ νομίζω, τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι, ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Πλάτ.
Συννομοθετέω, ῶ (νομοθετέω). Ὁμοῦ νομοθετῶ νόμους δίδω, ἢ ὁμοῦ νομοθέτης εἰμί.
Σύννομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νομή) Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον νεμόμενος, ὁ τις βόσκει μαζῆ, ἢ ὑπάγει μαζῆ εἰς τὴν μονήν· ὁ τῆς αὐτῆς νομῆς μετέχων, ἢ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ὤν. Ἀριστοτέλ. Ζ. ἱστορ. ς. «Ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις» τότε βόσκει μαζῆ. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφὴν ἔχοντες, ὁ ὁμοῦ τραφείς, συναναστραφείς. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ Συνήθης, συνήθομος, ἢ σύζυγος, ἀνὴρ, γυνὴ· συνομιλος, σύντροφος, ἑταῖρος, ὁμόφρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ 340. Ἠλέκτ. 593 κ. τ. λ. μετὰ δοτ. «Λαβὼν Ἀχαΐδασιν σύννομον» Πινδ. Ἴσθμ. 3, 27. Ἀριστοφ. Ὄρν. 211. καὶ μετὰ γεν. Valck. Ἱππ. 977. «Λίθος σύννομος.» Στράβ. ε. καὶ Πολύβ. ἀντὶ τοῦ, Ὁμοιος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος, ὁμοιον σχῆμα εἰς τὸν τοῖχον ἔχων, ὃ ἐστὶ τετράγωνος καὶ ἰσομεγέθης. «Συννόμως καὶ ξυστὸν λίθῳ κατεσκευασμένον» Ἡλιόδ. Δ. σελ 443.
*Σύννομος. ὁ (συννέμω). Τὸ βόσκειν μαζῆ, τὸ ὁμοῦ περιπατεῖν, κρατεῖν, τὸ ζεύγος. Αἰλ. Ζῴ. Ἱς. 10, 3.
*Συννόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὃς τις βόσκει τὸ ποίμνιόν του μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ, ὁ φέρων μαζῆ τὴν ποίμνην του εἰς βοσκήν.
*Σύννους, ὁ, ἡ, Ἀττ. κατὰ συναίρ. σύννους, ουν, (νόος νοῦς). Ὃς τις συλλογίζεται, στοχάζεται, εἶναι βυθισμένος εἰς συλλογισμούς, συλλογισμένος. 2) κατ' ἐξοχὴν, σκεπτικὸς, σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, πολύφροντις, δύσκολος, δύσθυμος, λυπημένος· ὁ Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. διακρίνει τὸν σύνουν ἀπὸ τὸν σκυθρωπὸν οὕτως· «Ἐθίζε σεαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνουν· δεῖ ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐξάνης, διὰ τοῦτο δὲ, φρόνιμος κ. τ. λ.» 3) ὁ εἰς τὸν νοῦν του, ἢ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος. Πλούταρχ.
Συννοσέω, ῶ (νοσέω). Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν νοσῶ, μαζῆ εἶμαι ἀρρώστος, ἢ τὴν ἰδίαν νόσον, τὸ αὐτὸ πάθος ἔχω.
Σύννους, ὁ, ἡ. Κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σύννοος, ὅπερ ἴδε.
Συννυκτερεύω, (νυκτερεύω). Περνῶ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ τὴν νύκτα.
Συννυμφοκόμος, ὁ, ἡ (νυμφοκόμος). Ὃς τις στολίζει μαζῆ, συνυπηρετεῖ τὴν νύμφην, ἢ τὴν νεονυμφευμένην γυναῖκα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 48.
Σύννυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὃς τις, ἢ ἥτις εἶναι συννυμφευμένη. Ο'. Ρουθ, 1, 15. 2) κατὰ ἐηλ. γεν. ἡ συννυμφος καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ἀριθμ. συννυμφοι, καὶ συννυμφαι, (καὶ χυδαϊκῶς, συννυφάδες,) αἱ δύο ἀδελφῶν γυναῖκες. Belle-sœur, Γαλλ.
Συνοδεύω, (ὁδεύω). Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω μαζῆ· συντροφεύω τινὰ εἰς τὸν δρόμον ἢ ὑπάγω μαζῆ, μετὰ τινος περιπατῶ· ὅθεν
Συνοδία, ἡ. Τὸ μετὰ τινος ὁδεύειν, περιπατεῖν· ἢ εἰς δρόμον ἢ ταξειδίον συντροφία· ἢ πρὸς ὁδοιπορίαν ἑταιρία, (Καρχηδόνιον, ἢ Καρθάγινον.) Στραβ. 4. σελ. 314. καὶ 11. σελ. 800. παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. 10. 7. ἑρμην. διὰ τοῦ, συνομιλία, διάλογος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συντροφία, τὸ ἔχειν τινὰ περὶ ἑαυτὸν, ἢ μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ συνδιατρίβειν μετ' αὐτοῦ τὸν καιρόν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ περὶ τινα ἢ μετά τινος ὑποκείμενον.
Συνοδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ.—κῶς (σύνοδος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σύνοδον, ἢ πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνόδου προερχόμενον ἢ γινόμενον, διδόμενον, «Μέση συνοδική» = συμμηνία· ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον συμβαίνει νὰ γίνεται ἡ νέα σελήνη. (μεσοσέληνον, interlanium, λατ ὅταν χάνονται τὸ παλαιὸν καὶ πιάνεται τὸ νέον φεγγάριον)· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Συνέσιος ἐπιστολ. 4. λέγει: «Νῦν συνοδικὴ· κατὰ τὴν ὁποίαν λείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἴδε τὸ ἑπόμ.
Συνοδικόν, τὸ· ὑποχριστ. τοῦ Συνοδικὸς· ἐξαιρέτως λέγεται, ἢ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συναντησις οὕτως, ὥστε αὐτὴ γίνεται ἀφανὴς, ἐπειδὴ καὶ εἰς ταύτην τὴν διεύθυνσιν δὲν δύναται νὰ ῥίψῃ τὸ φῶς της ἐπὶ τῆς γῆς.
Συνοδίτης, ου, ὁ (ὁδίτης). Σύντροφος εἰς ὁδοιπορίαν, συνοδοιπόρος. 2) Μυθωδῶς τις λίθος. Δαμάσκιος παρὰ Φώτ. βιβλ. κωδ. σμβ'. σελ. 1085. «Καὶ ὅτι (ὁ σεβήρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) λίθον εὑρέσκετο, ἐν ᾧ σελήνης ἐγίνετο σχήματα μεταμορφουμένης παντοῖα μέν, ἄλλοτε δ' ἄλλο πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης ἐνόντα τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, ὅθεν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους συνοδίτας καλεῖ.»
Συνοδοιπορέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, μαζῆ μὲ ἄλλον κάμνω τὴν ὁδοιπορίαν.
Συνοδοιπόρος, ὁ, ἡ (ὁδοιπόρος) Συμπορευόμενος, συνταξειδεύων, σύντροφος εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, εἰς τὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 12.
Συνοδοντίς, ίδος, ἡ (συνοδοὺς). Περὶ Ἀθήν. ζ'. σελ. 312. Νεῖλαιος, ἤτοι τοῦ Νείλου ἰχθύς τις. 2) Εἶδος τοῦ ὄνους ἰχθύος, ὅθεν
Συνοδοντίτης, ου, ὁ· ἡ, συνοδοντίτις, ἡ· Λίθος τις τίμιος, εἰς τὸν μελόν τοῦ συνοδόντος ἰχθύος εὑρισκόμενος. Πλίν.
Σύνοδος, ἡ (ὁδὸς) Συνέλευσις, συνερχομὸς, σύναξις συναγωγὴ, σύλλογος, πολλῶν παρουσία ἢ πολλῶν συνδρομὴ, ἀνθρώπων ἄθροισμα ἢ ἐνταμωσις. Ἐπὶ καλοῦ λέγεται ἡ Βουλὴ, τὸ τῶν προκρίτων εἰς βουλὴν ἄθροισμα. Ἡρόδ. 9, 37. Θουκυδ. «Ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γιγνομένης» συναξεως, συνελεύσεως. - Ἐπὶ φιλίας, ὁμονίας καὶ συνηθειῶν, ἢ τῶν πρεσβέων συνέλευσις, ἢ ἡ ἐκ πολλῶν πέλαων συναγωγὴ ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Congressus Γαλ. Congrès. Θουκυδ. 5, 17. «Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνόδων ξυνεχωρεῖτο» οὕτω καὶ Ἡρωδιαν. 3. «Μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ.—Ἐπὶ συνουσίας καὶ σαρκικῆς μίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικὸς, συγκοίμησις. Λουκιαν. «Ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας σύνοδος.» — Καὶ ἐπὶ συμποσίου. Ἐπὶ Ἔξης δὲ ἀντὶ τοῦ, συμβολὴ καὶ σύμμιξις ἐκ δύο μερῶν γενομένη, μάχη, σύγκρουσις. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 10, 5. «Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγεν.» 2) συνωφευτις, συρροὴ, καὶ ἐπὶ ἀφύλων· «χρημάτων συνοδος,» τὰ αἰσοδήματα τῶν χρημάτων. Ἡρόδ. 1, 64. ἀντὶ τοῦ ὁποίου τὸ συνηθέστ. «προσοδος.» Παρ' Ἀστρονόμοις, ἡ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνέλευσις, συμμηνία, ἤτις παρ' Ἀττικ. «Ἑνὶ καὶ νέᾳ» ἐλέγετο, ὅθεν «Συνοδικὴ μήνη» ἰδε συνοδικός.
Σύνοδος, ὁ, ἡ (ὁδὸς). Συνοδοιπόρος, συνοδίτης, σύντροφος, ὅς τις εἶναι παντοτε μετά τινος, ἤτοι συντροφεύει τινά. «Ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον τὴν αὐτὴν.» Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 181. καὶ Ἀδρίαν. Ἐπίκτ. 2. 14.
Συνοδούς, οντος, ὁ, ἡ (ὀδοὺς) Ὁ συνεχεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχων, τοῦτ' ἔστι συγκολλητοὺς καὶ συνημμένους, ἴσους καὶ πλατεῖς, καὶ μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστημένους καὶ ἐξέχοντας, οἱποῖοι π. χ. εἶναι οἱ Μυλικοὶ ὀδόντες (οἱ τραπεζίται) καλουμενοι· τοιοῦτοι εἶναι οἱ τῶν ἵππων, βοῶν, κ. τ. λ. Ἀριστοτέλ. «Τῶν ζώων τὰ συνοδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες» ἀντιδ. τοῦ Καρχαρόδους. 2) ὡς οὐσ. εἶδος ἐρυθροῦ τινος ἰχθύος τοιούτους ὀδόντας ἔχοντες. Ἀρτεμίδ. 2. 14. ὡς ὁ τοῦ Λιν. Sparl. Λατιν. Dentex. γράφεται ἐνίοτε καὶ Συνόδους.
Συνοδυνάω, ῶ (ὀδυνάω) Πόνον καὶ λύπην ὁμοῦ προξενῶ, ἢ λυπῶ Παθητ. συναισθάνομαι πόνου, ἢ συλλυποῦμαι, συναλγῶ, συμπάσχω.
Συνοδύρομαι, μέτ. ἀποδ. (ὀδύρομαι). Μαζὶ συγχρόνως κλαίω, συνθρηνῶ. (δῦ)
Συνόζω, (ὄζω, ἀνώμ.) Μαζῆ μυρίζω, ἐκπέμπω τὴν αὐτὴν ὀσμήν. Ἀριστοτελ. προβλ. ιλ'. 4.
Σύνοιδα, (εἰδα, ἀνώμ.) παρακειμ. μὲ σημασ. ἐνεστῶτος, τοῦ ΕΙΔΩ, συνηξεύρω, ἠξεύρω τὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις, Ἡρόδ 6, 57. συνηξεύρω τι περίτινος, εἶμαι μεταίτιος, χορωνὸς, conscius sum, Λατ. μετὰ δοτ. προσμαζῆ μὲ τὸ ὁποῖον συνηξεύρει τίς τι· ὅθεν «Συνοιδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ἀδίκημα ἐργασάμενος» ἠξεύρω μὲ τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι εἰς ἐμαυτὸν πληροφορημένος· μετὰ μετοχ. «Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν,» Ξενοφ. «Σύνοιδά τινί τι,» ἠξεύρω τι περί τινος, Ἡρόδ. 8, 143, 9, 58. 60. καὶ Ξενοφ. «Τὸ συνειδὸς,» τὸ συνηξεύρειν, μαρτυρία, ἔξαιρ. ἡ συνειδησις, ὅ,τι ἠξεύρει τις εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του, Ὀνόλφ. Δημοσθ. πρὸς Λεπτ. σελ. 231. ἀπαρέμφ. συνειδέναι, ὅθεν, συνείδησις, ὑπερτυπτικ. μὲ σημασ. παρατ. συνῄδειν, Ἀττ. συνῄδη. Ἰων. β'. πληθ. πρόσ. ὑπερτυπτ. συνῄδεσται, Ἡρόδ. 9. 58.
*Συνοιδάω, ῶ. Μ. ήσω (οἰδάω). Ὁμοῦ φουσκόνω, πρίσκομαι. Φίλ. εἰς Μωσ. α'. «Τὰ σώματα εὐθὺς συνῳδοῦσι ταῖς ἐξανθήσεσι.»
Συνοικειόω, ῶ (οἰκειόω). Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων κάμνω τινὰ οἰκεῖον, πιστὸν, φίλον, συγγενῆ· «Τινί τι,» κάμνω εἰς τινα οἰκεῖον προσφιλὲς, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, ἴδιον· «Ἐαυτῷ τι» ἰδιοποιοῦμαι, οἰκεῖόν ποιοῦμαί τι, ἑλκύω τι εἰς ἐμαυτόν, κάμνω νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς ἐμέ. Παθητ. γίνομαι οἰκεῖος, πιστὸς, συγγενὴς, ἑνόομαι μὲ

τινα διὰ γάμου καὶ συγγενείας, γίνομαι φίλος, μαθητής τινος· μετὰ δοτ. ἔθεν

Συνοικειότης, εως, ἡ· Προσοικείωσις, ἁρμογή, ἕνωσις, συγγένεια, ὁμοῦ οἰκείωσις. 2) Ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅταν δύο παντάπασι διάφορα πράγματα συνδέωνται διά μιᾶς ἐκφράσεως, καὶ εἰς ἓν πρόσωπον ἀποδίδωνται. Τουλλίος Λοῦπος, 2. 9. Κυϊντιλ. 9. 3.

*Συνοικεσία, ἡ = συνοίκησις. Γρηγ. Ναζ. ἐπιγ. 208.

Συνοικέσιον, τὸ· παρὰ μεταγενεστ. = συνοίκησις, γάμος, ὑπανδρεία, ἀνδρὸς καὶ γυνὸς συνάφεια, συνοίκησις Lobeck Φρυν. σελ. 516. 2) ἴδε, Συνοίκια.

Συνοικέτης, ου, ὁ· Οἰκίας ἢ δωματίου μέτοχος, σύνοικος, γαμέτης. ἐκ τοῦ

Συνοικέω, ῶ. μέλ. ήσω (οἰκέω) Μετὰ τινος οἰκῶ, μαζῆ κατοικῶ, κατοικῶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν ἢ εἰς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον. Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 3, 4. «Λεοντίνοι Συρακουσίοις ξυνοικοῦντες ἀπέστησαν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν», συζῶ, ζῶ μετά τινος. Ἡροδ. 15, 15. «τινὶ πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἔξαιρ. ἐπὶ συναφείας καὶ συμμίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, οἰκῶ, κατοικῶ μαζῆ ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή. ζῶ μαζῆ ὡς ἀνδρόγυνον πολλάκις, παρ' Ἡροδ. Δημοστέν. «Τοῦ μὲν νόμου τοίνυν ἀκηκόατε, ὃς οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην αὐτῷ συνοικεῖν, οὐδ' ἐκεῖνον τῇ ξένῃ.» ἀσυνήθ. αὐτοῦτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης ἐκ τούτου τοῦ γάμου, Ἡρόδ. 6, 131. καθέλου, κατοικῶ, διατελῶ, διατρίβω, λυκάφρ. λυκάφρ. 654. πολλάκις τραπ. «συνοικεῖν κακῷ, λύπῃ, φόβῳ, κ.τ.τ. Ἰάκ. Ἀχ Ταχτ. σελ. 433. 2) Ἐνεργ. Κατοικίζω, φέρω ἀνθρώπους διὰ νὰ κατοικήσωσιν ὁμοῦ εἰς τόπον τινά, τὸ Ἰταλ. Popolare. ὅθεν Ξενοφ. εἰς 4, 8. «χώρα συνοικουμένη· καλῶς κατοικημένη, πολυάνθρωπος. Popolata, Ἰταλ. ἀντ. τοῦ, Ὀλιγανθρωπος. ἔθεν

Συνοίκημα, ατος, τὸ. Τὸ κατοικεῖν μαζῆ, καὶ περιληπτικ. ἀντὶ, οἱ συνοικήτορες.α. Ἡρόδοτ. 7, 156. «Νομίζας ὅλμους εἶναι συνοίκημα ἀχαριτώτατον». συνοίκησις ἡ συνδρομὴ πολιτική, καὶ διοίκησις πολλῶν ἀνθρώπων συζώντων, οἷον ἡ Δημοκρατία. 2) κατοικία, οἴκημα, δωμάτιον. Πλούταρχ.

Συνοίκησις, εως, ἡ. (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν, συζῆν· ἡ ὁμοῦ οἴκησις, συναναστροφή, συνδιατριβή, γάμος, ὑπανδρεία, κ. τ. τ. Καθέλου = τῷ προηγμ.

Συνοικητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ,

*Συνοικητής, οῦ, ὁ, (συνοικέω) Ὁ συγκατοικῶν, ἡ συζῶν μαζῆ μὲ ἄλλον τινά contubernalis, ἔξαιρ. ἐπὶ ὑπανδρείας.

*Συνοικήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Συνοικία, ἡ. Ἀττικ. Συνοικία. (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν ὁμοῦ, τὸ συζῆν, ὡς τὸ, συνοίκησις, Πλάτ. Νομ. 3. σελ. 679. B 2) Ἡ συγκατοικία εἴτος, ἀγρός, πολις, τόπος, ὅπου συγκατοικοῦν πολλοί, μὲ ἐποίκιον, Ξενοφ. Ἀριστοφ. Ἵππ. 1007. 3) κατὰ πληθ. ἀριθμ. Συνοικίαι αἱ πλησίον ἀλλήλων κείμεναι οἰκίαι, οἰκίαι, πολλὰ συμπαζομέναι εἰς ἕνα τόπον· ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μαχαλές, ἡ Μαχαλᾶς, λεγάμενος. Θουκυδ. «Ἐμπιπρᾶναι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς συνοικίας», ἔξαιρ. λέγονται «Συνοικίαι καὶ αἱ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὰ ὑποστατικὰ εὑρισκόμεναι οἰκίαι, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὰς κατοικοῦσιν ὁμοῦ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἢ πολλαὶ κατοικίαι τῶν ἐργατῶν περιέρχονται εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα. Ὁ Αἰνέας Ταχτ. 30. φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὸ, Συνοικίαι, ὡς συνώνυμον τοῦ, Καπηλεῖα, καὶ, Πανδοπωλεῖα ἔθεν

*Συνοίκια, τὰ ἐξυπακουομ. τοῦ, Ἱερὰ, δημόσιος ἑορτὴ εἰς Ἀθήνας, εἰς μνήμην τῆς ἑνώσεως πολλῶν ἰδιαιτέρων πόλεων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Θησέως γενομένης, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος μηνός. Θουκυδ. 2 15. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 23. Μεταγενέστ. τύπος εἶναι «συνοικέσιαι» Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1021. παρβλ. καὶ, μετοίκιον, σημειωτ. 2.

Συνοικίζω, μέλ. ίσω, (οἰκίζω) φέρω τινὰ μετά τινος νὰ κατοικήσωσιν εἰς μίαν καὶ αὐτὴν οἰκίαν ἢ κατοικίαν, «τινά τινι», Ἡρόδ. 4, 148. ἔθεν «συν. χώραν, τόπον, πόλιν» Ἀποικίζειν, ἀποικίαν φέρειν, ὅ ἐστι, φέρειν ἀνθρώπους ἀπό τινος τόπου, καὶ κατοικίζειν αὐτοὺς εἰς ἄλλον. «Ἐς ἣν τὰς ἐκ τῆς Χερσονήσου πόλεις συνῴκισεν· ἔφαρεν ὡς ἀποικίαν, ὃ ἐστὶν ἔφερε τοὺς ἐγκατοίκους τῶν πόλεων τῆς χερσονήσου, καὶ κατῴκισεν αὐτοὺς εἰς ταύτην τὴν πόλιν. «συν. οἰκήτορας ἐνόμω τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς μίαν κατοικότητα· «συνοικίζειν τινὶ τὴν θυγατέρα», δίδω τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, τὴν ὑπανδρεύω μετά τινος. Ἡρόδ. 2, 191 ἔθεν

Συνοίκισις, εως, ἡ. Τὸ συνοικίζειν, τουτέστι, τὸ φέρειν ξένους ἀνθρώπους καὶ κατοικίζειν τόπον τινά, ἀποικία. Θουκυδ. 3. 3. Ἀρρίαν. Ἀναβ. = Ἀποίκισις.

Συνοικισμός, ὁ. (συνοικίζω) Ἡ κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ νέων κατοίκων, ἀποικισμός, ἀποικία. 2) Συντροφία, τὸ ὁμοῦ κατοικεῖν, γάμου συνάφεια, συνοικέσιον Διόδ. Σικ. 18, 23.

Συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ. Πινδαρ. Ὀλ. ς'. 8. «συνοικιστὴρ Συρακοσσῶν» καὶ

*Συνοικιστής, οῦ, ὁ (συνοικίζω) Ὅς τις κατοικίζει τόπον τινὰ μὲ νέους κατοίκους, φέρει μίαν ἀποικίαν.

Συνοικοδομέω, ῶ. (οἰκοδομέω) Ὁμοῦ οἰκοδομῶ, κτίζω συγχρόνως.

Συνοικονομέω, ῶ. (οἰκονομέω) Μαζῆ διατάσσω, διοικῶ, εὐβερνῶ, τὰ περὶ τὸν οἶκον, τὴν πολιτείαν. «Συνοικονομούμενα» παρὰ Λυγκίν. ὁμοῦ ἢ καλῶς διατεθέμενα, διατασσόμενα.

Σύνοικος, ὁ, ἡ (οἶκος) Ὅς τις κατοικεῖ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, χῶρον, καὶ ζῇ μετ' αὐτοῦ, συγκάτοικος, οἰκεῖος. Ξενοφ. συμπ. 8, 24. «τινὶ», Ἡροδτ. 1, 57. 7. 73. ἔξαιρ. σύζυγος, γαμέτης, ἀνήρ, γυνή.

Συνοικουρέω, ῶ. Ὁμοῦ φυλάττω τὸν οἶκον, ζῶ ἢ μένω μετά τινος ἡσύχως εἰς τὸν οἶκον. ἐκ τοῦ

Συνοικουρός, ὁ, ἡ (οἰκουρὸς) Ὁμοῦ φυλάττων, ζῶν εἰς τὸν οἶκον ἡσύχως, ὅς τις μένει πάντοτε εἰς τὸν οἶκον, καὶ ζῇ κατ' ἰδίαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφος τίνος μένοντος κατ' ἰδίαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἡσυχάζοντος. Εὐριπ.

Συνοικτίζω, Μ. ίσω. (οἰκτίζω) Ἐλεῶ, οἰκτείρω, «τινὰ» Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 6, 2. «Ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ συνῴκτισέ με, καὶ ἐβοήθει μοι συναχθόμενος.» 2) ἔχω, ἢ δείκνυω συμπάθειαν.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ, (οἶμη) Σύμφωνος, συνῳδός. Ἀπολλων. 2, 161. «Συνοίμιος ὕμνος φόρμιγγι», σύμφωνος μὲ τὴν λύραν.

Συνοίομαι, μέσ. παθ. (οἴομαι, ἀνώμ.) Πιστεύω μετὰ τῶν ἄλλων, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης συμφρονῶ. Πλάτ.

Σύνοισις, εως, ἡ. Συμφέρον, ὄφελος, κέρδος, ὠφέλεια. Πλουταρχ. μουσικ. ἐκ τοῦ, συνοίσω.

Συναιστός, στή, στόν. = Συμφερτός. ἐκτοῦ

*Συνοίσω, Μέλ. τοῦ, Συμφέρω. Μέσ. συνοίσομαι· Ἰλ. Θ. 400. «Οὐ γὰρ καλὰ συνοιτόμεθα πτόλεμονδε· συναχθησόμεθα, συνελευσόμεθα, συμβαλοῦμεν. Ἡσιό. Ἀσπ. 358. μετοχ. τοῦ εὐδετ. τὸ Συνοίσειν. = σύνεσις, ὅ,τι θέλει ὠφελήσει, ἢ μέλλοντα ὠφέλεια.

*Συνοίχομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ ἀναχωρῶ, ὁμοῦ συναποδημῶ.

Συνοκλάζω, Μ. άσω. (ὀκλάζω) Γονατίζω, βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ γόνατα, κάθημαι εἰς τὰ γόνατα, κάθημαι διπλοπόδην. Βατίλ.

Συνοκωχή, ἡ. (ὀκωχή) Συγκράτησις, ὡς τὸ Συνοχή, κοινὸν ἐπιστήριγμα.

Συνολισθαίνω, Μ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Μαζῆ γλυστρῶ, πίπτω εἰς γλυστερὸν τόπον.

Συνολκή, ἡ. (συνέλκω) Συστολή, συμμάζωξις.

Συνόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω. Μέσ. μαζῆ διαφθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Συνολολύζω, μελ. ξω. (ὀλολύζω) Μαζῆ, συγχρόνως ἠχῶ, ἢ ἐκπέμπω χαρμόσυνον κραυγήν.

Σύνολος, ὁ, ἡ, (ὅλος) Ὅλος μαζῆ, ὁλόκληρος, τέλειος· συνῆθ. εἰς Οὐδέτ. 2) Σύνολον, τό. α τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύμπαν, τὸ ὅλον μαζῆ, β) Ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, διόλου, ὁλοτελῶς, παντελῶς. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. εὑρίσκεται καὶ τὸ, Συνόλως.

Συνολοφύρομαι, μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι.) Μαζῆ, συγχρόνως κλαίω, ἠχῶ. (φῦ)

Συνόμαιμος, ὁ, ἡ· καὶ

*Συνομαίμων, ον, γεν. ονος, (αἷμα) Ὁ ὢν ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος, συγγενής. ὅθεν ὁ συνομ. ὁ ἀδελφός· ἡ συνομ. ἡ ἀδελφή.

*Συνομᾶλιξ, ικος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, συνομήλιξ.

Συνομαλύνω, (ὁμαλύνω) Μαζῆ, ἢ διόλου κάμνω ὁμαλόν, λεῖον.

Συνομαρτέω, ῶ. (ὁμαρτέω) Συναπολουθῶ.

Συνομβρίζω (ὄμβριζω) Ὁμοῦ πολλὴν ἢ σφοδρὰν βροχὴν ρίπτω. Πλούταρχ. (λείψ. Εὐτεβ.) «Ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνωμβρισε καὶ κατέκλυστε τὰ πάντα. ἔπεσαν μεγάλαι βροχαί.

Σύνομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Μὲ βροχὴν ἠνωμένος, συνωδευμένος· παρὰ τῷ Ἐτυμολ «Πυοὴ σύνομβρος· ἄνεμος μὲ βροχήν.

Συνόμευνος, ὁ, ἡ. (ὁμευνος) Ὁ τῆς ἰδίας εὐνῆς, κλίνης μέτοχος ὤν, = Σύντευνος, καὶ, Σύγκοιτος.

Συνομήθης, ὁ, ἡ. (ὁμήθης) = Συνήθης. Ἀνάλεκτ. β. σελ. 181.

Συνομηλιξ, ικος, ὁ, ἡ. (ὁμῆλιξ). ὡς τὸ Συνῆλιξ, Ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὤν, συνομήλικος, ἑταῖρος. Θεόγν. 1059.

Συνομηρεύω, (ὁμηρεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ὁμηρος, εἶμαι κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ὡς ἐνέχυρον δεδομένος. Πολύβ.

Συνομήρης, ες, ὁ, ἡ (ὁμῆρις) Συνηθροισμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 449. «Θαλάμους συνομήρεσκ· συνηθροισμένους ἢ πληθυομένους πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους, κειμένους.

Συνομιλέω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁμιλέω) Μαζῆ ὁμιλῶ, ἢ συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω, μετὰ δοτ. ἐκ τοῦ

Συνόμιλος, ὁ, ἡ. (ὁμιλος) Ὅς τις συνομιλεῖ, συναναστρέφεται μετά τινος, σύντροφος, ἑταῖρος, σύνοικος.

Συνόμνυμι, καὶ, Συνομνύω, (ὄμνυμι, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζῆ ὁμόνω. 2) δί ὅρκου ἐνοῦμαι μετά τινος. Θουκυδ. «ἐπί τινι» Ἡροδ. 7, 235. καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. «οἱ συνομοσάμενοί τινι, οἱ συνομῶται τινος.

Συνομοιοπαθέω, ῶ. (ὁμοιοπαθέω) Ὅμοια πάσχω, τὸ ἴδιον πάθος πάσχω, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις· αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν ψυχικὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος· ὡσαύτως καὶ, «συνομοπαθέω». Πλούταρχ. εἰς Ἀλκ. 23. «Συνεχομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις».

Συνομοιόω, ῶ. (ὁμοιόω) Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω ὅμοιον.

Συνομολογέω, ῶ. καὶ ὡς μέσ. ἀποδ. συνομολογέομαι, (ὁμολογέω) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ συγχρόνως, ὡσαύτως λέγω, ὅθεν συναινῶ, συμμαρτυρῶ, ὁμογνωμονῶ, συμφωνῶ, μετά δοτ. «τινίν», Ἡρόδ. 2, 55. ὁμολογῶ, ὑποχωρῶ 2) ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 3) Συμβιβάζομαι μετά τινος, κάμνω συμβόλαιον, ἢ συνθήκην, συνεύομαι. ὅθεν

Συνομολογία, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον γινομένη ὁμολογία, συμφωνία, συναίνεσις, ἐξομολόγησις. 2) ὑπόσχεσις. 3) συνθήκη, συμβόλαιον.

Συνομόλογος, ὁ, ἡ (ὁμόλογος). Ὅστις συνομολογεῖ. ἀμφ.

Συνομοπαθέω, ῶ. (ὁμοπαθέω) = Συνομοιοπαθέω.

Συνομορέω, ῶ. (ὁμορέω) συνορεύω. Πράξ. Ἀποστ. 18, 7. ἑαυτοῦ

Συνόμορος, ὁ, ἡ. (ὅμορος) Ὅστις συνορεύει, εἶναι συνορίτης, γείτων, Φίλοξ. Ρλωστ.

*Συνομοσία, ἡ, κακὸς τύπος ἀντὶ ταῦ, συνωμοσία.

Συνομωνυμέω, ῶ, Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχω μετά τινος. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ 497. ἐκ τοῦ

Συνομώνυμος, ὁ, ἡ. (ὁμώνυμος) Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων μετά τινος, Συνονόματος. Ἀθήν. σελ. 173. «τινίν».

*Συνονομάζω, (ὀνομάζω) Μαζῆ ὀνομάζω, δίδω ὄνομα.

Συνοξύνω, (ὀξύνω) Κάμνω ὁμοῦ συμβληρόν ὀξύ. Πολύβ. «Κέντρον συνωξυσμένον». ἐκ τοῦ

Σύνοξυς, υος. ὁ, ἡ. (ὀξύς) Συμβληρός, ὁ εἰς ὀξὺ λήγων. Θεόφραστ.

Συνοπαδός, ὁ, ἡ. (ὀπαδός) ἀκόλουθος, σύντροφος, συνοδοιπόρος. ὅθεν

Συνοπάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. (ὀπάζω) Συνακολουθῶ. συνοδεύω. Εἰς τὴν παρὰ τῷ Διονυσ. Ἁλικ. β'. 48. ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλέους, ἀντὶ τοῦ «Συνοπάζεται τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον «Συμπλάζεται» ἔχουσι.

Συνοπάων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀπάων) = Συνοπαδός. Ὀρφ. ὕμν. λ'. 5. (α)

Συνοπλίζω, (ὁπλίζω) Μαζῆ ὁπλίζω, ἁρματόνω. Μέσ. Συνοπλίζομαι, ὁμοῦ ὁπλίζομαι, μαζῆ ἁρματόνομαι. ὅθεν «Συνοπλιζόμενοι». Συστρατιῶται. Πολυβ. ἀ. 152.

Σύνοπλος, ὁ. (ὅπλον) Σύντροφος εἰς τὰ ὅπλα, συστρατιώτης. ἀμφ.

Συνοπλοφορέω, ῶ. (ὁπλοφορέω) Ὁμοῦ συγχρόνως ὅπλα φέρω.

Συνοπτάω ῶ. (ὀπτάω). Ψένω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνοπτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ἐπιθεωρητικός, ὀξυδερκής, καθορατικός· ὁ ὀξέως βλέπων· ὁ ὀξεῖαν ὅρασιν ἔχων, ὃς τις βλέπει καὶ μακρὰν καὶ καλά. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Ὀξύνους, κατανοητικός. Πλάτ. Οὐσιαστ. «τό Συνοπτικόν». ὀξυδέρκεια, τό μακρὰν καὶ καλὰ βλέπειν. Μεταφορικ. ὀξύτης τοῦ νοός, ὀξύνοια, 2) σύντομα συμπεριλαμβάνων, «Ὅρος συνοπτικός». γενικός, καθολικός καὶ σύντομος ὅρος. Διονήσ. Ἁλικ. ἐκ τοῦ

Σύνοπτος, ὁ, ἡ (συνόφομαι) Ἔκοπτος, ὁρατός, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ, νὰ γνωρίσῃ, νοητός, καταληπτός.

Συνόρασις, εως, ἡ. Θεωρία διὰ τοῦ νοός, σύνεσις, γνῶσις, κατανόησις. Ἐκκλησ. Συγγρ. Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. ζ'. (σελ. 692.) διακρίνει τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἐπόρασις, καὶ Περιόρασις· ἄρα κυρίως, = Ἔποψις, τό εἰσορᾶν, ἐμβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν.

Συνοράω, ῶ. μέλλ. συνόψομαι. συχνότερ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἢ ἀμοιβαίως βλέπω, ἐμβλέπω, εἰσορῶ, ἀντοφθαλμέω, ὅ ἐστι, κατά πρόσωπον βλέπω, καὶ βλέπομαι. Ξενοφ. Ἀν. 4, 1, 8. «Καρδούχοι, κύκλῳ πυρὰ ἑκάτον, καὶ συνεώρων ἀλλήλους· ἔβλεπεν ἑ εἰς τὸν ἄλλον· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Τὰ ὄψια καὶ ὁρατὰ φέρω, συνάπτω, φέρω πολλὰ ὑποκείμενα ὑπὸ μίαν ὄψιν, τοὐτέστιν, ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, βλέπω πολλὰ ὑποκείμενα ὁμοῦ ὡς ἓν τινος περιοπῆς, καθορῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι, διὰ τοῦ νοός θεωρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω, γιγνώσκω. Πλάτ.

Συνοργιάζω, (ὀργιάζω) Τὰ ὄργια συνεορτάζω.

Συνοργίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. (ὀργίζομαι) Μαζῆ, συγχρόνως ὀργίζομαι. Θυμοῦμαι τὸν σπάνιον παθητ. μέλλοντα «συνοργισθησόμενα» ἔχειν Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 100. σελ. 547. Reisk.

Συνόργιος, ὁ, ἡ. (ὄργια) Συνεορταστὴς τῶν ὀργίων. Πολυδ.

Συνορέω, ῶ. (σύνορος) Συνορεύω, ὁμορεύω, πλησιάζω, εἶμαι σύνορος, γείτων. Πολύβ.

Συνορθιάζω, (ὀρθιάζω) Ὁμοῦ ὀρθόνω, στήνω ὄρθιον Φλ. γ'. σελ. 56. «Ἐγείρεται καὶ συνορθιάζει ἀγαθοῖς ἐπερεισόμενος· σηκόνεται καὶ ἵσταται ὀρθός.

Συνορθόω, ῶ. (ὀρθόω) Ὁμοῦ ὀρθόνω ἢ εἰς τάξιν φέρω.

Συνορία, ἡ. (σύνορος) Γειτονία, πλησιότης, ἡ τῶν ὁρίων σύζευξις. Σουϊδ.

Συνοριγνάομαι, μέλ. ήσομαι, (ὀριγνάομαι) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐντὸς τῷ ἐπιθυμῶ, συνεπιθυμῶ. Σουϊδ.

Συνορίζω, Μ. ίσω. (ὁρίζω) Εἰς τὸν αὐτὸν ὅρον, ὁ ἐστιν, εἰς τὸ αὐτὸ σύνορον φέρων συνενόνω. 2) Οὐδετερ. Συνορεύω. μετά Δοτικ. Ἀντίγ. 84.

Συνορίνω, (ὀρίνω) Διόλου εἰς κίνησιν βάλλω, συγκινῶ, παρακινῶ, συνταράττω· καὶ τροπικ. διεγείρω εἰς ὀργήν, ἀγάπην, συμπάθειαν Ἰλ. Ω. 467. «Ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὄρινε» διὰ νὰ ἐγείρῃ τὴν καρδίαν του, καὶ εἰς συμπάθειαν διεγείρῃ, κινήσῃ αὐτόν· ἀλλ' ἐν στίχ. 568. τό, «Θυμὸν ὀρίνῃσι» σημαίνει τό, Εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν κινήσῃς. Μέσ. μαζῆ κινοῦμαι, ταράττομαι, καταπτῶ διόλου εἰς κίνησιν. Ἰλ. Δ. 332. «Ἀλλὰ νέον συνορινόμενοι κίνυντο φαλαγγες» νεοστὶ συνταραττόμεναι ἐκινοῦντο (ι)

Σύνορος, ὁ, ἡ. (ὅρος.) Ὅς τις συνωρίσησε μαζῆ, εἶναι συνδεδεμένος μετά τινος δι' ὅρκου. Ξενοφ. Κυν. 5, 9.

*Συνορμάς, άδος, ἡ = Συμπληγάς, Συνδρομάς Σιμωνίδης παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 1. ἐκ τοῦ

Συνορμάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁρμάω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς ὁρμήν, κίνησιν βάλλω ἢ διεγείρω, παρορμῶ. — 2) συχνότερ. ἀμεταβ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁρμῶμαι, ταχέως κινοῦμαι, ὑπάγω, συγκινοῦμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσον.

Συνορμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ, συνόρνυμι. Αἰσχύλ. Ἀγ. 441.

Συνορμέω, ῶ. μελ. ήσω (ὁρμέω) Ὁμοῦ καὶμαι εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Πολυβ.

Συνορμίζω, Μ. ίσω. (ὁρμίζω) Ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν ὅρμον, εἰς τὸν λιμένα καταβιβάζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. «Συνορμίσαντες τὰς ναῦς, ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις καθόλου. Πυκνῶς συνάπτω, συντάττω. «Τὰς ναῦς συνορμίσας· πυκνῶς συνάψας. ἔβαλεν αὐτὰς νὰ σταθοῦσιν ὅλαι μαζῆ κατὰ τάξιν, ἢ μία κατόπιν, ἢ πλησίον τῆς ἄλλης. Δίων. Κάσ. 48, 47.

*Σύνορνυμι, (ὄρνυμι, ἀνώμ.) = συνορίνω. ποιητ.

Σύνορος, ὁ, ἡ. (ὅρος) Συνορίτης, ὁ συνορεύων, γείτων. ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν, «Σύνορον, τόν. = ὅριον, ἢ ὅρος, μέρος ἢ σημεῖον διακριτικὸν τῶν ὁρίων, ἤτοι τὸ μεταξὺ δύο χώρων κείμενον καὶ διακρίνον τὰ ἄκρα αὐτῶν. 2) τροπικ. συγγενής, ὅμοιος· «τινίν», καὶ «τινός». Αἰσχυλ.

Συνορούω, (ὀρούω) Ὁμοῦ μεθ' ὁρμῆς τρέχω, ὑπάγω, συντρέχω, μεθ' ὁρμῆς πίπτω, πηδῶ, ὅθεν ὁρμῶ Ἀπολλ. ἀργ. β'. Λύτις συνόρουσαν ἐναντίοιν· ἀντὶ τοῦ, «Ἐπ' ἀλλήλησιν ὄρουσαν».

Συνοροφόω, ῶ. (ὀροφόω) Κάμνω ὄροφον, ἐσκεπαστήν, σκεπάζω, ἐπιτιθέζω Λουκιαν.

Συνορχέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποδ. (ὀρχέομαι) Χορεύω μαζῆ, συγχρόνως.

Συνουλάω, ῶ. (οὐλόω) Διὰ οὐλῆς (πληγῆς) συνάπτω, ἰατρεύω, ὑγιαίνω. ὅθεν

Συνουλώσεις, εως, ἡ. Ἡ διὰ οὐλῆς ἴασις καὶ θεραπεία. ὅθεν

Συνουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνούλωσιν ἐπιτήδειος.

Συνουρίζω, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 683.

Σύνουρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Σύνορος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 492. «Πηλοῦ ξύνορος κόνις».

Συνουσία, ἡ. Ἰων. συνουσίη, (σύνειμι, καὶ μετοχ. συνών, συνοῦσα) Συνέλευσις, συγκοινωνία καὶ σύμμιξις, ἤτοι ἐντάμωσις οἰκείων καὶ φίλων πρὸς ὁμιλίαν, συναναστροφή, ὁμιλία παρόντος πρὸς παρόντα, τοὐτέστιν, ἐντάμωσις πρὸς ὁμιλίαν, φαγητόν καὶ ὕπνον. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 128, καὶ ἀλλαχοῦ. Ξενοφ. συμπ. 8, 13. «Λίαν φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος». συναναστροφή, συνδιατριβή τοῦ καιροῦ, συνομιλία. Πλούταρ. «Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων· καὶ ἐπὶ συνομιλίαι ἐδιδασκάλου μετὰ τῶν μαθητῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 6. «Οὐδένα μισῶν τῆς συνουσίας ἀπράξατον· τῆι διδασκαλίας δηλαδή· ἐπὶ Συμποσίου. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 5, 4. «Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις»; Ἡροδ. 2, 78. Ἐπὶ Συνελεύσεως καὶ συνόδου. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 3. «Ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σὺνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσιν· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. β'. β'. 1. καὶ γ'. 5. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ σαρκικῆς συμμίξεως καὶ κοινωνίας, τοὐτέστιν, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σύμμιξις, συγκοίμησις, συγγαμία. Ξενοφ. Οἰκ. 3. 11. «Τὴν δὲ ταμίαν εἶναι, ἐγκρατεστάτην, ἀνδρῶν συνουσίας· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι καὶ ὁ κατὰ νόμον γάμος, συζυγία, ὑπανδρία. «Συνουσίαν τῶν προτέρων ποιεῖσθαι· Παρθέν. ἡ. σύναξιν, συνέλευσιν τῶν συγγενῶν. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 63. «Οὐ λόγοις ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον τιμώμενα· ἐν γένει = συνοικία· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ συγκατοικοῦντες. ὅθεν

Συνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συζῶ, ἢ συγκατοικῶ, 2) Μετέρχομαι τὴν συνουσίαν, σαρκικῆς συμμίγνυμαι, συγκοιμῶμαι, μετὰ γυναικὸς συνευρίσκομαι. Εἰς τὴν σύνηθειαν λέγεται καὶ Μέσ. «Συνουσιάζομαι». 3) διὰ γάμου συζευγνύω ὑπανδρεύω. Ξενοφ. Ἐφεσ. 2, 9. ἀμφ.

Συνουσίασις, ἡ, καὶ

Συνουσιασμός, ὁ. = Συνουσία, ἐξαιρ. σύμμιξις σαρκική.

Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, Σύντροφος, ἑταῖρος, μαθητής, ἀκροατής. Ξενοφ. Ἀπομν. α. ζ. 1. «Ἀντιφῶν ποτε βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (τοῦ Σωκράτους) παρελέσθαι. Ἐκλοτε καὶ ἐπὶ γαμικῆς συζεύξεως. ὅθεν

Συνουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνουσίαν, συναναστροφήν, ἐξαιρ. εἰς σαρκικὴν μῖξιν ἁνήκων, κλίσιν εἰς τοῦτο ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, Ἀριστοφ.

Συνουσιόω, ῶ (οὐσιόω) Οὐσιωδῶς ἑνόνω, συνάπτω, Παῦ. οὐσιωδῶς εἶμαι συνδεδεμένος μετά τινος· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συνουσίωσις, εως, ἡ. μετὰ τινος οὐσιώδης ἕνωσις.

Συνοφρυόομαι, οῦμαι, μέλ. ώσομαι, μέσ. ἀ-

ποδ. (ὀφρυόομαι) Συνάγω καὶ ἀναπτῶ τὰς ὀφρῦς μου περὶ τὸ μέτωπον, τὸ μέτωπον ζαρόω, συωφρόω διὰ τῆς συστολῆς τοῦ περὶ τὰς ὀφρῦς ἐέρματος Σοφοκλ. Τραχ. 870. Εὐριπ. Ἄλκ. 777. «Στυγνῷ προσώπῳ καὶ συνωφρυωμένῳ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Συνωφρυωμένος, διὰ τοῦ, Λυπούμενος», σκυθρωπάζων· μεταφ. ἐκ τοῦ

Σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὁ συνάγων καὶ ἀναπτῶν τὰς ὀφρῦς, ἢ ὁ συνεστραλμένας, συνηγμένας, ἢ βαρείας καὶ μεγάλας, καὶ συγκεκολλημένας τὰς ὀφρῦς ἔχων Θεόκριτ. 8, 73. 2) Ὁ ζωρωμένον, ῥυτιδωμένον, συνφρωμένον ἔχων τὸ μέτωπον· καὶ ἀντεύθεν ἀντὶ τοῦ, Κατηφής, λυπούμενος· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Μεγάλαυχος, μεγαλόφρων.

Συνοφρύωμα, τό. (συνοφρυόομαι) Ἡ τῶν ὀφρύων συνέωσις, ἤτοι ἡ συναγωγὴ καὶ πρὸς ἀλλήλας σύμπτωσις αὐτῶν. = Ἐπιτύνιον, ἤτοι τὸ συστελλόμενον καὶ ἀναπτόμενον περὶ τὰς ὀφρῦς ἔρμα τοῦ μετώπου.

Συνοχεύς, έως, ὁ. (συνέχω) Ὁ συγκρατῶν. Ἰουλιαν. λογ. ε'.

Συνοχέω, ῶ. (ὀχέω) Ὁμοῦ φέρω, φέρω μαζὴ ἐπὶ ἁμάξης. Παῦ. φέρομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁμάξης, συνταξειδεύω μετά τινος εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν.

Συνοχή, ἡ. Ἀντ. Ξυνοχή, ἡ. (συνέχω) Συγκράτησις, συνέχεια, τὸ συγκρατεῖν, σύγκρουσις, συνάντησις, σύστευξις· πὲν ξυνοχῆσιν ὁδοῦν, ὅπου συναπαντῶνται οἱ δρόμοι, εἰς τὴν τροῖζον, Ἰλ. Ψ, 330. ἀλλὰ «ξυνοχῆσιν ἀγῶνος, κ. τ. τ.» ἐπὶ συμβολῆς, συγκρούσεως εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην, Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ Κόιντ. Σμυρν. β') καθόλου, ἕνωσις, σύνδεσις· κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ δεσμά. γ') τροπικ. Ἀμηχανία, στενοχωρία, ἀδημονία, ταραχή. ἔθεν

Συνοχηδόν, Ἐπίῤῥ. Ἀναλέκτ. β'. σελ. 98. «Συνοχηδὸν σχηζόω, = Συνέχω, συγκρατῶ, στερεῶς κρατῶ.

*Συνοχικός, ἡ, όν. (συοχή) Ὃς τις ἠμπορεῖ νὰ συγκρατῇ, συνάπτ. ἀμφ.

Συνοχίτης, ὁ. καὶ

*Συνοχῖτις, ἡ. Λίθος τίμιος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξορκίζουν τὰ πονηρὰ πνεύματα. Πλίν.

Συνοχμάζω, (ὀχμάζω) Συνδέω, συνάπτω. Λουκιαν. Τραγοπ.

Συνοχμός, ὁ = Συνοχή. ποιητ. Συνεοχμός, τὸ ὁποῖον ἴδε. Ἰλ. Ξ, 466.

Σύνοχος, ὁ, ἡ. (συνέχω) ὡς τὸ Συνεχής συνεχόμενος, ἐξηρτημένος, συνημμένος, τροπικ. σύμφωνος Εὐριπ. Βάκχ. 162. «Ἱερὰ παίγματα σύνοχα φοιτάσιν» ἀντὶ τοῦ, Συνῳδά, σύμφωνα. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ διαρκὴς, διαμένων «Σύνοχος πυρετός» ὁ ἀδιάλειπτος, ὁ εἰς πολλὰς ἡμέρας διαμένων.

*Συνόχωκα, ἀρχ. ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀμετάβ. παρακείμ. τοῦ συνέχω, ἀντὶ, συνόκωχα. Συμπίπτω, κάμπτομαι, συνδέομαι, ἑνώνομαι ὅθεν Ἰλ. Β. 218. «Ὦμοι κυρτὰ ἐπὶ στήθεσι συνοχωκότα· συμπεσεπτωκότες, συνηγμένοι. Ὡκοι εἰς στενὸν συμπίπτοντες· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτ. «Ἄχρι στήθεος συνοκωχότων· συνοχὴ, συναφείας, μέχρι τῆς συναρμόσεως ἢ τῆς κλειδώσεως τοῦ στηθαίου ὀστοῦ. 2) Καταπίπτω, συμπίπτω «Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσιν. Κόιντος Σμυρν. 7. 502. συμπεπτωκότος, συντριβέντος εἰς κόνιν. παρβλ. Βουτμάν. Διεξοδ. Γραμματ. 1, σελ. 338.

Σύνοψις, εως, ἡ. Ἐπιθεκρία, ἐπίβλεψις, καθόλου θεωρία, ἢ κατὰ πρόσωπον ὄψις, τὸ βλέπειν τινὰ κατὰ πρόσωπον, καὶ βλέπεσθαι ἀμοιβαίως ὑπ' αὐτοῦ. «Ἐν συνόψει ἀλλήλων τοῖς Καρχηδονίοις· ὥστε ἔβλεπον ἀλλήλους, ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἢ ὥστε ἔβλεπον τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐβλέποντο ὑπ' αὐτῶν. «Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ὑπὸ μίαν, περιωπὴν· ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, ὑπ' ὀφθαλμῶν. 2) Τύπος, ὑποτύπωσις. (Modèle, Γαλ.) σχέδιον μέλλοντος ἔργου. Εὐσεβ. Ἐκκλ. ἱστορ. 3) Ἡ εἰς ἓν συναγωγὴ πολλῶν ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ ἴδῃ μὲ ἓν μόνον βλέμμα· ἐπιτομή. Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. καὶ «Εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν· ὅθεν τὸ «Ὅρος συνοπτικόν» ἀντὶ τοῦ, Σύντομος, ἐπιτομικός, καθολικός. ἐκ τοῦ

*Συνόψομαι, μέλ. τοῦ συνοράω.

Συνοψοφαγέω, (ὀψοφαγέω) Ὁμοῦ τρώγω καὶ πίνω ἄμετρα, μαζὴ πολυτρώγω. Πλούταρχ.

*Συνράζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συῤῥάζω.

Συνσάττω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσάττω.

*Συνσπειράω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσπειράω.

Συνστρεβλόω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστρεβλόω. Ἀριστοφ. Δυσ. 844.

*Συνστειλέω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστείλω.

Συνστεφανηφορέω, ῶ. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ, συστεφανηφορέω.

Συνστύφω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστύφω.

*Συνσχολάζω, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ, συσχολάζω.

Συνσωφρονέω, ῶ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσωφρονέω.

Συνταγή, ἡ· (συντάσσω) Σύνταξις, παραγγελία, διαταγή, π. χ. τῶν ἰατρῶν, τὸ παρὰ Γάλ. recepte, καὶ Ἰταλ. ricetta. Ἀρτεμίδ. 4, 22. 2) κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνταγαί, ὡς τὸ, συνθῆκαι. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. §. 185.

Σύνταγμα, τό. (συντάσσω) Τὸ συντεταγμένον, συντεθειμένον ἢ παρηγγελμένον, διατεταγμένον, τὸ ὁποῖον συνετάχθη, συντέθη, διετάχθη, ἐξαρ. ἀ.) πολιτικὴ διάταξις. «Τὸ Λακωνικὸν κατάστημα καὶ σύνταγμα· ἢ Λακωνικὴ πολιτεία, διοίκησις. Constitution, τό, Σύστημα. Πολύβ. 6. 50. β'.) «Ἱππέων, ὁπλιτῶν, κ. τ. τ. σύνταγμα· ἀντὶ τοῦ, Σῶμα, πλῆθος, τάγμα, διατεταγμένη μοῖρα ἱππέων, ὁπλιτῶν, ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τινα προσθήκην, στράτευμα διατεταγμένον, παρατεταγμένον εἰς μάχην, Schaef. Διονύσ. περὶ συνθ. σελ. 250. γ') Συλλογὴ πολλῶν συνταγμένων συγγραμμάτων τῆς αὐτῆς ὕλης, καθόλου δὲ, Σύγγραμμα, βιβλίον.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) Ὁ τοῦ συντάγματος ἄρχων· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἴδε σύνταγμα, σημασ. β'.

Συνταγματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σύνταγμα ἀνήκων· ἀντὶ συνταγματικὰ, τὰ καλῶς διατεταγμένα καὶ πλήρη συγγράμματα, ἀντὶ τοῦ, ὑπομνηματικά· ὁ Ἀμμώνιος διαστέλλει τὰ Συνταγματικὰ ἀπὸ τῶν Ὑπομνηματικῶν, λέγων: «Συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγουσιν, ὅσα καὶ φράσιν ἔχουσι πρέπουσαν συντάγματι, καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων εὔτακτον διαίρεσιν.

Συνταγμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σύνταγμα.

Συντηκής, ές, ὁ, ἡ. (συντήκω) Φθιτικὸς Φιλόστρ. Σοφ. β'. κ. 15. «συντακὴς γενόμενος ἐτελεύτα», ἀπέθανεν ὑπὸ συντήξεως, τουτέστιν, ὑπὸ φθίσεως.

*Συνταχτέος, ἑα, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάσσω, πρέπειν νὰ συνταχθῇ, ἢ νὰ συνταχθῇ τις.

Συνταχτήριος, ὁ, ἡ. καὶ

*Συνταχτικός, ἡ, όν, (συντάσσω) Ὁ εἰς σύνταξιν ἀνήκων. 2) ἐκ τοῦ παθ. συντάσσομαι, εἰς ἀναχώρησιν, ἀποχωρισμὸν ἀνήκων· «λόγος συνταχτικὸς, ἢ συνταχτήριος, ὁ εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν λεγόμενος λόγος.

*Συνταχτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάσσω, Συνταγμένος, διατεταγμένος, βαλμένος εἰς τάξιν. Διογ. λαέρτ. 7, 58. 64.

Συντελαιπωρέω, ῶ. Μ. ἦτω καὶ ἐνίοτε ὡς παθ. ἀποθ. συνταλαιπωρέομαι (ταλαιπωρέω) Ὁμοῦ εἰς ταλαιπωρίαν, θλῖψιν εἶμαι.

Συντελεσιουργέω, ῶ. (ταλασιουργέω) Ὁμοῦ τὴν ταλασιουργίαν μετέρχομαι, μαζὴ γνέθω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 516. «Ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος».

Συντελίας, ου, ὁ, Ὁμοῦ ταμίας, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ταμίας ὤν· τὸν τύπον «συντελιαίαν» ὡς τὸ, Ταμιείας, ἔχει Δίων ὁ Κάσ.

*Συντέμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συντέμνω. Ἡρόδ.

*Συντεινόω, (τανύω) = συντείνω. Μαζὴ, συγχρόνως τεντόνω Πινδ. Πύθ. 1, 158. «Πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχείῃ.

Σύνταξις, εως, ἡ. (συντάσσω) Σύστασις, διάταξις· ἔτι δὲ καὶ τὸ συντεταγμένον, διατεταγμένον, ὅθεν, τάξις, ἡ εὔτακτος καὶ κατὰ κανόνας στάσις, σχέσις ἑνὸς ἀντικειμένου πρὸς ἄλλο· «ἡ τῶν ὅλων σύνταξις», ἡ διάταξις τοῦ παντὸς, ὁ κόσμος ὅλος· ἔξαιρ. 1) ὡς σύνταγμα, ἡ τάξις τῶν στρατιωτῶν, ἢ τοῦ στρατεύματος κατὰ σειρὰν, στράτευμα παρατεταγμένον, πολεμικὴ παράταξις· ἔτι δὲ καὶ ἡ πολεμικὴ καθήκουσα δύναμις στρατιωτῶν (Γαρμ. Kriegscontingent). ὅθεν «σύνταξις Ἑλληνικὴ» τὸ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις συνεστάμενον στράτευμα. 2) Ἡ σύνθεσις βιβλίου τινὸς ἢ ἱστορίας, τουτέστιν ἡ κατὰ τάξιν ἔνθεσις αὐτῆς καὶ εὔτακτος διαίρεσις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συγγραφὴ, σύγγραμμα, βιβλίον, διήγησις, πραγματεία. Πολύβ. «Ταῦτα ἐν τοῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν». 3) παρὰ Γραμματ. ἡ κατὰ τάξιν θέσις καὶ συναρμογὴ τῶν λέξεων καὶ φράσεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς. 4) συνθήκη, συμφωνία, συμβίβασις. 5) Ὁ κατὰ τάξιν διηρημένος καὶ ἐπιβεβλημένος εἰς τοὺς πολίτας φόρος, Ταxe, Γαλ. Tasse, Ἰταλ. Ἀρποκρατ. Ῥητορ. Λεξ. Δημοσθ. Φίλιππ. «Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τούτοις λαμβάνειν· καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ, φόρος, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ Καλλίστρατος. 6.) ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τῶν στρατιωτῶν, Sold. Γαλ. Sold, Γερμαν. ὅθεν καὶ Sold-t, ὁ μισθωτὸς στρατιώτης. κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθ. Χερρ. σελ. 95. Ῥείσκ. παρβλ. Ἰάκωβ. Ἀνθ. 2, 3. σελ. 223. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 363. ἔτι δὲ καὶ Σιτηρέσιον, ὀψώνιον. Salarium, Stipendium, Λατιν. Pension, Γαλ.

Συντεινόω, ῶ (τανύω). Κάμνω ὁμοῦ ταπεινὸν Στράβ.

Συντάραξις, εως, ἡ (τάραξις). Ἡ ὁμοῦ γινομένη ταραχὴ, Παντελὴς σύγχυσις· ἐκ τοῦ

Συνταράσσω, καὶ Ἀττ.-ττω. Μ. ἄξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ταράττω, συγχέω, συγχύζω, φέρω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν, καθόλου δὲ, διόλου ταράττω, συγχέω. Ἰλ. Α. 570. «Σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃς· συγχύτῃ ἡμῶν τὴν εὐωχίαν «τὸν δ' ἵππους ἐτάραξεν», Ἰλ. Θ, 80, θολόω, «τὴν κρήνην» Ἡρόδ. 9, 49. τροπικ. ταράττω, ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀμηχανίαν. προξενῶ φόβον, ἐκπλήττω· «τὴν Ἑλλάδα» Ἡρόδ. 3, 138. 2) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω· Πολυβ. 4, 14. 3) «Πόλεμον συνταράττειν· ὡς τὸ παρὰ Δημοσθ. «πόλεμον παρίστασιν· ἀντὶ τοῦ, Διαχειρίζειν, παρακινεῖν. Πολύβ.

Συνταργανόω, ῶ (ταργανόω). Ἀνακατόνω, ἐμπλέκω, περιτυλίσσω. Λυκόφρ. 1101.

Σύνταῤῥος, ὁ, ἡ (ταῤῥὸς, ταρσός). Συμπεπλεγμένος. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. γ'. 8. «Δείσδρα σύνταῤῥα· τῶν ὁποίων αἱ ῥίζαι συναυξάνονται μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ συμπλέκονται.

*Συντεῤῥόω, Συμπλέκω, ἀνακατόνω.

*Συνταρσόω = τῷ προηγμ.

Σύντασις, εως, ἡ (συντείνω). Συνέντασις,

τύπωσις· ἀντὶ τοῦ, Χάλασις· ἔτι δὲ καὶ, ἡ τῆς πορείας σπουδή, τὸ σπουδαίως καὶ ταχέως πορεύεσθαι, ὀγλίγωρα περιπατεῖν, ὀγλιγωρῶν. Παρὰ Θουκυδ. 7, 71. »Ξύνταξις τῆς γνώμης· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Contention d' esprit. ἔντασις, ἐντονία νοός.

*Συνταγμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, συντάσσω.

Συντάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω· Μ. ξω (τάσσω). Ὁμοῦ, πλησίον, ἢ κατὰ σειρὰν τάττω, βάλλω εἰς τάξιν, βάλλω μαζῆ, ὁμοῦ στήνω, διατάσσω μέρη τινὰ εἰς ἓν ὅλον· ἐξαίρ. 1) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω κατὰ σειρὰν παρατάσσω, εἰς τάξιν, ἢ εἰς πολεμικὴν παράταξιν βάλλω τὸ στράτευμα· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Ranger en ordre de bataille, Ἡρόδ. 7, 178. καὶ Ξεν. Κυρουπ. 3, 1, 2. »Ἅμα δὲ συνέτασσε τοὺς παραγιγνομένους«, Ἀνάβασ. 1, 2, 15. »Ἐκέλευσε ταχθῆναι, συντάξει δὲ ἕκαστον τοὺς ἑαυτοῦ· ὅθεν Κυρουπ. 3, 3, 13. »Ἀεὶ συντεταγμένοι προσῄεσαν· ἀντὶ τοῦ, παρατεταγμένοι· καθὼς τὸ, διατάσσω, καὶ φέρω εἰς μίαν τάξιν, διαίρεσιν, ἑνόω εἰς ἓν στρατιωτικὸν τάγμα. Ξεν. Ἑλλην. 1, 2, 15. »Ἀλκιβιάδου συντάττοντος τὸ στράτευμα πᾶν.« οὕτω καὶ 2, 4, 11. βάλλοιτο εἰς τάξιν, ἢ εἰς τάγματα φέροντος τὸ στράτευμα. β) ἐπὶ συγγραμμάτων, συνάγω, συγγράφω, κατασκευάζω, ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλου εἴδους ἔργου καὶ δουλείας· γ) Ἐντέλλομαι, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω, ὁρίζω, ἢ διορίζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 2. »Ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνέταξεν ἕπως, παρατίθοιτο· καὶ 6, 4. »Δατμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους. 2) Παλ. συντάσσομαι, βάλλομαι εἰς τάξιν· ἀλλὰ Μέσ. »συνταξάσθαι, συνεισοῦμαι, συνάπτομαι, προσκολλῶμαι, ἐξαίρ. α) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω τοὺς ἰδικούς μου στρατιώτας εἰς πολεμικὴν παράταξιν· ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. συγκατατάσσομαι εἰς ἕνα λόχον, τάγμα, ἀνήκω εἰς ἓν τάγμα. β) ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. »λόγους, ἔργα, τέχνας, συγγράφω, ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω, ἐξαίρ. »ὑπόθεσιν συντάττεσθαι πραγματεύομαι ἐγγράφως περί τινος ὑποθέσεως· Λατ. tractare argumentum. Schaefer Διον. περὶ συνθ. σελ. 70. γ) Συμφωνῶ, διορίζω, »τινὶ, καὶ »πρός τινα· Πολυβ. »Συντάττεσθαι ἡμέραν πρός τινα· διορίζειν τὴν ἡμέραν· ὅθεν καὶ »Τὸ συνταχθὲν ἡ, τὸ Συντεταγμένον τὸ συμφωνηθὲν, διωρισθὲν, ἢ συμφωνημένον, διωρισμένον ῥητῶς· ὡς τὸ σύνταξις, σημασ. 4. δ) παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. »Συντάττεσθαί τινι· ἀντὶ τοῦ Ἀποχαιρετᾶν, ἀφίνειν ὑγιαί· ὅταν ἐνλαβῆ μέλλῃ τὰ ἀναχωρήσῃ τις· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Prendre congé. Ἰδε Α. Π. σελ. LXVIII.

*Συντατέος, ἁ, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντείνω· πρέπει νὰ τανυσθῇ, ἢ νὰ τανυσθῇ τις, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλας του τὰς δυνάμεις.

*Συντατικός, ἡ, όν. Ὁ συντείνων ἢ δύναμιν εἰς τὸ συντείνειν, τεντώνειν ἔχων.

Σύνταφος, ὁ, ἡ (τάφος, θάπτω). Ὁ ὁμοῦ τεθαμμένος ὢν, ὁ εἷς τὸν αὐτὸν τάφον κείμενος, ἔνθα καὶ ἄλλος τις. Πλάτ.

Συνταχύνω (ταχύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ταχύνω, ἐπιταχύνω, ἢ βοηθῶ νὰ γείνῃ τι ὀγλίγωρα. Ἡρόδ. 3, 71. 2) ἀμεταβ. σπεύδω, βιάζομαι. Ἡροδ. 3, 72. »ὁ βίος συνταχύνει, ἢ ζωὴ σπεύδει εἰς τὸ τέλος, Ἡρόδ. 2, 133.

Συντείνω, (τείνω). Τανύω, κορδίζω, τεντόνω· 2) ἀμεταβ. παγίζω, δίδω κόπον, μεταχειρίζομαι ὅλους τοὺς τρόπους, ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὅθεν α) σπεύδω, τρέχω, ὅπότε συνήθως ἐξυπακ. τὸ, ὁδόν· »συντείνειν δρόμῳ εἰς ἄστυ« τρέχω εἰς τὴν πόλιν· Πλούταρχ. β) αὔξανω, γίνομαι συνακτύτερος, τανύω τὰς δυνάμεις μου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· γ) ἀκουτίζω τὸ σύντονόν μου, τὴν δύναμίν μου εἰς τι, ὅθεν, σκοπεύω εἴς τι, κυρίως, »τοῖς τόξοις«, Ἱππ. περὶ ἀέρ. τόπ. 1100. καὶ καταχρηστικῶς, ἀποβλέπω, ἀποστοχάζω· Ξεν. εἰς Ἀγησ. 7, 1. ὡς τὸ λατ. tendo = specto.

Συντειχίζω, Μλ. ίσω (τειχίζω). Μαζῆ τείχος, ἢ φρούριον κτίζω, ἢ διὰ τείχους προστατεύω, βοηθῶ, διαφυλάττω, ὀχυρόνω κοινῶς ἕνα τόπον.

Συντεκμαίρομαι, μέσ. ἀποθ. (τεκμαίρομαι). Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα, ἀπὸ πολλὰ διάμεσα συγχρόνως καταλαμβάνω, περαίνω, εἰκάζω· ὅθεν καὶ λογαριάζω, Ξενοφ. Συμπ. 2, 8.

Συντεκνοποιέω, ῶ, (τεκνοποιέω). Μαζῆ, συγχρόνως τεκνοποιέω γεννῶ τέκνα· Ξενοφ.

Σύντεκνος, ὁ, ἡ. Πατὴρ καὶ μήτηρ εἰς πολλὰ παιδία κοινοί.

Συντεκνόω, ῶ = συντεκνοποιῶ· Ἀριστοφ. Θεσμ. 17.

Συντεκταίνομαι, μέσ. ἀποθ. (τεκταίνω). Μαζῆ, συγχρόνως, κτίζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω.

Συντελέθω, (τελέθω) = συντελέω· συνήθ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀνήκω, μαζῆ, συγχρόνως εἶμαι ἐδῶ, ἢ ἐκεῖ. Πίνδ. Πύθ. 9, 100. »ὥνα ἡ χθονὸς αἶσαν συντελέσειν ἔντιμον ὡρήσεται«.

Συντέλεια, ἡ (συντελέω). Ἡ κοινῶς διδομένη συνεισφορὰ εἰς χρήματα, φόρος κοινός· »συντέλειαν ἀγεινᾶ πληρόνω κοινῶι ἕνα φόρον, Δημοσθ. 2) Ἑταιρεία τις εἰς τὰς Ἀθήνας, συνισταμένη ἀπὸ 16—60 πολίτας, οἵτινες συνέδραμον κοινῶς εἰς κατασκευὴν ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου δι' ἐκδούλευσιν τῆς πατρίδος των, καὶ ὠνομάζοντο διὰ τοῦτο, »συντελεῖς«, (ἴδε περὶ τοῦ εἰσέτι ἀμφισβητουμένου τούτου ἀντικειμένου, Boeck. Ath. Staatshaush. 2, σελ. 100. 113.) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ συνεισφορὰ καὶ ἡτοιμασία· 3) πᾶσα φόρου ὑποτελὴς κοινωνία, μαζῆ φόρους πληρούσων· καθόλου δὲ, κοινότης, καὶ ὁ· »συντέλεια θεῶν«, ὡς τὸ, »πανήγυρις θεῶν«, ἢ κοινότης τῶν θεῶν, ὅλοι ὁμοῦ οἱ θεοί. Αἰτχ. ἑπτ. Θήβ. 253. ἀντὶ τοῦ οποίου ἐλέγετο καὶ »τέλειοι θεοί, τέλειοι θεοὶ· 4) τὸ συναριθμεῖσθαι, συγκατατάττεσθαι, ἀνήκειν εἰς μίαν κοινωνίαν, ἑταιρείαν, κοινότητα, ὅθεν σύστημα, φατρία· 5) Ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἔτι δὲ καὶ τὸ σπεύδειν κοινῶς εἰς ἕνα σκοπόν, Πλάτ. Νομ. 10, σελ. 905. B. 6) Εἰς τοὺς Γραμματ. ὁ παρακείμενος, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς χρόνος. Δημητρ. Φαλ. 7) Εἰς τοὺς μεταγενεστ. Φιλοσόφους, ἀντὶ τοῦ, ἐντελέχεια, τὸ πραγματικόν, τὸ τῷ ὄντι ὑπάρχον, réalité, Γαλ. Ἰδεολ. λεξικ.

Συντελείωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τελείωσις, ἐξαίρ. ἡ τετελεσμένη πρᾶξις, ὡς τὸ, συντέλεια, σημασ. 6. ἀντίθ. τοῦ, παράτασις.

Συντελεσιουργία, ἡ. Τὸ τέλος, ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου. Πολυδ. ἀμφ.

Συντέλεσμα, τό. Ὁ κοινὸς φόρος, Ἐσθρ. 4, 13. 2) ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις.

Συντελεστής, οῦ, ὁ (συντελέω). Ὁ πληρόνων φόρον, δόσιμον· 2) ἐκπληρῶν, τελειώνων· ὅθεν

*Συντελεστικός, ἡ, όν. Τελειωμένος· »ὁ συντεθεὶς ἐξυπακουομ. τοῦ, χρόνος, ὁ παρακείμενος.

Συντελέστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ συντελεστής.

Συντελευτάω, ῶ, Μλ. ήσω (τελευτάω). Τελειόνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· 2) ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀποθνήσκω.

Συντελέω, ῶ, Μλ. έσω. Μαζῆ, συγχρόνως τελειόνω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, διόλου τελειόνω, καταπράττω, κατεργάζομαι, διαπράττω. περαίνω, φέρω εἰς τέλος, εἰς τὸν σκοπόν· ἐξαι. α) »συντελεῖν ἱερά, ἀγῶνα, ἐκφοράν, κ. τ. τ.« μαζῆ, συγχρόνως, κοινῶς παννυχίζω, κάμνω· β) ἀμεταβ. ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἔρχομαι, φθάνω μαζῆ εἴς τι, μετὰ προθεσπ. αἰτιατ. ὁπότε ὑπονοεῖται τὸ, ὁδόν, παρβλ. ἀνύω, σημασ. γ'. ἔτι δὲ καὶ τροπ. φθάνω μαζῆ εἰς ἓν τέλος, τέρμα, εἰς ἕνα σκοπόν· 2) Ὁμοῦ, ἢ κοινῶς πληρόνω φόρον, δόσιμον· ἐν γένει, ἐξοδεύω μαζῆ, κάμνω τὰ αὐτὰ ἔξοδα· κατ' ἐξοχὴν α) »συντελεῖν εἰς τὸν πόλεμον ἐν ταῖς εἰσφοραῖς«, πληρόνω τὰς αὐτὰς εἰσφορὰς διὰ τὸν πόλεμον, Δημοσθ. β') »συντελεῖν εἰς τοὺς ἵππους, εἰς ἱππάδα, κ. τ. τ.« πληρόνω διὰ τὴν τάξιν τῶν ἱππέων· ἐπειδὴ δὲ ὅμως εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ οὐσία προσδιωρίζετο κατὰ τὴν περιουσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπληρόνοντο οἱ φόροι, καὶ οἱ πολῖται ἐκ τούτου ἦσαν διῃρημένοι εἰς τινας τάξεις, σημαίνει καὶ τὸ, ἀνήκω εἰς μίαν τάξιν, κλάσιν, ὑποδιαίρεσιν καθόλου δὲ, ἀνήκω μαζῆ μὲ ἄλλους εἴς τι, συναριθμοῦμαι, συγκατατάττομαι, μετὰ τῆς προσθ. εἰς π. χ. »συντελεῖν εἰς τοὺς νέους« ἀνήκω, συναριθμοῦμαι εἰς τὰ νέα παιδία, ἴδε συντελὴς, σημασ. α'.) γ'. »συντελεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, εἰς Θήβας«, πληρόνω εἰς μίαν πόλιν, εἰς μίαν πολιτείαν, εἰς ἕνα λαόν, ἐπὶ πόλεων καὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποκείμενα· εἰς ἄλλα, ὅθεν εἶμαι ὑποτελὴς φόρου, πρέπει νὰ πληρόνω δόσιμον εἰς ἄλλον πολιτείαν, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ ξένην πολιτείαν, ὑποκείμαι εἰς αὐτήν. Θουκυδ. 4, 76. λατ. contribuere· ἔτι δὲ καὶ »συντελεῖν Ἀθηναίοις, Θετταλοῖς, κ. τ. τ.« παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Παυσαν. πρβλ. συντελὴς, σημασ. β'. δ'.) ἐν γένει δὲ, συνεισφέρω εἰς τι, συμβοηθῶ, εἶμαι ὠφέλιμος· ὅθεν

Συντελής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους δίσιμον πληρόων, δίδων τοὺς αὐτοὺς φόρους, ἀνήκων εἰς μίαν συντέλειαν, σημασ. 2. Δημοσθ. καθόλου, κάμνων τὰ αὐτὰ ἔξοδα· ὅθεν α) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν τάξιν, ἐπειδὴ πληρόνει τοὺς εἰς αὐτὴν ἐπιβεβλημένους φόρους· ἐν γένει δὲ, ὁ εἷς τι ὁμοῦ ἀνήκων, συναριθμούμενος· »εἷς τινας, ἢ εἴς τι· β') ὑποτελὴς φόρου, χρεωστῶν νὰ πληρώσῃ φόρον εἰς ἄλλην πολιτείαν, ἐξαρτώμενος ἀπ' αὐτήν, ὑποκείμενος εἰς αὐτήν, λατ. contributus· »πόλιν ὡς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μίαν πόλιν, ὥστε νὰ μὲ πληρώσῃ φόρον· ὅθεν

Συντελικός ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, εἰς τὸν συντελῆ· Πολυβ. 40, 8. »Τὸ συντελικόν· οἱ συντελοῦντες, ἤτοι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁμοῦ, οἵτινες κοινῶς συνεισφέρουσιν, οἱ κοινῶς εἰσφορὰς τελοῦντες, οἱ ὑποτελεῖς, contribuli· 2) Εἰς τοὺς Γραμ. »χρόνος συντελικός· ὁ παρακείμενος, tempus perfectum· »ῥῆμα συντελικὸν ῥῆμα πεπερασμένον, verbum perfectum, »στάσις συντελικὴ« τετελεσμένη, πεπερασμένη, status facti seu praeteriti et consummati, Κυντιλ. 3, 6, 46.

Συντέμνω, Ἰων συντάμνω. Ἤρίτ. μέλ. συντεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.). Κατακόπτω, συγκόπτω, κατακομματιάζω, κατασχίζω· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Χιτῶνας συντέμνων· 2) Μερίζω, διαιρῶ εἰς τμήματα· Πλατ. πολ. 5. β') τροπ. κάμνω σύντομον τοῦτ' εἶναι, ἀποτέμνω, ἢ ἐπιτέμνω, περορίζω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· »Συντέμνειν τὰς ἐπάνω εἰς τὰ καθ' ἡμέραν· περιορίζειν, σμικρύνειν, ὀλιγοστεύειν τὰ καθημερινὰ ἔξοδα· οὕτω καὶ Θουκυδ. 8, 45. »Τὴν μισθοφορὰν ξυντέτεμνεν, εἰς ὀλίγου συνέστειλεν· 3) ἐλλειπτικῶς, περιτέμνω τὸν σύντομον δρόμον, σπεύδω, ὁπότε ἐξυπακούετ. τὸ, ὁδόν· »Συντάμνειν ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην, σμικρύνω κόπτων τὸν δρόμον· Ἡρόδ.

7, 123. καὶ μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1103. «Συντέμνουσι θεῶν βλέβαι τοὺς κακόφρονας· ἀντὶ τοῦ, συντέμνουσι τὰς ὁδοὺς τοῖς κακόφροσι. Συντέμνει κατέχουσι, φθάνουσι, κυριεύουσιν αὐτούς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· Ὀλίγωρα τοὺς πέρυσι, ἢ τοὺς ἐρίστευσε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἦτο καὶ τό, συστέλλει, καὶ συνελεῖν· β') ἢ Ὡς δὴ συντέμνων· Εὐριπ. Τρωάδ. 641. ἐξυπακουομ. «λέγουσα, διὰ νὰ ὁμιλήτω, εἶπω συντόμως· οὕτω καὶ «σύντεμνεν ὁμίλει σύντομα· ὡς συντέμνοντι εἰπεῖν, διὰ νὰ εἴπω εἰς βραχυλογίαν, συντόμως, ὡς τό, συνελόντι εἰπεῖν, ἔτι δὲ καὶ μόνον «συντέμνοντι· Valck. σχολ. Φοιν. 857. γ') «τοῦ χρόνου συντέμνοντος ἐπειδὴ σπεύδει, ἀναγκάζει ὁ καιρός, Ἡροδ. 5, 41. παρβλ. σύντομος, σημασ. 2.

Συντεραπίζω, Μ. Ἰσω (τερατίζω). Ὁμοῦ, μαζὴ φλλω ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τέττιγος, χελιδόνος, κ. τ. τ. ἀμφ.

Συντερμονέω, ῶ. Συνορεύω, εἶμαι συνορίτης, μετὰ Δορ. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συντέρμων, ονος, ὁ (τέρμων). Πλησιόχωρος, συνορίτης, γείτων.

Συντέρπω (τέρπω, ἀνώμ.). Συνευφραίνω.

Συντεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ συντάσσω. Εὐτάκτως, τακτικῶς, μετὰ τάξεως, κατὰ τὸ πρέπον, ἡσύχως. Ἀριστοφ. 2) κατὰ τὸν συμφωνημένον τρόπον, κατὰ τὰς συνθήκας. Πλάτ.

Συντεταμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συντείνω Συντόνως, σπουδαίως, τραχέως, σφοδρῶς, ταχέως, προθύμως. Πλάτ.

Συντετραίνω (τετραίνω, ἀνώμ.). Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερ. παρασχηματισμὸς τοῦ συντιτράω, καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 11. ἐπὶ δύο ἐκ διαμέτρου ἐναντίον ῥοπτῶν κόλπων, εἴτινες μὲ τὰς ἄκρας τῶν πλησιέζουν τόσον, ὥστε διακόπτουν σχεδὸν τὸν μεταξὺ κειμένου τόπον· παρβλ. διατετραίνω.

Σύντευξις, εως, ἡ (συντυγχάνω) ὡς τό, συντυχία, ἐτάμωτις, συνομιλία.

Συντεχνάζω, (τεχνάζω) καὶ

*Συντεχνάομαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ ἐνίοτε ἐνεργ. συντεχνάω (τεχνάομαι). Μαζὴ τεχνικῶς κάμνω, βάλλω, κυρίως καὶ κατα-χρηστικῶς. 2) ἐργάζομαι μαζὴ μὲ τοὺς τεχνίτης.

Συντεχνίτης, ου, ὁ (τεχνίτης), = συντεχνος. Γλωσσ. Στεφ

Σύντεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ τὴν ἰδίαν τέχνην μετερχόμενος, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος, συντεχνίτης. Ἀριστοφ.

Σύντηγμα, τό (συντήκω). Τὸ διόλου ἀναλελυμένον, καὶ πάλιν συνημμένον· ἢ τὸ διαλελυμένον. Ἀριστοτελ. γεν. α'. «Λέγω δὲ Περίτημα, τὸ τῆς τριχῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως, καὶ Πριβλ. «Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσὶν. 2) τὸ ἀναλύειν, φθείρεσθαι.

Συντηκτικός, ή, όν. Ὁ συντήκων, συνδέων, καὶ συνάπτων, ὁ διασκορπίζων, καὶ ἀναλύων, διαλωτικός. «Πυρετὸς συντηκτικός· ὁ μαρασμὸς ἐκ τοῦ

Συντήκω, Μ. ξω (τήκω). Συγχωνεύω, δι' ἀναλύσεως συνάπτω, συγκολλῶ, συνδέω, ἀλλὰ καὶ ἀναλύω, διαλύω, ἀφανίζω, φθείρω· 2) εἰς τὸ παθ. καὶ εἰς τὸν παρακείμ. «συντέτηκα, ἀμετάβ. φθίνω, ἀναλύομαι, μαραίνομαι, ἐπὶ φθιτικῶν, κ. τ. τ. ὅδε

Σύντηξις, εως, ἡ· ἀνάλυτις, διάλυσις, τὸ ἀναλελυμένον· ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως σύνθεσις καὶ μῖξις ἢ ἕνωσις καὶ συνάφεια· Θεόφραστ. περὶ Πυρ. «Διοξηραίνειν τὴν σύντηξιν· τὴν διὰ τῆς ἀναλύσεως συνάφειαν καὶ ἕνωσιν. Κιπέρ. εἰς Ἀττικ. 10, 8. «Τὴν πρὸς τὸ πολεμούμενον σύντηξιν· προσκόλλησιν. Φίλ. β'. σελ. 333, ἔτι δὲ = σύντηγμα· 2) τὸ ἀναλύειν, φθείρεσθαι, ἢ ἀνάλυσις ἕξαιρτ. τοῦ σώματος διὰ τῆς ψύξεως, τοῦ πότου, κ. τ. τ.

Συντηρέω, ῶ, Μλ. ήτω (τηρέω). Φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παρατηρῶ, σκοπεύω, ὅδε

Συντήρησις, εως, ἡ. Φύλαξις, διαφύλαξις, 2) παρατήρησις· ὅδε

Συντηρητικός, ή, όν. Ὁ συντηρῶν, διαφυλάττων· Γρηγόρ. Ναζιαν.

Συντήριος, ήμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡρωδιαν. 1, 12. ἀντὶ τοῦ, σωτήριος.

Συντίθημι, Μλ. συνθήσω (τίθημι). Μαζὴ, συγχρόνως θέτω, βάλλω, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον θέτω, ἢ βάλλω· β') συνθέτω, προσθέτω, συνδέω, καταπαυσίζω, φέρω εἰς τέλος, κτίζω· «πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις, Ἡρόδ. 7, 36. παθ. ἀπὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντεθέμενον, Ἡρόδ. 7, 184. ἕξαιρτ. βάλλω, εἰς τάξιν ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς, ἐπὶ συγγραμμάτων, σχεδίων, δολίων τεχνημάτων, κ. τ. τ. γ') Ὁμοῦ δίδω, δίδω εἴς τινά τι. τὸ παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν φροντίδαν· «τινί τιν· δ') «συντιθέναι λογισμῷ, συμπεραίνω, περίζομαι, κρίνω· Ἀρρίαν. Ἰ. δ. 34. — 2) μετ. συντίθεμαι, κυρίως συνθέτωτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἕξαιρτ. συνάπτω ἐξωτερικὰς προσβολὰς διὰ τῆς ἔσω αἰσθητικῆς δυνάμεως, ὅδε, παρατηρῶ, σημειόνω, προσέχω· Ὁμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν σύνταξ. «τὸ δὲ σύνθεσο σὺ δὲ πρόσεχε, καὶ «τὸ δὲ σύνθεσο θυμῷ· Ὀδ. Ο, 27. καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πραγμ. παρατηρῶ, προσέχω, καταλαμβάνω, νοῶ, κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἀκοῆς, ὅδε ἀκούω· Ὀδ. Τ, 92. καὶ «τὸ δὲ βουλὴν θυμῷ· ἐκαταλάβετε, εἰσάητε τὴν βουλὴν Ἰλ. Η, 44. μηρεσὶ συνθεὶς· ἀοιδήν, Ὀδ. Α, 328. (εἰς τὸν Ὁμ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου τὸ ἐνεργητ. ἀπὸ δὲ τὸ μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. εἰς τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν σημασίας, καὶ εἰς τὴν ὁριστ. ἐγκλ. πάντοτε χωρὶς αὔξησιν) β') συντίθεμαί τινί τινα, προσδιορίζω τι μέτρον, κάμνω συνθήκην, συμφωνῶ, Ἡροδ. 3, 157. 8, 128. Θουκυδ. 7, 19 οὕτω καὶ «συντίθεσθαι, Ἡρόδ. 7, 145. ἔτι ἐνίοτε τίθεται τὸ ἀπαρέμφ ἀντὶ τῆς αἰτιατ. Ἡρόδ. 6, 115. 9, 7, 2. «συμμαχίαν, κάμνω συμμαχίαν· ἔτι δὲ καὶ, βάλλω στοίχημα μέ τινα, Πλουτ. γ') συντίθεμαί τινι, ἀποφασίζω, ὁμορρονῶ, δίδω τὴν ψῆφόν μου· ὁ ὁποῖος συνήθ. ἐξυπακούεται τὸ, ψῆφον, ἢ, τὴν γνώμην· κατ' ὄχι τόσον ὀρθὴν κανόνα τῆς γλώσσης νοοῦν ἄλλοι τό, ἑαυτόν.

Συντίκτω, καὶ ὡς μετ. ἀποθ. συντίκτομαι, (τίκτω, ἀνώμ.). Συγχρόνως, μαζὴ γεννῶ.

*Συντίλλω, (τίλλω). Μαζὴ μαδῶ, ξεριζόνω.

Συντιμάω, Μλ. ήτω (τιμάω). Μαζὴ, ἢ κοινῶς μετ' ἄλλων ἐκτιμῶ Δημοσθ. «Πρῶτον μὲν ὡς συνετιμήσατο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν· ἐξετίμησαν τὴν συναισφορὰν μου κατὰ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ἐπροσδιώρισαν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπαρχόντων μου. Παθ. αὐξάνω κατὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἀξίαν, ἀναβαίνει ἡ τιμή· Δημοσθ. «Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον· Ἐπετιμήθη, ἀκριβύνεν, ἀνέβη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου· ὅδεν

Συντίμησις, εως, ἡ. Ἡ τιμή, ἀξία πράγματός τινος. Ὀ.

Συντιμωρέω, ῶ (τιμωρέω). Συμβοηθῶ, συμπράττω, Μέσ. αὐτὸ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι.

Συντινάσσω, Μ. ξω (τινάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τινάσσω, κλονίζω, κινῶ, κουνῶ, Θεόκριτ, 22, 90. «Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξεν.

Συντιταίνω, (τιταίνω) = συντείνω. Ἱπποκρ.

*Συντιτραίνω, = τῷ ἑπομέν· πολλὰ ἀμφίβ. καὶ ἴσως μόνον κατ' ἐσφαλμ. γραφὴν αὐτὸ τοῦ, συντετραίνω.

*Συντιτράω, Μλ. συντρήσω, εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστότ. παρασχημ. τοῦ ἐνεστ. συντετράω (τιτράω, ἀνμλ.) Διατρυπῶ, κοιλαίνω, «τοὺς μυχούς· ἐπὶ ποταμῶν, οἵτινες κοιλαίνουν τὰ ῥεῖθρά των, τὰ αὐλάκιά των, ἢ ἐμποδιζόμενοι διακόπτουν τὸν δρόμον των, Ἡρόδ. 2. 11. «ῥεῖθρα νὰ διαπεράσῃ, ἡμῖν δὲ ὦτινα· Αἰσχύλ. Χοηφ. 449. «συντρήσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον μεταλλεῖα διατρυπῶ ἄλλον δρόμον εἰς τὰ τοῦ γειτόνος. Δημοσθ. «συντέτρηται ἡ ἔσχρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανίσκον, ἡ ἔσχρησις συγκοινωνεῖ διά τινος ὀπῆς εἰς τὸν οὐρανίσκον μὲ τὸ στόμα, Ἀριστοτέλ. οὕτω καὶ «Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται· Πλούταρχ. ὁ τῆς ἀκοῆς σωλὴν φέρεται εἰς τὴν γλῶσσαν.

Συντιτρώσκω, (τιτρώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πληγώνω, ἢ πολλὰς πληγὰς ἐπιτίθημι, ἐπὶ πολλῶν πληγῶν, ἢ ὅταν ὅλοι ὁμοῦ πληγονωσίτινα.

*Συντλάω, (τλάω) Μαζὴ ὑποφέρω.

Συντολυπεύω, (τολυπεύω). Μαζὴ τυλίγω, μάλιστα τὰ λαναρισμένα καὶ εἰς τὸ νὰ κλωσθοῦν ἕτοιμα μαλλία· τροπικ. ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πολυχρονίου καὶ δυσκόλου ἐργασίας.

*Συντομεύω, καὶ

*Συντομέω, (σύντομος). Σμικρύνω, ἀποκόπτω.

Συντομή, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· Δίων Κάσ. «Τῆς μισθοφορίας συντομὴν τὸ ὀλιγόστευμα τῆς πληρωμῆς.

Συντομία, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Ὀλιγόστευσις, κόντευσις, σμίκρυνσις, βραχύτης, τὸ λέγειν ἢ ἐκφράζειν τι διὰ ὀλίγων λέξεων· «Συντομίας στοχαζόμενοι ἐπιμελῶς καταγίνεσθαι εἰς τὴν συντομίαν.

Συντόμια, τά· παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. = Σύμβολον· «Καλάμια συντόμια· φρεμμάτια, τὰ ὁποῖα ἔδιδαν εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, διὰ νὰ τοὺς μοιρασθῇ δι' αὐτῶν σῖτος.

Συντομίζω, = συντέμνω. Σοφίλ. ἐκ τοῦ

Σύντομος, ὁ, ἡ (συντέμνω). Συντετμημένος, κομμένος, κοντὰ, μικρὰ κομμένος· 2) τροπικ. βραχὺς, κοντὸς, μικρὸς, ὀλίγος· «Σύντομος λόγος· Ἀριστοτέλ. ὁ δι' ὀλίγων λόγων γινόμενος· ἢ σύντομα τῆς ὁδοῦ, συντομία τοῦ δρόμου, Ἡρόδ. 1, 185. 4, 136. οὕτω καὶ, ἡ σύντομος ἐξυπακουομ. τοῦ, ὁδὸς, Ἡρόδ. 5, 17. καθόλου δὲ, περιορισμένος, ὀλιγοστευμένος· Ἐπιῤῥ. συντόμως, εἰς ὀλίγον καιρὸν, παρευθὺς, χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ· συγκρτ. συντομώτερος, Ἰσοκρ. Παναγ. 17. ὑπερθετ. συντομώτατος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1579. «συντομώτατόν ἐστιν, εἶναι ὁ συντομώτατος δρόμος, ὁ συντομώτατος τρόπος. Ἡρόδ. 7, 121.

*Συντονάω, (σύντονος). Τεντόνω, ὅδε

Συντονία, ἡ. Σύτασις, ἔντασις, τέντωσις, κόρδισμα· Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. 5. «Αἰδοῖον συντονίαν· Ἰσχὺς, δύναμις· Ἱπποκρ. «Συντονία φλεβίων πύκνωσις, φούσκωμα.

Συντονολυδιστί, (λυδιστί). Ἁρμονία Λυδικὴ, κατὰ τὸν Λυδικὸν τρόπον μεμιγμένη μελῳδία, ἥτις καὶ ὑπερλύδιος ὠνομάζετο, Boeckh. Πινδ. 1, 2, σελ. 237.

Σύντονος, ὁ, ἡ (συντείνω). Συντεταμένος, τανυσμένος, κορδισμένος· ὅδε, Σιδηρὸς, βίαιος, ὁρμητικὸς, δυνατὸς, Ἰσχυρὸς, σφίγγουμος, ὁ ὅλως τὸν τὰς δυνάμεις μεταχειζόμενος, ἐπὶ παντὸς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν π. χ., σύντονος πεῖνα μεγάλη πτωχεία· 3) Σύμφωνος, ὁμοῖον τόνου, ἦχον ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 118 Ἐπιῤῥ «Συντόνων συντεταμένως, σπουδαίως, σπουδαστικὰ, ταχέως, βιαίως «Συντόνως ἐβίδιζεν· Πλούταρχ. εἰς Γαλβ.

*Συντονέω, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον σημειόνω, ὁμοίαν ἐπιλ. ἡ βαρεῖαν Ἀπολλων. περὶ συντοξ. σελ. 342. Boeckh.

Συντορμόω, ῶ (τόρμος). Συνάπτω, συνδέω μετὰ παρεντεθειμένων πασσάλων. Φίλ. Μαθημ. σελ. 73. «Συντετορμωμένα αὐτοῖς».

*Συντορυνάω, (τορυνάω). Ἀνακατόνω μαζῆ μὲ τὴν τορύνην.

Συντραγῳδέω, ῶ Μλ. ήσω (τραγῳδέω). Παίζω τὴν τραγῳδίαν μετά τινος. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Συμμηχανῶμαι, συνυποκρίνομαι, ἀπὸ μεταφορὰς τῶν ὑποκριτομένων τραγῳδῶν. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ.

Συντράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁμοτράπεζος, ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων, τῆς αὐτῆς τραπέζης μετοχος Εὐριπ. (α).

Συντραυλίζω, Μλ. ίσω (τραυλίζω). Μαζῆ ὁμιλῶ τραυλά (τζεβδά), δὲν ἠμπορῶ νὰ προφέρω τὸ, ρ, ἢ ἄλλο κἀνὲν γράμμα.

Σύντρειες, αἱ, αἱ· καὶ, Σύντρια, τὰ (τρεῖς). Ἀπὸ τρεῖς, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζῆ, πάντοτε ἀνὰ τρεῖς. Ὁδ. 1, 429. Valck. Ἡρόδ. 4, 66.

Συντρέπω, Μλ. ψω (τρέπω, ἀνωμ.). Μαζῆ, συγχρόνως, τρέφω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μαζῆ ἀνατρέφω. «Συντρέφω τινὰ· μὲ ἄλλον τρέφω τινά, καθόλου δὲ, τρέφω, ἀνατρέφω μαζῆ· Παθ. Συντρέφομαι, ὁμοῦ τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, συζῶ, συνεθίζομαι μαζῆ, γίνομαι συνήθης· 2) Ὡς τὸ, Τρέφω· ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, πηγνύω, πηκτόνω· Παθ. πηγνύομαι, πηκτόνομαι· καθόλου δὲ, σχηματίζομαι εἴς τινα στερεότητα, λαμβάνω εὐστάθειαν, ὑπαρξιν, Πλάτων Φαίδων, σελ. 96. «Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται».

Συντρέχω. Μέλ. Συνδρέξομαι συνήθ. συνδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Συνέδραμον τρέχω, ἀνωμ.). Μαζῆ τρέχω ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, συνέρχομαι εἰς τὸν πόλεμον, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι Ἰλ. Π, 335. 337. (καὶ τὰς δύο φορὰς κατὰ τὸν ἀόρ. β'. ὅς τις ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. ἄλλως δὲ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὅμ.) β) ἐπὶ καλοῦ, συμφωνῶ, ἐνώνομαι, καταντῶ εἰς τὸ αὐτό· «καὶ γνώμαι συνέδραμον ἐς ταὐτόν, συντρέχειν τοῖς κριταῖς», ἐπὶ φατριῶν καὶ συνωμοτῶν, οἱ τινες μόνοι ἐκλέγουν τοὺς κριτὰς των, καὶ ἐνοικονται μὲ αὐτούς. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 6, 27. γ) καθόλου, προστρέχομαι, συνέρχομαι, συναπαντῶ, πτοῖ, ἢ πρός τι. δ) συστέλλομαι, συμμαζώνομαι, συντρέφομαι, καθὼς ζαρώνουν, κατσαρώνουν αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ξενοφ. Κυνη 10, 17. 2) τρέχω μαζῆ, συγχρόνως εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, συνάγομαι, συνέρχομαι· ἐπὶ νεῶν, συναθροίζονται τὰ σύνεφα εἰς ἓν μέρος, Ἡρόδ. 1, 87. ἐπὶ ποταμῶν, συρρέουν. Σοφοκλ. 3) μαζῆ, ἢ παρομοίως τρέχω, πέρνω τὸν αὐτὸν δρόμον.

Συντρησις, εως, ἡ (συντιτράω). Ἡ διατρύπησις. 2) ἡ συγκοινωνία διὰ κοινῶν τρυπῶν καὶ σωληνῶν. «Σύντρησις μυκτήρων». Ἀριστοτέλ. αἱ τρύπαι τῆς μύτης, αἵτινες ἔχουσι συγκοινωνίαν μὲ τὸ στόμα.

Σύντρητος, ὁ, ἡ (συντιτράω). Διατρυπημένος. 2) κοινωνίαν διὰ τῆς τρύπας ἔχων· ἀμφ.

Συντριαινόω, ῶ (τριαινόω). Διὰ τῆς τριαίνης συνταράσσω καθόλου δὲ, διαταράττω, καταπτοῶ, κατακρημνίζω, καθαίρω, κατεδαφίζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μ. 936. «Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν· οὕτω καὶ Πλάτ. ὁ Κωμ. «Ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω· σημ. εἰς Γρηγ. Κορ. σελ. 28.

Συντριβή, ἡ, = σύντριψις· παρὰ τοῖς Ο'.

Συντριβής, ὁ, ἡ, = συντριπτὸς· ἐκ τοῦ

Συντρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Μαζῆ, τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, πρὸς ἄλληλα τρίβω, προστρίβω. «Τὰ πυρεῖα». Λουκιαν. Ἀλήθ. 16, 32. ἀνάπτω πῦρ διὰ τῆς συντρίψεως τῶν πυρείων. 2) συνθλάω, κατατρίβω, συρρηγνύω, συνθραύω, τσακίζω, φέρω εἰς τρίμματα διὰ τῆς τρίψεως ἢ συγκρούσεως, μαστιγόω, δέρω, ὡς τὸ Λατ. conterere, confundere· καὶ, «συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς» κτυπῶ, τσακίζω τὴν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Κίρ. 71. ἐν γένει δὲ, βλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω, συγχύζω καὶ ἀνατρέπω, καταστρέφω· εἰς τὸ Παθ. τροπικ. α) ἐπὶ ἀθυμονίας καὶ ἀμηχανίας ἢ λύπης, πάσχω καὶ θλίβομαι τῆς ψυχῆς· θλίβεσθαι, λυπεῖσθαι, ἀθυμεῖν. Ἰάκ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 859. β) ἐπὶ προσώπων, εἰς ἔριδα καὶ φιλονεικίαν ἐρχομένων ὑπὲρ τινος τούτου συγκρουομένων, καὶ αὐτεύθεν παρὰ Δημοσθ. «Ποῦ συντρίβεται τὰ πράγματα καὶ ποῦ συνχεραίνεται; ποῦ συγκρούεται τὸ πρᾶγμα; ποῦ συγκρούεσθε; τίς ἡ αἰτία τῆς ἀσυμφωνίας σας; ἔτι δὲ καὶ, προσκρούεσθαι, ἀγανακτῶ πρός τι. (ι)

Συντριηραρχέω (τριηραρχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι τριήραρχος· ἐκ τοῦ

Συντριήραρχος, ὁ (τριήραρχος). Ὅς τις συγχρόνως, μαζῆ μὲ ἄλλους παρασκευάζει, καθοπλίζει μίαν τριήρη, καὶ εἶναι κύριος αὐτῆς.

Σύντριμμα, τὸ (συντρίβω). Τὸ συντετριμμένον, τσακισμένον), τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα τετριμμένον, κάταγμα, τσάκισμα· ἐπὶ ξύλου, Ἀριστοτέλ. ἀκουστ. καὶ ἐπὶ διαιρέτεως ὀστοῦ παρὰ τοῖς Ο'. 2) Πταῖσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα· πάθος ψυχῆς, θλῖψις.

Συντριμμός, ὁ, = σύντριψις, παρὰ τοῖς Ο'.

Σύντριψ, ιβος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὁ τσακίζων, συντρίβων· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κακοῦ δαιμονίου, τὸ ὁποῖον συντρίβει εἰς τὴν ἐστίαν τὰς χύτρας· ἐπιγρ. Ὁμή. 14, 9. 2) = οἰκύτριψ, ἀμφ.

Σύντριψις, εως, ἡ (συντρίβω). Ἡ ὁμοῦ τρίψις, ἡ πρὸς ἄλληλα τρίψις, ὅθεν 2) σύγκρουσις· τσάκισμα, ἢ εἰς λεπτὰ τμήματα τρίψις. 3) καθόλου κτύπημα, ῥάθησις. 4) λύπη ψυχῆς· ἐπὶ μετανοούντων, παρὰ τοῖς Ἑκκλ.

*Σύντροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ἁρμόδιος, ἐπάρμοστος, ἀμφ.

*Συντροπῶς, ἐπίῤῥ. ἁρμοδίως, ἀμφ.

*Συντροφεύω, ῶ, μέλ. ήσω (σύντροφος). Ἀνατρέφομαι μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συντροφία, ἡ. Ἡ μετά τινος τροφὴ καὶ ἀνατροφὴ παρά τινι, τὸ ὁμοῦ τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι. Στραβ. 8. σελ. 520. «Διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς συντροφίαν», καθόλου δὲ, ἡ μετά τινος συμβίωσις, συναναστροφὴ, καὶ συνδιαγωγὴ, συνοδία, καὶ τὸ ἔχειν τι κοινὸν μετά τινος, ἑταιρία. 2) τὸ συναυξάνεσθαι, ἐκ τοῦ

Σύντροφος, ὁ, ἡ (συντρέφω). Ὁ ὁμοῦ τραφείς, ἀνατραφείς, ὁ συνταθραμμένος· ὅς τις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη μαζῆ μὲ ἄλλον, σύσσιτος, συνδιαιτητής. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4. «Καὶ τοῖς θηρίοις πόσ. τις ἐγγίνεται τῶν συντρόφων». Κυρουπ. 2, 1, 28. «Τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα θηρία, δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἅττις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· ἐν γένει δὲ, ὁ μετά τινος ἐξ ἀνατροφῆς, συγκοινωνίας, συναναστροφῆς, καὶ συνηθείας συνδεδεμένος ὤν, συνήθης, οἰκεῖος, ἐμπιστευμένος, φίλος· πτῶ Ἑλλάδι πενίη φέει σύντροφος». Ἡρόδ. 7. 102. συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλ' εἰώθει καὶ μετὰ γεν.

Συντροχάζω (τροχάζω), καὶ

*Συντροχάω (τροχάω). Ὡς τὸ, συντρέχω, Μαζῆ, συγχρόνως τρέχω.

Συντρυγάω, ῶ (τρυγάω). Μαζῆ τρυγῶ. Γεωπον.

Συντρυφάω, ῶ· Μ. ήσω (τρυφάω). Ὁμοῦ τρυφῶ· συνευφραίνομαι, ζῶ μαλακῶς.

Συντυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι, ἀόρ. β'. συνέτυχον (τυγχάω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ τυγχάνω, συνιστῶ, συναπαντῶ, ἐνταμόνω, πτοῖα. Ἡρόδ. 4, 14. σπανιωτ. μετὰ γεν. Βρ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1291. Ἑρμάν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 320. Oid. Κολ. 1482. καὶ κατ' ἐποχὴν Wunder advers. ad Soph. Phil. pag. 80. ὅτι δὲ καὶ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, μετά τινος· «δ' συντυχόντα», ὡς τὸ, «δ' τυχόντα, πᾶς τις, τὸν ὁποῖονδήποτε ἀπαντήσῃ· «τὸ συντυχόν», χωρὶς ἐκλογὴν, ὅπως ἂν τύχῃ, ὅθεν, κοινός, ποταπός, πρόστυχος, φαῦλος, Ἡρόδ. 1, 51. 2) ἀπρόσ. συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, συμπίπτει, τυχαίνει· πτοῖα. Ἡρόδ. 8, 136.

*Συντυμβωρυχέω, ῶ· Μ. ήσω (τυμβωρυχέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀνασκάπτω τοὺς τάφους, καὶ κλέπτω, γυμνόνω τοὺς νεκρούς· καθόλου δὲ, μαζῆ κλέπτω, Λουκιαν.

Συντυπόω, ῶ (τυπόω). Συμπλέκ. εἰς Ἐπίκτ. «Τοῖς ψυχαῖς τοῖς παροῦσι συντυποῦσθαι· νὰ φέρεται τις κατὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὰς περιστάσεις.

*Συντυραννεύω (τυραννεύω). Μαζῆ, συγχρόνως ἐξουσιάζω ἀπεριορίστως, ἐξασκῶ τυραννικὴν δύναμιν.

Συντυραννοκτονέω (τυραννοκτονέω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ μετ' ἑτέρου, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ φονεύω τοὺς τυράννους. Λουκιαν.

Συντύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁ μαζῆ μὲ τὸν τύραννον ὤν, ὁ μέτοχος βιαίου καὶ ἀπεριορίστου ἐξουσίας, δυνάμεως. (τυ)

Συντυρόω, ῶ (τυρόω). Κυρίως, μαζῆ κάμνω τυρίον, κωμικῶς δὲ αὐτὸ τοῦτο, συγκυνάω, συγκυνῶ, πιαπατόω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 479.

Συντυχημα, τό, = συντυχία. Φωτ. ἐξ Ἀπολλοδώρου.

Συντυχία, ἡ, Ἰων. συντυχίη (συντυγχάνω). Συνάντευξις, ἐνταμωσις, περίπτωσις, συμβεβηκός, Θέογν. 590. καὶ Ἡρόδ. κατὰ συντυχίην, καὶ κατὰ περίστασιν. Ἡρόδ. 3, 74. 9, 21. 91. ἔτι δὲ ἐξαιρ. εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, Ἡρόδ. 1, 68. 5, 41. Πινδ. Πύθ. 1, 70. 2) εἰς τοὺς μεταγενεστ. συνέλευσις, συνερχομὸς, γνωριμία, συνομιλία· ὅθεν

*Συντυχικός, ἡ, όν. Τυχηρὸς, κατὰ τύχην. Ἑκκλ. οὕτω καὶ τὸ ἐπίῤῥ. συντυχικῶς.

*Συνυγραίνομαι, παθ. (ὑγραίνομαι). Μαζῆ γίνομαι ὑγρός.

Συνυθλέω, ῶ (ὑθλέω). Μαζῆ φλυαρῶ. Λουκιαν.

*Συνυλακτέω, μέλ. ήσω (ὑλακτέω). Μαζῆ γαυγίζω.

Συνυμεναιόω, ῶ (ὑμεναίοις). Συμφάλλω τὸν ὑμέναιον, τὴν ᾠδὴν τοῦ γάμου. Πλουταρχ.

Συνυμνέω, ῶ (ὑμνέω). Συμφάλλω, ὁμοῦ ὑμνῶ, 2) ἐπᾴδω.

Συννπάγω, μέλ. ξω (ὑπάγω, ἀνώμ.) Μαζῆ ἑλκύω, συνυποτάσσω· ἀμετοβ. δὲ, ὁμοῦ ὑπάγω. Σχολ Σοφοκλ. Ἠλ. 147.

Συνυπακούω, μέλ. σομαι (ἀκούω). Ὁμοῦ ὑπακούω, ἢ ἀκολουθῶ. Στραβ. σελ. 659. 2) μαζῆ καταλαμβάνω, συνυποκρίνω, Στοχ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 178.

Συνυπαρκτος, ὁ, ἡ (συνυπάρχω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἔχων τὴν ὑπαρξιν· ὁ τὴν αὐτὴν ὑπαρξιν ἔχων. Ἐκκλησ. ὅθεν

Συνυπαρξις, εως, ἡ. Τὸ συνυπάρχειν, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη ὑπαρξις, ὁμοῦ ὑπαρξις.

Συνυπαρχος, ὁ, ἡ (ὑπαρχος). Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ὑπαρχος ὤν, συνδιοικητὴς, παρὰ Ῥωμαίοις.

Συνυπάρχω (ὑπάρχω). Εἶμαι μαζῆ, ὁμοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔχω.

Συνυπατεύω (ὑπατεύω). Εἶμαι μαζῆ ὕπατος.

Συνυπατος, ὁ (ὕπατος). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὕπατος ὤν.

*Συνυπειμι (εἰμί). Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀναμεταξύ, παρών.

Συνυπερβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν. 2) Φιδεστ· ὁμοῦ περῶ εἰς τὸ πέραν. Πολύβ.

Συνυπηρετέω, ῶ (ὑπηρετέω). Ὁμοῦ ὑπηρετέω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ.

Συνυπηχέω, ῶ (ηχέω). Μαζὶ ἠχῶ, ἢ συναθορυβῶ.

Συνυποβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Βάλλω, ῥίπτω μαζὶ, συγχρόνως ὑποκάτω, ἀντικαταστένω τι νόθον εἰς τὸν τόπον τοῦ γνησίου.

Συνυποδείκνυμι, καὶ, συνυποδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Ὁμοῦ φανερόνω.

Συνυποδύομαι (δύω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, συγχρόνως ὑπάγω κάτω, ἢ βυθίζομαι. 2) ὁμοῦ συγχρόνως ἐπιχειρῶ, ἐπιχειρίζομαι· μετὰ Αἰτιατ. (περὶ τῆς πρωτοβλίας ἴδε, δύω.)

*Συνυποζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Μαζὶ ζεύγω, ὑποτάσσω εἰς τὸν ζυγόν.

Συνυποχορίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποχορίζομαι). Μαζὶ, συγχρόνως μεταχειρίζομαι ὑποχριστικὰ, κολακευτικὰ ὀνόματα, ἢ ὑποχρίομαι τὸ νήπιον, ὁμιλῶ ὡς τὸ νήπιον· τὸ ἐνεργ. συνυποχορίζω, ἔχει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1283. 43.

Συνυποχρίνομαι, μέτ. ἀποθ. (ὑποχρίνομαι) Μαζὶ, συγχρόνως προσποιοῦμαι καμώνομαι.

Συνυπολαμβάνω (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν χειρὸν δέχομαι, βοηθῶ.

Συνυπονοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ καταλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ = ὑπονοέω, συμπεραίνω, Πολύβ.

Συνυποπίπτω, (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὑποπίπτω, κεῖμαι ὑποκάτω, ἢ καταληπτὸς γίνομαι. Σεξτ. Ἐμπ. (ε)

Συνυποπτεύω (ὑποπτεύω). Ὑποπτεύω κ' ἐγὼ μαζὶ. Πολύλ. 14, 4.

*Συνυπόπτωσις, ἡ (συνυποπίπτω). Τὸ μαζὶ συνεκτείνεσθαι, συνυποκεῖσθαι.

Συνυπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἔχων. Ἐκλησ.

*Συνυποστέλλω (ὑποστέλλω). Μαζὶ, συγχρόνως συντέμνω, σμικρύνω.

Συνυποτίθεμαι (τίθημι) Ὁμοῦ δέχομαι, ἢ ὑποδέτω. (ε)

Συνυπουργέω, ῶ (ὑπουργέω). Ὁμοῦ ὑπηρετῶ, ἢ εἶμαι συμβιωτὸς. Δουκιαν.

Συνυποφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Συνυποτάσσω. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1.

Συνυποφύομαι (φύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως φυτρόνω, γίνομαι ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ.

Συνυποχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὁμοῦ ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.

Συνυφαίνω (ὑφαίνω). Συμπλέκω, μαζὶ ὑφαίνω, Πλάτ. Τιμ. σελ. 78. Β. Μεταφορ. Συνάπτω, συντάττω. συνδέω, εἰς κατάστασιν φέρω, μηχανῶμαί τι κρυφίως, εἰς ἀόρ. παθ. συνυφανθῆναι παρ' Ἡρόδ. 5, 105. ἔνθεν

Συνύφανσις, ἡ. Τὸ συνυφαίνειν. (υ)

Συνύφασμα, τό. Τὸ συνυφασμένον, ὕφασμα. Γλωσσ. Στεφ.

Συνύφεσις, αἱ (συνυφὴς). Ἡ πυκνὴ σύνθεσις καὶ συνυφὴ τῶν κηρίνων, ἤτοι ἡ πρὸς ἄλληλα συνάφεια τῶν κηρίνων εἰκόνων τῶν μελισσῶν, αἵτινες καὶ παρ' Ἱστ οἱ συνυφεῖς λέγονται. Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 9, 40. (υ)

Συνυφή, ἡ (ὑφή). Τὸ ὑφασμένον, ὡς τὸ, συνύφασμα. (τὴν σημασίαν τοῦ, μίτος, ὑφάδιον, δὲν ἔχει ποτὲ ἡ λέξις, διότι Πλάτ. Νομ. 5 σελ. 734. ἀποκατεστάθη ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἀπὸ τὸν Βέκκερον ἡ ὀρθὴ γραφὴ «ἐνυφή».) 2) ἀσυνηθ. ἐπὶ οἰκοδομῶν, «συνυφὴ οἰκήσεων». Πλάτ. Ἐπίνομ. σελ. 975 C.

*Συνυφής, ές, ὁ, ἡ (συνυφαίνω). Συνυφασμένος, δι' ὑφῆς συνδεδεμένος, συμπεπλεγμένος.

*Συνυφίστημι (ἵστημι). Μαζὶ κάμνω τι νὰ ὑπάρχῃ. 2) εἰς τὸ παρακμ. καὶ ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ εἰς τὸ μέτ. ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ συνυπάρχω. β) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι.

Συνυφόω (ὑφόω). Ὑφαίνω μαζί.

Συνυφάω, ῶ (συνυφὴς). Συμφλλω, ὁμοῦ ᾄδω, παίζω μαζὶ ἐν ὀργάνῳ.

Συνυφὴ, ἡ (ὑφὴ), καὶ

*Συνυφία, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ψάλλειν· συμφωνία εἰς τὴν ᾠδὴν, συμψαλμῳδία.

Συνυφοίνω (ὑφίνω). Ὁμοῦ πένομαι τῇ γαστρὶ αἰσθάνομαι, ἢ γαστρὶ. 2) ὁμοῦ λυποῦμαι, ἀχθομαι, βασανίζομαι, συμπονῶ, μετὰ ἀντ. Εὐριπ. Ἑλ. 752. «Καὶ ξυγγίγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς».

Συνῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὁ ὁμοῦ ᾄδων, ψάλλων, παίζων μαζὶ ἐν μουσικῷ ὀργάνῳ. Μεταφορ. Σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμόχορδος, «συνῳδὸν· σύμφωνα, καὶ Ἐπιρρήματικ. Συμφώνως. Ἡρόδ. 5, 92. 3. Ἀριστοφ. Ὄρν. 648.

Συνῳδέω, ῶ, μέλ. -ήσω, καὶ ῶσω (ᾠδέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ συμφύομαι, συνελαύνω, συμβιάζω, στενοχωρῶ, εἰς ἓν συναθροίζω. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 18. «Συνῳδάσας τὸν καθαρὸν (σῖτον) εἰς τὸ στεγανώτατον, ὄζειν

Συνῳδήσις, εως, ἡ. Τὸ συνῳδεῖν, (στρίμωμα) συμβίασις σύνθλιψις. Compulsio. Γλωσσ. Στεφ.

Συνῳμόσθαι, ὁ. πληθ. πρόσ. ὑποτακτ. μέτ. ἀορ. β'., τοῦ, συνίημι. Ἰλ. Ν. 381. «Ὅφρα συνῳμόσθω ἀμφὶ γάμῳσιν.

Συνωμία, ἡ (ὠμος). Ἡ συνάφεια τῶν ὠμοπλατῶν, ἤτοι ὁ τόπος, ἔνθα συνάπτονται καὶ συνενοῦνται αἱ ὠμοπλάται. «Οἱ τὴν ἔκφυσιν ἔχοντες τῆς συνωμίης ὑψηλοτέρην· Ἱπποιατρικ. σελ. 262. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ξενοφ. ἐν Ἱππ. 1, 11. «Ἡ ὑψηλὴ ἀκρωμία· εἶπεν· οὕτω καὶ Πολυβ. ἐν 12, 15. — 2) ἡ τῶν ὠμοπλατῶν ἐξάρθρωτις, ἐκβολὴ καὶ παραγωγὴ· νόσος τις τῶν ἵππων, ὁπότε καὶ αἱ δύο αἱ πλάται αὐτῶν ἐξαρθροῦνται. Ἱπποιατρ.

*Συνωμίασις, ἡ, = συνωμία, σημ. 2.

Συνωμοσία, ἡ (συνόμνυμι). Ἡ μετ' ὅρκων φιλία, ἡ μετ' ὅρκου ἕνωσις καὶ ὁμόνοια πολλῶν κατά τινος, Πλάτ. Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 1357. σημειοῖ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη παλαι μὲν ἐπ' ἀγαθοῦ ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνιόντων.

Συνωμάσιον, τό. Ἡ εἰς συνωμοσίαν γινομένη ὁμιλία· ἔτι δὲ καθόλου = τῷ προηγμ. Διονσ. ἀρχ. 10, 31.

Συνωμότης, ου, ὁ· καὶ θηλ. συνωμότις, ίδος ἡ (συνόμνυμι). Ὅστις μετά τινος, ἢ μετὰ πολλῶν διὰ τοῦ ὅρκου συνάπτεται, συνενοῦται κατά τινος· ὁ δὲ ἑνόρκου δεσμοῦ συμφωνῶν κατά τινος. κεῖται τινι Ἡρόδ. 7, 148. «Συνωμόται, οἷον οἱ στασιωτικῶς κατὰ τοῦ δήμου ἢ κατὰ τοῦ ἄρχοντος συνισταμένοι, Πλάτ. ἔνθεν

Συνωμοτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς. Ὁ εἰς συνωμοσίαν ἀνήκων.

Συνώμοτος, ὁ, ἡ (συνόμνυμι). Ὁ δι' ὅρκου ἡνωμένος, Θουκυδ. 2, 74. «Τὸ ξυνώμοτον ἐκλιπεῖν, ἀντὶ, τὴν ξυνωμοσίαν· ν' ἀφήσῃ, νὰ παραβῇ τὴν συνωμοσίαν, τὰς συνθήκας.

Συνωνέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέτ. ἀποθ (ὠνέομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως ἀγοράζω· ἔτι δὲ καὶ, μισθόνω, «ἵππους», Ἡροδτ. 1, 27.

Συνωνυμία, ἡ. Ἡ ὁμοιότης τοῦ ὀνόματος· καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς σημασίας λέξεως τινος· ἐκ τοῦ

Συνώνυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. συνωνύμως (ὄνομα, Αἰολ. ὄνυμα). Ὁ ὁμοίων, ἤτοι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, καὶ ὁ τὴν αὐτὴν, ἤτοι ὁμοίαν σημασίαν ἔχων.

Συνωνυμούντως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, συνωνυμέω, ἀντὶ τοῦ συνωνύμως, ἀμφ.

Συνωριαστής, οῦ, ὁ (συνωρίς). Ὁ ἐπὶ συνωρίδος ἀμαξεύων, ὅ ἐστιν, ὁ ἔχων δύο ἵππους συνεζευγμένους εἰς τὴν ἅμαξάν του, Λουκιαν.

Συνωρίζω (συνωρίς). Συζεύγω. ἐξαιρ. «Ἵππους συνωρίζων, συζεύγω δύο ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν· τροπικ. «Ξυνωρίζου χέραι, δός μοι τὴν χεῖρά σου, σύζυγον, σύνδεσον σὴν. τὴν χεῖρά σου μετὰ τῆς χειρός μου. Εὐρ. Βάκχ. 198.

Συνωρίζομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης, δύο ἵππους συνεζευγμένους ἔχουσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 13. «Ἱππάζεται τε καὶ ξυνωρίζεται· ἔνθα ὁ Σχολ. «Νῦν μὲν ἐπὶ κελήτος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει».

Συνωρίς, ίδος, ἡ. Ἅρμα, ὄχημα ἐκ δύο ἵππων, ἡμιόνων, ταύρων κ.τ.τ. συνεζευγμένων τοιούτεστιν, ἅμαξα ἔχουσα δύο ἵππους κ.τ.τ. συνεζευγμένους, ἢ, ἵπποι δύο συνεζευγμένοι. «Ξυνωρὶς πώλοιν», ἢ, «Συνωρὶς πωλικὴ», Λουκιαν. καὶ ἁπλῶς «Ξυνωρὶς, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 2, 1. ἔνθα συννοεῖται τὸ, πώλων, ἢ, ἵππων. «Ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενικηκέναι, Πλάτ. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀνὴρ, ζεῦγος, ζευγάριον, ὡς τὸ Λατ. biga, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν συζύγων, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Valck. Φοιν. 331. 3) ἐνεργ. πῶν ὅ,τι δένει, δεσμεύει, ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά, Αἰσχύλ. Χοηφ. 979. (πβλ. ὡς τὸ, συναόροι, συνήγορος, παρὰ τὸ, ἀείρω, καὶ ὄχι παρὰ τὸ, ἄρω.)

*Σύνωρος, ὁ, ἡ, αὐτὶ τοῦ, συνάορος, Γλωσ.

Σύνωσις, εως, ἡ (συνωθέω), = συνωθησις Πλάτ. Τίμ. σιλ. 83. Β.

Συνωφελέω, ῶ (ὠφελέω). Μαζὶ ὠφελῶ, ἢ βοηθῶ· «τινά», ἀλλὰ καὶ, «τινί». Σοφοκλ. Φιλοκτ. 891. Ἀποστ. «τινὶ συνωφελεῖ ἐς τιν, ὠφελεῖ συγχρόνως εἴς τι, ἢ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 27.

Συνωχεδόν, ἐπίρρ. (συνέχω), ποιητ. ἀντὶ, συνεχῶς, ἐπὶ χρόνου, συνεχὴς, ἀδιάκοπος, Ἡσιόδ. Θεογ. 690. Κύντ. Σμυρ. 14, 516. κατ' ἄλλους, παρεμβ., παρεγχρήμα· παραβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 701.

Συξέω, = συγξέω, τὸ ὀπίσθιον ἴδε.

Συοβανύβυλοι, ὁ, καὶ

*Συόβαυνος, ὁ (βαῦνος, τῦ). Σταῦλος χοίρων.

*Συοβοιωτοί, οἱ. Βοιωτῶν ὄνομα τῶν Βοιωτῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Κρατῖνος, Πρόσ. Εὐριπ. Ἑκάβ. σελ. 1. XV.

*Συοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω). Ὁ βλαμμένος, φονευμένος ἀπὸ χοίρου.

*Συοθήρας, ου, ὁ (θηρίω). Ὁ κυνηγὸς τῶν χοίρων, Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 28.

Συοκταισία, καὶ, συοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ φόνος καὶ ἡ σφαγὴ τῶν χοίρων, Διον. Περιηγ. 853.

Συοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων, σφάζων τοὺς χοίρους· προπαροξυτόνως δέ, συόκτονος. ὁ, ἡ, παθητ. ὁ ἀπὸ χοίρου φονευμένος.

Συομορφέω, ῶ. Συὸς μορφὴν δίδωμί τινι· ποιῶ τινὰ ἔχειν χοίρου μορφήν· ἴδε συοφερβέω.

*ΣΤΟΜΑΙ, ἄχρηστ. πρωτότπ., ἀπὸ τὸ ὁποῖον παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, σεύω.

Συοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ χοίρους τρέφων, ἔχων.

Συοφάντης, ου, ὁ (φονεύω). Ὁ φονεύων τοὺς χοίρους, ὁ φονεὺς τῶν χοίρων, Λυθολ.

*Συοφόντις, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, συοφόντης.

*Συοφορβέω, ῶ (συοφορβὸς). Χοίρους τρέφω, παρὰ Λαγγίν. 9, 19. «Συοφορβουμένους», ὡς χοίρους τρεφομένους· ἔνθα ὁ Βαλκεναίρος «Συομορφεῖ (συομόρφους)» θέλει ν' ἀναγινώσκεται.

Συοφόρβιον, τό. Ὁ σταῦλος, ἢ μάνδρα τῶν χοίρων. 2) ἀγέλη χοίρων.

Συοφορβός, ὁ (φορβή, φέρβω). Ὁ τῶν χοίρων βοσκός.

Σύρα, ης, = Σιτύρια.

*Σύρα, ἡ, = Σύρος. (--)

*Σύρα, ἡ, θηλκ. κύρ. ὄνομ. 2) ἔτι δὲ καὶ θηλκ. τοῦ,

*Σύρος, = Συρία. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Συρίαν, Θεόκρ. 10, 26. (υ—)

*Συράκουσαι, αἱ, Ἰων. Συρήκουσαι, Ἡρόδ.

Syrakusae. Ἡ μεγίστη πόλις τῆς Σικελίας. Οἱ δοκιμώτεροι Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται, καθὼς οἱ Δωριεῖς, τὸν τύπον, Συρακόσσαι, ἔπου ὁ Πίνδ. διὰ τὸ μέτρον καὶ, Συράκοσσαι, ἔχει, Boeckh Σιμων. Σωκρ. σελ. XXXI, καὶ Πίνδ. Ὀλύμπ. 6, 6. ἀρχαιότερ. τύπος, Συράκουσα, ἡ, Στεφ. Βυζ. (Τὸ Ἄλφα εἶναι εἰς ὅλους τούτους τοὺς τύπους μακρόν.) Ἐπίθετ. Συρακούσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Συρηκ. Δωρικ. καὶ Ἀττικ. Συρακόσιος. Οὐτιαστ. Συρακουσεύς, έως, ὁ ἀπὸ τὴν πόλιν Συρακοῦσαι ὤν.

Σύρβα, ἐπίρ. = τύρβα, τὸ ὁποῖον ἴδε.

*Συρβάω, ήτω. Κάμνω θόρυβον, ταραχήν, Γλωσσ.

Σύρβη, ἡ, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. τυρβη. Θόρυβος, πλήθος, ὄχλος, ταραχή, turba, Λατ. 2) ἀπὸ τὸ, σύρω, = συρμα, συρμός, σύρφαξ· κατ' ὄχι σπάνιον τροπὴν τοῦ φ, εἰς β, καὶ ταὐτάπαλιν ὅθεν

Συρβηνεύς, ὁ καὶ,

*Συρβηνός, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ σύρβη. Ταραχώδης, θορυβώδης, ὀχληρός, Λατιν. turbulentus.

*Συρβήνης, ὁ, ἡ. Θορυβώδης, ταραχώδης, ὁμῶς

Σύργαστρος, ὁ, καὶ,

*Συργάστωρ, ορος, ὁ (σύρω, γαστηρ). Κυρίως μὲν, συρόγαστρος, ὁ σύρων κατὰ γῆς, εἰ τὸ ἔδαφος τὴν κοιλίαν του, ὅθεν ὡς τό, ἑρπετόν, σκώληξ, ὄφις, Δοτιαδ. 2) τριπικῶς δὲ, κοινὸς εἰλωτικὸς, σκηνὸς, ὁ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενος, ἐργάτης. (Ἂν εἶχα καὶ τὴν σημασίαν του, χοιρεβυσκος, ἔπρεπε νὰ γράψηται ἀσυγάστωρ, ἤ τι τοιοῦτον.)

Σύρδην, ἐπίρ. (σύρω). Ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, μετὰ ὀλοσμοῦ ἢ δορύβου σύρων, Εὐριπ. Ῥῆσ.

*Συρία, ἡ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων, Ὀσ. εἰς τοὺς περιγράφουσι δὲ συνήθως Σῦρος. 2) ἡ Συρία, χώρα τῆς Ἀσίας· κυρίως Ἑλλὰς τοῦ, Σύριος, ἐξυπακουομ. τοῦ, γῆ, ἢ χώρα.

*Συρία, ἡ, ἴδε, συρίγα, ἀμφ.

*Συριγγέμβολος, ου, ὁ (σύριγξ, ἔμβολος). Ὑπόγειος ὀχετὸς, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ πολιορκούμενοι προμηθεύονται μὲ ὕδωρ, ἀμφ.

Συριγγίας, ὁ (σύριγξ). *Καλαμος συριγγίας*, Διοσκορ. Εἶδος καλάμου, διόλου κοίλου, συριγγώδους (κουφοκάλαμος).

Συρίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σύριγξ. Μικρὰ σύριγξ, κάλαμος, μικρὸν πρίσμα, μικρὸς φίστουλας.

Συριγγίς, ίδος, ἡ, Ἑλλ. τοῦ, συριγγίας.

*Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, ἴδε συριγγέμβολος.

*Συριγγοτόμιον, τό. Μικρὰ μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔκοπταν, ἔσχιζαν τὰ πρίσματα (τὴν διάτρητιν, φίστουλαν).

*Συριγγοτόμος, ὁ, ἡ (σύριξ, σημασ. 3, β', τέμνω). Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ κόπτῃ τὰς σύριγγας, τὴν φίστουλαν.

Συριγγόω, ῶ (σύριγξ). Εἰς σύριγγα ἢ εἰς κάλαμον κάμνω, κοιλώνω τι κούφιον ὡς κάλαμον. Παθ. γίνομαι κοίλος· ἐξαιρ. λαμβάνω κοίλον τι σχῆμα (φίστουλαν), ἀμεταβ. παρακμ. *συστεσυρίγγωκα*, ἐμβάλλω, ἢ διαπερῶ ὡς σωλῆνα.

Συριγγώδης, εως, ὁ, ἡ (σύριγξ, εἶδος). Κατατετρημένος, κενός, κούφιος, ὡς ὁ κάλαμος. 2) ὁ σύριγγα, σωλῆνα, διάτρησιν, φίστουλαν ἔχων.

*Συριγκτής, οῦ, ὁ, = συριγκτάς, Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 130.

Σύριγμα, τό (συρίττω). Ὁ εἰς τὸ συρίζειν ἀποτελούμενος ἦχος, καὶ ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, ἤτοι τὸ μέλος τοῦ αὐλήματος· ὅθεν

*Συριγματώδης, ες, (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν ἦχον τῆς σύριγγος.

Συρι, μός, ὁ, ἡ (συρίττω). Τὸ συρίζειν, τὸ συρισμα, ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, καὶ τὸ φυσᾶν, παίζειν τὴν σύριγγα. - 2) πᾶς συρίζων ἦχος· *ησυρ. κάλωνα*, ὁ ἦχος τῶν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἐκτυλισσομένων σχοινίων, stridor, Λατ. 3) τὸ βόμβημα τῶν αὐτίων, Διοσκορ.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ. Πᾶς δήποτε σωλὴν, πᾶν δήποτε κοῖλον, καὶ διατρυπημένον σῶμα, ὅθεν 1) ὁ αὐλὸς, ἐξαιρ. τῶν ποιμένων, ἢ τοῦ Πανὸς, ὅστις συνίστατο ἀπὸ πολλοὺς καλάμους, μαζῆ συνηνωμένους, βαθμηδὸν ἐπ' ἀλλήλους ὑπολήγοντας, καὶ ἄνισον μῆκος καὶ πάχος ἔχοντας, Ἰλ. Κ, 13. *καυλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν*. Σ 526. *νομῆες τερπόμενοι σύριγξιν*. Ἡσιοδ. Ἀσπατ. 278. Voss. Οὐίργ. Ἐκλ. 2, 33. 37. β) τὸ στόμιον τοῦ κυρ. αὐλοῦ. Πλούταρχ. 2) διάφορα κοῖλα σκεύη, ὡς α) ὁρατοδήκη, Ἰλ. Τ, 387. β) ἡ χοινικὶς, ἡ ὀπὴ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, Αἰσχύλ. γ) τὸ κοῖλον τῶν στροφείων τῆς Σύρας. 3) πᾶς δήποτε κοῖλος δρόμος, ὡς α) αἱ φλέβες, Σοφ. Αἴας 1412. ὡς τό, αὐλός. β) κοῖλον σίδημα, πρίσμα, φίστουλα. γ) διόρυξις, ὑπόνομος τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ φυσικοῦ, καὶ τεχνητοῦ, cuniculus, Λατ. ἐξαιρ. δὲ ὠνομάζοντο *συριγγεῖα*, τὰ ὑπόγεια μνήματα τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων εἰς τὰς Θήβας, Ἰάν. Φιλιστρ. εἰκὼν. σελ. 579. ἴδε Κορὴν εἰς τὰς Ἡλιοδ. στηλ. σελ. 98. δ) στοά τις σκεπασμένη μεταξὺ δύο οἰκοδομῶν, ἢ δοματίων, Πολύβ. 15, 30. [Πιθαν παρὰ τὸ σύρω] (--) ἴδε

Συρίζω, μέλ. ίξω, συχνότ. καὶ Ἀττικωτ. ἕξομαι, μὴ Ἀττικ. ἴσω, Δωρικ. συρίσδω, ὡς τὸ Ἀττικώτ. συρίττω, σουρίζω, λαλῶ τὴν σύριγγα· ὁ μέλ. συρίτω, δὲν εἶναι Ἀττικ. Hemst. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. σελ. 229. *ησυρίσαιεν* ἀπαντᾶται εἰς τὸν Δουκαν. Ἄρμον. 2.

Συρίζω, μέλ. ίσω (Σύρος). Ὁμιλῶ ἢ πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς Σύρος, ἤτοι ὡς ὁ ἐγκάτοικος τῆς συρίας.

*Συρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Συρία, Ὀδ. ὅθεν

Συριηγενὴς, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ Συρίας, εἰς τὴν Συρίαν γεννημένος, ἢ ἐκ Συρίας ἔχων τὸ γένος, Ἡρόδοτ.

*Συρικός, ἡ, όν (Σύρος). Ἀπὸ τὴν Συρίαν.

*Συρικτάς, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, Συρικτής.

*Συρικτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συρικτής, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, συριστής, Θεόκριτ. 7, 27.

*Σύριος, ία, ιον. Ἀπὸ τὴν νῆσον Σῦρον. (ῠ)

Συρίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, συρίζω, Θεόκρ.

Σύρισκος, ὁ. Ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάλλουν σῦκα· λέγεται δὲ καὶ ὑρρίσκος, Ἡσύχ.

Σύρισμα, τό, = σύριγμα. (ῠ)

Συρισμός, ὁ, = συριγμός.

Συρίσσω, ὀλίγον εὔχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, συρίττω.

Συριστής, οῦ, ὁ (συρίζω). Ὅστις συρίζει διὰ τοῦ στόματος, ἢ φυσᾷ, παίζει τὴν σύριγγα, ἐξαιρ τὴν σύριγγα τῶν ποιμένων. 2) ὁ ἀρσενικὸς γεράκος, διὰ τὸ μεγαλόφωνον τῆς κραυγῆς αὐτοῦ.

Συριστὶ, ἐπίρρ. (Σύρος). Κατὰ τὸν Σύριον τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Συρίων διάλεκτον, γλώσσαν, Συριακά. (υ--υ)

Συρρίττω, μέλ. ίξω, συχνότερ. καὶ καλλίτ. ίξομαι (σύριξ). Συρίζω ἢ σουρίζω, τοῦτέστι, συστέλλων τὰ χείλη, ἐξύν τινα ἦχον ἐκ τοῦ στόματος ἐκπέμπω· ἐξαιρ. φυσῶ, παίζω τὴν ποιμενικὴν σύριγγα· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς μὲ τὴν σύριγγα ὁμοίου ἦχου. 2) μεταβατ. σκώπτω, περιπαίζω, καταφρονῶ τινὰ διὰ τοῦ συρίγματος· ὡς καὶ τὸ ἐκσυρίττω, καὶ κατασυρίττω, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. *Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετεν* καὶ παθ. Αἰσχιν. κατὰ Κτησιφ. *Ἦγειτο τοῖς πρίσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην*. Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται κάλλιον τὸ, συρίττω, παρὰ τὸ, συρίζω, Lobeck Φρύν. σελ. 192.

Σύριχες, ὁ, = Τρίβικος, Ἀλεξὶς, ἀμφ. (υυ)

Συρκάζω, καὶ συρκίζω (σύρξ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, σαρκάζω, σαρκίζω.

Σύρμα, ατος, τό (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, ὡς π. χ. τὸ μακρὸν κατὰ γῆς συρόμενον φόρεμα τῶν γυναικῶν, ἢ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα. *Σύρμα πλοκάμωνν* οἱ μακροὶ καὶ κυματούμενοι, ἤτοι τὰ κυματώδη μακρὰ μαλλία, Φιλόδημ. ἐπ. 18, 2. *ησύρμα τερηδόνος*, ὁ μακρὰν συρόμενος, ἕρπων σκώληξ τοῦ ξύλου, τὸ σαράκιον, Στράτων ἐπιγρ 32, 3. 2) Πᾶν ὅ,τι συνεστύρθη, ἐσκουπίσθη ἢ ἐρίφθη· ἄρα, σκουπίδιον, ἐπικάθαρμα ἢ ἐπικάθαρμα, κόνις, σκόνη, κόπρος, Διοσκορ. ε' 85. *Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐμπλεως καρῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡς ἂν ἀπόψημά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ κοπίνων οὕτως ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄχυρον, ψρύγανον, πίτυρον κ.τ.τ. quisquilias*, Λατ. ὡς τὸ σύρος καὶ συμφέρτο. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ στροφὴ, δίνησις καὶ τὸ σύρτμα τῶν τόνων, Πτολεμ. ἁρμ. 2, 12. Εἰς τὴν συνήθειαν ὁ ἐκ μετάλλου τινὸς μίτος, τὸ ὁποῖον ἐν Ὀμ. ἐν Ὀδ. Κ, 23. *ν' Ἀργυρέην μέρμιθαν*, ἤτοι, ἀργύριον μίτον, εἶπεν Εὐστάθιος.

Συρμαία, ἡ. Ἰων. συρμαίη (συρμὸς, σημ. ζ.). Φυτόν, ἢ ποιόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν νὰ διεγείρῃ ἐμετὸν, καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας, πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐμεταχειρίζοντο τὸν ζωμὸν τῶν βαφανίδων μὲ ἅλμυραν, Ἡρόδ. 2, 78, ὅθεν ὀνομάζεται καὶ ἡ βαφανὶς αὐτὴ, Ἡρόδ. 2, 125. ἁπλῶς συρμαίη, καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰγυπτίων, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 864. *μελανοσυρμαίας λάσεν*. παροιμιακ. *ησυρμαίαν βλέπειν*. ἔχω ὄψιν, ὡς ἔνας, ὅστις θέλει νὰ ἐμέσῃ, νὰ ξεράσῃ, Ἀριστοφ. 2) Κατὰ τὸν Ἡσύχ. λέγεται ἔτι καὶ ποτόν, ἢ φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐβάλετο βραβεῖον εἰς ἕνα τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα ἀγῶνα εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅθεν

Συρμαΐζω. Μεταχειρίζομαι τὴν συρμαίαν, τοῦτέστι, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ τῆς συρμαίας, Ἡρόδ. 2, 77.

Συρμαιοπώλης, ου, ὁ (συρμαία, πωλέω). Ὁ συρμαίαν πωλῶν, τοῦτέστι, τὸ κινητικὸν, τὸ καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, ἢ τὰ λεπτὰ λάχανα, Πολυδ.

Συρμαϊσμός, ὁ (συρμαΐζω). Ἡ τῆς συρμαίας μεταχείρησις, τὸ μεταχειρίζεσθαι τὴν καθαρτικὴν τῆς κοιλίας.

Συρμάς, άδος, ἡ (σύρω), = σύρμα, σημ. 2.

*Συρματίτης, ου, ὁ, καὶ συρματῖτις, ίδος, ἡ. Κύπρος, γεννᾶται ἀπὸ σύρματα, σκουπίδια καὶ ὑποστρώματα.

Συρματὶς, ίδος, ἡ. Σάρωθρον, φοινίκιον, Ἡσύχ.

Συρμεύομαι (συρμὸς). Ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι, Ἡσύχ.

*Σύρμιον, ου, τό (συρμαία). Εἶδος μακεδονικοῦ, καθαρτικόν τι φυτὸν.

Συρμιστήρ, ῆρος, ὁ. Ξυλοπώλης, Ἡσύχ.

Συρμός, ὁ (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρει, βιαίως φέρει, βίαιος καὶ σφοδρὰ ὁρμὴ, κίνησις, σύρσιμον, tractus, Λατ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων, νυμφῶν, κ.τ.τ. *Σύρμες πρηστήρων*, συρμοὶ νιφετῶν, θαλάσσης, κ.τ.τ. Ἰακ. Λατιν. Ἀλ. 12. 2) τὸ συρόμενον, μαῖρον ἐκτεινόμενον, πᾶν ὅ,τι σύρει ἑαυτὸν, ἕρπει, ὅθεν, *ησυρμὸς ὄφεως*, ὡς τὸ, ὁλκὸς, tractus serpentis, Λατιν. τὸ ἐπίμηκες σῶμά του, ἢ ἡ συρτὴ πορεία του· καθόλου δὲ ἐπὶ τῆς κινήσεως καὶ βαδίσεως τῶν σκωλήκων, τῶν μικρῶν παιδίων, καὶ τ. τ. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, τὸ στρυφογύρισμα τῶν τόνων, τῶν ἤχων, ὡς τὸ σύρμα, σημασ. 3. ζ) Ὁ ἐμετὸς, vomitus, Λατ. ἢ δι' ἐμοῦ κάθαρσις καὶ ἐκκένωσις τοῦ σώματος, ὅθεν, συρμιάζ. 5) Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται ἔτι καὶ

ἡ συρομένη μολυντικὴ νόσος μεταξὺ λαοῦ τινος, ἤτοι ἡ ἐπιδήμιος νόσος.

Σύρξ, Αἰολικ. ἀντὶ, σάρξ.

Συρομένως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέσ. τοῦ, σύρω = σύρομαι.

Συροπέρδιξ, ικος, ὁ (Σύρος, πέρδιξ). Ὁ ἐκ τῆς Συρίας πέρδιξ, ὄνομα πτηνοῦ τινος. Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ.

*Σύρος, ὁ, Syros. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ, Σύρα, ἡ, λεγομένη, καὶ εἰς τὴν Ὀθ. Συρίη.

*Σύρος, ὁ. Ὁ ὢν ἀπὸ τὴν Συρίαν· (υυ) ὄδεν

Συροφοινίκη, ικος, ὁ καὶ, Συροφοίνισσα, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Συροφοινίκης ὤν, εἶναι δὲ ἡ Συροφοινίκη, ἐπαρχία παραθαλασσία τῆς Συρίας, ἤτις τώρα «Παραπάμιον καλεῖται.

Συρράφουργέω, ὦ (ῥαφιουργέω). Κάμνω μετά τινος ἁμάρτημά τι, ἢ κακουργίαν τινά, τὸν συνεργῶ, τὸν συμβοηθῶ εἰς τοῦτο· μετὰ δοτικ.

Συρραβδηγέω, ὦ (ῥαβδηγέω). Μαζῆ, συγχρόνως δορ. βιβ. 2) μεταβ. μὲ δορύβου συντρίβω, καὶ τρώγω, Νίκανδρ. Θηρ. 104. «Ὁλουὸς συνεῤῥαβδήγησεν ἐδοῦσιν· μετὰ δορύβου καὶ κρότου συνέτριψε, καὶ συνέφαγε.

Σύρραξις, εως, ἡ (συρράττω), = σύρριξις.

Συρραπτός, ἡ, ὁν. Συνεῤῥιμμένος, ἐμβαλλωμένος (μπαλωμένος)· ἄνω.

Συρράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ἐπιῤῥάπτω· ἐμβαλλόνω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 545. «ἑρματα νεύρῳ βοὸς καλόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, συνδέτω, συμβάλλω, τροπικ. δὲ, ταχύζομαι, μηχανορραφῶ· ἀλλά «Τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων συῤῥάπτειν· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Ῥάπτω τὰ στόματα, τοὐτέστι κλείω, στυπόνω, καὶ κάμνω νὰ μὴ ὁμιλοῦν, Πλάτ.

Συῤῥάσσω, καὶ Ἀττ. -ἀττω· Μ. ξω (ῥάσσω), = συῤῥήσσω, συῤῥήγνυμι.

Συῤῥαφεύς, έως, ὁ (συῤῥάπτω). Ὁ συῤῥάπτων, ἐμβαλλόνων. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 942.

Συῤῥαφή, ἡ (συῤῥάπτω). Τὸ συῤῥάπτειν, ῥαφή· μεταφορ. Πανουργία, δολιότης, ἀπάτη, μηχάνημα.

*Συῤῥέζω, μέλ. ξω (ῥέζω, ἀνώμ.). Κάμνω, πράττω τι μαζῆ.

Συῤῥέμβομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ῥέμβω). Ὁμοῦ περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

*Συῤῥέπω (ῥέπω). Μαζῆ, συγχρόνως κλίνω ἐμαυτόν, ἢ στρέφομαι. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ.

Σύῤῥευσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, τρέχειν, συῤῥοή· ἐκ τοῦ

Συῤῥέω, μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ῥέω, τρέχω, κύνομαι· ἐπὶ ὑδάτων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ προτώπων καὶ πραγμάτων εἰς τὸ αὐτὸ συνερχομένων καὶ συναθροιζομένων· ἀντὶ τοῦ, συντρέχω. Ἡροδ. 8, 42. Ξεν. Ἀναβ. 4, 2, 12. «Οἱ βάρβαροι πάντες συνεῤῥύηκαν· καὶ, 6, 3, 4. «Καὶ ἀεὶ πλείονες συνέῤῥεον· καὶ, 5, 2, 3. «Χωρίον, εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥύηκασαν· καὶ, Ἀπολογ. 8. «Γήρᾳ, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ.»

Συῤῥήγμα, τὸ. Σύῤῥαξις, συμβολή, ἡ προσβολή, σύγκρουσις, εἰς τὴν μάχην, ὡς τὸ συῤῥήξις, Choc. Γαλ.

Συῤῥήγνυμι, μέλ ῥήξω, παθ. παρακείμ. συνεῤῥῆγμαι, παθ. αόρ. συνερᾴγην, ἀμεταβ. παρακ. β'. συνέῤῥωγα. Παρασχηματισμοὶ τούτου εἶναι· συῤῥήγνυω, συῤῥήσσω, συῤῥάσσω (ῥήγνυμι, ἀνώμ.) μεταβ. σχίζω, συντρίβω, καταῤῥάκω, τταχζω· τροπικ. κακοῖσι συνεῤῥήκασι πολέσσασιν, αἱ πολλαὶ δυστυχίαι τὸν ἀδυνάτισαν, τὸν ἔῤῥιψαν κάτω· Ὀδ. Θ, 137. β) συγκρούω, συγκροτῶ, συνισῶ, τροπικ. μεταξὺ πολλῶν ἀφίνω τι νὰ ἐκσπάσῃ, ἀεὶ μεγάλου κρότου, πολέμου, κ. τ. τ. 2) ἀμεταβ. ὡς καὶ εἰς τὸ παθητ. σχίζομαι, συντρίβομαι, τταχίζομαι, καταῤῥάκομαι. β) συμπίπτω, καταπίπτω, ἐφορμῶ, ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι κατά τινος, ἐπὶ συμπλοκῆς τῶν πολεμιστῶν εἰς τὴν μάχην· ὡς τὸ, «συνεῤῥάγειν, τινί, ἢ πρός τινα», καὶ, «εἰς μάχην, εἰς πόλεμον» ἐπὶ ποταμῶν μὲ κρότον μεγάν συῤῥεόντων, Ἡροδ. 1, 80. καθόλου δέ, συῤῥέω, ἐσορμαι. γ) ἔκπωμα, ἐκρηγνύομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξορμώντων στρατευμάτων, ἐκρήξεως (ἐκπαρσεως) πολέμων, μαχῶν, κραυγῶν, καὶ θορύβων· ὄδεν

Σύῤῥηξις, εως, ἡ. Συγκρουσις, συνιώθησις, ἐξαιρ. ἡ πρώτη ὁρμητικὴ καὶ βίαιος συμπλοκὴ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην, ὄδεν, ὁρμή, ἔφοδος, μάχη.

Συῤῥιζόομαι, οῦμαι (ῥιζόω) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ῥιζόνω, ῥίζας ἀποκτῶ. Λουκιαν. ἀλ. ἱστορ. ἐκ τοῦ

Σύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ῥιζωμένος, ῥίζας πολλὰς ἔχων, διὰ ῥιζῶν ἐμφυτευμένος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται Ἐπιῤ. «Σύῤῥιζαν ἀντὶ τοῦ, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, ἐξ ὁλοκλήρου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέχρι τῶν ῥιζῶν.

Συῤῥίπτω (ῥίπτω). Μαζῆ, ἐν ταὐτῷ ῥίπτω. (1)

Συῤῥοή, ἡ· καὶ, Σύῤῥοια, ἡ. = σύῤῥευσις, Lobeck Φρυν. σελ. 407. ἐκ τοῦ

Σύῤῥοος, συνῳρ. Σύῤῥους, ὁ, ἡ (συῤῥέω). Ὁ ῥέων, τρέχων ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ ῥεύματος συνεξαιρούμενος καὶ συνεκνούμενος μέ τινα. «Δίμνη τῇ θαλάσσῃ σύῤῥοον. Πολύβ. 10, 10. συνηνωμένη μὲ τὴν θάλασσαν.

Σύῤῥυσις, εως, ἡ, = σύῤῥευσις.

*Συῤῥώννυμι, μέλ ῥώσω (ῥώννυμι). Μαζῆ ἐνδυναμόνω.

Συῤῥώσω, = συῤῥήσσω, συῤῥήγνυμι.

Σύρσις, εως, ἡ (σύρω). Σπάνιος τύπος τοῦ, συρμός· ὄδεν εἰς τὴν συνήθειαν «σύρτιμον, τόν ἢ πρᾶξις τοῦ σύρειν.

Σύρτης, ὁ (σύρω). Σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου σύρουσι. Εἰς τὴν Μηχανικὴν, εἴδός τι τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον τρέχει ἓν σχοινίον. Μαθημ. παλ. σελ. 47. Ἡ συνήθεια ὀνομάζει οὕτω τὸν σίδηρον τῆς κλειδωνίας, διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα.

Σύρτις, εως, ἡ (σύρω). Ταινία (ξέρη) μακρὰ ἢ σωρὸς ἄμμου κινητὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπισωρευμένου, ἢ κατ' ἄλλους «σύρτεις, ψευδῆ σκόπελα, ἐκ πηλοῦ ἢ ἄμμου συνιστάμενα, καὶ ἐπικαπαμένα ὑπὸ ὕδατος, αἵτινες πάλιν διαλύονται. Εἰς τὸ Λυβικὸν πέλαγος εὑρίσκονται δύο σύρτεις μεγάλη καὶ μικρά. Δίων ὁ Χρυσόστομ. λόγ. 5, οὕτω λέγει περὶ τῆς μεγάλης: «ἔστι δὲ ἡ σύρτις κόλπος θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς, ἀκωλύτως πλέουσι· τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν, οὐκ εἶναι τὸν ἔκπλουν φασὶ τῶν ὑδάτων: βραχὺ γὰρ καὶ διάλλαττα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντόπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ἔστι κατ' ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάσσης ἀγγεῖον καθαρόν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὢν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, κ. τ. λ.» ὁ δὲ Στράβ. 17. οὕτω: «ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τενταγώδη ἐστὶν ὁ βυθός κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, σπάνιον δ' εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. Διόπερ πόῤῥωθεν τὸν παράπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσοιεν εἰς τοὺς κόλπους, ὑπ' ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες.

Συρτός, ἡ, όν (σύρω). Ὁ συρόμενος, ἐπὶ μεταλλων, ὁ πλυμένος, καθαρισμένος· ἢ δύνατοι νὰ συρθῇ.

Σύρφαξ, ακος, ὁ (σύρω) = συρφετός, σύρφος. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 673. 2) ὡς ἐπίθ. = συρφετώδης.

Συρφετός, ὁ (σύρω). κατ' ἀπέκτασιν ἀντὶ τοῦ, σύρφος. Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ σκαλύφου ἐῤῥίφθη, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεστύβη καὶ συνεπωρεύθη· ἄρα, Κονιορτὸς μετὰ κόπρων, σύμμημα, σκουπίδιον, ἀκαθαρσία, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συλλεγομένη φρυγανώδης κόπρος, κ. τ. τ. Λατ. quisquiliae, ὁ Ἡσίοδος ἔρ. 608. καλεῖ «χόρτον καὶ συρφετόν· τὸ χόρτον καὶ τὸ ἄχυρον ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεστυμμένα φύλλα τῶν δένδρων. 2) πᾶν ὅ,τι συνετέθη ἀτάκτως, πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει εὐταξίαν, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ὁ Ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λαὸς μιᾶς πόλεως. Λουκιαν. «τὸν συρφετὸν καὶ κοινὸν δῆμον· ἔτι δὲ καὶ ἐπί ἑνὸς καὶ μόνου ἰδιώτου καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. «οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετώδης· οὐχὶ ἀστεῖος, ἀλλὰ κοινὸς καὶ πανάπρος ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. «τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις· ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λόγος. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 25. «τοῦτο ἡμῖν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τῆς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν. (συγγεν. μὲ τὸ, σύρβη, τύρβη.) ὄδεν

Συρφετώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συρφετοῦ, συνίσταται ἐκ τούτου, εἶναι ἐῤῥιμμένος χωρὶς τάξιν. 2) μεταφορ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ λαοῦ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, ἄταιτος, ἀπολίτευτος, χωρὶς ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφήν.

Σύρφος, ὁ· = σάρφος.

*Σύρφος, ους, τὸ (σύρω) = συρφετός, τὸ ὁποῖον ἔρχεται ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν.

Σύρω, εἰς τὸ παθητ. ἔχει ἀόρ. α' ἀλλ' ἀόρ. β'. ἐσύρην, Σύριω, τέρω, ἕλκω, σβαρνίζω, σύρω μὲ βίαν, καθόλου δὲ, μεταχειρίζομαι δυναστικῶς, κακομεταχειρίζομαι. 2) σαρόω, σκουπίζω, φιλοκαλῶ. 3) ἐπὶ ποταμῶν, πέρνω μαζῆ, σπογλύνω· ὄδεν καὶ κλύνω, καὶ, δι' ὕδατος καθαρίζω· «σύρεται ὁ χρυσός, καθαρίζεται διὰ τῆς πλύσεως, Στράβ. 3. Ἐντεῦθεν εἰς τὸ παθητ. ἐν γένει, ῥέω, φέρομαι. Διον. Περ. 16. 46. (– –, ἀλλ' εἰς τὸν παθητ. ἀόρ. β'. υυ–ι Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ, Σύρω, διὰ τοῦ, Τρέχω, ἀναφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Γεωργίου Πισίδου. «σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ ὁρμῶν· ἀντὶ τοῦ Τρέχει· ὄδεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ προστακτικὸν «σύρε», ἀντὶ τοῦ, Ἄπιθι, Ὕπαγε.

Σῦς, ὁ, καὶ, ἡ, συχνότερ. δὲ κατ' ἄρσεν. παρὰ κατὰ θηλυκ. γένος· γεν. συός, αἰτιατ. σῦν, ὡς τὸ ὖς, Χοῖρος, σαρόφ. Λατ. sus πολλάκις παρ' Ὁμήρ. ὅ,τις μεταχειρίζεται συχνότερ. τὸ ἄρσεν. παρὰ τὸ θηλυκ. «σὺς κάπριος», ὁ ἄγριος χοῖρος· ἔτι δὲ καὶ «σὺς κάπρος», Ὁμηρ. Οὕτω καὶ, «σὺς χ οὐνις, σύες χλοῦναι», Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ. Εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ, «σὺς ἄγριος», Lobeck Φρυν. σελ. 381. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. δὲν συναιρεῖ ποτὲ ὁ Ὅμ. τὴν ὁμοιαστ. ἐκ τῆς αἰτιατ. δὲ ἔχει καὶ τοὺς δύο τύπους, σύας, καὶ σῦς· εἰς τὴν δοτ. συσί, καὶ σύεσσι· μεταχειρίζεται δὲ, καθὼς ὁ Ἡρόδοτος, καὶ τοὺς δύο τύπους· σῦς, καὶ ὖς. [Τὸ υ φύλον εἰς μὲν τὰς μονοσυλλάβους πτώσεις εἶναι μακρόν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς, βραχύ.] (Π.Θαν. παρὰ τὸ, σεύομαι, ἔσσυμαι, σύμενος, συγγεν. μὲ τὸ, Σύω, Β. καθὼς εἰς τὸ Λατ. sus, μὲ τὸ, ruo, διὰ τὴν ὁρμητικὴ καὶ ταχεῖαν κίνησιν τοῦ ζῴου, κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀγρίου, ὄδεν καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ὁ ἄγριος χοῖρος εἶναι πολλάκις συμβολον ἀγρίας καὶ ἐπικινδύνου δυνάμεως.)

Συσβέννυμι, (σβέννυμι, ἀνώμ.). Σβύνω μαζῆ

Συσκάπτω, (σκάπτω). Ὁμοῦ σκάπτω· ἢ διὰ τοῦ σκαφίματος χῶμα ἐπισωρεύω.

*Συσκεδάννυμι, μέλ. άσω, καί, συσκεδανύω, (σκεδάννυμι, ἀνώμ.). Μαζῆ μὲ ἄλλους, διασκορπίζω, τοὺς βοηθῶ νὰ διασκορπίζωσι. 2) ὁλοτελῶς, παντελῶς διασκορπίζω. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 934.

Σύσκεμμα, τό (συσκίπτομαι). Κοινὴ σκέψις. Εὐσταθ.

Συσκεπάζω, (σκεπάζω). Ὁμοῦ ἢ καθόλου σκεπάζω.

Συσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Μαζῆ σκοπῶ, ὁμοῦ σκέπτομαι. Ἡρωδιαν. 1, 17.

Συσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Βάλλω μαζῆ, δένω τὰ πράγματά μου, τὰ σκεύη, ἑξαιρ. ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, διὰ ὁρόμον· καθόλου δέ, συνθέτω, συναρμόζω, ἑτοιμάζω, προετοιμάζω· τροπ. ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σκευωροῦμαι· ἢ πράγματα συσκευάσαιεν, ἐμηχανεύθη, ἐστοχάσθη τέχνας καὶ μηχανάς, Δημοσθ. Εἰς τὸ παθητ. καὶ μέσ. συνηθ. μαζόνω τὰ σκεύη μου, καὶ τὰ ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, Λατ. colligere, convasare. Γαλ. mettre en paquet Γερμ. einpacken. ἢ τὴν πορείαν· ἑτοιμάζομαι πρὸς ὁδόν, εὐτρεπίζομαι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 5, 1. ἢ τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὰ σκεύη ἀπὸ τὴν οἰκίαν, Δημοσθ. Ἐν γένει δέ, συλλέγω, συναρπάζω, παρασκευάζω τὶ ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, πρὸς ὠφελείαν μου, κερδίζω, ἀποκτῶ, μὲ ἁπάτην φέρω εἰς τὸ μέρος μου, Πλούταρχ. Φωκ. 32. «συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν», ἤθελε μὲ ἀπάτην νὰ φέρῃ τὴν πολιτεῖαν εἰς τὸ μέρος του· τροπικ. δέ, διὰ μηχανημάτων καὶ τεχνασμάτων ἁπατῶ, ἐφορμῶ αἰφνιδίως, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω, Δημοσθ. ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ ἔρωτος, «συσκευάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον», καταβλίβειν, καθυποτάσσειν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 15. ὅθεν

Συσκευασία, ἡ. Σύναξις τῶν σκευῶν καὶ ἑτοιμασία πρὸς ὁδοιπορίαν, ὁ τῶν ἐπίπλων δεσμός. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 17. «Ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν· ἑτοιμάζεσθαι.

Συσκευαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἑτοιμάζων.

Συσκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, ἑξαιρ. ἡ τοῦ θεάτρου· ἔδεν μεταφορικ. Γοητεία, θαυματοποιία, δόλος. Ἡρωδιαν. 3, 12.

Συσκευοφορέω, ῶ (σκευοφορέω). Φέρω ὁμοῦ, συγχρόνως ὅλα μαζῆ τὰ σκεύη. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 3, 4.

*Συσκευωρέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (σκευωρέομαι). Ὁμοῦ, συγχρόνως τεχνάζομαι, μηχανῶμαι δόλον, ἀπάτην, κ. τ. τ. Δημοσθ. τὸ ἐνεργ. συσκευωρέω, εἶναι ἀμφίβ.

Συσκηνάω, (σκηνάω) καὶ

*Συσκηνέω, (σκηνέω). Μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνήν, εἰμαι, κατοικῶ, ἢ συζῶ· ὡς τέ, ὁμοσκηνέω· ἑξαιρ. συντρώγω μετά τινος. Ξενοφ. ἔθεν

*Συσκηνήτης, ητου, ὁ, Ὅς τις συγκατοικεῖ, συντρώγει μετά τινος, εἶναι συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.

Συσκηνήτρια, ἡ· Ἑλλην. τοῦ, συσκηνήτης

Συσκηνία, ἡ (σύσκηνος). Τὸ κατοικεῖν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνήν, ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, συνοικία, ὁμεσκηνία· ἑξαιρέτως δὲ ἀντὶ τοῦ, συντρώγειν, συσσιτία. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1. 26. Ἑλλην. 5, 3, 20. ὅθεν

Συσκήνιον, τό, = συσσίτιον· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ητά συσκήνια, τὰ τῶν Λακεδαιμονίων φειδίτια. Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ. 5, 1.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν ὁμοῦ κατοικῶν, σύοικος, συγκάτοικος, ἑξαιρ. ὁμοτράπεζος. Ξενοφ.

*Συσκηνόω, = συσκηνέω, Ξενοφ.

Συσκιάζω, (σκιάζω). Κατασκιάζω, κάμνω διόλου σκιάν, σκεπάζω. Ἡσιόδ. Ἔρ. 615. ὅθεν

Συσκίασις, εως, ἡ. Τὸ συσκιάζειν, καλύπτειν, κάμνειν ἴσκιον.

Συσκίασμα, τό (συσκιάζω). Τὸ σκιασμένον ἢ σκεπασμένον μέρος, ἢ ἀντικείμενον ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Συσκιασμός, ὁ· = συσκίασις.

Σύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Παντοχόθεν, ἢ πυκνῶς συσκιασμένος, κατάσκιος, σύνδενδρος, καὶ δασὺς τόπος. Ξενοφ. Κυνηγ. 8, 4.

*Συσκιρτάω, μέλ. ήσω (σκιρτάω). Μαζῆ, συγχρόνως πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ.

Συσκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. συσκοπέομαι, (σκοπέω). Μαζῆ, συγχρόνως θεωρῶ, ἢ παρατηρῶ, Πλάτ.

Συσκοτάζω, Μ. άσω (σκοτάζω). Παντοχόθεν σκοτίζω, σκοτεινιάζω. 2) ἀμεταβ. καὶ ἀπροσ. γίνεται ὁλίγωρα σκότος. Δημοσθ. «Ἐπεὶ δὲ πάντων συνεσκότασεν· ἐπειδὴ εὐθὺς ἤρχιτε νὰ σκοτεινιάζῃ, νὰ γίνεται σκότος· ἄρχιτε νὰ καταπλακόνῃ ἡ νύκτα· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 15. καὶ, 4, 5, 5. «Ὁ μὲν δὴ Κῦρος δειπνίσας τοὺς Πέρσας, ἐπειδὴ συνεσκότασε, διέπεμψεν· ἐπειδὴ ἐνύκτωσεν· οὕτω καὶ Θουκυδ. «Ἡνίκα συνεσκόταζεν· ὅτε ἐσκοτεινίαζεν, ὅταν ἤρχιτε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Συσκυθρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Εἶμαι μαζῆ σκυθρωπός, σοβαρός, λυπημένος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 8.

Συσκυλόω, ῶ (σκυλόω) = συγκαλύπτω.

Συσμηρίζω, (σμηρίζω). Συγκολλῶ, ἐμπράσσω.

Συσπαράσσω, καὶ Ἀττ. αττω. μέλ. ξω (σπαράσσω). Ὁμοῦ σπαράττω, κατασχίζω.

Σύσπασις, εως, ἡ (συσπάω). Συστολή, συνάφεια καὶ ἕνωσις διὰ ῥαφῆς, ἢ διὰ σφιξίματος, ἐμβάλλωσις.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, συνεστραμμένος· καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συσπασθῇ. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συσπάω, ῶ. Μέλ. άσω, (σπάω). Συνάλκω, συστέλλω, συσφίγγω, σύρω, διὰ ῥαφῆς συνάπτω, συῤῥάπτω, ἐμβάλλωνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 10. «τὰς ἀσφείρας συνῆγον καὶ συνέσπων».

Συσπειράω, ῶ (σπειράω). Συστρέφω, εἰς στενότητα συγκλείω, εἰς ἓν συνάγω, συμμαζόνω, καταπυκνόνω. Συνελίττω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 15. «συνεσπειραμένην ἔχων τὴν τάξιν· συμμαζωμένην· οὕτω Κυρουπ. 7, 5, 6. «Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειράθησαν. Ἡ φάλαγξ βραχυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλωμένη, συμπυκνουμένη, συστρεφομένη

Συσπείρω (σπείρω). Ὁμοῦ σπείρω.

Συσπένδω, Μέλ. σπείσω (σπένδω, ἀνώμ.) Μαζῆ μὲ ἄλλους χύνω, κάμνω θυσίας μὲ οἶνον. Μέσ. κάμνω μὲ ἄλλον συνθήκας, εἰρήνην, κ. τ. τ.

Συσπεύδω (σπεύδω). Ὁμοῦ κατεπείγω, βιάζω, βιάζομαι· μεταβατικῶς, καὶ ἀμεταβ. Ἡλιόδωρ. «Οὔτε ἐσπούδασε τῶν τοιούτων οὐδέν, οὔτε δόξαν, ὡς καὶ συσπεύδων τινὶ ἔσχεν. Δίων. Κάτ. ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ μετά τινος, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους του ητινίκ. Ἡρόδ. 1, 92.

Συσπλαγχνεύω (σπλαγχνεύω.) Μαζῆ μὲ ἄλλους τρώγω τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1115.

Συσποδέω, ῶ (σποδέω). Συγκόπτω, εἰς μικρὰ κόπτω, συντέμνω.

Σύσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κάμνω τὴν σπονδήν, τὴν θυσίαν. 2) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάμνω συνθήκην, εἰρήνην, εἶμαι μέτοχος αὐτῆς.

Συσπουδάζω, Μ. άσω (σπουδάζω.) Μαζῆ, συγχρόνως σπεύδω, εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετὰ σπουδῆς ἐκτελῶ, «τινί», ὅθεν εἶμαι εἴς τινα εὐνοϊκός, τὸν εὐνοῶ Ξενοφ. Ἀγησ. 8, 2. «Συνεσπουδάζετε πᾶν ὅ,τι δέοι φίλοις· οὕτω καὶ ἡ Ἀθηνᾶ συσπουδάζει». Δίων. Κάτ. συνεργεῖν, συμπράττειν. ὅθεν

Συσπουδαστικός, ἡ, όν· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ πράττων τι μετὰ σπουδῆς πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι πρὸς χάριν τινός. Ἀντωνῖν. 1, 16.

Συσσαίνω (σαίνω) κολακεύω. Παθητ. αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν κολακευόμενον, εὐαρεστοῦμαι Πολύβ. 1, 80. «Ταύτῃ οἱ πλεῖστοι συνεσαίνοντο τῇ διαλέκτῳ· ἠρέσκοντο.

Συσσαρκία, ἡ (σάρξ) = Εὐσαρκία. ἐκ Θεοφράστ. 2) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις. Ἐκκλησ.

Συσσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Μετὰ ἢ διὰ σαρκὸς συνάπτω, ἑνόνω, ἢ ἰατρεύω πληγὴν τινά (κάμνω νὰ πιάσῃ κρέας.) Concarnare. Vigelius. ὅθεν

Συσσάρκωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ κρέατος συνάφεια καὶ τάσις πληγῆς τινος. Γαλην.

Συσσάσσω, καὶ Ἀττ. - άττω μέλ. ξω (σάττω) διόλου πληρόω, γεμίζω· λέγεται ἐπὶ πολλῶν σωμάτων ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχομένων, ἢ εἰς πολλὰ μέρη εἰσερχομένων. Ἀριστοτέλ. προβλ. 25, 8.

Συσσεισμός, ὁ. Λαίλαψ, συστροφὴ ἢ μεγάλη ταραχὴ ἀνέμου, ἑξαιρ. ὁ σεισμὸς τῆς γῆς. Βασιλειῶν δ'. κεφ. β'. 1.

Συσσείω (σείω). Ὁμοῦ κλονῶ, ταράττω· καθόλου, μαζῆ, συγχρόνως φέρω εἰς κίνησιν. Τύμν. Ὀμ. Ἑρμ. 94. Ξέναρχος παρ' Ἀθήν. 15. σελ. 693. «Συνέτειτε μ' ἐκποδὼν τὰ φιάλη παντελῶς».

*Συσσεύω (σεύω, ἀνώμ.) Μαζῆ ὠθῶ, σπρόχνω, φέρω εἰς κίνησιν.

*Συσσημαίνομαι (σημαίνω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συγχρόνως σφραγίζω, βουλόνω τὰ γράμματα, συνυπογράφομαι.

Συσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοῦ συμαίνων, ὁ ἐν ταὐτῷ καὶ ἕτερον ἢ τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχων, ἢ συνώνυμος, ἰσοδύναμος κατὰ τὴν σημασίαν. Ἐτυμολ. μεγ.

Σύσσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ὁμοῦ σημαντικός, δηλωτικός· ὁ μὲ ἄλλον δηλούμενος, σημειούμενος. Οὐσ. Συσσήμου, τό. = Σύμβολον, Σημεῖον, καί, Σύνθημα· τὸ προμεμνημένον, ταγμένον, καὶ προτεθειωρισμένον σημεῖον, ἢ ὁ προτεθειωρισμένος λόγος. Στράβ. 15. «Ἀστρονόμοις μέτροις μᾶλλον καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσήμου πωλεῖντο· ἀπὸ διωρισμένου καὶ δικαίου ἤτοι σωστοῦ μέτρου καὶ ζυγίου· ἤτοι, νὰ πωλῶνται κατὰ τὸ διωρισμένον καὶ σωστὸν μέτρον ἢ ζύγιον. «Θὲς μόνον ἢ ζύγιν ἢ τοιοῦτον σύσημον· δὲς μόνον ἓν σύμβολον, σημεῖον. Ἐπιγράμ.

Συσσήπω, Μ. ψω (σήπω.) Ὁμοῦ εἰς σῆψιν φέρω, κάμνω νὰ σαπίσῃ μαζῆ. «Ἵνα μὴ συσταθῇ τὰς πλησίον· διὰ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὰς πλησίον διὰ τῆς σήψεως. Παθ. «Συσσήπομαι· ὁμοῦ σήπομαι, σαπίζω μαζῆ. ὅθεν

Σύσσηψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ σῆψις· ἢ διὰ τῆς σήψεως μόλυνσις. Γεωπον.

Συσσιτέω, ῶ. Μ. ήτω (σύσσιτος). Ὁμοῦ τρώγω, συντρώγω. Πλάτ. Συμπ. «Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεστιούμεν ἐκεῖ· ὁ Ἀριστοτέλ. πολ. 6. ἔχει. «Συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων· φέρεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ «Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις· παρὰ Λυσ. «Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται, οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος». Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 19.

Συσσίτησις, εως, ἡ· = τῷ ἑξῆς. Πλουτ. εἰς Λυκουργ. 12.

Συσσιτία, ἡ (σύσσιτος). Τὸ συντρώγειν, τὸ κοινῶς τρώγειν· κοινὴ δίαιτα, συντροφία ἐκεί-

των, οἵτινες ὁμοῦ τρώγουσι. Ξενοφ. Οἰκ. 8, 12. ὅθεν

Συσσιτικός, ή, όν. Ὁ εἰς συσσίτιον αὐτῶν. Ἀθήν. 4. σελ. 143. «Οἶκος συσσιτιάζων εἰς ὃν γίνονται τὰ συσσίτια.

Συσσίτιον, τό· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ συσσίτια, κοινὸν συμπόσιον ἢ κοινὸν γεῦμα. τὰ ὀπεῖον κατέστησεν εἰς τὴν Σπάρτην ὁ Λυκοῦργος, καὶ εἰς τὸ ὀπεῖον ἐλάμβανον μέρος ὅλοι οἱ πολῖται. Ἡρόδ. 1, 65. 2) ὁ τόπος ἔνθα γίνεται τὸ κοινὸν φαγητόν. «Καὶ τὸ τρίτον πολίτευμα καὶ κάλλιστον ἐπῆγε (ὁ Λυκοῦργος) τὴν τῶν συσσιτίων κατασκευήν, ὥστε ἀεὶποτε μετ' ἀλλήλων συνιόντας, ἐπὶ κοινοῖς καὶ τεταγμένοις ὄψοις καὶ σιτίοις· ἐκόμιζε δὲ ἕκαστος εἰσθὲν τὰ πρὸς τὸν μῆνα ἀρκέσοντα ἄλφιτα, καὶ τυρούς, καὶ οἶνον,» κ. τ. λ. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 10. καὶ 12. Ἀθήν. 4, σελ. 138.

Συσσιτοποιέω, ῶ (σιτοποιέω). Ἑτοιμάζω μαζῆ σῖτον, ἢ ἄρτον. 2) μὲ ἄρτον ἑτοιμάζω καὶ ζυμόω. Διοσκορ. 6, 1.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Σύσιτρος, συνδιαιτητής, ὅστις συνεσθίει μὲ ἄλλον, Θεόγν. 309. πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συσσόη, ἡ καὶ

*Σύσσοια, ἡ. Ἡ κοινὴ κίνησις πολλῶν σωμάτων φερομένων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἀνεμπόδιστος καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ φορὰ αὐτῶν. Δημόκριτ. ἐκ τοῦ

*Συσσάομαι, οῦμαι. ἔλλειπτ. ἀποθ. (σοῦμαι, ἀνώμ.) Μαζῆ, συγχρόνως κινοῦμαι, φέρομαι μετά τινος εἰς τι μέρος.

*Συσφάλλω (σφάλλω) καὶ, συσφάλλομαι, μαζῆ γλυστρῶ, παγιδεύω. Μαξιμ. Τύρ. 13, 4.

Συσσύρω (σύρω). Ἕλκω, σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, συσταράσσω. (- - -)

Συσσώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἐνμ.) Ὁμοῦ σώζω, συντηρῶ, διαφυλάττω, παραμένω, παρατηρῶ. Πλατ. Νομ. 4. σελ. 707. C.

Συσσωματοποιέω, ῶ (σωματοποιέω). Ὁμοῦ εἰς ἓν σῶμα φέρω, εἰς ἓν σῶμα συνάπτω. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. 4, 30.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ εἰς ἓν σῶμα συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ν. Δ. Εἰς τὴν συνήθειαν ἑαυτοῦ, σὺν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ σὺν αὐτῷ τῷ σώματι· μὲ ὅλον τὸ σῶμα, μαζῆ μὲ τὸ σῶμα.

Συσσωρεύω (σωρεύω). Ὁμοῦ τωρεύω, ἐπισωρεύω.

Συσσωφρονέω, ῶ (σωφρονέω). Εἶμαι μαζῆ σώφρων, φρόνιμος, πράττω σωφρόνως· ἠτινίν, μαζῆ μέ τινα. Σχολ. 18. 4. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ σωφρονῶ.

Συστάδην, Ἐπίρ. ή, «Συσταδὸν» (συνίστημι) Πλησίον ἑστάμενος, ἀπὸ πλησίον, κοντὰ κοντά· ἔξαιρ. «συσταδὸν μάχεσθαι», Λατ. cominus pugnare, Γαλ. combattre corps à corps, καὶ, «ἡ συσταδὸν μάχη», ἡ ἀπὸ πλησίον μάχη. Ἡρωδιαν. 4, 15. καὶ 8, 7, 7. 12.

*Συσταθεύω (σταθεύω). Μαζῆ ψήνω, διόλου ψήνω, ἢ καψαλίζω.

*Συσταθμέομαι, μέσ. ἀποθ. (σταθμέομαι) = συμμετρέω.

Συστάθμια, ἡ. Μίξις ὁμοίου σταθμοῦ, ἤτοι ἰσότης τῆς μίξεως κατὰ τὸ ζύγιον ἢ τὸ βάρος, ἰσοσταθμία τῆς μίξεως. Διοσκορ. 1, 64.

Σύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός, συμπ. δ) Ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν ἤτοι κατὰ τὸ ζύγιον, κατὰ τὸ βάρος, ἰσόσταθμος. Γαλην. Γλωσσ.

Συσταλτικός, ή, όν (συστέλλω). Ὁ συστέλλων, εἰς τὰ ὀπίσω σύρων, ὀπίσω κρατῶν.

Συσταμνίζω (στάμνος). Εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον βάλλω ἢ χύνω. Νίκανδρ.

Συστάς, άσα, ὁ (συνίστημι). Ὅ,τι στέκει πλησίον ἄλλου. β'.) «συστάδες ἀμπέλων» εἰς τετράγωνα φυτευμένοι ἀμπελοι, vites compluviatae, Λατ. Schneid. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 10, 5. κατ' ἄλλους δὲ, ἀμπελοι, κατὰ συσταυρεμένας σειρὰς φυτευμέναι, in quincuncem, Λατ. γ'. «συστάδες θαλάσσης», ἀμβρίων λάκκοι, τέλματα, ἀπὸ ἱστάμενα τῆς θαλάσσης, ἢ ὄμβρια ὕδατα. Στραβ. 16. σελ. 1118.

Συσταυρόω, Μ. ώσω (σταυρόω) μεταβατ. Μαζῆ, συγχρόνως, στάσιν, ἐπανάστασιν διεγείρω, ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ἐπαναστατῶ, στασιάζω, εἶμαι ἐπαναστάτης, συστασιώτης, συμφατριαστής. ὅθεν

Συσταυαστής, οῦ, ὁ. Ὁ στάσιν ἤτοι ἐπανάστασιν μαζῆ μὲ ἄλλον διεγείρων, Μάρκ. 15, 7.

Σύστασις, εως, ἡ (συνίστημι). Τὸ συνδέτειν, συναθροίζειν, ἕνωσις. β'.) τὸ καταστασιάζειν, διατάσσειν, «σύστασις προσώπου», τὸ νὰ στένῃ τις τὸ πρόσωπόν του οὕτω, ὥστε διὰ ῥυτίδων νὰ εἰδῇ εἰς αὐτὸ συβαρὰν στάσιν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. — 2) ἐκ τοῦ μέσου, τὸ ἱστασθαι μαζῆ, συναθροισμα, ἕνωσις, σύναψις· ἔθεν ἕνωσις διὰ φιλίας, ἢ συνήθειας· ἐπὶ κακοῦ δὲ, συνωμοσία, ἐπανάστασις· «ἐπί τινων, ἐναντίον τινός. Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασίς τινος εἴς τινα, σύστασις· ἐπὶ πολέμου, ἢ σύγκρουσις, ἢ συμπλοκὴ εἰς μάχην, καὶ ἡ μάχη αὐτή, Ἡρόδ. 6, 117. 7, 167. β'.) σύνταξις, κατασκευή, διάταξις, ἐπιτηδειότης, «σύστασις ἐπιβουλῆς», τὸ εἰς ἐπιβουλὴν δοθὲν σχέδιον, Πολυβ. 6. 7. ἔθεν γ'.) ἡ ὑπαρξις, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχή. δ'.) ἡ οὐσία, ποιότης, κατάστασις, ἔξαιρ. ἡ διαρκοῦσα, «πολιτείας» Πολυβ. ἢ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν πάλιν ἀποκατασταθεῖσα τῶν πολιτῶν ὁμόνοια, Ἰσοκρ. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, πῆξις, τὸ πήγνυσθαι, πύκνωσις στερεὰ. ε'.) τροπικ. στενοχωρία τῆς ψυχῆς, Θουκυδ. 7, 71. παρβλ. Volck. Ἡρόδ. 7, 170.

Συστασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συστάσεως ὤν, συνομότης. Ἡρόδ. 5, 70. 124.

*Συστατέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, συνίστημι.

Συστατέω, ῶ· νεώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, Συνίστημι, συστένω.

Συστατής, ου, ὁ (συνίστημι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλους συνιστάμενος. Εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. οἱ δοκοῦ, γραντικὶ τῆς σκεπαστῆς. ὅθεν

Συστατικός, ή, όν. Ὁ στένων, φέρων μαζῆ, παραστέων, συστένων, ὅθεν παροιμιωδ. «Τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς». ἢ ὡραιότης προξενεῖ περισσοτέραν σύστασιν παρὰ πᾶσαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολήν· «ἢ συστατικήν» ὑπονοεῖται «ἐπιστολήν». Διογ. Λαέρτ. 8, 87. 2) ὁ πήγων, κάμνων τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ.

Συσταυρόω, ῶ (σταυρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ὀχυρώνω τι διὰ σταυρῶν, ἤτοι παστάλων. 2) Ὁμοῦ, μαζῆ σταυρόνω, χρεμνῶ εἰς τὸν σταυρόν, ἐκκλινα

Συστεγάζω, Μ. άσω (στεγάζω) Μαζῆ, ἢ διόλου σκεπάζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 7. «Πάντες συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι· διόλου σκεπασμένοι, κεκαλυμμένοι μὲ θώρακας.

Συστεγνόω, ῶ. Στεγνόω, σημασ. 2. συγκολλῶ.

*Συστειπτος (στείβω). Μαζῆ πυκνωμένος, πατημένος.

*Συστείχω (στείχω.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ὑπάγω.

Συστέλλω, Μ. ελῶ. Παρακ. Συνέσταλκα, (στέλλω) Συνάγω, συνάγω, συμμαζόνω, ὅθεν, σμικρόνω, ὀλιγοστεύω· ἔξαιρ. συμμαζόνω τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ῥυτιδόνω, componere vultum, Λατ. 2. σύρω ὀπίσω, διώκω πρὸς τὰ ὀπίσω, κρατῶ ὀπίσω, κατέχω, καταστέλλω, ἐμποδίζω. 3) τροπικ. ταπεινόνω, καταβάλλω· ὅθεν εἰς τὸν παθητ. παρακείμ. εἶμαι ταπεινωμένος, κατηφής, ἄθυμος. Πλούταρχ. εἰς Λύσανδ. 12. 4) κρύπτω, σκεπάζω. 5) Εἰς τοὺς Γραμματ. μεταχειρίζομαι φωνῆεν, ἢ συλλαβήν τινα βραχεῖαν, μεταφέρω τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν, corripere, Λατ. ἀντίθ. τοῦ, ἐκτείνειν. Παθ. εἶμαι βραχύς.

Συστενάζω, μέλ. ξω (στενάζω). Ἀναστενάζω μαζῆ. Ν. Δ.

Σύστενος, ὁ, ἡ (στενός). Στενυνόμενος, τελείως εἰς στενόν, «Σύστενες χιτῶνα· στενὸν φόρημα. Ἡσύχ. ὡς τό, σύνεφος.

Συστενοχωρέω, ῶ (στενοχωρέω). Μαζῆ στενοχωρῶ, στενοχωρῶ, εἰς «στενοχωρίαν φέρω, βάλλω. Πλούταρχ.

Συστεφανηφορέω (στεφανηφορέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρους, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ μ' ἄλλους στεφάνους φέρω.

Συστεφανόω, ῶ (στεφανόω). Μαζῆ συγχρόνως στεφανόνω. Μέσ. συστεφανοῦμαι· ὁμοῦ στεφανόνω ἐμαυτόν· μαζῆ στεφανόνομαι. Δημ.

Σύστημα, ατος, τό (συνίστημι). Ἓν ἀπὸ πολλὰ κομμάτια, μέρη, μέλη, ἢ πρόσωπα συνεστάμενον, ἢ σύνθετον ὅλον, σωρός, πλῆθος, ἀγέλη, συνάθροισμα· ἠθῶν καὶ ἱπποτροφείων συστήματα· ποίμνια, ἢ ἀγέλαι, Πολύβ. ἔξαιρ. α') πλῆθος στρατιωτῶν, συνήθ. ἐπὶ ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς τάγμα, καὶ σύνταγμα, Γαλ. Corps, καὶ Λατ. manus militum· ὅθεν «σύστημα μισθοφόρων», ἱππέων», κ. τ. τ. ἀλλὰ «τὸ τῆς φάλαγγος σύστημα» εἰ εἰς φάλαγγα παρατεταγμένοι στρατιῶται. β') οἱ ὑπό μίαν κοινὴν διοίκησιν ζῶντες ἄνθρωποι, ὅθεν ἡ κοινότης, ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις, ἡ εὐταξία τῆς πολιτείας· ἔτι δὲ καὶ λεῶν συμμαχία, συμμαχικὴ πολιτεία. γ') συνάθροισμα, σῶμα (Collegium) ἱερέων, ἢ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων. δ) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνήθως ὅλον τι ἀπὸ πολλὰς πείρας καὶ προτάσεις συντεθέμενον, σύστημα τέχνης, ἢ ἐπιστήμης· «τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων», τὸ ὁποῖον ὁ Κικέρων μετέφρασεν: ars ex multis animi perceptionibus constat. lic. Quaest. Acad. IV. Πλάτ. Φαίδ. ε'.) εἰς τὴν Μετρικήν, «ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν ὅλον. ς'.) εἰς τὴν Μουσικήν, «ἡ ἐκ τεττάρων διαφόρων τόνων συνισταμένη συμφωνία· Εὐκλείδ. ἁρμον. καὶ Ἀριστόξεν. constitutio, = plenum veluti modulationis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens. Boethius de Mus. IV. 14. ζ'.) εἰς τοὺς μεταγενέστ. Ἰατροὺς, ὡς τό, ἄθροισις, συσώρευμα τοῦ αἵματος, ἢ τῶν χυμῶν. (Σημείωσε, ὅτι ἡ λέξις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς σχεδὸν οὐδέποτε.)

Συστηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς ἓν ὅλον ἡνωμένος, διατεταγμένος, εἰς μίαν τέχνην, ἢ ἐπιστήμην. β') εἰς τοὺς μεταγενεστ. ἰατρ. συσωρευμένος, ἔξαιρ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ. «Σφυγμὸς συστηματικὸς» ὁ πυκνὸν καὶ ἀνώμαλον ἔχων τὸ κτύπημα· ὅθεν «Συστηματικὴ ἀνωμαλία». Γαλην. αἰτ. σφύγ. 2. «Τῶν ἀνωμάλων σφυγμῶν, οἱ μὲν ἐν μιᾷ κινήσει τῆς ἀρτηρίας τὴν ἰσότητα διαφθείρουσιν, οἱ δὲ ἐν πλείοσιν· ἥπερ δὴ καὶ συστηματικὴν ἀνωμαλίαν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν.

Συστοιχέω, ῶ. Μ. ήσω (στοιχέω). Μαζῆ εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἀράδαν, σειρὰν στέκομαι· μετὰ Δωτικ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἀράδα, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ἢ εἶδος ἀνήκω. ὅθεν

Συστοιχία, ἡ. Τὸ συστοιχεῖν, ἢ στάσις τινὸς εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον, εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἢ ἀράδα, καὶ τὸ ἀνήκειν εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον,

εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, σειράν, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, ἢ γένος, συγγένεια, συνάφεια, ἕνωσις διὰ κοινοῦ γένους, ἢ εἴδους.

Σύστοιχος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. συστοίχως (στοῖχος). Μαζῆ μὲ ἄλλους, συγχρόνως εἰς τὴν αὐτὴν σειράν, γραμμήν, ἰστάμενος, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, βαθμόν, γένος, εἶδος ἀνήκων, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ γένους ὤν, ὅθεν καθόλου, ὁμοῦ ἓν ὅλον ἀποτελῶν, συγγενής, σύμφωνος, ὁρμάζων, προτήκων· αὐτοσ. τοῦ ἀντίστοιχος, οὕτω κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα σύστοιχα εἶναι ἀήρ καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ· ἀντίστοιχα ἐξεναντίας, πῦρ καὶ ὕδωρ, ἀήρ καὶ γῆ. Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. δὲ σύστοιχα μὲ ὀνομάζονται τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου προφερόμενα γράμματα· ἀντίστοιχα δέ, τὰ κατὰ τὰς ἰδιότητας αὐτῶν πρὸς ἄλληλα συμφωνοῦντα· οἷον, π, υ, τ, καὶ β, γ, δ, καὶ φ, χ, θ. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην τῶν γραμμάτων κοινωνίαν ὀνομάζουν οἱ Γραμματικοὶ «συστοιχίαν» καὶ «ἀντιστοιχίαν, ὅθεν, κατ' ἀντιστοιχίαν» διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συγγένειαν· «φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη». Ἀθήν. ιι', σελ. 501.

Συστολέω, ῶ = Συστολίζω. ἀμφ.

Συστολή, ἡ (συστέλλω). Συμμάζωξις, ἡ περιμάζωξις, συντομία, βραχύτης, μείωσις ἐξαιρ. ὀλιγοστευσις καὶ περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, ψεῖδος, ἀκρίβεια. 2) εἰς τοὺς Γραμμ. ἡ τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχύ· οἷον, ἔσαν, ἀντὶ ἦσαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ βραχεῖα προφορὰ μιᾶς κυρίως μακρᾶς συλλαβῆς.

Συστολίζω, μέλ. ίσω (στολίζω) = συστέλλω. Εὐριπ. Ὀρ. 1441. «Ἀγάλματα λίθῳ συστολίζει σκύλινα· ὑφάνει ἐκ νήματος λινέου. 2) Ὁμοῦ ἑνόω.

Σύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ συνεστηλμένον, ἤτοι συμμαζωμένον καὶ μικρυλόν, ἢ στενὸν ἔχων τὸ στόμα ὡς τό, σύστενος. ὅθεν

Συστομόω, ῶ. Κάμνω στενὸν τὸ στόμα. 2) Ἑνόω, σμίγω τὸ στόμα. Στράβ. 7. σελ. 473.

*Συστοναχέω, (στοναχίω) = συστενάζω Κόϊντ. 1, 298.

Συστορέννυμι (στορέννυμι, ἀνμ.) Ὁμοῦ σκεπάζω, διπλόνω. Δίφιλος παρὰ Πολυδ. 10, 38. «Τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσαι», διπλῶσαι τὸν τάπητα.

Συστοχάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (στοχάζομαι). Μαζῆ σημαδεύω, σκοπεύω,

Συστρατεία, ἡ. Κοινὴ στρατεία, ἢ εἰς στρατείαν συντροφία, ἢ ἡ εἰς τὴν στρατείαν μετά τινος δούλευτις. Ξεν. Ἑλλην. 3, 1, 4. ἐκ τοῦ

Συστρατεύω, καὶ σύχι σπάνιον ὡς μέσ. ἀποθετ. Συστρατεύομαι (στρατεύω). Μαζῆ μὲ ἄλλον κάμνω ἐκστρατείαν ἢ εἰς στρατείαν ὑπάγω μετά τινος. Πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συστρατηγέω, ῶ (στρατηγέω). Εἶμαι μαζῆ μὲ ἄλλον στρατηγός, ἐκ τοῦ

Συστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὅστις εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ στράτευμα εἶναι στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 6, 16. Δὲν πρέπει δὲ νὰ τονίζεται «συστράτηγος. Πόππων Θουκυδ. 3, 109. (2)

Συστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατιώτης ὤν, σύντροφος στρατιώτου. Ξενοφ.

*Συστρατιώτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ, συστρατιώτης.

Συστρατοπεδεύομαι, μέσον ἀποθ. (στρατοπεδεύομαι). Ὁμοῦ κάμνω στρατόπεδον. Ξενοφ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. συστρατοπεδεύω. Ξενοφ.

Σύστρεμμα, τό (συστρέφω). Τὸ συνεστραμμένον, ἢ στρογγυλότης, π. χ. τῆς ῥανίδος. Ἀριστοτ. Κοσμ. Καλοῦμεν δὲ ὕετον ὄμβρον μείζονα καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, τὰς στρογγύλας ῥανίδας. 2) Συνάκροισμα, πλῆθος, ὅμιλος. 3) εἰς τοὺς Ἰατρ. Οἴδημα, φλεγμονή, ἀπόστημα, Collectio, 4) εἰς τοὺς μεταγενεστ. πᾶν τὸ διὰ τέχνης συνεστραμμένον, ὅθεν Τροπικ. δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή.

Συστρεμματάρχης, ου, ὁ (σύστρεμμα, σηματ. 2. ἄρχω). Ὁ συστρέμματος ἄρχων, ἤτοι ὁ ἄρχηγος καὶ πρῶτος δυο χιλιάδων στρατιωτῶν. Ἀρριαν. Τακτ.

Συστρεμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Σύστρεμμα. Ἀριστοτέλ. «Τάπης συστρεμμάτιον». ἔνθ.

Συστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συστρέφων, ἐνέων, κάμνων πυκνὸν καὶ στερεόν, συνάγων, συνέλκων. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Συστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ στρέφω· μαζῆ στρύφω, κάμνω πιλητόν, ἐμπλέκω (μαζόνω κουβάρι, συστροφόνω), ὡς π. χ. ὁ ἄνεμος τὰ νέφη. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμώδες συνεστραμμένον συμπεπυκνωμένον· ὅθεν καθόλου εἰς ἕνα σωρόν, ἢ εἰς ἓν ἄθροισμα συνάγω, συνέλκω, ἢ εἰς ἓν σχῆμα, εἰς ἓν σῶμα φέρω, ἐπισωρεύω, συναθροίζω, Valck. Ἡροδ. 1, 101. 9, 18. «Ἵππους», ἔστρεψε τὸν ἵππον πρὸς ἑαυτόν, τουτέστι, περιεμάζωξεν αὐτόν, καὶ παρώξυνεν, ἢ παρώξυνε διὰ τῆς συντάσεως τοῦ χαλινοῦ, καὶ τοῦ διὰ τοῦ κέντρου κεντήματος· ὡς τοῦτης συνηθείας. «Ἐμάζωξε τὸν ἵππον». Πλούταρχ εἰς Πυρ 16. ἔτι δὲ, τὸ συνεστραμμένον ῥίπτω, ἢ σφενδονίζω. β.) πυκνόνω, εἰς πυκνήν τινα ὕλην ἐνόνω. γ.) εἰς τοὺς Ῥήτορ. «Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν, τὴν λέξιν, τὰ νοήματα· ἀντὶ τοῦ, στρογγυλεύειν, στρογγύλως ἐκφέρειν, συστέλλειν καὶ συντέμνειν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Δημήτρ. Φαλ. 20. «συνεστραμμένη λέξις», ἡ στρογγυλευμένη καὶ περιοδικὴ ἔκφρασις· ἤτοι συνεστραμμένον τὸ Συνεσταλμένον καὶ συνεσταλμένον, ἤτοι ἡ βραχυλογία, ἡ δὲ ὀλίγων λέξεων παράστασις τῶν νοημάτων, τὸ ὁποῖον ἔξαιρ. ἦτον ἴδιον τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πρωταγ. 81. — Παθητ. «Συστρέφομαι· συναθροίζομαι, συμμαζώνομαι, συστέλλομαι, συνάπτομαι, συμπυκνοῦμαι, συντενοχωροῦμαι. Ἡροδ. 6, 6. 9, 62.

Συστροβέω, ῶ. Ὁμοῦ στροβέω. ἀμφ.

Συστρογγυλίζω, Μ. ίσω· καὶ

*Συστρογγύλλω (στρογγύλλω) Διόλου στρογγύλον ἤτοι ὁλοστρόγγυλον κάμνω, στρογγυλεύω, συστραφαρόνω. Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 165. «συστρογγυλοῦν τὴν οὐσίαν», καταναλίσκειν, διαφθείρειν.

Συστροφή, ἡ (συστρέφω). Τὸ στρεφογυρίζειν, συστέλλειν, συνέλκειν, συνάγειν, ἑνοῦν. 2) τὸ στρεφογυριτμένον, συνεσταλμένον, συνηγμένον, συνηθροισμένον· πᾶσα πυκνὴ ὕλη, ἢ σωρός, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν ἀ.) Πλῆθος συνηθροισμένων ἀνθρώπων, ἢ ἄθροισμα ἀνθρώπων ἡνωμένων πρός τινα σκοπόν, ἢ ἐπιχείρημα, πλῆθος κοινοῦ λαοῦ, στρατιωτῶν, globus, Ἡροδ. 7, 9, 1. β.) «συστροφὴ ἀνέμου», ἀνεμοστρόβιλος, λαίλαψ. «συστροφὴ ὄμβρου», ῥαγδαία βροχή· «συστροφὴ ὑδάτων», δίνη, στρεφογύρισμα τῶν ὑδάτων. γ.) εἰς τοὺς Ἰατρ. οἴδημα, συστώρευσις χυμῶν ἀποστημα, Collectio. δ'.) τροπικ. «συστροφὴ τῆς λέξεως», τὸ συνεστραμμένον, στρογγύλον, καὶ σύντομον τῆς ἐκφράσεως.

Συστροφία, ἡ (σύστροφος). Ἐπιτηδειότης, ἀπάτη, κυρίως ἡ δύναμις τοῦ στρέφεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) συναναστροφή.

Σύστροφος, ὁ· (συστρέφω). Συνεστραμμένος, συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, ἡνωμένος. 2) ὁ γυρίζων, στρέφων τὸν ἑαυτόν του, στρεφογυρίζων. 3) τροπικ. ἐπιτήδειος, πανοῦργος, versutus, Λατ.

*Συστυγνάζω (στυγνάζω). Συλλυποῦμαι.

Σύστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Μὲ πυκνὰ πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους στύλους. Βιτρούβ. 3, 2.

Συστύφω (στύφω) συνέλκω, συσφίγγω (στῦ)

Συσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Μαζῆ, συγχρόνως σφάζω, φονεύω, θυτιάζω.

Συσφαιρίζω, (σφαιρίζω) Μαζῆ παίζω τὴν σφαῖραν. ὅθεν

Συσφαιριστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Κάμνω διέλου ὡς σφαῖραν, στρογγύλον.

*Συσφάλλω (σφαλλω) Κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ μαζῆ, παίζοντ. γλυστρῶ μαζῆ, ἢ πίπτω.

Συσφάττω, μέλ. ξω, (σφάττω) = συσφάζω.

Συσφηκόω, ῶ (σφηκόω) Συνδένω, συσφίγγω, δένω σφιγκτὰ Διογ. Λαέρτ. 2, 6. ἐκ Τίμων. Φλιασ.

Συσφηνόω, ῶ (σφηνόω) Ὁμοῦ σφῆνας ἐμβάλλω ἢ συνδίβω, συσφίγγω, συμπυκνόνω, συστειχορῶ. Ἡρόδοτ. «Συσφηνοῦν τὸν ἀέρα».

Συσφίγγω, Μ. ξω (σφίγγω). Ὁμοῦ ἢ στερεῶς σφίγγω, συνδένω, Ο'. ὅθεν

Συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ· Στενὸς χιτών, ὁ συσφίγγων τὸ σῶμα Ο'. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡσύχιος καὶ «Σφιγκτήρ».

Συσφιγκτόν, τό (συσφίγγω) ταὐτὸν τῷ ἐγχειρ. ἄγκιστρον. Ο'. Ἐξοδ. κδ, 25.

Σύσφιγκτος, ὁ, ἡ (συσφίγγω) Συνεσφιγμένος, συνδεδεμένος. Ο'.

Σύσφιγμα, τ' (συσφίγγω) Τὸ συνεσφιγμένον, συνδεδεμένον· πλησ. «Συσφίγματα, ταινία ἢ ἅλυτος Ἐξοδ. 28, 14.

Σύσφιγξις, εως, ἡ (συσφίγγω) Τὸ συσφίγγειν, = Σύσφιγμα. Ο'.

Συσφραγίζω, (σφραγίζω) Συσσυμαίνομαι, βουλόνω. Ο'. καὶ εἰς τὸ μεσ. εὔχρηστον.

Συσχετήριον, τό (συνέχω) Κλωβίον, δοχεῖον, κ. τ. τ. εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκλείεται τι. Στοβ. Φυσ. σελ. 1072. «Φέρε γὰρ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ συσχετήριον ἐγκλείεσθαι ἀνθρώπους τε καὶ ἄστρους, καὶ περιστερὰς, καὶ κύκνους, καὶ μυίας, καὶ ὄφεις, καὶ λέοντα».

Συσχηματίζω, Μ. ίσω (σχηματίζω ἐμοῦ ἢ κατὰ μίμησιν σχηματίζω, μορφόνω. Μέτ. «Συσχηματίζομαι· σχηματίζω, μορφόνω, διευθύνω ἑαυτὸν κατά τι ἢ πρός τι· μετὰ Δοτικ. ἐπὶ ἀστέρων, ὅταν λαμβάνωσι θέσιν ἀντίθετον· ὅθεν

*Συσχηματισμός, ὁ, Ἡ πρὸς ἄλληλα θέσις τῶν ἄστρων. Σεξτ. ἐμπ. Μαθημ. 5, 30, 91. Προκλ. Παράφρ. Πτολ. σελ. 1. 6. 7.

Συσχολάζω, Μ. άσω (σχολάζω) Μαζῆ σχολὴν ἀργίαν ἔχω, τὴν ἀπολαύω συνδιατρίβω, ἢ καταγίνομαι, διατρίβω τὸν καιρόν μου τινί, ἐξαιρ. εἶμαι μέ τινος συμμαθητής· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συσχολαστής, οῦ. Ὁ μετά τινος σχολὴν, ἀργίαν ἔχων, συνεορτάζων· ἐξαιρ. ὁ συμμαθητής μεταγενεστ. λέξις παρὰ Στράβωνι· καὶ Πλουτάρχ. ἐν Lobeck Φρυν. σελ. 401.

Σύσχολος, ὁ, ἡ (σχολὴ) Ὁ μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀργός. ἢ ἥσυχος ὤν. «Τὴν ψυχὴν συσχόλους γινομένους» ὅταν λάβωσιν ἡσυχίαν εἰς τὴν ψυχήν των, ὅταν ἡσυχάσωσιν. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβ. λόγ. 65.

*Σύτο, τρίτ. προσ. ἀορ. κατὰ συγκοπ. ἢ παθ. παραπέμ. τοῦ, σεύω, Ἰλ. Φ, 167. (υυ)

Σύφαξ, ακος, ὁ· = Γλαῦκος, Ἡσύχ. ὅθεν

Σῡφακίζω, = Ὀπωρίζω, Ἡσύχ.

Σῦφαρ, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ ῥυτιδωμένον δέρμα, Καλλιμ. ἐξαιρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφίνουν οἱ ἀποδερματούμενοι ὄφεις, καὶ τὰ ἔντομα, Λατ. exuviae. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος δέρμα, τὸ καὶ, γραῦς ἄλλως λεγόμενον. 3) ὡς ἐπίθ. σῦφαρ, ὁ, ἡ, πολλὰ γέρων, λυκόφρ. 793. «Γέριον, ὑπεργέρων, γλωσσ. ἀ λίαν γεγηρακώς, Ἐ-

τυμ. Μέγ. Ἐντεῦθεν προέκυψε καὶ τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «Σύφραν ἡ· κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, καὶ τὸ ῥῆμα «Συφρόω· καὶ Λακων. Σούφρα, σουφρόνω, ἀντὶ τοῦ εἰς πτυχὰς συνάγω, ῥυτιδόνω. (Ἡ συνήθης τόνωσις, σύφαρ, εἶναι ψευδής.)

Συφεύς, ὁ = συφεός, Ὀδ. Κ, 389.

*Συφεύσδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς συφεόν. Ὀδ. Κ, 320.

*Συφεύς, ὁ (σῦς) Ὁ σταῦλος τῶν χοίρων. Ὀδ. Κ, 238. Ξ, 13, 73.

*Συφετός, ὁ, = συφεός, ἀμφ.

*Συφεών, ῶνος, ὁ, μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ συφεύς.

Συφελίζειν. Τὸ ἐστυμμένως ἐλίσσειν. Εὐστάθ.

Συφόρβιον, τὸ (σῦς, φέρβω) Ἀγελὴ χοίρων.

Συφορβός, ὁ (σῦς, φέρβω) ὡς τὸ, ὑφορβός χοιροβοσκός, Ἰλ. Φ, 281. Ὀδ. Ξ, 504, καὶ ἀλλαχοῦ. Ὀδυσ. Ρ. 348.

Συφός, ὁ = συφεός. Λυκοφ.

*Σύφος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ, σοφός.

Συχνάζω, Μ. ἀττ. (συχνός). Εἶμαι συχνὲς, κάμνω συχνὲν, ἢ συχνῶς ἔρχομαι, ὑπάγω, ὡς τὸ, διαμίζω.

Συχνάκις, Ἐπίρ. (συχνός) Συχνὰ, πολλάκις. (α)

Σύχναγμα, τὸ (συχνάζω) Τὸ συχνάκις γινόμενον· ἐμφ.

Συχνός, ἡ, όν· καὶ, συχνῶς, Ἐπίρ. ἐπὶ χρόνου, διαρκὴς συνεχής, «συχνῷ χρόνῳ ὕστερον,» Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 8. 2) συνήθ. πολὺς περισσὸς, ἄφθονος, ὡς τὸ, πολὺς, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος· «συχνὸς χρόνος» ἀδιάκοπος καιρός, Ἡροδ. 8, 52. «συχνὸς λόγος,» μακρὸς λόγος, ἀντίθ. τοῦ, πύκνωμα, ὡς εἰς τὸν διάλογον, ὃς τις διακόπτεται ἀπὸ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 519. D. Θεαίτ. σελ. 158. E. Σοφιστ. σελ. 217. D «Τὸ πολίχνιον συχνὸν ποιεῖν,» κάμνω τὴν μικρὰν πόλιν πολυανθρωπον, Πλάτ. Πολ. 2. σελ. 370. D Ἐκτὸς τοῦ, συχνῶς, ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ οὐδ. πληθ. «Συχνὰ,» ὡς ἐπίρρ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδ. ἑνικ. «Συχνὸν·» οἷον, «συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων,» εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν ὁ ἕνας συμμὰ τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 10. (Ἴσως ἔγεινε τὸ συχνὸς, κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, καὶ ἀποκοπὴν, ἐκ τοῦ, συνεχής.)

*ΣΤΗ. ΣΤΟΜΑΙ. ἄχρηστα πρωτότ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ, σεύω, τὸ ὁποῖον ἰδέ.

Συώδης, ες, ὁ, ἡ (σῦς, εἶδος) Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ χοίρου, ὁμοιος μὲ χοίρου· καθόλου δὲ, ὡσὰν χοίρος· ἐξαιρ. ἀδηφάγος, πολυφάγος, ὡς χοίρος. Ἰδέ, Φιλοστρ. εἰκόν· σελ. 511.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Φ.

Σφάγανον, τὸ (σφάζω). Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. σχηματισμένη λέξις, διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων τὸ φάσγανον.

Σφαγεῖον, τὸ (σφάζω). Τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1100. 2) ὡς τὸ σφάγιον, ἱερεῖον, θῦμα. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 757. Λυκόφρ. 196. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 742. 3) Εἰς τὴν συνήθειαν τὸ, Μακελλεῖον.

Σφαγεύς, έως, ὁ (σφάζω) Ὅς τις σφάζει, φονεύς, Ξενοφ. 2) Μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν σφάζουσι, φάσγανον, ξίφος, κοπὶς Σοφοκλ. Αἴ.

Σφαγή, ἡ (σφάζω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τοῦ σφάζειν, σφάξιμον, θυσία, φόνος, θάνατος διὰ ξίφους, τὸ αἷμα τοῦ φόνου, 2) Τὸ κοῖλον μέρος περὶ τὸν τράχηλον, Jugulum· τὸ μέρος ὁπόθεν ἐκεῖνο τοῦ λαιμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως σφάζουσι τὰ ζῶα, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Θουκυδ. 4. 11 Οἱ τοὺς εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες σφῶν αὐτῶν διέφθειρον «ἐν ᾧ δ' Σχολ. «Εἰς τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν·» παρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 661.

Σφαγία, ἡ· Ἡ τῆς λειτουργίας ἤτοι τῆς θυσίας ἡμέρα· κυρίως δηλυκὸν τοῦ, σφάγιος, ἐξυπακουμ. τοῦ, Ἡμέρα.

*Σφαγιάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (σφάγιον). Σφάζω θύματα, θυσιάζω, Ἡροδ. 6, 76. 9, 61, 72. τὸ ἐνεργ. σφαγιάζω ἔχει ὁ Ἀριστοφ. Ὄρν. 572. τὸ παθ. «σφαγιασθεὶς,» Ἡροδ. 7, 180. ἀπαντᾶται δὲ σπάνια καὶ παρὰ Ξεν. Πολ. Λακεδ. 13, 8. καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 573. ἴδετε

Σφαγιασμός, ὁ. Τὸ σφαγιάζειν, θυσία. Εὐριπ. Ἑλ. 198.

Σφαγιαστήριον, Τὸ = σφαγεῖον, ἀμφιβ.

Σφαγίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ σφαγίς.

*Σφαγίζω, = σφαγιάζω.

Σφάγιον, τὸ· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ σφάγια, τὸ σφαγιαζόμενον, εἰς θυσίαν προσφερόμενον ζῶον· «σφάγια καλὰ ἢ χρηστὰ,» ὡς τὸ, ἱερὰ καλὰ,» θύματα, τῶν ὁποίων τὰ ἐντόσθια εἶδον καλὰ σημεῖα, Ἡροδ. 9, 61. 62. 2) = σφαγεῖον, ἀγγεῖον, λεκάνη διὰ τὴν θυσίαν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ, σφάγιος.

Σφάγιος, ία, ιον· Ὅς τις σφάζει, θυτὴς· καθόλου δὲ, φονεύς, σφαγεύς· ἰδὲ καὶ, σφαγία, καὶ, σφάγιον.

Σφαγίς, ίδος, ἡ Μάχαιρα, κοπὶς, διὰ τῆς ὁποίας σφάττεται τὸ ἱερεῖον· καθόλου δὲ, μαχαιρικὴ κοπίς.

Σφαγίτης, ου, ὁ· καὶ σφαγῖτις, ιδος, ἡ ἡ ψιλὴ (σφαγὴ, στμαρ. 2) εἰ τῶν ἀδένων, ἢ τοῦ λάρυγγος, αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ τραχήλου εὐσαὶ φλέβες.

Σφάγνος, ὁ = σφάκος, καὶ φάσγανον, στμαρ. 2.

Σφαδάζω, Μ. άσω· Ταράττω τὸ σῶμα, ταράττομαι μὲ σφοδρότητα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαιρ. κινῶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, κτυποῦμαι, διασπῶμαι· ὡς ἔκφρασις τοῦ πόνου, τῆς ἀνυπομονησίας, τῆς ἀγανακτήσεως, τοῦ πάθους, τῆς ἐπιθυμίας· ἴδετε α.) κινοῦμαι ἀπὸ πόνου σπασμωδῶς, λυγίζομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σπασμῶν τοῦ ἐπιθηκωτοῦ. β) εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος, ἀγανακτῶ, ὀρίζομαι, κτυπῶ κατὰ γῆς τοὺς πόδας, σπεύδω, ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς καὶ ἀνυπομόνως· ἐπὶ τὴν μάχην,» Πλούτ. Καίσ. 42. γ) εἶμαι ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀχαλίνωτος, εἶμαι γεμάτος ἀπὸ θάρρος καὶ δυναμιν, σπαργῶ, φρυάσσω, χορδόνω, καθολουδὲ ἐπὶ πάσης σωματικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως, ἥτις φανερώνεται εἰς ὁρμητικὰς καὶ βιαίους κινήσεις τοῦ σώματος. Ruhnk. Τίμ. σελ. 242. (συγγ. μὲ τὸ, φάω, παιφάσσω, ἀλλὰ βέβαια ὄχι μὲ τὸ, σφάζω.)

*Σφαδάζω, = σφάδαζω Δράκων.

Σφάδιξ, ικος, ἡ, ἐν. Ἰλ. Λ, 165. Π, 372. ἀντὶ σφεδανὸς, τὸ ὁποῖον ἰδέ.

*Σφάδασμα, τὸ, (υ-ω) καὶ

Σφαδασμός, ὁ, Ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τοῦ σώματος, σπασμὸς, γινόμενος ἀπὸ δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησιν, ὀργὴν, θυμὸν, ἐπιθυμίαν, πάθος, καὶ τὰ ὅμοια.

Σφάζω, μέλ. σφάξω, ἀόρ. ἔσφαξα, παθ. παρακείμ. ἔσφαγμαι, ἀόρ. ά. παθ. ἐσφάχθην, Ἡρόδ. 5, 5. καὶ Πίνδ. Πυθ. 11, 36. ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. ἀόρ. β' παθ. ἐσφάγην, (β) μετοχ. σφαγείς· εἰς τὸν ἀττ. πεζὸν λόγον εὐχρηστότερος ἐνεστὼς σφάττω· ἐκ τούτου παρ' Ὁμήρ. ἐνεστ. σφάζω, παρατατ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ., ἐνεστ. καὶ παρακείμ. παθητ. — Κόπτω διὰ ξίφους τὸν λαιμὸν, ἢ τὴν κεφαλὴν παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἡμέρων ζώων, τῶν κυρίως θυμάτων· ὅθεν πολλάκις, θυσίζω ἐπειδὴ ἐμετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο μόνον τὰ σφάγια, ἐξαιρ. κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ θυσιαζομένου ἱερείου, διὰ νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα, Ὀδ. 1, 454. Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα δὲ ἐν γένει, φονεύω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ ξίφος, θανατόω· ἀσυνήθ, παίω σφάττειν,» χύνω εἰς τὴν σφαγὴν καὶ θυσίαν αἷμα. Seidl. Εὐρ. Ἡλέκτ. 92. 279. (συγγεν. μὲ τὸ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι, φόνος· ἀλλὰ μὲ τὸ, σπάω, σφαδάζω, δὲν ἔχει τίποτε κοινόν.)

(Σφάζω) = σφύζω. σφαλάζω, ἔχουσι μὲν μερικὰ νεώτερα λεξικὰ, ἀλλ' εἰς τοὺς παλαιοὺς δὲν ἀπαντᾶται κανὲν ἴχνος τούτου.

Σφαῖρα, ας, ἡ. Πᾶν ὁλοστρόγγυλον σῶμα· ἐξαιρ. ἡ πάλλα (τόπι), μὲ τὴν ὁποίαν παίζουσι Ὀδ. «σφαίρῃ παίζειν,» Ὀδ. Ζ, 100. «σφαῖραν ῥίπτειν,» Ὀδ. Ζ, 115. β) ἡ γήϊνος καὶ οὐράνιος σφαῖρα, ἔτι δὲ καὶ ἡ τεχνητὴ ἀπὸ τοὺς Ἀστρονόμους σχηματιζομένη. γ) γυμναστικόν τι ἔργανον τῶν πυκτῶν, ἴσως σφαῖραι σιδηραῖ, τὰς ὁποίας ἐπερίδεναν εἰς τὴν χεῖρα ἀντὶ τῶν συνήθων ἱμάντων, καὶ ἔπειτα εἰς τὰς ὁποίας, διὰ νὰ μὴ προξενήσωσιν αὐταὶ κάμμιαν βλάβην, ὅταν ἠγωνίζοντο τὴν σφαιρομαχίαν, ἔδεναν ἀκόμη καὶ ἄλλα ἐπισφαίρια. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, σπεῖρα, σπείρω.)

*Σφαιρεύς, έως, ὁ. Ὀνομασία τῶν νεανίσκων εἰς τὴν Σπάρτην, οἵτινες ἦσαν εἰς ἡλικίαν ν' ἀγωνίζωνται τὴν σφαιρομαχίαν· Ἰσ. παρὰ τὸ σφαῖρα, σημασ. 7.

Σφαιρηδόν, Ἐπίρ. (σφαῖρα). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σφαίρας· «ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος,» Ἰλ. Ν, 204. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς σφαίρας.

Σφαιρητικός, ή, όν, ὀνομαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. ἀντὶ τοῦ, σφαιριστικός.

Σφαιρίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ σφαῖρα, Μικρὰ σφαῖρα.

Σφαιρίζω, Μ. ἰσω (σφαῖρα). Τὴν σφαῖραν παίζω, ῥίπτω.

Σφαιρικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. σφαιρικῶς (σφαῖρα). Ὁλοστρόγγυλος. 2) ὁ εἰς σφαῖραν, Ὁ εἰς τὴν γήϊνον καὶ οὐράνιον σφαῖραν ἀνήκων, ὁ περὶ τὴν σφαῖραν καταγινόμενος.

Σφαιρίον, τὸ. Ὡς τὸ, σφαιρίδιον· ὑποκορ. τοῦ, σφαῖρα. Σύμβολον, ἤτοι σημεῖόν τι σφαιροειδὲς, ἐπιγεγραμμένον ἔχον τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ τις. Δίων Κάτ.

Σφαίρισις, εως, ἡ (σφαιρίζω). Τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν.

Σφαίρισμα, τὸ (σφαιρίζω). Τὸ τῆς σφαίρας παιγνίδιον, καὶ ἡ διὰ τῆς σφαίρας βολὴ, τὸ κτύπημα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. Θ.

Σφαιρισμός, ὁ = σφαίρισις. Ἀρτεμιδ. 4, 59.

Σφαιριστήρ, ῆρος, ὁ· = σφαιριστής.

Σφαιριστήριον, τὸ. Οἶκος ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον παίζουσι τὴν σφαῖραν· οὐδέτ. τοῦ

*Σφαιριστήριος, ία, ιον (σφαιριστήρ). Εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας ἀνήκων.

Σφαιριστής, οῦ, ὁ (σφαιρίζω). Ὅς τις παίζει τὴν σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιριστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σφαιρίζειν ἢ εἰς σφαίρισιν ἀνήκων. «Σφαιριστική, ἡ· ἐξυπακουομ. τοῦ, Τέχνη ἢ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σφαῖραν. «Σφαιριστικός, ἀν· ὁ ἐπιτήδειος σφαιριστής.

Σφαιρίστρα, ἡ = σφαιριστήριον· ἀμφιβ ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. ἀλλὰ σχηματισμένη ὡς τὸ, ἁλιστήρα, ποτίστρα, κ. τ. τ. Πλούταρχ.

Σφαιρίτης, ὁ· καὶ, Σφαιρῖτις, ιδος, ἡ (σφαῖρα). Ὅμοιος μὲ σφαῖραν, σφαιροειδής. «Σφαιρῖτις κυπάρισσος· ἢ τὰ σφαιρία (ἤτοι τὸν στρογγύλον καρπὸν) φέρουσα κυπάρισσος, Γαλην. 5, κατὰ τόπ.

Σφαιροειδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. σφαιροειδῶς (εἶδος). Ὁ σφαῖραν εἶδος ἔχων, σφαι-

ρας ὁμοίως· ὑλοστρόγγυλος. Πλάτ. Τίμ. σελ. 62. D. 63. A.

Σφαιρομαχέω, ῶ· Μ. ήσω (μάχομαι). Παίζω τὴν σφαῖραν, ἡ διὰ σφαίρας παίζω, σφαιρίζω. 2) Μάχομαι, ἀγωνίζομαι μὲ τὴν σφαῖραν τῶν πυκτῶν.

Σφαιρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά· τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας. 2) ὁ διὰ τῆς σφαίρας τῶν πυκτῶν ἀγών· ἴδε, σφαῖρα, σημασ. γ'.

*Σφαιρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων σφαίρας μορφήν.

Σφαιροπαικτέω, ῶ. Τὴν σφαῖραν παίζω, ἐκ τοῦ,

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν, ὅζεν

*Σφαιρόπαικτον, τό. Τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας.

Σφαιροποιέω, ῶ. Κάμνω σφαίρας, ἡ κάμνω τι στρογγύλον ὡς σφαῖραν· ὅζεν

Σφαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων σφαίρας, τί στρογγύλον, ὡς σφαῖραν.

Σφαῖρος (σφαῖρα). Στρογγύλος ὡς σφαῖρα. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀντωνίν. 8, 41. καὶ 12, 3.

Σφαιρόω, ῶ. Κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον, ὡς σφαῖρα, στρογγυλεύω. Μέσ. »Σφαιρούμαι, οὔμαι, στρογγυλεύω ἐμαυτόν, ἡ στρογγυλος γίνομαι, ἡ εἰμαι. Θεόφρ. 2) βάλλω σφαιροειδές τι σῶμα ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἄλλου τινὸς σώματος· ὅζεν Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. »Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα· κατὰ κορυφὴν ἀντὶ τοῦ βέλους σφαῖραν τινα, ἤτοι στρογγύλον τι σῶμα (ὡς βέλιον) ἔχοντα· ὅζεν

Σφαίρωμα, ατος, τό. Πᾶν ἐσφαιρωμένον, ἤτοι στρογγυλευμένον, ἡ ὁλοστρόγγυλον σῶμα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. αἱ τὰ στρεγγύλα βόρη τῆς ζυγαρίας, Ἀριστοτ. β) οἱ ηλευτοὶ (τὰ κωλομάρια). Σίβυλ. Ἔμπ.

Σφαιρών, ῶνος, ὁ (σφαῖρα). Εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου σφαιροειδοῦς. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 83.

*Σφαίρωσις, ἡ (σφαιρόω). Ἡ σφαιροειδὴς στρογγυλότης.

Σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ (σφαιρόω). Ἱμὰς τοῦ ὑποδήματος, σκύτινον λωρίον, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι τὰ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας. Ἐξοδ. 28, 31. 33, 37. 24. 25. Γέν. 14, 23. ἔνθα ἄλλοι ἀντὶ τούτου »Σφυρωτῆρα« εἶπον ἐκ τοῦ σφυρόν, σφυρόω, ἐπειδὴ καὶ εἱ ἱμάντες περὶ τὰ σφυρὰ ἐδένοντο· ὀρθότερον ὅμως τὸ, σφαιρωτήρ, διότι εἱ ἱμάντες, ἤτοι τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων, κυκλικῶς περὶ τοὺς πόδας δένονται. Χρυσόστομ. Δόξ εἰς τοὺς Μ. Μάρτυρας.

Σφαιρωτός, ή, όν (σφαιρόω). Ἐσφαιρωμένος, στρογγυλευμένος, στρογγύλος. 2) ὁ σφαῖραν κατὰ κορυφὴν ἔχων· ἐκ τοῦ, σφαιρόω· ὅζεν »Ἀκόντια σφαιρωτά« Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. = ἐσφαιρωμένα ἀκόντια.

Σφεκελίας, ου, ὁ (σφάκελος). Ὁ σφάκελον ἔχων, ὁ σφακελιζόμενος, σηπόμενος.

Σφακελίζω, παρὰ τοῖς Ἀττ. -Σφακελίζομαι (σφάκελος). Πάσχω φλίγωσιν, γάγγραιναν, σῆψιν, σήπομαι, σαπίζω· »σεσφακέλισά τε τὸ ὀστέον, καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη«. Ἡρόδ. 3, 66 »σφακελίσαντες τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος«, Ἡρόδ. 6, 136. β) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας σφοδρᾶς ψυχρότητος εἰς χωριστάτινα μέλη τοῦ σώματος, παγόνω. Διονύσ. Ἁλικ. γ) ἐπὶ δένδρων, ὅταν αἱ ῥίζαι αὐτῶν μαλαχθῶσι, Θεόφρ. δ) »καθόλου δὲ, αἰσθάνομαι σφοδρόν, ὁριμον πόνον, ῥίπτεμαι, ταράττεμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνησύχως, ἀϋπνόμως, ὁρμητικῶς, κινοῦμαι ἀπὸ σπασμούς, καὶ μὲ τοῦτο δεικνύω, ὅτι αἰσθάνομαι σφοδρὸν πόνον, ὡς τὸ σφαδάζω· ὅζεν

Σφεκελισμός, ὁ· = σφάκελος.

*Σφάκελος, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, φάκελος, παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 419. ἤτις ἤδη ἐδιωρθώθη ἀπὸ τὸν Βυλκανίαιρον, καὶ Σειδέρεν.

Σφέκελος, ὁ. Φλόγωσις τῶν σαρκωδῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἡ ἐξ αὐτῆς γιομένη σῆψις· ἡ κυρίως τυχικὴ ἔκφρασις εἶναι, γάγγραινα. β) ἡ ἀπὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν προξενουμένη φλόγωσις. γ) ὁ μίλτος, ἡ ἐρυσίβη, φθορὰ τῶν σίτων. δ) πᾶς ὁρμητικὸς, βίαιος πόνος, καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον φαινόμενα, σπασμός, παλμός, κίνησις τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, ἀνησυχος, ἀϋπόμονος ταραχή, κίνησις, ἀνησυχία, ἀϋπομονησία ἀπὸ πόνον, ὡς τὸ, σφαδασμός· »σφάκελος διέμενεν· ὁ ταραχὸς, ὁ συσσεισμός, ἡ σύντονος ἡ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων, Αἰσχυλ. Προμ. 1053. Ἴδε καὶ σημειώσ. Κοραὴ εἰς Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. ξ. 65. — Κατὰ τὸν Σουΐδαν λέγεται ἀκόμη καὶ τὸ σφάζειν βόλες, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος, καὶ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συντέλειαν τὸ, σφακελίζω, καὶ σφακελόω τινά, σημαίνει τὸ, ἐκτείνων τὸν μεσαῖον δάκτυλόν μου πρός τὸ πρόσωπόν τινος, ὑβρίζω καὶ βλασφημῶ αὐτὸν διὰ τούτου τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον ἐμφαίνει δυσαρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν. (Παραδέχονται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ, σφύζω.

Σφάκος, ὁ. Τὸ φυτὸν Ἁλιφασκὶς λεγόμενον· ἓν χωριστὸν δὲ εἶδος αὐτοῦ ἀκόμη ἐλελίσφακος. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ξ. 2. — 2) Τὸ μακρόμαλλον καὶ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων γιομένιον βρυον, τὸ καὶ, σφάγνος, φάσκνον, καὶ φάσγανον λεγόμενον, ἴσως usnea, Λατ. (2)

Σφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Φονεύς, μακελλάρης. Φιλεξ. Γλωσσ. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι »Σφάκτην, καὶ Σφάκτρην καὶ τὸν περὶ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος γιομένιον ὀξὺν πόνον εἰς τοὺς ῥευματισμούς.

Σφακτός, ή, όν (σφάζω). Ἐσφαγμένος, φονευμένος.

Σφάκτρια, ἡ· Ἐπιλυκ. τοῦ, σφάκτης, καὶ ἡ τὰ ἱερεῖα σφάζουσα, ἱέρεια. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 594.

Σφάκτρον, τό (σφάζω). Ὁ πρὸς σφαγὴν διόδοντος μισθὸς, πληρωμὴ διὰ τὸ σφάξιμον. Πολυδ. 10, 97.

Σφακώδης, εος, ὁ, ἡ (σφάκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ σφάκον, μὲ ἁλιφασκίαν.

Σφάλαξ, ακος, ὁ. Ὁ Παλίουρος, μένει εἰς Ὕδρουσ. ἡ συνήθεια λέγει »Σφάλαγγα, καὶ Σφαλάγγιον, τό, Φαλάγγιον· ἐκ τοῦ

Σφαλάσσω, Μ. ξω. Τέμνω, Κειτ. μόνον παρ' Ἡσυχ.

Σφαλερόννητος, ὁ, ἡ (σφαλερὸς, νήχω). Ἐπικίνδυνος εἰς τὸ πλέειν, κολυμβᾷν· παρὰ Πολυδ. γ'. 103 »Ποταμὸς σφαλερόννητος.«

Σφαλερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς (σφάλλω). Ὁ εὐκόλως εἰς πάσιμον, εἰς ὀλίσθημα φέρων τινά, ὀλισθηρὸς, γλυστερός. β) τροπικ. ὁ εἰς σφάλμα, ἁμάρτημα φέρων τινά, φευκτὸς, ἀπατηλὸς, ἐπικίνδυνος, ἀβέβαιος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ εἰς τὸ ὑπερθ. Ἡρόδ. 7, 18, 1. — 2) πίπτων, κλονούμενος.

*Σφαλερώτατος, άτη, ατον, ὑπερθ. ἐπιθ. τοῦ σφαλερὸς, »σφαλερώτατον τῶν πάντων«, Θουκιδ. δ' 136. 11. ἐκδ. Νεοφύτου Δούκα.

*Σφαλῆναι, ἀπαρέμφ. παθητ. β'. ἀορ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφαλίζω, μέλ. ίξω (σφαλὸς). Δένω, δεσμεύω, κλείω.

Σφαλλός, ὁ. Στρογγύλον τι μολύβδινον σωλῆνα μ' ἕνα κρίκον, προστρμοσμένον ἔχοντα ἕνα ἱμάντα, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας δένοντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐσφενδόνιζαν, ὅζεν εἶδος δίσκου. 2) εἰς τὰ δεσμωτήρια στρογγύλον τι κούτσουρον μὲ δύο τρύπας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνεκλείοντο εἱ πόδες τῶν τιμωρουμένων· γράφεται δὲ καὶ, σφαλὸς. (συγγεν. ἴσως μὲ τὸ, σφῆλαι.)

Σφάλλω, μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. α'. ἔσφηλα, ἀπαρεμφ. σφῆλαι, ἀόρ. β'. ἔσφαλον, Πινδ. παρακείμ. ἔσφαλμαι, ἀόρ. παθ. ἐσφάλην. Βλίνω, καταβάλλω, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ· »οὐδ' Ὀδυσσεὺς εὖνατο σφῆλαι, οὐδὲ τε πελάσσαι, Ἰλ. Ψ, 719. δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς· ἐξαιρ φευσῦμαι· »οὐδ' ἄρα μιν σφῆλαι βέλος Ἀντιόοιο. Ὁδ. Ρ. 464. πρβλ (ὁ Ἀχιλλεὺς) Ἕκτορ' ἔσφαλεν. Ἡσιόδ. Ὁλ. 2, 145. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὰ διαφερόμενα χωρία, καὶ τὰς δύο φορὰς κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καθὼς καὶ εἰς τὰ σύνθετα, ἀποτρ. καὶ παρατρ.) καθέλου δὲ, ἀποσείω, ἀποτινάσσω, κλονίζω, ῥίπτω κάτω· Παθητ. σφάλλομαι, πίπτω, κλονίζομαι, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ὅζεν, ἀσφαλὴς. 2) τροπικ. α') διαφθείρω, βλάπτω, φέρω εἰς δυστυχίαν· Παθ. βλάπτομαι, καταντῶ εἰς δυστυχίαν, τσκῶμαι, Ἡροδ. 7, 168. Ὁ μέσ. ἀόρ. τῆς ὑποτακτ. »σφάλωνται«, ἀποδείχθη ἤδη ἀπὸ τὸν Βουτμάνιον Διηγεσ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 413. αἱ μὴ ἑλληνικόν, καὶ ἐδιορθώθη εἰς τὸ, »σφάλλωνται«, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου, παρβλ. Θουκυδ. 5, 110. β') κάμνω ἀμφίρρεπες, ἀμφίβολον, φέρω τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμηχανίαν, Ἡροδ. 7, 142. Πιθ. εἶμαι ἀμφίρρεπης, ἀμφίβολος, α. τ. τ. γ') ἀπατῶ, πλανῶ, εἰς ἀπάτην καὶ πλάνην φέρω· Παθ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἐστοχῶ, Ἡροδ. 7, 50. 1. μετὰ γεν. »σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος« ἀποτυχεῖν· (συγγεν. μὲ τὸ, φηλὸς, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ Λατ. fallo, καὶ τὸ Γερμαν. fallen.) ὅζεν

Σφάλμα, τό. Πτῶσις, πίσιμον, ὀλίσθημα, γλύστρημα. 2) τροπικ. α') δυστυχία, βλάβη, ζημία, ἧττα, Ἡροδ. 1, 207. 7, 6. β') παίσιμα, ἁμάρτημα· ὅζεν

*Σφαλμάω, παρ' Ἡσυχ. καὶ

Σφαλμέω, παρὰ Πολυβ. = σφάλλομαι.

Σφαλὸς, ὁ, ἴδε σφαλλὸς.

Σφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω). Ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτῶσιν φέρων. Λυκόφρ. 207. Εἰς τὴν συνήθειαν, ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών παίστης, ἐκ τοῦ σφάλλομαι.

*Σφαλτώδης, ες, = σφαλτώδης.

Σφάνιον, τό. Κλινίδιον, μικρὸς κράββατος. Ἡσ.

*Σφᾶξαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. α'. τοῦ σφάζω.

Σφαραγέω, ῶ. μέλ. ήσω (σφάραγος), = σμαραγέω, τὸ ὁποῖον παρβλ. Μετ' ἄχου ἡ ὄφου κιθῶ, συρίζω, κάμνω συριγμόν· ῥίζαι σφαραγεῦντοι, ἐσύριξαν αἱ ῥίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ὁποῖον ἐξώρυξεν ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ πυρωμένον καυλόν· Ὁδ. 1, 390. β') ὡς τὸ, σπαργάω, καὶ σφριγάω, εἶμαι γεμάτος, φουσκωμένος· »οὖδατα σφαραγεῦντοι, οἱ μαστοὶ ἦταν γεμάτοι· Ὁδ. 1, 420. κυρίως ἐπὶ τοῦ κρότου τινὸς σώματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν πλῆθος μέλλει νὰ σπάσῃ, παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Σφαραγίζω. Μετ' ἄχου ἡ ὄφου κιθῶ, διεγείρω ταραχήν· »νέουσί τε κόνιτε, Ἡσιόδ. Θεογον. 706. ἐκ τοῦ

Σφάραγος, ὁ. Παιδικὸν πίτε δόρυβος, κρότος, συριγμός· (ἡ συνήθ. ἐτυμολογία αὐτοῦ εἶναι παρὰ τὸ, φάρυξ, φάρυγξ, ὅζεν κύριως, ὁ ἀπὸ τὸν λάρυγγα προεξερχόμενος τόπος, φάγγος ἐπειδὴ δὲ ὅμως τὸ, σφάραγος, καὶ, σφαραγέω, εἶναι εὐχρηστότατον καθόλου ἐπὶ ἀνερρόγου κρότου, καὶ ἔχει ποτὲ ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ λάρυγγος γιομένου, παραδέχεται ἄλλως ὀρθότερον τὴν λέξιν ὡς κατ' εὐκολον τροπὴν γειομένων παρασχηματισμὸν τοῦ ταὐτισημάντου, σμαραγέω, ἴσως συγγ. μὲ τὸ, ῥάσσω, ἀράσσω· ἀλλὰ μὲ τὸ Ὁμηρ. ἀσφάραγος, ἔχει τὸ, σφάραγος, τόσην ὀλίγην συγγένειαν, ὅσην μὲ τὸ Ἀττικ. ἀσφάραγος, ἀντὶ, ἀσπάραγος.)

*Σφᾶς, σπαν. ἐγκλιτ. αἰτιατ. τοῦ, σφεῖς, Ἰλ. Ε, 567. Παρμεν. 12. Fülleb.
*Σφάτ-τω. Εἷς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστότ. ἐνεστ. ἀντὶ, σφάζω. Ἀττ. παράτ. ἔσφαττον· ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ, σφάζω· ἐνεστ. δὲ, σφάττω, φαίνεται, ὅτι σὲν ἀπαντᾶται. Lobeck. Φρύν. σελ. 241.
Σφέ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἐγκλιτ. αἰτιατ. κατὰ πληθ. ἀριθ. γένους ἀρτ. καὶ ἀηλ. τοῦ, σφεῖς. Ὁμηρ. Ἡσιόδ. καὶ Τραγ. 2) εἰς τοὺς Ἀττικ. καὶ ἄλλους μεταγενεστ. ποιητάς, ἐξαιρ. εἰς τοὺς Τραγ. καὶ ὡς αἰτιατ. ἑνικ. ἀριθμ. Βρ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Ἑπτ. Θήβ. 647. Σοφοκλ. Ὀ. Τύρ. 980. Φιλοκτ. 200. Valck. Ἱππ. 1253. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 52. 53. ἴδε σφεῖς.
*Σφέα, ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. πληθ. οὐδετ. τοῦ, σφεῖς. Ἡρόδ.
*Σφέας, ἐπικ. καὶ Ἰων. πίτ. πληθ. ἀρτ. καὶ ἀηλ. τοῦ, σφεῖς, ἀντὶ, σφᾶς. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.
Σφεδανός, ἡ, ὀν. Σφοδρός, ὁρμητικός, τραχύς, σύντονος, ὀξύς. Ἰλ. Δ, 165. «Κελεύων σφεδανὸν ὄνον ἐπισταμένων, πολεμικόν, ἢ σφοδρόν, καταπληκτικόν· ὁ Σχολ. σφοδρόν, σπουδαῖον, καταπεπυγμένον· ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 372. «Σφεδανὸν ἕρπειν· ἐσπευσμένως· οἱ δὲ συντόνως. (Παλαιὰ, μόνον εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπαντωμένη λέξις, ἐξ ἀγνώστου πρωτοτύπου, ἀντὶ τῆς ὁποίας παρ' Ὅμ. ἤδη εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ποτὲ μὲν ἠθέλησαν νὰ γράψωσι κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν σπαδικόνα, ὡς παρὰ τὸ, σφαδάζω· ποτὲ δὲ εἰς μετοχ. σφεδανῶν, = φουσκώνω· ποτὲ δὲ καὶ, σφε δανῶν· Συνήθ. δὲ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, σπεύδω, ἢ σφοδρός.)
*Σφέες, κατ' ἐπέκτ. τύπ. ἀντὶ σφεῖς, ὅπερ ἴδε.
*Σφεῖς, ὄνομ. πληθ. ἀρσεν. καὶ ἀηλ. γένους τῆς προσωπ. Ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσώπου. Αὐτοί, σπαν. οὐδ. σφέα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Ἡροδ. γεν. σφῶν, δοτ. σφίσι, (σῠ) αἰτιατ. σφᾶς, οὐδ. σφέα. Ἀπὸ τοὺς τύπους τούτους μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. μόνον τὴν γεν. εἰς τὴν φράσιν «σφῶν αὐτῶν», Ἰλ. Μ, 155. Τ, 302. καὶ τὴν δοτ. πολλὰ συχνά· ἐξαναντίας δὲ οἱ ἑπικ. καὶ Ἰων. τύποι εἶναι οἱ ἑξῆς· ἡ ὀνομαστ. ἐὰν ἀπαντᾶται καθόλου εἰς τὸν Ὅμηρον, πολὺ ὀλιγωτ. εἰς τὸν ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμόν· ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται, σφεῖς τὸ δὲ ἀτυχέστερον, σφέες, φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ εὔχρηστ. γεν. σφέων παρ' Ὅμ. φυσικὰ πάντοτε μονοσυλλάβως προφερόμενον, καὶ ἐνίοτε ἐγκλιτ. Ἰλ. Σ, 31. Ὀδ. Γ, 134. ἁπλῶς ποιητικ. σφείων, παρ' Ὅμ. μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ πάντοτε εἰς τὴν φράσιν ταύτην· ὡσάν, καὶ, ὥσπερ ἀπὸ σφείων, Δ, 535. Ε, 628. Ν, 148. 688. δοτ. σφι καὶ, σφιν, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ εἰς τὸν Ἴων. πεζὸν λόγον, καὶ εἰς τοὺς Τραγ. μὲ τὸν ἐνκλιτικὸν ἰῶτα· οἷον Ἰλ. Γ, 300. συνήθ. ἐγκλιτ. ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. 7, 149. καὶ ὀρθοτονεύμενον· σπανίως εἶναι εὔχρηστον τό, σφιν. ὡς δοτ. ἐν. ἀντὶ τοῦ, σί, Ἴμν. Ὅμ. 18. 19. 30. ρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 756. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1490. καὶ αὐτός. Reisig Enarr. σελ. 181 Lobeck Σοφοκλ. Αἰ. 801. Ἑρμ. Ὀρφ. σελ. 793. 797 ἐξαναντίας δὲ τό, σφιν. Ὀδ. Ο, 523. ἀναγέρεται ὀρθότερα μὲ τὸν Οὐόσσιον εἰς ὅλους τοὺς μυηστῆρας, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 113. ὁμοίως, εἰς τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κύκνον, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταπίπτεται εἰς τὰ ὀνόμ. Ὁ Βουτμάννος, σωστέρα ἐστὶ μόνον τό, σφιν, καὶ ὄχι τό, σφι, εἶναι εἰς χρῆσιν κατὰ τὸν ἑνικ. ἀριθμ. ἐπειδὴ τά, ἐμοὶ, τοὶ, ἑοὶ, δίδουν φαινομένην τινὰ ἀναλογίαν τούτου, Λεξιλ. 1. σελ. 80. — αἰτιατ. σφέας, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. συνήθ. ἐγκλιτ. καὶ ὅτ' γίνει ὡς μακρὰ συλλαβὴ προφερμ. ὡς ἐξαιρ. ἐξ Ὀδ. Θ, 315, σαφηνίζεται, διὰ τοῦτο καὶ Ἰλ. Ρ, 278. Ὀδ. Ω, 440. πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται οὕτως· ὅπου ὅμως πρέπει ν' ἀποτελέσῃ βραχεῖαν συλλαβὴν, γράφεται ὀρθῶς κατὰ Χειρόγρ. σφᾶς, Ἰλ. Ε, 567. Παρμενίδ. 12. ὅπου δὲ ὁ Ὅμ. τὸ ὀρθοτονεῖ, εἶναι καὶ δισύλλαβον, Ἰλ. Μ, 43. 85. Ὀδ. Μ, 225 Π, 475. Ψ, 66. καὶ Ὀδ. Θ, 480. Ν, 276. πρέπει ν' ἀποβάλῃ τὸν τόνον.— σπανίᾳ, καὶ ἁπλῶς ποιητ. καὶ πάντοτε ἐγκλιτ. εἶναι, σφε, Ἰλ. Τ, 256. τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ὅμ. εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ χωρία ὡς αἰτιατ. δυϊκ. ἀριθμ. μεταχειρίζεται, Ὀδ. Θ, 271. Φ, 193. 205. καὶ Ἡσιοδ. Ἀσπ. 62. ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται πιθανόν, ὅτι τό, σφε, κυρίως ἔγεινε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ, σφωέ· εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστ. Ἐπικ. ἐπικρατεῖ ὁ πληθ. ἀριθμ. Ἰακ. Α. Π. σελ 251, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποιητ. ἐξαιρ. εἰς τοὺς Τραγικ. τίθεται τό, σφε, ὡς τό, νιν, εἰς τὸν ἑνικ. ἀρτ. καὶ ἀηλ. Βρ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Πέρσ. 106. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 52. 53 παρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σελ 835. — Σπανιώτερος Αἰολ. καὶ Δωρ. τυποειναι· ὀνομ. σφες, δοτ. φιν καὶ ψιν, αἰτιατ. ψι· ἐγκλιτ. ἠμπορούμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν ἴλας τὰς πλαγίας πτώσ. μόνον τὰ περισπώμενα, σφῶν, καὶ, σφᾶς, ἐχι. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντωνυμίαν ταύτην συνήθως εἰς τὴν κυρίως σημαντικὴν προτωπικῶς, ὅθεν καὶ δὲν γνωρίζει οὐδέτερον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται εἰς τὸν Ἡροδ. μόνον Ὀδ Ι, 70. καὶ, Κ, 355. κεῖται εἰς οὐδέτερον ἀναφορικὸν· συχνὴ εἶναι ἤδη παρ' Ὅμ. ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας εἰς τὰ, σφῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ, σφέας αὐτούς, Ὀδ. Μ, 225. παρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 826. αὐτοπάθ. «παρὰ σφιν ἑκάστῳ· ἀντὶ, παρὰ σφίσιν ἑκάστῳ, Ἰλ. Ε, 193. — 2) ἐξαιρ. ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ σπανία ποιητ. χρῆσις εἰς τὸ β'. πρόσωπ. πληθ. ἀντὶ, ὑμεῖς, ὅθεν· μετὰ σφίσιν, ἀντὶ, μεθ' ὑμῖν, Ἰλ. Κ, 398. οὕτω καὶ κατὰ Schaef. Γρηγ. σελ. 407 καὶ Spohn Ἡσιόδ. Ἔρ. 56 σφὶν αὐτοῖς, ἀντὶ, ὑμῖν αὐτοῖς, καὶ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 1277 μάλιστα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πεζογρ. ἀντὶ τοῦ ἁ. προσ. Οὐέλφ Προλεγ. σελ. CCXLVII. παρβλ. σφίτερος, σφωίτερος, καὶ ἑός. — Περὶ τῆς πιθαν. ἐτυμολογίας τῆς ἀντωνυμίας ταύτης παρὰ τό, ἕ, τὸ λατ. se, παρβλ. Βουττμαν Λεξιλ. 1, σελ. 53.
Σφέλας, ατος, τό. Ὑποπόδιον, σκαμνάκιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκουμβοῦσιν οἱ πόδες, ὅταν κάθηνται τις ἐπὶ θρόνου· Ὀδ. Σ, 393 ἐπικ. πληθ. σφέλα, Ὀδ. Ρ, 231. 2) σκαμνίον τῶν κωπηλατῶν. 3) κοίλόν τι ξύλινον σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεταί τι μέσα, Νικανδ. Θηρ. 644. (ἴσ. συγγ. μὲ τό, σφαλλός, σφαλὸς, δυσκόλως δὲ μὲ τό, σφάλλω, ἀλλὰ παρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 163.)
Σφέλμα, ατος, τό. Τὸ ὄνθος τῆς πρύμνης. Ἡτύχ.
*Σφενδαμνος, ἡ, ἰων. Ὁ ἐκ σφενδάμου ὤν, ἀπὸ σφένδαμον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκληρός, στερεός. Ἀριστοφ. Ἀχ. 181. ἐκ τοῦ
Σφένδαμνος, ἡ. Δένδρον σκληρὸν ξύλον ἔχον, Λατ. Acer. γνωστὸν καὶ τὴν σήμερον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 3, 4. καὶ 11. Πλίν. 16, 16. ἐκ τούτου διακρίνουσι τινὲς δύο, ἄλλοι δὲ τρία εἴδη, ζυγία, καὶ γλεῖνος. Montanum, Campestre, [κατὰ τὸν Πλίνιον. Acer pseudoplatanus, Campestre καὶ Creticum, κατὰ τὸν Λινναῖον.
*Σφενδικίζω, = σφενδονίζω, σφενδονάω, Λουκιαν. ἀλλ' ἀμφιβ.
Σφενδονάω, ῶ. Μ. ἤτοι. Σφενδονίζω, διὰ τῆς σφενδόνης ῥίπτω, βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 4, 7. «Πάντας τῶν ὑποχειρίων σφενδονᾶν ἠνάγκαζε μελετᾶν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον. 2) Περιστρίφω τι ὡς σφενδόνην, τινάσσω, ῥίπτω.
Σφενδονέω, ῶ. Ἰωνικ. = σφενδονάω.
Σφενδόνη, ἡ. Ὄργανον πολεμικὸν, ἐπιτήδειον εἰς λίθων βολὰς, σφενδόνα καὶ εἰς ἡμᾶς λεγόμενον· εἶναι δὲ πλέγμα ἐκ σχοινίων πηχυαίων, πλατύτερον κατὰ τὸ μέσον, ὅπου δηλαδὴ βάλλεται ὁ λίθος, καὶ στενώτερον κατὰ τὰς ἄκρας, τὰς ὁποίας κρατοῦντες μὲ τὴν χεῖρα, καὶ περιστρέφω τὸ λοιπὸν τοῦ ὀργάνου, ἀφίνει τέλος τὸν λίθον μετὰ δυνάμεως μαζὴ μὲ τὴν ἀπόλυσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ ὀργάνου, Ἰλ. Ν, 600. «αὐτὴν δὲ (χεῖρα) ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἷός ἀώτῳ, σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ ποιμένες ἔχεσκον. Περὶ τῆς εὑρέσεως, καὶ χρήσεως αὐτῆς ἴδε Στράβ. βιβλ. 8. λέγεται δὲ διὰ τὴν ὁμοιότητα. α') Δεσμός τις περὶ τὴν πληγὴν, ἢ ὁ διὰ τοῦ ὁποίου περιδένεται μέλος τι πληγωμένον ἢ σμός. (Φασκιὰ, Δέμα). β') Γυναικεῖόν τι περίδεμα τῆς κεφαλῆς, πλατύτερον κατὰ τὸ μέτωπον. γ') Γυναικεῖόν τι ἔνδυμα περὶ τὸ στῆθος, ὅπερ ἄλλως καὶ φιλὴ φυλλὶς φυλλίκιον, καὶ χειροσωλὴν λέγεται. δ') Εἶδος γεωγραφικοῦ χάρτου διὰ ταξειδίων εἰς σχῆμα ἡμίτους, Μαννέρτου Γεωγρ. 11, σελ. 201. ε) τὸ σφενδονημένον, τό διὰ τῆς σφενδόνης ἐρριμένον σῶμα. 3) ὡς τό, σφενδόνητις, τό σφενδονᾶν, ῥίπτειν διὰ τῆς σφενδόνης, Αἰσχυλ. 4) διὰ τὸ κοῖλον, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται ἡ πάτρα, τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδίου ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται ὁ λίθος. Λατ. pala annuli· ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ δακτυλιδίου. Valck. Ἱππ. 862. Ruhnk. Τίμ. σελ. 344. Schaef. Λογγ. σελ. 413. 5) ὁ θόλος, ἡ καμάρα). 6) ὡς τὸ λατ. funda, παχύηνον ἑλλειψοειδὲς σχῆμα, ὅθεν
Σφενδονηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὸ σχῆμα τῆς σφενδόνης.
Σφενδόνητις, ιος, ἡ (σφενδονάω). Τὸ σφενδονίζειν, ἡ δύναμις τῆς σφενδόνης βολή.
Σφενδονήτης, ου, ὁ (σφενδονάω). Ὅστις σφενδονίζει, ἤτοι ῥίπτει λίθους διὰ τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 2. «Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα» ὅθεν
Σφενδονητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σφενδόνην ἀνήκων. «Σφενδονητικὴν» ἐξυπακουομ. Τέχνη· τέχνη, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ σφενδονίζειν.
Σφενδονίζω, Μ. ἰσοδ. = σφενδονάω. ἀμφ. ὅθεν
Σφενδονιστής, οῦ, ὁ· καὶ
*Σφενδονίτης, οῦ, ὁ, = σφενδονήτης, ἀμφιβ.
Σφενδονοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σφενδόνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὅμοιος μὲ σφενδόνην· ὁ Ἀγαθήμερος, ἐν Γεωγρ. ὑποτ. ἑρμηνεύει τὸ σχῆμα τοῦτο οὕτω· «Παταιδώνιος δὲ ὁ Στωϊκὸς (ἔγραφε τὴν οἰκουμένην) σφενδονοειδῆ, μετόπλατον ἀπὸ νότου εἰς βορρᾶν, στενὴν πρὸς ἕω καὶ δύσιν.
Σφέος, σφέα, σφέον· ἐπικ. παρατχημ. ἀντὶ, σφός, σφέτερος, Ἀπολλ. ἀργ. 1, 872. «Ἐπὶ σφέαν» ἐξυπακουομ. «δώματα».
Σφές, Αἰολικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σφεῖς.
Σφετερίζω, μέλ. ίσω, καὶ Δωρ. ίξω, καὶ ἐπίτης εὔχρηστ. ὡς μέσ. ἀποθ. σφετερίζομαι, ὅθεν καὶ εἰς ὁν ἀναπ. χωρίον παρ' Ἡροδ «σφετεριξάμενος» (σφέτερος) Ἁπλῶς τι ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι ἰδιοποιοῦμαι, λαμβάνω, ἢ μεταχειρίζομαι τὸ ξένον, ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα ὡς ἴδιόν μου· Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4. 6. Πλούτ. Νόμ. 4. «Ταῦτα πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφόδρα· ἴδια ἐποίησαν, ἢ ὡς ἴδια μετεχειρίσθησαν. ἐξαιρ. ἐπὶ κοινοῦ τινος, δημοσίου πράγματος. ὅθεν
Σφετερισμός, ὁ. Ἡ ἰδιοποίησις τοῦ ξένου ἢ κοινοῦ πράγματος, ἐξαιρ. ἢ καταχρήσις δημοσίου τινὸς πράγματος· ὡς νὰ ἦτον ἴδιον κτῆμα·

Σφετεριστής, οῦ, ὁ (σφετερίζω). Σφετερίζόμενος· ὁ λαμβάνων καὶ οἰκειοποιούμενος τὸ ξένον, ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα.

Σφέτερος, ερα, ερον. Κτητικὴ ἀντων. τοῦ γ'. προσ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐκ τῆς ἀντωνυμ. σφεῖς ἰδικός των, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν πεζὸν λόγον συνήθ. τίθεται ἡ γεν. ἑαυτῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. 2) ἀσυνήθ. κεῖται ὡς Ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. πληθ. ἰδικός σας, ἀντὶ, ὑμέτερος, Ἡσιοδ. Ἔργ. 2. Θεόκρ. 22, 67. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 1327. Οὐλπ. Προλεγ. σελ. CCXLIX. πρβλ. σφεῖς, σημασ. 2. β'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. ἐνικ. καὶ τῆς ὀρθῆς, καὶ τῆς ἀντιστρόφου, ἰδικός του, ἀντὶ, ἑός· Heinr. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 90. Πίνδ. Ὀλ. 13, 86. Πύθ. 4, 148. Ἰσθμ. 6, 49. 8, 122. Παρθεν. 1, 4. γ'.) σπανιώτατα ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. προσ. ἐνικ. ἰδικός μου, ἀντὶ, ἐμός, μόνον παρὰ Θεοκρ. 25, 153. καὶ δ'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. ἐνικ. ἰδικός σου, ἀντὶ, σός, Θεόκρ. 22, 67. ε'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. πρωτ. πληθ. ἰδικός μας, ἀντὶ, ἡμέτερος, Schneid Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 6, 1, 10. Παρθλ. σφός. (Ἐκ τοῦ, σφέτερος, ἐσχηματίσθη τὸ λατ. vester, ὡς καὶ τὸ, vespa, ἐκ τοῦ, σφήξ.)

*Σφέων, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. τοῦ, σφεῖς, ἀντὶ, σφῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ.

*Σφῆ, δωτ. ἑνικ. τοῦ, σφός. Ἰλ.

*Σφηκεῖον, τὸ (σφήξ). Εἶδος φαλαγγίου.

Σφήκειος, εία, ειον, ὁ (σφήξ). Ὅμοιος μὲ τὴν σφῆκα

Σφηκιά, ἡ (σφήξ). Σφηκοφωλεά, τὸ τῶν σφηκῶν καταφυγητήριον ἢ τὸ εἴσημα. Ἀριστοτ. ζῳ. Ἱστορ. 9, 41. «Σφηκίαν κινεῖν· παροιμία, ἀπὸ τῶν βλαβὴν καθ' ἑαυτῶν κινούντων· (εὑρίσκεται ἐνίοτε, ἀλλ' ὄχι τόσον ἐρρωμένως, καὶ, σφηκία, τοιζόμενον.)

Σφηκίον, τό (σφήξ). Οἱ ἐν τῇ σφηκιᾷ συριγγώδεις οἰκίσκοι τῶν σφηκῶν, ὡς τὸ τῶν μελισσῶν κηρίον. Ἆρα, τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 9, 41.

Σφηκίσκος, ὁ (σφήξ). Τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον ξύλον, (σοῦβλα, σουβλίον). Ἀριστοφάν. Πλουτ. 31. «Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλώσωσιν. ἄλλως καὶ σκέλος. Παρὰ Πολυβ. 5, 89 ἐκλαμβάνουσι οἱ σφηκίσκοι, ὡς οἰκοδομαί τινες ὕλης· ἀντικειμένως ἔχοντος πρὸς τὸ, στρωτῆρος. Παρὰ Νικομάχῳ Μουσικ. σῶμά τι ἡ Ἁρμονία, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ διαστήματα εἶναι πρὸς ἄλληλα ἄνισα.

Σφηκισμός, ὁ (σφήξ). Ἠχός τις εἰς τὸν αὐλὸν, ὅμοιος μὲ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν.

Σφηκίωσις, ἡ· = σφηκιά. ἅμφ.

Σφηκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σφηκός, ὅμοιος μὲ σφῆκα· ἐξαίρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν, ὡς αἱ σφῆκες, εἰς ὑπερβολὴν λιγνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνάστημα, ἢ λιγνὴν ὀσφύν· καθόλου δὲ, λεπτός, ἰσχνός, ξηρός. Ἀριστοφ.

Σφηκός, ὁ. Λέγουν, ὅτι ἐμεταχειρίσθη ὁ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ, σφηκοειδῆς. «Τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· τετράπτερα γὰρ νῶτον, ἐν δετμώμασι σφηκοῖ κελαινόριεκα. Ἐτυμολ. οὕτω καὶ παρὰ Φωτίῳ ἐν Λέξ. Ἐσφιγμένον.

Σφηκόω, ῶ. μέλ. ώσω (σφήξ). Στερεῶ, σφικτὰ δένω, ἀπὸ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, αἵτινες κατὰ τὸ μέσον φαίνονται ὡς συνεσφιγμέναι· ὅθεν, συνδέω, συσφίγγω, ὡπλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, οἱ πλοκάμοι ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, Ἰλ. Ρ, 52. στεινόω, κάμνω στεινὸν· «δειρὴν ἐσφήκωται, εἶναι εἰς τὸν λαιμὸν στενός, ἔχει στενὸν λαιμόν. Νίκανδ. κλείω σφικτά, «δυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι», Ἀριστ. ὅθεν τό, σφηκώω, εἶναι εἰς πολλὰ χωρία ταὐτοσήμαντον διόλου μὲ τό, σφηκόω.

Σφηκώδης, ες, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σφηκοειδής. 2) «στίχος σφηκώδης», στίχος, εἶδος ἔχων σφηκός, τοῦ ὁποίου εἰς τὸ μέσον ἐλλείπει ἕνας χρόνος. Γραμμ. ἴδε Βουτμάν. σχόλ. Ὀδ. Κ, 60.

Σφήκωμα, ατος, τό (σφηκόω). Τὸ «στερεῶς, σφικτὰ συνδεδεμένον. 2) ὁ δεσμὸς, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσίτι σφικτά. 3) Εἰς τὴν Περικεφαλαίαν λέγεται ὁ τόπος, ὅπου τὰ στερὰ, ἤτοι ὁ λόφος στερεοῦται Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1216. καὶ ἐντεῦθεν «Ἔλλοφον σφήκωμα». Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. ἀργ. 3, 1371. ἔνθα. «Σφήνωμα κεῖται· ἴδε καὶ Valck. Φοιν. 674.

Σφηκών, ῶνος, ὁ (σφήξ). Φωλεὰ τῶν σφηκῶν.

*Σφῆλαι, ἀπαρέμφ. ἀορ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφῆλεν, ἐπικ. ἀντὶ, ἔσφηλεν, γ'. πρόσ. ἑνικ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ, σφάλλω, Ὀδ.

Σφηλός, ή, όν (σφάλλω). Εὐκίνητος, εὐκολοστρεπτος, Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει καὶ τὸ ἀντίθετον, ἄσφηλος, = ἀσφαλής· εἰς χρῆσιν τρόπου εἶναι μόνον τὸ συνθ. ἐρίσφηλος.

*Σφῆλος, ὁ, κύριον Ὄνομ. ἀνδρός. Ἰλιάδ.

Σφήν, νός, ὁ. Τμῆμα σιδήρου, ἢ ξύλου εἰς ἐξὺ λήγοντος, διὰ τοῦ ὁποίου σχίζουσι τὰ ξύλα, ἢ συσφίγγουσί τι, σφῆνα. 2) Ὄργανον, ἢ πρᾶγμά τι σφηνοειδές. 3) τιμωρητικὸν ὄργανον. (σφὴν, σφηνόω, φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τό, σφήξ, σφηκόω, καὶ μὲ τό, σφίγγω· ἀλλὰ δυστόλως μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω).

Σφηνάριον, τό· ὑποκορίτ. τοῦ σφήν. Μικρὰ σφῆνα.

Σφηνεύς, έως, ὁ (σφήν). Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Καττρέων· ἴτως διὰ τὸ σφηνοειδὲς σχῆμά του. Ἀθήν.

Σφηνίσκος, ὁ· ὑποκορίτ. τοῦ, σφήν.

Σφηνοειδής, ές, ὁ, ἡ (σφήν, εἶδος). Ὁ σφηνὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ σφῆνα.

Σφηνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σφηνοειδὴ, σουβληρὰν κεφαλὴν ἔχων, Στράβ. σελ. 121.

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ. Τοῦ ὁποίου τὸ γένειον εἶναι ὡσὰν ἡ σφῆνα, ὁποῖος παριστάνεται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὰ ἀρχαῖα τεχνήματα, ὅθεν καὶ ἐπίθ. αὐτοῦ· εἰς τὴν Κωμῳδίαν περιστάνοντο οἱ γέροντες ὡς σφηνοπώγωνες.

Σφηνόω, ῶ (σφήν). Διὰ τῆς σφηνὸς, ἤτοι μὲ τὴν σφῆνα σχίζω, διαιρῶ. 2) μὲ σφῆνας στερεόνω, σφῆνας, ἢ σφηνώματα ἐμβάλλω, ἐγκλείω· παρθλ. σφηκόω. 3) τιμωρῶ, βασανίζω διὰ τοῦ τιμωρητικοῦ ὀργάνου, σφῆνες λεγομένου· ἴδε, σφήν. 3. Πλούταρχ. — Παρὰ Λουκιαν. Ὀν. 53. κεῖται, ἐπὶ τινος ἐλεφαντοκολλήτου κλίνης «Χρυσῷ ἐσφηνωμένην» χρυσᾶ σφηνώματα, χαρφία ἔχουσης· ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Ἐσφηκωμένην», ἢ κατ' ἄλλους, ἐσφιγγωμένη. ὅθεν

Σφήνωμα, τό. Τὸ ἐσφηνωμένον.

Σφήνωσις, εως, ἡ. Τὸ διαχωρίζειν, διαιρεῖν, σχίζειν διὰ τοῦ σφηνὸς, ἢ στερεόνειν τι, σφίξιμον, σφίξις, στενοχωρία, πύκνωσις· παρὰ Πλουτάρχ. «Σφήνωσις τοῦ πνεύματος».

Σφῆξ, ηκος, ὁ. Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτὸν, σφῆκα, ἡ· κενῶς λεγομένη, Ἰλ. Μ, 167. Ἡρόδ. 2, 92. καὶ καθ. «σφῆκες εἰσόδιοι· οἱ εἰς τὸν δρόμον φωλεύοντες· Ἰλ. Π, 259. (ὁ Δήμμιος ἐτυμολογεῖ τό, σφῆξ, ὡς τό, διασφάξ, παρὰ τό, σφάξ, ἐν εἰς τὸ μέσον ἐσφαγμένον ἔντομον, ἀντὶ, σφάξ· ἄλλοι δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν παρὰ τό, σφίγγω, ζωάριον συνεσφιγμένον· ἐκ τοῦ, σφῆξ, ἔγεινε τὸ Λατ. vespa, καὶ τὸ Γερμαν. Wespe, ὡς ἀπὸ τό, σφέτερος. τό Λατ. vester.)

*Σφήττιος, ὁ, ἡ. Ξυνὸς, δρομὺς· Κωμ. σφηττοί, ὁμοῦ ἑνὸς δήμου τῶν Ἀθηναίων, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο, ὅτι εἶχαν ἐριστικὸν πνεῦμα.

Σφί, καὶ, σφίν, Ἐπικ. καὶ Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς δοτ. ἑνικ. εἰς χρῆσιν· ἴδε ὑπὸ τό, σφεῖς.

Σφιγγία, ἡ. Φειδωλία, Σειρὰχ 11, 17. (πιθαν. ἐκ τοῦ, σκιφός, ἀντὶ, σκιφία.)

Σφιγγίον, τό (σφίγγω). Βραχίονος, ἢ τραχήλου περιδέσμιον, περιδέραιον, βραχιόλιον· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ (σφίγξ, πούς). Ὁ σφιγγὸς πόδας ἔχων. «Κλίνη σφιγγόπους».

Σφίγγω, Μ. ἴξω· παθ. παρακείμ. ἔσφιγμαι, ἀλλὰ τὸ γ'. προσ. ἔσφιγται, ἀπαρέμφ. ἐσφίχθαι, κ. τ. λ. Πιέζω, θλίβω, συστέλλω, συνάπτω, συνδέω, δένω, στενοχωρῶ, μετὰ σχοινίου δένω, συγκρατῶ· καθόλου δέ, στενόνω, ἐγκλείω. 2) σπανιώτ. ἀμεταβ. εἶμαι σφικτός, στενοχωρημένος, ἐσφιγμένος· (ἡ λέξις, ἥτις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Βατραχμ. καὶ εἰς τὸν Θεόκρ. φαίνεται, ὅτι συγγενεύεται μὲν μὲ τό, σφηκόω, καὶ σφηνόω, ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον καὶ μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω,)

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ. Πᾶν ὅ,τι σφίγγει, συνδέει, μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουσι καὶ δένουσίτι, δεσμός, ἔξαιρ. τὸ βραχιόλιον, ὅθεν τὸ Λατ. spinther, ἢ ὀρθότερα spinter. 2) ὁ στρογγύλος μῦς περὶ τὸ πρωκτὸν, ἔστις ἔχει δύναμιν τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν· εἰς τοὺς Ταραντίνους χιτῶνας, ἴτως διότι περιεδένετο μετὰ σχοινίου, ἔτι καὶ συσφιγκτήρ, λεγόμενος.

*Σφίγκτης, ου, ὁ, = κίναιδος, ὅθεν εἰ πολυδρύλλιοι spintriae παρὰ Ταχίτ. καὶ Σουετων. ὁ λόγος τῆς ὀνομασίας ἐνυπάρχει εἰς τό, σφιγκτήρ, σημασ. 2.

Σφιγκτός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. σφιγκτῶς. Ἐσφιγμένος, στερεῶς δεδεμένος, ἢ πεπυκνωμένος, στερεός, «Θύματος σφικτοῖο. Ἐμστάθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. στίχ. 389. ἐ δὲ ἀγχόνης, ὁ διὰ θηλυᾶς, πνικτὸς· ὅταν θηλαδὴ διὰ σχοινίου σφίγγωσι τὸν λαιμόν.

*Σφίγκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σφιγκτήρ.

Σφίγμα, τος, τό (σφίγγω). Τὸ συνεσφιγμένον, στερεῶς δεδεμένον. 2) Θλῖψις, πίεσις, ἢ εἰς τὴν μηχανὴν τρῖψις ἢ τριβή. Μαθημ. παλ.

Σφιγμός, ὁ (σφίγγω). = σφίγξις, ἀμφιβ.

Σφίγξ, ιγγος, ἡ. Λατ. Sphinx, λῃστρικόν τι τέρας, διατρῖβον πλησίον εἰς τὰς Θήβας, θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης, καὶ τοῦ υἱοῦ της Ὀρθου, ἢ ὀρθότερον, τῆς Χιμαίρας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Ὀρθου, Ἡσιόδ. Θεογ. 326. ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλριος ἀντικατέστησεν ἤδη τὸν Βοιωτ. τύπον Φίξ· οἱ Τραγικοὶ διηγοῦνται, ὅτι ἐπρόβαλλεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο αἴνιγμα, κατασπαράττουσα ἀτιμωρήτως τὸν, ὅστις δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ λύσῃ· ὁ Οἰδίπους τελευταῖον τὸ εὗρηκε, καὶ αὐτὸς αὐτὴ ἐφονεύθη, ἢ ἐφονεύθη ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Ταχεῖται τὴν ἐσχημάτιζαν συνήθ. μὲ πρόσωπον καὶ στῆθη παρθένου, καὶ μὲ σῶμα λέοντος· ἄλλοι δὲ πάλιν, ἄλλως, καθὼς π. χ. ἀπαντῶνται καὶ ἀνδρὸς μορφὴν ἔχουσαι σφίγγες, Ἡρόδ. 2, 175. Meineke Μένανδ. σελ. 411. Ὁ Μῦθος φαίνεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται, ὅτι εὑρίσκονται πολλαί, καὶ εἶναι σύμβολον τῶν κατ' ἔτος τοῦ Νείλου πλημμυρῶν· ὅτι δὲ ἀνεφέροντο ὡς εἰς τὴν μυστικὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, σαφηνίζεται ἐκ Ἡροδ. 4, 79. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ, σφίγγω, εἶναι πολλὰ ἀμφίβ.)

Σφίγξις, εως, ἡ. (σφίγγω) Σφίξις, σφίξιμον.

Σφίδη, ἡ. ὡς τό, χορδή, ἔντερον, ὅθεν 2) ἡ ἀπὸ ἔντερου χορδή, ὅθεν τὸ Λατιν. Fides. (υ-ῑ)

Σφικάω. ῶ, ἡ Ὁ κωνωψ σφικᾷ.ω ἐκφράζει τὸν τοῦ κώνωπος βόμβον.

Σφίν, ἴδε σφί.

*Σφῖσι καὶ σφισιν, δοτ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμ.
*Σφογγιά, ἡ, καὶ, σφογγία, παροξύτ. Ἀττ. αὐτὶ, σπογγιά.
*Σφόγγιον, τό, Ἀττ. αὐτὶ, σκόγγιον, Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 464. Plat. Μοῖρ. σελ. 360.
Σφόγγος, ὁ, Ἀττικ. αὐτὶ τοῦ, σπόγγος, σφογγάριον, ὅθεν τὸ Λατιν. Fungus. Πλάτ. εἰς Τίμ. Lobeck. Φρύν. σελ. 113.
Σφοδρᾶ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σφοδρός. Ὁρμητικῶς, μὲ ὁρμὴν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, σφοδρὰ· κατὰ πολλὰ, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλ' ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. κυρίως πληθ. οὐδέτερ. τοῦ
Σφοδρός, ά, όν· Ὁρμητικὸς, βίαιος, εὔτονος, θερμὸς, ταλμηρὸς, ἰσχυρὸς. Συγκρτ. σφοδρότερος. Ὑπερθ. σφοδρότατος. Ἐπίρρ. σφοδρῶς, σφόδρως, κατ' ἐπίτασιν, μάλα σφοδρῶς, Ὁδ. Μ. 124. εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. σφόδρα· (ἴσως, συγγεν. μὲ τό, σπουδή.) ὅθεν
Σφοδρότης, ητος, ἡ· Ὁρμητικότης, βιαιότης, τὸ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πορεύεσθαι σφοδρόν· θερμότης, κ. τ. τ. vehementia. Λατ.
Σφοδρύνω, (σφοδρὸς) Κάμνω ὁρμητικὸν, σφοδρὸν, Παῦ.
*Σφοδρύνομαι, σφοδρὸς γίνομαι. Αἰτχύλ. Προμ. 1019. «Σφοδρύνῃ ἀσθενεῖ σοφίσματι·» Ἰσχυρίζεται ἐμπιστεύεται, μὲ ὑπερηφάνειαν πέποιθας ἐπὶ τὸ ἀσθενὲς σόφισμα.
*Σφονδύλειον, τό, φυτόν τι. (ὑ Νικ. Θηρ. 948.)
Σφονδύλη, ἡ Ἀττικ. αὐτὶ σπονδύλη· Ζωῦφιον τι ὑπὸ τὴν γῆν ζῶν, καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καταβλάπτον, καὶ, ἐάντις τὸ ἅγγιση, ἀφίων ἀπὸ τὸ σῶμά του κακὴν ὀσμήν. Ἀριστοφ. 1077. «Ὡς σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδῆ·» ἐνθα ὁ Σχολ. «Σίλφη τις ἐστὶν ἡ σφονδύλη, βδέλλη σροτομοία, δυτώδης ὄντως.» — Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 9, 14. «Τῶν δ' ἔξω ἑρπόντων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδὲ μιᾶς· ἡ δὲ σφονδύλη πασῶν, τοῦτο μὲν οὖν ἴδιον τῆς τοῦ ζώου φύσεως.» πρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 113. (ῠ)
*Σφονδύλιον, τό, = σφονδύλειον. (ῠ)
Σφονδύλιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, σφόνδυλος.
Σφονδύλιος, ὁ· ὡ. τὸ σφόνδυλος· Ὁ στροφεὺς τῆς ῥάχεως, Ἰλ. Τ. 483. (ῠ)
Σφονδυλοειδίνητος, ὁ, ἡ (σφόνδυλος, δινέω) Ὁ ἐπὶ τὸν σφόνδυλον δινούμενος, ἐπάνω εἰς τὸ σφονδύλιον στρεφογυριζόμενος. Ἀνθολογ. «Σφονδυλοέντα τρίχηλον» Μανεθ. 319. ὁ ὑπὸ σφονδύλων συντεθειμένος τράχηλος.
*Σφονδυλόεις, εσσα, εν (σφόνδυλος) Ἀπὸ σφονδύλους συνιστάμενος, σύνθετος.
Σφονδυλόμαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ (σφόνδυλος, σημαντ. 2, μάντις) Ὁ διὰ ἢ ἐκ τοῦ σφονδυλίου μαντεύων. Πολυδ. 7. 188.
Σφόνδυλος, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἰων. καὶ κοινοῦ, σπόνδυλος, ἴδε Lobeck Φρύν. σελ. 113. Τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν στρογγύλα ὀστᾶ· τὰ ῥαχεόκαλα· ἐξαιρ. ὁ δεύτερος μέγας στροφεὺς τοῦ τραχήλου, ὁ καὶ, μέγας σφόνδυλος, καὶ ὀδοὺς λεγόμενος· ὅθεν καὶ αἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίου ἁρμογαί. 2) σφονδύλιον, ἤτοι τὸ συναπτόμενον εἰς τὸν ἄτρακτον στρογγύλον καὶ βαρὺ σῶμα, διὰ νὰ περιστρέφεται τὸ νῆμα εὐκόλως, verticillus, Λατ. 3) «Σφόνδυλοι μεγάλοι·» παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 11. στρογγύλοι τινὲς καὶ μεγάλοι λίθοι· ἔτι δὲ καὶ αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, 4) στολισμός τις εἰς τὰς στήλας κατὰ μίμησιν τοῦ σφονδύλου τῶν φυτῶν. 5) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκυρας. 6) καθόλου ὁ σφόνδυλος, τὸ μέρος ἐνεῖνο τῶν φυτῶν τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ εἰς τὸν Λινναῖον verticillus.
Σφός, σφή, σφόν, (σφεῖς) εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. ἰδικός του, ἑαυτοῦ, ἰδικήτου, ὡς τὸ, ἑός. Ὅμ. 2) πληθ. ἄρτεν, καὶ ἑαυτῶν, ἰδικός των, ὡς τὸ σφέτερος, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. εἰς τοὺς μεταγενστρ. ποιητὰς καὶ, σφέος· (τό, σφός, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σφέτερος, ὡς τὸ ἡμὸς, ἐκ τοῦ, ἡμέτερος, καὶ ὑμὸς, ἀντὶ, ὑμέτερος.)
Σφραγίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφραγὶς (– ⏑ ⏑, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 427.)
*Σφραγιδοεργοκομήτης, (σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, κομάω) Ἄνθρωποι, οἱ τινες γεμίζουσι καὶ καταπαλύπτουσι τὰ δάκτυλά των μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀνύχων μὲ λίθινα δακτύλια, καθὼς ἔκαμναν ἐξαιρέτως οἱ αὐλητὰι, κωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 332. (Κατὰ μὲν τὸν Οὐόλριον μεταφράσθη ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ γερμαν. οὕτως, Prunkfaulheitnaegelgeringte· κατὰ δὲ τὸν Οὐόττιον, οὕτως· Ringlingeringschlendergelockvolk.)
Σφραγιδοφυλάκιον, τό. Τόπος ἢ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται ἡ σφραγὶς ἢ τὸ δακτύλιον. (ᾰ)
Σφραγιδοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ τῆς σφραγίδος φύλαξ· ὅστις φυλάττει τὴν βοῦλαν. (ῠ)
Σφραγίζω, μέλ. ίσω, Ἰων. σφρηγίζω (σφραγὶς). Σφραγίδα ἐπιβάλλω, βουλόομαι, βάλλω τὴν βοῦλαν. 2) καθόλου σημειόνω, σημείου τύπον κάμνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διὰ πληγῶν ἢ διὰ σχάσεων σημειόνω, ζουγραφίζω κ. τ. τ. Εὐρετ. Ἰφγ. Ταυρ. 1372. «Διπλοῖς σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι·» σημειωμένοι μετὰ πληγῶν. 3) τροπ. προσδιορίζω, βάλλω σύνορον.
Σφραγὶς, ίδος, ἡ, Ἰων. σφρηγὶς. Βοῦλα, μὲ τὴν ὁποίαν φράττει τίς τι, ἢ κλείει, Θέογν. 19. Ἡρόδ. 3, 41. ὅθεν, σφραγιστήριον, δακτυλίδιον μὲ βοῦλαν. β) ἡ εἰς χρῆσιν σφραγιστηρίου κομμένη πέτρα. γ) πᾶν ὅ,τιποτε δακτυλίδιον μὲ μίαν πέτραν, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν ἦναι κομμένη. 2) τὸ ἐκτύπωμα, ἡ ἀπὸ τὴν σφραγίδα ἐκτυπωμένη εἰκὼν, τὸ εἰς τὴν πέτραν ἐγχαραγμένον σημεῖον, Ἡρόδ. 7, 69. ἐν γένει δέ, παινδήποτε σκαλιτμένον, ἐγχαραγμένον σημεῖον 3) τὸ σφραγισμένον, μὲ βοῦλαν σημειωμένον, σύμβολον, ἀδείας γράμμα, κ. τ. τ. πιθαν. καὶ βουλωμένον διαβατήριον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1209. (ἴσως ἐκ τοῦ, φράττω.) [Τὸ ἰῶτα δὲν εἶναι μόνον εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀνομαστ. μακρὸν, μόνον πολλὰ μεταγενστ. Στιχοποιεῖ τὸ λαμβάνουσιν εἰς τὰς τρισυλλ. πτώσεις βραχύ. Ἰαν. Α. Π. σελ. 431.]
Σφράγισμα, ατος, τό. Σφραγὶς, τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος, ὁ τύπος τῆς σφραγίδος ἐπάνω εἰς τὸν σφραγιστικὸν κηρὸν. (ἡ ἐπάνω τοῦ βουλοκηρίου βοῦλα.) Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 4, 1. «Ἐπιστολὴν, τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν.» (– – ⏑)
Σφραγιστήρ, ῆρος, ὁ, (σφραγίζω), Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, σφραγὶς.
Σφραγιστήριον, τό. (βοῦλα) = Σφραγὶς. Γλωσσ. Φιλοξ.
Σφραγιστὴς, οῦ, ὁ, = σφραγιστήρ. ὅθεν
Σφραγιστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σφραγίδα ἢ εἰς τὸ σφραγίζειν ἁρμόζων. Γλωσσ. Στεφ.
*Σφραγιστός, ἡ, όν, (σφραγίζω) Σφραγισμένος, βουλωμένος, σημαδεμένος· ὁμότροπον σφραγιστόνω.
Σφρηγίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγίζω. ἐκ τοῦ
Σφρηγὶς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγὶς. Ἡρόδ.
Σφριγῶν, ῶσα, ῶν, Γεμάτος, φουσκωμένος, ἐξωγκωμένος.
Σφριγάω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι γεμάτος, ἐξογκοῦμαι, φουσκόνω, turgere, turgescere, λατ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν βυζίων, ὅταν ἦναι γεμάτα γάλακτος, ὡς τὸ, κυδωνιᾶν. 2) καθόλου, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ἦναι γεμάτα χυμῶν, ζωτικῆς δυνάμεως, εἰς τελείαν ὑγείαν, εἰς τὴν ἀκμήν των, ὅθεν εἶμαι εὔρωστος, εὐτραφὴς, εὐσώματος, ῥωμαλέος, vigere, λατ. 2) τροπικ. εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, φιληδονίας, αἰσθάνομαι ἡδονὴν, ἐξαιρ. πρὸς τὴν σαρκικὴν μῖξιν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, κ. τ. τ. εἰς τὸν Αἰλ. μετὰ ἀπαρεμφάτ. (σφριγάω, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἄλλος τύπος τοῦ, σπαργάω, συγγ. μὲ τό, σφαραγέω.) [Ὁ Δράκων παραλαμβάνει μὲν τὸ ἰῶτα μακρὸν, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ εἰς ημαι διατεθέντα χωρία τῶν πεζητῶν εἶναι βραχύ. ἱστ. πρέπει νὰ γράφεται εἰς αὐτὸν, σφρίγος]
Σφρῖγος, τό. (σφριγάω) Πλῆθος χυμῶν, ὑγείας, εὐρωστίας, δυνάμεως. 2) μεταφορ. σφοδρὰ, ἀτελεύτητος ἐπιθυμία, φιληδονία, ὅθεν
Σφριγώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Πλήρης εὐεξίας, χυμῶν, κ. τ. τ. τουτέστιν, ὁ ὑπὸ ὑγείας, εὐρωστίας, εὐεξίας, χυμῶν, ἐπιθυμίας σπαργῶν. Vegetus, Λατιν. Vigoreux, Γαλ.
*Σφύγμα, τό, (σφύζω) = σφυγμὸς, ὅθεν
Σφυγματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) = Σφυγμώδης.
Σφυγμή, ἡ. = Σφυγμὸς. ἀμφ. παρὰ Γαλην.
Σφυγμικός, ἡ, όν. Ὁ κινήσιον, ἁρμόζων εἰς τὸν σφυγμὸν, ὁ ἐκ τοῦ σφυγμοῦ ὢν, ἐκ τοῦ
Σφυγμὸς, ὁ, (σφύζω) Κίνησις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ διαστολὴν καὶ συστολὴν γιγνομένη. Παῦλ. Αἰγ. β'. 11. κίνησις καὶ κτύπημα τῶν ἀρτηριῶν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, εἰς τοὺς παλ. Ἰατρ. τὸ ὁρμητικὸν καὶ βίαιον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ εἰς καιρὸν φλογώσεως, ὁ ἄλλως καὶ, παλμὸς, λεγόμενος· καθόλου δὲ, πᾶσα κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καρδιοκτύπημα, κ. τ. τ. ὅθεν [μεταφορ. ἐπιθυμία· ἐκ τούτου
Σφυγμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Μὲ βίαια καὶ ὁρμητικὰ κτυπήματα καὶ κινήσεις τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας ἠνωμένος.
Σφύζω, Μ. ύξω. Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ἐσωτερικὴν κίνησιν, ἐπὶ σφυγμοῦ, κτυπῶ δυνατὰ, ἐπὶ σφοδροτέρου κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ εἰς τὰς φλογώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τακτικῆς κινήσεως τοῦ αἵματος διὰ τῶν ἀρτηριῶν, ἄλλως καὶ, πάλλω· καθόλου δὲ, ἐπὶ ὅλων τῶν σφοδρῶν, ὁρμητικῶν κινήσεων τοῦ σώματος· ὅθεν τροπικ. ἔχω σφοδρὰν ὁρμὴν, πάθος· (πιθαν. συγγεν. μὲ τό, σφάλλω, καὶ σφάκελος·) ὅθεν
Σφύξις, εως, ἡ = σφυγμὸς.
Σφῦρα, ἡ, Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἢ χαλκευτικὸν, σφῆρα, Ὀδυσ. Γ. 434. «Ἐλαὸς δὲ χαλκεύς, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἀκμονά τε, σφῦραν τ' εὐποιητὸν τε κυρᾶρχην, Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο.» 2) ἐργαλεῖον γεωργικὸν, εἰς τὸ νὰ συντρίβῃ τοὺς βώλους τῆς γῆς χρήσιμον, Ἡσιοδ. Ἔρ. 527. Ἀριστοφ. Εἰρ. 566. ἔτι δὲ σκαπάνιον, εὔχρηστον εἰς τὸ νὰ σκάψῃ τις τὸν σπόρον, καὶ νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ χῶμα· (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, διὰ τὸ στρογγύλον σχῆμα τοῦ σφυροῦ, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ μὲ τό, σφυρὸς, καὶ σφυρὶν, ὡς τὸ, mallus, καὶ mallesbus pedis.) [Εἰς τοὺς ἀρχαιοτ. καὶ καλλίστους ποιητὰς -ν, ἄρα, σφῦρα. Reg. prosod. παρ' Ἑρμὰν. de emend. Gr. gr. rat. σελ. 437. Spohn Ἡσιόδ. Ἔργ. 527. Reisig de constr. antistr. σελ. 16. Βουττμὰν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 142. Δινδόρφ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 570. κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ὀδ. Γ, 434. «Σφῦρανα πρέπει νὰ γράφεται· ἐξαιρετίας παραδέχεται ὁ Ἰαν. Α. Π. σελ. XL. ὅτι ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι κυρίως μακρὰ, ὅθεν καὶ ἡ λέξις πρέπει νὰ τονίζεται «σφῦρα,» ἀλλὰ τούτου δὲν εὑρίσκεται κἀνὲν βέβαιον παράδειγμα, καὶ Ἔτυμ. Μ. σελ. 323, 20, λέγωνήκει ἐνταῦθα· πρέπει λοιπὸν καὶ Αἰλ.

2. νά φυλαχθῇ ἡ παλαιά τόνωσις, σφῦραν.] ὅθεν

Σφύραινα, ἡ· Θαλάσσιές τις ἰχθύς, λαβὼν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ σχῆμά του ὅς τις ἄλλως «Κέστραν» λέγεται. Ἀθήν. σελ. 323.

Σφυράς, άδος, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σπυράς· Τὰ ἀποπατήματα ἤτοι ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, καί, σφῦρα, τὰ ὁποῖα ἴδε.)

Σφυρηλατέω, ῶ (σφῦρα, ἐλαύνω) Διὰ σφύρας ἐλαύνω, τουτέστι, κτυπῶν μὲ τὴν σφύραν τὸ μέταλλον ἐξεργάζομαι αὐτό. Φίλ. ὅθεν

*Σφυρηλάτησις, εως, ἡ, Τὸ κτυπῶ μὲ τὴν σφύραν,

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ (σφῦρα, ἐλαύνω) Μὲ τὸ σφυρίον δουλευμένος ἐξειργασμένος Ἡρόδ. 7, 69. ἐξαιρ. ἐπὶ χαλκευμένων μεταλλικῶν ἔργων, ἀντίθ. τοῦ, ἔργα χωνευτά. 2) σφυροκοπημένος, ὡς ἐκ μετάλλου χαλκευμένος, ὅθεν πυκνός, στερεός· «Ἀνάγκαι σφυρήλατοι,» παρὰ Πινδ. ἐμπάτρατοι ἀνάγκαι· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ πνευματικῶν πραγμάτων· πτφ. φιλία,» στερεά, διαρκὴς φιλία· πτφ. νοῦς,» ἐπὶ συγγραμμτ. ἐκφράσεως, ὡς τὸ, πυκνός, στενοχωρημένη, πτωχὴ εἰς λέξεις, καὶ εἰς νοήματα πλουσία, Πλούταρχ.

Σφύριον, ἡ, σφυρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφῦρα, σφυράκιον. (–υυ)

Σφυρίς, ίδος, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, σπυρίς, Lobeck Φρύν. σελ. 113.

*Σφυρῖτις, ιδος, ἡ, (σφυρόν) «Φλίψ,» ἡ φλέβα τοῦ ποδὸς, τοῦ ἀστραγάλου.

*Σφυροδέτης, ου, ὁ (σφυρόν, δέω) Δεσμὸς περὶ τὰ σφυρά.

Σφυροκόπανον, τό (σφῦρα, κόπανον). Εἶδος σφυρίου, κοπτεροῦ ἀπὸ ἓν μέρος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Σφυροκοπέω, ῶ (σφυροκόπος) Κόπτω, κτυπῶ μὲ τὴν σφύραν· ὅθεν

Σφυροκοπία, ἡ· Ἡ διὰ τῆς σφύρας ἐξεργασία τοῦ μετάλλου, τό σφυρηλατεῖν· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφυροκόπος ὁ, ἡ (σφῦρα, κόπτω) Ὁ μὲ τὴν σφύραν κόπτων, κτυπῶν, ἤτοι ἐργαζόμενος, χαλκεύς· 2) παθητ. προπαροξύτ. σφυρόκοπος, ον, ὁ κτυπημένος, κομμένος μὲ τὸ σφυρίον.

*Σφυροκτυπέω, (κτυπέω) = σφυροκοπέω· μὲ τὸ σφυρίον κτυπῶ.

Σφυρόν, τό· Τὸ κότσι τοῦ ποδός, Ἰλ. εἰς τοὺς ποιητ. ἔτι καί, ἡ πτέρνα, ὁ πῶς, ἐν γένει. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ἔσχατιά, τὸ κατώτατον καὶ ἔσχατον μέρος, π. χ. τοῦ ὄρους· ὑπώρεια, πρόποδες. Πινδαρ. Πυθ. 2, 84. (συγγεν. μὲ τό, σπεῖρα, σφαῖρα, σφῦρον, τὰ ὁποῖα κατὰ φαινόμενον διόλου διάφορα πράγματα συνδέει πρὸς ἄλληλα τὸ κοινὸν αὐτῶν στρογγύλον σχῆμα· καὶ ἐντεῦθεν δεικνύεται ἡ αὐτὴ συνάφεια τῶν σημασιῶν εἰς τὸ Λατ. malleus καὶ malleolus pedis, ὁποία καὶ εἰς τό, σφῦρα, καὶ σφυρόν.)

Σφυροπρησιπύρα, ὁ (σφυρόν, πρήθω, πῦρ) Ἡ καίουσα τὰ σφυρὰ τοὺς πόδας μὲ πῦρ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 199. (υυ–υυ–)

Σφυρόω, ῶ (σφυρόν) Μόνον ἅπαξ εἰς μίαν ᾠδὴν τῶν Ἰουφαλλίων παρ' Ἀθην. 14. σελ. 622. C. ἀπαντώμενον· μεθέλει γὰρ ὁ ἀνὴρ ὀρθὲς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν,» ὅπου ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβολ. ἴσως προμηθευμένος μὲ δεσμοὺς περὶ τὰ σφυρά, ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλο τῶν ποδῶν κάλυμμα.

*Σφυρόω (σφῦρα) Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρίον. 2) εἰσρύττω τὸν σπόρον μὲ τὴν σφῦραν· ὅθεν

Σφύρωσις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς σφύρας, ἤτοι τῆς σκαπάνης γεωργεῖν ἢ ἐπικαλύπτειν τὸν σπόρον.

Σφυρωτήρ, ῆρος, ὁ (σφυρόω) ἴδε Σφαιρωτήρ. Γενεσ. 4.

Σφυρωτός, ἡ, όν (σφυρόω) Διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος. Γλωσσ. Στεφ.

Σφύσσω, Δωρικ. ἀντὶ, σφύζω,

*Σφώ, αττ. κατ' ἀποκοπ. ὀνομστ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ, σφωΐ, τὸ ὁποῖον ἴδε, καὶ εἰς τὴν Ἰλ. 2) ὡς κατ' ἀποκπ. τοῦ, σφωέ, παρ. ἀμφιβ.

*Σφωέ, σφωΐν, δυϊκ. ἀρτ. καὶ ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ γ'. προσ. προσωπ. ἀντωνυμ. αὐτοί οἱ δύο, Ὅμ. Ἡ ὀνομ. εἶναι εἰς τόν δυϊκ. ἀριθμ. διόλου ἄχρηστος, ὅθεν σφωέ, πανταχοῦ αἰτ. καὶ παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐγκλιτ. καὶ τό σφωΐν, εἶναι παρ' Ὅμ. πάντοτε δοτ. καὶ ποτε γεν. καὶ πάντοτε ἔγκλι κατ' ἐπίτασιν, «σφωϊν ἀμφοτέροιν,» Ὀδ. Τ, 327. σφωΐ, ἀντὶ σφωΐν, εἶναι χωρὶς παράδειγμα. Ἂν ὅμως τό, σφωέ, ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ ἀντὶ τοῦ, σφωΐ. εἶναι ἀμφ. Ἰλ. Η, 280 «σταύτως ἀβέβαιος εἶναι καὶ ἡ συναίρεσις τῆς αἰτιατ. σφωέ, εἰς σφώ καθότι Ἰλ. Γ, 531, ὁ Οὐόλφιος γράφει δικαίως «σφὼ Ἀίαντε,» μ' ὅλα ταῦτα λέγεται, ὅτι ὁ Ἀντίμαχος τὴν μετεχειρίσθη· ἐξεναντίας δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τούς Ἐπικ. ἡ μὲν δοτ. ἀπεκόπη εἰς σφιν, ἡ δὲ αἰτιατ. εἰς, σφε, ὅθεν καὶ συνέπεσε μὲ τὸν πληθ. Ἰλ. Λ, 111. 115. Ὀδ. Θ, 271. Φ, 192. 206. Ἡσιδ. Ἀσ. 62. παρβλ. σφεῖς, καὶ Βουτμάν. λεξιλ. σελ. 56. καὶ ἐφεξῆς.

Σφωΐ, σφωΐν δυϊκ. ἀρτων, καὶ ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ ἀντ. προσ. τῆς προσωπικ. ἀντωνυμ. ἐτεῖς οἱ δύω πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ ἐπιτεταμμένως, ἀμφοτέρω σφωΐ, Ἰλ. Η, 281. Κ, 552. ἐκ τούτου προέκυψε κατ' ἀποκοπὴν ὀνομ. καὶ αἰτιατ. σφώ, (ὄχι σφῶ, ἢ σφῶ) Ἰλιάδ. γεν. καὶ δοτ. σφῷν, Ὀδ. Δ, 62. οἱ Ἀττικοὶ παρεδέχθησαν μόνον τοὺς κατ. ἀποκπ. γενομένους τύπους, Piers. Μοῦρ. σελ. 266. Β. Αἰσχυλ. Προμ. 12. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 867. ἐγκλιτ. ἀπὸ ὅλους τούτους τοὺς τύπους δὲν εἶναι καὶ εἷς, καὶ, σφωΐ, ἀντὶ, σφῶιν, δὲν ἔχει βέβαιον παράδειγμα· καθότι Ἰλ. Δ, 256, εἶναι αἰτιατ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ, κελεύω· «σταύτως χωρὶς βάτιν εἶναι, καὶ μόνον εἰς ψυσθὴ ἐξήγησιν ἐπιστηρίζεται ἡ ἀποδοχή, ὅτι τὸ σφῶιν, τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σφωΐ, ὡς Ὀδ. Ψ, 52, παρβλ. Βουτμάν. λεξιλ. σελ. 54. (– υ)· ὅθεν

Σφωΐτερος, έρα, ερον, κτητ. ἀντωνυμ τοῦ β'. προσ. εἰς τὸν δυϊκ. ἀριθμ. σφωΐ, ὑμῶν τῶν δύω· «σφωΐτερον ἔπος,» τὴν προστατὴν «τὰς (ὑμῶν) τῶν δύω, τῆς Ἀθηνᾶς δηλονότι καὶ τῆς Ἥρας, Ἰλ. Α, 216. 2) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. δυϊκ. σφωέ, αὐτῶν τῶν δύω, τὸ ἔχει ὁ Ἀντίμαχος 3) καθόλου ὡς τό, σφέτερος, τὸ μετεχειρίσθη ὁ Ἀπολλών. Ῥοδ. καὶ μάλιστα α'.) ἐπὶ τοῦ γ'. ἐνικ. προσ. καὶ τῆς εὐθ. καὶ τῆς ἀντιστρόφου ἀντωνυμ. ἰδικός τον, 1, 643. 3, 600. β) ἐπὶ τοῦ β'. ἐτικοῦ προσ. ἰδικός σου, 5, 395.

*Σφῶν, κατ' ἀποκπ. ἀττ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ, σφωΐ, ἀντὶ, σφῶιν, καὶ εἰς τὴν Ὀδ. Δ, 62.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Χ.

*Σχαδανοί, οἱ, ἀντὶ, σχαδόνες, Γλωσσ.

Σχεδών, όνος, ἡ· Ἡ νύμφη τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν· ἤτοι οἱ σκώληκες, τὰ γεννήματα τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, ὅτα ἔτι ἄπτερα ἐν τοῖς κηρίοις (Πολλ.). 2) οἱ οἰκίσκοι τῶν μελισσῶν, εἰς τοὺς ὁποίους κεῖνται οἱ σκώληκες. 3) κηρήθρα πλήρης μέλιτος, Ianua Λατ Θεόκρ. 1, 147.

Σχάζω, Μ. ἀσω· μεταβατ. Κεντῶ, ξέω, σχίζω, ὅθεν καθόλου ἀνοίγω, κάμνω, ἀνοίγω τρύπαν, εἰς τοὺς Ἰατρ. «τὴν φλέβαν,» ἀνοίγω, κάμνω τρύπαν εἰς τὴν φλέβα, διὰ νά τρέξῃ αἷμα, Lobeck Φρύν. σελ. 219. καὶ χωρὶς τό, φλέβα, «πέρνω αἷμα, αἱματάνω. 2) ἀφίνω, ἀφίνω τι νά πέσῃ, ἀπολύω· «τὴν οὐρήν,» ἀφίνω τὴν οὐρὰν νά κρέμεται, Ξενοφ. «βαλβίδαι, ἀπολύω τὸ ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἱππόδρομον συρόμενον σχοινίν, καὶ διὰ τούτου ἀνοίγω τὸ στάδιον τοῦ ἱπποδρόμου, aperire carceres· «ἀγκυρανα,» ῥίπτω τὴν ἄγκυραν· ἐξαιρ. αἰφνιδίως καταβαίνω μὲ σχοινίον, τό ὁποῖον περιστρέφεται εἰς ἓνα κρίκον· «τὴν χεῖρα· ταχέως σύρω ὀπίσω τὴν χεῖρα, καὶ τὴν φέρω εἰς τὴν πρατέραν της θέσιν, ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαισταί. γ) παραιτῶ, παραλείπω· «τὴν ἱππικήν,» τὴν φρουτίδα, κ. τ. τ. ὅθεν καὶ παραλείω τι εἰς ἄλλον τινά, ἀφίνω, ἐπιτρέπω τι εἰς αὐτόν· «τινί τι». δ) διὰ τῆς ὑποχωρήσεως μετακινῶ, μετατοπίζω, διαστρέφω, παραστρέφω. ε) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· «κώπην, ἀκμήν». Πινδ. «ὄμμα». Εὐριπ. ζ) περιλαμβάνω, περιέχω εἰς ἑαυτόν. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ἀνοικτός, σκάζω, σκάω. β) ἐλαττόομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύω, ὅθεν παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. γ) διαστρέφομαι, παραστρέφομαι. Καὶ τὸ μέσ. ἀπαντᾶται καὶ κατὰ μεταβατ. καὶ κατ' ἀμετάβ. σημασίαν Τὸν Ἀλεξανδρ. τύπον, ἐσχάζοτας, ἀντὶ, ἔσχαζον, ἔχει ὁ Λυκόφρ 21. (ἐκ τοῦ, κέω, κείω, κεάζω, συγγεν. μὲ τό, σχίζω, καὶ μὲ τό, χαλάω, ἴσως δὲ καὶ μὲ αὐτό τό, χαίνω, Ἀττ. παρατχημτ. σχάω· ἀλλ' εἰς τὰς ματαβατ. σημασίας ε. καὶ ζ. ἀναφέρεται τό, σχάζω, φανερῶς εἰς τὸ πρωτότπ. ἔχω, σχέθω, ἴσχω.)

Σχαλίθω, (σχαλίς). Στηρίζω τὰ ἐστημένα δίκτυα μετὰ σχαλίδων, σχαλίδας ὑποβάλλω. ὅθεν

Σχαλίθωμα, τό. Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποβεβλημένη σχαλίς.

Σχαλίς, ίδος, ἡ. Κυρίως κλίμαξ μονοστελὴς, ὅθεν τό Λατ. scala συνηθ. δὲ, περιουσιάδες δίκτυων, τό ὁποῖον ἐτίθετο ὡς ὑποστήριγμα ὑποκάτω εἰς στημένα δίκτυα, ἄλλως καὶ, σταλίς, ἐκ τοῦ, ἵστημι, λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ, δίκελλα.

*Σχάσις, ἡ (σχάζω). Ἐγχείρησις, τομή, ἐντομή, ζουγράφημα, χαραγματία. Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 4. ἔνθα ἄλλοι «σχίσις» γράφουσι.

*Σχάσμα, τό (σχάζω). Τόπος, χαραγμένος διὰ τοῦ σχαστηρίου.

Σχασμός, ὁ (σχάζω = σχάσις. 2) = σχάσμα.

Σχαστήρ, ῆρος, ὁ, Παγίδ. Γλωσσ. tendicula, ἂν δὲν πρέπῃ νά λέγεται, σχαλιστήρ, ἐκ τοῦ, σχαλίς.

Σχαστηρία, ἡ (σχάζω, στημ. β'.). Σχοινίον, τό ὁποῖον ἐντείνουσι καὶ χαλῶσιν ἐπάνω τοῦ ἱπποδρόμου, ὅταν οἱ ἁρματηλάται θέλωσι νά τρέξωσι, βαλβίς, ἀφετηρία· καὶ ἁπλῶς δὲ, σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀστημάζουν τά ὅρια τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ τό ὁποῖον πρωτοῦ νά δοθῇ τό σημεῖον τοῦ τρέχειν, δὲν ἐτόλμα τις νά ὑπερπηδήσῃ. 2) τό ἐπὶ τῆς τροχαλίας σχοινίον, τό ὁποῖον ἐξαίφνης καὶ ἀφίνεται καὶ μαζώνεται.

Σχαστήριον, τό· Ὄργανον, δι' οὗ σχάζουσι τὴν φλέβα. Lancetta, Νυστέριον.

Σχαύδης, ὁ, ἡ. Ἰσχνόφωνος. Ἡσύχ.

Σχάω, ἀπαρέμφ. σχᾶν, παρατατ. ἔσχων, σπάνιος Ἀττικ. παρατχημτκ. τοῦ, σχάζω, μόνον εἰς τὸν παρατατ. εὐχρηστος, Ἀριστοφ. Νεφ. 409. Lobeck. Φρύν. σελ. 219.

(Σχέ) προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ, σχές, ἀπαντᾶται μόνον εἰς συνθετα, ὡς· κάτασχε, μέτασχε, πάρασχε, καὶ τ.λ. Pors. Εὐριπ. Ἑκαβ. 836, Ὀρέστ. 1330.

Σχεδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ σχέδη, Πινακίδιον, μικρὸν βιβλίον ἢ κατ' Εὐστάθ. τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάφιον, χαρτίον.

Σχέδη, ἡ (σχίζω). Κυρίως, σχίμα, ὅθεν πίναξ, φύλλον, χαρτίον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἀριθμοῦμεν ἢ γράφομεν, Λατιν. Scheda, ἡ

Scida Κικέρ. καὶ Πλίν. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τοὺς Νεωτέρους, οἷον εἰς τὸν Εὐσταθ. Μοσχόπουλ. κ. τ. τ.

Σχεδὴν, Ἐπίρ. (σχέω, σχεῖν). Κεκωλυμένως, κεκρατημένως, ἡσύχως, ἀργῶς, ἀγάλι ἀγάλια. Ξενοφ. Ἱππ. 2, 4. «σπεύδων τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήθεσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχεδὴν εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν».

Σχεδία, ἡ. Ἰων. σχεδίη, Μικρὰ ναῦς· ἢ πλοῖον αὐτοσχέδιος κατασκευασθέν, μὲ ξύλα μόνον πλεγμένον, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. «σχ. διφερώσω, ἀπὸ δέρματα ἀντὶ ξύλων συνδεμένη, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 28. 2) ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένη πολεμικὴ γέφυρα, Ἡρόδ. 4, 88. 97. 98. 8, 107. 108. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σχεδία ὑποτροχεῖα», ἐκ σανίδων τι πλατὺ κατασκεύασμα, τροχοὺς ἔχον ὑποκάτω, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ κινῆται, καὶ νὰ μεταφέρῃ τι. 3) δεσμὸς, πόρπη. (Πιθαν. εἶναι ἡ λέξις εἰς τὰς δύο πρώτας σημ. ἀπὸ τοῦ, σχέσις, σημαίνον πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη ταχέως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὁποῖον ἦτο τὸ εὔδρυστον πλοιάριον τοῦ Ὀδυσσέως, μὲ τὸ ὁποῖον ἄφησε τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ἢ καθὼς μία γέφυρα, ἥτις κατασκευάζεται μόνον, διὰ νὰ περάσῃ δι' αὐτῆς ἓν στρατιωτικὸν, κ' ἔπειτα πάλιν γκρεμίζεται. Ἐξαιρέσεις δὲ ἡ μεταγενεστ. τρίτη σημ. ἀναφέρεται εἰς τὸ, ἔχω, ἀπὸ τὸ, ὁποῖον, ἢ ἀπὸ τὸ, σχίζω, σχεδὸν ἦτο δυστυχὲς ἐπιχείρημα, νὰ παραχθῇ ὅλη ἡ λέξις.)

Σχεδιάζω, Μ. ἀττ. (σχέδιος). Ἐπιπολαίως, ἢ ἁπλῶς καὶ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ὁ ἐστὶν ἀμελετήτως, καὶ ἐκ τοῦ προχείρου λέγω ἢ κάμνω τι, οἷον γράφω, σημειῶ, σκιαγραφῶ β'.) ἀμετοβ. ἀμελῶ, εἶμαι ἀμελὴς Πολυδ. κγ'. 9. «τοῖς κοινοῖς πράγμασι σχεδιάζειν». Ἀμελεῖν, ἀμελὴ εἶναι εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιστασίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἤτοι τοῦ κοινοῦ καλοῦ. 2) ἐκ τοῦ σχεδόν, = ἐγγίζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Σχεδιὰς, ἡ· ἄδος, ἡ, Φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους, ἄγχουσα.

Σχεδίασμα, τὸ (σχεδιάζω). Πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπεριστάπτως καὶ ἀμελετήτως κάμνεται τις, οἷον ὁμιλία, γραφὴ, κ.τ.τ. τὸ ἀμελῶς καὶ ἀπροβουλεύτως ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε καὶ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον.

Σχεδιασμὸς, ὁ (σχεδιάζω). Τὸ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπεριστάπτως ὁμιλεῖν, κάμνειν, γράφειν τι· ἀμφ.

Σχεδιαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχεδιάζειν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελῶς. Εὐστάθ.

Σχεδίνη, ἐπικ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ, σχέδιος, σχηματισμένος, ὡς τὸ, σχεδὸν, ἐπὶ τόσον, συμφ., πλησίον, Λατ. cominus. Ἰλ. Κ, 830. 2) ἐπὶ χρόνου, ταχέως, παρευθύς.

Σχέδιον, τὸ· = σχεδίασμα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «σχέδιον, τὸ δόρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται, ἢ τὸ ἀκοντιζόμενον γενόμενον, ἢ ἐκ τοῦ συνεγγύθεν· ἐκ τοῦ

Σχέδιος, ὁ, ἡ· καὶ τρικτλ. καὶ Ἐπίρ. σχεδίως (σχεδὸν). Ὁ ἐγγὺς, πλησίον ὤν, ἐπὶ τόπου, «σχεδίη μάχη»· ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ἐκ χειρός. «Σχέδια βέλη», Αἰσχύλ. Χοηφ. 161. ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐκ χειρὸς μάχονταί τις. 2) συχνότερ. ἐπὶ χρόνου, εὐθὺς γινόμενος, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, ὀλίγου καιροῦ διαρκὴς· ὅθεν, ἐκ τοῦ πρηχείρου, ἀμελέτητος, ἀμελὴς, καὶ ἐντεῦθεν, μάταιος· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ, σχεδίως

*Σχέδιος, ὁ, κύριον ὄνμ. ἀνδρὸς, Ἰλιάδ.

*Σχεδιουργός, ὁ, ἡ (σχεδία, ἔργον). Ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων σχεδίας.

Σχεδισμός, ὁ. Εἶδος γυναικείου χοροῦ. Σχολ. Βίκτ. εἰς Ἰλ. Χ, 391. παρὰ Ἐυνίῳ, (Heyne) ἔστιν ἀντὶ τούτου «σχεδιασμὸς» ἐξ εἰκασίας γράφει.

Σχεδογραφία, ἡ (σχέδη, γράφω). Ἡ ἐπάνω σχέδης, πίνακός τινος, γεγραμμένη σημείωσις, ἡ ἰχνογραφία, σχέδιον. Σχολ. Ἀράτ.

*Σχεδογραφικός, ἡ, όν, Ἀνήκων εἰς τὸ γράφειν, ἢ σημειόνειν ἐπάνω τινὸς πίνακος, σχέδης, ἢ φύλλου. Ἐξηγ. Ὀ. σελ. 114.

Σχεδόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντὰ, ἀπὸ συμφ. Ἰλ. Π. 800. 807. Ρ, 359. ἀλλὰ καὶ, πλησίον, συμφ· μετὰ γεν. καὶ δοτ. μάλιστα εἰς τὰς φράσεις, σχ. ἐλθεῖν τινι, σχ. στῆναί τινος, Ὀδ. Β, 267. Ν, 221. Ο, 223. Τ, 347. ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἠμποροῦμεν νὰ ὑπερατισθῶμεν τὴν συνήθη σημ. καθότι, ἀπὸ πλησίον ἔρχομαι, σημαίνει, ὅτι ἔρχομαι, ἀφοῦ ἐγὼ ἤδη διατρέχω πλησίον, ἄρα παντάπασι ἠπροτέρχομαι, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷζει εἰς ὅλα τοῦ Ὁμ. τὰ χωρία· ἐκ τοῦ

Σχεδόν, Ἐπίρ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐπὶ τόπου, ἐγγὺς, πλησίον, συμφ., κοντὰ, Λατ. cominus πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. «ἔχειρ. εἰς τὰς ψρίσεις «σχεδὸν εἶναι», καὶ «σχεδὸν ἐλθεῖν», ἢ ἐλάσαι. Ὁ Ὁμ. τὸ μεταχειρίζεται ποτὲ μὲν χωρὶς πτῶσιν, ποτὲ δὲ μετὰ γεν. ποτὲ δὲ μετὰ δοτ. (μετὰ γεν. μὲν εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἑκατοντάκις· μετὰ δοτ. δέ, ἑνδεκάκις)· ὁπότε ἡ πτῶσις τίθεται καὶ πρὸ, καὶ μετὰ τὸ ἐπίρρ. παρ' Ἡσιόδ. κεῖται μόνον ἀπολύτως, ἢ μετὰ δοτ. παρὰ Πινδ. «σπάντας, σχεδὸν ἀμφί τινι», καὶ, σχεδὸν παρά τινι» β') τοπικ. ἐπὶ συγγενείας, Ὀδ. Κ, 441. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. περίπου, σχεδὸν, ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι εἰς τὸν Ὁμ. παντάπασι ξένη. Συχνὰ εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ σύνθ. «σχεδόν-ουν», καὶ, σχεδόν τι. Schaef Διον. περὶ συνθ. σε. 177. «σχεδόντι πρότερον, ὀλίγον πρότερον. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 736.

Σχεδουργός, ὁ (σχεδία, ἔργον). Ὁ σχεδίας κατασκευάζων· ἀμφ.

Σχεδρός, ὁ, ἡ σχεδρὸς, ὰ, ὺν (ἔχω, σχέθω). Ἀττ. ἀντὶ, σκεδρός, παρ' Ησ.χ. ὅ τις τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, τλήμων· καρτερικὸς, ἐπίμονος.

Σχεδύνη, ἡ. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, σχετική.

*Σχεθεῖς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. ἀ. παθ. τοῦ, ἔχω, ἡ ἴσχω.

*Σχεθέμεν, Δωρ. ἀντὶ, σχέθειν, ἀπαρέμφ. τοῦ, σχέθω.

Σχέθω, ἐκ τοῦ ἀόρ. σχεῖν, σχηματισμ. ποιητ. παρατεχνημ. τοῦ, ἔχω, κρατῶ, βαστῶ, στερεῶς κρατῶ, ἐπέχω, κατέχω, κυριεύω, ἐμποδίζω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος τινά τινος, «ὄθειν «Σχέθε δ' ὁσσε γόοιο.» Ὀδυσ. Δ. 158. Κατὰ τὸν Ἑρμᾶν. Σοφοκλ. Ἠλ. 744. καὶ Ἐλμσλ. Εὐριπ. Μηδ. 995, καὶ Ἡρακλ. 272, ἤτοι τὸ, σχέθω, αὐθυπόστατον ῥῆμα, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἀόρ. ἦτον εὐχρηστ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ἐπικρατοῦσι παντάπασιν ἡ γνώμη αὕτη· καθότι εἰς αὐτὸν ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἀόρ. ἔσχεθον, χωρὶς αὖξ. σχέθε, σχέθον, ὅς τις διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. σχεθεῖν, Ἰλ. Ψ, 466. καὶ, ἀνσχεθεῖν, Ὀδ. Ε, 320. γνωρίζεται ἀρκετὰ ὡς ἀόρ. ὥστε τὸ, ἔσχεθον, σχεθεῖν, σχεθὼν, ἤθελεν εἶσθε ἁπλῶς κατὰ πλεονασμ. ποιητ. τύπος, ἀντὶ, ἔσχον, σχεῖν, σχών. Ὁ Μ. Ε. ἐξεναντίας ὑπερατίζεται τὸν ἐνεστ. σχέθω, ὡς παραγόμενον ἐκ τοῦ, σχῶ, ὡς τὸ, φλαγέθω, ἐκ τοῦ, φλέγω· τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξάπαντος κακὴ ἀναλογία· ἐν τοσούτῳ τὸ πρᾶγμα χρειάζεται, μάλιστα εἰς τοὺς Τραγ. ἰδιαιτέραν τινὰ ἔρευναν, καὶ εἰς τὸν Πίνδ. ἀκόμη, Πύθ. 6, 29. φαίνεται ὁ ἐνεστ. σχέθων, ἀναπόφευκτος.

*Σχεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω. Ἰλιάδ.

Σχελίς, ίδος, ἡ. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, σκελίς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σχελίδες, τρία ἐπιμήκη τετμημένα, οἱ δὲ πλευρίδες·» ὁ ἐστὶ, τὰ πλευρίμαια τῶν κρεῶν, τὰ πλευρικά· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 6. ἔχει: «Σχελίδες, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φησὶν Ἀκρονέριος.

Σχελυνάζω, ἴδε χελυνάζω..

Σχέμεν, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. β', τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχεῖν. Ἰλ. Θ. 254. οὕτω καὶ σχέμεναι, κατὰ προσχηματισμόν.

*Σχενδύλα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ σχενδύλη, Ὄργανον, ἐργαλεῖον τῶν ναυπηγῶν καὶ χαλκέων· ἴσ. λαβίς· ἐκ τοῦ, σχεῖν· ὅθεν

*Σχενδυλάω, πιάνω μὲ τὴν λαβίδα.

*Σχενδύλη, ἡ, = σχένδυλα.

*Σχενδύλιον, τό, ὑποκρστ. τοῦ, σχενδύλα.

*Σχενδυλόλημτος, ὁ, ἡ (σχένδυλα, λαμβάνω) πιασμένος μὲ τὴν λαβίδα.

Σχέο, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. προστακτ. Μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχοῦ. Ἰλ. Φ, 379.

*Σχερία, ἡ, Scheria, Νῆσος τῶν Φαιάκων, Ὀδσ. ἡ μετὰ ταῦτα, Κέρκυρα, Λατ. Corcyra, τὴν σήμερον δὲ, Κορφοῦ· (πιθαν. ἐκ τοῦ, σχερός.)

Σχερός, ὁ, κυρίως, ἡ ξηρὰ, ἡ ἀκτὴ, αἰγιαλὸς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑδάτων, ὡς οὐσιαστ. μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εἰς τὴν καθ' αὑτὸ δὲ χρῆσιν τοῦ λόγου διασώζη μόνη ἡ δοτ. συναπτομένη μὲ τὰς προθ. ἐν, ἐπί· «Ἐν σχερῷ, ἐπὶ σχερῷ,» συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου, Πινδ. ἐγράφετο δὲ καὶ ὡς μία λέξις, «Ἐνσχερῶ, ἐπισχερῶ,» τὰ ὁποῖα ἴδε· (ἡ συνήθης ἐτυμλγ. εἶναι ἐκ τοῦ, ἔχω, σχεῖν, ὡς τὸ, ἐφεξῆς· πολὺ φυσικώτερα εἶναι ὅμως ἡ κοινωνία μὲ τὸ, ξερὸς, ξηρὸς, ταληρὸς, χέρρος, χέρτος, κ. τ. τ.)

Σχές, προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

*Σχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, Ὀδ.

Σχέσις, εως, (ἔχω, σχεῖν) Ὡς τὸ, ἕξις, καὶ τὸ Λατ. habitus, ἐκ τοῦ, habere, διάθεσις, κατάστασις, ἀναφορὰ, οἰκειότης, συγγένεια, τὸ κρατοῦν καὶ συνέχον, συνοχὴ, ἀλληλουχία, συναφεια, ἰδιότης, φυσικὴ οἰκειότης, κοινωνία, ἐξαιρέτως δὲ, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος, τοῦ εὐσθενὲς ἢ ἀσθενὲς αὐτοῦ, ὅπου οἱ ἰατροὶ διακρίνουσιν, ἀσθενείας λέγοντες «Ἐν ἕξει», ὅσαι ἦταν συνήθεις πλέον εἰς τὸ σῶμα, καὶ «Ἐν σχέσει», ὅσαι ἀκόμη δὲν ἐφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἀποδιορθωθῶσιν. Γαλην. β'. τῶν κατὰ τόπ. «Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει· λέγουσι δὲ ἔτι καὶ, «Κατὰ σχέσιν καὶ, Καθ' ἕξιν· καθόλου δὲ ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται πανδήποτε ἀντικείμενον, ἢ ἡ ἀναφορὰ, τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς ἄλλο τι. 2) τὸ κρατεῖν, στερεῶς κρατεῖν.

Σχεταῖος, αία, αῖον. Παρ' Ἱπποκράτ. 638. ἅπαξ «σχεταῖα ὀρῶν· ἐπὶ τοῦ Πτύειν, ἀναιδὲ, συγχαμερὰ πράγματα κάμνω. ἀμφιβ.

Σχετήριον, τό (ἔχω, σχεῖν). Πᾶν ὅ,τι κατέχει, κωλύει, ἐμποδίζει, κρατεῖ. Εὐριπ. Κύκλ. 135.

*Σχετήριος, α, ον (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κρατῇ, ἐμποδίζῃ· ἐπὶ Ἰατρ. παυστικὸς, καταπραϋντικός.

Σχετικὸς, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ., κῶς (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπέχειν, κρατεῖν, συνέχειν, ἐπίμονος, ὁ κρατῶν, συγκρατῶν, ἐμποδίζων. 2) εἰς τὴν Λογικὴν, Ἀναφορικὸς, ὁ πρός τινα ἀναφερόμενος, Ἐπίρ. Σχετικῶς, ἀναφορικῶς, οἰκειωτικῶς.

Σχετλιάζω, μελ. άσω (σχέτλιος). Μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι, προσκλαίομαι ὑπέρ τινος ἀδικίας, βίας, ἢ σκληρότητος καὶ ἀσπλαγχνίας, ἀδικούμενος προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι· καθόλου δὲ, Προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, δυσαρεστοῦμαι, φωνάζω ὑπὸ λύπης τὸ οἶμοι, φεῦ, κλαίω τὴν μοῖράν μοι. Ἀριστοφάν. ὅθεν

Σχετλιασμός, ὁ. Μεμψιμοιρία, κλαυσίμων, παράπονον, ὀδυνοπάθεια, ἀγανάκτησις, δυσαρέσκεια, ὀργή, θυμός, τὸ ὑπὸ λύπης ἢ ὀδυνοπαθείας καὶ ἀγανακτήσεως φωνάζειν Οἶμοι, φεῦ, ἀλλοίμονον, κ. τ. τ.

Σχετλιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ σχετλιάζειν ἢ εἰς σχετλιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων· «σχετλιαστικαὶ, ἐλέγοντο τὰ μόρια, τὰ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως σημαντικά.

Σχέτλιος, ία, ιον· εἰς τοὺς Ἀττ. καὶ δικατλκτ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐνεργ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὃς τις ὑπομένει, ἢ ἐπιχειρεῖ τι, δυσκόλως, ἰσχυρὸς, τολμηρὸς, ἐπιχειρηματίας, αὐθάδης, βιαιος, σκληρὸς, κακοῦργος, κακότροπος· καθόλου δὲ ἔχον πρὸς τοῦτο εἰς ἑαυτὸ τὴν σημασ. τοῦ ἀμέτρου, ἱεραστίου, τρομεροῦ, βλαβεροῦ, καὶ ὀλεθρίου, πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς, σκληροῦ, ἀσπλαγχνου, φθοροποιοῦ, Ἰλ. Β, 112. Δ, 19. Ὀδ. Γ. 161. τοῦ κρόνου, Ἡσιό. Θεογ. 488. ὡσαύτως καὶ τῶν θεῶν ἐν γένει, Ἰλ. Ω, 33. Ὀδ. Ε, 118, καὶ τοῦ ὕπνου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Κ, 69. συνήθως ἐπὶ ἡρώων, ἢ ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν, εἴτινες κάμουν κακὴν χρῆσιν τῆς ἀνδρίας καὶ δυνάμεώς των, ἢ φθείρουν εἰ αὐτῆς ἄλλους, ἢ γίνεται τρομερὸς διὰ τῆς τολμηρότητος καὶ μεγάλης ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν ἔχουν νὰ μάχωνται, ὡς ὁ Κύκλωψ, Ἀχιλλεὺς, Διομήδης, Ἕκτωρ, καὶ ἄλλοι. Ἰλ. Ε, 403. Δ, 630. Π, 203. Ρ, 150. Σ, 13. Χ, 41. 86. Ὀδ Δ, 351. 478. Λ, 474. Μ, 21. 116. 279. Ν, 203. Τ, 45. Φ, 28. ὡσαύτως παρ' Ἡσιό. καὶ Ἡροδ. τὸ ἐπίθ. σχετλίη μόνον Ἰλ. Γ, 414. Ὀδ. Ψ, 150. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἔριδος παρ' Ἡσιό. Ἔρ. 15. Ἀσ. 149. Εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ὀδ. Δ, 729. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἡροδ. 3, 108. Ἐξ Ἰλ. Κ, 164, ὅπου ὁ Νέστωρ διὰ τὴν ἀκούραστον δραστηριότητά του ὀνομάζεται «σχέτλιος», ἠθέλησαν νὰ παράξωσι τὴν σημαίαν του, ἐλεεινὸς, κακοτυχὴς, κακόμοιρος, δυστυχὴς, ἤτις ὅμως μήτε ἐντεῦθα, μήτε Ἰλ. Σ, 13. ἢ Ὀδ. 12, 279. ἔχει χώραν, καὶ εἶναι καθόλου εἰς τὸν Ὅμ. ξένη, ἂν καὶ ἀπαντᾶται ὄχι σπανίως εἰς τοὺς Ἀττ. καθότι ὅστις πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολλὰ, εἶναι βέβαια δυστυχὴς, παρβλ. τλήμων.—β) ἐπὶ πραγμάτων ἢ λέξις δὲν εἶναι τελείως εὔχρηστος εἰς τὴν Ἰλιάδ. εἰς δὲ τὴν Ὀδυσ. καὶ παρ' Ἡσιό. εἰς μόνην τὴν συνταῖν «σχέτλια ἔργα», σκληρὰ, ἄδικα, ἀνόσια, τρομερὰ ἔργα, Ὀδ. Δ, 293. κατ' ἀντίθεσιν τῶν, δίκη, καὶ, αἴτιμα ἔργα, Ὀδ. Ξ, 83. ὡς ταὐτοσήμαντον μὲ τὸ, ἀτασθαλίαι, Ὀδ. Χ, 413. ὡσαύτως «σχέτλια πράγματα», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 856, «σχέτλια ἔργα», ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. 6, 138. «σχέτλιον ἔργον καὶ δεινόν», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1175. «σχέτλια καὶ ὑπερφυᾶ λέγειν», Πλάτ. οἱ Ῥήτορες τὸ συνάπτουσι μὲ τὸ, ὠμὸς, ἀναιδὴς, δεινὸς, ἄνομος.—Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ, σχέτλιος, τὸ ὁποῖον σαφηνίζεται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἔμφασιν τῆς σημασίας, σχεδὸν πάντοτε ὡς ἀρτικὴν λέξιν τοῦ στίχου· ἐκ τούτου ἐξαιρεῖται μόνον τὸ ἐπίθ. Ἰλ. Γ, 414. καὶ τὸ Οὐδετ. Ὀδ. Ξ, 83. Χ, 413. (Ἰλ. Γ. 414, τὸ, σχετλίη ἢ πρέπει νὰ προφερθῇ ὡς δύο μακραὶ συλλαβαὶ, ἢ καὶ ἡ πρώτη ὡς βραχεῖα· ὁ Βουτμάν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 38.) ἐπιθυμοῦσε νὰ παραδεχθῇ ἰδιαίτερόν τινα τύπον χωρὶς ι.)

*Σχέτο, Ἐπικ. ἀντὶ, ἔσχετο, γ'. πρόσ. ἐν. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω. Ἰλιάδ.

Σχετός, ἡ, όν. χρητητός· ὅθεν τὸ, Ἄσχετος.

*Σχέω, ἀχρηστ. πρωτοτπ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνεσήζουν νὰ παράγουσι χρόνους τινὰς τοῦ, ἔχω.

Σχῆμα, ατος, τὸ. (ἔχω σχεῖν) Ὡς τὸ Λατ. habitus, θέσις, μορφὴ, τύπος· -β) καθόλου δὲ, ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ὑπάρχειν, τοῦ φαίνεσθαι, τοῦ παριστάνεσθαι εἶδος, μορφὴ, εὐπρέπεια, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τοῦ ἀνθρώπου, θεωρούμενον ἐπὶ τῶν ἡματισμῶν, ἀπαλὴν, τρόπον τοῦ ζῆν καὶ κατάστασιν πολιτικὴν, ἀξίωμα, τάξις, ὅλιγι τὸ φέρτιμον τοῦ ἀνθρώπου. γ) κατ' ἐξοχὴν, εὐγενὴς διαγωγὴ, ἐξαίρετον φέρτιμον, εὐτιμον σχῆμα, κόμπος, κόσμος, καλλωπισμός. Plaulus prolog Amphitr. 117. «Cum servili chemae· με δουλικὸν ἱματισμὸν ἐνδεδυμένος ὡς δοῦλος, σκλάβος· «σχήματα ποιεῖσθαι, ἀντὶ, «σχηματίζεσθαι, στολίζεσθαι. Πλάτ. δ'.) ἡ στάσις, τὸ σχῆμα τοῦ χορευτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν «Σχήματος ἀρχή· ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρχήσεως τοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1525. Ἡρόδοτ. 6, 129. «Ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχήματα, Ἀττικὰ· καὶ αὐτὸς ὁ Χορός, ἢ τρόπος τοῦ χορεύειν· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. 2. 15. 16. ἔνθα ἐννοοῦνται καὶ τὰ γενέμενα κινήματα τοῦ σώματος εἰς τὸ χορεύειν. ε) μεταφορ. ἐπὶ ζώων, παράτευξη, σέλα σκέπασμα, σάγισμα. Ξενοφ. 2) ἡ κατάστασις, θέσις, θεωρία, εἶδος, μορφὴ, ποιότης πράγματός τινος. 3) τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ὅθεν ὡς τὸ, πρόσχημα, πρόφασις. 4) Εἰς τὴν Ῥητορ. καὶ Γραμμ. σχῆμα λογου, Λατ. figura orationis. Τιβερ. περὶ τῶν παρὰ Δημοσθ. σχημάτ. «Ἔστι σχῆμα τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κέσμου τινὸς τῇ πλόσει, ἢ χρείας ἕνεκα· καὶ πάλιν ὁ αὐτ. «Λέξεως σχῆμά ἐστιν, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἕθει κατά τινα πλάσιν, κόσμου ἢ χρείαν τινὰ τοῖς λόγοις παρέχουσαν· παρὰ Διον. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. «Σχῆμα» ἀντὶ τοῦ, Σχηματισμὸς τῆς ἐκφορᾶς, ὡς καὶ τὸ «Σχηματισμὸς λέξεως· ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων· ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασις στίχου τινὸς διὰ βλεπομένων σημείων. ὅθεν 5) ἐν γένει, ἰχνογραφία, σκιαγραφία, σχέδιον. ὅθεν

Σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχῆμα καὶ μορφὴν δίδω εἴς τι· ὑπὸ σχῆμα φέρω, σχηματοποιῶ, ὅθεν Καλλωπίζω, στολίζω. β) χορεύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 324. 2) Μέσ. σχηματίζομαι, σχῆμα λαμβάνω, σχηματισμὸν τινα δίδω ἢ κάμνω εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἐντεῦθεν, Στολίζομαι, Καλλωπίζομαι διὰ νὰ φανῶ εὐπρεπὴς καὶ ἔντιμος. β) κάμνω σχήματα διὰ τῆς κινήσεως τῶν μελῶν μου, ὅθεν Προσποιοῦμαι, πλάττομαι, ὑποκρίνομαι simulare. Λατ. Πλάτ. Σοφιστ. 152 «Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτιστται· ἐκαμώθη, προσεποιήθη ὡς νὰ τὸ ἤξευρεν. «Λόγος ἐσχηματισμένος· ὁ κατὰ προποίησιν, προσποιητικὸς, ὅταν ἄλλα μὲν τις λέγῃ διὰ τοῦ στόματος, ἄλλα δὲ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του, ἢ ἄλλα ἐννοῆται ὑπὸ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Παρβλ. Ruhnken. Τίμ. σελ. 246.

Σχημάτιον, τὸ. ὑποκριτ. τοῦ, σχῆμα. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐξαιρ. χορεῖ, σχήματα χοροῦ· «σχημάτια λακωνικὰ, Ἡροδ. 6, 129.

Σχηματίσεις, εως, ἡ· καὶ

Σχηματισμός, ὁ. (σχηματίζω) στάσις, κατάστασις, μορφὴ, ἢ τοῦ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι πρᾶξις, ἢ τοῦ σχήματος κατάστασις, καλλωπισμὸς, ἱματισμός. Πλάτ. Πολ. 4. «Κουράς τε καὶ ἀμπεχόνας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν· (ἐντεῦθεν καὶ τὸ περὶ Γερμανοὺς Schematismus, κατὰ μεταφορὰν πολιτικῶς λεγόμενον). 2) Πλάσμα, ὑπόκρισις, προσποίησις. Πλάτ. Πολ. 8, 8. «Σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος. Παρὰ Ῥήτορσ. ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. Δουρὶς. Ἁλικαρν. περὶ Συνθέσ. ὀνομάτ. κεφ. 8, σελ. 46.

Σχηματογραφέω, ὦ. (σχῆμα, γράφω) Σχεδιάζω, ἢ γράφω σχήματα Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 812. ὅθεν

Σχηματογραφία, ἡ. Τὸ σχήματα γράφειν, ἢ ἡ τῶν σχημάτων καὶ διαγραμμάτων γραφή. Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ.

Σχηματοειδής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ σχήματος εἶδος ἔχων. Ἀθήν. σελ. 646. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ «Τῷ σχήματι μαστοειδής».

Σχηματοθήκη, ἡ (θήκη), Δοχεῖον, ἀποθήκη σχημάτων, ἢ ὑποκριτικῶν μορφῶν, καὶ προσωπείων.

Σχηματοποιέω, ὦ. (ποιέω) Κάμνω σχήματα, σχῆμα, μορφὴν δίδω εἴς τι πρᾶγμα, σχηματίζω, μορφόω. Μέσ. Σχηματοποιοῦμαι σχῆμα λαμβάνω εἰς τὸ σῶμά μου, ὡς τὸ, σχηματίζομαι. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 5. β) Ἐπὶ Παντομίμων λέγεται ἀντὶ τοῦ, Διὰ διαφόρων σχημάτων καὶ κινήσεων τοῦ σώματος πρᾶξίν τινα παριστάνειν. ὅθεν

Σχηματοποιΐα, ἡ. Μορφὴ, εἶδος. 2) συνεκδ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ σώματος διαφόρα σχήματα.

Σχηματότης, ητος, ἡ· μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Σχῆμα. Ἑρμῆς παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 163.

Σχῆσις, εως, ἡ. = Σχέσις. Ἡσύχ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 447

*Σχήσω, μελ. τοῦ, ἔχω, Ὅμ.

Σχητήρια, ἡ (ἔχω, σχήτω) = σχετήριον, καὶ σχετηρία. Ἡσυχ.

Σχίδα, τὴν, ἀνώμ. αἰτιατ. τοῦ, Σχίδη. Ἡσύχ. ὡς τὸ, Κνίδα, ἀντὶ Κνίδην, κ. τ. τ.

Σχιδακηδόν, ἡ, Σχιδακιδόν, Ἐπίρ. (σχίδαξ) Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχίδακος, ὡσὰν σχίδαξ, ἐπὶ τῶν κατὰ μῆκος σχιστμένων. Παῦλ. Αἰγ. 5, 89. «Σχιδακιδὸν δὲ ἐστὶ ῥῆξις ὀστέου ἐπὶ μῆκος»

Σχιδακώδης, εσ, ὁ, ἡ (σχίδαξ, εἶδος) Ὅμοιος μὲ σχίδακα, ὁ εἶδος σχίδακος ἔχων. Διοσκορ.

Σχιδανόπους, οδος, ὁ, ἡ. = Σχιζόπους. Ἀθήν. Δ'. σελ. 388. ἅμφ.

Σχίδαξ, ακος, ὁ. = Φίλ. Θεσπ. 10, 3.

*Σχίδη, ἡ, (σχίζω) Ὡς τὸ, σχίζα, τὸ ἀπό τινος μεγάλου ἀποσχισμένον μικρὸν κατὰ μῆκος ξύλον· ὡς τὸ Λατ. scindula, ἐκ τοῦ scindo. ἀνώμ. αἰτιατ. σχίδα, ἀντὶ, σχίδην, Ἡσύχ. (υ-)

*Σχίδιον, τὸ, ὑποκριτ. τοῦ σχίδη. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ξύσμα λίνου. ωμάλιναν.

*Σχίδος, τὸ, = σχίδη, σχίζα. Ἡσύχ.

Σχιδωνύχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀτσιγμένους ὄνυχας ἔχων, ὀξύχηλος. ἅμφ

Σχίζα, ἡ, Ιων. Σχίζη, ἡ. (σχίζω) Μικρὸν τμῆμα ξύλου ἀπεσχισμένου ἀπὸ τινος μεγαλητέρου, καιόμενον εἰς μαγειρίαν καὶ εἰς τὰς θυσίας, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν διὰ τοῦ η «Σχίζαι λεγόμενον. Ἰλ. Λ. 462. «Καὶ δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἕκαιε ἐπὶ σχιζῶν, καθόλου δὲ, τμῆμα, κομμάτιον ξύλου, Ὀδ. Ξ, 425. λέγεται ἔτι καὶ τὸ λεπτὸς ἐσχισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ κηροῦ οἱ χωρικοὶ, φακλα, λαμπάς. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1024. καὶ 1031. «Ἡ σχίζα τῶν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει· ἔνθα ὁ Σχολ. «Σχίζας κυρίως ἔλεγον εἰ παλαιοί, τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, Λαμπάς, Δᾷς, δαδίον. 2) σχίσις,

διαίρεσις, χωρισμός, Συνέσ. (ὄχι τόπον ὁρᾷ εἶναι ἡ εὐθὺ κ' ἐκεῖ ἀπαντωμένη τόνωσις, σχίζα.)

Σχιζίας, ὁ. = τετανός. ἀμφ.

Σχιζίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σχίζα. Πολυδ. 10, 111.

*Σχιζογύνανδρος, ὁ, κατὰ τὸν Φαβωρῖν. = συνοχέτης.

Σχιζοπαδία, ἡ. Ἡ ἰδιότης τῶν σχιζοπόδων ζώων, ἡ τῶν ποδῶν σχίσις. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. μορ. α'.

Σχιζόπους, οδος, ὁ, ἡ. (σχίζω, πούς) Ὁ ἐσχισμένους, ἤτοι σχιστοὺς πόδας ἔχων. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. 6, 5. «Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν ταὐτῷ τῷ ὕδατι ποιοῦνται τὴν πλείστην διατριβήν, ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ἀντίλ. τοῦ Στεγανόποδες· ὁ Ἀριστοτέλ. 8, 12. ἔχει: «Πολυώνυχοι δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ὄρνιθες· ἔτι δὲ πολυσχιδεῖς, τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διῄρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά εἰσιν.

Σχιζόπτερος, ὁ, (σχίζω, πτερόν) Ὁ ἐσχισμένα, ἤτοι σχιστὰ πτερὰ ἔχων, ἀντίθ. τοῦ Στεγανόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ στεγανὰ πτερὰ ἔχων.

Σχίζω, Μ. ἰσω. Εἰς δύο ἢ εἰς πολλὰ μέρη κατὰ μῆκος διαχωρίζω, κάμνω σχίδακας, ἢ σχίσματα σκίζω, κατανώ, Ὀδ. Δ, 507. ξεσχίζω, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 428. καθόλου δὲ, χωρίζω, διαιρῶ, κόπτω. Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128. «Νεῖλος μέσην Αἴγυπτον σχίζων», Ἡροδ. 2, 17. αὐτόθι πρβλ. «Νεῖλος σχίζεται τριφαττίας ὁδούς», διαιρεῖται εἰς τρεῖς δρόμους, ὥστε σχηματίζει τρεῖς βραχίονας· ἀκριβῶς «σχιζομένη ὁδός», Ἡροδ. 7, 31. καὶ, «ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο», τὸ στράτευμα ἦτο χωρισμένον, διῃρημένον, Ἡροδ. 8, 54. τροπικ. «ἐσχίζοντο φρένων αἱ γνῶμαι», αἱ γνῶμαί των ἦσαν διῃρημέναι, δὲν ἐσυμφωνοῦσαν, Ἡροδ. 7, 219. Πρεσβ. Ἀποστ. 14, 4. «Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀποστόλοις· λέγεται καὶ ἐπὶ Γάλακτος, «Σχίζω τὸ γάλα. κάμνω ἀπὸ τὸ πηγμένον γάλα νὰ χωρισθῇ τὸ τυρόγαλον ἀπὸ τὸν τυρόν, κόπτω τὸ γάλα. Διοσκορ. 2. 77. «Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζωϋμένων ἐν καιρῷ χύτρᾳ κεραμίᾳ, καὶ κινουμένων χλιαρῷ σκίῳ νεοτμήτῳ, καὶ μετὰ τὸ ζέσαι, ὅταν ἡ τρὶς ἐπιβρέξωσιν ὀξυμέλιτος κύαθος πρὸς ἑκάστην κοτύλην τοῦ γάλακτος, οὕτω γὰρ διορίζεται ὁ ὀρρὸς τοῦ τυρώδους». ὅμοιον «Σχίζω γάλα». (συγγεν. μὲ τὸ, κέω, κείω, κεάζω, σχάζω, μὲ τὸ λατ. scindo καὶ findo, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. scheiden.) [ῐ, σω] ὅμοιον

Σχινδάλαμος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ, Σκινδάλαμος. (ξ) καὶ

Σχινδάλμός, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, σκινδαλμός, σχισμάδιον, καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον κομμάτιον ξύλου, πάσσαλος, κ. τ. τ. ἴδε, σκινδάλαμοι.

Σχινδυλέω, = σχίζω. ὅμοιον

Σχινδύλητις, ιος, ἡ. Ἡ εἰς μικρὰ τμήματα διαχώρισις. Ἱπποκρ. (ῡ)

Σχινέλαιον, τό. (σχῖνος, ἔλαιον) Ἔλαιον ἐκ τῶν κάκκων τοῦ σχίνου. Διοσκορ. 1, 50.

*Σχινίζω, (σχῖνος) «Τοὺς ὀδόντας· καθαίρω, λευκαίνω τοὺς ὀδόντας διὰ τῆς μαστίχης. Μετ. σχινίζομαι, ματσῶ μαστίχην, ἢ κάμνω ἀπὸ σχῖνον ὀδοντοξύστην· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐτό, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. Παρ' Ἀθην. σελ. 621. φέρεται τὸ Σχινίζεσθαι ἐπὶ τινος κινήματος εἰς τὸν χορὸν, ἔνθα ἄλλοι «Σχοινίζεσθαι», θέλουσι ν' ἀναγινώσκεται.

Σχίνεος, ίνη, ινον. (σχῖνος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ σχῖνον, ἀπὸ μαστίχην, Διοσκορ. (-υυ)

*Σχινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἀφιερωμένος ὁ σχῖνος, ὡς φυτὸν ἀφροδισιακὸν Λυκόφρ. 832. ὅπου ὅμως τινὲς ἀναγινώσκεται, Σχοινίς.

Σχινίς, ίδος, ἡ. (σχῖνος) Οἱ κάκκοι, ὁ καρπὸς τῆς σχίνου.

Σχινοκέφαλος, ὁ, ἡ. (σχῖνος, σημ. 2. κεφαλή) Ὀκεφαλὴν ἔχων, κάτω μὲν πλατεῖαν, ἄνω δὲ σουβληρὰν, ὁ ἐστὶ προμήκη καὶ ἀτόμμετρον, ὡσὰν Κρομμυοκέφαλος. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ Σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ Σκίλλαν, ἐστὶν ὅτε καὶ Σχῖνον ὀνομάζουσιν.

Σχῖνος, ἡ. Θαμνώδες τι φυτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὁ ῥητινώδης ὀπὸς, Μαστίχη καλούμενος. Σκῖνος, Lentiscus. Ἀραστ. Διοσκορ. 1051. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 7. 12. Διοσκορ. 1, 91. Ἡροδ. 1, 177. λέγεται ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ Μαστίχη, ἤτις καὶ ἄλλως «Σχοινίνη ῥητίνη» λέγεται. 2) = Σκίλλα· ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει, «Σχῖνον, οὐ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδος τι Σκίλλης, εἰμὶ δ' ὅμως καὶ πᾶσης σκίλλης τὸν βολβόν».

Σχινοτρώκτης, ου, ὁ. καὶ,

*Σχινοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὁ σχῖνον ἤτοι μαστίχην τρώγων.

Σχινώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅμοιος μὲ σχῖνον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου ὤν, πλήρης σχίνου.

*Σχίσις, εως, ἡ. (σχίζω) Τὸ διαχωρίζειν, σχίσμου, διαχώρησις, τομὴ, κόμμα. (ῐ)

Σχίσμα, ατος, τό. (σχίζω) Τὸ ἐσχισμένον, σχίσις. 2) τομὴ, διαχώρισμα, σχισμὰς, χαραγματία. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Διαφωνία, στάσις. ὅμοιον

Σχισματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σχίσμα ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ σχίσματος ὤν.

Σχισμή, ἡ. καὶ

Σχισμός, ὁ. (σχίζω) Τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν, διαιρεῖν, διακόπτειν. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1160.

Σχιστός, στή, στόν. (σχίζω) Ἐσχισμένος, χωρισμένος, ὅστις εὐκόλως σχίζεται. «σχιστὸν γάλα, γάλα πηγμένον, καὶ ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν ὀρρόν· ἴδε, σχίζω· ἀλλὰ πρὸ σχιστὸν προσπεπλεγμένον, Ἱμάτιον εἶδος γυναικείου φορέματος, κατὰ τὸ στῆθος μὲ πόρπην συνεχόμενον. καὶ καὶ σχιστὰ εἴδος γυναικείων ὑποδημάτων διὰ τοὺς λεπτὰ σχισμένους ἱμάντας των.

Σχοίην, Ἐνίστα. ἐνεργ. Ἀόριστ. β'. τοῦ, ἔχω.

Σχοινία, ἡ. (σχοῖνος) Χορτόπλινθον σχοίνου, ἤτοι σωρὸς πολλῶν ὁμοῦ συμφυέντων σχοίνων. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 13. Βυρλιὲ ἢ Βουρλιά. 2) «Σχοινία βοτρύων εἰς κύκλου περιηγμένων» Ἰώσηπ. ὡς τὸ Funentum, παρὰ Πλινίῳ 17, 22. σύνδεσμος, συνάφεια διὰ σχοινίων.

*Σχοινιαία, ἡ, (σχοῖνος, σημ. 2) Ἐργαστήριον, ὅπου πλέκονται, κατασκευάζονται σχοινία. Ὀλβ. Ἐπιγρ.

Σχοινίζω, μέλ. ἰσω, (σχοῖνος, σημασ. 3) Καταμετρῶ γῆν τινα, ἔξαιρ. κατακτημένην, διὰ τῆς σχοίου καὶ διωρῶ, διαμερίζω αὐτὴν εἰς ἀποικίας, ἢ δεικνύω αὐτὴν εἰς τοὺς δούλους πρὸς ἐργασίαν. 2) Παρ' Ἀθηναίῳ 14, σελ. 621. σημαίνει τὸ μέσ. «Σχοινίζεσθαι γυναικῶν τινα ὄρχησιν ἢ τὰς χειρονομίας καὶ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων ποιεῖν. ὅμ.

Σχοινίκλος, ὁ. Πτηνόν τι εἰς ὕδατα διαιτώμενον, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὴν οὐρὰν του. Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. 8, 13. ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, κίγκλος: ἀπαιτοῦνται δὲ καὶ οἱ τύποι· σχοινίλος, σχοίνικος, καὶ, σχοινίων.

*Σχοινικός, ἡ, όν, καὶ

Σχοινινος, ίνη, ινον. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου ὤν, ἢ ἐκ σχοίνου κατεσκευασμένος. 2) Μακρὺς καὶ λεπτὸς ὡς ὁ σχοῖνος, μακρὺς ὡς βοῦρλον, ὅστις ἰσχνὸς, λεπτός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Σχοινίνην φωνὴν τὴν σαθρὰν καὶ διερρωγυῖαν· ἔνθα τινὲς Σχοινίνην γράφουσιν. Οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται ὡσαύτως τὸ, junceus, juncidus, ἀντὶ τοῦ, gracilis. Juncidae mulieres. Βάρρων.

Σχοινίον, τὸ. (σχοῖνος) Τὸ ἐκ σχοίνου πεπλεγμένον, ἢ περιστρεμμένον καλώδιον, καὶ ἁπλῶς πᾶν σχοινὶ, κάλως, καλώδιον, κ. τ. τ. τουτέστι, σύναξις καὶ συνάφεια πολλῶν νημάτων, συνεστρεμμένων εἰς ἕν. 2) Μεταφορ. σειρὰ ἀδιάκοπος. «Λύσατε τὸ τῶν ἀντιφόρων σχοινίον μεριμνῶντες. Πίνδαρ. λείψ. 124. ὡς εἶπε καὶ ὁ Σενέκας «Negotiorum catenam abrumpere» ἐπὶ ἀδιαλείπτου καὶ ἀδιακόπου σειρᾶς. «Ἐξ ἅμμου σχοινίον πλέκειν. Παροιμία ἐπὶ ἀδυνάτων πραγμάτων. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἔχει ὡς καταμετρικόν. «Σχοινίον, ἢ σωκάριον ὀκταπόργιον καὶ δωδεκόργιον» καὶ ἑπομένως λέγει «Ἀναβιβάσαι τὸν σωκαρίωνα τὴν διὰ τοῦ μητρικοῦ σχοινίου καταμέτρησιν.

*Σχοινιοπλόκος, ὁ, ἡ, (σχοινίον, πλέκω) = Σχοινιοστρόφος.

Σχοίνιος, ὁ, ἡ. = Σχοινος. Εὐρ. Κύκλ. 208. ἀμφ.

Σχοινιοστρόφος, ὁ, ἡ. (σχοινίον, στρέφω) Ὁ τὰ σχοινία στρέφων, στρύφων· σχοινᾶς. 2) Ὁ εἰς τὰ πηγάδια περιστρέφων ἐπὶ τῷ τροχῷ τὸ σχοινίον, καὶ ἀντλῶν ὕδωρ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1332.

Σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, καὶ

*Σχοινοσυμβόλος, ὁ, ἡ, (συμβάλλω) = σχοινοστρόφος.

Σχοινίς, ίδος, ἡ. (σχοῖνος) Ἀγγεῖόν ἐκ σχοίνων πεπλεγμένον, ὡς κόπανον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, σχοινίον, Θεόκρ. 23, 51. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου. (ῐ)

*Σχοινίς, ίδος, ἡ, ίδα τ. Σχινίς.

*Σχοινίς, ίδος, ἡ, ίδα τ. ποιητ. Ἐπιθ. τοῦ, σχοινιοῦ· Ἐκ σχοίνων κατεσκευασμένη, Θεόκρ. 23, 51. Νικ. Ἀλ. 546. (εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον τὸ ἰῶτα εἶναι βραχύ, ὅστε γεν. ίδος.)

Σχοίνισμα, τό. (σχοινίζω) Ἡ καταμέτρησις ἑνὸς τόπου, ἡ ὁροθεσία. 2) μέρος κατακτημένης, καὶ εἰς νέους ἀποίκους διαμοιρασμένης γῆς. 3) μέρος πρὸς γεωργίαν καταμετρημένης γῆς.

Σχοινισμός, ὁ (σχοινίζω) Ἡ διὰ τοῦ σχοίνου καταμέτρησις τῆς γῆς. 2) Εἶδος τιμωρίας ἤτοι κολάσεως καὶ βασάνου παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λούκουλ. 20. «Σχοινισμοὶ, κιγκλίδες, καὶ ἵππαι· διότι μὲ σχοινία κατετείνετο τοῦ κολαζομένου τὸ σῶμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἁρμοὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐξετρέποντο ἀπὸ τῆς κλισιάδος των.

Σχοινίτης, ου, ὁ. καὶ, Ἐπιθ. Σχοινῖτις, ίδος ἡ. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου κατεσκευασμένος. «Καλύβη σχοινῖτις». Ἀνθέλκτ. 1, 244.

Σχοινίων, ωνος, ὁ, = σχοινικλις. 2) μελικὴ τις μελῳδία εἰς τὸν αὐλόν.

Σχοινοβατέω, ῶ. Χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. ἐκ τοῦ

Σχοινοβάτης, ου, ὁ. (σχοῖνος σημ. 2. βαίνω) Ὁ χορεύων ἢ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. (ᾰ) ὅμοιον

Σχοινοβατία, ἡ. Τὸ χορεύειν ἢ τρέχειν, περιπατεῖν ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. Παρ' Ἱπποκρ. διαιτ. ὑγιειν. 3, 2. ἀναγινώσκουσί τινες «Σχοινοβατίῃσι, καὶ, Σχοινοδρομίῃσι· ἄλλοι δὲ «Κονιβατίῃσι. ἴδ.ν

Σχοινοβατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν σχοινοβάτην ἀνήκων· ἢ σχοινοβατικὴ· ὑπακούομ. τοῦ τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου.

Σχοινόδεσμος, ὁ. (δεσμὸς) Σχοινίων δεσμός. Νικήτ. Χρον. 20, 5.

Σχοινόδετος, ὁ, ἡ. (δέω) Ὁ μετὰ σχοινίων δεδεμένος, δέσμιος, Νικήτ. Χρον. 5, 2.

*Σχοινοδρομία, ἡ, = σχοινοβατία, ἐκ τοῦ

Σχοινοδρόμος, ὁ. (τρέχω, δρομεῖν) = Σχοινοβάτης. ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σχοινίον, ἀναφέρειν καὶ εἰς τὸ πλοῖον σχοινοδρόμον τινὰ, ἴσως τὸν

διὰ τῶν σχοινίων ἀναβαίνοντα ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν καταρτίων.

Σχοινοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁ εἶδος σχοίνου ἔχων.

Σχοινόεις, εσσα, εν, (σχοῖνος) Σχοινώδης, πλήρης σχοίνων, παρβλ. Σχοινοῦς.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ἐκ σχοίνου πεπλεγμένος.

Σχοινοπλοκικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ πλέκειν σχοίνους, ἢ σχοινία ἀνήκων, ὁ εἰς σχοινοπλόκον ἀνήκων.

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὁ σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πλέκων.

Σχοινοπώλης, ὁ, ἡ. (πωλέω) Σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων γινόμενα, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πωλῶν. ἀμφ.

Σχοῖνος, ὁ, εἰς τοὺς μεταγενεστ., ἴσως ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ Θεοφρ. καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ, ἡ· Φυτὸν βλαστήματα μόνον μακρὰ καὶ εὐθέα ἀντὶ φύλλων ἔχων, Βρύλον καὶ Βρούλον, καὶ Βούρλον κοινῶς λεγόμενον, Λατ. juncus, ἔτι δὲ καὶ τόπος κατάφυτος ἀπὸ σχοίνους· «ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθείς, σχοίνῳ ὑπεκλίνθη», Ἰλ. Ε, 463. «ἠγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ.» Πινδ. Ὀλ. 6. 90. Διέκριναν δὲ πολλὰ εἴδη αὐτοῦ ὡς ἰδιαιτέρων ἀπωνυμίων, εἷον «Ὀξύσχοινος», Ὁλόσχοινος, Μελαγκρανίς, Μυρφική, καὶ Ἀρωματική σχοῖνος. Juncus odoratus ἢ rotundus. καὶ Andropogon Schoenanthos, Ἀπν. Ἐκ τούτου τοῦ Φυτοῦ ἔπλεκαν Καλάθους, Ψάθας, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὴν σήμερον, καὶ ἐξαιρέτως Σχοινία, καὶ ἐντεῦθεν ἰδιαιτέρως 2) Σχοινία, (σχοινί), καλωδίων, τριχιά, κ. τ. τ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 66. 5, 16. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλέγετο οὕτω μέτρον γῆς (ὡς καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ Pertica), διὰ τοῦ ὁποίου κατεμέτρουν τὴν κατακυριευθεῖσαν γῆν, διαμερίζοντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀποικίας· ἔτι δὲ διεμέριζαν γῆν διὰ τοῦ σχοίνου καὶ εἰς τοὺς βοῦλους, διὰ νὰ γεωργήσωσιν ἕκαστος τὸ διορισθὲν μέρος καὶ ἐντεῦθεν Ἡροδότ. 1, 66. καὶ ἡ ἁπλὴ ἔννοια τοῦ Χρηστηρίου. «Καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι· τὸ ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τῆς γῆς ἐνόησαν· ἀλλ' ἔπειτα νικηθέντες. «Σχοίνῳ διαμετρησάμενοι τὸ πεδίον τὸ Τεγεητέων ἐργάζοντοι· ἐδούλευαν ὡς σκλάβοι αὐτοὶ τὴν διαμεμετρημένην σφι αὐτοὺς γῆν. 4) Εἰς τοῦ Αἰγυπτ. μέτρον γῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ μέν τινας συνῆθ εἶχεν 60 σταδίους· κατ' ἄλλους δὲ, 30. Ἡροδ. 2, 6.

*Σχοῖνος, ἡ, ὄνμ. πολεώς τινος τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 497.

Σχοινοστρόφος, ὁ, ἡ. = Σχοινιοστρόφος.

Σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, = Σχοινιοσυμβολεύς.

Σχοινοτενής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ Σχοινοτενῶς. (σχοῖνος, τείνω) Τεντωμένος, ὡς σχοινίον, ἢ μέτρον, ὅθεν α) Εὐθύς, ὀρθός, ἴσιος, ἴσιος καὶ μακρύς. Ἡρόδοτ. 1, 189. καὶ 199. «Διώρυχες, διέξοδοι σχοινοτενέες. «σχοινοτενέας ποιήσασθαι», κάμνω εὐθύ, εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μετρῶ, σύρω εὐθεῖαν γραμμὴν, Ἡροδ. 7, 23. β) Μακρὸς ἢ Μακρύς, ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, τανυσμένος, διεξοδικός, ἐπὶ κώλων, περιόδων, καὶ ἁρμάτων εἰς τὴν ὁποίαν ἔννοιαν ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται ἰδιαίτερ. Θηλ. «σχοινοτένεια ἀοιδά», Λεῖψ. 47. σχηματισμ. ὡς τὸ, ἡδυέπεια, μουσογένεια, κ. τ. τ. 2) ἀπὸ σχοίνους πλεγμένος. «Σχοινοτενὴς σπυρίς.» ἢ ἐκ σχοίνων ἤτοι βούρλων πλεγμένη. Ἀνάλεκτ. 2, 218.

Σχοινοτονία, ἡ. Ἡ εὐθύτης, ἡ τὸ εὐθὲς τῆς διευθύνσεως. 2) τὸ μῆκος.

Σχοινότονος, ὁ, ἡ. (σχοῖνος, τείνω) «Δίφρος σχοινότονος», δρονίον μετ' ἐκτεταμένων σχοινίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων καθηνται· οὕτω καὶ «Κλίνη σχοινότονος· κλίνη, ἥτις ἔχει ἐκτεταμένα σχοινία, ἐπὶ τῶν ὁποίων βάλλονται τὰ στρώματα. Ἱπποκρ.

Σχοινοῦς, οῦντος, οῦσσα, οῦν, κατ' συναίρ. ἀντὶ, σχοινόεις, ἐξαιρ. ὁ σχοιν. τόπος ἔνθα φύεται σχοῖνος, ἔνθα φυτρέουσι βούρλα, ἢ τόπος περιεκτικὸς σχοίνων, βούρλων, παρὰ Στράβ. 3. κεῖται τώρα «Τῷ σπαρτορίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλουμένῳ πεδίῳ», ἔνθα πρότερον «Ἁλισχοινοῦντιον ἔκειτο.

Σχοινοφιλίνδα, ἐπίρρ. ἔτι δὲ καὶ Σχοινοφολίνδα, καὶ Σχοινοβολίνδα, Εἶδος παιγνιδίου Πολυδ. 9. 115.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ σχοίνους, καλάθους, ψάθας, ἢ σχοινία φέρων.

Σχοινοχάλινος, ὁ, ἡ· Ὁ ἐκ σχοίνου ἢ σχοινίου τὸν χαλινὸν ἔχων, Στράβ. 17. σελ. 1184. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα «Σχοινομάλους» ἔχουσιν. ἀμφ.

Σχοινώδης, ὁ, ἡ = Σχοινοειδής.

*Σχοινωτός, ἡ, όν (ὡς ἀπὸ τό, σχοινόω) Πλεγμένος ὡς ἐν σχοινίον.

Σχολάζω, Μ. άσω, (σχολὴ) Σχολὴν ἔχω, ἀργῶ, ἠρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπό τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 1, 52. β) «σχολάζειν τινὶ», καὶ «ἀπό τινος», παύω ἀπὸ τοῦ νὰ καταγίνωμαι εἴς τι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζωμαι ὡς τὸ Λατ. vacare a re, γ) «σχολάζειν τινὶ», Εὐκαιρῶ, εὐκαιρίαν ἢ καιρὸν ἔχω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 1, 8. «Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν· δὲν εἶχε καιρὸν, δὲν εἶχε εὐκαιρίαν. «Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. αὐτόθ. ζ'. ε'. 39. ἕως οὗ νὰ λάβῃ καιρὸν καὶ ἡσυχίαν διὰ τοὺς φίλους του, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἔχω καιρὸν, ἢ Εὐκαιρῶ, Ἀδειάζω διά τινα φίλον μου, ἢ διά τινα ὑπόθεσιν. ὡς τὸ Λατ. vacare rei. ἐξαιρ. ἀφιερόνομαι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἴς τινα τέχνην, ἢ ἐπιστήμην· ἔτι δὲ ἀφιερόνομαι εἰς ἕνα διδάσκαλον, τουτέστιν, εἶμαι μαθητὴς καὶ ἀκροατής τινος, ἀφιερόνω ὅλον τὸν καιρόν μου, προσηλόνω ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς αὐτὸν, εἰς τὴν διδασκαλίαν του· ἀπολύτ. δὲ, διδάσκω, παραδίδω λόγους, μαθήματα. Πλούταρχ. δ) «σχολάζειν πρός τι», Καταγίνομαι διὰ τοῦ νοός περί τι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, φροντίζω· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, «Στέκομαι καὶ συλλογίζομαι περί τινος». Οὐδὲ πρὸς ταῦτα πω ἐσχόλασαν· οὐχ εὑρόν ποτε καιρὸν νὰ τὰ συλλογισθῶ. ε) Βραδύνω, ἀργῶ, χρονίζω, ὀργοπορῶ. Λίσχύλ. Ἱκέτ. 210. καὶ 883. «Μηδέ τις σχολαζέτω». ζ) τροπικ. «Καθέδρα σχολάζουσα· ἄδεια, εὔκαιρος, κενὴ, μὴ ἔχουσα τὸν καθήμενον· οὕτω καὶ, «Σχολάζων τόπος». ὁ εὔκαιρος.

Σχολαῖος, αία, αῖον. καὶ Ἐπίρ. σχολαίως. (σχολὴ) Ἀργός, ῥᾴθυμος, ἥσυχος, ὀκνηρός, νωθρός, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀναπαυσιν καὶ ἡσυχίαν μᾶλλον, παρὰ νὰ ἐργάζεται, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔχων καιρὸν, ἐλεύθερος ἔργων, ἄδειος. Συγκριτ. σχολαίτερος, ἐπίρρ. συγκριτ. σχολαίτερα, Ἡροδ. 9, 6. Ὑπερθ. σχολαίτατος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον, παρὰ Πλάτ. Πολ. 10, σελ. 610. D, ὅθεν

Σχολαιότης, ητος, ἡ· Βραδύτης, ἀργοπορία, ὀκνηρία, Θουκυδ.

Σχελαρχέω, ῶ. Εἶμαι σχολάρχης, Διογέν. Λαέρτ. ἐν τοῦ

Σχολάρχης, ου, ὁ. (σχολὴ, σημτ. 5. ἄρχω) Ὁ τῆς σχολῆς ἄρχων, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς (ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ διδάσκαλος) Σχολῆς τινος, ἢ αἱρέσεως.

Σχολαστήριον, τό. Τόπος ἔνθα σχολάζουσί τις ἀναπαύεται. «Πενταέλιον σχολαστήριον». Ἀθήν. ε'. σελ. 208. τόπος ἀναπαυτικὸς, πέντε κλίνας ἔχων, τουτέστι, τόπος διὰ νὰ καθίσωσι πέντε ἄνθρωποι, καὶ μετὰ μιᾶς βιβλιοθήκης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 42. συνεφώνησε τὸ «Σχολαστήριον» μετὰ τοῦ «Περιπάτου περὶ τὰς βιβλιοθήκας», ἀντὶ τοῦ, Τόπος ἡσυχαστήριος καὶ ἀναπαυτικὸς πλησίον βιβλιοθήκης τινός. «Ἀνειμένων πάσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων καὶ σχολαστηρίων ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας».

Σχολαστής, οῦ, ὁ. ὡς τό, σχολαστικός, Ἀργός, ὀκνηρός, παρὰ Πλουτάρχ. «Βίος σχολαστής· ὅστις ἀντὶ τούτου ἀλλαχοῦ «Βίος σχολαστικός» εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, Νωθρός, ὀκνηρός, ἀργός, ῥᾴθυμος.

Σχολαστικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς (σχολὴ) Ὁ σχολὴν ἔχων, ἀργός, χωρὶς τινα ἀνασχόλησιν· περὶ σχολαστικῶν, ἡ ἀργία. «Σύλλογοι σχολαστικοὶ» συνάξεις ἀέργων καὶ ὀκνηρῶν ἤτοι σχολαίων ἀνθρώπων. Ἀριστοτέλ. 2) Ὅς τις καταγίνεται εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ πράγματα· ὅστις καταγίνεται εἰς τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ περὶ τοὺς λόγους σπουδάζων· ὁ διατρίβων εἰς τὰ σχολεῖα παιδείας καὶ μαθήσεως χάριν. Μαθητής, σπουδαῖος, λόγιος, γραμματισμένος, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Scholasticus, Scholaris. 3) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἱεροκλέους, ἐλήφθη ἡ λέξις καταφρονητικῶς, ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Pedant. σημαίνουσα λόγιον μὲν ἄνδρα, κακοήθη δὲ, καὶ ἐστερημένον κρίσεως ἢ αἰτήσεως καλοῦ, τὸν μετὰ μωρίας λεπτολόγον, καὶ καυχώμενον, ὅτι εἶναι σοφὸς, καὶ τὰ πάντα εἰδώς, καὶ καταφρονοῦντα πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην καὶ μάθησιν, τὸν ἐπὶ παιδαριώδη πράγματα καταγινόμενον καὶ διατρίβοντα τὸν καιρὸν· ἄρα, ὁ ὅλον του τὸν βίον εἰς τὰς σχολὰς κατατρίβων, καὶ περὶ τὰς σοφιστικὰς ζητήσεις καὶ διαλέξεις σπουδάζων, εἰς δὲ τὸ πραγματικὸν τοῦ βίου μὴ δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ τίποτε χρήσιμον, νωθρὸς περὶ τὰ καλά.

Σχολεῖον, τό. (σχολὴ, σημασ. 5) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον διδάσκεται καὶ μανθάνει τις ἐπιστήμην τινὰ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, διδασκαλεῖον. Σουϊδ.

Σχολή, ἡ· Ἀργία, εὐκαιρία, ἀπραξία, ἠρεμία, ἡσυχία, παῦσις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις ἔργων, ὁ ἐλεύθερος ἔργου καιρὸς, ἐξαιρ πολιτικῶν ἔργων κατάπαυσις, ὡς τὸ Λατ. otium, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. πολλὰ συχνάκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. ἡσυχ. πάνυ, Εὐριπ. Ἡρακλ. 724. 2) ὁ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος πρός τι καιρὸς, μετὰ ἀπαρεμφ. «Ἐπὶ σχολῆς», ἀντὶ τοῦ, Καθ' ἡσυχίαν, ὅταν ἔχῃ τις καιρὸν, ὅταν ἦναι ἥσυχος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1228 «Τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς», ὅταν ἔχῃς καιρόν. 3) ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις εἴς τι, φροντὶς, ἐπιμέλεια, προσοχὴ· «σχολὴν ἔχειν ἀμφί τι, = σχολάζειν τινὶ», ὅθεν 4) Πᾶσα πρᾶξις, ἀσχολία, πραγματεία, συνδιάλεξις, ἢ πᾶν ἔργον καὶ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις, ὅταν ἔχῃ καιρὸν, τουτέστι μὲ ἄνεσιν καὶ χωρὶς βίαν, τὸ ὁποῖον κάμνει, διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του. 5) ἐξαιρ. ὁ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀφιερωμένος καιρὸς ἢ παιδευτικὴ διατριβή. ὅθεν καὶ, ὁ τόπος, ἔνθα ὁ διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του διατρίβει τὸν καιρόν, καὶ διδάσκει αὐτούς, ἢ ὅπου σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, Λατιν. Schola, Γερμ. Schule. Σχολεῖον, Διδασκαλεῖον, Φροντιστήριον. Πλούταρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν· «Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας». καὶ εἰς Περικλ. «Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν Φιλοσόφων· ἔτι δὲ καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ, ἢ παράδοσις, περί τινος, ἐπί τινι, τὸ

γραμμάτιον μάθημα, Πλούταρχ. 6) εἶδος στοᾶς (γαλλερία) ἔνθα τις ἀναπαυόμενος θεωρεῖ τὰ πέριξ, ὡς τό, σχολαστήριον· παρὰ Πλινίῳ καὶ Βιτρουβίῳ. Octavioe scholoe, labri, alvei scholoe, ἀντὶ τοῦ, Porticus· 7) βραδύτης, νωθρότης, ὀκνηρία, ἀργοπορία, χρόνου διατριβή, ἀμέλεια, ἄργητα, ὡς τό, σχολαιότης. Θουκυδ. ἐ. »Ὡς δ' αὐτῷ σχολὴ ἐδόκει γίγνεσθαι· 8) »Σχολὴ» ἐπίρ. ἀντὶ, κατὰ σχολήν παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 48. κατὰ μικρόν, ἀγαλί ἀγάλια, ἠρέμα, ἀργά, βραδέως. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 7. »Σχολῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικοῦνται οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀνεπήδων· β) μετὰ κόπου, μόλις, μολις καὶ μετὰ βίας, οὐδαμῶς. Ξεν. Ἀπομ. 4, 2, 24. »Ὤμην εἰδέναι· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλό τι ἠδύνω· Σοφοκλ. Ὀ Τ, 433. Ἀντιγ. 390. Schaef. Διον. Ἁλικρ. περὶ συνθ. σελ. 153. γ) »χολῇ γε», μετὰ τὸ, εἰ δὲ μήγε, σημαίνει τὸ, πολὺ ὀλιγώτερον· »εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε τῶν ἄλλων», Ἀριστ. παρβλ. τάχα.

*Σχολιάζω, Μλ. άσω (σχόλιον). Κάμνω, γράφω σχόλια, σημειώσεις, ἑρμηνεύω καὶ σαφηνίζω ἀσυνόητα συγγραφέα· λέξ. μεταγνστρ. ὄθεν

Σχολιαστής, οῦ, ὁ, Ὁ σχολιάζων, σχόλια γράφων πρὸς σαφήνειαν καὶ ἑρμηνείαν λέξεως ἢ φράσεως παλαιοῦ τινος ἀσυνοῦ συγγραφέως, λέξ. μεταγνστρ.

Σχολιαστικός, ή, όν (σχολή, σημ. 5). Ὁ ἀνήκων ἢ συνήθης εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σχολείου, ὁ σχολὴν καὶ εὐκαιρίαν ἔχων, ὁ σχολάζων· »Σύνταγμα σχολιαστικόν· ἀνήκων εἰς σχολὴν ἢ εἰς ἀνθρώπους σχολάζοντας, ἡσυχάζοντας, ἀργούς· Διον, Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. 22. Ἐπίρ. Σχολικῶς· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχολείου, ὡς πρέπει εἰς τὸ σχολεῖον, καθόλου δέ, ἀργῶς, χωρὶς ἐργασίαν.

Σχολιογραφέω, ὦ. Σχόλια γράφω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Σχολιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων σχόλια, ἢ σημειώσεις, ὑπομνήματα· = σχολιαστής· ἐκ τοῦ

Σχόλιον, τό (σχολή, σημ. 5). Ἑρμηνεία, σαφήνεια ἐξήγησις, ὁποῖαι κατὰ πρῶτον ἐγράφοντο περὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ σχολεῖα, καὶ μαθητάς. Κικέρ. εἰς Ἀττ. 16, 7. Λουκιαν. καὶ Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 3, 21.

*Σχολυδριον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, σχόλιον· Τζέτζ. εἰς λυκόφρ. 1407.

Σχόμενος, η, ον· μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, Κατεχόμενος. Ἰλ. Ι, 570. »Ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρὶ· ἔνθα νυν »Ἐκπόμενοι» κεῖται· οὕτω καὶ Ὀδυσ. Λ. 278. »Ἀχαιοὶ σχομένην κατασχεθεῖσα, καὶ παρὰ Παρθενίῳ 33. »Σχόμενος πόθῳ».

Σχοῦ, προστακτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

Σχῦρος, ὁ, Ἔχινος, ἀκανθόχοιρος· ἄλλως καὶ, χήρ, ὅθεν τὸ Λατ. Herex, hericius, herinaceus· συγγεν. τοῦ, Χοῖρος.

Σχῶ, Ὑποτακτ. Ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, Ἔχω· ὅθεν Ἰλ. Φ, 309. »Σχώμενος.

*Σχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω. Ὅθεν

Τὸ Σ. μετὰ τοῦ Ω.

Σῶ, ἴδε σάω, σήθω.

*Σῶ, Ἀττ. ὀνομ. πληθ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σῶοι, Θουκυδ.

*Σῶ, δοτ. ἐνικ. τῆς κτητ. ἀντωνυμ. σός.

*Σωγένης, ους, ὁ, ὄνομα κύρ. ἀνδρός. Πινδ.

Σωδάριον, τό· ἀντὶ τοῦ, Σουδάριον. Λατ. sudarium, Μοίρις, σελ. 348.

Σῶδες, αἱ· Ὀππιαν. Ἰξευτικ. 3, 2. Εἶδος καλλιστικῶν πτηνῶν.

*Σῶες, ἀσυναίρ. ἀντὶ τοῦ, σῶς· ὀνομ. πληθ τοῦ σῶς.

Σώεσκον, παρατατικ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, Σώω, Ἰλ. Θ. 363. »Τειρόμενον σώεσκον· ἔσωζον· ἴδε, σώω.

Σωζόπολις, ὁ, ἡ = σωσίπολις. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 2, 14.

Σώζω, Μλ. ώσω· παλαιὸν ἀ'τ. σώω, ἀόρ. ἔσωσα, παθητ. παρακμ. συνήθ. σέσωσμαι, ἀλλὰ καλλίτερον ἀ'τ. σέσωμαι, τὸ ὁποῖον ὁ Βέκκ. ἐξαίρτ. ἐκ χειρογρ. πολλαπλασίως ἀντικατέστησεν, ἀόρ. παθ ἐσώθην· Μέσ. σώζομαι, καὶ καθ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁμαλῶν καὶ κυρίων ἀ'τ. χρόνων δὲν ἀπαντᾶται κἀνεὶς εἰς τὸν Ὅμ. ἐκτὸς ἅπαξ ἢ μετχ. τοῦ ἐνεστ. σώζων· »πέρμα πυρὸς σώζωνα, Ὀδ. Ε, 490. εὐκτ. σώζοι, Ἡσιοδ. Ἔρ. 378. ἀλλ' ἀμφ. Ἐξεναντίας δὲ ἔχει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου, σαόω, τοὺς ἑξῆς ἐπικ. τύπους· α) τὸν ὁμαλ. μέλ. σαώσω, πολλὰ συχνὰ ἀόρ. ἐνεργ. ἔσαωσα, πολλὰ συχν. μέσ. μέλ. σαώσομαι, Ὀδ, Φ, 309. καὶ ἀόρ. παθ. ἐσαώθην, Ὀδ. Γ, 185. Κ, 473. Ἰλ. Ο, 503. Ρ, 228. τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον ἀόρ. μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. εὑρίσκεται μόνον, σαοῖ, Θεογν. 868. Καλλ. Δηλ. 22. καὶ, σαοῦσι, Τυρτ. 2, 13. ὁμοῦ μὲ τὸ προστακτ., σάου, Τύμν. Ὁμ. 12, 3. ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφ. σάω, ἔχει, Καλλίμ. ἐπ. 35. Θεοδωρίδ. 4. Ἐπ' 179. ἂν καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἠθέλησαν νὰ τὸ μεταβάλωσιν· β) ἐκ τοῦ ἐμπροσθ. συνηρμ. ἐνεστῶτος, σώω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔγινε τὸ σύνηθ. σώζω, τὴν μετοχ. σώοντες, Ὀδ. Ι, 430. καὶ Ἰων. παρατ. σώεσκον, Ἰλ. Θ, 363. Ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει καὶ σώεστε, καὶ τὸ μέσ σωέσθαι· γ) ἐκ τοῦ, σόω, τὴν ὑποτακτ. σόῃ, σόῃς, σόωσι, Ἰλ. Ι, 393, 424, 681. δ) τὴν προστακτ. ἐνεργ. σόω, ἀντὶ, σῶ, συνηρημ. καὶ πάλιν ἀσυναίρ. Ὀδ Ν, 230. Ρ, 595. Τύμν. Ὁμ. 12, 3. εἶναι δὲ καὶ γ'. προσ. παρατατ. ἀντὶ, ἔσῶ, Ἰλ. Π, 353. Φ, 238. τὸ, σόω, τίθεται λοιπὸν ἀντὶ τοῦ, σῶζε, καὶ, ἔσωζε, παραβλ. Heyn. Ἰλ. Τ, 7. σελ. 198. Ἰλιχ. Α, Π σελ· 158. 948. τὸν ὁμαλὸν ἀόρ. παθητ. ἐσώθην, ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Ἡρο. 4, 97. Παλαιόν τινα Ἀττ. μέλ. σώω, θέλει ὁ Βουττμάν. νὰ γνωρίσῃ εἰς ἐν Ἀνέκδοτ. παρὰ Βεκκίῳ (Boeckh.) Τ, 1. σελ. 107. ἀρ. 71. Διασώζω, λυτρόνω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω, φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ· Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 14. »Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὑμᾶς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι· καὶ ἐν πόρ. 5, 10. »Εὔχεσθαι μετὰ τῶν ἑαυτῶν πατρίδας Ἀθήνας μάλιστα σωζεσθαι· νὰ διατηρῶνται, διαφυλάττωνται· »Σώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν πατρίδαν· εὐτυχῶς ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὑγιὴς νὰ γυρίσῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του· ἐξαιρ. διατηρῶ, φυλάττω εἰς τὴν ζωήν, ὅθεν καὶ »ζώους σάω, Ἰλ. Φ, 238. ἀντίθ. τοῦ, ἀπόλλυμι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 38. — Παθητ. λυτρώνομαι, ἐλευθερόνομαι, γλυτόνομαι, φυλάττομαι, διατηροῦμαι, μένω εἰς τὴν ζωήν· ἀντίθ. τοῦ, ἀποθνήσκειν, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 3. καθόλου δέ, εἶμαι ὑγιὴς καὶ ἀπαθής. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὸ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. κυρίως μόνον ἅπαξ· »πέρμα πυρὸς σώζωνα, Ὀδ. Γ, 490. εἰς δὲ τὰς συντάξεις »σῶς· πόλιν, καὶ »νῆας· ἐννοοῦνται φυσικῶς οἱ κάτοικοι· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐξαιρέσεως καὶ ἐπὶ ἀψύχων συχνάκις, φυλάττω σῶον, ἀκέραιον, ἀβλαβῆ· σῶς νόμον· φυλάττω ἀκριβῶς τὸν νόμον· α) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς εἰς τινα τόπον διευθύνσεως, ἢ κινήσεως, σώζω που, τουτέστι, διάγω, διακομίζω τι ἀκέραιον καὶ ἀβλαβῆ εἴς τι μέρος· »ἐς προχοάς, Ὀδ. Ε, 452. »ἐπὶ νῆα, Ἰλ. Ρ, 692. »πόλιν ταν, Ἰλ. Ε, 224. »εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς πατρίδαν, φέρωτε ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα σῶον καὶ ἀκέραιον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸ, »εὐρύ, ὅποιον, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 732. Παθ. σώζομαι, καταφεύγω που, εἴς τι μέρος. φθάνω που σῶος καὶ ἀβλαβής· »ὀπίσω εἰς οἶκον σωθῆναι», Ἡροδ. 4, 97. — β'.) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀποτόνου τόπου κινήσεως· ἐκ τινος σώζω, ἐλευθερόνω· »ἐκ θανάτοιο, ἐκ πολέμοιο», κ. τ. τ. Ἰλ. Ε, 469. Λ, 752. Ρ, 452. Φ, 244. Χ, 175. Ὀδ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μον. γεν. »ἐξ ἠχθρῶν σῶσαι χθόνα», Σοφ. Ἀντ. 1162. οὕτω καὶ εἰς τὸ παθ. »σωθῆναι κακῶν», Εὐρ. Ὀρεστ. 769. παρβλ. σωτήρ. γ) μετὰ ἀπαρεμφ. »αἵ σε σώζουσιν θαλίαι», αἱ ὁποῖαι σὲ γλυτόνουν ἀπὸ τὸν θάνατον, Εὐρ. Φοιν. 609. δ) Μέσ. μετ' αἰτ. φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μού τι· οἷον, »σώσασθαι τὸ σῶμα· ἐξαιρτ. φυλάττω εἰς τὸν τοῦν μου, εἰς τὴν μνήμην μου· (καθὼς λέγουν οἱ Γερμ. χωρίς τινα ἄλλην προσθήκην, behalten, κατ' ἀντίθ. τοῦ, vergessen·) Σοφοκλ. Τρ. 682. Ἠλ. 1257. Πέρσ. Εὐρ. Ἐκβ. σελ. XXXVI. Suppl. 916. Ἑλμτλ. Εὐρ. Βακχ. 792. συχνότ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον· Πλάτ. Πολ. 6, 2. ἐκδ. Ἀς. ἀντίθ. »διολλύναι, καὶ διαφθείρειν, Βρ. Σοφκλ. Ο, Τ, 318. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 391. Τὸ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου ἀπαντᾶται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην παρ' Εὐρ. Ἡλέκτ. 274. ε) »οἱ σεσωσμένοι», οἱ ἀβλαβεῖς, οἱ ἀπαθεῖς· »οἱ σωθησόμενοι», ἄνθρωποι, οἵτινες ὑπάρχουν, διαμένουν, καὶ θέλουν, ἢ ἠμποροῦν νὰ ἦναι εὐτυχεῖς. Πλάτ. Ἐκ τοῦ ζόω, ἢ συνήθεια ἐσχημάτισε καὶ, Σῶνω, Οὐδετέρ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, ἀρκῶ, διαρκῶ, φθάνω, παραγίνομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπολείπω, ἐκλείπω, τελειόνω, καὶ συντελῶ, ἐνεργητ.

*Σωθις, εως, ὁ, Αἰγυπτ. ὀνομ. τοῦ, Σείριος. Πορφύρ.

*Σωϊ, αἰτ. σῶϊν, ὁ, αἰγυπτ. ὀνομ. τῆς ἄβυλου φυσικῆς δυνάμεως, Πλουτ. Ἴσ. & Ὀσ. §. 49.

Σωκάριον, τό = σκεύιον. Ἥρων Γεωμ.

Σωκέω, ὦ. Ἰσχύω, δύναμαι, ἠμπορῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 38. μετ' ἀπαρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 119. ἐκ τοῦ

Σῶκος, ὁ, Ἰσχυρός, δυνατός· 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· Τ, 72. τὸ ὁποῖον τινες μὲν παράγουσιν ἐκ τοῦ, σάοκος, σωτήριος, ὡς ὁ σώζων τοὺς οἴκους· ἄλλοι δὲ ἁπλῶς, ἐκ τοῦ, σώω, ἢ σώζω. ὁ σωστικός· ὡς ἀπὸ τὸ, σάω, ὁ σᾶκος, καὶ ἀπὸ τὸ, θάττω, ὁ θᾶκος.

*Σῶκος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομ. εὐγενούς τινος τῶν Τρώων, Ἰλ. Λ, 427

*Σωκρατέω, κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1282. κάμνω σχήματα ὡς ὁ Σωκρατης, τὸν μιμοῦμαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν· καθόλου δὲ περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὴν ἡ λέξις τὴν ἔννοιαν ὡμῆ τινος, καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἡμιλημένης εἰρωνίας. Süvern περὶ Ἀριστοφ. Νεφ. σελ. 69. ἐκ τοῦ

*Σωκράτης, εος, συνηρμ. ους, ὁ· Soltrates, γνωστὸν κύρ. ὄνομ. ἡ ἐνικ. αἰτ. εἰς μὲν τὸν Πλάτ. Σωκράτη· εἰς δὲ τὸν Ξενοφ. Σωκράτην· αἰτ. πληθ. Σωκράτας· κλητ. Σώκρατες.

*Σωκρατίδιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, Σωκράτης (ἰ).

*Σωκρατίζω, Μλ. ίσω. Εἶμαι μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην.

*Σωκρατικός, ή, όν, ἐπίθ. τοῦ, Σωκράτης, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σωκράτην· »οἱ Σωκρατικοί», οἱ ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ φιλόσοφοι.

Σωλήν, ῆνος, ὁ. Πᾶν κοῖλον ἢ διατρυπημένον σῶμα, ὡς π. χ. κάλαμος, αὐλός, δόναξ, κ. τ. τ. ἐχετός, κρουνός, κανάλιον, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3, 60. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ κεραμοῦν ὑδραγωγὸν ἀγγεῖον, ἤτοι τὸ σωληνάριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁδηγεῖται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ὑποκάτω τῆς γῆς ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. Πλούταρχ.

περὶ φιλοπλουτ. »Ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτούς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς« διὰ τὴν ἐμοιότητα δέ, α) σίφων, σύριγξ. β) ἡ κοίλη πτυχὴ (ὑπλωματία τοῦ φορέματος· γ) ὁ στεγαστὴρ κοῖλος κέραμος, imbrex, λατ. δ) εἶδος ὀστρέου διθύρου. Σωλῆνα, ἡ· κοινῶς λεγόμενοι· Ἀριστοτέλ. Solen. Διον. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων ἤτοι τῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς αἰδοίων· (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ, αὐλός).

Σωληνάριον, τό· καὶ

Σωληνίσκος, ὁ· ὑποκορστ. τοῦ, σωλήν.

Σωληνεύω, = συμπεριγέρω· Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Σωληνιστής, οῦ, ὁ. Ὁ σωλῆνας αἰτιεύων, φαρεύων, ἐκ τοῦ, σωληνίζω, (σωλήν, γ'.) Ἀδὴν

Σωληνοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος σωλῆνος ἔχων.

*Σωληνοθήρας, ου, ὁ, (θηράω). Ὁ αἰλιπὴς φαρεύς, ὅστις φαρεύει τὸ ὄστρεον, σωλῆνα.

Σωληνόω, ῶ (σωλήν). Εἰς σωλῆνα κάμνω, ἢ σχηματίζω τι ὡς σωληνάριον. Παῦλ. Αἰγ. ς'. ὧδε·

Σωληνωτός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σωλῆνος, κατεσκευασμένος, ὁ ὡς ὡς τὸ σωληνάριον.

Σῶμα, τό. Κορμίον, καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ζώων· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Ἀριστοτέλους παρατήρησιν, πάντοτε τὸ νεκρὸν κορμίον· πτῶμα, λείψανον, τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ ποτὲ ζῶντος· ὅπου ἐξαιρετέας τὸ ζῶν κορμίον, ἤτοι τὸ ἔμψυχον· »Δύομαι« οἱονεὶ μάζει. παρβλ. Ἡύσιος (Heyne) Ἰλ. Γ, 23. Ἀπολλων. λέξ. σώμα· ἀλλ' ἤδη ὁ Ἡσιό. Ἔρ. 542. μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐπὶ ζῶντος καὶ ἐμψύχου κορμίου τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρόδ. καὶ οἱ Ἀττ. πολλὰ συχνὰ τὸ μεταχειρίζονται, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείσωσι καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην σημασίαν· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 7, 3. »Μηδεὶς τοίνυν σῶμα ἰδέτω«, Κυρουπ. 3, 3, 7. »Εὖ εἶχε τὰ σώματα πρὸς τὸ δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν· 2) Ἄνθρωπος· Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 26. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Πρόσωπον, Persona, ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἀνδράποδον, δοῦλος, εἰκέτης, σκλάβος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 1, Εὐδαιμονία κτημάτων καὶ σωμάτων· οὕτω καὶ τὸ »Σώματα πολλὰ τρέφειν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 1, 12. »Σώματα ἐλευθέρων· οἱ ἐλεύθεροι ἄνδρωτοι· καὶ εἰς τὰ τοῦ Χανδήρεω Ἐπιγρ. 150. »Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές· — Παρὰ Ξενοφ. Κυ. 4, 4 »Ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σωμάτων· αὐτὶ τοῦ, τῶν σχημάτων τοῦ σώματος· Ἰσοκράτ. Παναθην. »Τὰ σώματα ἐποιεῖτο διατίθεσθαι, πωλεῖν δὲ ἀτέλειαν τὸ ἑαυτῶν σῶμα, ἀπὸ τῶν ἑταιρούντων· 3) ἓν μόνον μέλος, ἐξαιρ. τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός· »σῶμα παιδοποιῶν« Αἰλ. Ἰδιότ. 7, 17. 61. 4) ἡ ζωή, μᾶλλον εἰς τὴν φράσιν· »σώματα καὶ χρήματα· 5) Οὐσία ἐκτεταμένη καὶ ἀδιαχώριστος ἢ ποσότητες ἢ ὄγκος μετὰ πυκνότητος καὶ συμπήξεως ἢ συστάσεως, ἢ κατὰ Γαλην. (ὅροι Ἰατρικ.) »Σῶμά ἐστι μέγεθος, τριχῇ διάστατον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ μῆκος, βάθος, πλάτος ἢ μέγεθος, ἐκ τριῶν διαστημάτων συνεστηκός· κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται καὶ τό, »Σωματοειδέα· Ἀριστοτέλ. προβλ. 24, 9. »Τὸ σῶμα τέ τοῦ ὕδατος πᾶσα ἐλὴ ἢ ποσότης, ὅλος ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος· Corpus, καὶ Massa, Λατιν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν, ἢ μελῶν συνιστάμενον ὅλον, Σύλλογος, Σύστημα· στρατιωτῶν ὁπλ. κ. τ. τ. »Σῶμα ποταμοῦ· αὐτὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Σωματειακτέω, ῶ (ἀλείφω). Χρίω, ἀλείφω τὸ σῶμα, τὸ γυμνάζω, ὡς τὸ σωμασκέω.

Σωμασκέω, ῶ (ἄσκεω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαιστικήν. Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 8. »Σωμασκεῖν τὸν πόλεμον«, τροπικ. γυμνάζειν ὡς παλαιστὴς καὶ ἑτοιμάζειν ἑαυτὸν εἰς πόλεμον· Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 1, 20. καὶ Ἀπομν. 3, 5, 15. »Πότε οὖτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, σωμασκήσουσιν· ὄθεν]

*Σωμασκητής, οῦ, ὁ. Ὁ γυμνάζων τὸ σῶμάτου, ἐξαιρ. εἰς τὴν παλαιστικήν· ἔτι δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος, ὁ γυμνάζων ἄλλους εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Διογ. Λαερ. 8, 46.

Σωμασία, ἡ. Ἡ ἄσκησις, γύμνασις τοῦ σώματος· καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν παλαιστικήν. Ξεν. Ἀπομ 3, 9, 11.

Σωματεῖον, τό· ὡς τὸ, Σωμάτιον, ὑποκορστ. τοῦ σῶμα.

Σωματεμπορέω, ῶ (σωματέμπορος). Ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σώματα, ἤτοι ἀνδράποδα. Στράβ. 14. σελ. 685.

Σωματεμπορία, ἡ. Ἡ μετὰ σωμάτων ἐμπορία, ὅ ἐστὶ τὸ ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν ἀνδράποδα.

Σωματέμπορος, ὁ, ἡ (σῶμα, σημσ. 2. ἔμπορος) Ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνδράποδα, τουτέστιν, ὅστις ἀγοράζει καὶ πωλεῖ ἀνθρώπους ἤτοι σκλάβους.

Σωματηγέω, ῶ. Φέρω, ὁδηγῶ ἐν σῶμα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Λ, σελ. 350.

Σωματηγός, ὁ, ἡ (σῶμα σημσ. 2, ἄγω). Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς σώματος· ὁ σῶμα φέρων, βαστάζων· »Ἡμίονος σωματηγός« φερτηγὸν μουλάριον· Ἐτυμολ.

*Σωματίαι, ῶν, οἱ (σῶμα). Δέρματα ζώων ἐπιτήδεια εἰς γραφήν. Γλωσσ.

Σωματίζω, (σῶμα). Ὡς τὸ, Ἐνσωματίζω, εἰς σῶμα φέρω· Στοβ. ψῦσ. σελ. 984.

Σωματικός, ή, όν (σῶμα). Ὁ εἰς τὸ σῶμα ἀνήκων· μετὰ σώματος, σωμάτιος.

Σωμάτιος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἐκ σώματος ὤν, ὁ σῶμα ἔχων.

Σωμέτιον, το. ὑποκορ. τοῦ, σῶμα· Μικρὸν σῶμα, κορμάκι· ἔτι δὲ καὶ, τὸ ποταπὸν, ἐλεεινὸν σῶμα· 2) σύλλογος, σύστημα· 3) Βιβλίον, τόμος, κώδηξ· 4) Ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα στολή, ἢ σκευή· Πολυδ. »Τὰ ἀναπλάσματα, εἰς οἱ ὑποκριταὶ διασάττευσιν αὐτούς« Φώτ.

Σωματοβλαβία, ἡ (βλάβη). Ἡ βλάβη τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὸ σῶμα. Πρόκλ. παράφ. 209.

Σωματοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σώματος εἶδος ἔχων· μὲ σῶμα ὅμοιος· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ἀπότελῶν ἓν ὅλον, ὁ σύστημα ἀποπληρῶν, συστηματικός· »Σωματοειδὴς ἱστορία· Πολύβ. ἢ συνεχὴς καὶ ἐντελὴς ἱστορία· ἢ συνέχειαν ἐνλαβὴ καὶ ἐντέλειαν ἢ σύστημα ἔχουσα· οὕτω καὶ »Ἀπαγγελία σωματοειδής· παρ' Ἀριστοτέλ. ῥητορ. εἰς Ἀλέξ. 32. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λογγίν. 24, 1. »Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυνάφειαν τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον· συνεχέστερον καὶ ἐντελέστερον, ἢ συστηματικώτερον.

*Σωματοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, λάρναξ, ἱερώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, σαρκοφάγος· Ἐπίγρμ.

Σωματοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος) = σωματέμπορος.

Σωματοποιέω, ῶ, Μλ. ήσω (ποιέω). Κάμνω σῶμα, φέρω τι εἰς σῶμα· εἰς ἓν ὅλον, φέρω εἰς σύστημα, ἢ εἰς ἓν ἄθροισμα, κάμνω σωματικὸν ἢ δυνατόν, ἰσχυρὸν ἐνδυναμόω, ἰσχυρόω, μεγαλύνω· ἔτι δὲ καὶ χορηγῶ εἴς τινα τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, μετ' αἰτιατ. προσ. Διογ. Λαέρτ. 2, 138. 3) ὡς τὸ Προσωποποιέω,

Σωματοποιία, ἡ. Σχηματισμός, σύστασις τοῦ σώματος. Ὀνειρ.

Σωματοπρεπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ.-πῶς (πρέπω) Πρέπον, ἁρμόζον, εἰς τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὸ σῶμα.

Σωματότης, ητος, ἡ (σῶμα). Τὸ εἶναι τοῦ σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 3, 85.

Σωματοτροφεῖον, τό (σῶμα. σημσ. 2, τρέφω) Τόπος ἔνθα τρέφονται καὶ φυλάττονται τὰ ἐργαζόμενα ἀνδράποδα. Διοδ. Σικ. Ergastulum, Λατ.

Σωματουργία, ἡ (ἔργον). Σωματοποιΐα. Στοβ. φυσ.

Σωματοφθορέω, ῶ (φθείρω). Τὸ σῶμα φθείρω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 958.

Σωματοφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων τὰ σώματα. Ἡμιφθ.

*Σωματοφορβός, όν (φέρβω). Ὁ τρέφων τὸ σῶμα.

*Σωματοφρουρητήρ, ῆρος, ὁ, (φρουρέω) = σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλακέω. ῶ Μλ. ήσω (σωματοφύλαξ). Φυλάττω τὸ σῶμα, εἶμαι σωματοφύλαξ· ὧδε·

Σωματοφυλακία, ἡ. Ἡ φυλακή, ἡ φύλαξις τοῦ σώματος, οἱ σωματοφύλακες.

Σωματοφυλάκιον, τό. Τόπος, ἔνθα φυλάττεται τὸ σῶμα, τάφος, λάκκος. Λουκιαν.

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὸ σῶμα· δορυφόρος, ὁ φυλάττων τὸ βασιλικὸν σῶμα.

Σωματόω, ῶ (σῶμα). Μεταβάλλω, κάμνω τι εἰς σῶμα· φέρω τι εἰς ἓν ὅλον, ὅ ἐστι, συνάπτω πολλὰ μέρη ἢ μέλη εἰς ἓν σῶμα, εἰς σύστημα φέρω· φέρω εἰς πυκνότητα, στερεότητα καὶ διαμονὴν ἢ διάρκειαν· »Σωματοῦμαι σῶμα λαμβάνω· εἰς σῶμα μεταβάλλομαι διὰ τῆς πυκνότητος καὶ στερεότητος. »Οἱκοδομαὶ σωματωθέντες· πυκνωθέντες πυκνότητα καὶ στερεότητα ἤτοι πῆξιν λαβόντες, ἔπηξαν· Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. ς'. 17.

Σωματώδης, ους, ἡ καὶ ἐπίρ. -δῶς. Ὁ σῶμα ἔχων, ὁ σώματος εἶδος ἔχων, ὁ σώματος εἴδος λαβών, σωματικός, ὁ πυκνότητα καὶ στερεότητα ἔχων· πυκνὸς ἢ πεπυκνωμένος, πηκτός, παχὺς, ὀγκώδης, χονδρός.

Σωμάτωσις, εως, ἡ (σωματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωματόειν. καὶ »Σωμάτωσις ὀπῶν· ἡ πυκνότης, ἡ πῆξις τῶν ὀπῶν. Θεόφρ.

*Σῶν, αἰτιατ. ἄνα. καὶ τῶν τριῶν γενῶν, τῇ ὁμοιόκλ. οὐδετ. τοῦ, σώς.

*Σωννύω, ἀντὶ, σώζω, τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ τραγ. Δεινόλοχος, Ἀνεκδ Βεκκ. σελ. 114.

Σώομαι, = σοῦμαι, σεύομαι Βιαίως, ταχέως ὑπάγω, τρέχω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σάωντο, ὁρμῶντο, ἤρχοντο, Ἀπολλων. Ἀργον. 2, 1012. 9, 307. παρβλ. Ruhnk. ἐπ κρ. σελ. 206.

*Σωοναύτης, ου, ὁ, ἀντὶ, σωναύτης.

Σῶος, ωα, ωον, συνῃρμ. σως, τό ὁποῖον ἴδε. Ἀλλ' οἱ καλοὶ Ἀττ. λέγονται, ὅτι ἐκ τοῦ τύπου τούτου ἐμεταχειρίσθησαν μόνον τὴν πληθ. ὁμοιόκλ. σῶοι, καὶ, σῶα. Θεμ. Μάγ. σελ. 830. Εἰς τὸν Ἡρόδ. ἀμφιβόλως παντάπασι τὰ χειρόγρ. ποτὲ μὲν εἰς τὴν γραφὴν, σῶος, ποτὲ δὲ εἰς τὴν, σόος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπικρατεῖ ὁ τελευταῖος τύπος. Ὁ Ξεν. Ἀνάβ. 3, 1, 32. ἔχει καὶ τὴν ἑνικ. ὁμοιόκλ. σῶος.

*Σωπαίνω, ἢ σωπαίνω, λέγεται, ὅτι τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Ξεν. ἐπὶ τῶν κυνῶν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἑπομ.

Σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σιωπάω, σιωπῶ. Πίνδρ. Ὀλ. 13. 87. Ἴσθ. α'. 63. ὡς τὸ, βώσεσθε, ἀντὶ, βώσεσθε. Διετηρήθη δὲ ἐκεῖνη καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, π. χ. εἰς τὴν

προστκ. ἐγκλ. ἠσώπαα, ἀντὶ, σιώπα· ἀλλὰ καὶ τὸ, σωπάτω αὐτό.

Σωρακίς, ίδος, ἡ. Τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικοπαπυχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, τὸ ὁποῖον καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει, ἤτοι τὸ ἐκ τριχίνου ὑφάσματος σακκούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάλλει τις τὴν χεῖρα, καθαίρει διὰ τούτου, καὶ ἀπομάττει τὰς τρίχας τοῦ ἵππου μετὰ τὸ ξύστρισμα· τρίφτης, Πολυδ. 1, 186.

Σώρακος, ὁ (σωρός, σώραξ). Κιβώτιόν τι ἢ καλαθος (καφίνα, ἡ κοφινίδα), κόφινος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐνέβαλλον τὰ ξηρὰ σῦκα, ἐνίοτε καὶ φοίνικας· ἔτι δὲ καὶ κόφινός τις, διὰ τοῦ ὁποίου ἔφερον τὰ ξύλα ἀπὸ τῆς ξυλοθήκης εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σώρακον, ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλεται, ἢ ξυλοκαυθήλιον· ὁ δὲ Πολυδ. 10, «ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶνα. (-νυ, Ἀριστοφ. Λεῖψ. ἀπὸ Πολλ. 10, 150. Babr. Λεῖψ. 25. Schneid.)

Σωρεία, ἡ (σωρεύω). Τὸ σωρεύειν, πλῆθος· ἔτι δὲ = σωρός.

Σωρείτης, ου. ὁ (σωρός). Σεσωρευμένος, ὡσὰν σωρός· ἐξαιρέτως λέγεται «Συλλογισμὸς σωρείτης» εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἶδός τι συλλογισμοῦ, ἐκ πολλῶν προτάσεων συγκείμενος καὶ καταλήγων εἰς τὴν σωρείαν τοῦ πρώτου ὑποκειμένου μὲ τὸ ἔσχατον κατηγορούμενον, soritea, Λατιν.

Σωρεύς, ὁ, = σωρός, Σουΐδ.

Σώρευμα, τὸ (σωρεύω). Τὸ σεσωρευμένον, σωρός, συμφόρημα, σωρεία.

Σώρευσις, εως, ἡ (σωρεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωρεύειν, ἐπίθεσις, ἐπισύναξις.

***Σωρευτέος**, ἡ, όν (σωρεύω). Σεσωρευμένος, σωρευμένος.

Σωρεύω, μέλ. εὐσω (σωρός). Κάμνω σωρόν, σωρόνω. «Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ σωρεύειν», Ἡρωδιαν. 4, 8. κάμνω σωρὸν ἐπάνω εἰς τοὺς βωμοὺς μὲ λίβανον, ἢ γεμίζω τοὺς βωμούς.

Σωρηδόν, ἐπίρρ. ὡς ἀπὸ τὸ, σωρεύω Ὅμηρ, ὡσὰν σωρός, κατὰ σύστημα σωρευμένων, εἰς ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Σωρικός, ἡ, όν (σωρός). Ὁ εἰς σωρὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὢν «Σωρικὴ ἀπορία». = σωρείτης, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 1, 68.

Σωρίτης, ου, ὁ (σωρός). Ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὢν, ὁ εἰς σωρὸν ἀνήκων, μὲ σωρὸν ὅμοιος, = σωρείτης.

***Σωριτικός**, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σωρείτου συλλογισμοῦ. Σωριτικῶς, ἐπίρρ. εἰς σχῆμα σωρίτου, Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθ. 1, 68.

Σωρίτις, ίδος, ἡ, ἐπίθ. τοῦ, σωρίτης· ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ἥτις χαρίζει σωροὺς καρπῶν.

Σωροειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὁ σωροῦ εἶδος ἔχων, μὲ σωρὸν ὅμοιος, Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Ἐλάνα, ἐκ τοῦ

Σωρός, ὁ. Συναγωγή, συνάθροισις πολλῶν τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου κειμένων, πλῆθος πολλῶν εἰς ἓν συνηθροισμένων· ἐξαιρ. τῶν γεννημάτων, Ἡσιόδ. ἔρ. 780. ἔτι δὲ καὶ «σωρὸς σίτου», Ἡρόδ. 1, 32. «σωρὸς ψήγματος», Ἡρόδ. 6, 125. πᾶν ἐπισωρευμένον ταμίευμα, ἀφορολία, ἀσυλία, πλῆθος, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 539 604. Ἀχ. ΤαT. σελ. 841. ὡς τὸ Λατιν. cumulus. (συγγεν. τοῦ, σορός, τὸ ὁποῖον παρβλ.

Σῶς, ὁ, σπανιώτ. ἡ, Ἀριστοφ. σών, τὸ ἐλλειπ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὁποίου εἰς εὐδοκίμους συγγραφ. ἀκόμη μόνον εὔχρηστ. ἡ αἰτιατ. ἑνικ. σῶν, Reisig. Soph. Oid. T. enarr. σελ. CLI. αἰτ. πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ. γένους, σῶς, ἤτις παρὰ Δημοσθ. καὶ ἀντὶ ὀνομ. πληθ. λαμβάνεται· πρὸς τούτοις ὁ Θωμᾶ. καὶ Ἀρρίαν. λέγεται, ὅτι ἐμπεπαχυσμένοι ἦσαν, σῶς, ὡς ὀνομαστ. πληθ. καὶ ἐξ ἀπολεσθέντων ποιημάτων ἀναφέρουν οἱ Γραμμ. ἑνικ. θηλ. σᾶ, καὶ οὐδέτ. πληθ. σᾶ· τὸ τελευταῖον ἀποκατέστησε καὶ ὁ Βέκκερος ἐκ καλῶν χειρογρ. παρὰ Πλάτ. Κριτ. σελ. 113. C. Ὁ Ὅμηρ. ὅμως ἔχει μόνον τὴν ἑνικ. ὀνομ. τοῦ ἀρτ. σῶς. Ἀπὸ τὸ κατ' ἐκτασιν τοῦτου προκύψαν μεθομηρ. σῶος, ἐμεταχειρίζοντο οἱ δοκιμότεροι Ἀττ. μόνον τὴν ὀνομ. πληθ. τοῦ ἀρτ. καὶ οὐδ. σῶοι, καὶ σῶα· ἂν καὶ ὁ Ξενοφ. σῶος, καὶ Λουκ. σώους, ἐχρ. Ὠτιτοῦτος φαίνεται, ὅτι τὸ Ἰωνικ. σόος, ἦτον εὔχρηστ. μόνον εἰς τὴν ὀνομτ. καὶ καὶ αἰτιατ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καθ' ὅλα τὰ τρία γένη. Ὁ Ὅμηρ. τοὐλάχιστον ἀποφεύγει καὶ ἐνταῦθα δούλου τὴν γεν. καὶ δοτ. οὕτω καὶ ὁ Ἡρόδ. Ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΣΑΟΣ τελευταῖον διετηρήθη εἰς τὸν Ὅμηρ. μόνον τὸ συγκριτ. σχέτερος· παρβλ. Πιερτ. Μοῖρ. σελ. 347. καὶ Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 150. — Ὑγιὴς, ἀβλαβὴς, ἀπείρακτος, ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων· ὢν εἰς τὴν ζωήν, salvus, Λατ. ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅμηρ. παρβλ. Valck. Φοιν. 732. β) ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ὁλόκληρον, τέλειον, ἀνελλιπές· «Αἱ πόλεις ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦταν σῶαις, Ἡρόδ. 1, 66. γ) καθόλου ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν πλήρη, ἐντελῆ καὶ φυσικὴν του κατάστασιν, integer, incolumis. δ) τροπ. βέβαιος, ἀσφαλὴς, ἄφευκτος. «Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὅλεθρος», τώρα ὁ ὄλεθρος εἶναι βέβαιος, ἄφευκτος, προδήλως καὶ φανερῶς· ἐπὶ σωτηρίᾳ χάνεται τώρα, ἢ, τώρα ἐφάνην ὁ ὀλοθρευμὸς σου· ἡ κάλλιον, ὁ ὄλεθρός σου εἶναι πρόφαλμῶν, παρουσιάζεται ἔμπροσθέν σου, Ἰλ. Ν, 773. Ὀδ. Ε, 305. Χ, 28. (ἐκ τοῦ, σῶς, προκύπτει τὸ, σώζω, μὲ τοὺς παρατχηματισμούς του· πιθαν. εἶναι συγγεν. τό, ζωὸς, ζωός, ζῶω, ζῶν κ. τ. λ. Ἐκ τῆς ῥίζης, σᾶς, ἐσχηματίσαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἀγαπῶτ παντοχοῦ τοὺς κύκλους οἰονοὺς, πλῆθος ἄπειρον κυρίων ὀνομάτων· Σῶσος, καὶ τὸ θηλκ. Σωτὼ, Σωτύλος, καὶ τὸ θηλκ. Σῶτις, ίδος, Σωτίας, Σωτιάδης, Σωγένης καὶ Σωτιγένης, Σωκλῆς καὶ Σωτικλῆς, Σωκλείδης καὶ Σωτικλείδης, Σώτρατος καὶ Σωσίτρατος, Σώπολις καὶ Σωσίπολις, Σωκράτης καὶ Σωτοκράτης, Σώσανδρος, Σώτιρχος, Σωτίβιος, Σωτίωνος, Σωτιπάτρος, Σωτήριχος, καὶ ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἀπαντῶνται καὶ ὡς ἐπίθετα.)

***Σωσάνιον**, τὸ (σώζω). Μέρος τοῦ θώρακος εἰς προφυλακὴν τῶν ὤμων, Σχολ. Ἡσ. Ἀσπ. 128. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 71. Vinckelm. Gesch. der Kunst, 3, 4, 45.

***Σῶσι**, Ἰων. ἀντὶ, σήσουσι, γ. πληθ. πρότ. ἐνεστ. τοῦ σήω.

Σωσίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ σώζων, φυλάττων, λυτρόνων τὴν ζωήν.

Σωσίκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ σώζων, φυλάττων τὸν κόσμον, ἢ τὴν εὐταξίαν.

Σωσίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ σώζων, φυλάττων τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου.

Σωσίπολις, ὁ. ἡ (πόλις). Ὁ σώζων, φυλάττων τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν. — Ἀλλὰ τοιοῦτοι σύνθετοι λέξεις παριλείπονται ἐνταῦθα διὰ τὸ εὔληπτον αὐτῶν.

***Σῶτις**, ίδος, ἡ, κύρ. ὀνομ. γυναικείς.

***Σῶσος**, ὁ, κύρ. ὀνομ. ἀνδρός, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώττης, ου, ὁ (σώζω), = σωτήρ.

Σωστικός, ἡ, όν (σώζω). Ὅτις δύναται νὰ σώσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ· ὁ εἰς τὸ σώζειν ἀνήκων· Ἐπίρ. σωττικῶς, Ἀριστοτ. Κόσμ. «Τὸ ἴσον, σωττικὸν πως ἐστὶ τῆς ὁμονοίας».

***Σωστός**, ἡ, όν (σώζω). Σωτήριος.

***Σώστρατος**, ὁ, ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, Πλιν.

Σῶτρον, τό (σώζω). Μισθὸς, πληρωμὴ, ἀνταμοιβὴ, βραβεῖον διδόμενον διὰ λύτρωσιν, σωτηρίαν, ἢ διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας κ. τ. λ. Κατὰ τὸν Πολυδ. 6, 186. λέγεται κυρίως ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὸν ἰατρὸν πιθίως δὲ ἰατρῷ μὲν (ὁ διδόμενος μισθὸς) σῶτρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα. Ἔτι δὲ καὶ θυσία διὰ τὴν ἀπό τινος κινδύνου σωτηρίαν, Ἡρόδοτ. 1, 118. 2) = σῶτρον.

***Σωσύλος**, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς· ὄχι δὲ, Σάσυλος, προπαροξύτ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 556. (υ)

***Σωσώ**, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικός, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ, σωτήρ. Ἡ διαφυλάττουσα καὶ σώζουσα, Ἡρόδ. συνηθ. ἐπίθ. προστατευουσῶν θεῶν, Πιθ. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδτ. 2, 156. ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ὡς τῶν Ῥωμαίων ἡ Juno Sospita.

Σωτέος, έα, έον (σώζω). Ὅττις πρέπει νὰ σωθῇ, εἶναι ἄξιος νὰ σωθῇ, Ἡσύχ.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ (σώζω). Λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς, ὁ σώζων, διαφυλάττων, ἐλευθερώνων, ὁ σωτηρίας, ὑγείας, εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας πρόξενος· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλευθερόνει τις καὶ σώζει· «κακῶν βλάβης» κ. τ. τ. Πόρτ. Εὐρ. Ἐκάβ. σελ. XXXIV· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ, ὅτι τις ἐλευθερόνει, ἢ σώζει· «ἀνθρώπων, νηῶν» κ. τ. τ. Τμν. Ὁμ. 21, 5. 33, 6. Πολλὰ συχνάκις τίθεται ἡ λέξις καὶ εἰς θηλ. πρόσωπα, ἢ πράγματα, Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 675. Βρ. Σοφ. Φιλοκτ. 1471. Οἰδ. Τύρ. 80. Εὐρ. Μηδ. 364. 2) σύνηθ. ἐπίθετ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιεροῦντο εἰς τὰ συμπόσια τὸ τρίτον ποτήριον, Πιθ. Ἴσθμ. 6, 11. ὅθεν παροιμιακ. «τὸ τρίτον σωτῆρα», καὶ τρίτην φέρων, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 167. Α. ἐντεῦθεν δὲ ἐλέγοντο καὶ, «Σωτήρια, ἢ ἐκπώματα γραμματικά, ἅτινα εἶχον ταῦτα τὰ γράμματα ἐγκεχαραγμένα ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ, Ἀθήν. 11. σελ. 466. καὶ Κατωβών εἰς Ἀθην. σελ. 785. Καθόλου δέ, ὁ προστάτης, πατρῷος θεὸς, Ἡρόδοτ. 8, 138, ὅπου χωρὶς ἀνάγκην ἠθέλησαν νὰ τὸ μεταβάλωσιν. Ἡ κλητικ. «σῶτερ», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1003. 3) ἐπίθετ. ὡς τὸ, σωτήριος, Εὐρ. Ἡλέκτ. 933. ὅθεν

Σωτηρία, ἡ. Λύτρωσις, ἐλευθερία, ἀπαλλαγή, θεραπεία ἀσθενείας τινός, ὑγεία, ἴασις, εὐτυχία, εὐδαιμονία, εὐτυχὴς ἐπιτροφή, μετὰ τοῦ, εἰς.

Σωτήρια, τά, ἑόρτια. «Ἱερεῖα ἴδε σωτήριος. Εἰς τὴν Σμύρνην (ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Μυρίνην) ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος Ἀπόπατος ἴδε τὸ Ἐπίγραμμα Ἀγαθίου τοῦ Σχολαστικοῦ, Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. βιβλ. 4. κεφ. 23. καὶ Ἀναλεκτ. 3, σελ. 51.

Σωτηριακόν, τό. Τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον, Ἡσύχ.

***Σωτηριακός**, ἡ, όν, = σωτήριος, ἀμφ.

Σωτήριος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. σωτηρίως. Ὁ λυτρόνων, ἐλευθερόνων, διαφυλάττων, κάμνων τινὰ εὐτυχῆ, σωτήριον, ὑγιεινὸν, σωτηριώδης, «σωτήριός τινος», ἀλλὰ καὶ «σωτὴρ», Valck. Φοιν. 1093. παρὰ Γλυκ. «Σωτήριον κήρυγμα», τὸ ἰατρείας ἐπιδεικτικόν. «Τὸ σωτήριον», ἀντὶ τοῦ, σωτηρία, ἴασις, εὐτυχία. «σωτήριον», ἐξύπνιον. «ἱερόν», θυσία, δῶρον, πρόσφορὰ εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως, ἢ διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὑγείας, τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 5. «Εὔξασθαι τῷ Θεῷ θύσειν σωτήρια», θύματα σηλιδή ἢ ἱερά. — Παρὰ Ξενοφ. τὸ συγκρ. «Σωτηριώτερον αὐτοῖς» καὶ τὸ ὑπερθετ. «σωτηριώτατος τῷ ἀμβάτῃ».

Σωτήριχος, ὁ, = σωτήρ, Νίκανδρος Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 358. ὄνομα πλοίου. «Κίχε Φίλων λέμβον σωτήριχον· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ τῷδε· αὐτὰ Ζεὺς αὐτὸς ἔτως δύναται». -ου, κύρ. ὄνομ.

Σωτηριώδης, ες, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. -δῶς (εἶδος). Γιγνώσκ. σωτηρίας καὶ ὑγείας πρόξενος.

***Σώτρευμα**, τό, = σῶτρον, Ἡσύχ.

Σῶτρον, τό. Ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, τό ξύλον, τό ὁποῖον σχηματίζει τὴν περιφέρειαν ταύτην, la jante, Γαλλ. Felge, Γερμ. τὸ σιδηροῦν ἐπίθεμα τοῦ τροχοῦ λέγεται ἐπίσωτρον, καὶ παρ' Ὁμ. ἐπίσσωτρον, τό· ἔθεν »Εὖσωτρος ἁπήνη«, παρ' Ἡσιοδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »σώτρευμα«. ἐκ τοῦ, σωτρεύω, οἱονεὶ σώτρον. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ, σωρμάω, σοῦμαι, ὡς ἀπὸ τὴν ταχεῖαν κίνησιν τοῦ τροχοῦ κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ, σῶς, ἐπειδὴ ἡ περιφέρεια αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐξειργάζετο ἀπὸ ἑνὸς μόνου κομματίου ξύλου, καθὼς ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς ἁμάξας τῶν Σλαβικῶν ἐθνῶν, τῶν Πολωνῶν καὶ Ῥώσσων, ἢ ἐκ τοῦ, σώζειν, κρίκος τις, διὰ νὰ σώζεται, νὰ φυλάττεται τὸ ξύλον.)

Σωφρονέω, ῶ, μέλ. ήσω, ποιητ. σοφρονέω (σώφρων). Ἔχω ὑγιῆ τὸν νοῦν, ἢ τὴν ψυχήν, ὁ ἐστιν, ἐλεύθερον ἀπό τινος, ἢ πάσης ψυχικοῦ, κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονῶ, καλῶς καὶ σωστὰ φρονῶ, ὀρθῶς κρίνω· »περί τινα, ἔχω ὀρθὴν ἰδέαν περί τινος· ἐξαιρτ. εἶμαι ἐλεύθερος ἀπό λύπας, πάθη κ.τ.τ. καθόλου δέ, εἶμαι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὰ λογικά μου, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικός, συνετός· ἐξαιρέτως δέ, ἐγκρατής, μέτριος, κόσμιος, ἁγνός, καθαρός, αἰδήμων, ἐντροπαλός, σωφρόνως πράττω, Ξενοφ.

Σωφρόνημα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ σώφρονος, ἀπόδειξις μετριότητος, ἐγκρατείας, μετριάτης, κοσμιότης, ἐγκράτεια, Ξενοφ. Ἀγησ. 5, 4.

Σωφρονητικός, ή, όν, = σωφρονικός, ἁμφ.

Σωφρονίζω, μέλ. ίσω (σώφρων). Κάμνω τινὰ σώφρονα, φρόνιμον, καὶ συνετόν διὰ διδασκαλίας καὶ παραινέσεως· ἢ τιμωρίας, ὅθεν παιδεύω, τιμωρῶ, κάμνω τινὰ γνωστικώτερον, καλλίτερον, σεμνότερον, ἢ μετριώτερον, τὸν κάμνω νὰ βάλῃ γνῶσιν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν· διορθόω, ταπεινόω, μετριάζω, ἐαμάζω, Ξενοφ.

Σωφρονικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Ὁ ἐκ φύσεως σώφρων ὤν· ὅστις φυσικὰ εἶναι σώφρων, νουνεχής, φρόνιμος, συνετός, μέτριος, ἐγκρατής, κόσμιος, ἔχει κλίσιν εἰς τοῦτο· παρ' Ἀριστοφ. »σωφρονικίζω, μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως.

Σωφρόνισις, εως, ἡ (σωφρονίζω). Τιμωρία, παιδεία, βελτίωσις, νουθεσία, ἢ διὰ τιμωρίας ἢ παραινέσεως εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή.

*Σωφρονίσκος, ὁ, κύρ. ὅνομ. ἀνδρός.

Σωφρόνισμα, τό (σωφρονίζω). Διδασκαλία, νουθεσία, παραίνεσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1005· τιμωρία, παιδεία· καὶ

Σωφρονισμός, ὁ, = σωφρόνισις, Διβάν.

Σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, = σωφρονιστής. 2) εἰς τὸν πληθ. οἱ σωφρονιστῆρες, οἱ οὔντες τῆς γνώσεως, οἱ ἀναφυόμενοι περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος· τούτους δ' Ἀριστοτέλης ὀνομάζει, κραντῆρας, Διξ. χειρόγρ.

Σωφρονιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου σωφρονίζονται οἱ ἄνθρωποι.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις σωφρονίζει, διδάσκει, νουθετεῖ, κάμνει φρόνιμον, παιδεύει τινά, νουθετητής. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο Σωφρονισταί, ἄρχοντές τινες χειροτονητοί, ὅσα τῶν ἀρθμῶν ἑκάστης φυλῆς, οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ τῆς τῶν ἐφήβων σωφρονύνης, μεθ' ὁ λαμβάνουσι ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν. ἔθεν

Σωφρονιστικός, ή, όν. Ὁ σωφρονίζων, κάμνων φρόνιμον, ὁ διορθόνων, τιμωρῶν, παιδεύων.

Σωφρονιστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, σωφρόνισις, ὅθεν »Σωφρονιστύος ἕνεκεν«, Πλάτ. Νομ. 11. σελ. 933. Β. τοῦ σωφρονίζειν ἕνεκα, διὰ νὰ κάμῃ φρόνιμον.

Σωφρόνως, ἐπίρρ. τοῦ σώφρων. Μὲ σώφρονα τρόπον, μετὰ σωφροσύνης, μὲ σωστὸν νοῦν, νουνεχῶς, ἐγκρατῶς, φρονίμως.

Σωφροσύνη, ἡ, ποιητ. σοφροσύνη. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ σώφρονος, τὰ σωφρονεῖν· ἄρα, φρόνησις, νουνεχία· τὸ σῶας καὶ ὑγιεῖς, σωστὲς ἔχειν τὰς φρένας, νοῦς ὑγιής· τὸ ὀρθῶς καὶ καλῶς φρονεῖν (γνῶσις), σοφρ. Ὀδυσ. Ψ, 13. καὶ πληθ. Ὀδ. Ψ, 30. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 1. »Τούτων σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι· ἐξαιρέτως δέ, ἡ μετριότης τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· ἄρα, σεμνότης, ἁγνεία, καθαρότης, κοσμιότης, χρηστότης, φρονιμάδα, ἐγκράτεια τῶν παθῶν, αἰδώς. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπειθία, ὑπακοή, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 7. —Ὁ Πλάτων οὕτως ὁρίζει τὴν λέξιν εἰς Φαίδ. 13. »Ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιτηδᾶν, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, τούτους μόνους προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε, καὶ ἐν φιλοτοφίᾳ ζῶσιν· καὶ ἐν Συμποτ. 19. »Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· καὶ εἰς Χαρμίδ. »Δοκεῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ ἔν τε τοῖς ὁδοῖς βαδίζειν, καὶ διαλέγεσθαι, καὶ τἆλλα πάντα ὡσαύτως ποιεῖν. Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9, 9. »Σωφροσύνη δὲ, ἀρετή, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Ἀκολασία δὲ, τοὐναντίον«. Πλούταρχ. ἠθ. 3. »Ἡ ἀρετὴ ἐπιθυμίαν κοσμοῦσα καὶ τὸ μέτριον καὶ τὸ εὔκαιρον ἐν ἡδοναῖς ὁρίζουσα, κέκληται σωφροσύνη«. Διογέν. Λαέρτ. 3, 19. »Ἡ σωφροσύνη, αἰτία τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν«. Ἰωάνη. εἰς Μακ. 2. »Σωφροσύνη ἐστὶν ἐπικράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν· καὶ μάλιστα, ἀγνεία σώματος, ἀποχὴ καὶ ἐγκράτεια ἀφροδισίων. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 2, 9. καὶ 8, 1, 31. Φαινορῖν. »Σωφροσύνη (ἐστὶ) καθολικὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπωνυμία«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, σοφία, ἐπιστήμη.

Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. τοὔφρων, οὐδ. σῶφρον (σῶς, φρήν). Ὁ σῶαν τὴν φρένα ἔχων, ὅστις ἔχει τὸν νοῦν τὸν σωστόν, ὁ ὑγιῆ τὸν νοῦν ἢ τὴν ψυχὴν ἔχων, sanus, ἢ integrae mentis, αἰτιᾶ. τοῦ, μαινόμενος· ἄρα, φρόνιμος. νουνεχής, συνετός, γνωστικός, σοφρ. Ἰλ. Φ, 462. Ὀδ. Δ, 158. ἐξαιρ. δὲ, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ἡδονὰς καὶ πάθη, εἶμαι ἐγκρατής, μέτριος, ἁγνός, καθαρός, κόσμιος, χρηστός, σεμνός, αἰδήμων. Θέογν. εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ κράτος ἀπαιτᾶται ὁ συνῆθ. τύπος, σώφρων. Ξενοφ. Ἀπομν. 9, 9, 4. »Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην (ὁ Σωκράτης) οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τὸν τὰ μὲν καλὰ τε καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα ῥᾴδιον αὐτοῖς, καὶ τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι, σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔκρινε. —Νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας, οὔτε σοφοὺς, οὔτε σώφρονας εἶναι. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπειθὴς, πειθήνιος. Ξενοφ. Οἰκον. 7, 41. »Σώφρονα καὶ ὠφέλιμον τῷ εἴκῳ (οἰκέτας). 2) κύρ. ὄνομα ἀνδρός. Ἐπίρρ. σωφρόνως. Τὸ συγκρ. σωφρονέστερος, καὶ ὑπερθ. σωφρονέστατος. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 1, 15. »Ἱππικὸν σωφρονέστερον, φρονιμώτερον, γνωστικώτερον. Καὶ, κατὰ τὸ σωφρονέστερον, Ἡρόδ. 3, 71.

Σωχέω, = τώχω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Σώχω, μελλοντ. Ἰωνικ. τύπος ἀντὶ, ψώχω, τρίβω, συντρίβω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται 4, 70. τὸ σύνθετον, κατασώχω.

Σώω, = σώζω, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμηρ.

Ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ Σ στοιχείου ἕως τῆς λέξεως, συνάρθμιος, ἐπεξεργάσθη ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου. Ἰατροῦ· ἀπὸ δὲ ταύτης μέχρι τέλους, ὑπὸ Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Σ.

Τ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Τ, τ, ταῦ, ἄκλιτ. τὸ δέκατον ἔνατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω γραφόμενον τ'. σημαίνει τριακόσια, ἤτοι 300. ὑπογεγραμμένου δὲ οὕτω τ, σημαίνει τριακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 300,000. ἐν χειρογρ. καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι εὑρίσκεται καὶ 7 γραφόμενον. Προφέρεται δὲ, τῆς γλώσσης ἄνω τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετεωροτέρους ὀδόντας, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορράπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, Διονύσ. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. ὀνομ. εἴ. Χρῆσις τοῦ τ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολ. εὑρίσκεται τὸ τ ἀντὶ τοῦ σ, ὡς τύ, ἀντὶ σύ, ὅθεν τὸ Λατ. tu, Γερμ. du, Γαλλ. tu· ὡσαύτ. τοί, τέ, τύνον, τευτλίον, ψατί κ.τ.τ. ἀντὶ, σοί, σέ, σύνον, σευτλίον, φασί, Koen Γρηγ. σελ. 236. ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀττικ. χρῶνται συχνάκις τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἴδε ἐν ἀρχῇ τοῦ Σ, μόνον δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι ἔστι μᾶλλον τὸ σ ἐν πλείοσι χρήσει. 2) Συχνότατα μετεχειρίζοντο ἐξαιρτ. οἱ ἰωνικοὶ Ἀττικισταί, καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ Βοιωτοὶ τὸ ττ, ἀντὶ σσ, συνήθως ἐν τοῖς ῥήμασι, καὶ ἐν τισιν οὐσιαστ. ἴδε ἐν τῷ Σ. 3) Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἔθετον ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων τὸ π ἀντὶ τοῦ τ, ἐξαιρ. σπ, ἀντὶ στ, ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Π, ἐξ οὗ τὸ Λατ. pavo ἀντὶ ταώς. 4) Εἰς τὰ εἰς -θρον λήγοντα οὐσ. ὀνόμ. ἐπέτριβε πολλάκις τὸ τ τὸν τόπον τοῦ θ, ὡς, κοσμήτρον, βέβητρον, σαρωτρον, ἀντὶ, κοσμηθρον, βήθρον, σαρώθρον κ.τ.τ. Lob. Φρυν. σελ. 131. Καθόλου δὲ εὑρήκαμεν παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ ἰδίως παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδότῳ τὸ φιλὸν τ ἀντὶ τῶν ἀντιστοίχων δασέως θ, π. χ. αὐτὶς ἀντὶ αὖθις κ.τ.τ. 5) Οἱ Ποιηταὶ παρεισήγον ἐν ἀρχῇ τινῶν λέξεων, ἐξαιρτ. ἐν τῷ, πόλις, πόλεμος, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ τ μετὰ τὸ π, ὡς, πτόλις, πτόλεμος κ.τ.τ. 6) Μετὰ ταῦτα δὲ παρεισήχθη τὸ τ ἐξαιρ. ἐν τῇ τῶν Μακεδόνων διαλέκτῳ, Koen Γρηγ. σελ. 338. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ καθομιλουμένῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τίθεται πολλάκις τὸ τ ἀντὶ τοῦ ξ, ὅπερ σχεδὸν ὡς π προφέρεται, καὶ ἐντεῦθεν μεταβάλλεται ἐσθότε τὸ σ εἰς τζ, ὡς π.χ. τζάκωμα ἀντὶ σάκωμα, τζίζω ἀντὶ ζίζω κ.τ.τ. 6) Οἱ Δωρ καὶ Ἴων. ἀπέβαλλον συνήθως τὸ τ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων περιττοσυλλάβων ὀνομάτων, ὡς, κέρας, κρέας, τέρας κ.τ.τ. ἀντὶ κέρατος, κρέατος, τέρατος. Koen. Γρηγ. σελ. 311. ἔτι καὶ οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο τῇ ἀποβολῇ ταύτῃ τοῦ τ, ὀλλ' ἀεὶ διὰ συναιρέσεως, ὡς κέρας – κέρως κ.τ.τ.

* Τ μετ' ἀποστρόφου ἀντὶ τε, καὶ· β) ἔτι τὸ μόριον τοι πρὸ τοῦ ἂν ἢ ἄρα ἐσθότε ἀποστρέφεται, τ' ἄν, τ' ἄρα, μέν τ' ἂν κ.τ.τ. ὀρθότερον δὲ συνδέεται διὰ κράσεως ταῖς ἑπομέναις λέξεσι, ὡς, τἄν, τάρα, μεντἂν κ.τ.τ. γ) Τὸ δὲ Ἄρτον, τό, δὲν δέχεται ἐν οὐδεμιᾷ πτώσει τὸν ἀποστροφον, ἀλλὰ μόνον συνδέεται διὰ κράσεως μὲ τὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἀκόλουθον λέξιν. ὁ δὲ εἰς δὲ τό, τί ἢ τί δὲν ἔχει χώραν αὐτὸ ὁ Ἀποστροφος, οὔτε ἡ κρᾶσις.

Τά, οὐδέτ. πληθ. τοῦ ὁ, ἡ, ὅς, ἅπερ ἴδε.

Ταβαίτας, ου. ὁ. Ξύλινον ποτήριον παρὰ Πέρσαις, Ἀθήν. ια'. σελ. 500.

Τάβαλα, τά. Περσικὸν ἀντὶ τύμπανα, ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, οἱ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος, τύμπανον, τουμβί, τύβαλ, Περσ. ταβουλ, Τουρκ. ὅθεν παρ' Ἱσπανοῖς, Atabales.

Τάβλα, ἡ· ἐκ τοῦ Λατιν. tabula. Ἀβάκιον ἢ σανίδιον τετράγωνον, ἐφ' ᾗ παίζουσι τοὺς κύβους. Ταυλίον, ταῦλι· ὅθεν

* Ταβλίζω, μέλ. ίσω. Κυβεύω, πετεύω, παίζω τὸ ταῦλι· ὅθεν

* Ταβλιόπη, ης, ἡ. Περιπαικτικὴ λέξις ὑπὸ τοῦ Παλλαδᾶ (ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418.) εἰς ποιητήν τινα κυβεύοντα σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ, Καλλιόπη, ἀντὶ τοῦ, κυβεία, ταῦλι. »Ἡ σὴ Καλλιόπη Ταυλιόπη λέγεται.«

* Ταβλιστήριον, τό. Τόπος, ἢ μέρος, ἔνθα παίζουσι τοὺς πεσσούς, τὸ ταῦλι· ἐκ τοῦ

* Ταβλιστής, οῦ, ὁ. Κυβευτής, ὁ παίζων τὸ ταῦλι.

* Ταγαθά, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀγαθά.

Ταγαῖος, αία, αῖον (ταγή). Ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν, προσταγμένος, Ἡσύχ. ἢ ἐν προστατῆς ὑπεύθυνος.

* Ταγαμέμνονος, Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ταγγή, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. ὑπόθ. β'. εἶδος οἰδήματος, ὡς ἡ χοιράς, struma, Λατ. 2) Τάγγη, ἡ, καὶ τάγγος (ταγγος), ἴδε τάγγος.

Ταγγίασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταγγή, Γλωσσ.

Ταγγίζω, μέλ. ίσω. Ταγγὸς γίνομαι ἢ ταγγὲς εἰμί, ταγγίζω, Γεωπον. ἐκ τοῦ

Ταγγός, ή, όν. Ὅστις ἀρχόμενος νὰ ψωμίρεται καὶ νὰ χαλᾷ χάνει τὴν ποιότητά του καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκτᾷ ὀσμήν τινα καὶ γεῦσιν ἀηδῆ καὶ ἄοστον, ταγγὸς, ταγγιασμένος, ἐξευδωμένος. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὸ οὐσιαστ. ταγγὰς, ἄδος, ἡ· σημαίνουσα τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διαφθορᾶς τοῦ ταγγοῦ, ἥτις γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἔλαια, βούτυρον, ἁλατισμένοι κρέας κ.τ.τ. ὅθεν

* Τάγγος, εος, τό· καὶ ταγγή, ῆς, ἡ. Τὸ ταγγὸν, ταγγιασμένον εἶναι, τάγιασμα.

* Τάγγω (ταγγὸς), = ταγγίζω.

Ταγεία, ἡ (ταγεὺς). Τὸ ἀπάγγελμα, ἡ ἐξία, τὸ ὀφείλειν τοῦ ταγοῦ, ἡγεμονεία, ἐξουσία, ἀρχὴ, ἐπιταγὴ, κυβέρνησις, ἡγεμονία, ἐπιτροπὴ, ἀρχὴ, κυβέρνησις (comando, κομάντο), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 111. »Ἑλλάδος ἦβαν ξύμφρονα ταγαῖσι. 2) ἔτι καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ ταγοῦ, ἡ διατάττουσα, προστάζουσα, ἐξουσιάζουσα. Λεξ. χειρογρ. παρ' Ὁτταν. auctar. Λεξ. σελ. 141. 154. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ταγή, βασιλικὴ δωρεὰ καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφ. ταὐτὸν τῷ, σύνταξις, αἰτήσιος βασιλικὴ δωρεά, σιτηρέσιον ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ταγίνιον, καὶ, ταγίνα, τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον ἢ ἡ κατὰ δωρεὰν τεταγμένη ἐπισύστιος τροφὴ· καὶ »ταγίζω ἀντὶ τοῦ, διαροῦμαι· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, σιτίζω, ψωμίζω, τρέφω· καὶ, ταγή, ἡ, ταγὴ, ἡ· ἡ τροφή. (καὶ υ – Ἀριστοφ. Λυσ. 105.)

* Ταγηναρίον, τό, ὑποκορισ. τοῦ ἀτταγήν, νεωτερ. λεξ. (ᾱ)

Ταγηνίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, μέλ. ίσω (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίζω. Ψέγω εἰς τὸ τηγάνι.

* Ταγηνισταί, οἱ, = τῷ ἑπομένῳ.

Ταγηνιστός, ή, όν (ταγηνίζω)· ταὐτὸν τῷ, τηγανιστός, καὶ ταγηνισταί, οἱ, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἥτις δὲν διεσώθη.

Ταγηνίτης, ου, ὁ (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίτης, πρόσφατος ἄρτος, ψωμὶ ἐψημένον ἢ τηγανισμένον, καβουρδισμένον εἰς τὸ τηγάνι.

* Ταγηνοκνισποθήρας, ου, ὁ (τάγηνον, κνίσσα, θηράω). Ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν, ἤτοι τὴν ὀσμὴν τῶν τηγανητῶν, ἢ τοῦ τηγάνου, ὅθεν παράσιτος, ἢ αὐθηφάγος. Κωμικὴ τις ἔκφρασις ἣν ἐχρησιμοποίησε ὁ Αἰλιανός. Παρὰ Σουϊδ. ἐν λ. Ἰούνιος· παρὰ τῆς λέξ. ἀμφιβλ. ὁ Lob. Φρυν. σελ. 627.

Ταγήνιον, τό· ταὐτὸν τῷ, τήγανον, τηγάνιον, Ἀριστοφ. (υ – υ) ὅθεν

Ταγηνοστρέφιον, τό (στρέφω). Ὀργανόν τι ἢ σκεῦος, κοχλιάριον (χουλιάρα), δι' οὗ περικυλοῦνται καὶ ἀνακατένονται τὰ ἐν τῷ τηγάνῳ ψηνόμενα, ἢ τηγανιζόμενα, Πολυδ. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἀντὶ ταύτου ὀν λεξ. λίστριον »Τηγανοστρόφου ἔχουσι.

* Ταγηνόστροφον, τό, = ταγηνοστρόφιον.

* Ταγής, ου, ὁ, = τάγος, ἐσχαλμ. γρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 1, 6.

Τάγμα, τος, τό (τάσσω). Τὸ τεταγμένον, διατεταγμένον, ὡρισμένον, ἢ εἰς τάξιν βαλμένον, ἄρα, ἐξαιρ. τὸ προστεταγμένον, προσταγὴ, ἐπιταγὴ, παράγγελμα, καὶ τὸ τεταγμένον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, ὡρισμένος ἀριθμὸς σώματός τινος στρατιωτῶν, Πλούταρχ. »Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων· ὧν εἰς τὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης φυλακήν· καὶ, ἱππικὸν τάγμα, Ἡρωδ. Παρὰ Πολυβ. ταὐτὸν τῷ ἄλλοις, σημαῖα, καὶ, σπεῖρα, λεγόμενον. Ordo, manipulus, cohors, agmen. Γαλλ. legion, cohorte, escadron. 2) Εὐχὴ, ὑπόσχεσις (τάμμα, χυδαϊκ.), Ἀριστοτ. Οἰκ. β'. »Ἐκέλευτε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν τάγματι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ.« Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Εὐχάς, τάγματα.«

* Ταγματαρχέω, μέλ. ήσω. Διοικῶ, ἢ ἡγοῦμαι ἐν τάγμα στρατιωτῶν, εἰμὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἐκ τοῦ

Ταγματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τοῦ τάγματος· ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν, ἢ ὁ ἔχων τάγμα τε στρατιωτικὸν ἐκ πεζῶν, ἢ ἐξ ἱππέων.

Ταγματικός, ή, όν (τάγμα). Ὁ εἰς τάγμα στρατιωτῶν ἀνήκων, Legionarius, ταγματικοὶ ἵπποι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ τάγμα, Γλωσσ. Στεφ.

* Ταγματοστραταρχία, ἡ (στρατὸς, ἄρχω), νεωτερ. λέξις ἀντὶ ταγματαρχία.

*Ταγματοστρατάρχης, ὁ, νεωτερ. λέξις ἀντὶ ταγματάρχης.

Ταγός, ὁ (τασσω). Ἀρχηγός, ἄρχων, προστάτης, στρατηγός, πολεμαρχος, ἡγεμών, αὐτοκράτωρ, ἐξουσιαστής, Ἰλ. Ψ, 160. ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ αὐτοκράτωρ, ἡγεμὼν τῆς Θεσσαλίας. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ΄ α΄. 6. »Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θεσσαλῶν καθειστήκειν· οὕτω καὶ ἐν κεφ. δ΄. 28 καὶ 32. (συνῳδ. ἐστὶ τὸ Ἄλφα μακρόν, Αἰσχύλ. Προμ. 96. Περσ. 23, 322, 478. Σοφ. Ἀντ. 1037. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 269. Ἀνδρ. 1310. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξ ἐναντίας δὲ εὑρηται βραχὺ ἐν Ἰλ. Ψ, 160. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 159. ὅπου δὲ εἶναι χρεία μεταλλαγῆς τινος· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ταγὴ ἡ ταγοῦχος, ὅπου ὁ χρόνος τοῦ α μένει ἀδιοριστος, διὸ καὶ ὁ Βr. παρεδέξατο διπλῆν τινὰ παραγωγὴν τῆς λέξεως, ἐκ τοῦ παρακ. τέταγα, ὅστις ἐμοὶς οὐκ εὑρηται, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. ταγήναι.)

Ταγοῦχος, ὁ (ταγὴ, ἔχω). Ὁ ταγὴν ἔχων, ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ταὐτὸν τῷ, ταγὸς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 291, ὅπου μόνου εὑρηται ἡ λέξις. (α)

*Ταγυρὶ, τό, ἀκλιτ. ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Σολ. Λείψ. 21, 3. παρβλ. Οὐελφ. Anal. 3, σελ. 97. Κύπολ. 6. Πιερτ. Μοῖρ. σελ. 331. σπανία ἀρχ. Ἀττ. λέξις, παιδικῶς μόνον ὡς ἐπίρ. καὶ αὐτὸ ἄρθρον ἐν χρήσει. (υυυ)

*Ταγύριον, τό, καὶ παρ' Ἡσυχ. »Ταγύρια, τὰ ἐλαχιστα, τὰ τυχόντα· ὁ Σουΐδ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι, »Τάγυρι, τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν· τὸ πάντων σμικρότατον.

*ΤΑΓΩ, ἰδε ἐν τῷ τεταγών, ἡ τεταγώς.

Τάδε, οὐδ. πληθ. τοῦ ὅδε.

*Τάδελφοῦ, Ἀττικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

*Τάδικον, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τὸ ἄδικον.

Ταδεὶς, εἶσα, έν, ἀόρ. α΄. παθτ. μετοχ. τοῦ, τείνω, ὅθεν ἔτι καὶ ὑποταχτ. ταδῶσι, Ὁμ.

*Τάδη, ἐπικ. ἀντὶ ἐτάδη, γ΄. πρόσ. ἀορ. α΄. παθτ. τοῦ τείνω. Ἰλ. (υ–)

*Ταί, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ αἱ, ὁμοιαστ. πληθ. θηλ. τοῦ Ἀρθρ. ὁ, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ταιναίριος, ία, ιον, ἀπὸ τὸ Ταίναρον, ἐκ τοῦ

*Ταίναρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ Ταίναρον, τό, κύρ. ὄνομ. ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεως, Τιμ. Ὁμ. Ἀπολ. 412.

Ταινία, ἡ, καὶ Ἰων. ταινίη (τείνω). Πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες δέμα, δέσιμον, ἀνάθημα, φασιὰ, παντλῆκα (ruban, Γαλλ.), κορδέλλα, λωρίδα, Λατ. taenia, ὡς τὸ τελαμών. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ταινίαι, στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικὰ, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμιοι ἢ ἑστμοὶ ἱερεῖοι. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 398. »Ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου· κατὰ τὸν Φέστον καὶ ornamentum laneum capitis honorati, στολίσμὸς τις ἐξ ἐρίου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀθλητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς εὐεργέτου, τιμῆς ἕνεκα. Ξενοφ. Συμπ. ε΄. 9. καὶ Πλάτ. »ἔδος γὰρ ἦν τοῖς νικήσασιν ἢ τοῖς ἀγαθοεργοῖς ἀναδοῦναι ταινίαν· ἐξαιρ. τὸ περὶ τὴν μέσην ἢ τὸ στῆθος δέμα τῶν παρθένων, διὰ τοῦ ὁποίου συνέσφιγγον τὸ σῶμα αὐτῶν ὥστε οὕτω νὰ φαίνωνται πλέον εὔστροφοι καὶ λεπταί, ὡς τὸ Λατ. strophium, διάφορε δὲ τῆς ζώνης οὔσης περὶ τὴν κοιλίαν. Ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει αὐτὴν φασκίαν κεφαλῆς ἀναβατικὴν καὶ στεφανωτικὴν, ἔτι δὲ καὶ ζώνην γυναικείαν. 2) *ταὐτὸν τῷ, ῥάβδος, ἀριθμ. 2. Γραμμὴ, ἀρμὸς, καὶ πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες ὡς ἡ ταινία, ἔξαρμα, οἷοι ἐν τῇ θαλάσσῃ ἡ ἔερα ἡ σύρτις, τὸ εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν πρόσχωμα, στῆθος, ἐν τῷ ξηρᾷ, γλῶττα, ὅ ἐστι, μέρος στενὸν γῆς προβαῖνον ἢ ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀππιαν. Πουνικ. 121. Παρὰ Πλινίῳ ιά΄. 33. 3) σκώληξ τις ἐν τοῖς ἐντέροις τῶν ζώων, Ἕλμινς πλατεῖα, καὶ εἶδος ἰχθύος· οὕτως ἐνομασθὲν διὰ τὴν μακρὰν καὶ στενὴν αὐτοῦ μορφήν. 4) τὸ πρὸς δεῖξιν τοῦ πνέοντος ἀνέμου ἐκτεθειμένον ἐν τοῖς πλοίοις στενὸν ὑφασμα, ἀνεμοδείκτης. Δίων λόγ. οδ΄. »Ταινίαι αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωρούμεναι. — Καὶ τὰ τῶν ξύλων κυμάτια παρὰ τοῖς ξυλουργοῖς· ὅθεν

Ταινιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ταινιόω· Σουΐδ.

Ταινίδιον, τό· καὶ

*Ταίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ταινία, μικρὰ ταινία, μικρὸν δέμα, δέσιμον, ἢ κορδέλα.

Ταινιόπωλις, ἡ (πωλέω). Τὰς ταινίας πωλοῦσα, ἢ ἐμπορευομένη Ἀθήν. ϛ΄.

Ταινιόω, ὦ (ταινία). Μετά τινος ταινίας περιδέω, δένω μὲ ταινίαν, μὲ κορδέλαν, στολίζω τινὰ μὲ ταινίας· ταινίαις ἀναδέω, ἢ ἐπιβάλλω ταινίας τινί· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιμῆς ἕνεκα, Ξενοφ. Ἑλλην. ε΄. α΄. 3. »Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν· καὶ Ἀριστοφ. Βατ. 393. Θουκ. 4, 121.

Ταινιώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ταινία, εἶδος). Ὁ ταινίας εἶδος ἔχων, ταινίᾳ ὅμοιος, ἤτοι ἐπιμήκης καὶ στενὸς ὡς ταινία, παρὰ Θεοφράστ. περὶ Πυρ. »Σύλα ταινιώδη καὶ τὰ σκολιὰ· κατὰ Φώτιον τὸ »Ταινίαι ἐνταῦθα ἐπὶ ξύλων κεῖται ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, Κυμάτια, εὑρίσκεται ἔτι καὶ »Κυμάτια στρεπτὰ· ἐπί τινος εἴδους γείσου ἢ στεφάνου περὶ τὰ ξύλα ἢ περὶ τὸν τοῖχον.

*Ταῖχεί, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐκεῖ.

*Ταχείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ τήκω.

Ταχερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. –ρῶς (τήκω). Ταχεῖς ἢ τετηκώς, ἀναλελυμένος, ῥευστός, νερουλός, ὅστις εὐκόλως ἀναλύεται, ἢ δύναται νὰ ἀναλυθῇ, τρυφερός, μαλακός, ἁπαλός, »Σάρξ ταχερὰ. Πλούταρχ. τρυφερὰ, μαλακή· »Κύαμοι, ἐρέβινθοι ταχεροί· Ἀθήν. θ΄. σελ. 366. τρυφεροί, βραστεροὶ καὶ μαλακοί τόσον, ὥστε ἀναλύονται εὐθὺς ἐν τῷ στόματι εἰσερχόμενοι, οὕτω καὶ »Σκελίδες ὀλόνυμοι ταχερώτατοι· καὶ »Πνικτὰ ταχερὰ μηκάδων μέλη· παρ' Ἀθηναίῳ, ἀντὶ τοῦ, Μαλακὰ, ἁπαλὰ, ἐφθὰ, τρυφερὰ, ἀναλυόμενα εὐθὺς ἐν τῷ στόματι, τροπ. »Ταχεροὶ γέροντες. Λουκιαν. κατάπτυστοι, στενγνοί, ἀναλελυμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος· καὶ Γηγρὸς. ἑτερος, μαλακὸς, »Πένθος ταχερόν· πένθος μετὰ δακρύων, διάβροχον· ἐξαιρ. ἐπὶ βλέμματος, παρ' Ἀθηναίῳ ιγ΄. »Ὡς ταχερὸν οἱ Ζεὺς καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχειν· ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν, ἁβρὸν (θελικάτον), ἢ ποθεινὸν, πλήρες πάθους καὶ ἐπιθυμίας· οὕτω καὶ ἐπὶ Ἄτματος παρ' Αἰλιανῷ ζωϊστορ. ε΄. 38. τὸ καταμαλακύνον σηλαδὴ καὶ διαχέον τὴν ψυχήν. 2) Ἐνεργ. ὁ εἰς τὸ λύειν ἢ ἀναλύειν ἐπιτήδειος, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων· διαλυτικός. »Ὕδατα ταχερώτατα· καὶ Ἀνακρ. »Ἔρως ταχερός με, τήξεως προξενος, ὅστις κάμνει τὸν ἔχοντα νὰ τήκεται, νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ στραγγίζῃ, ὅ ἐστι, νὰ διαφθείρεται καὶ νὰ λύεται κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα του. »Ταχερῶς ἔχειν· ψήνειν, βράζειν τι τόσον, ὥστε νὰ λυώσῃ· Ἀθήν. ὅθεν

Ταχερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ταχερὸν ἤτοι τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ἁπαλὸν δέρμα ἢ σάρκα, σῶμα ἔχων, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν. ι΄. σελ. 449.

Ταχεροω, ὦ (ταχερός). Ταχερὸν, ῥευστὸν ἢ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ποιῶ, ταχερῶ ἔφω, ἢ ἀναλύω, ἀπαλύνω, Διοσκορ. δ΄. 184. καὶ ἄλλαχοῦ.

*Τάχιστα, ἀντὶ τάχιστα, οὕτω λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

Τακτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. –κῶς. Ὁ εἰς τάξιν διάταξιν, διευθέτησιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τάξιν ἔχων, φυλάττων, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. στρατιωτικός, πολεμικός, εἰδήμων τῆς στρατιωτικῆς ἢ πολεμικῆς παρατάξεως καὶ τέχνης, ὅ ἐστι τῆς τακτικῆς. Ξενοφ. Κυρουπ. ή. ε. 8. »Τοσοῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ »Τακτικὴ, ἡ· ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ βάλλειν κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας εἰς καιρὸν μάχης, παρατάττειν τὸ στράτευμα, καὶ ποιεῖν κινήματα στρατιωτικὰ τεχνικῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καθ' ὅλου, Τέχνη τοῦ καλῶς παρατάσσειν εἰς μάχην τὸ στράτευμα. »Ἀριθμοὶ τακτικοί· Ξενοφ. αὐτόθ. γ΄. γ΄. 8. στρατιῶται, ἀνήκοντες εἰς τὸ τακτικὸν στράτευμα. »Τὸ τακτικόν· τὸ εἰς τὴν τακτικὴν ἐξησκημένον καὶ γεγυμνασμένον στράτευμα. Ξενοφ. αὐτόθ. ή, ε. 8. »Τὰ τακτικὰ, ἤτοι λόγοι, παραγγέλματα ἢ διδασκαλίαι τῶν στρατιωτῶν, ἢ παραγγέλματα ἀνήκοντα εἰς τὴν τακτικήν. Ξενοφ. αὐτόθ. α. ϛ΄. 12. καὶ 19. »Κῦρος ἐπειράτο, διδάσκειν νὰ τακτικὰ, τὴν τακτικὴν τέχνην. Ξενοφ. Κυρουπ. β΄. α΄ 7. καὶ Ἀπομν. γ΄. ε. 5. καὶ »Τακτικὸν σύγγραμμα· σύγγραμμα περὶ Τακτικῆς τέχνης πραγματευόμενον, ἐκ τοῦ

Τακτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τάσσω. Τεταγμένος, διατεταγμένος, συνδετημένος, εἰς τάξιν καὶ εὐταξίαν βαλμένος, ὡρισμένος· »Τακτὸν ἀργύριον ἀποστέλλειν. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ΄ β΄. 24.

Τάκω, Δωρικ ἀντὶ τοῦ, τήκω. Θεόκριτ. β΄. 28. »Ὡς τοῦτον τὸν χαρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκων, καθὰ συν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν σ΄. ναλίτκω· καὶ Πινδ.

Ταχῶνες, οἱ· καθ' Ἡσύχ. Τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων· κατὰ δὲ Πολυδ. ϛ΄. 9. »οἱ δὲ ὀπτοὶ τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας, ἢ στέατος τροχοὺς, σὺν ἁλσὶ, καὶ ξηροῖς ῥόδμασι κεπευτικῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὰ τοιαῦτα τμήματα εἴτε ἐκ κρέατος, εἴτε ἐξ ἰχθύων, κ. τ. τ. »Τακώνια, καὶ, Τακούνια, καὶ, Τακουῖν, λέγει.

Ταλαεργός, ὁ, ἡ, όν (ΤΛΑΩ, ἔργον). Ὁ ὑποφερων μεθ' ὑπομονῆς τὸ ἔργον, ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς, ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ὑπομένων εἰς τὸ ἔργον, ὁ πλήρης δυνάμεως εἰς πᾶν ἔργον, φερέπονος· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τῶν ἡμιόνων ἡμίονοι ταλαεργὸν ἀγωνα. Ἰλ. Ψ, 654, 662. Ὀδυσσ. Δ, 636. Φ, 23. καὶ Ἡσίοδ. ἔργ. 46. καὶ 791. παρὰ Θεοκρίτ. ιγ΄. 19. λέγεται καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀντὶ τοῦ, ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχὴς, ἔτι δὲ καὶ ἐπίπονος, κοπιαστικὸς, ἐπίμοχθος, πόνος, Ὀππ.

*Ταλαιμένης, εος, ὁ· Ἀρτ. κύρ. Ὄν· ἐν Ἰλ. Β, 855.

*Ταλαίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, μόχθος) ποιητ. ὁ ὑπομένων ὑποφέρων τοὺς μόχθους, τὰς ταλαιπωρίας.

*Ταλαιονίδης, πατρων. ἀντὶ Ταλαΐδης, ὁ υἱὸς τοῦ Τάλαος, Ἰλ. Β, 566. Ψ, 678. (υυ–υυ–)

*Ταλαιπαθὴς, ὁ, ἡ, ὲς (ΤΛΑΩ, πάθος), ταὐτ. τῷ ταλαίμοχθος, ποιητ. Εὐστάθ.

Ταλαιπωρέω, ὦ Μ. ἤτω, καὶ ταλαιπωρέομαι, μέτ. ἀμφότερα παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ἐν χρήσει (ταλαίπωρος) Μεγάλους καὶ δυσκατορθώτους κόπους, μόχθους ὑποφέρω, μεγάλως κοπιάζω, ἢ βαρέα ἔργα, βαρεῖς σωματικοὺς ἀγῶνας καὶ στενοχωρίας ὑπομένω, κοπιαστικὰ καὶ βαρέα ἔργα ἐργάζομαι, πονῶ, κοπιάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. β΄. α΄. 18. »Ὁ ἐκουσίως ταλαιπωρῶν, οἷον οἱ τὰ θηρία θηρῶντες, ἡδέως μοχθοῦσιν, καὶ »ἡ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, Θουκ. κακῶς καὶ δεινῶς εἶχε, κακοπαθεῖ· σῶμα ταλαιπωρούμενον, Πλουτρ. σῶμα κατακουρτμένον, ἠφανισμένον ὑπὸ τῶν

κόπων, · καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπομένω θλίψεις, μερίμνας, δυστυχίας, πενίαν, ἔνδειαν, κακῶς πάσχω, κατακοπιῶμαι, τρύχομαι. 2) Ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, κοπόω, καταπονῶ, καταπονέω, καταπόνω, κουράζω, Ἱστορ. Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς· ὅθεν

Ταλαιπώρημα, τό. Κόπος, μόχθος, ἀθλιότης, δυστυχία, δυσπάθεια, ἔνδεια.

Ταλαιπωρησις, εως, ἡ. Ταλαιπωρία, κακοπάθεια, ἀθλιότης, δυστυχία. Ἅρρ.

Ταλαιπωρία, ἡ, Ἰων. ταλαιπωρίη (ταλαιπωρέω). Βαρεῖα καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία, ταλαιπώρησις, ἡ τοῦ σώματος κακοπάθεια· «Τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας» Ἡρόδοτ. 4, 134. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Πολυμοχθία, πολυμέριμνος, δυστυχὴς καὶ ἀθλία ζωή, κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, μοχθηρία, δυστυχία.

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Ἐπίρ. -πώρως. Ὁ βαρείας καὶ ἐπιπόνους ἐργασίας ὑποφέρων, ὁ μεγάλους σωματικοὺς ἀγῶνας ὑπομένων, ἡ ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ μεγάλας καὶ σκληρὰς ἐργασίας, ἐπίμονος, καρτερικός, κακοπαθής. 2) τλήμων, τάλας, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής, κακοπαθὴς κακορρίζικος· Πλάτ. Εὐθύδ. (συνηθ. ἐτυμολγτ. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ καὶ πόρος, ὡς καὶ ὁ Εὐσταθ. φησί, ὁ περὶ πόρων τάλας, καὶ θηλοτ. τὸν περὶ λατομίας ποιούμενον, ἀπὸ εἴδους εἴδους πόρου. Κατὰ Πασσόβ. ὅμως ἠδύνατο νὰ ᾖναι καὶ ποιητ. τις μεταχειριστ. τοῦ ταλαπείριος.)

Ταλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλαίπωρον. Σοφοκλ.

Ταλακάρδιος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, καρδία). Ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν καρδίαν, καθόλ. ταλαπείρων, ταλαίπωρος, ἄθλιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 424.

Ταλαντίζω, Μ. ἴσως (τάλας). Τάλας καὶ δυστυχὴ νομίζω ἐμαυτόν. ἄθλιον ἀποκαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κλαίω, θρηνῶ, ὀλύρω, Ἡσυχ. καὶ Μάρκος Ἐρημίτης· ἐτυμολογίζεται ὡς τό, Μακαρίζω, καὶ σχετλιάζω, ὅθεν

*Ταλαντισμός, ὁ. Τὸ ταλαντίζειν, θρηνεῖν, ὀδύρεσθαι.

Ταλαντιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, ταλαντιαῖος· ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 544.

Ταλάντατος, ἀτη, ατον· Ὑπερθετικ. τοῦ, τάλας· δυστυχέστατος.

Ταλαντάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω, ἀμφ.

Ταλάντερος, έρα, ερον, Συγκριτικ. τοῦ, τάλας, δυστυχέστερος.

Ταλαντεύω, μελ. εύσω (τάλαντον). Σταθμίζω, αἰωρῶ. δονῶ, δονεύω, σείω, κουνῶ, ἔνθεν κἀκεῖσε κινῶ· παθητ. αἰωροῦμαι, κλονοῦμαι, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλίνω πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιε. 22. ις. 4. τή. 33. «Τὴν νίκης, τῆς μάχης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένην» πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φερομένης, ἤλπιζον δηλ. ἡ νίκη ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. ἐ. 7. «Ἐταλαντεύετο ἡ μάχη» καὶ Γρηγ. Ναζ. λόγ. γ'. σελ. 70. «Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, διστάζω, δὲν ἠξεύρω τὶ· ἀποφασίσω, καὶ Ἡλιόδ. γ'. σελ. 132. «Ἐρ' ἑκάτερον ὥρων ἑαυτὸν ταλαντεύων· καὶ ἐν ἰ. σελ. 467. 2) σταθμάω, σταθμίζω, τρυτανεύω, ζυγοστατῶ, ζυγιάζω. Λουκιαν. Ἔρωτ. 4. «Ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πλιγεὶς ἑκατέρῳ καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπιρροπωτέραις πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· καὶ τροπ. σταθμῶμαι, ἐρευνῶ, ἀκριβῶ, δοκιμάζω, ὁρίζω, διορίζω, ἐπιβάλλω, «Κελτοὶ Ῥῆνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, Ἀνθολ. ἤτοι δοκιμάζουσι τὰ τέκνα· ῥίπτοντες τα εἰς τὸν Ῥῆνον ποταμόν. 3) Ἐτεροῤῥοπέω, ῥέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, καὶ διὰ τοῦτο δίδω τὸ τέλος, καθόλ. ἀποφασίζω, ὁρίζω, εἰς πέρας φέρω. Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ κοινὸν «Ζυγιάζω ὅταν λέγωμεν «Ἐζύγιασεν ὁ ἥλιος, ἡ, ἡμέραν ἀντὶ τοῦ, Ἔκλινε πρὸς ἑσπέραν, ὡσαύτ. καὶ παθητ.

Ταλαντιαῖος, αία, αῖον (τάλαντον). Ὁ ταλάντου βάρος ἔχων, καὶ ὁ ταλάντου ἄξιος, ὅστις εἶναι βαρὺς ἢ ἀξίζει ἕνα ταλαντον. 2) Ὅστις ἔχει ἑνὸς ταλάντου περιουσίαν, ἢ οὗτινος ἡ περιουσία ἐκτιμᾶται ἓν τάλαντον· «Ἔγγυοι ταλαντιαῖοι· Ἀριστοτέλ. οἱ δυνάμενοι δοῦναι ἑνὸς ταλάντου ἐγγύησιν, ὡσαύτ. «ταλαντιαία χάλαζα» παρὰ τοῖς Ο', ἤτις ζυγιάζει, ἔχει βάρος ἑνὸς ταλάντου.

Ταλαντίζω, μελ. ἴσω, Γλωσ. ταὐτὸν τῷ, ταλαντόω, ἤ, ταλαντεύω· ἴδε ὅτι καὶ ἐν τῷ, ταντολίζω.

Τάλαντον, τό (ΤΛΑΩ). Ζύγι, ζυγίον, ζυγαριά, ἡ σταθμη, στατήριον (Καινήριον), ὃ ἐστιν, ὄργανον σταθμικὸν, ἐξ οὗ ζυγιστατοῦμεν, ζυγιάζομεν βάρος τι, πλὴν δὲ ἰδίως λέγεται τὸ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμούμενα, τὰ ζυγιαζόμενα πράγματα, ἄλλως πλάστιγγες λεγόμ. συχνάκ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀεὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθ. 2) λέγεται ἔτι καὶ τὸ σταθμούμενον, τὸ ζυγοστατούμενον ἤτοι τὸ ζυγιαζόμενον πρᾶγμα, ὡς Σταθμὸς ἤτοι ὁλκὴ βαρέως, συχνάκ. παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ ὅμως ἡ ποσότης τοῦ βάρους οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ προσδιωρισμένη, καὶ ἐστὶ ἀεὶ χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ βάρους χρυσίου «Χρυσοῦ τάλαντα· Ἐνιαχ. δὲ εὑρηται μέτον ἐν Ὀδ. Θ, 393. Ὁ Πολυδ. δ', 9. ἐκτιμᾷ τοῦτο τὸ παρ' Ὁμ. τάλαντον τοῦ χρυσοῦ εἰς τρεῖς χρυσοῦς στατῆρας Ἀττικούς, καὶ φαίνεται πιθαν. ὅτι δὲν εἶχε κυμμίαν μεγάλην τιμὴν κατ' ἐκείνους τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους· διότι ὁ Ποιητὴς τάσσει «ὡς ἆθλον μικρότατον εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου δύω τάλαντα χρυσοῦ, Ἰλ. Σ, 507. ὡσαύτ. καὶ Θεοκρ. 8, 54. «χρύσεια τάλαντα εἶπε· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδ. 7, 28. «ἀργυρίου τάλαντα» καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ τάλαντον μέτρον κοινὸν βάρους ὑποιουδήποτε, ἀναλογοῦν μὲ 52 λίτρας Γαλλικὰς, ἢ 53½ περίπου Φλύτια Γερμ. καὶ μὲ 23 Ὀκάδες καὶ 300½ δράμ. Τουρκ. βάρους. Ἦν δὲ διάφορον τοῦτο τὸ βάρος κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἰδίως Ἑλλάδος, Ἀσίας Αἰγύπτου, καὶ Ἰταλίας· διότι τὸ μὲν Συριακὸν ἢ Πτολεμαϊκὸν τάλαντον εἶχε βάρος 13 Λίτρων Γαλ. καὶ 10 Οὐγγιῶν τὸ δὲ Αἰγυπτιακὸν ἢ Ῥόδιον τάλαντον εἶχε διπλάσιον βάρος τοῦ Συριακοῦ, τὸ Ἀττικὸν ἢ κοινὸν τάλαντον εἶχε βάρος ἥμισυ περισσότερον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ. Τὸ Βαβυλωνιακὸν Τάλαντον ἦχε 1½ βάρος τοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου. Τὸ δὲ μεγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 1½ τοῦ Βαβυλωνιακοῦ, ἢ 1½ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἰταλικὸν τάλαντον ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν centum pondium λεγόμενον περιεῖχε 4½ βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ 1½ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἀλεξανδρινὸν τάλαντον περιεῖχε ἑξάκις πλειότερον βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ 2 τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου, καὶ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον περιεῖχε 6⅔ πλειότερον τοῦ Συριακοῦ, ἢ 2⅔ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· ὡς βάρος ἢ μέτρον ἐμπορικὸν εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 180. 6, 97. — 3) ὡς παραστατικὸν δὲ ποσότητος τινὸς ὡρισμένης νομίσματος, εἶχε τὸ τάλαντον διάφορον τιμὴν κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς καὶ τὰς διαφόρους ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος, καὶ α) τὸ Ἀττικὸν μεταῖον τάλαντον, ὅπερ ἦν ἐν πλειστέρᾳ χρήσει, καὶ παντοχοῦ κοινὸν, ἐξισοῦτο μὲ 60 Μνᾶς, ἀποτελούσας 6000 δραχμὰς, καὶ 36000 ὀβολοὺς, ἢ κατὰ τὰ νεωτρ. τῆς Εὐρώπης νομίσματα μὲ 5200 λίτρας Γαλλ. ἢ 1375 ταλήρους Γερμανικούς. β) τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, ὅπερ καὶ τοῦτο ἦν ἐν μεγάλῃ χρήσει κατὰ τὰς ἀποτιμήσεις τῶν ἀρχαίων, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρηται παρ' Ἡροδ. 3, 89. ὡς βάρος χρυσίου, ὅστις ἀναφέρει ἔτι καὶ τὸ βαβυλώνιον τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο ὡς βάρος ἀργυρίου, καὶ ἀναλόγει μὲ 70 Εὐβοϊκὰς μνᾶς. «Τὸ δὲ Βαβυλώνιον τάλαντον ἴσαται Εὐβοΐδας ἑβδομήκοντα μνέας» τὰς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἀναλύει εἰς Ἑπτὰ χιλιάδας Δραχμάς. Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Δαρεῖος θέλων νὰ συνάξῃ τοὺς τεταγμένους ἐτησίους φόρους, διέταξε νὰ τοὺς ἀποσταλῶσιν, οἱ μὲν εἰς Χρυσίον, κατὰ τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, οἱ δὲ εἰς Ἀργύριον, κατὰ τὸ Βαβυλωνιακὸν, τὰ ὁποῖα ἦν δέκα Μνῶν μεγαλήτερον· καὶ διὰ ταύτης τῆς προνοήτεως ὁ Δαρεῖος ἐκέρδιζε πολλὰ, διότι τὸ περισσότερον μέρος τοῦ φόρου ἦτον εἰς χρυσίον, καὶ διὰ ταύτην τὴν ἐπικερδῆ πανουργίαν ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ Πέρσαι, Κάπηλον, ἔμπορον ὀηλαδὴ. Ὁ Αἰλιανὸς (ποικιλ. ἱστορ. α. 22.) λογίζεται τοῦτο Ἑβδομήκοντα δύο Μνᾶς. γ) τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον ἐξισοῦτο μὲ 4000 λίτρας Γαλ. δ) τὸ μέγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 80 Μνᾶς Ἀττικὰς, καὶ ἐξισοῦτο μὲ 5600 λίτρας Γαλ. ἢ ὑπὲρ τοὺς 1400 ταλήρ. ἐφεξῆς ἦν τὸ Συρακούσιον ἢ Σικελικὸν τάλαντον, τὸ Αἰγυπτιακὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε βάρος Ὀγδοήκοντα Μνῶν· ἄρα εἶχεν 8000. Δραχμὰς Ἀττικὰς. (Βάρβων παρὰ Πλινίῳ Φυσ. ἱστορ. λγ. 3.) τὸ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινὸν εἶχεν 6000 δραχμὰς, τὰς ὁποίας ἔμας ἐκτιμῶσι μὲ 1200. Ἀττικὰς δραχμὰς· καὶ ἄλλα, ἴδε Funke Real-Schullex. Τομ. 5. σελ. 513. καὶ ἐξαιρ. Boeckh. Ath. Staatshaush. Τομ. 1. σελ. 15. διαφέρει δὲ τὸ «Τάλαντον χρυσοῦν» ἀπὸ τοῦ «Τάλαντον ἀργυρίου» διὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ 1. πρὸς τὰ 10. οἷον 6. δραχμαὶ χρυσοῦ, ποιοῦσιν 60. δραχμὰς ἀργυρίου· εἰς δὲ τὸν χαλκὸν διὰ τῆς τοῦ 1, πρὸς τὰ 100. — 4.) Τὸ ἐσταθμισμένον, ζυγιασμένον, ἀποτιμημένον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον, τὰ ὑπὸ τῆς τύχης τοῖς ἀνθρώποις διανεμόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ τύχη, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπόφασις, θεία βουλὴ, οὕτω παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 69. Π, 658. Τ, 223. Χ 209. ὅπου ὁ Ζεὺς σταθμίζει ἐπὶ χρυσῆς πλάστιγγος τὰς τύχας τῶν θνητῶν· παρβλ. Ἰακ. Ἀπ. σελ 945. ὅθεν

*Ταλαντοειδής, ὁ, ἡ, ές, ταὐτ. τῷ ταλαντώδης.

Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὅστις ἔχει τὸν ζυγὸν τὴν σταθμην τὴν ζυγαριὰν καὶ ζυγιάζει· τροπ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 450 «Ταλαντοῦχος δορὸς μάχη, ὁ ταλαντεύων — ζυγιάζων τὴν τύχην εἰς τὴν μάχην.

Ταλαντόω, ῶ (τάλαντον). Σταθμάω, ζυγιάζω· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω. Παθ. «Ταλαντοῦσθαι» Πλάτ. εἰς Τίμ. πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, Ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν· ὅθεν

*Ταλαντώδης, ὁ, ἡ, ες. Ὁ ἐν τῇ σταθμῃ, ζυγαριᾷ κρατούμενος καὶ σταθμιζόμενος, τροπ. ἀβέβαιος, ἀναποφάστιστος· ἀμφ.

Ταλάντωσις, εως, ἡ (ταλαντόω). Τὸ σταθμίζειν, ζυγιάζειν ἢ καθόλ. ἔνθεν κἀκεῖσε κινεῖν· τὸ παίξιμον τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν ὀηλαδὴ κινῶνται ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω αἱ πλάστιγγες, στῆσις, σταθμησις, ζύγιασμα. Παθητικ. τὸ ταλαντοῦσθαι, πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος κλίνειν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο.

Ταλαός, ἡ, ὁν (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, τλήμων Ἡρόδοτ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 687. ὁ Ἡσύχ. ἐρ-

μην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Ἰσχυρός, βίαιος. 2) Ἀρτ. κύρ. Ὀνομ.

Ταλαπεθής, ές, ὁ, ἡ, ές (ΤΑΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, τλημαθής, καί, τλαπαθής

Ταλαπείριος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, πεῖρα). Ὁ παθὼν, ἢ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς καὶ πείρας τῆς τύχης, παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ ξεῖνος ἢ ἱκέτης ἢ Ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθὰ' ἱκέτευ, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Ὀδ. Η, 24. ϑηλ. ξείνη ἥτις ὕπεμεινα πολλὰ ἐν τῇ πλάνῃ, καὶ ἔπαθον, ἐδεκίμασα μεγάλας ταλαιπωρίας· καὶ Ζ, 193. νικᾶτην ταλαπείριονα, Τ, 379. Ρ, 84. ὄθεν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ πλάνος, τυχοδιώκτης, ἐπαίτης. (κατ' ὄλλους ἐκλαμβάνεται ὡς ἁπλοῦν τις μεταστχηματ. τοῦ τηλέπορος, ἤτοι τηλόθεν πεπερασιωμένος)

Ταλαπενθής, ές, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ, πένθος). Ὁ πένθη ἢ πάθη ὑπομένων, ὑπομονητικὸς δυστυχής, Ὀδυσ. Ε, 222. »Ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.«

Ταλάριον, τό. Ὑποκοριτικὸν τοῦ, τάλαρος· μικρὸς τάλαρος, καλάθιον, κοφίνιον.

Ταλαρίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, ταλάριον καὶ

Ταλαρίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, τάλαρος.

Τάλαρος, ὁ (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ). Πεπλεγμένος κάλαθος, καλάθη, κοφίνι, καὶ ἐξαιρέτως ὁ τῶν ταλασιουργῶν. Λατ. quasus ἄρα. Κάλαθος μικρός, Κέφισος, Κύρτος· ἢ καὶ Ἡσύχ. Κάλαθος ἐρίων· καὶ ἐν ᾧ ὁ τυρὸς πήγνυται· ὁ Ὅμηρος λέγει ἐκφραστικῶς »Πλεκτοὺς ταλάρους ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν Ἐρίων ἐν Ὀδυσ. Δ, 131. »Τάλαρον δ' ὑποκυλλον ὑπασσεν· ἐπὶ δὲ τῶν Τυροποιικῶν, ἐν οἷς ὁ ὀρρὸς ἀπορρέει, στραγγίζει· Ὀδυσ. Ι. 247. »Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ὁμηρίμενος κατέθηκεν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Τμητικῶν· ἐν Ἰλ Σ. 568. »Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν· ἔτ. δὲ τὸ καλάθι, ἢ κάνιστρον τῶν ταλασιουργῶν εἰς ὃ ἐβαλλον τὸ ἔριον καὶ τὸ ἔγκλωβον ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ τῶν ὀρνίθων κοφίνι, ἢ κουμάσι, εἰς ἃ τῆς σημασίας τοῦ Τυροποιικοῦ σκεύους λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ »Τάλαρον ποιμενικόν τι ξύλινον ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ἐν ᾧ διαιρίουσι τὸ βούτυρον ἀπὸ τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ κοσκινιστῆρος. (ἡ παραγωγὴ τῆς Λέξεως κατά τινας ἐκ τοῦ ταλασία φαίνεται ἧττον πιθαν.) [υυυ]

Τάλας, λαινα, ὁ, ϑηλ. Τάλαινα, οὐδ. τάλαν, αινος (ΤΛΑΩ), ὡς τὸ τλήμων, Ἄλλιος, ταλαίπωρος, δυστυχὴς· πάσχων, ἐνδεὴς, ὀξεῖα τάλαινα, Ὀδ. Σ, 327. ἔτι δὲ ὑπομονητικὸς, ἱκανὸς τὰ ὑποφέρῃ πολύ, καρτερικὸς, ὅθεν πολλαχ. καὶ κατὰ φυσικ. Ἐν ϑρανὺς, ἀναιδὲς, Ὀδ. Τ, 69. »ἕζετ' ἔπειτα ϑρίξε τάλαινα· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι πολλάκ. τὸ τάλας ἀντὶ κλιτικῆς· ἔτι εὑρηται τὸ τάλας ὡς ϑηλ. παρ' Ἀριστφ. Θεσμ 1038 Συγκρ. ταλαίτερος, ἄρα, ερον, ὑπερλ. ταλαίτατος, ἀτη, ατον. (τέλας, Εν. Ἀριστφ. Ὀρ. 1494. παρὰ Δωρ. δὲ καὶ τᾶλας, Θεοκρ. 2, 4. παραβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 547. ταλανς, ταλαν.)

†Ταλάσειος, εία, ειον (ταλασία). Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος, εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν Ἐρίων, τοῦ μαλλίου, ὁ διὰ τὴν ταλασιουργίαν ἐπιτήδειος, Σουΐδ. ἑρμην. τὸ, ταλάσιος, διὰ τοῦ, Ἐριουργὸς· ὅπερ ἄλλως, ταλασιουργὸς, λέγεται.

*Ταλασήϊος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ ταλάσειος, ιταλασήια ἔργα, Ἀπ. Ῥοδ. = ταλασία, ὅπερ ἴδε.

Ταλασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ νεωτέρῳ, ταλασιουργία. Ἐριουργία, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία, τὸ γνέσιμον τοῦ μαλλίου, ἡ βαντική. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. 3'. 11. »Ἐν τῇ ταλασίᾳ τὰς γυναῖκας ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν. (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ, διότι τὸ ἔριον σταθμιζομένου πρότερον οὕτως ἐδίδετο τοῖς ἐριουργοῖς πρὸς ἐργασίαν, ἄρα αὐτὴ ἡ ἀναμέτρησις ἢ σταθμισις τοῦ ἐρίου τὸ ἀποῖον ἦν πρὸς ἐργασίαν διωρισμένον· ἡ δὲ κατά τινας Γραμμ. ἐκ τοῦ τάλαρος, παραγωγὴ τῆς Λέξεως φαίνεται ἧττον ἀνάλογος καὶ προσφυὴς.) ὄθεν

Ταλάσιος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, ταλάσειος.

Ταλασιουργέω, ῶ, Μ. ήτω (ταλασιουργὸς). Ἔρια νήθω, γνέθω μαλλιὰ, ἔρια ἐργάζομαι, (δουλεύω μαλλιὰ καὶ ποιῶ αὐτὰ ἕτοιμα πρὸς κατασκευὴν ὑφασμάτων)· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, Νήθω, Γνέθω· »Περφύρας καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλασιουργεῖν. Διόδωρ Σικ. ὄθεν

Ταλασιουργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλασία.

Ταλασιουργικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ εἰς ταλασιουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, Ξαίρ. »Τέχνη ταλασιουργικὴ· ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν τὰ μαλλιὰ· ἐκ τοῦ

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, ον (ταλασία, ἔργον.) Ὁ τὰ ἔρια ἐργαζόμενος, ὅς τις δουλεύει τὰ μαλλιὰ, ὅ ἐστι, ξαίνει, γνέθει αὐτὰ καὶ ἕτοιμα πρὸς ὑφανσιν ποιεῖ.

Τάλασις, εως, ἡ (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, τλῆσις. (υυυ)

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ΤΛΑΩ, φρήν). Ὁ ἔχων ψυχὴν ἢ καρδίαν ὑπομονητικὴν, ἐγκαρτερικὴν, ἥτις δύναται νὰ ὑποφέρῃ πάντα, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Α 466. Ὀδ. Α, 87. 129. Γ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 1012. ὄθεν, ἔτι καὶ ὁ ἔχων ψυχὴν γενναίαν, ἀψεβῆ, ἀπτόητον, Ἰλ. Δ, 421. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ταλακάρδιος, ἰσχυρὸς, τολμηρὸς, θρασὺς, ὑπομονητικὸς, ἰσχυρόφρων, ἀνδρεῖος, γενναῖος· ὃς φρονεῖ δύναται τλῆναι, μένειν πάντα· καθόλ. ὃς τις ὑπέμεινε, ὑπέφερε πολλὰ, ἢ ἔπαθε, ἐδοκίμασε ἄπειρα, ταυτ. τῷ ταλάφρων.

*Ταλαυγης, ές. ὁ, ἡ, ές. Δωρ. ἀντὶ τηλαυγής.

Ταλαύρινος (ΤΑΛΑΩ, ῥινὸς) Κυρίως ὁ διὰ βύρσου, ἢ δερματίνης ἀσπίδος ἐν τῇ μάχῃ ἀντιτασσόμενος, ἀντιστεκόμενος, ἢ δεχόμενος τὰς ἐν τῇ μάχῃ προσβολὰς μὲ ἀσπίδα ἐκ δέρματος βοός, καὶ δι' αὐτῆς διαυδαντευόμενος, ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως »Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν· Ἰλ. Ε, 289. Τ. 87. Χ, 267. ὄθεν καθόλ. Καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς, τολμηρὸς, σταθερὸς γενναῖος, ἀνδρεῖος, ὁ πολλὰ ὑπομείνας. Ἰλ. Η, 239. »——βων Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ (ὅπλον) ταλαύρινον (εἶτα) πολεμίζειν· ἔνθα ὁ Σχολ. ἐρμήτατα ἑρμήνευσε διὰ τοῦ, πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμίζειν. Ὁ Εὐριπ. ἀντὶ τούτου ἀποδίδει εἰς τὸν Ἄρην τὸ ἐπίθετον »Πολύμοχθος. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἔτι καὶ ὁ ἔχων δέρμα χονδρὸν καὶ ἀντέχον εἰς πᾶσαν προσβολὴν, οὗτινος τὸ δέρμα δύναται νὰ ὑπομείνῃ τι, ταὐτ. τῷ κραταίριος ἐπὶ Ἵππου, ἐν Ἐπιγραμ. Ἀνύτου. (Ἡ διφθογγος αυ προέκυψε ἕκτινος προτέρου διγράμματο.)

Ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκοπ. σχηματισμ. ἀντὶ ταλασίφρων. Ἰλ. Ν, 300.

*ΤΑΛΑΩ, ἄχρηστ. Ῥίζαστ. ἐξ οὗ μόνον ἐπ. καὶ Ἰων. ἀόρ. ἐτλάτην (ᾱ) εὑρηται, καὶ παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. ἐτάλασσας, ταλάσσῃς, ᾗ κεῖται· παρὰ τοῖς Τττέρ. εὕρηται καὶ μέλ. ταλάσσω, Λυκόφρ. 746. ἴδε ἐν τῷ ΤΛΑΩ.

*Ταληθές, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθές.

*Ταλθύβιος, ὁ· Ἀρχ. Κύρ. Ὄν. ἐν Ἰλ. (-υυυ)

Τάλις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐπίγαμος κόρη, ἡ εἰς γάμου ἡλικίαν φθάσασα, ἡ καθ' Ἡσύχ. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνεμασμένη τινί. Σοφοκλ. Ἀντ. 629. μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει. (πιθαν. ἐκ τοῦ ϑηλυς, ϑάλλω, τηλεθάω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τηλίκος, Δωρ. Ταλίκος, ἀντὶ τηλικ.)

Τάλλα, ἡ τάλλα κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Τὰ ἄλλα, Ὅμ. συχνὰ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ ὡς ἐπίῤῥ. Τὰ λοιπὰ, τὰ ἐπίλοιπα, τὰ λειπόμενα. Ἰλ. Α, 465. Β, 428. ἢ, ἄλλως, ἀλλίως μάλιστα· περὶ τῆς γραφ. τάλλα καὶ τάλλα ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 116. 2, σελ. 391. καὶ Οὐολφ. Anal. 2. σελ. 481.

*Τἀμά, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τὰ ἐμά.

Ταμάλιστα, Ἐπῤῥ. ἀντὶ τὰ μάλιστα. Ἐν ἴσῳ τῷ, Μάλιστα, ἀλλὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰρωνικῶς.

*Τάμε, ἀντὶ ἔταμε, Ἰων. ἀόρ. τοῦ τέμνω. Ἰλ. (ᾱ)

Τμεῖσιν, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ταμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τέμνω.

Ταμείας, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, καὶ

Ταμεῖον, ου, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ταμιεῖον, Lob. Φρ. σελ. 493. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 946.

*Τμήσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. μέσ. Ἰων. τοῦ τέμνω. Ἰλ. Ι, 580.

Ταμεσίχρως, ως, ὁ, ἡ (τέμνω, τέμω, χρώς). Ὁ τὸ σῶμα, ἢ τὸ δέρμα, τὴν σάρκα τέμνων, κόπτων, πληγόνων. Ἰλ. Δ, 511. Ν. 340. »Ἐγχείῃσι ταμεσίχροας· ω ὀξείας, τμητικὰς τοῦ χρωτός· ἔγχη τέμνουσα σάρκα. καὶ Ψ, 803.

Ταμία, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ταμίη (τάμνω). Ἡ τὰ ἔξοδα ἤτοι τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου ἔχουσα ἢ καθ' Ἡσυχ. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, ἐφεκτήρια, Κελλόρισσα, οἰκονόμος· συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἔτι, γυνὴ ταμίη καὶ ἀμφίπολοι ταμίη· κυρ. ἡ κόπτουσα καὶ ἀποτέμνουσα ἑκάστῳ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὄντων τὸ ἀνάλογον μερίδιον, μοιράστρια, οὕτω καὶ τὸ ἀρσ. Ταμίας.

Ταμίας, ου, ὁ ἐπ. καὶ Ἰων. Ταμίης, ἀτερόκλτ. ὀστ. πληθ. ταμιῶτιν, (τάμνω). Κυρίως ὁ διακόπτων, διαχωρίζων καὶ διανέμων ἑκάστου τὰ μερίδιά του, ὁ ἐπιστάτης διοικητὴς τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ἐξόδων καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου· ἢ ὅστις κρατεῖ τὰ ἔξοδα ἑνὸς οἴκου, φύλαξ τῶν πρὸς τροφὴν, Κελλάρης. Dispensator, Λατ. Dépanseur, Γαλ. Βεκίλ - χαρτζῆς, Τουρκ. Ἰλιάδ. Τ. 44. »Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, οἵτινες δοτῆρεσσ· ἐπιστάται δηλαδὴ καὶ διανεμεῖς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι τῶν ψαγητῶν καὶ ποτῶν τῶν ἐν τῷ ταμείῳ ἀποθέτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. αὐτὸ τοῦ, Διανεμητὴς, διευθυντὴς, δεσπότης, προστάτης, ἔφορος, οἰκονομητὴς, διαιτητὴς, κύριος. Ἰλ. Δ, 84. καὶ Τ, 224. »Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται· καὶ Ὀδυσ. Κ. 21. »Κεῖνον γὰρ (τὸν Αἴολον) ταμίην ἀνέμων ἐποίησε Κρονίων· διοικητὴν, φύλακα, ἢ κύριον τῶν ἀνέμων. Καὶ ἐπομένως καθόλου αὐτὸ τοῦ, Διοικητὴς, Ἐπίτροπος. Δημοσθ. »Ταμίας τῆς παράλου.« ὡσαύτ. ταμίας Σπάρτας, Κυρήνας, Πινδ. ἔτι, ταμίας Διός, αὐτὶ ἱερεὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Ὀλ. 6, 7. »ταμίης γνώμης«. Θεογν. 501. ὅς τις κυρβεύᾳ τὸν νοῦν του, τὸ λογικόν του, ὅς τις κῆδεται καλῶς νὰ τὸ μαναχειρίζηται· »κλὸς ταμίαις. Κριτίας, αὐτὶ οἱ κύριοι τῆς θαλάσσης, παραβλ. ταμία. Ὁ Μοῖρις ἔχει, »Ταμίαν, τὸν κατ' ἀγροὺς οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς, Οἰκονόμον δὲ Ἑλληνικῶς· σημαίνει ἄρα ἐνταῦθα τὸν παρὰ Τούρκ. Κεχαγιᾶν, λεγόμενον. Villicus, Λατιν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. α'. 27. »Ἐκάλει ὁ Δερκυλλίδας τοὺς ταμίας, φρόσας τοῖς ὑπηρέταις, λαβεῖν αὐτούς.« 2) Ἰδιωτέρως δὲ λέγεται, παρὰ τοῖς νεωτερ. ὁ ἐπιστάτης τῶν εἰσοδημάτων καὶ φύλαξ τῶν δημοσίων χρημάτων, ὁ εἰσπράττων τοὺς κοινοὺς φόρους καὶ ὁ τῶν κοινῶν προσόδων ἐπιμελητὴς, ἀποδεκτὴρ. παρὰ Ῥωμ. Quaestor, trésorier Γαλ. Χαζιατάρης, Τουρκ. Ἀριστοτέλ. Πολ. ς. 5. »Ἄλλη δ' ἀρ-

χή πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φιλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δὲ Ἀποδέκτας τούτους καὶ Ταμίαις. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε'. 14. «Χρημάτων ταμίαι οἱ τῶν Ἀσσυρίων βατιλέων καὶ ἄλλων δυναστῶν ἔλεγον, ὅτι χρυτίον εἴη παρὰ σρίσιν». καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδ. 8, 81. «Ταμίης τοῦ ἱρῶν ὁ ἔφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ Θησέως τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει καιῦ. Κατὰ τὸν Φώτιον, «Ταμίαι, ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησιν κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερὰ τε καὶ δημόσια φυλάττουτιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἀμμωνίου· ἐλέγοντο οὗτοι καὶ ἄλλως «Ταμίαι τῆς Θεοῦ, ἢ τῶν Θεῶν· «Ταμίας τῶν στρατιωτικῶν», ἃ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα κριτῶν εἰς τὸ στράτευμα, καὶ διανέμων τοὺς μισθοὺς τῶν στρατιωτῶν.

Ταμιεία, ἡ (ταμιεύω). Ἡ διανομὴ καὶ δαπάνη, διαχείρισις, ἐπιστασία καὶ διοίκησις τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰσοδημάτων. Τὸ ἀξίωμα καὶ ὀφφίκιον τοῦ Ταμίου ἢ τῆς Ταμίας καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. Quaestura. Ξενοφ. Οἰκ. ζ'. 41. ὅσων

Ταμιεῖος, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, Ταμίας· ὡς τὸ «Συνταμιεῖον. Δίων Κάτ.

Ταμιεῖον, τό (ταμιεύω). Μέρος, τόπος ἢ οἴκημα, ἐν ᾧ ἀπόκειται· καὶ ἐφύλακτον τὰ ἐφόδια καὶ ἀναγκαῖα τῆς οἰκονομίας, Θησαυροφυλάκιον, Ἀποθήκη, ἢ σιτοβόλιον, σταφυλοβόλιον, Καλλάριον, καμάρα, μαγαζίον. Aerarium. Ξενοφ.

Ταμίευμα, τό (ταμιεύω). Ἡ φροντὶς καὶ ἐπιστασία τῆς οἰκονομίας τῶν ἐξόδων τοῦ οἴκου, διανομὴ καὶ δαπάνη. «Δαπανᾶται τὰ πλεῖστα διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. διὰ τῆς διανομῆς, ἢ διαχειρίτεως καὶ οἰκονομίας ἡ φειδωλίας τῆς γυναικός, ἔτι καὶ Ζωοτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Σιτία, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ὄντα, τὰ τεταμιευμένα, ὅπα φροντίζονται ἢ φυλάττονται διά τινα χρείαν.

Ταμίευσις, εως, ἡ, (ταμιεύω). Τὸ ταμιεύειν, διαχείρισις, ἐπιστασία ὡς τὸ Ταμιεία. καὶ ἀντεῖπεν ἀντὶ τοῦ, Διανομή, Οἰκονομία, Φειδωλία.

Ταμιευτήριον, τό· ταὐτὸν τῷ, Ταμεῖον· παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 426. ταὐτὸν τῷ, Ἐργαστήριον, πορνοστάσιον.

Ταμιευτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς· (ταμιεύω). Ὁ πέφυκεν εἰς τὸν ταμίαν ἢ εἰς τὴν ταμίαν, ὁ ἔχων κλῆσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ταμιεύειν, ἐπιστατεῖν ἢ φυλάττειν τὰ τοῦ οἴκου. ὅθεν Οἰκονομικός, φροντιστικός, φειδωλὸς τρακτικὸς εἰς τὰ τῆς διανομῆς τῶν γινομένων ἐξόδων. 2) ἐν Ῥώμῃ ἐλέγετο ταμιευτικὸς ὁ πέφυκὼν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Quaestor, ἢ εἰς τὴν Quaestura.

*Ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ταμίας.

Ταμιεύω, καὶ, Ταμιεύομαι, μέτ. Ἀποδ. Ταμίας ἢ ἀποδέκτης εἰμί, τὴν ἐπιστασίαν ἢ τὸ ἀξίωμα τῆς ταμίας ἔχω ὑπὸ τὴν διοικητὶν μου τῶν κοινῶν προσόδων ἤτοι χρημάτων, σιτοδημάτων καὶ δαπανημάτων ἐπιμελοῦμαι. Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ, διοικῶ, Δημοσεύω, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εἰσὶ καὶ Ἐνεργ. τύπ. Δέχομαι, λαμβάνω, συνάγω, Θησαυρίζω, εἰς τὸ ταμεῖον βάλλω, ἀναπετίθημι, ἐναποκρύπτω, ἀναταμιεύω, φυλάττω τι εἰς καιρὸν χρείας, καὶ ἀντεῖπεν ἀντὶ τοῦ, Προμήθομαι, προχειρίζομαι, ἐκβάλλω ἢ λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ταμείου ἢ ἀπὸ τῶν διὰ τῆς οἰκονομίας μου συναχθέντων· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εὑρηται ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν χρήσει, Ξενοφ. Συμπ. δ'. 41. «Οὐ τὰ τίμια ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, Φείδομαι, φυλάττω ἢ ἀναβάλλωτι εἰς ἄλλον χρόνον, ὑπερτίθεμαι, μετριάζω, ἢ μετὰ μετριότητος μεταχειρίζομαι Λουκιαν. Προμ. 8. «Εἰς τὸ πλούσιον ταμιεύεσθαι τὸ μέτος· φυλάττειν ἐν ἑαυτῷ τὸ μέτος διὰ τὴν αὔριον. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 47. δ'. δ'. 18. Ἀναβασ. β'. ε'. 18. Ἱππαρχ. ζ'. 11. «Προκάθηται ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστ' ὁπόταν ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι». καὶ Διοδώρ. Σικελ. δ'. 12. «Κατὰ τὴν μάχην ταμιευόμενος ἀριβῶς τὴν συμμετρίαν· ἀντὶ τοῦ Φειδωμένως δαπανῶν, οἰκονομῶν, φυλάττων μέρος (ὡς Ῥασερβαν) ἀπὸ τοῦ συναγμένου εἰς καιρὸν χρείας ἐπὶ Στρατιωτῶν καθόλου, οἵτινες δὲν καταπανῶσιν ὅλας των τὰς δυνάμεις κατὰ πρώτην προσβολήν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ὥστε νὰ ἦναι εἰς κατάστασιν πάλιν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν μάχην καὶ ἐκ δευτέρου, τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. ζ'. 18. «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, εἰς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν· ἤτοι φειδωμένοις χρῆσθαι ταῖς ἡμετέραις δυνάμεσιν, ἢ Ὑπαρτιέσθαι τὰ πράγματα· καὶ παρὰ Δίωνι Χρυτ. λόγ. ιά. «Ἀτε οὐδὲν οὐ ταμιευόμενος ἐν τῷ ἀγῶνι· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημ. ἀεὶ κατὰ μετ. διάζ. καὶ Ἀριστοφ. «κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἀπομυόμενος ταῖς ὀφρύσι μὴ τολμῶν τὰ κλαίγ τὴν ἡμέραν, ἐφυλάττετ τὰ δάκρυά του διὰ τὴν νύκτα, οὕτω καὶ, Διον. Ἀλ. «ταμιεύεσθαι ἑαυτῷ φυγὴν ἔχω» σημ. ὡς τελευταίαν σωτηρίαν τὴν φυγήν· καὶ «ταμιεύεσθαι τὴν τύχην, τὸν καιρὸν ἤτοι ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς τύχης, ἐκ τῶν περιστάσεων

Ταμίη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. Ἡηλ. τοῦ, Ταμίας. ἀντὶ Ταμία., Ὅμ.

*Ταμίης, ου, ἐπ. καὶ Ἰων, ἀντὶ ταμίας. Ἡλ. καὶ Ἡροδ.

*Ταμιοῦχέω, μέλ. ήσω· Ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου τὸ ταμεῖον, διοικῶ τὸ ταμεῖον, ἐκ τοῦ

Ταμιοῦχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ ταμεῖον ἔχων, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ταμεῖον, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, οἰκονόμος.

*Ταμιστίνης, ου, ὁ, τυρός. Τυρίον κατεσκευασμένον διὰ τῆς πυτίας, τυρὸς ἐκ πυτίας, ἐκ τοῦ

Τάμιστος, ου, ἡ. Δωρ. Λέξ. ταὐτὸν τῷ, Πυτία, coagulum. Θεόκριτ. ζ'. 18. «- εἶχε τραγοῖο Κνακὸν θέρμ' ὠμοιστι, νέας ταμίστοιο ποτοῖσιν· προσφάτου πυτίας πνέων· ἢ διότι ἔγναφον τὰ δέρματα διὰ τῆς πυτίας, ἢ ἀπορία χειρομάκτρων, ἀπεσπόγγιζον τὰς χεῖρας αὐτῶν οἱ τυροποιοῦντες ἐν δέρματιν. (υυυ)

*Τάμμάτω, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰν μάτω, τὰ ἐν μάτω, ἐν Δημοστ. Βοιωτ. 1, 4. σελ. 998, 27. ὑπὸ Reiske καὶ Bekk. ἐκ τῶν χειρογρ. παραλεχεῖται γραφή.

Τάμνω, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Τέμνω. παρ' Ὁμήρῳ, Ἡτ. καὶ Ἡροδτ.

*Ταμών, μετοχικ. ἀόρ. Ἰων. τοῦ τάμνω,] Ὅμ.

*Τᾶμος, Δωρ. ἀντὶ τῆνος.

*Τᾶν, Δωρ. ἀντὶ, τὴν, ἀντὶ ἣν, καὶ ἀντὶ, ταύτην, Θεόκρ.

Τᾶν, ἢ τὰν, καὶ μετὰ τοῦ ὦ τὰν, ἢ ὦ τᾶν, ἄκλιτ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἀντὶ ὦ οὗτος, ἐπιφωνηματικόν, ὦ σύ, σπανιότ. πρὸς πολλοὺς ἀποτεινόμενον, ὦ ὑμεῖς, Runck. Τίμ. σελ. 281. λαμβάνεται δὲ συνήθ. ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, ὦ φίλε, ὦ καλέ μου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς καὶ ἐλεγκτικῆς ἐσν. (Διάφορος ἦν ἀνάκτθεν ἡ γνώμη πολλῶν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γραφῆς τῆς λέξεως ταύτης, περὶ οὗ ἴδε Reisig. conject. εἰς Ἀριστοφ. σελ. 217. ὅς τις παραλέχεται αὐτὴν ὡς κλητικὴν τοῦ ἐγώ, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ἐτης ὡς τὸ τᾶν πρὸς τὸ νέος, ξυναν πρὸς τὸ ξυνός, καὶ γράφει αὐτήν, ὦ τᾶν. ἄλλοι ἐνλαμβάνουτιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἴτης, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφηται, ὦ τᾶν, Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἡ γραφὴ ὦ τᾶν ἔστι σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα, καὶ ἀναμφιβόλ. ὀρθοτέρα τῆς ὦ τᾶν ἡ καὶ αὐτῆς τῆς ὦ τᾶν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ Βέκκερ ἐν Πλατ. ἔγραψε, φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ἐναργεστέρα καὶ πιθανωτέρα κατὰ Πατσόβιον ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἐκ τοῦ Δωρικ. τύπος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ ὦ οὗτος δεικνύεται, ἢ κατὰ Βουττμ. βέλτιον ἐκ τοῦ τά, τύνη, ὥστε οὕτως φαίνεται ὅτι ἦτον μία τις κατὰ διαλεκτικὸν ἰδίωμα κλητικὴ πτῶσις τῆς πρωτοτύπου Ἀντωνυμίας δευτέρου προσώπου. Τότε δὲ ἐκλείπει διάλυσ ὁ Ἀπόστροφος, καὶ γράφεται ὦ τάν, ἢ ὦ τᾶν. Ἡ προτέρα γραφ. ἦν αἱρετωτέρα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις.

*Τᾶν, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ ἐν. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. τομ. 1. σελ. 123.

*Τᾶν, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐν.

Τάναγρα, ἡ. Ἀγγεῖον χαλκοῦν, (Λαβηταρίεν) ἐν ᾧ ἤρτων τὰ κρέα. Ἡτύχ. ὁ Πολυδ. ι'. 165. ἀντὶ τούτου «Ταναγρίς, ἣν ἔχει. (υυυ)

*Τάναγρα, ἡ, Ηωρ. Ὄν. πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ. (υυυ)

Ταναηκής, ους, ὁ, ἡ, ές (τανυω, ἀκή). Τεταμένην ἀκὴν ἔχων, ὁ μακρὰν ἀκήν, ἤτοι μακρὸν καὶ σουβληρὰν μύτην, ἄκραν ἢ κορυφὴν ἔχων, σουβληρός, ὀξύς, διάλυσ ἠσυχημένος, κοπτερός. Ἰλ. Ψ. 119. «Χαλκὸς ταναηκὴς. θέρυ, ἔγχος, ξίφος, ὀξύν, κ. τ. τ. Ἰλ. Η. 77. 2) ἐπιμηνής, μακρὸς, τεντωμένος, ἐξαπλωμένος, (παρ' ἐκ τοῦ ἠκω). Ἐπ.

Ταναηχέτης, Ἐπ. ἀντὶ, ταναηχέτης. Ὀππιαν. Κυν. β'. 144.

*Ταναηχέτης, ου, ὁ (τηχέω). Ὁ μεγάλως καὶ ἐπὶ μακρὰν ἠχῶν, ῥοθίων, θορυβῶν, θρόων, καὶ συνεδὸν ἀντὶ τοῦ πολύηχος, θορυβώδης.

Ταναιμύκης, ους, ὁ, ἡ, καὶ ταναίμυκος, ου, ὁ, ἡ, ον (μυκάομαι). Ὁ ἐπὶ μακρὸν, ἢ παρὰ πολὺ μυκώμενος, βρυχώμενος, ὠρυόμενος.

*Τάναντία, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ Ἐναντία.

Ταναόδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ ταυτὸν δειρὴν ἤτοι ἐκτεταμένον καὶ μακρὸν λαιμὸν ἔχων, μακρατράχηλος, μακρολαίμης. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 255, 1382. ἐκ τοῦ

Ταναός, ὁ, ἡ· καὶ, ταναός, ἡ, όν (τανύω, τείνω). Ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, ἐπιμήκης, μακρός, μακρύς. Ἰλ. Η. 589. «Αἰγανέης, ταναοῖσιν· εἰς μῆκος τεταμένης, μακρᾶς· ἔστι δὲ ἡ Αἰγανέη, εἶδος ἀκοντίου, πρὸς αἰγῶν ἄγραν ἐπιτηδείου· οὕτω καὶ «πάτάχυσεν Τμ. Ὁμ. Δημ. 45., καὶ ταναὸν γῆρας. Λυθολ. ἀντὶ, βαθὺ γῆρας. ὁ Ἡτύχ. ἔχει. πτανὸν, ἰσχυρὸν, ὀξύ, λεπτὸν, σκληρὸν, μέγα, ὑγρὸν, μακρόνις. Ἐμπεδοκλ. 278. «Πῦρ δ' ἔξω διαῤῥῶσεον, ὅσον ταναώτερον ἦεν· ἀντὶ τοῦ, Μεῖζον. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Ἀφροδ. λέγειν· τανυὸν δὲ τὸ πῦρ, τὸ διὰ τὴν λεπτότητα τεινόμενόν τε καὶ διεκπίπτειν διὰ τῶν πυκνῶν δυνάμενον, ὅθεν

Ταναῦπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀρχ. Ἐπ. τύπ. Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, ταναίπους, ὅπερ ὀλίγον ἦν ἐν χρήσει. Μακρόπους, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ὁ μακρὰ σκέλη ἔχων, καὶ ὁ μεγάλα καὶ ἀνοικτὰ βήματα κάμνων, ταχύπους, ταχυδρόμος, ὁ ἐν τῷ βαδίζειν τείνων τοὺς πόδας, ἢ ὁ ταταμένοις ποσὶ βαδίζων· ὁ ταχέως τρέχων, ταχύς. Ὀϊντ. Ι. 464. «-μῆλα ταναῦποδα· οὕτω καὶ ἐν Τμν. Ἀπολλ. 304. Ἑρμ. 232. ὁ συνήθ. τύπος ἔστι τανύπους. Σοφκλ.

Ταναύφης, έος, ὁ, ἡ, ές (ὑφή). Ὁ λεπτῶς

καὶ κατὰ μῆκος ὑφασμένος, ταὐτὸν τῷ, Λεπτουργής. Φωτ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Τανυρρήκη», ἔχει.

Ταναχάλκεος, ὁ, ἡ, ον (χαλκός). Ὁ ἔχων μακρὸν σίδηρον, ἢ μακρὰν σιδηρᾶν κορυφήν, ἀκήν, ταὐτὸν τῷ, Πολύχαλκος. Ἀνθολογ. «Ταναήχαλκος λέβης».

Ταναῶπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Ἡ μακρὰν βλέπουσα, Ἐμπεδοκλ. 11.

*Τάνδον, Ἀττ. κατὰ συναλ, ἀντὶ τὰ ἔνδον κατὰ Οὐλφ. γραπτέον τἄνδον.

*Τάνδρι, τάνδρας, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τῶ ἀνδρί, τοῦ ἄνδρος.

Τανειαι, αἱ· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. δ'. 1. ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, Tigna. μακρὰ κομμάτια ξύλων. Δοκοί, Ἱκρία, (πιθὰν ἐκ τοῦ, Τείνω.) Τὸ παρὰ τοῖς Ο'. «Ταινίαι ταινιδίωνται τινες μετέβαλον εἰς τὸ «Ταινείαις καὶ ἡρμήνευσαν διὰ τοῦ, Μικραί (καὶ, παχεῖαι σανίδες.

Ταυηλεγής, έος, ὁ, ἡ, ές (ταναὸς, λέγω). Ὁ ἐπὶ μακρὰν παρατείνων, ἐκτείνων, ἢ ἐξαπλόνων, ταντόνιος συχν. παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ἰλ. Θ. 70. «Θανατος ταυηλεγής». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὁ παρατεταμένην ἔχων τὴν ἀλγηδόνα, μακροκείμητος· ὁ δὲ Σχολ. καὶ διὰ τοῦ, Ὁ μακρὰν ἀφροντιστίαν παρέχων ἄλλοι, ἐπὶ χρόνου, Ὁ μακρὸν χρόνον ἀφίλωντον ἄνθρωπον κείμενον, ἢ ὁ μακρὸν καὶ αἰώνιον ὕπνον φέρων.

Ταυήλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ μακρὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτράχηλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτράχηλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ κορυφὴν ἔχων.

*Ταυηλυγής, ὁ, ἡ, ές (ἠλύγη). Ὁ μακρὸν καὶ πολυχρόνιον σκότος φέρων, ἐπὶ τῆς τοῦ θανάτου σκοτίας, ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ, 398, ἀντὶ ταυηλεγής.

Ταυσχλύζω, συγγεν. σχῆμ. τοῦ Ταυθαρύζω.

Ταυθαρύζω, μέλ. ύξω. Τρέμω, σπαίρω, σείω, κλονοῦμαι, σαλεύω. Δωρικ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἐκταυθαρύζω· καὶ ἐπομένως, Ταυθαρυστός, ὁ, καὶ, Ταυθαρύκτρια, ἡ, τρόμου ποιῶν, ποιοῦσα, τρόμου παρατεταμένου, πρόξενος, καὶ, Ταυθαλύζει, τρέμει, ὅτι δὲ καυθαρίζω, καὶ ταυθαλύζω, σπάνιαι μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντώμεναι λέξεις, πιθαν. συγγεν. τῷ ταυθορύζω, καὶ ταυταλόω. Ἴδιον

*Ταυθαρυστός, ὁ, Ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ, ἴδε ἐν τῷ ταυθαρύζω.

Ταυθαρύστρια, Ἡ κάμνουσα νὰ τρέμῃ, φέρουσα ἔμπειρίαν.

*Ταυίκα, Δωρ. ἀντὶ τηνίκα.

Ταυταλεία, ἡ, Τὸ ἐπιτρεμὲν, ἐπαιωρίζειν, ἢ εἰς ὕψος, ἢ ἐπαιωρέντινος ἐπαιώρισις. «Ἡ τοῦ λίθου ταυταλεία.» Πλατ. ἐν τοῦ

*Ταυταλεύω, Ἐπαιωρίζω, κρατῶ τι κρεμάμενον καὶ πίπτουμενον, ὡς πλάστιγγά τινα ἥτις φέρεται ποτὲ πρὸς τὸ ἄνω ποτὲ πρὸς τὰ κάτω, καθόλ. Τρέμω, κινοῦμαι, κλονοῦμαι, σείομαι. ἴδιον 2) μεταφ. ὡς τὸ ταλαντεύω, κινῶ, διεῖω, κλονῶ, φέρω ἐπάνω καὶ κάτω, διασείω.

*Ταυταλίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς ἢ Ἀπόγονος τοῦ Ταυτάλου.

Ταυταλίζω, ὡς τὸ ταλαντίζω = Ταυταλεύω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. «Ἐταυταλίσθη, ἐσείσθη· καὶ Ἐταυτάλιζεν, ἔτρεμεν· καὶ ὁ Ἐύστάθ. Ταυταλίζεσθαι, σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι. Ἡ παρὰ τῷ Σουΐδ. ἐξ Ἀνακρέοντος Παροιμία: «Τὰ Ταυτάλου χρήματα ταυταλίζεται» σημαίνει τὸ, Ἔχει τὰ ὑπὸ τοῦ Ταυτάλου, ζωγράζει δηλ. ἴσια μὲ τὸν Τάνταλον, ὅπου ἄλλοι ἡμαρτημ. ταλαντίζεται γράφουσι.

*Τάνταλος, ου, ὁ. Ἀρχ. ὄνμ. κύρ. Βασιλέως, τῆς Φρυγίας, Ὀδ. Λ, 582. καὶ ἐφεξ. ἐπίθ. Ταντάλειος, εἶα, ειον καὶ Ταντάλιος, ία, ιον, ἢ μᾶλλον θηλ. Ταντᾶλις, ίδος, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου (ὁ Doederlein παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τλῆναι, κατὰ Παπτόβ. δὲ φαίνεται συνεχὴς τῷ τάλαντον, ταλαντόω, ταντάλω, ἢ διὰ τὸ ταλαίζεσθαι, αἰωρεῖσθαι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ ἐπικρεμάμενον καὶ ἐπαιωρούμενον θεῖον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου).

*Ταντάλόω, ὡς τὸ ταλαντόω, ταυτ. τῷ ταντᾶλεύω, 2) σείω, πάλω, κινῶ, διατείω, καὶ ταλαντωθείς, σεισθείς, ῥιφθείς, σφενδονισθείς, Σοφ. Ἀντ. 134.

*Τάντος, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐντός, Πλατ. Τίμ. σελ. 79. C.

*Ταυύγληνος, ὁ, ἡ, ον (ταυύω, γλήνη). Ὁ ἔχων μακροὺς ὀφθαλμοὺς, μεγαλόμματος.

Ταυύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶττα). Ὁ τεταμένην καὶ μακρὰν γλῶτταν ἔχων, «ταυύγλωσσοῖτε κορώναι». Ὀθυσ. Ε, 65.

Ταυυγλῶχιν, ινος, ὁ, ἡ, τὸ (γλωχὶν). Ὁ ταναὸν γλωχῖνα ἤτοι ἐπιμήκη αἰχίδα, ὁ ἐστὶ μακρὰν καὶ ὀξεῖαν κορυφὴν, σουβληρὰν ἄκραν γωνίαν ἢ μύτην ἔχων. Ἰλ. Θ. 297.α - ταυυγλῶχιν οἰστόεσσαν.

Ταυύδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον ταυύων, ἐκτείνων, ὁ πολλὰ μακρὰν ὑπάγων, ἢ τρέχων, ταχύδρομος. Αἰτχύλ. Κυμ. 350.

Ταυυέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὁ μακρὰν κόμην, μακρὰ μαλλιὰ ἔχων, μακρομάλλης. «Ταυυέθειρα Σεμέλαια Πίνδαρ. Ὀλ. 2, 45.

Ταυυήκης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταυτὸν τῷ, Ταναηκής. Ὁ μακρὰν ἀκὴν, ἢ κόπιν ἔχων. Ἰλ. Ξ. 38 Π. 474. «Σπασίμενος ταυύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ» ἐκτεταμένον, εἰς μῆκος ἔχον τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν ἀκὴν, ὀξὺ, ἠκονημένον πλατὺ καὶ κοπερόν. 2) «Ταυυήκης ὀϊστὸς», Ἰλ. Π, 769. ἀντὶ τοῦ Μακρὰν ἐκτεταμένον ἤτοι πολλὰ μακρὸν κλωνάριον.

*Ταυυηλίξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἡλιξ). Ὁ παρατεταμένην ἤτοι μακρὰν ἡλικίαν ἔχων, προβεβηκὼς ἢ πολυχρόνιος. Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 220. «Μηλώ, καὶ Σατύρη ταυυήληκες». Λεωνίδ. Ταραντ. ἐπιγρ.

Ταυυηχέτας = Ταναηχέτας.

Ταυύθριξ, - τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ τεταμένας, ἁπλωμένας, μακρὰς τὰς τρίχας ἢ τὴν χαίτην ἔχων, «Αἶξ ταυύθριξ». Ἡσιόδ. Ἔρ. 518. «Τς ταυύθριξ». Σιμωνίδ. Τριχωτὴ, δασύθριξ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Λεπτόθριξ. ἄρα ταυτὸν τῷ, Εὔτριχος.

Ταυυκνήμις, ιδος, ὁ, ἡ (κνημὶς). Ὁ τεταμένας ἤτοι μακρὰς κνήμας ἔχων. Νόν.

*Ταυύκνημος, ὁ, ἡ, ον ταυτ. τῷ ταυυκνήμις.

Ταυύκραιρος, ὁ, ἡ, ον (κραῖρα). Ὁ μακρὰ, τεταμένα κέρατα ἔχων. «Ταῦρος ταυύκραιρος.» Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 43.

Ταυυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὁ μακρὰς κρηπίδας ἢ ὑποδήματα ἔχων. Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. Ἀψίς.

Τάυυμαι, παθητικ. ἐπ. τύπ. τοῦ, Τάνυμι, ταυτὸν τῷ, Ταυύομαι, Τείνομαι. Ἰλ. Σ, 393. «τάνυται δέ τε (ἡ βοείη) πᾶσα διαπρύσ. (υυ-)

*Ταυύμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, μακρόμετρος, ἢ μακρὰν μεμετρημένος, Παυλ. Σιλ. Ambo 49.

Ταυυμήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Ὁ εἰς μῆκος τεταμένος, μακρὸς, μακρὸς, ἐπιμήκης. «Ταυυμηκέες ἰτέαι». Ἐπιγράμ.

Ταυῦν, Ἐπίρ. Χρον. ἐκ τοῦ, τὰ, καὶ Νῦν. ἀντὶ νῦν. Τώρα, κατὰ τὸ παρόν. Ἡρόδοτ. 7. 104. «Ὡς ἐγὼ τυγχάνω ταυῦν τάδε ἐστοργὼς ἐκείνους» ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Ἴσια ἴσια τώρα».

Ταυύπεπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ μακρὸν, μέγαν πέπλον ἤτοι ἐπανωφόριον ἔχων, μακρόπεπλος. συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις καὶ χρῆται τῇ λέξει ὡς ἐπίθ. ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης εὐκοσμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάτημα σώματος. Ἰλ. Γ, 228. «Ἑλένη ταυύπεπλος» ἤτοι περιτεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον, ἕως ἄκρον ποδῶν καθειμένον, καὶ καθικνούμενον, (ἐξ οὗ καὶ τὴν φορεῖσαν εὐμήκη καὶ κόσμιον δείκνυσι.) Πέπλος δὲ κυρίως, τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ὁ Σχολ.

Ταυύπλεκτος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω). Μακρὰν ἢ μακρῶς πεπλεγμένος, μακρόπλεκτος. Ὀππιαν. Ἁλ. ἀ. 3.

Ταυύπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά.) Ὁ τετραμέλας, μακρὰς ἢ μεγάλας πλευρὰς, ἢ πλάγια ἔχων. ἐξ Ἀνθολογ.

Ταυυπλόκαμος, ὁ, ἡ, ον (πλόκαμος). Ὁ μακρούς πλοκάμους, σγουρὰ μαλλιὰ ἔχων. Νόν.

Ταυύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς) συνηθ. τύπ. τοῦ Ταναύπους, ἅπερ ἴδε Σοφοκλ. Αἴ. 849.

Ταυύπρεμνος, ὁ, ἡ, ον (πρέμνον). Ὁ μακρὰ πρέμνα ἔχων, ἤτοι στελέχη, καυλοὺς, π. χ. ὕλη, Κολουθ. 195.

Ταυύπρωρος, ὁ, ἡ, ον (πρῶρα). Ὁ μακρὰν καὶ ἐκτεταμένην πρῶραν, πλώρην ἔχων, ἐπὶ πλοίων, καὶ ὁ μακρὰν μύτην, ῥύγχος ἔχων, καὶ ὁ περὶ τὸ πρόσωπον παρατεταμένος· παρ' Ἡσυχίῳ «Καλυπτρὰ ταυύπρωροι», ἢ μακρὰ καλύπτρα, ἥτις καταλύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπον καθήκει καὶ ἔτι μακρὰν κατωτέρω, 2) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ὑπὲρ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἢ ἄκρον πράγματός τινος.

Ταυύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Κατ' ἀποκ. ἀντὶ, ταυυπτέρυξ. Ὁ ἔχων ἐκτεταμένα ἢ τεινομένα πτερὰ, ἢ ὁ μὲ μακρὰ πτερὰ, μακρόπτερος. «Οἰωνοῖσι, Τύμ. Ὁμ. Δημ. 89. «αἰετόν», Ἡσ. Θεογ. 523.

*Ταυυπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον, ταυτὸν τῷ ἑπόμ. ἀπαυυπτέρυγος μυῖαν, Σιμωνίδ.

*Ταυυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ μακρὰς καὶ τεταμένας πτέρυγας ἔχων, μακροπτέρυξ, μεγαλοπτέρυγος, καὶ τεταμένα, μακρὰ πτερὰ ἔχων· ἐπιμήκεις πτέρυγας ἔχων, ὁ ἐν τῇ πτήσει τείνων τὰς πτέρυγας, ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ παρατείνων τὴν πτῆσιν, καὶ ἑπομένως αὐτὸ τοῦ, ταχύς, ἐν τῷ πέτεσθαι, Ἰλ. Μ. 237. «Τύνη δ' οἰωνοῖσι ταυυπτερύγεσσι κέλευσιν», καὶ ἄρπη, Ἰλ. Τ, 350.

*Ταυύπτορθος, ὁ, ἡ, ον (πτόρθος). Ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐπιμήκεις, τεταμένους κλώνους, μακρόκλωνος.

Ταυύῤῥιζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ τεταμένας, μακρὰς ῥίζας ἔχων· τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι ἐκτείνονται βαθέως, ἢ ἐπὶ πολὺ διάστημα, «αἰγείρος τανυ». Ἡτ. Ἀσπ. 377. καὶ

*Ταυυῤῥινος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς). Ὁ ἔχων ἐκτεταμένην ἢ μακρὰν μύτην, μακρομύτης.

Ταυυπτίπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν), = ταυυπτέρυξ, «Ὄρνιθες, κύκλαια», Ὀδ. Ε, 65. Χ, 468. «Οἰωνόν», Τμ. Ὁμ. 213. «κέρκιε», Ἡσ. Ἔρ. 214. Θεογ. 525.

*Ταυυσειπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον (πτέρυξ), = ταυυπτέρυξ.

*Τάυυσις, ἡ (ταυύω) = τάσις. (υυυ)

Ταυύσκιος, ὁ, ἡ, ον (σκιά). Ὁ ἐκτεταμένον, μακρὸν καὶ πλατὺν ἴσκιον ἔχων ἢ ποιῶν, ἀποπέμπων.

Ταυυστόπελος, ὁ, ἡ, ον (στόπελος). Ὁ μεγάλους καὶ παρατεταμένους σκοπέλους, βράχους ἔχων.

Ταυύσκω, ἰκώτρ. τύπος, ταυτὸν τῷ, ταυύω. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1065.

Ταυύστροφος, ὁ, ἡ, ον (στρέφω). Ὁ ἐπὶ πολὺ, ἢ μακρὰν δονούμενος, στρεφόμενος, Κύσθβ. προπαρ. Εὐαγγ. ε. 23. «Σφενδόνη ταυυ-

στροφον, ἢ μακρὰν ἢ ἰσχυρῶς, μεγάλως στρεφομένη.

Ταννστύς, ύος, ἡ (ταινόω). Τάσις, τάνυσις, τάνυσμα, τανυσμός, τέντωμα, τράβηγμα· ντόξου, Ὀδυσ. Φ. 112.

Ταννσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ τεταμένα μακρὰ καὶ λεπτὰ σφυρὰ ἢ πόδας ἔχων· καθ' Ἡσυχ., Ὀρθόσφυρος, εὔσφυρος, λεπτόσφυρος· παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 35. «Ἠλεκτρωὸν ταυσφυρεσι· καὶ ἐν Θεογν. 364. «Ὠκεανίδας ταυσφυρους, Τιμ. Ὁμ. Δημ. 2, 77. ταὐτὸν τῷ, Εὐσφυρος, καὶ, Καλλίσφυρος.

Ταννθρηξ, ὁ, ἡ, ον (θρίξ), ταὐτὸν τῷ, ταυθρηξ.

Ταννφθογγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος), ταὐτὸν τῷ, μεγαλόφθογγος, μεγαλόφωνος, Ὁ ἐπὶ μακρὰν ἀποπέμπων τὴν φωνήν.

Ταννφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός) κυρ. Ὁ ἔχων μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον φλοιὸν, ὅθεν ἐπὶ δένδρων, τὰ ἔχοντα μακρὰν ἢ εὐμήκη αὔξησιν, εὐμήκης, εὐμεγέθης «τανύφλοιόν τε κραιεινα, Ἰλ. Π, 767. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμ. διὰ τοῦ, μακρὸν φλοιὸν ἔχουσα, εὐθὺς, πρὸς διάκρισιν ἄλλων δένδρων, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ τανὸς· καὶ Ὀρφ. Ἀργον. 605. «Ταυφλοιος ἐλάτη· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρίτ. κε. 221. «Ὄρος τανύφυλλον· ταὐτὸν τῷ, εἰνοσίφυλλον, δασυφυλλον. (υ υ – υ)

*Ταννχειλής, ὁ, ἡ, ες (χεῖλος). Ὁ μακρὰ χείλη ἔχων, μακροχειλὴς. ἢ ὁ μακρὸν ῥύγχος, προνομὴν, ἢ προβοσκίδα ἔχων.

Τανύω, Μ. ύτω, παθ. παρακ τετάνυσμαι, ἀόρ. ά. παθ. ἐτανύσθην, = τείνω, τιτείνω, τιτύσκομαι. Ἐκτείνω, ἐντείνω, ταυτίνω, ταιζω, ἐξαπλόω, Ἕλκω, διατείνω, Ἰλ. Ρ. 547. «Ζεὺς τανύει Ἶριν ἐξ οὐρανοῦ· καὶ Δ, 486. «ὑπὸ δ' ἅρματα μακρὰ τάνυσσαν· κατὰ μῆκος ὑπέδησαν· οὕτω καὶ ντόξον, βιὸν, χορδὴν τανύσυχένα. ἐν τῇ Ὀδ καὶ ἄνευ τοῦ τόξου ἠπείλησε σὺ τανύσαις, Φ, 171. καὶ 152. ὡσαύτ. καὶ κατὰ μέτ. διαθ. «τόξον τανύσασθαι, Ἰλ. Δ, 112. καὶ «κανόνα τανύσσηται, Ἰλ. Ψ, 761. ἤτοι τὴν χειρίδα πρὸς τὸ ὑφαίνειν «μίτοισι τανύεσθαι μὲ λωρία τείνει, ταυτόνει· Ἰλ. Ψ, 314. ὅθεν καὶ ἅρμα τανύσσασθαι ἀντὶ εὐθύνω τὴν ἅμαξαν, Πίνδ. ἔτι δὲ ἐπὶ μῆκος ἐκτείνω, ἐξαπλόω, στρόνω, ἐπιτείνω· «ἀνδρακίην στορέσας, σβέλους ἐμύπερθε τάνυσεν. Ἰλ. Ι, 213. ἔβαλε, ἔσηκε κατὰ μῆκος ἐπάνω τῶν ἀνδράκων τοὺς σβέλους, ὡσαύτ. καὶ «ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν Ὀδ. Α, 442. τὸ δὲ «πρηνέα (Ἕκτορα) τανύσας ἐν κονίῃσι Ἰλ. Ψ, 25. δηλοῖ ἐξαπλόω ἐπὶ τῆς κόνεως, καταγῆς, ῥίπτω τινὰ κάτω νεκρὸν, οὕτω καὶ «ἐπὶ γαίῃ. Ὀδ. Σ, 92. παραβλ. ἐκτανύω. Τροπικ. δὲ ἐπιτείνω, εἰς σφοδρὰν τάσιν καὶ κίνησιν βάλλω τι, ὁρμητικῶς κινῶ, διεγείρω, ἐπαυξάνω ἢ ἐνισχύω· «εἰ θεὸς σφιν κατὰ ἶσα μαχὴν ἐτάνυσσε Κρονίωνι· Ἰλ. Λ. 336 ὡσαύτ. «περίδα πτολέμοιο τάνυσσαι. Ἰλ. Ξ, 389. Π, 662. «πόνον· Ρ, 401. κατὰ πλῆθ. ἐνν. ἐν Ἰλ. Ν, 359. «ἠρίδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαιεν ἦτοι ἀφ' οὗ ἔπιασαν ἀμφότεροι τὸ σχοινίον τῆς καρτερᾶς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου, τὸ ἐπίτειναν μεβίαν ἀναμεταξύ των, δηλ. μετεχειρίζθησαν ἕλκε των τὰς δυνάμεις εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην· ὁ Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τεμ. Ι. σελ. 402. καὶ ΙΙ. σελ. 232. ἄκμοι τὸ τανύουτι ἐν Ὀδ. Φ, 174. ὡς ἐληθῇ ἐπ. τύπ. τοῦ μέλλοντος. — 2) Παθητ. τανύομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόομαι, ἐπιτείνομαι «γναθμοὶ τανυσθεν», ἀντὶ ἐτανύσθησαν Ὀδ. Π, 175. «ἐτανύσθη πάντη». Ἡσ. Θεογ. 177. ἤτοι ἐξαπλώθη καὶ κατέλαβεν ὅλον τὸν περιξ τόπον καὶ «κεῖται τανυσθείς» Ἰλ. Ν, 393. ἔκειτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, νεκρός· ἐξαιρ. εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. παρ' Ὁμ. ὁ καθ. παρακ. τετάνυσμαι. Κατὰ τροπ. Ἐνν. ἐπιτείνομαι, εἰς κίνησιν βάλλομαι, ἀγωνίζομαι, «Ἵπποι τανύοντο ἄμορον προτὶ ἄστυ». Ἰλ. Π, 375. οἱ ἵπποι ἔτρεχον μὲ διατάπανστον ὁρμὴν ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν, καὶ «εὖ ῥυτῆρε τάνυσθεν» Ἰλ. Π, 475. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ἡμιόνων «ἅμοτον τανύοντο». Ὀδ. Ζ, 83. ὅρα τάνυμαι (τὸ Ἴφθιον ἔστι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ, δι' ὃ παρ' Ὁμ. διπλασιάζεται πολλάκ. ἐν τῷ ἀορ. τὸ σ διὰ νὰ γίνῃ θέσει μακρὰ ἡ συλλαβὴ ὅτε ἡ χρεία τοῦ μέτρου τὸ ἀπαιτεῖ, τάνυστε, τανύσται, ταυύσσαι, κ. τ. τ. μόνον δὲ παρ' Ἀνακρ. 8 ἔστι τὸ υ ἐν τῷ ἐκτανύειν μακρόν)

Ταξείδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, τάξις. Μικρὰ τάξις, μικρὸν σῶμα στρατιωτικὸν, Bataillon, Escadron, Γαλ. 2) Παρὰ Βυζαντινοῖς ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεία, καβάλλον δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁδοιπορία, διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ὅθεν καὶ, ταξειδεύω, καὶ, ταξειδιώτης. Γράφεται καὶ, ταξίδιον, ταξιδεύω, καὶ, ταξιδιώτης.

Ταξεώτης, ου, ὁ (τάξις). Ὑπηρέτης, παραστάτης (ὀφφικιάλος ἀξιωματικὸς) ἄρχοντος, κριτοῦ, ἢ μεγιστάνου τινός, νεωτερ. λέξ. παρὰ Βυζαντινοῖς, Γαλ. Huissier. ὅθεν

Ταξεωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ταξεώτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος.

Ταξιαρχέω, ῶ. Ταξιάρχης εἰμί, τάξεώς τινος ἄρχω, ἄρχηγος, Ξενοφ.

Ταξιάρχης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταξίαρχος. Ἡρόδ. 7, 99, 9, 53.

Ταξιαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ταξιάρχου. Ἀριστοτέλ. πολ. ς.

Ταξίαρχος, ὁ (τάξις, 2, ἄρχω). Ὁ τῆς τάξεως ἢ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος ἄρχων, πρωτοστάτης, λοχαγός· Chef, Γαλ. ὁ πρῶτος καὶ ἡγεμὼν μιᾶς ἴλης καὶ ἑνὸς λόχου· Capitaine, Γαλ. Hauptmann, Γερμ. χιλίαρχος Ξενοφ. Παρ' Ἀθην. β'. σελ. 47. «Δείπνων ταξίαρχος· ταὐτὸν τῷ, ὀνομαχλήτωρ, ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἔχων ἐν τοῖς συμποσίοις τοῦ καλεῖν κατ' ὄνομα τοὺς κεκλημένους καὶ θεωνεῖν εἰς καθ' ἕνα ἕκαστον τόπον, εἰ ὃν ἔχει νὰ καθίσῃ κατὰ τὴν τάξιν του· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Maître des Cérémonies. «Μετὰ ταῦτα ἀναστάντες κατεκλίθημεν ὡς ἕκαστος ἤθελεν, οὐ περιμείναντες ὀνομαχλήτορα, τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον». ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ταξίαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ τὸν ὁποῖον ἑκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς παρεῖχε διὰ τὸν πόλεμον, μικροῦ τινος στρατιωτικοῦ σώματος ἡγεμών.

Ταξιλόχος, ὁ, ἡ, ον (τάσσω, λόχος). Ὁ τὸν στρατὸν ἢ τοὺς λόχους, τὰ τάγματα διατάττων καὶ ὁδηγῶν, ἡγεμών. «Ταχίλοχος λαῶν». Ἀριστοτέλ. ἐπιγράμ. ἐν Ἀνθολογ. α'. σελ. 178.

Ταξιόω, ῶ (τάξις), = τάττω. Εἰς τάξιν βάλλω, Πίνδαρ. Ὀλ. 9. 118. Σφετέρας ταξιοῦνται Δαμασιμβρότου αἵματος.

Τάξις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (τάσσω, τάττω). Τὸ τάσσειν, ἡ θέσις, διαθέτειν, ἡ μετακοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας ἢ κατὰ κανόνας στάσις καὶ θέσις πράγματός τινος, ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάταξις αὐτοῦ, εὐδιάθεσις, διαθήκη, διάταξις, καλὴ ἁρμονία. Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. α'. «Νοῦν οὖν τις εἰποὶ εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης». οὕτω καὶπαρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ'. 3. «Τὴν τῶν ὅλων τάξιν· ὅπερ ἐν Ἀπομν. δ'. γ'. 13. «Τὸν ὅλον κόσμον» εἶπεν· ἐξαιρ. ἡ κατὰ σειρὰς καὶ μέλη διάταξις τῶν στρατιωτῶν, ἢ κατὰ τάγματα πολεμικὴ παράταξις αὐτῶν. Παράταξις εἰς μάχην, διαίρεσις τοῦ στρατεύματος εἰς στοίχους, εἰς μέλη, ἢ εἰς τάγματα, «Πρώτη τάξις» Λύσ. ἐσχάτη τάξις· ἄλλοτε διαταγή, ἐπίταγμα, βεβαίωσις, προσδιόρισις, διωρισμένος καιρὸς πληρωμῆς· χρόνος τινὸς, προθεσμία· ἢ τοῦ φόρου τάξις ἢ προσδιορισμὸς τῶν φόρων· «τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιθέναι» Λουκ. ἤτοι προσδιορίζω τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, τάξις, ἢ ἐπὶ τοῖς ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. — 2) Πᾶν τὸ διατεττόμενον, διατιθέμενον, διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν καὶ διάθεσιν βαλμένον, διευθετημένον, ἐξαιρ. σειρὰ, μέλη, καὶ μάλιστα τῶν στρατευμάτων, ἀντὶ τοῦ σῶμα στρατιωτικὸν, τάγμα, σειρὰ πολεμικὴ «Ἐν τάξει χωρεῖν» Θουκ. προχωρεῖν ἐν τῇ ἑαυτοῦ θέσει ἄνευ ἕκαστον· καὶ Ἡροδ. 1, 82, 9, 26, 27. ὡσαύτ. λείπειν τὴν τάξιν, ἀντὶ λειποτακτεῖν, ἀφίειν τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, ἐκτρέπεσθαι, τὸ δὲ, τελευτᾶν ἐν τάξει, σημαίνει, ἀγωνιζόμενον ἢ μαχόμενον πίπτειν ὅπου τυγχάνει ἕστάμενος, φυλάττων ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ θέσιν· καὶ καθόλ. τάξις, παρατεταγμένον καὶ ἐξωπλισμένον μέρος, ἢ σῶμα στρατιωτικὸν ὑπὸ τὴν ὀφηγίαν ἑνὸς ἀρχηγοῦ τινος, ταξιάρχου, Ἡροδ. 6, 111. ἐξαιρ. Εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐλέγετο τάξις, σύστημα, τάγμα ἢ ἀριθμός τις πεζῶν στρατιωτῶν ὑπὸ 128. ἀνδρῶν συνεστάμενος, ἐν ἔτει τῷ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν σήμερον Bataillon, λεγομένῳ, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπ' ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐγγράμενο καὶ ἐγυμνάζετο ὑπὸ τοῦ ταξιάρχου, ὑπὸ δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐδιοικεῖτο, καὶ ἐμάχετο εἰς τὴν μάχην μετὰ τῶν συμφυλετῶν του· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. δ'. β'. 19. αὕτη ἡ τάξις λέγεται καὶ φυλὴ· τοιοῦτον καὶ τὸν παρὰ Λυσια Ἀπολογ. ἰδε καὶ λόχος. — Εἰς τὸ ἱππικὸν ἐλέγετο φύλαρχος, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν, ταξίαρχος· καὶ ἵππαρχος, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν στρατηγός· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. (σελ. 1258.) λέγει· «Ἐχειροτονήσατε δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς καὶ φυλάρχους καὶ ἱππάρχους». παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐν γένει ἐκαλεῖτο τάξις, ἀριθμός τις ὡρισμένος πεζῶν στρατιωτῶν, πότε μὲν ἐκπλεκτέρων καὶ πότε ἐξ ὀλιγωτέρων συνεστάμενος, Γαλ. Regiment. Βr guide. β) Ὁ διοριζόμενος, ἢ ὡρισμένος τόπος, θέσις τὸν ὁποῖον ἔπρεπε τις ἐν τῇ μάχῃ νὰ φυλάττῃ, Ἡροδ. 1, 82, 9, 26, 27. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Νεωτερ. καθόλ. ἡ θέσις, ἡ κλάσις ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, ἐπάγγελμα, ἀξία, ἀξίωμα, ἢ χρέος, κατηγορία τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ ἀξιώματος, καὶ ἐν γένει αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ ἑκάστου ἀνθρώπου ὡς πρὸς τὴν Πολιτικὴν κοινωνίαν. «Εἰς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξαι τῆς πολιτείας» Δημοσθ. ἤτοι, λαμβάνειν θέσιν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα πολιτικόν· ὡσαύτ. «Οἰκέτου τάξιν οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχουσα· ἐ αὐτ. ἀντὶ κατάστασις ἐλευθέρου, εὐγενοῦς ἢ δούλου ἔχων, ὅθεν γ) τάξιν ἔχειν, τάξιν λαμβάνειν, κατέχω ἢ λαμβάνω τόπον θέσιν τινά. Ἐν τάξει τινός, τὸ ἴδιωμα ἢ τὴν ποιότητα, ἰδιότητα ἔχω τινός, λογίζομαι ὡς τοιοῦτος, ἐν ἐχθρᾶς τάξει, ἀντὶ ὡς ἐχθρὸς εἰμὶ ἢ φαίνομαι, Δημ. Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν. Αἰθην. ἐπέχω τόπον δούλης· ἢ τῶν ἐλευθέρων τάξις, ἢ κατάστασις, ἢ ἡ κλάσις τῶν ἐλευθέρων· ἢ τῆς κοινῆς τάξεως, ἀντὶ τὸ χρέος, τὸ καθῆκον τῆς φιλίας· ἢ τοῦ συμβούλου τάξεις, τὰ χρέος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβούλου. Νόμον τάξιν ἔχειν, οὐσιαν ἰσχύν ὡς ὁ νόμος διὰ τάξεως, Πλατ. εὐκοσμως, κεκριμένως, εὐ-

πρεπῶς. 3) ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀποτίσεως χρέους τινός, προθεσμία, terme Γαλ.

* Ταξίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων ἐν τάξει τὰ ἑαυτοῦ φύλλα, ὁ μὴ καλῶς τεταγμένα φύλλα ὤν.

Ταξιώτης, ου, ὁ· ὅθεν καὶ

* Ταξιωτός, ἡ, όν. = ταξεώτης, καὶ ταξεωτικός.

Τάξος, ου, ὁ. Εἶδος δένδρου ἀγρίου, ὅπερ σλλως: σμίλαξ, καὶ, σμίλος, λέγεται· ἀφ' οὗ κατεσκεύαζον τὰ τόξα, Λατ. taxus.

Ταπεϊνηχος, ὁ, ἡ, ον (ἠχος). Ὁ ταπεινὸν ἦχον ἔχων. Ἀθήν. γ'. σελ. 8. ἔνθα πρότερον Ὀϊτα πάντα ἔκειτο. λίαν ἀμφ.

Ταπεινολογία, ἡ (ταπεινὸς, λόγος). Λόγος ταπεινὸς, ταπεινὴ ἢ μικροπρεπὴς ἐμιλία. Πολυδ.

Ταπεινορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα)· ταὐτὸν τῷ, ταπεινολογία. Χρυσόστ.

Ταπεινός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. ταπεινῶς. Χθαμαλός, χαμηλός, ἐπὶ τόπου, χαμηλὰ· πρὸς τὰ κάτω, βαθεῖα κείμενος, μὴ ὑψηλός, ἐδαφιαῖος, ἐγγίζων τῷ ἐδάφει, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἡκολοὶ ταπεινὰ νέμονται. Πίνδ. Νομ. 3, 144. καὶ μὴ μέγας, μικρὸς, κοντὸς. Ξενοφ. ἱππαρχ. α'. 3. Ὅπλαὶ ὑψηλαὶ ἢ ταπειναὶ· χαμηλαὶ· καὶ ἐπὶ φράσεως Λέξις ταπεινή. Ἀριστοτέλ. ποιητ. 22. ἰσχνή, ξηρὰ, ἀδύνατος, εὐκαταφρόνητος, dictio exilos Λατ. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑψηλόφρων, μὴ ὑπερήφανος, σώφρων, μέτριος καὶ κατηρὴς, ἄθυμος, καταβεβλημένος, ὑποτεταγμένος, μικρόψυχος, μαλακὸς, δειλὸς, χαμερπὴς, ὁ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἔχων, κατηφορεμένος, μικρᾶς καταστάσεως ὤν, κοινὸς, χυδαῖος, ἀγοραῖος, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, εὐτελὴς, δημοτικὸς, παρακατεινὸς, καὶ ἀνδρὸς, πένης, δυστυχῆς. Ταπεινὰ πράττειν· εἰς κακὴν κατάστασιν εἶναι. (Κατά τινας ἀπὸ τοῦ τάπης, Δοτικ. τάπει, ἐν ἴσῳ τῷ, δάπος. ὅθεν τό, δάπεδον. Τὸ δάπος τοῦτο σώζεται ἔτι ἐν τῷ, ποδαπὸς, καὶ, ἀλλοδαπὸς, ἑδαφος, καὶ ἐν ἄλλοις. Ὅτι δὲ τὸ δ, μετετράπη εἰς τ, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοῦ, δάπης, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, τάπης. Κατ' ἄλλους δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ πεδεινὸς, πεδινὸς, ἐν τοῦ πέδον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. προστίθησιν· Ἢ παρὰ τὸ πατῶ γίνεται πάτος, εἶτα ὁ πατούμενος· καὶ ἐκεῖθεν πατεινὸς καὶ ἐν ὑπερθέσει, ταπεινός.) ὅθεν

Ταπεινότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ταπεινὸν, ἡ κατάστασις τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης, σμικρότης, ὀλιγότης, ποταπότης οὐτιδανότης, Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Μετριότης, εὐτέλεια καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, κατήφεια, ἀπελπισία, ἀνία, ψυχῆς ἢ σώρρους κατάπτωσις, ἄθυμία. Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. ε'. 14. Πολλὴν ἔφασαν σιωπὴν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι· ὡς τό τῆς συνηθείας: Ἐκρέμασαν ἄλοι τὰς κεφαλὰς κάτω ὑπὸ ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω, ῶ. Ταπεινὰ φρονῶ, ταπεινόφρων εἰμί. Ἀρριαν. Ἐπικτ. α'. 9.

Ταπεινοφροσύνη, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ ταπεινόφρονος, τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, μικροφροσύνη, τὸ ταπεινὰ καὶ μέτρια φρονεῖν.

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν). Ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ταπεινὰ, ποταπὰ, μικροπρεπῆ φρονήματα ἔχων, μὴ ὑπερήφανος. 2) Κατηφὴς, καταβεβλημένον τὸ φρόνημα ἔχων, ἄθυμος, δειλὸς, μικρόψυχος, μικρόφρων.

Ταπεινόω, ῶ (ταπεινὸς). Ταπεινὸν ποιῶ, χαμηλόνω, σμικρύνω, ἐλαττόνω, ἀδυνατῶ, ἐξασθενῶ. 2) Καταβάλλω τὴν ὑψηλοφροσύνην ἢ τὴν δύναμίν τινος. Ξενοφ. Ἀν. ς'. γ'. 11. Θεὸς, τοὺς πλέον φρονοῦντας ταπεινῶσαι βούλεται. Λόγ. ἀτίζω, ἀδύνατον ποιῶ· ὁ αὐτ. Ἀπομν. γ'. ε'. 4. Ἀφ' οὗ ἡ συμφορὰ ἐγένετο τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀθυμῶν, μικρόψυχον, δειλὸν ποιῶ, ἐκπλήττων. ὅθεν

Ταπείνωμα, ατος, τό. Τὸ τεταπεινωμένον, χαμήλωμένον. Τραύματα καὶ ταπεινώματα· ἐπὶ Ἀστέρων, ὑψηλότερα καὶ χαμηλότερα στάσις αὐτῶν. Κλεομήδης καὶ Πλούταρχ. 2) Ταπεινὴ, οὐτιδανὴ ἕκφρασις.

Ταπείνωσις, εως, ἡ (ταπεινόω). Τὸ ταπεινὸν ποιεῖν, χαμήλωσις. 2) καταβολὴ τοῦ ὑψηλοῦ φρονήματος, μετριότης, εὐτέλεια. 3) Κατήφεια, ἄθυμία, δειλία, μικροψυχία.

Ταπεινωτικός, ἡ, όν (ταπεινόω). Ὁ ταπεινὸν ποιῶν, ὁ μικροψυχίαν καὶ ἀθυμίαν ἐμποιῶν.

Τάπης, ητες, ὁ. Ἐπιβόλαιον, εἶδος μαλλίου ὑφάσματος πρὸς ὑποστρωσιν ἐπιτήδειον· ἐξ οὗ τό Λατ. tapete, Γαλ. tapis, Γερμ. Teppich. συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις χρῆται ἀεὶ τῇ λέξει ὡς ἐπικάλυμμα ἢ ἔπιθεμα καθισμάτων, κλίνης, κραββάτου, εἶτεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν Ἰλ. Ι. 200. εἰς κλισμοὺς, καθέδρας ἐστρωμένας μὲ πορφυροῦς τάπητας, ὡσαύτ. Αὐτὰρ ὑπὸ κρατὸς τάπης τετανυστὸ φαεινὸς. Ἰλ. Κ, 156. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει: Οἱ τάπητες ὑπεστρώννυντο τότε ἐν στρωμνῆς τάξει, καὶ ἐφηπλοῦντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώματα· καὶ ὅτι συνήθως λέγονται τάπητες, οἱ ἑτερόμαλλοι, (οἱ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μαλλοὺς, φλόκους ἔχοντες)· οἱ δὲ ἀμφίμαλλοι, Ἀμφιτάπητες, (οἱ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλοὺς ἔχοντες)· ὡς καὶ ψιλοτάπητες, οἱ ἄμαλλοι. καὶ Ἰλ. Ω, 645. Ὀδ Κ, 13. Τ, 150. καὶ Ξεν. Τῶν κλιτῶν τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν ταπήτων, ἦσαν δὲ συνήθ. ἐν μαλλίου κατεσκευασμένοι, ὡς δηλοῦται ἐν Ὀδ. Δ, 124. τὸ παρ' ἡμῖν Κυλίμιον, καὶ Πεύκιον, λεγόμενον. Νεωτρ. τύποι τούτου εἰσὶ τέ, ταπὶς, καὶ δάπις. (πιθαν. συγγεν. τῷ δάπεδον.) (2)

* Ταπήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τάπης.

* Ταπὶ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀπὶ.

* Ταπὶς, ίδος, ἡ, Νεωτρ. τύπ. τοῦ τάπης· καὶ ἀντ' αὐτοῦ πολλάκ. ἦν ἐν χρήσει ὁ τύπ. δάπις. Ὁ συνήθ. τετρσμ. τάπι· ἔστιν ἡμαρτ. διότι ἡ Λίτ. σχηματιζ. τάπιδα ἀλλ' οὐχὶ τάπιν, Ξεν. Ἀναβ. 7, 3, 27. (νν)

* Ταπὸ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀπό.

* Ταπρῶτα, Ἐπίρ. ἀντὶ τὰ πρῶτα. Ἰλ. Α, 6.

Τάρ, οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἐξέλαβον ταῦτο ὡς ἕνα ἐγκλιτικὸν συνδετικὸν, ἐν τῷ εἶταρ, καὶ οὐτὰρ. Ἰλ. Α, 65. καὶ, 98. ἔνθα οὗν Εἶτ' ἄρ' καὶ, Οὔτ' ἄρ' γέγραπται.

* Τάρα, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ ἆρα. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. Τόμ. Ι. σελ. 123, 124. ἄλλοι γράφουσι τἄρα, ὡς ὁ Dind. Ἀριστοφ. Βατρ. 292.

Ταραγμα, τό (ταράσσω). Ταραχὴ, ἀνησυχία, σύγχυσις. Εὐριπ. Ἡρακλ. 907. καὶ 1091. (υ – υ)

Ταραγμός, ὁ (ταράσσω), ταὐτὸν τῷ, τάραξις. Εὐριπ.

Ταρακτὴς, οῦ, ὁ (ταράσσω). Ὁ ταράττων, ὁ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν ἀνησυχίαν προξενῶν, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶν, συγχιστικὸς, ἢ συγχίζων, εἰς σύγχισιν φέρων, παρατ. τῆς γαστρὸς ῥύσιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν προξενῶν, κινητικός.

Ταρακτός, ἡ, όν· ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ταράσσω. Ὁ ταραττόμενος ἢ τεταραγμένος, ἐν ἐτάραξέ τις, καὶ ὃν δύναταί τις ταράξαι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ σύγχυσιν νὰ φέρῃ.

Τάρακτρον, τό (ταράσσω). Ὄργανόν τι εἰς τὸ ταράσσειν καὶ ἀνακατόνειν ἐπιτήδειον, σκάλευθρον ἢ χουλιάρι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 654. (υ – υ)

Ταράκτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ταρακτὴς, Αἰσχύλ.

* Τάρανδος, ὁ, Τετράπουν κερατοφόρον ζῶον διαιτώμενον ἐν τῇ Ἀρκτώᾳ Εὐρώπῃ, ἄγριον ἐν τῇ Λαπωνίᾳ, la renne Γαλ. (υ – υ)

* Ταραντίζω (Τάρας). Μιμοῦμαι τοὺς Ταραντίνους, εἰμὶ μὲ τὸ μέρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἱππεύω κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ταραντίνων.

Ταραντιναρχία, ἡ (ἀρχω). Σύστημα ἢ λόχος ἱππικῶν στρατιωτῶν, ἐκ 256. ἀνδρῶν συνιστάμενος, Ἀρριαν. Τακτ.

Ταραντινίδιον, τό, καὶ, Ταραντίνιον, προσωπ. ἱμάτιον. Ἱμάτιον φόρεμα γυναικεῖον λεπτὸν καὶ διαφανὲς, κροστοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Λουκιαν. (περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. τῇ διαβολ. 16.) ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 17. ἔχει: Καὶ μήν γε τό γε ταραντινίδιον διαφανὲς ἔνδυμά ἐστιν, ὠφασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς· ὡς τό τῶν Μουσλίνων ἢ Μουσλίνιον, Τευλπάνιον λεγόμενον. Mousseline, Γαλ. ὑφασμένον πίβαν. διὰ τῶν ἰνῶν τῆς πίννης.

Ταραντινίζω, = ταραντίζω, ἀμφ. ἐκ τοῦ

* Ταραντινος, ίνη, ινον (Τάρας). Ὁ κάτοικος τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου, ὁ (ταραξις)· ταὐτὸν τῷ, ταραχτὴς. Ταραχώδης. Θεόδωρος Πρεσβύτερος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λέξ. Σεβῆρος.

Ταραξικάρδιος, ὁ, ἡ (ταραξις, καρδία). Ὁ τὴν καρδίαν ταράσσων, σείων, ταρακτικὸς, ἀγχιστικὸς, συγχιστικός. Ἀριστοφ.

* Ταραξίπολις, εως καὶ ιδος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ταράττων, εἰς ἀνησυχίαν φέρων τὴν πόλιν· ἢ τὴν ἐπιταραχὴν. (ι)

Ταραξιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ τὸν ἵππον ταράττων, φοβίζων, ἐξιππάζων, ἢ εἰς σύγχιτιν φέρων. Παυσανίας ς'. 20. ἐλέγετο οὕτως εἰς τόπος ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἱπποδρομίῳ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαφόρως παράγουσιν.

Ταραξιπόστρατος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος, στρατός). Ὁ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν προξενῶν εἰς τὸν ἱππικὸν στρατόν. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 145. καλεῖ καὶ τὸν ταραχοποιὸν δημαγωγὸν Κλέωνα ταραξιππόστρατον.

Τάραξις, εως, ἡ (ταράττω), = ταραγμός, παρ' Ἰατροῖς λέγεται Τάραξις ὀφθαλμοῦ ὅταν ἐκ πλήγης, ἢ τρίψεως, ἢ ὁμιλίας κακοῦ καὶ τοιούτου τοιούτου ὁ ὀφθαλμὸς ἀνατεθολωμένος φαίνηται. (υ – υ)

* Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ· Κυρ. Ὄν. πόλεως ἑλληνικ. Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (υ –)

Ταράσσω, Ἀττ. ταράττω Μ. ξω· μέσ. μέλ. ταράξομαι, κατὰ παρ. σημειωτ. παρὰ Θουκυδ. 7, 36. Ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατόνω, ἀνακινῶ, συγχύνω, θολόω, συγχίζω, εἰς κίνησιν καὶ ἀταξίαν βάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων καὶ τρικυμίας ὅταν ὠφελίμως κινῶνται καὶ εἰς ταραχὴν βάλλεται ἡ θάλασσα, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, πτύναγεν ὑφέλας, ἑτάραξε δὲ Πόντον Ὀδ. Ε, 291. καὶ ἵππους ἐτάραξεν Ἰλ. Θ, 86. ἤτοι, ἐξίππασε ἐξαγρίωσε τοὺς ἵππους, (ἄλλαχοῦ οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. ἡ λέξις, ἐκτὸς τοῦ παραχ. τέτρηχε, περὶ οὗ κατωτέρω) Ηαθόλ. δὲ εἰς κίνησιν τίθημι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν φέρω, θολόνω τὸ ὕδωρ ἀνακατόνων αὐτό, ὡς τό Λατ. turbare συνηθ. κατὰ τροπ. Ἐὰν. Εἰς στάσιν καὶ ταραχὴν διεγείρω, παρορμῶ, εἰς κίνησιν καὶ ἀποστασίαν σκινῶ, ἐγείρω εἰς ἀνάστασιν, Ξεν. στάσεις καὶ πολέμους ταράσσειν· διεγείρω ἀναστάσεις, καὶ πολέμους, ἀνάπτω τὸν πόλεμον, ὡσαύτ. νέκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τοὺς.. ἐταράχθη Δημ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ παρὰ Λιβίῳ, turbatores belli, διεγερταὶ πολέμου· ἡδίκας τινὶ ταρ.α σημαίνω ἢ ἀρχίζω χριστολογίαν μέτια, κ. τ. τ. παρβλ. Schaef. Bos. Ἑλλ. σελ. 324. καὶ Σοφ. ΟΤ. 483. Εἰς φόβον καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνησυχάζω, συγ-

χίζω, φοβίζω, εἰς σύγχισιν καὶ περισπασμὸν βάλλω, εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνωμαλίαν φέρω, ἐξαίρ. στράτευμα, Ἡροδ. 9, 50, 51. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἰς ταραχὴν καὶ ἀταξίαν, ἀνακάτωσιν βάλλω, συγχέω, ἀναστέλλω, ἀντὶ ταρσούς τῶν κωπέων Ἡροδ. 8, 12. παρβλ. τυρβάζω καὶ κυκάω· παρ' Ἰατρ. ταράττειν τὴν κοιλίαν, δηλαδή, εἰς κίνησιν καὶ ταραχὴν φέρω τὴν κοιλίαν, πρότερον διάρροιαν. 2) Ἐπικός παρακ. τέτρηχα, κατ' ἀμετβ. σημαν. Εἰς κίνησιν, ταραχήν, σύγχισιν εὑρίσκομαι, καταπυγχίζομαι, τεταραγμένος εἰμί, δὲν ἡσυχάζω τί καίμνω ἀντὶ τετρήχει δ' ἀγορή. Ἡ συνέλευσις κατεταράχθη, ἀνήσυχος ἐγένετο, Ἰλ. Β, 95, ὡσαυτ. ἀγορὴ τετρηχυῖα. Ἰλ. Η, 345. καὶ «τετρηχυῖα θάλασσα. Δείον Ταρ. 96. ὅθεν τρηχύς, Ἀττ. τραχύς, τραχύνω, κ. τ. τ. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν γραμμὴν τινων, τὸ τέτρηχα ἐστι παρακ. ῥήματος τινὸς τρήχω, καὶ ὅτι τοῦτο ἐκ τοῦ τρηχύς προέκυψε, ἀναιρεῖται ὑπὸ Βοιττμ. Λεξίλ. 1. τελ. 210. συμφώνως δὲ τοῖς πάλαι Γραμμ. ἐκ τοῦ Ἀττκ. θρίττω ὅπερ ἐγένετο κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ταράττω, καὶ ὅπου τὸ Ἄλφα ἔστι φύσει μακρόν, δύναι μόνον κατ' ἀναλογίαν νὰ σχηματιστῇ ὁ παρακ. τέτραχα, Ἰων. τέτρηχα. Νεωτερ. Ποιητ. μ' ὅλον τοῦτο ὡς Νικ. ἐσχημάτισεν ἐνεστ. τρήχω κατὰ τὴν σημασ. τοῦ τρηχύς, ὅστις σημαίνει, τραχύς, ἢ σκληρός εἰμι, τραχύνομαι, ῥιγόω, ναρκῶμαι· καὶ οὕτως εὑρηται ἔτι παρ' Ἀπ. Ῥοδ. τέτρηχα· (συγγεν. τῷ, τάρβος, ταρβέω, πτάσσω. ἔτι καὶ τῷ ἀράσσω, ῥάσσω, ῥηγνυμι) ὅθεν

Ταραχή, ἡ. Ἀνησυχία, ἀταξία, σύγχυσις, ἀνακατώσις, «Φρενῶν ταραχὴν Πινδ. Ὀλ. 7, 55. καὶ φόβος, τρόμος, ἀγωνία ψυχῆς, Θόρυβος, ἐπαναστασις, σύγχυσις πολιτικῶν πραγμάτων. Ξενοφ. Πρακτ. ε, 8. «Διὰ τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι ταραχὴν» καὶ Ἑλλην. ζ, ε, 27. — «Ταραχὴ κοιλίας» κίνησις, τῆς κοιλίας. διάρροια. Ἰατρ.

Ταρχή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταραχή, κατὰ συγκοπήν. ὅθεν «Ἀταρχος, ἀντὶ του, Ἀτάραχος, Ἡσυχ.

Τάραχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταραχή, ἀνησυχία, θόρυβος, ἀταξία, φόβος, τρόμος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. (υυυ)

Ταραχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίρ. – ωδῶς (εἶδος). Ὁ ταραχὴν, ἀνησυχίαν, σύγχυσιν, φόβον προξενῶν, ταραχοποιός, ἢ μετὰ ταραχῆς καὶ θορύβου συνωδευμένος, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, τεταραγμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. γ, γ, 14. «Ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδες ἐστὶν» καὶ ἐν Οἰκον. η, 4. «Στρατιὰ ἄτακτος οὖσα ταραχωδέστατον» ἢ διότι ἐμποδιζόμενοι μεταξύτων, ἐμποδίζων δηλαδὴ εἰς τὸν ἕτερον, ὀλίγα πράττουσιν ἃ' ὧν ἔδει πρᾶξαι· καὶ ἐνευθεῖν ἀντὶ τοῦ, Ἀνήσυχος, ἄτακτος, συγχεχυμένος, ταθορυβημένος Ξενοφ. Κυνηγ. ε' 4. «Ἴχνη ταραχώδη» ἔτι δὲ καὶ ὁ εἰς σφοδρὸν ψυχικὴν ταραχὴν ὢν, παρωργισμένος, «Τὸ θεῖον ταραχῶδες» Ἡροδ. 1, 32. «Κοιλία ταραχώδης» ἢ τεταραγμένη, ἢ κίνησιν, διάρροιαν ἔχουσα ἢ πάσχουσα κοιλία.

Ταρβαλέος, ἑα, ἑον (τάρβος). Φοβερός, τρομακτικός, δεινός, καταπληκτικός. 2) πεφοβισμένος, τρομαγμένος, ἔμφοβος. Τυρ. Ὁμ. Ἑρμ. 165.

Ταρβέω, ὦ. Μ. ήσω (τάρβος) ἀμετβ. Πεφοβισμένος ἢ ἔμφοβος εἰμί, φοβοῦμαι, τρομάζω, πτοοῦμαι, δειλιῶ, εἰς σύγχισιν καὶ ἔκπληξίν εἰμι συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ. «ὸ δ' ἄρ' ἄζετο, τάρβησέ τεω Ἰλ. Β, 268. Δ, 388, καὶ ἀλλαχοῦ· ἔσεσθε μετὰ τοῦ, θυμῷ, «Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται Ἰλ. Φ. 575. παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ταρβεῖν φόβῳ, Valcke Φοιν. 364. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, συντέλλομαι, αἰδοῦμαι, αὐλαβοῦμαι, αἰσχύνομαι «Τῷ μὲν ταρβήσαντι, καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα στήτην» Ἰλ. Α, 331. 2) μετβ. Φοβίζω, ἐκπλήττω, καταπλήττω· μετὰ Αἰτ. «Ταρβήτας χαλκὸν» Ἰλ. Ζ, 469. Λ, 405. Ρ, 586. καὶ τιμῶ, λατρεύω

Τάρβη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τάρβος. Σουϊδ.

Ταρβής, ἐος, ὁ, ἡ. ταυτ. τῷ ταρβαλέος, ἀντὶ τοῦ, πεφοβισμένος· λίαν ἀμφ.

Τάρβος εος, τό. Φόβος, τρόμος, δειλία, ταραχὴ τῆς ψυχῆς Ἰλ. Ω. 152. καὶ 181. «Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος.» 2) Εὐλάβεια, αἰδώς, σέβας, Valk. Φοιν. 364. (συγγ. τῷ ταράσσω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. terror.)

Ταρβοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τάρβος· θηλυκ. Ὀδυσ. Σ, 341.

Ταρβόσυνος, ὐνη, υνον (τάρβος). Αἰσχύλ. Θήβ. 243. «Φόβος ταρβόσυνος» δεινός, καταπληκτικός, φοβερός.

Ταρβύζω, = ταρβέω· παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἔτι καὶ ταρμύζομαι ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅθεν καὶ τό, Ἀτάρμυκτος, ἀντὶ τοῦ, Ἀτάρβητος.

*Ταργάω, = ταράσσω, Ἡτυχ.

Ταργάνη, ἡ. Πλέγμα, πλεκτὸν δέμα, δεσμός, σχοινίον ταὐτὸν τῷ, σαργάνη· ὁ Ἡτυχ. ἔχει «Ταργάναι, πλοκαί, συνδέσεις». Λυκόφρ. 748. λέγει· «Βάριν γόμφοις προστεταργανωμένην» ἔνθα ὁ Σχολ. Συμπεπλεγμένην· ἢ γὰρ παρ' ἡμῖν Σαργάνη, ἤτοι τὸ Σπυρίδιον, παρ' Ἀττικοῖς, Ταργάνη λέγεται· καὶ τὸ Συνειλεῖσθαι, Τεταργανῶσθαι. (–υ–)

Τάργανον, τό. Ὄξος, ὀξύδιον, ἢ ὁ δευτερίας οἶνος, ὁ στεμφυλίτης οἶνος ἤτοι τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα, τὸ παρ' ἡμῖν «Δάγγερον» λεγόμενον, καὶ ἐν γένει τεθολωμένος καὶ ἀναμεμιγμένος οἶνος, ἀφ' οὗ τραβιχθῇ ὁ νέος οἶνος ἀπὸ τοῦ κάδου, ἐπιχέουσιν ἐπὶ τῶν στεμφύλων ὕδωρ, καὶ τούτου μείναντος μετ' αὐτῶν τινὰς ἡμέρας, λαμβάνει ποιότητά τινα οἴνου ᾧ χρῶνται οἱ κοινοί· Lora, Λατιν. Vino piccolo, Ἰταλ. Ἰωνικῶς φρόνιῃ παρ' Ἀθην. ιά. στλ. 495. «Ἐκ πελλίδος ταργάνου, σπένδειν. (πιθαν. ἐκ τοῦ ταράττω, ὡσανεὶ ταραγμένος.) ὅθεν

Ταργανόω, ὦ. Μιγνύω, ἀνακατόνω, συγχέω ὁμοῦ, ὅθεν «Οἶνος ταργανωμένος» Πλάτ. Κωμικ. ἤτοι, τεθολωμένος, χαλασμένος, μετ' ὕδατος μεμιγμένος.

*Ταργανόω (ταργάνη) Δένω, συνδέω.

*Τάργυριον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀργύριον, Ἀριστφ. Θεσμ. 1198. ὡσαύτως τάργυρίου, κ.ε.ξ.

*Ταρίφη, ἡ = ταρπάνη, Ἡσυχ.

Ταριχεία, ἡ· Ἰων. ταριχίη (ταριχεύω). Τὸ ταριχεύειν, ἁλατίζειν, ἁλάτισμα, ἢ τῶν σωμάτων τὰ ἰχθύων διὰ τοῦ ἅλατος ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτων ξήραντις ἢ ἐμβαλσάμωσις. Ἀριστοτ. 2) = Ταριχεῖον. 3) Κυρ. Ὄν. πολλῶν χωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἡροδτ. 2, 15, 113.

Ταριχεῖον, τὸ, Ἰων. ταριχήϊον (ταριχεύω). Ὁ τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ταριχευμένα σώματα, ἢ ἔνθα θάπτονται οἱ νεκροί, κοιμητήριον, ἢ ἔνθα γίνεται ἡ ταρίχευτις, βαλσάμωσις.

Ταριχέμπορος, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἔμπορος). Ὁ τῶν ταριχευτῶν ἔμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ταριχευτὰ πράγματα καὶ μάλιστα μετὰ ἰχθύων ἁλατισμένων καὶ ἐξηραμένων, ἢ μετὰ παστῶν κρεάτων, Λιάρτ. εἰς Βίων· α', «Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυττόμενος (διεῤῥήλαυν δὲ τὸν ταριχέμπορον) γένος Βορυσθενίτης».

Ταρίχευσις, εως, ἡ (ταριχεύω), ταὐτὸν τῷ, ταριχεία. Ἡροδ. 2, 85, 88. (υ––υ)

Ταριχευτής, οῦ, ὁ (ταριχεύω). Ὅστις ταριχεύει, ἁλατίζει, ἐμβαλσαμόνει, ἢ ταριχευτὸν ποιεῖ τι, ὁ ταριχεύων τὰ σώματα Ἡρδτ. α, 89.

Ταριχευτός, ἡ, όν· ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ταριχεύω. Τεταριχευμένος, ἁλατισμένος, ἐξηραμένος διὰ τοῦ ἅλατος ἢ διὰ τῶν βαλσάμων· λέγονται δηλαδὴ ταριχευτά, τάτε ἁλατισμένα κρέατα καὶ ὀψάρια, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐμβαλσαμωμένα νεκρὰ σώματα. (Μούμια). ἴδε ταριχεύω.

Ταριχεύω, Μ. εύσω (τάριχος). Ταριχευτὸν ποιῶ, ὅ ἐστι, διασώζω, διατηρῶ ἢ φυλάττω διὰ πολὺν χρόνον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἢ παντὸς ἄλλου ἐηρίου ἢ ζώου τὸ κρέας ἀπὸ τῆς σήψεως διὰ τοῦ ἅλατος, διὰ τῶν ἀρωμάτων καὶ βαλσάμων, καὶ διὰ τοῦ καπνοῦ. Περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, ὅρα Ἡρόδοτον. 2, 77, 86. καὶ Διόδωρ. Σικ. α', 91. παρβλ. ταρχύω. «Δελφίνων τριμάχη τεταριχευμένων» παρὰ Σενοφ. Ἀναβ. ε. δ', 15. καὶ παρ' Ἀθην. ἁλατισμένα, φυλαγμένα εἰς τὸ ἅλας ἢ εἰς τὴν ἄλμην, παστά, «Ὀρύζα ταριχευμένων» παστὰ κρέατα, ἤτοι εἰς τὴν ἄλμην φυλαγμένα, ἢ καὶ ἐξηραμένα εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸν καπνὸν, ὡς π. χ. τὰ χειρομέρια καὶ ὁ Παστράμης. «Ὠὰ ταριχευμένων» Ἀθην. καὶ αὐτὰ ὁμοίως τὰ διὰ τοῦ ἅλατος, ὡς π. χ. τὸ Χαβιάριον, καὶ τὸ Ὠοτάριχον ἤτοι τὸ κοινῶς Λιγοτάραχον· ταριχεύονται δὲ καὶ τὰ ὠὰ τῶν ἑρπέτων. Πλάτ. Συμπ. «Ἕτοιμοι τοὺς ἀνθρώπους δίκα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν ἰχθύων λέγεται ταριχεύειν, ἐμβάλλοντες αὐτὰ εἰς θαλάσσιον ὕδωρ, ἵνα γένωσι στερεώτερα καὶ διαρκέστερα. Θεόφραστ. ε'. «Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν τῷ βάθει μόνα θέντες τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω» καὶ ἐν δ'. περὶ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς· «Εἰς βάθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας αὐτὸς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ ὑγρῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινεῖ· ἡ συνήθεια ταύτην τὴν τῶν ξύλων ταρίχευσιν ἐνῆφρασε διὰ τοῦ, ἐργάζω, ἢ ἐργάζω, οὗ τὸ ὀρθὸν «Κατεργάζομαι» ἔτι δὲ, ξηραίνω, ξηρὸν καὶ στεγνὸν ποιῶ καὶ διατηρῶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἢ διὰ τοῦ καπνοῦ στεγνόνω, κατισχνόν ποιῶ, ὡς π. χ. καὶ ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν καρπῶν· «τεταριχευμένον κρόμμυονι Διοσκουρ. ἢ διὰ τοῦ ὀξυδίου διαφυλάττω, κάμνω ξυδάτα, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, ταριχεύειν ἐν ὄξει ῥόμυτάτῳ, ἐν ἅλμῃ, καὶ ἐν ἁλσί. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, τήκω, καταξηραίνω διὰ φροντίδων, λύπης· γήρατος καὶ πείνης ἀναλίσκω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 298.

Ταριχηγός, ὁ, ἡ, ὀν (τάριχος, ἄγω). Ὁ ταριχευμένους ἰχθῦς ἢ κρέας φέρων ἀπὸ ξένους τόπους καὶ πωλῶν αὐτούς, ταριχέμπορος· παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 120.

Ταριχηρός, ά, όν. Ταριχευμένος, ἁλατισμένος, καπνισμένος, ἐξηραμένος, ἐμβαλσαμωμένος· ταὐτὸν τῷ, ταριχευτός. 2) Ὁ εἰς ταρίχευσιν ἀνήκων, «ἀγγεῖον ταρ.» ἀγγεῖον ἐπιτήδειον εἰς τὸ ταριχεύειν ἐν αὐτῷ τοὺς ἰχθῦς, ἤτοι εἰς τὸ ἁλατίζειν ἐν αὐτῷ τὰ ὀψάρια, κρέατα, κ. τ. λ.

Ταρίχιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, τάριχος. Ἀριστοφ. Βατρ. 567. (υ–υυ)

Ταριχόπλοος, ὁ, ἡ, ων (πλέως). Πλήρης ταρίχων. Ἀθην. «Ταριχόπλοως Βόσπορος».

*Ταριχοπωλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ ἡ ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται τὰ ταριχευτὰ κρέατα, ὀψάρια, κ. τ. τ. Θεοφρ. χαρ. 6. ἐκ τοῦ

*Ταριχοπωλέω, μελ. ήσω. Ταριχευτοὺς ἰχθῦς πωλῶ. 2) Καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ταρίχευσιν ἢ ἐμβαλσάμωσιν τῶν νεκρῶν σωμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 17. ἐκ τοῦ

Ταριχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ ταρίχη ἤτοι τὰ ταριχευτὰ πωλῶν, ἁλατισμένα, ἁλμυρὰ ὀψάρια ἢ κρέατα, κ. τ. τ. πωλῶν· (Μπακάλης, Τουρκ.)

Τάριχος, ὁ, ἡ, ον· = ταριχευτός. Ὁ τεταριχευμένος. (υ–υ)

Τάριχος, ὁ. Τὸ διὰ τῆς τέχνης φυλαττόμενον

διά πολύν χρόνον ἄσηπτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου τινός, ὅ ἐστι, διά τῶν ἀρωμάτων, διά τοῦ ἅλατος, βαλσάμου, καπνοῦ, κ. τ. τ. Μοῦμια, Ἡρόδ. β, 120. 2) Ἐν γένει κρέας, ἢ ὀψάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον τό ὁποῖον ἁλατίζόμενον, ἢ παρασκευαζόμενον δέ ἀρωμάτων, καπνιζόμενον ἢ ξηραινόμενον διαφυλάττεται ἐπί πολύν καιρόν καί χρησιμεύει εἰς τροφήν τῶν ἀνθρώπων, τό κοινῶς παστόν λεγόμενον ἢ καπνιστόν. Ἡρόδτ. ϙ, 120. παρβλ. Creuzer σημειωτ. εἰς Ἡρόδ. 1. σελ. 10. παρά τοῖς Ἀττ. ἔστι καί τό Οὐδ. τό τάριχος, εος, ους πολλαχ. ἐν χρήσει. Piers. Moer. σελ. 369. (υ–υ)

*Ταρμύζομαι· = ταρβύζω, ταρβέω, Ἡσυχ. ὅθεν Ἀταρμυκτος.

*Τάρνη, ἡ Κύρ. Ὄν. πόλεώς τινος, Ἰλ. 5, 44.

Ταρπάνη, παρ' Ἡσυχ. καί Πολυδ. ζ'. 174. Μέγας καί πλεκτός κοφίνος, πανέρι, ἢ κατ' Εὐσταθ. «Κοφίνος μέγας οἰνήρειος· ὅθεν ὑποκορ. τό ταρπεῖον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, σπυρίς, κοφινίδα ὁ Ἀρτεμ. ἐν Πρινλ. ἐρυθρ. Θαλασσ. ἀντί τούτου «Ταρποειδῆ ἔχει. (Συγγεν. τῷ ταργάνη καί σαργάνη) (–υ–)

*Τάρπη, ἡ = ταρπές.

Ταρποννή, ἡ· ταυτόν τῷ, ταρπάνη. Κόφινος ἐκ βύρλιων ἢ καλάμων πλεκτός.

*Ταρπές, ὁ. Πλεκτόν τι, πλέγμα, ἑξαιρ. μέγας καί πλεκτός κάλαθος, κοφίνι (ἐξ οὗ ταρπάνη, ταργάνη, σαργάνη, ταρίφη, συγγεν. τῷ ταρρός, ταρτός.)

*Ταρπῆναι, ἐπ. ἀντί ταρπῆμεναι, ἀπαρφ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τέρπω. Ὅμ.

Ταρρεῖον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, ταρρός.

Ταρρόωδες, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἐπιτάρροθες· ὅπερ καί συνηθεστρ. μόνον παρά Λυκόφρ. 360. 400 Α 1. 40. καί, 1346.

Ταρρές, ὁ Ἀττ. ταυτόν τῷ, ταρσός. ὅπερ ὅρα.

Ταρρόω, καί ταρσόω. Πλέγμα, ἢ πλεκτόν τι κατασκευάζω, ταρρόν πλέκω, ἐπί τοῦ ταρροῦ ἤτοι πλεκτοῦ τινος ὑποστρώματος στεγάνου, ἢ ξηραίνω, ὅ ἐστίν, ἁπλῶς πράγματα τινα ἐπάνω εἰς τόν ταρρόν ἵνα ξηρανθῶσι. Παθ. ταρροῦμαι, οὖμαι, πλέκομαι ὡς ταρρές, ἢ περιπλέκομαι, ἑξαιρ. λέγεται ἐπί τῶν περιπλεκομένων ἐπί τι ῥιζῶν δένδρου τινός «Ταρροῦνται αἱ ῥίζαι. Θεόφραστ. Φυτ ἱστορ. γ'. καί ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκράτ. Φύσ. ἰστ. ἐπί τινος ἕλκους· «Καί περί τήν ὅλην χαραλήν ἐκτετάρσωται, ἐξηπλωθη ὡς πλέγμα ἢ δίκτυον· ὁ Γαλην. ἑρμην. τό, «Τετάρσωνται διά τοῦ, Πεπλάτυνται· καί «Ταρτόνω λέγει πᾶν τό πεπλατυσμένον. Παρά Διοσκορ. τό, «Τεταρτωμένοις ἑρμην. διά τοῦ Pinnatifidis, (ἐπί φυτῶν) πτερωτά φύλλα ἐχόντων.

*Ταρρώδης, ὁ, ἡ, ες, Ἀττ. ἀντί ταρτώδης.

*Ταρρωμα, τό, Ἀττ. ἀντί τάρτωμα.

*Ταρσιά καί τερσιά, ἡ = τρασιά, ὅπερ ἴδε.

Ταρσός, ὁ· Ἀττ. ταρρός (τέρτομαι). Πλεκτόν τι ἢ πλεκτοῖς κατεστιεασμένον, ἑξαιρ. πλέγμα καλάμων ἐφ' οὗ τούς τυρούς, ὀπώρας, καί ἄλλους καρπούς ξηραίνουσι, Καλαμωτή, Οὐδ. Ι, 213. καί Ἡρόδοτ. 1. 179. «Ταρσούς καλάμων διαστοιβάζοντες· πλέγματα ἐκ καλάμων, Λατ. crates. 2) Τό κατά τό ἄκρον τῆς κώπης πλατύ μέρος, τό φύλλον τῆς κώπης (κουπίου), palmulae, Ἡρόδοτ. 8. 12. «Καί περίτε τάς πρῶρας τῶν νεῶν εἱλέοντο καί ἑτάραττον τούς ταρσούς τῶν κωπέων· ἐντεῦθεν ἀπό τοῦ μέρους καί ὅλη ἡ κώπη· καί «Τάρρωμαι ἡ κωπηλασία. Παρά Πολυβ. ιϛ'. 3. λέγεται ὅλη ἡ σειρά ἤτοι ὁ στίχος, ἡ δράδα τῶν κωπῶν Πολυδ. α'. «Τῆς δέ κώπης, τό μέν οὖ λαμβάνονται οἱ ναῦται, Ἐγχειρίδιον, τό δέ μέσον, Οὖρακος, τό δέ τελευταῖον, πτερά, καί ταρσοί κωπῶν· 3) ταρσοί πτερύγων, αἱ πτέρυγες, καί τά ἄκρα τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν. 4) ταυτόν τῷ, τάλαρος, καλαθίσκος τυροκομικός, τυροβόλιον· ἀγγεῖον πλεκτόν ὡς ψιάθος ἐκ καλάμων. «Ταρσοί μέν τυρῶν βρίθουσι· οἱ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καί ἐκτυποῦνται οἱ τυροί, ἐπεπλήρωντο τυρῶν. 5) «Ταρσός ποδός ἐστι, τό ὑποκάτω πλατύ μέρος τοῦ ποδός, ἢ πατοῦνα, κυρίως τό μεταξύ τῶν δακτύλων καί τῆς πτέρνης μέρος. Ἰλ. Λ. 377. «οὐδ' ἄρα μίν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός ταρσόν δεξιτεροῖο ποδοῖιν. καί 388. Ἡρόδτ. ϙ, 37. ἔτι δέ καί, ταρσός ὀδόντων, ἢ σειρά τῶν ὀδόντων τοῦ πρίονος (πριονίου), Ὀππ. — παρά τοῖς ὕστερον Ποιητ. ὡς Ὀππ. καί Νον. εὕρηται πολλαχ. καί τό ἑτερογ. πληθ. τά ταρτα, ὅθεν

Ταρσόω, ῶ = τῷ Ἀττ. ταρρόω,

Ταρσώδης, καί Ἀττ. ταρρώδης (ταρτός, εἶδος). Ταρτῷ ὅμοιος, πεπλεγμένος κατά τόν τρόπον τοῦ ταρτοῦ, πυκνῶς περιπεπλεγμένος ὡς αἱ ῥίζαι περί τι, αἱ φλέβες. ἴδε ταρρόω.

Ταρσωμα, τό, Ἀττ. ταρρωμα (ταρτόω)· ταυτόν τῷ, ταρσές. 2) = κωπηλασία, Ἀρ. παρά Φωτ.

Ταρτάρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ Ταρτάρου ὤν, ἢ ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τῷ Ταρτάρῳ ἀνήκων. (–υ–υ)

Ταρτερίζω, μέλ. ίσω (ταρταρος). Κατά τόν Πλούταρχον καί Εὐσταθ. ἀντί τοῦ, Τηγόω, τρίμω ὑπό τοῦ ψύχους. «Διό καί Τάρταρος οὗτος (ὁ ᾅδης) ὑπό ψυχρότητος κεκλῆται· δηλοῖ δέ καί Ἡσίοδος, εἰπών, Τάρταρον ἠερόεντα· καί τό Τηγοῦντα πάλασθαι καί τρέμειν. ταρταρίζειν.

*Ταρτάρειος, ία, ειον = ταρτάρειος. (–υυυ)

Ταρταρόπαις, αιδος ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς, παιδίον τοῦ Ταρτάρου. Ὀρφ. ἀργ. 975.

Τάρταρος, ὁ· παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπέ γῆν κατώτατος καί σκοτεινότατος τόπος κείμενος, ὡς ἐνόμιζον οἱ Ἀρχαῖοι οὕτω βαθέως ὑπό τήν Γῆν ὅσον αὖ ἡ ἀπέχει τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἐπέμποντο ὑπό τοῦ Διός αἱ ψυχαί τῶν ἀδίκων πρός αἰωνίαν βάσανον, καί ὅπου ὁ Ζεύς ἔρριψε τούς Τιτᾶνας μετά τήν κατ' αὐτῶν νίκην. Ἰλ. Θ. 13. «Ἤμιν ἐλών ῥίψω εἰς Τάρταρον ἠερόεντα, τῆλε μάλ', ᾗχι βαθύστον ὑπό χθονός ἐστι βέρεθρον, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καί χάλκεος οὐδός· καί Ἡσ. Θεογ 807. Ἴμ. Ὀμ. Ἀπ. 336. Ἐρμ. 256, 374. Ἐν δέ Ὀδ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ἡ λέξις. Παρά τοῖς ὕστερον ἐπιλαμβάνεται ὑπό τό ὄνομα τάρταρος καί ὅλος ὁ ᾅδης, καί ἐνοεῖται εἴτε αὐτός ὁ ᾅδης ἐν γένει, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 255. «Τάρταρος κρυόεις· εἴτε ὡς τό μέρος μόνον αὐτοῦ ἔνθα κατεδικάζοντο μετά θάνατον καί ἐτιμωροῦντο μεγάλως διαφόρους βασάνους οἱ κακοῦργοι, καί ἀντιπ. τῷ Ἠλύσιον πεδίον· ὅρα Πλάτ. εἰς Φαίδ. 60. ὅστις καί εἰς Γοργ. 165. λέγει «Τό τῆς δίκης τε καί τίσεως δυσμωτήριον, ὃ δή τάρταρον καλοῦσιν, παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1. 36. Προσωποποιούμενος δέ ὡς πατήρ τοῦ Τυφῶνος ἐν Ἡσ. Θεογ. 822. — τό ἑτερογ. πληθ. τά Τάρταρα εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. τό δέ σπαν. θηλ. ἡ Τάρταρος μόνον παρά Πινδ. Πυθ. 1. 29. καί Νικ. Θηρ. 204. τό δέ Οὐδετ. τό Τάρταρον εὕρηται μόνον παρά τοῖς Γραμμ. (Πιθαν. ἔστι ἡ λέξις κατά Παυσ. ὀνοματοποιητική ἐκφράζουσα τό φρικῶδες καί φοβερόν, ὡς καί ἄλλαι, δι' ἀναδιπλασιασμοῦ σχηματιζόμεναι λέξεις, βάρβαρος, κάρπαρος, μάρμαρος, βόρβορος, μόρμυρος κ. τ. τ.) ὅθεν

Ταρταρόω, ῶ. Εἰς τόν τάρταρον ῥίπτω, χρημίζω.

*Ταρφέες, αἱ, ταρφέα, τά (τάρφος). Μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐν χρήσει, ὡς τό θαμέες, πυκνοί, συχνοί, συνεχεῖς, ὡς τό λατ. frequentes, «ταρφέες ἰοίν Ἰλ. Δ, 387. πυκνοί, εἰς ἑπί τοῦ ἄλλου, δασεῖς Ἰλ. Ο, 472. Οὐ. Χ, 246. κερκυνοί, Ἡσ. Θεογ. 693. ῥάγματα, Ἰλ. Λ, 69. Οὐδ. πληθ. ταρφέα, Ἐπιρρ. πυκνῶς, συνεχῶς, δασέως· Ἰλ. Μ, 47. Ν, 718. Χ, 142. Οὐ. Θ, 379. παρβλ. ταρφειός. (Κατά τούς πλειοτέρους ἐκ τοῦ Ἐνικ. ταρφής, ἀλλ' ὁ Παν. ἀποβάλλει τόν τύπον τοῦτον ὡς οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον, ἐξεναντίας δέ παραδέχεται τό Ἐνικ. ταρφύς ὡς ἀρχικ. τύπ. τοῦ Ἐπιθ. ἴδε ἐν τῷ ταρφύς.)

Ταρφειός, ά, όν· ταυτ. τῷ προηγουμ. (τάρφος). Πυκνός, δασύς, συνεχής, συχνές. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. καί ἰδίως ἐν τῷ θηλ. πληθ. ἀρ. «ταρφειαί νιφάδες» καί «κόρυθες» Ἰλ. Μ, 158. Τ, 357, 359. (ἔχει δέ τό ταρφειός πρός τό ταρφέες, ὡς τό θαμειός πρός τό θαμέες.)

Ταρφῆμεναι, ποιητ. ἀντί τοῦ, ταρφῆναι, ὅ ἐστι, τερφῆναι. Ἀόρ. α'. παθητ. τοῦ, τέρπω.

Τάρφος, εος, τό. Δάσος, πύκνωμα, ἡ δασύτης, πυκνότης, συσώρευσις. Ἰλ. Ε, 555. «— βαθείης ταρφεῖαν ὕλην» εἰς τά πυκνότατα μέρη τοῦ δάσους· καί Ο, 606. (οἱ Παλαιοί παράγουσι τοῦτο ὀρθῶς ἀπό τοῦ, τρέφω, τό, πυκνόω, πυκνόν ποιῶ, ἐξ οὗ ταρφύς, ταρφίες, ταρφειός.)

Ταρφύς, εῖα, ύ, καί ὁ, ἡ, ύ, ταυτ. τῷ Ταρφειός, ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 520. «Ὥρας φυούσης, ταρφύς ἀνατέλλουσα ἕρξει.

*Ταρχαίνω, (τέρχη) = Ταράσσω, Ἡσύχ.

Τάρχεα, τά. ἴδε ταρχος.

Τάρχη, ἡ, κατά συγκοπ. τύπ. τοῦ Ταραχή.

*Τάρχος, τό, συνηθ. κατά πληθ. τά τάρχεα, δημόσιος καί μετά πομπῆς γινόμενος ἐνταφιασμός, Κηδεία, Λατ. inferiae, exsequiae, ἐκ τοῦ

Ταρχύω. Κυρίως λέγεται ἐπί ἐνταφιασμοῦ καί κηδείας σώματος ἤτοι λειψάνου τινός, ὡς καί τό Ταριχεύω, ἐπί κρεάτων καί ἰχθύων, κ. τ. τ. τά ὁποῖα διαφυλάττουσι καί διασώζουσιν ἀπό τῆς σήψεως, ἅρα, Ἐνταφιάζω, θάπτω, κηδεύω. «τόν δέ νέκυν... ἀποδύσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσι κηρυκόμοιτες Ἀχαιοί» Ἰλ. Η, 85. καί Π, 456. «Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἑταί τε, Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· θάψουσιν, ἐνταφιάσουσι, σύν στήλῃ, ὅ ἐστι Ταρχύσουσιν καί κοσμήσουσι στήλῃ τε καί τύμβῳ. Ἐντεῦθεν καί τό, Τάρχος, καί, Ταρχάνιος ἐν ἴσῳ τῷ, Ἐνταφιος καί, Τάρχανον, παρ' Ἡσυχ. ταυτόν τῷ Πένθος, Κῆδος, καί Ἀτάρχεντος, καί, Ἀτάρχυτος, ἀντί τοῦ, Ἄθαπτος· οὕτω καί, Ἐπίταρχοι, ἀντί τοῦ, Ἐπιτάφιοι. Τό δέ ταρχύω φαίνεται κατά συγκοπ. σχηματισμ. ἀντί ταριχεύω, ὡς τό ταρχος ἀντί ταριχος. (τό ὕψιλον ἔστι οὐχί μόνον ἐν τῷ μέλ. καί ἀόρ. μακρόν, ὡς ἐν Ἰλ. ἀλλά καί ἐν τῷ Ἐνεστ. καί Παρατ. Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 838· 3, 208.)

*Τάσις, εως, ἡ (τείνω). Ἔκτασις, τέντωμα, τόνος, ἔκτασις, τάνυσις, ἐξάπλωσις κατάστασις τοῦ τεταμένου ἤτοι τανυσμένου, καί τεντωμένου πράγματος, «ὀφρύων τάσις» ἡ ἔπαρσις τῶν ὀφρύων ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Τάσις, ὠθησις, σειτμός». «Τάσις φωνῆς», τόνος, προσῳδία. Διονύσ. Ἀλεξ. καί, βιρεῖαι τάσεις καί ὀξεῖαι, παρά τῷ αὐτῷ.

Τάσσω, Ἀττ. Τάττω. Μ. ἰω. παθ. παραλ. τέταγμαι, ἀόρ. ά. ἐτάχθην, ἀόρ. β'. ἐτάγην, σπαν. μέντοι, μέσ. ἀόρ. ἐταξάμην. Ἐν τάξει, ἐν εὐταξίᾳ τίθημι, κατά τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω, διατάττω, ἑξαιρ. α) Στρατιώτας ἐν τάξει καί σειρᾷ τίθημι, Παρατάττω, εἰς παράταξιν, εἰς τάγματα, κατά τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω τό στράτευμα, Ἀπό Ἡροδ. συνεχ. ἐν χρήσει, Ξενοφ. «Τάσσειν εἰς μάχην τήν στρατιάν· καί «Τεταγμένοι ἐπορεύοντο· ὡσαύτ. «ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην

Θευκ. καὶ τὰ δύο μέρη παρετάσσοντο, ἐβάλλοντο εἰς τάξιν ὡς διὰ τὰ πολεμήσωσι· καὶ μετὰ Αἰτ. ποιδεία κόσμου ταχθέντες ᾠΗρόδ. 9, 69 μὴ ἔχοντες, μὴ φυλάττοντες κόσμιον τάξιν, ἢ εὐτελίαν. συνηδ. τάττειν στρατιὰν εἰς μάχην. β) καθέλ. Καθίστημι, καθιστῶ, διορίζω, ἢ βάλλω εἰς διωρισμένον τινὰ τοπον, ἢ θέσιν, καθίημι, καταστήτω, καθιδρύω, ὅθεν τάττειν τινὰ ἐπί τι, διορίζω τινὰ εἴς τι, ἔτι καί, τάττειν ἐπί τινι, Ἡρόδ. 5, 100. καὶ τάττειν ἑαυτὸν ἐπί τι, ἢ πρός τι, βάλλειν ἑαυτὸν εἰς τινὰ τόπον, κατάστασιν, ἐν τινι ὡρισμένῳ τοπῳ καθίστασθαι, ἐξαιρ. ἐκών, ἑκουσίως ἀναδέχεσθαί τι, ὡς, ἑαυτὸν τάσσειν τῶν ἀπιστευτικῶν Δημ. συγκατατάσσεσθαι μετά τῶν ἀπιστούντων, ἐκλέγειν τὸ μέρος αὐτῶν· τὸ δὲ, τάσσεσθαι ἐπί τινι, δηλοῖ, διορίζομαι εἴς τι πρὸς διοίκησιν ἢ κυβέρνησιν, περὶ τριτρόρεσιν Δημοστ. ἀντὶ ἐπιφορτίζομαι μὲ τὴν κυβέρνησιν τῶν πλοίων, ἀναδέχομαι τὴν ἐπιτασίαν. γ) Συγκατατάττω, συγκαταλέγω, συγκαταριθμῶ ἢ βάλλω εἰς τινα βλάσιν ἢ τάξιν, ἐπί τι, ἢ μετά τινος, ᾠτάττειν μετὰ τῶν ἀδελφῶν Συν. μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, καὶ μὲν τῷ τῶν πολιτῶν μερίδιον Πλουτ. οὕτω καὶ Μέτ. τάσσεσθαι, συγκαταριθμοῦμαι, αἰνίσσω εἰς τινα Κλάσιν ἢ μερίδα, φατρίαν. — 2) Διατάττω, παραγγέλλω, διορίζω, ἐπιτάττω, ἐπιβάλλω, μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ᾠΑγειν τὸν ὑπὸ αὐτὸν ἔταξε τοὺς ἕρωτας Θεοκρ. 30, 6. Ἡρόδ. 3, 25. τινὰ ἐπί τινος τάττειν, διορίζω τινὰ εἴς τι, τὸν παραγγέλλω νὰ κάμῃ τι ᾠἡμεῖς μὲν οὖν ἐπ' οὐ ἐτάχθημεν Ἡρόδ 5, 100. καὶ, τάττειν τινὶ φόρον, διορίζω, ἐπιβάλλω εἴς τινα νὰ πληρώσῃ ὡρισμένον τινὰ φόρον, παθ. φόρον φέρειν ταχθῆναι, εἰμὶ ἐπιφορτισμένος νὰ πληρώσω φόρον τινά. ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ὡρισμένον τινὰ φόρον, Ἡρόδ. 3, 13 φόρον τε ἐτάξαντο καὶ ἡμῖν, 165. καὶ ᾠτεταγμένοι δύο μνᾶς φέρειν Θευκ. ὡσαύτ ταξασθαι εἰς ὡρισμένον ὑποχρεοῦμαι, ὑποβάλλομαι νὰ προσφέρω ὡρισμένα τινὰ φόρον, Ἡρόδ. 3, 97 μετὰ ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ, ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, ᾠτέταχτο φόρους· οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεα Ἡρόδ. 3, 89. ὡσαύτ καὶ ᾠζημίην τάξασθαι ἐπιβάλλω, καταδικάζω εἰς ζημίαν ἢ εἰς χρηματικὴν ποινήν, Ἡρόδ. 2, 65. β) Μίστις. ᾠΤάττεσθαι σημαίνει τὸν ἐν τῇ πληρωμῇ συμβιβασμὸν, καὶ ὑποχρέωσιν, ὅταν πληρώνῃς εἰς ὡρισμένους καιροὺς ἄρα πληρώνω, ἀποδίδωμι τὸ χρέος ἢ τὸν φόρον εἰς τὴν διορίαν, εἰς ταχθεῖσαν τινα προθεσμίαν ᾠΟφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθιζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, Θουκυδ. γ'. 70. καὶ α. 117. ὃ ἐστὶν, Ἐν τεταγμέναις καταβολαῖς, εἰς ὡρισμένας πληρωμὴν διορίας, κατὰ καιροὺς ὡρισμένους, τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι Πασ. μ'. 3. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ᾠΤάξιμα κατὰ ταυτὴν τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Δημοστέν. ᾠΠερὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως, διορίας, καιροῦ τεταγμένου διωρισμένου ἴδε ἐν τῷ τάξις. δ) Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ Μέσον ᾠΤάττεσθαί τι πρός τινα· ἢ ᾠΠερί τινος· τὸ Συμβιβάζεσθαι, Συμφωνεῖν μετά τινος περί τινος πράγματος, ἢ συμφωνεῖν πράγμά τι μετά τινος, συμφωνίαν ποιεῖσθαι περί τινος, συντίθεσθαι, συμβιβάζεσθαι, Πολύβ. ᾠΗμέραν ταξάμενος πρόσω, συνεφώνησεν, διώρισεν ἡμέραν· ὅς τις ἐν β'. 59 καὶ ᾠΟἱ αὐτῷ ταξόμενοι εἶπεν· πρὸ τοῦ Ἡρόδ. καὶ Πινδ. φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἡ λέξις ἐν χρήσει.

*Τάττα, = τέττα, Μυριν, σελ. 4, 4 (υυ)

Ταττάω, Δωρικ. ἀντὶ, Τηταῶ, Πινδ.

Ταττικός, ή, όν. (τείνω) Ὁ τείνων, τεντόνων, ἐξαπλόνων, ἐπιτείνων, ὁ δύναμιν τονικὴν ἔχων, ὁ εἰς τὸ τείνειν ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος, ἢ κλίσιν εἰς αὐτὸ ἔχων.

*Τάττον, Αττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ αἴτιον, Ἀριστφ. Θεσμ. 549. οὐχὶ δὲ ταίτιον ὥς τινες γράφουσι.

*Τατταί, καὶ Τατταταί, κατὰ Θεοδ. Γραμμ. σελ. 79. ἐπιφώνημά τι ἐν τραγῳδίᾳ, πιθαν. συγγεν. τῷ τάτα.

*Τάττω, Αττ. ἀντὶ τάσσω, ὅπερ ὅρα.

Τατύρας, ου, ὁ, καὶ

*Τάτυρος, ὁ. Ἀσιανὸν ὄνομα τοῦ Φασιανοῦ. Ἀθήν. 5'. σελ. 387.

*Ταΰγέτη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. Τηϋγέτη, Θηλ. Κυρ. Ὃν θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, Πινδ. (—υυ–)

*Ταΰγετος, τὸ, Ἐπ. καὶ Ἰων. Τηϋγετος, Ὄν. Κύρ. Ἀκρωτηρίον ἐν τῇ Λακωνίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Ὀδ. ζ, 103. Τμν. Ὁμ. 16, 3. 33, 4. (—υυ–).

*Ταΰγετος, ὁ = Ταΰγετον.

*Ταύλη, ἡ, ταύτ. τῷ τέρλα, tabula, Ἀγαθ.

Ταύρα, ἡ, (ταῦρος) Ἡ στείρα βοῦς, ἡ μηδέποτε γεννῆσα ἀγελάδα, Λατ. Taura.

Ταυράω, (ταῦρος) Ταύρου συνευσίας ἐπιθυμεῖν, φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας πρὸς συνουσίαν ἐπὶ βοὸς ἤτοι ἀγελάδος. Ἀριστοτελ. ᾠΤαυρῶσιν αἱ βόες.

*Ταυρέα, ἡ καὶ Ἰων. Ταυρέη, καὶ συναιρ. ταυρῆ, ἔτι δὲ καὶ Ταυρεία ἐξωπαχύνετ. Δορά· τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. ᾠΑσπὶς, κυνέη ταυρείη· ἢ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένη. Ἰλ. Η. 258. Ν, 161. 2) ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένον τύμπανον. ᾠΟ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος». Γεωπον. ιδ', 25. ἢ καὶ τὸ, Φραγγέλιον, ἢ μάστιξ, στρόμπος, ἐκ δέρματος ταύρου κατασκευαζόμενος· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Taurea. κυρ. θηλ. τοῦ

Ταύρειος, εία, ειον (ταῦρος) Ὁ ἐκ ταύρου ἢ βοὸς ὤν, Λατ. taurinus. Θευκυδ. ᾠΤαύρειον αἷμα πιὼν· ταύρου αἷμα πιών. ἴδιαιρ. ἐπὶ δέρματος βοὸς ἢ ἀγελάδος, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 258. καὶ ἐφεξ. παρὰ τοῖς Αττ. ἔστι καὶ δικατάληκτος ἡ λέξις. παραβλ. Ταύρεος.

Ταυρεών, ῶνος. Μήνις παρὰ Κυζικηνοῖς.

Ταυρελάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) Ὁ ταῦρον ἢ ταύρους ἐλαύνων. Ἀνδοκ. ἐξαιρ. ᾠΤαυρελάτης χεροὶ ἀνδρῶν· οἱ Θεσσαλικοὶ ἱππεῖς, οἵ τινες ἐν τῷ τρέχειν ἐπέρριπτον ἑαυτοὺς ἤτοι ἐπέβαινον ἀπὸ τῶν ἵππων ἐπὶ τὸν αὐχένα τοῦ ταύρου καταβλίβοντες αὐτὸν καὶ καταβάλλοντες κατὰ τὰ κέρατα. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγῶνος τούτου παρ' Ἡλιοδώρ. ι. σελ. 501. καὶ Ἡσυχ. ἐλέγοντο οὗτοι καὶ ᾠΚερατελεῖς, καὶ, Κερατεσσεῖς, οἱ τοὺς ταύρους ἐλαύνοντες ἀπὸ τῶν κεράτων», παρβλ. Ταυροκαθάψια.

Ταυρέλαφος, ὁ. (ἔλαφος) παρὰ Κοσμᾷ Ἰνδικοπλ. ιε'. π. Ἰνδικόν τι ἔμβρυον ἀχθοφόρον ζῶον.

*Ταυρελέφας, αντος, ὁ (ἐλέφας). Ἰνδικόν τι ζῶον, κατὰ μὲν τὸ δέρμα, χρῶμα, καὶ μέγεθος τῷ ἐλέφαντι ὅμοιον, κατὰ δὲ τὰ λάκτα τῷ ταύρῳ.

*Ταύρεος, έα, εον (ταῦρος) = ταυρειος. 2) Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἡσ. Ἀσπ. 104. ἢ διότι ἐπροσφέρον αὐτῷ ἐν ταῖς θυσίαις ταύρους, ὡς Τιτζῆς φησί, ἢ κατὰ Voss, διότι οὗτος παρεῖχε τοῖς ταύροις κατὰ τὰ παράλια νομήν, ἢ κατὰ τὴν κοινοτ. γνώμην διότι παριστάνετο ὡς ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἄλλοι ποτάμιοι Θεοί, ἔχων κεφαλὴν ἢ κέρατα ταύρου, ὅπερ ὅμως δὲν ἀποδεικνύεται οὐδαμοῦθεν.

Ταυρῆ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ταυρέα, Ταυρέη.

Ταυρηδόν, Ἐπίρ. (ταῦρος) Ὡς ταῦροι, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ταύρου. Ἀριστοφ. Βάτρ. ᾠΤαυρηδὸν ἐμβλέπειν· λοξαῖς κόραις, λοξῶς, ἀγρίως καὶ θυμικῶς ὡς ὁ ταῦρος. οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδ. σελ. 117. Bip. ᾠΤαυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἀιδρωποκτ· ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας ᾠΑγριοκυτταύρῳ, Wyttenb. Ἐπ. κρ. σελ. 46, 263. —

*Ταυρεόνος, ἡ, όν, Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου, παρβλ. κριανός.

*Ταυριάω, (ταῦρος) = ταυράω, ὅπερ ὅρα.

Ταυρίδιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος. Ταυρίμερὶς ταῦρος (ἰ)

Ταυρικός, ἡ, όν. (ταῦρος) Ὁ εἰς ταῦρον ἀνήκων, ταυρίσιος, ἢ βοϊδιος.

Ταυροβόας, ου, ὁ (βοάω) Ὁ βοῶν, μιμούμενος ὡς ὁ ταῦρος. Ὀρφ. ταὐτὸν τῷ, Ταυροφθέγγος.

Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, ον. (βάλλω). Ὁ ταύρους ἢ βόας ῥίπτων, καταβάλλων ἢ φονεύων· ταυροβόλος τελετή, Ἀναλεκτ. ὅπου θηλ. ἔθυον ταῦρους, Ὀρφ. ἀργ. 612. ὅπου αἰτὶ τούτου ᾠΤαυροβούτους λοιβάς, κεῖται.

Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, ον. (βορά). Ταύρους τρώγων, ταυροφάγος.

Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, (γαστήρ). Ὁ ταύρου κοιλίαν ἔχων, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν κοιλίαν μεγάλην ὡς ὁ ταῦρος. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 224.

*Ταυρογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ ταύρου γεννηθείς, ἢ ὁ ἐκ ταύρου καταγόμενος.

Ταυροδέτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Ταυροδέτις, ιδος, ἡ. (δέω) Ὁ τὸν ταῦρον δέων· ᾠΒύρσα ταυροδέτιδι». Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 44. ἢ τὸν ταῦρον δέουσα.

Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, ον (δέω). Ὁ μὲ κόλλαν τοῦ ταύρου δεμένος, ἢ συγκολλημένος. Εὐριπ. παρὰ Πορφυρ. περὶ ἀποχ. ἐμψ. δ'. ᾠΤαυρόδετος κυπαρίττου· σανὶς κυπαριττινος ταυροκόλλᾳ συγκεκολλημένη.

Ταυροειδής, έας, ὁ, ἡ ες (εἶδος). Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ταύρῳ ὅμοιος.

*Ταυροέθροος, ὁ, ἡ, ον (θρόος). Ὁ ταύρου φωνὴν ἔχων.

Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ, (θύω). Εἰς ὃν ἢ ὅπου θύεται ταῦρος, ἢ ἐθυσιάσθη. ᾠΛαιβαὶ ταυρόθυτοι». ἴδε καὶ Ταυροβόλος.

Ταυροκαθάψια, τὰ (καθάπτομαι). Ἑορτή τις παρὰ Θεσσαλοῖς καθ' ἣν ἤγοντο καὶ ἀγῶν μετὰ τῶν ταύρων, οὕτω κεῖται καὶ ἐν Γλώσσαις, Pilae Taurisrii, Taurocathaptae. Pila γὰρ καλεῖται ἡ ἐξ ὑγρῶν ἢ ἄλλων τοιούτων κατεσκευασμένη ἀνδρώπινος εἰκὼν, δι' ἧς ἐρέθιζον τοὺς ταύρους. Boeckh Σχολ. Πινδ Πυθ. 2, 78. καὶ Σιαλιγέρος εἰς Φέστον ἐν λ, Pilae, ἴδε ταυρελάτης.

Ταυροκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ον. (κέρας) Ὁ κέρατα ταύρου ἔχων.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἡ, ον. (κεφαλή) Ὁ ταύρου κεφαλὴν ἔχων.

Ταυροκόλλα, ἡ (κόλλα). Κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὠτία καὶ δέρματα τούρου ἢ βοός, ἤτοι ἡ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα (Πετζόκολλα). ὅθεν

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. (εἶδος) Ταυροκόλλᾳ ὅμοιος, ὁμοιος τῇ κόλλα τοῦ ταύρου, Διοσκ.

Ταυρόκρανος, ὁ, ἡ (κράνον) ταὐτὸν τῷ, ταυροκέφαλος· Ταυρόκρανος ὠκεανός». Εὐριπ. Ὀρέστ.

Ταυροκτονέω, ῶ. Ταύρους κτείνω, φονεύω, σφάζω ταύρους· ἐκ τοῦ

Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ ταύρους κτείνων, σφάζων.

Ταυρόκτονος, ὁ, ἡ· προπαροξυτ. παθ. Ὁ ὑπὸ ταύρου φονευθείς.

*Ταυρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη ἢ ἀγὼν μετὰ ταύρων.

*Ταυρομάχιον, τὸ = ταυρομαχία.

Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, ον. (μέτωπον) Ὁ ταύρου μέτωπον ἢ πρόσωπον ἔχων, Ὀρφ.

Ταυρόμορφος, ὁ, ον (μορφή). Ὁ ταύρου μορφὴν ἢ ὄψιν ἔχων. Παρὰ Λυκόφρ. Ταυρό-

μορφον τύπωμα· τὸ τὴν Εὐρώπην ἁρπάσαν πλοῖον, διότι ἐν τῇ πρώρᾳ ὡς ἐπίσημον, Ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἶχε.

Ταυροπάρθενος, ἡ, (παρθένος). Ἐπίθετον τῆς Εὐρώπης, διότι ὑπὸ ταύρου ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἁρπαχθη καὶ ἦλθη εἰς τὴν ἀντιπέραν πρὸς δυσμὰς νῆσον τῆς Κρήτης· ἀλλὰ καὶ ἐπιθ. τῆς Ἰοῦς, οἱα ἐχούσης μορφὴν ταύρου. Λυκόφρ. 1292. ἴδε Λουκιαν. διαλογ. Ζεφύρου καὶ Νότου.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ). Ὁ ταῦρον ἔχων πατέρα, ὁ ὑπὸ ταύρου γεννηθείς.

Ταυροπόλος, ἡ, καὶ, Ταυροπόλη, ἡ· ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀμφιβίλου Ἐνν. παρ Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1457. »Ἀρτεμιν δὲ νιν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι, Ταυροπόλον θεάνω, ἥτε διότι ἐπροσφερον αὐτῇ εἰς θυσίαν ταύρους, εἴτε διότι ἐτιμᾶτο καὶ ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεριπολεῖτο ἐπεριφέρετο ἐν αὐτῇ ὡς ἐγχώριος θεὰ μων, ὑπερασπίζουσα τὴν χώραν, εἴτε διότι κατέβαλλε καὶ ἐφόνευε τοὺς ἁρπάζοντας, εἴτε τελευταῖον διότι ἐσῴζετο ὑπὸ ταύρων. Ὅτι δὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν μετὰ τοῦ, Ἑκάτη, ἔχει, καὶ τὸ ἔργον ταύτης τῆς Ἀρτέμιδος σχεδὸν τὸ αὐτὸ ἦν, φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ Κλεάρχου ῥήσεως παρ Ἀθην. ξ'. σελ. 256. »Μαγευόμεναι καὶ μαγεύουσαι ταυροπόλοι καὶ τριοδῖτιναι, αὗται πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο πλήρεις παντὸς ἀποκαθάρματος. Ὅθεν »Ταυροπόλια, τὰ, ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. Ἡσύχ.

Ταυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς). Ὁ ταύρου πόδας ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 275.

*Ταυροπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ μορφὴν ταύρου.

Ταῦρος, ὁ. Ὁ ἀρσενικὸς καὶ πρὸς ὀχείαν ἐπιτήδειος βοῦς. Ταυρί. Λατ. taurus, συνχάκ. παρ Ὁμ. ὅς τις ἐξαίρ χρῆται τούτῳ ἐπὶ τῶν προσφερομένων τῷ Ποσειδῶνι θυσιῶν, ἔτι εὑρηται παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ τοῦ βοῦς, ταῦρος βοῦς, ὅπου τὸ μὲν βοῦς ἐστι τὸ γένος, ταῦρος δὲ τὸ εἶδος, Ἰλ. Ρ, 389. »Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταῦρον βοὸς μεγάλοιο βοείην. καὶ μετὰ τοῦ ζατρωφῆς, Ἰλ. Η. 423. »Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, Ταύρων ζατρεφέων, μ — β) τροπικ. ὁὰ λέγεται καὶ ὁ ἀνὴρ, ὁ ἀνέρας κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ, γυνή Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1117. παρβλ. καὶ βοῦς. γ) Ταῦρος ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος. 2) Σημεῖον ἀστερισμοῦ ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ· παρ Ἀστρονόμ. 3) Τὸ μεταξὺ τῶν ἔρχεων καὶ τοῦ πρωινοῦ διάστημα· ὅπερ καὶ κοχώνη ἄλλως λέγεται. Πολυδ. καὶ ἐντεῦθεν κατ' ἐνταυσίαν τῆς σημασίας καὶ τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ἤτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός Brunk. Ἀριστοφ. Ἐκ. 911. ὅθεν τὸ »Ἀταύρωτος παρθένος· ὁ Φώτ. ἔχει καὶ »Ταῦρον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 4) Ὄρος μέγα ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ταυροσκύθαι, οἱ, (Σκύθαι). Ἔθνος σκυθικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν Ταυρικὴν χερσόννησον, Ἡρόδοτ. δ. 103.

Ταυροσφαγέω, Ταύρους ἢ βόας σφάζω, ταὐτ. τῷ ταυροκτονέω. ἐκ τοῦ

Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, ον (σφάττω) Ὁ ταύρους σφάττων, κτείνων, θυσιάζων, ὡς τὸ ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν) Ὁ ταύρους τρώγων. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Ταυροφανής, έος, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς ταῦρος, ταύρῳ ὅμοιος. Διον. περιηγ.

Ταυρόφθογγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος). Παραπλήσια βοῦσι φθεγγόμενος, ὅστις φωνάζει ὡς ταῦρος, ἢ ἔχει φωνὴν ταύρου, μυκᾶται ὡς ταῦρος. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ι.

Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, ον, (φονεύω). Ὁ ταύρους φονεύων. Ἐπίθετ. τοῦ, Ἡρακλέους. Θεόκριτ. εἰδ. ιζ'. καὶ Πινδ. Νεμ. 6, 89.

Ταυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ὑπὸ ταύρου φερόμενος, βασταζόμενος, ὃν ἔφερεν, ἐβάστασε, μετεκόμισε ταῦρος.

*Ταυροφυής, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἔχων φύσιν ἢ μορφὴν ταύρου, ἢ ἐκ γένους τοῦ ταύρου ὤν.

Ταυρόω, ῶ. (ταῦρος) Εἰς ταῦρον ποιῶ, μεταβάλλω. 2) Μέσ. Ταυρόομαι, οὔμαι, κατὰ ταῦρον ἢ ὡς ταῦρος ἀγριοῦμαι. »Ταυριοῦμαι τιθὶν καὶ »Ἀποταυροῦμαιω. Εὐριπ. Μήδ. 91. καὶ 191. ταὐτὸν τῷω, Ταυρηδὸν ὑποβλέπειν· λοξοῖς βλέμμασιν, (ἀγρίως καὶ στραβὰ βλέπειν, ἀγριοκυττάζειν) ἀγρίως καὶ μετὰ θυμοῦ βλέπειν. »Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ, ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμασιν ταυρουμένην, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. Ἀγριουμένην· ἢ ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φιβερὸν ὁρῶσαν καὶ ἔστεργον, οὐχὶ μητρικὸν. 3) Ἐπὶ συγκεκιμήσεως ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας ἔμεινε μόνον κατὰ τὸ »Ἀταύρωτος ἐν χρήσει.

*Ταυρώ, οῦς, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς τὸ ταυροπόλος.

Ταυρώδης, εις, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ταύρῳ, ταὐτ. τῷ ταυροειδής.

*Ταυρῶπις, ιδος, ἡ, ἐπιθ. Ποιητ. ἐπίθ. τοῦ ταυρωπός.

Ταυρωπός, ὁ, ἡ, ὁν (ὤψ). Ὁ ταύρου ὄψιν, ἢ βλέμμα, κύτταγμα ἔχων, ἔτι καὶ Ταυρώψ, ῶπος

*Ταυρώψ, ῶπος, ὁ, = ταυρωπός.

Ταῦς, ἡ ταως μόνον παρ' Ἡσυχ. Μέγας, πολύς. ὅθεν παρ αὐτῷ ἔτι καὶ, »Ταυσας, μεγαλύνας, πλεονάσας». Παρὰ τοῖς λοιποῖς Γραμματικοῖς οὐχ εὑρηται λέξις τοιαύτη· Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει μόνον »Ταῦξω ἀντὶ ἑρμηνείας, ἐξ οὗ παράγουσι τὸ Ταῦγετος, καὶ τὸ Ἐνλ. Κυρ. Ὄν. Τηυγέτη.

*Ταύσιμος, ἴμη, ιμον καὶ

*Ταύσιος, ια, ιον. μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντωμένη λέξις, ὡς ῥίζα τοῦ Ἰων. τηΰσιος θεωρουμένη.

Ταῦτα, Οὐδέτ. πληθ. τῆς Ἀντωνυμ. Οὗτος. συχνάκ ὡς ἐπιρ. ἐν χρήσει, ὅρα οὗτος.

*Ταὐτά, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ αὐτά, ὅθεν

Ταὐτάζω, Τὸ αὐτὸ ἢ τὰ αὐτὰ ἀεὶ λέγω, ταυτολογῶ φλυαρῶ· ὁ Φώτ. ἔχει: »Ταυτάζειν, στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ, ταυτ. τῷ ταντάζω, ὅπερ φαίνεται ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ ταντάζω, Runk. Τιμ. 245.

Ταύτη, ὡς Ἐπίῤ. ἐν χρήσ. ἔστι δὲ Δοτ. ἐνλ. τοῦ οὗτος, ἀπὸ Ἡροδτ. πολλάκ. ἐν συνῃθ. ὤν, ἔστι δὲ καὶ ταυτηῖ γραφόμ. Ἀριστφ. Θεσμ. 12:1 Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, ἄρα, τοιγαροῦν, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὧδε, ἑπομένως, ἑξῆς· τούτου ἕνεκα, διὰ τοῦτο. »Οὐ ταὐτ' ἐστίπω ταὐτὴ.« Ἀριστοφ. Ἱππ. 843. αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι τελείως κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· ἡ κατάστασις τοῦ πράγματος τελείως δὲν εἶναι τοιαύτη, (αὐτὰ δὲν εἶναι τελείως ἔτζι). Πλάτ. »Ταύτῃ ὅπῃ« ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὅπως.

Ταυτί, Ἀττικ. κατ' Ἐπιτ. τοῦ ταῦτα. ὅρα οὗτος. (ε)

Ταυτίζω, (ταυτό) Μισῶ λογῆς, ὅμοια ποιῶ, ἓν καὶ τὰ αὐτὸ κάμνω, τὰ αὐτὰ τίθημι ἢ τοῖς αὐτοῖς χρῶμαι· ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θεωρῶ, ἢ λαμβάνω, ἢ ταὐτολογῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ὁμιλῶ. Φιλόπων. Ὁ Κύττάβ. παρὰ Σουιδ. ἑρμην. τὸ, ταυτίζομαι, ἀεὶ τοῦ, Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι

Ταὐτό, Ἀττικ. Ταὐτὸν, Ἰων. ταὐτὸ, κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτό. Τὸ αὐτὸν, τὸ ἰδιον, παρόμοιον, ἴσον, ὅμοιον. »Ταὐτὸν τῷ, ὅπερ ἄλλως,« Ἓν ἴσῳ τῷ, ἢ, ἴσον τῷ· παρόμοιον τῷ. Ἴσον ἢ ταυτοδύναμον κατὰ τὴν σημασίαν, ταυτοσήμαντον. »Εἰς ταὐτὸν συνελθεῖν.« Ἀριστοφάν. εἰς τὸν ἴδιον τόπον. »Ταὐτὸν ἐκείνῳ.« Πλάτ. παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο, καὶ Δημοσθ. »Ταὐτὸν τοῦτο« ὅζιν

Ταυτοαίμος, ὁ, ἡ, ον (αἷμα). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν, ὁμαιμος, συγγενής. Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Ταυτοβουλία, ἡ (βούλομαι). Παρομοία βουλή, γνώμη, θέλησις, συμφωνία τῆς γνώμης, ἢ τοῦ φρονήματος.

*Ταυτόγε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τὸ αὐτό γε.

Ταυτογενής, ὁ, ἡ, ὲς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὤν, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ταυτοειδής. Νικήτ. Χρον. ἰ. 7.

Ταυτογραφέω, ῶ (γράφω). Παρομοίως κατ' αὐτόν, τὸν ἴδιον τρόπον γράφω, ἢ τὰ αὐτά, τὰ ἴδια γράφω.

Ταυτόδοξος, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὁ τὴν αὐτὴν δόξαν ἔχων, ὁ τῆς αὐτῆς δόξης ἢ φρονήματος ὤν.

Ταυτοδυναμέω, ῶ. Ταυτοδύναμος εἰμί, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχω, ἢ τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰμί, ἰσοδυναμῶ. 2) ἐπὶ Λέξεων, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχω, τὸ αὐτὸ σημαίνω ἐκ τοῦ

Ταυτοδύναμος, ὁ, ἡ, ον (δύναμαι). Ὁ τὴν αὐτὴν ἤτοι τὴν ἰδίαν δύναμιν ἔχων, ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, κατὰ τὴν ἰσχύν, ἰσοδύναμος· καὶ ἐπὶ λεξ. ταυτόσημος, ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὸ αὐτὸ σημαίνων (υ)

Ταυτοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν· ὅμοιος κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν, ἢ σχῆμα.

Ταυτοέπεια, ἡ (ἔπος) ταὐτὸν, τῶ, ταυτολογία.

Ταυτοεπέω, ῶ (ἔπος). Τὸ αὐτὸ ἤτοι τὸ ἴδιον λέγω· ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον = ταυτολογέω.

Ταυτοεργέω, ῶ (ἔργον). Τὸ αὐτὸ ποιῶ, ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἀεὶ τὸ ἴδιον ἔργον ποιῶ, ὅθεν

Ταυτοεργία, ἡ. Τὸ αὐτό, τὸ ἴδιον ἔργον, ἢ αὐτὴ καὶ ἰδία πρᾶξις, ἢ τοῦ ἰδίου ἔργου ἢ ἢ τῆς αὐτῆς πράξεως ἐπανάληψις.

Ταυτόζηλος, ὁ, ἡ, ον (ζῆλος). Ὁ τὸ αὐτὸ ἤτοι τὸ ἴδιον ἔργον μετὰ ζήλου μετερχόμενος, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔργου ζηλωτής· ὁ περὶ τὸ αὐτὸ ἔργον προθυμούμενος, Νικήτ. Χρον. ιά. 11.

Ταυτοθελής, ες, ὁ, ἡ, ές (θέλω). Ὁ τὸ αὐτὸ θέλων, ὁ τὴν αὐτὴν θέλησιν καὶ βούλησιν ἔχων, ἢ ὁ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχων, ἢ προαίρεσιν. Οὐσιαστ. »Τὸ αὐτοθελὲς« ταὐτὸν τῷ ταυτοβουλία, τὸ αὐτὸ θέλειν, ἴση, ὁμοία θέλησις, ἢ γνώμη.

*Ταυτόθροος, ὁ, ἡ, ον· καὶ συναίρ. ους, (θρόος). Τὸν αὐτὸν θροῦν, τόνον ἦχον ἔχων· ὁμῳ.

Ταυτοκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Νεωτερ. Λέξ. Ὁ τὴν ἰδίαν κίνησιν ἔχων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν αὐτὴν κίνησιν, ἢ φορὰν, ὡθησιν

Ταυτοκλινής, έος, ὁ, ἡ, ές (κλίνω). Ὁ τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν κλίσιν ἔχων, παρομοίως κλίνων ἢ ῥέπων πρὸς τι. 2) Ὁ εἰς τὸ αὐτὸ κλῖμα ὤν, κατοικῶν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κλίματος γεννηθεὶς ἢ ὤν.

Ταυτολογέω, ῶ. Τὰ αὐτὰ, τὰ ἴδια λέγω, ταυτολόγος εἰμί· τὰ ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνω, ὅθεν

Ταυτολογία, ἡ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπανάληψις, τὰ αὐτὰ ἤτοι τὰ ἴδια λέγειν, ἅπερ εἶπε τις καὶ πρότερον, τὸ τὰ ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνειν, καὶ ἡ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις.

Ταυτολογικῶς, Ἐπίῤ. Μετὰ ταυτολογίας, μετ' ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν λόγων. Εὐστάθ.

Ταυτολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τὸ αὐτὸ λέγων, ὅστις λέγει τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὓς

καὶ πρότερον εἶπεν, ὅστις λέγει τὰ ἴδια λόγια, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὰ προρρηθέντα.

Ταὐτόμᾱτον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτόματον. Τὸ κατὰ περίστασιν, κατὰ συμβεβηκός· τὸ κατὰ τύχην, ἀπρομελετήτως γιγόμενον ἢ συμβαῖνον, «Ἀπὸ ταὐτομάτου,» ἐκ περιστάσεως κατὰ συμβεβηκός, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, κατὰ τύχην, ἀπροσδόκητος, ἀνελπίστως, ἐξαρνα.

*Ταυτομήκης, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Νεωτερ. Λέξ. Ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ καὶ ἴδιον μῆκος, μάκρος, ὁ ὢν τοῦ αὐτοῦ μήκους. —

Ταυτοπάθεια, ἡ. Τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον πάθος, τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, ἡ αὐτὴ καὶ ὁμοία τύχη ἢ δυστυχία, τὸ αὐτὸ ἢ παρόμοιον ἑπόμενον· ἐπαναλουδον, ἐκ τοῦ

Ταυτοπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (πάσχω, παθεῖν). Ὁ τὸ αὐτὸ ἢτος τὸ ἴδιον πεπόν, δοκιμάτης, ἢ ὑπομένας, ὁ τὴν αὐτὴν τύχην ἐτυχηκώς, ὅστις ἔπαθε τὰ ἴδια ἢ εἶδε τὰ αὐτά, ὑπῆκτεν εἰς τὴν αὐτὴν δυστυχίαν.

Ταυτοποδία, ἡ (πούς). Ἡ ἐπανάληψις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν στίχον. Σχολ. Ἀριστοφ. Κήρυκ. 350.

Ταυτοπροσωπικῶς (προσωπικός). Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀμφ.

Ταυτοσήμαντος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω) καὶ

Ταυτόσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχων ἢ δεικνύων, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν δηλῶν, ἀμφίβολος.

Ταυτοσθενής, ές, ὁ, ἡ, ές (σθένος). Ὅμοιος κατὰ τὸ σθένος· ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἀμφ.

Ταυτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 4.

Ταυτοσυλλαβέω, ῶ (συλλαβή). Τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ἔχω, ταυτοσύλλαβος εἰμί.

Ταυτότης, ητος, ἡ (ταυτός). Ὁμοιότης, τὸ εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας, φύσεως ἢ εἴδους, τὸ ἀπαράλλακτον καὶ ὅμοιον δύο ἢ καὶ πλειόνων πραγμάτων, ἐκλαμβανομένων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν· ταυτομορφία, ἔτι καὶ ἡ ἐπανάληψις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· Identité, Γαλ. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ἡ.

Ταυτοφωνία, ἡ, Ἡ αὐτή, ἡμοία, φωνή, ἢ τόνος· ἐκ τοῦ

Ταυτόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἔχων.

Ταυτώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, ἢ ὁμοιαστίαν ἀμφ.

*Ταφε, παρὰ Ποιό. ἀντὶ ἔταφε, γ'. προσ. τοῦ ἀχρήστ. θέματος ΘΑΦΩ, ἴδε τέθηπα.

Ταφεῖος, εἶα, εἷον. ἴδε ταφήϊος.

Ταφεύς, έως, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς ἀποθαμένους, τοὺς νεκροὺς θάπτων, ἐνταφιάζων. Θάπτης, Νεκροθάπτης. Σορ. Ο. Κ. 583.

*Ταφεών, ῶνος, ὁ (τάφος). Τόπος ἔνθα εἰσὶν οἱ τάφοι, τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν

Ταφή, ἡ (θάπτω). Ἡ ἐν τῷ μνήματι κατάθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος, ἐνταφιασμός, κηδεία, θάψιμον. Ἡρόδ. 1, 24, 112, Ξενοφ. Ἀγ. ια. 16. καὶ μνῆμα, τάφος· ἔτι δὲ καὶ πλῆθ. «Δημοτίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο.» Θουκ. ὡσαύτ. καὶ Ἡρόδ. 5. 63. Σοφοκλ. «Εἰς ταφὰς τιθέναι.» ἀντὶ τοῦ, θάπτειν.

Ταφήϊος, ηΐη, ηΐον· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, Ὁ εἰς ταφὴν ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων, πᾶν ὅ,τι παρασκευάζεται διὰ κηδείαν ἢ ἐνταφιασμόν τινα, «Φᾶρος·· Λαέρτῃ ἤρωϊ ταφήϊον Ὀδ. Β 99. Τ, 141. Ω, 134. ὡσαυτ. καὶ, λίθος ταφήϊος, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀποθανόντος τιθέμενος λίθος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Ταφήϊα, ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὐθέτα ἱμάτια.

Τάφιος, ία, ιον ταὐτὸν τῷ, ταφήϊος. Ἀπολ. ἀργ. ὰ. 750.

*Ταφίος, ία, ίον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου τάφου ὤν, ὅθεν Ταφίοι παρ' Ὁμ. περίφημοι θαλασσοπόροι, καὶ Ἡτ. Ἀσπ. Ἀσπ. 19. ἴδε ἐξαιρ. Nitzsch. εἰς Ὀδ. Α, 181.

Ταφοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφῳ ἢ ταφῇ ὅμοιος.

Τάφος, ὁ (θάπτω). Μνῆμα, λάκκος, ὄρυγμα ἐν τῇ γῇ ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, μνημεῖον, τύμβος, σῆμα, νεκρομνημεῖον, ἢ κατ' Εὐστάθ. «Τάφος, ὁ τόπος ἔνθα τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Σῆμα δὲ, τὸ ὑπὲρ τοῦ τάφου χωμάτωδες ἐπανάστημα, ὃ σημεῖόν ἐστι τοῦ τεθάφθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ Ἡτ. Ἀσ. 477. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 126. Ἡρόδ. 2, 136, 4, 127, καὶ ἀλλαχοῦ, συνηθέστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅμ. δὲ οὐ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. οὐδαμοῦ. Ταφὴ, κηδεία, καταθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος ἐν τῷ μνήματι, καὶ παράχωμα, 2) Ταφή. ἐνταφιασμός, κηδεία, ἐξαιρ. αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ταφαῖς τελεταί, μνημόσυνα, ἢ ἐκφορά κ. τ. τ. καθ' ἣν σημασ. ἰδίως εὑρηται παρὰ τε Ὅμ. καὶ Ἡτ. «Εἰμὲν δή μ' ἐβίλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ Ἰλ. Ω, 660. ἐὰν θέλῃς δηλ. νὰ κάμω ἅλα τὰ πρὸς ταφὴν ἀπαιτούμενα, ἤτοι τὰς τῆς κηδείας τελετάς· ἐξαιρ. δὲ τὸ γινόμενον λείψιον (μακρὰν) πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος, ἅτε ἐπιτάφιος, ὡς Ἰλ. Ψ, 29. «Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.» ἔνθα ὁ Σχολ. Τάφον, τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσιν παρατιθέμενον· ἔδωκεν αὐτοῖς ἤτοι παρεσκεύασεν, ἔκαμεν ἐν νεκρικὸν συμπόσιον καὶ Ὀδ. Γ, 309. ἔτι καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών, οἱ γινόμενοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀποθανόντος «Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐνίκα.»

Τάφος, τό, (ΘΑΦΩ). Ἔκπληξις, θαυμασμός. Ὀδυσ. Φ. 122. «-τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας.» οὕτω καὶ ἐν Ω, 441. ἀεὶ κατ' ὄνομτ. συνηθέστερον μέντοι τὸ, θάμβος ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παραχθέν.

*Ταφρεία, ἡ. Κύρ. Ὄν. Νήσου τινὸς μικρᾶς μεταξὺ Λακωνικῆς καὶ Λευκάδος, παρ' Ὁμ. Ὀδ.

Ταφρεία, ἡ (ταφρεύω). Τὸ σκάπτειν τάφρον, χαντάκι, τάφρον ποιεῖν. Δημ.

Τάφρευμα, τό, Ἡ ἐσκαμμένη τάφρος, τραβηγμένον χαντάκι, διόρυγμα, ἐκ τοῦ

Ταφρεύω, (τάφρος). Τάφρον ποιῶ, τάφρον χαντάκι ὀρύττω. Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. β'. 4. Διορύττω, ὀρύττω· Πολυαιν. ἡ. 49.

Τάφρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τάφρος Ἡρόδοτ. 4. 201, ὡς καὶ ὁ Σουΐδ. ἐτυμειώσατο.

Ταφροβολέω, ῶ (τάφρος, βάλλω). Τάφρον ποιῶ, χαντάκι σκάπτω τῇ τραβῶ. Γλωσσ. Στεφ.

Ταφροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφρῳ ὅμοιος, χαντακοειδής.

Ταφροποιέω, ῶ (ποιέω). Τάφρον ποιῶ· ἀμφ.

Τάφρος, ου, ἡ (θάπτω, τάφος). Ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν τοῦ τείχους, ἢ περιῤῥ τοῦ στρατοπέδου γινόμενον διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν, χαντάκι, Ἡσύχ. τὸ περὶ τὸ τεῖχος βαθὺ ὄρυγμα. Ἰλ. Η, 341. «Ἔκτοθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύσσομεν ἐγγύθι τάφρον·» καὶ ἐν στίχ. 440. «Τάφρον εὐρεῖαν μεγάλην·» ἐν δὲ Θ, 179. «Τάφρον, ὀρυκτὴν καὶ ἀλλαχοῦ Ἄρτων ὁ τάφρος φαίνεται ὅτι ἐχρήσατο Καλλίμαχος, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἀλκιδαμ. σελ. 65. Ἡ χυδαία συνήθεια λέγει «Τράφος καὶ κατὰ μετάθεσιν.»

Ταφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τάφρου εἶδος ἔχων, τάφρῳ ὅμοιος ἢ πλήρης τάφρων.

*Ταφροῤῥύακος, ὁ, ἡ, ον (ῥύαξ). Ὁ τάφρον ῥύακος, σκάπτων, Διογ. Λαερ. 4, 23.

Ταφών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ θέματος ΘΑΦΩ· Ἐπλαγεὶς, θαυμάσας, θαμβήσας, ἐκστασιν παθών, Ὅμ. ὄρα τέθηπα.

Τάχα, Ἐπίῤῥ. (ταχὺς, ἢ κατὰ τὸν Dam. οὐδετ. πληθ. κατὰ συγκ. ἀντὶ ταχέα, ὡς καὶ τὸ σάφα ἀντὶ σαφέα, ἄντα ἀντὶ ἀντία, ὦκα ἀντὶ ὠκέα κ. τ. τ.). Ταχέως. ἑρμαίως, σπουδαίως, ταχύ, εὐθέως, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἐν ἀκαρεῖ, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ καὶ μελλήσεως, ὀγλίγωρα, παρευθὺς. συνηθ. παρ' Ὅμ. Ἡτ. καὶ Πινδ. παρ' οἷς ἡ Λέξις ἀεὶ ἐπὶ ταχύτητος χρόνου εἴληπται, καθ' ἣν σημασ. καὶ παρ' Ἀττ. ἐνχρήσει ἦν. Runk. Τιμ. σελ. 151. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 228. C. Schaef. Homer. Πλουτ. σελ. 538. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει: «Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταὶ· οἱ δὲ Ῥήτορες, ταχέως· ὁ Ἡσύχ. «Τάχα, ταχέως· ὡς σάφα, σαφῶς. ταχ' ἐπείδαν, ἀντὶ, ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ὅπου, ἅμα, ἀμέσως ὅπου, quam primum, «Ἀλλ' περιμένας, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντος τάχα ἐπειδὴν ἀποψύξῃ, ἴσως.» Πλατ. Φαίδρ. σελ. 252. καὶ, ἡ τάχα, ἀμέσως βέβαια, εὐθὺς τῇ ἀληθείᾳ, πάντως, βεβαίως, Ὀδ. Σ, 72, 337. Τ, 69. 2) συνηθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πιθανῶς, ἴσως, δυνατόν, τυχὸν νά, ἐμφαῖνον μόνον πιθανότητά τινα μετὰ πλείονος ἢ ἐλάττονος ἀμφιβολίας καὶ διστάγμου, Σοφοκλ. Φιλοκτ. Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. β'. 13. Πολλάκις κεῖται ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ, Ἴσως· εἶον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 280. καὶ 1147. «Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐβούλοιτ' ὡς τὰ τῆς συνηθείας: Ἡμπορεῖ (δυνατὸν ἐστὶ) καὶ νὰ μὴ θελήσῃ· ἴσως καὶ δὲν θελήσῃ· τυχὸν καὶ νὰ μὴ θελήσῃ. «Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν» Πλατ. ἴσως, πιθανῶς ἤθελε τολμήσῃ τις νὰ καταφρονήσῃ τὸν θάνατον.- Τοιουτοτρόπως εὑρίσκεται καὶ τὸ «Τυχὸν ἐνεχθέντος· οἷον παρὰ Δημοσθ. «Τυχὸν γ' ἂν χαρίσαιντο·» καὶ «Ὡς γάρ, μηδαπῶς» ὑπῆξε μηδὲ διετράπη ταχύ γ' ἂν φροντίσειε·» ὡς ἡμεῖς λέγομεν «Πολλὰ ὀλίγον τὸν μέλει, ὀλίγον φροντίζει· δυσκόλως.» «Ὃς γὰρ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχέως ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κινδύνου τινὰ ὑπομείνειε» Λυκούργ. Τοιουτοτρόπως φέρεται καὶ τὸ, ταχέως καὶ σπουδῇ παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ «Ἴσως» παρὰ Λυκούργ. «Ἧπου ταχέως ἂν ἡσθησθητό τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἂν κατέλευσαν τὸν κατασχόντα» ἐντεῦθεν παρωρμηθεῖτα ἡ συνήθεια «Ταχύ, καὶ, ταχεῖα, καὶ, ταχυνῆναι τὴν μετέπειτα ἡμέραν ἤτοι τὴν Ἐπαύριον, εἶπε· πολλαχ. εὕρηται τὸ ταχ' ἂν καὶ ταχ' ἴσως ἢ ἴσως τάχα ὡς ἐπιτατ. τῆς ἀμφιβολίας ἐν χρήσει, Schaef. mel. σελ. 134. Γρηγ. σελ. 44. Reisig. enarr. Σοφ. ΟΚ. 960. Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 235. Πλατ. Σοφιστ. σελ. 247. D. (νν)

Ταχέως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ταχὺς ὡς τὸ τάχα· Πρωϊαίως, ὀγλίγωρα, σπουδαίως, ἑρμαίως. Ἰλ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. παρὰ τοῖς Ἀττ. = τάχα, 2.

Ταχινά, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Οὐδετ. ταχινός· ὅπερ ἴδε.

Ταχέναος, ὁ (ταχύς). Ἐπίθετον τοῦ Λαγοῦ. Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ. ζ. 47. ταὐτὸν τῷ, ταχύς. Ἀντιφιλ. Ἐπιγραμ. κγ'. «Ταχίνου πτωκὸς·» ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Ταχῖνις, λαγωός·» καὶ ἐλαφος· ἐξαιτίας τῆς ταχύτητός του ἐν τῷ τρέχειν.

Ταχινός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Ταχινώς, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ταχύς, Ὀγλίγωρος, γοργός. Ἀριστοφ. ὄθεν Οὐδ. πληθ. ταχινά· ταὐτ. τῷ τάχα, ταχέως, ὀγλίγωρα.

Τάχιον, συχνάκ. ὡς Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, Θᾶττον. ταχέως, ὀγλίγωρα Οὐδετ. τοῦ ταχίων.

Τάχιστος, ίστη, ιστον, Ὑπερθετικ. τοῦ, ταχὺς, ταχύτατος, ὠγλιγωράτατος· «Τάχιστα Ἐπίῤῥ. ὀγλιγωράτατα, συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ ἐπιῤῥηματκ. καὶ Ἡρόδ. ἴδε ταχὺς· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τὸ «Τὴν ταχίστην· ἐξυπακουομ. «Ὁδὸν» ὡς τὸ παρ' ἡ-

μῖν «Τὸ ὀγλιγωρότατον, ἢ ὀγλιγοράτερον, τὴν συντομωτάτην ὁδόν» Ξενοφ.

Ταχίων, ονος, ὁ, ἡ, ιον. Συγκριτ. τοῦ, ταχύς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος.

Τάχος, τό, γεν. εος (ταχύς). Ταχύτης, ὀγλιγωρότης, (ὀγλιγωρία), ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν Ἰλ. Ψ, ζωὸς, 515. «Τάχος ψυχῆς» Πλάτ. Νομ. γ'. ἡ ἐπιτηδειότης ἢ ἡ εὐφυΐα τῆς ψυχῆς, ἡ ἑτοιμότης τοῦ νοὸς, παῤῥησία τοῦ πνεύματος εἰς τὸ ταχὺ ἀντιλαμβάνεσθαι, ἢ κρίνειν καὶ ἀποφαίζειν· 2) πολλάκ. ἐκλαμβάνεται τὸ τάχος ὡς ἐπίῤῥ. ἀντὶ ταχέως, ὡσαύτ. καὶ, Διὰ τάχους, εἰς τάχος, κατὰ τάχος, ὡς τάχος, ὅτι τάχος, ἀπὸ τάχους, ἢ τάχος, ὅσο τάχος, τάχει, ἐν τάχει, Ἡρότ. 4, 127. 7, 178. 5, 106. 9, 7. Valck. Ἱππ. 491. Θεοκρ. 14, 68, ἔτι καὶ, ὡς εἶχον τάχους. Θουκυδ. 7, 2. Ἐν τῇ Ῥητορικ. «Τάχος τῆς σημασίας» τὸ μετὰ συντομίας καὶ ζωηρότητος κάλλος τοῦ λόγου· τὸ συντομον καὶ δεινὸν τῆς παραστάσεως.

Ταχύ, Οὐδέτ. τοῦ, ταχύς, ὅπερ ἴδε

Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως ἁλωθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναταί τις εὐκόλως κυριεῦσαι, ἁλῶσαι, «ταχ. χώρημα Ἡρότ. 7, 130.

Ταχυβάδιστος, ὁ. ἡ, ον (βαδίζω) = ταχυβάμων.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ταχέως βαίνων, ὑπάγων, περιπατῶν, ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Ταχυβάμονας ὄρκους», ἀντὶ τοὺς βραδεῖς (ἴσ. ῥᾳδίους)· ὁ δὲ Φωτ. «Ταχυβάμονας ὅρκους, Ἀρίσταρχος κατ' ἀντίφρασιν ἄκουσι, ἀντὶ τοῦ βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ὅρκοις τινὶ γινομένους κοεῖν· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες ὅσον καὶ ἡ παροιμία: «Ἀφροδίτιος ὅρκος, οὐκ ἐμποίνιμος» (υυ--)

Ταχυβέτης, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταχυβάμων.

Ταχυβλαστία, ἡ (βλαστάνω). Ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.

Ταχύβουλος, ὁ, ἡ, ον (βουλή). Ὁ ταχέως βουλευόμενος καὶ ταχέως μεταβάλλων τὴν βουλὴν αὐτοῦ· Ἀριστοφ. Ἀχ. 630.

*Ταχύγηρως, ὁ, ἡ, ων (γῆρας). Ὁ ταχέως γηράσκων.

Ταχύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ταχὺς εἰς τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁμιλίαν· ὅστις ὁμιλεῖ ὀγλίγωρα· Ἱπποκράτ.(υ)

*Ταχυγονία, ἡ. Ταχεῖα γέννησις, ἡ γέννα, καρποφορία, ἡ ἀνάδοσις, ἐκ τοῦ

*Ταχυγόνος, ὁ, ἡ, ον (γίγνω). Ὁ ταχέως γεννῶν, ἢ παράγων, βλαστάνων, ᾠὸν, καρποφορῶν.

Ταχύγουνος, ὁ, ἡ, ον (γόνυ). Ὁ ταχὺς εἰς τὰ γόνατα ἤτοι εἰς τοὺς πόδας, ταχύπους.

Ταχυγραφέω, ῶ. Ταχέως γράφω, ἐκ τοῦ

Ταχυγράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ ταχέως ὀγλίγωρα γράφων.

Ταχύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, υ (δάκρυ). Ὁ ταχὺς εἰς δάκρυα, ὅστις ὀγλίγωρα, εὐκόλως δακρύζει, κλαίει.

Ταχυδινής, έος, ὁ, ἡ, ές (δινέω). Ὁ ταχέως εἰς δίνας ἢ κύκλους περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, ἢ τριγυρίζων, Νόν.

Ταχυδρομέω, ῶ (ταχυδρόμος). Ταχέως τρέχω· ὅθεν

*Ταχυδρομία, ἡ. Ταχὺ τρέξιμον, τὸ τρέχειν ταχέως.

Ταχυδρόμος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων, ταχέως τὸν δρόμον ποιούμενος.

Ταχυεργής, ές, ὁ, ἡ, ες. Ταυτ. τῷ, ταχύεργος.

Ταχυεργία, ἡ. Ταχύτης, ὀγλιγωρότης εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχεῖα ἐκτέλεσις, ἢ ταχύτης εἰς τὸ ἐκτελεῖν Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἰ. «Ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας» 2) Ὁ Ἀππιαν. χρῆται τούτῳ ὡς καὶ τῷ, Ταχύεργος, ἀντὶ τοῦ, Ἀκατάστατος καὶ παλίμβουλος, Ἀκαταστασία ἐκ τοῦ

*Ταχύεργος, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ ταχὺς καὶ ὀξὺς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, εἰς τὶ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ὁ ταχέως ἐκτελῶν τι, εἰς πέρας φέρων· 2) ἀκατάστατος, παλίμβουλος.

Ταχυήρης, έος, ὁ, ἡ, ες. (ἔρετμον). Ὁ ταχέως ἐρέττων, κωπηλατῶν. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 33.

Ταχυθάνατος, ὁ, ἡ, ον (θάνατος). Ὁ ταχέως ἀποθνήτων, μετ' ὀλίγον ἀποθνήτων —2) ἐνεργητ. ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως θανατῶν.(α)

Ταχύϊππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ ταχέως ἱππεύων, ἢ καβαλικεύων, οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τούτου τὸ Αἰολεπωλος.«

Ταχυκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος, ἢ ταχέως κινητὸς, ὀγλιγωροκίνητος.

*Ταχυκρίσιμος, ὁ, ἡ, ον (κρίσις). Ὁ φέρων εἰς ταχεῖαν κρίσιν· καὶ ἀπόφασιν, πᾶν ὅ,τι κίμνει ταχέως νὰ κρίνωμεν καὶ ν' ἀποφασίσωμεν περίτινος πράγματος, ἄξιον. παῤ' Ἱατρ. Τὸ φέρον ταχεῖαν τινα κρίσιν περὶ τοῦ πάθους, Ἱπποκρ. (ε)

*Ταχυλόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ταχέως λέγων, ὁμιλῶν.

Ταχυμαθής, έος, ὁ, ἡ, ές (μανθάνω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως μανθάνων, κατανοῶν ἢ ἀντιλαμβανόμενος.

Ταχύμηνις, εως, ὁ, ἡ (μῆνις). Ὁ ταχὺς ἢ εὔκολος εἰς μῆνιν ἤτοι ὀργὴν καὶ θυμὸν ὑποκείμενος, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος.(υ)

Ταχυμήτης, ὁ, καὶ Ταχύμητις, εως, ὁ, ἡ, (μῆτις). Ταὐτὸν τῷ, Ταχύβουλος. Νόν.

Ταχυμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Ταχέως καὶ συχνὰ οὖτα μήτηρ. Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 206.

Ταχύμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ βραχεῖαν μοῖραν ἢ ζωὴν ἔχων, ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῶν ἢ διαρκῶν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 496.

*Ταχύμυθος, ὁ, ἡ, ον (μῦθος). Ὁ ταχέως ὁμιλῶν, ταύτ. τῷ ταχυλόγος.

Ταχυναυτέω, ῶ (ναύτης). Ταχέως πλέω, ταξιδεύω, «Σκάφος ταχυναυτοῦν». Λουκιαν. ὀγλίγορον καΐκιον.

Ταχύνοια, ἡ. = Ἀγχίνοια. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ταχύνους, ὀνους, ὁ, ἡ, ουν (νοῦς) = Ἀγχίνους. ἀμφ.

Ταχύνω, μελ. υνῶ (ταχὺς). Ταχέως, ὀγλίγωρα ἢ βιαττικὰ ποιῶ τι, μὲ βίαν καὶ σπουδὴν κάμνω τι, ταχὺς εἰμὶ εἰς τὰς πράξεις μου ἢ εἰς τὴν ὁδοιπορίαν μου. Σπεύδω, βιάζομαι ἀναγκάζομαι. Σοφ. Ο, Κ. 219. Λογγ. 3. 2.—

Ταχύοδος, ὁ, ἡ, ον (ὁδός). Ταὐτὸν τῷ, ταχυδρόμος. Ἡτύχ. ἐν λ. ταχύπωλος.

Ταχυπειθής, έος, ὁ, ἡ, ές (πείθω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως πειθόμενος, καταπειθόμενος, ἢ καταπειστὸς, ὁ ταχέως ὑπακούων, ἢ πιστεύων, Εὐκολόπιστος. Θεόκριτ. 2, 138, 7, 38.

Ταχυπέτης, ου, ὁ, ἡ, ες (πέτομαι). Ὁ ταχέως ἱπτάμενος, πετῶν.

Ταχυπλοέω, ῶ (ταχύπλοος). Ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλέω, ταξιδεύω.

Ταχυπλοΐα, ἡ. Τὸ ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλέειν, ταξιδεύειν.

Ταχύπλοος, ὑπλους, ὁ, ἡ, ουν (πλέω). Ὁ ταχέως πλέων, ταξιδεύων, ὀγλιγωροταξίδιος.

Ταχύπνοια, ἡ (πνέω). Ἡ ταχεῖα ἀναπνοή· Ἱπποκράτ.

Ταχυπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω). Ὁ ταχέως πέμπων, στέλλων, φέρων, ἢ συνοδεύων· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1053.

Ταχύπτοπτος, ὁ, ἡ, ον. Ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, Καχύπτοπτος· παῤ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 13, καὶ Πλάτ. πολ. γ'.

Ταχυπόρος. ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ ταχέως ὑπάγων, πορευόμενος, ἢ ὁ ταχέως κινούμενος.

*Ταχύποτμος, ὁ, ἡ, ον (πότμος). Ταὐτὸν τῷ, ταχύμορος· Ὁ ὀπ' ὀλίγον ζῶν, ἢ διαρκῶν, ὁ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκων. Πινδ. Ὀλ., 1107.

Ταχύπους, οδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ταχὺς εἰς τοὺς πόδας, ταχέως τρέχων.

Ταχύπτερνος, ὁ, ἡ, ον (πτέρνα). Ὁ ταχείας πτέρνας ἔχων, καθόλ. ταὐτὸν τῷ, ταχύπους· «Ἵππος ταχύπτερνος» Θεόγνις, 551.

*Ταχυπτερορρύεω, Μλ. ήσω (πτερορρύεω). Κάμνω νὰ πέσωσι ταχέως τὰ πτερὰ, ἢ χάνω ταχέως τὰ πτερά.

Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ὁ ταχέως πετῶν, ἢ ὑφουμένος.

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ταχεῖς ἵππους ἔχων, ταχυπόρος, ταχύοδος, ταχέως ἐπὶ τοῦ ἵππου ἢ ἐφ' ἁμάξης τρέχων· ταχύπωλοι Ἀχαιοὶ, Δυκιοὶ, Ἰλ. Δ, 232.

Ταχύῤῥοθος, ὁ, ἡ, ον (ῥόθος). Ταχέως, σπουδαίως ὑπάγων, τρέχων, σπεύδων, ταχυδρόμος. Αἰσχύλ. Θήβ. 287. «Ἀγγέλους σπερχνούσης καὶ ταχυῤῥοθουσης».

Ταχύῤῥωστος, ὁ, ἡ, ον (ῥώομαι). Ταχέως κινούμενος, ὁρμητικὸς, μὲ βίαν ὑπάγων ἢ πετῶν, ταχύπτερος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1081. «Ταχύῤῥωστος πελειάς».

Ταχύς, —χεῖα, —χύ, ὡς τὸ θοὸς καὶ ὠκὺς. Ὀγλίγωρος, ὁ εὐκόλως καὶ ὀγλίγωρα κινούμενος, ὁ σπουδάζων καὶ βιαζόμενος, βιαστικὸς, συχνάκ. παῤ Ὁμ. παῤ ᾧ εὑρηται ἡ λέξις αἱ ἐπὶ ταχύτητος ἐν τῷ βαδίζειν, περεύεσθαι, ἢ τρέχειν, καὶ πολλάκ. ἐμφαντικώτερον μετὰ τοῦ πόδας «Αἰνείαν . . πόδας ταχὺν» Ἰλ. ῥ82. «Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν» Ρ. 709. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. ταχὺς θεὸν, Ὀδ. Γ, 308. ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχνάκις. Ξεν. Ἱππαρχ. «Ταχεῖα ἱππασία», καὶ Ἑλλ. α'. σ. 26. «Νεῶν ταχειῶν· Κυρουπ. η'. ε'. 9. «Τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίστη» καὶ ἐν ἰβ'. α'. 16. «Ὑπηρίτας, σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀκινουνεῖ», Τροπ. καὶ ἐπὶ ταχύτητος χρόνου, ἔτι ἐπὶ ταχύτητος καὶ παῤῥησίας τοῦ νοὸς, τοῦ πνεύματος, ἐπὶ ἀγχινοίας, πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1 161. — ἐπίῤῥ. ταχέως, ὀγλίγωρα, μὲ ταχύτητα, σπουδαίως, Ἰλ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. καὶ κατὰ περίφρ. διὰ ταχέων, Θουκ. Ξενοφ. Ἰακ. Α. Τ. σελ. 808. παρβλ. τάχα ὡσαύτ. καὶ τὸ Οὐδ. Ταχὺ ἐπιῤῥματικ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὀγλίγωρα, καὶ παραυτα, παρευθὺς, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ. «Ταχύ τοι ὑμῖν ἀποκριοῦμαι» Ἀναβ, ς'. ς'. 18. «Ταχύ γεω» Συγκριτ. ἐμαλ. Ταχύτερος, ἔρα, ρον Ὑπερθετ. Ταχύτατος, ἀτη, ατον μὴ Ἀττ. μᾶλλον δὲ παῤ Ἡροδ. μᾶλλον συνηθ. ὁ Συγκρ. Τύπ. Ι. ι. b. Φρυν. σελ. 77. ταχύτερον, Ἐπιῤῥηματικῶς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Τὸ ὀγλιγωρότερον», ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀγλίγωρα· Ἡρότ. 4, 127. 9, 101. συνηθέστ. Θάσσων, οὐδ. Θᾶσσον, ονες, Ὁμ. Ἀττ. Θᾶττων, οὐδ. Θᾶττον ὅπερ Ἐπιῤῥ. λαμβανομένου ἐπέχει πολλάκ. τόπον θετικοῦ ἀντὶ τοῦ ταχέως, Ἰλ. Β, 440. Δ, 64. Ὀδ. Π, 130. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅσον, ἐὰν θᾶττον, τόσον ὀγλίγωρα ὅσον, ὅσον ταχέως· — ὑπερθ. τάχιστος. ἴσιν, ἴστον παῤ Ἡροδτ. ἐξαιρτ. συνηθ. τύπ. Ὁμ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ οὐδ. πληθ. τάχιστα ὡς Ἐπιῤῥ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ ταχα, τὸ ὀγλιγωρότατον, ἀμέσως εὐθέως, συνηθ. ὅ τι τάχιστα, ὡς καὶ παῤ Ἡσ. Ἀττ. δέ, ὅτι τάχιστα. ὅσον δυνατὸν ὀγλίγωρα, ἢ ὀγλιγωρότερα, ὡσαύτ. ἐπεὶ, ἢ ἐπειδὴν τάχιστα, μεθορμ. ἔτι καὶ, ὡς τάχιστα, μὲ τὸν ταχύτερον, δυνατὸν τρόπον. ὅσον δυνατὸν τὸ ὀγλιγωρότερον, συχνάκ. παῤ Ἡρότ. ἔστις πολλ. ὅμως χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ συνδέσμου, καθ' ἣν περίστασιν τὸ ὡς χωρίζεται ὑπὸ μιᾶς ἢ πλειό-

των λέξεων ἀπὸ τὸ τάχιστα, οἷας δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεσαν Ἡρόδ. 1, 11. ἀμέτως ὅπως ἤθημερωσε· καὶ ὡς γαρ ἐπετρόπευσε τάχιστα αὐτόν 65. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις εὑρηται, »Τὴν ταχίστην«, ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, τάχιστα, τὸ ἀθλιωτάτου, ἐν βραχεῖ χρόνου, ὅπου συνυπακούεται ὁδόν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ. ε. 5. »Τὴν ταχίστην πάρεστιν οὕτω καὶ, »Συντάττεσθαι τὴν ταχίστην« ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀλιγίστα· οὕτω καὶ Ἡρόδ 1, 73, 81, 86 καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ἐν Ἀιαβτ. δ. γ. 18. »Ἀπεχώρει τὴν ταχίστην πρὸς τὸ στράτευμα« ἀντὶ τῆν συντομωτάτην ὁδὸν πορευόμενος· ὡς ἐν α. β. 20. »Τὴν Κίλισσαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδῷ«, τὴν συντομωτάτην, δι' ἧς ἐδύνατο ταχέως πορευθῆναι. Παρὰ τοῖς ὕστερον πεζογρφ. ὡς παρὰ Διονσ. Ἁλικ. Διοδρ. καὶ Πλουτ. συνήθεστ. ἔστι τὸ συγκρ. ταχίων, οὐδ. τάχιον, ονος, σπανιώτρ. μέντοι παρὰ τοῖς γνησίοις Ἀττ. παρβλ. Πιερσονίον Μοιρ. σλ 436. καὶ Meineke Men. σελ. 144. (ιων, ιον, μόνον δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπικ. ιων, ιον.) [πιθαν. ἐστὶ τὸ ταχὺς συγγεν. τῷ θέω, θοός.]

*Ταχύσκαρθμος, ὁ, ἡ, ον (σκαρθμός). Ὁ ταχέως, ὀλίγωρα πηδῶν, ἢ σκιρτῶν.

*Ταχυσκελής, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ ἔχων ταχέα σκέλη, ἢ πόδας.

*Ταχύσπερμος, ὁ, ἡ, ον (σπέρμα). Ὁ ταχέως σπέρμα ἔχων, ταχὺς εἰς τὸ σπέρμα ἀποκτᾶν, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ι'. 3.

*Ταχυστροφάλιγξ ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὁ ταχέως ἢ ἁρμητικῶς φερόμενος διά τινος κυκλικῆς κινήσεως, ἀμφ.

Ταχυτής, ῆτος, ἡ (ταχύς)· ταὐτὸν τῷ, τάχος. Ὀλιγωρία, βία, σπουδή, ἐξαιρ. τὸ ἐν τῷ τρέχειν ὀλίγωρον, »ταχυτῆτος ἄεθλα«, Ἰλ. Ψ, 740. ἦτοι τοῦ τρεξίματος, καὶ Ὀδ. Ρ, 315. (ἐσθότε καὶ ταχύτης εὕρηται γεγραμμένον, ἀλλ' ἁμαρτ. παρβλ. Ἀρκαδ. σελ. 28, 9.)

Ταχυτόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως τίκτων, γεννῶν.

*Ταχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ταχείαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων, ὁ ταχέως, ὀλίγωρα ὁμιλῶν.

Ταχυχειλής, ές, ὁ, ἡ, ές (χεῖλος). Ὁ ταχεῖα χεῖλη ἔχων, ἐν Ἀναλκτ. α'. σελ. 220. »Αὐλοὶ ταχυχειλεῖς«, ἤτοι, αὐλοὶ ταχέως διὰ τῶν χειλέων παιζόμενοι, ἢ φυτώμενοι, τοὺς ὁποίους τὰ χείλη ταχέως καὶ ἄνευ διακοπῆς διαφυσῶσιν ὅπου ὅμως ὁ Ὅσυν. auctar. Λεξ. σελ. 154. ταυχελεῖς θέλει γράφεσθαι.

Ταχύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεῖρ). Ὁ ταχείας χεῖρας ἔχων, καθόλ. ταχύεργος, ἐπιδέξιος, εὔστροφος, ὄζειν

Ταχυχειρία, ἡ. Ταχύτης, εὐκολία τῶν χειρῶν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχυεργία, εὐστροφία, δεξιότης.

*ΤΑΩ, ἄχρηστον θέμα, συγγεν. τῷ ΤΑΓΩ, τεταγών. Πάιω, λαμβάνω, ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἐπιλαμβάνω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· τάω, τῶ, σημαίνει τὸ δέχεσθαι, τάεις, τᾷς, τάει, τᾷ, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς η, Δωρικ. τῆς, καὶ τῇ. Τούτου ὁ παρατ. ἔτασον, ἔτασε, ἔτασε· καὶ τὸ προστακτ. τασε, καὶ χρᾶσει Δωρικ. τῆ· ἴδε πλατύτρ. ἐν τῷ τῆ.

Τάων, Δωρ. καὶ Αἰολ. γενικ. πληθ. τοῦ θηλυκ. ἄρθρου ἀντὶ τῶν, ἢ τούτων, ταύτων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡπ. συχνότατα.

*Ταών, ῶνος, ὁ, ἀντὶ ταώς.

Ταώνειος, ὁ. Ὁ ἐκ ταώνος ὤν, παγωνίτιος· ἐκ τοῦ

Ταώς, ὁ, γενικ. ταώ, Ἀττ. ταών. Εἶδος ὀρνίου, τὸ μέγεθος ἴσον χηνί, ποικίλα καὶ χρυσίζοντα πτερὰ ἔχοντος, ραινο, Λατ. pavonius, παγώνι, κοινότρ. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 655. ἔνθα Μηνόδοτος ὁ Σάμιος λέγει, ὅτι οἱ ταοὶ ἱεροὶ εἰσὶ τῆς Ἥρας, καὶ ἐγένοντο ἐν Σάμῳ, καὶ ἀντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν καὶ ἐν Σ'. σελ. 397. ἀναφέρει ἐξ Ἀριστοτέλους τὰ ἰδιώματα αὐτοῦ· ὅτιες ἔτι ἀναφέρει ἐκ Τρύφωνος, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι περιπῶσι καὶ θαυμάουσι τὴν τελευταίαν συλλαβήν, οἷον »Ταὼς, φέρων μαρτυρίαν καὶ ἐξ Ἀριστοφ. Ὄρν. »Τηρεὺς γὰρ εἰ σύ, πότερον ὄρνις ἢ ταὼς«; καὶ πάλιν· »Ὄρνις θῆτα τίποτ' ἐστίν, οὐ θήπου ταὼς«, ὡς εἰκάζεται, θέλοντες διὰ τῆς βαθυτέρας ταύτης προφορᾶς νὰ μιμηθῶσι τὴν θυμάρετον καὶ ἀηδῆ φωνὴν τοῦ πτηνοῦ τούτου· εὕρηται ἔτι ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστοφ. ἐκδόσ. ἡ ὀνομστ. ταὼς γεγραμ. ἀλλ' ἡμαρτ. Ὁ τύπος ταών, ὁ, ὦνος, ὦνες, καὶ κατὰ συναίρ. ταὼς παρὰ τοῖς Αἰολ. ἔτι πληθ. ὀνομ. ταοί, ἣν ἐν πολλῇ χρήσει ἡ δὲ ὀνομ. πληθ. ταόνες, ἀμριβλτ. ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι, σελ. 239.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ε.

Τε, μόριον ἐγκλιτικόν, ἢ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, εὔχρηστος παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, καί. Λατιν. -que, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ λέξεις πρὸς ἀλλήλας. Κατὰ τὸν Ἑρμάν. ἐν Βιγερ. σελ. 835· καὶ ἐν τῇ Ἐρφ. ἐκδ. Σοφ. Ο. Τ. 688. διαφέρει τοῦ καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καὶ συνάπτει ἰδέας τοιαύτας πρὸς ἀλλήλας, αἵτινες δὲν προκύπτουσι, δέν πηγάζουσιν ἀναγκαίως ἐκ προηγηθείσης ἐννοίας ἢ ἰδέας, ὁ δὲ τε θεωρεῖται μᾶλλον ὡς συνδέων γενικῶς πᾶσαν ἰδέαν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς ἅμεσον συνέπειαν μετά τινος ἄλλης εἴτε προηγουμένης, ἢ ἑπομένης, παρβλ. Ἰλ. Τ, 221. Ὀδ. Α, 392. Ἑρμάν. Τμν. Ὁμρ. Δημ. 488. συνάπτονται δὲ διὰ τοῦ τε οὐχὶ μόνον ἰδιαίτεραι λέξεις, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα κῶλα λόγου, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 198. Ἰδιαι χρήσεις. 1) ὁ τε συνάπτει τὰ κῶλα ἑνὸς λόγου πρὸς ἄλληλα, ὅταν ἕπεται ἁπαξ μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, ἢ μετὰ μίαν ἐκ τῶν πρώτων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουσι τὸ δεύτερον κῶλον, ὡς ταὐτούς δὲ ἑλώρια τεύχε' κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσιν, Ἰλ. Β, 5. ἔτι καὶ ἐν τῷ παζῷ λόγῳ οὐχὶ σπαν. ἐξαιρ. παρὰ Θουκ. 2) ἐπιτείνεται μᾶλλον ἡ συνέχεια τῶν κώλων ἢ τῶν λέξεων μιᾶς περιόδου, ὅταν ὁ τε ἐπαναλαμβάνεται καὶ κεῖται μεταξὺ τῶν δύο συναπτομένων λέξεων ἢ κώλων, ὅτε μάλιστα διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἐπαναλήψεως αὐτοῦ δύνανται πολλὰ ἐν ταὐτῷ κῶλα νὰ συναφθῶσι πρὸς ἄλληλα, ὡς »Νέστορι δίῳ εἰδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐφέκειν, Ἰλ. Β, 58. παρβλ. καὶ Ἰλ. Α, 361. Τμ. Ἀφρ. 177. ἐν δὲ τῷ παζῷ λόγῳ σπαν. εὑρηται ἡ διπλῆ ἐπανάληψις τοῦ τε, παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. σχεδὸν ταὐτοσήμ. τῷ ἢ εὑρηται διπλοῦς ὁ τε ἐν Ὀδ. Β, 374. »πρὶν γ' ὀτ' ἂν εἰνάετές τε δυωδεκάτη τε γένηται«, ἀντὶ, πρὶν γενῇ ἐνδεκάτη ἢ δωδεκάτη. 3) Ὁ τε κείμενος πρὸ τοῦ καὶ ἐπαυξάνει τὰ μάλιστα τὴν πρὸς ἀλληλα συναφὴν τῶν μερῶν ἢ κώλων τῆς περιόδου, καὶ ἀποτελεῖ ἓν συνεχὲς ὅλον, ὡς τὰ συνεζεύχθαι ἀμέσως ἀμφότερα τὰ μέρια ταῦτα, τε καί, Ὁμ. αὐτοί τε καὶ ἵπποι, πύματόν τε καὶ ὕστατον, κ. τ. τ.« μ' ὅλον ὅτι δὲ πολλάκις τὰ δύο ταῦτα μόρια, ὡς ἐν τῷ παζῷ λόγῳ συχνότατα συμβαίνει, χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ παρεντιθεμένων λέξεων, δὲν γίνεται ὅμως οὐδ' ὅλως ἀναγκαῖα πάντοτε οὔτε ἐν αὐτῷ τῷ παζῷ ἡ παρείσαξις αὐτῆ ἄλλων λέξεων, ὡς πεύ τε καὶ χεῖρον εἰπόντε πεπευθήμεν. Θουκ. 2, 33. »βούλεταί τε καὶ ἐπίστασθαι«, ὁ αὐτ. 2, 25. »ὥστε τοῦς τυχήκεις παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. ἀνάλογον ἔστι τὸ Λατν. et – et, καὶ – que et παρβλ. καὶ, 2. ἰδίως δὲ χρῶνται οἱ ἐπικ. ἀπὸ τῆς σημ. τοῦ τε καὶ τῷ τ' ἠδέ, Ἰλ. Β, 236. Δ, 440. Ι, 99. Τ, 285, καὶ ἀλλαχοῦ· σπανίως δ' εὑρηται παρ' αὐτοῖς τό, τε ἰδέ, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. σελ. 448. ὡσαύτως παρὰ τοῖς ἐπικ. ἔστι τυνήθης ἡ μετάθεσις, καὶ τε, Ἰλ. Α, 521. Ι, 159. Τ, 86. Χ, 31. καὶ ἐν ἐπαναλφ. καὶ τε — καὶ τε. Ὀδσ. Ξ, 465. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὑρηται ὁ καί – τε, ὅτε μάλιστα παρεντίθενται μεταξὺ μία ἢ πλείονες λέξεις, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 191. — 4) Ἐσθ' ὅτε συνάπτει ὁ Ὅμρ. διὰ τοῦ τε – τε, ἢ τε – καὶ διαφόρους πρὸς ἀλλήλας ἐγκλίσεις, ἐξαιρ. συνάπτει τὴν μετοχὴν μετὰ τῆς ὁριστικ. ὡς, »Ἰοῖτιν τε τι τυτκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον«, Ἰλ. Γ, 80. καὶ »ἀλλήλοισί τε κελόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστοι«, Ἰλ. Θ, 346. Ο, 368. »τύν τε δύ' ἐρχομένω καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν«, Ἰλ. Κ, 224. »νοήσῃ δὲ δίος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε προσοῖσιν«, Ὀδ. Π, 6. »πάρομαι ἕως ἔκοιτο γῆράς τε λιπαρόν, θερμόν τε φαείμον ὀπωρινόν«, Ὀδ. Τ, 367. Ἑρμάν. Τμν. Ὁμ. Δημ. 153. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὅπου ἡ κυρία πρότασις ἕπεται διά τοῦ τε ἢ τε καὶ μετὰ μίαν μετοχικὴν πρότασιν, ἴδε Ἑρμάν. ἐν Βιγερίῳ σελ. 722. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 180. ὡσαύτως εὑρηται παράδειγμα τούτου καὶ ἐν τῷ παζῷ λόγῳ, παραβλ. Ἡρόδ. 1, 85. Θουκ. 4, 109. Schaef. Διονυσ. Συνθ. σελ. 52. Καλοῦσι δὲ σημειωτέον, ὅτι ὅλαι αὗται καὶ ἄλλαι παρόμοιαι συγκρίσεις ὅσαι συμβαίνουσιν εἰς τὸν λόγον, δὲν προκύπτουσιν ἀπό ἀμέλειάν τινα ἢ ἰδιαιτέραν ἄδειαν τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μᾶλλον πηγάζουσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας δυνάμεως τοῦ τε, τὴν ὁποίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχει τοῦ νὰ συνδέῃ γενικῶς πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη ἑνὸς λόγου. — 5) Μ' ὅλον ὅτι ὁ τε ὡς ἐγκλιτικὸν μόριον δὲν δύναται οὐδέποτε νὰ κεῖται πρὸ μιᾶς λέξεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο χωρὶς τινά, ἄκρον ἀντιβαίνουσι τῷ κανόνι τούτῳ, ὡς τὰ ὑπὸ Schaef Γνωμ. Ἑλλ. σελ. 367. καὶ appar. εἰς Δημοσθ. 1, σελ 690. Meinike cur. crit. εἰς Ἀλ. σελ. 10. Elmsl. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 508, καὶ Ἡρακλ. 622. Ἑρμάν. Σοφ. Φιλ. 964. Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 8. ἐξαιρ. τὰ ὑπὸ Wellauer additam. ad Vechner. hellenol. Vrat. 1828. σελ. 4 Ἀλλ' ὡς ὁ Schaef ὀρθῶς παρετήρησεν, ἐκτός τινῶν, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἐξελήφθησαν ὡς τοιαῦτα, τὰ ἐπίλοιπα τῶν χωρίων τούτων εἶτε συνηθ. προτάσεις συνεστραμμέναι ἐκ δύο μελῶν, τὰ ὁποῖα δύνανται μᾶλλον διά τινος μερῆς ὑποτιθεμένης ἐλλείψεως νὰ σαφηνισθῶσιν, ἢ ἡ λέξις, μεθ' ἣν ὁ τε ἕπεται, ἀναφέρεται οὕτω ἀμέσως εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τε ἀποδίδεται, ὥστε κατά τινα τρόπον φαίνεται ὡς ἓν μέρος αὐτῆ· ὅθεν ὁ τε δύναται α) νὰ κεῖται μετὰ μίαν γενικ., ἥτις προηγεῖται τῆς λέξεως ἐκείνης, εἰς ἣν τὸ μόριον τε ἀποδίδεται, καὶ ὅταν μάλιστα ἡ γενικ. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ὡς ἐν Ἡπ. ἐρ. 19. βι μετὰ τὸ ἄρθρον τῆς λέξεως, εἰς ἣν ὁ τε ἀποδίδεται, ὡς Πλάτ. Ἱππ. σελ. 283. Α. γ) μετὰ ἓν ἀναφορικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναφορὰ ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν πρότασιν, ὡς Αἰσχ. Προμ. 489. Ἑπτ. Θηβ. 1051. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 304. Β. ὡσαύτ. καὶ μετὰ μίαν ἐρωτηματικὴν λέξιν, Ἰλ. Α, 8. Τμ. Ἀπολ. 19. δ) ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ μετὰ μίαν πρόθεσιν, ἥτις ὁμοίως ἀποδίδεται ἔτι καὶ εἰς τὸ δεύτερον κῶλον, Ηιπ. Πυθ. 1, 22. Ἡρόδ. 1, 69 9, 1. Σοφ. Ἠλ 509. Αἰ. 53. Πλάτ. Μενέ. σελ. 240. Α. – παρβλ. ἐξαιρ. Ηιπ. Νεμ. 1, 46. Αἰσχύλ. Χοηφ 127. Σοφ. Ἠλ. 1005. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 970. Ἀριστοφ. Ἱππ. 586. Λυσιστρ. 1159. Θουκ. 6, 40. Seidl. Εὐριπ. Ἠλ. 429.

Meinike Φιλεμ. σελ. 382. Φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ ἄριστοι συγγρφ. μετεχειρίζοντο τότε μόνον τὸ τε ἁμέσως μετὰ τὴν πρόθεσιν, ὅτε ὁ λόγος ἤρχιζε μὲ ταυτὴν τὴν πρόθεσιν. Pors Εὐρ. Ὀρ. 887. – 6) παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ Ἰωσι κεῖται ὁ τε μετὰ τὰ ἀναφορικὰ ὡς ἐπὶ πολὺ μᾶλλον πλεονάζων, ἡ ὁποία χρῆσις αὐτὴ ἐπιστηρίζεται αὐτοῖς εἰς τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ μόριον τοῦτο τοῦ συνάπτειν γενικῶς, διότι τὰ μετὰ ταῦτα ἀναφορικὰ ὅτα εἰς χρῆσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡλώσσῃ μόνον ὡς διεκτικὰ, ἐλάμβανον ἀεὶ σχετικὴν καὶ συμπλεκτικὴν σημασίαν, ὅτε ἐπροστίθετο εἰς αὐτὰ ὁ, τε· ὅτε ὅμως μετὰ ταῦτα ἡ ἀναφορικὴ ἔννοια αὐτῶν κατεστάθη κοινὴ, καὶ ἰδίως μᾶλλον ἐν χρήσει, ἀπελείπετο τὸ ἡ τε ὡς πλεονάζον, δὲ ὃ κεῖται παρ' Ὁμ ὅ τε, ἥ τε, ὅ τε, ὅσος τε, οἷος τε, ὁποτερός τε, ὁσσάτιός τε συχνότατα ἔτι, ἐν ᾧ ἐν τῇ Ἀτταῖ συνήθει διαλέκτῳ μόνον τὸ ὅ τε καὶ ὡς τε, καὶ αἱ φράσεις εἷός τε καὶ ἐφ' ᾧ τε διετηρήθησαν. β) συχνάκις παρ' Ὁμρ παρεισάγονται ἄλλα μόρια μεταξὺ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ τοῦ τε, ἐξαιρτ. ὃς ῥά τε (οὐχὶ δὲ πώποτε δς τε ῥα), ὅς μέν τε, ὅς περ τε, Ἑρμάν. Τμ. Ὁμ. Ἀπολ. 890. γ) ὁμοίως συνάπτει ὁ Ὅμρ τὸ τε μετὰ ἀναφορικῶν μορίων, ἐνθα τε, Ἰλ. Ε, 305. ὅτε τε, Ἰλ. Ε, 500. ὅτε περ τε, Ἰλ. Κ, 7. ὡς τε, Ἰλ. Β, 474. αἴτε τε, Ἰλ. Ι, 481. καί ἀλλαχοῦ, πολλάκις· ἵνα τε· ἀλλά τε, Ἰλ. Τ, 165. Ὀδ. Μ, 64, 67. κ. τ. τ. παρβλ. Ἑρμάν. Βγ. σελ. 835. καὶ Θειρσ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 534. ἐπεί τε συχνάκις παρ' Ἡροδ. ὡς ἐν 5, 33. – 7) ὡσαύτως εὑρηται ὁ τε πλεοναζων παρ' Ὁμ. καὶ μετ' ἄλλων μορίων, ἐξαιρτ. α) γαρ τε, ὡς τὸ Λατιν. etenim. Ἰλ. Α, 81. Δ, 160. Ψ, 156, 590. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, τε γαρ, Ἰλ. Ψ, 277. καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. Schaef. Σοφ. Τραχ. 1021. καὶ Διον. Συνδ. σελ 409 ἐπιτεινομένου οὕτω τοῦ γὰρ, Pinzger Διαιρ. 5, 3. β) μέν τε, ἴδε μεν. γ) δέ τε, παρ' Ὁμρ. ἐξαιρ. συχνότ. παρεισαγομένης καὶ ἄλλης λέξεως μεταξύ, νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα, Ἰλ. Ι, 519. καὶ μέν τε – δέ τε, Ἰλ. Ε, 139. Φ, 260. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. οὐχ εὑρηται δέ τε οὐδ' ἅπαξ, Ἑρμάν. Vig. σελ. 836. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 667. ἄλλως ὁ τε συναπτόμενος μετ' ἄλλων μορίων ἑρμηνεύεται ἐπίσης ὡς καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν, παρβ. ὅτε. — 8) ὅτε ὁ τε κεῖται ἐν τῷ πρώτῳ κόλῳ μιᾶς περιόδου, ἐν τῷ δευτέρῳ δέν ἐπεται ἀεὶ αὐτὸς τε ἢ καὶ, ἀλλὰ καὶ ὁ δέ, Σοφ. Ο. Κ. 367, 1139. Τραχ. 285. Seidl. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1361. Boeckh. Πίνδ. Πυθ. 5, 54. Reisig comm. crit. de Sophel. OC. 805. pag. 303. Wellauer. Αἰσχύλ. Πέρσ. 617. διὰ τοῦ δὲ ἐπιτείνεται ἡ ἔκφρασις τοῦ δευτέρου κώλου, ὡς ἐν τῇ Λατ. διὰ τοῦ et vero, πολυσπανιστρ. ἕπεται μετὰ τὸν τε ὁ δ', Πίνδ. Ὀλ. 1, 167. Ἰσθμ. 8, 75. Boeckh. ἐπιγράμμ. γραφ. σελ. 362. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ παιζῷ λόγῳ, π. χ. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 143. C. Ἰων. σελ. 535. D. παρβλ Matthiä Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 893. καὶ ἑξῆς. Συμβαίνει οὐκαμπίας ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ μὲν εὑρίσκεται ὁ μέν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὁ τε, καθ' ἣν περίστασιν ἡ διὰ τοῦ μὲν φερομένη ἔννοια διακρίνεται ἀεὶ ὡς κυρία ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε ὑποτίθεται ὡς ἀντιστατικὴ ἐλλη τις πρότασις διὰ τοῦ δὲ ἐκφραζομένη, ἐν ᾧ ἡ διὰ τοῦ τε ἐπακολουθοῦσα οὐδεμίαν ἄλλην ἀναφορὰν πρὸς τὴν προτέραν ἔχει, εἰμὶ τὴν τῆς ἁπλῆς συνεχείας, ὡς π. χ. Πίνδ. Πυθ. 4, 443. Νεμ. 8, 51. Σοφ. Τραχ. 1012, 1234. Φιλ. 1045, 1410. ἴδε πλατυτρ. περὶ τούτου Ferd. Hand depatie te dissert. 1 Jen. 1823. dissert. 2, 1824.

*Τέ, Δωρ. αἰτ. ἐνκ. τοῦ σύ ἀντὶ σέ, Ἀριστφ. Ἀχ. 730. 779. Θεόκρ. 1, 5. πιθαν. ἀεὶ ὀρθοτονούμ. τὸ δὲ τὺ ἐγλειτ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. I, σελ. 292.

*Τέ, ἀποστροφ. ἀντὶ τεά, οὐδ. πληθ. τοῦ τεός, Ἰλ. Ε, 237.

Τέγγω, μελ. ξω, παθητ. παρακμ. τέτεγμαι, ἀόριστ. ἐτέγχην. Βρέχω, ὑγραίνω, καθυγρον ποιῶ, καθυγραίνω, Ἀπολλ. ἀργ. α'. 555. καὶ 184. β) μαλακύνω, ἁπαλὸν ἢ ὑγρὸν ποιῶ, τήκω, ἀναλύω, ὅθεν μεταφρ. εἰς συμπάθειαν κινῶ, διεγείρω, κινῶ τὴν καρδίαν τινὸς εἰς οἶκτον, Valck. Ἱππολ. 303. καὶ μέτ. τέγγομαι, μαλακύνομαι, ἢ κινοῦμαι, ἐνδίδω, εἴκω, στέργω, »Τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδαιμίαν«, Πλουτ. Πολ. β'. μαλάσσεσθαι τὴν ψυχὴν, διεγείρεσθαι εἰς συμπάθειαν· ἴδε Rohnk. Τιμ. σελ. 248. γ) βάπτω, χρωματίζω, κηλιδόω, καθολ. ἀναμιγνύω, μετά τινος ἄλλου ἀναπατάω, κεραννύω, συγχεῖρῶ, ὡς τὸ Λατ. imbuere. »Οὐ ψεύδει τέγξω λόγον«, Πινδ. Ὀλ. 4, 28. καὶ, »Τέγγων δάκρυα στοναχαῖς« Νεμ. 10, 141, τὸ δὲ δάκρυα τέγγειν, παρὰ Τραγ. ἀντὶ τοῦ χύνειν δάκρυα. (συγγεν. τῷ τήκω, Λατ. fugo, καὶ Γερμ. tünchen.)

*Τεγέα, ἡ, Ἰωνικ. Τεγέη, κύρ. ὄνομ. πόλεώς τινος ἐν Ἀρκαδ. Ἰλ. Β, 607. ἔνθεν

Τεγεάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ Τεγέᾳ γεννηθείς, ὁ ἐκ Τεγέας ὤν. Καὶ ὁ ἐκ τέγους, ἤτοι ἐν τέγει (παρ' οἰκιακῷ) γεννηθείς, Διογεν. Λαερτ. ζ'. 16. »Περὶ παιδὸς πορνευομένου ἐρωτηθεὶς (ὁ Διογένης) πόσον εἴη; Τεγεάτης, ἔφη«. Ἔπαιξε τὴν λέξιν ἐνταῦθα διὰ τὸ συνώνυμον, ἴδε τέγος, 3.

Τέγεος, ὁ (τέγος). Ὁ στεγὴν ἔχων ἢ πλησίον τῆς στέγης κείμενος, ὑπερῷος. ἀνώγειος, ὑψηλός, Ἰλ. Ζ, 248. »Δῶκαν ἔσαν τέγεοι πάλαμοι· ἀντὶ ὑπερῴων οἷοιν δωμάτια τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ἐπάνω ἤτοι τὸ ἀνώτατον πάτωμα τοῦ οἴκου, ἄλλως ὑπερῷοι εἶμοι.

Τέγη, ἡ ταὐτὸν τῷ στέγη, τέγος, Ἡσύχ.

*Τεγκτός, ἡ, όν, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τέγγω. Ὅστις βρέχεται εὐκόλως, μαλακύνεται, ὁ μαλακυνθήσεται διὰ τῆς βρεχῆς δυνάμενος, ὅστις διὰ τῆς βρεχῆς καὶ ὑγρασίας γίνεται μαλακός. Ἀριστοτελ. Μετεωρ. δ'. »Τὰ μὲν τεγκτὰ, τὰ δὲ ἄτεγκτα· οἷον χαλκὸς ἄτεγκτον, τηκτὸν δέ. Ἔρον δὲ καὶ γῆ τεγκτόν· βρέχεται γαρ, – ἔστι δὲ τεγκτὰ μὲν, ὅσα γῆι ὄντα ἔχει τοὺς πόρους μείζονς τῶν τοῦ ὕδατος ὄγκων, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος«. – Καὶ ὁ βεβρεγμένος, μουσκευμένος, ὑγραινθείς ἢ μαλακὸς διὰ τῆς βρεχῆς γενόμενος, – μεταφρ. οὗτινος ἡ καρδία ποιοῦσα εὐκόλως μαλακύνεται, ἤτοι διεγείρεται εἰς συμπάθειαν, μαλάσσεται, εὐκόλως εἰς οἶκτον κινούμενος.

Τέγξις, εως, ἡ (τέγγω). Ἔγρασις, βρέξιμον, Ἱπποκράτης.

Τέγος, εος, τό, ὡς τὸ στέγος. Στέγη, τὸ ὑπεράνω τοῦ ὄροφου, ἡ τοῦ οἴκου σκεπαστὴ, Ὀδ. Κ, 559, Λ, 64. καὶ Ἡσιοφ. Κυρουπ. ζ'. ε. 9. »Καὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βίλωσιν ἐνθεν καὶ ἐνθενν. Ἀριστοφ. Νεφ. »Τοῦ τέγους τὸν κέραμον χαλάζας συντρίφομενν. 2) καὶ πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος, οἶκος, ὄροφος, δῶμα, οἴκημα, ἐξαιρ. ὑπερῷον, Ὀδ. Α, 333. »Στὴ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖοι· ἤτοι παρὰ τὴν παραστάδα τοῦ οἴκου· καὶ Ὀδ. Θ, 458. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) παρὰ νεωτρ. δὲ ἐξαιρ. θάλαμος, ἤτοι δωμάτιον ἐστολισμένον μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἔπιπλα· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Chambre garnie· ἀξαιρτ. δὲ τὸ τῶν Ἑταιρίδων οἴκημα, χαμαιτυπίον, πορνοστάσιον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 717. (ἐξ οὗ στέγω, καὶ τὸ Λατιν. tego, tectum, ὡς καὶ τὸ Γερμ. decken Decke κ.τ.τ.)

*Τεθαλυῖα, ποιητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τέθηλα, ἐκ τοῦ θάλω, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ, τεθηλυῖα. τὸ ἀρσ. τεθηλὼς δὲν μετεβλτ. εἰς τεθαλώς.

Τεθαρρηκότως, ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακμ. τεθαῤῥηκὼς τοῦ θαῤῥέω. Μετὰ θάῤῥους, θαῤῥούντως, τολμηρῶς, ἀφόβως.

Τεθάφατας, Ἰωνικ. γ'. πρόσπ. πληθ. παθητ. παρακ. τοῦ θάπτω, ἀντὶ, τεθαμμένοι εἰσὶ, Ἡρόδοτ. 6, 103.

Τέθεικα, Βοιωτικ. ἀντὶ, τέθηκα· παρακμ. τοῦ τίθημι.

Τέθηλα, μέτ. παρακ. τοῦ θάλλω, Ὀδ. καὶ Ἡσ.

Τέθηπα, παρακ. κατ' ἐνεστ. σημασ. ἐκ τοῦ θέματος ΘΑΠΩ ἢ ΘΑΦΩ, ἀμετβτ. Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, εἰς ἔκπληξιν πίπτω, ἐξίσταμαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ, περίφοβος γίνομαι, συστέλλομαι, εὐλαβοῦμαι, συχνάκις παρ' Ὅμρ, ὅτι τὸ χρῆται ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ μετοχ. ἐπικ. ὑπερυντ. ὡς παρατ. ἐτεθήπεα, Ὀδσ. Ζ, 166. ἐτεθήπεας τετραπυλλάβως προφερόμενον, ἐν Ὀδ. Ω, 90. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ αὐρ. ἔταφον, ὅς τις ὡσαύτ. συνήθ. εὑρηται παρ' Ὅμ. κατὰ μετοχ. ταφών, ὡς, »ταφὼν ἀνόρουσεν, καὶ »στῆ δὲ ταφών· ἔτι δὲ καὶ ἀντιστρόφως εὑρηται ὁ παρακ. μετ' ἄλλης τινὸς μετοχ. πτέθηπα ἀκούων, Ἡρόδ. 2, 156. 2) ἐκ τοῦ μεταβτ. παρακ. τέθαφα εὑρηται μόνον τὸ ἡ. ἐνικ. πρόσ. τεθαφε παρὰ Krohyl. Ἀθ. 8, σελ. 258. κατὰ τὴν τοῦ Πασσωβ. διέρθ. 3) μεταβατ. εἰς θυμασμὸν κινῶ, μόνον παρ' Ἡσυχ. ὅς τις καὶ ἐνεστ. θήσω ἔχει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. (συγγεν. τῷ, τάφος, θάμβος, θάομαι, θάσσω, θαῦμα κ. τ. τ.)

Τέθμιος, ία, ιον (τεθμὸς, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, θέσμιος. Νόμιμος, τακτὸς, διωρισμένος, τεθεσπισμένος, εὔλογος, κατὰ νόμον. »Κέρτας Ἡρακλέος τέθμια«, Πίνδ. Νεμ. 11, 34. τὴν ὑπὸ Ἡρακλ. θεσπισθεῖσαν ἢ διαταχθεῖσαν ἑορτὴν· ἔτι δὲ καὶ οὖσ. ἀντὶ τοῦ τεθμὸς, Ἰτθμ. 6, 28 ἔτι καθῆκον ἀπαραίτητος, ἀπαιτούμενος, ζητητὸς, ἀναγκαῖος. Καλλίμ. εἰς Ἄρατ. 174. καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. α'. 449.

Τεθμὸς, ὁ (τίθημι), Δωρ. ἀντὶ θεσμὸς. Νόμος, θέσπισμα, διάταξις, »τεθμὸν μέγιστον ἀεξλωνα«, Πίνδ. Ὀλ. 6, 117. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τέθναθι, προστακτ. παρακειμ. τοῦ θνήσκω, Ἰλ. Χ, 365.

*Τεθναίην, εὐκτ. παρακ. τοῦ θνήσκω, Ἰλ.

Τέθναμεν, Ἀττ. γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. ἀντὶ, τεθνήκαμεν, τοῦ θνήσκω.

*Τεθνάναι, ἀπαρεμφ. παρακμ. τοῦ θνήσκω. (ᾱ, μόνον παρὰ Θεογν. 181, ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβλτ. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 550. ἐστὶ τὸ Ἄλφα μακρὸν, ὅπου οἱ πλείστοι τεθνᾶναι γράφειν ἐθέλουσι, παρβλ. Δρακ. σελ. 39. 13. 108, 25.)

*Τεθνᾶσι, γ'. πληθ. πρόσπ. παρακ. τοῦ θνήσκω, Ὁμηρ.

Τέθνειγα, παρακ. Βοιωτικ. ἀντὶ τέθνηκα τοῦ θνήσκω, ὡς καὶ τὸ τέθεικα, ἀντὶ, τέθηκα· ὅθεν παράγεται τὸ παρ' Ὁμήρῳ, τεθνειώς, τεθνειῶτα, ἀντὶ, τεθνηκώς, τεθνηκότα, ἐν Ὀδ. Μ, 10. Α, 289. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ κατ' Ἀρίσταρχον γράφεται τεθνηώς, καὶ τεθνηότα.

*Τεθνεώς, ῶτος, ὁ καὶ τὸ, συνήθ. Ἀντ. ἀρσ. καὶ οὐδ. μετοχ. παρακ. τοῦ θνήσκω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 331. θηλ. τεθνειῶτα· ἀλλ' εὑρηται ἔτι καὶ οὐδ. τεθνεὸς παρ' Ἡροδ. 1, 112. ὅπερ πιθαν. ὀρθότ. ἐστί.

*Τέθνηκα, παρακ. τοῦ θνήσκω, Ὁμηρ.

*Τεθνηξόμαι, Ἀττικ. μέλλ. τοῦ θνήσκω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 590.

*Τεθνηώς, ῶτος. Ἰωνικ. ἀντὶ τεθνεώς, ἄρτεν. καὶ οὐδετ. μετοχ. παρακ. τοῦ θνήσκω. Ὁ Ἀρίσταρχος παρεδέξατο ἐν τοῖς τοῦ Ὁμρ. ποιημ. τὸν τύπον τοῦτον ὡς ὀρθότερον, ὃν καὶ ὁ Οὐόλφ. ἠκολούθησεν, ἐν ᾧ ὁ Ζηνόδοτος προεῖλετο μᾶλλον τὸν Βοιωτικὸν τύπον τεθνειώς, καὶ σὺν

αὐτῷ ὁ Βουττμ. παρ' Ὅμρ. εὑρηται ὅτι καὶ γεν. τεθνηότος, αἰτ. τεθνηότα, Ἰλ. Τ, 300. Ω, 20. Ὀδτ. Ω, 56. τὸ δὲ θηλ. κεῖται παντοῦ παρ' Ὅμρ. τεθνηκυῖα. (τὸ οὐδέτρ. ἔδει μᾶλλον τεθνηκός γράφεσθαι.)

Τεθνώς, ποιητ. ἀντὶ, τεθνεώς.

Τεθορεῖν, κατ' ἀναβιβλαστ. ἀόρ. β'. τοῦ θρώσκω, ἀντὶ θορεῖν, διαπηδῆσαι, Ἡσύχ. ὡς καὶ τὸ, λελαβέσθαι, ἀντὶ, λαβέσθαι κ. τ. τ.

Τεθορυβημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ θορυβέω. Μετὰ θορύβου καὶ φωνῶν· ἡ ἀταξίας καὶ ταραχῆς. Ξεν. Ἑλ. ε'. η'. 5.

*Τεθρήμερον, τό (τέτταρα, ἡμέρα). Τέσσαρες ἡμέρας, διάστημα χρόνου ἐκ τεσσάρων ἡμερῶν.

Τεθριππηλάτης, ου, ὁ (τέθριππον, ἐλάτης). Ὁ μετὰ τεθρίππου ἐλαύνων, ὁ συρόμενος ἐφ' ἁμάξης ἑζευγμένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, ἁμαξεύων, Γλωσσ. Στεφ.

Τεθριπποβάμων, ονος, ὁ (τέθριππον, βαίνω). Ὁ τέτταρας ἵππους ἔχων εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅ ἐστιν, ὁ ὀχούμενος, ἁμαξεύων ἐπ' ὀχήματι ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Εὐρ. Ὀρέστ. 990. ἐπίθ. τῶν Θυρηαίων παρ' Ἡρόδ. 4, 170.

Τεθριπποβάτης, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, τεθριπποβάμων.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, ον (τέτταρα, ἵππος). Ὁ μετὰ τεσσάρων ἵππων ἁμαξεύων, ἢ τέτταρας ἵππους ἔχων. Πινδρ. ὅθεν «Τὸ τέθριππον», ἐξυπακούεται ἅρμα. Ἅρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Πλάτ. Ὀλ. 2, 91. Ἡρόδ 6, 103. οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 15. «Εἰ τῶν τεθρίππων βούλεσθε ἀπιέναι· τὸ πλῆρες παρ' Εὐρ. Φοιν. 1550. «Τέθριππα ἅρματα, καὶ οἰκέτων τέθρίππους», Ἀριστοφ.

Τεθριπποτροφέω, ὦ. Τέτταρας ἵππους τρέφω, ἢ διατρέφω, ὥστε σύρεσθαι τὴν διὰ τοσούτων ἵππων ἅμαξαν, Ἡρόδ. 6, 125. ἐκ τοῦ

Τεθριπποτρόφος, ὁ, ἡ (τέθριππον, τρέφω). Ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τὸ τέθριππον ἅρμα, Ἡρόδ. 6, 35.

Τεθρυλλημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακμ. τοῦ θρυλλέω. Ἐγωισμένως, κατὰ γνωστὸν τρόπον, φαιδρὰ, διαβεβοημένως.

Τεθρυμμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακμ. θρύπτω. Ἡδυπαθῶς, μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, Πλούταρχ.

*Τεθυωμένος, μετοχ. παρακ. τοῦ θυόω, Ἰλ.

*Τεί, Δωρ. αἰτ. εἰκ. τοῦ σύ, ἀντὶ, τά, σέ.

Τείν, Δωρ. δοτ. τοῦ σύ ἀντὶ, σοί, Ὀδσ. Δ, 619, 829. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆσιμ παρ' Ἡροδ. 5, 60. 61. συνήθ ὀρθογραφούμενον. (υ-ι

*Τείδε, Δωρ. ἀντὶ τῇδε, ἢ ἐνταῦθα, Θεόκριτ. 5, 32. 8, 40.

Τεινεσμός, ὁ (τείνω). Τανυσμός, βιασμός, διάτασις ἢ βία καὶ δυσκολία ἐντὸς χέζειν. Κέλσ. δ'. 18. ἢ καθ' Ἡσύχ. νόσημα περὶ τὰ ἔντερα, Παῦλ. Αἰγ. «Κατὰ δὲ τὸ πάθος προθυμία πρὸς ἔκκρισιν ἀπαραίτητος, οὐδὲν ἐξαγουσα, πλὴν ὀλίγων αἱμάτων ἢ μυξωδῶν, ἔθεν

Τεινεσμώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεινεσμοῦ ὤν, ἢ ὁ τεινεσμόν, τανυσμόν, ἢ δυσκολίαν ἐν τῷ χέζειν πάσχων, ξυνιμάζων.

Τείνω, μέλ. τενῶ, ἀόρ. ἔτεινα, παρακμ. τέτακα, παθητ. παρακ. τέταμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτάθην (ξ), ὅθεν παρ' Ὅμρ. ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ ἀόρ. τὸ γ'. προσ. τοῦ παθητ. παρακ. τέτατται, γ'. προσ. ὑπερτετ.. τέτατο, γ'. πρὸσ. δυικ. τετάσθην, γ'. πληθ. τέτατο, Ἰλ. Δ, 544. γ'. πρόσπ. ἀόρ. τάθη, μετοχ. ταθείς. Ταινόω, τανύω, ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐξαπλόω, εὐθύνω, ἕλκω, τρυβῶ μὲ δύναμιν, ταινόζω, πτόξον ἔτεινεν, Ἰλ. Δ, 124. ἐτρίβητεν, ἐτάνυσε τὸ τόξον, τὸ δὲ, νῆια τείνειν, δίνω τὰ νήια τῶν ἵππων στερεά, σφικτὰ ἐκ τῆς ἁμάξης. Ἰλ. Γ, 261. Ε, 262. 322. Τ, 394. ὡσαύτως καὶ παθητ. αἱμάς.. ὃς εἰ ὑπ' ἀστερόεντος τέτατο, Ἰλ. Γ, 372. καὶ, πτελαμῶνα τετάσθην, Ἰλ. Ξ, 404. πταδεὶς ἑνὶ δεσμῷ», Ὀδ. Χ, 200. «ἱστία τέτατο», Ὀδ. Λ, 11. ἤτοι, τὰ πανία ἀνοίχθησαν ἢ ὑφώθησαν· καὶ Εἰκονικ. «Ζεὺς λαίλαπα τείνει», διαχέει, διατορπίζει τρικυμίαν καὶ ἀνεμοζάλην, Ἰλ. Π, 365. «ὡσαύτως νὺξ τέτατται βροτοῖσιν», Ὀδτ. Λ, 19. ἢ νὺξ διαχύθη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν· ἐξαπλώθη. 2) Ἐκτείνω, κατὰ μῆκος ἁπλόω, εἰς μάκρος ἐξαπλόω, στρόω εἰς μάκρος, καταβάλλω· «ἡμέσγαιον ὑπὸ λαπάρην τέτατο», Ἰλ. Χ, 307. ἤτοι τὸ ξίφος ἐκτείνετο πολὺ πρὸς τὰ κάτω, ἐκρέματο ἐπὶ πολὺ κάτω, ἐξαιρτ. ἁπλόω κατὰ γῆς, «ὥστε σιωλὴξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς», Ἰλ. Ν, 655. Χ, 119. «ὡσαύτως· «πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο», Ἰλ. Δ, 533, 544. καὶ «Ἕκτορα ταύτας ἐν κονίῃσι», Ἰλ. Ψ, 25. ἐξαπλώσας αὐτὸν κατὰ γῆς, φονεύσας αὐτόν. 3) Κατὰ μῆκος ἢ πλάτος σύρω, ἕλκω, κρατῶ δυνατά τι τεντωμένον, ὥστε νὰ μὴ ἀπολυθῇ, ἐπιτείνω, καὶ ἐδῶ ὅσπερ ἵστον τείνειν πολέμου τέλος», Ἰλ. Τ, 101. ἐὰν ὀηλ. ὁ θεὸς κρατῇ πάντοτε τὸν πόλεμον ἰσορρόπη, δὲν ἀφίνῃ τὴν νίκην νὰ κλίνῃ οὔτε πρὸς τὸ ἓν μέρος οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο, ταυτέστι συνεχῆ ἐπίσης καὶ τὰ δύο πολεμοῦντα μέρη, ὡσαύτως καὶ παθητ. «τῶν ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο», ἡ μάχη ἦν θηλ. αὐτοῖς ἐπίσης ἰσορρεπὴς ἰσοταλαντευμένη, Ἰλ. Μ. 436. Ο, 413. παρβλ. Ἡσ. Θεογ. 638. καὶ «τὸ τάτο κρατερὴ ὑμὶν νίκη», Ἰλ. Ρ, 543. ἀντὶ, κρατερὰ μάχη συνεκερότητο. μετὰ μεγάλου ἀγῶνος ἐμάχοντο, καὶ «ἵπποισι τάθη δρόμος», ἦτοι οἱ ἵπποι ἠγωνίζοντο εἰς τὸ τρέχειν ταχύτατα, Ἰλ. Ψ, 375. «ἠὲρ τέτατται», Ἡσ. Ἔρ. 551. ἤτοι ὁ ἀὴρ διαχύθη, διεδόθη, ὡσαύτως «τείνειν αὐδήν», Αἰσχύλ. Πέρσ. 574. «πιτείνω τὴν φωνὴν μου· τὸ δὲ, στέγετε δόμοι», ὀηλοῖ ὁ δρόμος, τὸ τρέχιμον ἐντάθη, ἐπεκτάθη, παρετράπη τῆς διευθύνσεώς του, Ἰλ. Ψ, 758, Ὀδ. Θ, 121. ἔτι ἐπὶ χρόνου, «τείνειν αἰῶνα», Εὐριπ. Ἰων. 635. ἤτοι, παρατείνειν, μακρύνειν τὸν βίον· ἔτι εὐθύνω πρός τι, πρός τι σκοπούμενον διευθύνω, «ἀποτείνω, π. χ. «βολὴν ἐπὶ Τροίην», Σοφ. Φιλ. 198. «ὡσαύτως «τείνειν τὸν νοῦν ἐπί τινα, τὸ δὲ, «μένον τείνει εἴ τινα», Εὐρ. «ἐπιβουλεύομαι φόνον κατά τινος — Β; τείνω, ἀμετρβ. ἐπὶ θέσεως τόπου τινός, ἢ ἀντικειμένου, ἐξαιρτ. ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, τοποθεσίας, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, καθήκω, παρατείνομαι, φθάνω, καταντῶ μέχρι, εὐθύνομαι, «ἀποτείνομαι πρός τι, ἔχω τὴν διεύθυνσίν μου πρός τι μέρος», «τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνοντα εἰς αὐτὸν τὸν Στρύμονα», Ἡρόδ. 7, 113, καὶ 4, 38. ὅθεν καὶ ἐπὶ προσώπων, «τείνειν ὡς τινα», Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205. σπεύδω, τρέχω νὰ ὑπάγω πρός τινα, σπαίρω παθητ. «τὸ ὄρος τετμημένον τὸν αὐτὸν τρόπον», Ἡρόδ. 2, 8. 2) τροπ. διευθύνομαι, ἀποτείνομαι, ἀναφέρομαι πρός τι, σκοπεύω εἴς τι, ἢ αἰνῶ, ἁρμόζω, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρός, ὡς τὸ Λατ. spectare, pertinere, ὅθεν, τείνει εἰς σέ, ἦτοι ἀναφέρεται εἰς ἐσέ, εἰς ἐσὲ ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, Ἡροδτ. 6, 109. «τὰ πρὸς τὴν ἀρετὴν τείνοντα», τὰ ἀναφερόμενα, ἢ σχέσιν ἔχοντα τῇ ἀρετῇ. καὶ, τείνει εἰς γέροντας, Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. ζ. 30. «Πρὸς τί μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ» «Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀνεψιοῦ τούτου· ποῦ ἀπιβλέπει; εἰς ποῖον ἀνήκει; καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρομοιάζειν, παρόμοιον εἶναι. Heind. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 169. «Πρὸς τὸν Σωκράτη μᾶλλον τείνειν· καὶ εἰς Κρατύλ. 41. «Ταῦτα οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει· καὶ εἰς Φαίδ. «Ἐγγύς τι τείνειν τινός· καὶ Πολιτ. 8, σελ. 548. D. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παρατάσεως χρόνου, Αἰσχυλ. Προμ. 64. καὶ, ἀγωνίζομαι, βιάζω ἐμαυτόν, προσπαθῶ, «τείνειν ἄγαν», Σοφ. Ἀντ. 711. (Ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου φαίνεται, ὅτι ἦτον τὸ ΤΑΩ, ταὐτοσημ. τύπος ταινόω, περὶ δὲ τῆς συγγεν. μετὰ τοῦ τιτύσκομαι ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Π, σελ. 237. ἐκ τοῦ τείνω παρήχθη ταινία, τενία, τένος, τένων, καὶ τὸ Λατ. tendo, teneo, tenus, tenor, tenuis, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. παρακ. κατά τινας τὸ tabula, ὡς ἐκ τοῦ φημὶ fabula.)

*Τεῖος, σπάν. ἐπικ. τύπος ἀντὶ τείως, τέως, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Ἑρμάν. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ἀντικαθίστησι ἐν Ἰλ. Τ, 189, ὅπου αὐτόθι τεῖος ἀναγινώσκεσθαι θέλει, παρβλ. εἶος.

*Τειρασίας, ου, ἀρσεν. κύρ. ὄνομα. Μάντις Θηβαῖος, συχνάκις ἐν Ὀδ.

Τεῖρος, εος, τό, ἐπικ. τύπος τοῦ τέρας, ἐξαιρ. δὲ πληθ. λέγονται «Τείρεα», τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι οἱ ἀστερισμοί, Ἰλ. Σ. 485. «πάντα τείρεσιν αἰθέρια», παρὰ τὸ, τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι, καὶ Τμν. Ὅμρ. 7, γ. ἴδε Τίκμαρ

Τείρω, παρτ. ἔτειρον, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἐν χρήσει, παρὰ Ποιηταῖς. Τρίβω, κατατρίβω, θραύω, κλάω, μαλακόν καὶ χαλαρόν ποιῶ, διατρυπῶ ὡς τέρετρον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, θλίβω, πιέζω, καταπατῶ, καταπονῶ, εἰς ἀθυμονίαν καὶ ἀμηχανίαν φέρω, καταδαμάζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, καταθλίβω, καὶ ἐν γένει λέγεται ἐπὶ παντὸς ὅτε δύναται νὰ βλάψῃ ἢ νὰ προξενήσῃ πόνον καὶ λύπην εἴς τε τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν, συχνάκ. παρ' Ὅμρ φέρεται κατὰ τροπ. ἐνν. ἐπὶ Γήρατος, Ἰλ. Δ 315. «ἀλλά σε γῆρας τείρειν καὶ Ε, 153. «σὲ δὲ τείρατο γήραϊ λυγρῷ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ νόσου ἢ τραύματος, Ἰλ. Π, 510. «τείρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος» ἢ ἐπὶ βαρείας ὀσμῆς καὶ ἀποφορᾶς, Ὀδ. Μ. 332. «τείρε.. φωκάων.. ὀδμὴ» ἐπὶ σφοδροῦ καὶ μεγάλου ἀγῶνος, Ὀδ. Η, 78. «τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς», ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λιμοῦ, Ὀδ. Δ, 369. «σὲ δὲ τείρε μετέπειτα λιμὸς» ἐπὶ μερίμνης, φροντίδος, λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, ἐπὶ σφοδρᾶς τῶν ἐχθρῶν βίας καὶ ὁρμῆς, καὶ ἐπὶ κινδύνου τῆς ζωῆς, «ἐμὲ δ' ἐδόσθη θυμὸς ἀτείρητο πένθεϊ λυγρῷ» Ἰλ. Χ, 242. καὶ Ὀδ. Ε, 324. «ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίη ἐπλήσθετο, τειρόμενος περ» καὶ ἄλλαχ πολλαχ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτικῆς θλίψεως, παρ' Ἡσ. Δείρ. 51. «τῷ δ' ὅτε δὴ καὶ κατὰ πλήρη ἔκφρασιν, τείρειν τινὰ κατὰ φρένας, Ἰλ. Ο, 61. καὶ τειρόμενος, ἀντὶ τεθλιμμένος, καταβασανισμένος, ἐξηντλημένος, τεταραγμένος, συχνάκ παρ' Ὅμ. (συγγεν. κατάτε τὴν βίζαν καὶ τὴν σημ. ἴστε τὸ, τέρτομαι, τρέω, τιτράω, τετραίνω, τορός, τορέω, τορεύω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρίβω, τρώω, θραύω, τιτρώσκω, τρώγω, τέρην, tener, ὡς καὶ τὸ Λατ. tero καὶ terreo.)

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ (τεῖχος, βάλλω), ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ

*Τειχεσιπλήκτης, ου, ὁ (πλήσσω). Ὁ τὰ τείχη πλήττων, κτυπῶν, καταβάλλων, κατακρημνίζων, τειχοκρημνιστής, ἢ πορθητής, ταὐτὸν τῷ αἱρητιτείχης. «Κριὸν τειχεσιπλήκτην», Νίκανδρ. Χρ. ί. 1. καὶ ιβ'. 10. ἀντὶ, κριὸν πολιορκητικόν.

Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ τοὺς τείχεσι ὡς ἐχθρὸς πελάζων, πλησιάζων, κατὰ κατὰ τῶν τειχῶν ὁρμῶν, διὰ νὰ ἀναβῇ ἢ νὰ πηδήσῃ αὐτά, ὁ κατὰ τῶν τειχῶν προσβάλλων, Ἰλ. Ε, 31, 455. ὅπου ὁ Ἡσύχ. ἔτι καὶ «Τει-

χεσιβλήτης» εὗρε, καὶ διὰ τοῦ «Τεῖχη καταβαλὼν» ἡρμήνευσε, τὸ δ' ἄλλο ἐξ ἐναντίας διὰ τοῦ, «Τείχεσι προσπελάζουσα.

Τειχέω, ῶ, ὡς τὸ τειχίζω (τεῖχος). Τείχεα ποιῶ, τειχίζω, φρούρια, τείχη, κάστρα κτίζω, Ἡρόδ. 9, 7. 21 μὲ τείχη, ἢ ὀχυρώματα περιβάλλω, διὰ τειχῶν ὀχυρόνω, ἐνισχύω, Ἡρόδ. 5, 23. 8, 40. 9, 8.

***Τειχήεις**, εσσα, εν (τεῖχος), = τειχιόεις.

Τειχήρης, ους, ὁ, ἡ, ες (ἀρω). Τετειχισμένος, ἀποκεκλεισμένος εἰς τείχη, ἢ πολιορκημένος. ὁ ἔνδον τοῦ τείχους ὤν, ὅς τις εἶναι, εὑρίσκεται κλεισμένος μέσα εἰς τὸ κάστρον. «Τειχήρεις ποιοῦσιν, Θουκυδ. ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκλείουσι, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. γ'. 2. «Τειχήρεις μᾶλλον ἦσαν οἱ πολέμιοι. ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκεκλεισμένοι· οὕτω καὶ τὸ, πυργήρης. 2) ὁ μὲ τείχη ὠχυρωμένος, ἐνδυναμωμένος.

Τειχίδιον, τό· ταὐτὸν τῷ, τειχίον.

Τειχίζω, μέλ. ίσω (τεῖχος). Τείχος ποιῶ, κτίζω τείχοι ἢ κάστρον, διὰ τείχους ὀχυρόνω πόλιν ἢ τόπον τινὰ, φρούριον ποιῶ, τείχος περιβάλλω, ἢ κατασκευάζω, Ξενοφ. «Πόλιν, χωρίον, ἕρυμα τειχίζειν» καὶ ἐντεῦθεν διὰ τείχους περιφράττω, ὀχυρόνω, ἐνισχύω, ἢ διανθεντεύω, Ἰλ. Η, 449. καὶ Ἡρόδ. «Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην» διανθεντευμένην ὑπὸ τοῦ Νείλου, παρβλ. τειχέω.

Τειχικός, ή, όν (τεῖχος). Ὁ ἐκ τείχους ὤν, ὁ εἰς τεῖχος αὐτήκοος, muralis, Λατ.

Τειχιόεις, εσσα, εν (τεῖχος). Μετὰ τείχους περικυκλωμένος ἢ στερεωμένος, διὰ τείχους ἐφωδιασμένος ἢ ὠχυρωμένος, ἐπίθ. τῶν ὀχυρῶν πόλεων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. «Τίρυνθα τειχιόεσσαν» καλῶς τετειχισμένην, καλὰ, στερεὰ τείχη ἔχουσαν· καὶ 646.

Τειχεῖον, τό, = τεῖχος. κατὰ σχηματ. μέσον ὑποκορ. Μικρὸν τεῖχος, ἢ τείχισμα. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει «Τειχίον, Ἀττικοί, τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις· ὁ δὲ Ὅμ. «τείχος μὲν τὸ τῆς πόλεως. τειχίον δέ, τὸ τῆς αὐλαίας, Ὀδ. Π, 165, 343. «μέγα τειχίον αὐλῆς», ἴδε Θ. Μαγ. σελ. 837. εὑρίσκεται ἐπὶ καὶ τειχεῖον γραφ.

Τείχισις, εως, ἡ (τειχίζω). Τὸ τειχίζειν, τειχισμός, ἡ οἰκοδόμησις τείχους τινὸς, ἢ κάστρου, ὀχυρώματος.

Τείχισμα, τό. Τὸ διὰ τείχους ἐκτισμένον ὀχύρωμα, φρούριον, ἢ ἕρυμα, τὸ ἐκτισμένον εἰς ὕψος σημειωμένου τείχους, Θουκ. γ'.

Τειχισμός, ὁ (τειχίζω)· ταὐτὸν τῷ, τείχισις, Θουκυδ.

Τειχιστής, οῦ, ὁ (τειχίζω). Ὁ τείχη κατασκευάζων.

Τειχογραφέω, ῶ (γράφω). Τείχη γράφω, σχεδιάζω ἢ ζωγραφίζω, ἀμφ.

Τειχοδομέω, ῶ (τειχοδόμος). Τείχη δομῶ, κατασκευάζω, τειχίζω, ἢ κάστρα κτίζω· ὅθεν

Τειχοδομία, ἡ. Ἡ τῶν τειχῶν, ἢ κάστρων, ὀχυρωμάτων κατασκευή, τείχισις, Πλατ.

Τειχοδόμος, ὁ, ἡ, ον (δέμω). Ὁ τείχη δομῶν, κατασκευάζων, ὁ τεῖχος κτίζων.

Τειχοκαταλύτης, ου, ὁ (καταλύω). Ὁ τείχη καταλύων, καταβάλλων, κρημνίζων, τειχεστιβλήτης, Κτησίας. (ῠ)

Τειχοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω τὰ τείχη τῆς πόλεως ἢ τὸ φρούριον, Πολύαιν. δ'. β'. 18. καὶ Κτησ.

Τειχολέτης, ου, ὁ· καὶ, —λέτις, ιδος, ἡ (ὄλλυμι), ταὐτὸν τῷ, τειχοκαταλύτης.

Τειχολύτης, ου, ὁ (λυω), ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, τειχοκαταλύτης. Καταδαφιστὴς τῶν τειχῶν, Πλούταρ. (ῠ)

Τειχομαχεῖον, τό. Μηχανή τις πολιορκητική, δι' ἧς καταδαφίζουσι καὶ κρημίζουσι τὰ τείχη τῆς πόλεως, Νικήτ. Χρον. ί. 1. καὶ

Τειχομαχέω, ῶ. Μ. ήσω (τειχομάχος). Περὶ τὰ τείχη ἢ περὶ τὸ κάστρον μάχομαι, πολεμῶ, πολιορκῶ τὴν πόλιν ἢ τὸ φρούριον. Ἡρόδ. 9, 70.

Τειχομαχία, ἡ, Ἰων. τειχομαχίη (τειχομαχέω). Ἡ περὶ τὰ τείχη μάχη, πολιορκία. Ἡ κατὰ τῶν τειχῶν ἔφοδος, ἐφόρμησις, Ἡρόδ. 9, 70. οὕτως ἐπεγράφετο ἡ ἑνδεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος· ὅθεν Π συναρχ.

Τειχομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς τειχομαχίαν ἐπιτήδειος, ὁ αἰτήσιμον ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατὰ τῶν τειχῶν ἔφοδον.

***Τειχομάχιον**, τό· ταὐτ. τῷ τειχομαχεῖον. (ᾰ)

Τειχομάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ περὶ τὰ τείχη μαχόμενος, ὁ πολιορκῶν αὐτὰ ἢ κατακρημνίζων, καταβαλλόμενος αὐτά.

Τειχομελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ διὰ μέλους ἤτοι ᾠδῶν τειχιζόμενος, ὅς τις τειχίζεται ἢ ὀχυροῦται μὲ μέλη καὶ ᾠδάς, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 290. «κιθάρη τειχομελὴς» ἢ τοῦ Ἀμφίονος λύρα, δι' ἧς ἐτειχίσθησαν αἱ Θῆβαι.

Τειχοποιΐα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τειχοδομία. Οἰκοδόμησις, κτῆσιμον τῶν τειχῶν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τειχοποιοῦ, ἐκ τοῦ

Τειχοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τείχη ποιῶν, κτίζων, διεγείρων, τειχοδόμος. 2) καὶ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, ὑπούργημά τι ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔχοντος τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα εἰς τὴν διατήρησιν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τῆς πόλεως τειχῶν. Δημοσθ.

Τειχόπυργος, ὁ (πύργος). Πύργος ἐπάνω τῶν τειχῶν ἱστάμενος, ὠκοδομημένος καὶ διάβασιν ἔχων. Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν λέξ. Ἁρμάριον, ἔνθα «τειχοπυργίουσι» κεῖται.

Τεῖχος, εος, τό. Οἰκοδομὴ διὰ λίθων ἢ πλίνθων καὶ ἀσβέστου εἰς ὕψος ἐγειρομένη, περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ διάστημά τι τόπων, ἢ διαχωρίζουσα αὐτὸ ἀπό τινος ἄλλου, ἅρμα, ὁ πόλεώς τινος περίβολος ἢ τὸ κάστρον, δι' οὗ ἡ πόλις ὀχυροῦται καὶ προφυλάττεται ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις συνάπτει τὴν λέξιν μετὰ πολλῶν ἐπιθέτων «τεῖχος ἄρειον» Ἰλ. Δ, 407, Ο, 736. «παὶπὺ τεῖχος» Ἰλ. Ζ, 327. «ἐπίδρομον τεῖχος» Ἰλ. Ζ, 434. «ἦτοι εὐέποδον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ διαβῶσιν οἱ ἐχθροί, ἀδύνατον, ἀντὶ τῷ «τεῖχος εὐθμήτου» Ἰλ. Μ, 38. «ἦτοι καλῶς καὶ ὀχυρῶς ᾠκοδομημένον, καὶ «τεῖχος χάλκεον, ἄρρηκτον Ὀδ. Κ, 3. ἔτι καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. «ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης» Ἰλ. Δ, 378. καὶ, «τείχεα μακρὰ», «κλυτὰ τείχεα» Ἰλ. Φ, 295. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ «ξύλινον τεῖχος», τεῖχος ἐκ ξύλων ᾠκοδημένον παρ' Ἡρόδ. 7, 142, 143. 8, 51. 9, 60, 70. καὶ ἀλλαχοῦ· περιφραστ. «τειχέων κιβωτὸν» Ἡρόδ. 7, 139. αὐτὰ τὰ τείχη ἐν ὅσῳ δύνανται ὡς προπύργια ἢ καλλίων ὡς ὄφρακες νὰ προφυλάξωσι καὶ νὰ ὑπερασπίσωσι τοὺς ὄπισθεν αὐτῶν μαχομένους. 2) πᾶσα οἰαδήποτε πρὸς ὀχύρωσιν χρησιμεύουσα οἰκοδομή, ἕρυμα, προπύργιον, προμαχών, τάφρος, ἢ κάστρον καστέλι, ἐν τε ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθ. συχνάκις παρ' Ἡρόδ. 3) καθόλ. δὲ καὶ πᾶσα περιτετειχισμένη, πόλις, μέ ἀσφαλῆ τείχη ὠχυρωμένη, Ὅμ. «διαπορθήσας . . τείχεα Θήβης» Ἰλ. Β, 691. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. συνήθως δὲ εἰς πληθ. — «τείχος ἐλαύνειν» Ὀδ. Ζ, 9. ἦτοι τραβῶ ἐν τείχος, καὶ Ἡρόδ. 9, 9. «τείχες ῥηξάσθαι» κρημνίζω εἰς μέρος τῶν τειχῶν, ὥστε νὰ κάμω ἄνοιγμα ἐπ' αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 90, 257. παραβλ. καὶ τοίχος. Παρὰ Δίωνι Κασσίῳ, φέρεται τροπ. «τείχη πολιτικὰ» ἀντὶ τοῦ, τάγματα στρατιωτῶν, λεγεῶνες, ὅ τινα ἀλλαχοῦ «στρατόπεδα πολιτικὰ» λέγει. ιζ'. 19. «τοὺς λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγεν» ἀντὶ τοῦ, εἰς ἓν τάγμα, καθόλου δὲ παρ' αὐτῷ «τεῖχος» σημαίνει, Σῶμα στρατιωτικόν, Στρατός· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Castra.

***Τειχοσειστήρ**, ῆρος, ὁ καὶ θηλ. τειχοσείστρια, ἡ (σείω). Ὁ τὰ τείχη σείων, διασείων, διακλονίζων Νεωτ. Λεξ.

Τειχοσκοπία, ἡ, (σκοπέω). Τὸ σκοπεύειν, βλέπειν ἢ κατασκοπεύειν ἀπὸ τοῦ τείχους, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν μέρος τῆς τρίτης ῥαψῳδίας τῆς τοῦ Ὁμήρου Ἰλιάδος. Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 88.

Τειχοφυλακέω, ῶ (τειχοφύλαξ). Φυλάττω τὰ τείχη, τὸ κάστρον τῆς πόλεως, ἢ ἐπάνω τῶν τειχῶν κάθημαι καὶ φυλάττω, τὸν τύπ. τειχοφυλακτέω ὃς τις εὑρηται παρὰ Πολυαίνῳ, ἀποβάλλει ὁ Lob. Φρυν. σελ. 575. ὡς μὴ ἀνάλογον.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὸ τεῖχος φυλάττων, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ φυλακὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἢ τῶν ὀχυρωμάτων, τῶν κάστρων, Ἡρόδ. 3, 157.

Τειχύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ τεῖχος, μικρὸν τεῖχος. Ξενοφ.

Τείχωμα, τό· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ Πολυβ. δ'. 63. ταὐτ. τῷ τεῖχος.

Τεῖως, Ἐπίρ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, τέως· ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ, ἕως οὗ. Ἀπολλ. ἀργ. ἀλλ' ἐν δ'. 821. «τεῖως κεν ἵωνται» ἀντὶ τοῦ, ἕως ἄν.

***Τέκε**, Ἐπικ. γ'. πρόσ. ἀόρ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τεκεκτόνος, ὁ, ἡ, ον· ἀντὶ τοῦ, τεκτονικός, ὃ καὶ ὑβρίστερον, Lob. Φρυν. σελ. 678.

Τεκμαίρομαι, μέσ. Ἀποθ. (τέκμαρ) ποιητ. Ὡς σκοπὸν ἢ σημεῖον τίθημι, ἢ ὅρον βάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ὁρίζω, προσδιορίζω, ἢ σταθερῶς, ὑποφαντικῶς διορίζω, διατάττω, Ξενοφ. λέγεται ἰδιαίτερως ἐπὶ Θεότητός τινος, ἢ τῆς Μοίρας, τῆς εἱμαρμένης, ἀντὶ ἐπιβάλλω, ἐπινέμω, διορίζω «τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραιτο», Ἰλ. Ζ, 349. καὶ, «κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν», Ἰλ. Η, 70., καὶ «αὐτοῖς πόλεμον τεκμαίρεται Ζεύς», Ἡσ. Ἔργ. 231. ἤτοι βουλεύεται, διορίζει, φρονεῖ νὰ στείλῃ ἐπ' αὐτοὺς πόλεμον· καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης ὑπερτάτης ἀρχῆς ἥτις ἐπιτάττει ἢ διορίζει τι, ὡς «Ὅρον τεκμαίρεται. Διονύσ. περιηγητ. ὅρων δηλαδὴ σημειοῦ, ἢ σημειοῦται, περαιοῦται· «Πομπὴν δ' ἐς αὖριον τεκμαίρομαι». Ὀδυσσ. Η, 317, 317. τὴν ἀποστολὴν διορίσας εἰς τὴν αὔριον, τὴν ἀπαφάσιτα διὰ τὴν αὔριον· καὶ «δίκην τεκμ.α, Ἡσ. Ἔρ. 241. καὶ ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω «πλὴν ὅ ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη», Ὀδ. Κ, 563. καὶ ὑπονοουμένης μελλούσης τινὸς πράξεως, ἢ συμβάντος, ἀντὶ τοῦ προορίζω, προεἰδοποιῶ, προμαντεύομαι, προλέγω, μηνύω, «ὅτε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον ἰκέσθαι καὶ ἑταίροιιν», Ὀδ. Λ, 112. καὶ Μ, 139. μετ' ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ τὸ κατ' ἐμαυτὸν διορίζω τι, ἀποφασίζω, ἢ φρονῶ, Τμ. Ὅμ. Ἀπολ. 285, καὶ 287. Μεθ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν τῷ παζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λαμβάνεται σπ. ἀντὶ τοῦ, Εἰκάζω, εἰκασίαν ποιοῦμαι, μαντεύομαι, προνοῶ, σημειοῦμαι, σημείων λαμβάνω ἀπό τινος, κρίνω, γνωρίζω ἀπό τινος σημείου, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, ὑποπτεύομαι, καταλαμβάνω. «Ὅπα κούρης τεκμαίρεται», ἐγνώρισε τὴν φωνὴν. Ἀπολλων. δ'. 73. «Τίς τάδε τεκμήρατο; αὐτός. 217. τίς δύναται νὰ τὰ ἀριθμήσῃ; Ποίος ἠμπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ, συνηθ. μετὰ Δοτ. «ἡμῖν τις ἄνδρες ἐμπόρους τεκμαίρομεθα», Πινδ. Ὀλ. 8, 4. εἰκάζοντες ὅτι. ἐ-

χοντες σημεῖον ἐκ τῶν γινομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς θυτιῶν· ὡσαύτ. «Τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι· συμπεραίνω, σημεῖον ἢ γνώρισμα λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος· Ἡρόδ. καὶ «Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι· γνωρίζειν καὶ κρίνειν τὰ μέλλοντα ἀπὸ τῶν παρελθόντων, Ἰσοκράτ. Παιηγ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β. 3. «Τεκμήρασθαι δ' ἦν τῷ φόβῳ· ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ φόβου. Λέγεται ἔτι «Τεκμαίρεσθαι Ἀπόλ. Ἐκ τινος, ἀντὶ τῆς Δοτ. ὡσαύτ. καὶ «Περί τινος τεκμαίρεσθαι· ἀντὶ τῆς Αἰτ. καὶ «Περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρομαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις, Ἰσοκρ. Ἀρχίδ. κρίνω τὰ μέλλοντα ἀπὸ τῶν παρελθόντων. Μετὰ δὲ τῆς Πρός, ἀντὶ τοῦ, σκοπεύω, διευθύνομαι, ἀπεβλέπω πρός τι, ἀποτείνομαι πρός τινα σκοπόν, ἢ σημεῖον· «Ἔτι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον». Δημοσθέν. καὶ μετὰ Αἰτ. συχνάκ. ὑποτιθεμένης τῆς ἰδέας ἐπιθυμίας ἢ πείσου τινός, Valck. Φοιν. 186. ἔτι δὲ καὶ Τεκμαίρεσθαί τι πρός τι. — Διονύσ. Περιηγ. 101. «Ἕκαστη εἰ ἄνεμον τεκμαίρεται ἐλαύνων· ἀντὶ τοῦ, Διευθύνει τὴν θέσιν της, καὶ ἐν στίχ. 135. «Οὗροι δ' ἐς Τενέδου τεκμαίρεται ἐσχατιώσας· μεχρὶ Τενέδου περαιοῦται, ἕως εἰς τὴν Τένεδον ἔχει τὰ σύνορά της· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μετρῶ, λογαριάζω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) τὸ Ἐνεργ. Τεκμαίρω εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, σημεῖον εἶδωμι, σημειόω, καὶ ἐντεῦθεν δείκνυμι, γνωστὸν ἢ φανερὸν ποιῶ, ἀποδείκνυμι, μετὰ Αἰτ. «τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον». Ὀλ. 6, 125. ἤτοι, ἕκαστον ἀνδρῶν ἡ πρᾶξις δείκνυει. β) ὁρίζω, ἀποπερατόω, περαίνω, τελειῶ· «τεκμήρατο πᾶσαν ἀοιδήν». Ἀραт. 8.

Τέκμαρ, τό, παρ' Ὁμ. ᾖσι Ἐπ. Τέκμωρ, τό, ἀμφοτρ. ἄκλιτα, Σκοπός, σημεῖον, ὅριον, σύνορον, ὅρος, τέλος, πέρας, ἔκβασις, ἐκπλήρωσις. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ά. «Τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταυτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν· νίκητο τέκμωρι, Ἰλ. Ν, 20. καὶ «τοῖσ . . εὕρετο τεκμωρι», Ἰλ. Π, 472. ἤτοι τέλος ἐπενόησε τῆς συγχύσεως ταύτης εἰς ἣν κατέπεσαν εἴ ἵπποι, καὶ καθόλ. «τέκμωρ εὑρεῖν, εὑρίσκω ἢ ἐπινοῶ ἐν τέλος, μίαν ἐποιαδήποτε ἀπόβασιν. Ὀδυσ. Δ, 374. «Οὐδέτι τέκμωρ εὑρέμεναι θύελλαι· ἐὰν ὑμπορεῖς νὰ εὕρῃς κάνένα τέλος· καὶ 466. παρβλ. Πινδ. Νεμ. 11, 57. Πυθ. 2, 90. παρ' ᾧ τὸ Τέκμαρ κεῖται, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Δείφ. 55, 2. ὡσαύτως Ἰλ. Η, 30. Ι, 48. «Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὑρομεν», ἕως νὰ εὕρωμεν τὸ τέλος τοῦ Ἰλίου· ὅ ἐστιν, ἐν ὅσῳ νὰ εὕρωμεν τὴν τελευταίαν τύχην καὶ τὸν διωρισμόν, ἤτοι τὸ πεπρωμένον τοῦ Ἰλίου, νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μας, ἐς τις ἐστὶν ἡ ἐκπόρθησις καὶ ἀφανισμὸς αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Κύπασ. ἑρμηνεύει τὸ, τέκμαρ, διὰ τοῦ, τὸ τέλος τῶν πράξεων, ὅπερ ἐστί, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀποπεράτωσις, ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, καὶ τροπικ. τὸ τέλος, ὁ σκοπός. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀσφαλῶς ὁρίζεται, προσδιορίζεται, τὸ ὡρισμένον, τεταγμένον, ἀποφασισμένον, ἢ τεθισπιτισμένον, οὕτω καλεῖ ὁ Ζεὺς τὴν διὰ τῆς κεφαλῆς κατάνευσιν αὐτοῦ, «μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν», Ἰλ. Α, 526. σημεῖον ἀληθὲς καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον ἢ ἐπιβεβαίωσις καὶ ἀπόδειξις, ἤτοι τὸ τέλος τῆς ὑποτυχέσεως, τῆς θείας βουλῆς, καὶ Ἡσ. ἐδε Βουτσ. Λεξιλ. 1, σελ. 126. 3) «Τέκμαρ σαφές», Πινδ. Νεμ. 11, 57. ἀλλὰ ἀστοχοντημείου, τεκμήριον, ἢ δεῖγμα, ἀπόδειξις, ὑποτιθεμένης καὶ τῆς ἐννοίας μελλοντός τινος συμβάντος ἢ πράξεως, ἀντὶ τοῦ, προμήνυμα, πρόρρησις, Γρ. Ὁμ. 32, 13. καὶ ἐντεῦθεν οὐράνιον σημεῖον ὡς προμηνύον μέγα τι, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ συμβῇ, ὡς τὸ τέρας, τείρεα, καὶ Λατ. Signa, Ἀρατ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. (πιθαν. παράγ. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν.)

Τέκμαρσις, εως, ἡ (τεκμαίρομαι). Τὸ τεκμαίρεσθαι ἤτοι εἰκάζειν καὶ συμπεραίνειν ἐκ σημείων. 2) σημείωσις, δήλωσις, φανέρωσις, Θουκυδ. καὶ τὸ δηλοῦν, ἀποδεικνύειν.

*Τεκμαρτός, ἡ, όν (τεκμαίρομαι). Ἐξ οὗ δύναται νὰ προέλθῃ τεκμήριόν τι, ἢ ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ κρίνῃ, νὰ συμπεράνῃ ἢ ν' ἀποφασίσῃ τι.

Τεκμήριον, τό (τεκμαίρομαι). Σύμβολον, γνώρισμα, δεῖγμα, σημεῖον ἀληθές, ἀσφαλὲς καὶ ἀναμφίβολον μαρτύριον. 2) ἀποδείξεις ἐξ ἀληθῶν καὶ ἀσφαλῶν σημείων, μαρτυρία ἀσφαλής, ἀναντιῤῥήτως, ὡς φησὶν ὁ Ἀριστοτ. Ῥητορ. ά. 2. «Τῶν δὲ σημείων, τὸ μὲν οὕτως ἔχει, ὡς τῶν καθεκαστόν τι πρὸς τὸ καθόλου· τὸ δὲ ὡς καθόλου τι πρὸς τὸ κατά μέρος. Τούτων δὲ, τὰ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, ἀνείλυμόν ἐστι κατὰ τὴν διαφοράν. Ἀναγκαῖα μὲν οὖν λέγω, ἐξ ὧν γίνεται συλλογισμός, διὸ καὶ τεκμήριον τὸ τοιοῦτον τῶν σημείων ἐστίν. Ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οὕτω λῦσαι τὸ λεχθέν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον ὡς δεδειγμένου καὶ πεπερασμένου· τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Ἔτι δὲ τῶν σημείων, τὸ μὲν, ὡς τὸ καθ' ἕκαστον πρὸς τὸ καθόλου, ὧδε εἶδον εἴ τις εἶπεν σημεῖον εἶναι, ὅτι οἱ σοφοὶ δίκαιοι· Σωκράτης γὰρ σοφὸς ἦν καὶ δίκαιος. Τοῦτο μὲν οὖν σημεῖον ἐστι· λυτὸν δὲ, διὰ ἀληθὲς ἢ τὸ εἰρημένον· ἀσυλλόγιστον γάρ. Τὸ δὲ, οἷον εἴ τις εἶπεν σημεῖον, ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τετοκεν, ὅτι γάλα ἔχει· ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν σημείων τεκμηρίων μόνον ἐστὶ μένον γάρ, ὃν ἀληθὲς ἢ, ἀλυτόν ἐστιν· – ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρεται ἐλλειπτικῶς, ἐξυπακουομένου τοῦ «Τοῦνεκα τόδε ἐστὶν» ἢ τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, ἢ τὸ λεχθησόμενον, τῆς ἑπομένης προτάσεως ἀρχομένης διὰ τοῦ γάρ, οἷον Δημοσθ. κατὰ Ἀνδροτ. «Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν, οὐδὲ πώποτε ὁ ἔνδεὴς ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης, ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. Τεκμήριον δὲ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων πεπτ. σχών, τὰ πάντα ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν κ. τ. λ.» οὗ τὸ πλῆρες «Τεκμηρίου δὲ τούτου τόδε ἐστίν· καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. ἢ καὶ Ἡσύχ. σημεῖον ἀληθὲς καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον, οἷον παρὰ Ξενοφ. Ἀναβατ. ά. δ'. 29. «Τεκμηρίου δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου κ. τ. λ.» ὡς καὶ ἐν γ'. 8. «Ὧν ἐστὶ μὲν τεκμήρια ὀρῶν τὰ τρόπαια, μέγιστον δὲ μαρτύριον ἡ ἐλευθερίαν· ἔνθα καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. monumentum, καὶ τῷ Γαλλ. monument· τὸ ἀναμιμνήσκον ἡμᾶς σημείου τα παρελθόντα.

Τεκμηριόω, ῶ (τεκμήριον). Τεκμήριον εἴδωμι, σαφῶς ἀποδεικνύω· διὰ τεκμηρίων ἤτοι μαρτυρίων καὶ φανερῶν, σαφῶν ἀποδείξεων δηλόω, ἀποδεικνύω, Θουκυδ. ά. 3. «Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὁμηρος· καὶ ἐν γ'. 104. «Τοιαῦτα μὲν Ὁμηρος ἐτεκμηρίωσεν· διὰ τεκμηρίων ἐδήλωσεν, ἀπέδειξεν, ἐβεβαίωσεν· μέσως. ἐκ τινος τεκμηρίου κρίνω, ἢ συμπεραίνω, ἀποφασίζω.

Τεκμηριώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (τεκμήριον, εἶδος). Ὁ τεκμήριον ἔχων, ἐξ οὗ δύνανται τις τεκμαίρεσθαι, τεκμηρίῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοιοῦτος ὤν. Ἀριστοτ. ῥητ. β. 25. «Τεκμηριώδη ἐνθυμήματα· τὰ ἐξ ἀναγκαίων σημείων συνηγμένα, πάντα γὰρ γίνεται ἀποδεικτικὰ φανερά.

Τεκμηρίωσις, εως, ἡ (τεκμηριόω). Ἀπόδειξις σαφὴς, Ἀρρίαν.

Τέκμωρ, τό, ἄκλιτ. ποιητικ. ταὐτόν τῷ, τέκμαρ, Ὁμηρος.

Τεκνίδιον, τό, ὑποκορ. ταὐτόν τῷ, τέκνον.

Τεκνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέκνον. Παιδάκιον.

Τεκνογονέω, ῶ (τεκνογόνος). Τέκνα γεννῶ, Ἀνθολογ. ὄθεν

Τεκνογονία, ἡ. Τὸ τεκνογονεῖν, ἡ τῶν τέκνων γέννησις.

Τεκνογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέκνα γεννῶν, Αἰσχ

Τεκνοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, 2. δαίνυμι). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα τρώγων, Παυσαν. Ἀρκ. 42.

*Τεκνόεις, ἴδε ἐν τῷ, τεκνοῦς.

Τεκνοκτονέω, ῶ (τεκνοκτόνος). Κτείνω, φονεύω τὰ τέκνα, ὄθεν

Τεκνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τὰ τέκνα.

Τεκνοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα φονεύων ἢ φονεύσας, φονεὺς τῶν ἰδίων τέκνων.

Τεκνολέτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, τεκνολετήρ. Ἡ τὰ ἑαυτῆς τέκνα φονεύουσα ἢ φονεύσασα. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 107. «Ἀηδόνα τεκνολέτειραν, ἢ τὰ ἑαυτῆς τέκνα ἀπολέσασα, χάσασα.

*Τεκνολετήρ, ῆρος, ὁ, = τεκνοκτόνος. 2) Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἀπολλύων ἢ ἀπολέσας, χάσας.

Τέκνον, τό (τεκεῖν, τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται, τίκτεται, παῖς, παιδίον, γέννημα· ἐπὶ ἀρτενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους συχνάκις παρ' Ὁμρ. παρ' ᾧ εὕρηται ἐνικ. μόνον κατὰ κλητκ. πτῶσ. ητειον τὶ κλαίειον, Ἰλ. Α, 362. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προσρήσεως ἀπὸ μέρους τῶν γεροντοτέρων πρὸς τοὺς νεωτέρους, Ἰλ. Χ, 84. «Φίλε τέκνον», καὶ Ὀδ. Β, 383. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. δ'. 3. «Δίφοιαι τέκνα καὶ λαμβάνει παρ' ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ θυγατέρας. β) καὶ ἐπὶ ζώων, τὸ ιεογενητον, ιεσσος, Ἰλ. Β, 311. ποτρουδεῖο ιεσσοι, νήπια τέκνα, καὶ Ἰλ. Δ, 113. Τ, 200. Ὀδ. Π, 217. καὶ Ἡσιόδ. 3, 109. παρβλ. τέκος.

Τεκνοποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (τεκνοποιὸς) ς Τέκνα ποιῶ, γεννῶ ὡς ἡ τεκνοποιὸς γυνή· παρ' Ἡροδτ. ά. 40. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. δ'. 22. «Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφειν· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μέσως ἐν Ἀπομν. β'. β'. 5. «Γυναικῶν αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα· ὡς τις ἐν Οἰκον. ξ'. 19. δ'. 5. καὶ Λακεδ. ά'. 7. ἀντὶ τούτου «Παιδοποιούμεθαι εἶπεν· ὄθεν

Τεκνοποιητικός, ἡ, όν Ὁ εἰς τεκνοποιΐαν, εἰς τὸ γεννᾶν τέκνα αὐτὸν ἢ ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων ἢ συνήθειαν εἰς τοῦτο· «Τεκνοποιητικὴν ἐξυπνάντεμ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ παιδοποιεῖν, ἡ τεκνογονία. Ἀριστοτέλ. πολ. ά. 3.

Τεκνοποιία, ἡ (τεκνοποιός). Ἡ τῶν παίδων ποίησις, γέννα, τὸ γεννᾶν, κάμνειν τέκνα, παιδοποιία. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 7. ἔτι καὶ τεκνοποίησις.

Τεκνόποινος, ὁ, ἡ, ον (ποινή) Ὁ τὰ τέκνα ποινάζων, τιμωρῶν, ἐκδικῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 161.

Τεκνοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τέκνα ποιῶν, γεννῶν, παιδοποιός. Ἡροδτ. 1, 59. 2) καθόλ. ἱκανὸς εἰς τὸ τεκνοποιεῖν, Ἡρόδοτ. ά. 40. «Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσήγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν», ὅπου αὐτὸν τῷ Στεῖρα· παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ά. 29. «Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις· οἱ ὧν γεννώμενοι τέκνα, τοῖς μετὰ γυναικῶν, αὐτίκατ. τοῖ, ἐν τοῖς παιδικοῖς.

Τεκνορράιστης, ου, ὁ (ῥαίω). Ὁ τέκνα φονεύων, κτείνων ἢ φθείρων. Λυκόφρ. 38.

Τεκνοσπορία, ἡ. Τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνογονία. Ἀνάλεκτ. γ'. 68. ἐκ τοῦ

*Τεκνοσπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ τέκνα σπείρων, ἤτοι γεννῶν, τεκνογόνος.

Τεκνοσφαγία, ἡ (σφάττω). Τὸ σφάζειν τὰ τέκνα, παιδοφονία.

Τεκνοτροφέω, ῶ (τεκνοτρόφος). Τέκνα τρέφω, τεκνοτροφος εἰμί, παῖδας ἀνατρέφω· ὄθεν

Τεκνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν τέκνα. Ἀριστοτέλ.

Τεκνοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τέκνα τρέφων ἢ ἀνατρέφων.

Τεκνότροφος, ὁ, ἡ (προπαροξ.). Ὁ ὑπὸ τέκνων τραφεὶς ἢ ἀνατραφείς, ὑπὸ παίδων τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος.

*Τεκνουργέω, μελ. ήσω, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιέω.

*Τεκνουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιΐα. ἐκ τοῦ

*Τεκνουργός, ὁ, ἡ, όν (ἔργον), ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιός.

*Τεκνοῦς, οῦσσα, οῦν (τέκνον), ἀντὶ τεκνόεις, εσσα, εν. Ὁ τέκνα ἔχων, ἢ ὁ γεννήσας τέκνα, Σιφ. Τραχ. 308. παρβλ. παιδοῦς.

Τεκνοφαγία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα τρώγειν, παιδοφαγία· ἐκ τοῦ

Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ τὰ τέκνα τρώγων, παιδοφάγος.

Τεκνοφθορέω, ῶ (τεκνοφθόρος). Τὰ τέκνα φθείρω, φονεύω· ἔθεν

Τεκνοφθορία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα φθείρειν, ἢ φονεύειν.

Τεκνοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (φθείρω). Ὁ τὰ τέκνα φθείρων, κτείνων, φονεύων.

Τεκνόφι, ποιητ. γεν. τοῦ τέκνον, ἀντὶ, τέκνου· Σιμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. α. σελ. 121. ὡς ἀπὸ μέρους τῆς Δανάης· «Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ,τι δὴ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι τεινέφι δίκας μοιρῶ τὸ πλῆρες «Εἴ τι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι, τεινέφι δίκας σύγγνωθί μευ· δίκτυν παιδός, ἕνεκα τοῦ παιδὸς, ἐξ αἰτίας τοῦ παιδός.

Τεκνοφονέω, ῶ. Τὰ τέκνα φονεύω, σκοτόνω· ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φόνος). Ὁ τὰ τέκνα φονεύων, ἀπεκτονώς.

Τεκτόω, ῶ, μέλ. ώσω (τέκτων). Μὲ τέκνα προμηθεύω, τέκνα χορηγῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 7. «Πόλιν τεκτώσει παισίν» ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τὸ «Τεκτώσειε διὰ τοῦ, εὐτεκνον ποιήσει· καὶ παλαιότ. Φοινίσ. 882. «Λάϊος ἐτεκνώθη· αὐτὶ τοῦ, ἔσχεν, ἀπέκτησε τέκνα, πατὴρ ἐγένετο. 2) τεκτονεύω, τέκνα γεννῶ, τίκτω. Ἡσ. Λείψ. 43, 6. καὶ Πινδ. ἐ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. ἔχει τὸ «Τεκνοῦσθαι ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Ἀνανδρεῖν· «—τίς ποτ' εἶ γενεᾶθεν; Ἀνανδρος, ἢ τεκνοῦσθαι; ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τέκνα ἔχουσα· ὡς καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 750. «Τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα δυστέκνοις τεκνοκτονεῖν· Ἀθήν. γ'. «Ἡ τέκνωσεν ἔρωτα· ἢ ἔπεισεν ἢ ἐγέννησεν ἔρως· ἔστι δὲ συνηθ. τὸ Ἐνεργ. τεκνοῦν ἐπὶ ἀνδρῶν, τὸ δὲ μέσον τεκνοῦσθαι ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἀριστοτέλ. ἐν ζωϊστορ. ς'. «Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν· ἀλλ' ὁ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 574. χρῆται τῷ μέσῳ τεκνοῦσθαι καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν· ὅπου ἡ μετοχὴ τεκνοῦσα ἁπαντᾶται ἀναγινώσκεται μᾶλλον τεκοῦσα ἢ τεκνοῦσα, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 308. ἔτι δὲ καὶ τρόπικ. «πάτερ μὲ τεκνοῖ», Ἰακ. Ἀπ. σελ. 237. ἤτοι ἡ πατρίς μὲ ἐγέννησε. 3) Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, υἱοθετοῦμαι, υἱοποιοῦμαι, κάμνω ἕνα παῖδα υἱόν μου ἀπὸ ξένου· ὅθεν

Τέκνωμα, τό. Τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τέκνον.

Τέκνωσις, εως, ἡ (τεκνόω). Τὸ τεκνοῦν, τὸ γεννᾶν τέκνα· τεκνοποίησις. Θουκυδ. β'. «Τέκνωσιν ποιεῖσθαι· κάμνειν τέκνα. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, υἱοθεσία, τὸ ποιεῖν υἱὸν ξένον, adoptio Λατ.

Τεκοκτόνος. ὁ, ἡ, ον (κτείνω), ἴδε τεκνοκτόνος.

Τέκος, εος, τὸ (τίκτω, τεκεῖν), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέκνον. Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται, γέννημα, παιδίον, συχνάκ. παρ' Ὁμ. «φίλον τέκος οὕτω καλεῖ ὁ Πρίαμος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἕκτορα ἐν Ἰλ. Χ, 38. καὶ «ἧμον τέκος» αὐτός. 56. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἐπὶ φιλικῆς ἀναφωνήσεως ἐκ μέρους τῶν γεροντέρων πρὸς τοὺς νέους, Ἰλ. Ι, 437, 444. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἐπὶ ζώων τὸ νεογέννητον, νεοσσός, «τέκος ἐλάφοιο», Ἰλ. Θ, 248. Μ, 222. Π, 265. Ρ, 133. — Χρῆται δὲ ὁ Ὅμ. τῇ διπλῇ ἔστιν. τέκεσσι καὶ τεκέεσσι.

Τέκταινα, ἡ· Θηλικ. τοῦ, τέκτων.

*Τεκταίνομαι, μέσ. ἀποθ. (τέκτων). Κυρίως οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω ἐκ ξύλων ἢ ἄλλων τινῶν ὑλῶν, τὴν τεκτονικὴν μετέρχομαι· κεδρίνου δὲ, ἐργάζομαι συντίθημι καὶ κατασκευάζω, Ἰλ. Ε, 62. «Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας» κατεσκεύασε νῆας διὰ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Τμ. Ὁμ. Ἔρμ. 25. Μεταφορικ. δὲ αὐτὸ τοῦτο, μηχανῶμαι, ἀπατηλόν τι πράττω ἢ ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπινοῶ ἢ ἐφευρίσκω δόλους, μηχανουργήματα κατά τινος, Εὐριπ. «Πάντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθων· καὶ Ἰλ. Κ. 19. «Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἦν καὶ τὸ Ἐνεργ. τεκταίνω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν χρήσει, πρῶτον παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379. Γ, 592. καὶ ἐγεξῆς ἔτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, ὡς παρ' Ἰωαν. Χρυσοστ.

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, ἀρχιτέκτων· ὁ Πολυδ. (ζ'. 117.) ἔχει ἐκ Σοφοκλέους: «Τεκτόναρχες μοῦσαι· ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσυχ. «Τεκτονουργὸς» ἔχει.

Τεκτονεία, ἡ (τεκτονεύω) = τεκτονία.

Τεκτονεῖον, τὸ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος· ὁ τόπος ἢ ὁ εἶδος ἔνθα ἐργάζεται ὁ τέκτων. Αἰσχύλ. ῥητ. ἐκ τοῦ

Τεκτονεύω, μελ. εύσω (τέκτων). Ταὐτὸν τῷ, τεκταίνομαι. Μαθημ. παλ. σελ. 268. Τέκτων εἰμὶ Ἀρτεμίδ. ὁ δ. ὅθεν

Τεκτονία, ἡ. Ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τοῦ τεχνίτου. Θεοφρ. ἐ. 8.

*Τεκτονίδης, ου, ὁ Πατρωνυμ. Ὁν. τοῦ Τέκτων, ὁ υἱὸς τοῦ Τέκτονος, Ὁδ. Θ, 114.

Τεκτονικός, ή, όν· καὶ Ἐπιρ. «κῶς (τέκτων). Ὁ εἰς τὸν τέκτονα ἢτοι οἰκοδόμον ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος ἢ ἐξησκημένος, γυμνασμένος εἰς τὴν τεκτονικήν, εἰς τὴν τέχνην τοῦ οἰκοδομεῖν, καὶ «Τεκτονικὴ» ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ τεκταίνειν ἢ τοῦ τέκτονος. Αἰσχύλ. ῥητ. «Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγινώσκεται· «Ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος· ἀντὶ τοῦ, τεκτονικός. Ξενοφ. Οἰκον. α. 3. ἐν γένει δὲ ἡ τέχνη τῆς ἐργασίας τῶν ξύλων, τῆς ξυλουργίας, ἀντίστ. τῇ χαλκευτικῇ, Διογ. Λαερ. 3, 100.

Τεκτονοχειρ, χειρος, ὁ, ἡ (χείρ), ταὐτὸν τῷ, τέκτων. Ὀρφ. Λιθ. ἡ. 44.

Τεκτοσύνη, ἡ. Τεκτονία, τεκτονικὴ, ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, ἢ τοῦ οἰκοδόμου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τὸ ἔργον αὐτοῦ Ὀδυσ. Ε, 250. «—εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων· τῆς περὶ τὴν τεκτονικὴν ἢτοι τὴν ναυπηγικὴν ἐμπειρίαν· ὁ Σχολ. ἐκ τοῦ «Τεκτοσύνεσσι· ὁ περὶ τὴν τεκτονικὴν ἐμπειρος· καὶ Ἀναλέκτ. β'. 3. 8. «Τεκτοσύνη ἐπέων· σύνταξις, ποίησις· ἐκ τοῦ

*Τεκτόσυνος, ύνη, υνον, ποιητ. ἀντὶ τεκτονικός.

Τέκτων, ονος, ὁ. Πᾶς τεχνίτης, χειρουργός, χειροεργάτης, ὅστις ἐξεργάζεται, κατασκευάζει τι· ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ κοινῶς τεχνίτης, ὁ λιθοξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην τεχνίτης, ὃ ἐστὶν, Οἰκοδόμος, κτίστης, λειτουργός, καὶ Ναυπηγός· καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισευὴν καταγινόμενος, ὅστις κατασκευάζει οἴκους, δωμάτια, πλοῖα, κ. τ. τ. ἐκ ξύλων· ταὐτὸν τῷ, Τληπυργός, καὶ Ξυλουργός, κοινότρ. Λειτουργός· «ἦσαν δὲ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες· εἰ δή ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν», Ἰλ. Ζ, 315. καὶ Ἰλ. Ε, 59. «Φέρεκλον. . τέκτονος υἱὸν Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν· καὶ Ο, 411. Ὀδ. Ρ, 384. Τ, 56. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. ἔτι δὲ, «τέκτονες ἀνδρες», Ἰλ. Ζ, 315. Ν, 390. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ πλησιεστέρου προσδιορισμοῦ, «ἄνδρες νηῶν τέκτονες», Ὀδ. Ι 126. καὶ ἐν γένει πᾶς ὁπωσοῦν ποτὲ τεχνίτης, ἢ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τι, συντίθητα ἢ παρέχει τι κατασκευαστέν, ἐξειργασμένον, Ἰλ. Δ, 110. «Καὶ ταῦτα μὲν ἀσπὶς κεραυνοῦ ἥρμοσε τέκτονος· ὁ τορευτής, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ὁ τεξοποιός· ἔτι δὲ καὶ ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεύς, «πρώτη τέκτονας ἀνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ α Ὁμ. Τμ. Ἀφρ. 12. τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ ποιητῶν «τέκτονες σοφοὶ ἐπέων», Πινδ. Πυθ. 3, 201. καὶ «τέκτονες κώμων». Νεμ. 3, 7. ἐπὶ Ἰατροῦ «τέκτων ἀνωδυνίαις», Πινδ. Πυθ. 3, 11. ἐξαιρ. ἐπὶ κακῆς Ἐνν. μηχανεπάφος· δολοπλόκος, πανοῦργος· Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικαρ. (συνέχρ. ὄνομ. β'.) διακρίνει τὴν Οἰκοδομικὴν, ἀπὸ τῆς Τεκτονικῆς· ἄρα «Τέκτων» κυρίως ὁ Ξυλουργός, ὁ τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου διὰ ξύλων κατασκευάζων. Τινὲς ὑπέλαβον τὸ ἐν Ἰλ. Ε, 59. ὡς Ἀρχ. Κυρ. Ὄν. Τέκτων. (συγγεν. τῷ τέχνη, τεύχω, τίκτω, τεκεῖν)

*ΤΕΚΩ, ἄχρηστ. θέμα ἐξ οὗ σχηματίζ. τινὲς χρόνοι τοῦ τίκτω· ὡς Μέλ. τεξῶ, τεξοῦμαι, ἐτύχθην, ἔτεκον, ἐτεκόμην, τέτοκα, κ. τ. λ.

*Τεκών, οῦσα, όν· μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Πλατὺς δερμάτινος λῶρις, λουρίον ἢ ἱμὰς, δι' οὗ ἐκρεμᾶτο ἡ ἀσπὶς, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὅπλον· ὁ Ἐτυμολ. φησὶ «Τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὃ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ἀσπὶς, ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους α, ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Τελαμών, λῶρος καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ ἅπτρα, σπασία. Συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ ἄπαξ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 222. Ὁ Ὅμ. λέγει περὶ τοῦ Αἴαντος «. . δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φαεινόου ἀργυροήλου—α. Ἰλ. Ξ, 404. καὶ Ἰλ. Β, 388. «Ἱρώσει μὲν τοι τελαμῶνα, ὅπου ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. «Τελαμὼν δὲ ἰσῶν λώρων πλατύς, ἐξ οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο, ἐξ οὗ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. . . λέγεται δὲ καὶ ὁ Τελαμὼν, ὡς καὶ ὁ Τέλας ἀπὸ τοῦ ταλάσται τὸ χαρτερῶ, οἱονεὶ Τελαμὼν, ὁ χαρτερικὸς καὶ βαστακτικός· παρ' Ὁμ. ἐστὶν ὁ τελαμὼν συνηθ. ἀργύρεος, ἤτοι μὲ ἄργυρον περιβεβλημένος, ἔτι καὶ χρύσεος, Ὀδ. Λ, 610. ὅθεν καὶ φαεινός, Ἰλ. Μ, 401. Κοινῶς τὸ λωρίον, ἐξ οὗ δέεται καὶ κρεμᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος τὸ σπαθίον. Παρὰ Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 65. «Τὸν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν ἐπί τινος στρατιωτικοῦ ἀξιώματος, καθὼς καὶ παρὰ Γαλ. Cordon, ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀξιωμάτων λεγόμενον. 2) λιθός τι δέμα, ταινία ἢ δεσμός τις (φασκὶ) ἐξ οὗ περιδέονται αἱ πληγαί. Ἰλ. Ρ, 290. «Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ στῆθος ἀμφιτέτραφε. Ἡρόδοτ. «Οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, σμύρνησί τε ἰῶμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σιδόνος βυσσίνῃ τελαμῶσι κατειλίσσοντες». 3) ταινίαι, ἢ πανὶς ἐκ λίνου, ἐξ οὗ περιετύλισσον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἀφ' οὗ ἐταριχεύοντο, Ἡρόδ. 2, 86. καὶ Ἀπολλων. β'. 22. «Καὶ ῥ' ὁ μὲν, ὡς κλάπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνα α. 4) ἐν γένει πᾶς τις ὁποιος δήποτε δεσμὸς, δέμα, εἴτε ἐκ βύρσης,

εἴτε ἐκ λίθου, ἢ μαλλίου. 5) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καλοῦνται τελαμῶνες οἱ ἄλλως Ἄτλαντες λεγόμενοι, οἱ φέροντες ἢ στηρίζοντες τὸν θόλον μιᾶς οἰκοδομῆς στῦλοι. 6) Τελαμών, ἄρσεν. κυρ. ὀν. ἐν Ἰλ. ὅθεν Τελαμώνιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὢν ἢ γεννηθείς. Ἰλ. καὶ Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Ἰλ. (ἡ παραγ. τῆς λέξεως ἔστιν ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ τλῆναι οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ στέλλω.) ὅθεν

Τελαμωνίζω, μελ. ίσω. Τελαμῶνι περιθέω, ἐλίττω, περιζώνω, περιδέω, τυλίττω μὲ τὸν τελαμῶνα πληγὴν ἢ ἄλλην τινα βλάβην, κ. τ. τ. Σύντρος ἐν τῷ Φιλίπ. βίῳ παρ' Ἀθην. ς'. τελ. 248. «Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροσῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείτορος τελαμωνίσασθαι τὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν, ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ μὲ μίαν φασκιάν.

Τελαμώνιος, ία, ιον (τελαμών). Ὁ ἐκ τελαμῶνος, ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ, ἢ λαμβάνων ὧν ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τελαμῶνα· —παρὰ Ξενοφ. Κυν. ς'. 1. «Κυνῶν κόσμος, στελμοὶ τε, αἱ δὲ στελμοὶ εἰσὶ (ἔστωσαν) πλατεῖς τοὺς ἰμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐκτετρημένοι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γόνυ ψιλὰ τιθῶσιν· τινὲς ἀντὶ τοῦ Στελμοὶ εἰσὶ, «τελαμωνίδια ἀνέγνωσαν· ὁ δὲ Πολυδεύκης, ὅστις ἀντεγράψατο σχεδὸν τὰ Κυνηγετικὰ τοῦ Ξενοφῶντος, ἐν ᾧ 55 ἔχει: «τελαμωνία, πλατὺς ἱμὰς ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ δερμίου περὶ τὰς πλευρὰς παρήνων ἀναλλάξ, ὡς τῶν τοιούτων τὰ μετὰ τὰς ὠμοπλάτας ἅψασθαι καὶ τὰς λαγόνας στεγόντων· τίλοι δὲ ἡ ἐγκεντρίδες ἅπασι ταῖς τελαμωνίαις.

Τελάρχης, ου, ὁ· ὁ (τέλος τ, ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἀνὴρ τέλους ἤτοι μέρους τάγματος ἢ μοίρας τοῦ στρατεύματος, ταγματάρχης· ὅθεν

Τελαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφφίκιον τοῦ τελάρχου.

Τέλβω, καὶ τέλβομαι· = Ἀτίμβω, Ἡσύχ.

Τελεαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελεάρχου· ἀρχὴ τις ἐν Θήβαις εἴδος ἀστυνομίας ἔχουσα. Πλούταρχ.

*Τελεάρχος, ὁ (τέλος, β. ἄρχω) Ὁ τὴν ἐπιστασίαν τῆς τελεαρχίας ἔχων. Ἐν Θήβαις ἦσαν τελέαρχοι οἱ τῶν ὁδῶν τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἔχοντες.

*Τελεείς, εντος, ἰδε τελήεις, 2.

Τελέω, (τέλλω). Εἰμί, ὑπάρχω, γίνομαι, καθίσταμαι, λαμβάνω ὑπαρξιν. Ἰλ. Η, 282. «Νῦξ δ' ἤδη τελέσσαι· γίγνεται, ι, 441. «ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέουσιν· ὑπάρχουσι, γίνονται· ὅπου ὑποτίθεται ἀεὶ ἡ ἰδία γενομένου τινὸς ἢ συμβάντος, μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ ἤδη εἰς τέλος φθάσαντος, ἢ παρακειμένος. ἢ εἰς πληρότητά τινα καὶ ἀκμὴν ἔστις· παρβλ. καὶ Ἰλ. Σζ'. Ὀδ. Ρ. 486. Ἡσ. Ἔργ. 183, 508. ὅθεν καὶ ἡ συγγεν. αὐτοῦ μετὰ τοῦ τέλος, τελέω, ἔστιν ἀναντίῤῥητος, ὡς καὶ μετὰ τοῦ θάλλω, ὡς Ἰλ. Ι. 441. «ἵππα τ' ἀνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν· αὐτόθ. καὶ Φ, 466. Ὀδ. Τ. 328. εἰς τὰ ὁποῖα ταῦτα χωρὶς ἠδύνατο ἐπίσης νὰ γράψῃ τις θάλλω ἀντὶ τελέω. Ὀδυσ. Η, 62. —Ἐπαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων Ἔργοιτιν τελέθει, ὁ Ἡσύχ. ἑρμ. τὸ τελέθει διὰ τοῦ τελλεῖται. Ἔπικ. παραγ. τελέθεσκε παρ' Ὁμ. Ἴμ. Δημ. 241.

Τελειογονέομαι, οῦμαι (τελειογόνος). Τέλειος γενιῶμαι, δίδλου ἐντελὴς καὶ ὡρίμος ἤτοι ἔγκαιρος πρὸς γέννησιν γίνομαι· ἔτι τελειογονέομαι· τὸ ἐνεργ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ὅθεν

Τελειογονία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ἐντελῆ καὶ ἀκέραια, τὰ γεννήματα ἢ τέκνα, καὶ τὸ φέρειν ὡρίμους τοὺς καρπούς. Ἀριστοτέλ.

Τελειογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τελεία ἢ ἔγκαιρα γεννήματα, τέκνα γεννῶν, καὶ ὁ ὡρίμους ἢ ἐγκαίρους καρποὺς φύων.

Τελειόγονος, ὁ, ἡ, ον· παθητ. Ὅστις γεννᾶται τέλειος, ἤτοι ἐντελὴς καὶ ὥριμος, ὁ ἐστὶν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν του· παρ' Ἀριστοτέλ. παρ' ᾧ καὶ «τελεόγονοι εὑρίσκεται.

Τελειοκαρπέω, ῶ. Φέρω τὸν καρπὸν εἰς τὴν τελειότητα. ὅ ἐστὶν, ὡριμάζω τὸν καρπὸν, ὥριμον καρπὸν φέρω, ἔχω ἢ φύω, ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ζώων ἐκ τοῦ.

*Τελειόκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ εἰς τελειότητα φέρων τοὺς καρποὺς, ὁ ὡριμάζων τοὺς καρποὺς, ἢ ὁ ἔχων ἢ φέρων ὥριμους καὶ ἐγκαίρους τοὺς καρπούς.

Τελειοκρεέω, ῶ. Τέλειον ποιῶ. Ἑκάλητ. Συγγρ.

Τελειοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τέλειον ἐντελές τι ποιῶν.

Τέλειος, εία, ειον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἀκαταλκτ. τελειος, ὁ, ἡ, ον Ἰων. τέλεος, Ἐπίῤῥ. τελείως (τέλος) Πᾶν ὅ,τι ἔλαβεν ἐξάπαντος εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν ἐντέλειαν ἢ πληρότητά του, τετελεσμένος τελεσμένος, πεπληρωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, Ἐντελὴς, ὁλόκληρος, σῶος, σωστὸς, ἀνελλιπὴς, ἀσινὴς, μὴ λελωβημένος, ὑγιὴς, ἀκηλίδωτος, ἄμεμπτος ἐξαιρέσεως ἐπίδεκτ. ὅλων τῶν εἰς θυσίαν φερομένων ζώων, διὰ τὸ ἀναγκαῖος ταῦτα εἶναι τέλεια ἤτοι ἀσινῆ καὶ ἀλώβητα εἶναι ὑπὸ νόμων πίστεως αἰγῶν τε τελείων» Ἰλ. Α, 66. καὶ Ω, 34. «ἱερὰ τέλεια» ὅπου καὶ' ἄλλους αὐτὶ τῶν ἀκμαίων, μὴ νεογνῶν ζώων, εἴληπται· ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. Θ, 247. Ω, 315. καλεῖται ὁ Λητὼ «τελειότατος πτεηνῶκα ὁ ἐντελέστερος, ὁ ἐξοχώτερος, ἢ εὐγενέστερος μεταξὺ τῶν ἄλλων πετεινῶν, παρβλ. καὶ τελήεις, 2 (ἐν ᾧ Ὀδυσ. οὐκ ἀπαντᾶται ἡ λέξις). 2) ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ὁ εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν φθάσας, ὥριμος δηλαδὴ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος, σωστὸς ἀνὴρ Ξενοφ. Κυρωπ. α. β'. ζ. «Ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας» καὶ ἐν ἡ. ζ'. 3. «Κεκαρπῶσθαι τέλειος ἀνὴρ γεγονέναι, τὰ ἐν ἀνδράσι (καλὰ κ. Καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον: «Τέλειος ἵππος», ἐντίθεται τῷ, Πῶλος· καὶ ἐντεῦθεν «Ἅρμα τέλειον» ἀντίκειται τῷ, «Πωλικὸν· τὸ συρόμενον ὑπὸ τελείων ἤτοι ἀκμαζόντων τῇ ἡλικίᾳ ἵππων. οὕτως ἑρμην. τινὲς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. «αἴγες τέλειαι, ἱερὰ τέλεια, κ. τ. τ.α 3) τελειωμένος, εἰς τέλος ἀχθείς, περατωθείς, ἀποτελεσθείς, τετελεσμένος, πεπληρωμένος, ἐπὶ ἐκτάσεως, εὐχῆς ἢ ἐλπίδος τινὸς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εἰρωνῶν καὶ σημείων, τὰ ὁποῖα ἀποπληροῦνται, ἤτοι λαμβάνουσι τὴν προσδοκωμένην αἰτίαν ἢ ἀπειλαίαν ἔκβασιν. 4) ἐνεργ. αὐτὶ τοῦ, τελεσιουργός, εἰς πέρας, εἰς τέλος φέρων, τελεσίουργος, ἐπιτελεστικὸς, ὁ πάντα εἰς τέλος ἄγων, ἢ δίδων εἰς πάντα τέλος, ὅθεν «τέλειοι θεοί, τέλειαι θεαὶ, Αἰσχύλ. διὰ τὸ τὰ πάντα εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν φέρειν, ἢ διὰ τὸ εἰσακούειν καὶ πληροῦν τὰς τῶν ἄλλων εὐχὰς καὶ δεήσεις, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. ἑκάστης θεότητος, ἐξαιρ. «Ἥρα τελείη», = ζυγία, ὡς προστάτης τῶν γάμων, Λατιν. Juno pronuba, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας καθιεροῦτο ὁ γάμος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεῶν θεωρουμένων ὡς ἐφόρων τοῦ γάμου, Ruhnk Τιμ. σελ. 224. Jacob Grinag. 13. παραβλ. τέλεος καὶ τελήεις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τέλειος, ὁ τελεσιουργὸς Ζεύς, οὗ τὸ κράτος ἐστὶ μέχρι πτόνος· ὃς τις ἑρμηνεύει ἔτι τό, «Τελειότατον πετεινόν· διὰ τοῦ, ἐπιτελεστικώτατον· ὁ τὸν ἐντελῆ εἰωνὸν δεικνύων. «Τελείωσα, ἐπὶ ταύτων τῷ, τέλεως. Παρὰ Γαλην «τέλειος ἰατρὸς ὁ ἐν θεωρίᾳ καὶ πράξει ἀπηρτισμένος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· «Τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες· καὶ «Τετέλεσται, γεγάμηκεν· καὶ «Τέλειος ἡμέρα, ἡ ὑστάτη, καὶ τελειοῦσα τὸν βίον.

Τελειοστιγμή, ἡ· αὐτὶ τοῦ, τελεία στιγμή· παρὰ Γραμματικ. διὰ ἧς χωρίζεται μία ἔννοια ἀπὸ μιᾶς ἄλλης, πολλ' ἀμφ.

*Τελειοστιχίς, ίδος, ἡ (στίχος). Στίχος τις τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ λαμβάνομεναι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ὡς ψρ. εἰ. «Ἀργυροτοξότα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος», Ἰλ. Α, 538. ὅπου τὸ, ἄρ καὶ τοσ σχηματίζουσι μίαν λέξιν ἄρτος, παρὰ Γραμμ. λίαν ὀμφ.

Τελειότης, ητος, ἡ (τέλειος). Τὸ εἶναι τι γένεσει τέλειον, ἐντέλεια· παρὰ τοῖς Ο'.

*Τελειοτοκέω, (τελειοτόκος). Τέλειον καὶ ἔγκαιρον ἢ ὥριμον παῖδα ἢ βρέφος γεννῶ, ὅθεν

Τελειοτοκία, ἡ. Γέννησις τοῦ ἐντελοῦς παιδίου, ὅταν δηλαδὴ γενῇται εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν του.

Τελειοτόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν τὰ παιδία τέλεια καὶ εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν των, ὁ τίκτων τέλεια καὶ σωστὰ τέκνα.

Τελειουργέω, ῶ (ἔργον). Τελειόω, εἰς τέλος φέρω τὰ ἔργα, ἀποτελειόω, ταὐτὸν τῷ, τελειόω. Φιλ.

Τελειόω, ῶ, Ἰων. τελείω (τέλειος) ταὐτὸν τῷ· τῆς συνηθείας, τελειόω· ἀποπληρῶ, τελείαν ἢ ἐντελῆ ποιῶ, εἰς τέλος ἄγω, φέρω εἰς τέλος, ἀποπερατόω, ἀποτελειόω, περαιόω, ἐξεργάζομαι, ἀπαρτίζω· σπάνιον. Ἡροδ. 1, 120, 160. 2) τελοῦν τινα, αὐτὶ, ἁγιάζειν, καθαιροῦν, καὶ εἰς τι ἀξίωμα προβιβάζειν, ἀναγορεύειν, Ἡροδ. 3, 86. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει «τελειώσεις, ἁγιάσεις». Τελειόομαι, οῦμαι. Οὐδετερ. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου ἔρχομαι, σβέννυμι, σώζομαι, ἀποθνήσκω· ταὐτὸν τῷ, τελευτάω, παρὰ τοῖς Ἑλληνιστ.

Τελείω, ποιητικ. αὐτὶ τοῦ, τελέω. «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». Ἰλ. Α, 5. ἐτελειοῦτο, ἐπληροῦτο.

Τελείωμα, τό (τελείδω) ταὐτὸν τῷ, τελείωσις, παρὰ τοῖς Ο'.

Τελείωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τὸ τελειοῦν, εἰς τέλος φέρειν, ἀποπεράτωσις, ἀποπλήρωσις, ἐντέλεστις, ἐντέλεια, ὡρίμασις. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστ. ζ'. 4.

Τελειωτής, οῦ, ὁ (τελειόω). Ὁ τελειῶν, ἀποπληρῶν, εἰς τέλος φέρων· ὅστις τελειόνει. Γρηγορ. Ναζ.

Τελειωτικός, ἡ, όν. Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος, εἰς πέρας ἢ εἰς ἐντέλειαν φέρων, ὁ ἀποπερατῶν.

Τελενικίζω, μελ. ίσω Κενὸν, εὔκαιρον, ἄδειον ποιῶ, ἀδειάζω, κενόνω, Κωμικ. Λέξ. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Σουϊδ. καὶ Φωτ. ἔχουσι: «τελενικίσαι, τὸ κενῶσαι, κενὸν ποιῆσαι. Ἡρατῖνος ἐν Σειρῆσιν, ἀπὸ Τελενίκου τινὸς πένητος παντελῶς ἁλόντος ἐπὶ «τελενικείου ἤχου» ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τελεογονέομαι, οῦμαι, παθ. ἄνευ ἐνεργ. εὐχρηστ. (τελεογόνος). Πλούταρχ. ταὐτὸν τῷ, τελειογονέομαι.

*Τελεογονία, ἡ ταὐτ. τῷ τελειογονία.

Τελεόγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ταὐτὸν τῷ, τελειόγονος. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. ζ'. 5. «τὰ μὲν τελεόγονα τῷ χρόνῳ ἔτεκε, τὸ δὲ παντέμηνον· καὶ τοῦτο ὀπταῖον» εὐθύς. Καὶ ἑτέρα δέ τινι συνέβη τεκνούσῃ πρῶτον μὲν τὸ ἑπτάμηνον, ὕστερον δὲ δύο τελεόμηνα τεκεῖν. 2) ἐνεργ. τελεογόνος = τελειόγονος.

*Τελεοδρομέω, μελ. ήσω. Τελειόνω, ἀποτελειῶ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἐκ τοῦ

Τελεόδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον τελειῶν. Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 217.

Τελεοκαρπέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τελειοκαρπέω, Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ.

*Τελεόκαρπος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτ. τῷ τελειόκαρπος.

Τελεόμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Τέλειος ἢ σωστὸς κατὰ τοὺς ὡρισμένους μῆνας· παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 824. «Ἅρπτος τελεόμηνος· ὁ ἐντελὴς ἐκ δώδεκα μηνῶν χρόνος, ἤτοι ὁ χρόνος ὃς τις διορίζεται διὰ τοῦ ἐπανερχομένου καιροῦ τοῦ ἀροτριᾶν τὴν γῆν, καὶ ἡτεκνον τελεόμηνον· σωστόν, πεπληρωμένους ἔχον τοὺς μῆνας τέκνον. Ἀριστοτλ.

Τέλεον, Ἐπίρ. ἀντὶ τελέως, καὶ τελείως. Ὁλοτελῶς, παντελῶς, ὅλως διόλου, ἐντελῶς· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Τέλεος, ἁ, εον (τέλος) Ἰων. τύπ. ἀντὶ, τέλειος, τετελειωμένος, τετελεσμένος, ἐντελής, ὁλόκληρος, σῶος, σωστός, ἀκωλόβητος, ἀκηλίδωτος, ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν ζώων Ἡροδτ. 1, 183. 2) ὁ εἰς ἐντελῆ αὔξησιν ἐλθών, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος, ὥριμος. 3) τελειωμένος, πεπληρωμένος, πλήρης, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ εὐχῆς, τετελεσμένος, ἐκπληρωθείς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν καὶ προμηνυμάτων, Ἡροδ. 1, 121. τῷ Ἀττ. τύπ. τέλειο. χρῆται ὁ Ἡροδτ. μόνον ἅπαξ, 9, 110. ἑρμηνεύων τὸ περτικὸν τυκτό. Ἐπίρ. τελέως, Ἡροδτ. 1, 120. ταὐτ. τῷ τέλεον· ὅθεν

Τελεόω, ὦ. Ἰων. ἀντὶ τελειόω. Ἡροδτ. 1, 120. 160.

*Τελέταρχος, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ.

*Τελεσθώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 358.

*Τελεσιάδης, ου, ὁ Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ.

Τελεσιάζω (τελέστιος) ταὐτὸν τῷ, τελέω, καὶ θύω· νεωτερ. λεξ. Ἐτυμολ.

Τελεσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος). Ὁ τὸν γάμον τελειῶν, ἢ τελῶν, ὁ καθιερῶν, ἁγιάζων τὸν γάμον.

Τελεσίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος) = τελεόδρομος. Ὁ τὸν δρόμον τελέσας, πληρώσας, τελειώσας· καθολ. τέλειος, ἐντελής, παρεπὶ τελεσίδρομον. Στοβ. φυτ. ἐκλ. σελ. 274.

Τελεσιερος, ὁ, ἡ, ον (ἱερός). Ὁ θυσίαν τινὰ ἢ τελετὴν ἀποπληρῶν, τελειώνων, παρ' Ἡσυχ. ἡτελεσιερον Παιᾶνα, τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν.

Τελεσικαρπέω, ῶ. Τελειόω, ἐντελεῖς ποιῶ τοὺς καρπούς, ὡριμάζω τοὺς καρποὺς, ἢ ὡρίμους τοὺς καρποὺς φέρω. Στράβ. ἡτελεσικαρπεῖ δὲ τὸν καρπὸν· ὡριμάζει, τέλειον φέρει· = τελεοκαρπέω· ἐκ τοῦ

Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τοὺς καρποὺς τελειῶν, ὁ τοὺς καρποὺς εἰς ὡρίμασιν φέρων, ἢ ὡρίμους καρποὺς ἔχων. Στράβ. ιέ. σελ. 1008 = τελεόκαρπος.

*Τελεσικράτης, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ. (ϱ)

Τελεσίνοος, ὁ, ἡ, ον. συναιρ. τελεσίνους, ὁ, ἡ, ουν (νοῦς) ταὐτ. τῷ τελεσίφρων.

Τελέσιος, ὁ, ἡ, ον (τέλεσις). Ὁ τελειῶν, ἐντελῶν, ἐκπληρῶν ἡτελέσιος ἡμέραν· ταὐτὸν τῷ, Ἑκάτη, τελευταία. Ἡσυχ.

Τελεσιουργέω, ῶ (τελεσιουργός). Τελειόω τὸ ἔργον· καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τελειῶ, ἀποτελῶ, ἐκπληρόω, τελειόνω, εἰς τέλος φέρω, ἐντελὴς ἢ ὥριμον ποιῶ. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. ὅθεν

Τελεσιούργημα, ατος, τὸ. Τὸ τετελεσμένον, τελειωμένον ἔργον· ἐντέλεστις, ἀποπεράτωσις ἔμπρ. τοῦ κατὰ σκοπὸν ἔργου. Πολύβ. «Πραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔσται τελεσιούργημα.

Τελεσιουργία, ἡ (τελεσιουργέω). Τελείωσις, ἐντέλεστις, ἐκπλήρωσις ἔργου τινὸς ἢ ἐπιχειρήματος.

Τελεσιουργικός, ἡ, όν. Ὁ τελεσιουργῶν, ἢ ἐπιτήδειος, δυνατός, ἱκανὸς πρὸς ἐντέλεσιν ἔργου τινός· ἐνεργητικός, δραστήριος, δυνατός, εὑρηται δὲ μόνον ἅπαξ, παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 270. A. ἀλλ' ὁ Bekk. γράφει ἐντεῦθεν ἐκ χειρογρ. τὸ τελεσιουργὸν, ὡς εὑρηται παρά τε Πλουτάρχ. καὶ Θεμιστ. ἐκ τοῦ

Τελεσιουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, τελειώνων· ὁ ἐντελὴς ποιῶν τι· ὁ ἐπιτηδειότητα ἢ εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν ἐντελὲς τι· ἐκπληρωτής, τελειωτής. «Δύναμις τελεσιουργὸς· καὶ ἡτελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων. Πλούταρχ.

*Τέλεσις, εως, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἀποπεράτωσις.

*Τελεσφάντης, ου, ὁ (φαίνω) = Ἱεροφάντης, Ὀργιοφάντης, Ἡσύχ.

Τελεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (τελέω, φρήν) ταὐτὸν τῷ, τελεσίνους. Ὁ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἢ σκοπὸν τελειῶν, εἰς τέλος φέρων, ὁ ἐκπληρῶν τὴν εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 703.

*Τελέσκω, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τελέσκω.

Τέλεσμα, ατος, τὸ (τελέω) ταὐτὸν τῷ, τέλος, 4. Φορολόγημα, φόρος, δόσιμον, καθέλ. πληρωμὴ, δαπάνημα, ἀνάλωμα, ἔξοδον. Λουκιαν. Ἱρον. 35. Ζεὺς Τραγ. 11. καὶ Διόδωρ. Σικελ.

Τελεσμός, ὁ (τελέω). Τελείωσις, ἐντέλεστις, ἐκπεράτωσις. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τελεσσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγαμος. Νόν. ὅπερ ἴδε.

Τελεσσίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγονος. Ὁ τὸν γόνον, τὴν γένεσιν ἢ τὸν καρπὸν ἀποπληρῶν, ἐντελὴ ἢ ὥριμον, ἔγκαιρον ποιῶν. Νόν.

Τελεσσιδώτειρα, ἡ (δώτειρα) ποιητ. ἀντὶ τελεσιδώτειρα = τέλος δοῦσα. Ἡ τελειοῦσα, τὸ τέλος δοῦσα, ἢ φέρουσα, τελειοποιοῦσα. Εὐρ. Ἡρακλ. 899.

Τελεσσίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ τὸν μόρον ἤτοι θάνατον ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, φέρων· θανατηφόρος. Νόν.

*Τελεσσίνοος, ὁ, ἡ, ον. ποιητ. ἀντὶ. τελεσίνοος. Ὀρφ. ἀργ. 1308.

*Τελεσσίτοκος, ὁ, ἡ, ον (τόκος). Ὁ τὸν τόκον ἤτοι τὴν γένεσιν τελειόνων, ἢ ὅστις κάμνει νὰ γεννηθῇ τι ἐγκαίρως, ἁμῳ.

*Τελεστήρ, ῆρος, ὁ = τελεστής.

Τελεστήριον, τὸ. Τόπος ἁγιασμοῦ, καθιερώσεως, ἁγιαστήριον. Πλούταρχ. Θεμ. ἰ. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. ἡτελεστήριαν· ἐξυπακουομ. «Ἱερὰν θυσίαν πρὸς τέλος εὐτυχές, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ· θυσία εὐχαριστήριος διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ σκοποῦ ἢ διὰ τὸ τέλος τῶν πράξεων. Καὶ ἡ ἐπὶ γάμῳ θυσία· ἔστι δὲ κυρ. οὐδέτ. τοῦ

*Τελεστήριος, ία, ιον (τελεστήρ). Ὁ τελειόνων, ἀποπερατῶν, εἰς τέλος φέρων, 2) ὁ καθαγιάζων, ἁγιαστής.

Τελεστής, οῦ, ὁ (τελέω). Ὁ ἐντελῶν, τελειόνων, ἀποπληρῶν· τελεσιουργός. 2) ἱερουργός, ἁγιαστής, καθιερωτής· ὅθεν

Τελεστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ κῶς. Ὁ τελῶν, ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, τελειόνων. 2) ὁ εἰς τὰ ἅγια, ἱερὰ ἤτοι εἰς τὰς τελετὰς ἀνήκων ἢ ὁ ἁγιάζων, καθιερῶν «Σοφία τελεστικὴ· ἡ τῶν μυστηρίων, ἤτοι ἡ μυστική. Πλούταρχ. «Θεολογία τελεστικὴ· ἡ συμβολική.

*Τελεστός, ἡ, όν. ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ τελέω. Τετελεσμένος, τελειωμένος. 2) καθιερωμένος, ἢ καθιερωθείς, ἁγιασθείς.

Τελέστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, τελεστής. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Τελεσφορέω, ῶ (τελεσφόρος). Εἰς τέλος φέρω, (ἐπὶ δὲ ἐγκύου ἤτοι ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἐγγαστρωμένης, ἀντὶ τοῦ, φέρω, γεννῶ τὸ τέκνον ἔγκαιρον, ἤτοι ἐντελὲς καὶ σωστὸν εἰς τοὺς μῆνας)· καθολ. εἰς ἐντέλειαν ἢ εἰς ὡρίμασιν φέρω, ἐντελῶς ἄγω. Ἀριστοτέλ. καὶ Ἰωσηπ. 2) τέλος φέρω, φόρον ἀποδίδωμι, πληρόνω δόσιμον ἢ τελώνιον. Ξενοφ. πόρ. γ'. 5. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἰσφέρω, εἰσφήμι δίδω, ὠφελῶ ὡς τὸ λυσιτελεῖν, ὅθεν

Τελεσφόρησις, εως, ἡ. Τὸ τελεσφορεῖν, τὸ ἐντελεῖς καὶ ὡρίμους καρποὺς φέρειν. Χρυσόστομ.

Τελεσφορία, ἡ (τελεσφορέω). Τὸ φέρειν ἢ δίδειν ἐντελεῖς ὡρίμους καρποὺς = τελεσφόρησις. 2) τελετή, θυσία, ἁγιασμὸς, καθιέρωσις. 3) τέλος, φόρος, δασμὸς, δόσιμον, ὠφέλεια, εἰσφορά, κέρδος. Καλλίμαχ. «Ἐπετήσιος τελεσφορία· ἐνιαύσιος θυσία. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 917.

Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τέλος, φέρω). Ὁ τέλος φέρων, ὁ τελειῶν, τελειόνων, ἀποπληρῶν, ἐντελῶν, ἀποπεράτων, εἰς τέλος ἄγων, ὡριμάζων, ἢ εἰς ἀκμὴν καὶ ὡρίμασιν φέρων, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀλλ' ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐνιαυτὸς ἡτελεσφόρων εἰς ἐνιαυτόνα. Ἰλ. Τ, 32. Ὀδ. Δ, 86. Κ, 467. ὅπου ὁ Κύτταρ. ἑρμην. ὡδὲ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ἄγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ ἤτοι εἰς ἕνα ὁλόκληρον χρόνου ὡσαύτ. «Θέσπρα τελεσφόρα Πλούταρχ. τὰ ὡριμάζοντα ἤτοι τέλειον φέροντα τὸν ἑαυτῶν καρπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡτελεσφόρος οἶκος ὁ τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος, ὁ καρπὸν ἤτοι τέκνα φέρων. 2) ἐπίθετ. ὠφέλιμος, λυσιτελὴς, ὁ εἰσφήμι ἢ ὠφέλειαν δίδων, χορηγητικός. 3) ἡτελεσφόρος ὡραίτων γυνὴ. Αἰσχύλ. ἤτοι ἡ ἔχουσα τὴν τοῦ οἴκου ἀρχὴν, κυριότητα, οἰκουρία. 4) Παθητ. ὁ τελειούμενος, πληρούμενος, ἐντελὴς, ἢ ὁ τελειωθείς, ἀποπληρωθείς, ἀποπερανθείς τελειωμένος, τετελεσμένος, ἀπηρτισμένος, πεπληρωμένος. «Ὅταν τελεσφόρων· παρὰ Σοφοκλ. πεπληρωμένον, ἐκβάν, ἢ ἔκβατον, πέρας λαβόν, εἰς ἔργον ἀποκβάν· οὕτω καὶ ἡτελεσφόρος ἐλπίς· ἡ ἐντελεσθεῖσα, εἰς ἔργον ἀποβᾶσα ποίκος τελεσφόρους οἴκους μ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐπιπλα καὶ σκεύη προμηθευμένος, ἢ κεκτημένος, εὐπρεπιτμένος· ὁ Φωτ. ἔχει: ἡτελεσφόρος, τέλειος, μάστις, ἐγγαστρίμυθος. (Κατὰ Πατσόβ. ἐπρεπε εἰς τὴν παθητ. ταύτην σημασ. νὰ γράφηται τελέσφορος).

Τελεταρχέω, ῶ. Νικητ. Χρον. 3'. 18. Τελετάρχης εἰμί, θύω, ἁγιάζω, ἱερόω.

Τελετάρχης, ου, ὁ (τελετή, ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρώτος τῆς τελετῆς ἤτοι τῶν θυσιῶν τῆς καθιερώσεως καὶ μυστηρίων. Ὀρφ. Τιμ. ὅθεν

Τελεταρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελετάρχου. 2) παρὰ Διονυσ. Ἀρεοπ. ἡ ἁγία τριάς.

Τελετή, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐντέλεστις, πέρας, τέλος. Βατραχομ. 294. «Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη. 2) Καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, ἁγιασμὸς, θυσία, ἐξαίρ. Μύησις, Μυστήριον, ἡ Μυστηριώδης θυσία. Ἡρόδτ. 2, 171. 4, 79 «ἀγασθεὶς τὴν τελετὴν ἤτοι δεχόμενος τὴν εἰς τὰ μυστήρια καθιέρωσιν, ἀρχίζω τὴν τῶν μυστηρίων μύησιν. 3) πληθ. τελεταί, Ἁγιαστεῖα, τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα, ἢ θρησκευτικοὶ θεσμοὶ, συνήθεια καὶ πράξεις θρησκευτικαί, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Cérémonies du culte Θρησκεία· ὁ Πλάτων ἐν β'. πολιτ. σελ. 364. c. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Θεσμὸς ἁγιαστικὸς καὶ καθάρσιος, ἤτοι τὰ γινόμενα καθήκοντα, νόμιμα ἐν τοῖς καθαρμοῖς, παρέχει τοῦτο ἀπὸ τοῦ: «Ὅσοι λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυτίων τελευτήσαντι, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν· ἃς ὁ Τίμαιος ἑρμην. διὰ

τοῦ »μυστηριώδεις θυσίας· οὕτω καὶ ἐν Συμπ. »τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους«, μετὰ ταῦτα δὲ ἰδίως ἐκαλοῦντο τελεταί, τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης. — Ἀντὶ τοῦ Ἑορτή. παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. 10. 62. »— ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ· τῇ τελουμένῃ ἑορτῇ· κατὰ τὸν Σχολ. 5. καὶ ἐν Νέμ. 10. 63. καλοῦνται τὰ Παναθήναια »τελεταί Ἀθηναίων· παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγυρ »τελετὴν τὴν κατ' Ἐλευσῖνα μυστήρια.« Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 40. ἔχει: »τελεταί τε καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους, καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως Ἑορτάς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸν Δαπανᾶν· καὶ Πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες· καὶ Εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα· ὁ Εὐστάθ. ἔχει ποτὲ καὶ ὁ γάμος τελετή τις εἶναι λέγεται.

Τελετουργέω, ῶ (τελετουργός). Τελετὴν τινα ἢ καθιερωτιν πληρῶ, ἁγιάζω, καθιερόω. Διονυσ. Ἀρεοπ. ὅδεν

Τελετουργία, ἡ. Ἁγιατμός, καθιέρωσις, μύησις.

Τελετουργός, ὁ, ἡ, όν (τελετή, ἔργον). Ὁ ἁγιάζων, ἁγιαστικός, ὁ διὰ τῆς τελετῆς ἤτοι τοῦ ἁγιασμοῦ ἐνεργῶν. »Τελετουργος δύναμις«. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Τελευταῖον, ὡς Ἐπίρ. Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ὅλα. Ἡροδτ. 1, 91. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ.

Τελευταῖος, αία, αῖον (τελευτή). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος ἄγων, τὸ τέλος ἀποπληρῶν· ὕστατος πάντων, ἔσχατος, ὑστερινός, ὁ εἰς τὸ τέλος εὐρισκόμενος. Ἀπὸ Ἡροδτ. πολλὰ εὐχρηστ. λέξις· τὸ ὑπερθ. τελεύτατος, Γλωσσ.

Τελευτάω, ῶ. Μ. ἤτω (τελευτή). Τελειόω, ἀποπληρῶ, τελειόω ὡς τὸ τελέω. Περαίνω, ἀποπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἀποτελειόω ἔργον τι τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχον ἀρχινημένον· συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ε, 253. »τελεύτων ἀπετελείωνε τὸ ἔργον, ὅηλ. τὴν ἤδη ἀρχαῖαν ἐργασίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ πλοίου· καὶ ἐν Ἰλ. Ν. 100 »δεινόν, ὁ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον· ἐπίστευον ὅτι ἤθελε γένῃ· χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ πρὸς δήλωσιν ἀποφατώσεως ἢ ἐκπληρώσεως εὐχῆς τινος, ὑποσχέσεως, ὅρκου, ἢ ἐ πίθει »καὶ Ζεὺς ἄνδρασι νοήματα πάντα τελευτᾷ«. Ἰλ. Σ, 328 ὅηλ. δὲν ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ κατ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος Ὀδ. Η, 331. καὶ Ἰλ Ν, 375. ὡσαύτ. »περὶ ῥ ὁμοσέντα, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον«. Ἰλ. Ξ, 280. Ὀδ. Β, 378. Κ, 346. τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ο, 524. »τελευτήτει κακὸν ἦμαρ σφιν ὅηλοῖ προῤῥεῖω τινι δυστυχῆ ἡμέραν, ἢ καμοῦσα νὰ ἀποβῇ ὅλως δι' ὅλου δυστυχὴς ἐκείνη ἡ ἡμέρα· παθητ. τελευτάομαι, μελλ. τελευτήσομαι, ἀεὶ κατὰ παθητ. σημασ. ἐκπληροῦμαι, εἰς ἐκτέλεσιν ἢ πλήρωσιν φθάνω, ἀποβαίνω, παρ' Ὅμ. 2) εἰς τέλος φέρω, τελειόω, παύω, σώνω, ἔξαιρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίον, ἀντὶ τοῦ τελειόω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἔτι δὲ καὶ »τελευτᾶν τὸν αἰῶνα« Ἡροδτ. 1, 32. 9, 17, 27. καὶ μετὰ Γενικ. »ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσωμεν. Ξεν. Κυρπ. ἡ. ζ. 17. ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτκ. ὡς ἀμετβ. τελειόνω, ἀποθνήσκω, τελευτᾶν ὑπό τινος, ὅηλ. φονεύομαι ὑπό τινος, Ἡροδτ. 1, 39. 4, 78. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) ἀμετβ. εἰς τέλος φθάνω, καταντῶ, τελειόνω, τέλος λαμβάνω, εἰς πέρας ἥκω καὶ εὐτυχίαι εἰς τοῦτο ἐτελεύτησαν. Ἡροδτ. 3, 125. εἰς τοιοῦτον τέλος ἔφθασαν αἱ εὐτυχίαι, οὕτως ἀπέβησαν μέχρι τέλους· οὕτω καὶ »τελευτᾶν εἰς συμφοράς« Πλουτ. καταντῶ εἰς δυστυχίαν, λαμβάνω τέλος δυστυχές. »Εἰς τὴν Αἴγυπτον τελευτᾷ ἡ ἀκτὴ« Ἡροδτ. 4, 39. ἤτοι ἡ ἀκτὴ ἀποπερατοῦται, καταντᾷ εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρβλ. καὶ 2, 33. 4) μεταχειρ. δὲ μετὰ ῥήματός τινος ἐφαρμόμενον, ἔχει Ἐπιῤῥήματος τηρατείαν, ἀντὶ, τελευταῖον τέλος πάντων, περὶ τὰ τέλη, οἷον »τελευτῶν εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπεν, ἢ ἐτελείωσε τὸν λόγον του μὲ τοῦτο· ὡς καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. »Οἱ μὲν Ἀττικοὶ »Τελευτῶν ἐποίησα λέγουσι· καὶ »Τελευτῶσα ἐποίησεν· καὶ »Τελευτῶντες ἐποίησα.« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐθειῶν, καὶ πασῶν τῶν Αἰτιατικῶν· οἱ δὲ κοινοὶ »Τελευταῖον λέγουσιν. Ξενοφ. Κυρουπ. α. δ'. 9. »Καὶ Καῖσαρ μέντοι τελευτῶν εἶπεν· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος· οὕτω καὶ ἐν α. ς'. 16. »Τελευτῶσαι οὐδὲ πείθονται, τελευτῶν οὐδὲ πείθειν δύνανται. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 261. »Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίγνετο ἄνω· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος ἦλθε δορᾷ, ἦλθε φάγῃ ξυλαίᾳ· »τελευτῶντες ἀπηλλάγησαν« τελευταῖον ἀνεχώρησαν ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀπεχωρίσθησαν, Ἰσοκρ. Παν. 39. παρβλ. καὶ Ἡροδτ. 3, 38. Θουκ. β'. 51. η. 81. Δημοσθ. Παραπρ. σελ 348.

*Τελευτέω, Ἰων. ἀντὶ τελευτάω, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τελευτέοντες ἐν χρήσει παρ' Ἡροδτ. 3, 38.

Τελευτή, ἡ (τελέω, τέλος) ὡς τὸ τελετή. Ἀποπεράτωσις, τελείωσις ἑκάστου ἔργου, πλήρωσις ἢ πλήρωμα. »Οὔτ' ἐρυσῖται συγγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆται δύναται Ὀδ. Α. 249. οὔτε εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὸν γάμον δύναται, ὡσαυτ. καὶ Ὀδ. Π, 125. 2) Τέλος, παῦσις, περαίωσις, πλήρωσις, συντέλεια, Ἡτ, Θεογ. 637. καὶ Ἰλ. Ι, 625. »Τελευτὴ μύθοιο« τὸ τέλος τοῦ λόγου· ἔξαιρ. »Βιότοιο τελευτή,« Ἰλ. Η, 104. Π, 787. τέλος τῆς ζωῆς, θανάτου, καὶ »Βίου τελευτὴν Ἡροδτ. 1, 30, 31 ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, βίου, ἀντὶ ὁ θάνατος, Ἡτ. Ἀσπ. 357. παρβλ. τέλος· παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 47. »Ἔστι γέ τοι δή, Σώκρατες, τελευτή, περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται« τὸ συμπέρασμα τοῦ λόγου, τὸ συναγόμενον· ἐν ἴσῳ τῷ Γαλ. Resultat, ἐν δὲ §. 51. »Ὑπομνῆται ἐπὶ τελευτῆς« ἀντὶ τοῦ, τέλος· εἰς τελευτὴν, ἀντὶ στελευταν, Τίμ. Ὅμ. 6, 29. Ἡτ. Ἔργ. 335.

Τελέω, ῶ. Μ. ἐτω. καὶ παρ' Ὅμ. τελέττω, ὅπου τὸ μέτρον· ἀπαιτεῖ μίαν μακρὰν συλλαβήν· ἔτι καὶ τελῶ, Ἀττ. τελῶ, ὅπερ φαίνεται τῷ ὀντι νὰ ὑπῆρξε μελλοντικὸς τῆς σχηματσ. Ἰλ. Θ, 415. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 311. Β. ὡσαύτ. παθητ. τελεύμενα παρ' Ἡροδτ. 3, 134. παρβλ, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. τομ. Ι, σελ. 403. Ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ Ἐπ. Ἐνεστ. τελείω ἐνεργητ. καὶ παθητ. (τέλος). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω, ἐξεργάζομαι, διαπράττω, ἔργῳ καθίστημι, ἐξανύτω, συμπληρῶ, κατορθόνω, εἰς πλήρωσιν καὶ ἔκβασιν φέρω, συχνότατ. παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. ἀποδίδω, πληρῶ τὰ ὑποτεθέντα, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἢ φυλαττω τὸν λόγον μου »Τελέσμεν μῦθοι« Ὀδ. Δ, 776 καὶ Ἰλ. Ψ, 543. ὡσαύτ. »Τέλεται μοι ὑπίσχεσιν ἣν περ ὑπέστην« Ὀδ Κ, 483 καὶ Ὀδ. Ο, 195. Ἰλ Ξ, 44. Ὀδ. Τ, 236. καὶ »τελίω τὰ πάροιθεν ὑπεστην« Ἰλ. Ψ, 20, 180 παρβλ. καὶ Φ, 457. Ὀδ. Δ, 699. Ρ, 399 καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ παρέχω, προξενῶ, τινί τι, »Ταῦτα καὶ οἱ τελέσαιμι« Ἰλ. Ι, 157. Ψ, 559. Ἰλιάδ. Χ, 51, καὶ, »τόσον τελ. τινί,« ἐκπληρῶ τινος τὴν εὐχήν, ἢ ἀπονέμω αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἰλ. Ψ, 149 ἔτι δὲ, »τελέσαι κάτον, χόλον,« ἀντὶ τοῦ, ἐνχαριστῶ, ἱκανοποιῶ, χορτάνω τὴν ὀργήν μου, Ἰλ. Α, 82. Δ, 178 καὶ, Ἑλλάδι, Ἡτ. Ἀσπ. 36. ἐπιθυμίαν τελέσαι, Bast. ep. cr. pag. 218. ἀτυχήσ. μετὰ ἀπαρεμφ. »Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρειν δίμεναι τεκέεσσιν« Ἰλ. Μ, 222. καθόλ. παρασκευάζω, ἀπεργάζομαι, διενεργῶ, ἐπιφέρω, »ἀγαθὸν« Ὀδ. Β, 34. »Ζεὺς ἄριστον« Ὀδ. Ψ, 286. »Κακὸν τινί« Ἰλ. Σ, 389. »Λυγρὰ« Ὀδ. Σ, 134. »Κακὰ κήδεα« Ἰλ. Σ 8. τὸ δὲ, »ὅρκια τελεῖν,« ἔστι ταύτ. ὡς τὸ ὅρκον τελευτᾶν, Ἰλ. Η, 69. »Ὅρκια οὐκ ἐτέλεσσεν Ζεὺς« καὶ οὐκ ἔδωκε τέλος τῶν ὁρκίων, τὰς συνθήκας μας δὲν τὰς ἔφερεν εἰς τέλος, δ' ἐστι, τὰ ὅρκια οὐκ ἐτελείτο ὑπὸ τοῦ Διός, δὲν τὰ ἐδέχθη· οὐκ ἔδωκε τὴν ψῆφον αὐτοῦ· δὲν τὰ ἐπιβεβαίωσε, δὲν τὰ ἀπεφάσισε, δὲν τὰ ἐνέκρινε· τυχνάκ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται τὸ τελῶ περιφραττκ. μετὰ τῆς αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ ῥήματος ἐκείνου ὁποῖ ἐμφαίνεται διὰ τῆς αἰτ. ὡς, »χρέον τελεῖν,« ἀντὶ φονεύειν, Wyttim. ep. cr. σελ 185. »γάμον τελεῖν,« ἀντὶ γαμεῖν, ἐπὶ ἀνδρός, Rank. Τιμ. σελ. 159. — Παθητ. τελέομαι, ἐτόμαι. Πληροῦμαι, περαιοῦμαι, εἰς πλήρωσιν ἥκω, πεπληρωμένος ἐντελῶς καθίσταμαι· συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις ἐντὸς τοῦ ἕνεστ. χρῆται τῷ παρκ. τετέλεσμαι, τετέλεσται, τῷ Γ' ἑρτ. καὶ τῷ ἀορ ἐτελέσθην, ὡ. ἐπὶ πολὺ δὲ τῷ παθ. παρκκ τετελεσμένος, καὶ ἔξαιρ. παρ' Ἡτ. ἀεὶ οὐδετρ. »Τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστὶ = τελεστέον ἐστὶ, τελεῖσθαι δύναται,« Heyne Ἰλ. Σ, 427. καὶ παροιμ. »αὐτικ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἕην, τετέλεστο δὲ ἔργον,« Ἰλ. Τ, 242. ἤτοι. εἶπε καὶ ἐγένετο· καὶ »ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε·« Ἰλ. Β, 330. οὐ τελεωθήσεσθαι, οὐ πληρωθήσεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ά. 1. »Τί ἀγαθὸν τελεσθείη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων« τί καλὸν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· καὶ Λακ. ἐγ. 6. »Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερὰ« περαιωθῇ. τέλος λάβωτιν. 2) Τελειόνω, εἰς τέλος ἄγω, εἰς πέρας φέρω, ἀποτελεῖ πρᾶξίν τινα, περαίνω, τελευτῶ, »Ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὦκεες ἵπποι,« Ἰλ. Ψ, 373, 768 ὅτε ἐτελείωνον πλέον τὸ τελευταῖόν των τρέξιμον, ὡσαύτ. καὶ »Καὶτι πολέας τελέσαντες ἀέθλους« Ὀδ. Γ, 282. Ψ, 250 Ἡτ. Θεογ. 901. 994 καὶ »Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐπιπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς« Ὀδ. Ε, 390. Ι, 76 καὶ ἀλλαχοῦ, παθητ. »Ἤματα μακρὰ τελέσθην« Ὀδ. Β, 470. Τ, 153. Ἡτ. Θεογ 59. παρὰ τοῖς ὑστερον δὲ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίον, ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω. Ἀπολ. Ἀργ. 252 »Οὐδ' ἐτέλεσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο δίην ἀπέδυνες μέ δέξαν. 3) Καθιερόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, εἰσάγω, μυέω, καθαγνίζω, τέλη ἢ τελεστὰς ποιῶ· μετὰ Δοτ. τοῦ εἰς ὃ καθιεροῦται τι, »Διωνύσῳ Βακχείῳ τελεσθήναι« Ἡροδτ. 4, 79. ὡσαύτ. καὶ παθητ. τελεῖσθαι, καθιεροῦσθαι, ἁγιάζεσθαι, μυεῖσθαι, Λατ. initiari, Ξενοφ. Συμπ. ά. 10. καὶ Οἰκον. κά. 12. »Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις« καθιερωμένοις, ἀφιερωμένοις· καὶ »Τετελεσμένος θεῷ« ἀφιερωμένος εἴς τινα θεότητα »Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια« Λουκιαν. καὶ ἐν ψαλμ. ρθ. 28. »Καὶ ἐτελίσθησαν τῷ Βεελφεγώρ,« ἀντὶ τοῦ, ἐκοινώνησαν, μετέσχον τῆς μιαρᾶς θυσίας, ἐμιάνθησαν· ὅθεν τετελεσμένος, μεμυημένος· κατηχημένος εἰς τὰ μυστήρια· καὶ »Στρατηγὸν τελεσθῆναι« Δημ. ἀντὶ, ἀναγορευθῆναι, αἱρεθῆναι στρατηγόν. 4) Πληρόω, πληρόνω ποσότητά τινα χρημάτων, καταβάλλω, »ἀργύριον δίδωμι· ἐξαιρέτως δὲ τέλος, φόρον ἢ ἄλλο τι τακτὸν δόσιμον δίδωμι εἰς τὴν πολιτείαν. (ἴδε Συντελῶ) Δατμοφορέω· πληρόνω δάσιμον, τελώνιον, διάφορον, δεκάτας, Ἰλ. Ι, 156. 298. καθόλ. προτρέπω, δίδωμι, »Δῶρα οὐκ ἐτέλεσσαν« Ἰλ. Ι, 598. καὶ »Εἰσάκις πασαν δοτίνην τελέσσω« Ὀδ. Λ, 352, ὑποτασσόμενος ἀεὶ τῆς ἰδέας μιᾶς κατὰ χρέος γινομένης δώσεως, ἢ ἀπαίτησεως, χρεωστουμένης εἰσφορᾶς, καταβολῆς, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔξαιρ. ἐν γένει »ὧν ὅλων τῶν εἰς τὸ δημόσιον πληρουμένων φόρων,

τελωνίων ἢ ἄλλων τοιούτων δασμῶν· «τελεῖν τὸ ἱππικόν, τὸ θητικὸν, τὸ ξενικὸν κ. τ. τ.» ἢ τοὺς πληρόνειν τὸν φόρον τοῦ θητὸς, τοῦ ξένου, κ. τ. τ. ἴδε Boeckh. Athen. Staash. τομ. 2 σελ. 36. καὶ ἐν γένει ἔτι, Ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, «Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἅπαξ τελεῖν» Ξεν. Ἀπομ. δ', β', 37. καὶ αὐτόθ. δ', β', 5. «Πολλὰ τελεῖν ἀνάγκη εἰς μεγάλην ἀρχήν» αὐτοῦ. καὶ παθητ. «Ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα τετελεσμένα» Ἡρόδ. 7, 118. καὶ ἐντεῦθεν εὐτελὴς, καὶ πολυτελὴς, ὁ ὀλίγα καὶ ὁ πολλὰ ἀναλίσκων· Ἀπὸ δὲ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἰς τὰς Ἀθήνας ἔλοι οἱ πολῖται κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἔπρεπε νὰ συνεισφέρωσι τὸν φόρον εἰς τὸ κοινὸν, προῆλθον αἱ ἑξῆς ἐκφράσεις: «Τελεῖν εἰς ἱππάδα ἢ εἰς ἱππῆα» συνειτμῆσαι ἀργύριον, πληρόσαι, εἰς τὴν ἱππάδα, εἰς ἣν καὶ ἀνήκει· ὃ ἐστὶν, ὁ φόρος τὸν ὁποῖον εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἱππικοῦ, ἢ ὁ πολίτης οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων, οἱ τινες εἰσφέρουσι τὰ ἔξοδα τῆς ἱππάδος σπανίως δὲ «Τελεῖν τὴν ἱππάδα» καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθολικὴ ἔκφρασις: «Τελεῖν εἰς ἄνδρας» ἤτοι ἐμβαίνειν ἢ εἶναι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. «Εἰς Βοιωτοὺς τελέειν.» Ἡρόδοτ. 6. 108. πληρόειν, δίδειν φόρον εἰς τοὺς Βοιωτοὺς, ἢ ἀνήκειν εἰς αὐτοὺς, μετ' αὐτῶν κρατεῖν αὐτονήθ. ἔστιν ἢ παρ' Ἡρόδ. 3, 54 φράσι. «Ποίός τις ὁκοῖός ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κύρῳ» ὥστε νὰ συγκριθῇ. δηλ. μὲ τὸν πατέρα τοῦ Κύρου· ἔτι δὲ καὶ εἰς παθητικὴν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ Τελεῖσθαι, πληρόνομαι, κάμνω νὰ πληρωθῶ· καὶ τετελεσμένος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Πληρωμένος, ὁ ἐστὶν, ἔλαβον ἢ λαμβάνω τὸν ἀνήκοντά μοι φόρον ἀπό τινος· Πληρέτομαι. 5) Οὐδέτερ. Πληροῦμαι, γίνομαι, τέλος λαμβάνω, «Τελοῦνται, παραιοῦνται, πληροῦνται. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1417. καὶ Αἰτχυλ. Πρ. 223. 6) «Τελεῖν εἰς τοπον, εἰς πόλιν κ. τ. τ.» ἀντὶ τοῦ ἀφικνοῦμαι, φθάνω πρός· ὅπου ὁμοίως προσυπακ. τὸ ὁδὸν, πλοῦν, δρόμον, κ. τ. τ. δηλ. ἀποπληρῶ, τελειόνω τὴν ὁδὸν, τὸν πλοῦν εἰς τι μέρος, εἰς τινα τόπον. Markl. Εὐρ. Ἱκετ. 1143. Schaef. mel. p. 94. παρβλ. ἀνύω. —

Τελέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τέλος. Ἐντελῶς, διόλου, παντελῶς, τελείως, ὁλοτελῶς, ὅλως δι' ὅλου, ὑπερβαλλόντως, κατὰ τάντα. Ξενοφ. Ἀγησ. ιά. 16. «Οὕτω τελέως ὁ ἀνὴρ τῇ πατρίδι ὠφέλιμος» καὶ Ἡροδ. 1, 120. —

Τελεωτικός, ή, όν· ταὐτόν τῷ τελειωτικός· ὅμῳ.

Τελής, ῆεσσα, ῆεν (τελέω). Τετελεσμένος, ἐντελὴς, ἐπιτελὴς· πλήρης, σωστὸς, ἀβλαβὴς, ἀνωλοθρίωτος, γερὸς, ὅλον ἀντὶ τοῦ τέλος, καὶ τελειος, ἐξαιρ ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν διοριζομένων ζώων παρ' Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. καὶ ἔρξειν ἢ ῥέξειν τελήεσσας Ἑκατόμβας,» εἴτε θυσίας ἐντελεῖς ἐξ ἑκατὸν βοῶν γινομένας, ἢ ἐξ ἑβδομήκοντα, ἐντελῶν καὶ πεχέων βοῶν. Κατ' ἄλλους ἐνεργ. «Τελήεις ποτάμοις,» Ἡσ. Θεογ. 958. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὃς τις ἐν ἑαυτῷ τελευτᾷ, εἰς ἑαυτὸν πάλιν ἐπαναρρέει, καὶ οὕτω ἀναπληροῖ τὴν περιῤῥοήν του· παρβλ. ἀφόρητος. 2) Ἐνεργ. ὁ τελειόνων, πληρῶν, ἐκπληρῶν, εἰς πέρας φέρων «Τελήεντες αἰωναῖοι οἱ μηνύοντες ἀληθῆ, ἀληθινὰ μέλλοντα, καὶ εἰς τέλος φέροντες τὸ προμήνυμα αὐτῶν,» ἀντικ. τῶν μαψιλόγων, Τμ. Ὅμ. Ἑρμ. 544. καὶ οὗτος ἐκληπτέον ἐν Ἰλ. Η, 247. Ω, 315 τὸ, «τελειότατος πετεηνῶν» ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ἔχει ὁ Τυρτ. «Ἔπεκ τελέεται ἀληθεὶς, ἄψευδεις μαντεῖαι, ἐκ τοῦ ἀρχ. τύπ. τελέεις.

Τέλθος, εος, τὸ, σπαν. τύπ. Ποιητ. ἀντὶ τέλος ὡς τὸ, ἄχος, ἄλθος· παρὰ Καλλιμάχ. «Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας·» καὶ «Τέλθος ὀφειλόμενον· ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Φόρος, δασμὸς, δόσιμον, χρέος, μισθὸς, πληρωμή.

Τελικός, ή, όν. Ὁ εἰς τέλος ἀνήκων (κατὰ τὴν διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως τέλος). «Τελικὰ ἀγαθὰ» ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ μέγιστον καὶ ἔσχατον ἀγαθὸν, καὶ τοῦτο ἐν ἑαυτοῖς συνέχοντα καὶ περιέχοντα· Διογ. Λ. 3, 50. καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ῥήτορες λέγουσι: «Τελικὰ κεφάλαια» τὰς κεφαλαιώδεις ἀποδείξεις τοῦ δικαίου καὶ συμφέροντος, δίοτι κατ' αὐτοὺς «ἕκαστον ἀδικημάτων συγκείμενον. Διον. Ἁλικ. (συνθ. ἀνομ. ἰ.) «Δοκοῦσί μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα» ἐξυπακουομ. Κεφάλαια, ἢ Θεωρήματα.

Τελίσκω, ποιητ. ταὐτόν τῷ, τελέω. Νικ.

Τέλισμα, τό (ὡσανεὶ ἐκ τοῦ τελίζω) = τέλεσμα. Ἀνάλωμα, δαπάνημα. Ἱπποκρατ. Ἐπιστολ. ἀμφ.

Τέλλη, = τῷ τελλίνη, ἡ. Εἶδος ὀστράου θαλάσσιου ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐν ποταμοῖς εὑρισκόμενον· ὅπερ ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, «Ψιφύδριον» λέγεται. Ξενοκράτ. κεφ. 30. (ι, Μαρκ. Σιδ. 38.)

Τέλλω, Μελ. τελῶ, ἀόρ. ἔτειλα, Αἰολ. τέλσα, ἔτελσα, παθητ. Παρακ. τέταλμαι, ὑπερτ. ἐτετάλμην, ἀορ. α., ἐτάλην, μέτ. τάλλομαι, ἀόρ. ἀ. ἐτειλάμην, (τέλος, τελάω· — Τελειῶ, εἰς τέλος, εἰς πέρας φέρω, ἀποπερατόω, ἀποπληρῶ, ἐντελὲς καθίστημι, ἕτοιμον κάμνω, ἐτοιμάζω, καθόλ. Πράττω, φέρω εἰς τέλος, ἀναδείκνυμι, κάμνω τι νὰ φανῇ, ἢ νὰ λάβῃ ὑπαρξιν, γέννησιν, κατασκευάζω, ἐξεργάζομαι· «Ἐτείλαν Διὸς ὁδὸν» Πινδ. Ὀλ. 2, 126. ἤτοι ἤνυσαν, διῆλθον τὴν ὁδὸν. Παθητ. τέλλομαι, τελειοῦμαι, εἰς τέλος ἥκω, ἕτοιμος γίνομαι, καὶ ἐν γένει, ὑπάρχω, γίνομαι, ὑπαρξιν λαμβάνω. «Γένος φυτεῦσαν λοιπὸν ἀεὶ τέλλεσθαι» Πινδ. Πυθ. 4, 457 ἤτοι ὑπῆρχον ἀεὶ, διέμενε διὰ παντὸς ὑπάρχον. καὶ «Τμῆσαι τέλλεται» Ὀλ. 11, 5. οἱ ὕμνοι λαμβάνουσιν ἀρχὴν, ἀρχίζουσι, ὡσαύτ. «Εἶτ' ἐς χάριν τελλεται τοῦτο» Ὀδ. 1, 122. ἐὰν τοῦτο σοὶ ᾖ καὶ ἀρεστὸν, ἐὰν τὸ εὐάρεστῃ καὶ ἐντεῦθεν τὸ τέλλομαι ἔστι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τελέω· ἔτι λέγεται τὸ τέλλω ἀμετβτ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου, ταυτ. τῷ ἀνατέλλω, ὡς, «Ἡλίου τέλλοντος» Σοφ. Ἠλ. 699. Ἰακ. Α. Π. σελ. 966. παρ' Ὅμ. εὑρηται ἡ λέξις ἐνεργ. τε καὶ παθητ. ἐπὶ τῆς σημασ. διαταγῆς τινος ἢ παραγγελίας «Ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» Ἰλ. Α, 25. 326. 379. Π, 199. ἤτοι ἐπέταξε, προσέθετο διαταγὴν· καὶ, «Ἀ ὄχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» Ὀδυσ. Ψ, 349. εἶπε, παρήγγειλε πρὸς τὴν γυναῖκά του· ὡσαύτ. καὶ παθητ. «Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτον» Ἰλ. Β, 643. Ὀδ. Λ, 624. ἄλλα ἐπετάχθησαν αὐτῷ ἢ ἐνετεστεύθησαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ προθεσ. ἐπὶ εὑρηται παντοῦ καθ' ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τοῦ ποιητοῦ, δύναται εὐλόγως νὰ ἐκληφθῇ ἐνταῦθα ὡς μία τμήσεις τῆς ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, καὶ τότε ἔστι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιτέλλω, ὅπερ συχνάκις ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. καὶ οὕτως τὸ ἁπλοῦν τέλλω οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ μόνον τὰ σύνθετα, ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω, καὶ περιτέλλομαι.

Τέλμα, ατος, τό (τέλλω). Τόπος πηλώδης, ὕδωρ ἔχων, ἰλὺς, λοῦνη, βάλτος, (μπάρα), βόρβορος, καὶ αὐτὸ τὸ πηλῶδες ἤτοι θολὸν καὶ βορβορῶδες ὑγρὸν, (στεκάμενον, βρωμερὸν νερὸν μετὰ εἰς τοὺς λάκκους), τὸ πηλῶδες καὶ τελευταῖον τοῦ ὕδατος. «Ὄμβριον ὕδωρ ἐν τοῖς τέλμασιν.» Ἀριστοφάν. «Οἱ ἐκ τῶν τελμάτων βάτραχοι» ὄζειν καὶ «Τελματιαῖοι βάτραχοι·» καὶ «Τελματιαῖον ὕδωρ,» τὸ ἐκ τῶν λάκκων βρόχινον ὕδωρ, τὸ μὴ εἰστὶ ἀποστραγγιστὲν ἢ ἐξατμηθὲν 2) Πηλὸς τῆς βάλτου, ἤτοι λάσπη ἀπὸ τοιούτων λάκκων, ταὐτὸν τῷ, τελμίς. Ἡρόδοτ. 1. 72. «Τέλμασι χρεώμενοι ἀντὶ πλίνθου» ἀντὶ τοῦ, λάσπη οἰκοδομική· ἢ δηλαδὴ μεταχειρίζονται οἱ κτίσται ἐν τῷ κτίζειν τὰ τείχη, πηλὸς. Ἐντεῦθεν παρὰ Στράβ. «Ἐπὶ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν» μεταβάλλονται εἰς τέλμα, εἴτε λάσπην, πηλὸν καὶ ξηραίνονται. Ἐξενταντίας λέγει ὁ Πετεῖδης: «Χερσοῖ τὰ ῥείθρα. καὶ τελματοῖ τοὺς λίθους» μεταβάλλει τοὺς λίθους ἤτοι τὸ λιθῶδες ἔδαφος εἰς τέλμα. 3) τὸ μεταξὺ διάστημα τῶν ἁρμῶν, ἢ τῆς συμβολῆς τῶν λίθων τὸ ὁποῖον παραγεμίζουσιν οἱ τεχνῖται μὲ ἄσβεστον, μὲ ἀμμώδη πηλὸν, ἢ καὶ μὲ μόλυβδον, Πρακτ. 4) = Πάλμα· πολλ' ἀμφ. ὄζειν

Τελματιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τέλματος ὤν, ὁ εἰς τέλμα ἀνήκων, ἢ ἐν τέλματι εὑρισκόμενος, ὕδωρ, πηλὼδες ἢ βαλτῶδες ὕδωρ.

Τελματόω, ῶ (τέλμα). Εἰς τέλμα μεταβάλλω, κάμνω τι πηλῶδες, καὶ μέτ. πηλώδης γίνομαι.

Τελματώδης, εος, ὁ, ἡ ος (τέλμα εἶδος). Ὁ τέλματος εἶδος ἔχων, καὶ τόπος πλήρης τελμάτων, λασπώδης, βαλτώδης, πηλώδης.

Τελμίς, μῖνος, ὁ, ὡς τὸ τέλμα 2, Ἢ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς, ὁ ἐκ τελμάτων πηλὸς, λάσπη, βόρβορος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ «Τελμῖνες,» μολύσματος πηλώδους.

Τελοδρομέω, ῶ· ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ τελεοδρομέω.

Τέλος, εος, τό. Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ὅριον πράξεώς τινος ἢ πράγματος, πέρας, πλήρωμα, ἄκρον, σκοπὸς, ἡ σκοπευόμενον, ὁ ὅρος ἢ τὸ σημεῖον ἐνθα πλειόνεται, συμπλήρωσις, ἀποπλήρωσις, ἐκπεράωσις ἀποτελείωσις, ἤδη παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδ. «τέλος ἐπιτιθέναι τινὶ» δίδω τέλος εἰς ἔργον πρᾶγμα, Ἰλ. Τ, 107. 2, 369, καὶ «τέλος ἐπιγίνεσθαί τινι» Ὀδ. Ρ, 496 ἤτοι πληροῦται, λαμβάνει τέλος ἡ εὐχή τινος· παρὰ τοῖς Ἀττκ. «τέλος γίνεταί τινος ἢ τινί,» πρᾶγμά τι λαμβάνει τὸ τέλος του, ἢ τὴν ἐκπεράωσίν του, φθάνει εἰς τὸ τέλος του· αὐτοῦ. «τέλος ἔχειν» φθάνω εἰς τὸ σκοπούμενον, λαμβάνω ἐκπεράωσιν, περαιοῦμαι, ἢ ἕτοιμος πλέον εἰμὶ, Ἰλ. Σ, 578. «τέλος πολέμοιο» Ἰλ. Γ, 291. Π, 630. Τ, 101, ἡ ἔκβασις, ἐκπεράωσις τοῦ πολέμου, καὶ Ἡσ. Θεογ. 638. τέλος γάμοιο, ἡ ὥρα τοῦ γάμου, καθ' ἣν δηλ. πανηγυρίζεται πλέον ὁ γάμος. Ὀδ. Τ, 74. παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐν γένει ἡ ἀπόβασις, ἡ ἔκβασις, ἡ τελευτὴ ἑνὸς πράγματος, τέρμα, παῦσις, ἔξαιρ. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ βίου, ὁ θάνατος. Ἡροδ. «οἱ τὸ τέλος ἔχοντες» οἱ φθάσαντες εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν. οἱ ἀποθανόντες, καὶ Ξεν. «οὗτος ἔσχε τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε» οὕτω καὶ «τέλος θανάτοιο» Ἰλ. Κ, 553. περιφραστικ. ἀντὶ θάνατος. β) ἡ πληρωθεῖσα συχνὴ ἢ ἐπιθυμία, ἡ πλήρωσις σκοποῦ τινος, Ὀδ. Ι, 5. γ) τὰ ἄκρα, τὸ ὅριον, ὁ βασμὸς ἕως εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον, εἰ. τὸν τελευταῖον βασμόν. Ἡσ. Ἔρ, 230. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σύνορον, ἢ χωρίζουσα γραμμή, «τέλος ἀγαθῶν τε κακῶν τε» Ἡσ. Ἔρ. 671. δ) Ὁ κύριος σκοπὸς, ἢ κυρία καὶ πρώτη αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν γίνεταί τι, ἢ ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου κυρίως πρόκειταί τι, τὸ κύριον. ἀντικείμενον, ὡς οὗ τέλους ἕκεν μῦθον.» Ἰλ. Ι, 56. δὲν ἐφθάσες εἰς τὸ κύριον τέλος τῶν λόγων, δὲν εἶπες ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται· ὡσαύτ. καὶ «μύθου τέλευσε.» Ἰλ. Η, 83. ε) ὡρισμένος τις καὶ ταχὺς χρόνος, διορία «τέλος μισθοῦ,» ἢ διορία τῆς ἀποδόσεως τοῦ μισθοῦ, ἐστιν, προθεσμία, Ἰλ. Ψ, 650. ζ) συχνάκις, κατὰ περίφρασιν, ἔξαιρ. τέλος θανάτου,

ήτοι αὐτὸς ὁ θάνατος ὡς τέρμα θεωρούμενος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Γ, 309. Ε, 553. Ι, 411. ὥσαντ. παρὰ τοῖς Τραγ. τέλος νόστου, τὸ τέλος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς, αὐτὸς ὁ νόστος, ὡς τέλος θεωρούμενος τῆς πλάνης καὶ ἀποδημίας, Ὀδ. Χ, 323. Πινδ. Νεμ. 44. »τέλος ἀπαλλαγῆς.« Valck. Ἡροδτ. 2, 139. »τέλος μοίρας« Θεογν. Ι, 91. η) Ἡ κατάστασις τῆς τελειώτεως, τῆς πληρώσεως, τελειότης, ἐντέλεια, ὡρ μότης, τὸ ἀκμαῖον, ἀγκυρον Πλάτ. — Νεώτερ. Συγγρ. μεταχειρίζονται συνηχῶς τὸ πλῆθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. Schaef. Bos. Ἑλλ. σελ. 455. — 2) Ὁ πρῶτος βαθμὸς ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, καὶ ἐντεῦθ. ἀξίωμα, ἀρχή, ἀρχοντία, ἀξιωματικὴ ἀρχή, διὸ τό εἶναι ταυτὸν τὸν μάγιστον καὶ τελευταῖον σκοπὸν τῆς πολιτικῆς τιμῆς, magistratus. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ἑ. 7. »Εἰς τάδε τὸ τέλος κατέστημεν, εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα.« καὶ ἐντεῦθεν. ἐξαιρ. Πλουτ. »Τὰ τέλη· αἱ ἀρχαί, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες, ἤτοι οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἀρχικοί, οἱ κυβερνῶντες τὰς δημοσίους ὑποθέσεις, οἱ ἔχοντες κοινὰ ὑπουργήματα, εἴ ἐν ἀρχαῖς ἔνιες, οἱ τὰς ἀρχοντίας καὶ τὰ ἀξιώματα ἔχοντες, εἴτινες ἔτι καὶ »Οἱ ἐν τέλεσι« λέγονται, ἐνίοτε ἐξυπακούεται τὸ, ὄντες. Ξενοφ. Ἑλλ. γ. ἑ. 16. »Ὁ Πλουτενίας καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ πολέμαρχοι δηλαδή καὶ ναυτικοστήρες. »Τὰ μάγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ· αὐτοθ. ς. ἑ. 3. τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, αἱ μεγάλαι ἀρχαί. »Ἐξανατοῦσι ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν· ὁ αὐτ. Ἀναβ. ζ. α. 22. ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ἀξιωματικῶν. Θουκυδίδ. »Προστιθὼν δὲ τοῖς τέλεσιν τοῖς ἐν ἀρχῇ αὐτῶν· οὕτω καὶ ἐν α. 58. »Τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ ἄρχοντες, οἱ ἔκεινοι. »Ἔδοξε Μαιμάκτου τέλεσι, Αἰσχύλ. Θηβ. 1003. τῇ βουλῇ τοῖς ἄρχουσι, οὕτω καὶ »Οἱ ἐν τέλεσι βοιβώτεων« Σοφ. Αἴτ. 67. καθόλου δὲ ἔτι τέλος, ἡ ἀξία, τὸ ὀφφίκιον, ἐπάγγελμα, ἐπιτηδεία, τάξις, ἀξίωμα, τόπος ὀφφικίων καὶ ἐπαγγελμάτων, ἐν ἴσῳ τῷ Ἰταλικῷ Posto, καὶ Γαλ. Poste, emploi, charge, dignité, place. Λατιν. Munus. Ξενοφ. Κυρουπ. α. ζ. 16. »Ἐν τῷ τέλει τούτου ἀγενόμην. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 756. »Ἵνα φανὲς τροφεῦσι ταὐτὸν εἰχέτην τέλος« ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλεία. 3) Ἤδη ὅ,τι πληρώνεται, ἐκδίδοται, συναγείρεται διὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων πραγμάτων, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δασμός, φόρος, δοτιμον ἐτήσιον, καὶ τὸ καταβαλλόμενον τοῖς τελώναις τελώνιον, ἤτοι ἡ ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠίων φοιτώσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὁ εἰσπραττόμενος ὑπὸ τῶν τελωνῶν φόρος, ἢ πᾶς ἄλλος ἐπιβαλλόμενος δασμός. Ξενοφ. προσόδ. δ. 19. »Τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως· καὶ ἐν §. 20. »Τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη, καὶ ἀναλώματα, δαπάνη, ἔξοδον, δαπάνημα. Ξενοφ. Συμπ. δ. 32. »Ἡ πόλις τέλος φέρουσα, τρέφει μεν· ἔθεν τό, τελεῖν, φόρον, δότιμον, τελώνια πληρόνειν· καὶ δαπανᾶν. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ἡ περιουσία ἑκάστου πολίτου, καθ' ἣν ἀναλόγως ἐπροσδιορίζετο καὶ ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ πληρόνῃ, καὶ ἐπειδὴ κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας του ἀνῆκεν εἰς μίαν τινὰ κλάσιν ἢ σύστημα τῶν πολιτῶν, ἐκαλεῖτο τέλος καὶ αὐτὴ ἡ κλάσις, ἡ τάξις πολίτων τινός, πολιτικὸς βαθμός, ὅθεν »κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι« ὁ ἐστι πληρόνειν ζημίαν, ἢ τιμωρεῖσθαι ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ τάξει, ταὐτ. τῷ παρὰ Ῥωμ. Census, παρβλ. τελέω. 4) Τὰ μυστήρια, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ μύησις ἁγιασις, καὶ καθιέρωσις, ἤτοι αἱ μυστικαὶ τελεταί, ἐξαιρ. ἐν τοῖς Ε ὐστινίοις, ὡς τὸν ἐντελῆ βίον, καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν τελειότητα ἐμφαίνοντα καὶ ποιοῦντα· αἱ θυσίαι· ὅθεν καὶ τὸ, τελετή, καὶ τελεῖν τὸ μυεῖν, καθιεροῦν· καὶ τελεῖσθαι, τὸ, μυεῖσθαι, καθιεροῦσθαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1050. »Σεμνὰ τέλη· ἔνθα ὁ Σχολ. ἀναφέρει ἐξ Αἰσχύλ. καὶ »Μυστικὸν τέλεσμα« κ. τ. τ. Λατ. initia, ὡς ἀρχαὶ θεωρούμεναι μιᾶς ἐντελεστέρας καὶ ὁσιωτέρας ζωῆς. Κεδρην. δὲ πᾶσα θρησκευτικὴ ἢ μυστηριώδης τελετή, καὶ ἡ εἰς τὸν γάμον μύησις, καὶ ἐντεῦθεν »Τέλος γάμου« καὶ »Τέλεος γαμήλιος«, ἀντὶ τοῦ, γάμος, οὐ τεκνοποιὰ ἢ τεκνοποίεια, ἢ διότι ὁ γάμος καθιεροῦτο μέ τινας τῆς θρησκείας τελετὰς, ἔτι καὶ τὸ εἰς γάμους ἁρμόζον. ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρ. »Δόμος ἠμιτελὴς« χῆρος, χηρευμένος· καὶ, »Τελεσσθήναι« τὸ γῆμαι, ὑπανδρευθῆναι· καὶ »Τέλειοι γαμηλιῶται, οἱ ὑπανδρευμένοι· καὶ »Τέλειοι θεοί· οἱ προστάται καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ γάμου· οἷον »Ἥρα τελεία· ἡ παρὰ Δατίν. Juno pronuba· ὅθεν καὶ, Προτέλεια, τὰ, ἡ πρὸ τοῦ γάμου θυσία. 5) Ὡρισμένος τις ἀριθμὸς στρατιωτῶν, τάγμα στρατιωτικὸν, Λεγεών, συνιστάμενος ἀπὸ στρατιώτας τινὰς τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς δὲν προσδιορίζεται οὐδαμοῦ ἀκριβῶς, Ἰλ. Λ. 739. »Δόρπον ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέστιν· ὅ ἐστι, κατὰ τάγματα· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. 1. 103. »Πρῶτος τε ἐλέχετο κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίῃ. καὶ ἐν 9, 41. καὶ ἐν Ἰλ. Η. 56. »Ἐλθεῖν εἰς φυλακὴν ἱερὸν τέλεος· τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων τάγμα, καὶ ἀφιερωμένον εἰς φυλακήν. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συνήθ. κατὰ τέλεα, κατὰ τμήματα ἢ τάγματα, turmatim. Ἡροδτ. παρβλ. τάξις· τροπις. καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, »ἀριθμὸν τέλεσιν πλήθη ὁρίζων«, Ἡροδτ. 2, 64. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφισβ. μεταξὺ τοῦ τέλεα καὶ γένεα. 6) ἐξαιρ. λαμβάνεται κατ' ἐπιρρήματ. χρήσιν. »Εἰς τέλος«. ἀντὶ τοῦ, ὁλοτελῶς, εἰς τὸ παντελές, μὲ τὴν ὁλότητα, παντάπασιν. »Τέλος« καὶ »Ἐπὶ τέλεσι«, τελευταῖον, ὕστερον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν. »Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος«. συχνὰ παρ' Ἡροδτ. »Διὰ τέλους« διὰ παντός, ἀεί ποτε, πάντοτε, ἀδιάλειπτον.

* Τέλος δὲ, ὡς ἐπιρ. Ἕως τέλους, »θάνατος τέλος δεῦ.« Ἰλ. Ι, 411. Ν, 602.

Τέλσον, τὸ· ποιητ. τύπ. τοῦ τέλος. Πέρας. τέλος, ἄκρα· »τέλσον ἀρούρης«, νειοῖο τὸ ἄκριον, τὸ περιφραγμένον μέρος τοῦ ἀγροῦ, χωρίον, Ἰλ. Ν, 707. Σ, 544. 547. — ἴδε καὶ, τέλλω.

Τελχῖν, ῖνος, καὶ, Θελχῖν, ὁ, εἴληπται ἡ λέξις καθόλου ἀντὶ τοῦ, Βάσκανος, φθονερός, γόης, φαρμακεύς, ἀπατεών. Ἱστοροῦνται οἱ Τελχῖνες παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ἑ. 55. ὡς ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης ἤτις καὶ Τελχινία διὰ τοῦτο ἐκλήθη, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ῥόδου, καὶ ὡς οἱ σμικροτάτου καὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς βαναυσικὰς καὶ χειρωνακτικὰς τέχνας, φθονερώτατοι δὲ εἰς τὸ ἄκρον. »Τὴν νῆσον δὲ τὴν καλουμένην Ῥόδον πρῶτοι κατῴκησαν Τελχῖνες, γενέσθαι δὲ αὐτοὺς καὶ τεχνῶν τινων εὑρετὰς, καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἀγάλματα τε θεῶν κατασκευάσαι λέγονται, καὶ τινα τῶν ἀρχαίων ἀφιερωμάτων ἀπ' ἐκείνων ἐπωνομάζεσθαι. - λέγονται δὲ οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι καὶ παράγειν ὅτε βουλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χάλαζας καὶ νίφη ἐφέλκεσθαι· ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τοὺς μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν· ἀλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς, καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν· ὁ δὲ Στράβων οὕτω λέγει περὶ τούτων, ἐν βιβλ. ιδ'. (σελ. 653.) »Οἱ μὲν (τοὺς Τελχῖνας) βασκάνους φασὶ καὶ γόητας, θαῦμα καταβρέχοντας τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ζώων τε καὶ φυτῶν ὀλέθρου χάριν· οἱ δὲ τέχνας διαφέροντας τούναντίον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων βασκανθῆναι καὶ τῆς δυσημίας τυχεῖν ταύτης· ἐλθεῖν δὲ ἐκ Κρήτης εἰς Κύπρον πρῶτον, εἶτ' εἰς Ῥόδον· πρώτους δὲ ἐργάσασθαι σίδηρόν τε καὶ χαλκόν· καὶ δὴ καὶ τὴν ἄρκτην τῷ Κρόνῳ δημιουργῆσαι· ὁ δὲ Στησίβιος (ἴσως ἐκ Νικολ. Δαμασκ.) ἐν λόγ. 38. »Βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν (οἱ Τελχῖνες) καὶ φθονεροί, τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἄρχα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥπερ εἶτις λέγει. »Ἀθηνᾶς βασκάνους. παρβλ. Ἰακ. Φιλ. Θεστ. 43, 2 (φαίνεται ἡ παρωχημ. τῆς λέξεως ἀναμφβλ. ἐκ τοῦ θέλγω,) ὅθεν

* Τελχτάνω, Γόης, ἡ βάσκανος, φθονερὸς εἰμί, τελληροτράχηλος Κίμ' ἡ φέρομαι, Ἐτυμολ.

* Τελωναρχέω, ῶ, εἰμὶ ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου, ἢ τῶν τελωνιῶν, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους. ἐκ τοῦ

Τελωνάρχης, ου, ὁ (τελώνης, ἄρχω). Ὁ ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου ἢ τῶν τελωνῶν. Ὁ ἔχων τὴν ὑπερτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους. ταὐτὸν τῷ, Ἀρχιτελώνης.

Τελωνεία, ἡ (τελωνέω). Ἡ ἐκμίσθωσις (τὸ πάχτωμα) τοῦ τελωνείου, καὶ ἡ λῆξις ἢ σύναξις τῶν τελωνίων, τῶν εἰσοδημάτων τοῦ τελωνείου. 2) Ἡ ἐπιστασία ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ Τελώνου, (Κουμουκιάρου).

Τελωνεῖον, τὸ. Ὁ τῶν τελωνῶν οἶκος ἢ τόπος, ἔνθα δηλαδὴ φερόμεναι αἱ εἰσαγόμεναι ἀπὸ τινος ξένου τόπου πραγματεῖαι ἢ ἐξαγόμεναι βλέπονται ὑπὸ τῶν τελωνῶν, καὶ κατὰ τὴν ἀντίμησιν αὐτῶν, πληρόνεται ὁ συνήθης φόρος εἰς τὴν πολιτείαν. (Γιουμρούκ, Τουρκ. Douane, Γαλ.) Δημοτ.

Τελωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Τελώνης εἰμί, ἐκμισθόω ἢ ἐργολαβέω τὰ τελώνια καὶ συνάγω τοὺς φόρους ἢ τὸ δικαίωμα ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων πραγματειῶν (πέρνω τὸ γιουμβρούκι). »Πικρῶς τοὺς ἀφιερωμένους τελωνεῖν« Στράβ. 3. σελ. 641. καὶ τροπ. »τελωνεῖν τοὺς λόγους«. Βατιλ. φόρον, τελώνιον λαμβάνω ἐκ τῶν λόγων, τοῦτέστ. πληρόνομαι διδάσκων, ἐκ τοῦ

Τελώνης, ου, ὁ (τέλος, 3. ὠνέομαι). Ὁ τὸ τέλος ὠνούμενος, ὁ ἐστι κυρίως, ὅστις ἀγοράζει τὸ τελωνεῖον ἤτοι πέρνει αὐτὸ εἰς πάχτωμα, ὅ ἐστὶν ὑπόσχεται ἢ καταβάλλει ἐτησίως ὡρισμένην τινὰ ποσότητα εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ πέρνει ἐπάνω του τοὺς φόρους τῶν τελωνείων. (Γιουμρουκτζῆς, Τουρκ.) Πλουτ. περὶ Πολυπραγμ. »Καὶ γὰρ τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἀμφικὴ τῶν εἰσαγομένων ἐλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀνατρέχωσιν. 2) Καὶ ὅστις ἀκόμη μέρους τῆς διοικήσεως συνάξει τὰς ἐκ τῶν τελωνείων ἐκμισθώσεις, ἤτοι τὰ ἐκ τῶν ἐκμισθώσεων ἀργύρια, καὶ ἐγγράφει αὐτὰ εἰς τὰ κατάστιχα τῶν κοινῶν προσόδων, ἵνα δώσῃ λογαριασμὸν περὶ αὐτῶν. Regisseur, Γαλ. ὁ Μενέθωνέν θ'. 329. ἀντὶ τούτου Τελωνητὴς ἔχει.

Τελωνητής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς ἐκ τῶν τελωνείων προσόδους συνάγων καὶ ἐγγράφων αὐτάς. = Τελώνης.

* Τελωνία, ἡ = Τελωνεία.

Τελωνιακός, ἡ, ὁν (τελώνης). Πᾶν ὅ,τι συνέ-

κει εἰς τὸν τελώνην, ἢ ἐκ τοῦ τρόπου τούτου ἐστί, ἁρμόζων ἢ ἴδιον αὐτῷ.

Τελώνιον, τό· ταὐτόν τῷ, τελωνεῖον. 2) Ἡ ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτῶσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὃ ἐστὶ τὸ καταβαλλόμενον ἀργύριον διὰ τὰς εἰσαγομένας πραγματείας.

Τεμαχίζω, Μ. ἴσω (τέμαχοι). Τέμνω, κόπτω εἰς τεμάχια κομματίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων τῆς θαλάσσης, κατακόπτω, καὶ ἁλατίζω αὐτούς. Ξενοκράτ. κεφ. ἡ. Μεταφορ. εἰς τμήματα διαιρῶ, μερίζω. «Τὴν πραγματείαν τεμαχίζειν. Πλούταρχ.

Τεμάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος Πλάτ. Συμπ. σ. 191. Ε.

Τεμαχιστός, ή, όν, Ῥημ. Ὀν. τοῦ τεμαχίζω. Εἰς τμήματα τετμημένος, κομμένος εἰς κομμάτια, κομματιασμένος καὶ ἁλατισμένος. Ἀθην. ζ'. σελ. 244. «Κωβιὸς τεμαχιστός.»

Τεμαχίτης, ου, ὁ (τεμαχίζω). Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 283. κ' Ἰχθὺς τεμαχίτης· ὁ μεγάλος ἰχθύς, ὅστις δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τμήματα, ἢ ὁ μεγάλος κοπτόμενος, καὶ ἁλατιζόμενος.

Τεμαχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τεμάχη πωλῶν, ἔστις πωλεῖ τὰ ἁλατισμένα κομμάτια τῶν ἰχθύων. Ἀθην. γ'. σελ. 120. ταὐτὸν τῷ, τοριχηγός.

Τέμαχος, τὸ (τέμνω, τόμος). Τὸ τετμημένον, τμῆμα, τὸ κεκομμένον ἀπότινος κομμάτιον. Ἀθήν. ἡ. περὶ τοῦ Αἰσχύλου: «Ὅς τἀς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι λέγεται τῶν Ὁμήρου μεγάλων εἰκόνων. Ἐξαιρέτως λέγεται ἓν τμῆμα ἤτοι κομμάτιον ἁλατισμένου ἀπό τῶν θαλασσίων ἰχθύων, οἷον «Θύνου, Σκόμβρου τέμαχος». Ἀρχέστρατ. παρ' Ἀθην. ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν «Κομμάτιον μουρούνας, λακέρδας, κ. τ. τ.» ὁ Σχολ. Ἀριστοφάν. σημειοῖ ὅτι τὸ «Τέμαχος» λέγεται μόνον ἐπὶ ἰχθύος, καὶ πλακοῦντος παρβλ. Lob. Φρ. σελ. 22.

Τεμενίζω, Μ. ἴσω (τέμενος). Ποιῶ, ἀφιερόω, καθιερόω ἓν τέμενος, ἤτοι ναόν, ἁγιάζω ναὸν εἰς τινα θεότητα. «Τέμενος τινὶ τεμενίζειν. Πλάτ. ὡσαύτ. «Ναόν, οἰκίαν, τεμενίζειν· ἀφιερόνειν ναόν τινα ἐπ' ὀνόματί τινος. Διονύσ. καὶ Δίων. Κάτ.

Τεμενικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, τεμένιος.

Τεμένιος, ία, ιον (τέμενος) Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, πρέπων, ἢ ἐκ τοῦ τεμένους ὤν, Φυλλὰς τεμενίαι. Σοφοκλ. Τραχ. 767. Οὐσιαστ. δὲ, Τεμένιον, τό ὑποκρ. μικρὸν τέμενος.

Τεμένισμα, τό, (τεμενίζω). Τὸ καθιερωμένον τέμενος, ἢ μέρος, ἱερὸς τόπος, ἄλσος, ναός.

Τεμενίτης, ου, ὁ καὶ, Τεμενῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, ἀνήκουσα· = τεμένιος. ἐκ τοῦ

Τέμενος, εος, τό. (τέμνω) Τὸ κεχωρισμένον καὶ εἰς τινα ὡς ἴδιον κτῆμα δεδομένον τμῆμα ἢ μέρος γῆς, τὸ περιωρισμένον εἴτουν ἀποτετμημένον τῶν περιξ καὶ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τινὸς ἀφωρισμένων χωρίον. Ἰλ. Ι, 578. Μ, 313. Τ, 391. Ὀδ. Ζ, 293. συνήθ. πεδίον πρὸς γεωργίαν ἐπιτήδειον, χωράφιον, ἀγρὸς ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς ἕνα μόνον κύριον «τέμενος βασιλήϊον» Ἰλ. Σ, 550. καὶ «δημόσιος Ὀδυσσῆς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες, καὶ πλῆθ. τεμένη, Ὀδ. Λ, 185 καὶ, τέμενεν τινὶ τέμενος, κόπτω ἢ χωρίζω ἓν μέρος γῆς ἀπὸ τοῦ ὅλου ἀγροῦ πρὸς ἰδίαν τινὰ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν, ὡς Ἰλ. Ζ, 194. «Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο· τόπον ἀποτετμημένον τὸν ἔγγυς καὶ ὁρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον· οὕτω καὶ Ἰλ. Τ, 184. 2) Ἐκτενῶς ὠνομάσθη ἐξαιρέτως τέμενος, ὁ ἀφιερωμένος τόπος κατὰ τιμὴν εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς, ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει «Τέμενος, πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ τὰ ἀποκεκριμένα θεῷ, ἢ βασιλεῖ (χωρίον)» καὶ «Τεμένη, ναοί, ἱερά, ἅλση, ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία» ὅθεν «Δήμητρος τέμενος» πεδίον ἢ ἄλσος, ὅπερ ὁ Στράβ. ἐν ϛ'. σελ. 665. ἰδικώτερον Δημήτριον, καλεῖ. Τὸ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα περιπεφραγμένον καὶ περιωρισμένον χωρίον, ἄλσος, αὐλή, ναός, σηκός· ὁ ἀποτετμημένος καὶ ἀποκεχωρισμένος τόπος τῶν θεῶν, ἢ οἰκίτκος ἔνθα καθιδρύονται θεοί, ἢ ἄλσος περιέχον ναόν τινα, ἡρῶον, ἢ βωμόν Ἰλ. Ψ, 148. Ὀδυσ. Θ, 383. «Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· καὶ Ἡτ. Ἀσπ. 58. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. δ'. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 13. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ παντὸς ἱεροῦ, ἢ καθιερωμένου μέρους γῆς, καθ' ἣν σημαιν. λαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐξαιρ. ὅτε Πινδ. καὶ Ἡροδτ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πινδ. Πύθ. 4. 99 «Νείλοιο τέμενος· ὁ ἀφοτισθεὶς τῷ Νείλῳ τόπος, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Νεῖλον μέρος τῆς γῆς· καὶ ἐν 12. 47. «Καφισίδος (λίμνης) ἐν τεμένεσι ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς λίμνης περιβρεχομένοις μέρεσι, θεωρουμένοις ὡς ἴδιον κτῆμα τῆς νύμφης Καφισσίδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Θάλαττα, τέμενος Ποσειδῶνος, ἐκαλεῖτο, παρβλ. ἅλσος, 2. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο τεμένη καὶ τὰ πρὸς τέρψιν ἄλση ἢ δάση, διότι αὐτόθι ἦσαν συνήθως τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν. ὅθεν

*Τεμενοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ἱερόν τινα τόπον, ἅλσος, ἢ ναὸν κατέχω, κατοικῶ ἐν αὐτῷ.

Τεμενοφύλαξ, ὁ, (τέμενος, οὖρος) Ὁ τοῦ τεμένους φύλαξ, Ἡσύχ.

*Τεμέσση, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομ. πόλεως, ἢ χώρας τινός. Ἐν Ὀδ. Α, 184.

Τέμνω, ὁ Μέλ. τεμῶ ἀόρ. ἔτεμον, παρακ. τέτμηκα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. μετοχ. κατὰ παθητ. σημασ. τετμηώς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 156. παθ. Παρακ. τέτμημαι, ἀόρ. παθ. ἐτμήθην, μετ' ὀλ. μέλ. τετμήσομαι, ὅπερ μόνον παρὰ Πλατ. Πολιτ. 8, σελ. 564. C. ἐκτετμήσεσθον εὕρηται. ὁ Ὅμ. χρῆται κατὰ τὸν ἐνεστ., καὶ Παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. τῷ Ἰων. τύπῳ τάμνω, ὃς τις καὶ παρ' Ἡτ. καὶ Ἡροδτ. ἐπικρατέστερος ἐστίν· ἐν μόνῃ δὲ Ὀδ. Γ, 175. εὑρηται τέμνειν· ἐν δὲ τῷ ἀορ. χρῆται ἀεὶ τῷ ἀρχ. Ἀττικ. καὶ σπανίῳ τύπῳ ἔταμον, ἀπαρφ. ταμεῖν, ἐπικ. ταμέειν, ἀεὶ ἀναυξήτως, καὶ τῷ μέτ. ἀορ. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. ταμίσθαι· καὶ τῇ ὑποτκτ. τόμηται· ὁ Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι, σελ. 338. καὶ ὁ Heyne θεωρεῖσι τὸ ἐν Ἰλ. Ν, 707. τέμει ὡς τὸ μόνον λείψανον ἀρχαίου τινὸς θέματος τέμω, ὅπου ὅμως ὁ Οὐλλιος ὀρθῶς ἀντικαθίστητι τὸν μέλ. τεμεῖ τὸ παρ' Ὅμ. τμήγω, ἀόρ. ἀ. ἔτμηξα, ἀόρ. β'. ἔτμαγον, ἀόρ. παθ. ἐτμάγην, εἰσὶ Ἐπικ. τύπ.—Κόπτω, διαιρῶ, διαχωρίζω, σχίζω, διασχίζω, διακόπτω, ἀποκόπτω, ἐκτέμνω, ἐκκόπτω, ἐξαχωρίζω κόπτωντας, συχνακ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, τιτρώσκω, πληγόνω, πηρόω, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, ἐκκόπτω «ταμέειν χρόα νηλεὶ χαλκῷ» Ἰλ. Ν, 501. καὶ Π, 761. ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. Ρ, 126. «τὸν ἀπ' ὤμοιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ». 2) ἐπὶ ζώων καὶ θηρίων, καταβάλλω, κατακόπτω, κομματιάζω, Ἡροδτ. 2, 65. καὶ καθόλ. σφάζω, ἐξαιρ. σφάζω ἐπὶ θυσίᾳ, θυσιάζω «Κάπρον.. τεμέειν» Ἰλ. Τ, 197. καὶ Ἡτ. ἔρ. 788. 793 ἔτι καὶ μέτωπ. μετὰ Αἰτ. «ταμνόμενοι κρέα», Ὀδ. Ω, 384. καὶ ἐντεῦθεν «Ὅρκια πιστὰ τάμνειν» ἀντὶ τοῦ συνθήκας, ἤτοι συμφωνίαν τινὰ ποιοῦμαι, ἐπειδὴ τὸ πάλαι εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους συνθήκας ἐσυνείθιζον νὰ θυσιάζωσι καὶ ζῶα πρὸς πλείονα πίστωσιν, πρὸς περισσότερον κῦρος τῆς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως. Ἰλ. Β, 124. Γ, 105, 252. Τ, 191. Ὀδ. Ω, 483. ἔτι, ψιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμεῖν καὶ μέσ. «ὅρκια τάμνεσθαι» Ἡροδ. 4, 70, 71. ὅς τις ἐνίοτε χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. μετὰ τοῦ τινὶ ἐπομένης Αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. «ταμόντες τοῖσι Βορκαίοισι χρόνον μένειν αἰεὶ τὸ ὄρκιον», Ἡροδτ. 4, 201. σαν. μετὰ διπλῆς Αἰτ. «θάνατον νύτοι ὄρκι' ἔταμνον» Ἰλ. Δ, 155. ἔκαμον πιστὴν συνθήκην πρὸς ἰδιάσουσ φθορὰν ἢ θάνατον· παρὰ Νεωτερ. δὲ καὶ «συνθέσιας, φιλία τέμνειν» ὡς τὸ Λατ. foedus ferire. 3) ἐπὶ δένδρων, ξύλων, δάσεων, ὕλης, ἐκκόπτω, περικόπτω, σχίζω, πελεκῶ, «δούρατα μακρὰ ταμώμεν» Ὀδ. Ε, 162. καὶ «φιτροὺς δ' αἶψα τάμοντες» Ὀδ. Μ. 11. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Ἡτ. ἔρ. 309. ὡσαύτ. «ῥόπαλον τετμημένον» Ὀδ. Ρ, 195. ἔτι καὶ μέσ. «δοῦρα τάμνεσθαι κόπτω ἐμαυτῷ σανίδας», Ὀδ. Ε. 243. καὶ Ἡροδτ. 5, 82. καὶ «πλίσους τάμνεσθαι ἀντὶ λιθοτομεῖν», Ἡροδτ 1, 186. ἔτι δὲ «τέμνειν γῆν, ἢ χώραν, ἤτοι κόπτω τὰ καρποφόρα δενδρα μιᾶς γῆς, ἢ ἁπλῶς καλλιεργημένου τόπου, κατερημόω ἢ κατερημάζω τὴν γῆν διὰ τοῦ κεφίματος τῶν δένδρων, ταὐτὸν τῷ, δενδροτομεῖν, λέγεται ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ «Ἀγροὺς τέμνειν· ταὐτὸν τῷ, ὀμόσαι, κακῶσαι, ἀγειν καὶ φέρειν ὡσαυτ. «τέμνειν σῖτον» ἀντὶ θερίζω γεννήματα. «Οἱ ἄλλων σπειρόντων τὸν σῖτον τέμνοντες». Θερίζοντες. Ξενοφ. «Φάρμακον τέμνειν» Εὐριπ. κόπτω ῥίζαν τινὰ ἢ χόρτον καὶ ἑτοιμάζω, κατασκευάζω αὐτὸ πρὸς θεραπείαν, (ὡς π. χ. ἓν χόρτον ἢ μία ῥίζα κόπτεται, τρίβεται καὶ ἑτοιμάζεται εἰς ἰατρικόν). ὅθεν «Ἄχος τομαῖον» καὶ «Ἀντιτέμνειν φάρμακον· ταὐτὸν τῷ, Ἑτοιμάζειν, Κατασκευάζειν ἰατρικόν παρβλ. Ruhnk. ὕμ. Ὅμ. Δημ. 229. Πλάτ Νομ. 8. σελ. 836. B. 11, σελ. 919 B.—4) Διά τινος γραμμῆς ἢ ὁρίου ξεχωρίζω ἀπό τινος ὅλου, ἢ ἐκτέμνω, διακρίνω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, ἀφορίζω, «τέλεον ἀρούρης» Ἰλ. Ν, 707. καὶ «τέμνειν τέμενος τινὸς» Ἰλ. Π, 194. Τ, 184. «κῆρος» Ἰλ. Ι, 580 ὡσαύτ. Ἰλ. Σ, 523. «Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας», περιέταμνον, περιέρρων, ἀπεχώριζον, παρήλαυνον· ἔκοπτον, ἥρπαζον αὐτὰ ἀπὸ τῶν ποιμνίων· οὕτω καὶ «Τέμνεσθαι ἀλλήλοιν» ἀντὶ τοῦ, Ἀποχωρίζεσθαι. Παρὰ Πλάτ εἰς Γοργ. 137. ἔτι «τέμνειν ὀχετούς» «σχίζω καναλία, σκάπτω χανδάκια, Πλάτ. Τιμ. σελ. 70. C. 77. C. «τέμνειν ὁδούς» ἀντὶ, ἀνοίγω δρόμον, δι' ἀβάτων τόπων κάμνω ἢ ἀνοίγω ὁδούς. Παθτ. «αὐτὰ τετμημένων τῶν ὁδῶν» Ἡροδτ. 4, 136. καὶ «τετμημένη ὁδός» Πλάτ.» 5) Διατέμνω, ἐπὶ γιγνομένης κινήσεως διά τινος διαστήματος, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα πλέοντα διατέμνουσι, διασχίζουσι τὴν θάλασσαν «Πέλαγος μέσον.. τέμνειν» Ὀδ. Γ, 175. καὶ «τέμνειν κύματα θαλάσσης» Ὀδ. Ν, 88. «τέμνων θάλασσαν» Πινδ. Πύθ. 3, 121. ὅθεν μεταφ. «τέμνειν ἢ τέμνεσθαι ὁδόν, κέλευθον, πλοῦν, κ. τ. τ. Ἀνοίγω δρόμον, κάμνω νὰ διαβῶ διὰ μέσου, Boekh. expl. Πινδ. σελ. 5 82, κ. ἑξ. «τὴν μεσόγαιαν τῶν ὁδῶν τάμνειν» Ἡροδτ. 9, 89. καὶ ἄνευ ἐγγυτ. προσδιορ. ἁπλῶς, τέμνειν, περνῶμαι, ὑπάγω, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Παροιμ. «μέσον τέμνειν κρατῶ τὴν μέσην ὁδόν, περνῶ ἀπὸ τὸ μέσον. 6) ἐν γένει Κατακόπτω, διαιρῶ, κατακομματιάζω, καταμερίζω, εἰς μερίδια χωρίζω, ὅθεν καὶ ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι, τελειόω, Boekh. expl. Πινδ. Ὀλ. 13, 45. καὶ ἑφεξ.

Τέμπεα, καὶ συναλ. Τέμπη, τά. Κυρίως λέγεται ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης τῶν τῆς Θεσσαλίας ὀρέων χαριεστάτη κοιλὰς, ἔνθα διαρρέει ὁ Πηνειὸς ποταμός. Ἡρόδοτ. 8. 173. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου πάντα τὰ μεταξὺ τῶν ὀ-

ρέων στενὰ καὶ σύνδενδρα χωρία, ἤτοι αἱ μεταξὺ τῶν ὀρέων στενώπαται διεκβολαί, ὅ ἐστι, περάσματα, ἢ κοιλάδες. Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 197. Διον. Περιηγ. 916. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν

* Τεμπίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Τεμπῶν οὖσα, Τεμπικὴ, Νικ.

Τεμπώδης, ὁ, ἡ, (τέμπος, εἶδος). Πλήρης τεμπῶν, ἤ εἶδος τεμπῶν ἔχων, φαινόμενος ὡς Τέμπη

Τέμνω, πρωτότυπον τοῦ, Τέμνω. Ἰλ. Ν. 707. «Τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης» χωρίζει, κόπτει τὸ περιωρισμένον χωράφιον, οὕτως γράφει ὁ Heyne. καὶ Βουττμ. ἴδε ἐν τῷ τέμνω.

Τενάγιζω, μέλ. ίσω (τέναγος) Τεναγώδη εἶναι, τέναγος ἔχειν, ἔχειν ῥηχὰ νερά. Στράβ. ά. Πλούταρχ. εἰς Λευκούλ. 24. «Τεναγίζοντα τὸν ῥοῦν ἐπ' αὐταῖς· ὥστε τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἑστάναι ῥηχὸν ἐπ' αὐταῖ.

* Τενάγιτης, ου, ὁ· ϑηλ. τεναγῖτις, ιδος, Τεναγῶν πλήρης, ῥηχὸς, ὑγρὸς, ἐκ τοῦ

Τένάγος, εος, τὸ. Ῥηχὸν, ἁβαθὲς νερὸν, ἢ τόπος ἔχων ῥηχὰ νερὰ, ὅ ἐστι, τόπος ἔνϑα ὀλίγον ὕδωρ ἐπιπηλάζει ὥστε γίνεται διαβατὸν, Λατ. vadum. ὁ Φώτιος ἔχει «Τενάγη, διάβροχοι καὶ κάϑυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἢ ὗλαι, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι.» Ἡρόδοτ. 8. 129. «ἰδόντες δὲ οἱ βάρβαροι τέναγος γενόμενον.» καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἐ. 8. «Νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι, τέναγος γὰρ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ τῆς ϑαλάσσης» ἤτοι ῥηχὰ νερά. (κατὰ Döderlein ἐκ τοῦ τέγγω) ὅθεν

* Τενεγόω, μελ. ώσω. Τένεγος ποιῶ, κάμνω ῥηχὸν, ἢ βαλτῶδες.

Τενεγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τέναγος, εἶδος). Ὁ τενάγους εἶδος ἔχων, ὁ ἔχων τενάγη ἤτοι ῥηχὰ νερὰ, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τελματώδης, βαλτώδης, vadosus.

Τένδω, Ἀττ. Τένδω. Ἐτξίω, τρώγω, ἔδω, κατατρώγω, ἀποξύω ἢ κόπτω (ῥοκανίζω ἢ κρυτσανίζω) μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἡσίοδ. Ἔργ. 524. «Ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνύστεος ὢν πόδα τένδειν· ὅτε ὁ πολύπους τροφῆς ἀπορῶν, τὸν ἴδιον πόδα ἐτξίει. 2) Λιχνεύω, γλύφω, μὲ λαιμαργίαν ξηρογλύφω (ἴσως ἀπὸ τοῦ, Τείνω ὡς τὸ Λατ. tennis ἐκ τοῦ tendo, ἄρα κυρ. λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ.)

* Τένεδος, ου, ἡ. Θηλ. Κύρ. Ὄν. Νήσου ἐν τῷ Αἰγέῳ πελάγει. Ὅμ.

Τενθεία, ἡ. Τὸ ἔδειν, τρώγειν, ἐτξίειν. 2) Λιχνεία, γαστριμαργία. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 1675. ἐκ τοῦ

Τενθεύω, (τένθης) Λιχνεύω, λαίμαργός εἰμι, λαιμαργῶ, ἢ μὲ λαιμαργίαν ζῶ. Μέτ. Τενθεύομαι. σπανία λέξ. καὶ πρώτον παρὰ Νικήτ. Χρονιᾶτ. 1. καὶ ιᾶ. 1.

Τένθης, ου, ὁ. (τένθω) Λίχνος, τρώκτης, γαστρίμαργος, λαίμαργος. ἴδε Προτένθης· ὁ Ἀσπάσιος, εἰς Ἀριστοτέλ. Νικομέχ. ὁ. ἔχει. «Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἡδίστου ϑηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. ὅθεν

Τενθηδών, όνος, ἡ. Εἶδος σφηκὸς, ἢ καθ' Ἡσυχ. ζῶον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων, παραπλήσιον σφηκί· ἔνιοι, ἀρίαν μέλιτταν. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ'. 30. «Ἡ δὲ τενθρηδὼν προτεμαιρικὴ μέν ἐστι τῇ Ἀνθρήνῃ, ποικίλλει δὲ καὶ τὸ πλάτος ὅμοιον τῇ μελίττῃ· λίχνον δὲ ὂν καὶ πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθῦας καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόλαυσιν κατὰ μόνας προσπεταται. συγγεν. τῷ ἀνθρηνῶν καὶ πεμφρηδών. 2) Τενθρηδὼν, όνος, ὁ. ἐρπ. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Β, 756.

Τενθρήνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Τενθρηδών. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 5. 7. ἐνϑα ὁ Σχολ. λέγει αὐτὴν Ζώου μελιστοποιὸν, ὅ ὑπ' ἐνίων λέγεται Βέμβιξ· ἔστι δὲ ἐμφερὴς μελίττῃ, ὅθεν

Τενθρήνειον, τὸ. Τὸ κηρίον, τὸ σφηκίον ἢ σφηκιὰ ἤτοι ἡ φωλεὰ τῶν τενθρηδόνων. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ'. 30. «Πολύχρων δ' ἐστὶ καὶ τὸ τενθρήνειον αὐτῶν καὶ πολὺ μεῖζον ἢ τὸ τῶν σφηκῶν καὶ προμηκέστερον.

Τενθρηνιώδης, εος, ὁ, ἡ. ες (εἶδος) Τενθρηνίῳ ὅμοιος, πλήρης ὀπῶν ἤτοι τρυπῶν, κατατετρυπημένος, γεμάτος ἀπὸ τρύπας ὡς ἡ σφηκοφωλεὰ, ὡς τὸ σφηκίον, λέγεται ἔτι καὶ τενθρηνώδης. Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ιβ'. 20 ὅστις καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Σπραγγώδης.

* Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ τένδω, ὅπερ ἴδε.

Τενία, ἡ· καὶ, Τενίδιον, τὸ, (τείνω) ταὐτὸν τῷ, Ταινία, ταινίδιον. Ἡσύχ καὶ Σουΐδ. «Τενίαι, ζῶναι, στέφανοι· ἢ δεσμοί, διαδήματα.»

Τέννος, καὶ, Τένος, τὸ. (τείνω) ταὐτὸν τῷ, τένων, τενία, ταινία, παρὰ Γραμμ. Πῖν ὅ,τι διατεταμένον ἐστὶ καὶ μακρὸν, ὡς καὶ ταινία, δεσμὸς, φασκιὰ, ἧχοιον, χορδὴ, νευρά· ὁ Ἡσύχ. ἔχει τεννος ἀντὶ τοῦ, στέμμα, στέφανος ἐλαΐνος, ἐρίῳ πεπλεγμένος. Τὰ Λατιν. tenus, tenor. tendo. ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν.

Τενοντάγρα, ἡ. (τένων, ἄγρα). Περαλυτία καὶ σκληρότης τῶν τενόντων, τὸ παάσιμον καὶ τράχυνσις τῶν νεύρων τοῦ λαιμοῦ. Καίλιος Αὐρ. Μ. Χειρ. ἐ. 2. ἐσχημάτισται ὡς τὸ, Ποδάγρα.

Τενοντότρωτος, ὁ, ἡ, ον (τιτρώσκω) ὡς τὸ νευρότρωτος, Ὁ πληγωμένος κατὰ τὸ νεῦρον τοῦ λαιμοῦ.

Τενοντόω, ῶ, (τένων). Ἀποκόπτω τὸν τένοντα ἤτοι τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον, νωτοκοπέω, ἢ ἀποκτείνω. Ἡσύχ.

Τένων, οντος, ὁ. (τείνω) κυρ. Πᾶς τεντωμένος δεσμὸς, ἐκτεταμένος, μακρὸς, ταινία, νευρὰ, ἐξαιρ. τὸ τραχὺ καὶ τεταμένον νεῦρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Τένοντες, τὰ διατεταμένα νεῦρα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν, ἢ κατὰ Πολυδ. τὸ πλατὺ νεῦρον ὃ πρὸς τὴν πτέρναν παύεται ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον· ὁ Ῥούφος λέγει «Τένοντας, τὰς παχείας ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκ φύσεως καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα. συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ησ. Ἰλ. Χ. 396. «Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντας ἐς σφυρὸν ἐκ πέρνης.» «Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ παχὺ νεῦρον. «ῥῆξε δ' ἀπὸ τοῖο (ϑηλ. αὐχένος) τένοντας» Ἰλ. Π, 587. καὶ Ἰλ. Κ, 456. Ξ, 466. ὅπου, τὰ ὀπίσθεν τοῦ τραχήλου παχέα νεῦρα φησί, ταὐτ. τῷ αὐχὴν, τραχηλος, λαιμὸς· ὡς καὶ τὸ, Ἰνίον. ἐντεῦϑεν τὸ Λατιν. tendo. Ἔστι δὲ κυρίως ὁ τένων σύνϑεμά τι ἀπὸ νευρωδῶν ἤτοι συμπαγῶν τενακῶν ἰνῶν (ἀνευτινὸς σαρκώδους ἢ παρεκτωτώδους οὐσίας) ἐξηρτημένων ἐκ τῶν μυῶν καὶ συνδεόντων τὰ ὀστᾶ· ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ χρήτ. Μορίων ά, ἔχει «Ἡ ἀπονεύρωσις τῶν μυῶν τένων ὀνομάζεται· ἃ γὰρ οἱ παλαιοὶ καλοῦσι νεῦρα, ταῦτ' ἐστὶ τὰ προφανῆ τὰ κινοῦντα τοὺς δακτύλους, οἱ τένοντες εἰσὶν· καθαρώτερος δὲ φαίνονται περὶ τὸν τράχηλον, περὶ τὴν πτέρναν καὶ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. 2) τροπ. ὡς τὸ αὐχὴν, στενός τις τόπος, κρημνός, ἢ στενοτοπία, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 47. (συγγ. τῷ ταινία, τενία).

Τέξις, εως, ἡ. (τίκτω, τεξω). Τὸ τίκτειν, γέννησις, γέννα, τόκος.

* Τέξω, καὶ τέξομαι, μέλ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τέο, Δωρικ. Γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ. Ἄλκμ.

* Τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ τίς ἀντὶ τίνος, Ἰλ. Β, 225. Ω, 128. Ὀδ. Δ, 463. 2) τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γενικ. ἐγκλιτ. τοῦ τίς, ἀντὶ τινὸς, Ὀδ. Π, 305, καὶ Ἡροδτ.

Τεοῖο, Ἐπικ. Γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37. ὅπου ἡ γραφ. τεείο δὲν εἶναι ἀναγκαία.

* Τέοισι, Ἰων. δοτ. πληϑ. τοῦ τίς, ἀντὶ τισὶ, Ἡροδτ. 8, 113. 9, 27.

Τεός, τεή, τεόν. Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σός, σή, σόν. ὅθεν τὸ Λατ. tuus, συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ Δωρ. μόνον τὰ ϑηλ. τεά. —

Τέος, καὶ τεός, ἄχρηστ. μόνον ὑπὸ Γραμματ. παραδεχϑεῖσαι Ὀνομ. τῶν ὁποίων αἱ πλαγίαι πτώσεις εὑρηνται μόνον ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ τίς καὶ τις σχηματιζ. ἐξαιρ. ἡ Γεν. καὶ Δοτ. πληϑ. τέων, τεοισι, ἡ ἐνικ. Δατ. ἤτις ἀεὶ τεῷ ἐσχηματιστ. ἀνήκει ἰδίως τῇ ἀορίστῳ, Ἄντυμ. τις, ἡ δὲ Γεν. τέο δὲν παρηχϑη ὡς φαίνεται οὐδ' ὅλως ἐκ τοῦ τέος, ἴδε ἐν τῷ τίς.

Τέου, Ἐπικ. καὶ Δωρ. Γεν. τοῦ σὺ ἀντὶ, σοῦ. παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται, Καλλ. Δημ. 99. Ἀπολλών. Δύσκολ.

* Τεοῦς, Ἐπ. καὶ Δωρ. Γενικ. τοῦ σὺ, ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Βουττμ. τέους παροξυτ. προεβίλετο γράφειν.

* Τέρα, ἀντὶ τέρατα, Ὀνομ. πληϑ. τοῦ τέρας Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410.

Τεράζω, μέλ. άσω, (τέρας) Σημαίνω, σημεῖα δεικνύω, δηλόω, προφητεύω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 128, 2) κατὰ Φώτιον ἔτι ταὐτὸν τῷ, Τερατεύομαι.

Τέραμνος, καὶ, τέραμνον. = τέρεμνος, καὶ τέρεμνον. ὅθεν

Τεραμνότης, ητος, ἡ = τερεμνότης, πολλ' ἀμφβ. 2) = τερμότης.

Τεραμότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, ἁπαλότης, ἐκ τοῦ

Τεράμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (τείρω, τέρην) Μαλακὸς, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, τακερὸς, ἐψανὸς, βραστερὸς, ὁ εὐκόλως καὶ μαλακῶς ἐψόμενος, ὅστις εὐκόλως βράζει, μαγειρεύεται, ἐπὶ ὀσπρίων. ὅθεν τὸ, τέραμνος, καὶ, τερεμνότης, καὶ τὸ στερητικὸν, Ἀτέραμνος, Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. (ἐν Σφῆξ. 739.) ἔχει: «τὰτέραμνα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἐψόμενα διὰ σκληρότητα· καὶ Πλάτων κεχρῆται τῇ λέξει, «κερασβόλους, καὶ ἀτεράμονας λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων». Σουΐδας «Τέραμνον, ἁπαλὸν, ἐψανὸν· καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον», ἤτοι τὸ μὴ ἐψόμενον ὄσπριον· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ Συγκρτ. τεραμονέστερος. (ε)

Τέρας, ατος, ἐπικ. ατος, τὸ, ὀνομ. πληϑ. τέρατα, ἐπικ. τέρεα, Ὀδ. καὶ τεράατα, Διον Περ. 604. (υ—υ υ) καὶ τέρα, Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410, γεν. τερῶν. Ἐπ. Γεν. καὶ Δοτ. τεράεσι, Ἰλ. καὶ τεράεστι, Ἰλ. Σήματα, σημεῖα, παράδοξον καὶ ϑαυμάσιόν τι σημεῖον, ἢ ἀπύνητος συμβάν, καὶ τὰ φαινόμενα παράδοξα σημεῖα διά τινος συμβεβηκότος τῆς φύσεως ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ δηλώσει μέλλοντός τινος, Διοσημεῖα. καὶ πᾶν ὅτι διὰ τὸ ἀσύνητος καὶ τὸ παράδοξον ἢ ἀπροσδόκητον προεμφαίνει αἴτιον ἢ ὀλέθριόν τι ἐπακόλουθον, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου μηνύεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ϑεία τις βουλὴ, ϑέλημά τι τῶν ϑεῶν, ὡς τὸ Λατ. portentum ἢ prodigium «ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας. Ζεὺς». Ἰλ. Β, 324. καὶ «ἡτέομεν δὲ ϑεὸν φῆναι τέρας» Ὀδ. Γ, 173. καὶ 174. Ο, 168. Τ. 101. καὶ «τέρας ἤνεικε» Ὀδ. Φ, 415. «τέρα προὔφαινον ϑεοὶ», Ὀδ. Μ. 394. ὡσαύτ. «Διὸς τέρας αἰγιόχοιο» Ἰλ. Ε, 742. Μ, 200. Ὀδ. Π, 320. ταὐτ. τῷ Διοσημεῖα. . καὶ «τέρας πολέμοιο» Ἰλ. Λ, 4. τὸ φοβερὸν σημεῖον τῆς ἐπειλουμένης μάχης, παρβλ. Ησ. Θεογ. 744. «Καὶ τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι

κακῶν ἔφηνε ἐ θεός. Ἡρόδοτ. 6. 98, καὶ 7, 57, 8, 27. Πινδ. Ὀλ. 13, 103. Καθόλου δὲ, Παράδοξον καὶ θαυμάσιον ἢ ἐξαίσιον καὶ παράξενον εἰς τὴν φύσιν πρᾶγμα, ὅ ἐστι, τὸ παρὰ φύσιν καὶ ἐναντίον τῆς φυσικῆς τάξεως ὄν, ἢ συμβαῖνον, monstrum Λατ. οἷον αἱ Γοργόνες, οἱ Πήγασοι ἢ οἱ Ἱπποκένταυροι, κ. τ. τ. τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν, ἔκτρωμα· ἀφύσικον καὶ ἀλλόκοτον γέννημα. Αἰσχίν. εἰς Κτησιφ. »Ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα.« Ὑμ. Ἀπολ 302. Valck. Φοιν. 813. Ἱππ. 1214, 1247. Wytt. ep cr. σελ. 159. ἔτι δὲ ὡς τὸ τέκμαρ, τείρεα, κίρκα, οὐρανια σημεῖα, ἀστερες, μετέωρα ἢ φαινόμενά τινα ἐν τῷ ἀέρι Ἰλ. Δ, 76. ἢ ἶρις ἤτοι τὸ οὐράνιον τόξον, Ἰλ. Λ, 27. Γ, 547. Καὶ φοβητρον, μορμολύκειον, τὸ ἐκπληξεως καὶ θαυμαστοῦ πρόξενον, θαῦμα, ἢ θαυμάτιον τεχνασμα τῶν θαυματουργῶν, καὶ ἀγυρτῶν. παροιμ. »οὐ τέρασιν ἀντί, δὲν εἶναι καλὸν θαῦμα, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἢ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις! Ἀρ. (συγγεν. τῷ τέρμα,) ὅθεν.

Τερασκόπος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τερατοσκόπος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 547. Εὐριπ. Βακχ. 248. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 673.

Τεραστεία, ἡ· ἀντὶ τοῦ, τερατεία· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τῶν Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149.

Τεράστεος, εία, εῖον· καὶ

*Τερᾱστίος, ὁ, ἡ, ον (τέρας). Ὁ παρὰ φύσιν ὤν, θαυμάσιος, παράδοξος, ἐκπληκτικός, χαλεπός, ὁ ἀπευκταίαν καὶ κακὴν σημασίαν ἔχων, Λατ. portentosus. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τεράστια· θαύματα, σημεῖα· οὐ τὰ πλήρες »Τεράστια ἔργα ταὐτὸν τῷ, τερατουργήματα· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει· »Τεράστιοι θεοί, οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι.« Ἐπιχ-στίως, Ἰω. Λαυρ. Λυδ.

Τερᾱτεία, ἡ. Λόγος, ὁμιλία, διήγησις περὶ τεράτων, ἢ τερασταίων, παραδόξων καὶ ἐξαισίων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων. Θαυματουργία, ἀγυρτεία, ψευδεργία, ψευδολογία, κομπασμός, μεγαλορρημοσύνη, ψεῦδος, δόλος, ἀπάτη. ἐκ τοῦ τερατεύομαι.

*Τερᾱτεῖος, ὁ, ἡ, ον· = τεράστιος.

Τερατεύω, καὶ συνηθεστέρως Μέσ. Ἀποθ. τερατεύομαι (τέρας). Περὶ τεράτων ἢ τερασταίων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων ὁμιλῶ, τεράστια, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξα πράγματα διηγοῦμαι, τεράστια, θαύματα ποιῶ, μωρολογῶ, ψεύδομαι, δολεύομαι, μεγαλορρημονῶ, μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἀληθὲς λέγω, (κόπτω παλαίβρας) κομπάζω, μεγαληγορῶ, ἀλαζονεύομαι Αἰσχίν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 632.

Τεράτευμα, ατος, τό. Θαυματούργημα, τὸ ἔργον ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγύρτου, ψευδεργία. Ἀριστοφάν.

Τερᾱτίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τερατουργός, Ἀγύρτης, ψευδουργός. Διόδ. Σικ.

*Τερᾱτίζω, = τερατίζω, Ἡσύχ.

Τερᾱτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, τεράστιος, καὶ, τερατώδης.

Τερατογονία, ἡ (γονή). Ἡ τεράστιος, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξος γέννησις. Πολυδ.

Τερατογρᾰφέω, ῶ (γράφω). Τερατώδη ἢ τεράστια πράγματα περιγράφω, διηγοῦμαι παρὰ φύσιν καὶ ἐξαίσια συμβάντα, τερατολογίας γράφω, ἢ περὶ τεράτων ἢ τερασταίων γράφω. Στράβ.

*Τερατοεργάτης, ου, ὁ (ἔργον) Νεωτερ. λέξ. ταὐτ. τῷ τερατουργός.

*Τερατοκᾰκέω, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ τερατοτοκέω.

*Τερατοκία, ἡ, ἡμαρτ. Γραφ. ἀντὶ τερατοτοκία.

Τερατολογέω, ῶ (τερατολόγος). Περὶ σημείων, τεράτων ἢ τερασταίων πραγμάτων, λέγω, περὶ παρὰ φύσιν φαινομένων καὶ ἐξαισίων συμβάντων πραγματεύομαι, ὁμιλῶ. Διόδ. Σικ. »Οἱ τερατολογοῦντες.« Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β', 8 οἱ περὶ τεράτων λέγοντες, πραγματευόμενοι, οἱ περὶ τὴν τερατολογίαν καταγινόμενοι, οἱ τερατολόγοι. Παθητ. »Τερατολογοῦμαι·« καὶ »Τὰ τερατολογούμενα·« ὅθεν

Τερατολογία, ἡ. Λόγος, διήγησις, πραγματεία ἢ περιγραφὴ περὶ τεράτων ἤτοι σημείων προδηλωτικῶν μελλόντων τινῶν καὶ τερασταίων ἢ τοι παρὰ φύσιν φαινομένων, τερατεία, παραδοξολογία. Λθην. ὁ.

Τερατολόγος, ου, ὁ, ἡ, ον (τέρας, λόγος). Ὅς τις διηγεῖται, πραγματεύεται, ἢ ἑρμηνεύει καὶ ἐξηγεῖ τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα προτηνικιτικὰ σημεῖα μελλόντων τινῶν συμβεβηκότων, ὁ θαυματα καὶ παράδοξα, ἐξαίσια ἢ τερατώδη, λέγων, 2) παθ. Τερατώδης, περὶ οὗ διηγοῦνται ἢ ἀναφέρουσι τεράστια, παρὰ φύσιν καὶ θαυμάσια πράγματα, »Φύσις τερατολόγος·« ταὐτὸν τῷ, τερατόμορφος. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 226. Ε.

Τερατόμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τέρατος ἢ τερατώδη. παρὰ φύσιν μορφὴν ἔχων· παρὰ Καττίῳ πρόβλημ.

Τερατοποιέω, ῶ. Τέρατα ποιῶ, τερατουργέω, γοητείας ἢ μαγείας κάμνω· καὶ

*Τερατοποιΐα, ἡ. Τερατουργία, τὸ ποιεῖν τέρατα καὶ σημεῖα, μαγείας. Ἀπολλ. ἱστορ. μυθ. 6.

Τερατοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Τερατουργός, θαυματοποιός, ψευδουργός, γόης· ἀπατεών.

Τερατοσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις καὶ σημασία τῶν τεράτων, τῶν παρὰ φύσιν φαινομένων σημείων, ἐκ τοῦ

Τερατοσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω). Ὁ τὰ τέρατα σκοπῶν, ὅστις σκοπεύει, παρατηρεῖ καὶ ἐξετάζει τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα σημεῖα, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὰ ἤτοι προλέγει διὰ τούτων τὰ μέλλοντα, ὡς οὐσ. μάντις, σημειωτικός, ὀνειροκρίτης.

Τερατοτοκέω, ῶ. Μ, ήσω (τερατοτόκος). Τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα καὶ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Τερατοτοκία, ἡ. Τὸ τέρατα, ἐκτρώματα ἢ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτειν, παράγειν, γεννᾶν. ἐκ τοῦ

Τερατοτόκος, ὁ, ἡ (τέρας, τίκτω). Ὁ τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα τίκτων, γεννῶν.

Τερατουργέω, ῶ (τερατουργός). Τέρατα ἐργάζομαι, θαύματα ἢ παράδοξα ποιῶ, τερατουργὸς ἢ γόης, θαυματοποιὸς εἰμι. (Καραγκιοζλίκια, ἢ μαριονέτας παίζω)· ὅθεν

*Τερατούργημα, τὸ, Θαυματούργημα, γοητεία, ἢ γοήτευμα, τεράστιον κάμωμα, (καραγιουζλούκι) καὶ

Τερατουργία, ἡ. Τὸ τερατουργεῖν, θαύματα παράδοξα ἐργάζεσθαι, θαυματουργία, γοητεία, μαγεία, ψευδεργία, = τερατουργήμα.

Τερατουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τέρατα ἢ τεράστια ποιῶν, θαυματουργός, γόης, ἀγύρτης, μάγος.

Τερατόω, ῶ (τέρας). Εἰς τέρας ποιῶ. Μέσ. Τερατοῦμαι, ὡς θαῦμα θεωρῶ, βλέπω τι μὲ θαυμασμόν, ἐκπλήττομαι, θαμπύνομαι βλέπων τι· Τίμων παρὰ Διογέν. Λαερτ. δ'. 42. »Οἱ δέ μιν ἠύτε γλαῦκα περὶ σπιζοὶ τερατοῦντο Ἠλέματον δεικνύντειν.«

Τερατώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίρ. -ωδῶς, (τέρας, εἶδος). Θαυμάσιος, ἐξαίσιος, τέρατι τῆς φύσεως ἢ θαύματι ὅμοιος· σημειωτικός, ὀνειρώδης, ἐμφατικός, ὅθεν

*Τερατωδία, ἡ, ταὐτ, τῷ τερατώδες, ἐξαίσιον, θαυμάτιν, ἢ ὅμοιον τερατώδει φαινομένῳ.

Τερατωπός, ὁ, ἡ, όν (τέρας, ὤψ). Ὁ θαυμάσιον ὄψιν ἢ τέρατος πρόσωπον, θεωρίαν ἔχων, ὁ φαινόμενος ὡς τέρας, Ὁμηρ. Ὑμν. εἰς Πᾶνα (ιή.) 36. »ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, Αἰγιποδῆν, διέρωτα, πελώκροτον, ἡδυγέλωτα.

*Τέρβινθος, ἡ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τερέβινθος.

Τερεβινθίζω μελ. ίσω Τερεβίνθῳ ὁμοιάζω ἢ ὅμοιός εἰμι.

Τερεβινθίνη, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς τερεβίνθου ῥέουσα ῥητίνη, Termentina, Ἰταλ. κυρ. θηλ. τοῦ

Τερεβίνθινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ τερεβίνθου ὤν, ἢ ἐκ τερεβίνθης κατασκευασμένος, ἐκ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐλαίου αὐτῆς. Ξενοφ.

Τερέβινθος, ου, ἡ· καὶ συγκοπ. τέρβινθος, ἀρχ. τύπ. τέρμινθος, ἡ, καὶ, τρέμιθος, καὶ τρίμιθος, ἡ, Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 13. Πλίν. ιγ'. 6. Pistacia terebinthus. Λιν. τὸ γνωστὸν δένδρον Κικουδιὰ ἢ Τζικουδιὰ λεγομένον, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποίου δι' ἐγχαράξεων ῥέει ὃ κοινῶς Ἰταλιστὶ καλούμενος ὅπος ἢ ἔλεον, ἢ ῥητίνη τερμεντίνα ἢ τρεμεντίνα. ὅθεν

Τερεβινθώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τερεβίνθῳ, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τερεβίνθου ὤν, πλήρης τερεβίνθων.

Τέρεινος, συγγεν. τύπ. τοῦ τέρην, μόνον παρ' Ἀνακρ. 51.

Τέρεμνον, τὸ, καὶ τέραμνον, Πᾶν στερεῶς κεκλεισμένον καὶ ἐπτεγασμένον ἤτοι ἐσκεπασμένον δοχεῖον, οἷον, εἶδος, σκήνωμα, κοιτών, κάρηξ, θήκη κ. τ. τ. Ἀνυδρ. 350. »Ἀνεῖς τεράμνων« ἐστερημένη ξυλίνων στεγῶν, τέρεμνα γὰρ τὰ ξύλινα στέγη λέγονται· ὁ Σχολ. ὡς ἰδιαίτερον μέρος τοῦ εἴκου λέγει ὁ Ἀρτεμίδωρος (ἐν β'. 10.) »τέρεμνα καὶ ὑπέρθυρα·« ὁ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 1373. »Καθῃρτὰ παστάδων τέρεμνα Δωρικάς τε τριγλύφους·« καὶ ἐν Φοιν. 842. »Ὑπὲρ τέρεμνα ἀγχόνας ἃ« καὶ »Οἴκων τέρεμνα Ἱππολ. ὠσαύτ. Ἄλκ. 759. »Ἐξ Ἅιδου τερέμνων.« ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 14. (Ἀντιπάτρου Σιδωνίου Ἐπίγρ. κ'.) φέρονται τὰ »Τέρεμνα καὶ »Θρίγκοι« ὡς συνώνυμα. Λουκιαν. Ἔρωτ. 34. »Ἀντὶ δὲ αὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα· καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαιτο ἤτοι, ὑψηλὰ οἰκήματα.

*Τέρεμνος, ὁ, ἡ, ον, καὶ τέραμνος, ἀντὶ στερέμνιος, στερεός, στερρός. Ἰσχυρός, στερεός, πυκνός, σκληρός.

*Τερεμνότης, ητος, ἡ, καὶ τεραμνότης. Πυκνότης, στερρότης, σκληρότης.

Τερενοπλόκαμος, ὁ, ἡ. (τέρην πλόκαμος). Ὁ μαλακοὺς πλοκάμους ἤτοι ἁπαλὰ μαλλιὰ ἢ πλεξούδας ἔχων.

Τερενοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω) Ὁ τέρενα ποιῶν, μαλακτικός, μαλακύνων. Εὐστάθ.

Τερενόχροος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τερενόχρους, ὁ, ἡ, ουν Ἰων. ροος. Δωτ. τερενόχροι (χροΐ) καὶ

Τερενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (τέρην χρώς) Ὁ μαλακὸν, τρυφερὸν δέρμα ἢ σῶμα ἔχων, ἁπαλόδερμος.

Τερετίζω, μελ. ίσω. Λαλῶ, φωνῶ, βαβράττω, συρίττω, ψιθυρίζω, κελαδῶ, ἢ μουσικῶς φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ, λέγεται ἐπὶ χελιδόνος, καὶ τεττίγος, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας, καὶ καθόλου ἐπὶ ᾠδῆς, καὶ μέλους τῆς ἀνθρωπίνου φωνῆς, τραγῳδῶ, ψάλλω, ὁ Ἡσύχ ἔχει· »Τερετίζοιτα, λαλοῦντα· ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος·« καὶ »Τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα· καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα. Καὶ ὅτι »Τερετίσματα, ἢ Τερετήματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἠχητικαί, ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι·« ὁ δὲ Φώτ. »Τερετίζομεν, τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν·

Πλο. τίρχ. «Ἐτερίτιζες καὶ προσωρχοῦν· ἐτραγῴδεις, ἐτραγῳδοῦσες· ἆρα, τὸ κλονεῖν, παίζειν ἢ τρέμειν τὴν φωνὴν ἐν τῷ ᾄδειν, καθόλου δὲ ἐν τῇ Μουσικῇ σημαίνει τὸ παρὰ Γέρμαν. Trillern, καὶ Ἰταλ. Trillare· ἀντεῦθεν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν «Τερερέμ. Πα' Ἀριστοτέλ. προβλ. ἡ τοῦτον τῷ, προαιμίζω, προαναχρούω, προπαίζω preluder Γαλ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἐν λεξ. «Τοῖς Μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατεῖδηται τὸ λεγόμενον τέρετ' ἀφ' οὗ τερετίζειν λέγεται τὸ ᾄδειν, κατ' ἀλλοίωσιν τοῦ α εἰς ε. καὶ Τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾄσματα ἕλυτρα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος. (ἡ λέξις φαίνεται μᾶλλον ὀνοματοπεποιημένη, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τέρας παραχθεῖσα.) ὅθεν

Τερέτισμα, ατος, τό, καὶ

*Τερετισμός, ὁ, τὸ τερετίζειν, ψιθυρίζειν, συρίττειν, κελαδεῖν, φωνεῖν, λαλεῖν, ἢ ᾄδειν, ἐκφαιν. τὸ κελάδημα τῆς χελιδόνος καὶ τοῦ τέττιγος. Πᾶν κελάδημα, καὶ σύριγμα· πᾶσα ᾠδή. (τραγούδισμα), κρούμα, ἢ ἦχος τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μωρολογία, φλυαρία, ἴδε ἐν τῷ, τερετίζω.

Τερετιστικός, ἡ, όν, (τερετίζω) Ὁ τερετίζων, κελαδῶν, φωνῶν.

Τερέτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Τέρετρον, μικρὸν τέρετρον, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 9.

Τέρετρον, τό. Τρύπανον, τρυπάνιον. Δατ. terebra di οὗ τρυποῦμεν τὰ ξύλα Ὀδυσ. Ε, 246. «Τόρμα δ' ἔκλυε τέρετρα Καλυψώ· ἄνδρα δ' Σχολ. Πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα καὶ Ψ, 198. ἐκ τοῦ

Τερέω, ῶ. Μλ. τερήσω, καὶ τορέω. Τρυπῶ, διατρυπῶ, τιτρώσκω· πλήγνυμι· εἰς τὸν τόρνον ἤτοι εἰς τὸν τορνευτικὸν ἐξεργάζομαι, τορνεύω, περιστρέφω, ἐν τῷ τόρνῳ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Τέρεσσεν, διὰ τοῦ, Ἔτρωσεν, Ἐτορωσεν. (συγγεν. τῷ τείρω, τετραίνω, τιτράω, τιτρώσκω).

Τερηδονίζομαι, παθητ. ἄνευ ἐνεργ. Ὑπὸ τερηδόνων ἢ ὑπὸ τερηδόνος κατατρώγομαι. Διοσκορ. α'. 182. ἐκ τοῦ

Τερηδών, όνος, ἡ. Σκώληξ ξυλοτρώκτης, οἵτινες ἐν ξύλοις καὶ τρώγουν, διατρυπῶν τότε ξύλα καὶ ὁστᾶ σκληρὰ, ῥῶμῃ, (Σαρακίον, Teredo), καὶ μάλιστα ὁ κατατρώγων τὰ τῶν πλοίων ξύλα, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 5. «Οὐ γίνεται τερηδών, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ θαλάττῃ· ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας. Ἀριστοφ. Ἱππ. ἐπὶ Τριήρους «Τὸ τερηδόνων σαπὴν' ἐνταῦθα καταγηράσομαι. Πλούταρχ. συμπ. β'. ζ. «Σκώληξ ἐν δένδρῳ καὶ τερηδὼν ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ τὴν ὑγρότητος ἢ πέψιν. Ἀριστοτέλ. ζῳ ἱστορ. ἡ. 26. «Ἐγγίνονται δὲ καμπαὶ ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι Τερηδόνας, ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλισσαι. 2) Πάθος περὶ τὰ Ὀστέα, ἤτοι ἡ περὶ τὰ ὀστᾶ σαπρότης· τὸ κατατρώγον τὰ κόκαλα, Σφάκελλος. Γαλην. Ὅροι. «Τερηδών ἐστιν ἕστως κατάτερησις ἀπὸ φθορᾶς· τὸ δὲ ὄνομα τῷ πάθει ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων, εἰοικότες Τρηδόνι σώματι· ὁ Ἄφυρτος ἐν Ἱππιατρικ. λέγει Τερηδόνας καὶ τὰς Ἑλμίνθας τῶν ἵππων· «Τὸ τῶν τερηδόνων γένος ἐστὶν οἱ σκώληκες ἐν τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἵ τινες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφοδεύμασι ἐμπλέκονται τῇ ἐκτροπῇ τοῦ σφιγκτῆρος. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγονται κοινῶς «Τερηδόνες, καὶ αἱ περὶ τὸν σφιγκτῆρα τοῦ ἀφεδρῶνος γινόμεναι ἀποφύσεις τῶν αἱμορροΐδων (τὰ βύζια τῶν ζωγράφων) εἰσὶ νοσώδεις τινες οὖσαι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τῶν αἱμορροΐδων. 3) Ὄνομ. Κύρ. πόλεώς τινος. (ἐκ τοῦ τείρω, τετραίνω, τιτράω, ἄρα κυρ. πρηόν.)

Τέρην, ενος, ὁ, θηλ. τέρεινα, ἡ· οὐδέτ. τέρεν, τό, γεν. ενος (τείρω). κυρίως Ἀποτετριμμένος, τριμμένος, τριφερὴς, καὶ ἐντεῦθ. μαλακὸς, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, μὴ σκληρὸς, μὴ τραχὺς, λεῖος, ἥμερος, παρ' Ὁμ. συνήθ. εἰς οὐδ. γένος Ἰλ. Γ, 142. «τέρεν κατὰ ἄκαρν χέουσα, τρυφερὸν, ἁπαλὸν ἦτοι ὑγρὸν ὀλίγουν καταχέουσα· ἢ καὶ' Εὐστάθ. τὸ ἐκ τερομένης ψυχῆς προϊὸν, ἢ τὸ τερεσποιόν, ὅ ἐστι μαλακτικόν. ὡσαύτ. ἐν Ἰλ. Π, 111. Τ, 323. Ὀδ. Π, 332. καὶ «τέρενα.. φύλλα Ἰλ. Ν, 180. Ὀδ. Μ, 357. καὶ Ὀδυσ. Ι, 449. «Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμει τέρεν' ἄνθεα ποίης· «τῆς πόας τὰ τρυφερὰ ἄνθη, τῇ δὲ ἄρτεν. Γέν. χρῆται ἀεὶ μετὰ τοῦ χρόα «τέρενα χροὸς τὸ τρυφερὸν εἶδμα ἢ σῶμα, Ἰλ. Δ, 237. Ν, 553. Ξ, 506. καὶ ἔστι ἐνταῦθα κοινὸν ἐπίθετον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπερ μαλακὸν καὶ ῥᾴδιον εἰς τὸ τιτρώσκεσθαι καθίσταται μὴ ἐνοπλιζόμενον. καὶ Ἡσ. ἔργ. 524. Θεογν. 5. τὸ θηλ. «ηλίχωνι τερείνῃ· ἐν Γμ. Δημ. 209. καὶ προπερ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 987. «Τὸν ῥα τέκεν, τέρεν ἄνδρε ἔχοντ' ἐρικυδέος ἤθεα· ὁ Ἀνακρέων λέγει «Αὐλοὺς τερείναις· οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς εὐωχίαις, ἤτοι λιγαῖς, θελκτικοῖς, νόστιμοις ἐν τῷ ἀκούειν. Εὐριπίδ. «Τερείνην ὄψιν· τρυφερὰ ὄμματα. Συγκριτικ. Τερεινότερος· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 85. «Καὶ μυοῦ χρῶτα τερεινότερα. (συγγεν. τῷ τέρυς, τερέμων, ὡσαυτ. καὶ τῷ Λατ. terere καὶ tenere ἐκ τοῦ tero.)

Τερψρεία, ἡ (τερψρεύομαι). Τὸ τοῦ Ἐτυμολόγ. καὶ Τιμαίου εἰς Πλάτ. Γλωσσ. ἑρμηνευόμενα διὰ τοῦ, Γοητεία ἢ περιπάθεια, καὶ προτίτι διὰ τοῦ, λεπτολογία, φλυαρία, ἀπάτη, περιεργία, κενοσπουδία· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «λογομαχία, ἀπάτη, φλυαρία, φληναφίαι· καὶ κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν σημασίαν καθόλου λέγει ὁ Πλούταρχ. (περὶ τοῦ Ἀκούειν) «Πολλὴν τερψρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε· καὶ Κλήμ. Στρωματ. α'. «Τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερψρείμασιν· ἀνὰ οὗ ἐν Παιδαγωγ. γ'. «Τερψρεύματίνων· κεῖται, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φλυαρίαις. Διογεν. Λαέρτ. ἔχει: «Διαλεκτικοὶ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερψρείαν κατατρίβονται· καὶ Δημοσθέν. «Μάτην τερψρείαν περὶ τούτων· ἀντὶ τοῦ, φλυαρίαν. Ἰδίως δὲ γοητεία, τερατώδης ἢ μυθώδης διήγησις, τερατολογία, παραδοξολογία, ὁ μετὰ φλυαρίας τερατώδης λόγος ἢ διήγησις παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. «Τερψρεία μυθικὴ· οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ, οἷον ὁ Μοῖρις, παράγουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττικὴν ἐκ τοῦ, τερατεία, κατὰ συγκοπὴν, τροπῇ τοῦ τ εἰς ψ, (ὡς καὶ τὸ, ᾄρπτω, ἐκ τοῦ ταράττω), ὥστε ἐπομένως σημαίνει, τὸ, Γοητεία, φενακισμὸς, ἀγχίνους μὲν ἀλλὰ κενὴ φλυαρία, κενοσπουδία, κενολογία, ματαιολογία, κενὸς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον κόμπος.

Τερψρευμα, τό (τερψρεύω). Φλυάρημα, ἡ φλυαρία, γοητεία.

Τερψρεύς, έως, ὁ. Γόης, φλύαρος, κενολόγος· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Τερψρεύω, ὅπερ ἤττον ἐν χρήσει, συνηθέστερος, Μέσ. Τερψρεύομαι (τέρψρον). Τερψρίας, γοητείας ποιῶ, τερατεύομαι, τερατεία καὶ παράδοξα πράττω· ἀγχίνους μὲν ἀλλὰ κενοὺς λόγους λέγω, κενολογῶ, κενοσπουδάζω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ, φλυαρῶ, κομπάζω. Πλουτ. περὶ τοῦ Ἀκ. «Οἱα τερψρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παραπαιδευόμενοι διαλεκτικήν· ἀντὶ τοῦ λεπτολογίας μεταχρόμενοι, ἀγχίνους λογομαχίας ἀσκοῦντες καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ἡ. 1. ἀντὶ τοῦ, λεπτολογέω, σοφιστεύω, περιπλοκαῖς λόγων χρῶμαι, ἀγχίνους ἀντιλογίας μετιχειριζόμενος ἐνοχλῶ καὶ ἐμτερδεύω τινά· καθόλ. δὲ ἀπατῶ, πλανῶ, γελῶ.

Τερψρηδών, όνος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, τερψρωτήρ.

*Τερψρία, ἡ = τερψρείς.

Τέρψριος, ἡ (τέρψρον). Σχοινίον τοῦ πλοίου, κάλως, Ἡσυχ. «Τέρψριοι, (κάλωες θηλ.) οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἐκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἕλκουσιν· τὸ δεμένον σχοινίον ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ κατάρτου, διὰ τοῦ ὀπλοίου ἕλκουσι καὶ τραβοῦσιν ἢ ἀναβιβάζουσι καὶ καταβιβάζουσι τὴν ὀθόνην, ἤτοι τὰ πανία τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ἱππ. 443. ἔστι δὲ κυρ. ἐπίθ. ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, κάλως· ὅθεν καὶ τερψρίοι κάλωες.

Τέρψρον, τό, Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκρώτατον καὶ ἀνώτατον, ὅπερ καὶ διὰ τοῦ τὸ προβλήδιον μᾶλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Γαλ. Γλωσσ. εἰς Ἱπποκρ. «Ὁ δ' Ἱπποκράτ. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ἐπὶν ἐνίδοι, φησὶ «Τὸ τέρψρον ἢ τοῦ παιδὸς· ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον καὶ ἐπιμηλείας μάλιστα δεόμενον· καὶ Ἐρωτιαν. «Τέρψρον τοῦ πάθους· ἀντὶ τοῦ τέλους· τέρψρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως· «Πέμψεις δ' εἰς ᾍδου ζῶντα καὶ οὐ τεθνηκότα καὶμοι τὸ τέρψρον δῆλον εἰσπορεύομαι· Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας, φησὶ· «Τίς τοιήδε ὥρη ἦλθεν ἐπὶ τέρψρον ἠμάσσων· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν· «Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι τερψρίους κάλους ὀνομάζουσι, τοὺς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ. (φαίνεται ἄρα ἐντεῦθεν ὅτι μετὰ τοῦ, τέρμα, τέλος καὶ τέλτος, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν)· 2) Ἰδιαιτέρως λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτίου, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ἀκρινὸν μέρος τῆς κεραίας ἤτοι ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννης, ἀφ' ἧς δένεται ὁ τέρψρος κάλως. Γαλην. Γλωσσ. «Τέρψρον, κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κεραίας· καὶ τέρψριοι κάλοι, ἐντεῦθεν, οἱ ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου παρήκοντες· Ὁ Σουϊδ. ἑρμηνεύει τὸ, «Τέρψρονα, διὰ τοῦ «Τὰ ἐν τοῖς πλοίοις λεπτὰ σχοινία· ἄλλοι δὲ παρ' αὐτῷ λέγουσι, «τὰ ἄνω τρημάτια (τὰς τρύπας) τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἤρτηται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία· (καθ' ἣν σημασ. ἡ λέξ. δύναται νὰ παραγ. ἐκ τοῦ τετραίνω).

Τερψρωτήρ, ῆρος, ὁ, (τέρψρον). Ὁ ἀκρότατος τῆς πλώρας τοῦ πλοίου τόπος, ὅπου ὁ πρωρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ· Ἡσύχ. ὃς τις λέγει καὶ ἐν λεξ. «Μαχάλη, μέρος τι τῆς πρώρας, ὅπου καὶ τὸ τέρψρον, ὃ καλοῦσι ἀρτέμωνα· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει ἔτι καὶ τό, τερψρηδόν, διὰ τοῦ, πρωρεύς.

Τέρμα, τος, τό. Ἄκρα, τέλος, σύνορον ἐλέγετο ἐξαιρτ. ὁ ἐν τῷ σταδίῳ τόπος, ἔνθα οἱ ἵπποι καὶ αἱ ἅμαξαι ἔπρεπεν ἐν τῷ τρέχειν νὰ κάμψωσιν, ὅστις ἄλλως καὶ καμπτὴρ, καὶ νύσσα λέγεται· «μάλιστα περὶ τέρματα, στρέφειν. βάλλειν, ἢ εὖ σχεδὸν περὶ τέρματα Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 309, 323, 333, 462, 466. ὡς τὸ παρὰ Ῥωμ. meta καλούμενον· Ἰλ. Χ, 162. Ψ, 358· «τέκμωρ δὲ τέρματ' Ἀχιλλῆϊ· καὶ 509. ὡ περὶ τέρματ' ἐλαστύμενοι· 2) Τὸ σημεῖον, ᾧ ἐσημειοῦτο ὁ τόπος ἐν τῷ σταδίῳ μεχρὶς οὗ ἔπρεπε νὰ τρέξωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, μὲ τὸν ἵππον ἢ μὲ τὴν ἅμαξαν, ἢ ἔφθανε ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπεν ὁ ἵππος νὰ πέσῃ ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ, σημεῖον, σημάδι· τὸ Λατιν. terminus· Ἰλιάδ. Ψ, 332, 358, 757. Ὀδ. Θ, 193. καὶ Ὅρος ὅρου, σύνορον· Ξενοφ. Κυρουπ. η. 7-11. «Κῦρος, ἐδείξε τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε σταδίων χωρίου, ἐνταῦθα ἀφῆκαι τοὺς ἵππους· ὥστ' αὐτὸς καὶ ὁ ἀκρότατος, τελευταῖος ῥοῦς ἑνὸς ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4, 52. καὶ τὸ ἀκρότατον ἤτοι ὑψηλότα-

τον μέρος τοῦ ὄρους, ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφή. ἡ τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ἔσχατον καὶ κατώτατον μέρος ἐκεῖ ὅπου τελευτῶσιν οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους· 3) καθόλου δὲ τό. Ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος παντὸς πράγματος, τὰ πέραι, τὸ τέλος καὶ Μεταφορικ. ὁ ἔσχατος ἢ ἀνώτατος βαθμός, κορυφή, τελειότης, πληρότης, τὸ τελευταῖον καὶ σκόπιμον τέλος ἐπιχειρήσεώς τινος· »Τέρμα εἶκα· ὁ σκοπός, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· »Τέρμα τέχνης· τὸ ἀκρότατον, ἢ ἐντελεια τῆς τέχνης· »Τέρμα βίου· τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γῆρας· Σοφ. Λαοκ. ἰ. 1. »Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου· εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς, εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰ γηρατεῖα· ὅστις εἰς Ἀγησ. ια. 15. ἀντὶ τούτου »Πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου ὢν· εἶπε· 4) ἰδίως δ' ἔτι λέγεται καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, καὶ ἡ περὶ τινος κρίσις καὶ ἀποφασις, διάλυσις »τέρμα τινὸς ἔχειν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω καὶ ν' ἀποφατίσω περί τινος πράγματος, γίνομαι διαιτητὴς ἢ τέλειος, πληρεξούσιος κριτὴς· »Θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες· οἱ τινες σημ. ἔχουσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν εἰς τὰ πάντα. Εὐριπ. καὶ »τέρμα σωτηρίας ἔχειν· ὁ αὐτ. ἤτοι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀποφέρω σωτηρίαν, ν' ἀποφατίσω περὶ τῆς σωτηρίας· »τέρμα Κορίνθου ἔχων· Σιμωνδ. ἔχων τὴν ὑπερτάτην κυριότητα ἐπὶ της Κορίνθου, ἡγεμὼν ὢν τῆς Κορίνθου, πρβλ. τέλος, 3. »Τέρματα ἀηδίαν μελίσσων· 5) Ἐπιῤῥηματικῶς ὡς καὶ τὸ, τέλος, Ὕστατον, ἔσχατον, τελευταῖον, τέλος πάντων Κατὰ Δάμμιον (Damm) [ἐκ τοῦ τρέπω, τέτραμμαι, κατὰ δὲ Ῥεϊμάρον συγγεν. τῷ τέρας καὶ τηρέω, σημ. ἐκείνῳ ἐφ' ᾧ τηρεῖ, ἀποβλέπει τις] ὅθεν

Τερμάζω, Μλ. άσω. ταὐτὸν τῷ, τερματίζω. Πίναξ Ἡρακλ.

Τερματίζω, Μλ. ίσω Ὁρίζω, τέρμα, ὅρον, σύνορον τίθημι· 3) τελειῶ, πληρῶ, ἐκπληρῶ, εἰς πέρας φέρω.

Τερμέρειον, ἡ »Τερμέριον κακὸν» Παροιμ. Μέγα κακόν, δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τις εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας αὐτοῦ κακουργίας ἢ ἐνοχὴν· κληθὲν οὕτω ἔκ τινος κακούργου ληστοῦ Τέρμερος, ὅστις ἐφόνευε ἀνελεῶς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ληστευομένους, καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Πλουτάρχ. Θησ, 11. Ἰακ. Α. Π. σελ. 663. 2) Ὄν. Κυρ. ἀκρωτηρίου τινὸς ἐν τῇ Καρίᾳ. Στραβ.

Τέρμης, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐντόμων, μύρμηκι ὅμοιον.

Τερμιεύς, (τέρμα). Ἔτι δὲ καὶ ὅριος· παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι· 2) ἐπιτέρμιος ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ὅρων, τῶν συνόρων.

Τερμίνθινος, ίνη, ινον (τέρμινθος). Ἀρχαῖος τύπ. τοῦ, τερεβίνθινος.

***Τερμινθίς**, ίδος, ἡ· ἐξαιρ. ποιητ. θηλ. τύπ. τοῦ τερεβίνθιος.

***Τέρμινθος**, ἡ, ἀρχ. τύπ. τοῦ τερέβινθος· 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τέρμινθος, φυτὸν ἐμφερὲς τῷ χίνῳ, ἐξ οὗ πλέκουσιν Ἀθηναῖοι τὰς ὁρμιάς· ἤτοι τὰ πρὸς ἁλίευσιν πλεγμάτια· 3) πάθος τι περὶ τὸ σῶμα· Γαλην. εἰς τὸ ε'. τεῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. παθ. γ'. 37. »Καὶ τὰ τῶν τερμίνθων δ' ὄνομα μελάνων τινῶν ἐμφυμάτων ἐν ταῖς κνήμαις μάλιστα γιγνομένων ἐστὶ σημειωτικόν, ἀπὸ τῆς κατὰ σχῆμα, καὶ χρόαν, καὶ μέγεθος ὁμοιότητος τῷ καρπῷ τῶν τερμίνθων γενούσης, κ. τ. λ.» τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς »Μαυρὴ, ἢ μ· λεγομένη.

Τερμιόεις, εντος, όεσσα, όεν (τέρμα). Ὁ τερματιζόμενος, τελειούμενος, ὁ μέχρι τοῦ τέρματος ἥκων, ὅστις φθάνει ἕως εἰς τὸ τέλος, ἕως εἰς τὴν ἄκραν »Χιτὼν τερμιόεις· Ὀδ. Τ, 242. ὁ σύμμετρος καὶ εὐτερμάτιστος, ὁ ποδήρης, ὁ μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενος, καθήκων, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας· καὶ »Ἀσπὶς τερμιόεσσα· ἢ ὅλον τὸ σῶμα μέχρι τῶν ποδῶν σκέπουσα· ἢ μέχρι ποδῶν ἀποτερματιζομένη, ἢ ποδηνεκὴς ἀσπίς, Ἰλιάδ. Π, 803. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 539.

Τέρμιος, ία, ιον (τέρμα). Ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινός, ὁ περὶ τὰ τέλη ἢ περὶ τὰ ἔσχατα εὑρισκόμενος, »Χώρα, ἡμέρα τερμία· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 89. Ἡ τελευταία χώρα, ἢ ὑστάτη εἰς τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὅτε ὀλίγον πρότερον τῆς τελευτῆς αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς αὐτήν· ὡσαύτ. καὶ »τερμία ἡμέρα· Σοφ. Ἀντιγ. 1331. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου, ἢ τοῦ θανάτου ἡμέρα, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι τὸ, τερμιον, καὶ διὰ τοῦ, ἁρμόζον πρέπον· οὕτω καὶ τὸ, τερμιόεν, ἁρμοστόν, τέλειον, εὔμετρον.

Τέρμις, ιος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τέρμα, καὶ ὁ ποὺς, διὰ τὸ εἶναι τὸ τέλος, ἢ ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡσύχ.

***Τερμοδρομέω**, Μλ. ήσω (δρόμος). Πρὸς τὸ τέρμα τρέχω, σπεύδω πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὸ τέλος.

Τερμόνιος, ία, ιον, (τέρμων). ταὐτὸν τῷ, τέρμιος, Ἔσχατος· Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Τέρμων, ονος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τέρμα· παῤ Εὐριπ. Ἑλέν. 1488 »Τέρμονι δίσκου· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τέρμονα, φραγμόν, τέλος· καὶ »Τέρμονες, τέλη, φραγμοί, ὅρια, τέρματα· 2) Ἀρσ. κυρ. ὄνομ. Θεότητός τινος παρὰ Ῥωμ. Πλουτάρχ. Νουμ.

Τερμόριον, τό. Φιλόδημος ἐν ι β'. Ἐπιγρόμ. ἐπὶ τοῦ γεννητικοῦ μορίου· ἀμφ.

***Τερπελέομαι**, οῦμαι, μέσ. Ἀποθ. = τέρπομαι, Γλωσσάρ.

***Τερπιάδης**, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ Τέρπιος υἱὸς τοῦ Τερπίου, Ὀδ. Χ, 330.

Τερπικέραυνος, ὁ, ἡ, ον. Κυρίως, ὁ τερπόμενος, χαίρων ἐπὶ τῇ ῥίψει τῶν κεραυνῶν ἐπιθ. τοῦ Διός· Ἰλιάδ. Α, 419. »Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ· τερπομένῳ κεραυνοῖς· ἢ καταγωνιζομένῳ τοὺς ἐναντίους καὶ τρέποντι κεραυνοῖς· ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιοδ. ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ τρέπων κεραυνοὺς ἐν τῷ ἀφιέναι· καὶ ὅτι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, λέγεται· τὴν ὁποίαν ταύτην παραγ. τῆς λέξεως πολλοὶ ὀρθῶς οὐ παραδέχονται, βέλτιον δὲ ὁ ἐπὶ τῇ βολῇ τῶν κεραυνῶν τερπόμενος.

Τερπνίστατος, άτη, ατον. Ἀνώμαλ. ὑπερθετ. τοῦ, τερπνός, ἀντὶ τοῦ. τερπνότατος.

***Τέρπνιστος**, ίστη, ιστον, Ἀνωμ. Ὑπερθ. τοῦ τερπνός, Καλλιμ.

Τερπνός, ή, όν· καὶ παρ' Εὐρ. δικαταλήκτ. Ἐπίῤῥ. τερπνῶς (τέρπω). Ἡδυπαθὴς, ὁ τέρψεως καὶ χαρᾶς πρόξενος, ἡδύς, θελκτικός, χαρίεις, εὐτερπής, χαρμόσυνος, διατεθαστικός, εὐφροσύνος, καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εὐριπ. Βάκχ. »Οἶνου μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι· συχνάκ. παρὰ Πινδ. »βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται καὶ πίτνεῖν Πύθ. 8, 132 ἤτοι· ἡ τερπνότης, τὸ προξενοῦν τὰς ἡδονὰς τῶν ἀνθρώπων αὐξάνει καὶ ταχέως πίπτει, χάνεται· παρ' Ὁμ. δὲ εὑρηται μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδ. Θ, 45. »ἀοιδὴν τερπνὴν» ὅπου ἄλλοι εἰς ἀπαρεμφ. τέρπειν μεταβάλλουσι τὴν γραφήν· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 23. »Τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἦσθα· 2) παθητ. περιχαρὴς, εὔθυμος, ἱλαρὸς, χαρούμενος, Mehlh. Ἀνακρ. 37, 1 σελ. 147. Ὁμαλ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. τερπνότερος, τερπνότατος, Θεογν. ἀνώμαλ. ὑπερθ. τέρπνιστος, καὶ τερπνίττατος· Καλλιμ. ὅθεν

Τερπνότης, ητος, ἡ. Ἡδονή, χαρὰ, εὐφροσύνη, θέλξις, εὐθυμία, θυμηδία, χάρις.

Τερπνοτραμίς, ἡ (τερπνός, τραμίς). Ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις, Φώτιος ἐκ Τηλεκλείδους.

Τέρπω, Μλ. ψω· ἀόρ. ἔτερψα, ἐκ τούτου εὕρηται ἐν τῷ μέσ. καὶ παθητ. τύπω παρὰ τοῖς ἐπικοῖς τριπλοῦς τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ ἀορίστου, α) ἐτάρφην, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 99. Τ, 213. ὅπου ἀπαντᾶται ἔτι καὶ ὁ κοιν. τύπ. ἐτέρφθην ἐν Ὀδ. Θ, 131. β) ἐτάρπην, συχνάκ. παρ' Ὁμ ἀπαρεμφ. ταρπήναι, καὶ ταρπέμεναι, καὶ κατὰ μετάθεσ. ὑποταικ. ταρπείω, αντὶ ταρπῶ, ὅθεν τρ. ταρπείομεν, Ἰλ. Γ, 441. Ξ, 314. Ὀδ. Θ, 282. γ) Διπλασιασμ. καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, τεταρπόμην, τετάρπετο, τετάρπωμεσθα, τετάρπομενος, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις ἔτι ἐνίοτε χρῆται καὶ τῷ μέσ. ἀόρ. ἐτερψάμην, τερψάμενος, Ὀδ Μ, 188, καὶ τερψαντο, Τμν. Ἀπολ. 153. συνήθ. δὲ τῷ β'. ἀόρ. ἐταρπόμην.— Σημαίνει δὲ κυρίως, χορτάζω, χορταίνω, κορέννυμι, ἢ χορτασμὸν, κόρον προξενῶ, πληρόω, ἐκπίπλημι, ἀναψύχω καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. εἰς εὐθυμίαν φέρω διὰ τοῦ χορτασμοῦ, εὐφραίνω, ἡδύνω, θέλγω, χαροποιῶ, ἢ χαρούμενον ποιῶ, ἐξ ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν τρέπω· συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. »ὄφρ' ἐμὸν ἔτερπεν» Ἰλ. Ι, 189. καὶ »μήτερ ἐμή, τί δ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν, ὅππη οἱ νόος ὄρνυται» Ὀδ. Α, 347. διὰ τί ὅτι θέλεις νὰ μᾶς ἡδύνῃ διὰ τῆς μελῳδίας του ὁ ἀοιδός; καὶ Ὀδ. Ρ, 385. Τ, 590. ὡσαύτ. »πεπύθοι θυμὸν ἑτέρπειν» Ὀδ. Α, 107. ἤτοι διασκεδάζειν, ἡδύνειν τὴν ψυχὴν τῶν παιζόντων τοὺς κύβους· ἔτι δέ, »φόρμιγγι, λέγοις τερπ. κ.τ.τ.» ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ μέσ. Τέρπομαι, χορταίνω, κορέννυμαι, καὶ ἐντεῦθ. τέρπω ἐμαυτόν, ἥδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἢ ἀπολαμβάνω τι μετὰ πληθυσμοῦ, ἀφθόνως, ἐμπίπλαμαι, εὐχαριστῶ ἐμαυτὸν μέχρι κόρου, μετὰ Γεν. »ἐπεὶ τέρπηται ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος» Ἰλ. Α, 780. »ἐφ' οὗ ἐχορτάσθημεν τρώγοντες καὶ πίνοντες· »τεταρπόμενος φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἰνοιο» Ἰλ. Ι, 705. καὶ Ὀδ. Ζ, 99. ὡσαύτ. »ἐδωδῆς» Ὀδ. Γ, 70, 201. »ὕπνου τερπήμεναι» Ἰλ. Ω, 3. »νευῆ» καὶ Ὀδ. Ψ, 346. »φιλότητος» Ὀδ. Ψ, 300. ἔτι δὲ »Ἥβης ταρπῆναι» Ὀδ. Ψ, 212. χαίρομαι, ἀπολαύω τὴν νεότητά μου. ἢ τὰς ἐκ τῆς νεότητος τέρψεις καὶ ἡδονάς· τροπικ. δὲ »ταρπώμεθα γόοιο» Ἰλ. Ψ, 10. χορτάσωμεθα, νὰ χορτάσωμεν κλαίοντες, καὶ αὐτόθι, 98. Ἰλ. Ω, 513. Ὀδ. Λ, 212. Τ, 213, 351. Φ 57. καὶ καθόλ. ἡδύνομαι, θέλγομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, χαίρομαι, ἀναψύχομαι, ἀνακουφίζομαι, εὐθυμος γίνομαι, πολλάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος δι' οὗ τέρπεταί τις, »φόρμιγγι, μύθοισι, αὐδῇ, δαιτί, δίσκοισι, γόῳ, κ. τ. τ.» ὡσαύτ. »ἐν θαλίῃσι» Ὀδ. Α, 603. Ἡσ. ἔργ. 119. σπανίως μετ' Αἰτ. »οἴην μοῖραν τέρπεσθαι, ἀπολαμβάνω ἐν μερίδιον, Ἡσ. λείψ. 56, 6. καὶ »τέρπεσθαι οἰωνοῖσι» Εὐρ. Μηδ. 1041. συνεχ. κατὰ πλησιέστρ. προσδιορισμόν »τέρπεσθαι θυμῷ» Ἰλ. Τ, 313. Ὀδ. Π, 26. Φ, 105. καὶ, θυμόν, Ἰλ. Φ, 45. ἔτι κατὰ θυμόν, Ἡσ. ἔργ. 58, 360. »τέρπεσθαι φρένας» Ἰλ. Α, 474. Ι, 186. Τ, 23. Ὀδ. Δ, 102. Θ, 131. Ρ, 174. καὶ »νέῃ φρενὶ» Ὀδ. Θ, 308. »τεταρπόμενος φίλον κῆρ.» Ὀδ. Α, 310. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. »θυμὸν τέρπεται» Πυθ. 137. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α. 24. «Σκοπῶν, τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης» ἠθελες χαρῇ, εὐφρανθῇ· (πιθαν. συγγ. τῷ τρίφω)· ὅθεν

Τερπωλή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέρψις. Εὐφροσύνη, θέλξις, ἡδονή· Ὀδυσ. Σ, 37.

Τερπώ, όνος, ἡ· ταὐτὸν τῷ τερπωλή· Ἐτυμολ. Μέγ.

*Τέρρω, ἰδὲ ἐν τῷ τέρσομαι.

Τερσαίνω, ἀόρ. ἐτέρσηνα, (τέρτομαι) μεταβ. ξηραίνω, στεγνόω, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω. ξηρὸν ποιῶ, σπογγίζω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω· «Αἷμα τέρσηνεν' Ἰλ. Π, 529. παρβλ. τέρσομαι.

*Τερσήεις, ήεσσα, ῆεν (τέρσω), Ξηρός, στεγνός, σκληρός, τραχύς, Ὀππ. Ἁλ. ὑμν.

Τερσιά, ἡ· ὡς τὸ ταρσοί, ταρσιά, ὅπερ ἴδε. παρ' Ἰουλιανῷ ἐπιστολ. κδ'.

Τέρσω, Αἰολικ. Μέλ. τοῦ, τείρω· ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω, κέρσω, κέρσω.

Τέρσω, Ἐν τῷ ἡλίῳ ξηραίνω, στεγνόω, ξηρὸν ποιῶ· ὁ ἐνεργ. οὗτος σχηματισμ. οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτοῦ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ τερσαίνω· παρα Νικ. Θηρ. 96, 693, 709. κεῖται μ' ὅλον τοῦτο ἐνεργ. τις ἀόρ. κατὰ προστακτ. τέρσον καὶ ἀπαρεμφ. τέρσαι, ὡσαύτ. καὶ παρὰ Θεοκρτ. 22, 63. εὕρηται μέλ. τέρσει, ἐξ ὧν δύναται εὐλόγως νὰ ὑποληφθῇ ὀρικ. τις ἐνεστ. τέρσω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τέρσει, θέρμει (θερμαίνει) ξηραίνει, καίεται, οἱ δὲ πήγνυται· εὐχρηστότερ. τὸ μέσον Ἀποθ. ἀμετβ. Τέρσομαι· Ξηραίνομαι, ξηρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, στεγνόομαι, τραχὺς καὶ στεγνὸς γίνομαι· ἤλκυσε ἑτέρτετο, παύσατο δ' αἵματος Ἰλ. Λ, 267. 848. ἤτοι ἡ πληγὴ ἐξηραίνετο, καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε· καὶ «Σειλαπίνου τέρτεται ἡλίῳ Ὀδ. Η, 124. ἐστεγνοῦτο, ἐξηραίνετο ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ μετα Γενν. κῶσσε δακρυόφιν τέρσοντον Ὀδ. Ε, 152. οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηραίνοντο, ἐμαραίνοντο ὑπὸ τῶν δακρύων, καὶ Ἀπιλλών. δ. 1405. «Μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντον· ἐξηραίνοντο, ἀπεμαραίνοντο. ἐνταῦθα σήμερα ἔτι ὁ ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. παθ. τερσῆναι, τερσήμεναι, ὡς ἀν εἴη ἑτέρτην, Ἰλ. Π, 519. Ὀδ. Ζ, 98. (ἐκ τοῦ τείρω, Λατ. tero, συγγεν. τῷ ταρσός, ἅτε δὲ καὶ τῷ θέρω, θέρμι, θερμός, ἴδιον τὸ Λατ. tergo, tergeo, καὶ torreo.)

Τερύνης, ου, ὁ, ἰδὲ ἐν τῷ, τέρνις.

Τέρυς, υος, ὁ, ἡ· καὶ, τέρυ, τὸ (τείρω). Κυρίως τετριμμένος, ἐκτετριμμένος, τετριχωμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξηντλημένος, κεκμηκώς, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀπηυδισμένος. «Τέρυες, ἵπποι ἀσθενεῖς, ἀδύνατοι, γέροντες, παλαιοί, ἠτεκισμένοι· ὡσαύτ. «Τερύεσσι ὅμοια ὁ τετριμμένος ὄνος, ὁ γέρων καὶ δυσκαλίπτης· οὕτω καὶ, τερίνη, τετριμμένη· (ἴσως δὲ μετὰ τοῦ τέρην, τέρνα, τερεὸς καὶ τὸ αὐτό, ἐκτὸς μόνου ὅτι τὸ τέρην ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ τρυφεροῦ, ἁπαλοῦ, ἐν ᾧ εἰς τὸ τέρυς ἐπεκράτησε μᾶλλον ἡ ἔννοια τοῦ, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἠτεκισμένος, ὥστε εἰς ἐκεῖνο ὑποτίθεται ἀεὶ ἐννοιαὶ τις ἐπὶ καλοῦ, εἰς τοῦτο δὲ ἐπὶ μέμψεως.) ὅθεν

Τερύσκω, καὶ τερύσκομαι· = τείρω, τρύω, τρίβω. Κατατρίβω, κατακουράζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ «Τερύσκετον διὰ τοῦ, Ἐτείρετο· καὶ τὸ «Τερύσκεται διὰ τοῦ, νοσεῖ, πονεῖ.

Τέρφος, εος, τό· ἴσως καὶ, ἔρφος, καὶ, στέρφος. Λέπυρον, λέπας, δέρμα, φλοιός, φλοῦδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 268. «Καί τε σὺ γυμνώσειας εὐτρεφέι νέα τέρφη κασταίνου καρύοιο.

Τέρχνος, καὶ, τρέχνος, εος, τό· ποιητ. Νέον φυτόν, βλάστημα, βλαστός, βλαστάριον, στέλεχος, χλοιάριον, φύτρον.

*Τερψίας, ου, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὀν. Πιτ.

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, βροτός). Ὁ τοὺς βροτοὺς τέρπων ἢ τέρπεσθαι αὐτοὺς ποιῶν, ὅς τις κάμει τοὺς ἀνθρώπους νὰ χαίρωσι, νὰ εὐθυμῶσι, νὰ ὦσι Ἥλιοι, Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου Ὀδυσσ. Μ, 269. «Τερψιμβρότου ἠλίοιο, τοῦ τέρποντος τοὺς βροτούς, καὶ 274. Τμ. Ἀπολ. 411. καὶ τῆς Ἠοῦς, Ὀρφ.

Τερψίνοος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, νόος). Ὁ τὸν νόον ἤτοι τὴν καρδίαν τέρπων, εὐφραίνων, ἡδύνων, εὐφραντικός, θελκτικός.

Τέρψις, εως, ἡ (τέρπω). Κυρίως πλησμονή, χορτασμός, κόρος. «Ἐπεὶ πόθου ἐς τέρψιν ἦλθεν. Εὐριπ. Φοιν. 202. ἐχόρτασας, ἐπλήρωσας τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀπήλαυσες τὸν πόθον σου· συνών. δὲ, Θυμηδία, εὐθυμία, εὐφροσύνη, θέλξις· ἢ καὶ κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, ψυχαγωγία, τρίψις ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον, ἡτέρωις ἀοιδῆς. Ἡσ. Θεογ. 917. χαρὰ, ἀγαλλίασις, ἡδονὴ ἀπόλαυσις, εὐχαρίστησις, Διορύτης, εὐθυμία, παρ' Ἡσιοδ. καὶ Πινδ. «Δείπνων τέρψιαι. Πυθ. 9, 36. αἱ τῆς εὐωχίας εὐθυμίαι, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε'. 8. «Τὰ πάθη τῶν σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις· καὶ ἐν Συμπ. δ'. 22. «Ἡ ὄψις αὐτοῦ (ἐπὶ τοῦ σώματος) εὐφραίνειν δύναται· ἡ δὲ τοῦ εἰδώλου (ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· ἢ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ἀποτέλεσμα διὰ τῆς παραστάσεως τοῦ εἰδώλου) τέρψιν οὐ παρέχειν.

*Τερψιχόρα, ἡ· ἐπικ. Τερψιχόρη καὶ Τερψιχορεία. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτὴν τὸ πλείστον ἐν τῷ χορῷ, ἢ τέρπουσα ἑαυτὴν ἐν τῷ χορεύειν, Ἡσ. Θεογ. 78. ὑπὸ τῶν ὑστέρων παρίσταται αὕτη ὡς ἐφευρετὴς καὶ ἔφορος τῆς ἐλευθέρας καὶ εὐγενοῦς ὀρχηστικῆς τέχνης. ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμπ. θ'. 14. ὁμιλῶν περὶ τῶν Μουσῶν, τελευταίον λέγει· «Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσι· ὥστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κλῆσιν εἶναι· τὸ δὲ μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τερψιν. ὁ τέως ἄγνωστος Ἀττ. τυπ. Τερψιχόρα, ἀντικατεστήθη αὖθις ὑπὸ τοῦ Βέκκερ ἐν τῷ τοῦ Πλατ. Φαίδρ. σελ. 259 ἑνὸς χειρογράφου, παραβλ. Ἀν. Βεκκ. τ. σελ. 1173. ἐκ τοῦ

Τερψίχορος, ὁ, ἡ, ον· καὶ τερψίχερος, τερψίχορη, ον (τέρπω, χορός). Ὁ τέρπων ἑαυτὸν ἐν τῷ χορεύειν, ὃς τις χαίρεται νὰ χορεύῃ, ἢ χαίρεται ὅταν χορεύῃ. 2) Ὁ διὰ τοῦ χοροῦ τέρπων, εὐφραίνων τοὺς ἄλλους.

ΤΕΓΩ, ἀχρηστ. Θέμα τοῦ τείρω, ὅθεν τέρην, τέρυς, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ Λατ. tero.

*Τέσσαρα, ὅρα τέσσαρες.

Τεσσαραβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς). Ὁ ἐκ τεσσάρων βοῶν κατασκευασμένος· καὶ ὁ τεσσάρων βοῶν ἄξιος· ὅστις ἄξιος τέσσαρα βόδια· «Τῶν δὲ ὁ τεσσαραβοιος. Ἰλ. Ψ, 705. ἤτοι ἐξετίμησαν διὰ τέσσαρες βόες.

Τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ. δεκατέσσαρα. Γεν. τεσσαρωνκαίδεκα, κ. τ. ἑξ. Βουττ. Ἑλλ. Γραμ. τεμ. Ι. σελ. 284.

Τεσσαρακαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ, ον (δῶρον). Ὁ δεκατεσσάρων παλαιστῶν ἤτοι παλαμῶν πλάτος ἢ μῆκος ἔχων, πλατὺς ἢ μακρὸς δεκατέσσαρας παλάμας.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, ὁ τῆς ιδ'. ἡμέρας ὤν.

*Τεσσαρακαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τέταρτος. Lob. Φρυν. σελ. 409.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ὁ, καὶ, Θηλ. τεσσαρακαιδεκέτις, ἡ (ἔτος). Δεκατεσσάρων ἐτῶν δεκατεσσάρων χρόνων ὤν.

Τεσσαρακοντάημερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὢν ἢ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔχων, διαρκῶν. (Σαρανταήμερος, κοινῶς). ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοντα, Ἀττ. τεττερακοντα, οἱ, αἱ, τὰ. ἄκλιτ. Ὁ τετράκις τὸν δέκα ἀριθμός περιέχων, μο. μ'. κοιν. σαράντα· παρ' Ὁμήρ. καὶ Πινδ. ὅθεν

Τεσσαρακοντάετης, ου, ὁ, καὶ

*Τεσσαρακοντούτης, ους, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ τεσσαράκοντα ἐτῶν ὤν, σαράντα χρόνων, Ἡσ. Ἔργ. 443. ὅθεν,

Τεσσαρακοντάετία, ἡ. Οἱ τεσσαράκοντα χρόνοι ἢ τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Τεσσαρακοντάετικος, αία, αῖον· ἀμφβ. Γραφ. ἀντὶ τεσσαρακοστιαῖος.

*Τεσσαρακονταπενταχισχιλιοστός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ σαρανταπέντε χιλιοστός, Πλάτ Νομ. 9. σελ. 877. C.

Τεσσαρακοντάκις, Ἐπίρ. Τεσσαράκοντα φοράς.

Τεσσαρακοντοκτώ. Σαραντοκτώ. 48.

Τεσσαρακονταπέντε. Σαρανταπέντε, 45. κ. τ. λ.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εως, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ τεσσαράκοντα πήχεων μῆκος ἔχων, σαράντα πήχες μακρύς.

Τεσσαρακοντάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς ἢ ποσότης τῶν τεσσαράκοντα. 2) τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Ἱππικρ.

*Τεσσαρακοντασταδιος, ὁ, ἡ, ον (στάδιον). Ὁ τεσσαράκοντα στάδια μῆκος ἔχων.

Τεσσαρακονταετρεῖς, οἱ, αἱ· καὶ, τεσσαρακοντατρία, τὰ, σαράντα τρεῖς, καὶ, τεσσαρακοντατέσσαρες, οἱ, αἱ. 44. κ. τ. λ.

Τεσσαρακοντήρης, εος, ὁ (ἐρέσσω). Ὁ τεσσαράκοντα κώπας ἔχων, σαράντα κωπίων, ἤτοι μὲ σαράντα κωπία. Ἀθήν. ε'. σελ. 203.

Τεσσαρακονταόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τεσσαράκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων, σαράντα ὀργυιὰς μακρύς. Ἡροδ. 2, 148.

Τεσσαρακονταοῦτης, κατὰ συναλ. ἀντὶ τεσσαρακονταέτης.

*Τεσσαρακόσιοι, αι, α, ἀντὶ τετρακόσιοι, τετράκις ἑκατόν. Πειρ Γραμμ. μὲν ἐπικρατῶν τυπ. οὐχὶ δὲ συνὴθ ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, ταὐτ. καὶ τὸ Ἰων. τεσσερηκόσιοι., Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Ι. σελ. 412.

Τεσσαρακοστιαῖος, αία, αῖον. Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ, ἢ εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρους. ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοστός, ἡ, όν (τεσσαράκοντα). Ὁ περιαιτικὸς τῶν τεσσαράκοντα ἀριθμός, ἢ ὁ ἐπέχων τὴν τελευταίαν τάξιν τῶν τεσσαράκοντα. Πειρ Θουκυδίδ. ἡ'. 101. λέγεται «Τεσσαρακοστὰ νέμισμά τι ἐπιχώριον τῆς Χίου.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ· τέσσαρα, τὰ, γεν. ρων. Δωτ. τέσσαρσι, καὶ ποιητ. τέτρασι, πρώτων παρ' Ἡσ. Δείψ. 47. 5. καὶ Πινδ. Ἀττ. τέττορες. τέτταρα, ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ, τέσσερες, τέσσερα, Ἡροδ. Δωρικ. τέτορες. Αἰολ. πίσυρες. Ἀριθμὸς σύνθετος ἐκ τεσσάρων μοναδῶν ΙΙΙΙ. δ', 4 παρ' Ὁμήρ Ἰλ. Β. 618. «Τῶν αὐ τέσσαρες ἀρχοὶ ἴσαν παρ' ᾧ εὕρηται ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Αἰολ. τύπος. καθόλ. δὲ ἐλαμβάνετο ὡς μικρότατος ἀριθμ. Ἀριστφ. Ἀχ. 2. ἔτι δὲ ἐσῴ ὅτε καὶ ἀλλήλ. π. χ. τέσσαρες ὡς ὀκτ. ἀντὶ τέσσαρσι· Lob. Φρυν. σελ. 409. «τὰ τέσσαρα ὑποδοῦμα ζύλα, αἱ τέτταρες σανίδες ἤτοι ἡ θύρα τοῦ οἴκου, καὶ ἐντεῦθ. «πέντε τῶν τεσσάρων γενέσθαι. Πολυδ. φθάσω, ἢ εἰμὶ ἐν τῷ οἴκῳ· καὶ «παραβῆναι τέτταρα Λουν. ἐκβαίνω τῆς θύρας, περιῶ τοῦ βηλοῦ ἤτοι τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας· (ἡ συνὴθ. παραγ. τῆς λέξεως ἐστι ἐκ τοῦ πεττός, εἴτε αἱ ψῆφοι ἤτοι τὰ λιθάρια δι' ὧν ἔπαιζον τοὺς πεττοὺς ἦσαν ἐσῴ ὅτε τετράγωνα, ὀρθότερον ἴσως, κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πασσερίου, φαίνεται μᾶλλον ἵνα παρέχῃ τὸ πεττὸς ὡς καὶ

τὸ Λατιν. tessera, tessella, ἐκ τοῦ τέσσαρες.) ἔδαν

Τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Δεκατέσσαρες, Ἡροδ. ὄδαν

*Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ετος). Δεκατετράων ἐτῶν.

Τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ δεκατέσσαρας συλλαβὰς ἔχων. Ἡφαιστίων.

Τεσσαρεσκαιδεκατάιος, αία, αῖον. Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ ἡμέρα, ἢ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν. Ἱππικρ.

Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν τῆς σελήνης ἑορτάζων, ὅ ἐστι, ὁ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἑορτάζων τὸ Πάσχα. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, τὸ οὐδ. οὐχ εὑρηται ἐν τῷ κοινῷ τύπ. ἐξακοντίας δὲ ἐν τῷ Ἰωνικ. τεσσερεσκαιδέκατος, άτη, ατον, καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, Ἡροδ. δεκατος τεταρτος.

*Τεσσεράκοντα, Ἰων. ἀντὶ τεσσαράκοντα, Ἡροδ.

Τέσσερες, οἱ, αἱ, τέτταρα, τά, Ἰων. ἀντὶ τέσσαρες. παρ' Ἡροδοτ. οὕτω καὶ

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλιτ. Ἰων. ἀντὶ, τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακ. τῆς Παθητ. μετοχ. τοῦ τάσσω. Τακτικῶς, κατάκτως, κατὰ τάξιν, μὲ τάξιν, εἰς τὸν ἀνήκοντα καιρόν, ἐγκαίρως, Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 4. ἢ Ὁ Θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγειν· μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ στερεότητα, οἷον ποτὲ μὲν ὁ χειμὼν γίνεται πρωϊμώτερος, ποτὲ δὲ ὀψιμώτεροι.

Τεταγών, ῶντος, ὁ, Ἐπικ. κατ' ἀναδίπλασμ. μετοχ. ἀόρ. β'. ἀχρήστου τινὸς θέματος ΤΑΓΩ. Ἀφέμενος, πιάσας, λαβών, καταλαβών, ἐπιλαβόμενος, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 591. »Ῥῖψε ποδὸς τεταγών, πιάνοντάς τον ἀπὸ τοῦ ποδός τὸν ἔρριψε, καὶ ἄνευ πτοτ. Ἰλ. Ο, 23. »—« ἂν δὲ λαβοιμι Τρίπτολεμον τεταγώνω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Διατείνας, τινάξας. παραβλ. λαμβάνω καὶ ἕλκω. Οἱ ἀρχ. Γραμμ. ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν τεταγών τὴν κατ' ἐπίτασιν ποιητ. ἔννοιαν τοῦ λαβών, ἀλλ' ὁ Συνέδερος καὶ Βουτμάνος Λεξ. 1. σελ. 163. ἀποδοκιμάζουσιν εὐλόγως τὴν μετὰ τοῦ τείνω, παρακ. τέταμαι σύγγεν. αὐτῆς, καὶ παραλέχονται ἀντὶ ταύτης ἑτέραν τινὰ σύγγεν. μετὰ τοῦ ΤΑΩ, περὶ οὗ ἴδε ἐν Λεξ. τῇ.

Τέταχα, τέτακας, παρακ. Ἐπιρ. τοῦ τείνω· ἔδαν παρακ. παθ. τέταμαι, Ἀόρ. α'. ἐτάθην.

Τέταλμαι, παθ. παρακ. τοῦ τέλλω, ὅδαν τέταλτο, Ἐπ. γ'. πρόσ. ὑπερτ. ἀντὶ ἐτέταλτο Ὀδ.

Τέταμαι, παθ. παρκ. τοῦ τείνω.

Τεταμιευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ταμιεύω. Φειδωμένως, οἰκονομικῶς, μετὰ φειδοῦς, μετρίως· Διον. Ἁλικ.

Τεταινικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ τετάνου πάσχων, ἀτδεύων, ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

Τεταινοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (τέτανος, εἶδος). Ὁ τετάνου εἶδος ἔχων, τετάνῳ ὅμοιος· Θεόφρ. φυτ. ἱστορ δ'. 7.

Τεταινόῤῥιξ, ῥιχος, ὁ, ἡ (τέτανος, ῥῖξ). Ὁ τετανὰς ἤτοι ἐκτεταμένας καὶ μακρὰς τρίχας ἔχων, μακρομάλλης.

Τεταινός, ἡ, όν (τανύω, τείνω). Τεταμένος, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, τανυσμένος, ἁπλωμένος, κατὰ μῆκος ἐξαπλωμένος, καὶ ὁμαλός, λεῖος, ἴσιος, ἀρυτίδωτος, χωρὶς ῥυτίδας, ἢ χωρὶς κόμπους, ῥόζους, Θεόφρ φυτ. ἱστορ. γ'. 12. καὶ 15. »Φύλλον, ξύλον τανυσὸν· ῥίζει τετανωσὶν οὕτω καὶ Διοσκορ. γ'. 5. καὶ »Τετανος φλοιὸς· ὁ εἰς μῆκος τεταμένος οἷονεὶ ἱμαντώδης. Παρὰ Γαλην. ε'. κατὰ τόπ. »Τετανὸν καὶ καθαρὸν πρόσωπον· ὁμαλόν, λεῖον· ἄνευ δηλαδὴ ῥυτίδων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων· Νίκανδρ. Ἀλεξ. 463. »Τετανὸν τ' ἐσκληκότα ῥιτόνῳ· συντεταμένον, ἐξηραμένον δέρμα. ὅδαν

Τέτανος, ὁ. Σύντασις, τέντωσις, ἔκτασις, τάσις, κόρθωμα, ἕξαιρ. τάνυσμα, σπασμός, διαστροφὴ καὶ διάσπασις τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς ἐν μέρει μετὰ συντάσεως. tetanus rigor nervorum. Ἱππίατρ. ἐξόχ. λέγεται τὸ περὶ τὸν λαιμὸν πάθος, ὅταν δηλαδὴ πάνωνται τὰ νεῦρα αὐτοῦ καὶ μένῃ ἀείνητος, ἢ τεντωμένος ἢ κλίνῃ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος. Ἀρεταῖος περὶ Ὀξέων παθ. ξ'. »Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξυτατοι δὲ κτείνει, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηϊδίοι λυθῆναι· μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι καὶ τενόντων τάδε πάθεα· ξυνδιδοῖ δὲ τὸ κακὸν εἰς τὸ πᾶν· ἅπαντα γὰρ ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται. Ἰθέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς εἰσι τρεῖς ἐς εὐθύ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ἐς εὐθὺ μὲν, ὁ τέτανος, εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται. Αἱ δὲ ἐς τοὐπίτω, ἢ ἐς τοὔμπροσθεν συνολκαί, ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἰσχυσι τὴν ἐπίκλησιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλησιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε προσθότατον νεύρων. Ἐμπροσθότονον δὲ, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλληται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος ὄνομα· οὕτω καὶ Γαλην. εἰς τοὺς τοῦ Ἱπποκρ. Ἀφορισμ. δ'. ξγ'. — Ὁ Σουϊδ. ἔχει ἐκ Ἀριστοφάν. »Ἠδὲ ἐντείνει τέτανον τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλιτρμοῦσι· ἀντὶ τοῦ, σύντασις τοῦ αἰδοίου· τέτανος γὰρ καὶ ῥοπαλιτμὸς, τάσις αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται.

Τετανόω, ῶ (τετανός). Τείνω, τεντόνω, καὶ ἐντείνω. τὰς ῥυτίδας ἀφαιρῶ, λεῖον, ἴσιον ὁμαλὸν, τετανὸν ποιῶ. Διοσκορ. »χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ. ἔδαν

Τετάνωθρον, τό. Μέτον, θεραπεία ἢ ἰατρικόν τι δι' οὗ ἀφαιροῦνται αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου, καὶ λειαίνεται, ὑαλίζει τὸ δέρμα. Γαλ.

Τετάνωμα, τό (τετανόω), = τετάνωθρον. ἀμφ.

Τεταραγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ταράττω. Μὲ ταραχὴν, συγκεχυμένως, ἀτάκτως, διεστορπισμένως.

Τετάρπετο, τεταρπώμεθα, τεταρπόμενος, ἐπικ. κατ' ἀναδίπλασ. ἀορ. β'. τοῦ τέρπομαι, Ὅμ.

Τεταρτάζω (τέταρτος). Εἰς τέταρτα διαιρῶ. ἀμφ.

Τεταρταίζω (τεταρταῖος). Τὸν τεταρταῖον πυρετὸν ἔχω, Πλούταρχ.

*Τεταρταϊκός, ἡ, όν (τεταρταῖος). Ὁ εἰς τὸν τεταρταῖον πυρετὸν αἴτιος. ἢ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος διὰ τὴν τεταρταίαν θέρμην.

Τεταρταῖος, αία, αῖον (τέταρτος). Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἢ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐρχόμενος, σύμβαιων, τετραήμερος, εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ὁ ἔχων τέσσαρας ἡμέρας. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. »Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὅροις ἐγίνοντο, τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἥλιον ἐπὶ τὰ ὄρη, ἢ εἰς τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημοριαῖος, αία, αῖον. Ἄξιος τεταρτημορίου, ἢ ὅς τις ἀξίζει τὸ τέταρτον ἑνὸς ὀβολοῦ, ἐκ τοῦ

Τεταρτημόριον, τό (μόριον). Τὸ τέταρτον μέρος πράγματός τινος, καὶ εἰδικῶτερον ἑνὸς ὀβολοῦ, ὅ ἐστι, δύο χαλκοῖ· ὁ Φώτ. ἔχει »Τεταρτημόριον, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τουτέστι, χαλκοῖ δύο· καὶ γὰρ ὁ μὲν ὀβολὸς, οὕτω χαλκοῦς ἔχει· τὸ δὲ αὐτοῦ τέταρτον μόριον, δῆλον ὅτι δύο χαλκοῖ εἰσιν· quadrans Λατ.

Τεταρτίζω (τέταρτον). Εἰς τέταρτον διαιρῶ, ἢ τὸ τέταρτον μέρος λαμβάνω, ὡς τό, δεκατίζω, Φλωτσ.

Τεταρτολογέω, ῶ (λέγω). Τὸ τέταρτον λέγω, ὅ ἐστιν, ἐνλέγω τὸν τέταρτον ἄνθρωπον καὶ πάρνω αὐτὸν, ἢ λαμβάνω ἕνα εἰς τοὺς τέτσαρας, ἐκ τῶν τεττάρων ἕνα ἐκλέγω, quartero Φιλοξ. Γλωσσ.

Τέταρτος, τετάρτη, τέταρτον (τέτταρες). Ὁ τὸν τέσσαρα ἀριθμὸν ἐν τῇ τάξει ἔχων, ὁ ἐπέχων τὴν τάξιν μετὰ τοὺς τρεῖς, Ὅμ. Ὀδ. Β, 89. »ἤδη τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον καὶ Ἰλ. Β. 623. »Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος· καὶ ἀλλαχοῦ, ὅς τις χρῆται ἐπὶ καὶ τῷ ἑπικ. τύπῳ τέτρατος, Ὀδ. Β, 107. Ἰλ. Ν, 20. καὶ πολλαχοῦ· ὁ αὐτὸς τύπ. εὑρηται καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἡ τετάρτη, οὐσιαστ. μέτρον ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν πραγμάτων. Ἡσύχ. »Τετάρτῃ, μέτρῳ τῶν ὑγρῶν· Ἡρόδοτ. 6, 57. »Τετάρτη λακωνικὴ οἴνου, ἔτι δὲ ὑπακουομ. ἡμέρα, ἢ τετάρτη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔρ. 802. τὸ τέταρτον, ὡς Ἐπίρ. ἤτοι τὴν τετάρτην φορὰν, Ἰλ. Ε, 438. Π, 705. 786. Τ, 447. ὅπου ὁ Οὐόλφιος, τετάρτον προείλετο γράφειν ὡς μίαν μόνην λέξιν· Ἐπίρ. τετάρτως, ἐντετάρτῃ τάξει, Lob. Φρυν. σελ. 311.

Τετάσθην, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. προσ. ὑπερσυντ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτετάσθην· »Ὡς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην, Ἰλ. Δ, 536. ἐγγὺς ἀλλήλων ἔκειντο ἐκτεταμένοι, ἐξαπλωμένοι, καὶ Ἰλ. Ξ, 404.

*Τέτατο, Ἐπικ. γ'. προσ. Ὑπερσυντλ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτέτατο, Ὅμ.

Τετάχαται, Ἰωνικ. γ'. προσ. τοῦ παθ. παρκ. τοῦ τάσσω, ἀντὶ, τεταγμένοι εἰσὶ, Ἡροδ.

Τέταγτο, Ἐπ. γ'. προσ. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ, τείνω. Ἰλ. Δ, 544. »Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταγτο· τεταμένοι, ἐξαπλωμένοι ἦσαν, ἀνηρημένοι ἔκειντο.

*Τετελεσμένον, μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ τελέω, Ὅμ.

Τετευγμένος, Μετοχ. παρακ. παθητ. τοῦ, τεύχω.

Τετεύχαται, Ἰων. παρακ. παθητ. τοῦ, τεύχω, τετευγμένοι ἦσαν ἢ εἰσί. Ἰλ. Ν, 22.

Τετεύχετον, γ'. δυϊκ. πρ. τοῦ τετεύχω, ταὐτὸν τῷ, τεύχω, Ἰλ. Ν, 346.

*Τετεύχημαι, Ἐπικ. παθητ. παρακ. ἔχων σημασίαν Ἐνεστ. ἐκ τοῦ Οὐσ. τεύχεα, εἰμὶ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, εὑρηται μόνον ἀπαξ εἰς ἀπαρεμφ. τετευχῆσθαι ἐν Ὀδ. Χ, 104.

Τετεχνημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ, τεχνάω. Μὲ τέχνην, τεχνικῶς, τεχνικά. Ἐτυμολογ. μέγ.

Τετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, τηρέω. Ἀκριβῶς, προσεκτικῶς, μὲ παρατήρησιν καὶ προφύλαξιν. Σχολ. Ἀπολλ. α'. 296.

*Τετίημαι, (τίω, τίνω). Περίλυπος καὶ κατηφὴς εἰμὶ, συγχίζομαι, παράττομαι, παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, Ὅμ. ὅς τις ἐκ τῆς Ὁριστικ. μονῳ τῷ β'. πρόσ. ἑνικ. τετίητθαν χρῆται, Ἰλ. Θ, 447. ἓε δὲ τῇ μετοχ. τετιημένος καὶ τετιημένη, συνηθ. μετὰ τοῦ ἦτορ, ὡς καὶ Ἡσ. μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 30. 645. εὑρηται ἄνευ τοῦ ἦτορ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. εὑρηται ἔτι ὁ ἐνερ. σχηματισ. τετιηώς ητετιηότι Σημῶν Ἰλ. Λ, 555 Ρ, 664 Ω, 285. μὲ τεταραγμένην, συγχισμένην καρδίαν· ὡσαύτ. »ἴζον τετιηότες. Ἰλ. Ι, 13. καὶ »ἦσαν τετιηότες. Ἰλ. Ι, 30. 645. τὸ Ἐνεργ. τίω, ἐπὶ τῆς τημασ. τοῦ τίνω, τίω, τιμωρέω οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει.

*Τετιμένος, ένη, ενον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ τίω, Ὅμ.

Τέτλαθι, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τέτλαθι, ὑπόμεινον, ἀνέχου· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες ἐν Ἰλ. Δ, 412. ἔνθα νῦν »Τέτλαθι ὀρθοτρ. κεῖται.

*Τετλάθι, ποιητ. Προστακτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ἰλ.

*Τετλαίην, ποιητ. εὐκτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ἰλ.
Τετλάμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παρακ. τοῦ ΤΔΑΩ, Ὀδ. καὶ ὑμ. Δημ. 148.
*Τετλάμεναι, Ἐπικ. παρακ. Ἀπαρφ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὀδ.
*Τετληώς, ότος, ὁηλ. τετληυῖα, Ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὅμ.
*Τετμημένος, η, ον, μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ τέμνω, Ὀδ.
*Τετμηώς, ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ τέμνω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δ, 156. κατὰ παθητ. σημασ. »Τετμηότι θαλλῷ«. »Κεκαρμένῳ«.
(Τέτμω) ἄχρηστ. ἐνεστ. ἐξ οὗ μόνον ὁ ἐπικ. ἀόρ. τέτμον, ἔτετμον, ὑποτακτ. τέτμῃς, τέτμῃ εὑρίσκεται ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, Κιτυγχάνω, ἀπαντῶ, εὑρίσκω, συναντῶ, ἀντιμέτωπος, καταλαμβάνω, προφθάνω, μετὰ Αἰτ. παρ' Ὅμ. μόνον κατ' Ὀριστ. ἐγκλ. μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσεως, ἀεὶ ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Ζ, 374. »Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἀκοίτην, οὐχ εὗρεν, ὅτε τὴν εὗρηκε μέτα, καὶ αὐτόθι 515. παῖδα . . ἔτετμεν ἀδελφεὸν κατ' ὀπιστατ. δὲ μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Ο, 15. »ὅφρ' ἔτι οἶκος ἀμύμονα μητέρα τέτμῃ« καὶ τροπ. »οὐ γὰρ ἔτετμεν τὸ γῆρας· μετὰ Γεν. αὐτὸ τοῦ λαγχάνω, διὰ κλήρου τυγχάνω, ἐπίπραγμ. Ἱπ. Θεσγ. 610. »Ὅς δίκα τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης«. 2) ποιητ. ταὐτόν τῷ, τέμνω Ὀργ. ὀργ. 366. »ἐτέτμετο ὅλμῳ ἡ θάλασσα διεσχίζετο.
Τετολμηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παρακ. τετολμηκώς. Μετὰ τόλμης, μὲ τόλμην, μὲ θάρρος.
Τέτορε, Ἐπ. καὶ ἀναδιπλασ. ἀόρ. β', τοῦ τορέω. Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔτρασε.
Τέτορες, οἱ, αἱ· καὶ, τέτορα, τά. Δωρ. ἀντὶ, τέσσαρες, τέσσαρα· ἡ, τέτορες, τέτορα· Ἡσιόδ. ἔργ. 700. »Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἤβην, πέμπτῳ δὲ γαμέτω· ἥ ἐστι, τέσσαρα ἐπὶ δέκα, ἥτοι μετὰ τὰ ἑκατέσσαρα ἔτη, τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ· ὁ Τζέτζης φησί »Ἡ δὲ γυνὴ γαμείσθω μετὰ τὴν ἥβην ἔτος πέμπτον ἔχουσα· εἶναι δὲ τὴν ἥβην τεσσαρεσκαιδέκατον, καὶ πρόσθες καὶ τούτοις πέντε, ὡς εἶναι δεκαεννέαν.
Τέτρα, Ἐν συνθέτοις λέξεσι κυρίως, τέτορα, τέσσαρα, ἡ, τετρᾶκις, ἰδρ. ἐφεξῆς.
Τετραβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ τέσσαρσι ποσὶ βαίνων, τετράπους. (υ υ – –)
Τετραβαρής, έος, ὁ, ἡ, ές (βάρος). Τετράκις βαρύς, ἔχων βάρος ὡς τέσσαρα, ἢ τέσσαρας φορὰς περισσότερον βάρος ἔχων. Ἀλκαῖος παρ' Ἡσυχ.
*Τετραβασίλειος, ὁ, ἡ, ον (βασιλεύς). Ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς, ἀμφ.
*Τετράβιβλος, ὁ, ἡ, ον (βίβλος). Ὁ περιέχων τέσσαρα βιβλία, ἢ ὁ συνεστάμενος ἐκ τεσσάρων βιβλίων, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως σύγγραμμά τι τοῦ Πτολεμαίου, Βουττμ. Μουσ. Ἀρχαιολ. 2, 3. σελ. 285.
*Τετραβόειος, ὁ, ἡ, ον· καὶ
Τετράβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς)· ἴδε τετσαράβοιος.
Τετράβραχυς, εως, ὁ (βραχύς). Ποὺς ποιητικὸς ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν συνεστάμενος, ἄλλως δὲ καὶ, προκελευσματικὸς, λεγόμενος, Ἡφαιστίων.
Τετράγηρυς, ὁ, ἡ, υ, εος (γῆρυς). Τετράφωνος, τετράχορδος, ἢ τέτταρας φθόγγους, τόνους περιέχων Στράβ. ιγ'. σελ. 919.
Τετράγκων, ονος, ὁ (ἀγκών). Ὄργανον πολεμικόν. Ἡσύχ.
Τετράγλωττος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ἔχων τέτταρας γλώσσας, διαλέκτους, ἢ μέ τέσσαρας γλώσσας.
Τετραγλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τέσσαρας γλωχῖνας ἢ γωνίας, ἄκρας, κορυφὰς ἔχων, τετράγωνος. Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 220. »Ἑρμᾶ τετράγλωχιν· περὶ οὗ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 68. λέγει· »Ἑρμαὶ λίθινοι ἦσαν, κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἢ τετράγωνος ἐργασία, ἐκδ. Ν. Δούκα.
Τετράγναθος, ὁ, ἡ, ον (γνάθος). Ὁ τέσσαρας γνάθους ἔχων. Λέγεται καὶ οὐσιαστ. »Τετράγναθον, τόν ἐν ψαρμακερὸν ψηλάγγιον. Ἀέτιος.
Τετραγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τέσσαρα γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συνεστάμενος, »τὸ τετραγράμματον« Ἑκάλην. ὄνομα μυστηριῶδες τῆς θεότητος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.
Τετράγραμμος, ὁ, ἡ, ον (γραμμή). Ὁ τέσσαρας γραμμὰς ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων γραμμῶν συνεστάμενος.
Τετράγυος, ὁ, ἡ, ον (γύα). Ὁ ἀποτελῶν τέσσαρας ὀργυιὰς ἢ γύας, ἢ περιέχων τεσσάρων ὀργυιῶν διάστημα. Ὀδυσ. Η, 113. »Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μεγας ἕρκτος ἀγχι θυράων τετράγυος«. 2) Τετράγυον, τό, οὐσ. μέτρον γῆς, ὅσον δύναται τις νὰ ὀργώσῃ εἰς μίαν ἡμέραν. Ὀδ. Σ, 374. ὁ Σχολ. ἔχει· »Τετράγυον, τέσσαρες ἔχον γύας, γῦον δέ, μέτρον γῆς« καὶ πάλιν »Τετράγυος, τεσσάρων γυῶν. Γυῆ δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν« ὁ Ἡσυχ. »Τετράγυον, (μέτρον) τεσσάρων ὀργυιῶν. Γύης δὲ μέτρον ἦτον σταδίου· καὶ ἐν τῷ ἀρότρῳ, τὸ κύρτωμα τοῦ ἱστοβοέως, Γύης. Ἔνιοι δὲ φασί, γύην τὸ ὀργυιαῖον μέτρον« ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ Η, ἔχει· »Τετράγυος, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γυῆν ἔχει, ἴσα ἢ τετράπλεθρος, τετράγωνος, Ἰσόπλευρος. Γύης δὲ μέτρον γῆς, καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ ἐν Σ. Τετράγυον δέ, διάστημά τι ὅσον ἦν ἀρτρίᾳ ὡς εἰκὸς δὲ ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἀργάτας καὶ χρομένους βουσὶν ὁμοίοις· ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν γεωργικῷ μέτρῳ »Σπορεικά, ἡμ· λεγομένῳ· οὕτω καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1343.
Τετραγωνέω, ῶ. Κεῖμαι κατὰ τετράγωνον θέσιν πρός τι. »Ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία« κεῖται ἐν τετραγώνῳ μετὰ τοῦ Διός. Ἀστρολογική τις ἔκφρασις παρὰ Λουκιαν. Φιλοπ. ἐκ τοῦ τετράγωνος.
Τετραγωνιά, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 6. μετὰ τοῦ Θυεῖα συνεχῶς μένον· δένδρον τι ἄγριον ἢ θάμνος τις· ἀμφ. τινὲς θέλουσιν ὅτι τοῦτο ταύτον ἐστὶ τῷ τοῦ Λιν. Εὐώνυμος, Evonymus europaeus, διὰ τὸ σχῆμα τῶν καρπῶν αὐτοῦ, καὶ οὕτινος ὁ καρπὸς κινητικὸς τῆς κοιλίας ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτει ἰατρικὸν »Τετραγώνῳ ὄπερ ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, στίμμι ἠρμήνευσεν, ἀναφέρουσι ἐπὶ τοῦτο, καὶ, τετραγωνιᾷ, ἢ τετραγωνίᾳ, ἀναγινώσκουσι.
Τετραγωνιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, τετράγωνος. Γεωπον. β'. 2.
Τετραγωνίζω, Μ. ἰσω (τετράγωνος). Τετράγωνον ποιῶ· εἰς σχῆμα τετραγώνου μεταβάλλω. 2) ἀμετβ. Οὐδετ. τετράγωνος εἰμί. Πλατ. Θεαίτ. σελ. 148. Α.
Τετραγώνιον, τό· ἐξυπακουομ. Ἱμάτιον. Τὸ ἔχον τέσσαρας ἄκρας, ἢ πτυχώσεις. ἀμφ. ἴδε ἐν τῷ, τετράγωνος.
Τετραγωνισμός, ὁ (τετραγωνίζω). Τὸ τετράγωνον ποιεῖν, τετραγώνισις. 2) παρὰ Μαθημ. Ὁ ἀναβιβασμὸς ἑνὸς ἀριθμοῦ εἰς τὴν δευτέραν δύναμιν, ἢ τὸ πολλαπλασιάζειν ἀριθμόν τινα ἅπαξ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.
Τετραγωνοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τετραγώνου εἴδους ἢ σχῆμα ἔχων, Εὐστάθ.
Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τετράγωνον ἢ πλατὺ πρόσωπον ἔχων. Ὁ Ἡρόδοτ. ζ, 109. καλεῖ Τετραγωνοπρόσωπα, τὰς Ἐνυδρίδας καὶ τοὺς Κίστορας τὰ ἀμφίβια ζῶα, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὰ πλατὺ τὸ πρόσωπον.
Τετράγωνος, ὁ, ἡ, ον (τέσσαρες, γωνός). Ὁ τέσσαρας γωνίας, κόχας ἔχων, κυριαμῖς τετραγώνοις. Ἡροδτ. 2, 124· καὶ, τὸ τετράγωνον, ὁηλ. σχῆμα σώματός τινος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια ἀποτελεῖ σχῆμα ἐκ τεσσάρων ἐρθῶν γωνιῶν συνεστάμενον. 2) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται »Τετράγωνος ἀριθμός«, ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὁ ὑπὸ δύο ἴσων ἀριθμῶν περιεχόμενος, ἢ τοῦ ὁποίου αἱ δύο παράγοντες εἶναι ἴσοι καὶ οἱ αὐτοὶ ἀριθμοί. Ἐν δὲ τῇ Στρατιωτ. »Τετράγωνον· ἐξυπακουομ. »Στρατοπέδου· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Carré. 3) Λέγεται ἔτι »Τετράγωνος Πᾶν τὸ στερεὸν, μόνιμον, σταθερὸν καὶ βάσιμον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος σχεδὸν ἰσομετροῦται· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, Εὐραῖον, στερεὸν, καλῶς στηριζόμενον. Μεταφορ. »Τετράγωνος ἀνὴρ· ὁ σταθερὸς, εὐσταθὴς, εὐραῖος, καὶ ἐμμένης, ἄρρηκτος, ἀπτόητος, καὶ »κεῖθι τετράγωνος«, Πλάτ. Πρ. σελ. 344. Α. ὁ στερεὸς κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ φρόνημα, πᾶς, ἐντελής. Ἀριστοτελ. Ῥητορ. 7. 11. »Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον ἢ μεταφορὰ, ἅμα γὰρ τέλειον. καὶ Ἠθ. Νικομ. α'. 10. »οὐ ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου«. ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. (ἐν ς'. 27.) ἑρμηνεύων τὸ »Τῆς τετραγώνου ἐργασίας« λέγει· »Ἐπὶ φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκεύαζον, ἀπὸ τῶν μελῶν, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐφ' ἁπλῆς πίστη παντοχόθεν βάσιμον καὶ ὄρθιον ἐστί, οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ παντοχόθεν αὐτῇ, τὸ ψεῦδος δὲ πολύγωνον καὶ πολυσχιδές«. 4) »Ἱματίου, ἢ, σχῆμα τετράγωνον· ἐλέγετο τὸ Ἑλληνικὸν ἐπανωφόρεμα πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, Toga, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον, Ἀππιαν. Ἐμφ. ε'. 11 »Ἀρέλειαν δὲ ἰδιωτικὴν αὐτὴς ἐξ ἡγεμονίας, καὶ σχῆμα τετράγωνον ἔχων, καὶ ὑπόδημα Ἀττικόν· καὶ Ἀθην. ε'. σελ. 213. »Οἱ δὲ λοιποὶ μεταμφιασάμενοι τετράγωνα ἱμάτια, τὰς ἐξ ἀρχῆς πατρίδας ὀνομάζουσιν.
*Τετραγωνώδης, ὁ, ἡ, ες· = τετραγωνοειδὴς, Σχολ. Διον. Θρακ. ἐν Βιλλοισ. Ἀνεκδ. 2, σελ. 178.
Τετραδακτύλιαῖος, αία, αῖον. Τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, ἐκ τοῦ
Τετραδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τέσσαρας δακτύλους, ἤτοι τέσσαρα δάκτυλα ἔχων.
Τεταραρχέομαι, = τεταρχέομαι, ἐν τεταρχίᾳ τινὶ ζῶ, ζῶ ὑπότινα τεταράρχην, ἢ ἐξουσιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ, ὦδε
Τετραδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπαρχία, τὸ κράτος τοῦ τετράρχου, ταὐτὸν τῷ, τετραρχία. Ἀππιαν.
Τετραδεῖον, καὶ, τετράδιον, τό (τετράς). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων πραγμάτων ἢ προσώπων συνεστάμενον, ἢ, τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστὸς, ἀριθμὸς ἐκ τεσσάρων, Quaternio, τέτραδον, quaderno. Ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλ. ιβ'. 4. λέγεται τὸ ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν συνεστάμενον τάγμα· παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ εἰς τέσσαρα μέρη διπλωμένον χαρτίον, ἢ φάκελος ἐκ τεσσάρων φύλλων.
Τετραδίται, οἱ. Σύνοδος νέων συνηθῶν, κατὰ τετράδα γινομένη, ὅ ἐστι, συνέλευσις νεανίσκων εἴς τινα τόπον ἐπὶ εὐωχίᾳ, γινομένη κατὰ τὴν τετάρτην ἑκάστου μηνὸς, ὡς καὶ τε εἰκάδισται, καὶ, τριακάδισται Ἀθην. (σελ. 487. καὶ, 659) ζ'. καὶ, ιδ'. 3) Ἄθλιοι καὶ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ὅ ἐστιν, οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες, ἐκ τῆς Παροιμίας »Τετράδι γέγονας

ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους λεγομένη, καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι (τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός) φασὶ γενέσθαι, καὶ πρῶτον μὲν ἐνδοξον ὄντα, ἔπειτα δὲ ἄλλοις ταλαιπωρήσαι.

*Τετρᾰδραχμιαῖος, αία, αῖον, = τετράδραχμος.

Τετράδραχμον, τό. Νόμισμα ἐκ τεσσάρων δραχμῶν συνιστάμενον. Οὐδέτερ. τοῦ

Τετράδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Τεσσάρων δραχμῶν ἄξιος, ὅστις ἔχει, ἀξίζει τέσσαρας δραχμάς, ἔχων τιμὴν τεσσάρων δραχμῶν. «Μέδιμνος τετράδραχμος» τέσσαρσι δραχμαῖς πωλούμενος. 2) Ὁ ἔχων βάρος, ζυγιάζων τέσσαρας δραχμάς.

Τετράδυμος, ὁ, ἡ, ον. Τετραπλοῦς, τέσσαρα ὁμοῦ ἔχων, ἢ παράγων, ἐκ τεσσάρων συνιστάμενος. Στρέβ. περὶ τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν· «Τετράδυμα τίκτειν· τέσσαρα τέκνα ὁμοῦ τίκτουσι. (τὸ δύμος ἔστιν καθὼς φαίνεται ἐπίθετική μόνον καταλήξις τις τῶν ἀριθμητικῶν Ὁνομ. παρβλ. δίδυμος, τρίδυμος, ἑπτάδυμος, καὶ ἀμφίδυμος)

Τετράδωρος, ὁ, ἡ, ον (δῶρον). Ὁ τεσσάρων παλαμῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

*Τετρᾰελίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἑλίκωψ). Ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς, Γλωστ. ἀμφ.

*Τετρᾰέλικτος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετρᾰέλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, ἕλίσσω). Τετρακις περιειλημμένος, περιεστραμμένος, στριφογυρισμένος περὶ ἑαυτόν, ἢ πολυέλικτος, ὁ πολλὰς ἕλικας ἔχων. 2) τετράελιξ, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Ἐρυσ. Θεόφραστ. Tetralix.

Τετρᾰέννις, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετρᾰέννος, ὁ, ἡ, ον (ἐννος). Τεσσάρων ἐτῶν, τετραετής, quadrimus. (ᾰ)

Τετρᾰετηρία, ἡ (τετραέτηρος). Τὸ τεσσάρων ἐτῶν χρονικὸν διάστημα, τετραετία, Γλωστ. Στεφ.

Τετρᾰετηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τετραετηρίδα ἢ τετραετηρίαν ἀνήκων, ἢ ὁ πᾶσαν τετραετίαν συμβαίνων, ἐρχόμενος.

Τετρᾰετηρίς, ίδος, ἡ. Κυβόλου, τὸ χρονικὸν διάστημα τεσσάρων ἐτῶν, τετραετία, ἐξυπακουομένου δὲ τὸ, ἑορτή, ἢ εἰς κοινὸν τεσσάρας χρόνους πανηγυριζομένη ἑορτή, οἷα ἦν, ἢ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Τετρᾰέτηρος, ὁ, ἡ, ον· = τῷ ἑπομ.

Τετραέτης, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετρᾰέτης, ὁ, ἡ, ες (ἔτος). Ὁ τέσσαρα ἔτη ἔχων, ἢ ὁ τεσσάρων ἐτῶν ὤν· ταὐτὸν τῷ, τετραέτης, Ἡροδ. 1, 199. ὅθεν

Τετρᾰετία, ἡ. Τὸ τεσσάρων ἐτῶν διάστημα, τετραετηρία.

Τετράζευκτος, ὁ, ἡ, ον (ζεύγνυμι)· ταὐτὸν τῷ, τετρίζυγος Φιλαιν. Λεξ.

Τετράζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τέσσαρας ζυγοὺς ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ὑποζυγίων συρόμενος, καὶ καθόλ. τετραπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς. «Τετράζυγον ἅρμα», τὸ τέσσαρας συνεζευγμένους ἵππους ἔχον ἅμαξιον, εὑρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ, ἅρμα· ταὐτὸν τῷ, τετράϊππον.

*Τετράζυξ, υγος, ὁ, ἡ· = τετρίζυγος.

Τετράζω (τέτραξ). Κακκαρίζω, λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων ὅταν τίκτωσι τὰ ᾠά, Ἀθήν. 3. σελ. 398. «Ὅταν οἰστρηθῇ δὲ, τετράζει τῇ φωνῇ· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει· «Κακκάζειν· τὰς ὄρνεις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας.

Τετρᾰήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Τέσσαρας ἡμέρας ἔχων, τεσσάρων ἡμερῶν μακρός, καὶ ὁ τέσσαρας ἡμέρας διαρκῶν.

Τετρᾰθέλυμνος, ὁ, ἡ, ον (θέλυμνος). Ὁ τέσσαρας θελύμνους ἢ πτυχάς, διπλώματα ἔχων, τετράκις δεδιπλωμένος Ὀδυσ. Χ, 122. «Αὐτὸς δ' ἀφ' ὧμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον· τέσσαρες θέτεις ἔχον ἐπ' ἀλλήλοις. Εὐστάθ. ἢ καθ' Ἡσύχ. «τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, ὃ ἐστὶν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συεστός», καὶ Ἰλ. Ο, 479.

Τετράθυρος, ὁ, ἡ, ον (θύρα). Ὁ τέσσαρας θύρας ἢ ἀνοίγματα ἔχων

Τετραίνω, Μ. ήνω· κατ' ἐπιτασ. τύπ. τοῦ ΤΡΑΩ, τιτραίνω, Τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐξ οὗ εὑρηται ὁ α'. ἀόρ. ἐν χρήσει ἐτέτρηνα, Ἰλ. Χ, 396. Ὀδ. Ε, 247. Ψ, 198. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀνακυπτητικῶς· ἐνεστ. ἐν χρήσει τύπ. τοῦ μελ. τετρανῶ, ἀορ. α'. ἐτέτρανα, ἔτι δὲ καὶ Μέσ. οἱ χρόνοι τρήσω, τέτρηκα, τέτρημαι ἀνήκουσιν ἐς τὸ τιτραίνω· παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως τιτραίνω, καὶ παρ' Ἀττ. ἔστι μᾶλλον ὁ ἐνεστ. τετραίνω ἐν χρήσει.

Τετράϊππον, τό (ἵππος). Ἅρμα τέσσαρας ἵππους ἔχον, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους. Γλωστ. Στεφ σπάν. τύπ. τοῦ τέθριππον.

Τετρᾰκαιδεκᾰέτης, ου, ὁ· καὶ

*Τετρᾰκαιδεκᾰέτης, ους, ὁ, ἡ, ες (ἔτος). Ὁ δεκατέτταρα ἔτη ἔχων, 14. χρόνων ὤν.

Τετράκερως, ὁ, ἡ, ων (κέρας). Ὁ τέσσαρα κέρατα ἔχων

Τετρᾰκέφᾰλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων.

Τετρακίνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Θριδακίνη. (ῐ̄ῡυ)

Τετράκις, Ἐπίρ. Τέσσαρας φορᾶς, τοσάκις τέσσαρα Ὀδ. Ε, 306. παρὰ Νεωτερ. δὲ Ποιητ. καὶ τετράκι. (ῐ̄ῡυ)

Τετρᾰκισμύριοι, αι, α (μύριοι). Τέσσαρας φορᾶς μύριοι, ὅ ἐστι, τεσσαράκοντα χιλιάδες, 40,000.

Τετρᾰκισχίλιοι, αι, α (χίλιοι). Τέσσαρες χιλιάδες. Ξενοφ.

Τετρᾰχίων, ονος, ὁ, ἡ, ον (χίων). Ὁ τέσσαρας χίονας ἤτοι στήλας ἔχων, μὲ τέσσαρας κολώνας.

*Τετράκλαστος, ὁ, ἡ, ον (κλάω). Ὁ εἰς τέσσαρα ἢ κατὰ τέσσαρα κεκλασμένος, συντριμμένος, τζακισμένος, Πρόκλ. εἰς Ησ. Ἔρ. 442.

Τετράκλιμος, ὁ, ἡ, ον (κλίμα). «Ἡ τετράκλιμος», κεῖμενη κατὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου. Νικήτ. χρόν. ἡ. 1.

Τετράκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τέσσαρας κλίνας ἔχων, τετράστρωτος, μὲ τέσσαρα ἐπιβλήματα.

Τετράκναμος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ἀντὶ τετράκνημος (κνήμη). Ὁ τέσσαρας κνήμας ἤτοι ἀκτῖνας ἔχων. Κνήμη γὰρ καὶ Ἀκτὶς ἐνταῦθα ἡ ῥάβδος τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης. Πίνδαρ. Πυθ. ζ. 382. 2. 74. «Ἴυγγα, δεσμὸν τετράκναμον».

*Τετρακνάμων, ὁ, ἡ, ον· ἀμφ. Γραφ. παρὰ Πινδ. ἀντὶ τετράκνημος.

Τετρᾰκόρυμβος, ὁ, ἡ, ον (κόρυμβος). Ὁ τέσσαρας κορύμβους ἤτοι ῥάγας, ἢ κόμβους ἔχων, ἐν Ἀνθολογ. «Νισσὸς τετρακόρυμβος· ὁ πολλὰς ῥάγας ἔχων. ἴδε κόρυμβος.

Τετρᾰκόρωνος, ὁ, ἡ, ον (κορώνη). Ὁ τεσσάρων κορωνῶν ἔτη ἔχων, ἐπὶ γηραιότατος, ἑκατογήρως, ὑπέργηρως, παλαιότατος. Ἡσιόδου Λειψ. παρὰ Πλουτάρχ.

«Ἐννέα τοι ζώοισι γενεὰς λακέρυζα κορώνη
Ἀνδρῶν ἠβώντων, ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Τετρᾰκόσιοι, αι, α. Ὁ ἀριθμὸς τεσσάρων ἑκατοντάδων, τετράκις ἑκατόν, 400, ὅθεν

Τετρᾰκοσιοστός, ή, όν. Ὁ τῶν τετρακοσίων τάξιν ἔχων.

*Τετρᾰκοστός, ή, όν = τεσσαρακοστός.

Τετρᾰκοτυλιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τετρᾰκότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τεσσάρων κοτυλῶν περιεκτικὸς ὁ τέσσαρα μέτρα περιέχων, ἢ ἄξιος. Σεξτ. Ἐμπ.

Τετρακτύς, ύος, ἡ (τετρά). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τεσσάρων, τετράς· quaternio. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Τετρακτύων, Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων (γράφ. σημεῖον). ἐσέβοντο δὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὴν τετράδα ὡς ῥίζαν καὶ πηγὴν ὅλων τῶν ὄντων· καὶ Κύριλ. ἐν λεξ. χειρογρ. «Τετρακτύς ἐστιν, ἣν καὶ ὅρκον Πυθαγόρειοι ποιοῦνται, μῦθος, στιγή, νοῦς καὶ ἀλήθεια». Ἔστι δὲ ὁ Πυθαγόρειος ὅρκος «Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, Παγὰν ἀενάου φύσεως» Πυθ Χρ. Ἐπ. 48. ὅρα καὶ Ἱεροκλῆν εἰς Πυθ. Ἰάμβλ. καὶ Πορφ. εἰς βίον Πυθαγόρ.

Τετράκυκλος, ὁ, ἡ, ον (κύκλος). Ὁ τέσσαρας κύκλους ἢ τροχοὺς ἔχων. Ἰλ. Ω, 324. «Τετράκυκλον ἀπήνην· τετράτροχον. «Ἅμαξα τετρακύκλου· ἡ τέσσαρας τροχοὺς ἔχουσα. Διόδ. Σικ. καὶ Ἡρόδ. 1, 188. 2, 63. 2) ὁ ἐκ τεσσάρων κύκλων, ἢ γύρων συνιστάμενος (τὸ α τὸ ὁποῖον ἐν Ἰλ. Ω, 324. καὶ παντοχοῦ ἐστι βραχύ, ἐστιν ἐν Ὀδ. Ι, 242. μακρόν.)

Τετράκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τέσσαρα κῶλα ἢ τέσσαρας πόδας, τέσσαρα μέλη ἔχων.

Τετρακωμία, ἡ (κώμη). Τέσσαρες ὁμοῦ οὖσαι ἢ ἀνήκουσαι κῶμαι. Στράβ. 3'. σελ. 622. ἔνθα ὧν ἡμάρτημ. «Τετρακώμην κεῖται.

Τετράκωμος, ὁ (κῶμος) Ἐπινίκιός τις ὕμνος μετ' ὀρχήσεως εἰς Ἡρακλέα ἀφιερωμένος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 618. ἢ καθ' Ἡσύχ. μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον, ἐκαλεῖτο δὲ, τέτταρες κῶμοι.

Τετράλινον, τό. (λίνον). Τὸ ἐκ τεσσάρων λίνων ἢ λεπτῶν συνιστάμενον, καὶ σειρὰ τις τετραπλῆ μαργαρίτων περὶ τὸν τράχηλον. ἀμφ.

*Τετράλιξ, ἡ = τετρέλιξ, 2.

Τετραλογία, ἡ (λόγος). Ἡ τραγικὴ διδασκαλία, ἢ παράστασις, ἤτοι τὰ τέσσαρα δραματικὰ κομμάτια, ὧν τὰ μὲν τρία ἦσαν τραγῳδίαι, τὸ δὲ τέταρτον Σατυρικόν· ἃ ὧν ἕκαστοι τῶν ἐν Ἀθήναις τραγικῶν ποιητῶν εἰς τὰς τέσσαρας Διονυσιακὰς ἑορτὰς ἠγωνίζετο, ὃ ἐστιν, ἔπρεπε νὰ τὰς διδάξῃ ἢ νὰ τὰς παραστήσῃ εἰς τὸ θέατρον ἢ ὑποκριτῶν, ἀμιλλώμενος ἑτέρῳ. Διογέν. Λαέρτ. γ'. 35. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1155. Τριτολογία δὲ ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, ἄνευ τοῦ σατυρικοῦ· ὁ αὐτὸς αὐτόθ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐξέδωκε καὶ Πλάτων τοὺς διαλόγους αὐτοῦ, παρβλ. Ἑρμάν. περὶ Συντ. Τραγ. τετραλ. 1819.

*Τετρᾰμελής, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τεσσάρων μελῶν συνιστάμενος, καὶ ὁ τέσσαρα μέλη ἤτοι μελῳδίας ἀπαρτίζων, ἀποτελῶν.

Τετραμερής, ές, ὁ, ἡ, ές καὶ τεταμερῶς. Ἐπίρ. (μέρος). Ὁ τέσσαρα μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος.

Τετρᾰμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Τέσσαρα μέτρα ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ ἑνὶ στίχον συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων μέτρων, ἤτοι ἐκ τεσσάρων διπλῶν ποδῶν ἢ διποδιῶν, καθὼς π. χ. συμβαίνει εἰς τὰ λεγόμενα Ἰαμβικὰ συστήματα, εἰς τὰ τροχαϊκὰ, καὶ εἰς τὰ ἀναπαιστικά, ὅθεν τὸ Λατ. verbus octonarius· καὶ τετράμετρος στίχος καλεῖται ὁ ἐκ τοιούτων διπλῶν ποδῶν συνιστάμενος. 2) Τὸ τετράμετρον, τέταρτον ἢ τεταρτημόριον ἑνὸς ὁποιουδήποτε μέτρου.

Τετρᾰμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). «Σπονδαὶ τετραμηνιαῖαι», αἱ τέσσαρας μῆνας διαρκοῦσαι, σπονδαὶ διὰ τέσσαρας μῆνας μένουσαι· παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 549. (εὑρίσκεται καὶ, τετραμηνιαῖος, ἀλλ' ἡμαρτ. ἀντὶ τετραμηνιαίος) καὶ

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τεσσάρων μηνῶν ὤν, ἢ τέσσαρας μῆνας ἔχων. «Τετράμηνον»,

τῶν· τὸ τριῶν μηνῶν χρονικὸν διάστημα, τὰ τριμηνία.

Τέτραμμαι, παρακ. παθητ. τοῦ, Τρέπω. ὄθεν Μεταχ. «Τετραμμέναι ἀπεστραμμέναι, πρὸς ἑαυτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι. Ὀδυσ. Ε, 71. καὶ Ἠσ.

*Τετραμμαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράμυους, ὁ, ἡ, ουν (μυῖα) Ὁ τεσσάρων μυῶν βάρος ἔχων, ἢ τεσσάρων μυῶν ἄξιος, Lob. Φρυν. σελ. 553.

Τετραμοιρία, ἡ Ἡ τετραπλῆ μερὶς, τετραπλοῦν μερίδιον, τετραπλῆ μισθοδοσία. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ς'. 1. «Δαρεικὸς ἑκάστῳ, καὶ τοῖς λοχαγοῖς δεκαμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς τετραμοιρίαν· τὸ τετραπλοῦν ἑκάστῳ στρατηγῷ, ὅ ἐστι, τέσσαρας Δαρεικούς, ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα) Ὁ εἰς τὸ τέταρτον μέρος ἀνήκων, ἢ τέταρτον μέρος, ἢ τεταρτημόριον. 2) ἐκ τεσσάρων μερῶν συνεστὼς, Εὐριπ. Ῥῆσ. 5. «Τετράμοιρος νυκτὸς φρουρὰ», εἰς τέσσαρα μέρη διηρημένη, ἢ τέσσαρα μέρη ἔχουσα, τετραπλῆ.

*Τετράμορος, ὁ, ἡ, ον (μορος) = τετράμοιρος. (ᾰ)

Τετράμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφὴ) Ὁ τετραπλῆν μορφὴν ἤτοι τέσσαρας μορφὰς διαφόρους ἔχων. «Ὧραι τετραμόρφοις». Εὐριπ. αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ ἔτους.

Τετραντιαῖος, αία, αῖον, (τετρὰς) Ὁ τετράδος ἢ τετάρτου μέρους ἄξιος, καὶ τετάρτου βάρος ἔχων. ἀφῃ.

Τετρανυκτία, ἡ, (νὺξ) Τὸ τεσσάρων νυκτῶν διάστημα· τέσσαρες νύκτες, Γλωσσ. Στεφ.

Τέτραξ, αγος, καὶ αχος ὁ Ὄρνις τις, πτηνὸν ἄγριον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν. ἐν Ὄρν. 884. καὶ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μυνδίου παρ' Ἀθηναίῳ θ'. σελ. 398. Λέγει γάρ οὕτω. «Τέτραξ, τὸ μέγεθος ἴσος Σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα κερμησοῦς, ῥυσπραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος, καρποφάγος, ὅταν ὠοτοκῇ δὲ, τετράεια· ὁ Ἐπίχαρμος αὐτοὺς δί. ἀνομάζει τοὺς Τέτρακας, μετὰ τῶν Ὀρτύγων, Κρυδαλῶν, Σπερμολόγων, καὶ Συκαλίδων. Ἐκ τοῦ λόγου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου γίνεται δῆλον ὅτι τούτου τοῦ ὄρνιθος δύο εἴδη εἰσίν. «Οὐ τοῦ ὄρνιθος τοῦ μεγάλου μνημονεύει (ὁ Μιγδίος), ἀλλὰ τοὺς τῶν σμικροτάτων. Περὶ τοῦ μεγάλου οὕτω λέγει ὁ Λαρήνσιος αὐτοῦ· κὴν δὲ (ὁ τέτραξ) τὰ μὲν μεγέθος ὑπερ Ἀ ετρυόνα τὸν μέγιστον, τὸ δὲ εἶδος Πορφυρωνι παραπλήσιος, καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα, ὥσπερ οἱ Ἀλεκτρυόνες, τὰ κάλλαια· βαρεῖα δ' ἦν ἡ φωνή· ὀχυμασάντων οὖν ἡμῶν τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος, μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐστενυασμένος παρηνέχθη». Ὁ Ἀριστοτ. ἐν βιβλ. ς', 1 καλεῖ τὸ πτηνὸν τοῦτο «Τέτριβα συνεχέστερον αὐτὸ μετὰ τοῦ, Κόρυδος, τὰ ὁποῖα γεννῶσιν ἢ ποιοῦσι τὴν καλιὰν αὐτῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. «Ὡσαύτως δὲ καὶ κόρυδος καὶ τέτριξ (ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην)· ταῦτα μὲν οὖν ὑπηνέμους ποιεῖται τὰς νοσσευσείας· καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου λέγει. «Ἡ δὲ Τετριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι Οὐραγὰν, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νοσσεύει, οὔτε ἐπὶ τοῖς δένδροις, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς». ὅθεν ὁ Ἀριστοτέλης διακρίνει δύο ὄρνιθας τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὡς παρετήρησεν ὀρθῶς καὶ Κονράδος Γεσνέρος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, σελ. 624. Τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου «Τέτραξι· τὸ δὲ δεύτερον τχεδὸν τὸ τοῦ Λιναίου Tetrao urogallus, τὸ ὁποῖον ὁ Βυφῶνος διὰ τοῦ, Coq de bruyere μετέφρασεν· ἐξ ἐναντίας δὲ φαίνεται ὁ τῆς Μυσίας Τέτραξ, διόλου διάφορος, διά τε τὸ μέγεθος καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὤτων κρεμάμενα κάλλαια, καὶ ὁμοιάζει περισσότερον μετὰ τοῦ Γάλ. tetraon ἢ Cannepiere λεγομένου· ἔτι δὲ καὶ τετράωνα λεγόμ.

Τετράξοος, ὁ, ἡ, ον (ξέω,) Ὁ τετράκις ἐξεσμένος ἢ σχισμένος, χωρισμένος, Ὁ Θεόφραστος λέγει «Δένδρα τετράξοα τὰ ὑπὸ τῶν τεκτόνων τετράκις δυνάμενα σχισθῆναι, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτοὶ χρεισασθῶσιν αὐτὰ εἰς τὰ ἔργα τῶν· ὅταν δὲ δίς, καλοῦνται ὑπ' αὐτῶν δίξοα, καὶ ὅταν ἅπαξ, ἤτοι μοναί, μονόξοα. Ὁ Vitruvius λέγει· «quad fluviis arborem disparare.

*Τετραξός, ή, όν. Τετραπλοῦς, τετραπλάσιος.

*Τετραοδία, ἡ, καὶ

*Τετραόδιον, τὸ, (ὁδὸς) Σταυροδρόμιον, τόπος ἔνθα συνενοῦνται ἢ διακρίζονται τέσσαρες ὁδοί. Γλωσσ. quatrivium.

*Τετραοδος, ἡ = τετραόδιον, σχηματιτὸ κατὰ τὸ τριόδος, χρητμ. παρὰ Παυσ. 8. 9. 2.

Τετραοίδιος, ὁ, ἡ, ον (ᾠδὴ) Ὁ ἐκ τεσσάρων ᾠδῶν ἢ μελῶν συνεστημένος· παρὰ Πλουτάρχ. νόμος κιθαρῳδικὸς τεσσάρων εἰδῶν μελῳδίαν ἔχων.

Τετραόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια) Τεσσάρων ὀργυιῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετραορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τετρέππον, Ἅμαξα συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Πίνδαρ. Ὀλ. ι, 7. ἐκ τοῦ

Τετράορος, ὁ, ἡ, ον (ἄρω) Τετράκις ἢ τετραπλῶς ἐζευγμένος, τέθριππος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 81. «τετράορος ἅρσενες ἵπποι» οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι καὶ, τὸ τετράορον, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἅρμα, τὸ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, ἢ ἐζευγμένον, Πινδ. παρά τισι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ τετράπους «τετράορον ψάσμα ταύρου» Σοφοκλ. κατὰ συναλ. τετρωρος, ὡς καὶ τὸ, συνάορος, συνωρὶς, (υ-υυ)

Τετραπάλαι, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολὺς, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐκπαλαι, παρβλ. δεκαπάλαι.

*Τετραπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετραπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστὴ) Ὁ τεσσάρων παλαιστῶν, παλάμων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. Γεωπον. ε'. 44.

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, ον (πεδον) Τετράγωνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια συνίσταται ἐκ τεσσάρων τετραγώνων. Διοδωρ. Σικ. καὶ Ἀναλ. β'. 356. «Λίθος τετράπεδος». 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμίλ. 15. «Τετράπεδον μέγεθος», τὸ τεσσάρων ποδῶν, (ποῦς)

Τετράπεζος, ὁ, ἡ, ον (πέζα) ταὐτὸν τῷ, Τετράπους, ἔχων τέσσαρας πόδας. Ὀρφ.

Τετραπέρατος, ὁ, ἡ, ον (πέρας) Ὁ τέσσαρα πέρατα ἤτοι ἄκρα ἔχων. «Τετραπέρατα ταῦτα· τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς ἢ τοῦ κόσμου Τιμωθ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ, «Τετραπερατωμένος· ὁ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς διαπερασας, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πολυΐστωρ, πολυμήχανος, πολύτροπος καὶ παντοῦργος.

*Τετραπηχυαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράπηχυς, εος, ὁ, ἡ, ον (πῆχυς) Ὁ τεσσάρων πηχῶν μῆκος ἔχων, Ἡρόδτ. 7, 69. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 549.

Τετραπλασιάζω. Τετραπλοῦν ποιῶ, ἢ λαμβάνω τι τετράκις, τέσσαρες φοραῖς περισσότερον κάμνωτι, ὅθεν

Τετραπλασιασμός, ὁ. Τὸ τετραπλασιάζειν, τὸ τετράκις λαμβάνειν τι.

Τετράπλάσιος, ία, ιον, Τετραπλοῦς, τετράκις περισσότερος, τέσσαραις φοραῖς περισσότερος ἢ μεγαλήτερος. (υ-υυυ)

*Τετραπλεστίων, ὁ, ἡ, ον, Γεν. ονος, = τετραπλάσιος.

*Τετραπλεύρια, ἡ. Ἐπιφάνειά τις, ἢ διάστημα τόπου περιέχον τέσσαρα πλεύρα. ἐκ τοῦ

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλεύρον) Τεσσάρων πλευρῶν ἤτοι τετρακοσίων ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ ον, (πλευρὰ) Ὁ τέσσαρας πλευρὰς ἢ παγίδας ἔχων.

Τετραπλῇ, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τετραπλοῦν τρόπον, κατὰ τέσσαρας τρόπους, ἢ τετραπλῶς, τετράκις τόσον, «τριπλῇ τετραπλῇ (τε τ' ἀποτίσομεν» Ἰλ. Α, 128. γράφεται ἔτι καὶ ἄνευ ὑπογεγρμ. Ἴωτα, τετραπλῆ. ἐκ τοῦ

Τετραπλόος, ὁη, ὸν· καὶ συναλ.

*Τετραπλοῦς, ῆ, οῦν. Ὁ ἐκ τεσσάρων συνεστημένος, τέσσαρσι φοραῖς περισσότερος, τετράκις μεγαλήτερος, ἢ πλειότερος, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ς'. 6. «Δαρεικὸν ἕκαστος, στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦν· τέσσαρσι φοραῖς περισσότερον, ἤτοι τέσσαρας Δαρεικοὺς. Ἐπίρ. «Τετραπλοῦς» ταὐτὸν τῷ Τετραπλῆ.

Τετράπηνις, ον, ὁ, ἡ ουν (πεῖσω, πνοή) Ὁ τέσσαρας ὀπὰς ἐν τῇ ῥινὶ ἔχων, ὅστις ἔχει τέσσαρας τρύπας εἰς τὴν μύτην καὶ ἐκ τούτων ὅλων ἀναπνέει. Λυκόφρ. 1313. κατὰ Σηλ. τετράπνη.

Τετραποδηδόν, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τέσσαρας πόδας, μὲ τέσσαρας πόδας, κατὰ τὸν τρόπον τῶν τετραπόδων, ὡς τὸ τετράπουν ζῶον. Ἀριστοφάν, ἐκ τοῦ

Τετραποδήσις, εως, ὁ, (ποῦς) Ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας 2) Ὁ τεσσάρων ποδῶν μῆκος ἢ βάθος ἔχων. «Λίθου τετραποδήσεως». Ἀρρίαν. Ἀναβ. ὦ. 29.

*Τετραποδητί, Ἐπίρρ. = τετραποδηδόν.

*Τετραποδία, ἡ, Μέτροντι, ὁ διάστημα ἔχων τεσσάρων ποδῶν μῆκος, ἐν τοῖς Ἀθην. ἐπιγραμ. παρὰ Böckh corp. inscr. 1, ἀρ. 160, σελ. 279.

Τετραποδίζω, μελ. ίσω (τετράπους) Βαδίζω, περιπατῶ ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, περιπατῶ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον ἐπάνω εἰς τέσσαρα ποδάρια, ἢ ζῶ ὡς τὰ τετράποδα. Ἡ συνήθεια λέγει ἀντὶ τούτου καὶ «Βουστειλίζω» ἐκ τοῦ Βοῦς καὶ Εἰλίστω· ὡς βοῦς περεύομαι. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. α'. «Τὸ πρῶτον παιδίον ὧν ἅρπει τετραποδίζων· χερσί τε καὶ ποσὶ πορεύεται ὡς τετράπουν ζῶον. ὅθεν

Τετραποδιστής, οῦ, ὁ, Ὁ τετραποδίζων, ὅστις πορεύεται ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, ἢ εἶναι, ζῇ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον.

Τετραποδιστί, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τετραποδητί, καὶ, τετραποδηδόν.

Τετράποδος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Πολύβ. α'. 29. «Λείας τετραπόδους, ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζώων», καὶ Lob. Φρυν. σελ. 546. Ἰακ. Α. Π. σελ. 679. (ᾰ)

Τετράπολις, εως, ἡ (πόλις) Ἡ ἐκ τεσσάρων πόλεων συνεστημένη πόλις, ἢ ἡ ἔχουσα τέσσαρας πόλεις πολιτεία καὶ ἡ ἕνωσις ὁμοῦ τεσσάρων πόλεων.

Τετράπολος, ὁ, ἡ, ον, (πολέω). Ὁ τετράκις ἐστρεμμένος ἢ γεωργημένος, κατεργασμένος, ἢ τετράκις γυρισμένος.

Τετράπορος, ὁ, ἡ, ον (πόρος) Ὁ τέσσαρας πόρους, τρυπας, διεξόδους ἔχων.

Τέτραπος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Ἄρατ.

Τετράπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν. γεν. ποδος (πούς) Ὁ τέσσαρας πόδας ἔχων. Ἡρόδτ. 4. 71.

Τετραπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ τέσσαρα πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων.

Τετράπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερὸν) Ὁ τέσσαρας πτέρυγας ἢ τέσσαρα πτερὰ ἔχων. ὅθεν

Τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ τέσσαρας πτερυλλίδας, πτέρυγας ἔχουσα, τετράπτερος· λέγε-

ται οὕτω κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν καὶ Ἰώνων διάλεκτον ἡ Ἀκρίς, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρα πτερά, ἃ μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 871. »Ἀλλ' εἰπὲ βουλὴ πρίασθαί τῶν ἐγὼ φέρω, τῶν ἐρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων«, παρβλ. αὐτόθι 888, 889.

*Τετραπτέρυξ, υγος, ὁ = τετράπτερος, ἀμφ.

Τετράπτιλος, ὁ, ἡ, ον (πτίλον) Τετραπτέρυξ, ὁ τέσσαρα πτίλα ἢ πτερὰ ἔχων. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1082. »γηγυρύσης τετραπτίλοις« τέσσαρα πτερὰ ἐχούσης παρῳδοῦνται ἐκ τινος Τραγικοῦ.

*Τέτραπτο, Ἐπικ. γ'. πρόσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ τρέπω, ἀντὶ ἐτέτραπτο, Ὅμ.

*Τετράπτολις, ἡ. ποιητ. ἀντὶ τετράπολις, Εὐρ. Ἡρακλ. 81.

Τετράπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτυχὴ) Ὁ τέσσαρας πτυχὰς ἤτοι τέσσαρα διπλώματα ἢ φύλλα ἔχων.

Τετράπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις) Ὁ τέσσαρας πτώσεις ἔχων, ὁ κλινόμενος μένων εἰς τέσσαρας πτώσεις ὧδε »Τετράπτωτα διέματαω· παρὰ Γραμμ.

Τετράπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ τέσσαρας πύλας ἔχων.

Τετραπυργία, ἡ (πύργος) Ὁ τέσσαρος πύργους ἔχων τόπος, ἢ οἶκος μὲ τέσσαρας πύργους. παρὰ Πλουτάρχ. Εὐμ. 8. φέρεται μετὰ τοῦ, ἐπαυλις· πιθανῶς ὅτι σημαίνει τὰ πύργους ἐχοντα μεγαλήτερα καὶ λαμπρότερα ὑποστατικά· οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. λά. 26. καὶ Στράβ. 17. ἀρα. ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν πλουσίων εὐρύχωρος καὶ τέσσαρας πύργους ἔχουσα οἰκησις.

Τετραπωλία, ἡ, (πῶλος) ταυτὸν τῷ, τεθριππεία, Τεθρίππιον, τετράζυγον Ἱλασσ. Στεφ.

Τετράραβδος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τετράῤῥαβδος, ὁ, ἡ, ον (ῥάβδος) Ὁ τέσσαρας ῥάβδους ἔχων, ἀκτῖνας ἢ σειρὰς ὁράδας ἔχων.

Τετράῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμὸς) Ὁ τέσσαρας ῥυθμοὺς ἔχων ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν ἢ ποδῶν συνισταμενος, ἐπὶ στίχων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 668.

Τετράῤῥυμος, καὶ, Τετράρυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμὸς). Ὁ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ἑκτὼ ἵππους ἔχων, ἐπὶ ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἑκτὼ ἵππων. Ξενοφ. Κυρουπ. ἰδε καὶ Τρίῤῥυμος.

Τετραρχέω, ὦ. Τετράρχης εἰμί, μέσ. τετραρχέομαι, ζῶ ἢ κυβερνῶμαι ὑπὸ τετράρχου, ὑπὸ τετραρχικὴν διοίκησιν εὑρίσκομαι. ἐκ τοῦ

Τετράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων καὶ ἡγεμὼν τεσσάρων λόχων, ἢ ταγμάτων. 2) ἐπομένως δε λέγεται καὶ ὁ Ἡγεμὼν μιᾶς ἡγεμονίας ἢ τοπαρχίας ἀπὸ τινος ἐπαρχίας εἰς τέσσαρας διῃρημένης. Τοιαύτας ἡγεμονίας εἶχον ἑταιρέτως αἱ Γαλάται εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα πασα ἐθνικὴ φυλὴ τεσσαρας ἡγεμονίας εἶχε· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἦν διῃρημένη καὶ ἡ Ἰουδαία εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων, ὅπου καὶ ὁ Ἡγεμὼν ἑνάστης ἡγεμονίας ἀντὶ Τοπάρχης λέγεται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν, Βασιλεύς. ὧδε

Τετραρχία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία, κυριότης ἐξουσία τοῦ τετράρχου. »Τετραρχία ἱππικὴ· αἱ τέσσαρες ἱππαρχίαι. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ'. 18. Ὁ Αἰλιαν ἐν Τακτ. ἔχει Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ', καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης. 2) Τοπαρχία ἐπικράτεια ἢ ἐπαρχία, ἄξίωμα, ὑπεροχὴ, δύναμις ἑνὸς Τετράρχου. Ἀρποκρατ. »Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοις τετάρων ἔντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο, καθάπτησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς· δοκεῖ μὲ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέσσαρας μοίρας τὴν Θετταλίαν· εἴη ἂν οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν· ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, διεκελεύσασθαι ἄλλοι τε, καὶ Θεόκομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ τειούτων καὶ τὸ παρ Εὐρίπ. Ἄλκ. 1178. »Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ εἰπέπω τετραρχίᾳ«. ὧδεν

Τετραρχικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἀναφερόμενος εἰς τετράρχην ἢ εἰς τετραρχίαν.

Τετρὰς, ἀδος, ἡ (τέτταρες). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων συνισταμενον, ὁ περιεκτικὸς τεσσάρων μονάδων ἀριθμός. τέσσαρα, Ἡσ. ἔρ. 796, 800, 811, 821. καὶ Πλουταρχ. συμπ. ἠ. 3. »Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται, ὡς τὸ τετρακτύς. 2) Ἡ Τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος, τέσσαρες ἡμέραι· καὶ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 19. »Τετρὰδι τῇ προτέρᾳ· πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μηνὸς ἀρχομένου, τετρὰδι μηνὸς ἱσταμένου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, »Τετράδι φθίνοντος«· Πλούτορχ. πελ. »Ἐψηφίσαντο λάγνιον εἶναι κατὰ μῆνα ἑκάστου, καὶ μεδίμνοι ἄλφιτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος, εἰς καθε τέσσαρας ἡμέρας. 3) Τετράδιον, ἤτοι χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα φύλλα, quaternio. (τετρὰς ἔστι κυρ. κατ' ὀπίκοπ. ἀντὶ τεττορὰς.)

Τετρᾶς, ᾶντος, ὁ (τέτταρες). Κυρ. τὸ τέταρτον μέρος, τεταρτημόριον. Νομισμάτι τεσσάρων χαλκῶν ἀξίων, quadrans, Λατ. ὅπερ δηλεῖ τὸ τέταρτον καὶ ἐντεῦθεν τὸ τεταρτημόριον τοῦ κύκλου, ὁ Ἡσύχ ἔχει. »Τετρᾶντα, τετράγωνόν τι σχῆμα, δηλεῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς· ὧδεν »Τετραντίας, τετραγωνίας, καὶ ἰσχυρούς. Οἱ δὲ, καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς.

Τετράσειρος, ὁ, ἡ, ον (σειρὰ). Κυρίως ὁ ἔχων τέσσαρας σειρὰς, καὶ τιτράερος. Εὐστάθ.

Τετράσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τέσσαρα σημεῖα, ἴχνη, ἰδίως ἐν τῇ μουσ. τέσσαρας χρόνους, ἢ τόνους, χρονικὰ διαστήματα ἢ τέσσαρας συλλαβὰς, ἔχων, Ocean. anal.

Τετράσκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμὸς). Ὁ τέσσαρας σκαλμοὺς ἔχων, ὁ ἐστὶ τέσσαρας κώπας ἔχειν πλοῖον (ikî tʒiftê, Τουρκ.)

Τετρασκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἐς (σκέλος). Ὁ τέσσαρα σκέλη ἔχων, τετράπους. Εὐριπ.

Τετράσσαρον, τό. Νεκτρ. Νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων ἄξιον, ἢ νόμισμα ἐκ τεσσάρων ἀσσαρίων συνιστάμενον. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. 5. sesterlius, ἢν δὲ τὸ Ἀσσάριον τὸ δέκατον ἕκτον μέρος τοῦ δηναρίου παρὰ Ῥωμαίοις.

Τετραστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τεσσάρων σταδίων μῆκος ἔχων, τὸ τετραστάδιον, οὐσ. διάστημα τόπου τεσσάρων σταδίων.

Τετραστάτηρος, ὁ, ἡ, ον (στατὴρ). Τεσσάρων στατήρων ἤτοι δεκαέξ δραχμῶν ἄξιος, ἄξιον. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 413.

Τετράστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τέσσαρας στέγας ἔχων, οἶκος μὲ τέσσαρα πατώματα, τετραέροφος.

Τετράστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ ἐκ τεσσάρων στίχων ἤτοι σειρῶν, συνισταμενος, καὶ ὁ ἐκ τεσσάρων ἀράδων, ἢ ἐμμέτρων στίχων συγκείμενος.

Τετραστοιχία, ἡ. Τετραπλῆ ἀράδα, γραμμὴ, ἢ σειρὰ, τὸ τετραπλοῦν τῶν στίχων, ἐκ τοῦ

Τετράστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). ταυτὸν τῷ, τετράστιχος.

Τετράστεον, τό. Τὸ τέσσαρας στεὰς ἔχων· προθωμάτιον, παρὰ Ῥωμ. Atrium. ἐκ τοῦ

*Τετράστεος, ὁ, ἡ, ον (στεὰ). Ὁ ἐκ τεσσάρων στεῶν, ἤτοι περιστυλίων συνιστάμενος, ἢ περιεχόμενος.

Τετράστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος). Ὁ τέσσαρας στύλους ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων στύλων στηριζόμενος.

Τετρασυλλαβία, ἡ. Τὸ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχειν, αἱ τέσσαρες συλλαβαί. ἐκ τοῦ

Τετρασύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβὴ). Ὁ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχων ἢ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συνιστάμενος. Ἐπίῤῥ. Τετρασυλλάβοις· μὲ τέσσαρας συλλαβὰς, ἢ διὰ τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετράσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τέσσαρα μέρη ἐσχισμένος, διῃρημένος.

Τετράσχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τεσσάρων σχοίνων, ἤτοι διακοσίων τεσσαράκοντα σταδίων μῆκος ἔχων.

*Τετρασώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τέσσαρα σώματα ἔχων, ἢ σύνθετος ἐκ τεσσάρων σωμάτων.

*Τετράτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Τετραπλᾶς τετμημένος, τ' εἰς τέσσαρα τμήματα, τόμους ἢ μέρη διῃρημένος. Παυλ. Σολ. ἀμβ. 252.

Τετράτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ τέσσαρας τόνους ἔχων. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται διαφωνίαι τις ἐκ τεσσάρων τόνων, ἣν οἱ νεώτεροι, μικρὰν ἕκτην, ὀνομάζουσιν.

Τέτρατος, άτη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τέταρτος, καὶ τὸ τέτραιον, τεταρτον φορὰν. Ἰλ. Ψ. 615. Ν. 20. Φ. 177. Ἡσ. Ἔρ. 598. Ἀσ. 363.

Τετράτροχος, ὁ, ἡ (τροχὸς). Ὁ τέσσαρας τροχοὺς ἔχων· ταυτὸν τῷ, τετράκυκλος. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 324.

Τετράτρυφος, ὁ, ἡ, ον (θρύπτω) παρ' Ἡσιοδ ἔργ. 424. »Ἄρτος τετράτρυφος«, ὁ εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεῖται δυσὶ τομαῖς· ὁ εἰς τέσσαρα τμήματα διαιρούμενος, κοπτόμενος, κλώμενος· εἰς τέσσαρα κλάσματα τεμνόμενος· ὁ Τζέτζης ἑρμην. διὰ τοῦ, τέσσαρα κλάσματα ἔχων σταυροειδῶς.

Τέτραφα, ἐνεργ. παρκ. τοῦ τρέφω ἀντὶ τέτροφα Σιμμίας ἐν Ἐπιγράμ. ἐ. »Τοῖς ὦμον καθυπερθεν κύνες κρὰς τέτραφεν· ἀντὶ τοῦ, ἐστὶ. 2) ἀντὶ τοῦ, τέτροπα ἐκ τοῦ, τρέπω, παρὰ Δειπόρχ. καὶ Πολυβ. Θεν καὶ ἐν Ἰλιάδ. Κ. 189 »· πεδίον δὲ γὰρ ἀεὶ Τετράφατ'«· ἀντὶ τοῦ, τετράφατο, τεταμμένοι ἦσαν, καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὸ πεδίον. »Τετράφθαι πρὸς ἰθύν· ἀντὶ τοῦ, ἀντικρὺ ἵστασθαι. »Ἰθὺς τετράφθαι, ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος· καὶ, τετράφθω, ἀναχωρήτω. Ἰλ. Μ. 273.

Τετραφαλαγγαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῆς τετραφαλαγγίας. ἐκ τοῦ

*Τετραφαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς ἢ στρατηγὸς τῆς τετραφαλαγγίας, ἐκ τοῦ

Τετραφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Αἱ τέσσαρες φάλαγγες, καὶ μία φάλαγξ εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένη. Σουίδ. καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν.

Τετράφαλκρος, ὁ, ἡ, ον. »Παρ' Ὁμήρῳ Κυνέη τετράφαλκρος = τετράφαλος, ἥτις ἔτι καὶ, Ἀμφίφαλος καλεῖται. Ἰλ. Κ. 743. καὶ Λ. 41. »Κυνέην τετραφάλκρων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Τέσσερος φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἑξοχάς, οἵ εἰσιν ὕλοι λαμπροὶ, περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρούμενοι. Ὁ δὲ Σχολ. Τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν. Φαλοὶ δὲ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, εἰς εἶδος καρφίων ἢ κομβίων συγκελλημένοι ἐπ' αὐτῆς. Κατεκρούοντο ἄρα οἱ ὕλοι οὗτοι ἢ οἱ ἀσπιδίσκοι περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας εὐκοσμίας χάριν. Ἡ δὲ Ἀμφίφαλος περικεφαλαία φαίνεται ὅτι εἶχεν ἢ πολλοὺς ἐλάχιστα ἢ τοὐλάχιστον δύο φαλούς, τὸν ἕνα ἔμπροσθεν καὶ τὸν ἕτερον ὄπισθεν. Κα-

τα δὲ τὴν τοῦ Βουττμ. εἰκασίαν ἐν Λεξιλ. τ. στελ. 247. φαίνεται ὅτι ῥίζα τῆς λέξεως ἦν ἀρχαίοτατα ἀχρηστ. Ὁμοιομ. Φάληρος, τὸ ὁποῖον ἐστήμαινεν εἴτε τὸν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἱστάμενον λόφον, τὸ ἐπίκρανον, ἢ ἐχρησίμευεν ὡς ἐπίθετον αὐτοῦ, καὶ οὕτω «τετραφάληρος» ἠθέλοι τὴν μὲ τέσσαρας ὑπερχειτας λόφους περικεφαλαίαν, καὶ ἔστιν ἄνευ ἀμφιβολ. συγγεν. τῷ φαλος· παρβλ. φάληρος, φαληρώων· ἄλλοι συγχέουσι τὸ φάληρος μετὰ τοῦ φάλαρα καὶ φαλος.

*Τετράφαλος, ὁ, ἡ, ον (φάλος). «Κυνέη κόρυς τετράφαλος». Ἰλ. Μ, 384. Χ, 315. Περικεφαλαία ἔχουσα τετραπλατίας χαλκᾶς ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς μετάλλου ἐπ' αὐτῆς ἐξοχάς, φάλους, παρὰ Νεωτερ. κώνους, ἐφ' ὧν ἐστηρίζεται ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔμπροσθεν μὲν ἐξέχουν πολὺ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀπισθεν δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, καὶ ἐχρησίμευον ἴσως διὰ νὰ προφυλάττωσι τὴν κεφαλὴν ἀπὸ σύγχρουσίν τινα ἐν καιρῷ ἀγῶνος ἢ μάχης. Ἴδε καὶ ἐν τῷ τετραφάληρος, καὶ ἀμφάλιος, ἐξαιρ. παρβλ. Βουττμ. Λεξ. 2. στελ. 242. — Ὁ Ηαστσιν. ἀμφιβάλλει ἐὰν τὸ τετράφαλον, ἔστι ταὐτόσημ. τῷ τετραφάληρος, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκ τε τῶν ἀρχ. καὶ νεωτερ. ἐκλαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς ἔχοντα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν. (α)

Τετραφάρμακος, ὁ, ἡ, ον (φάρμακον). Ὁ ἐκ τεσσάρων φαρμάκων, ἰατρικῶν συνιστάμενος. «Δύναμις τετραφάρμακος».

Τετράφατας, τετράφατο, ἐπ. καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. πληθ. παθ. Παρκ. καὶ ὑπερτ. τοῦ Τρέπω. Ἰλ.

*Τετράφη, ἠμαρτ. γραφ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 279. Ψ, 348. ἀντὶ, ἡ ἔτραφε.

*Τετραφώς, υῖα, ός· μετοχ. Παρκ. τοῦ τρέπω.

Τετράφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τέσσαρα φύλλα ἔχων, ἀμφ.

*Τετράφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ εἰς τέσσαρας φυλὰς, ἤτοι γένη διῃρημένος, ὁ ἐκ τεσσάρων φυλῶν συγκείμενος. Ἡρόδ. 5, 66.

Τέτραχα, Ἐπίῤῥ. (τέτταρες). Εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένος, κατὰ τέσσαρα.

Τετραχείρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ τέσσαρας χεῖρας ἔχων.

Τετραχῆ, Ἐπίῤῥ. ταὐτόν τῷ, Τετραχῶς.

Τετραχθά, Ἐπίῤῥ. ταὐτόν τῷ, τετραχα, πλεονασμῷ τοῦ θ, ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τρίχα, καὶ διχθὰ ἀντὶ δίχα Ἰλ. Γ, 303. «Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφήσω· εἰς τρία καὶ τέσσαρα μέρη διακλασθεὶς, ἤτοι ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ. «Εἴ ποις ἂν σιδήρου θραυσμένου ἀκούειν· τοιοῦτον γάρ τινα ἦχον ἡ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης, ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ Ποιητοῦ, ὁμοιοτροπίας τρόπῳ, πλεονασμῷ τοῦ θ· διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, καὶ Ὀδ. Ι, 71. (υ-υ)

Τετραχίζω, μλ. ἴσω (τέτταρα). Εἰς τέσσαρα μέρη διαιρῶ. 2) Ἐπὶ τετάρτου μέρει ποιῶ τι, ὁ ἐστι, ποιῶ, ἐργάζομαι, ἐμπεδῶ τι, ἵνα λάβω ἐξ αὐτοῦ τὸ τέταρτον μέρος. Ἡσυχ. Πολυδ. Φωτ. καὶ Ἐτυμολογ. ἐξ Ἀριστοφάν.

Τέτραχμον, τὸ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ, τετράδραχμον.

*Τετραχόθεν, ἐπιῤῥ. (τέτταρες). Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

*Τετραχοίσιος, σία, σιον = τετράχοος, ἐπιγρ.

*Τετραχοινικὸς, ἡ, ὸν = τετραχοίνιξ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 639.

Τετραχοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Ὁ τεσσάρων χοινίκων χωρητικὸς ἢ δεκτικὸς, ὅστις πέρνει μέσα, χωρεῖ τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχοος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συναλ. τετράχους, ουν. Ὁ τέσσαρας χόας ἔχων, ἐμπεριέχων. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 526. «Μέδος τετράχοος· τεσσάρων χοῶν δεκτικός. Ὡς μέτρον δὲ Οὐσιαστ. τὸ περιληπτικὸν τεσσάρων χοῶν. Γεωπον. 3'. 10.

Τετράχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τέτταρας χορδὰς ἔχων. καὶ «Τετράχορδον, τὸν Ὄργανον μουσικὸν τέτταρας χορδὰς ἔχον, ἢ τέσσαρας τόνους ἀποτελὸν, συνεχειᾶν τινα δηλ. τόνων ἤτις ἀπετελεῖτο διὰ τῆς κρούσεως τῶν τεσσάρων χορδῶν. Δύο δὲ συνημμένα τετράχορδα διδόασι, μετὰ τῆς προσλαμβομένης (χορδῆς), τὴν τονιαίαν κλίμακα (Scala, Γαλ. la gamme) τῶν νεωτέρων, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἤτοι τῆς βάσεως, μέχρι τῆς ὀγδόης.

Τετραχρονία, ἡ. Οἱ τέσσαρες χρόνοι. Γραμματ. καὶ παρὰ Μουσ. ἡ διάρκεια τεσσάρων χρονικῶν διαστημάτων. ἐκ τοῦ

*Τετραχρόνιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

Τετράχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ τέσσαρας χρόνους ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων χρόνων συνιστάμενος, ἐξ ὧν δύο ποιοῦσι μίαν μακρὰν συλλαβήν, παρὰ Γραμμ.

*Τετράχυτρος, ὁ, ἡ, ον (χύτρος). Ὁ τέσσαρας χύτρας, ἤτοι ἀγγεῖα χωρῶν, Βατραχμ. 288.

*Τετράχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος.) Ὁ ἔχων τέσσαρας χώρους, ἢ κοίτας. Βοταν.

Τετραχῶς, Ἐπίῤῥ. (τέτταρες). Κατὰ τέσσαρας τρόπους, τεσσάρων εἰδῶν, ἢ τεσσάρων λογίων.

Τετράψομαι, μετ' ἐλ. Μέλ. τοῦ Τρέπω. Ἡσύχ.

Τετράων, ωνος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ, τετράδων, καὶ, τετραΐων, Ὄρνις ποιὰς, ὡς ἡ μελεαγρὶς, ἡ ὁ μέγας τέτραξ, παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 654. φέρεται ἐκ Πτολεμαίου. «Φασιανῶν, οὓς τετράονας ὀνομαζουσιν, συγγεν. τῷ τέτραξ.

Τετράωτος, ὁ, ἡ, ον (οὖς). Ὁ τέσσαρα ὦτα ἔχων, ἢ χειρολαβίδας, χειρούλια.

Τετρεμαίνω, μέλ. ανῶ. καὶ παρτ. εὔχρηστ. (τρέω, τρέμω.) Τρέμω, φοβοῦμαι, ἔστι κατ' ἀναδίπλωσ. καὶ ἐπιτασ. τύπ. τοῦ τρέω. Ἀριστοφάν. Νεφ. «Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.»

*Τέτρημαι, Παθ. παρακ. τοῦ τετραίνω.

Τετρήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). ἀντὶ τοῦ, τετραήμερος. Ἀριστοτέλ. πολ. γ.

Τέτρηνα, ἐπικ. ἀορ. τοῦ τετραίνω· ἀντὶ, ἐτέτρηνα, ἐτρύπησα. Ὁμ. Ὀδυσ. Ε, 247.

*Τετρήνω, ἠμαρτ. γραφ. ἀντὶ τετραίνω, ὁ δὲ Βουττμ. ἐν Ἑλ. Γραμμ. Τόμ. Ι, σελ. 238. παραδέδεται ὡς Ἰωνικ. τύπ.

Τετρήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἐρέττω). Ὁ τέσσαρας κώπας ἔχων. ὡς Ὀυσ. ἡ τετρήρης, ναῦς μὲ τέσσαρας κώπας. Διόδωρ. Σικ. 13. ὄθεν

Τετρηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τετρήρη ἀνήκων. «Πλοῖον τετρηρικὸν· ταὐτόν τῷ, τετρήρης.

Τέτρηχα, Ἀμετβ. Παρακ. ἔχων σημασ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ταράσσω. Εἰμὶ τεταραγμένος, συγχισμένος, ἢ τολμηρότερον, βασανιστμένος· καὶ μετοχ. τετρηχώς, υῖα, ός Ἰλ. Η, 346. Β, 95. ἐπικ. γ'. πρόσ. ἐνικ. ὑπερτ. τετρήχει.

Τετρίγει, ἐπ. γ', πρόσ. ὑπερτ. τοῦ, τρίζω, Ἰλ. Ψ, 714. (ι)

*Τετριγυῖα, μετοχ Θηλ. Παρακ. τοῦ τρίζω, Ὁμ.

*Τετριγῶτας, ἐπικ. Λίτ. πληθ. μετοχ. Ἀρσεν. τοῦ παρακ. τοῦ τρίζω, ἀντὶ τετριγότας, Ἰλ. Β, 314.

Τέτριξ, ιγος, ἡ, Ἀγριόν τι πτηνόν. ἴδε ἐν τῷ, Τέτραξ.

Τετριμμένη, ἡ. Θηλ. Μετοχ. Παρακ. τοῦ τρίβω, πρόσωπ. ὀδύσ. Ἡ πεπατημένη ὁδός. Ἡσύχ.

Τέτρομος, ὁ, ταὐτόν τῷ, Τρόμος. Ἀπολλών. Δύστ.

Τετρόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ταὐτόν τῷ, τετραόργυιος.

Τέτροφα, ἀντὶ τοῦ, Τέτροπα, Παρκ. τοῦ, Τρέπω. Ἀριστοφάν. Νεφ. 858. «Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας;» 2) τοῦ τρέφω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, τέτροφε, διὰ τοῦ, πέπηγε. Ὀδυσ. Ψ. 237. «Νηχόμενοι, πολλοὶ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη» καὶ διὰ τοῦ, πέφυκε. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 186. «Ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι. ἴδε ἐν τῷ, τρέφω.

Τετρῦσθαι, Ἀπαρμφ. παθ. Παρκ. τοῦ τρύω, ἢ τρύχω, Ἡρόδοτ. α'. 22.

Τετρυφάλεια, ἡ, Περικεφαλαία. Ἡσύχ. ἀντὶ τετραφάλεια.

*Τετρωβολιαῖος, αία, αῖον, = τετρώβολος.

Τετρωβολίζω, μελ. ίσω. Τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβάνω. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ. 3'. 64. Ὁ Φωτ. ἔχει. «Τετρωβολίζων, τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτον ποτε. ἐκ τοῦ

Τετρώβολον, τὸ, Νόμισμά τι τεσσάρων ὀβολῶν, οὐδετ. τοῦ

Τετρώβολος, ὁ, ἡ, ον (ὀβολὸς). Τεσσάρων ὀβολῶν ἄξιος, ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων· ὁ ζυγιαίων τέσσαρας ὀβολοὺς, Lob. Φρυν. σελ. 549. Παροιμ. «τετρώβολον τοῦτ' ἐστιν ἀντὶ πολυτίμητον. Σχολ. Ἀριστφ. Βατρ. 254. Boeckh Ath. Staatshaus. 1, σελ. 114.

*Τετράκοντα, Δωρ. ἀντὶ, τεσσαράκοντα. Ἀρχιμ. ὄθεν

*Τετρακοστομόριον, (μόριον) Τὸ τεσσαρακοστὸν μερίδιον, ἐκ τοῦ

*Τετρακόστος, ὁστη, Δωρ. ἀντὶ τεσσαρακοστός.

*Τετρωμένος, ένη, ένον, μετοχ. παθητικ. παρακ. τοῦ τιτρώσκω, Ἡρόδ.

*Τετρωρία, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ τεταρορία.

*Τετρωρίς, ίδος, ἡ, = τετρωρία.

*Τετρώριστος, ὁ, ἡ, ον, = τέτρωρος, τετράορος, Σοφ. Ἀμφιαρ. 4. παρὰ Στράβ. 3'. «τετρωρίστῳ ἅρματι».

Τέτρωρος, ὁ, ἡ, ον ταὐτόν τῷ, τετράορος. τὸ τετράζευκτον ἅρμα, ἤτοι τὸ τετράππον. Ἐν τῷ Ἡρακλ. Πλν. ἀντὶ τοῦ, τετρακτὺς· οὕτω καλεῖται καὶ παρὰ Γαληνῷ ἓν μέρος τοῦ Ἀστραγάλου ὀστέου, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρας πλευράς.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὄροφή). Ὁ τέσσαρας ὀροφὰς, πατώματα ἔχων, ταὐτόν τῷ, τετράστεγος, Ἡρόδ. 1, 180. «Οἰκιέων τριωρόφων καὶ τετρωρόφων, οἰκίας μὲ τρία καὶ τέσσαρα πατώματα.

Τέττα. Τιμητικὴ, φιλικὴ, ἢ κολακευτικὴ προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς καὶ τό, ἄττα, τάτα, ἄππα, ἀππᾶ, πάππα, πάπα. Ἰλ. Δ, 412. «Τέττ' ἰὼν προτέρω κρατερὸς Διομήδης, τέττα, σιωπῇ ἧσο· ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Τέττα, προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον· καὶ ἐν Ἰλ. Ζ, 518. ἔχει· «Ἠθεῖα, προσφώνησις νεωτέρου ἀδελφοῦ φιλοφρονητικὴ πρὸς πρεσβύτερον, κατὰ τιμήν. Ταῦτα εἰσὶ προτακτικὰ, οὐδὲ ποτε δὲ περὶ τινος αὐτὰ κατηγορεῖται, ἀλλὰ πρός τινα ἐκφωνεῖται· τέττα, πρὸς φίλον, ἄττα, πρὸς τροφέα, πάππα, πρὸς πατέρα, ἠθεῖε, πρὸς ἀδελφόν. Ὁ Εὐστάθ. λέγει τοῦτο «Προσφώνημα φιλεταιρικόν», ὅ ἐστι, πρὸς φίλους λεγόμενον· καὶ ἄλλοι «Σεπτικὴ φωνὴ φίλου πρὸς ἑταῖρον». (ὁρα Ἑλλάδιον χρηστομάθ. παρὰ Φωτ. βιβλ. κώδ. σοδ'. σελ. 1581. ἔκδ. Hoeschel.)

Τέτταρα, τά, Ἀττ. ταὐτόν τῷ, τέτταρα. »Τέτταρα ξύλλαι· ἐπὶ τῆς θύρας· οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Ἡλυδ. ζ. 27. »Τὰ δὲ τῆς θύρας ξύλα, τέτταρα ὠνόμαζον· καὶ τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι, ἐντὸς τῶν τεττάρων, ἰόν καὶ τέτταρες.

*Τετταρακοντα, Ἀττ ἀντὶ τεσσαράκοντα ἔδοι

Τετταρακοντετία, ἡ. Χρονικὸν διάστημα ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, σαράντα χρόνοι.

Τέτταρες, εἱ, αἱ, τετταρα, τά, Ἀττ. ἀντὶ τέσσαρες· οὕτω καὶ τὰ ἐκ τούτου τύ δεται.

Τεττιγομήτρα, ἡ (τέττιξ, μήτρα). Ἡ τοῦ τέττιγος μήτρα, ὅ ἐστι, τὸ κέλυφος, ἐν ᾧ γίνεται τὸ πρῶτον ὁ τέττιξ (τὸ ὑπερκείμενον τῶν τεττίγων, ἐξ οὗ ἐντελεῖς ἐξέρχονται) Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε'. 30.

Τεττιγόνια, τά (τέττιξ). Οἱ μικροὶ τέττιγες, εἶδος μικρῶν τεττίγων, Ἀριστοτ.

Τεττιγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τέττιγα φέρων, φέρουσι. Ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι »Τεττιγοφόρια, διότι ἀρχαῖοι ἐφόρουν ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τέττιγας χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς καὶ αὐτόχθονας εἶναι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1326. Θουκυδ. α' 6. »Καὶ χρυσοῦν τεττίγων ἐν ὄρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Κατὰ Περσέων πιθανῶς μετεχειρίζοντο εἰς λέξιν καὶ στρῖξιν τῶν μαλίων τοιαῦτα κατασβολάνας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ παρίστανε χρυσοῦν τέττιγα.

Τεττιγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τεττίγῳ ὅμοιος, ὁ φύσιν ἢ εἶδος τέττιγος ἔχων.

Τεττίζω, ταὐτόν τῷ, τιτίζω.

Τέττιξ, ιγος, ὁ. Εἶδος εντόμου πτερωτοῦ, τετρίζοντος ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἀπὸ τῶν θύρας (στίζιρας ἢ τζίτζιρας, χυδαϊκ. cicada, Λιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει. »Κίτιξες, τέττιγες· ὅ ἐστι, κίτ, κίκ ᾄδων.), Ἀριστ τέλ. ζώων Ἱστορ ε'. 24. (30). »Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· εἰ μὲν μικροί, εἰ πρῶτοι φαίνονται, καὶ τελευταῖοι ἀπολύνται· οἱ δὲ μεγάλοι οἱ ᾄδοντες, οἱ καὶ ὕστερον γίγνονται, καὶ πρόεριον ἀπέλλυνται· καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας Ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια. – οὐ γίνονται δὲ τέττιγες, ὅπου δένδρα μὴ εἰσι. Γίνεται δῆλον ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιδέσεων τῆς φωνῆς τοῦ τέττιγος, πάντων ἤδη καὶ τερπνὸν ἦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τ' τερπτικὸν τῶν τεττίγων, καθὼς καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ὡῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι κα εἰκόνα. Ἰλ. Γ, 151. »τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ ῥ' κα' ὕλῃ δενδρίῳ ἐφεζόμενοι ὀπαλέριβδαν ἰείσιν· τεττίγοις ὁμοίως, οἵτινες κατὰ τὴν ὕλην (τὸ δάσος) δένδρῳ ἐπικαθεζόμενοι, φωνὴν ἡδεῖαν ἀφιᾶσιν, ἦτοι μελῳδικῶς τερετίζουσι Ἡσιόδ. ἔρ. 582. »Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει ἀοιδήν. καὶ ἐ. Ἀσπίδ. 393. »Ἥμος δὲ χλοερῷ κυαιόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδῃ ἄρχεται, ὥ τε πόσις καὶ βρῶσις ἥδιστος ἔρτο, καὶ τε παννυμέριός τε καὶ ἠώς χεῖε αὐδήν· Ἴδοι ἐν αἰνοπάτῃσι Ἀριστοφ. »Τέττιξ ὀξὺ μέλος βοᾷ, καὶ Voss Airg. Ecl. 5, 77. »Ἄδουσι δὲ μόνοι οἱ ἄρρενες, ὀχεύονται δὲ ὕπτιοι συνδιαζόμενοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ κυήματα αὐτῶν εἰσὶ ὠὰ λευκά, τὰ ὁποῖα καταβρεῖ ἡ θύλεια εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται, γίνονται πολλοί· πρῶτον μὲν σκώληκες αὐξήσεις ἐν τῇ γῇ γίγνεται τεττιγομήτρα, καὶ εἰσὶ τότε ἥδιστοι πρὶν περιῤῥαγῆναι τὸ κέλυφος. (ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἔτρωγαν αὐτοὺς οἱ παλαιοί, ἢ τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ κέλυφος [τὸ ὁποκάμισον] αὐτῶν)· ὅταν δὲ ἡ ὥρα ἔλθῃ, περὶ τροπὰς ἐξέρχονται νύκτωρ, καὶ εὐθὺς ῥήγνυνται τὸ κέλυφος, καὶ γίγνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας. Ἀριστοτ. ἔ.ᾳ. ἀνατέρ. Ἔστι δὲ αὐτῶν πλείω εἴδη (ἐξαιρέτως τέσσαρα) καὶ διαφέρουσι μεγέθη καὶ μικρότητι καὶ φωνῇ· οἷον ὁ Ἀχέτας, Λακέτις, Κέρκωψ, καὶ Ἀκαυθίας, ἀπὸ τὸ ἠχεῖν ἐκάνθητις, ἄτινα καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ γνωστά. 2) Ὡς κόσμος ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ βελόνη, ἢ κορυβεῖον ἔχουσα χρυσῆν κορυφὴν εἰς σχῆμα τέττιγος, τὴν σοῖαν ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰ. διάγμα τῆς αὐτοχθονίας των· ἴδε καὶ ἐν τῷ, κόρυβος 3) τέττιξ ἁλιεύς, εἶδος θαλασσίου καραβίδος, ἡ καρίδα.

Τέτυγμαι, ποβ. παρακ. τοῦ τεύχω, Ὅμηρ. ὑπερσυντ ἐτετύγμην, ὅθεν »Τετυγμένον, σύνθετον, πεποιημένον, πεφορτισμένον.

Τετυκεῖν, ἀττικ. κατ' ἀναδίπλασ. ἀπαρεμ. ἀόρ. β'. τοῦ τεύχω, Ὁδ. Ο, 77, 94.

Τέτυκα, β'. πρόσπ. παθ παρακ. τοῦ τεύχω, Ἰλ. καὶ ὑπερσυντ. τέτυκο, ἀντὶ, ἐτέτυκο, Ἰλ.

Τετυφωμένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ τυφόω. Μωρῶς, μεμωραμένως, μέμωρον, ἀνόητον τρόπον, Δημοσθ. Ὁ Φώτ. ἔχει »Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν πνευματικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησι ἄῤῥωστα καταῤῥαγέντα.

Τετύχηκα, παρακ. τοῦ, τυγχάνω ὅθεν μετοχ. »Τετυχηκὸς διαπρύσιον πεδίοιο, Ἰλ. Ρ, 748. παρόλον τὸ πεδίον παρατεταμένος διήκων Ὁ Σχολ. διεξιών, διὰ παντὸς τοῦ πεδίου τυγχάνω, ψαύων, ἐξαπλωνόμενος οὕτω καὶ ἐν Ὁδ. Κ, 88. »ὃν περὶ πάντη Ἰλίβατα τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει, ἀντὶ τοῦ »Κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἔτυχε νὰ ἦναι ἐξαπλωμένη πέρα πέρα.

Τετύχθαι, παρακ. παθ. τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ, τεύχω, Ἰλ. Ο, 110.

Τεῦ, Δωρικ. γενικ. τοῦ τὺ, σύ, ἀντὶ, τέο, σοῦ. ὡς τό, ἐμεῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

*Τεῦ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τίνος, γενικ. τοῦ τίς· τὸ δὲ τεῦ, ἐγκλιτ. γενικ. τοῦ τις ἀντὶ τινος, συχνάκις παρ' Ὁμῥ. καὶ Ἡροδ

Τεῦγμα, ατος, τό (τεύχω) Τὸ πεποιημένον, κατεσκευασμένον, κατηργασμένον ἔργον, ἐργασία, πόνημα.

*Τευθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τευθίς. (–υνν, Φερεκρατ. Ἀθην. 6, σελ. 269. Κ.)

*Τευθιδώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τῆς τευθίδος, ἔχων μορφὴν τευθίδος.

Τευθίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιόν τι ζῶον ὅμοιον καὶ ἄσπλαγχνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Καλαμάριον λεγόμενον· διὰ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἔχειν τὸ ζῶον, Λατ. loligo. Ἀριστοτ ζώων Ἱστορ. δ'. κεφ. α'. Ἀθήν. ζ. σελ. 325 (Κατὰ τὸν Δρίκ, ἐστὶ τὸ Ἰώτα μακρόν, ἴδε δὲ περὶ τούτου καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 936, 941 Ἀχ. 1156. Ὀππ. Ἀλ. 1, 426. Spohn de extr. Od. parte, pag. 17.)

Τεύθος, ἡ τευθός, ὁ. Ἡ μεγάλη τευθίς, ἤτοι τὸ μεγάλον καλαμάριον. Ἀριστοτ ζώων Ἱστορ. δ' α'. »Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων οἱ τεῦθοι πλατύτερον γὰρ ἐστὶ τὸ ὀξὺ τῶν τευθίδων· ἔτι δὲ τὸ νύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τὸ κῶλον· τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπειν τὸ δὲ χρῶμα ὑπέρυθρος, Ἀθήν. ζ. σελ. 326. ἔχουσι δὲ καὶ σήπιον ἀμφότερα τὰ εἴδη ὡς καὶ ἡ σηπία, πλὴν ἐπιμηκέστερον λεπτὸν καὶ χονδρωδέστερον· ὃ καὶ ἰδιαίτερος, ξίφος, καλεῖται καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπε πρὸς τὸν Ἐρετριέα· »Ἢ γὰρ, καὶ ὑμῖν περὶ πολέμου τί ἐστι λόγος, εἰ, καθάπερ αἱ τευθίδες, μάχαιραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε· διὰ τὸ ἀσπλαγχνον εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο, Πλούταρ. εἰς Θεμιστοκλέα 11.

*Τευθρανίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ Τεύθρας, Ἰλ. Β, 13.

*Τεύθρας, αντος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Ε, 705.

*Τευθώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεύθους, ἢ ἔχων μορφὴν τοῦ τεύθους.

Τεύκριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πιθ. εἶδος λαχάνου, Διοσκορ γ'. 111. Teucrium flavum. Λιν.

*Τεῦκρος, ου, ὁ, ἀρτ. κύρ ὄνομ συχάκ. ἐν Ἰλ.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ (τεύχω). Ὁ τεχνάζων, κατασκευάζων, ποιητὴς, κατασκευαστής, Ἡσύχ.

Τευκτικός, ἡ, όν (τυγχάνω). Ὅς τις συνηθῶς ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, ἐπιτυχαίνει μετὰ γενικ. Ἀριστοτ. »Ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθὴ τευκτικὴ· ὅ ἐστι ἔτι αὐτὴ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχει καὶ τὸ, στοχαστικὴ· ὅ ἐστι κοινότερον ν'Ἀποβαίνει εἰς καλόν· ἢ ἐπιτυχαίνει.

Τευκτός, ἡ, όν, ἐπίθετ. ῥηματικ. τοῦ τεύχω. Χειροποίητος, κατασκευαστός, τετυγμένος, ἐξειργασμένος, κεκομμένος, ποιητός, Ἡσύχ.

*Τεύκτωρ, ορος, ὁ, = τευκτήρ.

Τευμάω, καὶ, τευμάομαι, μέλ. ήσομαι καὶ ταὐτόν τῷ, τεύχω, καὶ, τεύχομαι· Ἀντίμαχ. »Ἄντρον ἐνὶ σπῆι τευμήσατο· παρασκευάσατο, ἐτεχνήσατο· κατεσκεύασεν, ἐποίησεν, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, »Τευμᾶται, διὰ τοῦ, »Τεχνάζει, τιμᾶται.

*Τευμησσός, ἡ, καὶ, Τευμησσός· ὄνομ. κύρ. θηλ. πόλεως καὶ ὄρους ἐν Βοιωτίᾳ, Τὰμ. Ὀμ. Ἀπολ. 224.

Τεῦξις, εως, ἡ (τεύχω), ταὐτόν τῷ, τύξις. Κατασκευὴ, ἐξεργασία, ποίησις, κατασκεύασις, Ἡσύχ. 2) ἐκ τοῦ τυγχάνω, ἐπιτυχία, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 5. Συιδ. Ἐπισ. 140.

Τεῦς, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. γενικ. τοῦ σύ, τὸ ἀντὶ τοῦ, τέο, σοῦ, ᾗσι ὀρθοτονούμ. Ἀπολλ. Δύστ

Ταυτάζω, μέλ. άσω. ἀντὶ ταυτίζω. Λέγω ἢ πράττω ἀεὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐπὶ πολὺ προσεδρεύω τῷ αὐτῷ γράμματι, ἐμμένω πολὺν χρόνον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πράγματι, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐμμενῶς περί τι, καθόλ. ἐνδιατρίβω, σπουδάζω, καταγίνομαι· καὶ ἐπιμεν. ταυτ. ὡς τὸ διατρίβω σπουδάζω, πραγματεύομαι, περί τι, Πλατ. εἰς Φίλητ. 34. »Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν περὶ τοὺς ἀριθμὸν ταυταζόντων ἔνθα ὁ Σχολ. »Ταυταζόντων, πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων, ἢ ἐπιστρεφῶς τι πραττόντων, ἐνεργούντων, ἢ σπουδαζόντων· ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνδέχεσθαι σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ἡσυχαζόντων, καὶ ἔτι τὸ, σκευωρουμένων, ἢ στραγγευομένων, ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων· πρὸς τοῦτο καὶ ταὐτολογούντων, ἢ φλυαρούντων· πολύσημος γάρ ἡ λέξις ἥδε. Ὁ Φώτ. ὁ Συιδ. καὶ Ετυμολγ. ἔχουσι· »Ταυτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ Πλατ. ἐν Τιμαίῳ »Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι, ἦγουν διατετριφότι, διατρίψαντι. Τηλεκλείδης· »Πάντες δὲ ταυτάζουσιν οἱ διάκονοι, ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σκευωροῦνται Φερεκράτης »Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ ταυτίζει τοῦτο δεῖπνον παρασκεύαι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ »Ταυτάζειν, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγειν, φλυαρεῖν, Ῥητορ. Ὁ Ἡσύχ ἔχει· ταυτάζει, σκευωρεῖ, ἡσυχάζει, διατρίβει· εἰ δὲ φροντίζει· καὶ, ταῦτα τεχνᾶται· Παρὰ νεωτερ. εὕρηται καὶ μέσ. »Μάστιγα ἐν χερσὶν ἔχων ταυτάζεται, Φρύνιχ. ὡσαύτως καὶ Φώτ. »Ταύτᾶται, μηχανᾶται. Οἱ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκτοῦ, ταὐτός, ταυτός.

*Τεντεμίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. ὀνομ. εὐγενοῦς τινος Πελασγοῦ, Ἰλ. Β, 843. ἐκ τοῦ
*Τεύταμος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὀνομ.
Τευτασμός, ὁ (τευτάζω). Στραγγεία, ἀργοπορία, ἐνδιατριβή, τό τευτάζειν, ἐνδιατρίβειν, περί τι, Ἡσύχ.
*Τευτάω, συγγεν. τύπος τοῦ τευτάζω, Ἡσύχ.
Τευτλίον, τό, ἡ τεύτλιον, = τεύτλον, τό, Ἀττ. ἀντί σευτλίον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλου τοῦτου εἴδη τέσσαρα, Ἀθήν. Δ'. σελ. 371. ἴδε ἐν τῷ, σεῦτλον, καί τεύτλον.
*Τευτλίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. ἀντί σευτλίς.
*Τεῦτλον, τό, Ἀττ. ἀντί τοῦ Ἰων. καί κοιν. σεῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον, Λατ. beta, Βατραχομ. 54. 161.
Τευτλοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐκ τευτλων καί φακῆς ἡτημασμένων, σέσκλα μετά φακῆς, Διοσκορ.
Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τεῦχος, φέρω). Ὁ τεύχη, ὅπλα φέρων, ὁπλοφόρος.
Τευχέω (τεῦχος). Ὁπλίζω, ἁρματόνω, καθοπλίζω· ἄχηστ. μόνον ὁ ἀποδ παραε. τοῦ ἀπαρεμφ. τετευχῆσθαι, εὑρηται ἐν Ὀδσ. Χ, 104. ὡπλισμένων, καθωπλισμένων εἶναι.
Τευχήεις, εσσα, εν (τεῦχος), ταὐτόν τῷ, τευχήρης, ὡπλισμένος, Ὀππιαν. Κυν. γ'. 4.
Τευχήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (τεῦχος, ἄρω). Ὁ τεύχη, ἅρματα, ὅπλα φέρων, βαστάζων, ἔχων, ὁπλίτης, ἁρματωμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 525. ἐντοσθεν ἕβησαν νηὸς τευχήρεσιν, ἐμβῆκαν μέσα εἰς τήν ναῦν ἁρματωμένοι ἄνδρωποι.
Τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, καί τευχηστής, καί
*Τευχήτης, ὁ (τεῦχος). Ὁ τεύχη φέρων, βαττών, ἁρματωμένος, ὡπλισμένος (ἁρματωλός), ὁπλίτης, πολεμιστής, στρατιώτης, Αἰσχύλ. Πέρτ. 903.
*Τευχήτωρ, ορος, ὁ, = τευχηστήρ.
Τευχοπλάστης, ου, ὁ, καί, τευχοπλάστις, ιδος, ἡ (πλάσσω). Ὁ τά τεύχη ἤτοι τά ἀγγεῖα, τά σκεύη πλαττων, κεραμεύς, Δυκόφρ. 1379.
Τεῦχος, εος, τό (τεύχω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός ἐργασίαν τινά, ἐργαλεῖον, ὄργανον, σκευή, ἤ σκεῦος, ὡς τό ὅπλον καί ἔνται· ἐξαιρ. ὄργανον πολεμικόν, πρός ὁπλισμόν ἐπιτηδειον, ἤ κατεσκευασμένον πρός χρῆσιν ἐν τῷ πολέμῳ, ἅρμα, ὅπλον, παρασκευή πολεμική, μάλιστα συνεχ. παρ' Ὁμ. ὅστις ὡς ὁ Ἡσ. ἀεί τῷ πληθ. τεύχεα χρῆται, καί πολλάκις μετ' ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ, πάρτια, πολεμήια τεύχεα, Ἰλ. Ζ, 340. Η, 193. οὕτω καί πάμβοτα τεύχεα, αὐτά τεύχεα, Ἰλ. Ρ, 191, 194. καί χαλκήρεα τεύχεα, Ἰλ. Ο, 544. χρύσεια, πελώρια τεύχεα ἰδεσθαι, Ἰλ. Κ, 439-441. πτεύχεα μαρμαίροντα, Ἰλ. Σ, 617 κ.τ.τ. ὅπου λαμβάνεται γενικ. ἐφ' ὅλου τοῦ ἐπλισμοῦ τῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅλης τῆς ἐφοπλίσεως αὐτῶν, ὅθεν, «Τεύχεα δύειν, καταδύειν, ἀποδύειν, τεύχεα περί χροί ἁρμόζειν, καί, ἀπ' ὤμων τεύχεα συλᾶν. «Ἐπί τεύχεα δ' ἔτσευόντων, ἤτοι, ὥρμων, ἔτρεχον ἐπί τά ὅπλα, Γ, 114, 195. καί ἀλλαχοῦ ἔτι «Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς τ' ἠλέκτωρ, Ἰλ. Ζ, 513. ἐν τεύχεσι παμφαίνοντα, τῶν τεύχεσι παμφαίνουσιν, ὡς ἠλέκτωρ, ἠστραπτεν, ἔλαμπεν ἐν τῇ ὁπλήσει ἤ ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὁ ἥλιος ὡς τό ἐν Χ 214. «Τεύχεσι λαμπόμενοι, ἀντί τοῦ, ἐν τεύχεσι λαμπομένοις· οὕτω καί ἐν Τ, 398. Ἔτι δέ καί τό ἐξηργασμένον, κατεσκευασμένον, ὅ ἐστιν, ἔργον, τέχνευμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τεύχη, ὅπλα, οὐ μόνον τά πολεμικά, ἀλλά καί τῆς νεώς, καί τά σκεύη, καί τά χαλκευτικά ἐργαλεῖα· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ο, 218. «Ἐγκομεῖτε τά τεύχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ, ἤτοι τά τῆς νεώς ἐργαλεῖα, πανία, κωπία κ.τ.τ. καί Π, 326 Η, 1. Παρά τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο καί ἀντί τοῦ ὅπλον, οἷον κιακόν σκεῦος, ἀγγεῖον, φιάλη, κάδος πρός λούσιμον τοῦ σώματος, κάλπη κ.τ.τ. Ἀπό δέ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκαλεῖτο ἔτι καί τό βιβλίον, ἡ βίβλος, Ἰρινακ. ἐπ. 14. Ἰακ. Α. Π. σελ. 13. ὅθεν καί τά συνθετα «Πεντάτευχος, καί, ὀκτάτευχος.
Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω), ταὐτόν τῷ, τευχεσφόρος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 3.
Τεύχω, μέλ. τεύξω, ἀόρ. ἔτευξα, παραε. τέτευχα, παθ. παρκ. τέτυγμαι, παρά τοῖς ἐπικ. πολλάκις ἐπί τῆς σημασ. τοῦ εἰμί, μετ' Ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἀόρ. παθ. ἐτύχθην, παρά τοῖς ἐπικ. πολλάκις ἐπί τῆς σημασ. τοῦ ἔτυχον, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι χρόνοι ἀπαντῶνται συνεχέστατα παρ' Ὁμρ. Σπανίως δέ εὑρηται ὁ ἐνεργ παρκ. καί ὁ παθ. μέλ. ἐκ δέ τοῦ παθ. παρκ. καί παθ. ὑπερτελ. χρῆται καί τῷ ἀνωμάλῳ γ'. πληθ. προσ. τετεύχατοι, τετεύχατο, ὡσαύτως καί Ἡσ. Θεογ. 581. ὁ κατ' ἀναβίπλασμ. ἀόρ. β'. τετυκεῖν ἔστιν Ἰωνικ. καί ἐπικ. τύπος τό δέ μέσον, τετύκοιτο, τετυκέσθαι ἔστι ὅλως ταὐτοσήμ. τῷ τεύξαι, τεύξασθαι, Ὀδ. Ο, 94. Ἰλ. Α, 467. Ὁ ἐνεργ. παρκ. εὑρηται μέν ἐν Ἰλ. Ν, 346. κατ' ἐνεργ. σημασ. ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Μ, 433. ἔστι παθ. παραβλ. καί Ἡρόδ. 3, 14. Ὁ μετ' ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἔχει ἰδίαν σημασ. ἀμεταβ. τοῦ τέτυγμαι, Ἰλ. Μ, 345. Φ, 323, 585. Ἔτος τοῦ παθ. ἀόρ. ἐτύχθη, φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχε καί ἕτερος νεώτρ. ἀόρ. ἐτεύχθην, Ἀνακρ 10. παρ' ᾧ ἀπαντᾶται τετευχθείν Κατασκευάζω, ποιῶ, ἐργάζομαι, τεχνάζω, διά τῆς τέχνης ἤ τεχνήεντος ποιῶ τι (φαβρικάρω, ψκιάνω)· παρ' Ὁμ. καί Ἡσιόδ. ἐπί παντός ἔργου τῶν τε χειρῶν καί τοῦ νοός, καί ἐξαιρ ἐπί τῆς διά τῶν ξύλων ἐργασίας καί τῆς τῶν μεταλλων, ἀντί τοῦ, οἰκοδομῶ, τεκταίνομαι, κτίζω, χαλκεύω, ἤτο μέν (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων», ἤτοι μετά πόνου καί καμάτου κατεσκεύασεν, Ἰλ. Β, 101. καί «χερσίν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν», Ἰλ. Ε, 61. τρίποδας . . ἑείκοσι πάντας ἔτυχεν, Ἰλ. Σ, 373.-377 ὡσαύτ. «Δῶματ' ἔτευξαν, Ὀδ. Δ, 174. «Θάλαμον . . ἔτευξεν, Ἰλ. Ξ, 166, 338. καί «Διός μεγάλου ποτί βωμόν τετυγμένον, Ὀδ. Χ, 334. καί ἀλλαχοῦ ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ὁμοίως καί ἐπί τῆς γυναικείας ἐργασίας, ἀντί τοῦ ὑφαίνω «(εἵματα) τετυγμένα χερσί γυναικῶν, Ἰλ. Χ, 511. ἔτι καί ἐπί φαγητῶν, ἐπί τραπέζης, δείπνου, ἀντί, ἑτοιμάζω, εὐπρεπίζω, διαθέτω, παρασκευάζω, ἀεί μετά τοῦ, δαῖτα, δεῖπνον καί δόρπον· «τετύκοιτό τε δαῖτα», Ὁ. Α, 427. ἐνθα σημειωτ. ὅτι ὁ Ὅμρ. ἐχρήσατο τῷ ἐπικ. ἀόρ. τετυκεῖν, τετυκέσθαι, κατ' ἐνεργ. καί μέσ. τύποις μόνον ἰδίως ἐπί ταυτης τῆς σημασίας ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς Ἰλ. Α, 467. Β, 430. Η, 319. Ὀδ. Θ, 61. Μ, 383, 307. Ξ, 408. Ο, 77, 94. Π, 478. Τ, 390. Φ, 428. Ω, 384. ἔτι δέ καί κατά διάφορον μεταφορ. ἔννοιαν, π. χ. «τεύχειν ἄλγεά τινι», ἀντί, παρασκευάζω, παρέχω, προξενῶ, ἑτοιμάζω, ἤ διανοοῦμαι νά ἐπιφέρω δεινά, βασάνους κατά τινος, Ἰλ. Α, 110. Ν, 346. καί «κήδεα τεύχειν», μερίμνας καί φροντίδας προξενεῖν, Ὀδ. Α, 244. Ἰλ. Ν, 209. ὡσαύτως «φύλοπιν, πόλεμον τεύχειν», Ὀδ. Ω, 476. «παλίωξιν», Ἰλ. Ο, 70. καί παθ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 154. «θάνατον, φόνον τεύχειν», Ὀδ Τ, 11. Χ, 14. ποίτοιν, Ὀδ. Θ, 579. «δόλον», Ὀδ. Θ, 276. «γέλωτα». Ὀδ. Σ, 350. ἔτι δέ «πομπήν, βοήν τεύχειν», ἤτοι ἑτοιμάζω ἐξαποστολήν τινα, βοήν καί φωνάς ἐκβάλλω, διακηρύττω. Ὀδ Κ, 18, 118. «γάμον τεύχειν», ἀντί συ οἰκῶ, συνοικίσιον κάμνω, Ὀδ. Α, 277. Β, 196. καί, προτρέπω, παράγω, ἐκβάλλω, ἀναδίδω. Ἰλ. Ε, 4.9. Ὀδ. Θ, 177. ὡσαύτως καί Ἡτ'. ἔρ. 79. «μῦθον τεύχειν», ἀντί τοῦ εἰπεῖν, οἷον «τόν κλοπον ἠθεος» παρβλ. καί Ἡσ. Θεογ. 570, 585. ἔργ. 267. Σπανίως δέ λαμβάνεται ὡς τό ὁρᾶν μετά διπλ. αἰτ. τεύχειν τινά τι, κάμνω εἰς τινά τι, Σοφκ. Φιλοκ. 1181 (ἐκδ. Νφ. Δούκ.). Ἔτι ὁ Ὅμ. συνδέει ἐσθότε τόν ἐνεστ. παραε. καί μέσ. μλ. τεύξομαι ὡς τό ἐνεργ. μετά αἰτ. «Σοὶ δ' ἐγώ ἐνθάδε φημί φόνον, καί κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι», Ἰλ. Ε, 653. — Εὑρηται καί παθ. οὐχί σπαν. καί συνήθ. μετά γεν. δηλούστης τήν ὕλην, ἐξ ἧς κατεσκευάσθη τι κυρτοῖο, κοσμητήριον, Ἰλ. Σ, 574. Ὀδ Τ, 250. Ἡσιόδ. 208. ὡσαύτ. καί ἐνεργ. «Ἑκτόνεος βόες βύσιοι τετευχώς». Ὀδ Μ, 423. κατεσκευασμένος, εἰργασμένος ἐκ δέρματος βοείου· ἀντί δέ τῆς γεν. εὑρηται ἔτι καί δοτ. «τετυγμένα δώματα Ἱέρκης ξεστοῖσιν λάεσσιν». Ὀδ. Κ, 210. Τ, 563. Ὁ παθ. παρκ. ὅς τις ἐκφράζει τι ἤδη ἐσκευασμένον, κατειργασμένον, ὑφαινόμενον καί διαμένον, λαμβάνει ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. συχνάκις τήν ἔννοιαν τοῦ γίνεσθαι καί εἶναι, πρό πάντων δέ ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπῳ χωρίς ἀναφοράν τινα ἤ δήλωσίν τινος ἤδη προηγουμένως γεγενημένου καί ὑπάρχοντος, ἀλλ' ἀντί τοῦ ἁπλῶς γίνομαι, εἰμί, ὅπου τότε ὁ παθ. ὑπερσυν. καί ἀορχρησιμεύουσιν ὡς παρατ. καί ἀόρ. Ἰλ. Δ, 48. «τιμῆς πόλεμος τέτυκται», ἤτοι ὑπάρχει, εἶναι διωρισμένος· ὡσαύτως καί ἐν Ἰλ. Ε, 78, 402 Ζ, 7. Μ, 164. Ξ, 53, 246. Ο, 207, 837, 643 Π, 589, 622. Φ, 194. Ω, 353. Ὀδ. 4, 393. Θ, 546. Σ, 234 καί ἀλλαχοῦ. «γυναικός ἀντί τέτυξο», ἤτοι ἐξομοιώθης μέ γυναῖκα, ἀντί γυναικός ἔγεινο, Ἰλ. Θ, 163. συνεχ. ὑποτοσυμένης τῆς ἰδέας μονιμότητος, ἤ σταθερᾶς καί ἀμεταβλήτου καταστάσεως, ὡς π. χ. ἐπί τῆς ἀμεταθέτου τοῦ παντός τάξεως, ἐπί τῆς εἱμαρμένης, ἐπί τῆς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνάγκης, δι' ἧς ἀναγκαίως ἔγινε ἤ συνέβη τι· «μοῖρα τέτυκται», Ἰλ. Σ, 120. Ἡσ. ἔργ. 747. ὡσαύτως καί ἐπί παντός ὅ,τι ἐπαπειλεῖται ἤ δύναται νά προέλθῃ ἐκ κακοτυχίας τινός, ἐπιβάλλεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς δυστύχημα· «κακόν δέ τοι σχῆμα τέτυκται», Ἰλ. Χ, 30, 420. Ὀδ. Δ, 712 Ν, 170. καί ἐντεῦθεν ὁ μετοχ. παραε. τετυγμένος, ἔχει οὐχί μόνον τήν σημασ. τοῦ, γενόμενος, ἤ γεγενημένος, κατεσκευασμένος, ποιημένος, ἀλλ' ἔτι ὑπεμφαίνει ὡς ἐπί τό πολύ τήν ἔννοιαν τοῦ καλῶς, ἤ στερρῶς, μονίμως κατεσκευασμένου, ἤ εἰργασμένου πράγματος, καί κεῖται ἀντί τοῦ εὐτυκτος, εὖ ποιημένος, «δώσω σοι κρατῆρα τετυγμένον», Ὀδσ. Δ, 615. ἤτοι εὐποίητον, ὡσαύτως καί, οἰκία, δώματα, δόμος, βωμός, τεῖχος, σακος, δέπας, ἄγγεα, εἵματα, Ὅμ. καί τροπ. «ἀγρός καλῶν τετυγμένος», ἤτοι καλῶς γεωργημένος, καλοσυλευμένος, Ὀδ. Δ, 206. καί «νηός ἐν στήθεσσι τετυγμένος», Ὀδ. Υ, 366. ἤτοι πυκνός, συνεστώς· ὡσαύτ. ἐλαμβάνετο καί τό τυκτός ἀντί τοῦ εὐ τυκτός, ἤ εὐ ποιητός. «Οὐκ ἔτι γάρ δύνανται τό τεγνυμένον εἶναι ἄτυκτον», Ψευδοφωκυλ. δέν δύναται πλέον τό γεγενημένον νά ἀπογίνῃ, τό γινόμενον οὐκ ἀπογίνεται. Νεώτρ. Πεζογρ. μεταχειρίζονται ἔτι καί παρακμ. τέτευγμαι, μετσχ. τετευγμένος, Lob Φρυν. σελ. 728. παρβλ. τυγχάνω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζ. τόν ἐνεργ παρκκ. καί ὑπερσυν. «ἐτετεύχεε γάρ καί οὗτος ἐπιτηδείως», 3, 14. ἤτοι ἦν, ὑπῆρχε, ἀκολούθει αὐτῷ καί οὗτος. Οἱ αὐτοί τύποι εὑρηται καί παρά τοῖς μεταγεν μή Ἀττικ. συγγραφ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. γ'. 14. Πολυβ. 1, 81. Lob. Φρυν. σελ. 395. (συγγεν τῷ τεύχω ἔστι τό τυγχάνω, τό ὁποῖον ἐκφράζει τήν τοῦ παθ. τεύχομαι ἔννοιαν, δι' ὃ παρά τοῖς ἐπικ. οἱ παθ. τύποι τέτυγμαι, ἐτεύγμην, ἐτύχθην, συμφωνοῦσι οὐσιωδῶς μετά τοῦ τυγχάνω, καί ὁ ἐνεργ. παραε.

τέτυχα λαμβάνεται ἀμεταβ. ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τυγχάνω.)

Τέφρα, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. τέφρη (θάπτω, τάφρος, τύφω). Τὸ ὑπολειμμα τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεκαυμένων σωμάτων, στακτὴ ἢ στάχτη, Ἰλιάδ. Ψ, 250. «βαθεῖα δὲ κάπησε τέφραν» καὶ ἐν Σ, 25. «κεκαρέω δὲ κόμην μέλαιν' ἀμφίζαντι τέφρην», ὅπου ἐπὶ πένθους λέγει ὁ ποιητὴ διότι ἔχυνον ἐπὶ τῶν φορεμάτων στάκτην πρὸς σημεῖον τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. ὅθεν καὶ συνωνυμεῖ τῷ «κόνις αἰθαλόεσσαν», καὶ ἀντὶ τοῦ ὅθεν ἀντὶ τοῦ, κόνις, σκόνη. Πλάτ. εἰς Λυσ 16. «Ἡμᾶς δέ γε οἱ ὑπολαμβάνοι ἰατρικοὺς εἶναι, κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρας, οἶμαι, οὐκ ἂν κωλύσειεν».

*Τεφραῖος, αία, αῖον, Στακτώδης, σταχτερός, ἢ στακτοχρώματος.

Τεφράς, άδος, ὁ. Εἶδος τοῦ τέττιγος, παρ' Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ί. 44. διὰ τὸ τεφρώδες χρῶμα ἔχειν.

*Τεφρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τεφρός.

Τεφρίζω, μέλ. ίσω (τέφρα). Τεφροειδὲς χρῶμα ἔχω, φαίνομαι ὡς τέφρα, ὡς στάκτη, στακτερὸς εἰμί. 2) ταὐτὸν τῷ τεφρόω, μεταβατ. Ἡσύχ. «Ἐτέφρισεν, ἐτέφρωσεν».

Τεφριτός, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς τέφραν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τέφρας ὢν ἢ εἰς τέφραν μεταβεβλημένος.

*Τέφριγος, η, ον, = τεφρὸς.

Τέφριον, τό. Ἀλειφή τις τεφροειδής, καὶ ἐξαιρέτως ἡ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτις ἄλλως «Τεφριτὶς χολλύριον» καὶ «Σποδιακὸν» λέγεται, Παῦλος Αἰγιν.

Τεφροειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, τεφρώδης, Ἡσύχ.

Τεφρός, ά, όν (τέφρα). Τεφροειδὴς, στακτοειδὴς παρβλ. σποδιὸς, ὄζειν.

Τεφρόω, ῶ, μέλ. ώσω. Καίω τι τόσον, ὥστε μεταβάλλεται εἰς τέφραν, εἰς στάκτην μεταβάλλω τι διὰ τῆς καύσεως· ὄζειν μετοχ. «Τεφρώσας, ἐμπρήσας, σποδώσας» παρὰ Σουϊδ. καὶ, τεφρωθείς, καυθείς. 2) τεφροειδὲς, στακτερὸν ποιῶ.

Τεφρώδης, ους, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συνῃρ. ἀντὶ τεφροειδής. Ὁ τέφρας εἶδος ἔχων, τέφρᾳ ὅμοιος, στακτοειδὴς, στακτερὸς, σποδοειδής,

*Τέφρωσις, ἡ (τεφρόω). Τὸ ἀποτεφρῶν, μεταβάλλειν εἰς στάκτην διὰ τῆς καύσεως, στάκτωσις.

Τεχνάζω, μέλ. άσω (τέχνη), ταὐτὸν τῷ, τεχνάομαι ἐξαιρ. Τέχνας ἢ δόλους μεταχειρίζομαι, ἐφευρίσκω, ὅτι δὲ καὶ μέσ. τεχνάζομαι, Ἡρόδ. 3, 150. 6, 1. Ἀριστοφ. Βατρ. 937.

Τεχνάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, τεχνήεις.

Τέχνασμα, τό (τεχνάζω), ταὐτὸν τῷ, τέχνη. Πᾶν τετεχνευμένον, τέχνημα, πᾶν τὸ διὰ τέχνης παραγόμενον, ἢ ἐπινοούμενον. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 7. καὶ Ἀριστοφ.

*Τεχνασμός, οῦ, ὁ (τεχνάζω). Τέχνασμα, τεχνικὴ παρασκευὴ, τεχνικὴ ἐπίνοια.

*Τεχναστέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τεχνάζω. Ὃν πρέπει νὰ τεχνάζῃ τις

Τεχναστής, οῦ, ὁ (τεχνάζω), ταὐτὸν τῷ, τεχνίτης.

Τεχναστός, ή, όν, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τεχνάζω. Διὰ τῆς τέχνης κατεσκευασμένος, τεχνητὸς, εὐφυτικὸς, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης ἐπινοημένος.

Τεχνάω, μέλ. ήσω (τέχνη). Ποιῶ, κατεργάζομαι, κατασκευάζω τι διὰ τῆς ἢ μετὰ τέχνης, σὺν τέχνῃ ποιῶ· κάμνω ἢ φκιάνω τι μὲ τέχνην. «Ἡμύκλεις ἵστον τεχνῆσαι», Ὀδ. Η, 110. ἤτοι ὑφαίνειν, αὐτοῦτος καὶ τεχνάζω παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀλλ. Ἀττ. Περιγρ. ἀεὶ μέσως τεχνάομαι. τέχομαι, μετὰ τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος ποιῶ, κατασκευάζω, ἐργάζομαι, ἐξεργάζομαι, τεχνιέντως ἀποτελῶ, ἀποδεικνύω, ἢ κατορθόνω τι· «πάντα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω», Ἰλ. Ψ, καὶ Ὀδ. Ε, 259. Λ, 613. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. β. 4. «Ἀδύνατον πολλὰ τεχνώμενον πάντα καλῶς ποιεῖν». καὶ τροπ. ἐπινοῶ, τεχνάσματα ἐφευρίσκω, μεθοδεύομαι, μηχανῶμαι, πανούργως τι διαπράττομαι ἵνα ἀπατήσω τινὰ, δολεύομαι. δόλους, ἀπάτας, μηχανὰς μεταχειρίζομαι, τέχνας καταργάζομαι, «τεχνήσομαι, ὡς κε γένηται παῖς ἐμοῖς», Ὅμηρ. Ὁμ. Ἀπολ. 325. ὡσαύτως χρῆται καὶ Ἡρόδ. 2, 121, 1. τῷ μέσ. τεχνίζομαι, καὶ τῷ ἐνεργ. τεχνάζω ἐν 6, 1. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅπερ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ σύνηθες ἐστί, παρβ. Lob Φρυν. σελ. 417. ὁ δὲ Ξενοφ. χρῆται μόνῳ τῷ τεχνάομαι ποτὲ μὲν μέτ. καὶ ποτὲ παθ καὶ ἐπὶ λαγῶν, παρὰ Ξενοφ. Κυν. η'. 3. «Εἰδόσται τεχνάζειν τῇ βαδίσει».

Τεχνεύω, ταὐτὸν τῷ, τεχνάω.

Τέχνη, ης, ἡ. Ἡ τοῦ τεύχειν, κατασκευάζειν ἐπιστήμη, ὅ ἐστι, μέθοδος τοῦ ποιεῖν καὶ ἐξεργάζεσθαί τι κατά τινας κανόνας, ἐργοχειρον, ἐπάγγελμα. ἐπιτήδευμα, ἐργασία, ἢ ἁπλῶς ἔργον, παρ' Ὅμηρ. δὲ ἐξαιρ. λέγεται ἡ γνῶσις, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας, «ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης», Ὀδ. Γ, 433. ἤτοι, τὰ ἁπόια ἐντελῶς καὶ ἄριστα κατεσκεύαζεν ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ χαλκέως, ὡσαύτως Ὀδ. Ζ, 234. Δ, 614. Ψ, 161. καὶ ἐπὶ ναυτηγικῆς ἐργασίας· «ὑπ' ἀνέρος, ὃς ῥά τε τέχνῃ νηῶν ἐκπάγλων ἐνὶ θυμὸν ἐνῇσιν», Ἰλ. Γ, 61. ὅς τις ὀηλ. μετ' ἐπιτηδειότητος ἐκκόπτει τὸ πρὸς νεῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον ξύλον, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θεραπείας, ἢ ἰατρικῆς, γνώσεως, καὶ ἐμπειρίας, Ἡρόδ. 3, 130. καὶ καθόλου πᾶσα ὁποία δήποτε ἐπιτηδειότης, γνῶσις, ἢ ἐμπειρία περίτι, «μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὰ ζῆν κτάσθων». Πλάτ. Νόμ. 7. καὶ ὁ αὐτὸς Πολ. κάδυνατον ἓνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Παρὰ νεωτερ. ἐλέγετο καὶ ἡ ἐλευθέρα τέχνη, αἱ ὡραῖαι λεγόμεναι τέχναι, ἡ ἐπιστήμη, ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τέχνη, ἐπιστήμην· ὁ Φαβωρῖνος· «Τέχνη ἐστὶν ἐμπειρία ὁδῷ καὶ ταξει βαδίζουσα· τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραὶ εἰσὶ δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαὶ (ἐλευθέριοι ἢ ἐλεύθεροι), αἱ δὲ πρακτικαί. Καὶ λογικαὶ μέν, οἷον ἡ γραμματικὴ, ῥητορικὴ· πρακτικαὶ δὲ, οἷον ἡ τεκτονικὴ, χαλκευτικὴ, καὶ αἱ ταύταις παραπλήσιαι, τέχνη λέγεται ἡ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ πράγματος· οὕτω καὶ Ἀμμώνιος καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος· ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι· ὁ Γαληνὸς δὲ σοφώτερον ὁρίζων τὴν λέξιν λέγει οὕτως· «Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ἔστι δὲ θεωρητικὴ, καὶ πρακτικὴ· ἤτοι μηχανική, καὶ ἡ μὲν γνῶσις πολλῶν τεχνῶν, λέγεται παρὰ Πλάτωνι εἰς Πρωταγ. «Ἐντέχνως σοφίαν· ἡ δὲ θεωρητικὴ, γνωστική, καὶ φιλή πράξεως ἐξαιρ. δὲ «Τέχνη λόγων· ἡ ῥητορική. «Τέχναι ῥητορικαί» οἱ κανόνες τῆς ῥητορικῆς, οὓς καὶ «Κανόνας τεχνῶν» λέγει Διον. Ἁλικ. ὁ δὲ Λογγῖν. «Τεχνολογίας», καὶ «Τεχνικὰ παραγγέλματα» καλεῖ. Λέγεται δέ, κατ' ἐξοχὴν «Τέχνην» ἡ ῥητορική, διὰ τὸ κεκρυμμένως πῶς ὡς ὄργανον ἐνεργεῖν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ῥήτορος, ὅτι δὲ καὶ ἡ γραμματική. 2) δόλος, ἀπάτη, μηχανή, τρόπος ἀπατηλὸς, πανουργία. Ὀδ. Δ, 529. «Αὐτὰρ ὁ Αἰγισθος ἐβούλευσε τέχνην» καὶ ἐν Θ, 332 «Ἥφαιστος – χωλὸς ἐὼν – εἶλεν Ἄρηα, τέχνησιν· ὁδοὺς, μηχαναὶς, πανουργίαις Ξενοφ. Κύρ. η'. γ'. 1. μία τῶν τεχνῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι· καὶ 332 Ἡσιόδ. Θεογ. 496. 929, 150. 540. ὅς τις αὐτῷ. 770. λέγει περὶ τοῦ, Καρβέρου· «Τέχνην δὲ κακὴν ἔχεν· αὐτὰρ ἔπειτα τοῦ, ἦθος, τρόπον, πονηρίαν, δολιότητα, ὡς τὸ Λατ. malae artes, Λεων. Φάλαρ. ἐπιστολ. 135. καθόλ. τὸ μέσον, ὁ τρόπος, τὸ δ' οὗ γίνεται ἢ κατορθοῦταί τι, ὑποκεκρυμμένης ἀεὶ δολιότητός τινος, ἢ πανουργίας ἐν τῷ πράττειν, Wesseling. παρ' Erfl. Σοφ. Αἴας 737. ὅθεν Ἰωνικ. «ἡμέρη τέχνης», Ἡρόδ. 1, 112. ἤτοι κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, καὶ «ἰδίῃ τέχνῃ», Ἡρόδ. 9, 57. ἀναφανδόν, φανερά, μὴ ὑποκεκρυμμένως· καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 536. «Πάσῃ τέχνῃ» ἀντὶ τοῦ, ὡς τάχιστα, ὅσον τ' ὀλιγορώτερον. «Ἀτιτάνην τις καλεστάτω πάσῃ τέχνῃ». ἔτι δὲ 8) κατασκευασμένον τι, ἐξειργασμένον, ἔργον, τέχνημα, Schaef. Λογγ. σελ. 369. (πιθαν. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν, συγγενὲς τῷ τεύχω).

Τεχνήδιον, τό, ὑποποκορ. τοῦ τέχνη. Μικρὰ τέχνη· καὶ

Τεχνηδριον, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, τεχνύδριον, ἢ τεχνίδιον.

Τεχνηεις, εσσα, εν (τέχνη). Ἔντεχνος, κατάτεχνος, μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, τεχνικὸς, πλήρης τέχνης, μὲ τέχνην. Ὀδσ. Θ, 207. «Τεχνήεντες δεσμοὶ» τεχνικῶς κατασκευασμένοι, ἀπαινῶς, ἢ ὑποκεκρυμμένως τι δεμένοι, ἢ ἐπὶ δόλῳ γινόμενοι. Ἐπίρρ. τεχνηέντως, μὲ τεχνικὸν τρόπον, μὲ τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, Ὀδ. Ε, 270. «Πηδαλίῳ ἰδύνετο τεχνηέντως», ἐπιστημόνως, τεχνικά.

Τέχνημα, τό (τεχνάω). Τεχνούργημα, κατασκεύασμα, τὸ ἀπὸ τέχνης ἢ μετὰ τέχνης παρὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τεχνίτου κατασκευασθὲν, τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης κατεσκευασμένον, ἐξηργασμένον ἔργον. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. δ'. 7. «Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τετεχνήματα. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία, μηχάνημα, δόλος, ἐπίνοια, συχνὰκ, πλῆθ. Ρορσ. Εὐρπ. Ὀρ. 1051.

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τεχνήεις. «Αὐλὸς τεχνήμων». Ἀναλκ. β'. σελ. 513 καὶ Νόν.

*Τεχνήτης, ου, ὁ. Νεώτερ. τύπ. ἀντὶ τεχνίτης. W. A. Becker. Ἀριστοτ.

Τεχνητικός, ή, όν. Ὁ τεχνεύων, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τεχνεύων ἢ μετὰ πολλῆς τέχνης ποιῶν τι. Ἀθήν. 1. σελ. 440.

Τεχνητός, η, όν (τεχνάω). Μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, πεποιημένος, τευκτὸς, τεχναστὸς, ἢ μετὰ δόλου καὶ πανουργίας γινόμενος.

Τεχνικός, ή, όν (τέχνη). Ὁ εἰς τέχνην ἀνήκων, ἢ ὁ μετὰ τέχνης, ἢ ὑπὸ τεχνίτου κατεσκευασμένος, μὲ τέχνην ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὤν, πλήρης τέχνης, τεχνήεις. «Ἡ δὲ παίδευσις τοὺς μὲν τοιούτους τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζῆν εὐπορωτέρους ἐποίησε.» Ἰσοκρατ. Σοφ. «Ἔργον τεχνικώτατον· ἔντεχνον, ἔτι δὲ ἐπιστημονικὸν, ὃ τοὺς κανόνας ἐπιστήμης τινὸς ἀκολουθοῦν, συστηματικὸς, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ τεχνικὸς, ἰδίως ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ τεχνικοὶ, οἱ ῥήτορες. Λογγῖν. Ἐπίρρ. Τεχνικῶς, μὲ τέχνην, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τέχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τέχνη ταὐτὸν τῷ, τεχνύδριον.

Τεχνιτεία, ἡ, (τεχιτεύω). Τὸ τεχνικῶς ἐργάζεσθαι, τέχνη, ἐργασία. Ἀθήν. δ'. 2) Δόλος, ἀπάτη, ἐπίνοια, μηχανή. «Τὰς ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνιτείας.» Ἐπικρ. φυτ. 11.

Τεχνίτευμα, τό. Πᾶν τὸ τετεχνευμένον, ἢ μετὰ τέχνης, πραγμάτευον, ἐργασία, ἐργόχειρον, τέχνη. ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, (τεχίτης). Ἐνεργ. Τεχνιτὸν ἢ ἀπατηλὸν, ποιῶ, κατασκευάζω, σχηματίζω, ἐπιτηδεύω, ἐργάζομαι. «Τὴν μαντικὴν τεχνιτεύειν. Συνίστ. ἀντὶ τοῦ, Μετερχεσθαι, ἀσκεῖν τὴν μαντικὴν τέχνην. 2) οὐσιαστ. μεταχειρίζο-

μαι δόλους καὶ ἀπάτας, πανούργως καὶ δολίως φέρομαι, πολιτεύομαι, μηχανῶμαι. Ἰώσηπ. ἀρχ. ἑ. η. 11. »Ἐτεχνίτευε τίνι τρόπῳ προσέχειν τὸ ἐκ τοῦ

Τεχνίτης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ τέχνην τινὰ ἐπιστάμενος ἢ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, δημιουργός, προσαίτιος καὶ ἐκτελεστὴς πράγματος ἢ ἔργου τινός. (Μαίστωρ, καὶ, Μάστωρ, καὶ Μάστορας, χνδαῖος) κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, »Τεχνίτης ἐστὶν ὁ λεγαῖός τινος ἔμπειρος καθεστώς« κατὰ δὲ Σωκράτην (Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 5.) »Τεχνῖται εἰσὶν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι« Τεχνοπαῖς, τεχνουργός, ὁ μετὰ ἢ διὰ τέχνης ποιῶν τινὰ ἐργαζόμενός τι, καὶ καθόλ. πᾶς ὅς τις κατέχει, ἐπίσταταί τι κατὰ βάθος, ὅς τις ἐπιστημόνως ἐπαγγέλλεται ἢ πραγματεύεται περί τινος ἀντικειμένου, φυλάττει ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. 2) »Διονυσιακοί, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται« οἱ σκηνικοὶ οἱ ἐν θεάτροις ἀγωνιζόμενοι, οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί· ἔτι δὲ καὶ οἱ κωμῳδοί, καὶ κωμῳδιδάσκαλοι. Ἀθήν. ιγ'. καὶ ιδ.

*Τεχνίτις, ιδος, ἡ ϑηλ. τοῦ τεχνίτης. Τεχνίτεια, ἡ ἐπαγγελλομένη τέχνην τινά, καὶ ἡ ἔμπειρος, ἐπιτηδεία ἑταίρα, Νικαρχ. 4, 3.

*Τεχνογραφέω, μελ. ήσω (γράφω). Περί τινος τέχνης γράφω, ἢ πραγματεύομαι ἐγγράφως περὶ τῶν κανόνων τέχνης τινός, ὅϑεν

Τεχνογραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τεχνογράφου ἀνήκων. »Λίγοι τεχνογραφικοί« ταὐτὸν τῷ, ἐπιδεικτικοί. Διον. Ἁλικ.

Τεχνογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφη). Ὁ κανονικῶς καὶ μεϑοδικῶς γράφων τέχνην τινά, ὁ διὰ συγγράμματος διδάσκαλος τέχνης τινὸς καὶ ἐξαιρέτως ὁ κανόνας καὶ διδασκαλίας δοὺς εἰς τὴν τέχνην τῆς Ῥητορικῆς, καὶ Γραμματικῆς. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Λογγῖν. 12.

Τεχνοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, ὁ διὰ τέχνης τινος ζῶν, τεχνίτης Ὀργ. Ὑπ. ξε. 3.

*Τεχνοειδής, ές, ή, ές (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς τέχνης, μὲ τεχνικὸν τρόπον, τεχνικός, Διογ. Λαέρ. 7, 156.

Τεχνολογέω, ῶ. Μελ. ήσω (τεχνολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ περί τινος τέχνης, περί τινος ἐπιστήμης, τεχνολόγος εἰμί, τέχνην τοῦ λέγειν ἢ τοῦ λέγειν συντίϑημι, τεχνικῶς πραγματεύομαι τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά. Ἀριστοτελ. Παρὰ Γραμματικ. ἀντὶ τοῦ, Κανονίζω τὰς λέξεις, φέρω αὐτὰς ἢ προσαρμόζω εἰς τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, ὅϑεν

Τεχνολογία, ἡ. Ὁμιλία, λόγος ἢ πραγματεία περί τινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης, οἷον Ῥητορικῆς, Γραμματικῆς, κ. τ. τ. τεχνικὴ πραγματεία ἐπιστήμης τινός. Λογγῖν· παρὰ Γραμματικ. ἡ ἐπὶ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς ἀναφορὰ καὶ προσαρμογὴ τῶν λέξεων, καὶ ἡ εἰς ταῦτα γύμνασις.

Τεχνολογικός, ή, όν (τεχνολογῶ). Ὁ εἰς τεχνολογίαν ἀνήκων. Γραμμ. καὶ ἐπίρ. τεχνολογικῶς, διδακτικῶς.

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, ον (τέχνη, λόγος). Ὁ περίτινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης λέγων, ὁμιλῶν, ἢ ὁ περί τινος ἐπιστήμης κανονικῶς καὶ μεϑοδικῶς πραγματευόμενος, ἐξαιρ. ὁ τέχνην τοῦ λόγου συντιϑείς, ὁ περὶ ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς πραγματευόμενος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σοφιστής, λεπτολόγος. Γρηγ. Ναζ.

Τεχνοπαίγνιον, τό (παίγνιον) Παίγνιον τῆς τέχνης, τὸ τεχνικῶς ἐξηργασμένον παίγνιον, παιγνίδιον, τεχνικὸν παιγνίδιον, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιητικῶν παιγνίων· τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιδεξιότητα εἶναι γεγραμμένα, οὕτως ὁ Αὐσώνιος ἐπέγραψε ἓν ποιητικὸν ποίημα, ὅπερ ἐστὶ τὸ δέκατον δεύτερον τῶν Εἰδυλλίων του.

Τεχνοποιέω, ῶ, (ποιέω). Τεχνικῶν ποιῶ, μὲ τέχνην κάμνω τι.

*Τεχνοπωλέω, ῶ (πωλέω). Τέχνας πωλῶ, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι μὲ τέχνας, ἀμφ. ὅϑεν

*Τεχνοπωλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν τεχνῶν ἤτοι εἰς τὸ μετὰ τεχνῶν ἐμπόριον. Πλάτ. Σοφιστ. 20 »Τεχνοπωλικὸν τὸ« τὸ πωλεῖν τὰς τέχνας, ἢ μετὰ τεχνῶν ἐμπορίαν.

Τεχνοσύνη, ἡ, Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέχνη. Ἀσκληπ.

*Τεχνουργέω, ῶ, μελ. ήσω (ἔργον). Τέχνας ἢ τεχνικῶς ἐργάζομαι, τεχνικὰ ἔργα κατασκευάζω. 2) Μηχανῶμαι, τεχνάζω· ὅϑεν

Τεχνούργημα, τό. Τέχνημα, τὸ ἐξηργασμένον ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ τὸ διὰ τῆς τέχνης ἔργον. 2) Μηχανή, δολιότης πανουργία, καὶ

Τεχνουργία, ἡ. Τέχνη τέχνημα, ἔργον τεχνικὸν. 2) Ἐπίνοια, μηχανή, δολιότης. Γλωσσ. Φιλοξ.

Τεχνόω, ῶ. Μ. ώσω (τέχνη). Τέχνην διδάσκω, τοὺς κανόνας ἢ τὴν μεϑοδον τέχνης τινὸς διδάσκω. Παϑητ. Τεχνόομαι, οὖμαι· μανϑάνω τεχνικῶς καὶ εὐμεϑόδως τέχνην τινά. Γαλην. β'. κριτ. »Χρὴ τοίνυν ἐν ἅπαντι πράγματι τεχνωϑῆναι πρῶτον, εἶϑ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις. Τὸ Τεχνωϑῆναι δέ ἐστι, τὸ γνῶναι τῆς ὑποβεβλημένης τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης.«

Τεχνύδριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, τέχνη. Πλάτ. πολ. ε. 19. ἐστιγμάτωται ὡς τὸ, χερνύδριον, λογύδριον, βιβλύδριον, καὶ

*Τεχνύφιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ τέχνη. (ῠ)

Τέω, Ἰωνικ. Δωτ. τοῦ τίς; ἀντὶ τίνι, καὶ τεῳ, Ἑλλ. Ἰων. Δωτ. τοῦ τις ἀντὶ τινὶ Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Τέων, Ἰων. Γενικ. τοῦ τις; ἀντὶ τίνων; Ὅμ. παρ' ᾧ ἐσὶ ὅτε μονοτυλβ. προφέρεται, Ὀδ. Ζ, 119. Ν, 200.

*Τέων, ἐπικ. ἀντὶ τῶν, ὧν, Γεν. πληϑ. τοῦ ὅς, Νικ. Ἀλ. 2. ἐτι δὲ καὶ Ἰων. ἀντὶ τινῶν, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι. σελ. 308.

Τεως ἐπικ καὶ Ἰωνικ. τεῖως, σπαν. δὲ τεῖος, ὅπερ ἴδε ἐπίρ. Μέχρι τοῦ, ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως ἐνῶ, ἕως τινὸς καιροῦ, ἐν τοσούτῳ ἐνόσῳ, ἕως εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ ἀεὶ ἐπὶ χρόνου, Λατ. interim, tamdiu »Ὄφρα τέως αὐτός τε μένων Ἰλ. Ω, 658. ἐν ὅσῳ ἐγὼ μένω, καὶ »Γείης··· κείσϑω Ὀδ. Ο, 127. ϑηλ. ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου ἂς κεῖται. Π, 139, 370. Σ, 190. καὶ Δημοσϑ κατὰ Τίμοκρ. »Διεσέσϑω τεως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ« καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', β', 11. ὅϑεν ἀντὶ τοῦ, πάλαι, πρότερον, πρὸ τοῦ »Τέως δὲ ἦν τοῖσι ἕλλησι καὶ τὸ οὔνομα τὸ Μήδων φόβος ἀκεῦσαι,« Ἡρόδ. 6, 112. Πλάτ. Συμπ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ε. 4. »Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνητο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδεὶς« καὶ ἐν κυρ. ς' 20. »Πολέμιον οὐδένα ἑωρῶμεν, τέως δὲ ϑαρταλέως ἡμῖν ἐφείποντο« καὶ ἐν ε. 8. »Τέως δὲ πρὶν ὁρίσασϑαι. κυρ. συνεχρ. τῷ ἀναφερικῷ ἕως, Ἰλ. Υ, 42. Ὀδ. Δ, 91. ἀντὶ δὲ τοῦ ἕως κεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Τ, 189 »Μιμνέτω αὐϑι τέως,··· ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἕλϑῃσι Νεώτρ. ἐπικ. ἐχρῶν ὁ τῷ τέως ἀντὶ τοῦ ἕως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας, Herm. Ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 226. Δημ. 66, 138. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο τὸ τέως ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 166. Παρὰ ἐκ Δημοσϑ. Ὀλυνϑ. β'. σελ. 24, 4 ὥσπερ ἐν γένει καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικοῖς παραδέχεται αὐτὸ ὁ Schaef. appar. 1, σελ. 261, ἴδε καὶ Rückert, Πλάτ. Συμπ. σελ. 191. Ε μετὰ δὲ Γεν. τέως τοῦ παρόντος, ἡμερῶν. παρὰ Φιλοστρ. ἐπιστ. 52. Schaef. σελ. 192. 2) Ἀπολύτ. κατὰ τοῦ, καιρόν τινα, ἐπί κάμποσον χρόνον, χρόνον τινά »Ὁ δὲ τέως μὲν εἰς μεγάρους·· δέδεκτο Ὀδ. Ο, 231 Ω, 192. Ἀριστοφ. Νεφ. 66, αὐταῦ. καὶ παρ' Ἡροδ. τυχόν. τέως μέν, ὅπου ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἕπεται μετὰ δέ, 1, 11, 86, 94. ἢ ἔπειτα δέ, 6, 83. ἢ, τέλος δὲ, 1, 82. 2, 169. παρβλ. ἕως· τῷ ἕως χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 91. Ο, 127, Π, 139. οὕτω ὥστε πρώτη αὐτοῦ συλλαβὴ πίπτει ἐν τῇ ϑέσει τοῦ στίχου. (υ-ἑπανάπαυσις μ' ὅλον τοῦτο τὸ τέως παρ' Ὅμ. καὶ μονοτυλλάβως προφερόμενον, Ὀδ. Γ, 42. ὅπου δὲ εὑρίσκεται ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς τροχαῖος, ὡς νὰ ἦν τεῖος, παρβλ. ἕως.)

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Η.

Τῆ, Ἀρχ. Ἐπικ. προστακτ. ὡς τὸ λάβε, ἔχε· Δεῦρο, πάρε μεῦ· ὅσοι ἕπεται καὶ ἄλλη τις προστακτ. κατ' ἐγγύτερον προσδιορισμὸν αὐτοῦ, »Τῇ τοίτου Διί — τῇ, πίε οἶνον — κ. τ. ἀ. Ἰλ. Ω, 287. Ὀδ Ι. 347 Κ. 287. αὐταῦ. καὶ »Τῇ τῶν, τοῦτον ἰμάντα Ἰλ. Ξ, 219. ἀσυνήϑ. »Τῇ τῶν, καὶ σὺ τοῦτο κεφαλλίον ἔστω« Ἰλ. Ψ, 618. »Τῇ δῆτα Ὀδ. Θ, 477. »Τῇ δέτε Ὀδ. Ε, 246. Σπανίως ἡ οὐδόλως συναπτεται παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἐπ. μὲ Αἰτ. παρ' Ὅμ. ἅπαξ ἐν Ὀδ Β, 287. »Τῇ τό δε φάρμακον ὅπου ἔως ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἐνταῦϑα χωρίζει διὰ κώματος τὸ τῇ ἀπὸ τῆς Αἰτ. αἰτιατικῆς δὲ τῷ Γαλλ. tiens, tenez· ἐξαιρουμένης δὲ ἐν τῇ Ἀνϑολογ. εὑρηται ἔστιν ὅτε μετὰ Αἰτ. Ἰακ. Α. Π σελ. 498. ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. Ι. σελ. 104 Π. σελ. 233. ἀποδεικνύει ὅτι τὸ τῇ ἔστιν ἀληϑῶς Προστακτ. ϑέματός τινος ΤΑΓΩ, τεταγών, κατὰ Δωρ. ἀναλογίαν, ὡς τὸ ζῇν σχηματισϑέν, καὶ σύχὶ ἐπῤῥήματα. δοτ. τῇ ἀναφορ. Αἰτιων. ἀντὶ τῇ· τῇ γνώμῃ ταύτη συνάδει καὶ τὸ τοῦ Σώφρον. πληϑ. τῆτα παρὰ τῷ Σχολ. Ἀχαρ. 204.

Τῇ, Δωτικ. Θηλ. τοῦ προστακτ. Ἄρῤῥ. ὁ· ἔτι δὲ ποιητ. καὶ αὐτὸ τοῦ, ᾗ ὡς τοῦ δε 21 Ἐπιῤῥηματικώς, ἀντὶ τοῦ, Ἐκεῖσε, καὶ ἐντεῦϑεν, ἐνταῦϑα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους. Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· ἢ μέρος μὲν, μέρος δὲ· ὡς τὸ ταύτῃ, Λατ. hac Ἀριστοτελ. Κόσμ. »Συνεχὲς δὲ αὐτῷ, τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ Αἰγύπτιον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου τὸ Αἰγαῖον· καὶ ἐν Ἠϑ. ς'. 13. Ἠϑ'. ς'. 13. »Καὶ Σωκράτης τῇ μὲν ὀρϑῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν.«

Τήβεννα, ἡ, καὶ Τηβεννίς, ἡ καὶ, Τήβεννος, ἡ. Ἑλληνικόν τι ἔνδυμα ἢ ἐπανωφόριον τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἐξαιρ. ἐν συνηϑ. παρὰ τοῖς Ἀργείοις, ὅπερ ἄλλως καὶ Τήμενος καὶ τημενὶς ἐκαλεῖτο· μετὰ ταῦτα δὲ ἐξόχ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ Ῥωμαίοις ὡς εἶδος περιβολαίου ἢ ῥωμαϊκόν τι ἐπανωφόριον, Toga καὶ Trabea, παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἕλλησι, Χλαμύς. Διονυσ. Ἁλικ. ζ'. »Τηβέννας τὰς καλουμένας Τραβέας.« Πολύβ. »Ἡβίου τηβέννας αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔϑος ἐστὶ τοῖς ἀρχὰς μεταπορευομένοις.« ἐφόρουν ἐξαιρέτως παρὰ Ῥωμαίοις τὴν Togam, οἱ ἔντιμοι, ὅταν ἐξήρχοντο τῆς εἰκίας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως· καὶ ἐντεῦϑεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πομπ. 23. »Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος« ὃ ἐστὶν, ὁ ἐν τηβέννῳ, ὁ ἐν τηβέννῳ, ὁ ἐν πόλει εἰρηνικός. Κατὰ Ἀρτεμιδ. »Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐσϑής, ἣν ὠνὸν Τηβέννου καλοῦσιν ἀπὸ Τηβέννου τοῦ Ἀρκάδος, ὃς πρῶτος τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα τοῦτον περιεβάλλετο τὸν τρόπον εἰσπλεύσας κατὰ τὸν Ἰκάριον κόλπον καὶ ναυαγήσας ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων· ἐφ' οὗ μαϑόντες καὶ οἱ ἐπιχώριοι τὸν αὐτὸν ἐσκευά-

ταυτο τρόπον, ἐκάλουν τὴν ἑσπέρᾳ Τημένιον ἐπώνυμον Τημένου τοῦ εὑρόντος, ὕστερον δὲ τῷ χρόνῳ παραφθορὰν τὸ ὄνομα Τήβεννος ἐκλῆθη.»

Τηβέννειος, ὁ, ἡ, ον καὶ

*Τηβεννικός, ἡ, ὀν. Ὁ τήβεννον φορῶν. «Ἐσσὴς τηβεννικὴν». ἀντὶ τοῦ, τύβεννα. Toga. Trabea, Στράβ. γ'.

*Τηβεννίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Τήβεννος, ἡ = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω, ῶ. Τήβεννον φορῶ· ἐκ τοῦ

Τηβεννοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τήβεννον φορῶν, Togatus, Trabeatus, Chlamydatus. Λατιν. ὁ ἐν πέπλοι ἐρηνικῶς ζῶν.

Τηγανίζω, Μ. ίσω (τήγανον). Ἐν τῷ τηγανίῳ ὀπτάω, ψήνω ἢ ἀναλώνω τι εἰς τὸ τηγάνιον, (καφαλίζω ἢ καβουρδίζω εἰς τὸ τηγάνιον).

Τηγάνιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, τήγανον.

Τηγανισμός, ὁ, (τηγανίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τηγανίζειν, τηγάνισμα.

Τηγανιστός, ἡ, όν (τηγανίζω). Ἐν τῷ τηγάνῳ ὠπτημένος ἢ ἀναλελυμένος, εἰς τὸ τηγάνιον ἐψημένος, τηγανισμένος, «Ὠά τηγανιστά.» Γαλην. «Ἐξῆς εἰστιῶμεν ταγηνιστὰ ἤπατα περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ.» Ἀθην. γ', ὅπερ ἔτι καὶ «Ταγηνιστοὶ ἰχθύες» ἔχει.

Τηγανίτης, ου, ὁ, ἄρτος. Ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονώς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος, ψωμὴ τηγανιστός. Ἡσύχ. ὅπερ ἔτι ἔχει καὶ, ταγηνία, πέμματα τηγάνων, οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μᾶλι, σησαμη, τυρός.– ὁ δὲ Φώτ. Ταγηνίας, πέμματα ἐστὶ τῶν ἀπὸ τηγάνου ἐκ στέατος ὑγροῦ, καὶ τυροῦ, καὶ μέλιτος, καὶ ἀστραβίδος· ὁ Ἀθήν. ἐν ιδ'. σελ. 646. Ταγηνίτης, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ἐφ' ᾧ ἐπιχίεται καὶ μέλι. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἠλ. «Τηγανίτα, ἡ, καὶ, Λαλαγγίτα.

Τήγανον, τό (πιθαν. ἐκ τοῦ τήκω, ἀναλύω) καὶ, ταγήνιον. Σκεῦος μαγειρικὸν ἁπλωτὸν ὡς ἡ λοπάς, ἐν ᾧ ἑφθουσιν, τηγανίζουσιν ἢ ἀναλύουσίτι, τηγάνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ. Κύβουλος παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 228. «Πηδῶσίν» ἰχθὺς ἐν μέσοισι τηγάνοις.» «Ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν.» ἀντὶ τοῦ, τηγανιστόν τι φαγεῖν· ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθην. «Ἠγήτανόρος δὲ ὁ Δελφὸς, Σηραικοῖσιν φησὶ τὴν μὲν λοπάδα, τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγηνον, ξηροτήγανον, διὸ καὶ Θεωδωρίδαν φάναι ἐν τινι ποιήματι. «Τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ὑφητῆρι κολύμβῳ» τὴν λοπάδαν, τήγανον προσαγορεύων· χωρὶς δὲ τοῦ τ, στοιχείου Ἴωνες, ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων «Λείρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.»

*Τῆγμα, τό (τήκω). Ἀναλελυμένον, πᾶν ὅ,τι τήκεται, ἀναλύεται, ἢ εἰς ῥευστὸν μεταβάλλεται· ἀμφ.

Τῇδε, Ἠλ. Δωτ. τοῦ Ὧδε· ὡς Ἠπείρ. Ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὧδε, ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, τοιουτρόπως. Εὐριπ. Ὀρ. 781,– Ἀντίκειται τῷ, κἀκεῖσε· οἷον «Τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι.» ἀνθ' ὧν κἀκεῖσε, ὧδε κἀκεῖσε, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἴδε ὧδε

Τῆδες, ἀντὶ Τῆτες.

*Τῇδί, Ἠλ. Δωτ. τοῦ ὧδί, ὡς Ἠπείρ. ταὐτὸ, τῷ τῇδε.

Τηθέλης, ὁ, Τηθαλλαδοῦς. καὶ Τηθαλλαδοῦς, καὶ, Τηθαλλωδούς καὶ Τηθελᾶς (τήθη). κυρίως σημαίνει, Τρόφιμος, μαμμόθρεπτος, ὁ ὑπὸ τῆς μάμμης τραφείς, ἢ ὁ ὑπὸ τῆς βαβαῦ αὐξηθείς καὶ ἀνατεθραμμένος καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κακῶς ἀνατεθραμμένος, κακοναθρεμμένος, ἀνάγωγος, ἀνάπαφορος πρὸς τὰς ἡδονὰς, ἐκλελυμένος ἢ παραλυμένος, ἢ μαμμόκουδος, ἀνήθης, μωρὸς καὶ ἀναίσθητος ἀνθρώπος· ὁ Ἡσύχ.· ἔχει. «Τηθελλαδῦς, ἡ Τηθελλαδοῦς, ὁ γυναικοτροφός· ἄλλοι, τὸν ὑπὸ τίτθῃ γενόμενον καὶ τεθραμμένον· ἄλλοι τὸν μαμμόθρεπτον, καὶ σπαταλον. Ὁ Φώτιος Τηθελλαδοῦς. γυναικότροφος, ὑπὸ τίτθῃ τεθραμμένος –ὃν οἱ παλλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν, «εἰη δ' ἂν ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Χαβιάρης, ἢ καναπάρης καλούμενος, ὁ ἁβρὸς, τρυφερῶς καὶ ἀχρείως ἀνατρεφόμενος· καὶ διὰ τοῦτο ἀνήθης. Lob. Φρυν. σελ. 299.

Τηθεύω, (τήθη) = τιτθεύω. Ἀριστοτ. γεν. ζώ. γ'. 2.

Τήθη, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τηθή, ὡς τίτθη Ἡ τροφὸς, (παρμάνα, βυζάστρα, βάγια) Πλατ. 2) Μέμμη, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ) (μανία, ἢ βάβα) ἴδε καὶ ἐν τῷ, Μαῖα. Ὅρα Ἀμμωνίου, καὶ Εὐσταθίου ἐν Ἰλ. Χ, σελ. 671. Ῥώμ. Ἐκδ. (Κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 134, πρέπει ἐπὶμέντοι τὴ πρώτης σημ. νὰ λέγεται ἀεὶ τίτθη ἢ τιτθή, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἀντὶ τοῦ Μέμμη, τήθη ἢ τηθή, ὅπερ ἐν γένει ἐλέγετο ὡς ἐπιφώνημα τιμῆς πρὸς πᾶσαν πρεσβυτέραν ἢ προβεβηκυῖαν γυναῖκα· παρβλ. Ruhnk. Τιμ. σελ. 256 καὶ Meinike Μενανδρ. σελ. 190.) ὅθεν

Τηθηνός, ὁ, ἡ, ὁν = τιθηνός Ἡσύχ. ἅμφ.

Τηθία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τηθίς. 2) καθόλου δὲ προταγορεύεται χάριν τιμῆς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ, (κατὰ γραικὰ γυναῖκα).

Τηθίβιος, ταὐτὸν τῷ, Τηθία. Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Ξ.

Τηθίς, ίδος, ἡ (τήθη). Ἡ θεία, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή, Lob. Φρυν. σελ. 134.

Τῆθος, τό· ἐν Ἰλ. Π 747. «Τήθεα διφῶν.» «Ὄστρεα, ἄλλοι δὲ, διὰ τοῦ, εἶδος ὀστρέων Ἑρμην. δ', δ'. 2. καὶ, ἡ. δ. 14. φέρεται καὶ «Τήθυα» ἀντὶ τοῦ ὀστρακοδέρμου, ἤτοι τοῦ ζώου ὅπερ ὁ Λινναῖος, Ascidium (ὃ ἐστιν Ἀσκίδιον) καλεῖ· ἆρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Φούσκα» λεγόμενον, καθὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ ζώων μορ. δ', 5. λέγει. «Τὰ δὲ τήθυα μικρὸν τῶν φυτῶν διαφέρει τὴν φύσιν, ὅμως δὲ ζωτικώτερα τῶν σπόγγων, κ. τ. λ. καὶ Ξενοκράτ κεφ. 29. ὁ Ἀθήναιος ἐν γ'. σελ. 90. 88. ἀντὶ τούτου «Τήθηα καὶ «Τήθεια ἔχει· ὁ Εὐστάθ. «Τήθεα, εἴδους ὀστρέου παρὰ τὴν τηθήν, ὃ ἐστι γῆν· γαῖαθη γὰρ εἰτιμέλλον τῶν ἄλλων θαλαττίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα· ἴσως δὲ καὶ παρωνόμαστα τῇ τροφῷ τῶν βριφῶν τηθῇ, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ γαλακτῶδες καὶ ἀποστερόν.» Ἔστι δὲ τὸ εἶδος τοῦτο μαστῷ ὅμοιον, σῶμα ἀντὶ ὀστρέου ἔχον, καὶ τὸ ἐδώδιμον αὐτοῦ γαλακτοειδές.

Τήθυα, τά. Ἴδε ἐν τῷ, τῆθος.

Τηθυναίειον, τό, Ἀθήν. γ'. σελ. 85. πιθαν. ὑποκοριστικὸν τοῦ, τήθυα.

Τηθύς, ύος, ἡ Ἠλ, κύρ. Ὄν. Σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ ἦν ὁ Ὅμηρος ἐν ταὐτῷ καὶ μητέρα καλεῖ. Ἰλ. Ξ. 201. «Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα τηθὺν.» ἔνθα ὁ Σχολ. «τηθὺν δὲ φασὶ τὴν γῆν, οἱονεὶ τιθυῖαν τινα οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων.» καὶ Ἡτ. Θεογ. 136, 337. Οἱ τῶν Λατίνων ποιηταὶ καὶ τινες τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ποιητῶν μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν (Tethis) ἀντὶ τοῦ, Θάλασσα· πιθανῶς διὰ τινος συγχύσεως τῆς λέξεως μετὰ τοῦ, Θέτις. (ἴτως ἐκ τοῦ τήθη, ἢ τὰ πάντα τρέφουσα, ἢ τῶν πάντων μήτηρ καὶ τροφός.) [τὸ ὑψιλον ἐν μὲν ταῖς θυτυλλαβ. πτώσ. ἔστι μακρὸν, ἐν δὲ ταῖς τριτυλ. βραχύ.]

Τηκαδωνός, ἡ, όν (τήκω). Ὁ τήκων, ἀναλύων, ἢ ὁ τηκόμενος, λυόμενος, φθειρόμενος, ὁ ταχέως ἤτοι ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Ἡσ.χ.

Τηκεδονικός, ἡ, όν. Ὁ τήκων, ἀναλύων, φθείρων ἤτοι δύναμιν τηκτικὴν ἔχων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τηκεδών, όνος, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν, ἀνάλυσις, «Χιόνος τηκεδών.» Διόδωρ. Σικελ. καὶ ἐντεῦθ. τῆξις, φθίσις, μάρανσις, (κτησιὰ, ἢ ὀχτησιὰς) Ὀδυσ. Δ. 200. ἔτι δὲ καὶ διαλυτικόν τι μέτον, θεραπεία πρὸς διάλυσιν τοῦ βάρους τοῦ στομάχου, ἢ πρὸς τὸ μὴ παχύνεσθαι καὶ σύντραφῆ γίνεσθαι.

Τηκόλεθος, ὁ, Νεωτερ. λέξ. (λίθος). Λίθος τις δύναμιν διαλυτικὴν ἔχων τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου, τῆς λιθιάσεως Πλίν.

Τηκτικός, ἡ, όν (τήκω). Ὁ λύων, ἀναλύων, ἢ διαλύων, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων.

Τηκτός, ἡ, όν, ἐπίθετον ῥηματικὸν τοῦ τήκω. Ἀναλελυμένος, λυμένος, ἢ ὁ ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Εὐριπ.

Τήκω, Μ. ξω, μεταβτ. Ἀναλύω, διαλύω, λυόνω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥευστὸν ποιῶ, ἐκμαλακύνω, ῥέω, χύνω καὶ τροπ. σμικρύνω, ἐλλατόνω ἀναλίτω, φθείρω, ἐξατθενῶ, ἀδυνατῶ, ἐξαντλῶ, μαραίνω, φθίνω «μὴ πόδ' τε θυμὸν τῇκε πότνι γόοισα.» Ὀδ. Τ, 264. μὴ καταλλίβειε τὴν ψυχὴν σου κλαίουσα τὸν ἄνδρα σου· ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων, Ἡρόδ. 3, 96. — Παθ. τήκομαι, ἀόρ. ἀ. ἐτάκην, Ἀναλύομαι, ῥευστὸς γίνομαι, μαλακύνομαι, ἐκρέω, Ἡσ Θεογ. 862, 866, 867. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμεταβ. σημασ. ἔστι καὶ ὁ παρακ. τέτηκα· λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ χιόνος, καὶ κηροῦ, Ἡρόδ. 4, 5 «Ἡ χιὼν τηκομένη» τήκεται κηρὸς ὁ Σχολ. Εὐρ. Ἑκάβ. 433 καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 12. «Ἐκάζον τετηκίναι τὴν χιόνα· καὶ ἐτετήκει.» Ἀπομν. γ'. α'. 7. «Τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα» τροπ. φθείρω ἐμαυτὸν, ἀναλίσκομαι ὑπὸ πάθους τινὸς, θλίβομαι, λυόνω, φθείρομαι· Ἰλ. Γ. 176. «τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, ἔφθειρα ἐμαυτὴν, ἀνέλυσα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Κυρίως τὸ «Δάκρυ τήκειν· σημαίνει τό, ῥεῖ, τρέχει, χύνεται ἢ στάλάζει τὸ δάκρυον· καὶ ἐπομένως τό, «Τήκομαι δάκρυσι σημ. τὸ καταβρέχομαι ὑπὸ τῶν δακρύων· πίνομαι εἰς τὰ δάκρυα· καὶ «Τήκομαι γόοισι· ἀναλίσκομαι, φθείρομαι ὑπὸ τῶν γόων, ὑπὸ κλαυθμῶν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Ἀνδρομ. 116. «Τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεντα λιβάδι.» ὡτανύτ. «τήκετο χρώς, τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσησι» Ὀδ. Τ, 204, 209. «τηκόμενος νούσῳ» Ἡροδ. 3, 99. (πιθαν. συγγεν. τῷ τέγγω· ἐξ οὗ τὸ λατ. Tabeo, tabesco, τροπῇ τοῦ κ εἰς β· ὡς καὶ τὸ ἀντιστρόφως, Lupus, ἀντὶ Λύκος).

Τηλαυγέω, ῶ (τηλαυγής). Τηλαυγὴς εἰμί, λάμπω μακρὰν ἢ μακρόθεν· ὅθεν

Τηλαύγημα, ατος, τό. Ἡ μακρόθεν λάμψις, ἀστραπή, παρὰ τοῖς Ο'. ὁ Φώτιος ἔχει· «Τηλαύγημα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ.

Τηλαυγής, ους, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἠπείρ. Τηλαυγὼς· (τῆλε, αὐγή). Λαμπρὸς, ὁ μακρὰν λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων, στίλβων, ἀκτινοβολῶν, Τμ. Ὁμ. 31, 13, 32. 8. ὁ Ἡτχ. ἔχει· «Τηλαυγὲς, τηλέσκοπον, καθαρόν· ὁ δὲ Φώτ. Τηλαυγὲς, λίαν λαμπρὸν. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1092. «Ἀκτὶς τηλαυγὴς» ταὐτὸν τῷ, τηλεφανὴς· παρὰ Διόδωρ. Σικ. α'. 50. «Ὄρος τηλαυγέστερον, μακρὰν ἢ μακρότερον βλέπειν καὶ γνωρίζειν.

Τηλαύγησις, εως, ἡ (τηλαυγέω). ταὐτὸν τῷ, τηλαύγημα. Ψαλμ. ιζ'. 12,

Τῆλε, Ἠπείρ. ὡς τό, τηλοῦ. Μακρὰν, πόρρω, ἐπὶ μακρὰν, μακρυὰ, ἀπὸ μακρὰν πόρρωθεν, ἢ μακρὰν προς Ἰλ. Θ, 14. Β, 863. «Τῆλ' ἐξ Ἀτλαντίδος» μακρὰν· καὶ ἐν Τ, 482. «ὁ δὲ φαγέμεν αὐχένα δεῖνας, τῆλ' αὐτῆ πήληκι κάρη βάλεν» ἔνθα ὁ Εὐστάθιος φησὶν· «Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τό, τῆλε ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ, ἀπέτυχεν ἔρριψεν· οὐκ ἄρα ἡ λέξις ἐπὶ μόνης δεῖ λέγεται τῆς μηκοθεν βολῆς» ἔτι, μᾶλλον τῆλε, Ἡτ. Θεογν. 1014. καὶ ὡς τὸ τηλόθεν μετὰ Γενικ. ἤτοι μακρόθεν Ἰλ. Λ, 817. Χ, 445.

Od. B, 333. M, 354. P, 250. καὶ ἀλλαχοῦ πάνυ. καὶ μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐκ, πρὸς Γεν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. περὶ τῆς ἐτυμολ. ἰδὲ ἐν τῷ τηλοῦ).

Τηλεβαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (βαθύς). Ἐπὶ πολὺ βαθὺς μακρὰν βαθύς, ἀντίκειτ. τῷ, ἀγχιβαθής, Ὀπτ.

Τηλεβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ μακρὰν βοῶν, φωνάζων, μεγαλόφωνος· 2) οἱ τηλεβόαι, ἔθνος τῆς Ἀκαρνανίας, Ἡτ. Ἀτρ 19.

Τηλεβολέω, ῶ. Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὸν βάλλω, ρίπτω. Νικήτ. Χρον. 3'. 9.

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω) Ὁ μακρὰν βάλλων, ρίπτων, κτυπῶν, ἐ ἀπὸ μακρὰν πληγόων.

Τηλέγονος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτόν τῷ, τηλύγετος. Μακρὰν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς πατρίδος γεννηθείς, λέγεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· πρώτου παρ' Ἡτ. Θεογ. 1014. Lat. Proculus. —

*Τηλεδανός, ὁ, ἡ, όν (τῆλε). Μακρὸς, χρονιος, διαρκὴς, Ἰδ. Σιβυλ. 14, 193. κατὰ τὴν εἰκασ. τοῦ Σκιλλάρου Τηλεδανὸς (κατὰ Παπσ. ἡ λέξις δὲν ὑπάρχει σύνδετος, ἀλλ' ἐκ τῆς κατελπῆ — ἰανός καὶ τῆλε συνεσταμ. ὡς τὸ πευκεδανός, τυφεδανός κ. ἀ. π.)

Τηλεδαπός, ἡ, όν (τῆλε). Ὁ μακρόθεν καὶ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου ἢτοι ἐδάφους, γῆς ὤν, ξένος, μακρυνός, ἀλλοδαπής· Ἰλ. Φ, 454. ἡ περίκλ νήσων ἐπὶ τηλεδαπῶν· μακρὰν ἀφεστηκότων, πόρρω, μακρὰν αὐτῶν· καὶ Ὀδυσ. Ζ, 279. ἡ Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ξένων, ἐκ μακρυνοῦ τόπου ὄντων, οὕτω καὶ ἠδέως . . τηλεδαπῶν Od. Ξ. 415. Ο, 324 (τινὲς θέλουσιν ἔτι τὴν λέξιν συνθετον ἐκ τοῦ ΔΑΠΩΣ, δάπεδος, ἔδαφος, ἄλλοι δὲ μόνον ἐκ τῆς ἐπιθετ. καταληξεως δαπὴς σχηματισθεῖσαν, ἰδὲ ἐν τῷ ποδαπός.)

(Τηλεθάω, Κατ' ἔκταστ. τύπ. ἀντὶ θάλλω, τεθηλα, θηλέω, θελέθω, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. εὐχρητ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, ἀκμυλῶς θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, πράσινίζω, εὐκμὴς, εὔχρους εἰμί. Ἰλ. Ρ, 55. ἡ Ἔρως τηλεθάοντι· πάνυ θάλλοντι, εὐκμεῖ, εὐθαλεῖ. Ψ, 142. ἡχαίτη· τηλεθάωσιν, μακρὰν καὶ καλὴν κόμην· οὕτω καὶ ὕλη τηλεθάουσα, ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, δένδρα τηλεθόωντα Ἰλ. Ζ, 148. Od. Ε, 63. Η, 114, 116. Τροπικ. ἡπαῖδες τηλεθάοντες Ἰλ. Χ, 423. ἀνθοῦσαι, ἀκμάζουσαι, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ὄντες· ἔτι καὶ μετὰ ὀνομ. πάνδεπτ τηλεθάωσα ὕμν. Ὅμ. ἡ, 41.

Τηλέθροος, ὁ, ἡ, ον (θρόος) Ὀρθόφωνος, μεγαλόφωνος, τηλεβόας, ὁ ἐπὶ μακρὰν φωνῶν, φωνάζων, ἢ θορυβῶν, κροτῶν. Ἡτυχ.

Τηλεκλειτός, ὁ, ἡ, όν (κλειτὸς) Μακρὰν γνωστὸς, εἰς μακρυνοὺς τόπους ἐγνωσμένος, περίφημος, ἐξάκουστος. ἡΦοίνικος τηλεκλητοῖσιν Ἰλ. Ξ. 321, καὶ ἡΚούρης τηλεκλειτοῖσιν Od. Τ, 546. καὶ παρ' Ἡτ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. ἐνδόξων, ἐπιφήμων ἀνθρώπων· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ εὑρηται καὶ διακατάλλητ. ἰδὲ τηλεκλητος καὶ τὴν ἑλλην.

*Τηλέκλητος, ὁ, ἡ, ον (κλητὸς, καλέω) Ἐπὶ μακρὰν καλούμενος, ἢ κληθείς, πόρρωθεν, ἢ ἀπὸ μακρὰν κληθείς, προκληθείς εἰς βοήθειαν, συχνὰ παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐπίκουρος, ὅπου ἡμαρτ. τηλεκλειτος κεῖται ἐν Ἰλ. Ε, 491. Ζ, 111. Ι, 333. Λ. 554. Μ, 108. κατὰ τὴν τοῦ Οὐολφίου εἰς τὰ χωρία ταῦτα διόρθωσιν, τὴν ὁποίαν μ' ὅλον ταῦτο ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. Ι, σελ. 94. οὐδ' ὅλως παρεδέχατο.

*Τηλεκλυτός, ὁ, ἡ, όν (κλυτός, κλύω) ταὐτόν τῷ τηλεκλειτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παραλλάττει μόνον κυρ. κατὰ τον διάφορον χρόνον τῆς παραληγούσης συλλαβ. Ἐπὶ μακρὰν ἀκουστὸς, ἐξάκουστος, περίφημος, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. ἀνθρώπων (κατὰ Βουττμαν. δὲν πρέπει νὰ γουίζηται τηλύκλυτος.)

Τηλεμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι) Ὁ μακρόθεν μαχόμενος, οἷον μετὰ ἀκοντίου, βέλους, λίθων, σφενδόνης, κ. τ. τ. ἀντίκ. τῷ, ἐγχέμαχος. Λουκιαν. Λεξιφ. 2) Τηλέμαχος, προπαροξυτ. ἀρτ Κυρ. Ὄν. υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως, πολλάκις παρ' Ὅμ. (ξ)

*Τήλεμος, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. προφήτου, μαντεύσαντος τῶν Κυκλώπων. Ὀδ. Ι. 509.

Τηλεπλαγκτος, ὁ, ἡ, ον (πλάζω.) Ὁ μακρὰν πλανώμενος, ὁ εἰς μακρυνὰ μέρη ἢ τόπους περιφερόμενος. Αἰσχύλ. Περτ. 518.

Τηλέπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν πεμπόμενος, στελλόμενος, ἢ ῥιπτόμενος, βαλλόμενος Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 308. ἡΦῶς τηλέπομπον.

Τηλέπορος, ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ μακρὰν τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐπὶ μακρὰν πορευόμενος, ὑπάγων ἢ ἐκτεινόμενος, διαδιδόμενος Ἀριστοφ. Νεφ. ἡΤηλέπορόν τι βάημα· μακρὰν ἢ μακρόθεν ἀκουόμενον, φθόνον. Νόν. ἡΤηλέπορος ἀτραπιτός· μακρὰ ὁδός· καὶ ἡΤηλέποροι λιμένες· μακρὰν ἐκτεταμένοι.

Τηλέπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων τὰς πύλας ἔχων, ἢ ὅπου ἡ μία πύλη δι' ἧς εἰσέρχονται ἀπέχει πολὺ τῆς ἄλλης ἐξ ἧς ἐξέρχονται. Ὀδυσ. Κ. 82. ἡΤηλέπυλον Λαιστρυγονίην· μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἐχούσας διαστάσας τὰς πύλας, τὴν μεγάλην, τὴν διαπρεπῆ πύλας διαφόρους ἐχούσαν, ἄλλοι δὲ ἄρμπ. τὴν λέξιν διὰ τοῦ μακρόπυλος, οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλήθει τῶν πυλῶν καὶ τῷ μήκει, διὰ τὸ εἶναι τοὺς αὐτόθι κατοικοῦντας ἄνδρας γιγαντιαίους, καὶ τῷ μήκη τοῦ σώματος ὑπερέχοντας τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· ἄλλοι δὲ πάλιν παρεδέξαντο τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα τὸ δὲ Λαιστρυγονίην ὡς ἐπίθετον αὐτῆς, μεθ' ὧν ἔστι καὶ Οὐόλφιος, ὃς τις μόνον ἐν Ὀδ. Ψ, 318. Τηλέπυλον ἔγραφε, εἰκάζων ταύτην μητρόπολιν τῶν Λαιστρυγόνων εἶναι, ὅπερ καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 82. ἓν ὠτιαυτ. οὕτω γράφεται.

Τηλεπτάντος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής. Ὀργ. ἀργ. 339.

Τηλεσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω) Ὁ πόρρω ὁρῶν, σκοπῶν, παρατηρῶν, ὁ μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν βλέπων, θεωρῶν. Ἀριστοφάν. Νεφ. 289. ἡΕπιθώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν. Ὅθεν παρὰ τοῖς Νεωτέροις Τηλεσκόπιον, τὸ ὄργανον δι' οὗ βλέπομεν τὰ μακράν.

Τηλέσκοπος, ὁ, ἡ, ον (προπαρξτν.) Ὁ μακρόθεν, ἢ μακρὰν βλεπόμενος, παρατηρούμενος, ἢ φαινόμενος· ταὐτόν τῷ, τηλεφανής. Ἡσιόδ. Θεογον. 566, καὶ 580. ἡΠυρὸς αὐγὴν τηλέσκοπον, καὶ Ἰακ. Α. Π. σελ. 23. 184.

*Τηλεφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος) Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὸν φέγγος, λάμπων, μόνον εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγμ. Ἠηλε κύρ. ὄνομ. Τηλεφάεσσα, καὶ συνεκφ. Τηλεφάασσα, χαϊτ.μον.

Τηλεφανής, έος, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν φαινόμενος, βλεπόμενος, ἢ παρατηρούμενος Ὀδυσ. Ω, 81. ἡΩς εἰν τηλεφανὴ, ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἶναι μακρόθεν ἐκ τῆς πλείστης φαινόμενος· ὅ ἐστιν, ὁ μακρὰν κείμενος, μακρὰν ἀφεστηκώς, ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων προσβαλλόντων, ὡς π. χ. ἡτηλεφανὴς ἀχὼ Φιλ. 189. πρβλ. τελωπός. καθόλ. δὲ, μεμακρυσμένος, μακρὰν κείμενος, ἀπέχων.

*Τηλέφαντος, ὁ, ἡ, ον = τηλεφανής, Πίνδ.

*Τηλεφεγγής, ὁ, ἡ, ές, (φέγγος Ὁ ἐπὶ μακρὰν φέγγων, λάμπων, Ψάλλ. περὶ Δίκ. 4.

*Τηλεφίδης, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ Τήλεφος, Ὀδ. Λ, 519.

Τηλέφιον, τό. παρ' Ἱπποκράτ. Ὁ Γαλην. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀείζωον ἄγριον, καὶ Ἀνδράχνη ἀγρία, Illecebra, Ῥωμαιστὶ, ἴτως δὲ ἐστὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φυτὸν ἡΤῃ ἐφιλονίκ.

*Τηλέφιλον, ὁ, ἡ, ον (φίλος) Κυρίως, ἡ ἐπὶ μακρὰν ἠγάπη ἢ ἡ μακρόθεν ἀγάπη· ἔστι δὲ φύλλον ἑνὸς μὴ εἰσάτ. ἀκριβῶς προσδιορισμένου ἄνθους, κατά τινας μὲν εἰκαίως καὶ οὐ ἦναι τοῦ μήκωνος, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν κοινῶν ἦν μάλιστα ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν παθῶν, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι προμηνύει εἰς αὐτοὺς ἐπίτευξιν εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν Θεοκρίτ. Εἰρ. γ'. 29. ἡΟὐδὲ τὸ τηλέφιλον πετασμένον τὸ πλατάγημα· ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ, ἡΤηλέφιλον δὲ ἐστὶ τὸ φύλλον τῆς μήκωνος, ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό· εἴτε δὲ τοῦτο εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πλησιάζοντες, εἰ ψεύσεται ἀπέτελει, ἐξόδου αὐτοῖς σημεῖοῦται, ὅτι ἀντερῶνται, ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δὲ οὐκ ἀπέτελει, ὅτι μισοῦνται ὡς ἐπιθ. ἡτηλέφιλον, πλατάγημα Ἀγαθ ἐπ. 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡΤηλέφιλον, φυτόν τι, τινὲς δὲ, ἀείζωον ἄγριον· καὶ ἡΣτηπίφυλλον, τηλέφιλον τὸ φυτόν. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 91. ἔστι τοῦτο τὸ τρίτον εἶδος τοῦ Ἀειζώου, ὅπερ Τηλέφιον καὶ Illecebra καλεῖται. Cedum acre, κατὰ τὸν Κολούμναν. Sedum stellatum, Λιν. ἡΤηλέφια ἕλκη, ταὐτὸν τῷ Φαγεδαινικά. Γαλ.

*Τήλεφος, ου, ὁ. Κύρ. Ὄν. ἐν τῇ μυθολ. βασιλέως τινὸς τῆς Μυσίας χώρας. (διὰ τὴν ἐτυμολ. ἰδὲ Buttm. ausf. Gr. Gr. 1. pag. 79.)

Τηλέχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) Μεμακρυσμένος, ἢ μακρὰν κείμενος ἀπέχων τόπος Ὀππιαν. ἁλ. δ'. 33ε. πάλλευδαπὴν τηλέχθονα γαιανίοντων.

Τηλία, ἡ. (τήθω) Ἀττ ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σηλία. Σῆτρον, κόσκινον, ἢ πλόκανον. 2) τετράγωνίντι ἐκ σανίδων πῆγμα, ἐφ' οὗ τιθέμενα τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται. (Τεζιάχ. Τουρν.) οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. ς'. 24. ἡΤηλίαι στεγοπωλῶν· ἔνθα ὁ Φιλόσοφος ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυετοῦς ἡμίονου. ἡζῇ δὲ ἡμίονος ἔτη πολλά· ἤδη γάρ τις βεβίωκε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, εἷον Ἀθήνησιν, ὅτε τῶν νεὼν ᾠκοδόμουν· ὃς καὶ ἀρεμίσιος ἤδη διὰ γῆρας συναμπρεύων καὶ περιπερευόμενος παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον· ὥστ' ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶνι· ἀνὰ οὗ Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Ἱπποιατρικοῖς (σελ. 4.) ἔχει· ἡψηφίσαντο τὸν δῆμον, μηδένα τῶν πυροπωλῶν ἢ κριθοπωλῶν ἀπελαύνειν αὐτὸν τῆς ἐτησίας ἢ ἀπείργειν τῆς βρώσεως· ὁ δὲ Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. δ'. 49. ἡΟ δῆμος οὖν μαθόντες ταῦτα (τὰ ὑπὸ τοῦ γηρειοῦ ἡμιόνου πραττόμενα· ὅρα περὶ τούτου καὶ Πλούταρχον ἐν τῷ, Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα), τῷ κήρυκι ἀνειπεῖν προστάξαι, εἴτε ἀφίκοιτο εἰς τὰ ἅλφιτα, εἴτε εἰς τὰς κριθάς παραβάλοι, μὴ ἀναίρεσιν, ἀλλ' ἐξιέναι εἰς κόρον σιτεύεσθαι, καὶ τὸν δῆμον ἐντίνειν τὸ ἀργύριον· τοιαῦτα καὶ Πλίνιος ἐν ἡ 69. 3) Τὸ σανίδωμα ἢ ἔδαφος σανιδωμένον ἐφ' ᾧ ἀλεκτρυόνες ἢ ὄρτυγες, κατὰ Πολυδ. 5'. 109. συμβάλλονται καὶ μάχονται. Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 4) τὸ τραπέζιον, ἢ ἡ πετευτικὴ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαιζον τοὺς κύβους, τὸ τάβλι, ὅθεν ἡΔιημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, εὖ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσιν· ὅ ἐστι, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς ὥρας νυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρετήρουν· ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. λβ'. συνεκφέρει τό, τηλία, μετὰ τοῦ, κύβος, καὶ καπηλεῖον. ἡἘκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. 5) Παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 137. λέγεται τὸ πῶμα ἤτοι σκέπασμα τῆς καπνοδόχης. ἡΑτὰρ οὐκ ἐσερ-

ῥήσεις γε. πούσθ' ἡ τηλία, δύου πάλιω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τηλία, σηλία, ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα· καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου· καὶ »Σηλία, τὰ μικρὰ πιθάρια, καὶ σκεῦος ὀρτοποιητικόν· ὁ Σουίδ. Τηλία, σανὶς πλατεῖα, ἐν ᾗ τιθέασιν οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους, ἐπὶ τὸ ξηραίνεσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Καρδοπος. Ἀντὶ τῆς ξυλίνου περιφερείας ἤτοι ἀψίδος τοῦ κοσκίνου, κεῖται παρ' Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. 1037. ἢν ἡ συνήθεια »Κέρνον καὶ Κοσκινόμαντιν καλεῖ. »Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλίαι·· Παρ' Ἀριστοτελ. Ῥητ. γ'. 10. ὀνομάζει ῥητορικῶς τὸν Σηστὸν »Τηλείαν τοῦ Πειραιέως· ἔνθα ἑρμην. διὰ τοῦ, Arcam frumentariam. Κίστιν σιτοδόχον, ἀμφ.

Τηλίκος, η, ον. καὶ ἰωνικῶς, τηλίκος· ἐπὶ μεγέθους, καὶ ἡλικίας. Τόσος, τόσον μέγας, τόσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον δηλ. προβεβηκὼς ἢ νέος τὴν ἡλικίαν, τοιοῦτος, τέτοιος, παρόμοιος· τοιαύτης ἡλικίας ὤν· Ἰλ. Ω, 487. »Μιῇσιν πατρὸς σοῖο, θεοὶς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ, τηλίκοιν, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήρατος οὐδῷ· ἀντὶ τοῦ, τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντες· καὶ Ὀδ. Α, 297. Σ, 175, Τ, 88. καὶ Πλάτ. Ἀτολ. 13. »Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικὸς δὲ ὢν σὺ κατὰ τὴν ἡλικίαν σου ἢ τοιαύτην ἡλικίαν ἔχων εἶσαι τόσον σοφώτερος, παρὰ ἐγὼ κατὰ τὴν ἡλικίαν μου· καὶ εἰς Ἱππ. 10. »Ἆρα τηλικοί δὲ γέροντες ἀνέρασι· τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντες Εὐρυπ. Ἄλκ. 646. »Ὅς τηλίκος ἐ' ὢν ἔτι καὶ μετ' ἄπορεμ οὐ γὰρ ἐπὶ στρωμοῖτι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμίν, Ὀδ. Ρ, 20. δὲν εἶμαι πλέον εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν ὥστε νά.. Θεογ. 578. καὶ καθόλ. τόσον μέγας, τόσον δυνατός, τοσοῦτος ἰσχυρός, ἢ τοιοῦτον ἀναστήματος, τοιούτου σχήματος, ἢ μορφῆς, tantus. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Τηλικώτατον, πρεσβύτατος, περῤῥώτατον». (ἔστι δὲ τὸ ἀναφορικὸν τοῦ, ἡλίκος, καὶ τοῦ ἐρωτηματ. πηλίκος ὡς καὶ παρὰ Λατίν. τὸ talis ἐκ τοῦ Δωρικοῦ πταλικα ἀντὶ τοῦ, τηλίκ.)

*Τηλικόσδε, τηλικήδε, τηλικάνδε, = τηλίκος. —

Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, Ἀττικ. ἀντὶ τηλίκος. Ἐπὶ ἡλικίας καὶ μεγέθους, τόσον ἢ τοιοῦτος, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τὸ μέγεθος· λέγεται ἐπὶ νέων καὶ γερόντων, οἷον παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. β'. 11. »Οἱ τηλικοῦτοι· οἱ ἄγηβοι δηλαδή. Λακεδ. πολ. γ'. 3. »Τοῖς τηλικούτοις μεγίστων φρόνημα· τοῖς μορακίοις, τοῖς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσιν. Ἀπομν. ἀ. β'. 46. λέγει ὁ γέρων Περικλῆς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδη, »Ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, ἀθεοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν· καὶ ἡμεῖς ὅταν εἴχαμεν τὴν ἡλικίαν σου. Ἑλληνικ. ἑ. ἐ. 13. »Ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τηλικούτοις. καὶ τοῖ. ἀνδράσι, τοῖς ὁμοίοις τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 614. καὶ Ο. Κ. 751. χρῆται τῷ, τηλικοῦτος, αἰτὶ τοῦ, τηλικαύτη. οὐδ. »Τηλικοῦτον ἐπῖρ. οὕτω σφόδρα, τόσον πολύ. κατ' ἐπίτασ. τηλικουτοσί, τηλικουτοσὶ (Κατὰ Παστ. ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἐκ τοῦ τηλίκος καὶ οὗτος ἔστι πρώτη ἐπισφαλὴς, μᾶλλον δὲ τὸ τηλικοῦτος ἐστὶ κατ' ἐπέκτασ. σχηματισμ. τοῦ τηλίκος, ὥσπερ τὸ οὗτος τοῦ ὅς, τημοῦτος τοῦ τῆμος καὶ τ.τ.)

Τήλινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ τήλεως ὤν. »Ἄλευρον, μᾶζαι τήλιναι. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Τήλις, εως, καὶ ιδος, ἡ. Φυτόν τι ἑλλοβοσπέρματον, οὗ τινος ὁ καρπὸς ἐστὶν εὐωδέστατος, μελικρατικὸς καὶ γλυκαντικός. (Μοσχεύεται, ἡ Μοσχοσίταρον) Poenum graecum.

Τῆλις, ἡ. ἰδε τήλις.

*Τήλιστος, ιστη, ιστον, (τηλοῦ) Ὑπερθετ. μονοσ. εὑρισκόμενον. Ἀπώτατος, μακρότατος, λίαν μακρυὸς· ὅθεν

*Τήλιστον, ἡ τήλιττα Ἐπῖρ. Λίαν μακράν, μακρότατα. ἀπώτατα Ὀρφ. ἀργ. 179. »Λυγγεύς δ', ὃς τήλιστα δὶ αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βέβηκε ἐποπτεύων ὅστεια· ἓς τις ἔβλεπε τὰ πολλὰ μακρὰν διεστῶτα.

Τηλίτης, ου, ὁ (τῆλις). »Οἶνος τηλίτης». Ἐκ τήλεως κατασκευασμένος, ἢ μεμιγμένος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, τήλιστος.

Τηλόθεν, καὶ τηλόθι, (τηλοῦ). Ἐπῖρ. Πόῤῥωθεν, μακρόθεν, μακρὰν ἀπὸ τινος τοπου ἐξ ἀλλεοδαπῆς καὶ μακρυνῆς γῆς, Ὅμ. ὅς τις συχνὰκ. ἐπιφέρει μετ' αὐτὸ τὴν ἐκ »τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης». Ἰλ. Α, 270. καὶ Ἡσ. τηλόθει εὑρηται παρὰ Πινδ. μετὰ Γενικ. ἄνευ προθέσεώς τινος, Νεμ 2, 18. »Πελειάδων μὴ τηλόθεν ἐπὶ τὰς σκμοσ. τοῦ τηλοῦ αἰτὶ μακρὰν, ἐπὶ μακρὰν εὑρηται οὐδέποτε ἐν χρήσει, μ' ὅλον ὅτι εἰς τινα τοῦ Ὅμ. χωρία ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 359. Ὀδ. Ζ, 319 Η, 194. ὑπελάβον τοῦτο αἰντὶ τοῦ τηλοῦ, τὸ δὲ »σήμηνε τηλόθεν ἐκφράζει τὸ ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν σημαίνει, μηνύειν διὰ σημείων· ὡσαύτ. καὶ ναὶ καὶ μᾶλλ. τηλόθεν ἐστὶν ἑρμην. ὁ Damm ὀρθῶς διὰ τοῦ, καὶ εἶναι ὑγιὲς ἀπὸ πολλὰ μακρὰν· ἢ ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπ. (si vel maxime ex longinquo es) Ὀδ. Ζ, 312. πυρβλ. C. W. Müller, scriptio 3 de verbus gramm. Torgav. 1825. σελ. 4.

Τηλόθι, Ἐπῖρ. (τηλοῦ) = τῆλε, τηλοῦ. Μακρὰν ἀπεὶ, πόῤῥω. Ὅμ. ὅς τις χρῆται αὐτῷ καὶ μετὰ Γενικ. »τηλόθι πάτρης ἐμῆς μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἰλ. Λ, 30. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τηλοῖ, ἐπῖρ. = τηλοῦ, τηλόθι, Γλωσσ. Ἰλ. Ω. 662. ἴδε τῆλε.

Τηλοπέτης, ές, ἡ· ες (πέτομαι). Ὁ μακρὰν ἐπὶ μακρὸν, μακρυὰ πετῶν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 133. »Τηλοπέτες ἀγγέλιον· πόῤῥω πετομένη.

Τηλόσε, Ἐπῖρ. (τηλοῦ). Μακρὰν, μακρυὰ, ἐπὶ μακρὸν Ἰλ. Δ, 455. Χ, 407.

Τηλοτάτω, Ἐπῖρ. Ὑπερθ. τοῦ τηλοῦ. Πόῤῥωτάτω, ἀπώτατα, λίαν μακρὰν, πολλὰ μακρυὰ, Ὀδυσ. Η, 322.

Τηλοτέρω, Ἐπῖρ. Συγκρ. τοῦ τηλοῦ. Πόῤῥωτέρω, μακρύτερα, ἀπώτερα.

Τηλοῦ, Ἐπῖρ. ὡς τὸ τῆλε. Μακρὰν, πόῤῥω ἐπὶ μακρὸν, μακρυὰ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐσχάτε δὲ καὶ μετὰ Γενικ. μακρὰν ἀπὸ »τηλοῦ πασῶν Ἀχαιΐδος ἕρμησαι αἴης». Ὀδ. Ν, 249. Ψ, 68. τηλοῦ ἀπό, πρὸς Γενικ. Ἡσ. Θεογ. 304. ἀντικατ. τῷ ἄγχοῦ, ἄγχι. (ὡς ἄρχι. λέξις ὑποτίθεται ἐπιθετ. τι τηλές, ὅπερ οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει, ἐξ οὗ τὸ, τηλοῦ, τηλεῖ, τηλόθι, τηλέθεν, τηλόσε, ἐπῖρ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. τηλοτέρω, καὶ τηλοτάτω· ἕτερόν τινα τύπ. τῆλυ ἐντὶ τῆλε ἀναφέρει Ἀπολ. Δύσκ. ὅθεν τὸ Συγκρ. τήλ-στος, καὶ τὸ συνθετ. τηλυγετος· ὡς θέμα δὲ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἀποδίδουσιν αὐδὶς ὅτε Ἐρνέστ. καὶ Valckenaer τὸ ΤΑΩ, τείνω, ταύω. Ὀρθότερ. μέντοι ἀποφαίνουσι μίαν καὶ αὐτὴν ῥίζαν τοῦ τῆλε, τηλοῦ, κ. τ. τ. μετὰ τοῦ τέλος, Ὁρίων σελ. 152, 4. Βουτερ. Λεξιλ. 2, σελ. 201. ὅθεν καὶ τὸ Λατ. telum, ὅπλον ἀπὸ μακρόθεν μάχονται).

Τηλουρός, ὁ, ἡ, ον (ὄρος) κυρ. μέν, Ὁ μεμακρυμένους ἤτοι μακρὰν ἀφεστηκότους ὄρους, σύνορα ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν κοιν. ἐπὶ τόπων, καὶ χωρῶν, μεμακρυσμένος, πόῤῥω ἀφεστάμενος, μακρὰν κείμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 1. »Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον· καὶ Σοφοκλ. Αἴας 561. ὅπου ἔμοι αἰντὶ τοῦ »Τηλωπὸς οἰκεῖα γραπτέον »τηλουρός· διότι καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐκτὸς μέρους· ὁ ἐστιν ὅπων, μακρὰν τῶν ἡμετέρων ὅρων ὤν· τὸ δὲ παρ' Εὐρ. Ἑλ. 251, τηλερές, ὀρθῶς ὁ Seidl. ἔγραψε, τῆλ' ἔρος· αἰντὶ δὲ τοῦ τηλουρὸς εὕρηται καὶ τηλεῦρος γραφόμενον.

*Τῆλυ, ἐπῖρ. σπάν. τύπ. αἰντὶ τῆλε, Ἀπολ. Δύσκολ. περὶ Ἀντ. σελ. 329. Β.

*Τηλυγέτης, ου, ὁ = τηλύγετος, μόνον παρὰ Φωτ. Λεξ. σελ. 430.

Τηλύγετος, έτη, ετον, παρὰ τοῖς ὕστερ. καὶ ἄλλ. Ἀγαπητὸς, ἐξαιρέτως ἀγαπώμενος, λίαν προτιμώμενος, πολυαγάπητος, συνών. ἐπὶ υἱῶν »Φαίηκες υἷι, ἄμφω τηλυγέτω». Ἰλ. Ε, 153. καὶ »ὥστε πατὴρ ἐνὶ παῖδα φιλήτορ μούνον, τηλύγετον». Ἰλ. Ι, 482, 143. 285. Ὀδ Δ, 11. Π, 19 ὅμν. Δημ. 164. 284. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ θυγατρός »παῖδά τε τηλυγέτην». Ἰλ. Γ, 175. ἤτοι ἀγαπητὴν, προσφιλεστάτην ὡς μονογενῆ οὖσαν· καὶ ἐπὶ μεμπτ. Ἐυν. »ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγατον ὥς, ἀλλ' ἔμεινεν». Ἰλ. Ν, 470. ἤτοι, ὡς θειλός, ὡς ἀνεμόῤῥυς, ἢ μαλθακὸς. Καὶ ὁ ἐν τρυφαῖς, καὶ σκιατραφίαις ἀνατρεφόμενος παῖς, ὁ χαδευμένος, ὁ μὲ πολλὰ χάδια καὶ κολακείας ὑπὸ τῶν γονέων θεωρούμενος, οὕτω φησὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ὀρέστου »ὡς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνι πολλῇ». Ἰλ Ι, 143, καὶ 284. ὅθεν συχνάκ. αἰντὶ τοῦ τρυφερὸς, νωθρὸς, μαλθακὸς, ἀπόλεμος. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια καὶ ἑρμηνεία παρίσταται τοσοῦτον σαφὴς εὐκρινὴς καὶ ἀνάλογος μὲ τὰ διάφορα χωρία καθ' ἃ ὁ ποιητὴς μεταχειρίσθη αὐτὴν, ἔγιναν πολλαὶ διαφωνίαι παρά τε τοῖς Ἀρχαίοις καὶ Νεωτερ. οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἕκαστοι νὰ εὕρωσιν ἰδίαν τινὰ καὶ διάφορον ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ οἱ μὲν πλείστοι καὶ ἄριστοι τῶν Ἀρχαίων ἐξέλαβον αὐτὴν σύνθετον ἐκ τοῦ τῆλε καὶ ΓΑΩ, γίνομαι, καὶ ἐννόουν δι' αὐτῆς τὴν ἰδέαν μακρᾶς τινος ἀποστάσεως, ὁ μακρὰν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς ἰδίας πατρίδος γενηθείς. ἐξαιρ. ὁ ἐν ἀποικίᾳ, ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γενηθείς, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γενηθείς, ἢ καὶ αὐτοῖς μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς τὸ τηλέγονος, καὶ ἐπὶ ἀποστάσεως χρόνου, ὁ ἐφ' ὑγρᾷ γενηθείς, ὁ πατρὶ γενηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γεννᾶν καὶ ἐξύρῳ, ἢ τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, πόῤῥω ἡλικίας ἤδοντος, οἱ ἐν γεροντικῇ ἡλικίᾳ σπαρέντες παῖδες, ἢ οἱ μετὰ μίαν μακρὰν ἀτεκνίαν συνοικεσίων γενηθέντες, ὡς τὸ ὀψίγονος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ Πασσ. παρατήρησιν ἡ πρώτη τῶν δύο τούτων ἑρμην. δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοζηται ἀσφαλῶς εἰς χωρία τῶν Ὁμηρ. χωρίων, οὔτε φαίνεται ἐπόμενον καὶ ἀναγκαῖον ὅτι ὁ ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γενηθεὶς παῖς ἔπρεπε πλέον νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ μόνον καὶ ἐξαίρετον ἀντικείμενον τῆς φιλοστοργίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ Δοιδερλάιν, Comment de vocab. τηλύγετος, Erlang. 1825. τοῦ ὁποίου φαίνεται πιθανωτέρα ἡ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως εἰκασία, λέγει αὐτὴν σύνθετον ἐκ τοῦ θαλλω, τεθηλα, θηλυς καὶ ΓΑΩ, ταύτ. τῷ θαλεσὸς γεγὼς, θαλερὸς κατὰ φύσιν, νέος καὶ ἀκμάζων, ἢ ἐὰν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀποιτῇ, ἁπαλὸς καὶ τρυφερὸς, ἢ μαλθακὸς νωθρὸς καὶ νεόζωος· ἡ δὲ μεταλλαγὴ τοῦ ε εἰς υ δὲν φαίνεται παιτάπασιν ἀνωμερος, διότι παρ' Ἀπολ. Δυσκ. εὑρηται τῆλυ ὡς ἕτερος τύπος τοῦ τῆλε. Ἡ δὲ χρονικὴ χρῆσις τῆς σημαντ. τοῦ τῆλε φαίνεται μᾶλλον ἐπισφαλὴς καὶ ἀβέβαιος, διότι καὶ τὸ τηλεθαὸς ἀμφιβαλλόμενον ὑπάρχει, καὶ ἡ μαρτυρία ἐκ τῶν πολλὰ μεταγενεστέρων ἐπῶν δὲν δύναται ἀρκούντως ν' ἀποδείξῃ ἂν ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὑπῆρχεν ἤδη καὶ εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα. Ὁ Βουτερ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 201. ἀποφαίνει πιθανωτέραν καὶ ὀρθοτέραν τινὰ εἰκασίαν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Λέξεως, λέγων ὅτι τὸ τῆλε, καὶ τέλες, τελευτὴ, τελευταῖος, ἔχουσι

τὴν ἀρχὴν τῶν ἑκμιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, καὶ τότε τὸ τηλύγετος, ἐκφράζει τὸν ἐν τῷ τέλει, ἢ τελευταῖον γεννηθέντα, ἢ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος, ὡς Ὡρ. ἐν Ἔτυμ. Γουδ. σελ. 616, 37. ὁρῶς ἡρμήνευσε, καὶ οὕτως ἡ λέξις προσαρμόζεται ἐπὶ τῆς Ἑνν. ταύτης καθ' ὅλα τὰ Ὁμηρ. χωρία, ἐὰν συμφώνως τῷ Ἑλληνιστῇ Βουττμ. ἡ λέξις τελευταῖος ἀναφέρηται ἐπὶ μόνου ἑπομένου χρόνου, ὑποτιθεμένης τῆς ἰδέας τοῦ μὴ ἔτι ἄλλου τινὸς γεννηθέντος, τοῦ ὅτι δὲν ἐγεννήθη πλέον ἄλλος παῖς μετ' ἐκεῖνον· ὁ τοιοῦτος ὄρα τελευταῖος γεννηθεὶς ἦν φυσικῷ τῷ λόγῳ προσφυλίστατος, καὶ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας τινὸς ἐξόχου φιλοστοργίας, καὶ ἑπομένως καὶ διαῤῥύψεως ἀπὸ μέρους τῶν γονέων· οὕτω συνεκδύεται ἔτι πολλάκις διὰ τῆς λέξεως καὶ ἡ ἰδέα τοῦ μονογενοῦς, μ' ὅλον ὅτι πάντοτε ἐξεῖ οὐδ' ὅλως κεῖται· τοιουτοτρόπως κυλεῖται ὀρθῶς τηλύγετος ὁ υἱὸς ὅστις δὲν ἔχει ἄλλον ἀδελφὸν, ὡς ὁ Ὀρέστης ἐν Ἰλ. Ι, 143, 285. μ' ὅλον ὅτι ἔχει εἰσέτι τρεῖς ἀδελφὰς, καὶ ὁ Δημοφῶν, ἐν ὑμ. Δήμ. 164. ὃς τις καὶ οὗτος ἔχει ἔτι τέσσαρας ἀδελφὰς· ὡσαυτ. καὶ τηλυγέτη καλεῖται ἡ θυγάτηρ ἥτις δὲν ἔχει ἄλλην ἀδελφὴν πλέον, ὡς ἡ Ἑρμιόνη, Ἰλ. Γ, 175. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτη, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 11. ἀναφέρεται, ἔχει καὶ ἀδελφὸν Μεγαπένθην· ὅς τις καὶ οὗτος τηλύγετος καλεῖται διὰ τὸ εἶναι μονογενὴ υἱὸν τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, καὶ οὕτως ἑρμηνεύεται σαφῶς καὶ αὐτὸ ἀπορίας τό, μοῦνος, τηλύγετος, ἐν Ἰλ. Ι, 482. Ὀδ. Π, 19. καὶ, τηλύγετος, ὑφήγησις, ἐν ὑμ. Δήμ. 164. 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις Ποιηταῖς, οἱ τινες ἄλλως καὶ διαφόρως ἐξέλαβον τὴν ἀρχικὴν σημασ. τῆς λέξεως, ἣν αὐτὴ ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοπικῆς ἐνν. ἀντὶ τοῦ, ὁ μακραν, ἢ εἰς μακρυνὸν τόπον γεννηθείς, καὶ ἐντεῦθ. ὁ ἐπὶ μακραν, ἢ μακρὰν, ἄπω ζῶν καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐν γένει, ὁ ἄπων, ὁ μακρὰν ὤν, κείμενος, ἀπομεμακρυσμένος, Κύρ. Ἰφ. 838. ἔσχατ' Ὀρέστα τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδεσσι τὸ μονον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀπαιτούμενον παράδειγμα. Σιμμίας δὲ (παρὰ Τζετζῃ χιλ. ζ'. 144.) λέγει. «Τηλυγέτων ἀφνειὸν ὑπερβορέων δήμων· μεμακρυσμένος, μακρὰν ἀφιστάμενος, μακρὰν ἀπωκισμένος· ὡς καὶ Ἡσυχ. ἔχει. «Τηλυγέτων, ἀποικιῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν. (ἐπειδὴ τῆλυ ἐπίρ. εὑρηται, ἡ μεταξ. τῶν χρόνων τῶν συλλ. κατὰ Βουττμ. τελευταῖος τελευγετος, ἐκλέκτος, καθίσταται περιττή.)

* Τηλύθροος, ὁ, ἡ, ον = τηλέθροος.

* Τῆλυς, ὁ, ἡ, υ· = τηλοῦ.

Τηλωπός, ὁ, καὶ, τηλῶπις, ἡ, Ἐπλ. (ὠψ). Ὁ ἐπὶ μακρὰν θεωρῶν, κυττάζων, ὁ μακρὰν βλέπων. 2) ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ἢ φαινόμενος, ὁ δυνάμενος μακρόθεν ὁρᾶσθαι, ὡς τό, τηλέσκοπος ἢ τηλεσκόπος, ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Τηλωπόν, μακρόθεν φαινόμενον. Ὀρφ. Ἀργ. 893. «Λυτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἀνασσα Ἴτυλον αἰόλουσα πυρὸς σέλαϊ. ἔτι δὲ ἀναφορ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, «τηλ. ἰωὴ Σοφ. Φιλ. 216. ἢ μακρόθεν ἀκουομένη, παρβλ. τηλεφανής.

Τημελεία, ἡ. Θεραπεία, ἐπιμέλεια, περιποίησις, περιποίτησις, φροντὶς, σπουδὴ. ἐκ τοῦ

Τημελέω, ὦ. Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, θεραπεύω, φιλοπονῶ, περιποιοῦμαι Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ τημελής.

* Τημέλη, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ τημέλεια.

Τημελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλλω). Ἐπιμελητὴς, φροντιστὴς, θεραπευτὴς, φροντιστικὸς, ἐπιμελὴς, θεραπευτικὸς, ἔθεν ἀτημελὴς, καὶ ἀτημελέω.

* Τημελίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τημέλεια.

Τημελουχέω, ὦ (τημελοῦχος)· ταὐτὸν τῷ, τημελέω, τημέλειαν ἔχω, ἔθεν

* Τημελούχημα, τό. Ἀντικείμενον τημελείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, περιποιήσεως, θεραπείας, καὶ

Τημελούχησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τημέλεια. Νικήτ. Χρον. β'. 12.

Τημελοῦχος, ὁ, ἡ, ον (τημέλη, ἔχω)· ταὐτὸν τῷ, τημελής. Ὁ ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα ἔχων περὶ τι. Κλήμ. Ἀλεξ.

\+ Τημενίς, ἡ καὶ

* Τήμενος, ἡ, ἴδε ἐν τῷ τέβεννα.

Τήμερα, καὶ, τήμερον. Ἐπιῤῥημ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ Ἰων. καὶ κοιν. σήμερον. Ξενοφ. (σὺ τήμερα θεωρεῖται συνηθ. πρωτότυπον τοῦ «τῇ ἡμέρᾳ· ὅ ἐστι «ταυτῇ τῇ ἡμέρᾳ κατὰ σύγκρασιν ὡς βλ. τῆτες) Ὁ Ἀττ. τύπ. τήμερον αὐτὸν ἰδίως εἰς τὸν κοινὸν καὶ συνηθέστερον τοῦ βίου Ἀττικισμὸν, καὶ ἐντεῦθεν ἐχρήσαντο αὐτῷ πρὸ πάντων οἱ Κωμῳδοὶ, Piers. Moer. σελ. 364. ἔτι δὲ «τὸ τήμερον εἶναι ἀντὶ τοῦ, τήμερον, Πλατ. Κρατ. Τινες Γραμματικοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς Ἀττικοὺς καὶ τὸ «τήμερος» ἀντὶ τοῦ, σημερινὸς. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. α'. 6. Περὶ τῆς τήμερον νίκης.«

* Τήμῃ, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τῇ ἐμῇ.

Τῆμος, Ἐπίῤῥ. Τηνικαῦτα, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· τίθεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ προηγουμένου χρόνου καὶ ἕπεται ἀεὶ μετὰ τὸ ἀναφορ. ἧμος, Ἰλ. Ψ. Ἡσ. Θεογ. 490. 587. συνεχέστερ. δὲ μετά τινος μορίου, «τῆμος ἄραι Ἰλ. Η, 434. Ω, 789. Ὀδ. Δ, 401. Γμ. Ἀρρ. 171. Ἡσ. Ἔργ. 414. «τῆμος δὲ» Ἡσ. Ἔρ. 672. «τῆμος δή» Ὀδ. Μ, 441. «τῆμος ὅτε» Ἰακ. Ἀπ. σελ. 420. ἔτι δὲ ἡγουμένου εὐθ. Ὀδ. Ν, 93 ἔτι δὲ καὶ ἀκολούθως ἄνευ ἀναφορ. Τμ Ἐρμ. 101. Ἡσ. Ἔργ. 561. «ἐς τῆμος ἔως τότε, ἐκ τοῦ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ὀδ. Η, 318 «ἐς τῆμος δὲ συλλέξαιμι.« 2) παρ' Ἀπολλων. ὀργ. δ. 252. «Ἀνδράσιν ὀφρύσσαιτ' μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι· «ἀντὶ τοῦ, σημερον. (Κατὰ Βουττμ. ἐν Λεξίλ. 2, σελ. 228. ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ ἄρθρου καὶ ἡμαρ, ἄρα ἀντὶ τῆμαρ ὡς τὸ αὐτήμαρ.)

* Τημόσδε, ἐπιρ. = τῆμος, ἀμφ. ἐν Ὀδ. Η, 318. ὅπου οἱ νεώτερ. Κριτ. τημὸς δὲ ἀναγινώσκουσιν, εὑρηται μέντοι οὕτω παρὰ Θεοκρ. 10, 49. Καλλιμ. καὶ Ἀπολ. Ῥόδ.

* Τημοῦτος, ἐπιρ. σπαν. τύπ. ἐκ τοῦ τῆμος. Ἡσ. Ἔρ. 578. ἴδε ἐν τῷ τηνικαῦτος περὶ τοῦ σχηματισμ. τῆς λέξεως.

Τηνάλλως, Ἐπίῤῥ κυρ. ἀντὶ τὴν ἄλλως, ἐξυπακουομένου «ὁδὸν ἔστειχον ἐδόκει, κατάτινα ἄλλην εἰς ἄλλον τόπον φέρουσαν ὁδὸν, κατά τινα ἄλλον τρόπον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ταὐτὸν τῷ, ἄλλως καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ μάτην, ματαίως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπιπολαίως· οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤγουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσαν ὁδὸν πορεύονται. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καὶ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 230

Τηνεῖ, ἐπίῤῥ. (τῆνος). Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, ἐκεῖ. Θεόκριτ. ε'. 33. «Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται.«

Τηνελλα, ἐν Ἀρχιλόχ. λείψ. 69 πεπλατυσμένη λέξις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὸν ἦχον τῶν κρουομένων χορδῶν τῆς κιθάρας ἢ τοῦ αὐλοῦ, εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐπινικίους ὕμνους, ἢ μίμημα ἐπιῤῥήματος αὐλοῦ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τοὺς ἐπινικίους ὕμνους. (Reinaix, Γαλ.). ἤρχετο δὲ τοῦτο οὕτως. «Χαῖρε ὦ καλλίνικε, τηνελλα.« Σχολ. Πινδαρ. Ὀλ. 9, 1 Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1225. καὶ 1228. καὶ Ὀρ. 1764. Bookh. expl. p. 187. ἔθεν

* Τήνελος, ὁ, Κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 276 «Ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε ἰκανὰς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶα ἀντὶ τοῦ νικητὴς, ἢ καλλίνικος εἶ, ὕμνος ἐπινίκιος σοὶ πρέπει.

Τηνεσμός, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεινεσμός, ἔθεν

* Τηνεσμώδης, ὁ, ἡ, ες, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τεινεσμώδης.

Τηνίκα, (τῆνος). Σημαίνει κυρίως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καιρὸν ἢ ὥραν τινὰ ὡρισμένην τῆς ἡμέρας, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, πρωΐαν, ἑσπέραν, μεσημβρίαν, ἐν καιρῷ νυκτὸς, Ἡροδτ. 1, 17. 18 καὶ Πλάτ. «Τί τηνικάδε ἀφῆξας;« πῶς ἦλθες εἰς ταύτην τὴν ὥραν τότου πρωΐ, πῶς ἦλθες τέτοιαν ὥραν τότον πρωΐ; εἰ Ἴων. καὶ καθελ. οἱ μεταγενέστεροι τάττουσι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ παντὶ χρόνῳ καὶ καιρῷ ὡρισμένῳ, ἀντὶ τοῦ, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ὃν χρόνον, Ἀπολ. Ῥόδ. ὡσαύτ. τηνικάδε, καὶ ἐξαιρ. τηνικαῦτα παρβλ. ἡνίκα, τηνίκα, ὁπηνίκα. (ὁ Βουττμ. Λεξίλ. 2, σελ. 227. εἰκάζει ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία τις λέξις ΙΞ, ΓΙΞ, ἀντίστοιχ τῷ Λατ. vice, ἐξ ἧς τὴν ικα, τηϊκα, hac, vice· ὡσαυτ. αὐτόθεν ἀντὶ τὴν αὐτὴν ἱκα) (- υυ)

* Τηνικάδε, ἐπιῤῥ. = τηνίκα. (-υυ, τό δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1142 ὅπου τὸ ἄλφα ἤθελεν εἶσθαι μακρὸν, πρέπει ἀναμφιβ. κατὰ Bentl. Br. καὶ Διοδ. τηνικαῦτα νὰ γράφεται.)

* Τηνικαῦτα, συνηθ. Ἀττ. τύπ. ἀντὶ τηνίκα, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. 1, 17. 63 καὶ ἀλλαχοῦ (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ τηνίκα ὡς τὸ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἐνθα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Η. σελ. 281.)

* Τηνόθεν, ἐπιῤῥ. (τῆνος). Δωρικ. ἀντὶ ἐκεῖθεν, Ἀριστοφ.

Τηνόθι, ἐπιῤῥ. Δωρικ ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ. Θεοκρ.

Τῆνος, τήνη, τῆνο, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, κεῖνος, κείνη, ἐκεῖνος, Θεοκρ. ὁ δὲ Πολ. φαίνεται, ἔτι μετεχειρίσθη μόνον τὸ ἐκεῖνος, ἐξαιρ. κεῖνος· ἔθεν

* Τηνῶ, ἐπιῤῥ. Δωρ. ἀντὶ ἐκεῖ, Θεοκρ. 3, 35. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβ. ἐστὶ.

Τηνῶδε, καὶ τηνώδεν Δωρ. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖθεν. Θεοκριτ. γ'. 10. «Τηνῶδε καὶ ἕλων« ἐκεῖθεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· καὶ Ἀριστοφ Ἀχ. 754.

Τηξιμελής, ές, ὁ, ἡ, ές (τήκω, μέλος). Ὁ τὰ μέλη τήκων, ἀνελίττων, φθείρων. Ἀνθολογ. «Τηξιμελῆ νότῳ κεκελομένος« φθοροποιῷ.

Τηξίποθος, ὁ, ἡ, ον (τήκω, πόθος). «Ἔρωτες τηξίποθες« Κρὰτ. παρὰ Κλημ. Στρωμ. β'. σελ. 498 οἱ τὴν καρδίαν διὰ τοῦ πόθου ἢ τῆς ἐπιθυμίας (λαχτάρας) καταναλίσκοντες, φθείροντες ἔρωτες.

Τῆξις, εως, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν, ἀναλίττειν, φθείρειν, ἀνάλυσις, φθορὰ, ἐξάντλησις, φθίσις, ἡ διαφθείρουσα καὶ καταναλίσκουσα τὸ σῶμα νόσος, μαρασμός.

Τῆπερ, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦπερ, ἐστ. Θηλ. τοῦ ὅπερ, Ὅμ.

* Τηρεία, ἡ, Ἰων. Τηρείη, Θηλ. κύρ. Ὀν. πόλεώς τινος, Ἰλ. Β, 830.

Τηρέω, ῶ, Μ. ἤτω (τηρός). Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ, καὶ ἐντεῦθ. Φυλάττω, φρουρῶ, «δόκιμάται ὑμ. Ὁμ Δήμ. 142 «πόλεα. Πινδ. ταμιεύω, ἀναγκαιρίζω, φυλάττωσι δὲ ἄλλοι καιροὶ· σῴζω, διατηρῶ, διατηρῶ. ἐπέχω. Ξενοφ. Κυν. ς'. 1. «Οὐ καλῶς διατηροῦσι τοὺς κύνας. πειστέον, παρασκευαστέον, προσμένω τὸν ἁρμόττοντα καιρὸν, παραμενετέον, «τηρεῖν τοὺς καιροὺς« Γρηγ. Θεολ. «τηρήσαντες νύκτα χειμέριον προσμένοντες ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ τριωμοῦς νύξ, καὶ Βr. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652. Μέτ. Τηρέομαι, μελ. τήσομαι, ὡς τὸ, Φυλάττομαι, φυλάττω ἐμαυτὸν, προσέχω, μετὰ Αἰτ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 391. «πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑποψίαν· φυλαττου, πρόσεχε· τῷ μετ μελ. τηρήσομαι χρῆται κατὰ πεθητ. διάθεσ. Θουκ. δ', 30. ἔθεν

*Τηρήμων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, φυλάττων, προφυλάττων.

Τήρησις, εως, ἡ (τηρέω). Θεωρία, παρατήρησις, διαφύλαξις, φύλαξις, φρούρησις, διατήρησις, φυλακή, 2) τόπος φυλακῆς, εἱρκτή, σωτηρίων· παρὰ Θουκυδ. ζ, 210. ϱ. ἐιδοσ. Νεοφτ. Δούκα. ἡ μετὰ προσοχῆς φυλαξις.

Τηρητέον, δεῖτ. Ἐπίρ. Πρέπει νὰ τηρῇ τις.

Τηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὅστις τηρεῖ, φυλάττει, παρατηρεῖ, φύλαξ, παρατηρητής, ὄθεν

Τηρητικός, ἡ, όν. Ὁ φυλάττων, τηρῶν, παρατηρῶν, ἔτι καὶ πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ παρατηρῇ, Διογ. Δ. 9, 108.

Τηρός, ὁ, ἡ, ον. Φυλαξ. τηρητής, ὁ παρατηρῶν, φυλάττων, προσέχων, ἡ ἐν προσοχῇ ἔχων, ἀρχ. καὶ σπάν. δέμα τοῦ τηρέω, τὸ ὁποῖον ἐεμισε μόνοι παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 263. «τηρὸν ἱεροῦ ῥαβδοῦ». (Φαίνεται ὅτι συγγενὲς ἐστὶ τῷ, τέρας).

Τῆς, τῆσι, Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς. Δωτικ. πληθυντ. ὀηλ. τοῦ ὁ, καὶ ὃς, Ὅμ.

Τητάω, ῶ, (τήτη). Στερίσκω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, στερημένον ποιῶ τινά τινος. Μέσ. τιτάομαι, σπανίζω, στεροῦμαι, εὐθείαν ἡ σπανιότ. ἔλλειψιν, στέρησιν πάσχω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 410. «Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνεῖται, σὺ δὲ τητᾶν· στερῇ, στερήσαι· ἔπειτα Χειρογράφατικα «τιτᾶσθαι» ἡμαρτ. ἔχουσιν, ὥσπερ καὶ Ἡσύχ. ἀναφέρει. «Τιτᾶσθαι, σ ἐρυσπατσθαι ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει. «Τητωμένη, στερουμένη· τητωμένου, στερουμένου· καὶ τητωμένον στερισκόμενον» καὶ τὸ Δωριν. τατώμενος, στερημένος, μετάγει. Πίνδαρ. Νεμ. ι. 146. «Οἴχεται τιμὰ φίλων τοτωμένῳ Φωτίᾳ· στερισκομένῳ· ὁ Σχολ. καὶ Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ὑγιής. «Τατωμένα τοῦ κιτῶνος», ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐνέχυρα δεῖται, ὅ ἐστιν, ἐκδυθεῖσα αὐτὸν καὶ ἐνέχυρον βαλοῦσα· οἱ σαντ. «χορμάτων τητωμένων Εὐρ. Ορ 1082. καὶ Πλατ. «φρενῶν τητωμένων (πιθαν. συγγεν. τῷ ζητεῖν, διὰ τοῦ ὁποίου ἑρμηνεύουσιν εἰ ἀρχ. τὴν λέξιν, ἆρα κυρ. ζητῶ, ποθῶ, γυρεύω).

*Τητάνειος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τήτειος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτόν τῷ, τήτινος, Ἐφετειός, Πολυδ. ϛ. 73. ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. «Τητάνειος σῖτος· ἀντὶ τοῦ, σηταίειος· ἔνθα ὁρᾶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ περὶ τούτου λεγόμενα· ἐκ τοῦ

Τῆτες, Ἐπίρ. χρον. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. καὶ κοιν. σῆτες. Ἐν τῷδε τῷ ἔτει, ἡ τούτῳ τῷ ἔτει, εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐπ' ἔτος, ὄθεν τὸ τῆς συνηθείας, ἐφέτος, καί, «ἡ τῆτες ἡμέραι», ἀντὶ τ. σημερινὴ ἡμέρα, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμ. παρβλ. Pierts. Μοίρ. σελ. 264. Ἀντὶ τούτου οἱ Δωριεῖς «σᾶνες» ἔλεγον, ὄθεν τὸ ἐπιθ. σατινός, τητινός, σητανεῖος, τητάειος, σητάιος, σητάϊος, τήτειος, τητίνος, σήτειος, κ. τ. τ. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Νεφ. 624. καὶ Ἀχαρν. 15. ἔλεγον ἔτι καὶ «τηδέων». (τὸ τῆτες, σῆτες, ἐσχηματισ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ ἔτος, καθ' ἣν καὶ τὸ τήμερον, σήμερον ἐκ τοῦ ἡμέρα).

Τήτη, ἡ. Σπάνις, ἀπορία, ἐνδεια, στέρησις, ἔλλειψις. Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει σὺν τῷ Φασ'ῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ, τῆτοι, τε, ἔτι δὲ Σιτιδεία, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, σπανις, ἀκρίβεια ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. Annona· ὀλίγον εὐχρστ. δῆμα τοῦ τητάω.

Τήτιος, ίη, ιον· καὶ τητινός (τῆτες). Τοῦ τοῦ τοῦ ἔτους, ἐπέτειος, ἐφετινός. Λουκιαν. Δεξιφ. 1.

Τῆτες, τὸ, = τήτη.

*Τηὔγετον, τὸ, Ιωνικ. ἀντὶ ταὔγετον. Ὀδ. (υ)

Τηΰσιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. τηΐσιος. Κενός, ἄδειος, μάταιος. «Σὺ δὲ τηΰσίην ἐδὸν ἔλθηςα. Ὀδ. Γ, 316. θέλεις κάμει εἰς μάτην τὸν δρόμον· καὶ «τηΰσιον ἔπος». Ὀδ. Ο, 13. μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος, προπετής, θρασὺς λόγοι· οὕτω καὶ ἐν Ἴλ. Ὅμ. Ἀπολ. 540. (κατὰ τινας μὲν ἐστὶ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ταὐτὸ, ἡ ταὐτόσιμος ἐν ἴσῳ τῷ, οὐσιος, ταὐτὸν τῷ μάταιος, ἴβυκος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. «Οὐ γὰρ αὐσιεῖ παῖς Τυδέως· ὁ Ἀλκμὰν ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο τῷ, «ταυσία παλλακίδων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ταύσιμον, μάταιον· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, αὔω, αὐτέω, ἀντὶ περιβόητος, περιάκουστος, περίφημος). (ε)

Τοῦ Τ μετὰ τοῦ Ι.

*—τί. Καταλῆξις διαφόρων ὀξυτόνων Ἐπιρρημάτων, ἧτις ὡς ἐπὶ πολὺ φαίνεται ὅτι εἰς εἰ μετετρέπετο· ἀλλ' αὐτὴ ἡ εἰς εἰ μετατροπὴ, καὶ τὸ χρονικὸν μέτρον τῆς καταλήξεως — τί, ἧτις ἀναντᾶται πότε ὡς μακρὰ καὶ πότε ὡς βραχεῖα, ἀπαιτοῦσιν ἀκριβεστέρου τινὸς «ρισθετερισμοῦ ἔτι διὰ στοιχείων καινείων, παρβλ. ἐξαιρ. Lob. Σοφ. Αἰ. 1213. Blomf Αἰσχ. Προμ. 216. καὶ Reisig anar. Soph. OC. 1638.

*Τί, καὶ τί, οὐδετ. τοῦ τίς καὶ τις, ἀπρ ἰδε.

Τιάρα, ἡ, καὶ παρ' Ἡρόδοτ. ἀεὶ τιάρας, καὶ κατὰ τὰς νεωτερ. γραφ. Ἰων. τιήρης, ου, ὁ· καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ, τιάρις, ἡ· ἄλλως δὲ παρὰ Πινδαρ. καὶ, κυρβασία, καὶ, κίδαρις. καὶ, πῖλος. Κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἢ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένῃ ἐν ἐπισήμοις ἡμέραις, ἢ ἑορταῖς. Ἡρόδ. 1, 132. 7, 61. 8, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. β', ε'. 3. «Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν· καὶ ἐν Κυρουπ. η', γ'. 13. «Κύρος ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν· καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ τὸ παρὰ Τούρν. Ρυβοὺκ, κατὰ τὸν Curt. γ'. γ'. 19. Tiara regium capitis insigne, quod coerulea fascia albo distincta circumibat. ὅ ἐστι, Βασίλειος κόσμος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περιεστεμμένος ἢ ἐνυφασμένος ἐσονίῳ λευκῷ. ὁ Ἡρόδ. 3, 12. συναπτει, πῖλους τιάρας, ὅπου κατὰ Στραβ. τὸ πῖλος, ἀντὶ πιλωτὸς κεῖται. (υ – –)

*Τιάρας, ου, ὁ, Ἰων. τιήρης, = τιάρα, Ἡρόδ. (υ – –)

*Τιάρις, ἡ· σπαν. τύπ. ἀντὶ τιάρα, Ἡσυχ. (υ – –)

Τιαροδέσμος, καὶ, τιαρίδεσμος, ὁ. Ὁ τῆς τιάρας ἢ περὶ τὴν τιάραν δεσμὸς, τὸ δέσιμον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ τιάρα ὀπισθεν ἐδένετο· ὁ Πολυαινος ἐν ζ'. ια'. 3. Οὐΐετέρ. «Τιαροδέσμοι, τ α ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ὁ τῆς κεφαλῆς ὀπισθεν ἀποσφίγγει τὴν τιάραν».

Τιαροειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τιάρᾳ ὅμοιος, εἶδος ἢ σχῆμα τιάρας ἔχων. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. 6. «Κρύβυλλες τιαροειδεῖς».

Τιαροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τιάραν φέρων, φορῶν.

Τιβήν, ῆνος· ὁ· παρὰ Λυκόφρ. 1104. «Τιβῆνα καὶ κύπελλον ῥαιστὴρ» ἔπειτα ἑρμην. διὰ τοῦ, τρίποδα· παρομοίως συνέχ. ἐκ τοῦ, τρίς, καὶ βάω, βαίνω· ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «Τίβηνος, λίβης, τρίπους· ὁ δὲ Εὐσταθ. τιβήν, ὁ τρίπους, οἱονεὶ τριβήν, ὅ ἐστι, τρεῖς βάσεις ἔχων.

*Τιβηνος, ὁ, = τιβήν, πιθαν. συγγεν. τῷ ἴβαν, ἴβηνος.

Τιγγαβαρι, τό, Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ, κινναβαρι ὄθεν

Τιγγαβαρινός, ἡ, όν. Ἐρυθρὸς, κόκκινος ὡς τὸ κινναβαρι, ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. Δαμάσκιος παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 1064 «Χρῶμα τιγγαβαρινῷ, ἐκ κινναβάρεως.

Τίγρης, ητος, ὁ, Ἀρτ. κύρ Ὀν. Μέγας ποταμὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον μετὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσβάλλων.

Τίγρις, ιδος, καὶ Ἰων. ιος· ἡ· Λίτιατ. Τίγριν. σπάν. ἀλλὰ πιθαν. ἀρχιτ. ὁ. Ζῶον τετράπουν ἀγριώτατον, οὗτινος τὸ τρίχωμα ἔστι ῥαβδωτὸν ἢ ἐστιγμένον, γάτῳ ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλὰ πολλῷ μεγαλήτερον· πατρὶς τούτου τοῦ ζώου ἡ Ἰνδία καὶ Ἀφρική. Ἀρριαν. Ἰνδ. 15. ἡ γεν. 105. Αἰτ τίγριν. Ὀνομ. πλ. τίγρεις, γεν. ιος, φαίνεται καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρίστοις Ἀττικ. ὅτι ἦν ἐν χρήσει, ὁ δὲ τύπ. ιδος νεωτερ. τὸ ἄρσεν. εὑρηται παρ' Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13 σελ. 590. Β. Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. 21 Τίγρις, = Τίγρης, Διον. Περιηγ. ὄθεν

Τιγροειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅμοιος ὡς ἡ τίγρις, ὁ τίγριδος εἶδος ἢ μορφὴν, χρῶμα ἔχων, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις.

*Τίεσκον, Ἰωνικ. παρατατικ. τοῦ, τίω, Ἰλ. Ν. 461. «Οὔτε τίεσκεν· οὐδαμῶς ἐτίμα· καὶ «Τιέσκετον Δ, 4ξ. ἐτιμᾶτο.

(Τιέω) οὐχ εὑρηται ἑλληνικ. ῥῆμα, ἴδε ἐν τῷ τετίημαι.

*Τίζω (τί). Κωμικ. παρ' Ἀριστοφ. λέγω πάντοτε τί; ἢ ἐρωτῶ ἀλλεπαλλήλως τί; τί;

*Τίη, καὶ ἐπίτασ. τί, πιστικὸν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀριστοφ. συνεκ. διὰ τίνος ἑπομένου μορίου ἐπιτατόμ. «τίη δέ; Ἰλ. Ο, 244. Ρ, 170. Ὀδ. Π, 421. Τ, 500. καὶ «τίη δῆτα Ἰλ. Φ, 436. ἔτι, τιητὶ δή; Ἀριστοφ. Νεφ. 754. καὶ Θεσμ 84. Οἱ Ἀττικ. φαίνεται ὅτι ἐτόνιζον τιή, Βουτ. Ἑλλ. Γραμ. τόμ. Π, σελ 298. (τίη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τί, ὥσπερ ὁτιή ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐπιεὶ ἐκ τοῦ ἐπεί, κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 191. ἀντὶ τιεή.) (υ –)

*Τίῆν εἶναι, τό, ὡ. Οὐσ. τὸ κατ' ἰδέαν εἶναι, τὸ ἰδαιτικῶς εἶναι, ἄνευ τοῦ πραγματικῶς τι ὑπάρχειν, Ἀριστοτ.

Τιήρης, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τιάρας, Ἡρόδοτ. 1. 132. «Ἐστεφανωμένος τὸν τιήρην μυρσίνῃ μάλιστα».

Τιθαιβώσσω. Ἐπὶ μελισσῶν, αἵτινες κτίζουσιν, οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία ἤτοι τὰς ψωλεὰς αὐτῶν, νεοττεύω. Ὀδυτ. Ν, 106. «——ἐνθάδ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι· ὁ Σχολ. Ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον ἀποταμιεύουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοτροφοῦσιν· ὁ Εὐσταθ. τιθαιβώσσειν δὲ, κυρίως ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀποτίθεσθαι βόσιν ἑαυταῖς, ὅ ἐστὶ συμβλητέον. Πορφυρ. Νυμφ. ἀντρ. Δηλοῖ δὲ τὸ, τιθαιβώσσειν, τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Βόσις δὲ καὶ τροφὴ τὸ μέλι ταῖς μελίτταις. Ἀπολλών. λεξ. Ὁμηρικ. «Τιθαιβώσσουσιν· τῶν ἁπαξ εἰρημένων, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, οἷον ἀποτίθεται τὴν βόσιν, τουτέστι τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσιν· ὁ Ἡσύχ. «Τιθαιβώσσουσιν, ἐναποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται, τὸν λεγόμενον μελίκηρον. 2) Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 199. ἐπὶ ὀρνίθων ἤτοι ἀλεκτορίδων. «Τεκναι τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῇσι δέρουσαι· ἀντὶ τοῦ, φυλάσσουσαι· καὶ τρέφω, καρπεσόρον ποιῶ, ἐπιμελοῦμαι, καλλιεργῶ, παρὰ Λυκόφ. 622. Οἱ Γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ, τιθέναι βόσιν, πιθανώτερον ὅμως συγγεν. τῷ τιθάς, τιθὴ, τίτθη, τιθήνη, τιθασός, τιθασσός, κ. τ. τ. Πασσοβ.)

Τιθάς, άδος, ἡ, ὄρνις (τιθασός). Ὡς τὸ, τιθὴ, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 130. «Ὄρνις τιθάς· ἥμερος, οἰκειακὴ, ἡ κλῶσσα

*Τιθασευτής, οῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 704. καὶ

Τιθασευτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τιθασευτής. ποιητ. Ὀππιαν. κυνηγ. β'. 543.

*Τιθασεύω, ποιητ. ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθασός, καὶ, τιθασσος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τιθασσός.

Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τιθασσοτρόφος.

Τιθασσεία, ἡ (τιθασσεύω). Τὸ τιθασσεύειν,

ἡμέρον ποιεῖν· ἡμέρωσις, τὸ ἥμερον γίνεσθαι, ἐξημεροῦσθαι, ἐξευγενίζεσθαι.

* Τιθάσευμα, τό (τιθασεύω). Μᾶσον πρὸς τιθασείαν, πρὸς ἐξημέρωσιν, τιθασσὸν καὶ ἥμερον ποιεῖν.

Τιθαστευτήρ, ῆρος, καὶ

*Τιθασσευτής, ὁ. Ὅστις τιθασσεύει, ἥμερον, ποιεῖ, ἐξημερόνει. Ἀριστοφ. Σφῆκ. Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασσευτὴν ὁ Σχολ. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κυλαπεύοντα. ὅθεν

Τιθαστευτικός, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς τὸ τιθασεύειν ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὔκολος, ἢ ἁρμόδιος.

Τιθαστευτός, ἡ, ὁν. Ἐπιθ. Ῥημ. τοῦ τιθαστεύω. Ὃν ἡμέρωσεν ἤτοι ἥμερον ἐποίησέ τις, ἐξημερωμένος, καὶ ὃς τις δύναται τιθασεύθῆναι, ἤτοι νὰ ἡμερωθῇ, ὁ ἡμερωθῆναι δυνάμενος, ὅστις ἡμερόνεται.

Τιθασσεύω, ποιητ. τιθαστεύω, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην γραφὴν παρεδέξατο καὶ ὁ Bekker ἐν Πλατ. Πολ. 9. σελ. 589. B καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ ἐν Δημοσθ. (τιθασεύς). Τιθασεύω, ἥμερον, χειροήθη ποιῶ, ἡμερόω, ἐξημερόω, ἡμερόνω· δαμάζω, ἀναχαιτίζω, ἡτιθασσευόμεσαν καὶ δαμαζόμεσαν τὰ χρήσιμα τῶν ζώων Ξενοφ. Ἀπομ. δ', γ, 10. καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὡσὰ ἀπὸ εἰς ἀπίους, τὰ δὲ εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες. Πλουταρ. Φάβ. Ἠτύχησε τιθασεύσας, τὰ ἄγρια θηρία ἡμέρου καὶ χειροήθη ποιῆσαι· καὶ, ἡτιθασεύσαμεν ἡμέροι, πραΰναι. καὶ καθόλ. μετριάζω, πραΰνω, καταπραΰνω, καὶ ἀντιθέτ. θυμοῦμαι, καταλλάττω, φιλιόνω, ἐπὶ ἀνθρώπων· καὶ ἐπὶ γυναικὸς νεογάμου. Ἐπιτετεύσατο ὥστε διαλεγεσθαι. Οἰκον. ζ'. 10. Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. «Οἱ» ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασεύουσι, χειροήθεις αὐτοὺς ποιοῦντες.

*Τιθαστός, ὁ, ἡ, ὁν· ποιητ. τιθητός, ὅπερ καὶ παρεδέξατο ὁ Bekker ἐν Πλατ. καὶ Δημοσθ. ὡς ἰδίως Ἀττ. τύπ. (τιθός, τιθή, τίθη, τιθήνη). Τιθασσευμένος, ἡμερωμένος, ἐξημερωμένος, ἡσυχασμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα ἐξημεροῦνται καὶ καθίστανται οὕτω χρήσιμα εἰς τὰς οἰκιακὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων, οἷον ἵππος τιθασσός, τὰ χειροήθη καὶ οἰκιακὰ ζῶα. «Τιθασσοὶ ἐλέφαντες» Ἀριστοτ. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων τὰ ὀπῖα καλλιεργοῦνται καὶ περιποιοῦνται ἐν τοῖς κήποις· «ἔστι δὲ ἡδρὺς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατος, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον. Πλουταρχ. Κοριολ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ πρᾶος, ἥμερος, ἡλιτικὸς, μέτριος, εὐδιαπήκτος, εὐάγωγος· Ἐπιφ. τιθασσὸς, πρᾶος, μὲ ἥμερον τρόπον, ἢ εἰς ἐξημερωμένην κατάστασιν. (ἡ γραφ. τίθασος ἐστιν ἧττον πιθανωτέρα.) ὅθεν

* Τιθάσσω, σπαν. τύπ· ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθέαμεν, ἀντὶ τοῦ, τίθεμεν· ὡς τὸ, διδόαμεν, ἀντὶ δίδομεν, α'. πρόσ. πληθ. Ἐνεστ. τοῦ τίθημι. Lob. Φρυν. σελ. 245. ἀναφέρει ὁ Βύσταθ. οὕτω καὶ τὸ, τιθέατε, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ τιθεῖτε, γ. πληθ. προσ. Ἐνεστ.

Τιθέασαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, τίθεσαι.

Τιθείμεν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τιθείημεν.

Τιθέμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, τιθέναι.

Τίθεμι, Αἰολικ. ἀντὶ, τίθημι. (υ–υ)

Τίθεν, Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, ἐτίθεσαν, γ'. πληθ. πρόσ. Παρατ. τοῦ τίθημι.

Τίθεσκε, Ἰωνικ. παρατ. ἀντὶ, ἐτίθει. (υ–υ)

Τιθευτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τιθηνός. Σιβυλ. Χρησμ. ἐκ τοῦ

Τιθεύω (τιθή), ταὐτὸν τῷ, τιτθεύω, τιθηνέω.

Τιθέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, τίθημι, ποιητ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. προσ. Παρατατ. ἐτίθει καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. εὑρηται μόνον τὸ β'. πρόσ. τιθεῖς, Πινδ. Πυθ. 8, 14. Ἐπικ. πρόσ. τιθεῖ, Μιμνερ. 1, 6. 3, 7. Βάκχ. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ῥητορ. Εὐρ. Ὀρεστ. 141.

Τιθή, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, τίτθη, τιθήνη, ἡ τροφός, (συγγεν. τῷ ΘΑΩ, θῆσαι, θῆσθαι.)

Τιθήμεναι, ἀπαρέμφ. Δωρικ. ἀντὶ, τιθῆναι, τιθέναι· ὡς καὶ τὸ, τιθήμενος, ἀντὶ, τιθέμενος. Ἰλ. Κ, 34.

Τίθημι, παρ' Ὅμ. β'. Ἐπικ. πρόσ. ἀεὶ τίθησθα, ἐν Ὀδ. Ι, 404. καὶ ὡς β' πρόσ. Ἐν. Παρατ. — γ'. πληθ. πρόσ. τιθεῖτε, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀπαρέμφ. τιθημεναι ἀντὶ τιθέναι, Ἰλ. Ψ, 83, 247. καὶ τιθέμεν παρ' Ἡσ. Ἔργ. 746. καὶ Πινδ. ἐκ δὲ τοῦ Παρατ. ἐτίθεν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. πληθ. πρόσ. τίθεσαν, Ὀδ. Χ, 455. Ἰων. τίθεσκον, καὶ ἐτίθεα· ἐκ τοῦ συγγεν. τυπ. τιθέω χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. ἐνεστ. προσ. ἐτίθει τοῦ Παρατ. καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. τῷ β'. προσ. Ἐνικ. τιθεῖς. Πινδ. Πυθ. 8, ... (ἕτεροι χρόνοι οὐχ εὑρηται ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος.) — Μελ. θήσω, Ὅμ. καὶ ἐπικ. ἀπαρέμφ. μέλλ. θησέμεναι, Ὅμ. παρὰ δὲ Πινδ. θησέμεν. Ἀόρ. α'. ἔθηκα, συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. μετὰ ἡ ἄνευ αὐξήσεως. Παρακ. τέθεικα, καὶ Ὑπερσ. ἐτεθείκειν, μεσομρ Ἀόρ. β'. ἐθέμην, συχνοτ παρ' Ὅμ. συνηθ. ἀναυξήτως, καὶ ἔξαιρ. γ'. πληθ. πρόσ. θέσαν, ἔτι καὶ Εὐκτ. θείην συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὑποτακτ. θῶ, Ἰων. ἀσυναίρ. θέω, θέην θέωμεν, Ὀδ. Ω, 485. ὅπερ διτυλλάβ. προφέρεται, καὶ κατ' ἐπικ. αὔξ. τῆς βραχείας ἐν ἀρχῇ συλλ. θείω, Ἰλ. Π, 83. 437. Ὀδ. Α, 89. θείομεν ἀντὶ θείωμεν θῶμεν, Ἰλ. Ψ, 244. 485. Ὀδ. Ν, 364. ὁ δὲ ἀόρ. β'. θήης, Ἰλ. Π, 96. μ' ὄλον ὅτι ὁ Οὐλλφιος ἐν Ὀδ. ἀεὶ θείης, θείῃ, γράφει, παρβλ. Heyne Ἰλ. Ε. 598. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. θεῖναι ἔχει ὁ Ὅμ. ἔτι θέμεναι, σπαν. δὲ καὶ μόνον ἐν Ὀδ. τὸ θέμεν, καὶ Ἡσ. Ἔρ. 61, 67. Ὁ δὲ ἀπαρεμπτ. καὶ μετοχ. Ἐνεργ. ἀόρ. εὑρηται παρὰ τε Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττ. μόνον ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἐγκλιτισμένοις, οὐδέποτε δὲ ἐκ τοῦ α'. ἀορ. Προστακτ. θὲς ἀντὶ θέσ. — Μέσ. τίθεμαι, ἐπικ. μετοχ. τιθήμενος, Ἰλ. Κ, 34 Παρατ. ἐτιθέμην, σπαν. παρ' Ὁμήρ. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. μέλλ. θήσομαι, μέσομρ. ἀόρ. α'. μέσ. ἐθηκάμην, ὅθεν θήκατο· Ἰλ. Κ, 31. Ἡσ. Ἀσπ. 128. μετοχ. θηκάμενος, Πινδ. μεσ. ἀόρ. β'. ἐθέμην, γ' πρόσ. ενικ. θεῖτο, Ὀδ. Ρ, 225. θέο, προστακτ. ἀντὶ θέσο, θοῦ, Ὀδ. Κ, 333. ὁ α'. Ἀόρ. ἔστιν ἴδιος μόνων τῶν Ἰων καὶ Δωρ. εἰ δὲ Ἀττ. μετεχειρίζοντο μόνον τὸν ἀόρ. β'. — Πινθ. τίθεμαι, μέλλ. τεθήσομαι, ἀόρ. ἐτέθην, παρακ. τέθειμαι, Ὑπερσ. ἐτεθείμην. Ὁ Ὅμ χρῆται σὐδ ὅλως τῷ παθητικῷ. Θέμα τοῦ ῥήματος ἔστι ΘΕΩ· (ἡ ἀρκτικὴ συλλαβή τι - ἔστιν ἀεὶ βραχεῖα.) — Σημαίνει δὲ κυρίως, βάλλω, ἔτι δὲ καὶ στοιχῶ, θέτω, ἵστημι, βάλλω τι ἐπί τι, ἐνεργεῖ ἐπὶ τόπου, εἰς τινα διωρισμένον τόπον ἢ μέρος φέρω, βαλλω, ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἔλθῃ, νὰ βαλθῇ τι ἐν τινι ὡρισμένῳ τόπῳ, φέρω καὶ βάλλω εἰς, βάλλω, θέτω μέσα, προσκομίζω, προστάγω, ἐμβάλλω, συχνότατα παρ' Ὅμ. ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ ἀρχ. τροπικ. Ἐνν. τοῦ, τάσσω, διατάσσω, ἢ εἴς τινα κατάστασιν βάλλω, διαθέτω, φέρω εἰς τινα ὁποιανδήποτε ἀναφορὰν ἢ σχέσιν, βάλλω τι εἰς θέσιν τινὰ ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν, παρασκευάζω, προξενῶ, τὸ μέσον μεταχειρίζ. Ὅμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. καὶ συντάττει ὡς τὸ Ἐνεργ. ἐκτὸς μόνον ὅτι ἡ ἐκ τούτου ἐνέργεια μεταβαίνει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἢ εἰς ἓν μόνον μέρος αὐτοῦ, ἢ συμβαίνει διά τινα ὁποιανδήποτε χρείαν αὐτοῦ, ἢ ἄλλως δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται μία τις ἀντιστρεπτικὴ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, Ἰλ. Γ, 310. Κ, 31.

Α) Κυρ. ἐπὶ τοπικῆς Ἐνν. θέτω, βάλλω, ἵστημι, στοιχῶ, ἢ πλαγιάζω, βάλλω κάτω, συνήθ. μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς Δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere καὶ collocare, ὥστε οὕτω ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι θέτεται, βάλλεται, ἢ ἵσταταί τι συγχρόνως ἑπομένη καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπάρχειν ἢ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου τίθεται, ἢ βάλλεται, συχνότατ. παρ' Ὅμ. ἔτι πρὸς Δοτ. ἄνευ τῆς ἐν, ἀλλ' ἅμα δὴ κωλυόμενον μὲν ἀορ θέσ. Ὀδ. Κ, 532. Ν, 364. καὶ ἀλλαχοῦ, σπαν. δὲ μετὰ τῆς εἰς. Ἰλ. Ψ, 704. «γυναῖκ' ἐς μέσσον ἐθῆκεν καὶ Ω, 795, 797. καὶ Ὀδ. Μ, 448. ὅπου ὁμοίως ὡς ἠμαρτ. γρ. λογίζεται· συχνότρ. παρ' Ὅμ. μετὰ τῆς ἐπὶ πρὸς Δοτ., καὶ μετὰ τῆς μετὰ αὖθις πρὸς Δοτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ πρὸς Γενν. Ὀδ. Ζ, 253. μετὰ τῆς ἀμφὶ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Κ, 84. μετὰ τῆς ἀνὰ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Θ, 441. μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Ω, 644. Ὀδ. Δ, 491. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Αἰτ. Ὀδ. Δ, 445. ἰδιαιτ. χρήτ. τοῦ τίθημι. 1) Θεῖναί τινί τι ἐν χερὶ ἢ ἐν χερσί, π. χ. γέρας ἢ κλῆσιν ἐν χερὶ, ἀντὶ ἐγχειρίζω, δίδω, προσφέρω, παρέχω, Ὅμ. ὡσαύτ. «θεῖναι οἶνον ἐν χείρεσσιν. Ὀδ. Ξ, 448 προσφέρω εἰς τὰς χεῖρας τινὸς τὸν οἶνον· συχνάκ. κατὰ τροπικ. Ἐνν. «θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν» Ἰλ. Ι, 637. ὡσαύτ. καὶ, θεῖναί τινι ἔπος ἢ μῦθος ἐν φρεσί, βουλὴν νόον ἐν στήθεσσι μένος ἐν θυμῷ, ἤτοι «μβάλλω γενναιότητα, τόλμην εἰς τὴν ψυχήν τινος ἐμπνέω ἐναντίον λόγον, συμβουλὴν, ἢ στοχασμὸν κ. τ. τ. Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ διεγείρω, ἀνακαλῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω· ὡς τὸ πεζ. νουθετέω· καὶ, τιθέμεν νοῳ, Πινδ. σκέπτομαι, στοχάζομαι εἴς τι, ὡσαύτ. καὶ μέσ. «θέσθαι θυμὸν ἐν στήθεσσι, ἐν φρεσί, καὶ ἐπὶ φρενῶν ἤτοι βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐν στοχασμῷ, ἢ ἐν νῷ ἀνακαλῶ, σκέπτομαι, διαλογίζομαι, καὶ εἰς μνήμην καὶ ὀργὴν θεῖναί τι». Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθ. βάλλω τι εἰς τὴν κεφαλήν μου, μ' ἔρχεται εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ὁποῖον πάντοτε μὲ κινεῖ, μ' ἐρεθίζει «ἄριστον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Ἰλ. Ι, 629. καὶ «αἰδῶ καὶ νέμεσιν ἐν φρεσὶ θέσθαι» Ἰλ. Ν, 121. παρβλ. καὶ Ἰλ. Ο, 561. 661. «θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν» Ἰλ. Δ, 83. ἤτοι ἐμβάλλω, προξενῶ ἀγάπην μεταξὺ τῶν δύω· ὡσαύτ. «οὔτε τιν' ἀνδρῶν νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθαι» Ὀδ. Χ, 40. ὃ που νῦν βέλτιον ἔπεσθαι κεῖται. Ἐνυποτίθεται δὲ ἀεὶ ἰδέα τις διαρκείας καὶ διαμονῆς ἐπὶ τῆς μέσ. ταύτης σημ. τοῦ ῥήματος «θέσθαί τινι κότον» ἤτοι συλλαμβάνω καὶ φυλάττω, ἐν ἐμαυτῷ ὀργὴν κατά τινος, ἀκαταπαύστως εἰμὶ παροργισμένος ἐναντίον του, «τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε» Ἰλ. Θ, 449. καὶ «θέσθαι θυμὸν ἄγριον ἐν στήθεσσιν» «θέσθαι νόον» Θεογν. 89. Pora. Εὐρ. Ὀρ. 248. καὶ, ἐν φρεσὶ θέσθαι, ἄνευ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἀποφασίζω, ἐν ἐμαυτῷ καθίστημι, διανοοῦμαι, σκέπτομαι ἐπίτ. μετ' ἀπαρμφ. «οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη ἐκ λεχέων μ' ἀναγέραιε. Ὀδ. Δ, 729. παρβλ. βάλλω. 2) βάλλω, ἢ θέτω ἐπί τι, ἐπάνω εἴς τι ἢ πρὸς διευθύνω, προσηλόω· ἢ ἀφίημί τι πρὸς ἐπί ῥέον ὑγρόν· Ἰερὸν ἔτι. Ἰλ. Κ, 46. προσήλωσεν ἢ ἔβαλε τὸ πνεῦμά του, τὴν προσοχήν του εἰς τὸ ἱερόν. 3) Τάσσω, ὁρίζω, προδιορίζω, ἀποφασίζω καὶ τὸν τέρμα' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. Ἰλ. Ψ, 333. ἤτοι ἔταξεν, διώρισεν, ὡσαύτ. Ὀδ. Θ, 198. καὶ ἀλλαχοῦ «τιμὴν τιθέναι τινί». Ἰλ. Ω, 57. διορίζω τιμὴν διά τινα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγώνων καὶ ἄθλων, ἀγῶνα τίθημι, συγκροτῶ, συστήνω ἀγῶνα, κάμνω νὰ ἑορτάσωσιν ἀγῶνα τινα πρὸς τιμὴν τινος, «τιθέναι τὰ Ὀλύμπια τάφοιο ἢ καθιδρύειν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ πέδησε δύω βασιλέα τὰ ἑκηβόλα ἆπαντα. Στν.

τῆτοι ἐξέσπιστεν, ἐδιόρισεν ὥστε ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμνῃ ὅλας τὰς θυσίας, συνηντ. μὲν τοι ἐπάθλων καὶ βραβείων τῶν ἀγώνων, τὰ ὁποῖα ἐπροσδιορίζοντο διὰ τοὺς νικητάς, ναύταρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινὴς θῆκεν ἀεθλα ἡμίονον ταλαεργόν Ἰλ. Ψ, 653, 263, 700. καὶ πάθλιον. 748. ὡσαύτ. γυναῖκα, βοῦν, δέπας, σέλον, τεύχεα, τόξον, Ἰλ. Ψ, 263. 750, 656, 826. Ὀδ. Λ, 546. Φ, 74. καὶ Σοφ. «θεῖναι ἐς μέσσον» Ἰλ. Ψ, 704. ἔθεν καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθ. θεῖναι ἐν μέσῳ, σπανίως δὲ εἰς μέσον, in medio proponere· καὶ ἐκτίθ., βάλλω εἰς τὸ φανερόν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ φανερόν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ κοινόν, κάμνω τι κοινόν, ὥστε ὅλοι κοινῶς νὰ τὸ ἀπολαμβάνωσιν· ἔτι δὲ λέγεται ἐπὶ νόμων, καὶ ἐπὶ πάντων ὅσα διὰ νόμου ἢ κανονικῶν διατάξεων γίνονται, ὁρίζω, θεσπίζω, διατάσσω, ἐπιβάλλω, κανονίζω «θεῖναι νόμους» ἀντὶ, δίδω νόμον, νομοθετῶ, «τίθεται τὸν νόμον ὁ Νομοθέτης». Δημοσθ. Ξεν. καὶ Πλάτ. ἐπὶ θεοῦ, ἢ ἐπὶ κυριάρχου ἀπολύτου ἡγεμόνος, βασιλέως, ὃς τις αὐθαιρέτως ἐκδίδει θεσπίσματα, διαταγὰς, καὶ εἶναι ἀνώτερος αὐτῶν τῶν νόμων, τὸ δὲ μέσ. «θέσθαι νόμους» ὑηλοῖ κυρ. δίδω ἐμαυτῷ νόμον τινά, ὑποβάλλομαι εἰς νόμον, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ ζώντων, ὅπου αὐτὸς ὁ λαὸς νομοθετεῖ, ἢ ἐκλέγει καὶ ἀναγορεύει ὁ ἴδιος ἄλλον τινὰ ὡς Νομοθέτην, ἄρα καθόλ. φέρεται μέσως ὅπου εἶναι λόγος περὶ ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ διατάττω, θεσπίζω, νόμιμον ποιῶ, κυρόνω, ὡσαύτ. «ἀγορὴν θέσθαι» συγκροτῶ συνέλευσιν μὲ κοινὴν τοῦ λαοῦ συγκατάθεσιν, συγκαλῶ τὸν λαὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, «καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον». Ὀδ. Ι, 171. Κ, 188. Μ, 139. ἐπὶ θεία Παντεδυναμίας καὶ κράτους, ἐπὶ εἱμαρμένης, ἀντὶ τοῦ, ἐφίημι, ἀμετατρέπτως διορίζω, ἢ θεσπίζω «οὕτω γὰρ Ζεὺς θείη» Ὀδ. Θ, 465. Ο, 180. καὶ καθόλ. ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω, ἐπιτέλλω, μετὰ ἀπαρεμφ. «θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι». Ἰλ. Π, 223. ἤτοι ἐπροστάξε νὰ φέρωσι εἰς τὴν νῆα. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1662. Seidl. Εὐρ. Τρω. 1066. Ἰδίως δὲ «νόμον θεῖναί τινι» δίδω ἢ βάλλω εἰς τινα ὄνομά τι, τὸν ὀνομάζω μ' ἓν ὄνομα Ὀδ. Τ, 403. συνήθ. δὲ μετ. ὄνομα θέσθαι, «τίθεσθ' ὄνομ' ὅ,τιπερ εἶπωμι αὐτός». 406. καὶ Σ, 5. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Valck. Φοιν. 12. οὐδέποτε δὲ ἐπ' ἀντιστρεπτ. Ἐνν. τίθημι ἐμαυτῷ ὄνομα, μᾶλλον δὲ ἠθέλησ' ἁρμηνεύσασθαι ἡ δύναμις τοῦ μέσου ἐάν ὑποτεθῇ ὁ δίδω τὸ ὄνομα εἰς τινα εἴτε ὅ,τι δίδει τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, ἢ ἄλλως ὅ,τι δίδει ἓν ὁποιονδήποτε κατὰ ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν ἢ ἐπίνοιαν· ἔτι δὲ κατὰ μέσ. διαθ. καὶ ἀντὶ τοῦ προσδιορίζω διὰ συμφωνίας, συμφωνῶ, συντίθημι, συμβάλλομαι «τὴν ἡμέραν τίθεσθαι» Δημοσθ. 4) ἐκτίθημι, ἀφιερόνω, ἐξαιρ. τὰ ἐν τοῖς Ναοῖς ἱερὰ, ἀφιερώματα, ὡς τὰ ἀνατίθημι «ἐν δὲ κειμήλιον ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἑστᾶλαι» Ὀδ. ω, 347. Ἰλ. Ζ, 92. Valck. Φοίν. 577. Οὐολ. Δημ. Λεπτ. σελ. 307. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τεχνητῶν ἔργων, ἐκβάλλω, δείχνω εἰς τὸ κοινὸν ἔργόν τι ἤδη τετελεσμένον, κατειργασμένον, κατεργάζομαι, ἐξαρτύνω καὶ ἐκθέτω τι, Ἰλ. Σ, 541, 550, 561, 607. τροπ. δὲ, τίθεσθαι τὴν γνώμην, παρρησιάζω, προτείνω, ἢ ἀνφέρω τὴν γνώμην μου μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 82. παρβλ. 6, 6. 5) Τάττω τι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, κατατάττω, βάλλω τι εἰς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν, συγκατατάττω, κατατίθημι, συγκαταριθμῶ, τί εἰς τι, καὶ, τί ἐν τινι, καὶ πολλάκ. μέσ. «τίθεσθαι τινὰ ἐν τιμῇ» ἀντὶ ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, Ἡρόδ. 3, 3. καὶ «τίθεσθαί τι ἐν αἰσχρῷ», νομίζω τι ὡς αἰσχρόν, «τίθεσθαί τινα ἐν φιλοσόφοις» τὸν συγκαταριθμῶ μεταξὺ τῶν φιλοσόφων, κ. τ. τ. Valck. διατρ. σελ. 8, 9. ἔτι δέ, θεῖναι καὶ θέσθαι ἐν μέρει τινός, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. ἀντὶ, λογίζω, θεωρῶ ὡς τι, μετὰ διπλ. Αἰτ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μέσ. ἐκφράζει τὴν κρίσιν τοῦ ὑποκειμένου περίτινος πράγματος, ὅτι παρίσταται μόνον ὡς τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἢ ὅτι εἶναι μόνον κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοιοῦτον, «τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε» Ὀλ. Φ, 333. διὰ τί νομίζετε ταῦτα ὡς ὀνείδη; ἄρα ἀντὶ τοῦ ἡγοῦμαι καὶ νομίζω, Valck. διατρ. σελ. 8. 9. Schaef. Dion. συνθ. σελ. 287. μετὰ ἀπαρεμ. ὑποτίθημι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, πιστεύω, καὶ ἐντεῦθεν, ἀποιέμω, ἀποδίδω, προστάττω, «εἰς τύχην τίθημι» ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην. 6) τὴν ψῆφον τιθέναι, βάλλω τὴν ψῆφον ἤτοι τὸ λιθάριον ἐπὶ τῆς σανίδος, ἢ ἐπὶ τοῦ πίνακος, λογαριάζω, ἀριθμῶ, συναριθμῶ, καὶ, τὴν ψῆφον τίθεσθαι, δίδω τὴν γνώμην μου ἐξαιρ. ἐπὶ γινομένης ἐκλογῆς ἀρχῶν, ἀξιωμάτων, ἢ ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως, καθόλ. ἐκφέρω, λέγω τὴν κρίσιν μου, προβάλλω τὴν γνώμην μου, Λυκουρ. ἔτι, τίθεσθαι τὴν γνώμην παρίτινος, ἴδε 4. καὶ ἁπλ. τίθεσθαί τινι, πρεσυπακ. τὴν ψῆφον, δίδω τὴν γνώμην μου ὑπέρ τινος, συγκατατίθεμαι, καὶ, τίθεσθαι τῇ γνώμῃ, συμφωνῶ μὲ μίαν γνώμην, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, Σοφ. Φιλ. 1448. 7) εἰσφέρω, τελῶ, δίδω, πληρόνω, ντόκοι, εἰσφορὰς, καταβολὰς, μετοίκιον κ. τ. τ. τίθημι Δημοσθ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, δαπανῶ, ἀναλίσκω, «ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἰς ἄλλα ἀνθρώποισι τίθηται εἰκοσιὰς Ξεν. ἀνεξοδευθῶσιν εἴκοσι τάλαντα. 8) παρακαταθέτω, ὑποθήκην βάλλω, εἰς παρακαταθήκην βάλλω, ἐνεχυριάζω, καὶ μέσ. τίθεμαι, ἐπὶ δανειστοῦ ὅς τις δέχεται τι ὡς ἐνέχυρον, τίθεσθαι παρά τινι, δανείζω τινὶ χρήματα ἐπ' ἐνεχύρῳ, λαμβάνων ἐνέχυρον «τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκαίδεκα μνῶν ἀρέσαντι Παμβωτάδῃ». Δημοσθ. ἐνεχυριάζω, βάλλω ὑποθήκην τὴν συνοικίαν εἰς τὸν Παμβωτάδην διὰ δεκαεξ μνᾶς· καὶ «τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι, οὔτε τίθεσθαι» ὁ αὐτ. κανεὶς δὲν θέλει μήτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, μήτε νὰ τὸ λάβῃ ἐνέχυρον· ὅθεν ὁ θέλει, ὁ δίδων ἢ βάλλων τι ὡς ἐνέχυρον, καὶ, ὁ θέμενος, ὁ λαμβάνων τὸ ἐνέχυρον καὶ δανείζων ἀπ' αὐτοῦ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 7. σελ. 820. Ε. Lob. Φρυν. σελ. 468. τὸ δὲ, χρήματα θέσθαι παρά τινα, σημ. τὸ καταβάλλω, ἐμπιστεύομαι εἴς τινα τὰ χρήματά μου, Ἡρότ. 6, 86, 1. 9) ἐπὶ ὅπλων, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, βάλλω τὰ ὅπλα, ἐνδύομαι τὰ ἄρματα, ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς μάχην, ἐξοπλίζομαι διὰ νὰ πολεμήσω, «θέσθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει» ὡς τάχιστα Ξεν. Ἀναβ. ζ', καὶ Θουκ. καὶ, «τίθεσθαι ἔπλα εἰς ὑπὲρ ἑνὸς πάτρας» Δημ. ἀντὶ τοῦ, μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ πατρίδος, καὶ, ὑπὲρ τοῦ δήμου τὰ ὅπλα θέμενος, «ἔτι δὲ βάλλω εἰς τάξιν τινὰ τὰ ὅπλα, ἐξαιρ. τὰς ἀσπίδας καὶ λόγχας ἢ δόρατα, παρατάττω εἰς σειράς, συντάττω ὡς εἰς μέλλουσαν καὶ πλησιάζουσαν μάχην, ἢ οὕτω πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης δίδω πρὸς ὀλίγον ἀνεσίν τινα εἰς τοὺς στρατιώτας «πλήθοντο τῶν πολεμίων τὰ ὅπλα τίθεσθαι καὶ πρὸς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι» Ξεν. ὡσαύτ. καὶ ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω μετὰ τῶν ὅπλων, στρατοπεδείαν ποιοῦμαι, μεθ' ὅπλων στρατοπεδεύεσθαι «φεύγοντες ἐπαινέονται ἐπὶ τὸ Ἡραῖον· τὸ δὲ πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων εἴκοσι σταδίους ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς Γαργαφίης ἀπέχον, ἀπικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα, καὶ οἱ μὲν περὶ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο». Ἡρόδ. 9, 52. συχνάκ. δὲ παρὰ Ξεν. παρατεταγμένος ὢν ἦλθε εἰς μάχην στρατοπεδευόμενος, ὅθεν ὅπλα ἀντὶ τοῦ στρατόπεδον αὐτό, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενοι στρατιῶται· «τίθεσθαι τὰ ὅπλα περίτινα» ὡπλισμένος περιβάλλω ἢ πολιορκῶ, καὶ «περὶ τεῖχος τὸ ὅπλα τίθεσθαι» πολιορκῶ μὲ ὡπλισμένον στράτευμα, περικλείω διὰ τῶν ὅπλων, ὡσαύτ. καὶ, πρὸς πόλιν· «τίθεσθαι τὰ ὅπλα ἀντίαν στρέψω τὰ ὅπλα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἀνθίσταμαι δι' ἐνόπλου δυνάμεως, Ξεν. Ἀν. 4, 3, 26. καὶ, «τὰ ὅπλα οὐ τίθεσθαι» Ξεν. Κυρπ. 8, 2, 3. καλῶς φυλάττειν τὸ στρατόπεδον, ὡς ἐν μάχῃ ἀεὶ παρεσκευασμένους στρατοπεδεύεσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποδύω τὰ ὅπλα, βάλλω κάτω τὰ ἄρματα, ἐξαρματόνομαι «τὰς ἀσπίδας θέσθαι ἐκβάλλω τὰς ἀσπίδας, καὶ «πόλεμον θέσθαι καταπαύω, διαλύω τὸν πόλεμον» deponere bellum. 10) εἰς τὸν τάφον βάλλω, ἐνταφιάζω, θάπτω.

Β) Τροπικ. φέρω ἢ βάλλω εἰς κατάστασίν τινα, καθίστημι, διαθέτω, φέρωτι εἰς μίαν τοιάνδε κατάστασιν, ἢ θέσιν ἐσωτερικὴν, ἢ ἐξωτερικὴν, τὸ βάλλω εἴς τινα ὁποιανδήποτε ἀναφορὰν καὶ σχέσιν, ταυτοσ. τῷ ποιεῖσθαι, ὅθεν 1) ἐπὶ Προσώπων. καθίστημι, διορίζω, βάλλω εἰς ὑπουργίαν ἢ ἀξίαν τινά, ἀναγορεύω, ἀναδεικνύω «θεῖναί τινα μάντιν, ἱέρειαν, ἀρχέπολιν», ἐκλέγω, ἢ διορίζω τινὰ μάντιν ἱέρισσαν, κ. τ. τ. «τὴν γὰρ τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν» Ἰλ. Ζ, 300. Ὀδ. Ο, 253. Πίνδ. Πυθ. 9, 93. καὶ «θεῖναί τινα ἄλοχον τινὸς» ἀντὶ συνοικῶ κόρην τινὰ μὲ ἄνδρα, μεσολαβῶ, μεσήτης γίνομαι τῆς συνοικείας Ἰλ. Τ, 298. μᾶλλον δὲ «θέσθαι τινὰ γυναῖκα» ἢ ἀκοιτιν νυμφεύομαι γυναῖκα, λαμβάνω εἰς σύζυγον Ὀδ. Φ, 72, 316. «ἧτε μοι τοῖον ἔθηκεν ὁποῖ' ἐθέλω». Ὀδ. Π, 208. ἡ ὁποία μ' ἔκαμεν ὅπως ἤθελε, καὶ «τοὺς ἔθηκας ἑταίρους» μετέβαλες εἰς χαίρους τοὺς ἑταίρους, Ὀδ. Κ, 338. ἔτι, «θέσθαι τινὰ γέλωτα», κάμνω τινὰ ἀξιογέλαστον, τὸν μεταχειρίζομαι ὡς παίγνιον, Ἡρόδ. 3, 29. 7, 209. ὡσαύτ. χλεύην καὶ γέλωτα ποιεῖσθαί τινά, Αἰσχίνου παρ' Ἀθην. 8. σελ. 335. C. ἔτι καὶ μετὰ ἐπιθετ. «θεῖναί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήρανον», κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ οὐδὲ νὰ γηράσῃ ποτέ, «καὶ πατιμότερον» ἀντὶ ὀλιγώτερον τιμῶ, ἐν μικροτέρᾳ τιμῇ ἔχω τινά, κ. τ. τ. Ἰλ. Β, 318, 482. Ζ, 139. Ι, 483. Π, 90. Ὀδ. Ε, 136. Ζ, 229. Η, 237. Θ, 20. Σ, 195. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. Ἰδίως, «τίθεσθαί τινα παῖδα», κάμνω τινὰ ἴδιον τέκνον, υἱοθετῶ, ἤτοι ἐν χρήσει ἐπὶ γυναικῶν «θέσθαι υἱὸν ἢ παῖδα ὑπὸ ζώνῃ» ἤτοι ἀφίνομαι νὰ ἐγγκαστρωθῶ, συλλαμβάνω ἐν τῇ κοιλίᾳ «παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα». Τρ. Ὀμ. Ἀφρ. 256, 283. 2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ποιῶ, παρασκευάζω, ἐργάζομαι, προξενῶ, παρέχω, ἀποδείκνυμι, διαπράττω, ἐπιτελῶ «δῶρον θησέμεναι» Ὀδ. Τ, 394. προετοιμάζω γεῦμα, ἢ δεῖπνον καὶ «ηὐδᾶ δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ» Ἰλ. Ε, 122. κάμνω τοὺς πόδας τινὸς ταχεῖς, τὸν κάμνω νὰ τρέχῃ· ὡσαύτ. «Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν» ἤτοι ἐπροξένησε φῶς, σωτηρίαν εἰς τοὺς ἑταίρους, Ἰλ. Ζ, 6. «ἔργα θεῖναι» κάμνω, ἐργάζομαι, διαπράττω, κατορθόνω, εἰς πέρας φέρω, Ἰλ. Γ, 321. «κέλαδον καὶ αὐτήν». Ἰλ. Ι, 547. «ὁρμαγδόν» Ὀδ. Ι, 235. ὡσαύτ. «θεῖναί τινι ἄλγεα, γόον, πένθος, κήδεα» «προξενῶ πόνους, λύπην, κ. τ. τ. Ἰλ. Α, 2. Γ, 37. Τμ. Δημ. 249. «θεῖναί τινι πόνους» προξενῶ εἰς τινα κόπους, ταλαιπωρείας ἢ ἀνάγκας, κ. τ. τ. οἰσαύτ. καὶ «κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι εἴς τι, οἷς μιν (ναῦν) λᾶαν ἔθηκεν» Ὀδ. Ν, 163. ἤτοι μετέβαλε τὴν ναῦν εἰς λίθον· συχνότατ. δὲ κατὰ

μέτ. διαθ. ποιῶ, ἡ παρασκευάζω ἐμαυτῷ τι, κάμνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, χρῆσιν, καθ' ἣν περίστασιν ἡ ἀναφερομένη πρός τι ἑξωτερ. προσωπ. Δοτ. αἰεὶ ἐλλείπει, «δαῖτα, δόρπον τίθεσθαι ἑτοιμάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, τράπεζαν, Ἰλ. Η, 475. Ι, 88. Ὀδ. Ρ, 269. «δῶμα, οἶκία, αὐλήν, Ἰλ. Β, 750. Ι, 232. Ὀδ. Ο, 241. καὶ «θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον κάμνω, ἀνοίγω ἐμαυτῷ δρόμον, Ἰλ. Μ, 418. καὶ 399. — «μάχην τίθεσθαι Ἰλ. Ω, 402. ὅτοι, παρασκευάζω ἐμαυτῷ μάχην, ἄρχομαι τῆς μάχης, καὶ «μεγάλην ἐπιγουνίδα θέσθαι Ὀδ. Ρ, 225. ἤτοι ποιῶ ἐμαυτῷ πληγήν, αὐτρηρὸς σκῆλος· «θέσθαι πόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 276. προξενῶ ἐμαυτῷ κόπον, στενοχωρῶ ἐμαυτόν· «μαρτύρια θέσθαι Ἡρόδ. 8, 55. χορηγῶ ἐμαυτῷ, προμηθεύομαι μέ μαρτυρίας· «χάριν τίθεσθαί τινι ἀποκτῶ τήν εὔνοιαν καὶ εὐγνωμοσύνην τινός, ἀποδείκνυμί τινι χάριν, Ἡρόδ. 9, 60, 107. Δυκουργ. 37, 3. τὸ δὲ «θήκατθαι ἀνδρὸς αἰδοῖον πρόσφυσιν λαμβάνω τήν μορφήν, τό σχῆμα σεβασμίου ἀνδρός, Πινδ. Πυθ. 4, 52. παρβλ. Alb. Ἠσχ. 1, σελ. 1710. «Ηἱ, εὖ ἡ καλῶς θέσθαί τι «, διατάττω τι καλῶς ὑπερ ἐμαυτοῦ, προπαρασκευάζω, προδιαθέτω τι καλῶς εἰς ἰδίαν μου ὠφέλειαν ἢ χρῆσιν, καλῶς χρῶμαι, ἢ ἀπολαμβάνωτα, Ἡρόδ. 7, 236. ἁπλ. σαυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖ καὶ Valck. Ἱππολ. 708. «ἐπὶ ὅπλων «εὖ θέσθαι τὰ ὅπλαπρωτοιμάζω, προδιαθέτω καλῶς· «εὖ ἀσπίδα θέσθαι Ἰλ. Β, 382.

Γ) Περιφραστικῶς λαμβάνεται συχνάκ. τὸ τίθημι ἀπ' αὐτὸ μόνον ῥήματος· π. χ. «σπένδεσθαι θεοῖσιν ἀντὶ σπένδεσθαι, διαπορεῖται, Ὀδ. Α, 116. Τ, 225. ὡσαύτ. «δαῖτα κρύφιον «θεῖναι νέμεσιν, σπουδήν, αἶνον ἀντὶ, κρύπτειν, νεμεᾶν, σπουδάζειν, αἰνεῖν, Πινδ. Ὀλ. 7, 111. 8, 114. Πυθ. 4, 491. Νεμ. 1, 5. ἔτι καὶ μέτ. «θέσθαι μάχην ἀντὶ μάχεσθαι, Ἰλ. Ω 402. «θέσθαι θυσίαν, γάμον, λέγεται ἀντὶ θύειν, γαμεῖσθαι, λέγειν, Πινδ. Ὀλ. 7, 77 13, 75. Πυθ. 4, 234. καὶ παρ' Ἀττ. συνήθ. ὡς παρὰ Σοφ. Αἰ. 13, 536. ΟΤ, 134 Ἀντιγ. 151.

Τιθηνεία, ἡ (τιθηνέω)· = τιθηνία, Ὀππ.

*Τιθηνεύω, ῶ, καί, τιθηνέω, μελ. ήσω (τιθήνη). Θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ὥσπερ τιθήνη θηλάζω, βυζίνω, τρέφω, ἀνατρέφω. ὕμ. Ὀμ. Δημ. 142. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ε'. 19. «τὴν σὺ πολλάκις παῖς ὢν ἐτιθηνήσω· ὅπερ τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, κολακεύω. Καθόλ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, διακονοῦμαι, καὶ περιποιοῦμαι, περιθάλπω, κολακεύω, συνήθ. μέτ. ὡς τιθηναίμην, ἐν ὕμν. Δημ. 142. Valck. Φλ. σελ. X. Schaef. mel. σελ. 82.

Τιθήνη, ἡ, κυρ. Θηλ. τοῦ τιθηνέτ. Τροφός, ἡ θηλάζουσα τό βρέφος, ἡ τόν τιτθόν, ἤτοι τόν μαστόν παρέχουσα (βυζάστρα, παραμάνα, βάϊα) ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ παιδός καὶ ἀνατρέφουσα αὐτό. Ἰλ. Ζ, 389. «— φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη καὶ στίχ. 467. «— εὐζώνοιο τιθήνης. Ἐξαιρέτως λέγονται τιθῆναι, αἱ ἀναθρέψασαι τόν Διόνυσον Νύμφαι. Ἰλ. Ζ, 132. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 680. «τὸν ὁ βακχεύοντας αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει, θηλὰς ἀμφιπόλων τιθήνασι συχνάκ. δὲ καὶ τροπ. οὕτω, π. χ. καλεῖ ὁ Πινδ. Πυθ. 1, 39. τήν Αἴτνην, χιόνος τιθήνην· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καθόλ. ἀντὶ μήτηρ, Κολουθ. 372.

Τιθήνημα, τό (τιθηνέω). Τό ἀνατρεφόμενον ἢ ἀνατρεφόμενον, ὅ ἐστι, τό τιθηνούμενον, βυζανόμενον παιδίον.

Τιθήνησις, εως, ἡ (τιθηνέω). Τό τιθηνεῖν, θηλάζειν, ἀνατρέφειν, ἀνατροφή, θήλασις, τροφή, ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία τοῦ παιδός, Πλατ.

Τιθηνήτειρα, ἡ· ταὐτόν τῷ, τιθήνη, ἐκ τοῦ

Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ (τιθηνέω), ταὐτόν τῷ, τιθηνός, ὄσεν

Τιθηνητήριος, ία, ιον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, θεραπεύων, ὁ εἰς τιθηνίαν ἀνήκων.

Τιθηνία, ἡ. Ἐπιμέλεια, θεραπεία, τροφή, ἀνατροφή. Ὀππιαν. ἀλ. α'. 665.

Τιθηνίδια, τά (τιθήνη) Ἑορτή τις παρά Λακεδαιμονίοις, καθ' ἣν αἱ τιθῆναι ἔφερον τά ἀρσενικά παιδία εἰς τόν ναόν τῆς Ἀρτέμιδος Κορυθαλλίας. Ἀθήν. δ'. σελ. 139.

*Τιθηνίζομαι, μέτ. ἀποδ. Νεωτερ. τύπ. Θηλάζω, τρέφω, ἀνατρέφω.

*Τιθηνοκομέω, μελ. ήσω (τιθήνη, κομέω). Ἀνατρέφω μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, ἐπέχω τόπον τιθήνης εἰς τήν ἀνατροφήν τοῦ παιδός, καὶ καθόλ. περιποιοῦμαι, θεραπεύω, ὄσεν

*Τιθηνοκόμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπέχων τόπον τιθήνης, τροφός, ἐπιμελητής τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδός.

Τιθηνός, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τά παιδία, καὶ θηλ. ταὐτόν τῷ, τιθήνη, τροφός. Διον. Λογγ. «Πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθή τιθηνός, ὁ τιθηνός, ὡς Οὐτ. ὁ ἐπιμελητής τῆς τῶν παίδων ἀνατροφῆς, ὁ τροφεύς, παιδευτής. (ἐκ τοῦ τρέφω, τίτθη, τιτθός, κ. τ. τ.)

Τίθησθα, Ἰων. ἀντί τοῦ, τίθης, β'. Ἐν. πρόσ. τοῦ τίθημι. Ὀδ. Ι. 404. Ω, 476.

Τιθός, ή, όν· ταὐτόν τῷ, τιθαστός «Ὀρνιθες τιθαὶ. Ἀρατ. Διοστημ. 228. καὶ Αἰλ.

Τιθύμαλλις, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, «Τιθύμαλος παράλιος». Διοσκορ. δ'. 165. τόν τύπ. Θυμαλίς, ίδος, παρά Νικ. ἀποβάλλει ὁ Σουϊδ.

Τιθύμαλος, καί, τιθύμαλλος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τά ἄνθη ἔχον κωδωνοειδῆ, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ κλῶνοι ἔχουσιν ὁπόν τινα γαλακτοειδῆ, κνισμώδη καὶ σηπτικήν· τό ὂν τῇ συνηθείᾳ, Γαλατίς, καὶ χυδαῖα Γαλατίλα, καὶ Γαλατσίδα, λεγόμενον. Euphorbia, Λιν. Ὁ Διοσκορίδης (ἐν δ'.) 164. ὀνομάζει καὶ περιγράφει ἑπτά εἴδη τούτου τοῦ φυτοῦ. Τό πρῶτον καλεῖται Ἀρρήν, καί, Χαρακίας, Κομήτης, Ἀμυγδαλοειδής, καί, Κωβιές, Euphorbia Maracias, Λιν. καὶ Amygdaloides. Τό δεύτερον, Θῆλυς, ἡ, Μυρτίτης, Καρυΐτης, Μυρτινίτης, Euphorbia myrsinites, Λιν. τό τρίτον, Παράλιος, καί, Τιθυμαλίς, παρά Νικάνδρ. Θυμαλίς, Euphorbia paralias, Λιν. τό τέταρτον, Ἡλιοσκόπιος, Euphorbia Helioscopia, Λιν. τό πέμπτον, Κυπαρισσίας, Euphorbia cyparissias, Λιν. τό ἕκτον, Δενδροΐδης· Euphorbia dendroides. Τό ἕβδομον, Πλατύφυλλος· Euphorbia platyphyla, Λιν. Ἐκ τούτων ἁπάντων, οἱ παλαιοί ἰατροί ἐτύναζον καὶ τόν καρπόν, καὶ τόν χυλόν, τούς ὁποίους μετεχειρίζοντο εἰς κίνησιν κοιλίας καὶ ἐμετόν, καὶ ἔτι τήν σήμερον μεταχειρίζονται ὡς ἐμετικόν οἱ χημικοί τῆς Γαλλίας κατά τοῦτο τόν καρπόν τοῦ Euphorbia lathyris τοῦ Λιννάϊου, γνωστόν ὑπό τῷ ὀνόματι Graines de grande épurge, καὶ οἱ τῆς Ῥωσσίας ὡς κινητικόν τόν χυλόν τοῦ Euphorbia palustris, ὑπό τοῦ Λιννάϊου λεγομένου. Ὁ τύπ. τιθύμαλον, ἢ τιθύμαλλον ἐστιν ἁμφβλ. τό δέ ἑτερογ. πληθ. τιθύμαλα εὑρηται παρά Ποιηταῖς· (πιθαν. ἐκ τοῦ θύμος, θυμάρι, διά τήν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετά τοῦ θύμου κατά τόν καρπόν ἢ τό ἄνθος, ἢ μᾶλλον τίτθη, τήν ῥόγαν τοῦ μαστοῦ. (υυ-υ)

*Τιθωνός, ὁ· Ἀρτεν. κύρ. Ὀνομ. υἱός τοῦ Λαομέδοντος Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὀμ. καὶ Ἡσ. 2) τροπ. λέγεται πᾶς ὅς τις προέβη πολύ ὑπέρ τήν γεροντικήν ἡλικίαν, ὑπεργηράτατος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 688

*Τίκινος, ὁ, καὶ ἡ. Κύρ. Ὀνομ. πόλεως καὶ ποταμοῦ ἐπί τῆς ἄνω Ἰταλίας.

*Τικτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τό γεννᾶν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἁρμόδιος διά τήν γέννα. Ὁ Φωτ. ἔχει, «Τικτικόν, τό, τά ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον». ἐκ τοῦ

Τίκτω, Μέλ. τέξω. συνήθ. τέξομαι, ποιητ. ἔτι τεκοῦμαι, ὄσεν ἀπαρμφ. τεκεῖσθαι, Τμν. Ὀμ. Ἀφρ. 127. περί τοῦ ὁποίου τύπου ὁ Βουττμ. ἐν Ἑλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 406. διστάζει, ὡς τό τεξείσθαι παρ' Ἀράτ. Φαιν. 124. οὐκ ἀποχρώντως· ἀόρ. ἔτεκον, παραχ. τέτοκα, μετοχ. τετοκώς, υῖα, ός, Ἡσ. Ἔρ. 593. μή Ἀττ. ἐστι ὁ παθ. Παρκ. τέτεγμαι, καὶ ἀόρ. ἐτέχθην, Ἱππκρ. καὶ Πλουταν. τέτεγμαι μόνον παρά Συνέσ. ὁ ἀόρ. α'. ἔτεξα σπανιώτ. Lob. Φρυν. σελ. 743. Παρά Ποιητ. δέ μόνον εὑρηται ὁ μέσ. σχηματ. τίκτομαι ἐπί τῆς αὐτῆς σημασ. μέ τό Ἐνεργ. Αἰσχ. παρ' Ἀθ. σελ. 600. Β. Ὀμ. ἀόρ. α'. τάξασθαι, Ἡσ. Θεογ 889, ὅμως ἀμφιβλτ. ἡ γραφή· συχνότρ. εὑρηται ὁ ἀόρ. β'. ἐτεκόμην, τέκετο, τεκέσθαι· ἐκ τούτων δέ τῶν χρόνων Ὀμ. χρῆται τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. ὡς ἐπί πλείστον δέ τῷ ἀορ. ἔτεκον μετά ἢ ἄνευ αὐξήσεως, ἐκ δέ τοῦ μέσ. χρῆται ἔτι τῷ τεκέσθαι καὶ τέκετο οὐχί σπαν. ἁπαξ δέ τῷ μελ. τέξω, Ὀδ. Λ, 249. καὶ ἐν Τμν. Ἑρ. 493, ἔτι δέ ἅπαξ καὶ τῷ μέσ. μέλ. τέξομαι, Ἰλ. Τ, 99. καὶ ἔτι ἐν Τμν. Ἀπολλ. 101. καὶ Ἡσιοδ. Θεογ. 469. 898. (ἄχρηστ. θέμα ΤΕΚΩ, συγγεν τῷ τεύχω.) Παράγω, εἰς ψῶ φέρω, συνήθ. λέγεται ἐπί μητέρων, γεννῶ, παιδία κάμνω· «τέκνα, παῖδα, υἱόν τίκτειν» τυχόντ. παρ' Ὀμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ὡσαύτ. καὶ παρά τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπί πολύ τινί, γεννῶ εἴς τινα, ἢ τῷ πατρί παῖδα, ἔτι δέ καὶ ὑπό τινι «Εὔμηλος, τόν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δίᾳ γυναικῶνα Ἰλ. Β, 714, 728. Ε, 313. Η, 469. Ξ, 492. καὶ ἐπί πατρός μόνον, τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ παῖδας, συχνάκ. παρ' Ὀμ ὅστις ἰδίως τῷ μέσ. ἀορ. ἐπί ταὐτης τῆς Ἐνν. χρῆται, «Ὅς τέκετ' Ὀρτιλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα» Ἰλ. Ε, 546. οὐχί μέν τοι αἰεί, ἀλλά καὶ τῷ Ἐνεργ. τύπ. ὡς αὐτόθ. 547. «Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον· ἔτι καὶ παρ' Ἡσιόδ. κατ' ἐνεργ. τύπ. Θεογ. 208, 287, Λείψ. 10, 2. καὶ μέσ. ἐν Λείψ. 32, 1. ὡσαύτ. καὶ ἐπί μητρός παρ' Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 938. καὶ ποιῶ Ἑκάβη ἡ δέ Πρίαμος τέκεν αὐτόθι 234. Ἰλ. Ω, 727. Ὀδ. Η, 53. Ψ, 61. Ἡσ. Θεογ. 45. ἔτι δέ, καὶ ἐπί ἀμφοτέρων γενέων, Ὁμηρ. Ἰλ. Χ, 481. καὶ, 486. «Ὁν τέκομεν σύτ' ἐγώτε. ὄσεν οἱ τεκόντες, οἱ γεννήσαντες, οἱ γονεῖς· καὶ ἐπί θηρίων, γεννῶ, νεοττεύω, ἐπί Ἁρπυίας, Ἰλ. Π, 150. «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρου ἀνέμου Ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρ' ῥόον ὠκεανοῖο· καὶ Χ, 225. ἐπί ἀγελάδος, Ἡσ. Ἔργ. 593. ἔτι δέ καὶ ἐπί πτηνῶν, ἐκνεοσσεύω, ἐκλοσκῶ, Ἰλ. Β. 313. καὶ παρά τοῖς ὕστερ. ὠά τίκτειν, ἀντί ὠοτοκῶ, ἐκβάλλω αὐγά ἔτι ἐπί Λαγῶν, Ξενοφ. Κυνηγ. α'. 13. «Τά μέν τέτοκε, τά δέ τίκτει, τά δέ κύει. 2) Καθόλ. φύω, βλαστάνω, παράγω, προξενῶ, ποιῶ, φέρω, παρέχω· Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. γ'. ἐπί γῆς· «— τίκτεται βροτοῖς Μηλωντα βοσκὴς καὶ βίου Δημήτριος». Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 9. «Πελῶν δ' ἐκ ἔχομεν, ἡ ταχύ πῦρ τέξεται». Ἰλ. Χ, 53. «Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοί τεκόμεσθα· οὕτω καὶ παρά Σοφοκλ. «χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί· ἢ χάρις προξενεῖ πάντοτε χάριν· καὶ πλέον τήν χώρην λιμόν τέξεσθαι Ἡρόδτ. 7, 49. καὶ πτίκτειν συμφοράς, πόνους, κ.

Τίλαι, αἱ (τίλλω). Τιλλόμματα χρυσίσματα, καὶ κροκύδες, γναφαλα, φλόκοι, τά ὡς γναφαλα ἤτοι ὡς φλόκοι περιφερόμενα ἐν τῷ ἀέρι σώματα ὄντα ψήγματα μικρά καὶ θραύσματα διάττοντα διά τοῦ

φωτός. κ. τ. τ. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ή. 3. παρβλ. τίλος.

Τιλάω, ῶ, Μ. ήτω (τίλος). Μαλακύνω ή ὑδαρώδες σκατὸν ἀφίημι, ἐκβάλλω κόπρον ὑγρουλήν, (τσιρλάω, τσιρλίζω.) ὅθεν

Τίλημα, τό· Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδαρώδης τοῦ ἀνθρώπου κόπρος. (Τσίρλα). Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Βάμμα (--υ)

Τιλλάρια, τά. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. γ. κβ'. 74. παρά τινων ἑρμην. διά τοῦ Γραφικοῦ κάλαμοι, κοιλύλια ἐκ πτερῶν· κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον, «τιτλάριαι» ὅπερ ὀρθ.

*Τιλλοπώγων, ωνος, ὁ (τίλλω, πώγων). Ὁ τετιλλωμένον, μαδαρὸν τὸν πώγωνα, τὸ γένειον ἔχων.

Τίλλω, μελ. τιλῶ, ἀόρ. ἔτιλα, παθ. Παρακ. τέτιλμαι, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐν χρήσει. Ἐκσπῶ, ἀνασπῶ, μαδῶ, ἐκβάλλω τὰ πτερὰ ἢ τὰς τρίχας, μαδίζω. «Ἡ δέ νύ μήτηρ τίλλα κόμην». Ἰλ. Χ, 406. καὶ αὐτόθ. 78. «Ἥρ' ὁ γέρων (Πρίαμος) πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχω ἕλκετο χερσὶ τίλλων ἐκ κεφαλῆς ἔτι καὶ μέσ. «ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐδὴ γέων, τίλλοντό τε χαίτας». «Ὀδ. Η. ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς τριχῶν ἐκσπάσεως, ἢ μαδώσεως ἐκαράζετο συνήθ. πάθος τι μέγα, ἐλέγετο ἔτι κατὰ μέσ. ἀόρ. «τίλλεσθαί τινα» ἐκμαδῶ, ἐκσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διά τὴν λύπην τῆς στερήσεώς τινος, ταύτ. τῷ κόπτεσθαι, ἐπὶ λύπῃ καὶ θλίψει θανάτου τινός, Ἰλ. Ω, 711. «ἄλοχός τε φίλη καὶ ποτνία μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν» αὐταύτ. καὶ, κόπτεσθαί τινα ἢ τύπτεσθαί τινα, παρβλ. Heyne Tibull. obss. 1, 7, 28. ἔτι δὲ τίλλεσθαί τινι, σπαράττω, ἐκσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑπέρτινος, πρὸς χάριν ἢ πρὸς τιμήν τινος. Καθόλ. δὲ σύρω, ἀποσύρω, ἐκσπῶ, ἐκριζόω, ἀπολέγω, καὶ τροπ. ἐπισκώπτω, ἐρεσχελῶ, ἐπιχλευάζω, ὡς τὸ Λατ. vellere, velicare, vexare· (τὸ τίλλω ἔστι συγγεν. τῷ Λατ. vello, vellico, vellus, villus, καὶ τῷ κατ' ἀναβίβλασ. titillo, ἴσως δὲ καὶ τῷ σίλλυβος, καὶ σίλλος.)

Τίλλων, ή, τίλων, ωνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἐκ τῆς Θρακικῆς λίμνης Πρασιάδος, Ἡροδ. 5, 18. καὶ Ἀριστοτ. ζ. ἱστορ. ς. η'. 6.

Τίλμα, ατος, τό (τίλλω). Τό ἀποσπασμένον, ἀποτιλμένον ἐξεσμένον, μοτός, ξαντός. ἴδε τιλτός. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀνασπασθῇ, νὰ μαδωθῇ, νὰ ξεχνουδιασθῇ. «Κύνες τὰ τίλματα τιλλοντες». Πλούταρχ. μαδίζοντες τὰ μαλλιὰ τοῦ δέρματος. 2) = τίλσις. 3) Οἱ νεώτεροι Ἰατροὶ ὠνόμασαν «Τίλματα» καὶ τοὺς σπασμοὺς τῶν μυῶν, ἃ οἱ παλαιοὶ «Σπάσματα» ἔλεγον.

Τιλμάτιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τίλμα.

Τιλμός, ὁ, (τίλλω) Τό τίλλειν, ἀνασπᾶν, μαδίζειν, μάδισις, = τίλσις.

Τίλος, ὁ. Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδατώδης κόπρος, (σκατὸν νερουλὸν) ἤτοι τὸ ὑγρὸν διαχώρημα τῆς κοιλίας ὅτε προξενεῖται διάρροια, σπατίλη, (τσίρλα). ὅθεν τὸ τιλάω, συγγεν. τῷ σπατίλη (ἡ συνήθ. γρφ. τίλος ἔστιν ἡμάρτημ.)

*Τίλος, ὁ (τίλλω). Τίλμα, ἔκσεσμα, ἐκχουδίσμα, κρεκίς, καὶ τ. τ. Παρὰ Πολυδεύκῃ β'. 50. εἰσὶ «Τίλεια αἱ βλεφαρίδες (τὰ ὀμματοτσίνουρα, ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ, πτίλον πτίλος, τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ πτερά· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀντὶ τοῦ, τίλα «Τιλλά, πτερά».

Τίλσις, εως, ἡ (τίλλω). Ἀνάσπασις, ἀπόσπασις, μάδισις. 2) ἔκρυψις, τό ἀποσύρειν, ἐκριζοῦν, ἀπολέγειν. 3) ἐρεσχελία, χλευασμός, σκῶψις.

Τιλτός, ή, όν ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τίλλω. Ἀπεσπασμένος, μαδισμένος· ἐκτελιμένος «Τιλτός μοτός» καὶ, τιλτόν, τό· ταὐτόν τῷ, μοτός, ξαντός, Charpie. ἐξεσμένον δηλαδὴ παννίον ἢ βαμβάκιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ χειρουργοὶ εἰς τὰς πληγάς. 2) «Τιλτὸν τάριχος» ἑρμηνεύεται διά τοῦ, εἴδος ταριχευτοῦ, ἐκλελεπισμένου ἰχθύος, καὶ Πολυδεύκ. (ζ'. 49.) ἔχει ἐξ Ἀριστοφάν. «Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρή» «ἔνθα τὸ ἀποτίλαι σημαίνει τὸ, ἐκβάλλειν τὸ δέρμα.

Τίλφη, ἡ, ταὐτόν τῷ, Σίλφη. Λουκιαν. ἔτι δὲ καὶ τίφη γράφεται. Lob. Φρυν. σ. 300.

*Τίλων, ωνος, ὁ· ἀντὶ τίλλων.

*Τιμαγόρας, ου, ὁ. Ἀρσ. κυρ. Ὄν. Θεογν.

Τιμάζω. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τιμάω, (τιμή) ὅθεν «ἀτίμαξεν» ἀντὶ, ἐτίμησεν. Πινδ. Ἡρακλ.

Τιμαιογράφέω, ῶ (γράφω). Τόν Τίμαιον γράφω, ὁ ἐστὶ τόν πρὸς Τίμαιον διάλογον γράφω. ἐπὶ Πλάτ. χρῆται τούτῳ Τίμων ὁ Φλιάσ. Λαέρ. 14, 7. Br. παρβλ. Valck. Ἀριστοβ. σελ. 65. Παῦλ. Σίλλ. σελ. 44, 52.

*Τίμαιος, ὁ. Ἀρσ. Κυρ. Ὄν. (--υ)

Τιμαλφέω, ῶ. Μ. ήτω. Τιμῶ, σέβομαι, ἐκτιμῶ, ἐν τιμῇ ἔχω· ὁ Φώτ. ἔχει· «Τιμαλφούμενος, τιμὴν εὑρηκώς.» Αἰσχύλ. Εὐμεν. 629. «Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον» τιμώμενον· παρ' Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. 17. «Τιμαλφεῖν τοὺς θεοὺς» ταὐτόν τῷ, σέβειν. καὶ «Τιμαλφεῖν λόγοις νίκην» Πινδ. ἐκ τοῦ

Τιμαλφής, ές, ὁ, ἡ ἐς (τιμή, ἅλφω, ἀλφέω, ἀλφαίνω). Ὁ τιμὴν ἢ ἀξίαν ἀλφαίνων, εὑρίσκων, ἔχων· πᾶν ὅ,τι ἔχει τιμήν, πώλησιν, πέρασιν· ὅθεν καθόλ. ἔντιμος, τίμιος ἀκριβός, πολύτιμος. Πλάτ. εἰς Τίμ. «Τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός» ἢ λίαν τίμιον.

Τιμᾶντα, Δωρ. ἀντὶ, τιμῆντα, ἴδε τιμῆς.

*Τιμάνωρ, ορος, Ἀρσ. Κυρ. Ὄν. κυρ. ἀπὸ ἔντιμος ἀνήρ. (ᾰ)

Τιμάορος, Δωρ. καὶ Ἰων. Τιμήορος, ὁ, ἡ ἀντὶ τιμωρός. Εὐριπ. λείψ. Παρ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 525. καὶ Πινδάρ Ὀλ. 9. 124.

Τιμόεχος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ τιμοῦχος. Ὁ τιμὴν ἔχων, τιμώμενος, λατρευόμενος. Ὁμηρ. ὕμν. Δήμητρ. 258. καὶ Ἀφ. 31.

*Τιμαρέτη, ἡ. Θηλ. Ὄν. μιᾶς τῶν ἐν Δοδώνῃ ἱερειῶν παρ' Ἡρ. 2, 55.

Τιμαρχία, ἡ, (ἄρχω) παρὰ Πλάτ. Πολτ. 8, 2. σελ. 545. Β. ταὐτόν τῷ, τιμοκρατία. Παρὰ Δίωνι Κασσ. σημαίνει καὶ τὸ ἀξίωμα ἤτοι τὴν ἀρχὴν τοῦ Τωμαϊκοῦ Κηνσώρος. Λατ. Censores.

Τιμάω, ῶ. Μ. ήσω (τιμή). Τιμῆς ἀξιῶ, ἐν τιμῇ, ἢ ἐν ἀξίᾳ ἔχω, λογίζω τίμιον, διά τιμῆς ἄγω, ὅθεν, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, δεξιάζω, σέβομαι, μετὰ τιμῆς, μὲ σέβας μεταχειρίζομαι ἢ φέρομαι πρός τινα, συχνὰ παρ' Ὅμ. οἵτις ἰδίως χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἀπό μέρους τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεούς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, ἢ ἀνωτέρους, ἰσχυροτέρους καὶ πρὸς τοὺς ξένους πελατεύματος ἢ διαγωγῆς, καὶ ὅπου ὑποτίθεται χρέος τι ἢ καθῆκον, ὡσαύτ. παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ τῆς ἀπό μέρους τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπης, καὶ θεραπείας, ἀντὶ θεραπεύω, ἀγαπῶ, προστφιλῶς ἔχω· «ἀλλὰ μὰ ἴσον ἰδαιγενέσσιν ἄτιμα Κάστωρ Τλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι» Ὀδ. Ξ. 203. καὶ Ο, 365. Ἡσ. Θεογ. 532. ἔτι δὲ καὶ ἀπό μέρους τῶν θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, «Ζεύς... μιν.... τίμα καὶ κύδαινε.» Ἰλ. Ο, 612. καὶ Β, 4. Ρ, 99. Ψ, 788. Ὀδ. Γ, 379. Ἡσ. Θεογ 81. Ἀπ, 104. ἐκτὸς τοῦ κειν. ἀορ. ἐτίμησα, χρῆται ἔτι ὁ Ὅμ. τῷ μέσῳ τιμήσεσθαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς αἰσ. σημασ. «εἰ ὄνομ πόρε κῆρι, Διὸν ὡς, τιμήσατο.» Ὀδ. Τ. 280. Τ, 192. Ψ, 339. Ἰλ. Χ, 235, ὅπου τιμήσεσθαι ἡμάρτημ. κεῖται, ἐς τις οὗτος μέσ. μέλ. ἐκφράζει παθ. ἔννν. Τμν. Ἀπολ. 485, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἀττικ. Σοφ. Ἀττ. 210, Piers. Μοιρ. σελ. 367. ἐκτὸς τοῦ ὁποίου ὅμως εὑρηται καὶ ὁ ἰδιος παθ. τύπος τιμηθήσομαι παρὰ Θουκ. ς', 80. Ὁ μόνος δὲ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η', ζ'. 15. ἀπαιτούμενος μέσ. μέλ. τιμήσομαι κατ' ἐνεργ. σημασ. ἔστι πολλ' ἀμφιβαλλόμενος, ἐν δὲ Θουκ. γ', 40. ὀρθῶς διορθώσατο τὴν γραφὴν Β. Dind. ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. εὑρηται ὡς παθ. χρόνος μόνον ὁ Παρακ. τετίμημαι ἤτοι τετιμημένος εἰμί, καὶ ἄπαξ μετὰ Γενικ. «τιμῆς τετιμήσθαι» Ἰλ. Ψ', 639. ἀντὶ ἀξιωθῆναι τιμῆς, παρ' Ἡροδτ. δὲ εὑρηται ἔτι καὶ ὁ ἀόρ. ἐτιμήθην. 5, 5. 7, 71. 8, 105. ἐπὶ πραγμάτων δὲ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκτιμῶ, νομίζωτι ἄξιον τιμῆς, ἢ ἄξιας τινός, τὸ θεωρῶ ὡς ἀκριβὸν ἢ πολύτιμον «τιμῶντες ἀρετάς.» Πινδ. Ὀλ. β', 122. Τμν. Ὁμ. 24, 6, καὶ ἀντὶ τοῦ ξετιμῶ ἤτοι προσδιορίζω τὴν τιμήν, πράγματός τινος λίγω πόσον ἀξίζει, ἢ ἀναβιβάζω αὐτό εἰς τινα τιμήν, μετὰ Γενικ. ἐπὶ ἐρωτήσ. πόσον ἀξίζει, πόσον σύναται; Διοδ. Σικ. 12, 24. ἔτι δὲ καὶ μέτοιος, πολλοῦ τιμᾶσθαι τι, ὡς τό, πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, κατ' ἐνεργ. σημ. παρ' Ἡροδτ. 3, 154, καὶ 3, 55. 2) ἰδιαίτ. δὲ διά τινος δώρου τιμῶ, ἢ δεικνύω τὴν πρός τινα τιμήν, ταὐτ. τῷ δωροῦμαι, φιλοδωρῶ, ἀνταμείβω, γέρας χαρίζω, δίδωμι «χρήματα ἔδωκε τοῖς ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν.» Ξενοφ. Κυρπ. γ'. γ'. 5. συχνάκ. παρὰ Δημοσθ. παρβλ. Οὐελφ. Λεπτ. σελ. 253. 3) ταὐτόν τῷ, τίω, τιμωρῶ, καταδικάζω, κατακρίνω, κατηγορῶ, ζημιῶ, παιδεύω, σώζω, κρίνων ἀποφαίζω, τιμωρίαν ζημίαν ἐπιτίθημί τινι, ἐπὶ Κριτοῦ, ὅς τις γνωρίζων τὸ δίκαιον, κρίνει καὶ ἀποφαίζει τὴν ποινὴν ἢ ζημίαν διά τὸ ἁμάρτημα, ἰδίως δὲ ὅτε ἐπιβάλλει χρηματικὴν κατὰ ποινὴν, ἤτοι καταδικάζει τὸν ὑπεύθυνον νὰ πληρώσῃ ὡς ζημίαν ποσότητά τινα ἀνάλογον μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐγκλήματός του, ὥστε οὕτω καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἑρμηνείας ὑπάρχει πρόδηλος ἡ ἀρχικὴ ἔννοια τοῦ ἐκτιμῶν, προσδιορίζειν τὴν τιμήν, ὅθεν, τιμᾶν τινί τινος, καὶ τινά τινος τιμωρίαν, ζημίαν τινά, κρίνω αὐτὸν ὑπεύθυνον, ἢ ἄξιον ταύτης, «τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς δικαστηρίου;» Δημ. ὁποίαν τιμωρίαν νομίζει ὅτι θέλει τοῦ ἐπιβάλλει τὸ κριτήριον. Κατὰ παθ. διάθ. μετὰ διπλ. Γενικ. «ἀργυρίου τιμηθέναι τῆς ὕβρεως.» Δημ. καταδικάζομαι εἰς χρηματικὴν ποινὴν διά τὴν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ἐπέφερα εἴς τινα καὶ, τιμῶν περίτινος. Δημ. ἀποφαίτω διά νόμων ἐναντίον τινός. «Ἅπαντι τιμῶν τὴν μακράν» Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 108. καταδικάζει ὅλους τοὺς δικαζομένους διά τῆς μακρᾶς γραμμῆς ἐπὶ τῷ τιμητικῷ πίνακι· καὶ ἐν στίχ. 847. «Ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπων τὰ ὑμάτιά μου παντοτε τὰ ἔχω ἐπάνω εἰς τὸν τιμητικὸν πίνακα, καὶ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῷ μακρὰν γραμμὴν τῆς καταδίκης· ὅθεν καὶ «Τιμητικὸν πινάκιον» αὐτόθ. στίχ. 167. τὸ τοὺς δικάζουσι διδόμενον, ἐφ' ᾧ γράφουσι διὰ μακρᾶς γραμμῆς τὴν καταδίκην, ἢν δὲ τοῦτο πινάκιον ἢ σανίδιον κηρῷ ἀλληλιμμένον, ἐφ' ᾧ ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν γραμμὴν μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. «Ἡ ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ ὅτου ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι», Δημοσθ. οἱ τῆς Ἡλιαίας κριταὶ ἤτοι οἱ Ἡλιασταὶ ἂς προσδιορίσωσι κατ' αὐτοῦ ὁποίαν ποινὴν νομίσωσιν ἀνάλογον τοῦ ἐγκλήτος του. «Καταψηφίσασθαι καὶ τιμᾶν τῶν ἐσχάτων» ὁ αὐτ. «Τὴν μὲν οὖν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δέξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶσαι». Λυσίας, τὴν ὑπὲρ αἰκίας ἤτοι ῥαπίσματος, ἁρμοῦ δίκην δύνασθε μόνον νὰ καταδικάσητε μὲ χρηματικὴν ποινήν. «Οὐκ ἀπέκτεινα μὲν αὐτούς, καίτοι καὶ τούτου τινῶν τιμησάντων σφίσιν. Δίων Κασσ. μθ'. 10. ἂν καί τινες ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀποφατισμένοι, καταδεδικασμένοι. εἰς ταύτην

τὴν τιμωρίαν, ἡ ἀξίωσις ἦταν ταύτης τῆς τιμωρίας. Ξενοφ. Ἱέρ. δ'. 15. »Τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τυραννοῦντα· τιμωροῦσιν. Ἐλέγετο ἔτι καὶ ἐπὶ κατηγόρου εἰς τὰ Ἀττικὰ δικαστήρια. »Τιμᾶσθαι τοῦ δέκην, τοῦ δεσμοῦ, ἀργυρίου, θανάτου, τῶν ἐσχάτων«, ἐν τῇ δικολογίᾳ ζητεῖν, ἀπαιτεῖν τὴν παιδείαν ἢ τὴν διὰ δεσμωτηρίου, διὰ χρημάτων ἢ θανάτου ποινὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δίκην, μόνον μετὰ Γενκ. ἐξ ἐναντίας ὁ Βατταρούμενος ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ νὰ ἀποφαντίσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ μόνος τὴν παιδείαν του, ἂν ἀπεδεικνύετο ἔνοχος, καὶ τοῦτο ἐλέγετο »Τιμοτιμᾶσθαι«. Ξενοφ. Ἀπολ. 23. »Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἶασεν, ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν«. μετὰ δὲ Αἰτ. προσωπ. τιμᾶσθαί τινά, ἀντὶ τοῦ, πρόκλησιν καμεῖν κατά τινος προκαλουμένου τινά, ἐπὶ ποινῇ, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 950. Β. παραβλ. τίω, τίνω, τίνυμι.

Τιμή, ἡ (τίω). Ἐκτίμησις, ἀξίωσις, ὑπόληψις, εὐμενὴς ὑποδοχὴ θεραπεία σέβας τὸ ἀποῖον ἀπολαμβάνει τις παρά τινι, αὐξησις δόξα, τυχαν. παρ' Ὅμ. Ἡσ. Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. 2) Ἄξίωμα, πολιτικὴ ἀρχή, ἡ ἀξίαν, ὑπούργημα, δύναμις, ὑπεροχή, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καὶ τῶν βασιλέων »(θεῶν) μείζων ἁρετὴ τιμή τε βίη τε«. Ἰλ. Ι, 498. καὶ »δῶκε δὲ οἱ τιμὴς βασιλῆίδος ἡμῖν πασης«. Ἰλ. Ζ, 193. καὶ ἀνευ πλησιεστέρου προσδιορισμοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρχή, Κρατες, »τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχει«. Ὀδ. Α, 117. Λ, 338, 503. Boeckh. Πινδ. Πύθ. 4, 106. συχνάκ. παρ' Ἡροδ. καὶ καθολ. ὑπεροχή, προτίμησις, προτέρημα, προοίμιον, τὸ ὁποῖον ἰδίως νέμεταί τις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὡς τὸ γέρας, τὸ ἀποτιμώμενον ἰδίως εἰς ἑκάστην θεότητα ἀξίωμα ἢ ὑπεροχή, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐξαιρ. ἔχει ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπὰς, κατ' ἐξοχ. καὶ πλῆθ. ἀριθμ. Ἡσ. Θεογ. 203. Ruhnk. Τιμ. Ὁμ. Δημ. 328. Valck. Ἱππόλ. 107. Hemst. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 26. 1. καὶ καθολικώτερ. ἐπάγγελμα, ἐφεύρεσις, ἔργον, καθῆκον, Seidl. Εὐρ. Ἀλ. 988. 3) Προσφορά, δῶρον πρὸς τιμὴν προτιθέμενον, ὡς π. χ. ἀπὸ μέρους τῶν θνητῶν πρὸς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, ἀνάθημα, Ἡσ. Ἔργ. 141. καὶ βραβεῖον, ἆθλον, πάνσοφη, Οὐολ. Δημ. Λεπτ. σελ. 233. παρβλ. γέρας. 4) Ἐπὶ ὠνῆς, ἡ πωλήσεως ἐκεῖνο ὅπερ ἀξίζει ἓν πρᾶγμα, ὅ ἐστὶν, ἡ ἀξία πράγματός τινος. (Παχά, Τουρκ.) Ἀριστοτελ. Ῥητορ. β'. »Τὸ γὰρ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ«. Λουκιαν. βίων πράτ. 19. ἐρωτᾷ ὁ Ἀγερ. »Τίς ἡ τιμὴ«; πόσου ἀξίζει, πόση εἶναι ἡ τιμή του, πόσα ἀξίζει, ἀποκρίνεται ὁ Ἑρμ. »Δύο μνᾶς«, ἐξαιρ. μεγάλη, ὑπέρογκος ἀξία πράγματός τινος, Ἡροδ. 7, 119. καὶ ἐν οὐδεν ἔτι διατιμητὸς, ξετίμητος, τίμημα. Ξενοφ. Οἰκ. κ'. 24. »Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν· καὶ πληρωμὴ, ἡ τὸ ἀργύριον, ἢ οὐ ἀγοράζεται καὶ πληρώνεται τι, ὠνὴ, ἀγόρασις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἀ. 1. »ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λίας· καὶ ἐν Ἱππαρχ. Ὑ. 5. »Χρήματα εἰς τιμὴν τῶν ἵππων«. ἔτι δὲ ἡ ἐκτίμησις, ἡ προσδιορισις τῆς ἀξίας ὁρκωσθέντος λῃστευθέντος, ἢ καταναλωθέντος πράγματος πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, ἀπότισις, ἀποζημίωσις, πρόστιμον, τίτις, ποινὴ, ἐξαιρ. ἐπὶ χρηματικῆς ποινῆς, »ἁρνεῖσθαί τινι τιμήν« εἶδω ἢ χορηγῶ ἱκανοποίησιν εἰς τινα, ἱκανοποιῶ τινα, ἢ τοῦ ἀποπληρόω τὴν προξενηθεῖσαν ζημίαν, Ἰλ. Α, 159. Ε, 532. καὶ, τίνειν ἢ ἀποτίνειν τιμὴν τινί, ἀποζημιόω τινά, ἱκανοποιῶ, Ἰλ. Γ, 286, 288. 459. ὡσαύτ. ἄγειν τιμήν, Ὀδ. Χ, 57. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ποινὴ, τιμωρία, παιδεία ἥτις ἐπιβάλλεται εἴς τινα πρὸς ἀπότισιν ἢ ἱκανοποίησιν προξενηθείσης βλάβης ἢ ζημίας τινός, καὶ τὸ τιμωρεῖν, παιδεύειν, ἐκδικεῖσθαι, ἐκδίκησις, ὡς τὸ Λατ. ultio, τίσις, Ὀδ. Ξ, 70, 117. παρβλ. Ἰλ. Α, 159. Ε, 152. ὅθεν

Τιμήεις, ήεσσα, ήεν. Τετιμημένος, ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ καὶ ἐν ὑπολήψει ὤν, εὐκλεής, ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, πευκάτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν τιμήεις ἔσομαι«. Ὀδ. Ν, 129. λέγει ὁ Ποσειδῶν δὲν θέλω εἶσθαι πλέον ἔντιμος μεταξὺ τῶν θεῶν, διότι μήτε οἱ ἄνθρωποι δὲν μὲ τιμῶσιν ἀρκούντως, Ὀδ. Σ, 180. 2) ἐστετιμημένος, ξετιμισμένος, πολύτιμος, ἀκριβὸς, ἐπὶ πραγμάτων, χρυσὸς, δῶρον, κ. τ. τ. »δῶρον«, τιμῆεν μᾶλα καλὸν«. Ὀδ. Α, 312. Θ, 393. Λ. 327. Συγκρ. τιμηέστερος, Ὀδ. Α, 393. Ὑπερθ. τιμηέστατος, Ὀδ. Δ, 614. Ο, 114. κατὰ συναίρ. ἐπιθ. τιμῇς ἀντὶ τιμήεις, Ἰλ. Ι, 605, ὅπου ὑπ' ἄλλων ἥμαρτ. τιμῆς ἔσσαι ἀναγιγώσκεται, Αἰτ. τιμῆντα, Ἰλ. Σ, 475. »χρυσόν τιμῆντα καὶ ἄργυρον«. Δωρ. τιμάντα. Θηλ. τιμῆσσα.

Τίμημα, ατος, τὸ (τιμάω). Τὸ τετιμημένον τὸ διὰ τιμῆς προσδιορισμένον, καὶ εὐτεύθεν, ἀξία, τιμὴ πράγματός τινος, καὶ τὸ τετιμημένον, ἀργυρίου, ἢ ἡ τετιμημένη περιουσία, ξετίμημα τῆς περιουσίας, ἢ ἀξία τῶν ὑπαρχόντων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ'. ς. 12. ὅρα Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 18. Census. 2) Πρόστιμον, τιμητὸν, χρηματικὴ ποινὴ, καταδίκη, ζημία, τιμωρία. Πλάτ. (--υ)

Τιμήντα, Ποιητ. ἀντὶ, Τιμήεντα, κατὰ συναίρ. Αἰτ. τοῦ τιμήεις, Ἰλ. Σ. 475. Δωρικ. τιμάντα.

Τιμήορος, ὁ, ἡ, συν. Ἰωνικ. ἀντὶ, τιμάορος, ἐν ἐσω τῷ, τιμωρός. Αἰσχύλ.

Τιμηουλκέω, καὶ, τιμουλκέω, ῶ, ὅπερ ὀρθότερ. φαίνεται (ἕλκω). Ἕλκω τὴν τιμήν, βαρυτιμῶ, ἀνεβάζω τὴν τιμήν, ἀκριβὸν πωλῶ. Παροιμίαι Σολομ. ιά. 26. »Ὁ γὰρ τιμηουλκῶν σῖτον δημοκατάρατος· πλείονα τιμὴν ἀπαιτῶν.

*Τιμηρύω, (ἐρύω) ταὐτ. τῷ τιμουλκέω· παρ' Ἡσυχ.

Τιμῆς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τιμήεις. Ἰλ. Ι, 601. Κατὰ τοῦ Οὐλφ. διορθ. θηλ. τιμῆσσα, οὐδ. τιμῆν.

Τιμήσιος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τιμητός. Αἰλιαν. ζωϊ. ἱστορ. ια'. 7. ὡς τὸ ὑμήσιος σχηματισθ.

Τίμησις, εως, ἡ (τιμάω). Ἐκτίμησις, ξετίμησις, προσδιορισις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ἐξαιρ. δὲ ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας, Census. 2) Ἄξίωσις, ἐκτίμησις, τὸ τιμᾶν, σέβεσθαι, λατρεύειν, ὑπόληψις.

*Τιμῆσσα, ποιητ. κατὰ συναίρ. θηλ. ἀντὶ τιμήεσσα ἐκ τοῦ τιμήεις.

Τιμητεία, ἡ, καὶ τιμητία, τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, Censor, ἐκ τοῦ

Τιμητέον, θετκ. ἐπιρρ. τοῦ τιμάω. Δεῖ τιμῆσαι, πρέπει νὰ τιμήτε τις. Ξενοφ.

Τιμητεύω, Μ. εὔτω (τιμητής). Τιμητὴς, Censor, εἰμὶ Πλούταρχ.

*Τιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τιμητὴς, ὅθεν

Τιμητήριος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τιμῶν, ἐκτιμῶν. Ἰουλιαν. Λόγ. ε.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ (τιμάω). Ὅστις τιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν, ἐξαιρέτως ὅστις διορίζει κατ' ἀξίαν τὴν ποινὴν καὶ ζημίαν ἢ τὴν παιδείαν εἴς τινα κριτολογίαν, ὅστις ἐγκράτται τὴν μακρὰν γραμμὴν εἰς τὸ τιμητικὸν πινάκιον. 2) Ὅστις ἐκτιμᾷ ἤτοι ξετιμᾷ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν, ὅ ἐστὶν, ὁ τιμώμενος τὴν ἑκάστου οὐσίαν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις. Κήνσωρ, Censor, καλούμενος, ὅθεν

Τιμητικὸς, ἡ, όν. Ὅστις τιμᾷ, ὁ τιμῶν, καὶ ὁ ἔντιμος, πλήρης τιμῆς, ὁ μὲ τιμὴν φερόμενος, εὐγενικὸς, καὶ ὁ εἰς τιμὴν ἀνήκων ἢ ἀποδιδόμενος. 2) Ὅστις τιμᾷ, ξετιμᾷ τὴν ἑκάστου οὐσίαν, τιμητὴς, ἡ ὅστις ἐστάθη ποτὲ τιμητὴς. ἡ τιμητικὴ ἀρχὴ, = τιμητεία. 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τιμητὴν, ἢ εἰς τὴν τίμησιν, ὅθεν »Τιμητικοὶ πίνακες, ἡ, Τιμητικὸν« παρ' Ἀριστοφάν. τὸ καταδικαστικὸν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες καταδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν (γραμμὴν) ἤτοι τὴν βραχείαν καὶ, ἀπέλυον.

Τιμητὸς, ἡ, όν· ρημτ. ἐπίθ. τοῦ τιμάω, Ἄξιος τιμῆς, τίμιος, τετιμημένος, ἀξιοτίμητος. 2) παρὰ Ῥήτ. »Ἀγὼν τιμητὸς«, λέγεται δίκητις, ὅπου ἡ ποινὴ τῆς διατιμήσεως ἀφίεται ἢ μένει εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κριτοῦ, καὶ Ἀτίμητος, ὅπου ἡ ποινὴ διορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει. »Ἀτίμητον δίκην, ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου ἐπιτετίμηται ὅπου ἐπεγέγραπται· τοιοῦτον φαίνεται εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθέν. κατὰ Ἀφόβ. 51. »Τοῦτο μὲν τιμητόν, ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἔστιν· ὡς καὶ ὁ Ἀρποκρατίων λέγει. »Τιμητὸς ἀγεῖν, ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένος ἐκ τῶν νόμων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς δέει τιμᾶσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι· ὁ δ' Ἀτίμητος (ἀγών), τοὐναντίον, ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένως τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμήσαι.

Τιμιοπωλέω, ῶ, Ἀκριβὰ (μὲ μεγάλην τιμὴν) πωλῶ, ἐκ τοῦ

Τιμιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ἀκριβὰ πωλῶν. Πολυδ. ζ'. 195.

Τίμιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ δικαστολκτ. (τιμή). Ὅστις τιμᾶται, καὶ ἐπὶ μὲν προσώπων ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τετιμημένος, τιμῆς ἄξιος, δίκαιος καὶ ἐνάρετος ἢ σεβάσμιος, κόσμιος, ὁ τὰ καθήκοντα τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνίας φυλάττων καὶ σεβόμενος, καὶ ὁ μὴ ἀπατῶν τοὺς ἄλλους διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον πῶς ὧδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποισι Ὀδ. Η, 38. ἤτοι ἐν τιμῇ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· Ἔμν. Ἀπολ. 483. Ἡροδ. 7, 71. καὶ »ἄρεται τίμιαι« Πίνδ. Ὀλ. 6, 16. αἱ μεγάλως τιμώμεναι· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀξιοτίμητον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται πολὺ, ἀξίζει, ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς, ἀκριβὸς, πολύτιμος· ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐωνος. Δημοσθέν. καὶ Ξενοφ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἱερῶν καὶ καθαρῶν πραγμάτων, ὡς ἐπὶ Χρηστηρίου τὸ ὁποῖον τιμᾶται διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν του, Ἡσ. Λειψ. 39, ζ. συγκριτ. παρ' Ἡροδ. 7, 105. — τὸ τίμιον ταὐτ. τῷ τιμὴ Διοδ. Σικ. γ', 9. καὶ Ἐνεργ. ὁ τιμῶν, ἡ προσφέρων τιμὴν ἢ σέβας. Ἐπίρ. »Τιμίως« μὲ τιμὴν, μὲ τίμιον τρόπον. Παρ' Ἀθηναίοις φαίνεται ὅτι ἐλέγετο τὸ Τίμιος, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὸ Dominus, ἐπὶ τιμῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· (-υυ) ὅθεν

Τιμιότης, ητος, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ τιμίου, τοῦ ἐντίμου ἀξία, τιμή.

Τιμιουλκέω, ἴδε τιμηουλκέω.

Τιμογραφέω, ῶ, (γράφω). Σημειώνω τὴν τιμὴν, καὶ καθόλ. διατιμῶ, τιμῶ, διορίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγω πόσον ἀξίζει, ξετιμῶ, παρὰ τοῖς Ο'.

Τιμόθεος, ὁ, ἡ, ον (θεός). Ὁ τιμῶν τὸν Θεόν· 2) ὁ Τιμόθεος, Ἀρτον. κύρ. Ὄν.

Τιμοκρατία, ἡ (κρατέω). Λέγεται πολιτεία τις ἡ διοίκησις, τῆς ὁποίας βάσις εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἡ δόξα, ἡ τιμή, Πλάτ. Πολτ 8, 2. σελ. 545. Β. ἔτι δὲ καὶ τιμαρχία 2) κατ' Ἀριστοτέλην (Ἠθ. ἡ. 12.) Πολιτεία ἢ ἐπικράτεια ἐν τῷ

δίδονται αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα κατὰ τὸ τίμημα τῶν ὑπαρχόντων ἑκάστου. ὄθεν

Τιμοκρατικός, ή, όν. Ὁ ἔκτινος Τιμοκρατίας ὤν, ἢ εἰς τιμοκρατίαν ἀνήκων· «Νεωτίας τιμοκρατικός».

Τιμόπτολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας τιμώμενος· 2) Ἐνεργ. ὁ τιμῶν, κοσμῶν τὴν πόλιν. Εὐρ. Ἰκέτ. 375. «Χάριν τό ἔχει τὰν ἐπαινεῖ τιμόπτολιν.»

Τῖμος, ὁ· σπαν. Ἐπικ. τύπ. ταὐτόν τῷ, τιμή. Αἰσχύλ. Χοηφ. 916.

*Τιμουχέω, Μλ. ήσω. Τιμὴν ἢ ἀξίαν ἔχω, ἄρχων εἰμί, ἐκ τοῦ

Τιμοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τιμὴν ὑπάλληλον ἔχων, τετιμημένος, ἔντιμος, ἀξιόλογος Παρὰ Μαιανδρίοις καὶ ἄλλοις, ὁ Ἄρχων. Ἀθήν. δ'. σελ. 149.

*Τῖμων, ωνος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. (- -)

*Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Ἀρσ κύρ. Ὄνομ.

Τιμώνιον, τό. Δωμάτιον μοιῆρες καὶ παράμερον ἔνθα μένει τις ὅταν θέλῃ νὰ ἦναι μόνος του, ἀπὸ τοῦ μισανθρώπου Τίμωνος παρωνομασθέν. Στράβ. ιζ'. σελ. 1144.

Τιμωρέω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμωρός). Μετὰ δοτκ. «Τιμωρῶ τινίω· βοηθῶ, ἀμύνω, προσβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν, ἢ παραστατῶ, παρευρίσκομαι διὰ νὰ βοηθήσω Ἡρόδ. 7, 169. «Εἶτφι ἀμείνων γίνεται τιμωρέουτι τῇ Ἑλλάδι», καὶ 1, 141. 152. 2, 63, 4, 165 καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπδ. έ. β'. 4. «Σὺν ὑπεσχόμην τιμωρήσειν εἰς δύναμιν» ἔτι δὲ καὶ ἄνευ δοτκ. Ἡρόδ. 1, 18. ἐξαιρτ. δὲ ἐπικουρῶ, βοηθῶ, συντρέχω τινὰ καταβλιβόμενον, ὑβριζόμενον, ἢ καταδιωκόμενον κατατρεχόμενον ὑπ' ἄλλου, ἐνδικοῦμαι τινά, ἢ βοηθῶ τινὰ εἰς τὸ νὰ ἐκδικηθῇ διά τινα πραχθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀδικίαν, ἀεὶ μετὰ δοτκ προσπ. συχναν. παρ' Ἡρόδ. 1, 103. 8, 144. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἄνευ δοτ. Ἡρόδ. 1, 4, ἔτι, τιμωρεῖν τινί τινος, ἀντὶ λαμβάνω ἐνδίκησιν ὑπέρ τινος διά τι πραχθέν «τιμωρεῖν τινὶ τοῦ παιδὸς συνεκδικοῦμαι μετά τινος διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδός», Poppo Ξεν. Κυρπ. 4, 68. τὸ δὲ πρόσωπ. κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις φέρεται εἰς Αἰτκ. ἔτι καὶ, τιμωρεῖν τινί τι, Πλάτ. Ἀπολογ. σλ. 28. C. «ὃς τό ἀμύνειν τινί τι. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· «Τιμωρῶ, ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ· σπανίως δὲ τὸ κολάζω, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς· Παθ. Τιμωροῦμαί τινι, ἀντὶ ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος, καὶ Ἡρόδ. 9, 78. «τετιμώρηται ἐς Δεωνίδην» ἀντὶ τετιμώρηκος Δεωνίδῃ, σπαν. μέντοι ὡσαύτ. «πατρὶ τιμωρεῖσθαι πάντα» Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 349. ἀντὶ πατρὶ τιμωρεῖν· καὶ, τιμωρεῖν τινά ἀντὶ τιμωρεῖσθαί τινα, Σοφ. Ο, Τ, 107. 140. Εὐρ. Ὀρ. 427. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβολ. ἔστι· 2) μέσ. «Τιμωροῦμαί τινα· ἀντὶ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι καὶ κατά τινος, ἀνταποδίδωμί τινι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, κολάζω, παιδεύω, ἀεὶ μετὰ Αἰτ. προσ. ἴδιον, ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος, ὁ μόνος του ἐκδικούμενος, ὁ μόνος, κολαζόμενος, ἢ βασανιζόμενος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ Μενάνδρου· καθόλου δὲ, Ἐκδικῶ, κολάζω, ζημιῶ, παιδεύω, βασανίζω· Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 25. «Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι», ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρησάμην· καὶ τιμωρεῖσθαί τινά τι, ἀντὶ ἐνδικοῦμαι κατά τινος διά τι παρὰ Λουκιαν· «Τί τιμωρεῖσθαι ἑαυτοὺς λογιζόμενοι», τί βασανίζετε ἑαυτούς; τί σᾶς βασανίζει; τί σᾶς παιδεύει; τί βασανίζεσθαι; τί παιδεύεσθε; καὶ Εὐρ. Κυκλ. 689. Elmsl. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1588. καὶ, τιμωρεῖσθαί τινά ἀντί τινος, Ἡρόδ. 6, 135. τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, λαμβάνω ἐνδίκησιν ὑπέρ τινος, σχεδὸν ὡς τὸ τιμωρεῖν τινι, Ξενοφ. Ἀν. ά, γ, 1. ὄθεν

Τιμώρημα, τό. Βοήθεια, συνδρομή, προστασία, μετὰ Γενκ. τοῦ προσώπ. ὑπὲρ ἄλλου τὴν βοήθειαν, ἢ πρὸς ὅ ἔγινεν ἡ βοήθεια, πλὴν καὶ μετὰ Δοτκ. «τὰ Μενελάῳ τιμωρήματα» Ἡρόδ. 7, 160. ἡ ὑπὲρ τοῦ Μενελάου γινομένη βοήθεια· 2) ἐνδίκησις, κόλασις, παιδεία, ζημία, πράστιμον. Πλάτ. πολ. β'.

Τιμώρησις, εως, ἡ (τιμωρέω). Τὸ τιμωρεῖν βοηθεῖν, συντρέχειν· 2) Τὸ ἐκδικεῖν, τιμωρία, παιδεία, ἐκδίκησις.

Τιμωρητήρ, ῆρος, ὁ. Ἡρόδ. 5, 80, «Δέεσθαι τὸν θεὸν χρῆσαι τιμωρητήρων γενέσθαι καὶ

*Τιμωρητής, οῦ, ὁ (τιμωρέω). Βοηθός, προστατης, ὁμυντήρ· 2) ἐκδικητής, κολαστης, παιδευτής, ὄθεν

Τιμωρητικός, ή, όν. Ὁ εἰς βοήθειαν, ἢ ἐκδίκησιν, τιμωρίαν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ τιμωρεῖν κλίσιν ἔχων, ἢ ἕτοιμος ὤν.

*Τιμωρητός, ή, όν. Ἐπιθ. ρημτ. ἐκ τοῦ τιμωρέω. Τιμωρημένος, ἢ δυνάμενος τιμωρηθῆναι.

*Τιμωρία, ή, Ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ἀμύνη, προστασία. Ἡρόδοτ. ζ'. 139. «Ἔσχετο τῆς τιμωρίας», καὶ 3, 148, 849. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 2. καὶ Θουκ. 2) ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις, εὐθύνη, ζημία, πρίστιμον. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κόλασις, βάσανος, παιδεία· συνηθ. μετὰ γενκ. τινός, ἔστι δὲ πολλάκ. καὶ, κατά τινος, Λυκουρ. 35, 6. Δημ. Στεφ. σελ. 317, 16. Δειναρχ. ἐν Δημ. σελ. 71 — «τιμωρίας τυγχάνειν» Ξενοφ, λαμβάνω ἐνδίκησιν, ἐκαιοποιοῦμαι, καὶ «τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδίῳ ἐνδικοῦμαι ὑπὲρ τοῦ παιδός μου· «τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιεῖσθαί τινα» Θουκ. ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος, τὸν βοηθῶ, τὸν συντρέχω· καὶ «τιμωρίαν μετέρχεσθαι» Δημ καταδιώκω διὰ τῆς ἐκδικήσεως· «Οἱ ἐπὶ τιμωρίαν» Πλάτ. οἱ βασανισταί· οἱ δήμιοι· «Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ» Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ά.

Τιμωρός, ὁ, ἡ, όν (τιμή, ὁράω, οὖρος). κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ τιμήορος, τιμάορος· κυρ. Ὁ τιμῶν, ἔντιμος, ἀντιμῶν, ξεντιμῶν, συνηθ. δὲ προστάτης, βοηθός, ἀμυντήρ, ὑπερασπιστής, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 2. «Σὲ τιμωρὸν μοι γενέσθαι» καὶ Ἡρόδ. 3, 141. 2) ἐκδικητής, βασανιστής, ὁ τὸ δέον κολάζων παιδεύων, ἐκδικούμενος· τιμωρὸν τινος εἶναι, καὶ τινί, Ἡρόδ. 7, 171. «τιμωροὺς Μενελάῳ» τιμωρὸς λόγος, λόγος παρακλητικὸς πρὸς τιμωρίαν, ἐκδίκησιν, Ἡρόδ. 7, 5.

Τίν, καὶ, Ταὶν, Δωρικ. Δοτ. τοῦ τύ ἀντὶ σοί, τοί· «ἀεὶ ὀρθοτονούμ. Πινδ. καὶ Θεοκρ. ἐγκλιτ. δὲ μόνον παρὰ Θεοκρ. 21, 28. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σέ. Δωρκ. ὀρθοτονούμ. Θεοκρ. 11, 39. 55. 68.

Τίναγμα, τος, τό (τινάσσω). Τὸ τετιναγμένον σεσαλευμένον κλονισμένον· 2) τίναξις, τιναγμός, κλόνισις (υ-υ)

Τιναγμός, ὁ (τινάσσω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τινάσσειν, τίναγμα, κλόνος, σεισμός, τάραχος, βίαιος καὶ μετ' ὁρμῆς κίνησις.

Τιναίτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Τιναιτήρ.

Τιναιτήρ, καὶ Τιναίκτης, ορος, ὁ, (τινάσσω). Ὁ τινάσσων, σείων, ταράσσων. «Γαίης τιναίκτην· ταὐτόν τῷ, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων ὁ σείων τὴν γῆν. Σοφοκλ. καὶ Κορινθιακ. 22.

Τιναικτοπήληξ, ηκος, ὁ (τινάσσω, πήληξ). Ὁ τινάσσων, σείων τὴν πήληκα ἢ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, σεισολόφης· Ἡσύχ.

*Τιναίκτρια, ἡ, = τιναίκτειρα.

*Τιναίκτωρ, ορος, ὁ = τιναιτήρ.

Τινάσσω, Μλ. ξω. Σείω, σαλεύω, κλονῶ, ταράσσω, τινάζω, καὶ καθόλ. εἰς σφοδρὰν κίνησιν βάλλω, διακινῶ «νέον ζοῦρε τινάσσων» Ἰλ. Μ, 298. «ηχερσίτε δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας» Ὀδ. Χ, 149 καὶ, τινάσσων φάσγανον, χάλκεον, ἔργος, ἀστεροπήν, αἰγίδα, Ἰλ. Χ, 311. Τ, 163. Ρ, 595. καὶ «νέκυας Ποσειδάων ἐτίναξε γαίαν» Ἰλ. Υ, 57. καὶ προσκειμαί τινι, ἐγγίζω ἢ κοντὰ τινα διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικὸν «χειρὶ δὲ τεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα» Ἰλ Γ, 385. ἔτι δὲ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, «ποσὶ δὲ θρόνον . . . λακτίζων ἐτίναξε» Ὀδ. Χ, 88. ἢ διασκεδάζω, διασκορπίζω, ἐπὶ ἀνέμων, Ὀδ. Ε, 368. «κύματος . . ἠίονα δημῶνα τινάξῃ κορυφαλόωνα» καὶ αὐτόθ. 363. Ζ, 43. «πήληξ τινάσσετον» Ἰλ. Ε, 609. «ἐπὶ ἑτέρωσε τινάσσετο ἀδάντεσσι» Ἰλ. Π, 348. ἤτοι ἐξεσπάσθησαν, ἐξερριζώθησαν οἱ ὀδόντες· ἔτι καὶ κατὰ μέτ. διαθ. «τινάξασθαι πτερὰ πολλάκι» Ὀδ. Β, 151. «μεῦρα κιδάρας τινάσσειν κροῦσιν τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας· «δεσμὰ τινάσσειν» ἀντὶ [ἀποτινάσσειν ἢ ἐκτινάσσειν, «ἀπορρῖψαι, «ἐτινάσσετο μακρὰς Ὄλυμπος» ὁ Ὄλυμπος ἐκλονίσθη, Ἡσ. Θεογ. 680. «ψίβῳ τινάσσεσθαι ὑπὸ τοῦ φόβου παράττομαι, κλονοῦμαι, τρέμω, Ἀπολ. Ῥοδ. (συγγεν. τῷ τείνω, ταινύω).

*Τίνη, σπάν. Δωρ. τύπ. ἀντὶ τίν (ι)

Τινθλέος, έα, έον. Βράζων, βραστός, θερμός, ἑφθός, διαθερμος, διάπυρος, καυστερεός, ζεστός Νίκανδρ. ἐκ τοῦ

Τινθός, ὁ. Βραστός, καυστικός, διάπυρος, θερμός, ζεστός, ἑφθός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι τινθόν, ἑφθόν· 2) Οὐσιαστικ. παρὰ Λυκόφρ. 36. «Τινθῷ λέβητος» τὸ κύτος καὶ χάρημα, ἤτοι ἡ πλατεῖα χειλία, ὁ πάτος τοῦ λέβητος, ἢ ὁ ἐξερχόμενος ἀτμὸς ἐκ τοῦ βράζοντος λέβητος (συγγεν. τῷ θίρος, θίμβρος, θερμός, τύφω, καὶ τῷ λατ. tilio).

*Τίνυμι, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ποιητ. ἀντὶ Τίνω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται μόνῳ τῷ μέσῳ τίνυμαι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀττκ. Τιμωρῶ, κολάζω, παιδεύω, μετὰ αἰτ. προσώπ. Ἰλ. Γ, 279. Τ, 260. Ὀδσ. Ν, 214. καὶ μετὰ Αἰτ. πραγμ. «λώβην τινύμενος», Ὀδ. Ω, 326. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἀντὶ ἐκδικοῦμαι, Ἡρόδ. 5, 77. «ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι τίνυσθαι βουλόμενοι» καὶ ἐκδικοῦμαί τι, ὄρκον, Ἡσ. 806. (ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι παρὰ μὲν τοῖς ἐπικ. μακρὰ, παρ' οἷς κεῖται ἡμαρτημένως ἡ γραφ. τίνυμι, τίνυμαι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. βραχεῖα, παρβλ. τίνω· ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. τόμ. Π. σελ. 239. ὑπολαμβάνει τὸ τίνυμι, τίνυμαι ὡς Ἰωνκ. τύπ. τὸ δὲ τίνυμαι ὡς Ἀττκ. ἀλλὰ τότε ἔπρεπε κατ' αὐτὸν νὰ ὑποτεθῇ καὶ ἕτερος Ἰωνκ. τύπ. τίνω ἀντὶ τίνω.)

*Τίνω, Μλ. τίσω, ἀόρ. ά, ἔτισα, παρκ. τέτικα, παθητ. Παρακ. τέτισμαι, ἀόρ. παθ. ἐτίσθην· Ἐκτίνω, ἀποτίνω, εἴκω ἢ τιμωρίαν ὑπέχω, πληρόνω, ἀποδίδωμι «τιμὴν τίνειν» Ἰλ. Γ, 289. «ποινὰς τίνειν» Ὀδ. Β, 193. «ποινάς τίνειν» Αἰσχυλ. Προμ. 112. καὶ Ξεν. Κυρουπ. 6, 1, 11. ἀντὶ τιμωροῦμαι, δίκην δίδωμι, καὶ «ποινὴν τισαίτινί τινος» Ἡρόδ. 7, 134. ἤτοι, τιμωροῦμαι ὑπό τινος διά τι πρὸς αὐτὸν πραχθέν. Καθόλ. Ἀποδίδωμι, ἀποτίω, πληρόω χρεός τι, ἀποδίδω χάριν· ἢ ὑποχρέωσίν τινα, ἀνταποδίδω ἐνεργεσίαν «ζωάγρια τίνειν» Ἰλ. Σ, 407. ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προτεινηθεῖσάν μοι σωτηρίαν, καὶ «ὕβριν τίνειν» Ὀδ. Ω, 352. ἤτοι ἐκπληρόω μίαν ἀτιμίαν, τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενηθεῖσάν ὕβριν· «τίνην κακὴν ἀμοιβὴν πατρόω» Ἀπολ. Ῥοδ. ἐκπληρόω τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλ. «τίνειν ἀμοιβήν» ἀνταποδίδω τὰ ἴσα· μέσ. τίνομαι, μέλλ. τίσομαι, ἀόρ. ἐτισάμην, κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰ κακῶς ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντα, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχναν. παρ' Ἡρόδ. ἔτι καὶ τινὰ ὑπέρ τινος, Ἡρόδ. 127. «ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ

Η'πείρω οἰκημένων Ε'λλήνων τίσιν ταὶ σὲν καὶ αὐτόθ. 73. τινά τινος, Θεογν. 204. καὶ ἐντεῦθεν τιμορῶ, κολάζω, παιδεύω· καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ πρωτ. ἐκδικοῦμαι, Ἡσ. Θεογ. 165, 472. Ἀπ. 17. παρβλ. τίω, τίνυμι καὶ τιμάω (τὸ Ἰώτα ἐστὶ παρὰ μὲν τοῖς ἐπικ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἀνευ ἐξαιρ. μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. κεῖται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχὺ τοῦ μὲν τίνω παρ' Αἰσχυλ. Προμ. 112. Σοφ. Ο. Κ. 1203. Εὐρ. Ὀρ. 7· τοῦ δὲ τίσαι ἐν Ἀριστοφ. ἐκκλ. 45. Σφηκ. 1424. ἔτι καὶ παρὰ Πίνδ. Διορ. εὑρηται βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ. Πυθ. 2, 44. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Σόλωνι 5, 31. ὁὐ καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἐπιγραμματογράφοις ὡσαύτ. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 823. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ μελ. καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ σχηματιζόμενοι χρόνοι φυλάττουσι τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχὺ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2. 106. καὶ ἐπάνω ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγικῶν, Reisig. comm. crit. de Soph. OE. σλ. 210. καὶ ἐν τοῖς Ἀναπαίστ. τῶν κωμικῶν, Ἀριστοφ. ἐκκλ. 656. 663.)

*Τεύ, τεύ, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 240. Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος.

*Τίοις, Αἰολ. Δωτ. πληθ. τοῦ τίς, ἀντὶ τίσι, Ἀπολ. Δύσκ.

Τίος, τίης, τίῳ, τιοῦς, τιοῦς Δωρικ. Γεν. τοῦ σύ ἀντὶ, τέο, σοῦ· Ἀπολλών. Δύσκ.

*Τιός, Ποιητ. ἀντὶ τεός, σός, Ἀπολ. Δυσκ.

Τίποτε, (τίς πότε). Ἐπίρ. Ἐρωτημ. Τί δή; τί λοιπόν; διατί λοιπόν; διατί;

Τίπτε; Ἐπικ. κατὰ συγκοπ. τύπ. ἀντὶ τίποτε. «Τίπτ' ἔτι μεῖζον μήσεαι ἔργον; Ὀδ. Δ. 473. ἀντὶ «Τίποτε ἔργον ἔτι μεῖζον; Ἰλ. Κ, 85. Δ. 605. Π. 7. πρὸ ἀστέως φων. τίφθ', Ὅμ.

*Τιρύνθιος, ία, ον. Ὁ ἐκ τῆς Τιρύνθου ὢν, κάτοικος τῆς Τιρύνθου.

*Τίρυνθος, ἡ. Ἠπ. Ἀσπ. 81 (--υ) καὶ

*Τίρυνς, νθος. ἡ. Θηλ. Κύρ. Ὄν. πόλεως ἐν Ἀργολίδι, Ἰλ. Β, 559 καὶ Ἠπ. (--)

Τίς, Οὐδετ. τι. Γενικ τινός παρ' Ὅμ. ἀείτου, Ἀττικ. του, Δωτικ. τινί, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ καὶ τέῳ, παρβλ. ὁ. D. Αἰτ. τινά, οὐδέτ. τι· Πληθ. τινές· οὐδ. τινά, γενικ. τινῶν, δοτικ. τισί, Αἰτ. τινάς, οὐδ. τινά, παρ' Ὅμ. δὲ εὑρηται τὸ Πληθ. μόνον ἐν συνθέσει οὔτινες καὶ οὕστινας εὐχρηστ. μόνη δὲ ἡ Αἰτ. τινάς καθ' ἑαυτήν, Ἰλ. Ο, 735. Ὀδ. Δ, 371. — Ἀντωνυμία ἀόριστος καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἐγκλιτική, Κάποιος, κάποιός τις, εἴς κάποιος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας τινάς, καὶ ἐντεῦθεν. Εἴς, εἴς ὁποιος δήποτε, Ὁμηρ. ὅστις συνήθ. χρῆται τῇ Ἀντ. ταύτῃ ἐπὶ προσώπου μὴ ἱκανῶς ἐγνωσμένου, ἀτημάντου, ἀπροσδιορίστου προσώπου, ὅπερ δὲν ὑπομένεται, ἢ δὲν προσδιορίζεται ἀκριβῶς, δὲν χαρακτηρίζεται ἰδίως, ἢ τὸ ὁποῖον τότε πρῶτον γίνεται μόνον γνωστὸν, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων «Ὠγυγίης τῆτος Ὀδ Η, 244. καὶ «τις ποταμὸς Ἰλ. Λ, 722. «ὡς ὅτε τις ὀΐδυς ἠρίπε» Ἰλ. Ν, 389 Π, 1482. «ὡς τις λέων Ρ, 133. κ. τ. τ. Οὐδ. τι, κάποιον, κάποιόν τι, ἔντι, ἐν ὁποῖον δήποτε, ἢ ὁποῖον δήποτε, Ὅμ. εἴ τις, ἐάν τινας, ἐάν κάποιος ἢ εἴς, καὶ, εἴτε, ἐάν κάποιον, ἐάν κάτι, ἢ ἕν, ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ ἐάν τις μόνον, ἐάν ποτέ τις ἢ κἂν εἴς, καὶ ἐάν τι μόνον, ἐάν ποτέ τι, ἢ κἂν ἕν, Ὅμ. ὡς τὸ λατ. si quis. Ἀπὸ Ὁμήρου πρόσκειται τὸ ὄνομ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ Γενικ. «θεῶν τις, φίλων τις, ἐχθρῶν τις, κ. τ. τ.», Reisig comm. crit. de Soph. O. K. 233. μ' ὅλον ὅτι δὲ τὸ ἐγκλιτ. Τις οὐδέποτε ἔστιν ἀρκτικὸν λόγου, δύναται ὅμως νὰ προηγῆται τοῦ προσώπου πρὸς ὃ ἀποδίδεται, καὶ νὰ θεωρεῖται οὕτω ὡς ὑποκείμενον τῆς Προτάσεως· ἔτι δὲ παρεντίθεται τὸ τις ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἰωνικ. περιόδῳ λόγου μεταξὺ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀξαρτωμένης Γενικ. καὶ τοῦ ἄρθρου αὐτῆς «τῶν τις ἱερέων» ἀντὶ τις τῶν ἱερέων· «τῶν τις Παρθίων, τῶν τινες Φοινίκων», Ἡρδτ. 1, 85. 8, 90. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. ἐσὺ ὅτε καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀθην. 3, σλ. 108. D. Ἀλκιφρ. 3, 20. Hemst. Λουκ. Νεκρ. 38. — 2) ἀντὶ τοῦ ἑνὸς κάποιος ἐκ τῶν πολλῶν, ἐκφράζον μίαν, ἢ ἑκάστην ἀόριστον μονάδα ἐκ τῶν πολλῶν ἄλλων ἐξ ὧν συνίσταται μία ποσότης ὁποιασδήποτε, Ἰλ. Ζ, 479. «Καί ποτέ τις εἴπῃσι» Ἰλ. Ζ, 479. Η, 201. Ρ, 414, 420. Ὀδ. Α, 302. Τ, 35, καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ Κύρων. Ἐνν. Ἰλ. Ν, 638. Ὀδυσ. Γ, 227. «Τις ἄλλος», κάποιος ἄλλος, Ἰλ. Θ, 515. Π, 225. β) ἀντὶ τοῦ, ἕκαστος, ἢ πᾶς καθ' ἕνας, καθεὶς ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει (ἐν Ἰλ. Β. σλ. 237.) «τό, τις, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ, ἕκαστος· καὶ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. (Αἰ. 245). «τινὰ ἡμῶν· ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον ἡμῶν. «Εὖ μέν τις δόρυ ξηΐδασθαι» Ἰλ. Β, 382. ἂς ὁδεύῃ καλῶς ἕκαστος τὸ δόρυ του· καὶ κάλλιστις αὐτὸς ἴτω» Ἰλ. Ρ, 254. ἂς ἕλθῃ ἕκαστος ὁ ἴδιος, ὡσαύτ. Ἰλ. Β, 388, 390. Π, 209. Ρ, 227. Σ, 429. Τ, 71. Ἡρδτ. 7, 237, 8, 109. «καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάτω» ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. ἐστὶν ἡ τοιαύτη διπλῆ χρῆσις τοῦ τις συνήθης, Βρ. Σοφ. Αἰ. 245. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 2. «Παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοιμι» καὶ ἐν ζ'. α'. 4. «Λεγέτω οὖν τιμᾶ· καὶ ἐν γ'. γ'. 27. «Ἄνδρες ἄριστοι, ἤδη ἕκαστος τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτόν· εἰς καὶ ἐν ζ'. δ'. 5. «Ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς· καὶ ἐν Ἀναβ. α'. γ'. 1'. «Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γινώσκει· Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. «Χρὴ ποιήσασθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν εἰδότας· εὑρηται ὅμως παρ' αὐτοῖς τὸ, τις κατ' ἔμφασιν ἰδίαν ἀντὶ τοῦ ἐγώ, ἢ σὺ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 693 Βατρ. 552, 554. Σοφ. Αἰ 853, 1138. Ἔρμαν. Βιγερ. σελ. 731. κατ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς περιστάσεις κεῖται ἀεὶ κατ' ἐνικ. ἀριθμ. οὐδέποτε δὲ κατὰ πληθ. ὡσαύτ. οὔτε ἐνθα τὸ τις ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς ἐκλαμβάνεται διὰ τὴν περιληπτικὴν δὲ ταύτην ἐνν. τοῦτις κεῖται ἐσὺ ὅτε ἡ εἰς τοῦτο ἀναφερομένη λέξις κατὰ πληθ. Ἀριθμ. Σοφοκλ. Αἰ. 965. Θουκ δ', 85. Ματθίου Ἑλλ. Γραμ. σελ. 673. Παρὰ δὲ τοῖς Ποιηταῖς εὑρηται τό,τι ἡγουμένου ἀρνητικοῦ μορίου ἐσὺ ὅτε ἐμφαίνον περιληπτικήν τινα ἐνν. περιλαμβάνουσαν ἐν ἑαυτῇ καὶ τὰ λοιπὰ γένη· ἀντὶ τοῦ, Οὐδέν, τίποτε, κανὲν τῶν ὄντων, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ φύσει, Ἑρμάνν. Ὕμ. Ὅμ. Ἑρμ. 143 καὶ «τῶν ἄλλων οὐπερ τι πεφυγμένον ἐστ' Ἀφροδίτην, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων» Ὕμν. Ἀφρ. 34. 3) Τις, ἐξαιρ. Τι, ἀντὶ τοῦ κάτι τι, ἐπιτεῖνον τὴν ἀτομικὴν σημασίαν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, ὡς τὸ λατ. aliquis, aliquid, «καὶ γάρ τις φαίνομαι ἡμεῖς» Θεοκρ. καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶμαι κάτι τι, ὅ,τι σημαίνω ὁπωσοῦν, ὅπου ἀντὶ τοῦ κἀγὼ τι φαίνομαι εἶναι, μᾶλλον ἂν εἴη· ὅτε δὲ ὁ λόγος ἐστὶν ἐπὶ προσώπου κεῖται πολλάκ. καὶ τὸ πληθυντ. ὡσαύτ. «τι λέγειν» ἀντὶ, λέγειν τι ἄξιον λόγου, λέγω κάτι τι, ἀντικ. τῷ οὐδὲν λέγειν, Ἑρμάνν. Βιγ σελ. 371, 755. β) κατ' ἐξοχὴν δὲ τίθεται τὸ τις ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπος ὡς πρὸς διαίρεσιν ἀπό τινος ἄλλου ζῳίου, «τίς ἡ κύων» Ἀριστοφ. Βατρ. 24. παρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 117. γ) ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ἐκφράζον ἕν, ἀξιοσυστότητος, ἀξιοτελίστους, ἐπὶ ἀγνώστων καὶ ἀσήμων προσώπων, διὸ τὸ, τις πολλάκ. δηλοῖ καὶ τὸ δοῦλος, σελάβος, Ξενοφ. Συμπ. α'. 3. β'. 3 ἡ'. 8 4) συνακφερόμενον δὲ ἐπιθέτοις τό τις συστέλλει κατά τινα τρόπον τὴν κυρίαν αὐτῶν ἔννοιαν, τὰ κάμνει ὥστε νὰ ἐκπέσωσι τῆς καθ' αὐτὸ ἰδίας ἐπιθετικ. σημασίας, ἢ τροποποιεῖ αὐτὴν ἄλλως πως, ὥστε συχνάκις καταντᾷ αὐτὴ καὶ εἰς εἰρωνείαν· καὶ, κεῖται ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ὁπωσοῦν, τρόπον τινὰ κατὰ κάποιον λόγον «ὡς τις δικαιολέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτηρα» Ὀδ. Ρ, 449. καὶ «τις ὀίζυρός» Ὀδ. Τ, 140. «ἐξέκετός τις» Ἰλ. Γ, 220. «τις μέγκε» Ὀδ. Σ, 382. παρβλ. Woss. Ἡρδτ. 4, 198· κυρίως δὲ ἐνταῦθα δηλοῦται διὰ τοῦ τις ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὸ σῶαν καὶ τελείαν τὴν διὰ τοῦ ἐπιθέτου περισταλομένην ἰδιότητα, ἀλλὰ μόνον μίαν τινὰ ὁμοιότητα μὲ αὐτήν, ἢ μετέχει μόνον κατὰ μέρος ἐξ αὐτῆς, οὕτω π. χ. δυσμαθὴς δηλοῖ τὸν δυσκόλως μανθάνοντά τι, τὸ δὲ, τις δυσμαθὴς μόνον τὸν ὁπωσοῦν δυσκόλως μανθάνοντά τι, οὕτω καὶ, μαινόμενός τις, ἀντὶ κατὰ κάποιον τρόπον μαινόμενος, ἢ ὁμοιάζων τῷ μαινομένῳ, οὐχὶ δὲ ἀληθῶς ὅλος μαινόμενος, καὶ, πτωχός τις, ἀντὶ ἐν εἴδει πτωχοῦ, κ. τ. τ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχνώτατα καὶ ἰδίως ἐπὶ ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσι ποσόν τι ἢ μέγεθος, ὅσος τις, πᾶς τις, ἕκαστός τις, Ὀδ. Κ, 45. Ι, 65. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 290. πολύς τις, Ἡροδτ. 5, 48. μικρός τις, ὀλίγος τινὲς, ἔτι καὶ αὐτός τις ἢ τοιοῦτός τις· Schaef. Γρηγ. σλ. 7, 8, 716. Οὐολφ. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σελ. 13. β) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. συνεκφέρεται τό τι ἁπολύτως ὡς ἐπίρ. μετὰ ῥημάτων καὶ ἐπιθέτων, σχεδόν, πῶς, ὁπωσοῦν, τάχα, ὁπως δήποτε, ὅπως καὶ ἄν, καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον, συχνακ. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὸ, οὕτω δή, οὕτω δή τι ἰσχυροί, οὕτω δή τι πολύγονον, κ. τ. τ.», Ἡρδτ. 3, 12, 103. 4, 52. ἔτι καὶ μετ' ἐπιῤῥήμ. ἢ ἐπιῤῥήματα. λαμβανομένων ἐπιθ. ἥττόν τι, κατά τι ὀλιγώτερον, ὁπωσοῦν ὀλιγώτερον· οὐδέν τι, πάντι, πολύ τι, σχεδόν τι, κ. τ. τ. 5) Ἡγουμένης ἀναφορικ. Ἀντωνυμ. ἐκφράζεται διὰ τοῦ τις μόνον ἡ ἀοριστία τοῦ ὑποκειμένου, οἵτις τις, ἀντὶ, εἴς τις, ὁποῖος, ὁποιος καὶ ἄν. Ἰλ. Ε, 638. Ὀδ. Τ, 377. ὡσαύτ. μετὰ τὸ ὅσος, ὁποῖος, κ. τ. τ. παρβλ. καὶ ὅστις· 6) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὰ Ἀριθμητικ. κείμενον τό τις ἀποτελεῖ ἀδιόριστον τὸν ἀριθμόν, τρεῖς τινες, ἀντὶ, περίπου, σχεδὸν τρεῖς, ἴδε Θουκ. γ'. 111. Schaef. Γρηγ. σελ. 7, 8. 854. 7) τίς τε, συνήθ. ἐν παραβολαῖς, ὡς τίς τε, ὡς ὅτε τίς τε, ἀντὶ ὥστε τις, Ἰλ. Γ, 33. Ρ, 133. 657. ἐπάνω δὲ τό τε ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς τό τις καὶ συνάπτει αὐτό στενώτερον μετὰ τῆς ἐφεξῆς προτάσεως· Ὀδ. Τ, 265. «καί γάρ τις τ' ἀλλοῖον ἀθύρεται ἄνδρ' ὀλίγατα κουρίδιον καὶ Ὀδ. Τ, 43. Ψ, 118. Ἡσ. Ἔργ. 21. 8) τις ἀντὶ τοῦ ὅστις μόνον παρὰ τοῖς ἐπειτα ποιητ. ὡς Καλλιμ. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 88. 746. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἡρδτ. Reiz praef. p. XVI. Reiske app. Dem. Lept. p. 230, 9) ἤτις ἡ οὐδείς, ἐφ' ἁρνήσ. ἐμφαίνον καὶ δισταγμόν τινα, ἀντὶ, σχεδὸν οὐδείς, ἢ τόσον μόνον ὅσον οὐδείς, καταβέβηκε δ' ἤ τις ἢ οὐδείς κω παρ' ἡμένας αὐτάων· Ἡρδτ 3, 140. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. Ε'. 45. ὡσαύτ. εἰς ἀνήρ, οὐδείς ἀνήρ, καὶ τὸ λατ. vel duo, vel nemo, Pers. 1, 3. 10) πλεοναστικὸν κεῖται τό τις ἐν τῷ οὐδέν τι, ἢ μηδέν τι, Δημοκρ. Στοβ. σελ. 310, 42. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 728. ὅπου καὶ τὸ τοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 79. ἐνταῦθα εὐλόγως ἀνήκει· ὡσαύτ. πλανᾶζει ἐν τῷ, τὸ μέν τι — τὸ δέ τι, ἀντὶ τὸ μέν, τὸ δέ, ποτὲ μέν, ποτὲ δέ, ἢ μέρος μέν, μέρος δέ, Πλάτ. Ἐπιστ. 9. σελ 358. Α. ἔτι καὶ Ἀρσεν. ὁ μέν τις — ὁ δέ τις, Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 6. Κυρουπ. 2, 3, 19. Πρὸς τούτοις ἐπαναλαμβάνεται τό τις πολλάκ. εἰς τὰς μακρὰς περιόδους, ἢ εἰς τὰς ἐκ δύο κώλων συγκειμένας προτάσεις, καὶ ἐσὺ ὅτε κεῖται μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, Αἰσχύλ. Προμ.

21. Σοφ. Τραχ. 945. Porσ. Ἑκ. 374. add. σελ. 103. Elmsl. Ἀριστφ. Ἀχ. 569. 11) παραλείπεται πολλάκις τὸ τις ὑπὸ τῶν Ἀττ. καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν Τραγ. ὅτε ὑποκείται τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ πρᾶξις, ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τις καὶ δύναιτο Σοφ. Ο. Τ. 314. ἀντὶ ἀφ' ὧν ἔχοι τις καὶ δύναιτο· ὡσαύτ. αὐτοῦ. 517, 612. Αἰ. 154. Ἡλ. 1323. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. D. Schaef. Bos. ell. σελ. 476. Bornem. Ξενοφ. Συμ. 1, 8. ἀρχαϊτρ. ἐὰ παραὶ εὑρηται ἐν Ἰλ. Ν, 287. οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὀνοιτο ἀντὶ ὀνοιτό τις. Ξένη φαίνεται ἔτι ἡ παράλειψις τοῦ τις πρὸ μιᾶς γεν. ἢ τις μόνον ἐκ τῆς παραλειφθείσης λέξεως δύναται νὰ κρέμαται ὡς συμπλήρωμα, ἢ (τις) τὰς ἀπώτου Διτυφιδᾶν γενεᾶς· Σοφ. Αἰ. 190. καὶ μὴν γάμῃ ποτ' αὐτὸς ἢ (τις) τῶν ξυγγενῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1131. πούτ' οἶσθ' ἐπαιόμενοι (τις) βροτῶν Σοφ. Τραχ. 2. ὅπου ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς ἐκμάθοις γράφουσι, παρὰβλ. καὶ Hemst. Λουκ. Νεκρ. 24. Πολλάκις τὸ τις συμπληροῦται ἐκ τῆς προηγουμένης Ἐνν. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 478. C. καὶ Πρωταγ. σελ. 310. D. Ἑρμανν. Βιγερ. σελ. 739. 934. — 12) συνηθως ἐστι ἐν τῷ Οὐδ. γένει ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ ἕνεκ τι εἰς τὸ πλῆθ. καὶ ἀνάπαλιν, Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 508. B. καὶ Φαίδ. σελ. 57. A Schaef. Σοφοκλ. Ἡλ. 766. παρβλ. ὅς τις, οὗτις, μήτις καὶ ἄλλο τι (τὸ Ἰωτὰ ἐστι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, ἐσθ' ὅτε δὲ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ τις ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ὡς μακρὰν συλλαβήν, Ἰλ. Ω, 149. Ὀδ. Φ, 324. ἐν τῷ οὐδετρ. γένει οὐδέποτε ἀποστρέφεται.)

Τίς, Οὐδ. τί; γενικ. τίνος; παρ' Ὅμ. ἀεὶ τέου; καὶ κατὰ συναίρ. τεῦ; Ἀττ. τοῦ; δοτικ. τίνι; Ἀττ. καὶ τῷ; παρβλ. ὁ· Αἰτ. τίνα; Οὐδ. τί; Πληθ. τίνες; τίνας; γενικ. τίνων; παρ' Ὅμ. ἀεὶ τέων; Δοτικ. τίσι; Αἰτ. τίνας; οὐδ. τίνα; ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν τῷ πληθ. ἐκτὸς τῆς Γενικ. τεῶν; μόνῃ τῇ Ὀσμ. τίνες; ἢ δὲ Ἐνικ. Δοτ. οὐχ εὑρηται παρ' αὐτῷ οὐδόλως. Ἁπλῆ Ἀντωνυμία ἐρωτηματικὴ, ἀεὶ ὀρθοτονουμένη. Ποίος; ὁποίος; ποιός τις; παρ' Ὅμ. τὸ Οὐδ. τί; ὁποῖον; ποῖον, ποῖον πρᾶγμα; καὶ κατ' ἐπίτασιν, τίς γάρ; τί γάρ; ὡς τὸ Λατ. quisnam, quidam, καὶ τὸ τῆς συνηθ. ποιός δέ; ποιός λοιπόν; τί λοιπόν; τί δ'; Ὅμ. ὡς ἐπὶ πολύ ἐν τῇ Ὀδυσ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 123. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεῖς τίν; ἀντὶ ἕως πότε; ἐπὶ πόσον χρόνον; Ἰλ. Ε, 465. ὁπτίς δ' οὗτος ἐρχεται; ποῖος εἶται σὺ ἐς τις ἔρχεσαι; Ἰλ. Β, 82. Porσ. Εὐρ. Ἑκ. 505. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' ἐκφράσεως ὀνόματος, ἐκπλήξεως, ἀπιστίας, π. χ. τί τοῦτο; τί χρῆμα; ἆα, τί τοῦτο; κ.τ.τ Valck Ἱππόλ. 905. Ὅτε δὲ γίνεται ἐρώτησίς τις ἄνευ ἄλλου ἐρωτηματικοῦ μορίου διὰ τοῦ τις ἢ τί τότε κεῖται συχνάκ. τὸ ῥῆμα πρὸ τῆς Ἀντωνυμίας, Ἀριστφ. Βατρ. 192, 206. Νεφ. 238. 2) μεταβάζεται ἐξαιρ. ἡ ἐρώτησις προστιθεμένου τοῦ ἂν ἢ κεν καὶ μεταβαλλομένης τῆς ἐγκλίσεως τοῦ ῥήματος. α) τίς ἂν ἢ κεν, πρὸς Εὐκτ. ἐκφράζει τὸ πολλὰ ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον μιᾶς πράξεως ἂν δύναται νὰ συμβῇ, ποῖος ἠδύνατο, ἢ ἤθελε δυνηθῇ νὰ πράξῃ οὕτως ἢ ἄλλως; μετὰ Ἑνεστ. Εὐκτ. εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη; Ἰλ. Ω, 367. καὶ Ὀδ. Φ, 259. Χ, 12. μετ' ἀορ. Εὐκτ. Ἰλ. Β, 303. ὁπτίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν· καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 260, 586. Ὀδ. Γ, 113. σπανίως πρὸς Ὁριστκ. Ἴσθ. Ἀσπ. 74. β) οἱ Ποιηταὶ παραλείπουσιν ὅλως τὸ ἂν ἢ κεν ἐν τῇ Εὐκτ. καὶ τότε τὸ ἀμφίβολον τῆς πράξεως καταπτῇ εἰς τὴν δι' ἐρωτήσεως ἐκφραζομένην πλήρη πεποίθησιν τοῦ μὴ δυνατοῦ γενέσθαι, ἀντὶ, ποῖος δύναται νὰ πράξῃ οὕτως; δηλ. οὐδείς δύναται, Αἰσχύλ. Χοηφ. 392. Σοφ. Ἀντ. 604. παρβλ. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 109, 121, 288. γ) τίς πρὸς ὑποταικτ. ἄνευ τοῦ ἂν ἢ κεν ἐκφράζει σκέψιν ἢ βουλὴν τινα περί τι, ἂν δηλ. πρέπει νὰ γίνῃ τι ἢ νὰ μὴ γίνῃ, ἢ τί δεῖ ποιῆσαι, τί δεῖ λέγειν, Ἑρμάν. Βιγ. σελ. 729. Reisig depart. ἂν σελ. 133. 3) Σπανίως εὑρηται τὸ τίς ἀντὶ ὅστις ἐπὶ μὴ εὐθείας ἐρωτήσεως, μόνον μετὰ τὰ ῥήματα ὅσα καθ' ἑαυτὰ ἐκφράζουσιν ἐρώτησίν τινα, ἢ ἔρευναν, παρατήρησιν, ἀναζήτησιν, καὶ ἀεὶ κατὰ κανόνα πρὸς ἐνίκτα. πτῆρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, Ἰλ. Ο, 423 Ρ, 368. Σοφ. Ἡλ. 316. μ' ὅλα ταῦτα φέρεται αὐδὲ τὸ ῥῆμα τῆς μὴ εὐθείας ἐρωτήσεως προτάσεως εἰς Ὁριστκ. ὡς ἂν νὰ ἐγίνετο κατ' εὐθείαν δι' αὐτοῦ ἡ ἐρώτησις, τοῦτο δὲ προὐρχετο ἐκ ταχείας τινος πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι καὶ συνήθους τοῖς Ἕλλησι ζωηρότητος. Ξεν. Ἀναβ. γ, η', 18. β) τίς ὡς ἁπλῆ ἐρώτησις κεῖται παρὰ τοῖς Ρωμκ. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ τί; ἐὰν δηλ. τὸ τί; ἀναφέρηται πρός τι προηγούμενον, τὸ ὁποῖον διὰ μόνης τῆς ἐρωτήσεως προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, Ἀριστφ. Βατ. 696. Νεφ. 776. Ὄρν. 1039. ἐὰν δὲ ἡ προηγουμένη λέξις κεῖται εἰς πληθ. ἀριθ. ἕπεται ἐπίσης τὸ τί; ὡς ἐν Ἀριστφ. Βατ. 693. 4) ἐσθ' ὅτε τὸ τίς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρότασιν κατὰ διαφόρων πτώσεων καὶ ἀναφορὰν δύναται νὰ σχηματίσῃ ἁπλῆν τινα ἐρώτησιν, ὡς, πρὸς τίνος τίς ἐγένετο; ἤτοι, ἀπὸ ποίου καὶ ποίας ἐγεννήθη ἢ κατάγεται; ἀντὶ, ποῖος ἐστί, καὶ ἐκ ποίου ἐγεννήθη; Wyttenb. ep. cr. p. 181. β) ὁμοία τις διπλῆ ἐρώτησις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 297. E. 5) μετὰ τὸ τί; ὡς κατηγορούμενον ἑπομένου τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ἐστὶ κεῖται τὸ ὑποκείμενον συχνάκ. κατὰ πληθ. Ἀριθμ. π. χ. ὁπτί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοούμεθα; τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα; Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 154. E. 155. C. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 508. B. 6) τίς, τί, ἀντὶ ποῖος, Σοφ. Τραχ. 311. Ο. Τ. 489. Valck. Καλλιμ. σελ. 93. Ἑρμαν. Βιγ. σελ. 731. 7) τί; κεῖται συχνότ. ἀπολύτως ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ πῶς; διατί; τίνος ἕνεκεν; πτέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Ἰλ. Α, 362. 414. Γ, 399. Δ, 371. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρ' οἷς εὑρηται καὶ πλῆρες διὰ τί; παρβλ. τίη. β) τί δέ; πῶς λοιπόν, πῶς ἄρα; καὶ πῶς; ἢ πῶς δέ; ἐπὶ ταχείας μεταβάσεως ἀπό τινος ἀντικειμένου εἰς ἄλλο, ὡσαύτ. καί, τί δὲ δή; ὡς τὸ Λατ. quid vero? τί δὲ, εἰμή — τί ἄλλο παρά — quid aliud, nisi — Ξεν. Οἰκ. 9, 1. τὸ τί δὲ κείμενον ἐν ἀρχῇ μιᾶς μακρᾶς προτάσεως, χρησιμεύει ὡς τὸ τίς δέ, μόνον πρὸς συνέπειαν τοῦ λόγου. γ) τί δή; τί δήποτε; διατί λοιπόν; πῶς λοιπόν; ἐκφράζον ἔκστασίν τινα, ταύτ. τῷ, τί δήτα; α! πῶς; δ) τί μήν; διὰ τί ὄχι; πῶς οὔ; πῶς ἄλλως; πῶς οὐ δεῖ; ἀντὶ τοῦ, καὶ δήτα, καὶ βέβαια, ἀναγκαίως, ὡς τὸ Λατ. quidni? quid enim? ἐξαιρ. παρὰ Πλάτ. συχνάκ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. καὶ τί γάρ; Ἑρμάν. Βιγ. σελ. 729. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1679. καὶ παρεντιθέμενον μεταξὺ μιᾶς μακρᾶς Προτάσεως ἀποτελεῖ ἰδίαν τινὰ καθ' ἑαυτὴν πρότασιν, Ἰακ. Α Π. σελ. 57. ε) τί οὖν; ἐκφράζον ἀντιλογίαν τινά, πῶς ὅμως; ἀλλὰ πῶς; ζ) τί τοῦτο; ἀντὶ ὁποῖον εἶναι τοῦτο; τί σημαίνει; τί δηλοῖ τοῦτο; 8) τὸ τί φερόμενον μετὰ μετοχῆς ὅτε ἕπεται ἑτέρα τις μετὰ ῥήματος πρότασις, σχηματίζει ἓν ἐλλήκτικὸν λόγιον, πτῖ ἂν ποιοῦντες εὐτυχοῖεν· ἀντὶ, τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι διὰ νὰ ὦσι εὐτυχεῖς; καὶ πκαταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; ἐκατάλαβες λοιπὸν τί πράττουσιν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους καλοῦσι μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα; ὡσαύτ. καὶ συναπτόμενον μετὰ συνδέσμων, ὡς καλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομίεις ἐπιμεληθῆσαι σοῦ; ἤτοι, τί πρέπει νὰ κάμωσι διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐπιμελοῦνται περὶ σοῦ; παρβλ. Matθίαι Ἑλλ. Γραμ. σελ. 676. Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 288. Δ. (τὸ Ἰωτὰ ἐστι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, οὐδέποτε δὲ ἀποστρέφεται τὸ τί, ὡσαύτ. οὐδέ τὰ τίνα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατὰ Schaef. mel. σελ. 135. παρὰ δὲ τοῖς Ρωμκ. μετὰ τὸ τί ἐπιτρέπεται χατμωδία τις, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Τραγκ. κατὰ Valck. Ἱππόλ. 971. ἔστι ἀμφίβολ. περὶ οὗ ταύτα φάσιν ὅτε Porσ. ἐν Φοιν. 892. Monk. Ἱππ. 975. καὶ Blomfild Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 193. 701. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τραγκ. ὑπῆρχεν ἡ ὁδὸς αὕτη εἰς τινα ἐρωτηματικὰ σχήματα, ὡς, τί οὖν; τί εἶπας; Βουτμ. Σοφ. Φιλ. 729. καὶ 733. ἐνθ. Νφ. Δούκα.)

Τισαίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τίσαντο, Ὀδ.

Τισιφόνη, ἡ, Θηλ. κύρ. Ὄν. μιᾶς τῶν Ἐριννύων, Ὀρφ. κυρ. ἐκδικοῦσα τὸν φόνον, ἐκδικὴ φόνου.

Τιταίνω, ἀόρ. ἐτίτηνα, Ἐπικ. ταὐτόσημ. τῷ τείνω, τανύω. Διατείνω, ἐκτείνω, ἕλκω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. Ἰλ. Θ. 266. πτόξα τιταίνων· διατείνων, Τυρ. Ἀπ. 4. καὶ μέσ. πτόξα τιταίνετον, Ἰλ. Ε, 97. Λ, 373. Ὀδ. Φ, 259. Ἁπλόνω, ἐκτελίττω ξεδιπλόνω, ἐκτείνω πτοπαροιδ. θρόνων ἐτίταινα τράπεζαν, Ὀδ. Η, 354. πχρύσεια πακτὴ ἐτίτηνε τάλαντα. Ἰλ. Θ, 69. Χ, 209. καὶ πτερὶ μέτωπα χεῖρα τιτήνας. Ἰλ. Ν, 534. μεσ τιταίνομαι, ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι πτιτανομένω πτερύγεσσιν. Ὀδ. Β, 149. ἐκτεινόμενοι, ἢ ἐξαπλούμενοι μὲ τὰς πτέρυγάς των· καὶ ὑπέρτινες, πτῇ καὶ τῇ Διὸς. Περιηγ. ἐκτείνομαι, φέρομαι πρὸς, φθάνω μέχρι ἢ καταντῶ· ἔτι, κατὰ μῆκος ἐκτείνω, ἢ ἁπλόνω, κατὰ μῆκος τεντόνω, ἕλκω, τραβῶ πἵππος . . ἅρμα τιταίνων. Ἰλ. Β, 390. μετὰ συντονίας ἕλκων τὴν ἅμαξαν, καὶ Ἰλ. Μ, 58. ὡσαύτ. πβόες . . ἄροτρον τιταίνετον. Ἰλ. Ν, 704. καὶ πδρόμον τιτ.ω ἐκτείνω ἐπὶ μακρὰν τὸ τρέξιμον, διατρέχω μακρόν τι διάστημα· καὶ ἄνευ πτῶτε, πτιταίνετον ὅτι τάχιστα. Ἰλ. Ψ, 403. ἐπισπεύσατε εἰς τὸ τρέχειν, τρέξατε, σπεύσατε, συνηθ. κατὰ μέτ. διάδ. πἵππους θεὶ τιταινόμενος πεδίοιο. Ἰλ. Χ, 23. ὁ ἵππος τρέχει μὲ ταχὺ καὶ βίαιον τρέξιμον διὰ τοῦ πεδίου, ἢ διατρέχων μὲ ταχύτητα τὸ πεδίον ὡσαύτ. ἐκτείνων καὶ ἐξαπλόνων ἑαυτὸν πρὸς τὸ σπεύδειν, καὶ πἵππος ἀνακτα ἔλκει πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν. Ἰλ. Ψ, 518. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅς τις ἀγωνίζεται, βιάζει ἑαυτὸν ἐν τῷ τρέχειν, Ἡσ. Ἀσπ. 229. τροπκ. βιάζω, κατεπείγω, ἐπιτείνω, στενοχωρῶ, καὶ μέσ. ἀγωνίζομαι, ἐπιτείνω ἑαυτόν, συντόνως ἐπί τι ἀσχολοῦμαι, Ὀδ. Λ, 599. 2) τιταίνω (μὲ μακρὸν Ἰῶτα) παρ' Ἡσ. Θεογ. 209. ἐπὶ τῆς σημασ. ἐκδικοῦμαι πτιταίνοντας ἀποτελῶ μέγα ῥῆξιν καὶ ἐσχηματιστ. ἐκ τοῦ τίω, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς εἰταῦθα Ἐνν.

μᾶλλον δύναται μᾶλλον νὰ ἔχῃ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τιτάν, ὅτι δὲ τὸ τιταίνειν εἰς τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἔχει τὸ ἰῶτα μακρὸν γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐτυμολογίας, εἰπὲ τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ Τιτὰν ἔστιν ἀεὶ μακρόν.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, πληθ. Τιτᾶνες, Ἑπτκ. καὶ Ἰων. Τιτῆνες οἱ· κατὰ τὴν Μυθολογίαν, παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 898. καλοῦνται »Οὐρανίωνες« καὶ διατρίβουσιν ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Ὁ Ὅμηρος γνωρίζει τὸ ὄνομα Τιτάν, καὶ καλεῖ αὐτοὺς ἐν Ἰλ. Ξ, 270. »Θεοὺς ὑποχθονίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται· τοὺς ἐποίους καὶ Οὐρανίωνας καλεῖ, καὶ ἐν Ταρτάρῳ διατρίβοντας, τῇ μάχῃ δὲ αὐτῶν οὐδαμοῦ ἅπτεται· ἦσαν δὲ οἱ Τιτᾶνες, ἤτοι τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καθ' Ἡσ. Θεογ. 133. ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος, Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, καὶ Τηθύς. ὁ Ὅμηρ. δὲ ἐν Ἰλ. Θ, 481. καλεῖ μόνον τὸν Ἰαπετὸν καὶ Κρόνον. Ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 616. — 730. καλεῖ αὐτοὺς ἀεί, »Τιτῆνες θεοί«. Κατ' ἄλλους ἦσαν. Τιτᾶνες, ὁ Ὠκεανός. Κοῖος, Κρεῖος, Ἀστραῖος, Πέρσης, Πάλλας, Ὑπερίων, Ἥλιος, Αἰήτης, Ἄτλας, Ἰαπετός, Προμηθεύς, ἐπιμηθεύς, Λητώ, Ἀστερία, Ἑκάτη, Κόρκη, Ἠὼς καὶ ἄλλοι, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ποιητῶν ἅπαν ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες, π. χ. Θέμις Τιτανὶς, Αἰσχύλ. καὶ ἡκεύρη Τιτηνίς« ἡ Ἄρτεμις. Νικ. παρὰ τοῖς Λατιν. ποιητ. ἔστι Titan συνηθ. ὁ Ἥλιος. — καθὼς ἔτι καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως Ἀργον. 510. φέρεται. »Ἀλλ' ὅτε γ' Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτὰν ὅτε ἑσπέριος ἐβασίλευεν ὁ Ἥλιος. Τὴν ἀρχικὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος δεικνύει ὁ Ἡσίοδος ἐν Θεογον. 207. ἐκ τοῦ τιταίνω οὕτω. »Τοὺς δὲ πανὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέσσεν, παῖδας νείκεων μέγας Οὐρανός, οὓς τέκεν αὐτός. Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον«, κατὰ Ε. Μ. σελ. 760, 40. ταὐτόσημ. τῷ εἰ τείνοντες τὰς χεῖρας, tendones κατὰ Ἕρμαν. ἰδὲ τιταίνω, 2. ὁ Πλούταρχ. (περὶ Σαρκοφαγίας) λέγει. »Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον ἀλλὰ δαιμονικόν, εἰ παλαιοὶ Τιτᾶνας ὠνόμασαν, καὶ τοῦτο ἐστὶ κελαζομένου καὶ δίκην διδόντος· καὶ μικρὸν ἀνωτέρω (αὐτόθ). »Τὰ περὶ τὸν Διόνυσον μεμυθευμένα πάθη τοῦ διασπασμοῦ, καὶ τὰ Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν τολμήματα, γευσαμένων τοῦ φόνου, κολάσεις τε τούτων καὶ κεραυνώσεις«. Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τιτᾶνες, τιμωροί· ἀπὸ τοῦ τιταίνειν· καὶ πάλιν ἀνωτέρω. »Τιταίνειν, τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν· ὡς καὶ Αἰσχύλος (Χοηφ. 64.) χρῆται τῷ »Τίταιν« ἀντὶ τοῦ, τιμωρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. αὐθις τὸ »Ἅγιοι θεοὶ«, διὰ τοῦ, Τιτᾶνες· ἴσως παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 347. κεῖται κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ὡς τὸ »Ἅγιοι« ἀντὶ τοῦ, Παίδερασται· ὡς καὶ ὁ αὐτὸς Ἡσύχ ἔχει. »Τιτᾶν, παιδεραστήν« καὶ ὁ Εὐστάθ. (Ὀδυσ. Θ, σελ. 1597.) »Τιτᾶν, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, ἤγουν ἐντείνειν, ὁ Λάγνος. Ὁ Φώτιος ἐν λέξ. »Τιτανίδων περὶ τὸ τέλος, προστίθησιν. »Ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπείων θεῶν εἶναι (οἱ Τιτᾶνες)« οὕτω καὶ Σουίδας, ὅστις ἔχει καὶ τὴν λέξιν. »Τιτᾶς, Τιτᾶν· νῦ, Τίταξ, Τιτηνός, Τιτήνη, ἢ· ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἐξουσιαστής, κύριος, βασιλεύς· καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐξ Αἰσχύλου. »Τιτήνη, βασίλισσα« καὶ »Τίταξ, ἔντιμος ἢ δυνάστης· οἱ δὲ βασιλεύς«. Κατ' ἄλλους ἐστὶ ἐκ τοῦ Τίτανος, οἵτινες ὑπολαμβάνουσι τοὺς ἐκ τῆς Γῆς γεννηθέντας, τέκνα τῆς Γῆς καὶ οὕτω παρίστανται ἀληθῶς οἱ Τιτᾶνες ὡς πρωτόπλαστοι, ὡς ἀρχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς ἀναφέρει καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἐν βιβλ. γ' 67. ἔνθα Τιτᾶνες καλοῦνται οἱ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας παῖδες· καὶ ὁ αὐτὸς ἐν βιβλ. ε'. 66. ἔχει ἄλλην τινὰ διήγησιν περὶ τῶν Τιτάνων ἐν Κρήτῃ, ὥσπερ καὶ ἐν Ὕμν. Ἀπ. 336. οἱ κυρίως Τιτᾶνες ἀναφέρονται ὡς ἡ πρώτη καταβολὴ τῆς γενεᾶς τῶν ἀνθρώπων ἢ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, καὶ ἐν Ὀρφικ. 36.

*Τιτάνια, τά, προσυπακ. ἱερά, Ἑορτὴ τῶν Τιτάνων, κυρ. Οὐδ. τοῦ Τιτάνιος, Θεοδοσ. Γραμμ. σελ. 69. Gottl. (– – υ υ)

*Τιτανιές, ἀδος, ἡ. Ἴδιος ποιητ. τύπ. τοῦ Θηλ. τοῦ Τιτάνιες.

*Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰων. Τιτήνιος. Ὁ ἐκ Τιτάνων καταγόμενος, ἢ εἰς Τιτᾶνας ἀνήκων.

*Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Τιτηνίς, Θηλ. τοῦ Τιτάν.

*Τίτανις, εως, ἡ = Τίτανος (υ υ υ)

Τιτανογραφία, ἡ (γράφω). Ἡ τῶν Τιτάνων γραφὴ, ἱστορία. Σχολ. Ἀπολ. γ'. 1178.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Νικητὴς τῶν Τιτάνων. Λουκιαν. (κρᾶ)

Τιτανοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Φονεὺς τῶν Τιτάνων.

Τιτανομαχία, ἡ, (μάχη). Ἡ μετὰ τῶν Τιτάνων μάχη, πόλεμος, ἀγὼν μετὰ τῶν Τιτάνων. Διόδωρ. Σικ.

*Τιτανόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς) ποιητ. Τίός, παῖς Τιτάνος.

Τίτανος, ἡ. Πέτρα διαπεκαυμένη, ἤτοι διὰ τοῦ πυρὸς εἰς κονίαν μεταβεβλημένη, ἥτις λυομένη μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ὕδατος, χρησιμεύει εἰς τὸ λευκαίνειν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν, ἀσβεστος, κοινότρ. ἀσβέστης· παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. 141. »Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνοιο· ἑρμηνεύεται καὶ διὰ τοῦ, γύψος, ἢ διὰ τοῦ, σμάλτος, λευκὸν χῶμα Email blanc, Γαλ. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀποξεσμάτων τῶν λίθων ἢ μαρμάρων κονιορτός. Λουκιαν. 2) ἡ Τίτανος, ὡς Κύρ. Ὀνομ. Πόλις καὶ ὀρεινὸς τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 735. ἀφ' ἧς πιθαν. ὠνομάσθη οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος τῆς γῆς ἢ τοῦ χώματος. (υ υ υ) ὅθεν

Τιτανόω, ῶ. Μετὰ τιτάνου ἢ γύψου ἀλείφω, ἀσβεστόω· ὅθεν πεπιτανωμένος γεγυψωμένος, ἀσβεστωμένος Ἡσύχ.

Τιτανώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (Τιτὰν, εἶδος). Τιτᾶνι ὅμοιος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τιτάνων, παρὰ Λουκιαν. »Βλέπειν Τιτανώδεσι ἀγρίοις, τραχυτικῶς βλέπειν, ὡς Τιτὰν »Δρυμὼ καὶ Τιτανώδες ἐνιδεῖν· καὶ, »Τιτανώδες εἰς ἐμὲ ἀπιδεῖν«. Φιλόπατρ. 22. καὶ Ἰκαρομ. 23. καταπληκτικὸν καὶ φοβερόν.

Τιτανωτός, ἡ, ὁν (τιτανόω). Μετὰ τιτάνου ἢ γύψου ἀλειμένος, ἀσβεστωμένος. »Χρὼς τιτανωτὸν· λευκὸν δέρμα, γυψωτὸν, λευκόχροος. Ἡσύχ. ὡς τὸ παρὰ Κικέρ. περὶ τῆς Μηδείας (Ad. Div. ζ. ς'. 3.) Gypsatissimae manus.

Τίταξ, ὁ· καὶ Θηλ. Τιτήνη, ἡ (τίω) ταὐτ. τῷ βασιλεύς, βασίλισσα. Ἡσύχ. ἴδε Τιτάν.

*Τιτηρήσιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 751. 2) εἷς ἐκ τῶν Λαπιθῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Τίτας, ου, ὁ (τίω) Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, τίτης, τιμωρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 65. (ῐ)

Τιτάω, τιτάομαι, ἠμαρτ. γραφ. ἀντὶ τηταω, τητάομαι.

*Τιτηγενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ Τιτάνων γεννηθείς, ἢ καταγόμενος, σχηματισθ. ὡς τὸ Ἀτλαγενὴς, ἐκ τοῦ

*Τιτῆνες, οἱ, Ἑπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τιτᾶνες, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τιτήνη, ἡ, Θηλ. τοῦ Τίταξ, Ἡσύχ.

*Τιτήνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Τιτάνιος.

*Τιτηνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Τιτανίς.

Τιτθεία, ἡ. Τὸ θηλάζειν, βυζάνειν τὸ βρέφος ὡς ἡ τίτθη, τὸ βύζαμα, βύζακτρον. Δημοσθέν· ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Τίτθη εἰμί, (εἶμαι παραμάννα, βυζάστρα) 2) Ἐνερ. μετβ. ὡς τίτθη θυλάζω τὸ βρέφος. Δημοσθ. »Τὸν Κλεινίαν τιτθεῦσαι, ἐθήλασεν, ἐβύζαξε τὸν Κλεινίαν, ἤτοι παραμάννα, βυζάστρα τοῦ Κλεινίου ἐγένετο· ἐκ τοῦ

Τίτθη, ἡ· καὶ, τιτθὴ, ἡ. Ὁ μαστὸς, ἡ ἡ ῥῖγα τοῦ μαστοῦ, (ἡ ῥάγα τοῦ βυζιοῦ, τιτθίον. 2) ἡ τοὺς μαστοὺς παρέχουσα τοῖς βρέφεσι, τροφὸς τοῦ βρέφους, θηλάστρια· ταὐτὸν τῷ τιτθήνη. Πλάτ. πολ. α'. καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. ἔνθα ὁ Δημοκράτης »Εἰκάζει τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἱ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ στάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσιν. 3) ταὐτὸν τῷ τήθη. Μαίαι, προμάμμαι, προμήτορ, βάβαι, ἀρχ. ὡς ἡμάρτημ. γραφ. παρὰ Πλάτ. πολ. ε'. 10. »Πάππος καὶ τίτθη« συγγεν. τῷ τιθηνὸς, τιθήνη, τιθὴ, τιθὸς, περὶ τῆς συνεχοῦς συγχύσ. μετὰ τοῦ τήθη ὄρα Lob. Φρυν. σελ. 134.)

Τιτθιβύζω, ταὐτὸν τῷ, τιτυβίζω.

Τιτθίζω, (τίτθη). Θηλάζω, βυζάνω, ἢ δίδω νὰ βυζάσῃ. 2) ἀμετβ κεῖμαι εἰς τὸν μαστὸν, ἢ βυζαίνω.

Τιτθίον, τὸ· ὑποκορίστ. τοῦ τίτθη· Ἡ ῥάγα τοῦ μαστοῦ, μικρὰ τίτθη, Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 1068.

Τιτθίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ τίτθη.

Τιτθολαβέω (λαμβάνω). Ἁπτομαι, πιάνω τοὺς τιτθούς. Ἀριστοφάνεσ. β'. ἐπιστολ. 16. ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολογ. ἔχουσι· »Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς, καταλαμβάνειν τῇ ἁφῇ. ἐκ τοῦ

Τιτθός, ὁ. Ἡ θηλὴ, ἡ ῥάγα τοῦ μαστοῦ, καὶ καθόλ. μαστὸς, βυζί, ἐπὶ γυναικῶν, σπαν. ἐπὶ ἀνδρῶν, Πολυδ. β'. »Οἱ δὲ μαστοὶ, καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιτθία· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν· ἀπὸ τούτων τίτθαι, αἱ θηλάζουσαι· 2) ἡ· ταὐτὸν τῷ, τροφὸς, τιθήνη, παραμάννα. Ἰλ. Χ, 480. »Ἐν δόμῳ Ἑτείωνος, ὅθι ἕτερφε τιτθὸν ἑοῦσαν. Φιλ. »Τιτθοὶ καὶ παιδαγωγοί«.

Τιτίζω. Τί, τί κράζω, ὡς τὰ νεογνὰ ὀρνίθια, ὡς καὶ τὸ, πιπίζω· οἱ δ' τιτὲς ἐν Ἰλ. Β, 314. τιτίζοντες ἄρσφαν ἀντὶ τῆς ὀρθοτρ. γραφ. τετριγῶτες, ὁ δὲ Ζηνοδ. τεττίζοντες γράφεσθαι ἤθελε (ἀναμφιβ. συγγεν. τῷ τέττιξ.) ὅθεν

Τιτὶς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ πιπώ. Πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον τιτίζον ἢ πιπίζον, Φωτ.

Τιτλάρια, τά. Εἶδός τι γραφικῶν πινάκων, Ἀρ. ἄλλοι γράφουσι τιλλάρια καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, γραφικοὶ κάλαμοι· ἴδε ἐν τῷ, τιλλάρια.

Τίτλος, ὁ, Νεωτερ. λέξ. ἐκ τοῦ Λατιν. Titulus, κατὰ συγκοπὴν. Ἐπιγραφὴ, ἢ καθ' Ἡσύχ. »Πτυχίον ἐπιγραφὴν ἔχον«. Κυαγγ. Ἰωάν. ιβ'.

*Τιτραίνω, σπαν. ἀπαντώμενον ὡς ἠμαρτ. γραφ. ἀντὶ τετραίνω.

Τιτράω, Μέλ. τρήσω· ἀορ. ἔτρησα, κατὰ διπλασ. σχηματισμὸς τοῦ ἀχρήστ. θέματος ΤΡΑΩ, ἀντ' αὐτοῦ χρῶνται οἱ Ἀττ. συνηθ. τὸν Ὁμηρικὸν τύπ. τετραίνω, ἀόρ. ἐτέτρηνα, Ἀριστοφ. Θεσμφ. 18. ἐτέτρανα σύνηθ. παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. β'. »Ἀμυγδαλὴν δὲ ἐκ πικρᾶς γίνεσθαι γλυκείαν, ἐάν τις περιρύξας τὸ στέλεχος καὶ τετράνας ὅσον παλαιστιαῖον, πανταχόθεν τὸ ἀπορρέον ὄμφακον ἐπὶ ταὐτὸ ἐᾷ καταῤῥεῖν· καὶ Διοσκορ. »Τιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων« καὶ »Τέτρηται λεπτῷ τρήματίῳ εὕρηται μέλον τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ Ἐνεστ. κατὰ τοῦτον τὸν τύπ. συνεχέστρ. παρὰ ὁ ἀόρ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσθαι καὶ ὁ Παρακ. τέτρηκα, παθ. τέτρημαι. Τρυπῶ, διατρυπῶ, διατούω, διακοιλαίνω· ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ ἀόρ. ἀναυξήτ. τέτρηνα, Ἰλ. Χ. 398. »Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε εἰς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· διατρυπήσας καὶ Ὀδ. Ε, 247. Ψ, 198. Ὁ παθ. Παρακ. εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 158. (ὅθεν τρώω.

τιτρώσκω, τραῦμα, τὸν δὲ ἐνεστκ. τύπ. τίτρημι, καὶ τετραίνω οὐχ εὑρηται προφανῆ παραδείγματα.)

Τιτρώσκω, Μέλ. ώσω. Κτυπῶν πληγήσιν, νύττω, λαβάω, βλάπτω, φθείρω. κμήπως ἵππους τετρώσῃς, καὶ ἅρματα ἄξῃσιν Ἰλ. Ψ, 341. Ὀδ. Π, 293. Τ, 12. καὶ παὶ ἡμίσεα, τῶν νεῶν τετρωμένων, Ἡρόδτ. 8, 18. κυρ. καὶ μεταφ. καὶ Ξενοφ. »Ἐσφενδόνων καὶ ἐτίτρωσκον. Τοξευόντες ἅμα ἐτίτρωσκον· καὶ παθητ. »Τρωθεὶς ἀπῆλθεν. τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα. »Ἐτέτρωτο τὸν μηρόν. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 11. Ἀναβ. β'. ε'. 8. Ἑλλ. ζ'. δ'. 23. καὶ ὁ αὐτ. ἐπὶ ἔρωτος Μεταφορ. ἐν Ἀπομν. ά. γ'. 13. »Πόῤῥωθεν αἱ καλαὶ τιτρώσκευσιν· καὶ ἐπὶ οἴνου, ξηλίζω, συγχίζω, καὶ εἰς βλάβην φέρω, Ὀδ. Φ, 295. »εἶνες σὲ τρώσι μελιηδέϊ, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτειν Ἰαχ. Α Π. σελ. 170. Valck. diatr. σελ. 52. ἐ Ὅμ. χρῆται ἔτι τῷ ἀρχικῷ τύπῳ τρώω, ὅπερ ὅρα (συγγεν. τῷ τορέω καὶ ΤΡΑΩ, τιτρόω, διατρυπῶ, ὅθεν τραῦμα.) ὅθεν

Τιτρωσμός, ὁ. Τρωσμός, τραῦμα, πληγή· ἔτι καὶ ἔμβλωσις, ἀπόβαλσις, Ἱπποκρ.

Τιττίο, ἀντὶ τιτθίον, λέγει ὁ Σκύδης ἐν Ἀριστφ. Θεσμφ. 1185.

Τιτυβίζω, Κυρ. ἐκφράζει τὴν φωνὴν ἢ τὴν κραυγὴν τῶν περδίκων, ὅ ἐστι, μίμημα τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, ἂν καὶ διάφορον τοῦ, κακαβίζω. Θεόφραστος παρ' Ἀθήν. δ'. 390. κακαβίζω. δὲ ὡς τὸ τρίζω, καὶ τιτίζω ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖα, καὶ ἐπὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, Βr. Ἀριστ. ὄρν. 235, 1681.

Τιτυοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω) Ὁ τὸν Τιτυὸν κτείνας. Ὀρφ. ὕμν. λγ'. »Παιὰν Τιτυοκτόνε. ἐκ τοῦ

*Τιτυός, ὁ, ὀρτ. κύρ. ὀν. υἱὸς τῆς γῆς, Γίγαντις, Ὀδ. Α, 506. καὶ Η, 324.

Τιτύρινος, ὁ, αὐλὸς Αὐλὸς καλάμινος, ποιμενικὴ φλυαρία, σηραύλιον ἢ συρίγκτρα· παρὰ τοῖς ἐν τῇ κατωτέρῳ Ἰταλίᾳ Ἕλλησιν Ἀθην. δ'. σελ. 176. καὶ 182. »Τιτύρινον καλεῖσθαι τὸν μόναυλον. πιθαν. ἐκ τοῦ Τίτυρος = Σάτυρος, σατυρικὸς αὐλὸς, ἢ ἐκ τοῦ Τιτύρου ποιμένος κληθείς.

Τιτυριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐμφυσᾷ, παίζει τὸν τιτύρινον αὐλόν.

Τίτυρος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ σάτυρος. Ζώων μυθελογούμενον ἦσαν δὲ οἱ Σάτυροι ὀπαδοὶ τοῦ Βάκχου ὡς Αἰλιαν. ἐν γ'. 40. ποικ. Ἱστορ. λέγει, ὅτι οἱ συγχορευταὶ τοῦ Διονύσου Σάτυροι, ἐλέγοντο ὑπ' ἐνίων καὶ Τίτυροι· ὁ Φώτιος ἐν λέξ. ἔχει. »Τιτυρίδες καὶ Τίτυροι, τραγου εἴδοκα· ὁ Εὐστάθ. ἐν σελ. 1214. λέγει ὅτι παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν οἱ Σάτυροι κατὰ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Τίτυροι, ἐκαλοῦντο· ὁ Στράβ. διακρίνει σαφῶς τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους καὶ Σειληνούς 2) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο οὕτω ὁ προπορευόμενος τοῦ ποιμνίου τράγος καὶ ὁδηγὸς αὐτοῦ, ὡς Servius εἰς Virgil. ά. Eclog. λέγει. Laconum lingua Tityrus dicitur aries major qui gregem anteire consueverit. 3) = Σάτυρος, εἶδός τι πίθηκος μέν οὐρὰν. 3) Τίτυρος, ὁ, σύνηθες κύρ. ὄνομ. Ποιμένων, ὡς καὶ τὸ Σάτυρος, Θεοφρ. Ἠθ. γ'. 2. 4) ταὐτ. τῷ κάλαμος, ἀμφ. (-υν)

*Τιτύσκομαι, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐνεστ. καὶ Παραταϊ. περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὰς σημ. τῶν συγγεν. τύπ. τεύχω καὶ τυγχάνω, ὅθεν 1) ταὐτὸν τῷ, τεύχω, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, ποιῶ. Ἰλ. 342. »Ἥφαιστος τιτύσκετο πῦρ· ἡτοίμαζεν, ἐτρέπιζε, παρεσκεύαζεν, ἐποίει. Θ, 41. »Τῇ ὄχεσφι τιτύσκετο· ὑπεζεύγνυε τῷ ὀχήματι τοὺς ἵππους, ἡτοίμαζε τὸ ὄχημα. καὶ Ἰλ. Ν, 23. παρ' Ἀλεξανδρ. Ποιηταῖς ὡς παρ' Ἀρίστ. Ἀντιμ. καὶ Λυκ. εὑρηται ἔτι καὶ ὁ ἱερεὺς. τύπ. τιτύσκω, παρβλ. Ruhnk. ep. cr. prg. 38. Ἀντιμαχ. Λείψ. 26. 2) συγχρότερ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τυγχάνω, σημαίνω, ἢ σημεῖον τίθημι διά τι ῥίψω, σκοπὸν βάλλω, καὶ ἐπομέν. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καταστοχάζομαι, ἐπιτυγχάνω, εὐστόχως βάλλω, κτυπῶ τὸ σημάδι, φθάνω τὸν σκεπόν· κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ὅπλων εὐστόχως βαλλομένων· καὶ εἰ.. βάλλε τιτυσκόμενος Ὀδ. Χ, 117. ἐῤῥιπτε ἀκαταπαύστως ἐπιτυγχάνων. ἐξαιρ. πάντα τιτυσκόμενος διευθύνων, σημαδεύων κατ' ἀντικρυ, κατ' εὐθεῖαν πρὸ αὐτοῦ, Ὀδ. Φ, 421. Χ, 266. Ω, 181. ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικὸς, πάντα τιτυσκόμενη τὸ ἔμβολον ἢ τὸ κλεῖθρον ζητοῦσα ἀνοῖξαι καὶ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν ὀπὴν τῆς θύρας διὰ νὰ ἀνοίξῃ Ὀδ. Φ, 48. τὸ δὲ ὅλον δὲ οὗ βάλλεις τι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ φέρεται εἰς Δοτ. »Ἰείσιντε τιτυσκόμενοι λάσσασθε βάλλειν Ἰλ. Γ, 80. Ν, 159. ἔτι, ἐγχείῃ, Ἰλ. Φ, 582. τὸ δὲ σημεῖον ἢ ὁ σκεπὸς ἐφ' ὃν βάλλεται, ἢ διευθύνεται τι κεῖται εἰς Γεν. »τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν Ἰλ. Α, 350. Ν, 159. 370. Φ, 582. ὡσαύτ. »τιτύσκεσθαι καθ' ὁμίλου Ἰλ. Ν, 498, 560. ἀσύνηθ. μετὰ Αἰτ. »ψόφιον βλέμμα τιτύσκεσθαι τινος· ῥίπτω κρύφιον βλέμμα κατ' ἀπάνω τινός, τὸν κρυφοκτυπῶ, Ησυλ. Σιλ. ἐπ. 31. Τροπικ. δὲ »Τιτύσκεμαι φρεσίν· τοῖς ἐμοῖς διαλογισμοῖς σκοπεύω, στοχάζομαι, διανοοῦμαι, βουλεύομαι, συμβουλεύομαι· μετ' Ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 558. σπαν. καὶ ἐπὶ πλοίων »ὄφρα τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες Ὀδ. Θ, 556. ἤτοι, διευθυνόμεναι αἱ νῆες καθ' ἑαυτὰς πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος ἄνευ τῆς ἐμφρονος καὶ ἐπιτηδείας τοῦ κυβερνήτου διευθύνσεως, ὡσανεὶ ἰδίᾳ τινὰ στόχευσιν καὶ ἐπιτηδειότητι. (ὁ Δάμμιος ἐν Ὁμηρ. Λεξ. σελ. 1101. παράγει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ τείνω, τιταίνω, ταύω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τεύχω, ἴδε δὲ περὶ τούτου καὶ Βουττμ. Ἐλ. Γραμμ. τομ. Ι, σελ. 237.)

Τιτώ, οῦς, ἡ (Τιτὰν) ταὐτὸν τῷ, Ἡμέρα. Καλλίμ. καὶ Δυκόφρ. 941.

Τίφη, ἡ. Σίτου εἶδος, ἣν τινὲς παραβάλλουσιν ἢ συγχέουσι τῇ Ὀλύρᾳ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 1. κατὰ τὸν Πονηεδέραν ἐστὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων far clusimum, καὶ τοῦ Βαύϊνου (Bauhin) τὸ, Zea major ἢ dicoccos· κατὰ δὲ τὸν Μαλδεναύερον βεβαίως τὸ τοῦ Λουσιτανίου Secale villosum, εἶδος μικροῦ τινος πυροῦ ὁμοίου σηκάλῃ ἢ ζέᾳ κατὰ τὸ χρῶμα. 2) Παρ' Αἰλιαν. ζωϊ. ἱστορ. ἡ. 13. εἶδος ἐντόμου ζώου, κατά τινας ἡ Tipula, ὅπερ ἄλλως Τίλφη, καὶ Σίλφη γέγραπτ. Ἀριστφ. Ἀχ 920. 925. ὅρα ἐκ τοῦ τίφος. (ῐ?)

Τίφ', ἀντὶ τοῦ, τίπτε, πρὸ ἄστεος φωνήεντος.

Τίφινος, ία, ιον, (τίφος) Ὁ ἐκ τίφου ὤν, τιφώδης, βαλτώδες ὅθεν »Τίφια ὄρεσιν, τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι χιόμενα.

Τίφος, τό. Τόπος ἱστάμενον, στεκάμενον νερόν, ἕλος, ὁ καθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος, βάλτος, λακκὶ, Θεόκριτ. κ ἐ. 13. Ἀπολλών. ἀργ. β'. 824. ὅθεν τὸ Λατιν. Tipula. ἔντομόν τι ζωάριον ἐπὶ τῶν ἱσταμένων ὑδάτων διατρίβον καὶ ἐπιπλέον 2) Παρὰ Λυκόφρ. 268. ἑρμην. τὸ »Τίφη διὰ τοῦ, Δάσης.

Τίφυον, τό· ταὐτὸν τῷ ἄλλως καλουμένῳ φυτῷ, Ἴφυον, ἐξ οὗ ἔπλεκον στεφάνους, ἢ ἔκαμνον ἀνδεδέσμας, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 17. Αἰτ. φυτ. ά. 8. ὅπερ ὁ Γουδαῖος τεμάζει εἶναι ὁ τοῦ Κλουσίου, Narcissus persicus.

Τίφυς, υος, ὁ ἀρσ. κύρ. Ὁν τοῦ κυβερνήτου τῆς Ἀργοῦς. 2) πάθος τι, πιτυαλίων, ἐφιάλτης, incubus.

Τιφώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (τίφος, εἶδος) ταὐτὸν τῷ, Τίφινος, βαλτώδες, ἑλώδης. Στραβ.

Τίω, παρτ. ἔτιον, μελ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, παθ Ἐνεστ. τίομαι, παθ Παρακ. τέτιμαι, μετοχ. τετιμένος, ἐπικ. ἐνεστ. ἐνεργ. ἀπαρέμφ. τίεμεν. παραταϊ. ἐνεργ. καὶ παθ τίεσκον, τιέστετο,, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Τιμῶ, ἐκτιμῶ, δοξάζω, σέβομαι, ἐν τιμῇ ἔχω τινά, λατρεύω, προσηλῶς ἔχω »Ἴσα φίλοισι τοκεῦσι τίοντα. Ἰλ. Ο, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον παρὰ ποιητ. συνήθ. ἐπὶ ἀποπεμομένης τιμῆς ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, συχνότ. ἀπαντωμένου παρά τε Ὅμ καὶ Ἡσ. ξείνων, Ὀδ. Ο, 542. πτίειν τινά· φιλότητι Ἰλ. Ι, 631. ἐπὶ τῆς ἀποδιδομένης τιμῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων »ὅτε μὲ βροτοὶ εὐτίουσιν λέγει ὁ Ποσειδῶν Ὀδ. Ν, 129. καὶ 144. Ἰλ. Θ, 540. Ι, 238. Ν, 827. καὶ ἀναπαλιν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους »ἀλλὰ σὺ περ μὲν (Ἀχιλλέα) τίσον, Ὀλύμπια μητίετα Ζεῦ Ἰλ. Α, 508. Ι, 110, 118. καθ' ἡν σημασ. κεῖται ἅπαξ καὶ μέσ. »Ζεὺς τίεται αὐτήν Ἡσ. Θεογ. 428. πρὸς πράγματα »Θεοὶ τίουσι δίκην τιμῶσι τὸ δίκαιον, Ὀδ. Ξ, 84. »Ἰλιάδ μοι τιέτω τὸν Ἰλ. Δ, 46. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐκτιμῶ, ἐστιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν πράγματός τινος πτρίποδα δωδεκάβοιον, γυναῖκα τεττακόβοιον τίειν Ἰλ. Ψ, 703. 705 ἤτοι, ἐκτιμᾷν τρίποδα δώδεκα βοῶν τὴν δὲ γυναῖκα τεττάρων, σύνηθ. παρ' Ὅμ. ἔστι πτίειν τινὰ ἴσα ἢ ἰσόν τινι, Ἰλ. Ε, 467. Ν, 176. Ο, 439, 551. Σ, 81. Ὀδ. Α, 432. Δ, 484. ἔτι καὶ πτινά ὁμῶς τινὶ Ἰλ. Ε, 535. καὶ, τινὰ θεὸν ὡς, Ἰλ. Ε, 78, Ι, 302. Ὀδ. Ξ, 205. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. »τίειν τινὰ ἐν καιρὸς αἴσῃ π'Ἰλ. Ι, 378. ὅρα ἐν τῷ κάρ = ῥιζ. μετοχ. παθ Παρακ. τετιμένος, τετιμημένος, δεδοξασμένος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. τοῖ, ἀντὶ ὑπό τινος, Ἰλ, Ω, 533. Ὀδ. Ν, 28. καὶ ἀλλαχοῦ, εἰσὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἑρμαν. Τμ. Ὅμ. Ἀπολ. 478. ὡσαύτ. καὶ, τίεσθαι δήμῳ, ἀντὶ ὑπό τοῦ δήμου τιμᾶσθαι, ἐν τιμῇ εἶναι παρὰ τῷ δήμῳ, Ὀδ. Ξ, 205 2) μόνον ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. τίσω, ἔτισα, καὶ ἐν τῷ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ. τίσομαι, ἐτισάμην, εὑρηται ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τίνω ἐνεργ. ἀντὶ ἐκτίνω, εἰκὴν ἢ τιμωρίαν ὑπέχω, καὶ ἢν ἐν χρήσει ἐσθ' ὅτε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πεζογρ. συνήθ. μετὰ Αἰτκ. τοῦ δί ὃ γίνεται ἡ τίσις πράγματος, »τίσασαι Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα Ἰλ. Α, 42. καὶ »ὕβριν Ὀδ. Ω, 352. τιμωροῦμαι διὰ τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα· καὶ τίσετε ἀεικέα λώβην Ἰλ. Α, 142. πρόσωπον τινὸς τιμ., Ἰλ. Φ, 134. ὡσαύτ. ποινὴν, δίκην, ἀντὶ, παιδεύομαι, κολάζομαι, ζημίαν ἀποτίω, εἰς ποινὴν ὑποβάλλομαι, τὸ Λατ. poenam solvere, Pors Εὐρ. Μηδ. 798. σπαν. μετὰ Αἰτ. τοῦ προσώπ. »τίσεις γνωτὸν, τὸν ἔπεφνες Ἰλ. Ρ, 34. ἤτοι δίκαις τιμωρηθῇ διὰ τὸν υἱὸν τὸν ὁποῖον μοῦ ἐφόνευσας. ὅθεν καὶ 489. Ε, 467. Ι, 627. Π, 605. »Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ· ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὡς θεός· ἵνα θεῷ ἔτιεν αὐτὸν ὁ δῆμος Ἰλ Α, 244. »-ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἐνίσκεν· καὶ οὐδὲν ἐτίμησας, πρεπούσης τιμῆς οὐκ ἐξέλασας. »Θεοῖσι τετιμημένα· τετιμημένες παρὰ τῶν θεῶν. Ἰλ. Ω, 533. καὶ, Τ, 425. »Ἑταῖρον τετιμένον· τετιμημένον. Ἰλ. Α, 508. »Ἀλλὰ σύ περ μὲν τίσον· τίμησον, τιμῆς ἀξίωσον, δόξασον, ἐνδοξον ποίησον. Δ, 257. »Πέρι μέσσε τίσε Δαναῶν περισσῶς, ὑπὲρ πάντας σὲ τιμῶ. ὅθεν καὶ »Τίτος αὐτὸ τοῦ, Ἔντιμος. ὅθεν τὸ Λατιν. Titulus. ἀφ' οὗ τὸ τῶν Βυζαντινῶν »Τίτλοις ἢ ἐπιγραφὴ ἢ ἐπώνυμία ἐντίμου τινός. Ἀποδίδωμι, πλη-

ρόνω χρέος τι, ἢ τὴν τιμὴν πράγματός τινος καταβάλλω, «Τίσουσι βοῶν ἀμοιβήν». Ὁμηρ. πληρόνω πρόστιμον διὰ τοὺς βόας. Ὀδ. Μ, 382. καί, τινί τι, Ὀδ. Θ, 348, 356. ὡσαύτ. εὐαγγέλιον ἀνταποδίδω τὴν εὐαγγελίαν, ἀνταμείβω διὰ τὴν αἰτίαν ἀγγελίαν. Ὀδ. Ξ, 166. «πῶ κράατι τίσειεν θέσεις τὸ πληρώσει ἢ τὸ ἀποδώσει μὲ τὸν κίνδυνον τῆς κεφαλῆς σου, Ὀδ. Χ, 218. Pors. Εὐρ. Μηδ. 1313. μόνως, Κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, τιμωρῶ, κολάζω, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχν. παρ' Ὁμ. συνήθ. μετὰ Αἰτ. προσώπ. κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις, ἢ πρὸς ὃ ἐπιβάλλεται ἡ ποινή, Ἰλ. Β, 743. Γ, 28. Χ, 20. Ὀδ. Γ, 197. Ι, 479. Ν, 213. Ω, 435. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τῆς πράξεως ἢ τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐκδίκησις, ἡρόιον τινός» Ἰλ. Ο, 116. Ὀδ. Ω, 470. «βίην ἀιδρείων» Ὀδ. Ψ, 31. λοίβην, Ἰλ. Τ, 208. Ὀδ. Τ, 169. παρβλ. καὶ Ἰλ. Β, 356. 590, καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. «τίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα» Ὀδ. Ο, 236. ἤτοι ἐκδίκησε κατὰ τοῦ Νηλέως διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν· ἀλλαχοῦ δὲ κεῖται πρὸς τῇ Αἰτ. τοῦ πράγμ. «τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος» Ἰλ. Γ, 366. «ἐλεῖ τιμωρήσει τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὴν κακουργίαν του, ὡσαύτ. «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίῃσι» Ὀδ. Γ, 206. καὶ ἄνευ πτωτ. ἐκδικοῦμαι, ἐκδίκησιν λαμβάνω, Ἰλ. Γ, 351. Ὀδ. Γ, 203. Ο, 177. (τίσει ἐν Ὀδ. Μ, 378. οὐκ ἔστι ἀπαρέμφ. αόρ. ἐνεργ. ἀλλὰ Προστακτ. μέσ. αόρ. καὶ ἀναφέρεται μόνον πρὸς τὸ Ζεῦ.) σπαν. ἀντὶ τοῦ εἰσπράττομαι, πληρόνομαι, ἢ ξαπληρόνομαι ὑπό τινος, λαμβάνω τὴν πληρωμήν μου, «ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τιμόμεθα» Ὀδ. Ν, 15. καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. τίνομαί σε δίκην, θέλω πληρωθῆ ὑπὸ σοῦ διὰ ποινῆς, θέλω σὲ κάμει νὰ μὲ πληρώσῃς τὴν ζημίαν· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. εὑρηται μόνον ὁ μέλλ. καὶ αόρ. ἐνεργ. μέσ. ἐν χρήσει, ἐλήφθησαν ὅτε ἐνεστῶτ. καὶ Παρατατ. ἐκ τοῦ τίνω τίνομι, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιηταῖς καὶ ἴδιος ἐνεστ. τίομαι ἀντὶ τίνομαι. (τὸ Ἰωτὰ ἔστι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ Παρατατ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. συνήθ. ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ἀεὶ μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐσπ' ὅμως καὶ ἐνταῦθα μακρὸν ὅτε ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἔστι ἐπίσης μακρά, Ὀδ. Ω, 84. Π, 306. Χ, 414. Ψ, 65. παρὰ τοῖς Ἀττ. μέντοι ὑπάρχει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλ. αόρ. καὶ Παρακ. κεῖται πανταχοῦ τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

* Τίω, τίως, σπάν. Δωρ. τύποι ἀντὶ σοῦ, τέο τεοῦς. —

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Λ.

Τλάθυμος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τλήθυμος, Πινδ. (α)

Τλαιπαθής, ές, ἡ, ἐς ἀντὶ τλησπαθής, Ἡσύχ.

Τλαισίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, τλησίφρων, ταλασίφρων, καὶ, ταλάφρων Ἡσύχ.

Τλάμων, Δωρικ. ἀντὶ, τλήμων.

*ΤΛΑΩ, ἄχρηστ. θέμα, τοῦ ὁποίου ἐνεστὼς οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ, ἀντὶ τούτου ὁ παρκ. τέτληκα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἀνέχομαι, ὑπομένω, κ. τ. τ. ἀπαντᾶται μελ. τλήσομαι, αόρ. ἔτλην, Προστακτ. τλῆθι, εὐκτ. τλαίην, Ἐπ. γ' πληθ. πρόστλαν, ἀντὶ τλαίησαν, Ἰλ. Ρ, 490. μετοχ. τλάς, τλᾶσα, τλάν, ἀπαρεμφ. τλῆναι, Παρακ. κατ' ἔνεστκ. σημασ. τέτληκα. ὥσπερ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ὁριστκ. χρῆται, οἱ δὲ μεθ' Ὁμ. Ποιητ. σχηματίζουσι καὶ κατὰ συγκ. τύπους αὐτοῦ τέτλημεν κ. τ. λ. ἴδε Ἔρμανν. Ἴμν. Ὁμ. Δημ. 148. προστακτ. τέτλαθι, Ὁμ. τετλάτω, (ε) Ὀδ. Π, 275. εὐκτ. τετλαίην, Ἰλ. Ι, 373, ἀπαρέμφ. τετλάναι, αὐτ' αὐτοῦ παρ' Ὁμ. τετλάμεν, καὶ ἐν Ὀδ. Ν, 307. τετλόμεναι. ἐπικ. μετοχ. τετληώς, ότος, Ὁμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττκ. Ξηλκ. μετοχ. τετληνῖα, Ὀδ. Τ, 23. ἐπικ. ὡσαύτ. ἔστι καὶ ὁ αόρ. ἐτάλασσα (ε) παρ' Ὁμ. ἐτάλασσα, Ἰλ. Ρ, 168 ὑποτακτ. ταλάσσω, ῃς, ῃ, Ἰλ. Ν, 823. Ο, 164. ἐκτὸς τοῦ ὁποίου εὑρηται ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Νεωτερ. μέλλων ταλάσσω. Λυκοφρ. 746. (ἐνεστκ. τύποι ταλάω καὶ τλῆμι οὐχ εὑρηται, Pors. Εὐρ. Φοίνισ. 1740.) — Κυρίως ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποφέρω, ποινῶ, ἢ μετὰ πόνου καὶ δεινότητος ὑποφέρω, πάσχω, κακοπαθῶ, λέγεται ἐπὶ πάσης οἱασδήποτε ταλαιπωρίας, λύπης, πόνου κακουχίας, καὶ κινδύνου τὸν ὁποῖον ὑποφέρει ἢ δοκιμάζει τις, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ φέρω, ἢ βαστάζω σωματικὰ βάρη ἢ φορτία, μετ' αἰτ. καὶ ἀπολύτ. ἄνευ πτωτκ. συχνότ. παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ κεῖται ἐξαιρ. ἀπολύτ. κατὰ Προστακτ. ὡσαύτ. «τετληότι θυμῷ» μὲ ὑπομονητικὴν καρτερικὴν καρδίαν, Ὀδ. καὶ «ἠρακλείη τετληυῖα» Ὀδ. Ψ, 23. 2) μετ' εὐσταθείας ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ, ἀντέχω, «τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν», Ὀδ. Ε, 222, 362. Ἰλ. Α, 317. Τ, 308. συνήθ. μετ' ἀπαρεμφτ. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω ἔργον τι, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρῶ, τολμῶ, ἀποφασίζομαι, ἀποτολμῶ νὰ πράξω τι κινδυνώδες, ἀποκοτῶ, τολμῶν, θάρρος λαμβάνω ἢ ἔχω, ἐνθαρρύνομαι, ἐγκαρδιοῦμαι, θαρρῶ. καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας. θάρσος λαμβάνω, θρασὺς γίνομαι, ἀποθρασύνω αὐθαδιάζω, ἢ ἐπιχειρῶ τι μὲ θρασύτητα καὶ αὐθάδειαν, πολλάκις. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. «μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέτλαθ' ἑταίρῳ» Ἡσ. ἔργ. 720. καὶ Ξεν. «Οὐκ ἔτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀλλ' ὑπεχώρει» Κυρουπ. γ', α, 1. Οἱ μεθ' Ὁμηρ Ποιητ. Σέτουτσι ἔτι τὴν μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. Αἰτχ. Ἀγαμ 1049. «τρεβέντα τλῆναι καὶ Schaef. Σοφ. Ἠλ. 943. Ἰακ. Ἀνθ, τόμ. Ι, 1, σελ. 149. 3, 2, σελ. 388 (ΤΛΑΩ ἐν Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. ΙΙ, σελ. 239 συναπτ. μετὰ τὸ τέλλω, Λατ. tollo, tulli.) ὅθεν

Τλήθυμος, ὁ, ἡ, ον Δωρικ. τλάθυμος, (θυμός) Ὑπομονητικός, ὁ ἔχων ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἰσχυροκάρδιος, ὁ ὑποφέρων, πόνων, ἐγκαρτερῶν ἄτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τολμηρός, αὐθάδης, θρασύς, τλήμων, Πινδ.

Τλήμεν, ἀντὶ τοῦ, ἔτλημεν. Ἐπικ.

(Τλῆμι) ἴδε ΤΛΑΩ.

Τλημόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τλήμων. Ἑλληνιστ., καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς, τολμηρῶς.

Τλημοσύνη, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὑπομένει νὰ δοκιμάσῃ τις, ἐλεεινότης, ταλαιπωρία, κακοπάθεια. Ἀρχίλοχος, ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 40 Φιλοστρατ. εἰς Ἀπολ. τ'. 26. καὶ πληθ. ἐν Ἴμν. Ὁμ. Ἀπολ. 191. «πανδρόκων τλημοσυνάων». 2) Ὑπομονή, καρτερία, σύστασις ἐν τῷ ὑπομένειν, ἐν τῷ πάσχειν δεινὰ ἢ κακοπαθείας, ἐγκαρτερία εἰς τοὺς πόνους. ἐκ τοῦ

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, κλητ. τλῆμον καὶ Ἐπίρ. τλημόνως. (ΤΛΑΩ) Ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, καρτερῶν, ὅθεν ὑπομονητικός, καρτερικός, ἰσχυροκάρδιος, ὁ πολλὰ ὑπομένει δυνάμενος. Ἰλ. Ε, 670. «Τλήμονα θυμὸν ἔχοντα· εὐτολμον, ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσ. παρ' Ὁμ. «Τλήμων Ὀδυσσεύς» Ἰλ. Κ, 231, 498. καὶ δυστυχής, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, ἄθλιος, ὅστις ὑποφέρει ἢ πάσχει δεινότητα, Θεογν. σπαν. μετὰ Γενικ. θνητὸς τλήμων, Ἀρετ. Θεσμ. 1072. 2) Ἐπιχειρηματίας, ἀπόλυτος, τολμηρός, θαρραλέος, Ἰλ. Φ, 430. «θαρσαλέος καὶ τλήμονι καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀντὶ τοῦ θρασύς, αὐθάδης, τολμηρός. ἐπιχειρῶν πᾶν ἀνοσιούργημα, Ευϊ. Σοφ. Ο. Τ, 1168. Ἠλ. 439. Φιλ. 363. Αἰτχυλ. Χοηφ. 595.

Τλησιπαθία, ἡ· ὡς τὸ ταλαιπωρία, Δυστύχημα, δεινὸν ἢ κακοπάθεια τὴν ὁποίαν ὑπομένει τις, καὶ τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, καρτερεῖν ἐν αὐτῷ, ἐγκαρτερία. ἐκ τοῦ

* Τλησιπαθέω, Πάσχω, ὑπομένω δεινόν τι ἢ δυστύχημα, ταλαιπωροῦμαι, δυστυχὴς εἰμί. ἐκ τοῦ

Τλησιπαθής, ές, ὁ, ἡ, ἐς (ΤΛΑΩ, πάθος) ταὐτὸν τῷ, ταλαίπωρος. Ὁ ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν, ὁ δυστυχίας ὑποφέρων, κακότυχος, ἐλεεινός, Βασίλ. καὶ Ζώσιμ.

* Τλησίλεμος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄν. στρατηγοῦ τινος τῶν Ῥοδίων, ἐν Ἰλ. 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Π, 416.

Τλησικάρδιος, ὁ, ἡ, ον (καρδία) ταὐτὸν τῷ, ταλακάρδιος, Αἰτχ.

Τλησίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (μόχθος) ταὐτὸν τῷ, τλησίπονος.

* Τλησίπαθής, ὁ, ἡ, ές (παθεῖν)=τλησπαθής.

Τλησίπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος) Ὁ τοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας ὑπομένων, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς πόνους καὶ μόχθους· ὁ μεθ' ὑπομονῆς, καρτερίας καὶ θάρρους ἐπιχειρῶν τι, τολμηρός, καρτερικός, ἐπίμονος.

Τλῆτες, ων, ἡ, (ΤΛΑΩ) Τὸ ὑπομένειν, καρτερεῖν, ὑποφέρειν, ὑπομονή, καρτερία 2) τόλμη, θράσος, ἐπιχείρησις, τὸ μετὰ τόλμης ἐπιχειρεῖν.

Τλητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. τλητικῶς. Ὁ εἰς τλῆσιν, καρτερίαν ἱκανός, ἢ ἀνήκων· ὑπομονητικός, καρτερικός, ἐκ τοῦ

Τλητός, ἡ, όν. Ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ ΤΛΑΩ. ἐνεργ. Ὁ ὑπομείνας, καρτερήσας, πανήσας· ὁ δυνάμενος πολλὰ ὑπομεῖναι, ὁ ὑπομένων, καρτερῶν, καρτερικός, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καρτερεῖν, ἀνθιστάμενος. Ἰλ. Ω, 49. «Τλητὸν γὰρ μοῖραν θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν· ὡς καὶ τό, πολύτλητος, ἐν Ὀδυσ. 2) παθητ. τῶν ὁποίων ὑπέφερέ τις, ὑπέμεινε, πᾶν ὅ,τι δύναταί τις ἢ ἔχει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ δοκιμάσῃ, ὑποφερτός, Valk. Ἱππ. 874.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Μ.

Τμάγεν, ἀντὶ ἐτμάγησαν, γ' πληθ προσ. αόρ. παθ. Ἐπικ. τοῦ, τμήγω. Ἰλ Π. 374. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Διεχωρίσθησαν, διέπτησαν, ἐτμήθησαν ἐσχίσθησαν, ἢ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τὸ, διέτμαγεν.

* Τμάγον, ἀντὶ ἔτμαγον, ἐπικ. ἐνεργ. αόρ. τοῦ τμήγω.

ΤΜΑΩ, ἀχρηστ. θέμα τοῦ τμήγω, τέμνω.

Τμήγης, ου, ὁ. Τμήγων, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Ἀροτήρ, γεωτόμος, ὑνίον Ἡσύχ.

Τμῆγος, εος, τό. Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου τετμημένη, ἐσχηματισμένη γῆ· «Ἀρότρου τμῆγος» ἀντὶ τοῦ, βούτμημα, ὁ ἔστιν, ἠροτριωμένον, ἠργομένον, γεωργημένον χωράφιον, αὔλακωμα καὶ αὔλαξ, ἐκ τοῦ

Τμήγω, Ἀόρ. ἀ. ἔτμηξα, αόρ. β'. ἔτμαγον, μέσ. αόρ. ἐτμηξάμην, αόρ. παθ. ἐτμάγην, (ε) ἐπικ. συγγεν. τύπ. τοῦ τέμνω. Διαχωρίζω, κόπτω, σχίζω, κ. τ. τ. Ἰλ. Λ. 146. «χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμῆξεν» καὶ παθ. αόρ. τροπκ. διαμερίζομαι, διαχωρίζομαι, ἢ διασκορπίζομαι, τμάγεν, γ'. πληθ. προσ. ἀντὶ ἐτμάγησαν, Ἰλ. Π, 374. ἰδ. παθ. θελ. μετοχ. τμηθείσα, Ἡσ. ἔργ. 422. ἐν ταῖς συνθέσ. χρῆται ὁ Ὅμ. ἔτι καὶ τῷ ἐνεστ. καὶ β'. αόρ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τὸν α'. αόρ. παρὰ Νικανδ. εὑρηται καὶ μέσοι αόρ. ὁ ἐνεστ. τμήσσω, οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ ὡς οὐδ' ὁ μελ, τμήξω, ὅθεν

Τμήδην, Ἐπίρ. Τμητικῶς, ἀποκεχωρισμένως,

(κοπτικά), ἢ κόπτωντας καὶ ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος κατακόψαι, Ἰλ. Η, 262. Τμήδην δ' αὐχέν' ἀπῆλασεν· ἔκοψεν, ἐχάραξεν ὀλίγον τὸν αὐχένα, ἔφθασεν ἡ μύτη τῆς λόγχης ἕως εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τὸν ἐτρύπησεν ὀλίγον.

Τμηθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. τοῦ τμήγω, Ἡσιοδ.

Τμῆμα, ατος, τό. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τετμημένον, κεκομμένον ἢ κεχωρισμένον ἀπό τινος, κόμμα, κομμάτιον, τόμος, μέρος ἀπό τινος σώματος. ὄθεν

Τμηματώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) Ὁ κατὰ τμῆμα ὤν, κομματιαστός, ὁ κατὰ τμήματα κεχωρισμένος, 2) ταὐτ. τῷ τμητικός, τέμνων, διαχωρίζων, κομματιάζων.

*Τμήξας, μετοχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ τμήγω, Ἰλ.

Τμῆσις, εως, ἡ. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τέμνειν, χωρίζειν, διαχώρησις, χώρισμα, κόψιμον. Πλάτ. πολ. ε'. 16. «Γῆς τμῆσις», τὸ κόπτειν, καὶ διαφθείρειν τοὺς καρποὺς τῆς γῆς καὶ τὰ δένδρα, κατερήμωσις, ὄφωσις ἴδε· τέμνω γῆν. 2) Παρὰ Γραμματικ. Συνθέτου λόγου χώρισις, ἢ ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, ὡς π. χ. ἄκρα πόλις, ἀντὶ, ἀκρόπολις.

(Τμήσω) ἴδε τμήγω.

*Τμητέος, έα, έον, Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τμήγω· Πρέπει νὰ κέψῃτις ἢ νὰ κοπῇ, νὰ χωρισθῇ.

Τμητήρ, ῆρος, ὁ. (τμήγω) Ὅστις τέμνει κόπτει, διαιρεῖ, χωρίζει εἰς μέρη, διαλύει, κατακόπτει.

Τμητής, οῦ, ὁ· ταὐτόν τῷ, τμητήρ.

Τμητικός, ή, όν. Ὁ τέμνων, διαιρῶν, εἰς μέρη ἢ εἰς τμήματα διαχωρίζων. Διοσκορ. Ἐν τῇ Ῥητορ. λέγουσι «Τμητικὸν τύπωσι τὸν διὰ βραχύντητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκοῦντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν, ἐπιρ.-τικῶς, ἐκ τοῦ

Τμητός, ή, όν, (τέμνω, τμήγω) Τετμημένος, κεχωρισμένος, κεκομμένος, τμῆμα, τέμαχος, κοπτός, κοφτός, ὁ εἰς μερίδια κεχωρισμένος, ἢ ὁ δυναμένος τμηθῆναι, ὁ διὰ κόψιμον, ὤν, ὄθεν

Τμητοσίδηρος, ὁ, ἡ, ον (σίδηρος) ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 334. Ὁ διὰ σιδήρου τετμημένος, κεκομμένος μὲ σίδηρον. «Τλη τμητοσίδηροι».

*Τμῶλος, ὁ· ἀρσ. ὄνομ. Κύρ. ὄρους ἐν Λυδίᾳ, πρῶτον ἐν Ἰλ.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ο.

Τό, Οὐδέτερ. τοῦ προτακτ. ἄρθρου, ὁ· ὅπερ ἴδε.

Τοαποτοῦδε, Ἠπίρ. (ἀπό, τοῦδε) Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὡσαυτ. καὶ τοαπεκείνου, ἀπὸ τότε.

Τοαρχαῖον, (ἀρχαῖος) Ἐπιῤῥηματικῶς, κυρίως Οὐδέτ. τοῦ, ἀρχαῖος, Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν, κατὰ τὸ ἀρχαῖον.

Τόγε, Οὐδ. τοῦ ὅγε· ὅπερ ἴδε.

Τέδε, Οὐδέτερ. τοῦ, ὅδε· ἔτι καὶ Ἠπίρ. μετὰ τοῦ, δεῦρο, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 309. «Δεῦρο κατ' Ὀλύμποιο τό θ' ἱκάνω», ὁ Κυστάθιος λέγει ὅτι τὸ τεδ' ἱκάνω· καὶ, τέδ' ἵκω ἔχει ἔλλειψιν προσηγορικοῦ τινος, δῶμα, ἢ χωρίον· ἵνα ᾖ, εἰς τοῦδ' τὸ χωρίον ἱκάνω, παρβλ. ὅδε

Τὸ δεύτερον, (δεύτερος). Ἐπιῤῥημ. Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου, δευτέραν φορὰν, Ἡροδτ.

*Τοδί, ἀντὶ τόδε, ἴδε ἐν τῷ ὁδί.

Τοεκτοῦδε (ἐκ, τοῦδε) Ἠπίρ. Ἐντεῦθεν, ἐμπρὸς, τοῦ λοιποῦ, τοαποτοῦδε.

Τοεπίπαν, Ἠπίρ. (ἐπίπαν). Παντελῶς, ὁλοτελῶς, καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, συνήθως, Ἡροδτ.

Τόθεν, Ἠπίρ. Δεικτικ. Ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ἡτ. Ἀσπ. 32. Πίνδ. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ ὅθεν, Boekh. v. l. Pind Νεμ. 9, 18. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 99, ἐνταῦθα δύναται ν' ἀναφέρηται καὶ τὰ τοῦ Ἡσιόδου χωρίον. 2) Ἐκ τούτου, ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 990. (τὸ τόθεν ἔχει ὡς ἀναφορικ. τὸ ὄθεν, καὶ ἐρωτημ. τὸ πόθεν, ἅπερ ὅρα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ ἐσχηματιστ. ἐκ τῆς Γενικ. τοῦ.)

Τόθι, ποιητ. δεικτικ. Ἠπίρ. Ἐκεῖ, ὡς τὸ αὐτοῦ, αὐτόθι, Ὀδ. Ο, 239. καὶ ἐν Ἴμν. Ὀμ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἔτι ἀντὶ τοῦ ἀναφορ. ὄθι, ὅπου, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος, Πινδ. Νεμ. 4, 85. καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. ὡς παρὰ Θεοκρ. 22, 199. ἀλλὰ τότε τίθεται ὅτε πρέπει ν' ἀποφύγωσι χασμῳδίαν τινά, ἢ ὅτε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ συλλαβὴ τις θέσει μακρά, Ἔρμανν. Ὀρφ. Ἀργ. 631. καὶ Ὕμν. Ὀμ. Ἀφρ. 158. Δημ. 66 Ἰακ. Α. Π. σελ. 565. — παρβλ. ὄθι, καὶ πόθι ἐπιρ.

Τοί, μόριον Ἐγκλιτικὸν μεθ' ἑτέρων σχεδὸν ἀεί ποτε συνεκφερόμενον, καὶ ἔστι κυρ. ἀρχ. Δωτ. ἀντὶ τῷ, ὃ ἐστὶ τούτῳ. Διό, διὰ τοῦτο, διόπερ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, δι' αὐτό, τούτου ἕνεκα, ἄρα, ὄθεν δή ἀμέλει, λοιπόν, ἑπομένως, ἑξῆς, ὄθεν δή, ἐντεῦθεν· προηγουμένης τινὸς Ἐνν. ἑπομένου καὶ δι' αὐτῆς συνεχομένου, πολλάκις, ἐμφαίνων καὶ βεβαιῶσιν ἢ ἐπίτασίν τινα τοῦ λόγου ἀντὶ τοῦ, ναί, βεβαίως, καλῶς, πάντως, δῆτα, οὕτως, ὡσαύτως, βέβαια, οἶδά τοι, Ἀριστοφ. ἀντὶ ἠδύρω βέβαια, τό ἠδύρω πολλὰ καλά· ὡς καὶ ἐν Πλούτ. 933 «Εὖ τοι λέγεις· ἃ πολλὰ καλὰ λέγεις. νὴ γοῦ τοι· ἃ Πλούτ. 147. συχνότ. παρ' Ὁμ. ἀπόδοσιν τοῦ λόγου ἐμφαῖνον «ἦν γὰρ δὴ πάλαι γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσετ'.» Ἰλ. Χ, 487. Πλάτ. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐξαιρ. ἐπιτείνεται ἡ ἔνν. ὅτε τότοι συνάπτεται μετ' ἄλλου τινὸς ἢ πλειοτέρων μορίων, τὰ ὁποῖα ἐσθ' ὅτε προτίθενται αὐτοῦ, ὡς γάρτοι, γέτοι, ἤτοι, καί τοι, μέντοι, μήτοι, οὔτοι, οὐγάρτοι, Ὀδ Φ, 172. εἰ γάρτοι, Ὀδ, Γ, 513. ἦ γάρ τοι, Ὀδ. Π, 199. ἐσθ' ὅτε πάλιν κεῖται πρότερον τό τοι, παρβλ. τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, καί τοι ἄρα, τοι ἄρα, τοι ἄρα, ὅτερ συνήθ. συγκρίν. εἰς τό τάρα, τάρα, Ἔρμαν. Βιγ. σελ. 836. Elmsl.. Ἀρ. Ἀχ. 322. καὶ Σοφ. Ο. Κ. 1505. ὡσαυτ. καὶ τό τοιεῖς τάν, μέντοι ἂν εἰς μετὰν· καθ' ἑαυτό δὲ τό τοι οὐδέποτε δοκιμάζει ἐλλείψιν τινὰ ἴδε. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 124.

Τοί, Δωριθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. Δοτικ. Ἐνικ. τοῦ, σύ, ἀντὶ τοῦ, σοί· μὲ ταύτην δὲ μόνην τὴν ἀναντίῤῥητον διαφορὰν ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Δωρ. Ἰωτ. καὶ Ἐπικ. ἀεὶ ὀρθοτενεῖται, ἐν ᾧ παντοχοῦ ἄλλως τό τοι ἔστι ἐγκλιτικόν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδτ. ἴδε Ἔρμανν. Ἴμν. Ὀμ Ἔρμ. 368.

*Τοί, ταί, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ὀνομ. πληθ. τοῦ ὁ καὶ ὃς ἀντὶ οἱ, αἱ, οἵ αἵ, πολλάκ παρ' Ὁμήρ. σπανιότ. δὲ ἐπὶ ὡρισμένης δεικτικῆς, ἔνν. παρὰ δὲ τοῖς Δωρ. γενικωτερ. συναπτόμενον.

*Τοιγάρ, ἐξαιρ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συνήθ. ἐπίτασις τοῦ ἐγκλιτ. μορίου τοι, δι' ὃ δή, διὰ τοῦτο λοιπόν, οὕτω δή, οὕτω ἄρα, διὰ τοῦτο ἄρα, καὶ ἐν Ἰλ. Α, 76. «τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω οὕτω λοιπὸν θέλω ὁμιλῆσαι· καὶ Ἰλ. Κ, 427. Ὀδ. Θ, 402. Π, 259 Ψ, 130, συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεως τινος. 2) ταὐτ. τῷ τοι φαίνεται ἐσθ' ὅτε ἐν τῷ, καὶ τοίνυν, μέν τοίνυν, Ῥοππο Ξενοφ. Κυρπ. 1, 3, 18. καὶ Ἀναβ. σελ. 570.

Τοιγαροῦν, ἐξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατ' ἐπίτασ. τοῦ τοιγάρ. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. β'. 6.

Τοιγάρτοι, ὡς τὸ τοιγαροῦν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Πεζογραφ. συνεχῶς κατ' ἐπίτασιν τοῦ τοιγάρ. συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεως, ἐσθ' ὅτε δὲ χωριζόμενον διά τινος ἄλλης παρεντιθεμένης λέξεως ἀπό τοῦ τελευταίου τοι, ητοιγάρ ἐγώ τοι, Ἰλ. Κ, 413. Ὀδ. Α, 179, 214. Δ, 383. 399, 612. Η, 28. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τοίνυν, Ἐπικ. Γενικ. καὶ Δοτ. Δυϊκ. τοῦ ὁ· ἀντὶ τοῖν, Ὅμ.

Τοίνυν, (τοι, νυν) Σύνθεσμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐπὶ πολ. Ἐπιτασ. τοῦτοι, ἄρα, λοιπόν, διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, ὄθεν, ἀλλ' ὅμως, ἐπομένως, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν, πολλάκ. ἐν χρήται παρὰ τοῖς Ἀττικ. πρὸς ἐπανάληψιν καὶ συνέχειαν τοῦ λόγου· ἐν ἀρχῇ δὲ εὑρηται σπανιώτ. κείμενον, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 342. Ἰακ. Α. Π. σελ. 681.

Τοῖο, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ, ἐκ τοῦ, ὁ· ἀρσ. Ὅμ.

Τοῖος, τοία, Ἰων. τοίη, τοῖον. Τέτοιος, τέτοια, τέτοιον, ἕνας τοιοῦτος, ἕνας τέτοιος, ἕνας τοιοῦτος, τοιαυτότροπος, ὁ τοιοῦτος λογῆς ὤν, ὁ τοιούτου τρόπου ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα, ὁ τοιαύτης κατασκευῆς ἢ ἐργασίας ὤν, ὁ οὕτω φρονῶν, ὁ τοιούτους διαλογισμοὺς ἔχων, ἢ τοιαῦτα διανοούμενος, Λατ. talis, Αὐτων. Δευκτ. πρὸς ἣν ἀντιστοιχεῖ ἡ ἀναφορ. οἷος, ἡ ἐρωτηματ. ποῖος, καὶ ἡ ἀόρ. ποιος, συχνότατ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. Κυρίως μετὰ τὸ τοῖος ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἕπεται ἑτέρα διὰ τοῦ οἷος πρότασις, Ἰλ. Α, 262. «Οὐχ ἅμμοι τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειρίθοον τε καὶ Ἰλ. Σ, 105. Ὀδ. Α, 267. Δ, 342, 421. Η, 312. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντὶ δὲ τοῦ οἷος κεῖται πολλαχ. καὶ τό ὁποῖος, Ὀδ. Ρ, 421. Τ, 77. «ὁπποῖόν κ' εἰπήσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.» Ἰλ. Τ, 250 καὶ ἡ ἁπλῆ ἀναφορ. Ἀυτων. ὅς, «Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἱ ἂν πέδον ἀντιάσαιμεν» Ἰλ. Η, 231. Ω, 153, 182. Ὀδ. Β, 286. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι τὸ ὅς κα ἑπομένης τῆς ὑποτακτ. Ὀδ. Α, 135. σπαν. δὲ τό, τοῖος ὅπως, Ὀδ. Π, 208. ὡς καὶ ἐπὶ πλείστων δὲ εὑρηται παρ' Ὁμήρ. τό τοῖος ὅλως ἀεὶ τινὸς ἀναφορικοῦ, καὶ τότε ἀναφέρεται συνήθ. εἰς πρός τι προηγούμενον, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὡς εἰρήθη, ὡς προείρηται. Παρὰ τοῖς ὕστερον ὅμως δηλοῦται διὰ τοῦ τοῖος ἑπομένου τι τό ὁποῖον διὰ τῆς ἀκολούθου προτάσεως προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, ὡς, τοῖα ἔλεξε, δηλ. τοιαῦτα ποῖα ἐφεξῆς ἔπονται, περὶ ὧν ἀκολούθως θέλει εἰπεῖν λόγος· μετὰ τοῦ ὑπερθετ. «Τοῖος μέγιστος δοῦπος» Ἡτ. Θεογ. 703 Lob Φρυν. σελ. 424. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κεῖται ὁ ἁπλ. τύπ. τοῖος μόνον πρὸς ἔνδειξιν ποιότητός τινος ὁποίας δήποτε, τοῖος ἢ τοῖος, Πλάτ. Πολιτ. 4, σελ. 429, Β. 437. Ε. παρβλ. Φαίδρ. σελ. 271. Δ. 2) Τοῖος μετὰ ἀπαρεμφ. ἀντὶ οὕτως, ἢ τοιοῦτος ὥστε νά, δηλ. ὧν εἰς κατάστασιν, ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι, «Τοῖοι ἀμυνέμεν, Ἰκανοί, δυνατοί ὥστε νὰ ἀντιταχθῶσιν, Ὀδ. Β, 60. 3) μετ' ἐπιθέτου δὲ φερομένου ἐν τῷ αὐτῷ γένει καὶ πτώσει ἐκφράζει πλείονα προσδιορισμόν, καὶ ἐπιτείνει μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένην ἰδιότητα τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγματος, πεπιεικὴς τοίοιο ἀντὶ τόσου ἐπιεικὴς, ὅλος ἐπιεικὴς, Ἰλ Ψ, 246. καὶ «πέλαγος μέγα τοῖον» ἐν τόσον πολλὰ μέγα πέλαγος, Ὀδ. Γ, 321. «κεφαλὴς τοῖος» Ὀδ. Δ, 335. καὶ «βλῆχρὸς μαλὰ τοῖος» Ὀδ. Δ, 135. Ψ, 282. ἀντὶ εἰς ἄκρον γλυκύς, πρὸς «Σαρδάνιον μᾶλα τοῖον», Ὀδ. Τ, 302. 4) ὁ Ὅμ. χρῆται τό οὐδ. τοῖον καὶ ἐπιῤῥήματ. ἀντὶ οὕτω, τοιουτοτρόπως, οὕτω δή, Ἰλ. Χ, 241. Ὀδ. Α, 209 Γ. 496. Δ, 778. Η, 30. παρὰ Νεωτερ. εὑρηται καὶ τοίως. (ἐσχηματίσθη δὲ τό τοίος ἐκ τοῦ, τοῖο, τοῦ.)

*Τοιόσ, τοιάδε, Ἰων. τοιῇδε, τοιόνδε = τοῖος, κατ' ἐπίτασιν. δεικτικὴν σημασίαν τοιοῦτος, τέτοιος, συνήθ. ὑπεμφαίνον ὄνν. τινα μεγαλεῖον,

ὑπεροχῆς, ἡ ἀρετῆς ὁποιασδήποτε, παρ' Ὁμήρ. σπανιώτερ. μὲν τοι ἢ τὸ τοῖος, παρ' Ἡροδτ. δὲ συνεχέστερ. καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενόν ἢ εἰς ἑπόμενον, ἔχων ὡς ἀναφορικὸν τὸ οἷος ἦτοι μὲν τόδε κλέος ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστίν Ὀδ. Ι, 4. καὶ Ἰλ. Λ, 374. Ὀδ. Α, 371. Ρ, 323. μετὰ Αἰτκ. ἐκφραζούσης τὸ μέρος εἰς ὃ ἀποβλέπετο, ἡ ἀνήκει ἡ ἰδιότης, ἤτοις δὲ δέμας καὶ ἔργα, τοὺς δὲ πόδας, τοὺς δὲ τε χεῖρας, τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὰ ἔργα, κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰς χεῖρας, Ὀδ. Ρ, 313. Τ, 359. Συνήθ. παρὰ τοῖς Ἑπικ. ἤτοις δὲ τοῖσδε λαοῖσι Ἰλ. Β, 120, 709. ἐλλείπτ. κατὰ τοιόν δε, ἀντὶ κατὰ τοιον δε τρόπον, ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἤπρωτος δὲ (Ἴστρος) τὸ ἀπ' ἑσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥέων κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε, ποταμῶν καὶ ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐκδιδόντων.» Ἡροδτ. 4, 48. καὶ 7, 10, 5. ἐν τῷ τοιῷδε, ἀντὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐν τοιούτῳ καιρῷ, Ἡρόδ. 9, 27. παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκ. τοιος δέ τις, ἐπ' ἀορίστου ἐνν. ὡσαύτ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 50. Ἐν Συγκρίσει κεῖται ἀντὶ τοῦ οἷος πολλάκ. καὶ τὸ ὡς, Αἰσχύλ. Περσ. 177. Ἀττ. ἔστι καὶ τοιοσδί, παρβλ. τοσόσδε.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο· καὶ Ἀττκ. τοιοῦτον, ὅπερ μετοι καὶ ἐν Ὀδ. Η, 309. Ν, 330. Ρ, 403. κεῖται, καὶ πιθαν. ὑπῆρχεν ἔτι παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. ἐπικρατέστερ. τύπ. ἐξαναντίας δὲ εὑρηται τοιοῦτο ἐν Αἰσχύλ. Προμ. 801. Ἀγ. 322. καὶ Θουκ. 7, 86. ταὐτ. τῷ τοῖος καὶ τοιόσδε, τέτοιος, κατ' ἐπιτασιν δεικτικὴν σημαν. παρ' Ὁμήρ. μὲν ὀλιγώτερον σύνηθες ἢ τὸ τοῖος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συνηθέστερον τῶν λοιπῶν δύο τύπων, ἐκφραζον ἐνν. ὑπεροχῆς, μεγέθους, ἢ ὁποίας δήποτε περὶ τι ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος, καὶ τὸ ἐναντίον τούτων, ποταπότητος, ἢ φαυλότητος, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258, ἀποδιδόμενον εἰς προηγούμενόν ἢ εἰς ἑπόμενον διὰ τοῦ ἀναφρ. οἷος «ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἄγαλμ' ἴδον ἐφθαλμοῖσιν, οἷον Ὀδυσσῆος ταλαίφρονος ἔστκε φίλον κῆρ.» Ὀδ. Δ, 299. καὶ διὰ τοῦ ὅσος, Ἰλ. Φ, 428. ἤτοιοῦτός ἐστιν ἢ γίνεταί τινι, ἢ περί τινα, ἀντὶ οὕτω φρονεῖ περί τινος, οὕτω φέρεται πρός τινα, ὡς τὸ τῆς συνήθ. τέτοιος ἢ τοιουτηρὶ λογῆς εἶναι μέ τινα· μετὰ Δοτ. τοιοῦτος τινι, ἀντὶ σύμφωνος, ὅμοιος μέ τινα· καί, ἕτερος τοιοῦτος κατ' ἐπιτασ. καὶ ἄλλος τις παρόμοιος ἢ τέτοιος, καὶ ἄλλος τῆς αὐτῆς ποιότητος, ὅλος τέτοιος, Ἡροδ. 1, 207. 3, 47. ὡσαύτ. καὶ οὐδ. ἕτερον τοιοῦτον καὶ ἕτερα τοιαῦτα, Ἡροδτ. 1, 120, 191. 2, 5, 150. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πολλάκ. τοιοῦτός τις ἀορίστως, ἕνας τέτοιος, κάποιος τέτοιος καὶ πληθ. «τοιαῦτ' ἄτταν ἀντὶ τοιαῦτά τινα, τὸ Λατ. talia quaedam γέγονεν ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις» Πολυβ. ἤτοι ἠκολούθησε κατὰ κάποιον τέτοιον τρόπον. Ἠγουμένης ἐρωτήσεως τὸ τοιαῦτα ἐπέχει τύπον καταφάσεως ἀντὶ οὕτως, οὕτως ἔχει, Valck. Φοίν. 420. Seidl. Εὐρ. Ἰλ. 640. τοιαῦτα, ἀπολύτ. ἀντὶ καὶ ἐρεῖν, καὶ ἄλλα παρόμοια, Λατ. et sic porro, Δημ. καὶ Ἀττκ. τοιουτοσί. Ἑπίρ. τοιούτως, μὲ τέτοιον τρόπον, τοιουτηρὶ λογῆς, παρβλ. τοσοῦτος. (ἔστι δὲ τοιοῦτος οὐχὶ συνθετον ἐκ τοῦ τοῖος καὶ οὗτος, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐπέκτασ. τύπος τοῦ τοῖος, ὡς καὶ τὸ τοσοῦτος, τηλικοῦτος, κ. τ. τ. ἡ δὲ πρώτη συλλβ. εὑρηται παρὰ τοῖς Τραγκ. καὶ Ρωμκ. ἀπὸ ὅτε βραχεῖα, Valck. Φοίν. 512. διατριβ. σελ. 109.) ὅθεν

Τοιουτόσχημος, ὁ, ἡ, ον (σχῆμα) Ὁ τοιοῦτον σχῆμα ἢ τέτοιον ἔχων Σέξτ. Ἐμπ.

*Τοιουτοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, ονος = τοιοτοσχημος.

Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, ον, (τρόπος) Τοιοῦτος κατὰ τὸν τρόπον ὢν τέτοιον τρόπον ἔχων, τοιοῦτος, τέτοιος, παραπλήσιος, παρόμοιος. καὶ Ἐπίρ. «Τοιουτοτρόπως» κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τέτοιας λογῆς, οὕτως. Ἡροδτ. 7, 226. Θουκ. β', 13. παρ' Ἐπικουρ. ἐν Διογ. Λ. 10, 79.

Τοιουτόχροος, ὁ, ἡ, ον (χρόα) Ὁ τέτοιον χρῶμα ἔχων, τέτοιος κατὰ τὸ χρῶμα. Εὐστάθ.

Τοιουτώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (τοιοῦτος, εἶδος) Ὁ τοιοῦτον εἶδος ἢ τρόπον ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τοιουτοτρόπος. Λουκιαν. Ἀλ. 20.

Τοιούτως, Ἐπίρ. ἴδε τοιοῦτος.

Τοῖσδεσι, ἐν Ὀδυσ. Κ, 268. Φ, 93. καὶ

*Τοίσδεσσι, τοῖς δεσσιν, συχνακ. παρ' Ὁμ. ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἀντὶ τοῦ ἤτοις δεσι, καὶ ἤτοίσι δέσι, ἀρχ. ἑπικ. τύπ.

Τοίχαρχος, ὁ, (τοῖχος, ἄρχω) Ὁ τῶν τῆς νεὼς τοίχων ἄρχων, ὁ ἐστιν ὁ ἐπιστάτης ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ πλοίου ἔνθα ἵστανται οἱ κωπηλάται, ὁ τῶν κωπηλατῶν πρῶτος καὶ ἐπιστάτης· ἦν δὲ τὸ δέξιωμα τοῦτο ἐν τοῖς πλοίοις τὸ δεύτερον μετὰ τὸν ναύτην. Λουκιαν. Διάλ. Ἑταιρ. 14. καὶ Ἀρτεμίδ. α. 35. «Ἄρχει δὲ περισσοῦ μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς, πρωρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος».

Τοιχίζω, μελ. ίσω (τοῖχος) Κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, ἢ κλίνω, πλαγιάζω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατὰ μίαν πλευρὰν λέγεται ἐπὶ πλοίου ὅταν τοῦτο εἰς καιρὸν κημαινομένης θαλάσσης ἢ ἐναντίου ἀνέμου κλίνον ἐπὶ τὸ πλάγιον μέρος, (ἐπὶ τοῦ τοίχους) πορεύεται, ἀρμενίζει εἰς τὸ ὀρτζα, ἤτοι ὀρτζάρει, Ἰταλ. orzare. ὁ Σουϊδ. ἔχει «Διατοιχαίνειν, ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον γενέσθαι· καὶ Ἀχ. Τατ. 3. «κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος».

*Τοίχιον, τό, ὑποκρ. τοῦ τοῖχος, Ἐπιγραμ.

Τοιχογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ἢ ζωγραφίζειν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφή, ζωγραφία, εἰκονογραφία, παρὰ Πολυβίῳ λέγονται τὰ χρονικὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως ἐν τῇ Ῥώμῃ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ λευκοῦ τοίχου γεγραμμένα πρὸς ἀνάγνωσιν πάντων, ἐκ τοῦ

*Τοιχογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω) Ὁ ἐπὶ τοῦ τοίχου γράφων ἢ ζωγραφίζων.

Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ. (διφάω) Ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, διατρυπῶν διὰ νὰ κλέψῃ τι, ὅθεν τροπ. ταὐτὸν τῷ, τοιχορύκτης, καὶ τοιχώρυχος. Ἡσύχ.

Τοιχόκρανον, τό, (κρᾶνον) Τὸ κρᾶνον, ἤτοι ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου. Μαθημ. παλ. σελ. 83.

*Τοιχόομαι, οῦμαι (τοῖχος) Ὡς τοῖχος παρίστομαι, ἢ φαίνομαι ἐναντία ἀπό ἐτι ἀληθῶς εἰμί, Πλουταρχ. παρβλ. ἱππόομαι.

*Τοιχοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω) Ὁ τοίχους ποιῶν, οἰκοδομῶν.

Τοιχορύκτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τοιχωρύχος, Lob. Φρυν. σελ. 232.

Τοῖχος, ὁ. Κατασκευὴ οἰκοδομική, ὠκοδομημένον ὕφωμα ἔμπροσθεν μέρους τινός, συνήθ. τὸ τεῖχος τῆς οἰκίας (Δουβάρ, Τουρκ.) Ὅμ. ὡς τε καὶ, τοῖχος δώματος, τοῖχος μέγαρον ἔχει Ἰλ. Π. 212. «Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἁράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι δώματος ὑψηλοῖο, καὶ Ἰλ. Σ, 374. ὡσαύτ. τοῖχος αὐλῆς, Ἡτ. ἔργ. 734. Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. «τυφλὸς τοῖχος» ὁ μὴ ἔχων θυρίδας, παράθυρα 2) τὸ πλάγιον μέρος ἤτοι ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, Banda, Ἰταλιστί. Ὀδυσ. Μ. 420. «Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἀφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λύσε κλύδωνι πρόπροσθεν. Εὐστάθ. «Τοῖχος νεως, τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου, ἤτοι τὰ σανιδώματα. Θουκ. 7, 36. καὶ Λουκιαν. Ζεὺς Τραγ. 40. «Τοίχου ἄρχων» ἀντὶ τοῦ, τοίχαρχος. (συγγεν. τῷ τεῖχος, ὅπερ μόνον ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως ἢ τοῦ ψρουρίου τειχῶν λέγεται.)

*Τοιχωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. (τοιχωρύχος) Τὸν τεῖχον διορύττω, διατέμνω, διατρυπῶ τὸν τοῖχον ὡς κλέπτης, ὅθεν κλέπτης εἰμὶ μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ τοιχωρύχου, εἰσέρχομαι ὡς κλέπτης εἰς τὰς οἰκίας, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ε. «Μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὴν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχωρυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ». Ξενοφ. Ἀπομν. α. β'. 62. «Κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν». Μεταφορικ. «Οἷα ἀτοιχωρύχητα περὶ τὸ ἄνειον· πόσα ἐκλεψαν, πόσας κλοπὰς ἔπραξαν· ἢ κοινότερον, πόσαις διαβολιαῖς καὶ κλεψιαῖς μετεχειρίσθησαν. Δημοσθέν. ὅθεν

Τοιχωρύχημα, τό. Ὀπή, τρύπα εἰς τὸν τοῖχον. «Γαλῆς τοιχωρύχημα· τοίχου ὀπὴ ὑπὸ γαλῆς γεγενημένη. 2) τροπκ. διαβολιά, δολιότης, πανουργία.

Τοιχωρυχία, ἡ. Τὸ διορύττειν καὶ διατρυπᾶν τὸν τοῖχον, κλοπή, κλεψιά, καὶ διαβολιά, πονηρία. Ξενοφ. Ἀπολογ. 12.

Τοιχωρυχική, ἡ, προσυπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ τοιχωρύχου. Σέξτ. Ἐμπ.

Τοιχωρύχος, ὁ. (τοῖχος, ὀρύσσω) Ὁ τοὺς τοίχους διορύσσων, σκάπτων, διατρυπῶν κλέπτης, κρυφοκλέπτης, καὶ καθολ. πονηρὸς, ἀπατεών, κακοῦργος.

Τοίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τοῖος. Οὕτως, τοιουτοτρόπως.

*Τοιῶς δε, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τοιός δε = τοίως.

Τόκα, Δωρικ. ἀντὶ, τότε, Πινδ.

*Τοκαρίδιον, τό. Ὡς τὸ τοκάριον, ὑποκρ. τοῦ τόκος, (ι)

*Τοκάριον, τό, ὑποκρτ. τοῦ τόκος. Μικρὸς τόκος, διάφορον, Λατ. usurula Γλωσσάρ.

*Τοκαρύδιον, τό, ἡμιρτ. Γραφ. ἀντὶ τοκαρίδιον.

Τοκάς, άδος, ἡ. (τίκτω) Ἡ γεννήσασα, ἢ ἡ γεννώσσα, ἢ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ μήτηρ. Ὀδυσ. Ξ, 16. καθόλου δὲ, εὔφορος, καρποφόρος. Στράβ. δ'. ὅθεν

Τοκάω, ῶ. Γεννῆσαι θέλω, ἢ μέλλω νὰ γεννήσω, πλησίον τοῦ γεννῆσαι εἰμί. Ἡρακλῆος, παρὰ Πολυδ. β'. 7.

Τοκετός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τόκος, γέννησις, γέννα ἢ καιρὸς τῆς γέννας. Πολυδ. β'. «Ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ μέχρι ἑτκάτου γήρως». 2) τὸ γεννηθέν, ὃ ἐγεννήθη.

Τοκεύς, έως, ὁ, (τίκτω) Ὁ τίκτων, γεννῶν, γονεύς, γεννήτωρ, πατήρ. Παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡτ. συνήθ. ἀντὶ οἱ γονεῖς, ὁ πατὴρ, καὶ ἡ μήτηρ, ἔτι καὶ Δυϊκ. ἤτοκῆε δύοιν Ὀδ. Θ, 312. Ἔνια δὲ εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 138, 155. χρῶνται δὲ συνήθ. ὅτε Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. τῷ Ἰων. τύπ. τοκῆες, ἦων, κ. τ. τ. ἐν δὲ Ἰλ. εὑρηται καὶ Γενκ. τοκέων, παρβλ. Lobeck. Φρυν. σελ. 69. ἡ δοτκ. τοκέσι εὑρηται ἐν τινι Ἐπιγρ. παρὰ Boeck. Inscr. Τομ. 1, σελ. 536, καὶ 948.

Τοκήεσσα, ἡ. (τόκος) ταὐτὸν τῷ, τοκάς, Ἱππ.

Τοκίζω, (τόκος, 2.) Ἐπὶ τόκῳ δανείζω, δίδω ἀργύρια μὲ τὸ διάφορον. Πολυδ. ὅθεν

Τοκισμός, ὁ. Τὸ τοκίζειν, τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείζειν, βάλλειν εἰς διάφορον, Ξενοφ. πόρ. δ'. 6. «Ἐπ' ἐμπορίας, καὶ καπηλείας, καὶ τοκισμοὺς τρέποντα» καὶ

Τοκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τοκίζων, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων. (Μαμελεσζῆς, Τουρκ.) Πολυδ. γ'. 9.

Τοκογλυφέω, ῶ. Τοκογλύφος εἰμί, πράττω ὡς τοκογλύφος, μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ τοκογλύφου. Πολυδ.

Τοκογλύφος, ὁ. (τόκος, 2. γλύφω) Τοκιστής, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων καὶ μέχρι ὀβελοῦ ὠφελούμενος, πλεονέκτης τοκιστής, ὅστις ἀκριβῶς λο-

γκριάζει καὶ τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, καὶ προτέχει εἰς τὴν δοκιμὴν καὶ εἰς τὸ βάρος τῶν νομισμάτων, ὡς ὁ ὀβολοστάτης, ἵνα κερδήσῃ τι περισσότερον. Πλουτ. Γερμ. Zinsenspalter Ἰακ. Α. Π, σελ. 598. (ζ)

Τοκολῃψία, ἡ, (λαμβάνω) Λῆψις τοῦ τόκου, τὸ λαμβάνειν διάφορον, εἰσπραξις τόκου.

Τοκοπράκτωρ, ορος, ὁ, (πράττω) Ὁ τόκους εἰσπράττων, συλλέγων, ἢ βιάζων τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσουν τοὺς τόκους.

Τόκος, ὁ, (τίκτω) Τοκετός, τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις. Πλάτ. Συμπ. κε. »Ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ξυνουσία τόκος ἐστίν· ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα.« Ἰλ. Τ, 119. »Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον καὶ Τμ. Δημτρ. 101. ἔτι καὶ ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Ρ, 3. »Πρωτοτόκος, κυνρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο· τοκετοῦ, γάμος. Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. »Ἐκ τοὺς τόκους αἱ νέαι ποιοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους· ἐν τῷ γεννᾶν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας. 2) Καὶ ὁ γεννώμενος παῖς, τέκνον, γέννημα, νεογνόν, Ἰλ. Η, 128. »Πάντων Ἀργείων ἐρέω γενεὴν καὶ τόκον ἁπάντων Ξενοφ. Λακ. πολ. ε'. 5. »Πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοίρου λαμβάνειν, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. γένεσις, καταγωγή, Ὁμ. ἐπὶ ζώων, Ὀδ. Ο, 175. ἰδίως δὲ ὁ τόκος περὶ τῆς γυναικείας Ἡροδ. 1, 111. 3) τροπ. Διάφορον ἢ κέρδος, ὃ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ δανεισθέντος ἀργυρίου ἢ χρηματικοῦ κεφαλαίου λαμβανόμενον ἢ διδόμενον διάφορον, κέρδος, ἐντόκιον, Ἀριστοτέλ. πολ. ά. »Ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον, ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν· ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτὰ ἐστιν· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις λέγει τὸν τόκον εἶναι ὅτε »κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πλέον τἀργύριον φύει γίγνεται ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου. Ἰσοκράτ. »Τοὺς γινομένους τόκους ἀποδοῦναι. Ξενοφ. Κυρουπ. η. γ'. 15 »Ὅ,τι ἂν λάβωσι σπέρμα, ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδὲν τι πολύνω, Ἀριστοφ. »Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δανείζεσθαι· ἐπὶ δανειζομένου μὲ μεγάλον διάφορον οὕτω καί, »τόκον φέρειν. Αἰσχύν. παρὰ τοῖς Εὐαγγελιστ. »Νομίζεσθαι, πράττειν συν τόκῳ· λαμβάνειν, ὁσῦναι μὲ τὸ διάφορον. ὅθεν

Τοκοφορέω, ῶ, (φέρω) Τόκον, διάφορον φέρω, πληρόνω τὸ διάφορον. Δημοσθέν.

Τόλμα, ἡ, καὶ τόλμη. Διάθεσις τῆς ψυχῆς, δι' ἧς δύναται νὰ ἐπιχειρισθῇ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα ἢ δύσκολα πράγματα, θάρρος, ἀποκοτία, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀφοβία, θράσος, τόλμη· »τόλμα τέ μοι αὐθεῖα γλῶσσα ὀρνῦσι λέγειν« Πινδ. Ὀλ. 13, 14. ἤτοι προθυμία δικαία καὶ εὐθεῖα, καὶ Ἡροδ. 7, 135. ὡς ἰδίως ἀττικ. τύπ. ἀστὶ τόλμη, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο τόλμα καὶ παρ' Εὐρ. παρθ Lob. Φρυν. σελ. 331. τὸ δὲ τόλμα ἔστι Δωρικ. Συμβολικῶς δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς καὶ ἡ ὕαις. Εὐσταθ, (τόλμα ἔστι συγγεν. τῷ ΤΔΑΩ, ΤΑΛΑΩ, tolerare) ὅθεν

Τολμάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰων. τολμέω, Ἡροδτ. 8, 77. τολμᾶτε ἀντὶ τολμᾶτε, Δωρικ. ὡς τὸ τλῆναι. Λαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, ἀναλέγομαι, ὅθεν ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐνθαρρύνομαι, θάρρος λαμβάνω, ἐγκαρδιοῦμαι καὶ ἐπιχειρῶ τι δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀποφασίζω τι μὲ καρδίαν, ἀποκοτῶ, πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἀπὸ ὑτ. »τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα« Ἰλ. Ρ, 68, καὶ Κ, 232. μετὰ ἀπαρεμ. θάρρος λαμβάνω, καρδίαν ἀποκτῶ εἰς τὸ νὰ κάμω τι, ὡς τὸ Λατ. audere, τόλμην ἔχω, θρασύνομαι, αὐθαδιάζω. Ἰλ. Θ, 424. »εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀΐξαι καὶ Ὀδ Ι, 332. Ω, 261. Ἡροδτ. 7, 10. καὶ Ξενοφ. Κυρπ. ε', γ, 15. »Πῶς δ' ἂν τολμῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαινεῖν«, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπαρεμφτ. κεῖται ἐσθ' ὅτε ἡ μετοχ. »Ἀτὰρ ὁ τέως μὲν ἀτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ« Ὀδ. Ω, 162. Ἰακβ. Ἀνθ. 1, 1, στλ. 148. σπαν. μετὰ Αἰτκ. τολμᾶν πόλεμον, Ὀδ. Θ, 519. »πάντα τολμᾶν« Ἰακ. Α Π. σελ. 488. ἔτι δὲ καὶ ὑπομένω, ὑποφέρω τι μετ' ἐπιμονῆς, ἐγκαρτερῶ, Boeckh. Πλάτ. Μιν. σελ. 142. παρθλ. ΤΔΑΩ. ὅθεν

Τόλμη, ἡ, Ἀττκ. ταὐτὸν τῷ, τόλμα.

Τολμήεις, εσσα, εν. Τλητικός, καρτερικός, ὑπομονητικός, ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, εὐσταθής, ἐπιμένων, Ὀδ. Ρ, 284. ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ παχῷ, τολμηρός, αὐθάδης, θρασύς, Ἰλ. Κ, 205. ἐπικ. κατὰ συναλ. τολμῆς, ῆτα, ῆν, ἐξ οὗ ὑπερθ. τολμήστατος, Σοφ. Φιλ. 984, ὅπου ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς τολμίστατος γράφουσι.

Τόλμημα, τό (τολμάω). Πρᾶξις τολμηρά, τολμηρὸν ἐπιχείρημα, τετολμημένον ἢ μετὰ θρασύτητος γινόμενον ἔργον, Θουκυδ.

Τολμηρία, ἡ. Τόλμη, θράσος, ἀποκοτιά, ἐκ τοῦ

Τολμηρός, ά, όν (τολμάω). Ὁ τόλμην ἔχων, ὁ τόλμῃ πεποιθώς, θαρραλέος· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, τολμήεις. Ἐπίρ. -ρῶς. Ξενοφ. Συμπ. β'. 12. »Καὶ περ γυνὴ οὖσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ἔξω ἰέναι«.

*Τολμῇς, ῆσσα, ῆν, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τολμήεις, ὅπερ ὄρα.

Τόλμησις, ἡ (τολμάω). Τὸ τολμᾶν, τολμηρὸν εἶναι, ἀμφιβαλ.

Τολμητής, οῦ, ὁ (τολμάω), παρὰ Θουκυδ. α', ταὐτὸν τῷ τολμητίας.

Τολμητίας, ου, ὁ. Ὁ τόλμην καὶ θάρρος ἔχων, ὅς τις μετὰ τόλμης ἢ θάρρους ἐπιχειρεῖ μεγάλα, δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα· προπέτης, αὐθάδης, θρασύς, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν, Ἀγαθίας.

*Τολμητικός, ή, όν, = τολμηρός, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1405.

*Τολμητός, ή, όν, ἐπίθ. ρηματ. ἐκ τοῦ τολμάω. Ὁ τετολμημένος, ὁ μετὰ τόλμης καὶ θράσους παραχθείς, ἢ πᾶν ὅ,τι μετὰ τόλμης δύναται νὰ γίνῃ, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

*Τολμίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ τολμηείς. Λίαν τολμηρός, ἐπιχειρηματικός, Σοφ. Φιλ. 984.

Τολοιπόν (λοιπός), ἐπίρρ. Τὸ ἐπίλοιπον, ὅσον διὰ τὸ ἐπίλοιπον. 2) ἐπὶ χρόνου ἐξῆς, ἐπομένως, ἀπὸ τοῦτο, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. 3) ἄρα, λοιπόν, ὅθεν. Σοφ. καὶ Πλάτ.

Τολύπευμα, τό (τολυπεύω), ταὐτὸν τῷ, τολύπη.

Τολυπευτικός, ή, όν. Ἐργαστικός, ἐπιτηδειστικός, εἰς ἐκτέλεσιν, ἐκπεραίωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. Ἡσύχ.

Τολυπεύω (τολύπη). Τολύπην ποιῶ, κάμνω τολύπαν, μαζόνω τὰ ἔξωτερικὰ καὶ πρὸς γνέσιμον ἕτοιμα μαλλιὰ εἰς κουβάρι, ἢ εἰς δεμάτι ὅπερ τολύπη λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἐκτελῶ, κατεργάζομαι, ἢ ἐξεργάζομαι, τελειόνω ταλαίπωρόν τι καὶ κοπιαστικὸν ἔργον, ξεμπερδεύω τι δυσχερές, ἢ φέρω εἰς περαίωσιν ἐπίμοχθόν τι ἔργον, Ἰλ. Ξ, 86. »Πολέμους τολυπεύειν· καὶ Ω, 7. »Ὁπόταν τολύπευσεν. ὁ Εὐσταθ. λέγει· »Ἰστέον δέ, ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐρίων σφαῖρα· ὅθεν καὶ τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται«, κακοπαθεῖν, μοχθεῖν, ταλαιπωρεῖν καὶ »πόνον, ἄλγεα, πένθος, τολυπεύειν, ἤτοι πόνους, δεινά, λύπας ὑπομένειν· »χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, Ἡσιόδ. παρθλ. ἐκτολυπεύω. 2) Μηχανῶμαι, στρέφω, κλώθω, ὡς καὶ τὸ, πλέκω, μεταφορ. »Δόλους τολυπεύειν· ταὐτὸν τῷ, πλέκειν, στρέφειν, ἐφευρίσκειν δόλους· μεταχειρίζομαι, κατεργάζομαι, ἐφευρίσκω δόλους καὶ ἀπάτας. Ὀδ. Τ, 137. »Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δόλους τολυπεύω«. Εὐριπδ. Ῥήσ. 744. καὶ, 751. λέγει· »Θρᾳκῶν πέπλους τολυπεύειν· αὐτὶ τοῦ, τεύχειν, προξενεῖν, ἐπιφέρειν, ἐκ τοῦ

Τολύπη, ἡ. Τὸ κατασκευαστὸν καὶ περιλοκαλημένον ἔριον, ὅ ἐστι τὸ ἐξεσμένον ἢ λαναρισμένον καὶ περιτυλιγμένον εἰς σφαῖραν, εἰς δεμάτι, ἢ τολύπαν καὶ εἰς γνέσιμον ἕτοιμον μαλλίον, τὰ τοῦ ἐρίου ὀράγματα τὰ ἐπὶ τῷ κλωσθῆναι ἐξασκούμενα, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἐρίων σφαῖραι· τὰ κατειργασμένα καὶ ἔμπλεκτα καὶ ἀσκηθέντα εἰς τὸ κλωσθῆναι ἔριον· ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ Λακωνικῶς »Τολύπαν λεγομένη, Λατν. glomus· οὕτω καλεῖ ἡ Ἀνθολογία τὸν καλαθίσκον, ἤτοι τὸ πανέριον· »Στάμνους ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακας· καὶ ἀλλαχοῦ »Ὃν ποτ' ὀδόντι ἐπλήρου τολύπη πᾶτα καθειρομένην« ἐν τῷ γνέθειν ἐκπαίρισε καὶ ἔπαιζε τὸ νῆμα μὲ τοὺς ὀδόντας· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ ἐγνεσμένον ἔριον, νῆμα, κλωστή, κουβάρι ἐκ νήματος· ῥάμα· »καλλωδίοις τε καὶ τολύπαις τοὺς καλάμους συνδήσαντες«, Ἀγαθ. 2) Πλακοῦς τις, ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος παρωνομασθείς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τολύπη, τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βάρακας καλοῦσιν.« – 4) Εἶδος στρογγυλῆς κολοκύθης. δ'. Βασιλ. δ'. 39. »Συνέλεξε τολύπην ἀγρίαν· καὶ καθόλ. βῶλος, μάζα, θρέμβος.

Τομαῖος, ὁ, ἡ, ον, καὶ τομαῖος, αία, αῖον (τομή). Κοπτερός, κόπτων. 2) παθ. κεκομμένος, κεχωρισμένος, »Ἄκος τομαῖον. Αἰσχυλ. Χοηφ. 535. ὡς τὸ »Τέμνειν ἄκος« ἴδε τοῦτο. »Χαίτα τομαῖος· ἡ κεκομμένη, ἡ κουρευμένη χαίτη, Εὐριπ. Ἄλκ. 101.

*Τομάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόμος. Μικρὸς τόμος, τομίδιον.

*Τόμαρος, ὁ· καὶ τόμουρος. Ἱερεὺς ἢ μάντις εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀντὶ, τομάρουρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος (ὅθεν τὴν σήμερον αἱ περὶ αὐτὸ κώμαι γενικῶς τομαροχώρια καλοῦνται.), καὶ προφήτης, καὶ ἱερεύς, καὶ Σύτης, καὶ μάντις. Ἐν Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 403.» Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοι βουλῇσι, ὅπου ὅλοι οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ ἀνέγνωσαν »Διὸς μεγάλοιο τόμαροι, ἢ, τομοῦρομ· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. λέγει· Τὸ δὲ »Θέμιστες Διώ« φασί τινες μὴ δεῖν ἐπὶ μαντείας τίθεσθαι, ἀγορὰς γὰρ καὶ βουλὴς λέξιν εἶναι τὴν Θέμιν· διὸ καὶ ἀντὶ τοῦ, Θέμιστες, τόμουραι γράφουσιν, ὅ ἐστι, μαντεῖαι. Ὅρος γάρ κατὰ τὸν γεωγράφον (Στράβ ζ'. σελ. 505.) τάμαρος ἐν Ἠπείρῳ, ὑφ' ᾧ κεῖται Ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν, ἐξ οὗ τόμουροι, εἰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, καὶ μαντεῖαι τόμουραι. Κατὰ Στεφαν. Βυζ. ἐλέγετο τὸ ἐν Ἠπείρῳ ὄρος Τμάρος καὶ ὁ ἐν Δωδώνῃ τιμώμενος Ζεύς, Ζεὺς Τμάριος, παρὰ Ἡλιοδωρ. παρθλ. καὶ Οὐίργιλ. Ἐκλ. 8, 44 καὶ, Τομαρίας φηγός, ἡ ἐν Δωδώνῃ δρῦς, Ὀργ. Ἀργ. 264, καὶ 1154. κατ' ἔκτασ. τύπ. ἔστι τὸ Τάμαρος, καὶ Τόμαροι· τινὲς παράγουσι τὸ Τόμαρος ἢ Τουμολος ἐκ τοῦ τέμνω, τομή.

Τομάω, ῶ (τομή). Τομῆς δέομαι, ἐπιθυμῶ, χρείαν ἔχω τομῆς (κόψιμον χρειάζομαι), Σοφ. Αἴας 582. »Πύκαζε θᾶσσον, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θορεῖν ἐφῳδὰς πρὸς τομῶντι ποιήματι, τομῆς δεομένῳ, χρείαν ἔχοντι. ὥσπερ ἐλέγετο τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴτησιν εἶχεν, διὰ γὰρ τῆς τομῆς μόνης ἰᾶσθαι δύναται.

Τομεῖον, τό (τομή), = τομεύς.

Τομεύς, έως, ὁ, Δωρικ. δοτικ πληθ. τομέσι, Ἀρχιμ. ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 197. (τομή). Τμητήρ, ὁ τέμνων, κόπτων, Πλούταρ. 2) Τὸ κοπίδιον τοῦ σανδαλιοῤῥάφου.

Πλάτ. Ἄλκ. α'. 52. «Ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει πον τομεῖα· παραβλ. τὸ τοῦ Πολυδ. ἐν ἰ. 14. καὶ τὸ, τομεῖον Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. (αὐτόθι ἔχει· «Τομεύς ἐργαλεῖον ἐστιν τὴν βάσιν ἔχον κυκλικὴν. Σμίλη δὲ ἠμικυκλικήν. Ἡ αὐτὴ λέξις φέρεται καὶ παρὰ Ξενοφ. ἐν τῷ Ἱππαρχ. β'. 3. «Οὗτοι καὶ σίδηρος μάλιστα διατέμνει σίδηρον, ὅταν τότε ἡγούμενον ἐρῶμενον ᾖ τοῦ τομέως καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. Ὁ Γαλην. ἐν Γλωττ. «Τομεὺς καλεῖται σιδήρου ἐργαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρός ἄλλα τε τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεύσαι ἥλους χρῶνται ἢ κατ' ἄλλους «δίχηλόν τι ἐργαλεῖον τὸ ἐπὶ τὸ ἀνασπᾶν καὶ ἐκκρούειν τοὺς σιδηροῦς ἥλους ἐπιτήδειον, ὅπερ κοινῶς τανάλια λέγεται. 2) ἐν τῇ μαθηματ. τμῆμα ἢ τομὴ κώνου, κύλου κ.τ.τ. Εὐκλείδ. στοιχ. γ'. 10. καὶ Ἀρχιμηδ. σφαῖρ. ε'. 4) τῶν ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς, ὅτι τέμνουσι τὴν τροφὴν καὶ διαιροῦσι καὶ διχάζουσι τὸ προσπῖπτον· οἱ αὐτοὶ ἔτι καὶ διχαστῆρες, καὶ κτένες καλοῦνται.

Τομεύω, ταὐτὸν τῷ, τέμνω Ἡσύχ.

*Τομέχρι, ἐπίρ. = μέχρι, Lob. Φρυν. σλ. 50.

Τομή, ἡ (τέμνω). Τμῆσις, τὸ τέμνειν, κόπτειν, τὸ κόψιμον, κοψιματιά, ἡ ἐκ κοψίματος πληγή. Ἱπποκράτ. αἰρ. «Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν· τὰ κοψίματα τῶν σκηπτόντων μελῶν. «Τομὴ δένδρου· τὸ κόψιμον τοῦ δένδρου, ὡς τὸ «Τέμνειν δένδρον». 2) Τὸ κεκομμένον, τετμημένον, πᾶν ὅ,τι κόπτεται ἀπό τινος ὅλου, κομμένον μέρος δένδρου, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 234. περὶ τοῦ, σκήπτρου. «Τὸ μὲν οὖ ποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Ἐπειδὴ τὴν τμῆσιν, ἣ ἐστι τὴν ῥίζαν αὐτοῦ, τμηθὲν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπεν. ὁ Σχολ. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Τομή, στέλεχος φυτοῦ, οὗ ἀποτέτμηται τὸ κλάδος». Ἡ ῥίζα ὅθεν ἐτμήθη. Ἡσύχ. «Τομή· ἀμπέλου· τὸ βλαστολόγημα, κλάτις. 3) τμῆμα, κόμμα, ἀπόκομμα, χώρισις, διαχώρισμα, διαφορά, διάκρισις μερῶν, ντομή λόγουν, Ἕρμογ.

Τομίας, ου, ὁ (τέμνω). Κεκομμένος, τετμημένος, σύνευχος, ταὐτὸν τῷ, ἐκτομίας, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ς'.

Τομικός, ἡ, ὁν (τέμνω). Εἰς τὸ τέμνειν ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων.

Τόμιος, ὁ, ἡ, ον (τομή). Τετμημένος, κεκομμένος· συνῃδ. οὐδέτ. «Τὰ τόμια, ταὐτὸν τῷ, ἔντομα, ἱερά, ἱερεῖα, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν, ὅ ἐστι θυσία γινομένη κατὰ παγγύρους ἐπὶ ὅρκων καὶ συνθηκῶν «Στὰς ἐπὶ τομίων κάπρου, καὶ κριοῦ καὶ ταύρου». Δημοσθέν. «Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων ὠμοπατεῖν». Διονύσ. Ἁλικ. τὰ ἀρχαιότερον τοῦτον ἐλέγετο· «Ὁμόσαι καθ' ἱερῶν τελείων». Δημοσθέν. ἡ δὲ Ὁμηρικὴ ἔκφρασις ἔστι τό· «Ὅρκια τέμνειν». – Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Λ, στίχ. 23. ἔχει· «Ἐπὶ γὰρ νεκρῶν, τόμια, φασί, καὶ ἔντομα, ἐπὶ δὲ θεῶν ἱερεῖα· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· «Τόμια, τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκροτηριάσματα τοῦ νεκροῦ».

Τομίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τομεύς, τανάλια. Γλωττ. Στεφ. «τὰς μύλας ἔχει τομίδας». Ο'.

Τομός, ἡ, όν, ἐπίθ. ῥήματ. τοῦ τέμνω. Τομητικός, ὁ τέμνων, ἢ ὁ δυνάμενος τέμνειν, κοπτερός· ὀξύς, ἠκονημένος, σκαν. ἐν τῷ Θετκ. Πλάτ. Τίμ. σελ. 61. Ε. Συγκρίτ. τομώτερος, Φωκυλ. 116. Ὑπερθ. τομώτατος Σοφοκλ. Αἴας 826. «Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔπτηκεν ἢ τομώτατος», λέγει διαπορητικός, διαιρετικός, μεριστικός, καὶ αὐτόθ. Lob. Ἐπίρ. τομῶς, με κοπτερὸν τρόπον, συντομον, ἢ ταχῶς, διακεκριμμένως.

Τόμος, ὁ (τέμνω). Τμῆμα, τέμαχος, τὸ ἀποτετμημένον ἢ κεκομμένον μέρος ἀπό τινος, κομμάτιον παρ' Ἀθην. «Ἀλλάντες, φύσης, γαστρός, μήτρας, τυροῦ τόμοι». Ἔτι δὲ καὶ τμῆμα ἢ μέρος βιβλίου τινὸς ἐπὶ δερρέως ἢ τοι μεμβράνης γεγραμμένου, καὶ εἰς ἀνείλημα περιτυλιγμένου, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τόμος χάρτης». Ἡσαΐας κεφ. ἢ. 1. «Λάβε σοι τόμον καινὸν μέγαν· ὅπερ ἄλλοι μετέφρασαν· «Τόμον χάρτου καινοῦ μεγάλου· ἔνθα κυρίως σημαίνει τὴν λεπτὴν διφθέραν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ χάρτου μεταχειριζόμενοι ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ὑποριστικῶς «Τομάριον» λέγει κυρίως τὸ δέρμα τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγὸς, καὶ τοῦ λαγοῦ κ.τ.τ. μερῶν ζώων. Κυριολεκτεῖται δὲ τὸ, τόμος, παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐπὶ βιβλίου, volume Γαλ.

Τόμουρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ τόμαρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς, οἰονοτκόποι, διάκονοι».

Τοναῖος, αία, αῖον (τόνος). Τετονισμένος, ἐντεταμένος, ἐκτεταμένος, τανισμένος, σύντονος, μὲ τόνον. «Δρόμος τοναῖος». Ἰσχυρός, ταχύς, μὲ βίαν, Σουϊδ. «Τοναίαν ἔξυπνα. φωνὴ· μεγάλη φωνή, ἢ ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς. Ἄλεξις παρὰ Φωτ. ἐν λέξ. «Οὐκ ἔχω γε ἄλλο τι εἰπω τοναίας τηλικαύτης ἀξιον· ἡ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται, τοναία.

Τονάριον, τό (τόνος). Συρίγγιον φωνητικὸν, σύριγξ, ἢ σφυρίκτρα, δι' ἧς ἐδίδον τῷ ψάλλοντι ἢ ἀγορεύοντι τὸν ἁρμόζοντα τόνον πρὸς τὸ ᾄδειν ἢ ὁμιλεῖν. πῶς τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόπων ἄγουσι, καὶ τοῦτο ἔχων οἰκείτης, αὐτοῦ λέγοντος ἐπιπιπτὸν ἔστωσ, ἐνεδίδου τόνοι ἐπιεικῆ καὶ πρῖον, ᾧ τὴν κραυγὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφῄρει τῆς φωνῆς. Πλουτ. περὶ Ἀοργησ. 6. ἄλλως ἐπιτόνιον λεγόμενον, καὶ ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσι, Λατ. fistula, Κουϊντλ. inst. rhet. ι, 10, 20.

Τονέω, ταὐτὸν τῷ, τονόω. Εὐστάθ.

*Τονθορύζω, καὶ, τονθορίζω. Ἀτημάντως καὶ ἀσαφῶς πως ὁμιλῶ, συγχεχυμένως ὁμιλῶ, μουρμουρίζω, ἢ κρυφομουρμουρίζω, ἀτάκτως ἢ ὑπόπτως λαλῶ, ἠρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω. Ἀριστοφ. Βατρ. 747. Ἀχαρ. 683. Σφηκ. 614, καθ' ἃ χωρὶς εὑρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογρ. καὶ ἐκδοσ. ἡ γραφὴ -ύζω· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ζώων· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· τονθρύει, ἡ φωνῇ. Ἐν παροιμ. Σολμ. κς'. 21. κεῖται· «Τονθρυστὴς, ὡσ ἀντὶ τοῦ, γογγυστὴς, παρ' Ἀκύλα. Τὸν σχηματισμὸν «Τονθρυγέων» ἔχει ὁ Φερεκράτης παρ' Ἀθην. ς'. σλ. 268. καὶ Πολυδ. ἐν ς'. 58. ὁ δὲ Εὐστάθ. παρ' Ἀθην. τονθολογεῖν, ἀνέγνωσε, καὶ διὰ τοῦ, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀναβλύζειν, ἠρμήνευσε· κατὰ συγκοπ. τονθρύζω καὶ τονθρίζω, ὅθεν τονθρύς, ἡ, ἀσαφὴς καὶ συγκεχυμένη ὁμιλία, μουρμούρισμα, καὶ τονθρυστὴς, οὗ, ὁ, ὁ ἀσαφῶς καὶ συγκεχυμένως ὁμιλῶν, μουρμουρίζων, γογγυστής. (Οἱ τύπ. εἰς ύζω εἰσὶ συνηθέστ. τῶν εἰς ίζω, Lob. Φρυν. σελ. 358. Ἰακ. Α. Π. σελ. 624.

*Τονθρύς, ύος, ἡ, Γλωσ. ἴδε ἐν τῷ τονθορύζω.

*Τονθρυστὴς, οῦ, ὁ· ἴδε ἐντῷ τονθορύζω.

Τονιαῖος, αία, αῖον (τόνος). Ἐκ τῆς μακρότητος τοῦ τόνου, ἢ ὁ ἔχων μακρότητα τόνου παρὰ Μουτικοῖς «Τονιαῖον διάστημα· τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ πέντε ἐπὶ τὸ διὰ τεσσάρων. Θέων Σμυρ. καὶ «Σύστημα τονιαῖον». Πλούταρχ.

Τονίζω, μέλ. ίσω (τόνος). Σημειῶ ἢ γράφω φωνήεντος τὸ σημεῖον τοῦ τόνου, τόνους γράφω, τίθημι, ὀξύνω; βαρύνω, ἢ περιστπῶ μίαν λέξιν.

Τονικός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τόνου, τάσεως ἀποτελούμενος, ὁ τόνον προξενῶν, δίδων, ἢ ὁ δι' ἑνὸς τόνου συνιστάμενος.

Τονοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τόνῳ ὅμοιος, εἶδος τόνου ἔχων, Ἡσύχ.

Τόνος, ὁ (τείνω). Πᾶν δι' οὗ ἐπιτείνεται, τεντόνεται, ἢ ἕλκεταί τι, ἢ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ταθῇ, νὰ τεντωθῇ, τεντωμα, κορδωμα, τάνισμα, καὶ ἐντεῦθεν σχοινίον, καλωδίον, νευρὰ, παῖγμα, κάλως τόνων, ἴναι, νεῦρα, ἴνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων». Ἡρόδοτ. 7, 36. καὶ Ἱππ. καὶ καθόλου δέμα, δεσμός, ταινία, ἱμὰς, λωρίον, «τοὺς τόνους ἔφοντες τῶν κλινέων ἐπιτόνους». Ἡρόδ. ρ, 118. τὰ τοῦ κραββατίου σχοινία, ὅταν ἐν ταῖς μηχαναῖς, τόνοι καὶ ἀντίτονοι, τὰ καλώδια, τὰ χονδρὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα ἀνέλκουσιν ἢ καθέλκουσι μέγα τι βάρος ἢ σῶμα, ἔτι δὲ καὶ λίνον, ἢ κλωστὴ, ἐξ ὧν πλέκονται τὰ σχοινία, ἀπὸ τριῶν τόνων. Ξεν. ἐκ τριῶν νημάτων πεπλεγμένον. 2) τὸ τείνειν, τεντόνειν, ἕλκειν, τέντωσις, τάσις, ἔνταστις, κόρθωσις, Ἡρόδοτ. 7, 35. 3) ἡ τάσις, ἔνταστις τῆς φωνῆς· βαθμός τις τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῆς φωνῆς, παρὰ Μουσικοῖς καὶ Ποιηταῖς. Ξενοφ. Κυνηγ ς'. 20. «Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον ὀξύ, βραχύ, μακρὸν, μέγαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων. 4) Τὸ ἐπὶ τινος φωνήεντος ἢ συλλαβῆς τιθέμενον προσῳδιακὸν σημεῖον, δι' οὗ σημειοῦται ὁ βαθμὸς τοῦ ἤχου ἢ τῆς φωνῆς· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ὁ διὰ τούτου σημειούμενος ἦχος. «τόνος ἑξάμετρος», Ἡρόδ. 1, 47, 62. 5, 60. ὁ ἀπὸ ἓξ πόδας συνιστάμενος στίχος, τὸ ἑξάμετρον, τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὡσαύτως «τόνος τρίμετρος», Ἡρόδ. 1, 174. καθόλου δὲ 5) Ῥώμη, Ἰσχύς, ἀγών, δύναμις, ἥτις ἀποτελεῖται διὰ τάσεως ἢ συντάσεως, ἀγωνίας τινός, Γαλην. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ μετὰ περιτίας καὶ σπάρους, ἢ ὀρεκτηριότητος λόγος. Πλούταρχ. Καὶ πᾶν τὸ τεταμμένον, μὲ βίαν καὶ σφοδρῶς ἐκτεταμένον.

Τονόω, ω. Τεντόνω, ἐκτείνω, τείνω, ἕλκω, ἢ τόνον, τάσιν, ἔνταστιν, δύναμιν δίδωμι ἢ προξενῶ, ἐντείνω, δυναμόνω. Γρηγόρ. Ναζ. ὅθεν 2) Τόνον ἐπιτίθημι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν, ταὐτὸν τῷ κοινοτέρῳ, τονίζω, ἤτοι θέτω σημεῖα τοῦ τόνου ἐπὶ τῶν συλλαβῶν.

*Τονῦν, ἴδε ἐν τῷ νῦν.

Τονωδής, ους, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναίρ. ταὐτὸν τῷ τονοειδής.

Τόνωσις, εως, ἡ (τονόω). Τάσις, ἔνταστις, τέντωσις, δυνάμωσις, τὸ τείνειν, δυναμόνειν, καὶ ἡ ἐπίθεσις τοῦ τόνου, τῶν σημείων τοῦ τόνου ἐπί τινος συλλαβῆς, τονισμός.

Τονωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τόνον ἢ εἰς τόνωσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος, δυναμωτικός. Γαλην.

*Τοξάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (τόξον)· ταὐτὸν τῷ πεζῷ τοξεύω. Βάλλω, κτυπῶ μὲ τὸ τόξον, ῥίπτω τὸ τόξον, τινός, τοξεύω κατ' ἐπάνω τινός, Ὀδ. Θ, 227. Χ, 27. (τὸ ἐνεργητικὸν πιθαν. οὐχ εὑρηται.)

*Τοξαλκέτης, ου, ὁ, καὶ

*Τοξαλκής, ὁ, ἡ, ές (ἀλκή). Δυνατὸς εἰς τὸ τοξεύειν, δυνατὸς εἰς τὸ τόξον, ἐπιτήδειος, φοβερὸς τοξότης, Ὀρφ. Ὕμν. ιβ'. 2. «Ἔρως τοξαλκέτης· καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἰδιορ. ια'. 40.

Τοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόξον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Δοξάριον».

Τοξάρχης, ὁ, ἡ (ἀρχὴ). Ὁ κύριος τῶν τόξων, 2) ὁ τῶν τόξων ἢ τοξευτῶν ἄρχων.

Τόξαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τοξάρχης. Αἰσχύλ. Περσ. 554, καὶ Ἀρρίαν. παραβλ. καὶ Boeckh. Ath. Staash. ι. σελ. 223.

Τοξασμός, ὁ, ἡ (τοξάζομαι)· ταὐτὸν τῷ, τοξεία. Νικηφ. Χρον. β'. ιβ'. 6.

Τοξεία, ἡ (τοξεύω). Βάλλειν, ῥίπτειν διὰ τοῦ τόξου, ἢ τῶν βελῶν, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ τόξου· ἢ τοξευτικὴ ἐμπειρία. Πα-

ρά Φιλουτράτ. Ἀπολλ. ά. 1. 2) »Τοξεία, ἡ περιληπτ. ταὐτὸν τῷ, τοξότας.

*Τοξελκής, ός, ή, ές (ἕλκω). Ὁ τὸ τόξον ἕλκων, ταινίων διὰ τὰ τοξεύσῃ, τοξοταινιστής.

Τόξευμα, ατος, τό (τοξεύω). Αὐτό τὸ τοξευόμενον, ὁ ἀπὸ τόξου οἰστός, τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον βέλος, σαίτα, ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον μὲ τὸ τόξον. Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. καὶ ἡ ἐκ τοῦ τόξου πληγή, σαίτα, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. »Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβών«, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν κνήμην τοξευθείς, τὸν ἐκτύπησε τὸ βλῆς τοῦ τόξου εἰς τὴν ἅπτεται. »Λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν«, Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 9. 2) ἐκφράζει ἔτι καὶ τὸ διάστημα ἕως ἐκεῖ ὅπου φθάνει, ἢ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον, τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους, »ὅσον τόξευμα ἐξικνεῖσθαι«, Ἡρόδ. 4, 139. καὶ »πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι«, πρὶν νὰ ἐλθωσιν ἕως εἰς ἓν διάστημα, ὅπου δύναται νὰ φθάσῃ τὸ βέλος, »Ἔξω τοξεύματος· ἢ, ἐντὸς τοξεύματος γενέσθαι, φθάνω ἐντὸς τῆς βολῆς, ἢ ἐκτὸς τῆς βολῆς τοῦ τόξου, ὡς κοιν. λέγομεν »Μιᾶς τουφεκιᾶς τόπον«. 3) ταὐτὸν τῷ, τόξον, τὸ δοξάριον, συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Λουκιαν. »Ἀπορρεῖ μου ἐκ τῶν χειρῶν τὰ τοξεύματα«, τὸ δοξάριον. Διόδωρ. Σικ. »Τοξεύματα ὑπερμεγέθη«, μεγάλα τόξα, δοξάρια. 4) περιληπτικ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ τόξα ἀντὶ οἱ τοξόται, Ἡρόδ. 6, 118.

*Τοξεύς, έως, ὁ, ἀρσν. κύρ. ὄνομ. Ἡσ. Δείψ. 41, 4. 2) = τοξότης, ἀμφιβλ.

*Τόξευσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον τοῦ βέλους διὰ τοῦ τόξου.

*Τοξεύτειρα, ἡ, θηλκ. τοῦ τοξευτήρ.

*Τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Τοξευτής, οῦ, ὁ (τοξεύω). Ὁ τόξῳ βάλλων, ὁ τοξεύων, ὁ τόξῳ χρώμενος ἢ μαχόμενος, ὅς τις ῥίπτει τὸ τόξον ἢ μάχεται μετὰ τόξου. Ἰλ. Ψ, 850. »Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον«· ταὐτὸν τῷ, τοξότης· Παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. (καὶ Ἀρατῳ) φέρεται τὸ, τοξευτήρ· καὶ, θηλκ. τοξεύτειρα, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἡ τέχνη εὐ εἰδυῖα, ἡ ἀπὸ τοξευτικῆς εὐδοκιμοῦσα· ἢ, ἡ τοξοσύνη ἀρίστη, ὅθεν

Τοξευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον, ἢ εἰς τὸ τοξεύειν, εἰς τὸ βάλλειν διὰ τόξου κλίσιν καὶ ἐμπειρίαν ἔχων.

*Τοξευτός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ τοῦ τόξου, ἢ τοῦ βέλους βληθείς, πληγωθείς, ἢ τοξευθείς, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ

Τοξεύω, μέλ. εὐσω (τόξον), ὡς τὸ ποιητ. τοξάζομαι. Τῷ τόξῳ ἢ τόξοις βάλλω, οἰστοὺς ἢ βέλη ἀφίημι, σαιτεύω, ῥίπτω μὲ τὸ δοξάριον, τόξα τείνω, »Τοξεύω εἰς, ἐπὶ τινα«. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 29. »Τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποτείνανται«· καὶ Ἡρόδ. 4, 94. Μετὰ γεν. ἐκφραζούσης τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ τοξεύει τις ἀντὶ τοῦ, τόξῳ σκοπεύω, ἢ ἐπέχω σκοπῷ τόξον, εὐστόχως βάλλω τὸ τόξον ἐπί τι καὶ κτυπῶ, Ἰλ. Ψ, 855. »μὴ ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν«, καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 1034. 2) διὰ τοῦ τόξου καταβάλλω, ἢ φονεύω, πληγόνω, πρός αἰτκ. »Θηρίον τοξεύειν«, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 7. 3) τροπικ. μετὰ αἰτκ. »ἔπη τοξεύειν«, ῥίπτω λόγους ὡς βέλη ἀπὸ τόξου, δηλ. ταχεῖς, ἢ ἐξεῖς, δεικτικοὺς λόγους ἐχέθω ἐκ τοῦ στόματος, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 83, 6. καὶ »τὰ τόξευον ὑμνουμεν«, Πίνδ. Ἰσθμ. 2, 5. παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 316. 4) μεταφρ. σημαδεύω, σκοπὸν βάλλω, ὀμματίζω, ἀποβλέπω, »Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν«. Εὐρ. πολλοὶ ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν καὶ πανταχόθεν σκοπεύουσιν, ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὴν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »Πολλοὶ ἔχουσι τὸ ὀμμάτιόν των ἐπ' αὐτήν, ὅλοι θέλουσι νὰ τὴν λάβωσι· καὶ »ταῦτα νοῦς ἐτόξευτε μάτην«, Εὐριπ.

Τοξήρης, ὁ, ή, ες (ἄρω). Ὁ τόξον αἴρων, φέρων, ὁ τόξον καὶ βέλος ἔχων, τοξότης. Εὐριπ. Ἄλκ.

*Τοξίκλυτος, ὁ, ἡ, ον (κλυτός). Περίφημος, ἐξακουστὸς εἰς τὸ τόξον ἢ διὰ τὸ τόξον, Πίνδ.

Τοξικός, ή, όν (τόξον). Ὁ εἰς τόξον ἢ εἰς τὸ τοξεύειν ἀνήκων, ὡς τὸ τοξευτικός, ἔμπειρος εἰς τὸ τοξεύειν. Ξενοφ. »Κάλαμος τοξικὸς· ἐπιτήδειος εἰς τοξείαν ἢ εἰς βέλη, καλὸς διὰ τόξευμα· καὶ »Τέχνη τοξικὴ· ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. 5. 3. 2) Τὸ τοξικόν, πρατυπικ. πλῆθος, ταὐτὸν τῷ, τοξόται, καὶ τοξικόν, προσυπικ. ἐγχώρια. Διοσκορ. ς'. 20. θηλητήριον, φαρμάκιον, ἐξ οὗ ἕβλαπτον ἢ ἔχριον τὰς αἰχμὰς τῶν βελῶν.

Τοξικράτης, ὁ, κυρίως ποιητικ. θηλυκ. τοῦ τοξίκρατος.

Τοξίκρατος, ὁ, ἡ, ον (κρατέω)· ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ, καὶ, τοξεύτειρα. Ὁ τόξα κρατῶν, παρ' Ἀπολλ. κύριον ὄνομα, ὅρα Lob. Φρυν. σελ. 666.

Τοξοβέλεμνος, ὁ, ἡ, ον (βέλεμνον), καὶ

*Τοξοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω), ποιητ. Ὁ διὰ τοῦ τόξου βάλλων, κτυπῶν ἢ ὁ βέλη ῥίπτων.

Τοξοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ τόξοις δάμνων, καταβάλλων, φονεύων. (-υυ-) καὶ

Τοξόδαμνος, ὁ, ον (δαμάω). Ὁ τόξοις καταδαμάζων, καταβάλλων τοὺς ἐχθροὺς, καταπτοεύων, ταὐτὸν τῷ, τοξοδάμας Εὐριπ. Ἱππόλ. 1551. Αἰσχύλ. Πέρσ. 27, 31. καὶ, 87. Λυκόφρ. 1331. ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· »Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον »Τοξόδαμνον« γράφουσιν, ἐγὼ δὲ παροξυτόνως, τὰ γὰρ προπαροξύτονα πάθος δηλοῦσιν, οἷον τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ τόξων· τοξοδάμνων δὲ τὴν δαμαζουσαν τόξοις«.

Τοξοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τόξου εἶδος ἔχων, ὅμοιος τόξῳ, Ἀθήν. ε'.

Τοξοθήκη, ἡ (θήκη). Ἡ τοῦ τόξου θήκη, θήκη, κιβώτιον, εἰς ἣν ἐμβάλλονται τόξα ἢ βέλη. Σχολ. Ἀριστοφ.

Τόξον, τό. Εἶδος ὅπλου ἡμικυκλικοῦ σχῆμα ἔχοντος· τὸ παρ' ἡμῖν τοξάριον, καὶ δοξάριον, λεγόμενον, εἰ οὗ ἀρρίπτουν μακρόθεν τὰ βέλη κατά τινος· τούτου αἱ δύο ἄκραι ἐλέγοντο κορῶναι, ἡ δὲ συνέχουσα αὐτὰς ἐντεινουσα χορδὴ νευρά, ἡ νεῦρα βόεια· καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ῥιπτόμενον βέλος, οἰστός, Ἰλ. Δ, 105. – 126. Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. παρ' οἷς ὡς ἐπὶ πολὺ πληθ. τὰ τόξα κεῖται, ἢν δὲ τὸ παρ' Ὅμρ. τόξον ἐκ κέρατος κατεσκευασμένον ἐπ' ὀλίγον καμπυλωμένον, ἐπίσης ταύτου εἰσὶ »Καμπύλοκα«, Ἰλ. Γ, 17. »Κυκλοτερέα« ἐν Δ, 124. »Ἀγχίλοκα« ἐν Ε, 209. »Παλίντονον« ἐν Θ, 266. τὸ δὲ πρὸς βολὴν ἑτοιμάζειν αὐτὸ λέγεται· »τόξου πῆχυν ἀνέλκειν«, Ἰλ. Λ, 375. καὶ »τανυομένης τῆς νευρᾶς συνεκάμπτετο τὸ τόξον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου«, Ἰλ. Δ, 123 – 124. τὸ δὲ τανύειν αὐτὸ ἐλέγετο· »τόξα τιταίνειν«, Ἰλ. Ε, 97. Θ, 266. καὶ »τόξον ἕλκειν«, Ἰλ. Δ, 582. καὶ »ἀνέλκειν«, Ἰλ. Λ, 375. Ν, 583. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τόξον τείνειν, ἐντείνειν, ταινίειν, ἐντανύειν, ἔτι δὲ καὶ, νευρὰν ἕλκειν. 2) Τὸ τόξον αὐτὸ μετὰ τοῦ βέλους, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ βαλόμενος οἰστός, ἢ σαίτα, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ε, 404. Η, 140. »Οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶτε μακρῷ«. 3) τοξεία, τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον, ἢ ἡ εἰς τὸ τοξεύειν ἐπιτηδειότης, ἢ τοξικὴ ἐμπειρία, ἢ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Β, »τόξων εὖ εἰδώς· τῆς τοξικῆς τέχνης ἔμπειρος· καὶ ἡ τέχνη τῶν τόξων«, Ἡρόδ. 1, 7. 4) Ἶρις, ἤτοι τὸ μετὰ τὴν βροχὴν ἐν οὐρανῷ φαινόμενον ποικιλόχρουν κυκλοτερὲς σημεῖον. Ἡσύχ. ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον οὐράνιον τόξον, δόξα, παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ καθόλου πᾶν τὸ καμπύλον ἢ κυρτὸν σχῆμα ἔχον, κεκυρτωμένον, ὅθεν καὶ θόλος, καμάρα, καὶ τοξοειδής τις γραμμὴ ἐν τῇ Μαθηματικῇ, ἡ καμπύλη γραμμή, μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου.

Τοξοποιέω. ὦ. Τόξα ποιῶ, τόξα ἢ βέλη κατασκευάζω, 2) τροπικ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 8. »Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς«· ἀντὶ τοῦ συστρέφειν αὐτὰς, ἐπὶ σκυθρωπάζοντος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Καταβάζειν τὰ ὀφρύδια«. ἐκ τοῦ τοξοποιός, ὅθεν

Τοξοποιία, ἡ. Τὸ τόξα ποιεῖν, τόξα ἢ βέλη κατασκευάζειν.

Τοξοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τόξα ποιῶν, κατασκευάων.

Τοξοσύνη, ἡ (τόξον), ταὐτὸν τῷ, τοξική. Ἡ τέχνη καὶ ἐμπειρία τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Ν, 314.

Τοξοτευχής, ές, ὁ, ἡ, ές (τεύχω, τεῦχος). Ὁ μετὰ τόξων καὶ βελῶν ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ σαίτας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 303.

Τοξότης, ὁ (τόξον). Ὁ τοξεύων, βάλλων διὰ τοῦ τόξου, καὶ ἔμπειρος τῆς τοξικῆς, πολεμιστὴς, τόξον ἔχων ἐν πολέμῳ, ἢ διὰ τόξων μαχόμενος. Ἰλ. Δ, 385. Ἡρόδ. 7, 158. καὶ παρ' Ἀττκ. ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ. 2) Ἀστερισμός τις ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ· παρ' Ἀστρονόμοις. 3) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ δημόσιος ὑπηρέτης, ὅ ἐστιν, ὑπηρέτης τοῦ διαστηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὗτος ἦν Σκύθης· καὶ ἐντεῦθεν ὅτι οὗτος κοινῶς ἐλέγετο καὶ Σκύθης. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 54 καὶ Λυσ. 184. »Ἄνδρα προσβύτην (ἰδὼν) ὑπὸ ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον«. ὑπηρέτου δημοσίου.

*Τοξότις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ τοξότης. Ἡ ῥίπτουσα, ἡ βάλλουσα μὲ τὸ τόξον, συχνάκις ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος. 2) Ὀπή, ἢ τρύπα τις ἐν τῷ τύχει, δι' ἧς τοξεύουσιν οἱ ἐντὸς τοῦ τείχους μαχόμενοι, Πολυβ. 3) ὡς ἐπίθ. ἡ χειρ τοξότις«, Ἀναλεκτ. ἀντὶ τοξευτική, ἢ τόξον κρατοῦσα.

Τοξουλκός, ὁ, ἡ, όν (ἕλκω). Ὁ τόξον ἕλκων, ταινίων, ταινίων, τοξότης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 244. »Τοξουλκὸς αἰχμὴν· τὸ βέλος, ὁ οἰστός, ὅς τις ταινίει τὸ τόξον· καὶ »τόξον λήμμα«, αὐτόθι 58. ἢ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ τοξεύειν.

*Τοξοφορέω. Τόξον φέρω, κρατῶ, Ἰακ. Α. Π. σελ. 769. ἐκ τοῦ

Τοξοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τόξον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ, 483. »τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ«, κατ' ἐξοχὴν μέν τοι τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμν. Ὅμ. Ἀπολ. 13, 126. καὶ »τοξοφόροι Ἀρήτερες«, Πίνδ. Πυθ. 5, 54. καὶ καθόλου τοξότης, Ἡρόδ. 1, 103. καὶ ἐν χρησμ. 9, 43.

Τοξόω, ῶ (τόξον)· ταὐτὸν τῷ τοξεύω· παρ' Δωριεῦσι ἀντὶ τοῦ κυρτόω, καμπυλόω, ποιῶ τι κυρτὸν ὡς τόξον, ὡς τὸ, σφαιρόω.

Τοπάζιον, τό, καὶ, τοπάζιος λίθος, ὁ, = τόπαζος.

Τόπαζος, ὁ. Λίθος τίμιος διαφανὴς καὶ χρυσόχρους, διάφορος, τοῦ ὑπὸ τοῦ Πλινίου περιγραφομένου, ὅς τις ἦν πράσινος καὶ μὴ διαφανής, ὡς καὶ ὁ Τζέτζης ἐν Χιλ. ἡ. 989. »Τὸ δὲ τοπάζιον ἐστὶ λίθος τῶν πρασοχρόων· πιθανῶς ἦν οὗτος εἶδος ἰάσπιδος, ἢ ἀχάτου. Διονύσ. ὁ περιηγ. 1121. λέγει περὶ τοῦ τοπαζίου· ἠλαυνίσσεντα λίθον καθαροῖο τοπάζου.

Τοπάζω, μέλ. άσω (τόπος). Ἀποτίθημι, κατατίθεμαι, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του, ἱδρύω. Ἡσύχ. 2) πρός τινα τόπον ἀποβλέπω, σημαδεύω, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. σκοπεύω, στοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποπτεύω, τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, ὑπο-

λαμβάνω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, τοπάζειν, διὰ τοῦ, τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑποτοπεῖν ἔχειν ἢ λαμβάνειν.

Τοπάλαι, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πάλαι. Πρὸ παλαιοῦ χρόνου, παλαιόθεν, τὸν παλαιὸν χρόνον, Ἡρόδ. (νυ-)

Τοπαλαιόν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παλαιός. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, παλαιόθεν, ποτέ.

Τοπάν, οὐδέτ. ἐκ τοῦ πᾶς. Ἐπιῤῥήματικ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, διόλου, ὅλως, τὸ ὅλον, παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα· τὸ δὲ, εἰς τοπὰν σημ. κοινῶς, ὁλικῶς, ὅλον τὸ πλῆθος, ἀντίκειται τῷ συμπασῶς. Πίνδ. Ὀλ. 2, 153. (τὸ Ἄλφα ἐνταῦθα ἔστι βραχύ, ὄρα πᾶς.)

Τοπαράπαν, ἐπίρ. = παράπαν, Ἡρόδ. (ᾰ)

Τοπαραυτίκα, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, αὐτίκα, ὡς τὸ τοννῦν, ἀντὶ τοῦ, νῦν. Ἡρόδ. (νυ-νυ)

Τοπάροιθε, καὶ

*Τοπάροιθεν, ἐπιῤῥ. = πάροιθε. Πρότερον, τὸ πρὸ τούτου. Ὁδ. καὶ Ἡτ.

Τοπάρος, ταὐτὸν τῷ, πάρος, Ὁμ. καὶ Ἡτ.

Τοπάρχης, ου, ὁ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, τόπαρχος.

Τοπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἐξουσία τοῦ τοπάρχου, καὶ ἡ ὑπὸ τοπάρχου διοικουμένη ἐπαρχία ἢ χώρα. Ἰώσηπ.

Τόπαρχος, ὁ καὶ ἡ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων, διοικητὴς ἢ ἐξουσιαστὴς τόπου τινός, χώρας, ἐπαρχίας τινός, σατράπης, ἡγεμών, ἔτι δὲ καὶ τοπάρχης. Αἰσχύλ.

Τοπεῖον, τό, ὅρα τοπήϊον

Τοπηγορία, ἡ (τόπος, 2, ἀγορεύω). Πραγματεία περὶ κοινοῦ τινος τοπου, τρόπος τοῦ πραγματεύεσθαι τόπον τινὰ κοινὸν, παρὰ Ῥήτρ. ἢ κατ' Ἀφθόνιον (εἰς Προγυμν.) λόγος αὐξητικὸς τῶν πραττόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Λογγῖν. ιά

Τοπήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὀψιγώτερ. εὐχρήστου τοπείου. Σχολιαστ. καλῶς, παράγγιον, Παρὰ Καλλιν. «Τοπήϊα νηός·» καὶ «τὸν πένλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείῳ ἀνδρεῖῳ» παρὰ ΜΕ. 2) παρὰ Πλιν. opus topiarium, τετμημένον μέρος ἔκ τινος ῥοπογραφίας.

Τοπικός, ἡ, όν (τόπος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τόπον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τόπον, εἰς χώραν ἢ θέσιν τινά, ὅθεν «τοπικὴ, ἡ», ἡ τέχνη τοῦ εὑρίσκειν τοὺς κοινοὺς τόπους, ἐν τῇ Ῥητορ. ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους «Τοπικὰ», διὰ τὸ πραγματεύεσθαι περὶ εὑρετέως τῶν κοινῶν τόπων. Ἐπίῤῥ. τοπικῶς.

Τόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τόπος. Μικροὺς τόπους.

Τοπίτης, ου, ὁ (τόπος). Ὁ ἐκ τόπου ὤν, ὁ εἰς τόπον ἀνήκων, Ἐτυμολ.

Τοπλέον, ἐπιῤῥ. ταὐτὸν τῷ, πλέον, Τὸ περιπλέον, συχνάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Τοπογραμματεύς, έος, ὁ (γραμματεύς). Ὁ γραμματεὺς τοῦ τόπου, ἀξίωμά τι παρ' Αἰγυπτίοις, ἐπιγραφ. Boeckh. περὶ Αἰγυπτ. τινὲς ἐπὶ παπύρου ὑπομν. σελ. 18.

Τοπογραφέω, ῶ (τοπογράφος). Περιγράφω τόπον τινὰ, σημειῶ, διορίζω τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν τόπου τινός, Στράβ. ιγ'. σελ. 873. «Τοπογραφεῖ μᾶλιστα τὴν Τροίαν ἡ τῆς Ἰόης θέσις, διορίζει τὰ σύνορα· ὅθεν

Τοπογραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τόπου τινός, ἡ χώρας θέσεως.

Τοπογράφος, ὁ, ἡ, ον (τόπος, γράφω). Ὁ τόπον γράφων, ὁ περιγράφων τόπου τινὸς τὴν θέσιν, τὰ ὅρια, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὁ διορίζων τὴν θέσιν χώρας τινός.

Τοποθεσία, ἡ. Ἡ θέσις τόπου τινὸς, Διόδ. Σικ. 2) Ἡ περιγραφὴ τῆς θέσεως τόπου τινὸς, τοπογραφικὴ παράστασις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1, 13. ἐκ τοῦ

Τοποθετέω, ῶ (τίθημι), ὡς τὸ τοπογραφέω. Στράβ. β'. σελ. 169. Περιγράφω ἢ διορίζω τὴν θέσιν τόπου τινός.

Τοποκλισία, ἡ. Παρὰ Πλουτάρχ. ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ «Τόπου κλοτίμα· ὡς καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι. Πλούταρχ. εἰς Κλεομ. 20. παρὰ Διοδώρ.

*Τοποκρατέω (κρατέω). Τόπου τινὸς κρατῶ, ἐξουσιάζω τόπον τινά, ὅθεν

*Τοποκράτωρ, ορος, ὁ, = τόπαρχος.

*Τοπολλάκις, ἐπίῤῥ. = πολλάκις, Πίνδ. (υ-υυ)

Τοπομαχέω, ῶ (μάχομαι). Ἀπό τινος τόπου πολεμῶ, μάχομαι μὲ τὸν ἐχθρὸν ἢ διά τινος καλῆς καὶ ὀχυρᾶς τοποθεσίας πάσχω νὰ ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπομένως νὰ τὸν πολεμήσω, ἔχω καλὴν τοποθεσίαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἀπὸ ἧς ἐμποδίζω τὸν ἐχθρὸν πρὸς μάχην. Πλούταρχ. εἰς Κλεομ. 10. «Τοῦ δ' Ἀντιγόνου μετὰ πολλῆς δυνάμεως τὴν Γεραιὰν ὑπερβάλλοντος, οὐκ ᾤετο δεῖν τὸν Ἰσθμὸν, ἀλλὰ τὰ Ὀλύμπια χαρακώσας καὶ τειχίσας φυλάττειν, καὶ τοπομαχῶν ἀποτρίβεσθαι τοὺς Μακεδόνας μᾶλλον, ἢ συμπλέκεσθαι πρὸς φάλαγγα τυννεκτεμένην». 2) Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιγ'. 39. «Περὶ τῆς στάσεως τοπομαχῶ· μάχομαι περὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς στάσεως, μάχομαι, πολεμῶ ἢ φιλονεικῶ διὰ τὸν τόπον, ἢ διὰ τὴν θέσιν.

Τόπος, ὁ. Μέρος τι ἢ διάστημα ὡρισμένον ὑπό τινος σώματος κατεχόμενον, ἢ τὸ περιοριζόμενον ὑπό τινων συνόρων, κατ' Ἀριστοτέλ. «Τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας». μέρος ἐνὸς ἵσταται, κεῖται τι, ἢ διατρίβει τις, διάστημα, στάσις, θέσις, μέρος· ἢ μέρος γῆς, χῶρος, χώρα, χωρίον, ἀγρὸς, γῆ, ἐπαρχία, βασίλειον. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 2. «Ὁ τόπος οὗτος Ἁρμενία καλεῖται· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ πόλις· ὁ αὐτὸς Ἕλλην. ζ'. ά. 2. περὶ τῶν Ἀθηνῶν. «Τόπον καλλίστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο· ὁ τόπος τῆς χώρας», Δημοσθ. Φιλ. 1. σελ. 43. ἀντὶ ἡ τοπικὴ ποιότης χώρας τινός· λέγεται καὶ παρὰ Συγγραφεῦσι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς συγγραφῆς ἔνθα ἀναφέρεταί τι, ἐν ἴσῳ τῷ, Χωρίον. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 20. «Ἐν ἄλλῳ τόπῳ ψηφίου· καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν μέρος δημόσιον, κοινὸν καὶ ὡρισμένον, Place publique «τόπῳ μετὰ Γενν. ἐπὶ τῆς σηματ. τοῦ, ἀντὶ, εἰς τόπον τοῦ, Ἡρωδν. β, 14. «τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς Βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζοσμένων», ὡσαύτ. ἀνὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ ἀμέσως, παραυτὰς, Ἑρμαν. Εὐρ. Ἱκετ. 632. παρὰ τόπον, εἰς μὴ ἁρμοζοντα τόπον, ἐν ἀτόπῳ, ἀναρμόστως, Στράβ. «Τόπος σχολάζουσι, εὔκαιρος, ἄθεσις τόπος. Παρ' Ἰατροῖς, τὸ περιωρισμένον ἢ πάσχον μέρος τοῦ σώματος· ὅθεν παρ' αὐτοῖς «Τὰ μερικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα· καὶ «Περὶ πεπονθότων τόπων· καὶ «Περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ τόπους». 2) Παρὰ Διαλεκτικοῖς καὶ Ῥήτορ. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνάμεθα περὶ παντὸς τοῦ προδοθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι· ἢ ἀρχή τις καὶ αἰτία ἢ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τας περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιστήσαντες τὴν διάνοιαν. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 22. «Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτόν. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτοῖς «Τόπος κοινὸς· ὁ αὐξητικὸς λόγος τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἁρμόττειν τοῖς μεταχοῦσι τοῦ αὐτοῦ χράγματος. Ἄλλως δὲ λέγεται, εὕρεσις, ἐπιχείρημα, θέμα, ὑπόθεσις, ὡς παρ' Ἰσοκρ. Ἑλέν. «Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δὶ ἀπορίαν διατρίβειν. 3) Τάξις, θέσις, ἢ ἀναφορὰ ἀντικειμένου τινὸς πρός τι ἄλλο, καὶ αἰτία, ἀφορμὴ, εὐκαιρία.

Τοποτηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὁ τὸν τόπον τηρῶν, ἐπέχων τὸν τόπον, τὴν θέσιν τινός, Vicarius· παρὰ τοῖς Βυζαντιν.

Τοπρίν, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, πρίν· Ὁμ. καὶ Ἡσ. Εὕρηται ἔτι καὶ τὸ πρίν.

Τοπρόσθεν, Ἐπίῤῥ. = πρόσθεν, Ὁμῤ.

Τοπρότερον, Ἐπίῤῥ. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ, πρότερος· = πρότερον.

Τοπρῶτον, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, πρῶτος. Τὴν πρώτην φοράν, κατ' ἀρχὰς, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Τόργος, ὁ. Ὁ Γύψ τὸ ὄρνεον, ἢ εἶδος Γυπός. Καλλίμ. καὶ Λυκόφρ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Σικελίᾳ τὸ ὄρος Τόργιον, τὸ ὄνομα ἔχει, διὰ τὸ νεοττεύειν ἐπ' αὐτὸ τοὺς γῦπας. 2) παρὰ Λυκόφρ. ἐν στίχ. 88. «Τόργος ὑγροφοιτοιο· καλεῖται ὁ Κύκνος.

Τορδύλιον, τό, = τορδύλιον. (υ)

*Τορδύλον, τό. Εἶδος τιμαθηρόου φυτοῦ, Νίκανδ. Θηρ. 841 καὶ Διοσκορ. γ'. 63. Plin. κ'. 20. Tordylium officinale ἢ maximum. Ἀνν.

Τορεία, ἡ (τορεύω). Τὸ τορεύειν, λειαίνειν, γλύφειν, σκαλίζειν, λίθους, μέταλλα, ἢ ὕλα, χάραξις, τόρευτις· Πλούταρχ. Ἀποφθέγ. «Σκεύη ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου αὐθρύπτα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς ἐργασμένα γλυφαῖς τε τισι καὶ τορείαις· ἴδε τορεύω.

Τόρευμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ τόρνου ἐξειργασμένον ἔργον· τετορευμένη ἐργασία, ἀγγεῖον ἢ ἄλλο τι ἐξειργασμένον μὲ τόρνην καὶ καλλωπισμὸν, ἴδε τορεύω.

Τορεύς, έως, ὁ. Ὁ τορεύων ἢ διατρυπῶν, = τορευτής. 2) τὸ τρυπάνιον, τρυπητήριον, ἢ γλύφανον τοῦ τορευτοῦ, Ἀναλέκτ. ά. 122. «Γόμφων τορέως· τρυπητῆρες.

Τορευτις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τορεία.

Τορευτής, οῦ, ὁ (τορεύω). Γλύπτης, τορνευτὴς, σκαλιστὴς, χαρακτὴς· ἴδε τορεύω.

Τορευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν τορευτὴν ἢ εἰς τὸ τορεύειν, γλύφειν, περιχαράττειν ἀνήκων· ἡ τορευτικὴ, ὑπακούμ. τοῦ τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ τορεύειν, σκαλίζειν, γλύφειν, ἐγγράφειν, περιχαράττειν, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων ἐργασίας· ἴδε τορεύω.

Τορευτός, ἡ, όν. Τετορευμένος, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ

Τορεύω, κυρ. = τορνω, Διακόπτω, διανοίγω, διατρυπῶ, ἁπαξ μόνον ἀπαντώμενον παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 986., ἐπὶ τῆς σηματ. τοῦ κάμνω τι νὰ γίνῃ μεγάλως, νὰ ἐκβάλλῃ δυνατὸν ἦχον, κρότον ὥστε νὰ διέρχηται σφοδρῶς διὰ τῶν ὤτων, ὅθεν τροπ. «τορεύει πᾶσαν ᾠδὴν», Ἀριστοφ αὐτόθι, ἐκβάλλω, ἢ κάμνω ν' ἀντιχήσῃ ᾠδή τις, σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως ψάλλω, λαλῶ ὁ Bentl. καὶ ἄλλοι προείλοντο μᾶλλον ἐνταῦθα τὴν γραφ. τορεύειν. 2) συνήθ. Μέταλλα, λίθους, ἢ ὕλα κατεργάζομαι, κατατεκνεύζω τι δι' αὐτῶν μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος, ἢ ἐγγλύφω, διαγλύφω, χαράττω, περιχαράττω, διατρυπῶ, ἢ λειαίνω, ξέω, ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ διὰ τοῦ ξύστρου, στρογγυλαίνω, κάμνω τι στρογγύλον, ὁρνευτὸν διὰ τῆς τέχνης καὶ ἀναγλύφω, ἐκτυπόω, ἢ ἐκτυπώματα καὶ ἀναγλύφα ἐπὶ μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων ἐπιτηδείως ἐργάζομαι, κατατεκνεύζω. Παρὰ τοῖς ὕστερ. ἐξαιρ. ἐλέγετο τὸ τορεύω, οὐχὶ ἐπὶ σκαλίσματος μετάλλων, ὅ ἐστι, κατὰ βάθος ἐπὶ μετάλλου γράφω, σκαλίζω σχήματά τινα ἢ ζωγραφίας ἢ ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα, καὶ τορεύματα, ἢ τοιαύτη σκαλιστὴ ἐργασία, ἢ τὰ σκαλιστὰ σχήματα ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα ποτήρια, ἀλλ' καθὼς ἀπέδειξεν ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος, Εἴνος (Heyne Antiquar, Aufs 2. p. 127.), ὅτι τὸ τορεύω, καὶ, τόρευμα Λατ. caelare, ἐλέγετο μόνον ἐπὶ ἡμισείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου ὑψηλῆς ἤτοι σκιωτῆς ἐργασίας εἰς τὰ μέταλλα ἤτις γίνεται διὰ καλουπίων καὶ χωνείας, ἢ χήτεως οὐχὶ δὲ καὶ διὰ σκαλίσματος ἤτοι ἐγγραφῆς· ὡς καὶ ὁ Μίνας-

ἅρος παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 484. »Ποτηρίδια τορεύματα κἐκτυπωμάτων πρόσωπα τραγέλαφοι· τοῖς ἀρχαίοις ἤρεσκεν ἐξαιρέτ. τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐργασίας τῶν ἀναγλύφων, καὶ μάλιστα κατ' ἔξοχ. τὰ κατασκευαζόμενα ἐπάνω εἰς ἄργυρον, δι' ὃ καὶ ὅλα τὰ μετ' ἐπιτηδειότητος κατειργασμένα καὶ τετεχνευμένα ἀγγεῖα, ἢ ποτήρια ἐκαλοῦντο ἰδίως μὲ τὸ ὄνομα τόρευμα, ὅπερ καὶ αὐτοὶ εἰ Ῥωμαῖοι παρεδέξαντο toreuma λέγοντες· ὡς καὶ Διόδωρος Σικελ. ἐν γ'. 47. λέγει· »Τορεύματα ἀργυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ παντοδαπῶν ἐκπωμάτων. Ὁ Παυσανίας ά., 28. σελ. 67. λέγει περὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἦν ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη ὑπὸ Φειδίου, ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἦτον ἀναγεγλυμμένος ὁ πόλεμος τῶν Κενταύρων μὲ τοὺς Λαπίθας ὑπὸ τοῦ τεχνήτου Μυός ἐξειργασμένος, »καὶ εἰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπίθων πρὸς Κενταύρους, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν.« Ἡ ἰδέα τῆς ἀναγλύφου, ἥτοι τῆς ὑφηλῆς καὶ σηκωτῆς ἐργασίας θεμελιοῦται ἔτι καὶ εἰς τὸ τοῦ Martial, vasa vitrea diatreta, ὅ ἐστι »Σκεύη ὑάλινα διάτρητα· πλήρη ὑφηλῆς ἐργασίας, πλήρη σηκωτῶν ποικιλμάτων, ἀναγλύφων.

Ἐν τῇ αὐτοτέρῳ εἰρημένῃ ῥήσει τοῦ Μενάνδρου εἰσὶν »Ἐκτυπώματα τὰ ὑφηλὰ ἤτοι σηκωτὰ σχήματα, ἅπερ ἄλλως καὶ ἔκτυπα καὶ ἀναγλυφὰ λέγονται· Ἀθήν. ἑ. σελ. 199. »Οὗτοι δὲ εἶχον ἀνωθεν καθέμενα περιφυῆ τετορευμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γαστραις πρόστυπα ἐπιμελῶς πεποιημένα· ἐνθα τὸ, »Πρόστυπα σημαίνει τὴν μεταίως ὑφηλὴν ἤτοι ἡμισηκωτὴν ἀνάγλυπτον ἐργασίαν· τὸ δὲ »Περιφυὴ ζῶα« τὴν ὁλοτελῶς ὑφηλὴν τῶν σχημάτων ἐργασίαν. Καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ ἐπὶ Πηλίνων ἀγγείων, ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τοιαῦτα ὑφηλὰ καὶ σηκωτὰ ποικίλματα. Πλούταρχ. »Σκεύη κεράμια πιθανῶς καὶ περιττῶς εἰργασμένα, γλυφαῖς τισι καὶ τερπνοῖς· οὕτω καὶ Στράβων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐν τοῖς τάφοις εὑρισκομένων πηλίνων ἀγγείων. »Ὀστρακίνων τορευμάτων πλήθη· ἀγγεῖα πήλινα ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τορεύματα ἤτοι ὑφηλὰ καὶ σηκωτὰ ποικίλματα, ἀναγλυφάς· Ἠλήμης δὲ ὁ Στρωμ. ἐν α'. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κεκομμένων καὶ ἐγχειραμμένων λίθων· »Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμένων τορευτικός. Ὁ Martial μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Toreuma (τόρευμα) καθόλου ἐπὶ ποτηρίου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑελίνου, καὶ τὸ Surrentinum laeve toreuma scalae, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ Σκεῦός τι κατεσκευασμένον εἰς τὸν κερνευτικὸν τροχόν· ἔτι δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Νεωτέροις Συγγρ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Παυσ. (ἑ. 17.) κεῖται τὸ τορεύειν, καὶ ἐπὶ ὁλοστρογγύλων σχημάτων, ὅ ἐστι, ποιεῖν ὁλοστρογγυλα σχήματα· ὁ δὲ Πλίνιος τὴν Toreutice (τορευτικὴν) καθόλου ἐπὶ πάσης τορευτικῆς καὶ τορνευτικῆς, ὥστε ἐνοεῖ ὑπὸ ταύτην τὴν λέξιν καὶ τὴν εἰς ὀρείχαλκον ἀγαλματοποιΐαν, ὅ ἐστι, χύνειν ἀγάλματα ἐξ ὀρειχάλκου, ἢ ποιεῖν χυτὰ ὀρειχάλκινα ἀγάλματα. – Ἀλλὰ διὰ νὰ πληπιάσωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς λέξεως σημασίαν, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ, τορεύειν, ἐλέγετο ἐξαιρέτως καὶ ἐπὶ ἐπεξεργασίας αὐτοῦ, λεαίνειν, γλύφειν, ὁμαλίζειν, τρίβειν, ξέειν καὶ τελειοῦν διὰ τοῦ γλυφείου τὸ χωνευτὸν ἄγαλμα. καὶ οὕτω πολλάκ. συγχέετ. μὲ τὸ τορνεύω, Lob. Φρυν. σελ. 324. Meineke Μενάνδρ. σελ. 294. (συγγεν. τῷ τερέω, ὅπερ ὁρᾶ ἐφεξ.)

*(Τορέω). Πάντη ἄχρηστος ἐνεστ. ἐξ οὗ ἀόρ. β'. ἔτορον, Διατρυπῶ, διαπείρω, διατιτρώσκω, διακεντῶ, διασχίζω, διαιρέπτω, Ἰλ. Λ, 236. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα σπαν, ἀόρ. ά. ἐτόρησα, μετοχ. τορήσας, Τμν. Ἑρμ. 119. ἔτι καὶ τιτρώσκω, πληγόω· ἐκ τοῦ κατ' ἀναδιπλασμ. β'. ἀόρ. τέτορον εὑρηνται ἔτι ἴχνη τινὰ παρ' Ἡσύχ. ὅς τις ἁρμην. διὰ τοῦ τρῶσαι· 2) Τροπικ. μεγάλως, ἢ ὀξέως ἠχῶ, ἐκβάλλω ὀξείαν φωνὴν ἢ ἦχον, μεγαλοφωνῶ· λέγω ἢ κράζω, σαφῶς καὶ τρανῶς ὁμιλῶ, καθ' ὃν σημασ. Ἀριστφ. ἐν Βατράχ. 381. χρῆται τῷ ἀνωμάλῳ μέλλοντι τετορήσω κατ' ἀστειστμ. τινά, ὡσαύτ. καὶ τῷ τορεύω ἐν Θεσμ. 986. παρβλ. τορές. (τορέω ἔστι κυρ. ἐν καὶ ταὐτὸν τῷ ΤΡΑΩ, τιτράω, τετραίνω, ἐκ τοῦ τείρω, τορός, συγγεν. τῷ τρώω, τιτρώσκω, καὶ τῷ τόρνος, τορνόω, τορνεύω, ἕτερος δὲ πλησιέστερος τύπ. τοῦ τορέω ἔστι τὸ τορεύω, ὅπερ ἔσχον ἰδίαν καὶ ὡρισμένην σημασίαν.) ὅθεν

Τορητός, ή, όν (τορέω). Διατετρυπημένος, τρυπητός, διαπερασμένος, τετρωμένος, πληγωμένος· καὶ ὁ δυνάμενος διατρυπηθῆναι, τρωθῆναι, πληγωθῆναι, πληγωτός. Λυκόφρ. 456.

*Τόρμα, ή, παρὰ Λυκοφ. 262. καὶ

*Τόρμη, ἡ, = τέρμος, 2.

*Τόρμος, ὁ. Πᾶσα ὀπή, τρύπα εἰς ἣν ἐμβαίνει ἐμβολόν τι πάσσαλος, ἢ στροφεύς, Ἡροδτ. 4, 72. »τὸ εἰς τόρμον πηγνύουσι τοῦ ἑτέρου ξύλου«, παρβλ. καὶ Wessel. Διοδ. 2, 8. ἐξαιρτ. ἡ τῶν ἁρματείων τροχῶν χοινικὶς, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐμβάλλεται, ταυτὸν τῷ πλήμνη, ἔτι καὶ στρόφιγξ ἢ στροφεῖς τῆς θύρας. 2) παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, τέρμα, εὐθὺς δρόμος κατὰ τεχνην, ἢ ἡ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν αὐλακοειδὴς γραμμὴ, καὶ ἡ στροφὴ, Εὐσταθ. τὸ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ μέρος ἕως ὅπου τρέχοντες οἱ ἵπποι στρέφονται ἢ κάμπτονται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ καμπὴ, καὶ ὁ ὑσπληγξ, καμπτὴρ· καὶ ἐντεῦθεν »Ἱππικὸς τόρμος« ὁ καμπτὴρ· καὶ »Ἐκ τορμῶνα«, ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου, ἔτι δὲ καὶ τόρμαι, Λυκοφ. 262. ἀντὶ καμπαί.

Τορνεία, ἡ (τορνεύω). Τὸ τορνεύειν, περιστρέφειν ἐν τῷ ἐργαζεσθαί τι, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ποιεῖν διὰ τοῦ τόρνου τὰ σώματα στρογγυλὰ καὶ λεῖα, τόρνευσις. 2) παρὰ Θεοφραστ. φυτ. ἱστορ. ἑ. 8. τὰ ἐν τοῖς πλοίοις κυρτοειδῆ ξύλα, τὰ στραβόξυλα, ἴδε τορεύω.

Τόρνευμα, τό (τορνεύω). Τὸ τετορνευμένον καὶ στρογγυλευμένον πρᾶγμα, τὸ στρογγύλως κατειργασμένον παρὰ Διοσκορ. ά. 109. τὰ ἀπὸ τοῦ τόρνου ἀποξύσματα, ῥινίσματα, πελεκούδια, ξύσμα, ῥίνημα, πελέκημα.

Τορνευτήριον, τό. Τὸ εἰς τὸν τόρνον κοπτερὸν σιδήριον, τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τοῦ τορευτοῦ δι' οὗ ἀποξέονται τὰ ξύλα. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ἑ. 8.

Τορνευτής, οῦ, ὁ (τορνεύω). Ὁ διὰ τοῦ τόρνου ἐργαζόμενος, γλύπτης, ὅς τις τορεύει, ἢ λιαίνει, στρογγυλεύει τι, tourneur Γαλ.

Τορνευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τόρνον, ἢ εἰς τὸ τορνεύειν, ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ τορνεύῃ.

*Τορνευτολυρασπιδοποιός, ὁ (τορνεύω, λύρα, ἀσπὶς, πήγνυμι). Ὦ τορνεύων λύρας καὶ ἀσπίδας κατασκευάζων, κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 491. ὅπου πρότερον παρὰ τὸ μέτρον τορνευτασπιδολυροποιός ἀναγίνωσκον.

*Τορνευτός, ή, όν. Τετορνευμένος, στρογγύλως ἐξειργασμένος καὶ μὲ λειότητα, ἐπιθ. ρηματ. τοῦ

Τορνεύω, Μ. εὔτω (τόρνος). Στρέφω, περιστρέφω, ἰδίως δὲ διὰ τοῦ τορνευτηρίου στρογγύλον καὶ λεῖον ποιῶ τι, στρογγυλεύω, ξέω, λειαίνω· διὰ τοῦ τόρνου ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω τι. Λατ. tornare, κυκλοειδὲς ποιῶ. Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. ιά. λέγει περὶ τῆς Τερεβίνθου. »Ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνευόμενοι, ὥστε μηδένα γινώσκειν πρὸς τὰς κεραμείτιν. (συχνάκ. συγχέετ. τῷ τορεύω τι.)

Τορνίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ τόρνος. Μικρὸς τόρνος.

*Τορνοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Σχῆμα τόρνου ἔχων, σφαιροειδὴς, ὁμοιος τόρνῳ.

Τόρνος, ου, ὁ. Ἐργαλεῖον τῶν τεκτόνων (ἴδε ἐν τῷ, τορεύω) καὶ τῶν τορνευτῶν, δι' οὗ περιγράφοντες κύκλον τινὰ ἢ ἡμικύκλιον κατασκευάζουσι τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας στρογγύλας, κοίλα καὶ λεῖα, ἢν δὲ πιθαν. ὁ τόρνος, οὗτος παστηλίσκος τις ἐφ' ᾧ δέδεται σχοινίον ἔχον κατὰ τὸ τέλος κέρφος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὀξὺ δεδεμένον ὃ περιγράφομεν σημειοῖ κύκλον τινὰ κέντρον ἔχον αὐτὸν τὸν παστηλίσκον, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Φίληβ. 38. φησὶ περὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ τέκτονος, »Κανόνι, τόρνῳ, διαβήτῃ, στάθμῃ, καὶ προσαγωγίνῳ· Φαίνεται δὲ ὡς ὁ τόρνος ὅμοιος τῷ παρ' ἡμῖν νῦν διαβήτῃ, δι' οὗ οἱ τέκτονες τὰ ξύλα ἐσημείουν στρογγυλὰ καὶ ἡμιστρόγγυλα, καὶ εἰργάζοντο αὐτὰ κατὰ τὸ τοιοῦτον σχῆμα, Λατ. tornus, Θεογν. 803. Ἡροδτ. 4, 36. »κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου«. 2) ἔτι δὲ λέγεται καὶ τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν τορνευτῶν δι' οὗ περιξέονται, στρογγυλεύονται, καὶ λειαίνονται τὰ ξύλα ἢ ἄλλαι ὕλαι καμπτοὶ καὶ εὐκολοδόλευτοι ὗλαι· »Τὰ τοῖς τόρνοις γεγόμενα ἐπίσεσάτε καὶ στερεᾶ, καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις«, Πλάτ. Φίληβ. 31. ὅθεν τορνεύω, tornus. 3) τὸ γλύφανον, ἢ γλυφεῖον, καλαπτὴρ διὰ τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο τὰ ἀνάγλυφα ἤτοι ἐκτυπώματα ἐπὶ τῶν μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων, καὶ τὰ ἐλίσσουν, scalprum, caelum, Vorr. Virg. Ecl. 3, 38. 4) Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ τοιούτου ἐργαλείου γίνεται ἢ σχηματίζεται, κύκλος, κύκλωμα. 5) κάμψις, κύρτωμα, κοίλωμα. »Τόρνῳ τόξευε. Δίον περιηγ. 255. »Οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλὰ ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημένῃ κἰλικαρ«. Ἀθήν. ιά. σελ. 481. (φαίνεται ἀνάντιρτ. ὅτι ἦν ἀνάκλασιν ἔν καὶ τὸ αὐτ. τῷ τόρμος καὶ τόρμη, συγγεν. τῷ τείρω, τόρος, τορός, τορέω.) ὅθεν

*Τορνόω, μέλ. ώσω. Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω, περιτορεύω, κυκλοτερὲς ἢ σφαιροειδὲς ποιῶ, κυκλοειδῶς περιτρέχω, κύκλῳ περιμετρῶ, ἢ περιχράττω. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνῳ τῷ μέτ. »τορνώσαντο σημα«, Ἰλ. Ψ, 255. κύκλῳ περιέγραψαν, ἢ διώρυξαν τάφρον, ἢ κύκλῳ περιέβαλον μὲ ὄρυγμα, μὲ χαντάκι, κυκλικῶς περιέσκαψαν· ὡσαύτ. »ἕδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ«, Ὀδ. Κ, 249. ἤτοι θέλει κοιλαίνει, κοίλον ποιήσει τὸ ἔδαφος ἤτοι τὴν κοιλιὰν τοῦ πλοίου.

Τόρος, ὁ (τείρω). Γλύφανον, ἢ γλυφεῖον, μόσιον παρὰ Γραμματ. ὅθεν τορέω, τορεύω.

Τορός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τορῶς (τείρω). Διαπεραστικὸς, ὀξὺς, δυνατὸς, κυρ. ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὁρατικὸς, ὀξὺς, ἐκπληκτικὸς, ἀγριος, »Ὄρμα τορόν· Ὀππιαν. ὅθεν τὸ Λατ. torvus, Ovid. ἐπὶ ὠτὸς, ἢ ἀκοῆς, ὀξὺς εἰς τὸ ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. teres καὶ tritus· καὶ ἀντὶ τοῦ τραυὸς, ἐπὶ φωνῆς, μεγάλη, τρανὴ, καθαρὰ, σαφὴς, ἠχώδης καὶ ἐντεῦθεν τρπ. »Λόγος τοροῦς· σαφὴς, καθαρὸς, καταληπτός. Σοφοκλ. »Δίξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζει μαθεῖν· σαφῶς, καθαρῶς, οὐκ ἐμπλεκῶν αἰνίγματα, ἀλλ' ἁπλῶ λόγῳ· ὅθεν καὶ »Τόρευε φθόγγον· καὶ »Τετορῆσθαι ταῦτα· σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως λέξω· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης εὑρηται πολλαχ. παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ »Σημανῶ τορῶς«. Αἰσχύλ. Ἀγ. 26. ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θαρραλέος, ἀνδρεῖος. Ξενοφ. Λακ. β'. 12. »Ἔδηκε τῆς ἴλης τὸν τορώτατον τῶν ἀρρένων ἄρχειν· ἀνὴρ οὗ ὁ Πλούταρχ. »Τὸν

δυμοειδέστατον εἶπε, "Οξέως καὶ τορῶς διακοπείσα. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 175. Ε. ταχέως, προθύμως καὶ ἀκριβῶς.

*Τοροτίγξ, ἡ τοροτίγξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος, Ἀριστφ. Ὄρν. 269.

Τορυνάω, μέλ. ήσω, καὶ

*Τορυνέω, ῶ. Διά τῆς τορύνης περικινέω, ταράττω, ἀνακατόνω, ἀνακινῶ· ἐκ τοῦ

Τορύνη, ἡ (τείρω). Τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, ταρακτήριον, κοχλιάρι, ξύλον, ἤ τι τοιοῦτον κινητρον, εἰ οὗ περικινοῦμεν καὶ ἀνακατόνομεν τὰ ἐφόμενα εἰς τὰς χύτρας, Πλάτ. Ἱππίας μείζ. 24. "Πότερον πρέπει, φήσει, ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν, τὴν καλὴν ἐχῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν, χρυσῆ τορύνῃ αὐτῇ, ἢ συκίνῃ; κατὰ Πολυδ. (ζ'. 13.) ἐλέγετο ἄλλως, εὐέργη. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 78. "Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτραις· καὶ ἐν Ἱππ. 980. ἔνθα ὁ Σχελ. σημειοῖ· "Τορύνη δὲ τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. Tudicula. Λατιν. (τὸ ὄψιλος ἔστι κατὰ κοινὸν μακρόν, ἐσθ' ὅτε δὲ μέσει ἀπροσδιόριστον καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἔστιν χρῆται τούτῳ βραχεῖ, παρβλ. Draco σελ. 86. ὡσαύτ. βραχὺ κεῖται καὶ παρὰ Λεοντ. Ταρ. 14, 6.)

Τορυνητός, ή, όν, ἐπιθ. ρήματ. τοῦ τορυνάω. Διά τῆς τορύνης κεκινημένος, ταραγμένος, ἀνακατωμένος. "Τορυνητον, τοῦτ' ταὐτὸν τῷ, Πολιτάριον. Καίλιος Αὐρηλ. Χρον. α. 1. καὶ 4. Polticula ex pane quem τορυνητὸν vocant.

Τορύνω (τορύνη), ταὐτὸν τῷ, Τορυνάω. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1173. "Ἑτέρυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλάς.

*Τορῶς, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ τορός. Ὀξέως, μὲ τρόπον ὀξύν, ὁρμὴν· μεγαλοφώνως, τρανῶς, δυνατά· ἴδε ἐν τῷ τορός.

ΤΟΣ, Ἀχαϊστ. ἀρχαϊκ. τύπος τοῦ ἄρθρ. ὁ, ἡ, ὁ, καὶ τῆς Ἀντωμ. οὗτος· ὅρα ἐν τῷ ὁ, ἄρθρ.

Τοσάκις, καὶ, ἐπικ. τοσσάκι καὶ τοσσάκις, Ἐπίρ. (τόσος). Τόσαις φοραῖς, τόσον συχνὰ τοσαχῶς, παρ' Ὁμήρ. μόνον Ἐπικ. παρβλ. ὁσάκις. (υυυ, Ἐπικ. – υυ)

Τοσάτιος, Ἐπικ. τοσσάτιος, ποιητ. ἀντὶ τόσος. Μόνον τόσος, τοσοῦτον μόνον μέγας, πολὺς ἢ μικρός· ὡς τὸ τῆς συνηθείας "τοσούτικος, ἢ τοσουτίκος. Ἀνθολόγ. "Ἀπὸ τοσσατίου κάλλεως· καὶ "Τοσσατίων βίβλων, παραβλ. τὸ Ἀναφορ. ὁσάτιος. (α)

Τοσαυτάκις, Ἐπίρ. (τοσοῦτος), ταὐτὸν τῷ, τοσάκις. Ξενοφ. Κυρουπ. η. η. 7. (υ – υυ)

Τοσαυταπλάσιος, ία, ιον (τοσοῦτος). Τοσάκις, περισσότερος, τόσαις φοραῖς περισσότερος, Ἀριστοτέλ. προβλ. ιβ'. 1. ἀναφερομ. τῷ ὁσαπλάσιος.

*Τοσαυτοπλασίων, ὁ, ἡ, ον. γενικ. ονος, = τοσαυταπλάσιος.

Τοσαυταχῶς, Ἐπίρ. (τοσοῦτος). Κατὰ τόσους πολλοὺς τρόπους· κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἀριστοτέλ.

Τοσαχῶς (τόσος), ταὐτὸν τῷ, τοσάκις.

*Τοσήμερον, ἐπιρ. ταὐτ. τῷ σήμερον.

*Τοσήνος, ἴδε τοσσήνος.

Τόσος, τόση, τόσον, καὶ Ἐπικ. τόσσος, τόσση, τόσσον. Τοσοῦτος, ἐπὶ μεγέθους, τοσοῦτον μέγας, τόσον μεγάλος· ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρός, τοσοῦτον ἐκτεταμένος, ἐπὶ ποσότητος, τόσον πολύς, τόσον πολυαριθμος, ἐχὶ χρόνου, τόσον μακρός, διαρκής, πολυχρόνιος, ἐπὶ φωνῆς, τόσον μεγαλόφωνος, τόσον ἐξὺς δυνατός, καὶ καθόλ. ἐπὶ παντὸς βαθμοῦ ἐνεργείας τινός, ἢ δυνάμεως, τόσον πολύ, τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, Λατ. tantus, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. ὃς τις χρῆται τῷ τε κοινῷ καὶ ἐπικ. τύπῳ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. συνήθ. δὲ ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀναφορικ. ὅσος, τόσος ὅσος· οὐδὲ τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος ἦεν, Ἰλ. Β, 528. πολλάκ. δὲ κεῖται τὸ τόσος ἀπολύτ. ἄνευ τοῦ ἀναφρ. ὅσος, ἐξαιρ. παρ' Ὁμήρ. καὶ τότε ἀναφέρεται εἴτε εἰς τινα προηγηθέντα λόγον, τόσον, μέγας, τοσοῦτος, ὅσος δηλ. ἐλέχθη, Ἰλ. Δ, 430. ἢ εἴς τι ἀντικείμενον ἢ πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ἢ τὴν ποσότητα τῶν μερῶν ἐξ ὧν συνίστανται, καθὴν περίστασιν τὸ τόσος ἐκφράζει ἐπίτης μέγαν τινὰ ἢ μικρὸν ἀριθμὸν συνιστώντων μερῶν μετ' ἀριθμητ. ἐπιρρήμ. τρὶς τόσοι, ἤτοι τρεῖς φορεῖς τόσοι πολλοί, Ἰλ. Α, 213. Φ, 80. Ω, 686. καὶ Ι, 379. ἀπολύτ. ἀντὶ δεικτικ. ἀντωνμ. εὑρηται τὸ τόσοι μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συνηθ. τότε μόνον ὅτε ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀναφορικ. ὅτος, καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ αὐτοῦ χρήσει πολλάκ. ἐμφαίνει ἐπίτασίν τινα προσλαμβάνον τὸν δε, τοσόσδε, ἢ τοσοῦτος· προσέτι κεῖται τὸ τόσος παρὰ τοῖς πεζοῖς ὁπότε θέλουσι μικρά τις κἂν ἔμφασις ποσότητός τινος, π. χ. τόσον καὶ τόσον, Δημ. Φορμ. 24. σελ. 914. Ἐν Εὐβουλ. 29. σελ. 1307. 2) Συγκρίνεται. εὑρηται παρ' Ὁμηρ. τὸ οὐδ. τόσον καὶ τόσσον ὡς ἐπίρρημα μετὰ τῶν ῥημάτων ἢ ἐπιρρήμ. ἀντὶ τόσον πολύ, τοσοῦτον, τόσον μακράν, ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, εἰς τόσον μέγα βαθμόν, καὶ πλέον τόσου, Οδ. Δ, 371. Ο, 405. ἤτοι, παρὰ πολὺ τοσοῦτον, εἰς παρὰ πολὺν βαθμόν· μετὰ τοῦ Ἀναφορ. ὅσον "τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Ἰλ. Γ, 12. Ζ, 450. Θ, 16. Ξ, 394. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ τοῦ ἀναφορικ. ὡς, "τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι . . ὡς ἑνός, Ἰλ. Χ, 424. Οδ. Δ, 106. καὶ ὡς ὅτε, Ἰλ. Δ, 130. ἐπὶ χρόνου δὲ εὑρηται ἅμα, ἐκ τόσου, ἤτοι ἀπὸ τόσου καιροῦ, ἀπὸ τόσου πολὺν καιροῦ, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. Πλάτ. Νομ. 1. σελ. 642. Ε. παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 183. ἐστὶ τό, τοσοῦτον, ἀντὶ τοῦ, μόνον, ὡς τὸ Λατιν. Tantum, παρβλ. τοσόσδε, καὶ τοσοῦτος.

*Τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε, ἐπικ. τοσσόσδε, τοσσήδε, τοσσόνδε, ταὐτ. τῷ τόσος, κατ' ἐπίτασιν. δεικτικ. σημασίαν, παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτρ. μέντοι ἢ τὸ τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συνεχεστρ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. παρὰ τοῖς ἐπικ. εὑρηται τοιόσδε τοσόσδε, ὁμοῦ συνεφερόμ. ἀντὶ τοιόσδε "τοιόσδε τοσόνδε τε λαόνε, Ἰλ. Β, 120. μετ' Ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοσοῦτον ἐσθλός, ἰσχυρός, ἢ ἱκανὸς ὥστε νὰ καὶ γὰρ ἐμοὶ τοσσήν δὲ θεοὶ δύναμιν παρέθεσαν, τίσασθαι μνηστῆρας, Οδ. Γ, 205. μετὰ τοῦ ἀναφρκ. ὁτίζδε, Ἰλ. Ξ, 305. Σ, 430. καὶ, ἕτερον τοσόνδε, ἀντὶ ἄλλο τόσον, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἢ ἄλλον τόσον μέγας ἢ πολύς, Ἡροδτ. 2, 149. 2) τοσόνδε, Ἐπικ. τοσσόνδε, ἐπιρρματκ. τόσον πολύ, εἰς τόσον ἢ τόσους βαθμόν, Ἰλ. Χ, 41. Οδ. Φ, 253. — Ἀττκ. τοσοδί, τοσηδί, τοσονδί, ἤτοι τόσον μέγας ὅσον ἤδη φαίνεται, ἢ ὅσον ἐδῶ παρίσταται, π. χ. ἐπὶ τινος Μαθηματκ. δείξεως, Πλάτ.

Τοσουταριθμός, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν, τόσος κατὰ τὸν ἀριθμόν, ἢ τὴν ποσότητα. Αἰσχυλ. Πέρσ. 431. ἐκ τοῦ

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, παρὰ τοῖς Ἀττκ. συνεχέστρ. τοσοῦτον, Valck. Ἱππ. 1250. ἔτι καὶ Ὀδυσ. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι οἱ Κωμικ. προείλοντο τὸ τοσοῦτο· ἐπικ. τοσσοῦτος, τοσσαύτη, τοσσοῦτο, (τόσος, οὗτος) = τόσος, κατ' ἐπίτασιν. Δεικτκ. σημασ. Τόσον πολύς, τόσος, τόσον μέγας, τόσον πολύς, τόσον ἐκτεταμένος, ἢ μακρὸς διηνεκής, πολυχρόνιος, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ἔνθα κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτρ. μέντοι ἢ τὸ τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συνηθεστρ. ἐκφράζον ὅτι καὶ ἐλάχιστόν τινα βαθμὸν τῆς καταστάσεως ἢ ποσότητος ἀντικειμένου τινός, Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258., ὅθεν καὶ, τοσοῦτον, ἀντὶ τοσοῦτον μόνον, τόσον μόνον δηλ. καὶ οὐχὶ πλέον, ἴδια τόσον μόνον, Valck. Ἱππολ. 804. Lobeck. Σοφκλ. Αἰ. 747. Schaef. Jul. or. p. XII. εἰς Οὐδ. γέν. μετὰ Γενκ. "τοσοῦτον σύνεσεως, Οδ. Φ, 402, ὡς τοσοῦτο τοῦ λόγου, Ἡροδτ. 6, 134. Wytt. ep. cr. p. 207. μετὰ Αἰτκ. τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τόσον προβεβηκώς, τόσος εἰς τοὺς χρόνους ἢ τόσον νέος, τόσον γέρων, καὶ "τοσοῦτον τὸ βάθος, τόσον βαθύς, κ. τ. τ. μετὰ τοῦ ἀναφρκ. ὡς, καὶ γὰρ δὴ τοσοῦτον συνήθως ἀντέστησεν, ὡς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐνταυσασθαι, Οδ. Φ, 404. ὡς τὸ Λατ. tantus – quam. 2) τοσοῦτο ἢ τοσοῦτον, ἐπικ. τοσσοῦτο ἢ τοσσοῦτον, ὡς ἐπίρρημ. τόσον πολύ, τόσον μακράν, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν ὅσῳ, Οδ. Θ, 203. Φ, 250. καὶ, ἐς τοσοῦτον, Ἡροδτ. 6, 97. πρὸς τοσοῦτον· μετὰ ὑπερθτκ. "τοσοῦτον νεώτατος, Ἰλ. Ψ, 476. καὶ "εὖ τοσοῦτον, ὅσον — οὐχὶ τόσον ὅσον — "τοσούτῳ αὖτε τόσον μᾶλλον, ἢτε μᾶλλον. — Ἀττκ. τοσουτοσί, τοσαυτηί, τοσουτοσί. (ἐσχηματιστ. δὲ τὸ τοσοῦτος οὐκ ἐκ συνθεσ. τοῦ τόσος καὶ οὗτος, ἀλλὰ κατ' ἔκταστ. μόνον τοῦ τόσος, ὡς καὶ τὸ τηλικοῦτος τοῦ τηλίκος, καὶ τηλικοῦτος, καὶ τοιοῦτος, ἅπερ ὅρα.)

Τοσσάκις, Ὅμ. καὶ τοσσάκις, ἐπιρ. ἐπικ. ἀντὶ τοσσάκις, Ἰλ. Φ. 268. (– υυ)

Τόσσας, Δωρκ. τόσσαις, Μετοχ. ἀορ. ἀχρήστου τινὸς ῥήματος ΤΟΖΩ ἢ ΤΟΣΣΩ, = τυχεῖν· Τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω· εὑρηται δὲ ἡ Δωρκ. μετοχ. παρὰ Πινδ. Πύθ. 3, 38. παρβλ. Boeckh. v. l. σελ. 456. εὑρηται εἰπάτε ἐκ τῆς ἀρχ. ταύτης πίναν. μόνον παρὰ Δωρτ. συνήθους λέξεως τὸ σύνθετον ἐπιτοσσε κατὰ μετοχ. ἐπιτόσσαις παρὰ τῷ αὐτῷ Πινδ. Πύθ. 4, 43. 10, 52. (συγγεν. ἴσως τῷ τόσον) ἴδε ἐπιτόσσαι.

*Τοσσάτιος, ία, ιον, ἐπικ. ἀντὶ τοσάτιος. (α)

Τοσσῆνος, Δωρικ ἀντὶ τοσοῦτος. Θεόκριτ. ἀ. 54. ὁ τύπ. τοσσῆνος πίναν. οὐχ εὑρηται.

*Τόσσος, τόσση, τόσσον, Ἐπικ. ἀντὶ τόσος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Τοσσόσδε, τοσσήδε, τοσσόνδε, Ἐπικ. ἀντὶ τοσόσδε, Ὅμ.

Τοσσοῦτος, τοσσαύτη, τοσσοῦτο καὶ τοσσοῦτον, ἐπικ. ἀντὶ τοσοῦτος, μόνον ἐν Οδ. καὶ ἐνταῦθ. εἰς Οὐδ. Γεν. τοσσοῦτον.

Τότε, Ἐπίρ. χρονικόν. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐνταῦθα, εἶτα, ἔπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα ὡς ποτέ τις ἔρρεεν, Ἰλ. Δ, 182. Α, 100. Χ, 108. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπί τινος ἤδη ὡριτμένου παρωχημένου χρόνου, ἢ ἄλλως ὄντος καθ' ἑαυτὸν ἱκανῶς γνωστοῦ, Οὐλφ. Δημ. Λεπτίν. σελ. 264. Κατ' ἔπιτασ. τότε καί, Ἰλ. Ε, 394. συνεχεστρ. τότε γε, τότε τουλάχιστον, ἴσια τότε, Ὅμ. συναπτόμενον δὲ μετ' ἄλλων μορίων κεῖται ἐν ἀρχῇ λόγου τινός, "καὶ τότε δή, Ἰλ. Α, 93. Χ, 822. Οδ. Θ, 299. Μ, 226. "καὶ τότ' ἔπειτα, Ἰλ. Α, 426. "καὶ τότε μέν, Ἰλ. Τ, 40. "δὴ τότε γε, Οδ. Ο, 228. ὅπερ ὅμως εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀναφέρεται πρός τινα ἑπόμενον χρόνον· "τότε δή ῥα, Οδ. Ι, 52. μετὰ τοῦ ἄρθ. "Οἱ τότε· ἤτοι οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, οἱ χρηματίσαντες τότε, Ἰλ. Ι, 559. "ἐκ τότε ἀπὸ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἀπὸ τότε, καὶς τότε ἕως εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἕως τότε. 2) ὡς μόριον τῆς ἑπομένης προτάσεως δι' ἧς γίνεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου, ἡγουμένου τοῦ, ἀλλ' ὅτε δὴ "ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῦ τέλος πολυγηθέες

ὥραι ἐξέφερον, τότε νῆϊ βιήσατο μιτδὸν ἅπαντα.» Ἰλ. Φ, 451. ὡσαυτ. ἡγουμ. τοῦ εἰ, Ἰλ. Δ, 36. τοῦ, εἶκε, Ὀδ. Λ, 112. Ρ, 83. τοῦ, ἐπείκε, Ἰλ. Λ, 476. 207. ὡσαύτ. συναπτόμενον καὶ μετ' ἄλλων μορίων, δή τότε ἡγουμένου τοῦ ἥμος, Ἰλ. Α, 476. Ὀδ. Ι, 59. καὶ τοῦ αὖτάρ ἐπεί, Ἰλ. Μ, 17. »καὶ τότε δή, ἡγουμεν. τοῦ ἥμος, Ἰλ. Θ, 69. καὶ τοῦ, ἀλλ' ὅτε δή, Ὀδ. Δ, 461. »δ'ήρα τότεω ἡγουμεν. Εὖτ' ἄν, Ἡσ. Ἔρ. 567. τότ' ἔπειτα, ἡγουμ. τοῦ, αὖτάρ ἐπήν δή, Ἡσ. Ἔρ. 618. καὶ, τότ' ἔπειτα ἡγουμ. τοῦ ἥμος, Ἰλ. Α, 478. 3) Τότε μετὰ τοῦ ἀναφορ. ὁππότε »Εὐνὴ μὲν δὴ σείγε τότ' ἔσσεται, ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃσιν, Ὀδ. Ψ, 257. ἤτοι, τότε — ὅταν, καὶ μετὰ τοῦ ὁππότεκεν, Ἰλ. Ι, 702. Σ, 115. Χ, 365. καὶ ἀνάπαλιν, ὁπότ' ἂν δὴ –, τότε– Ἰλ. Φ, 341. καὶ ὁππότε κεν –, δή τότε– Ὀδ. Κ, 296. 4) ἀπολύτ. ἐπὶ παρελκυσθότος χρόνου, ἄλλοτε, πρότερον, ἔια καιρὸν, προτοῦ, πολλάκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Βr. Ἀριστοφ. Πλουτ, 1118. καὶ Λυσιστρ. 1023. Marcl. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 46. καὶ Ἰκετ. 551. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πλάτ. Ide Heind. Θεαιτ. σελ. 157. Α. — παραβλ. τὸ ἀναφορ. ὅτε καὶ τὸ Ἑρωτμ. πότε.

Τοτέ, ἐπιρρμ. Μίαν φοράν, ἐνίοτε, μεριναῖς φοραῖς, κάποτε, μότε καὶ πότε »Τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲν, Ὀδ. Ω, 447. ὡς τὸ συνηθέστρ. ποτὲ μὲν –, ποτὲ δέ. Ξενοφ. Συμποσ. 8, 5. ἐσθ' ὅτε δὲ κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον καθ' ἑαυτό, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 116. Α. καὶ ἐν Ἰλ. Α, 63. εὑρηται κατά τινας τοτέ.

Τοτελευταῖον, Ἐπίρ. (τελευταῖος). Τέλος πάντων, ἐσχάτως, ὕστερον ἀπ' ἄλλα.

*Τοτέταρτον, ἐπιρρημ. (τέταρτος). Τετάρτην φοράν, Ἰλ. ὅπου ὅμως ὁ Οὐλφ. τὸ τέταρτον ἀναγινώσκει, μ' ὅλον ὅτι παραλέγεται τὸ πρῶτον, καὶ τοτρίτον ὡς μίαν μόνην λέξιν.

*Τοτηνίκα, ἐπιρρημ. = τηνίκα, Σοφ. ΟΚ. 440. (υ–υυ)

Τοτηνικάδε, καὶ τοτηνικαῦτα, Ἐπίρ. ταύτὸν τῷ, τηνίκα, καί, τηνικαῦτα. Lob. Φρυν. σλ. 50.

*Τοτοβρίξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Ἀριστοφ. Ὄρ. 246.

Τοτρίτον, Ἐπίρ. (τρίτος). Τὴν τρίτην φοράν, Ὅμ.

*Τοῦ, ἴδε· ὁ καὶ, τίς.

Του, ἐγκλιτ. ἀντὶ τοῦ, τινός. Θουκυδ. α'. 108. καὶ Ξενοφ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ἴσως, ὡς ἐν Εὐαγγελ. »Του λόγειν, του ἀπολέσαιμι. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ, οὗ, ἴδε ὁ, Ἰλ. καὶ Ὀδυσσ.

*Τού, τούν, τούγε, Βοιωτκ. ἀντὶ, σύ, σύγε, ἴσως τὸ Λατ. tu, καὶ Γερμ. du.

*Τοὐβολοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ ὁβολοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1075,

*Τούκ, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ ἐκ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 817.

Τοὔλαιον, ἀντὶ, τὸ ἔλαιον, κατὰ συναίρεσιν οὕτω καὶ

Τοὔλασσον, ἀντὶ, τὸ ἔλασσον, Θεογν.

*Τοὐλάχιστον, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τὸ ἐλάχιστον.

Τοὔλλο, ποιητ. κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἄλλο.

Τούμόν, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τὸ ἐμόν.

Τούμοῦ, Ἀττκ. ἀντὶ, σοῦ ἐμοῦ.

Τούμπαλιν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἔμπαλιν. Τὸ ἐναντίον, ἀνάπαλιν, ἔπειτα πάλιν· εἰς τοὐμπίσω.

Τούμπροσθεν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἔμπροσθεν.

Τούμφανές, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐμφανές.

Τούναντίον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐναντίον.

Τοὕνεκα, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ, τοῦ ἕνεκα. Τούτου χάριν διὰ τοῦτο, ἐξαιτίας τούτου, Ὅμ. καὶ Ἡτ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ τοὔνεκεν. 2) ἐπ' ἐρωτήσεως ἀντὶ τίνος ἕνεκα; διατί; διὰ ποίαν αἰτίαν; Ἰακῴ. ΑΠ. σελ. 873.

Τούπιθένδε, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τοῦ, τὸ ἔνθεν δε, ἐντεῦθεν.

Τοῦνομα, κατὰ συναλφ. ἐκ τοῦ, τὸ ὄνομα, Ἰλ.

Τούντεῦθεν, Ἀττκ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἐντεῦθεν· Ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἀπὸ τώρα καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ νῦν.

Τούξειργασμένον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐξειργασμένον.

Τοὐπίπαν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐπίπαν, παντελῶς.

Τούπιπεμπτον, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ἐπιπεμπτον. Τὸ πέμπτον μέρος, ἓν εἰς τὰ πέντε.

Τούπισθεν, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὰ ὀπισθεν εἰς τὰ ὀπίσω.

Τούπίσω, κατὰ συναλ. ἀντὶ, τὸ ὀπίσω εἰς τὰ ὀπίσω.

Τοῦπος, Ἀττκ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔπος, οὐχὶ μέντοι τοῦπος.

Τοὔργον, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔργον, οὐχὶ τοὔργον.

*Τοὐρανοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔσχατον, κατὰ συναλ, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔσχατον, τὸ μέγιστον.

*Τουτάκις, καὶ παρὰ Ποιητ. τουτάκι. Ἐπίρ. ἀντὶ τότε. Πίνδαρ. Πύθ. δ', 50. Θεογν. 842. 2) = τοτάκις. (–υυ)

Τουτεῖ, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ ταύτῃ· ὡς τὸ, πεῖ· ἀντὶ τοῦ, πῃ, καὶ εἰ ἀντὶ ἤ Θεόκριτ. ε'. 103. ἐμετεχειρίζετο, ὡς τὰ ἐκεῖ· ἴδε αὐτὸς σημ. 15.

Τούτερον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἕτερον, Ἡρόδ. καὶ Ἀττικ. ἑτέρωθεν.

Τουτέστι, κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τοῦτ' ἐστι, τοῦτο ἐστί.

Τουτί, ἀντὶ, τοῦτο, ἴδε οὗτος σημ. 17.

*Τουτογί, τουτοδί, ἀντωνυμ. Οὐδετ. τοῦ, οὗτος, ὅπερ ὅρα, σημ. 17.

*Τουτόθε, ἐπιρρμ. (οὗτος) Ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, Θεοκρ. δ', 40. παρβλ. αὐτόθε.

Τουτῶ, Δωρικ. ἐπιρ. = τουτόθε, Ἐκεῖσε, ἐντεῦθεν, ἔθεν, ἐνθάδε, ἐμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. ἀντὶ τουτεῖ. Βουτσμ. Ἕλλην. Βραμμ. Τόμ. ΙΙ. σελ. 286.

*Τουτῶθεν, ἐπιρρμ. (οὗτος). Αὐτόθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, Θεοκρ. δ', 48.

Τοφιών, ῶνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λατομεῖον. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 226. ἐκ τοῦ

Τόφος, ὁ. Ἀρσίς τις καὶ τιτανώδης λίθος. Tophus Λατιν.

Τόφρα, Ἐπίρ. χρόνου. καθ' Ἡσύχ. Ἐν τοσούτῳ ἕως τούτου, καὶ ἀναπαδοτικὸν τοῦ χρόνου, τέως, ἄχρις οὗ ἤ ἕως, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἠνίκα ὅπου συνηθ. ἔπεται ὁ ἀκόλουθος λόγος διὰ τοῦ ὄφρα, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως τότε, ὅτε, ἤ ὥστε »Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῶεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν.« Ἰλ. Α, 509. ἐσθ' ὅτε δὲ προηγεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Σ, 381. Ὀδ. Τ, 330. Ἔμν. Δήμ 37, καθ' ἣν περίστασιν ἕπεται ἐνίοτε καὶ τόφρα δὲ ἀντὶ τόφρα, Ἰλ. Δ, 221. Ὀδ. Κ, 126. Ἀντὶ δὲ τοῦ συνήθους τόφρα–ὄφρα κεῖται ἔτι καὶ τόφρα–ἕως· Ὀδ. Κ, 122 καὶ, τόφρα–ἕως ἂν –, Ὀδ. Β, 77. πολλάκ. δὲ καὶ ἁπλῶς, ἕως–τόφρα· Ἰλ. Ο, 892. Σ, 16. Φ, 606. Ὀδ. Μ, 328, καὶ, ἕως–τόφρα δὲ– Ἰλ. Κ, 507. Δ, 412. Ο, 540. Ρ, 107. Ὀδ. Ε, 234. καὶ, ἀλλ' ὅτε δή –τόφρα– Ὀδ. Κ, 571. πρὶν–τόφρα–, Ἰλ. Φ, 101, καὶ αὐτὸ τόφρα δὲ –, Ὀδ. Τ, 77. 2) συγχρονστ. κεῖται τὸ τόφρα ἀπολύτ. ἄνευ τινὲς ἑπομένου λόγου πρὸς ὃν ν' ἀποδίδεται, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τούτοις, καθ' ὃν χρόνον, ὅπου ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὑποτίθεται ἐκ τῶν προηγουμένων ὡς ἤδη ἐγνωσμένος, »Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, χάρμῃ γηθόσυνοι, τὴν σφιν Ζεὺς ἔμβαλε θυμῷ. Τόφρα δὲ τοὺς ὄπισθεν Γανύηκος ὦρσεν Ἀχαιούς, οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.« Ἰλ. Ν, 81, 84. καὶ Ἰλ, Κ, 498. Ο, 525. Ρ, 79. Σ, 338, Τ, 24. Φ, 139. Ὀδ. Γ, 303, 464. Δ, 435. Ε, 246, 258. Ζ, 171. Θ, 438, 453. Ι, 47. Κ, 449. Μ, 166, 245. Ψ, 289. Ω, 365. — 3) τόφρα ἀντὶ ὄφρα ὡς σύνδεσμος ἐκφράζον τέλος ἢ σκοπόν τινα, μεθομηρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. ἐν χρήσει διὰ τὸν στίχ. Βr. Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 1487. παρβλ. Ἑρμανν. Ἔμν. Ὁμ. Δημ. 66. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 507, 790.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Ρ.

Τραγαινα, ἡ, (τράγος). Ἡ στεῖρα αἴξ, (γνῶσα στέρφα), ἡ μὴ γενοῦσα αἴξ ἤτοι ἡ Ἑρμαφρόδιτον, ὡς τὸ, Ταύρη, ἡ μὴ γενοῦσα δάμαλις. Ἀριστοτέλ. γενέσ. ζώ. δ'.

Τραγάκανθα, ἡ, (τράγος, ἄκανθα) Εἶδος ἀκάνθης, ἐξ ἧς ἀπόσταζόμενόν τὸ λεγόμενον Τράγακανθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκαθαρίζετο ἡ φωνὴ ὅταν τὸ ἔτρωγον, Διοσκορίδ. β'. 65. γ'. 23. Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. θ'. 1. Πλίν. ιγ'. 21. Astragalus Tragacantha. Λιν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ἄφος, ἡ, τραγάκανθα.« ἀφ' ἧς καὶ τὸ Κόμμι, Τραγάκανθιον λεγόμενον. (υν–υ)

Τραγαλίζω, (τρώγω) = Δαγαρίζομαι ἀμφ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 772 »Δαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα.« ἴνθα πιθαν. τραγαί, ἔζοντα ἔκειτο πρότερον· ἡ συνήθεια λέγει τὸ »Τραγαλίζω ἐπὶ Ἐνεργητικῆς καὶ Οὐδετέρας σημασίας, οἷον »Τρώγω τραγανόν τι καὶ, Τραγανίζει τὸ πρᾶγμα ὅταν τρωγηται, οἷον βαρὺ τινα ἤχον ἀφιησιν ἐν τῷ στόματι ἀληθόμενον διὰ τῶν ὀδόντων. Croquer, Γαλ. Knarpeln, Γερμ.

Τραγάνθης, ὁ· Εἶδος φυτοῦ. Artemisia.

Τραγανίς, ἡ, ὁν, Ἐπὶ εὐθραύστων πραγμάτων τραχέων ἅτινα ἐν τῷ τρώγεσθαι βαρύν τινα ἦχον ἐν τῷ στόματι προξενοῦσι, συνηθ. Οὐδ. τὸ τραγανὸν χόνδρος, οἷον ἐκ τῶν ὀπώρων αἱ τραχεῖς καὶ στερεαὶ κάρυαι, αἱ στερεαὶ σταφυλαί, κ.τ.τ. καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ ζώου ὅσα χονδρώδη, οἷον τὰ ὠτία, τὰ ἐν τῷ ῥινὶ καὶ τοῖς λαγόσιν ὀστάρια, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ἀθήν. ἡ, σελ. 347. »Ἡ τῶν τραγανῶν τι, ἢ χονδρώδες τῶν παρατιθέντων.« ὁ Σχολ. τοῦ Ὀππιαν. ἐν ἁ. ἔχει. »Τραχεῖα, τὰ αἱμόνα, τὰ ὀστέα, τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον, μύραινα, γόγγρος, κ.τ.τ. Ἀνώνυμος δέ τις ἐν Χειρογράφ. περὶ ἁλιείας, καφ. ιγ'. ἔχει. »Οἱ σεμιδαλῖται ὄρτυγες καὶ αὐτὴ ἡ σεμιδαλὶς καὶ τὰ τραγανὰ μέρια τῶν ζώων, ὡς τὰ ὠτία καὶ τὰ μυτία, κ.τ.τ. »Knorperlig, Γερμαν. Cartilagineux, Γαλ. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τραχείας φωνῆς, καὶ μάλιστα τῶν ἀκμαζόντων νέων ὅτε ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις ἄρχεται. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν δευτέραν σημασίαν ἀπὸ τοῦ Τράγος.

*Τραγανόν, τὸ, Ὁ χόνδρος, τραγανόν, τραγανὰκι, ταὐτὸν τῷ τραγανίς.

*Τράγανος, ὁ = τράγος, ἀμφβ.

*Τραγασαῖος, αἷα, αἷον, κύρ. ἐθνικ. ἐκομ, ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς πόλεως Τραγασαί, παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἀχ. 808 ἐπὶ χοίρων, »Ὦ τραγασαῖα φαίνεται᾽ ἀστείως αἰτιτόμ. τὸ τραγεῖν, καὶ Ἀχαρ. 853 αἰνιττόμ. τὸ τράγος.

Τραγάω, ῶ, μελ. ήσω (τράγος). Ἐπὶ ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ, τραγίζω, ὅπερ ὅρα 2) Ἐπὶ φυτῶν καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀμπέλων ἀντὶ τοῦ ἀναρπεῖν, ὅταν αὐταὶ οὖσαι ἐν δυνάμει καὶ τροφῇ πολλὰ φύλλα καὶ πολλοὺς βλαστοὺς, οὐδένα δὲ καρπὸν φέρωσιν, ἐπειδὴ καὶ οἱ παχεῖς τῶν τράγων τοιουτρόπως ἄκαρποι εἰσὶν, ὡς λέγουσιν, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. ἄγονος, ἄκαρπος εἰμί, καὶ ἐπὶ παντὸς φυτοῦ, ὅταν αὐτὰ καίωνται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ ψαίρωνται οἱ βλαστοὶ διά τινος ἀνεμοζάλης κακοκαιρίας, σκαλεύσεως, περι-

κοπῆς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους· ὁ Ἀριστοτέλης (ζώων ἱστορ. ϛ. 14.) λέγει. »Οἱ δὲ τράγοι, πίονες ὄντες, ἥττονες γίνονται· ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι.« ὅθεν »Ἄμπελος τραγῶσα.« παρὰ Θεοφραστ.

* Τραγεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τρώγω.

* Τραγεῖον, τὸ ἀντὶ τράγιον.

Τράγειος, εἶα, ειον (τράγος) ὡς τὸ, τράγεος, Παῦ ὅ, τι γίνεται ἢ προέρχεται ἐκ τοῦ τράγου, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν, τραγέιος. 2) τραγεία, ἡ τραγῆ, προτυπακ. δορά, τράγιον δέρμα, καὶ »Τράγεια κρέα.«

Τραγέλαφος, ὁ (τράγος, ἔλαφος) Ἔλαφος καὶ τράγος ὁμοῦ, εἴδός τι κατὰ φαντασίαν θηρίου, ἔχοντος μορφὴν τράγου καὶ ἐλάφου, ὅπερ πρῶτοι ἐκ τῆς Ἀσίας οἱ Ἕλληνες παρέλαβον ἐπὶ τῶν αὐτόθι ἐργαζομένων ταπήτων ἢ ἄλλων χειροτεχνημάτων εἰκονισμένον, ὁ Πλάτ. λέγει καθόλ. »Τερατώδες τι σχῆμα ἢ χίμαιρα.« ὅθεν ἔτι καὶ εἶδος ποτηρίου παρὰ τοῖς Ἀρχ. παριστάνου ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος ἀναγεγλυμμένην τὴν μορφὴν τοῦ τοιούτου ζώου, Ἀθηναῖ. στελ. 500. παρβλ. καὶ Boeck. Ath. Staatshaush. τομ. 2, σελ. 305. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐνομίζετο καὶ ὡς ἀληθές τι θηρίον διαπλαττόμενον κατά τινας μὲν ἐν Ἀραβίᾳ, κατ' ἄλλους παρὰ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, πιθαν· δὲ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀντιλόπων ἢ δορκάδων ἔχον γένειον τράγου. 3) Ταῦρος τῆς Παιονίας, πιθαν. οὖρος, ὁ Urus, ἢ Βίσων καὶ Ζόμβρος καλούμενος, ὅστις εἶχεν ἐλάφου μὲν πρότομὴν, γένειον δὲ τράγου, ξανθὸν τὸ χρῶμα, μέγεθος βοός.

Τράγειος, εἶα, ειον, (τράγος) ταὐτὸν τῷ, Τράγιος· ὅθεν κατὰ συναιρ. τραγῆ, ἐξυπακουομ. Δορά. τὸ τοῦ τράγου δέρμα. Πλούταρχ. Ἕλλην. Lub. Φρον. σελ. 78.

Τράγημα, τὸ (τραγεῖν) κυρ. Τὰ μετὰ τὰ φαγεῖν παρατιθέμενα ἐν τῇ τραπέζῃ ἀνάρθρα, οἷοι γλυκύσματα, κάρυα, ἀμύγδαλα, σῦκα, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Τρωγάλιον, καὶ τῷ παρὰ Γαλ. Dragée. Πλάτ. πολιτ. β'. 13. Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε τύκων, καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες· ἐλέγοντο, ἄλλως, ἐπιδόρπια, ἐπιφορήματα, καὶ ἐπιτραπεζώματα. Ὅρα περὶ τούτων διεξοδικῶς· Ἀθήναιον ἐν βιβλ. ιδ'. σελ. 640. καὶ ἑξῆς. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 190. ἔνθα ὁ Σχολ. »Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα, καλοῦσι Τραγήματα, ὅθεν καὶ Παροιμία. »Ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν.« λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων τὸ μεῖζον θαυμαζόντων· ὅθεν

Τραγηματίζω, συνηθ. μέσ. Τραγηματίζομαι. Τραγήματα τρώγω, ταὐτὸν τῷ, ἐπιδορπίζομαι, ἢ κρυπτὰ ἐμαυτῷ τραγήματα ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἀριστοτέλ. Νικομαχ. ιη'. καὶ Αἰθήν. ια'. ὅθεν

Τραγηματισμός, ὁ, Ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, τὸ τρώγειν τραγήματα.

Τραγηματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τραγήματα πωλῶν.

Τραγηματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τραγημάτων, ἢ ὅμοιος τραγήματι. Εὐστάθ.

Τραγηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ δέρμα τράγου φορῶν· ὁ τραγῆν φέρων. Αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν ἔφερον. Ἡσυχ.

Τραγίαμβος, ὁ (ἴαμβος). Ὁ τραγικὸς ἴαμβος· κατὰ τὸν Σουίδαν πρῶτος μετεχειρίσθη τοῦτον ὁ Ἀπολλόδωρος.

Τραγίζω, Μ. ἴσω, (τράγος). Ὡς τράγος μυρίζω, τράγου δυσωδίαν ἐκπέμπω, βρωμῶ τὸ σῶμά μου ὡς τράγος. Ὁ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ ὀσμῶν λέγει »Τοὺς τράγους περὶ τὰς ὀχείας ὀζειν.« λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν τινων. »Τραγίζειν ἐν τῇ ὀσμῇ.« κ. 2) ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐκφράζει τὴν μεταβολὴν τῆς σωματικῆς ἰδιότητος παρὰ τοῖς μειρακίοις, ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνωνται κατὰ πρῶτον τὴν γεννητικὴν τῶν μορίων αὐτῶν δύναμιν, καὶ τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν, καὶ ἐπιθυμίαν αὐτῆ ἡ κατάστασις δηλοῦται διὰ τῆς τριχώσεως τῆς ἥβης, τοῦ εἰδέματος τῶν ὀρχεων, τῆς τραχύτητος τῆς φωνῆς, καὶ δυσωδίας τινὸς τραγείας τοῦ σώματος, ἔτι καὶ τραγώδους. Λατιν. Hirquitallire. Ἀριστοτέλ. ζω. Ἱστορ. γ'. 1. »Φέρειν δὲ σπέρμα πρῶτον ἄρχεται τὸ ἄῤῥεν ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δὶς ἑπτὰ τετελεσμένοις, ἅμα δὲ καὶ τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἥτε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτ' ἔτι ὀξεῖα οὔσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πάσα ὁμαλή, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρηνεμουρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, ὃ καλοῦσι Τραγίζειν.« καὶ ἐκ τούτου ἔτι 3) Ἀτελῶς, ἐπιῤῥεπῶς πρὸς τὰ ἀφροδίσια εἰμί, αἰτιδικόμενος καὶ τὴν πρὸς μῖξιν ὁρμὴν τῆς σαρκὸς μου πολλὰ δυνατὴν· σκυζίω, ὀργῶ, σφριγῶ πρὸς μῖξιν σαρκικὴν, τὸ Λατ. catullire ἐπὶ μόνου τοῦ θήλους γένους. Ἱππ. καὶ Ἀριστοτ. γεν. ζώων. δ. 7. καὶ Ἱστ. ξώ. θ'. 11. 4) Τραχεῖαν καὶ χονδρὴν φωνὴν ἔχω, καθὼς π. χ. τὰ μειράκια ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνωνται τὴν δύναμιν τῶν γεννητικῶν αὐτῶν μορίων, καὶ τὴν πρὸς τὸ γενιᾶν φυσικὴν ὁρμήν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τραγίζει, τὸ τραχῦ τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν νέων.

Τραγικεύομαι, μελ. εὐσομαι (τραγικός). Τραγικῶς ὁμιλῶ ἢ πράττω, φέρομαι μὲ τραγικὸν τρόπον, Σχολ. Ἀριστοφάν. ἐκ τοῦ

Τραγικοκωμῳδία, ἡ (τραγικός, κωμῳδία). Τὸ ἐκ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας συνιστάμενον δρᾶμα.

Τραγικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. τραγικῶς (τράγος). Κυρ. ταὐτ. τῷ τράγειος, καὶ τράγιος, τραγήσιος, κάρος, πώγων, δυσωδία, πρῶτ. παρὰ Πλούταρχ. Λουκ. καὶ Λίγγῳ· ἴδε καὶ Ἰακ. ΑΠ. σ. 599. 2) συνήθ. Πᾶν ὅ, τι ἀναφέρεται, ὅ, τι ἀνήκει, ὁμοιάζει εἰς τὴν τραγῳδίαν ἢ εἰς τὸν τραγῳδόν. »Τραγικὸς.« ἐξυπακ. ποιητής· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδικός· ὡς καὶ τὸ »Κωμικὸς.« ἀντὶ τοῦ, κωμῳδικός. »Τραγική, ἡ τὰ τῶν τραγικῶν ὄσματα, ἢ ἡ τῆς τραγῳδίας μοῦσα, ἢ τραγικὴ ποίησις. »Τραγικὸν πάθος.« τὸ μεστὸν συμφορᾶς, τὸ κινοῦν οἶκτον καὶ ἔλεον, »Τραγικὴ σκηνὴ, πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηνῇ (ὁ Σουϊδ. ἔχει. »Ἐν θεῶν σκηναῖς.« καὶ ὁ Τίμαιος ἐν λ. Πλάτ. »Ἐν θεάτρῳ.«) τινες παριόντες ἔλεγον· λέγεται καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη, σκηνή. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. »Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι ἀναπεινάμενον, ὃν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀναρχόμενον λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους, »Ὦ ἄνθρωποι ποῖ φέρεσθε;« παροιμία »Τραγικὸς πήθακος.« ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων· καὶ »χοροὶ τραγικοὶ Ἡροδ. 5, 67. ὠτανύτ. ὀρχηστὶ τραγική.« Αἰθήν. ά. σελ. 20. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »τραγικὸν, θρηνητικὸν, λυπηρόν.« καὶ μεταφορ. Ὁ μὲ ποιητικὴν ἔμφασιν καὶ χάριν κεκοσμημένος, ἐπὶ λόγων, ὁ διὰ ποιητικοῦ ὕψους καὶ μεγαλοπρεπείας ἐκφραζόμενος, πομπώδης, μεγαλοπρεπὴς, ἐνθουσιώδης, ἔτι καὶ ἐπιτετηδευμένος, ὀγκώδης, ἐξαίσιος, ἢ τερατώδης, καὶ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἐμπαθὴς, ἐμμανὴς, παράφορος· ὅθεν

Τραγικώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς τραγικοῖς. Παλαίφατ. 41.

* Τράγινος, ίνη, ινον (τράγος) ὡς τὸ τράγειος. Ἐκ τράγου, τραγήσιος. (2)

Τράγιον, τὸ (τράγος). Εἶδος φυτοῦ τράγου ὀσμὴν ἔχον· ὁ Διοσκορ. δ'. 49. καλεῖ τὸ πρῶτον τοῦτου εἶδος »Τράγιον Κρητικόν.« ἴσως τὸ τοῦ Λιννaίου Dictamas alhus· ἔτι καὶ τραγεῖον 50. κατὰ τὸν Κολούμναν τὸ τοῦ Λιννaίου Pimpinella, Saxifraga Hircina.

Τραγίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ, τράγος. Μικρὸς τράγος, νέος τράγος, ἐρίφι Θεόκριτ. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς.

* Τραγιστής, οῦ, ὁ (τραγίζω). Ἱεροστύλος, ὁ κλέπτων ἐκ τῶν βωμῶν τὰ πρὸς θυσίαν σφάγια τῶν τράγων. Γλωσσ.

Τραγοβάμων, ονος, ὁ (βάμω). ταὐτὸν τῷ, τραγόπους. Ἔχων πόδας τράγου· ἐπίθετον τοῦ Πανός. Ἀριστοφάν.

* Τραγοειδής, ὁ, ἡ, ές, (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τράγου, ὅμοιος τράγῳ.

Τραγόκερως, ὁ, ἡ, ω (κέρας). Ὁ τράγου κέρατα ἔχων.

Τραγοκουρικός, ἡ, όν (κουρά). Ὁ εἰς κουρείαν τῶν τράγων ἀνήκων. Ἀριστοφ. Βατρ. 800. »Μίχαιρα τραγοκουρική.« ψελλίδιον ὅ οὐ κουρεύουσι τοὺς τράγους. Λουκιαν. Ἀλ. 46.

Τραγοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τράγους κτείνων, φονεύων. Εὐριπ. Βακχ. 139.

Τραγομάσχαλος, ὁ, ἡ, ον (μασχάλη). Οὗ τινος αἱ μασχάλαι ὀζουσιν ὡς τράγος· ταὐτὸν τῷ, Γράσσων. Ἀριστοφάν. Ὀρ. 813.

Τραγόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τράγου πόδας ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τραγοβάμων. Ἐπίγραμ. »Πὰν τραγόπους.«

* Τραγοπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Πτισάνη ἐκ τράγου, ὁ Καλλιος Αὐρήλ. Χρον. γ'. 2.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, (πώγων). Τὸ γένειον τοῦ τράγου· εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. β'. 173. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ζ'. 7. Tragopodon porrifolius καὶ pratensis. Λιν. Ἐπίθετικ. ὁ τράγου γένειον ἔχων, τραγογένης.

Τραγορίγανον, τὸ (ὀρίγανον). Εἶδος θύμου, ἢ ὀριγάνης. Διοσκορ. γ'. 35. Thymus tragoriganum. Λιν.

Τράγος, ου, ὁ. Ζῶον κερατοφόρον τὸ ἄρσεν τῆς Αἰγός, κατζίκι. Λατ. caper παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδυσ. Ι, 239. — »τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηζιν, ἀρσενίους τε τράγους τε.« Ὁ Εὐστάθ. ἔχει. »τράγος ὁ ἀῤῥην αἴξ. παρὰ τὸ τράγειν τρώγειν κατὰ μίμημα ἦχον ποιοῦ.« καὶ »Οἱ τράγοι τῶν αἰγῶν« Ἡρόδ. 3, 113. 2) Ἡ ὑπὸ τῶν μασχαλῶν τοῦ ἀνθρώπου δυσωδία, ταὐτὸν τῷ, Γράσος, καὶ, Κινάβρα. — 3) ὁ χρόνος καθ' ὃν ἄρχεται παρὰ τοῖς ἐφήβοις ἡ τοῦ τράγου ἀποφορὰ ἢ δυσωδία, ἴδε τραγίζω, ὅθεν 4) ἡ Ἀσέλγεια, ἡ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν ἀκράτητος ὁρμή. Λουκ. Κρον. ἐπιστ. 28. »Παισὶν ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυράντες.« 5) Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ὠτίου. Πολυβ. β'. »Τοῦ δὲ κοίλου (μέρους τοῦ ὠτίου) τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κρατάφου ἐπιστηκὸς εἰς τὸ ἔσω ναῦρον, Τράγος· τὸ δὲ ἀντικείμενον, Ἀντίτραγος.« 6) Εἶδος πτισάνης ἥτοι χόνδρου κατεσκευασμένου ἐκ πυρῶν ἢ ζέας ἢ κριθῆς ἢ ἐλύρας. Γαλην. περὶ τροφ. »Τὴν δὲ εὐγενεστάτην ἐλύραν ὅταν ὡς χρὴ πτίσωσι τὸν ὀνομαζόμενον. Τράγον ποιοῦσι.« κοπανιζομένη γὰρ καὶ ἐξαλοιζομένη ἡ ἐλύρα γίνεται ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Βουλιγοῦρι ἢ Κισσέκι λεγόμενον, Tragus Λατ. 7) Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. δ'. 51. Salsola tragus ἢ Kali, Λιν. »— διαφόρων μὴ ἀκριβῶς προσδιορισμένων φυτῶν.« 8) Εἶδος σπίγγου. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ϛ. 16. »Τῶν δὲ πυκνῶν (σπίγγων) οἱ σκληροὶ τροφὰς καὶ τραχεῖς, τράγοι καλοῦνται.« 9) Σάτυρος, διὰ τὰ τράγου ὦτα ἔχειν. Ἡσύχ. 10) μικρός τις θαλάσσιος ἰχθύς, Ὀππ.

Τραγοσκελής, έος, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τράγου σκέλη ἔχων, ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς καὶ τὸ, Τραγόπους. Ἡροδ. 2, 46.

Τραγοφαγέω, ῶ (φαγεῖν) Τράγους τρώγω.

Τράγω, Δωρικ. ἀντὶ, τρώγω. ὡς καὶ, πρᾶτος, θεορός, ἀντὶ, πρῶτος, θεωρός, κ. τ. τ. (α)

Τραγῳδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ τραγῳδία. Μικρὰ τραγῳδία.

Τραγῳδέω, ῶ. (τραγῳδός). Τραγῳδίαν τινὰ παρίστημι, κυρίως δὲ, ἐν δράμασιν τραγικοῖς ᾄδω, ἢ παριστάνω τι μὲ τραγικόν, καὶ ἐκπληκτικὸν τρόπον καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λέγω. διηγοῦμαι, ψάλλω τι μεγαλοφώνως καὶ λαμπρῶς κατὰ τὸν τρόπον τῆς τραγῳδίας, ἢ μετὰ τραγικοῦ τόνου, ὅ ἐστὶ μετὰ μεγέθους καὶ ὕψους λόγου. Ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, διεξέρχομαι, πραγματεύομαί τι μετὰ ὑψηλῆς καὶ λαμπρᾶς φωνῆς, ὁμιλίας καὶ χειρονομίας τραγικῶς, ὅ ἐστὶ, μεγαλοπρεπῶς ἐνθουσιαστικῶς πομπικῶς, ἐπιτετηδευμένως, ἢ μὲ ὀγκώδη ἐπίδειξιν. Δημοσθ. περὶ στεφ. «Οὔτι γε τηλικούτους ἠλίκων ἐτραγῴδει καὶ διεξῆει·» ὅθεν «Τραγῳδούμενος βίος·» λαμπρὰ ζωὴ μετὰ μεγάλων ἀπάνων καὶ εὐφροσυνῶν συνηνωμένη, μετὰ τιμῆς, πλούτου, καὶ δόξης. 2) Ἡ συνήθεια χρῆται τὸ τραγῳδῶ, καὶ, τραγουδῶ, ἀντὶ, τοῦ, ᾄδω, ἐπὶ πολιτικῶν καὶ κοσμικῶν ἀσμάτων· καὶ, τραγῳδία, τὸ, τραγούδιον, τό, «λέγει τὴν ᾠδὴν, τὸ ᾆσμα· καὶ, τραγῳδιστὴς, ἢ, Τραγῳδιστὴν, τὸν ᾄδοντα· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Εὐμεν. 2. «Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν·» — ὅθεν

Τραγῴδημα, τό, Τραγῳδία, τραγικὴ παράστασις μεθ' ὑψηλῶν καὶ λαμπρῶν λόγων ἐμφάσεως, ἢ χειρονομιῶν· ἔτι ταύτ. τῷ τραγῳδία.

*Τραγῳδιστής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδός. Σχολ. Θεοκρίτ. δ'. 30.

Τραγῳδία, ἡ (τραγῳδός). Κυρίως ᾠδὴ τράγου, μυστικὸν ἆσμα ψαλλόμενον ἐπὶ τράγῳ, καὶ τραγικὸν, πίνδημον, ἢ ἡρωϊκὸν ποίημα, ψαλλόμενον κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ λυρικῶν στίχων μόνον, ἐφεξῆς δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δραματικῶς ἢ τι διὰ πράξεώς τινος συμφώνου μὲ τὴν ὕλην τοῦ ᾄδομένου αὐτιπαθοῦς παρασταινόμενον, οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτ. ἐν Θηαιτ. τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μᾶλλον περιεχομένην πρᾶξιν ἐλέγετο δὲ Τραγῳδία εἴτε διότι οἱ κατ' ἀρχὰς τραγῳδοὶ ἔψαλλον ἢ ἀπαγγέλλοντο τὰς τοιαύτας τραγικὰς διηγήσεις καὶ παραστάσεις των εἰς τὰς διὰ τράγου γινομένας θυσίας, ἢ διότι ἐλάμβανεν ὁ νικῶν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ὡς ἆθλον ἕνα τράγον· ἢ τελευταῖον διότι ὁ ἀπαγγέλλομενος καὶ περιστάσεις αὐτὰς ἐνεδύετο μὲ δέρμα τράγου, καὶ πᾶσα ὑψηλὴ καὶ μετὰ μεγαλοπρεπείας, ἢ τρομερὰ, δεινοπαθὴς καὶ λυπηρὰ διήγησις, ἢ παράστασις τραγικοῦ, ἐξαισίου, ἢ φοβεροῦ τινος συμβεβηκότος, ἑπομένως δὲ ποίημα δραματικὸν ἐν θεάτρῳ διδασκόμενον, ἐν ᾧ παριστάνεται πρᾶξίς τις ἀξιολογος μεταξὺ ἐνδόξων τινῶν προσώπων, σκοπὸν ἔχον τοῦ νὰ διεγείρῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς ἔλεον καὶ συμπάθειαν, καὶ νὰ τελειώσῃ μετά τινος φοβεροῦ ἀλλ᾽ ἠθικοῦ καὶ λυπηροῦ συμβεβηκότος. — Ἀριστοτέλ. Ποιητ. Κεφ. ς'. «Ἔστιν οὖν ἡ Τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν·» ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς γ'. Πολιτ. ἔχει. «Τραγῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος πρός ὁμιλίαν ᾠδῆς ἐπὶ δεινοπαθείᾳ προσώπων τε καὶ πραγμάτων γιγνομένη, καθ' ἣν τῷ νικήσαντι τράγος ἆθλον ἐδίδετο, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχεν,» ὅθεν ἔτι καὶ πᾶς ἐπιτετηδευμένος καὶ πομπώδης λόγος, ἢ ὁμιλία, ἰδιαιτ. τὰ δόγματα καὶ ἀξιώματα τῶν φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Στοϊκῶν περιέχοντα πολλὴν τραγικὴν ἔμφασιν καὶ ὄγκον, Πλούταρχ.

Τραγῳδιδάσκαλος, συνήθ. ἀποκοπ. ἀντὶ, τραγῳδοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικός, ἡ, όν (τραγῳδός). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τραγῳδὸν ἢ εἰς τραγῳδὸν ἢ εἰς τὴν τραγῳδίαν, καθόλ. δὲ ταὐτὸν τῷ, τραγικὸς, ὅπερ συνηθέστερον, Ἀριστοφ.

Τραγῳδεογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ τραγῳδίας γράφων, συγγραφών.

Τραγῳδιδιδάσκαλος, καὶ Τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ τῆς τραγῳδίας διδάσκαλος, ἢ ὁ τὰς τραγῳδίας διδάσκων· λέγεται ὁ ποιητὴς τραγῳδιῶν τινὸς, ὅστις μόνος του κατὰ πρῶτον διδάσκει τοῦτο εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τοὺς ὑποκρίτας, καὶ ἐπιστατεῖ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τὴν παράστασιν αὐτῶν καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπεκρίνετο ὁ ἴδιος τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ δράματός του μετὰ τῶν λοιπῶν ὑποκριτῶν· συνηθέστερον μέντοι τὸ κατ' ἀποκ. «Τραγῳδιδάσκαλος, ὡς τὸ, Κωμοδιδάσκαλος, Hemst. Ἀρ Πλουτ. 89.

*Τραγῳδοποδάγρα, ἡ (ποδάγρα). Οὕτω καλεῖται κωμικόν τι δρᾶμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Λουκιανὸν, εἰς τὸ ὁποῖον περιστάνονται ὡς δραματικὰ πρόσωπα οἱ πόνοι καὶ τὰ κακὰ τοῦ πάθους τῆς ποδάγρας.

*Τραγῳδιαποιός, ὁ, ἡ, όν = τραγῳδοποιός.

*Τραγῳδοποιΐα, ἡ. Τραγικὴ ποίησις ἢ τραγικὴ ἐπιστήμη, ἐκ τοῦ

*Τραγῳδοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τραγῳδίας ποιῶν, συνθέτων, τραγικὸς ποιητής.

Τραγῳδός, ὁ (τράγος, ἀοιδός, ᾠδός) κυρ. Ἀοιδὸς, ψάλτης τοῦ τράγου, τουτ. τραγικὸς ποιητὴς. καὶ ἀοιδὸς, διὰ τὸ εἶναι κατ' ἀρχὰς τὸν ποιητὴν ἅμα καὶ ἀοιδὸν, διότι ὁ αὐτὸς ποιητὴς τῶν τραγικῶν ἐπῶν ἔψαλλεν αὐτὰ συγχρόνως παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, ἐκαλοῦντο δὲ Τραγῳδοὶ, εἴτε διότι εἰς τοὺς τῆς Τραγῳδίας ἀγῶνας ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον ἕνα τράγον, ἢ διότι ἡ τραγικὴ παράστασις ἐγίνετο ὅτε ἐπροσφέρετο θυσία τις τράγου, ἢ τελευταῖον ἐπειδὴ οἱ Τραγῳδοὶ οὗτοι τότε παριστάνοντο ἐνδεδυμένοι δέρματα τράγου· ὁ Εὐστάθ. λέγει «Ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾠδικὸν ἀγῶνα καθίσταντο καὶ τὸν λυμαινόμενον τοῖς ἀμπέλοις τράγον, ἆθλον προὐτίθεντο τῆς ᾠδῆς, καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους Τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγῳ ᾠδήν· ὥρα Horat. ars. poet. 220. Ἀκολούθως δὲ ὅτε οἱ ποιηταὶ τῆς Τραγῳδίας ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκρίνωνται οἱ ἴδιοι, ἐκαλοῦντο ἰδίως Τραγῳδοὶ οἱ ὑποκρινόμενοι ἐν τῷ θεάτρῳ πρόσωπα τραγικοῖ ποιηταὶ διὰ τοῦ ὀνόματος Τραγῳδοποιός, Ἀμμων. 86. οὕτω Παῤ Ἀθηναίῳ (βιβλ. ιβ'. σελ. 535.) καλεῖται ἰδίως ὑποκριτὴς τῆς Τραγῳδ. καὶ ὁ Καλλιππίδης. Παῤ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 14. κεῖται ἀντὶ τοῦ παῤ ἡμῖν, Τραγῳδιστής. Ἴδε τραγῳδέω.

*Τρακταίζω, Λευκαίνω, ἢ λευκὸν ποιῶ τι ὡς κηρὸν, Ἔτυμ. ἐκ τοῦ

Τρακτόν, τό, καὶ Τρακτὸς ὁ «κηρός». Παῦλ. Αἰγιν. δ'. 21, Λευκὸς καὶ καθαρὸς κηρὸς, τὸ πεποιημένον ἢ κατεσκευασμένον ἄσπρον κηρίον. Λατ. extractus. ὅθεν

Τράκτωμα, τό. Ἔμπλαστρον ἐκ λευκοῦ κηροῦ. Ἱπποατρ.

*Τράλλεις, οἱ, Θρᾷκες οἵτινες ἐπὶ μισθῷ, ἐδούλευον παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλεῖ τῆς Περσίας, καὶ ἐξαιρ. ὡς δήμιοι, καὶ βασανισταὶ τῶν καταδίκων, ἀπ' αὐτῶν λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη καὶ ἡ ἐν Λυδίᾳ πόλις αἱ Τράλλεις, ἐξ ἧς ἐθν. ὄνομ. Τραλλιανός. ἡ, όν.

Τράμη, ἡ, καὶ, Τράμις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ὀρρός, καὶ, Περίνεον. ὅ ἐστὶ, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀπὸ τοῦ πρωκτοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων ὑψηλότερον στενὸν διάστημα, ὅπερ ἄλλοι Διαγραφὴν, (ἢ Διαῤῥαφὴν) καὶ Ὑποταύριον, εἶπον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 253. «Αἰδὼς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν· ὅθεν «Διάτραμις, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Δυσπόνυγος·» (ἐκ τοῦ θέματος ΤΡΑΩ, ὅθεν τὸ Λατιν. Trames σημαῖον στενήν τινα ὁδὸν μεταξὺ δύο ὁρέων, ποταμῶν, κ. τ. τ.

Τράμπις, ιδος, ἡ. Ναῦς, πλοῖον. Λυκόφρ. 97. καὶ, 1299. καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 268. (συγγεν. τῷ τράπηξ, τράφηξ, καὶ τῷ Λατ. trabs).

*Τρανέω. = τρανόω ἀμφ.

Τρανής, ές, ὁ, ἡ, ἐρ. Ἐπίρ. τρανῶς, (ΤΡΑΩ, τετραίνω) ταὐτὸν τῷ, τορός. Διαπεραστικὸς, ὀξὺς, σαφὴς, φανερὸς, ἐρατὸς, ἀκουστὸς, ἐναργὴς, ἀκριβὴς, καθαρὸς, ἐπὶ ὁράσεως, ἀκοῆς ἤχου, κρότου καὶ ὁμιλίας· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τρανὲς, σαφὲς, ἀληθὲς καὶ Φώτ. «Τρανὲς, τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσιν. Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 23. «Ἴτμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.» Ἀριστοτέλ. «Τρανέστερα ἢ ὄψις τῆς ἀκοῆς.» παῤβλ. καὶ τορός.

Τρανός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, τρανής. Πλουτάρχ. συμπ. ἡ. «Οὐδὲν οὖν τρανὸν, οὐδὲν ἐναργὲς, οὐδὲν εὔστημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσιν· οὐδὲν σαφὲς, ἀκριβὲς καὶ καθαρὸν· ὅθεν. «Γλῶσσα τρανὴ·» σαφὴς, καθαρῶς ὁμιλοῦσα· παρὰ τοῖς Ο'. «Τρανωτέρα φωνὴ,» Φίλ. καθαρωτέρα, σαφεστέρα. «Τρανὸς ὄργανον. Ἐπίρ. σαφῶς, καθαρῶς, ἀκριβῶς, ἐπιδεικτικῶς, ἐκφαντικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τρανία, ἡ ἡ ἐν ᾅδου μεγάλη αὐλή·» ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐστὶ τό, Τραυὸς, ἀντὶ τοῦ, Μέγας, καὶ παρὰ τοῖς Τμιωῆ. «Τρανῶς βοήσαι·» ἀντὶ τοῦ Μεγαλεφώνως. ὅθεν

Τρανότης, ητος, ἡ (τρανός). Καθαρότης εὐκρίνεια, σαφήνεια.

Τρανόω, ῶ, μελ. ώτω (τρανός). Τρανὸν σαφὲς, εὐκρινες ποιῶ, διαπεφεῶ, σαφηνίζω, ἐκφαίνω, φωτίζω, ἐκθηλύνω, καταφανὲς, ἐναργὲς, φανερὸν, γνωστὸν ποιῶ. Γρηγόρ. Ναζ. «Τοῦ πνεύματος τὴν θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον·» ἐκφαινομένην. Ἐνίοτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Εὐαγγελικῷ «Ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν·» καὶ «Τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν.» Ἡ συνήθεια ἔχει. «Τρανεύω» ἀντὶ τοῦ μεγαλύνω, αὐξάνω, καὶ Οὐδετ. Μεγάλες γίνομαι, ἡλικιοῦμαι, ἀνάστημα ἀποκτῶ, ὅθεν

Τρανώματα, τὸ, Σεσαφηνισμένον, δεδηλωμένον, σαφήνεια, ἔκφρασις. «Τρανώματα γλώσσης.» Ἐμπεδοκλ.

*Τρανωσις, εως, ἡ (τρανόω). Τὸ τρανόν, σαφὲς ποιεῖν, σαφηνίζειν, σαφήνισις, ἐκθήλωσις. (- - ν) ὅθεν

Τρανωτικός, ἡ, ον, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, δύναμιν ἔχων εἰς τὸ τρανοῦν, δηλωτικὸς, ἐκφαντικὸς, ἐκφραστικὸς. Γρηγορ. Ναζ.

Τράπεζα, ης, ἡ. Σκεῦος κοινῶς ἐκ σανίδων ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν στηριζόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλεταί τι· ἐξαιρ. ἐφ' ᾗ τίθενται τὰ φαγητὰ, καὶ ἁπλῶς πᾶν σκεῦος ἐφ' ᾧ βάλλοντες τὰ φαγητὰ τρώγομεν, Τραπέζιον. συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ ἐτίθετο ἑκάστου ξένου ἰδία τράπεζα, Ὀδ. Γ'. 333. 447. Χ. 74. καὶ «παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. Ὀδ. Α. 111, ὅπου ὡς ἐκ τοῦ ῥήματος ἐτάνυσσε, κατὰ Δάμιον, εἰκάζεται ὅτι καὶ παρ' Ὁμ. τράπεζαι δὲν ἦσαν κυκλοτερεῖς, ἀλλὰ τετράγωνοι εἰς μῆκος τετανυσμέναι, ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Κ. 354. «προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας ἀργυρέας.» ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἐτίθετο μία μόνη κοινὴ τράπεζα τοῖς παρακαθημένοις, ὡς τοῦτο ἐν Ἰλ. δηλοῦται Δ, 424 — 629, καὶ «ἀργυ-

ρᾶ. καλή, εὔξεστος, εὐξόος, κυνόπεζα τράπεζα. »Ἰλ. Δ, 628. Ὀδ. Λ, 111., Ἰλ, Κ, 354. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. »ξεινὴ τράπεζα »ἡ προτεινομένη ξένου προφερομένη τράπεζα πρὸς ὑποδοχήν, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, τοῦ ἱεροῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δικαιώματος τῆς ξενίας, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας καὶ ὤμνυον, »ὅττω νῶν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξεινήτε τράπεζα. Ὀδ. Ξ, 158. Φ, 28 καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλ. Ω. 476. κεῖται τὰ, παρακείσεται, ἀντὶ τοῦ, παρατίθεσθαι, παθητ. »Παρέκειτο τράπεζαν· ἄλλως δὲ λέγεται »Εἰσφέρειν, φέρειν, παρατιθέναι τράπεζαν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Βάλλειν τραπέζιον· παρὰ Ξενοφ. »Μοσμεῖν τράπεζαν· εὐτραπίζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ »Ἀφαιρεῖν τράπεζαν· ὡς τὸ ἡμέτερον »Σηκόνειν τὴν τραπεζαν. Ξενοφ. »Μετέχειν τραπέζης τινός· ἀντὶ τοῦ, Συντρώγειν τρώγειν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· ἔστι δὲ κατὰ συγκοπ. τράπεζα ἀντὶ τετράπεζα, διότι κατὰ τὴν τοῦ Δαμίου εἰκασίαν αἱ τράπεζαι εἶχον κατ' ἀρχὰς τέσσαρας πόδας, ὕστερον μέντοι ἐπὶ τὸ κομψότερον κατεσκευάζον μὲ τρεῖς μόνον πόδας, καὶ μάλιστα καὶ μ' ἕνα μόνον πόδα· ἐντεῦθεν τοῦτο ἀβέβαιον ἐὰν αἱ ἀρχαιόταται τράπεζαι εἶχον τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, καὶ διὰ τοῦτο ἔστι βεβαία οὐδ' ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἐὰν τρίπεζα ἐξ ἀρχῆς ἐλέγετο. Κατὰ Παυσαν. φαίνεται πεντάκωπ. τὸ τελευταῖον, παραβλ. τριφάλεια. 2) Τράπεζα ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς τιθέμενα τυτία, τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα φαγητά, τὰ ἐπιτραπεζώματα. Ἡροδ. 1. 162. Ξενοφ. Ἀν. ζ, γ. 11. »Μάλιστα δὲ αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο, τὰ φαγητά, καὶ παρ' Ἀθην. δ'. »Τράπεζαι πολυτελεῖς· καθ' ὅλον δὲ συμπόσιον, φαγεπάτιον παρὰ Πλουτάρχ. »Δεύτεραι τράπεζαι· αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον φερόμεναι, ἐφ' ὧν ἐτίθεντο τὰ τραγήματα, ἄλλως δέ, ἐπιδόρπιαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ σιτηρέσιον, βίστος, σιτία, τροφή. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ, β', 8. καὶ ή, ς', 6. »Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἵαπερ ἐζήτεις· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἔχω τὰ τραπέζιμον, ἤτοι τὸ σιτηρέσιόν μου. 3) Ἡ τῶν Τραπεζιτῶν τηλία, ἤτοι τὸ τραπέζιον τῶν σαράφιδων. Μένανδρ. »Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖκ' ὅπου εἰ ταρίχιον καλὸν ἔστι δοκιμαστὴς ἰδεῖν. Πλατ. Ἀπολ. »Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τραπέζῃ· διότι οἱ Τραπεζῖται εἶχον τὰς τραπέζας αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. »Τὴν ἐργασίαν τὴν τῆς τραπέζης. Δημοσθ. τὴν τέχνην, τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου ἢ τῆς τραπεζιτικῆς πραγματείας· ὡς τὸ Λατ. mensa argentarii καὶ Γαλλ. la Banque, καὶ ἐντεῦθεν »Καταστεγαζομένου τὴν τράπεζαν· κατασκεύαζεν, ἐπεμε τὸν Μπάνκον, ἀνοίξεν ὀσπήτιον σαράφικον. παρ' Ἰταλοῖς Διον. Ἁλικ. καὶ Ἀριστοτέλ. Οἰκ. β'. »Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ· εἰς ἕνα Μπάνκον. Δημοσθ. »Ἀπολυθήτομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν». 4) Ἐπομένως καὶ πᾶν πλατύ σῶμα, ἐφ' ᾧ τάσσεταί τι· π. χ. ἐν τοῖ πλοίῳ λέγεται τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ πλατύ ξύλον, (ἡ Λητὸς) ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται τὸ Καταρτιον. Ἐν τῷ Κατατέλτῃ, καλεῖται τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἄνωθεν τῶν καινόων καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος. Καὶ τὸ Μυοσπώλιον ἤτοι ὁ Κύκλος, ἐφ' ὃν ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πεπράκονται ἐν τῇ τῶν δούλων ἀγορᾷ. Καὶ τὰ τῶν ὠμοπλατῶν περὶ τὰ νῶτα πλατυνόμενα μέρη. Καὶ μέρος τοῦ Ἥπατος· παρὰ Νικάνδρ. Καὶ τὸ λεῖον τὰ σιτία ὀδόντων, ὅπερ ἡ συνήθεια. »Τραπεζίτην» καλεῖ. Πολυδ. ὁ Παυσανίας (ἐν ἡ, 31) καλεῖ. »Τράπεζαν» καὶ πίνακά τινα, ἐφ' ᾧ τετορνευμένα καὶ ἔκτυπα ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα εὑρίσκονται· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς βίον Ἰσοκρατ. »Ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητάς τε καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ» ἤτοι πίνακ», εἰκόνα ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἀνάγλυφα καὶ μικρὸν ἀνωτέρω. »Ἐπὶ μὲν τούτων τραπέζαι ἐπῆσαν ἔξω· πίνακες, ζωγραφίαι ἐγκαλιστμέναι ἐπὶ πλακός, ἢ πλάκες ἔχουσαι ἐπιγραφὰς καὶ ἡ τετράγωνος γεγλυμμένη λίθος ἥτις κεῖται ὡς μνημεῖον ἐπὶ τῶν τάφων, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Κικέρ. legg. 2, 26. mensa καλεῖ, (υ-υ) ὅθεν

Τραπεζεύς, έως, ὁ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ κυνῶν λεγόμενον. Ἰλ. Χ, 69. »Κύων τραπεζεύς», ἀντὶ τοῦ, Οἰκιακὸς σκύλος, οἰκοτροφὴς, παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφόμενος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὢν καὶ μὴ θηρευτικός, καὶ Ἰλ. Ψ, 173. Ὀδ. Ρ, 309. 2) ἐπιτραπεζίδιος, παράσιτος. Πλουτάρχ. καὶ Δίων Κάτ.

Τραπεζήσιος, ήσιον, ήσιν, (τράπεζα). Ὁ εἰς τράπεζαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τραπέζης ὤν.

Τραπεζία, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 10. ταὐτὸν τῷ, τραπεζοποία (ἀμφίβολος γραφὴ, ἴσως »Τραπεζοποιικὴ ἐγράφη ποτε).

Τραπέζιον, τὸ· Ὑποκορ. τοῦ τράπεζα. Μικρὰ τράπεζα. 2) Παρὰ Γεωμέτραις, Σχῆμα τι τετράγωνον, ἀνίσους τὰς πλευρὰς ἔχον. ὁ Ἡσύχ. λέγει. »Τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας». καὶ Θεων Σμυρν. Μαθημ. Κεφ. 3ο. ἔχει. »Τραπέζιον γάρ λέγεται, ὅταν τριγώνου ἡ κορυφὴ, ἀπὸ παραλλήλου τῇ βάσει εὐθείας ἀποτμηθῇ.»

Τραπεζιτεύω, Τραπεζίτης εἰμί, τοῦ τραπεζίτου τὸ ἐπάγγελμα μετέρχομαι. Δημοσθ.

Τραπεζίτης, ου, ὁ (τράπεζα, 3). Ἀργυραμοιβὸς, ἀργυροχρώμων, κολλυβιστὴς, κερματιστὴς, δανειστὴς, καταλέκτης, ὁ δημοσίαν τράπεζαν ἤτοι μπάνκον ἔχων, καὶ δανείζων, ἀλλάζων ἀργύρια ἢ καταλλαγὰς ποιῶν εἰς τοὺς ἐχοντας τῶν τοιούτων χρείαν. Λατ. argentarius, nummularius, qui ad mensam sedet, Γαλλ. Banquier (Σαράφης, Μπανκιέρος) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ ἀπελεύθεροι. Δημοσθ. »Ὑπομνήματα γράψασθαι εἰώθασιν οἱ τραπεζῖται». ὅθεν

Τραπεζιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τράπεζαν ἢ εἰς τραπεζίτην. (σαράφικος). »Γράμματα τραπεζιτικά». Δημοσθ.

Τραπεζοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ εἶδος τραπέζης ἢ τραπέζιου, τοιούτου γεωμετρικοῦ σχήματος μορφὴν ἔχων.

Τραπεζοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ κοσμῶν καὶ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, περὶ αὐτὴν ὑπηρετῶν, ὁ στρώνων τὸ τραπέζι Διογ. Λαερτ. 9, 80. Ἀθήν. δ', σελ. 170. ἔχει. »Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Τραπεζοποιῷ. Ἱέρβας γάρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότησι ταύτον εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρουκτωραρικὸν μικρὸν κατωτέρω. »Ἐκάλουν δὲ Τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας». Πλούταρχ. ἐν Συμπ. β'. Προβλ. 20. »Τὰ δεῖπνα δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους δαιτυμόνας, δαιτρεῖς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν.

Τραπεζόκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρος) παρὰ Ψευδοφωκυλ. 85. »Κόλαξ τραπεζόκορος· ὁ ἀπὸ ξένων τραπεζῶν τρεφόμενος κόλαξ· παράσιτος, ἴσως ἐὰν ἐσχηματίσται κατὰ τὸ »Νεωκόρος» ἀπὸ τοῦ κορέω.

Τραπεζόλοιχος, ὁ, ἡ, ον (λείχω). Ὁ λείχων τὰς τραπέζας, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω, ῶ (ποιέω). Τράπεζαν ποιῶ, ὑπηρετῶ τὴν τράπεζαν μετὰ φαγητῶν, φέρω φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ζ. σελ. 191. ὅθεν

Τραπεζοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τραπέζας, καὶ ἡ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρεσία.

Τραπεζοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τράπεζαν ποιῶν, κατασκευάζων. 2) ταὐτὸν τῷ, τραπεζοκόμος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρετῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τραπεζοποιος, οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ πάντα περὶ τὰ συμπόσια παρασκευὴν ἐπιμελούμενος·» καὶ Φώτ. »Τραπεζοποιός, ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σητυῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων.»

Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ (ῥήτωρ). Ῥήτωρ τῆς τραπέζης, ὁ εἰς τὴν τράπεζαν ῥητορεύων. Ἀθήν. ά.

Τραπεζότης, ητος, ἡ, τὸ ἐφθρμ. τῆς τραπέζης. Τὸ εἶναι τῆς τραπέζης, Διογ. Λαερτ. ὡς τὸ ἀνθρωπότης ἐκ τοῦ ἄνθρωπος.

Τραπεζοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, κρατῶν, παρὰ Λυκούργῳ, »ἡ τράπεζα» Ἱερείας ὄνομα, ἥτις ἐκόσμει καὶ ᾠκονόμει τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά. Οὐδετέρ. »Τὸ τραπεζοφόρον» τράπεζά τις, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκεινται· ἢ ἀποθήκη τις παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἐν ᾗ ἐναποτίθενται τὰ ἐκπώματα καὶ τἄλλα τὰ τῆς τραπέζης σκεύη. Ἀρτεμιδ. ά, 76. Πολυδ. ί, 69. τὸ παρὰ Γάλ. Le Buffet, καὶ Γερμ. Credenztisch.

Τραπεζόω, ῶ (τράπεζα). Φέρω, τίθημι, βάλλω ἐπὶ τῆς τραπέζης, τραπεζόνω. Δημήτρ. Φαλ. 114. »Οὐ τραπεζοῦται κύλιξ» ἀντὶ τοῦ, »ἀπύωμένοις ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται». Ἰουλιαν. Λόγ. ε. »Τραπεζοῦν τοῖς θεοῖς».

*Τραπεζώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, Ὁ τραπέζης ἢ τραπεζίου σχῆμα ἔχων· τετράγωνος· ταὐτὸν τῷ, τραπεζοειδὴς.

Τραπέζωμα, τὸ (τραπεζόω). Πᾶν ὅ, τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τραπέζῃ βρῶμα, σκεῦος, κ. τ. τ.

Τραπέζωσις, εως, ἡ (τραπεζόω). Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπίθεσις, ἡ θέσις ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τῶν φαγητῶν, σκευῶν, κ. τ. λ. ἢ τὸ βάλσιμον τῆς τραπέζης. Πλούταρχ. παρὰ Πρίκλ. εἰς Ἡσιοδ. Σελ. 161. »Τῶν ἱερῶν τραπεζώσεις».

Τραπέσομαι, ἐπκ. ὑποτακτ. ἀόρ. β. παθ. τοῦ τέρπω, ἀντὶ ταρπέωμαι, τραπῶμαι· ἢ. ταρπῶμαι, Ὁμηρ. παρ ᾧ εὑρηται ἐτι καὶ ὁ β' ὑποτακτικ. μέσ. ἀόρ τοῦ τρέπω Ὀδ. Θ, 293.

Τραπελίζω, ταὐτὸν τῷ, τροπαλίζω.

Τραπελός, ή, όν (τρέπω). Ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος, εὐκολογύριστος ὅθεν συνηθέστ. »Δυστράπελος, καὶ, εὐτράπελος».

Τραπέμπελον, Ἠπίρ. (ἐμπαλιν, τρέπω). Ἀναντίως, μὲ τροπὴν, πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά. Φερεκράτης παρὰ Φωτίῳ ἐν Λέξ.

Τράπεστα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τράπεζα (υ-υ)

*Τραπέσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τρέπω, Ὁμηρ. —

Τραπέω, ῶ. Πατῶ τοὺς βότρυς ἐν τῷ ληνῷ, ληνοπατῶ, πατῶ, πιέζω, συνθλίβω τοὺς ποσὶ τοὺς σταφυλὰς, πατῶ σταφυλὰς πρὸς κατασκευὴν οἴνου. Ὀδυσ. Η, 125. ὅθεν οἱ Λατινοὶ ἔχουσιν τὸ Trapes, Trapetes καὶ Trapetum, τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιουργεῖον, (ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλ. 2 σελ. 155. ὑπολαμβάνει ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως ἐσχηματίσθαι καὶ ἡ συνήθ. ἀρχαι. ῥίζα tretten, trappen).

*Τραπῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β' παθητ. τοῦ τρέπω. —

Τράπηξ, ηκος, ὁ· παρὰ Λυκόφρ. 641. καὶ, 1031. φέρεται καὶ τράφηξ (τρέπω). Δοκὸς, ἀκάρι ἢ ξύλον τι διὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται ἓν σῶμα ὁποῖον δήποτε, ὡς τὸ τράπηξ, καὶ τρό-

φηῦ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Χάραξ, σκίλοψ, ἔνιοι δὲ τὸ ὄρυ, ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος« ἀντὶ τούτου ὁ αὐτὸς ἔχει καί, τρόφηξ. τοιοῦτόν τι φαίνεται εἶναι καὶ τὸ, τρόπηξ. τὸ μέρος τῆς κώπης, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες, καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους ὅλη ἡ κώπη· ὁ Ἐτυμολόγ. »Τράφηξ, ἡ ὑπόπλακος βάσις (παρὰ Δυκόφρονι)· λέγεται δὲ καὶ τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται· νῦν δὲ τὸ ξύλον, ἐνθα τιθέασι τὸν ἄρτον· ὁ Σχολ. Λυκόφρ. »Τραφηξ, κυρίως ἡ ὑπόπλαττος σανὶς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι· νῦν δὲ ἁπλῶς τὸ Ξύλον, - καὶ τὸ Δόρυ·« Ἐντεῦθεν τὸ λατ. Trabes, trabs. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ε', σλ. 208. »Τροποί, οἷα· ἀντὶ τοῦ, Δοκοί· παρβλ. τροπίς· (υ –)

*Τραπητέος, ία, έον, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τρέπω, ἀόρ. τραπεῖν, τραπέσθαι. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ τρέπεται, ἢ νὰ στρέφηται, νὰ γυρίζῃ.—

Τραπητής, οῦ, ὁ (τραπέω). Ὁ τὰς σταφυλὰς πατῶν, σταφυλῶν πατητής.

Τραπητός, ή, όν. Πατητός, »Οἶνος τραπητὸς· οἶνος ὑπὸ πατημένων σταφυλῶν, μοῦστος.

Τρᾱπω, Ἰωνικ. ἀντὶ τρέπω· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδ.

Τραπιά, ἡ (τέρσω, τερπαίνω). Πλέγμα τι ἐκ βύρλων ἢ καλάμων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων (ψάθα, καλαμωτή,), ἐφ' ᾧ ξηραίνουσιν ὀπώρας, τυρόν, κ. τ. λ. ἢ τῶν σύκων φύκτρα. Κρεβάτιον ἐκ σπάρτων ἐφ' ᾧ ξηραίνουσι τὰ σύκα· ταύτον τῷ, ταρῖός, ταρτός, ταρσιὰ ἢ τερσιά· Ἀριστοφάν. Νεφ.

Τραυλίζω, Μλ. ἴσω καὶ μέσ. τραυλίζομαι, Ψελλίζω, βατταρίζω, τραυλὰ ὁμιλῶ, ἐξαιρ. ὅταν δὲ δύναμαι καθαρῶς νὰ προφέρω τὸ ρ, ἢ τὸ λ, στοιχεῖον· Ἀριστοφάν. Νεφ. 860. Σφῆκ. 44. ἴδε τραυλός, Λατ. balbutire· ὅθεν

Τραυλισμός, ὁ. Τὸ τραυλίζειν, τὸ μὴ καθαρῶς καὶ ἐνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις, ἐλάττωμά τι ἐν τῇ γλώσσῃ ὅτε δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς στοιχεῖά τινα, Λατ. balbuties.

Τραυλός, ή, όν. Ὁ μὴ δυνάμενος ὀρθῶς ἢ ἐνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὁ ἁμαρτάνων κατὰ τὴν προφορὰν ἐξαιρ. τοῦ λ καὶ ρ, ὅ ἐστιν, ὁ ψελλίζων, τραυλὰ ὁμιλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἐμπερδεύεται ἐν τῷ προφέρειν τὰς λέξεις, λατ. balbus, Ἡρόδ. 4, 155. ἀντικειτ. τῷ τορός, παρβλ. καὶ ψελλός· ὁ Πλούταρχ. τάσσει τὸ, τορὸς καὶ ἰσχνόφωνος, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, εὐφωνος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »τραυλός, ψελλός, τὴν γλῶτταν βεβλαμμένος.« 2) τροπικ. ὁ τερατίζων ἐπὶ χειδόνος· (ἐκ τοῦ θραύω, θραυλός) ὅθεν

Τραυλότης, ητος, ἡ. Τὸ φυτικὸν παιδίσμα τῆς γλώσσης, ὅταν δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς τὸ ρ, ἢ ἄλλοτι τῶν στοιχείων, καὶ μάλιστα τὰ παιδία κατ' ἀρχάς, ὡς τὸ τραυλισμός· ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Προβλ. β'. διακρίνει τὴν τραυλότητα, τὴν ψελλότητα, καὶ τὴν ἰσχνοφωνίαν, οὕτως· »Ὅτι ἡ τραυλότης γίνεται, τὸ γράμματί τινος μὴ κρατεῖν· ἡ δὲ ψελλότης, τὸ διαιρεῖντι, τὴν γράμμα, ἡ συλλαβήν· ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν.

*Τραυλόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ἔχων τραυλὴν τὴν φωνήν, ὁ τραυλίζων, Ἡσύχ. —

Τραῦμα, ατος, τό. Πληγή, θραῦμα, ἕλκος, μώλωψ (κτυπηματιά), ἡ κόψιμον βλαβὴν ἐπί τινος τῶν μερῶν τοῦ σώματος, Πλάτ. εἰς Γοργ. 189. »Μαστιγίας αὖ εἴτις ἦν καὶ ἴσχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων ζώνων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ, κατάπτωσις, ἦτταὡς καὶ ὁ συνήθεια τὴν ἧτταν, κτύπημα, μεταφορικῶς λέγει· Θουκυδ. παρβλ. τὸ Ἰων. τρῶμα· (ἐκ τοῦ τρόω, τιτρώτκω, συγγεν· τῷ θρύπτω) ὅθεν

Τραυματίας, ὁ. Τετρωμένος, πληγωμένος, κτυπημένος, βεβλαμμένος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, τετραυματισμένος, πεπληγότας. Θουκυδ. ἡ.

Τραυματίζω, (τραῦμα). Τραῦμα ποιῶ, τιτρώσκω, πληγόνω, κτυπῶ· Θουκυδ. ε', καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', γ', 16.

Τραυματικός, ή, όν (τραῦμα). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τραύματα, ἢ ὁ θεραπεύων, ἰατρεύων τὰ τραύματα· Διοσκορ. »Φάρμακον τραυματικόν.

Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τραύματα ποιῶν, πληγόνων Γλωσσ. Στεφ.

*Τραύξανον, καὶ, τραύσανον. τὸ· ἴδε τρώξανον.

Τραφαλίς, καὶ, τραφαλλίς, ίδος, ἡ, καὶ *Τραφαλός, ἴδε τροφαλίς.

Τραφέμεν, Ἰωνικ. ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. τοῦ τρέφω, ἀντὶ τραφεῖν· κατ' ἀμτβ. σημασίαν Ἰλ. Ρ, 109. Σ, 435. Ὀδυσ. Γ, 28. Ἡσ. Θεογ. 480.

Τράφεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. προσ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τρέφω ἐν Ἰλ. Α, 251. ἀντὶ ἐτράφησαν.

Τραφερός, ά, όν (τρέφω). Κυρ. καλῶς τεθραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, λιπαρός, παρ' Ὁμήρ. ἀεί, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Ἰλ. Ξ. 508. Ὀδ. Τ, 98. Ὑμν. Δημ. 43. σημαίνον διὰ μὲν τοῦ τραφερὴν, τὴν ξηράν, τὴν γῆν, διὰ δὲ τοῦ ὑγρὴν, τὴν θάλασσαν τὰ ὑδατα, ὡς καὶ τὸ ξηρὴ καὶ ὑγρὴ ἀντιθέτως πρὸς ἄλληλα, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλήγετο ἰδίως τραφερὴ, ἡ γῆ, ἡ ξηρὰ, ὡς χέρρος καὶ χέρσος, σπαν. κατὰ πλῆρες »τραφερὴ ἄφουρα Ὀππ. καὶ »τραφερὴ κέλευθος« ἢ διὰ ξηρᾶς ὁδός, Ἀπολ. Ῥοδ. δ. 281. κατὰ διάκρισιν τοῦ, ὑγρὴ κέλευθος, ἢ διὰ ὕδατος ἢ θαλάσσης ὁδός ὠπαυτ. »τραφερὰ ἤδεκα Ὀππ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τραφερόν, πηκτόν, τρόφιμον, λευκόν, ξηρόν, πεπηγμένον·« καὶ »Τραφεράν, ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι, δρέψαι λέγουσιν·« ὁ Ἐτυμολόγ. »Τραφερά, ἡ ξηρὰ γῆ, ἡ πεπηγυῖα ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν· ὁ δὲ Εὐστάθιος· »Τραφερὰ, ἐπίθετον κοινὸν τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα· κυρίως δὲ ἡ Γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαχὴς καὶ στερεά, παρὰ τὸ τρέφειν, ὁ δηλοῖ τὸ πηγνύναι· 2) ἐνεργ. ἀντὶ Θρεπτικός, τρέφων, τροφιμος· »Νομὸς τραφερώτατος· Ἄρατ. 1027.

*Τράφηξ, ηκος, ὁ, ἴδε τράπηξ. (υ –)

Τράφος, ή· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τάφρος. Πίναξ Ἡρακλ. ὄπερ ὄρα.

Τράφω, Αἰολκ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τρέφω. Boeckh. διαφ. γραφ. ἐν Πινδ. Πύθ. 2, 44. (υ –)

*Τραχαλᾶς, ᾶντος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Δωρ. ἀντὶ τραχηλᾶς, (τράχηλος) Παχὺς τὸν αὐχένα, ἔχων χονδρὸν λαιμόν. Ὁ Λύριλ. Βίκτ. ἑρμην. τὴν Λέξιν διὰ τοῦ Irrisor, ὡς καὶ Πολέμων φησὶ διὰ γὰρ παχὺς ἅμα καὶ εὐμήκης ἀνδρικὸν ἄνδρα καὶ μεγάλαυχον καὶ αὐθάδη σημαίνειν.

Τραχέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τραχύς. Μὲ τραχὺν τρόπον, ἴδε τραχύς.

Τραχηλόγχη, ή, (τράχηλος, ἄγχη). Ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἀγχόνη. Εὐνάπιος εἰς βίον Μαξίμου.

*Τραχηλᾶς, ὁ· ἴδε τραχαλᾶς.

Τραχήλια, τά (τράχηλος). Τὰ ἄκρα καὶ εὐτελῆ τῶν κρεάτων, ἢ περικόμματα, περικώλια, τὰ ὁποῖα καταφρόνουν, ἢ τὰ ἐρρίπτον πιθανῶς τὸ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου μέρους. Ἡ συνήθεια λέγει. »Τραχηλιά, ἡ· τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ἐνδύματος.

Τραχηλιαῖος, αία, αῖον (τράχηλος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τράχηλον, ὁ ἐκ τοῦ τραχήλου ὤν· παρὰ Στράβ. ἐν β', καὶ ις'. τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τούτου »τραχηλιαίοις« ἔχουσι.

Τραχηλιάω, ῶ. Τῶ τὸν αὐχένα, ὑψαυχέω, σηκόω τὸν λαιμὸν ὑψηλά, ἢ ἀνακάμπτω εἰς ὕψος τὸν αὐχένα, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, καὶ τροπικ. ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐναντιοῦμαι, ἀπειθὴς γίνομαι· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. ιε'. 25.

Τραχηλίζω, Μλ. ἴσω. Αἴρω, σηκόνω τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου ἐπάνω ὡς πρὸς σφαγήν, ἢ πιάνω τὸ ζῶον ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἀνατρέπω· ἢ στρέφω ἢ κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ τὸν παρρησιάσω, ἢ νὰ τὸν δείξω γυμνὸν ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ἐντευθ. ἐν γένει· 2) ἀντὶ τοῦ Ἀνακαλύπτω, γυμνόω, φανερόω, φανερὸν ποιῶ· ὅθεν »Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ· Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. δ'. πεφανερωμένα, φανερά· 3) στρέφω, γυρίζω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ κυτάξω πρός τι μέρος. 4) ἐπιλαμβάνομαι τοῦ τραχήλου, πιάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν ὡς οἱ παλαισταὶ καὶ οἱ γυμναστοὶ, ἢ πιάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν σφίγγω ἢ τὸν βάλλω κάτω, ὠθῶ, πηρώχνω, κουντῶ, κρημνίζω, καταβάλλω, παραπύρω, ἢ καταβάλλω ἀπὸ τοῦ ἵππου, κρημνίζω τὸν ἱππέα ἀπὸ τὸ ἄλογον κάτω· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ βίας ἀποσπάω, ἕλκω, ἀποσύρω, τραβῶ, ἁρπράζω, καταβάλλω· ἐπὶ γυμναστῶν καὶ παλαιστῶν ἔχει τὴν λέξιν ὁ Πλάτ. Ἑρώμ. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. καὶ Θεμίστ. Λάγ. κγ'. »Ἀθλητὴν ῥᾳδίως τραχηλιζόμενον.

Τραχηλιμαῖος, αία, αῖον· = τραχηλιαῖος, πολλ' ὀμῳβ. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 558.

Τραχήλιον, τό· ὑποκ. τοῦ τράχηλος, καὶ τὸ τοῦ δόρατος ἄκρον, ὁ σαυρωτήρ.

Τραχηλισμός, ὁ. Τὸ τραχηλίζειν, ἢ τοῦ λαιμοῦ ἀνατροπὴ ἀνακαμψις ἐν τῷ ῥίπτειν, παίζειν τὴν σφαῖραν· Ἀθήν. α'.

*Τραχηλοδεσμότης, ου, ὁ (δεσμός). Ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων, δέσμιος.

*Τραχηλοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τῷ τραχήλῳ ὅμοιος, ἔχων σχῆμα τραχήλου.

Τραχηλοκάκη, ἡ (κακός). Ἕλκωσις, ἕλυτρος, σίνηρα περὶ τὸν λαιμὸν· ὡς τὸ ποδοκάκη. Νικ. Χρον. κα', 6.

Τραχηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὸν λαιμὸν, ἀποτέμνω· ὅθεν

Τραχηλοκοπία, ἡ. Τὸ κόψιμον τοῦ λαιμοῦ, ἢ τῆς κεφαλῆς ἀποτομή.

Τράχηλος, ὁ. Ὁ λαιμὸς, αὐχήν, δειρὴ, ἐξαιρ. τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ (σβέρκος) τῷ ἑτερογ. Πληθ. χρῆται Καλλιμ. τὸ δὲ ἑνικ. οὐδεὶς Τὸ τράχηλον εὑρηται μόνον παρ' Γραμμ. Ὁμ. Τμν. α, 83. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', δ', 6. ὁ Ἐπανατείνας τὸν τράχηλον· καὶ ἐν Λακεδ. Πολ. ε, 9. ἐπὶ γυμναστῶν· »Ἀπὸ σκελῶν, ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται· πιάνονται ἀπὸ τοῦ τραχήλου· 2) ἐπὶ πορφυρῶν κογχύλων λέγεται τὸ ἔμπροσθεν ἄνω μέρος αὐτῶν· Ἀθήν. γ'. 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ πανίου τῆς νηός. (υ–υ)

*Τραχηλόσιμος, ὁ, ἡ, ον (σιμός). Ὁ ἔχων κοντὸν τὸν λαιμὸν, κοντόλαιμος.

*Τραχηλώδης, ὁ, ἡ, ες· κατὰ συναλ. ἀντὶ τραχηλοειδής.

*Τραχίν, ῖνος, ἡ καὶ Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰωνικ. τρηχίν· Ἐπικ. κύρ. Οὐσ. πόλεως καὶ χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν αὐτῆς ποιότητα, Ἰλ. (– –) ὅθεν ἐθνικ.

*Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. τρηχίνιος, (– –υυ). —

Τράχουρος, ἡ τραχοῦρος, ὁ (τραχὺς, οὐρά). Τραχὺς κατὰ τὴν οὐράν, ἰχθὺς ποιός· ἴσως ὁ τοῦ Λιννάιου Scomber tracharus· Ἀθήν. ζ'. (– –υ)

Τραχόω, ῶ (τραχύς), ταὐτὸν τῷ, τραχύνω· Ἰώσηπ.

Τραχυβρετέω, ῶ (βαίνω), Ἐπί τραχέος ἐδάφους βαίνω· βαδίζω ἐπάνω εἰς τραχὺ σκληρὸν καὶ ἀπότομον ἔδαφος, περιπατῶ ἐπάνω εἰς σκληρὸν τόπον· Ἱπποκράτ. ἐπιστ.

*Τραχύθερμος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τραχυθέρμων, ὁ, ἡ, ον (θέρμα). Ὁ τραχὺ θέρμα ἔχων· Ἀθήν. ζ', σελ. 286. καὶ 305. «Βάτοι, βίναι τε τραχυθέρμονες».

*Τραχύλογος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τραχέως, χοντρὰ ὁμιλῶν, τραχύφωνος, ὡς καὶ τὸ τραχύστομος.

Τραχυντικός, ἡ, όν. Ὁ τραχύνων, σκληρύνων, τραχὺ ἢ ἀπότομον ποιῶν· 2) τροπικ. καλίζων ἢ τραχὺν καὶ θυμώδη ποιῶν, παροξύνων, ἐκ τοῦ

*Τραχύνω, Ἰωνικ. τρηχύνω, παρκ. τετράχυσμαι, καὶ τετράχυμμαι, Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. δ', 9. καὶ τετράχυμμαι· Schaef. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. γ'. 276 (τραχύς) Τραχὺ καὶ ἀπότομον ἢ δύσβατον ποιῶ, σκληρύνω· 2) τροπικ. ἐ l ήθικ. ἔνν., παροργίζω παροξύνω, κακίζω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν φέρω.

Τραχυόστρακος, ὁ, ἡ, ον (ὄστρακον). Ὁ τραχὺ ὄστρακον ἔχων· Ἀθήν. ζ. «Ὁ κτεὶς τραχυόστρακος».

Τραχύπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τραχεῖς πόδας ἔχων.

Τραχύς, τραχεῖα, τραχύ· Ἰωνικ. τρηχύς, εῖα, ύ, Ἀνώμαλος, σκληρός, ἀπότομος, ἀκανθώδης, ἐξοχὰς ἔχων, πετρώδης, οὐ τόπος ἢ ἐπιφάνεια σκληρὰ καὶ ἀνώμαλος ἐστί, καὶ τοῦ ὠμείου ἢ ἀφῆ ἢ ἡ γεῦσις προξενεῖ δυσαρέσκειαν τινά, ἀντίκειται τῷ Λείος· Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ἡρόδ. παρ' οἷς φέρεται ὁ Ἰωνικ. τύπ. τρηχύς «τρηχὺς λίθος, τρηχεῖα ἀκτή, τρηχεῖα ἄκανθα». Ἰλ. Κ, 308. Ὀδ. Ε, 425. Ξ, 1. καὶ «γῆ τρηχεῖα» Ἡρόδ. 4, 23. ἔτι δὲ παρ' Ὅμ. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς νήσου Ἰθάκης. Ὀδ. Ι, 27. Κ, 417. καὶ Ξενοφ. «Τόπος τραχὺς» καὶ «Ὁδὸς τραχεῖα» καὶ ἐν Ἀπομν. β', ς', 6. «Τῇ φωνῇ τραχύς», χοντρὸς καὶ ἀγρίαν φωνὴν ἔχων· «Τραχέα σώματα», τὰ μὴ μαλακά· 2) μεταφορικ. σκληρός, σκληροκάρδιος, ἀκαμπής, ὠμός, ἀνένδοτος, ὁρμητικός, ὀργίλος, εὐθύμος, ἄγριος «Τύχη Τραχεῖα» Ἡσ. Ἀσπ. 119. «Τραχὺς τὴν ὀργήν· Πλούταρχ. ἐπίρρημ. τραχέως, Ἰωνικ. τρηχέως, ἀντὶ τοῦ ὁποίου παλλάκ. καὶ τὸ οὐδ. ἐν χρήσει ἐστὶν «τραχὺ βλέπειν» ἀγρίως βλέπειν· συνών. κατὰ τροπικ. ἔνν. «τρηχέως περιέπεσθαι ἢ περιφθέγγεσθαι» Ἡρόδ. 5, 1. 81. 7, 211. 8, 18. ἐπὶ ἔτι καὶ προσθέτει τοῦ ὑπάτους, ἔτι καὶ πρὸς ἐνεργ. ῥῆμα· Ἡρόδ. 2, 64. Συγκριτικ. «τρηχύτατα περιεφθέγξατο» Ἡρόδ. 8, 27 (συγγεν. τῷ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥαχὺς, ῥῆχος, ῥαχία, κ. τ. τ.)

Τραχυσμός, ὁ (τραχύνω). Τραχύτης, σκληρότης, ἐξοχή τις σκληρὰ ὡς κόκκος ὑπομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος· Ἀθήν. ια' σελ. 475. «Ὀνομάσθη δὲ τὸ καρχήσιον (εἶδος ποτηρίου) διὰ τὰ τραχύσματα ἔχειν κεχρωσιδή».

Τραχυσμός, ὁ (τραχύ). Τὸ τραχὺ σκληρὸν ποιεῖν. Ἱπποκράτ.

*Τραχυστομέω, (τραχύστομος). Τραχὺ στόμα ἔχω. 2) τραχείαν προφορὰν ἔχω, ἢ φωνὴν τραχεῖαν, χοντρὴν· ἔθεν

*Τραχυστομία, ἡ. Τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν στόμα· 2) ἡ τραχεῖα, προφορά, ἢ φωνή, χονδροστομία. —

Τραχύστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τραχὺ στόμα ἔχων, σκληρόστομος· 2) τραχὺς τῇ φωνῇ, τραχείαν φωνὴν καὶ προφορὰν τοῦ λόγου ἔχων· Στράβ. ιδ'. σελ. 977.

Τραχύτης, ητος, ἡ (τραχύς). Τὸ εἶναι τοῦ τραχὺ, σκληρότης, ἀνωμαλία· Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', ε', 24. «Ἐπιπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα· διὰ τὸ εἶναι πετρώδης ὁ τόπος.

Τραχύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τραχὺν φλοιὸν ἤτοι φλοιὸν, πέτζαν ἔχων.

Τραχυφωνία, ἡ. Τραχεῖα καὶ χονδρὴ φωνή, ὁμιλία, ἡ προφορά, ἐκ τοῦ

Τραχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Τράχω, Δωρικ, ἀντὶ, τρέχω· Ἡτύχ. παρβλ. τράφω.

Τραχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τραχὺς, ἀνώμαλος, σκληρὸς, πετρώδης.

Τράχωμα, ατος, τό (τραχόω). Τὸ τραχὺ γεγενημένον, ἐκτραχυνθὲν, τραχύτης, τραχυτμα· ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ κατὰ τόπ. δ', λέγει «Τραχώματα, τὰς τραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ἐδυνῶνται κοπτόμενοι· ἢ, τραχύτης τῶν ἔνδον τῶν βλεφάρων μερῶν. Οἱ Βυζαντινοὶ λέγουσι τὴν σήμερον «Τράχωμαν» τὴν προΐκα, τὴν φερνὴν (— ᴗ) ὄθεν

Τραχωματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τράχωμα ἀνήκων ἢ ἰατρευόν τὰ τραχώματα. Γαλην.

Τραχών, ῶνος, ὁ (τραχύς). Τραχὺς, σκληρός, ἀνώμαλος, ἀπότομος, πετρώδης τόπος· ὁ Λεξικογρ. συνεχέρεται «Πέτραις καὶ τραχῶσιν» ἔτι καὶ τρηχώ. ὄθεν

Τραχωνίτης, ὁ, Στηλ τραχωνῖται, ιδος, ἡ ταυτὸν τῷ, τραχὺς, τραχεῖα.

ΤΡΑΩ, ἄχρηστ. Σῆμα ἐξ οὗ σχηματζ. τινὲς χρόνοι τοῦ τιτρῶ, τετραίνω. ἅπερ ἴδε.

Τρεῖς, οἱ, αἱ, οὐδ. τρία, τά· γενικ. τριῶν, δοτικ. τρισὶ, παρ' Ἴπποις. λείψ. 8. καὶ τριοῖσι ὡς τὸ δυοῖσι· Ἰωνικ. ἀντὶ δυσὶ· Αἰτικ. τρεῖς, τρία. Ἀριθμὸς περιττὸς, ἐκ δύο καὶ ἑνός, ἢ δυάδος καὶ μονάδος συνιστάμενος, ὅθεν τὸ Λατ. tres, tria παρ' Ὁμήρ Παρ' Ἀθην. ί, Σελ. 415. λέγει ὁ Σωτήριος περὶ τοῦ ἀβδηφάγου Διτυράμβου «Ἔτρεφε μὲν αὐτὸς τρεῖς ὅλους καπηλίους· ἀνὴ οὗ ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ἰ. 40, ἔχει· «Ἔτρεφε μὲν ἄρτους τρεῖς ὅλους καπηλίους· ἤγουν τρεῖς ὅλους ἄρτους· ὁ ἐστὶ, τριῶν ὅλων φορτίου· «τρία ἔπη» παρεμ. τρία μόνον λέγια, Πιnd. ὁ ἀριθμ. τρία ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἱερὰ καὶ αἴτιος ἀριθμός· καὶ «δὶς τριῶν», ὅρα ἐν τῷ, τριάζω.

Τρεῖω, ποιητκ. ἀντὶ, τρέω.

Τρέμβος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τέρμβος, ἡ· ἴδε τρίμβος, Νικ.

Τρέμω, μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρστ. Εἰς σφοδρὰν κίνησιν καὶ ταραχὴν κατάντῃ τὸ σῶμά μου ὑπό τινος τρομεροῦ συμβεβηκότος, κλονοῦμαι, ταράττομαι· Ἰλ. Ν, 18. «— τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη». 2) φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον, λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ λεπτοῦ τινος χιτῶνος ἢ ἐνδύματος ἀντὶ σείεται, σαλεύει, Ἰλ. Φ, 507. παρβλ. τρομέω (ἐκ τοῦ τρόω ὅπερ συγγεν. τῷ τετρεμαίνω καὶ τρέμω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo.)

*Τρέξ, ἀντὶ θρίξομαι καὶ θρίξεται, οὕτω λέγει ὁ Σούδης ἐν Ἀριστφ. Θεσμοφ. 1222, 1225.

*Τρεπτικός, ἡ, όν (τρέπω). Ὁ εἰς τὸ τρέπειν, γυρίζειν ἀνήκων· εὐμετάτρεπτος, εὐμετάβλητος, εὐκολογύριστος.

Τρεπτός, ἡ, όν. ἐπιθ. ρημτ. τοῦ τρέπω. Ὅστις τρέπεται, στρέφεται· στρεπτός, εὐμετάβλητος, ἢ ὅστις δύναται νὰ στραφῇ, νὰ λυγισθῇ.

Τρεπτότης, ἡ· ταυτὸν τῷ, τροπή, Ἡτύχ. ἐκ τοῦ

Τρέπω, Μελ. ψω. ἀόρ. α'. ἔτρεψα, μετ. ἀόρ. α'. ἐτρεψάμην, παθτ. ἀόρ. α'. ἐτρέφθην, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἐτράφθην, Ὀδ. Ο, 80. συχνάκ. παρ' Ἡροδτ. ὁ δὲ Βουττμ. θεωρεῖ τὸν τύπ. τοῦτον μόνον ὡς Ἰωνικ. καὶ Δωρ. οὐχὶ δὲ Ἐπικ. ἐκτὸς δὲ τοῦ ἐνεργ. α'. ἀόρ. εὑρηται παρ' Ὁμήρ ἐξαιρ. πολλάκ. ἀόρ. β'. Ἐνεργ. ἔτραπον, καὶ ἔστ' ὅτε κατ' ἀμετβ. Ἐνν. Ἰλ. Π, 657. μέσ. ἀόρ. β'. ἐτραπόμην, παρ' Ὁμ. ἐπίσης συνεχέστρ. ἀπαντώμενος τοῦ μέσ. ἀόρ. α', ὡσαύτ. καὶ παθ. ἀόρ. β'. ἐτράπην, ἐξ οὗ Ἐπικ. α'. πληθ. πρόσωπ. Ὑποταικτ. τραπείομεν ἀντὶ τραπέωμεν, τραπῶμεν, Ὀδ. Θ, 292. ἅπαξ δὲ εὑρηται ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ παθ. ἀόρ. παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 395. D. Ἐνεργ. παρκκ. τέτροφα, Σοφοκλ. καὶ Ἀριστφ. τεώτρ. καὶ τέτρεφα, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Διονύσ. κατὰ Δημ. σελ. 73. καὶ κατὰ Φιλοκλ. σελ. 93. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 423. καὶ ἀναστρέπω. παθ. παρακμ. τέτραμμαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὑρηται μόνον μετοχ. τετραμμένος, καὶ ἅπαξ Προστακτ. τετράφθω, Ἰλ. Μ, 273. ἔτι δὲ χρῆται ἐκ τοῦ παθητ. Ὑπερσ. τῷ γ'. ἑνικ. προσωπ. Ἐπικ. τέτραπτο, καὶ τῷ γ'. πληθ. τετράφατο, Ἰλ. Κ, 189. καὶ παρὰ Θεογν. 42. τετρέφαται, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσωπ. παθ. παρακμ. — Ἰωνικ. Ἐνεστ. τρέπω, Ἡροδτ. (ᴗ —) καὶ μέσ. μέλ. ἐπιτραφόμαι, Ἡροδτ. 3, 155. καὶ, ά, ἀορστ. ἐπέτρεψε, Ἡροδτ. 4, 204. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἐστὶ ἀμφ. ἐκ τοῦ β'. ἀόρ. εὑρηται ἐνεστ. ἐπιτρέπουσι, ἐν Ἰλ. Κ, 421 Στρέφω, γυρίζω, κλίνω τι, νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν ἢ τὴν εὐθυσινίαν του, ἀποκλίνω, ἀπευθύνω, μεταστρέφω, καὶ καθόλ. δίδω εὐθυσινίαν τινὰ ὁποιανδήποτε εἰς τι, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. συνηθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ κατ' Αἰτκ. «εἰς τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπον ὄσσε», Ἰλ. Ν, 7, καὶ «πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπεν» Ὀδ. Ν, 29. Ἰλ. Τ, 212. Ὀδ Ο, 80. ὡσαύτ. μετὰ τῆς παρὰ πρὸς Αἰτ. Ἰλ. Φ, 603. καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πρὸς Δοτ. καὶ Αἰτ. Ἰλ. Ν, 542. Ἡσιόδ. Ἔρ. 648. «τρέπειν τινὰ εἰς εὐγήν» Ὀδ. Δ, 294. ἤτοι βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, καὶ μετὰ τοῦ ἀντίον εἰς Γενν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 596. καὶ ἐντευθ. καθόλ. ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, διώκω «πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα» Ὀδ. Ι, 315. Παθ. καὶ Μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτὸν εὐθύνομαι, «ἡμιφίπολοι μὲν ἔπειτα θοὰς ἐπὶ ἔργα τραπέσθην» Ἰλ. Γ, 422. ἤτοι ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐπιάσαν τὸ ἔργον, καὶ Ἰλ. Ψ, 53. ἔτι τρέπομαι εἰς ἢ πρὸς ἔργον, Wyttenb. ἐπ. κρ. σελ. 235. Ἡσ. ἔρ. 318. ὡσαύτ. «τρέπεσθαι εἰς ἐρχατιήν, εἰς ἀρουρήν» Ὀδ. Α, 422. Σ, 304. «εἰς γέλωτα» Ἡροδτ. 7, 105. «πρὸς ἀλκὴν» Ἡρόδτ. 3, 78, 4, 125 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ «αὖτ' ἠελίοιο τετραμμένοιο» Ἡσ. ἔρ. 729 ἤτοι, γυρισμένος πρὸς τὸν ἥλιον· ὡσαύτ. «πρὸς τὴν κώ τετραμμένος» Ἡροδτ. 4, 22. καὶ «ἡ πρὸς ἄρκτον τετραμμένη ὁδὸς» Ξενοφ. Ἀνάβ. γ'. ε, 9. ἤτοι, ἡ φέρουσα, ἡ βλέπουσα πρὸς ἄρκτον ὁδός· καὶ «ἔξω τοῦ ἄστεως τετραμμένος» Ἡροδτ. 2, 181. «τραφθέντες εἰς τὸ πεδίον» ὁ αὐτ. 9, 56. τὸ δὲ παίχμη ἐτράπετο» Ἰλ. Λ, 237. δηλοῖ, ἐκάμφθη, ἐλυγίσθη· καὶ «τρέπεσθαι ὁδὸν ἀντὶ, πέρνω ἕνα δρόμον «ποτέρην τῶν ὁδῶν τράπηται» Ξενοφ. Ἀπομν. β', α, 21. Ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναστρέφω, μεταστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνακάμπτω, «πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους» Ἰλ. Θ, 432. ὡσαύτ. καὶ «πάλιν τρέπεν αὐτὸν» 399. Γ, 439. Φ, 415. «πάλιν τρέπεσθαι» Ἰλ. Φ, 488. ὡσαύτ. «ὀπίσσω τρέπεσθαι» Ἰλ. Μ, 273. καὶ μετὰ Γενν. «πάλιν τρέπεσθαί τινες» Ἰλ. Σ, 138. καὶ ἀμετβτ. ἀντὶ ἐπιστρέφω, Ἡσ. Θεογ. 58. ἔτι δὲ βάλλω εἰς φυγὴν, διώκω εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὸ ὀπίσω χωρεῖν τινα ποιῶ, «τρέψω δ' ἥρωας ἀχαιούς» Ἰλ. Ο, 261. Ἡροδτ. 1, 63. 4. 128. καὶ κατὰ πλήρη ἔνν. «φυγάδ' ἔτραπε

μάχας ἵππους» Ἰλ. Θ, 157. ἔτι καὶ ἀμετβτ. «φύγαδ' ἔτραφεν Ἰλ. Π, 657. ἀντὶ ἐτράπετο, ἢ ἑαυτόν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνηθ τρέπειν εἰς φυγήν, ὡς τὸ Λατ. convertere in fugam «εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἐξεκοτίους» Ξεν. Ἀναβ. α, ή, 17. Παθητ. τραπῆναι, καὶ τραφθῆναι, μετοχ. τραφθείς, Ξεν. Κυνηγ. 1. β', 5. ἀντὶ εἰς φυγὴν βάλλεμαι, καταδιώκομαι, ὄπεν φεύγω, καὶ συχνάκ. μετὰ τοῦ φυγῇ, ἢ εἰς φυγήν. Μέσ. τρεπέσθαι, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς φυγήν, φεύγω, «ἐτρέποντο εἰ Λυδοὶ» Ἡροδτ. 1, 80· 5, 84. «εἰς φυγὴν τραπ.», Ἡροδτ. 8, 91. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἀ. «τρέψασθαι σημαίν. τρέπω τινὰ ἀπ' ἑμαυτοῦ εἰς φυγήν, τὸν καταδιώκω, Ξενοφ. Ἀνάβ. ὁ, β', 16. ζ' α', 13. γ', ε', 5, 26. ὁ Ἀρριαν. ἔχει καὶ τραπῆναι ἀντὶ τραπέσθαι. Ἀποτρέπω, ἀπείργω, ἀπωθῶ, ἀμύνω, ἀφίστημι· «τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν» Ὀδ. Τ, 479. Ἰλ. Θ, 451. ἀπό τινος, Ἰλ. Χ, 16. καί, «ἐκ τινὸς» Ὀδ. Ρ, 73, καὶ ἐντεῦθ. ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, εἴργω· «ἀλλά Ζεὺς ἔτρεψεν ὅτι παρεῤῥῴκεμεν, Ἰλ. Δ, 381 Κ. 187. Ἡσ. Ἀσπ. 456. 2) μετατρέπω, μεταβάλλω, μεταλλάττω, ἀλλοιόω, «πέτρῳσιν ἀδελφειοῦ φρένας ἐγύρισε, μετέβαλε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του, Ἰλ. Ζ, 61. Παθητ. καὶ Μέσ. μεταβάλλομαι, μεταλλάττομαι, ἀλλοιοῦμαι· «τοῦ μὲν γὰρ καλοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ» Ὀδ. Ν, 2-9. μεταβάλλεται· ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις τοῦ προτώπου, κυτριοῖζει, λαμβάνει ἄλλο χρῶμα, καὶ αὐτόθ. 289. Ρ, 733 Ὀδ Φ, 412 Ἡσ. ἔργ. 418, «τρέεται νόος, φρήν, θυμός» Ὀδ Γ, 147. Η, 263. Ἰλ. Κ. 45, Ρ, 546, ἤτοι μεταβάλλεται ὁ νοῦς, αἱ φρένες ἀλλάζουν. Ἀπολύτ. τρέπομαι, ἀντὶ ἀλλάζω, μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου, τὴν γνώμην μου, Ἡροδτ. 6, 18. καί, τετραμμένος, ἀντὶ, ἀλλοιωθείς, ὅστις μετέβαλε τὰ φρονήματά του. Ἡροδτ. 9, 34. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. «κρεὼν τέτρατο νέεσθαι» Ὀδ Δ, 260. «οἶνος τρέπεται» ἤτοι ξυνίζει, κόπτει, ἴδε τροπίας. 3) χρῶμαι, μεταχειρίζομαι, ἐπαιρῶ· «τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γινομένην ἔπεαι ἀνασπάτωσι ἐκ τῶν ἑλέων, τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς ἀποτάμνοντες, εἰς ἄλλο τι τρέποντες» Ἡροδτ. 2, 92. 4) τροπικ. κατὰ μέσ. διαθ. διεύθυνσίν τινα λαμβάνω, εὐθύνομαι, ἢ ἀφορῶμαι, προσκολοῦμαι εἴς τι ἀντικείμενον, δίδω τὴν προσοχήν μου περί τι, παρατηρῶ, προσέχω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι μέ τι καὶ γυναῖκες εἰς ἔπη τὰ πολὺ καὶ χρυσοῦν κόσμον τρέπονται» Ξενοφ Πορ δ', 8. καὶ «τρεφόμενοι ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν» ὁ αὐτ. Κυρουπ. ζ', ε', 26. οὕτω καὶ «εἰς ὄπιον τρέπομαι» ἀντὶ, δίδομαι εἰς τὸν ὄπιον, ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ. (τὸ τρέπω γι' ἀνάλογον ταὐτ. τῷ στρέφω, συγγεν. τῷ τρίω, τρέμω, τετρημαίνω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo καὶ τὸ ἀρχ. trepo = verto, ἐξ οὗ ἐπικρίτησαν ἐν συνηθ. τὸ trepidus· διάφορον δὲ πάντη ἐστὶ τὸ ῥῆμα τραπάω.)

* Τρασιᾶς. ἀντὸς, ὁ· ἴδε τρέω.

Τρέστης, ου, ὁ, (τρέω) Δειλός, διὰ δειλίαν τρεμον, φεύγων, (φοβιτσιάρης). Ἡσύχ.

Τρέφος, εος, τὸ. (τρέφω) = Θρίμμα. Σοφοκλ.

Τρέφω, Μ θρέψω. ἀόρ. ἀ. ἔθρεψα, ἐπικ. ἀόρ. β'. ἔτραφον κατ' ἀμετβτ. σημαιν. παρακμ. τέτροφα παρὰ τοῖς ἐπικ. ἀμετβτ., καὶ τέτραφα, Lob. Φρυν. σελ. 577. παρακ. παθ. τέθραμμαι, ἀπαρεμφ. τεθρῆφθαι, Πλάτ. Νόμ. 1, σελ. 625. Α. εὐχὴ δὲ τετράφθαι ὅπερ ἐκ τοῦ τρέπω ἐστὶ, καὶ τέθραμμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐθρέφθην, συνηθέστερ. ἀόρ. β'. ἐτράφην. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ὡς ἐπὶ πολὺ τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ὡσαύτ. καὶ τῷ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ ἔθρεψα, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐθρεψάμην χρῆται μόνον ἅπαξ τῷ εὐκτ. β'. προστ θρέψαιο μετὰ Αἰτ. ἐν Ὀδ. Τ, 368. ἀόρ. β'. ἔθρεψον, Ἰων. ἀπαρεμφ. τραφέμεν, καὶ παρ' Ἡτ. καὶ ἐκ τοῦπαθτ. ἀορ. β'. κεῖται τὸ τραφῆ, ἐτράφημεν καὶ τράφεν ἀντὶ ἐτράφησαν, καὶ παρακμ. τέτροφα, Ὀδ. Ψ, 237. Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἐνεστ. τράφω, Boeckh. ν. l. Πίνδρ. Πύθ. 2, 44. 4, 115. (υ—) Κυρίως ταὐτ. τῷ πήγνυμι, κάμνω τι πυκνόν, στερεόν ἢ χονδρόν, πυκνόω, συνίστημι, ὑγρόν τι κάμνω νὰ πήξῃ, νὰ γίνῃ στερεόν, ὅθεν «γάλα θρέψασα, πήγνυσθαι ποιῶ, Ὀδ. Ι, 246. καὶ «τυρὸν τρέψειεν Θεόκρ. 25, 106. ὅθεν τροφαλίς, ὁ πρασάτως πεπηγμένος τυρός· ὡσαύτ κάμνω τι νὰ παγώσῃ, ἐπὶ ψυχρ. Παθτ. πυκνοῦμαι, στερεοῦμαι, συμπήγνυμαι, πυκνόνομαι, ἢ παγώνω, παρβλ. περιτρέφω. 2) συνηθ. δὲ παχύ, λιπαρόν, εὐτραφῆ ποιῶ, θρέφω, δίδω τὴν ἀνταναίαν τροφήν, δίδωμί τινι φαγεῖν καὶ ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι, διατηρῶ, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, φροντίζω περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ αὐξήσεως τινος. αὔξω, αὐξάνω, αὐξήται ποιῶ συχνάκ. παρ' Ὅμ καὶ Ἡσ «Ὦμοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον ἀντα τεκοῦσα, Ἰλ. Α, 414. λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ παίδων τὰ ὁποῖα ἀνατρέφουσι κατ' οἶκον, τ' αὐξάνουσι, καὶ τὰ προσέχουσιν, ὅθεν τρεφόμενος λέγεται ὁ παῖς ἐν ὅσῳ ἔτι εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν γυναικῶν ὅταν φροντίζουσι περὶ τῆς τροφῆς καὶ αὐξήσεώς του, ὁπλ. ὡς οὗ φθάσῃ εἰς τὸ πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του, οὕτω ἀναιρεῖ Ἡροδτ. 1, 136 ἔτι ἦν νόμος παρὰ τοῖς Πέρσαις «περὶ δὲ ἢ πενταέτης γίνηται, οὐκ ἀπικνέεται εἰς ὄψιν τῷ πατρί, ἀλλὰ παρὰ τῇσι γυναιξὶ δίαιταν ἔχει, τοῦδε εἵνεκα τοῦτο οὕτω ποιέεται, ἵνα, ἢν ἀποθάνῃ τρεφόμενος, μηδεμίην ἄτην τῷ πατρὶ προσβάλλῃ· ὡσαύτ καὶ περὶ δούλων, καὶ οἰκιακῶν ζώων, ὡς ἵππους, βόας, κύνας, ἀντὶ τοῦ διατηρῶ καὶ περιποιοῦμαι «τὰς ἵππους θρέψῃ» Ἀπόλλωνα Ἰλ. Β. 768. Χ, 69. Ὀδ. Ξ, 22. Φ, 304. Βρ. Σοφ. Ο. Τ 375. Reisig enarr. O. K 180. ἐπὶ φυτῶν, περιποιοῦμαι, περιβάλλω· «οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ» Ἰλ. Ρ, 53. Σ, 57 Ὀδ. Ξ, 175. ὡσαύτ. «ὕλην τρέφει ἄγριαν Ἰλ. Ε, 52. ἀντὶ ἔχει, «ἀναδίδει ἠχθὼς τρέφει φάρμακα Ἰλ. Λ. 741. ἢ γῆ παράγει φαρμακερὰ χόρτα· «ὕδατα τρέφει ἀλλοφῶν» Ὀδ. Ψ, 410. ἤτοι, κάμνει τοὺς χόρτους νὰ γίνωσι παχεῖς, παχύνει αὐτούς· καὶ «χαίτη τρέφεινα ἀφίω ν' αὐξήσωσι τὰ μαλλιά, comam alere, Ἰλ. Ψ, 142 οὕτω καὶ Πλούταρχ. «τρέφειν μύσταπα καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἔχω, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 374. «Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς ζῆς ὡς εἰς μίαν ἀδιάλειπτον νύκτα, ὅλη ἡ ζωή σου ὡς μία νύκτα λογίζεται· ἢ, ἔχεις πάντοτε μίαν νύκτα, ὡσαύτ. ἐν ἐλπίσι τοῦτο ἀντὶ ἔχω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας Παθητ. τρέφομαι, αὐξάνομαι, μεγαλόνω, γίνομαι εὐτραφής, ἢ μεγάλος, παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον κατ' ἐνεστ. χρόνον ἐν Ἰλ. Ι, 143. συχνότερ. κατ' ἀόρ. καὶ παρακμ. Παθτ. παρ' Ὁμ. «ἔνθα ἡ ἀμετβ. ἔνν. διατηρεῖται καὶ ἐν τῷ β'. ἐνεργ. ἀορ. ἔτραφον καὶ ἐνεργ. Παρακμ. τέτροφα. «πολλὴ δὲ περὶ χροΐ τέτροφεν ἅλμη» Ὀδ Ψ, 237. ἤτοι, πολὺ ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐκάθησε περὶ τὸ σῶμά του. ἐσωρεύθη· παρὰ τοῖς ὕστερ. προσελάβεν ὁ Παρακμ. οὗτος καὶ μετβτ. σημαιν. π. χ. ἐν Σοφ. Ο. Κ, 186. «ὅ,τι καὶ πόλις τετροφεν ἐπαίνοις» ἐκ δὲ τοῦ ἀόρ. β'. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ ἔτραφε, ἀντὶ ἐτράφη. Ἰλ. Φ, 279. ἐτραφέτην αὐτὶ ἐτραφήτην, Ἰλ. Ε, 555. καὶ τραφέμεν, Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τραφῆναι, τραφῆναι, Ἰλ. Η, 199 Σ, 436. Ὀδ. Γ, 28. Ἡσ Θεογ. 480. μεταβτκ. δὲ χρῆται τῷ ἀορ. β'. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 90. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔτρεφον ὀρθοτέρα ἂν εἴη· ἐν Ἰλ. Ψ, 84. ἀνέγνωσαν ἤδη τινὲς τῶν ἀρχ. πῶς ὁμοῦ ἐτράφημεν περ, ἀντὶ, καλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν· παρὰ τοῖς ὕστερ. οὐκ ἦν πλέον ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. οὗτος, εὕρηται μ' ὅλον τοῦτο ἔτι παρὰ Καλλιμ. Ἴμ. Διός 55. «καλὰ δ' ἔτραφεν» ἀντὶ ἐτράφη, παρβλ. Βουττμ. Κλ. Γραμ. τόμ. Π., σελ. 241. καὶ ἐφεξ. (τὸ τρέφω ἔστι συγγεν. τῷ τρέπω.)

Τρεχεδειπνέω, ῶ. Πρὸς δεῖπνον τρέχω, τρέχω νὰ δειπνήσω, ἢ νὰ φάγω, νὰ εὐωχηθῶ. Νικήτ. Χρον. ή, 1. ἐκ τοῦ

Τρεχέδειπνος, ὁ, ἡ, ον. (τρέχω, δεῖπνον) Ὁ πρὸς δεῖπνον εὐωχίαν, ἢ ἑστίασιν, τρέχων.

Τρέχνος, εος, τὸ. Δωρικ. ἀντὶ τέρχνος, Στύλεχος, βλάστημα, κλάδος, Δοσιάδ.

Τρέχω, Μίλ. σπαν. θρέξομαι ἀόρ. ἀ. ἔθρεξα, σύχρηστοτρ. μελ. δρομοῦμαι, τὸ δὲ δραμῶ εὕρηται μόνον ἐν συνθέσ. παρὰ Φιλεταιρ. ὁ Ἀθην. 10. σελ. 416. F. ὑπερδραμῶ· ὡσαύτ· καὶ δράμομαι ἐν συνθ ἀναδράμεται, Φιλ. Θεσσ. 24, 4. παρβλ. θεύσομαι καὶ θευσοῦμαι ἐν τῷ θέω. ἀόρ. β'. ἔδραμον, παρακμ. δεδράμηκα ποιητ. Παρακ. δέδρομα. ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ τούτου τοῦ παρ' αὐτῷ ἄλλως σπαν, ῥήματος μόνῳ τῷ ἐνεστ. ἐν Ἰλ. Ψ, 520 Ὀδ. Ι, 386. ἐκ τοῦ ἀορ. α'. μόνῳ τῷ θρέξασθον ἐν Ἰλ. ὅς τις οὗτος τύπ. ἦν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχ. Ἀττ. ἐν χρήσει, Ἑρμείν. Ἀριστοτ Νεφ. 1005. Θεσμ 657. τῷ δὲ ἀορ. β'. χρῆται ἐν Ἰλ. Ψ, 393. Ὀδ Ψ, 307. καὶ τῷ ποιητ. παρακμ. ἐν συνθέσ Δωρκ. τράχω, Boeckh. ν. l. Πινδ. Πύθ 8. 54 (υ—) μέλ θρέξομαι Σπουδαίως, ταχέως κινοῦμαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, σπεύδω, θέω, βιάζομαι Ἰλ. Ψ, 520. «—ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχειν, Πεσοφ. Κυρουπ. β', β', 2. «Δραμόντα ἐπεργεῖν τὴν ἐπιστολήν» ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, ποσί, ἢ πόδεσσι, Ὅμ. ἔτι καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων «τὸ δὲ τρίχες ἔμμενες αἰεί» Ὀδ. Ι, 386. Ἰλ. Ξ, 413. καὶ μετὰ Αἰτ. δρόμον δραμεῖν «ἀγῶνας δρομεῖν» Ἡροδτ. 8, 122. ὡσαύτ. «Τρέχειν στάδιον, δίαυλον, δόλιχον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τρέχειν, ἀγωνίζεσθαι. Ξενοφ. Ἀνοβ. ά, ε, 8. «Ἔστο ὡς περ ἂν δρομεῖς περὶ νίκης· καὶ ἐντεῦθεν «τὸν περὶ ψυχῆς, βασιλείας, σωτηρίας τρέχειν· «ἐξυπακουομένου τοῦ, ἀγῶνα, ἢ, δρόμον, ἢ, κίνδυνον· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἄθρου. «Περὶ ψυχῆς, περὶ ἐμαυτοῦ τρέχειν, Ἡρόδοτ 7, 57. 9, 37. ἤτοι τρέχω, σπεύδω διὰ νὰ σώσω ἐμαυτόν, διὰ νὰ γλυτώσω τὴν ζωήν μου· καὶ «τρέχειν ἅμα τινί» Ἡτ. ἔρ. 221. τρέχω μετά τινος, συνομιλῶμαι μετά τινος ἐν τῷ τρέχειν· ὡσαύτ. ἐπὶ λαγωοῦ «τὸν περὶ κρεῶν θεῖ», τρέχειν· καὶ ἄνευ τοῦ ἄθρου. «Περὶ κρεῶν θεῖ, τρέχειν· ὅταν ὁ λαγωὸς ἐν τῷ κυνηγεῖσθαι φεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἵνα λυτρώσῃ τὴν ζωήν του, ἐπειδὴ καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι περὶ ζωῆς, κρέατος, καὶ δέρματος, ὡς καὶ τὸ «θεῖοντες ἐγγύτατα ἐλέβρου» Πλατ. Πολ. γ', 22. ἔνθα ἰδίως ἡ μεταφορικὴ φράσις σημαίνει τὸ, κινδυνεύω νὰ χάσω τι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. (Βάτρ. 193.) εἶπε. «Ναυμαχήσας τὴν περὶ τῶν κρεῶν, ἐξυπακ τοῦ, ναυμαχίαν· ὅ ἐστιν, ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ναυμαχίαν· καὶ «δραμεῖν φόνου περί» Εὐρ. «περὶ νίκης δρομεῖν τρέχω διὰ νὰ νικήσω ἐν τῷ ἀγῶνι· ἔτι «ἐγγύτατα ἐλέβρου τρέχειν» ἤτοι κινδυνεύω, ἐν κινδύνῳ εἰμί, παρ' Ἡροδότ. 9, 33. «Παρ' ἓν πάλαισμα ἅβραμε νικᾶν, ἤτοι παρ' ἓν πάλαισμα ἐκέρδιζε τὴν νίκην ἴδε ἐν τῇ, παρ· ὁ Ἐπικράτης παρ' Ἀθήν. ἐν ιγ'. Σελ. 570. λέγει περὶ τῆς λαΐδος. «Ἐπὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχειν· ἀντὶ τοῦ «ἐπεὶ πόρρω τῆς ἡλικίας ἤλασεν· ἐπειδὴ τώρα ἐπέρασεν ὁ καιρός της, ἐγήρασε.

*Τρέψις, εως, ἡ (τρέπω) Τροπή, γύρισμα, κλίσις, κάμψις, Διογ. Λ, 7, 114.

Τρεψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (τρέπω, χρώς) Ὁ τρέπων τὸν χρῶτα, ὁ μεταβάλλων τὸ δέρμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σώματος Ἀθην. ζ'. Σελ. 318. «Πωλύποις τριψίχρωσιν, παρβλ. τρέπω.

*Τρέω, ἀπαρεμφ. τρεῖν, μέλ. τρέσω, ἀόρ. ἔτρεσα, ἐπικ. τρέσσε, τρέσσαν, κ.τ.τ. Ὁμηρ. Ποιητ. ἐνεστ. τρείω. Τρέμω ἐξαρ. ὑπὸ δειλίας καὶ φόβου· φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐξιππάζομαι, ὑπὸ δειλίας φεύγω, τρίπομαι ες φυγήν. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ναύτην μεγάθυμοι ἐπεσσύμενοι ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα ἤτοι ἐφυγον ὑπὸ φόβου, Ἰλ. Λ, 74. Ο, 586. Χ, 143. Ὀδ. Ζ, 138 Ἡσ. Ἀσπ. 171. ἔσσυτο δ' ἕτρεσε, ὁ φυγών ἐκ τῆς μάχης, ὁ δραπετεύσας, Ἰλ. Ξ, 522. «ἀνδρῶν τριστάτων διὰ δίος λειποτακτήσαντες, ἐξαρ. παρὰ Λακεδαιμ. ἐξ οὗ οἱ Κωμικ. σχηματιζ. ἰδίως τὸ Οὐσ. ὁ μ. τρεσᾶς. ἔντος, ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 21. «Ἔπαινοι γάρ ἦσαν (παρὰ Σπαρτιάταις) ὡς τὰ πολλὰ τῶν ταπεινοτάτων ὑπὲρ Σπάρτης, εὐδαιμονιζομένων· καὶ φόγοι τῶν τρεσάντων, ἔνθα ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φοβηθέντων, ἢ διὰ δέος φευγόντων· ὁ αὐτὸς ἔχει. «Τρέσαι, φυγεῖν, φοβηθῆναι. 2) μετὰ Αἰτιατικ. μετβτκ. ἀντὶ τοῦ, Ἔπεργ. Φοβέω, φοβίζω, εἰς φόβον καὶ φυγὴν βάλλω. Ἰλ. Δ, 554. Γ, 683. Ροτσ. Εὐρ. Φοιν. 1093. Ἡσύχ. «Ἔτερτιν, ἐφόβιτεν· καὶ «τρέστη, ὁ δειλός». τοῦτο τὸ ῥῆμα εὑρηται καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς σχηματισμ. ἀσυναίρετον, ἐκτὸς μόνον ὅπου συμβαίνει ἡ εἰς ει συναίρ. (ἐξ οὗ τὸ τρίμα, τετρεμαίνω, καὶ τὸ Λατ. tremo, συγγεν. τῷ τρέπω)

ΤΡΕΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ εὑρηνται τινες μόνον χρόνοι τοῦ, τιτρέω.

Τρηχαλέος, ἑα, ἑον· παρ' Ἡσυχίῳ, ὡς τό, τραχαλέος, Διεῤῥωγός, διατρυπημένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ρωγαλέος, ἢ πιθαν. ἀντὶ τοῦ Ἰων τρηχαλέος.

Τρῆμα, ατος, τό. (τιτράω) Τὸ τετρημένον, τρυπημένον, τρύπημα, ὀπή, τρύπα· «τρῆμα βαφίδος» ἡ τρύπα τῆς βελόνης, ἐξαιρ αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τῶν κύβων. ὅθεν

Τρηματίζω, μελ. ίσω, Δωρ. ἰξω. Κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους, καὶ ἰδίως βάλλω ἀργύριον εἰς κάθε τρύπαν ἢ στίγμα τοῦ κύβου, ποιτ. ρω.

Τρηματίκτης, ου, ὁ. Δωρικ. ταὐτὸν τῷ τρηματιστής.

*Τρημάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ τρῆμα, Ὁμηρ. καὶ Πατ.

*Τρηματιστής, οῦ, ὁ, Δωρικ. τμηματίκτης, (τρηματίζω) Κυβευτής, ἀπὸ τῶν ἐν κύβοις τρημάτων, ὅτι ἐπίπτησαν τρῆπαι τοῦ κύβου βάλλοντες ἀργύριόν τι ὡρισμένον ἔπαιζον, Πολυδ. 9, 96, καὶ Ἡσυχ.

Τρημετόεις, εσσα, εον. (τρῆμα) Τετρημένος, τετρυπημένος, πλήρης τρημάτων, γεμάτος τρύπαις, ἢ πολλὰς τρύπας ἔχων.

*Τρημητώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) = τρημετόεις.

Τρήμη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τρῆμα. Ἐτυμολογ. ἀμφ.

Τρηρός, ά, όν. (τρέω) = τρήρων

Τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρέω) Δειλός, τρήστης, ἐπίφοβος, ὁ ὑπὸ φόβου φεύγων· παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδυσ. Μ, 63. Ἰλ. Ε, 778.) ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῶν πελειῶν ἢ οἱ τῶν ἀγρίων περιστερῶν. «Τρήρωνες πελειάν, καὶ, πελειάδεσσι· οἱ μεταγενέστεροι ἐχρήσαντο τῇ λέξει Οὐσιαστικῶς ἀντὶ ιου, πέλεια, περιστερά.

Τρῆσις, εως, ἡ· (τιτράω) Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν, τρύπα. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ά, 16.

Τρητός, ή, όν. ῥηματ. Ἐπιθ. τοῦ τιτράω. Τετρημένος, τετρυπημένος, ὀπαὶ ἔχων, διατρυπημένος· «ὑπύσμα δ' ἦλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο» Ὀδ. Ν, 77. συνήθ. παρὰ Ὁμήρ. «ἐν, ἢ παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, πιθαν. ἐπὶ τῶν τεχνικῶς καὶ μετὰ κόσμου καὶ ποικιλίας ἐξειργασμένων κρεββάτων, γεγλυμμένων, ἢ τετορνευμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 448. «ἐν τρητοῖσι κατευνασθεν λεχέεσσιν καὶ Ὀδ. Α, 440. Γ, 393. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τρητός, ἡ. Οὐτ. Ὄνομ. πόλεώς τινος ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἡσ. Θεογ 331.

*Τρηχαλέος, ἑη, ἑον. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀτυπ. τραχαλέος. ποιητ. ἀντὶ τραχύς.

*Τρηχίν, ῖνος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Τραχίν, Ἰλ. καὶ Ἡσ.

*Τρῆχος, ὁ Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Ε, 705.

*Τρηχυβατέω, ῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τραχυβατέω.

*Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ τραχύνω.

*Τρηχυς, εῖα, ύ. Ἰων. ἀντὶ τραχύς, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.

*Τρήχυσμα, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τράχυσμα.

*Τρηχυσμός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τραχυτμός.

(Τρήχω), Ἔπιτρ. Ἔκτα τοῦ ῥήματος τούτου οὐχ εὑρηται ὡς ἔστραλμ ὑπέλαβον πολλοί, καὶ ἐσχημάτισαν ἐξ αὐτοῦ. Παρακμ. τετρηχα παρ' Ὁμήρ. ἐξ τις ὀρθότερον καὶ κατὰ πλείονα ἀναλογία ἐσχημάτισται ἐκ τοῦ ταρύστω, καὶ ἔχει ἀμεταβτ. Ἐν. Ἰλ. Β, 95 «Τετρηχει δ' ἀγορή· ἤτοι ἐθορυβεῖτο, πλήρης θορύβου ἐγίνετο, θορυβώδης ἦν· καὶ Η, 346. «Δεινή, τετρηχυῖα ἀγορή· ταραχώδης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τετρήχει, τεταράχυντο, πεπύκνωτο, τεταράκτο, ἢ θορύβου πλήρης ἦ.ν· ἴδε καὶ ἐν τῷ ταράσσω. 2) πρκτον παρὰ τοῖς νεωτερ. ἐπικοῖς ἀντὶ τοῦ τραχὺς καὶ σκληρὸς, ἢ δύσβατος, ἀπότομος εἰμι, ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 521. «Τρήχειτε πάγωμ· ἀπὸ τραχέων τόπων· καὶ ἐν Ἀναλέκτ. ά, σελ. 248. «Τετρηχεῖα θαλάσσα· ἡ τραχεῖα καὶ ἠγριωμένη· ἢ κυμαινομένη.

Τρηχώ, οῦς, ἡ (τρηχύς) ὡς τό τραχών. Δύσβατος, ἀπότομος, καὶ πετρώδης τόπος, κακοτοπία, τραχύτης· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 283. «Τρηχοῦ ὑρ' ἀριζοσι

Τρηχώδης, ὁ, ἡ, ες· ταὐτ. τῷ τραχώδης Τραχὺ ὅμοιος, πετρώδης.

Τρι–, ἐκ τοῦ τρίς ἢ τρία, ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων σημαίνει τό, τρίς, τρεῖς φορεῖς, τριπλασίως ὅτι δὲ καὶ κατ' ἐπίτασιν πλειοτέρας ἰδέας τινός, ὡς, τρίδουλος, τριδυστηνος, τριβάρβαρος, τριάνωρ, ὡς τὸ Λατ. terque, quaterque.

*Τρία, οὐδ. τοῦ Ἀριθμ. ὀνομαστ. τρεῖς, ἐπικ ὥρα, Ὁμηρ (νυ)

Τριαγμός, ὁ (τριάζω). Ἡ νίκη.

*Τριάδελφαι, αἱ (ἀδελφή). Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὁμοῦ, ἐξαιρ. ἐκκλοῦντο οὕτω αἱ τρεῖς Μοῖραι.

Τριάζω, μέλ. άσω καὶ, τριάσσω, μέλ. άξω (τρία). Νικῶ, κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, ἐν ταῖς τρισὶ πάλαις τὴν νίκην κερδαινόντων· καὶ ἰδίως ἐν τῇ πυγμαχίᾳ. ἔνθα ὁ ἀγωνιζόμενος ἔτρεπε νὰ καταβάλῃ τρεῖς φορὰς τὸν ἀντίπαλόν του ἀλλεπαλλήλως διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἆθλον τῆς νίκης, Heind Πλατ Φαίδρ. σελ. 256. B. Ἰαε. Ἀχ Τατ. σελ. 946. καὶ Seneca Benef. ε. 3. luctator enim ter abjectus perdidit palmam. Καὶ τριαχθῆναι, λέγουσιν οἱ παλαιστρικοί, ἀντὶ τοῦ, τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ πρὶν στοχάσαντα νικηθῆναι στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. Ἐτυμολογ. ἔθεν Εὐριπ. Ὀρέστ. 436. «Διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι· ἀντὶ τοῦ, Παντελῶς, διόλου χαμαὶ εἰμί. Ἐχάθην μὲ τὴν ὅλότην, ἐντεῦθεν τριακτήρ, τριακτός, ἀτρίακτος.

*Τριάζω, μελ. άσω (τρία). Τρεῖς φορὲς λαμβάνω τι, ἢ τριπλατίως, διὰ τοῦ τρία πολλαπλατιάζω.

Τρίαινα, ἡ (τρία). Δόρυ τρεῖς ἔχον ἄκμας, ἢ κορυφάς, ἰχθυόκεντρον, κέντρον, καμάκιον. 2) συνήθ. ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος, Tridento, Ἰλ. Μ. 27. «Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν Ἡγείτω· (υ – υ) ὅθεν

Τριαινατήρ, ῆρος, ὁ, = τριαινοτήρ, ὁ Ὁ ἀροτριῶν, ἀροτήρ. Ἡσύχ. ἴδε τριαινόω.

Τριαινοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριαίνης εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων· τριαίνῃ ὅμοιος.

*Τριαινοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὁ κρατῶν τὴν τρίαιναν, κύριος τῆς τριαίνης, ὁ Ποσειδῶν, Ἐπιγραφ.

Τριαινόω, ῶ (τρίαινα). Τὴν τρίαιναν φέρω, διὰ τῆς τριαίνης κινῶ, διατείν. 2) Ἀριστοφάν. Βατρ. 570. «Τριαινοῦν τὴν γῆν» ἀντὶ τοῦ, σκάπτειν τῇ τριαίνῃ τὴν γῆν· ὅθεν

Τριαινωτήρ, ῆρος, ὁ ταὐτὸν τῷ, ἀροτήρ, ἴδε τριαινατήρ. Ἡσύχ.

Τριαικαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλτ. ἀρχ. Ὄνομ. Δέκα καὶ τρία, δεκατρία· ὅθεν

Τριαικαιδεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ δεκατριῶν ἐτῶν ὢν, θηλ. τριαικαιδεκέτις, ιδος, Πλάτ. Νομ. 8, σελ. 833. Δ

Τριακάς, άδος, ἡ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τριηκάς, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. τριακοντάς, (τρεῖς, τρία) Ὁ ἀριθμὸς τῶν τριάκοντα, (τριανταριά) 2) ἰδίως ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσ. Ἔργ. 768. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αἱ τριακάδες ἀφιερωμέναι εἰς μνήμην τῶν τεθνεώτων, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὰ Novemdialia. Πολυδ. ά, 66 καὶ Ἁρποκρατ. «Τριακάς, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός· τοῖς τετελευτηκόσιν ἦγετο τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου· καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου θηλοῖ, εὐκαίρως τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν· ὡς παρὶ Χριστιανοῖς τὰ τεσσαρακοστά, ἢ τὰ τεσσαράκοντα. 3) ἔτι δὲ παρ' Ἀθηναίοις καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν, ὅ ἐστιν, ἡ ὑποδιαίρεσις τῆς Φυλῆς κατ' ἔθνος εἰς τριάκοντα γένη, ἤτοι τις ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν, Wesx. Ἡρότ. 1, 65. καὶ Πολυδ. ή, 111. ἴδε ἐν τῷ, τριτύα, ἐν ᾗ καὶ τιμᾶται Καλλιάδαμας ὁ Ἀθηναῖος, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Χανδρίου συναχθείσαις παλαιαῖς Ἐπιγραφ. σελ. 103. «Κατανείμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται τῶν Πεισαίωνος παρβλ. Boeck. Att. Staats. 1, 36. ὅθεν

Τριακάτιοι, οἱ, Δωρικ. ἀντὶ, τριακόσιοι, Πίναξ Ἡρακλ. καὶ Ἡσύχ. Καθ' Ἡσύχιον λέγονται καὶ οἱ Ἔφηβοι, καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν, κατὰ τοὺς Κυρηναίους, ὡς ὁ Ἑλστάθιος σημειοῖ (σελ. 609.) «Ἐν Κυρήνῃ τοὺς ἐφήβους, τριακατίους καλοῦσιν· ἢ οἱ εἰς μίαν τριακάδα ἀριθμ. 3 ἀνήκοντες ἔφηβοι.

Τριάκις, Ἐπίῤῥημ, (τρίς). Τρὶς, τρεῖς φορὰς.

Τριακονθάμματος, ὁ, ἡ, ον (τριάκοντα, ἄμμα). Ὁ τριάκοντα ἄμματα ἤτοι κόμβους ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα κόμβιων συνιστάμενος, Ξεν.

Τριακονθήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τριάκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος. «Μῆνες τριακονθήμεροι.

Τριάκοντα, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τριήκοντα οἱ, αἱ, τά, ἀκλιτ. ἀριθμ. ἐπιθ. εὑρηται ἅμα παρ' Ἡσ. Ἔργ. 698. ἢ Γενικ. τριηκοίτων ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. ἢ Δοτικ. τριηκόντασσιν, Ἰακ. Ἀπ. σελ. 685 794. Ὁ ἐκ τριῶν δεκάδων συνιστάμενος ἀριθμός, τριάντα. Ἰλ. Β, 516. «τριήκοντα νῆας, καὶ αὐτοῦ. 680, 733. Οἱ τριάκοντα, ἐν Σπάρτῃ ἐκαλοῦντο οἱ τριάντα ἄνδρες οἵτινες παρευρίσκοντο μετὰ τῶν Βασιλέων ὡς βουλευταὶ καὶ συμπράκτορες, ἐν Ἀθήναις δὲ οἱ τριάκοντα τύραννοι, Ὀλ. 93, 4. (υ – –υ, παρὰ δὲ Νεωτερ. ἐπιγραμματογρ. καὶ υ – –υ, Ἰακβ. Ἀπ. σελ. 617, 705, 806.) ὅθεν

Τριακονταετηρίς, ίδος, ἡ. Τὸ διάστημα τῶν τριάκοντα ἐτῶν. «Τριακονταετηρὶς ἑορτή.

Δίων Κάσ. ἢ εἰς κάθα τριάκοντα χρόνους ἑορταζομένη, ἐκ τοῦ
*Τριακονταετής, ές, ἡ, ές (ἔτος). Ἑκατριάτα χρόνων, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 960. Β.
Τριακονταέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, = τριακοντούτης, ὅθεν
Τριακονταετία, ἡ. Τὸ διάστημα τριάκοντα ἐτῶν, οἱ τριάντα χρόνοι.
Τριακοντετέτις, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. τριηκοντετέτις, Ἡσιλ. τοῦ τριακοντάετης. Ἡ τριάκοντα ἔτη ἔχουσα ἢ διαρκοῦσα, »πουδαὶ Ἡροδ. 7, 149.
Τριακονταζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τριάκοντα ζυγους ἤτοι καθέδρας (ἐφ' αἷς κάθηνται οἱ κωπηλάται) ἔχων. Θεόκριτ. ιγ'. 74. »Αργὼ τριακονταζυγιον.
Τριακοντάκις, Ἐπίρ. Τριάντα φοραῖς.
Τριακοντακλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τριάκοντα κλίνας ἢ καθίσματα διὰ τὴν τράπεζαν ἔχων. Πλούταρχ. Συμπ. ε. »Οἶκος τριακοντάκλινος.
*Τριακοντάκωπος, ὁ, ἡ, ον (κώπη). Ὁ τριάκοντα κωπία ἔχων.
*Τριακονταμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Δωρ. ἀντὶ τριακοντήμερος, Ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος, Ἐπιγραφ.
Τριακονταμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ τριάκοντα μῆνας ἔχων ἢ τριάκοντα μηνῶν ὤν.
Τριακονταμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ) Ὁ τριάκοντα μνᾶν βάρος ἔχων, ἢ τριάκοντα μνῶν ἄξιος.
*Τριακονταμόριον, τὸ (μόριον). Ἓν μόριον ἐκ τῶν 30 μορίων.
Τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τά (πέντε). Τριαντατέσσαρες.
Τριακονταπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Τριάκοντα πηχῶν μήκος ἔχων.
*Τριακονταπλάσιος, ὁ, ἡ, ον καὶ
*Τριακονταπλασίων, ὁ, ἡ, ον γενικ. ονος, Τριάκοντα φοραῖς περιστότερος, τριακοντάκις περισσότερος.
Τριακονταπους, ποδος, ὁ, ἡ (πους). Τριάκοντα ποδῶν ὕψος ἢ μήκος ἔχων.
*Τριακονταρχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἀρχὴ, ἡ ἐξουσία τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Τριακοντήρης, ους, ἡ (ἐρέσσω). Ἡ τριάκοντα κώπας ἔχουσα ναῦς, ἡ καθ' Ἡσύχ. Πλοῖον ὑπὸ τριάκοντα κωπηλατούμενον, παρβλ. τριήρης.
Τριακοντόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὀργυιά). Ὁ τριάκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων. Ξενοφ.
Τριακόντορος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τριακοντήρης. Ἡροδτ. ὃς τις χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰωνικ. τριηκόντερος, 4, 148. 7, 97. 8, 21. Ξενοφ.
Τριακοντούτης, ὁ, ἡ, ες· γενικ. εος (ἔτος). Τριάκοντα ἔτη ἔχων, ἢ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, ὡς τὸ τριακονταέτης. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἐν τῇ πληθυντικῇ Ὀνομαστικῇ ἔλεγον πρὸς τὸ τριακονταετεῖς, καὶ ἰδιατρ. θηλυκ. τριακονταετίδεσ· ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β', 2. »Σπονδαὶ τριακονταετεῖαι· καὶ, Ἑλλ. β', γ', 7. »Τριακονταετίδων σπονδῶν. Ἡρόδοτ. 7, 149. »Τριακονταετίδας σπονδὰς, καὶ Θουκ. α', 87. ὃς τις ἐν α', 23. ἔχει καὶ τριακοντούτεις ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἐκ τα τοῦ Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. σημειοῖ. »Τριακοντούτης, παροξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πληθυντικὰ »Τριακοντούτεια παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν· οὐ μόνον γὰρ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν. δωδεκαετὴς γάρ, δωδεκαέτου κλίνεται, ὥσπερ οἰκέτης, οἰκέτου· καὶ τὸ πληθυντικὸν δωδεκαέται, ὥσπερ οἰκέται· δωδεκαέτεις ὠφειλε κλίνεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰσοσυλλάβου κλινόμενον ποιοῦσι, τριακοντάετις, τριακονταέτιδος· ὡς κυνηγέτης, κυνηγέτιδος· καὶ κατὰ πρᾶσιν, τριακοντούτιδος· ὡς παρὰ τῷ Συγγραφεῖ. »Τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν. Θουκυδ. α', 23. καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. »Τριακοντούτης ἄνθρωπος, Ἀττικοί, οὐ τριακονταέτης· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. Τριακονταετὴς δὲ χρόνος.
*Τριακονταύτης, ου, ὁ = τριακονταέτης, Πλάτ. Πολιτ. 7, σελ. 539.
Τριακοντώρυγος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τριάκοντα ὀρύγματα ἤτοι χαρακώματα ἢ τάφρους ἔχων.
Τριακόσιοι, αι, α. Ἰωνικ. τριηκόσιοι. Τρεῖς ἑκατοστὰς περιέχων ἀριθμός. Ὅμ. καὶ Ἡσ.
*Τριακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ, ον (μέδιμνος). Ὁ τριακοσίους μεδίμνους περιέχων· τοιοῦτον εἰσόδημα γεννημάτων ἔπρεπε κἀ ἔχειν ἐτησίως ἐν Ἀθήναις οἱ ἱππεῖς, οἳ ὁ κεῖται καὶ ὁ τριακοσιομέδιμνος ἀντὶ ὁ ἱππεύς.
*Τριακοσιόχοος, ὁ, ἡ, ον, συνῃρμ. τριακοσιοχους, ουν (χέω). Ὁ τριακοσιοστασιαῖος περισσότερον φέρων, ἢ παράγων, τριακοσίας φορὰς καρπὸν δίδων, καρποφορῶν, Lob. Φρυν. σελ. 765.
Τριακοστάιος, αία, αῖον (τριάκοντα). Τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ· εἰς τριάντα ἡμέρας. 2) »τριακοσταῖον παιδίον· τριάντα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἀθήν. ιγ'. Σελ. 603.
Τριακοστημόριον, τό, (μόριον). Τὸ τριακοστὸν μέρος. Ἰωνικ. »τριηκοστημόριον», Ἱπποκρ.
*Τριακοστόδυος, ὁ, ἡ, ον (δύω). Τριακοστὸς δεύτερος, ἐκ τοῦ
Τριακοστός, ἡ, όν (τριάκοντα). Τὸν τριάκοντα ἀριθμὸν ἔχων κατὰ τὴν τάξιν, Πινδ.
Τριακτήρ, ῆρος, ὁ (τριάζω) νικητὴς. Αἰσχύλ. Ἀγ. 180. ἴδε τριάζω.
Τριακτός, ὁ, ἡ, όν (τριάζω). Νικημένος· ὅθεν »Ἀτριάκτοις, ἀνίκητος, ὥρα τριάζω.
Τριάνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ). Ὁ τρεῖς ἄνδρας ἔχουσα· παρὰ Λυκόφρ 851. »Κόρη τριάνωρ· ταὐτὸν τῷ, Πολυάνδρα· ἢ πολλοὺς ἄνδρας ἐσχηκυῖα, ἢ ἔχουσα.
Τριάριοι, οἱ· ὅθεν παρὰ Ῥωμαίοις, Triarii, οἱ πρεσβύτατοι τῶν στρατευομένων, οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν τρίτην μοῖραν ἐν τῇ στρατείᾳ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τὰ στρατόπεδα ἐπιτρέπουσι φυλάττειν, ὅταν ἐξίωσιν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἐφ' οὓς τελευταίους καταφεύγουσι διὰ τὴν ἀνάγκην. Διον. Ἁλικ. ἡ.
Τριάρμενος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμενον). Ὁ τρία ἅρμενα ἢ κατάρτια ἔχων. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν.
Τριαρχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἐκ τριῶν ἀνδρῶν συνισταμένη ἀρχή, ὅταν θηλαδὴ τρεῖς ἄνδρες ὁμοῦ ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἔχωσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀξίωμα καὶ ἐπαγγελμα. Triumvirat, παρὰ Ῥωμ. Δίων Κάσ.
Τριάς, άδος, ἡ (τρεῖς). Ὁ περιεκτικὸς τριῶν μονάδων ἀριθμός, καὶ τὸ ἐκ τριῶν προσώπων συνιστάμενον· ὁ Νικόμαχ. εἰς τὰ Θεολογ. τῆς Ἀριθμητ. λέγει, ὅτι ἡ τριὰς, ἀρχὴ κατ' ἐνέργειαν ἀριθμοῦ ἐστὶ, καὶ σύστημα μονάδος καὶ δυάδος, καὶ ἀρχῆς, μέσου, καὶ τέλους πρωτίστη ἐπιδεκτική, δι' ὧν τελειότης περαίνεται πᾶσα.
Τριᾶς, ᾶντος, ὁ. Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ὄβολον. Ἡσύχ. Λατ. trions.
Τριάσσω. μέλ. άξω = τριάζω, ὅπερ ἴδε
Τριαύλαξ, ακος, ὁ (αὐλαξ). Τρεῖς αὐλακας ἔχων, μὲ τρία αὐλάκια ὤν, Γλωσσ. Φιλοξ.
Τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ τρεῖς αὐχένας ἢ κεφαλὰς ἔχων. Λυκόφρ. 1185.
Τριβακός, ἡ, όν (τρίβω). Τετριμμένος, τριβεὶς, τριφθεὶς, Λατ. tritus »χλαμὺς τριβακὴν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 31. ἡ καταστετριμμένη, μεταχειρισμένη, παλαιά· οὕτω καὶ »τριβακὸν, τόν· ἐξυπακουομ. τὸ Ἱμάτιον τὸ τετριμμένον ἱμάτιον, τὸ φορεμένον καὶ παλαιόν· ἔτι δὲ παρ' Ἀρτεμιδώρ. β', 3. τὸ ὁμαλὸν καὶ λεπτὸν θερινὸν ἱμάτιον, καλοκαιρινὸν φόρεμα ἀντιδιαστέλλον πρὸς τὰ ἐξ ἐρίων καὶ μαλωτὰ τοῦ χειμῶνος, χοιδρὰ ἐνδύματα. 2) Παιδοτρίβης, ὁ τετριμμένος καὶ γεγυμνασμένος εἰς τὴν πυγμὴν, ἀπατηλὸς· ὡς καὶ τὸ, τρίβων, καὶ τρίμμα, veterator, Λατιν. 3) »Ἀτέλεια τριβακὴ· ἡ τῶν Τριβάδων ἀτέλεια. Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.
Τριβαλλός, ὁ· παρὰ Δημοσθέν. κατὰ Κοινωνοῦ λέγονται »τριβαλλοὶ· νέοι τινες, οἵτινες περιφερόμενοι εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ εἰς τὰ τῶν ἄλλων συμπόσια συνεστιῶντο ἀπὸ τῶν ἀπερριμμένων φαγητῶν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπερριμμένοι καὶ ποταποὶ ἄνθρωποι ἢ παράσιτοι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τριβαλλοὶ, συκοφάνται, οἱ δὲ τοὺς Θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις (ἀναγῴως) διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας». Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1528. »ἐστὶν »οἱ τριβαλλοὶν ξένιατινὲς τῶν βαρβάρων ἐθνῶν Θρᾴττης ὑπὸ τῶν ποιητῶν πλατόμενοι, αἰνιττόμενος πιθαν. ὁ Κωμ. τοὺς τριβαλλοὺς ἔθνος Ἰλλυρικόν.
Τριβαλός, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τριβακός· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ζ'. 17. ὡς καὶ ὁ Στέφανος ἐτυμολόγησατο.
*Τριβάμων, ὁ, ἡ, ον, γενικ. ονος = τριτοβάμων.
Τρίβανον, τό (τρίβω). Οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε', 10. ἀντὶ τοῦ, τρύπανον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Τρίβανος, λήκυθος.
*Τρίβαξ, ακος, ὁ, ἡ, = τριβακὸς, Γραμμ.
Τριβάρβαρος, ὁ, ἡ, ον (βάρβαρος). Λίαν βάρβαρος. Πλούταρχ.
Τριβάς, άδος, ἡ (τρίβω). Γυνὴ εἰς ἑαυτὴν ἀσελγαίνουσα (μαλακιζομένη), ἢ μετ' ἄλλων γυναικῶν τὴν τῆς μαλακίας καὶ τριβῆς ἀσέλγειαν διά τινων τεχνικῶν ὀργάνων ἐξασκοῦσα καὶ ὡς ἀνὴρ αὐταῖς συνοῦσα· ὅθεν »Τριβακὴ ἀσέλγεια». Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.
*Τρίβαφος, ὁ, ἡ, ον (βάπτω). Τρεῖς φορὰς βουτηθεὶς εἰς τὴν βαφὴν, τρὶς βεβαμμένος, καὶ ἐντεῦθ. καλῶς βεβαμμένος, χρωματισμένος, Λαυρ. Λυθ.
Τριβελής, έος, ὁ, ἡ, ές (βέλος). Ὁ τρία βέλη ἢ τρεῖς ἀκμὰς, κορυφὰς, ἐξύτητας ἔχων. »Δόρυ τριβελές· ταὐτὸν τῷ, τρίαινα. Ἀναλεκτ. β', σελ. 227.
Τριβεύς, έως, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων. 2) ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται τὸ ἐν τῷ χειρικίῳ ἤτοι ἐν τῇ ὀπῇ ἐκ μετάλλου ἐπίβλημα, ἐφ' ᾧ περιστρεφόμενος ὁ ἄξων τρίβεται. Πάππ. Μαθημ. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 53.
Τριβή, ἡ (τρίβω). Τὸ τρίβειν, τρῖψις, τρίμμον. 2) συνηθ. μεταφορ. Γύμνασις, ἄσκησις, ἐμπειρία. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', ς', 7. »Διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας». καὶ ἡ περὶ τι ἐνατχόλησις, τὸ καταγίνεσθαι καὶ ἐνδιατρίβειν εἴς τι πρᾶγμα, εἴς τι ἔργον, καὶ ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τι. 3) Ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις, βραδύτης, ἀργοπορία, διατριβή. 4) διατριβὴ, τέρψις, διατριβὴ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 156. »Οὐκ ἄχαρις εἰς τριβήν· παρβλ. τρίβω.
*Τριβικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπὶ τῆς πείρας, τῆς ἰδίας γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας στηριζόμενος.
Τριβολεκτράπελος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1003. »τριβολεκτράπελα στωμύλλειν· χαλίνωτα καὶ ἀχρεῖα λέγια λέγειν, ὁμιλεῖν μὲ χλευασμὸν, ἢ κατὰ Σχολ. »σκληρὰ, καὶ ἀπαίδευτα, καὶ ἀπόβλητα· ἔνθα ἄλλοι κεχωρισμ. Τρίβολ' ἑτράπελα, ἀναγινώσκουσι.
Τρίβολος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω, βέλος), ὡς τὸ τριβελής. Ὁ ἔχων τρεῖς ἀκὰς, τρία κέντρα, τρεῖς μύτας ἢ κορυφὰς, ὅθεν ὡς οὐσιαστ. 1) ὁ τρίβολος, σιδηροῦν τι κέντρον ἢ σιδηροῖ τρι-

βολοι ὡς βελόνας ἢ ὡς ἀκαίνας κατασκευασμένοι, οἵτινες σπειρόμενοι κατὰ τῆς ἐκείνων τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων ἢ τοὺς ἵππους τῶν ἐχθρῶν, ἔτι δέ καὶ μέρος ἓν ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου· τὰ δὲ περὶ αὐτὸν (χαλινὸν) δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, οὓς περ πατάσσει ὁ ἵππος». Πολυδ. α΄. 2) διὰ δὲ τὴν ὁμοιότητα καλεῖται οὕτω καὶ φυτόν τι ἀκανθῶδες ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, οὗ τινες εἶδη δύο «Τρίβολος ἔνυδρος», Trapa natans, Λιν. Διοσκορ. δ΄, 15. καὶ «τρίβολος χερσαῖος» «Tribulus terrestris», Λιν. ἐν Ἀναλέκτ. α΄, σελ. 281. «Ὀμπιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τριβόλιον· ἔχει δὲ ἡ ἀκανθα αὕτη σφαιριδίου σχῆμα, ἐφ' ᾧ συμφύονται τρεῖς ἢ τέτταρες ἢ καὶ πέντε ἀκίδες. Voss Virg. Γεωργ. 1, 153. ἔθεν παροιμ. «ξυστερος τριβόλου, ἐπὶ ξυνοῦ οἴνου, παρβλ. «ξύνης. 3) «Τρίβολα, ἢ καὶ, τριβόλοι, εἰς ἀλωὴν». Μαθηματ. Παλ. σελ. 85. «ἡ μηχανὴ, δι' ἧς ἀλωνίζουσι· ἔστι δὲ αὕτη σανίς τις πλατεῖα, ὀξέα λιθάρια προστεθημένα ὑποκάτω ἔχουσα, ἥτις τύρεται ἐν τῷ ἀλωνίῳ ἐπάνω τῶν γενημάτων, Δοκάνη, λεγομένη κοινῶς, tribula Λατ. 4) εἶδος τριβόλων πολυκαλύκων, τὰ ἑποῖα συγκολλῶνται εἰς τὰ σίρματα ἢ εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ὅταν αὐτὰ ἐν βοσκῇ φέρωνται μεταξὺ τούτων· ἡ συνήθεια καλεῖ ταῦτα, Κολλησίδας, ἔθεν Ἀριστοφ. Λυσ. 576. «τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι κωμικ. λέγει ἐπὶ τῶν ἀχρείων ἐρίων, ἀφ' ὧν πρέπει νὰ διαλεχθῶσιν οἱ τρίβολοι· ὁ Ἡσυχ. ἔχει τριβήλα, καὶ σπορυδγία, καὶ ἐντεῦθεν τρίπλ. λέγονται καὶ ὅσα προξενοῦσι σύγχυσιν, ταραχὴν καὶ ἀηδίαν «τριβόλουσι· καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «τρίβηλα, στρεπτὰ, στεμμάλια». Παρὰ Φιλοστράτ. ὅ τι λέγει περὶ τοῦ Γοργίου «Ἤρξε τῶν τριβόλων». «Ὄρμης τε γὰρ τοῖς Σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύματος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεών τε καὶ τριβόλων)». φαίνεται ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ περὶ τοῦ Νικήτα, «Ἡσύχιος ὁ κακιστόνυμος· ὅπερ ὁ Εὐτάπιος (εἰς βίον Ἰαμβλίχου) «Πληγὴν λόγου, ὀξύτητα, καὶ τομὴν» λέγει· τὸ παρὰ Γάλ. Pointe, ὅ ἐστι, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι, ἢ ὀξύτης ἐντεχνος τῆς ἐκφράσεως.

Τρίβος, ου, ἡ· παρ' Εὐριπ. καὶ Πλουτ. ἔτι καὶ ὁ, παρβλ. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 1248. (τρίβω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων πατουμένη ὁδὸς, δρόμος, δι' οὗ ἀκαταπαύστως διέρχονται, ἢ τὸν ὁποῖον πάντοτε πατοῦσι διερχόμενοι, δρόμος, στράτα πατημένη· ἡ τετριμμένη πρός τε ἀνθρώπων καὶ ὑποζυγίων. Ἱππόλατος καὶ ἀμαξήλατος ὁδός· Φίλων καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. δ΄. ε΄, η΄. «Διασχιζομένων ὁδῶν τρίβοι τινὲς» καὶ Ὅμ. Ἴλ. εἰς Ἑρμ. 448. καὶ Θεόκρ. κε΄. 156. ἀντὶ τοῦ, Ἀτραπὸς, εἶμος, μανοπάτιον. «Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὁδὸς πρώτιστα κελεύθου· λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες». καὶ ἐντεῦθεν ἡ μεγάλη διὰ τῆς χώρας ὁδὸς, ἢ ἡ ὁδὸς, δι' ἧς στρατεύουσι· «ἐν τρίβῳ τε μέλισσα τὰ μέλιστα οἰκημένων τῶν συμμάχων πάντων». Ἡρόδ. 8, 140. 2. 2) αὐτὸ τὸ τρίβειν, τρίψις, τρίψιμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 401. «κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς». καὶ «τριβ. κρηπῖδος», τὸ τρίψιμον τοῦ σανδαλίου ἢ τοῦ ὑποδήματος, καὶ ἡ διὰ τῆς τρίψεως γινομένη κοιλότης ἢ τρύπα, τρίμμα. Ἱππ. 3) ὡς τὸ τριβὴ, σωματικὴ γύμνασις, ἰσχυρὰ κίνησις, καὶ γύμνασις, ἄσκησις, συνήθεια, τριβὴ, ἢ διὰ τῆς τριβῆς καὶ ἀσκήσεως ἀποκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης. Ἱππικρ. 4) ἢ περί τι τριβὴ, ἐνασχόλησις, ἢ διατριβὴ, ἀργολία, μέλλησις. 5) ἔτι τροπικ. δρόμος, προχώρησις, ἐρχεσμός. Wess. Ἡρόδ. 8, 140, 2. Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σελ. 464. (υυ)

Τρίβραχυς, ὁ (βραχύς)· ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ ἐκ τριῶν βραχέων συλλαβῶν συνιστάμενος, σύνθετος ἐν ποσι.

Τρίβροχος, ὁ, ἡ, ον (βρέχω). Ὁ τρὶς βεβρεγμένος, ἢ καταβρεγμένος.

Τρίβω, μέλ. ψω, αόρ. α΄. παθ. ἐτρίφθην, Θουκ. β΄. 77. συνηθέστρ. μέντοι αόρ. β΄. ἐτρίβην, παρ' Ὅμ. μόνον ἐνεστ. καὶ α΄. αόρ. ἐνεργ. ἐν συνθέσ. καὶ μέλ. ὁ μέσ. μελ. τρίψομαι κεῖται παρὰ Θουκ. κατὰ παθητ. ἔννοιαν. Ἅπτομαι ἐπιπολαίως σώματός τινος, χειρῶν συχνάκις ἐπ' αὐτῷ μετὰ θλίψεως τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι, Λίσχιν. «Τρίψας τὴν κεφαλὴν ὁ Δημοσθένης» ἔτριψε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὴν χεῖρα, καὶ τύπτων ἢ πιέζων σῶμά τι μεταφέρω αὐτὸ εἰς κόνιν, θλάω, συνθλάω, ψήχω, λειόω, ἢ διακόπτων, κοπανίζων τι διαλύω ἢ ποιῶ αὐτὸ εἰς μικρὰ τμήματα, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁλοῦν, ἁλωνίζειν, ἐπὶ γενημάτων, ἐκτρίβω τὸν σῖτον, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄχυρα, Ἰλ. Τ, 496. «τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένῃ ἐν ἁλωῇ», καὶ ἐπὶ ἁλφίτων ψυχρῶ, μάττω, ζυμόω, καὶ περιστρέφω μὲ τὸ τρύπανον, χύω τὸ τρυπάνι καὶ τὸ στρέφω διὰ νὰ κτυπήσω τι μοχλόν.. τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ», Ὀδ. Ι, 333, «χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν», Θεογν. δοκιμάζω τὸν χρυσὸν ἐπὶ τῆς Λυδίας λίθου τρίβωνιάς την, παρβλ. παρατρίβω. 2) ἐκτρίβω, ἐκθλάω, καθαίρω, κολοβόω, μέρος ὅλου τινὸς, ἐκβάλλω, ἢ συντρίβω· «τετριμμένοι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλαίων», Ἡρόδ. 2, 93. καὶ ἐφ' ὅλων, ὅσα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐφάψεως ἢ χρήσεως ἀποτρίβονται, λύονται, ἐξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων, ἴδε τρίβων, ἐπὶ ὁδοῦ τινος, ἥτις ἀκαταπαύστως πατεῖται ὑπὸ τῶν διαβατόντων, ἐξομαλίζεται, ἰσοῦται, ἴδε τρίβος. 3) τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ κατατήκω, καταναλίσκω, κατατρίβω, ἐκασθενῶ, κουράζω, ἐξαντλῶ, καθόλου ὠφελῶ, ἢ εἰς ψθορὰν καὶ βλάβην κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, Ἡσιοδ. ἔργ. 253. «Ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν», ἤτοι κατατρώγουσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ δολίους δίκας καὶ κρισολογίας· καὶ Θουκ. ε΄. «Τὴν πόλιν, ἢν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν», ὅ ἐστι, δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς, καὶ ψθορήσεσθαι καὶ «τρίβεσθαι κακοῖσιν», κατατήκομαι ὑπὸ τῶν δεινῶν, Ἰλ. Ψ, 735. «τριβόμενος λαοῖσι», Ἡρόδ. 2, 124. ἀντὶ σύμμικτος, ἀνακατωμένος λαὸς, εἰς συνεχῆ πρὸς ἀλλήλους μῖξιν καὶ κοινωνίαν ὄντες. Ἔτι καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν, ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, παρ' Ἡρόδ. 2, 37. ὅπου συνεχφέρεται μετὰ τοῦ δαπανᾶσθαι· «οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκίων τρίβουσι, οὔτε δαπανέωνται» παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ μετὰ αἰτ. ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι, διάγω. «Τρίβειν βίον γεωργικόν». Ἀριστοφ. Βίρ. 589. καὶ Σοφοκλ. «Δύστυχῆ βίον τρίβειν», ὡς τὸ Λατιν. terere vitam, ueum terere κ.τ.τ. καὶ τρίβειν πόλεμον, ἤτοι φέρω εἰς μάκρος τὸν πόλεμον, χρονίζω ἐν τῷ πολέμῳ Λατ bellum, ducere. Παθητ. καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνάζομαι, ἐξασκοῦμαι, καταγίνομαι ἐπιπόνως περί τι, συνηθίζω. Ἡρόδ. 3, 134. «Ἵνα τρίβωνται ἐν πολέμῳ· ἵνα γυμνάζωνται εἰς τὸν πόλεμον· καὶ Θεογν. 465. «Ἀμφ' ἀρετὴν τρίβουσι· γυμνάζουσιν εἰς τὴν ἀρετὴν. (τρίβω ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τείρω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρυπάω, τιτράω, τετραίνω, τιτρώσκω, τρώγω κ.τ.τ. ἔθεν τὸ Λατ. tero, trivi, terere, tener.) [τὸ Ἰῶτα ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρὸν, μόνον δὲ ἐν τῷ β΄. παθητ. ἀορ. ἔστι βραχὺ, καὶ καθ' ὅλας τὰς παραγώγους λέξεις, ἐπειδὴ αἱ πλείσται αὐτῶν γίνονται ἐκ τοῦ β΄. παθ. ἀορ.]

***Τρίβωμος**, ὁ (βωμός). Τριπλοῦς βωμὸς, ἢ τρίγωνος βωμός.

Τρίβων, ωνος, ὁ (τρίβω). Κυρίως, τὸ τετριμμένον καὶ πεπαλαιωμένον ἤτοι πολλὰ φορεμένον ἱμάτιον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ὅρα διὰ τὸν τρίβωνίον ὅπως ἔχοντος· ἐξαιρ. δὲ λέγεται τὸ πεπαλαιωμένον καὶ κατατετριμμένον ἐπανωφόριον, ὁ ἐπενδύτης, τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ φορῶσιν οἱ Σπαρτιᾶται καὶ ὕστερον τὸ τῶν φιλοσόφων περιβόλαιον, καὶ ἐντεῦθεν ὡς σύμβολον μιᾶς λιτῆς καὶ αὐστηρᾶς διαίτης τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων, ἢ τῆς φιλοσοφίας σπουδὴ, ἢ τὸ ἐπάγγελμα τῶν φιλοσόφων. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. ε΄. 38. καὶ Θεμίστ. λογ. ι΄. ὅθεν «Οἱ ἐκ τρίβωνος φιλόσοφοι». — Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 147 καὶ 150. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἤτοι τοῦ μοναχικοῦ σχήματος· ἄρα ταὐτὸν τῷ, βάσον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ μοναχοί· ἐντεῦθεν αἴσθεται καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «Τρίβωνα, στολισμούς». 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ τρίβων, ὁ ἐπιτριβὴς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὁ γεγυμασμένος καὶ ἔμπειρος εἴς τι, μετὰ γεν. «τρίβων αὐτῆς», Ἡρόδ. 4, 74. «τρίβων τῶν λόγων», Εὐριπ. ἤτοι γεγυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τοὺς λόγους· καὶ μετὰ αἰτ. Εὐριπ. Μηδ. 691. «Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα· ἔμπειρος δηλαδὴ, γεγυμνασμένος, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, καὶ Εὐριπ. Βακχ. 717. καὶ ἀλλαχοῦ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ πεπειρημένος, τετραπερασμένος ἄνθρωπος, τετεχνευμένος, ἀπατεώνων, δόλιος· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ 859. παρβ. τριβακός.

Τριβωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ τρίβων. Μικρὸς τρίβων.

Τριβωνεύομαι (τρίβων)· παρ' Ἀντιφῶντι. Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρὸν, βραδύνω, τρίβας ἐμποιῶ. 2) τεχνάζομαι, πονηρεύομαι, τρίβων πραγμάτων εἰμί. Ἁρποκρ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. παρ' ᾧ φέρεται καὶ, «Τριβωνάτερον».

Τριβωνικῶς, επίρ. (τρίβων). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ, τρίβωνος· ὥσπερ τριβώνιον. Ἀριστοφ.

Τριβώνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρίβων. Ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀντίκειτ. τῷ χλαμύς. Λουκ.

***Τριβωνιώδης**, ὁ, ἡ, ες, = τριβωνώδης.

Τριβωνοφορέω, ῶ (τριβωνοφόρος). Τριβώνιον φορῶ· ὅθεν

Τριβωνοφορία, ἡ. Τὸ τριβώνιον φορεῖν, ἢ φορεσία τοῦ τρίβωνος.

Τριβωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρίβων, φέρω). Ὁ τρίβωνα φέρων, φορῶν.

Τριβωνώδης, ὁ, ἡ, ες (τρίβων, εἶδος). Τρίβωνι ὅμοιος, σχῆμα τρίβωνος ἔχων.

Τριγαμία, ἡ. Ὁ τρίτος γάμος, τρίτη φορὰ ὑπανδρείας, τριπλὴ ὑπανδρεία, ἐκ τοῦ

Τρίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γαμέω). Ὁ τρεῖς φορὰς ὑπανδρευθείς, ἢ ὑπανδρευόμενος, ὁ εἰς τρίτον γάμον ἐλθών.

Τριγγος, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ θριγγός.

Τριγένεια, καὶ, τριγενία, ἡ. Τρίτη γένεα, ἡ γένεσις, γενεὰ, τρίτον γένος· καὶ τριγονία. 2) Σέξτ. Ἐμπ. «Τριγένεια ἀγαθῶν· τριῶν γενῶν ἤτοι λογίων ἀγαθὰ, ὑποστατικὰ, ἐκ τοῦ

Τριγενής, ἐος, ὁ, ἡ, ες (γένος). Ὁ ἐκ τριῶν γενῶν ἢ γεννήσεως ὤν, ἢ ὁ ἐκ τριῶν εἰδῶν ὤν, Ἀριστοτέλης.

***Τριγενία**, ἡ, = τριγένεια, ἀμφ.

Τριγέννητος, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Τρεῖς φορὰς γεννηθείς, ἤτοι γ. θεὸς· λέγει ὁ Λυκόφρ. 519. ἀντὶ τοῦ, τριτογένεια.

Τριγερήνιος, ὁ, ἡ, ον. Τρὶς φορᾶς γεροντότερος παρὰ ὁ Γερήνιος Νέστωρ· ὅθεν = τριγέρων.

Τριγίγας, αντος, ὁ (γίγας). Τριπλοῦς γίγας, μέγας γίγας, Ὀρφ. ἀργ. 1348.

Τριγικός, ὁ, καὶ τριγικῶς, ἡμαρτμ. ἀντὶ θριγκός, θριγκῶς.

Τρίγλη, ἡ καὶ
*Τρίγλη, ἡ. Ἰχθύς τις θαλάσσιος ἐρυθρός, τριγλὶ συννήθ. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε'. 9. καὶ ἡ'. 2. Ἀθήν. ζ'. σελ. 324. triglia mullus. Διον. 2) Τόπος τις ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλαντίᾳ. Ἀθήν. αὐτόθ. σελ. 325.

Τρίγληνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τρεῖς γλήνας ἤτοι ὄμματα ἔχων, τριόφθαλμος· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 183. τὸ ἐνώτιον (σκουλαρίκιον), ἢ διὰ τὸ ἔχειν τρία ὄμματα ἤτοι ὀπάς, ἢ λαμπρούς, στιλπνοὺς ἀστέρας ἐπ' αὐτῷ, ἐκ τοῦ γλήνος· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Σ, 298. ὁ Σχολ. λέγει τοῦτο, τρίκορον, τρίκοκκον, καὶ τριόφθαλμον κόσμιον· ἄλλως δέ, τριοπὶς καὶ τριοττὶς λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Τριγλῆναι, εὐμόρφους ὀφθαλμούς».

Τριγλίζω, ὡς τὸ, κιχλίζω· ἐκφράζει πειόν τινα γέλωτα ἢ τρόπον τοῦ γελᾶν.

*Τριγλίον, τὸ. καὶ
Τριγλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, τρίγλα.

Τριγλίτης, ὁ, ἡ καὶ
*Τριγλίτις, ιδος, ἡ. Εἶδος τιμίου λίθου ξανθοῦ, Πλίν.

Τριγλοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ τρίγλας βάλλων, ἁλιεὺς τῶν τριγλῶν, ὃς τις ψαρεύει, πιάνει τὰς τρίγλας.

Τριγλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρίγλας φέρων, ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 276. «Χίτων τριγλοφόρος· τὸ ἀγρεύειν καὶ ἁλιεύειν ἤτοι πιάνειν τὰς τρίγλας δίκτυον.

Τρίγλυφος, ὁ, ἡ, ον (γλύφω). Ὁ τρεῖς γλυμμένας, ἐστιγμένους ἢ χωρισμένους, ὁ τρεῖς γλυφὰς ἔχων. «Αἰχμὴ τρίγλυφος» παρ' Ὁπειαν. ἁλ. ε'. 377. ταὐτὸν τῷ, Τρίαινα. 2) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται στολισμὸς τις τῆς ἐπὶ τῷ ἑπτατυλίῳ κορωνίδος τοῦ στύλου. Εὐρπ. Ὀρέστ. 1374. οὗτος δὲ ὁ στολισμὸς ἴδιος ἦν τῶν Δωριέων· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Νικομαχ. ι'. λέγει τοῦτο «Τρίγ υφον, τόν.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τρεῖς γλωχῖνας ἢ ἀκίδα, κορυφάς, μύτας ἔχων. Ἰλ. Ε, 393. «ἐπὶτῷ τριγλώχινι βεβλῆκειν» τρεῖς ἀκίδας (τρία σουβλία) ἐχούσῃ, καὶ Ἰλ. Δ, 507.

Τριγμός, ὁ (τρίζω). Τὸ τρίζειν, τρίξιμον, συριγμός, συριγμὸς, τερετισμός, ἐξαιρ. τῶν μυῶν καὶ νυκτερίδων, καὶ κρότος, ῥόγχος, βρυγμός, πᾶς ἀποτελούμενος ψόφος ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα τριβῆς δυο σωμάτων, stridor Λατ.

Τρίγναθος, ὁ, ἡ, οι (γνάθος). Ὁ τρεῖς γνάθους ἔχων.

*Τρίγομφος, ὁ, ἡ, ον (γόμφος). Ὁ τρεῖς γόμφους, σκαλμοὺς ἢ πασσάλους ἔχων.

Τριγονέω, ῶ (τρίγονος). Εἰς τρίτην γένναν εἰμί, τρίτην φορὰν γεννῶ, Θεόφρ. «Τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται· εἰς τὴν τρίτην γεννησιν· ὧδεν

Τριγονία, ἡ. Ἡ τρίτη γέννησις, ἢ γενεά. «Ἐκ τριγονίας βασιλικῆς» τρίτος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς.

Τρίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὅς τις τρεῖς γενεὰς ἢ γέννας ἐξήγαγεν, ὁ τρεῖς φορὰς γεννῶν ἢ γεννήτα. 2) «Τρίγονα τέκνα» καὶ «Τρίγονοι κόραι» Εὐρπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1023. Ἰων. 506. ἀντὶ τοῦ, τρία τέκνα, τρεῖς θυγατέρας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τρίγονοι, τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες· ἢ εἰ τρεῖς».

Τριγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τρία γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν γραμμάτων συνεστάμενος.

*Τριγχός, ὁ, τριγχόω, τρίγχωσις, ἡ· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ θριγκός, θριγκόω, θρίγκωσις.

Τριγωνίζω, μέλ. ίσω (τρίγωνος). Τρίγωνον ποιῶ, ἢ παίζω τὸ τρίγωνον ὄργανον· ὁμοιαβ. ἐν τριγώνῳ ἵστημαι, ἢ σχηματίζω τρίγωνον. Πορφ. Πρόκλου παράφρ. σελ. 164. «Ἐν τριγωνίζῃ», ἀντὶ τοῦ, τρίγωνον σχηματίζῃ· τριγώνου σχῆμα ἔχῃ

*Τριγωνικός, ἡ, όν (τρίγωνος). Τριγώνου σχῆμα ἔχων, τριγωνοειδής.

*Τριγωνιστί, επίῤῥ. (τριγωνίζω). Κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς τριγώνου.

Τριγωνίστρια, ἡ. Ἡ τὸ τρίγωνον ὄργανον παίζουσα. Λουκιαν. Λεξιφ.

Τριγωνοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριγώνου εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων. Ἐπίῤῥ. τριγωνοειδῶς. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. ἐκ τοῦ

Τρίγωνον, τὸ. Σχῆμα γεωμετρικὸν ἐκ τριῶν πλευρῶν καὶ τριῶν γωνιῶν συνεστάμενον. 2) εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ πολυαρμονίου, τρεῖς γωνίας σημ. ἔχον καὶ πολλὰς χορδὰς κατὰ διάφορον μῆκος τετεμένας, ὁμοίως τῇ τῶν λεγομένῃ Ἅρπῃ, Παῖζε κατὰ τὸν Πλάτωνα (γ' πολιτ.) ὡς τὸ, πηκτίς. Πορφύριος δὲ εἰς τὰ τοῦ Πτολ. Ἁρμον. (σελ. 217 Johan Wallis oper Mathem.) οὕτω λέγει περὶ τούτου τοῦ ὀργάνου· «Οἵ γέ τοι παλαιοὶ τὸ τρίγωνον ἐξ ἀνίσων τοῖς μήκεσι χορδῶν ἐποίησαν, μακροτάτης μὲν τῆς πασῶν ἐξωτάτω, ὑποδεεστέρας δὲ ταύτης τῆς πλησίον· τῶν δὲ ἔτι ἐνδοτέρω πρὸς τῇ γωνίᾳ τοῦ ὀργάνου κειμένων, κολοβωτέρων τοῖς μήκεσιν. Ἰσοπαχεῖς δὲ ἐποίουν τὰς χορδάς· οὐ γὰρ ἤδεσάν πω τὰς τῶν παχέων διαφοράς· διὸ καὶ συνέβαινε τὰς μὲν μακροτέρας χορδὰς πλήττοντας ἐξίστερον ἀποτελεῖν τὸν φθόγγον, τὰς δὲ μακροτέρας βαρύτερον. Ὁ Φώτ. λέγει τοῦτο ἀρσενικῶς «Τρίγωνος, ὁ μουσικὸν ὄργανον Ταλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ἐμοίως ἔχον». ἐκ τοῦ

*Τρίγωνος, ὁ, ἡ, ον (γωνία). Ὁ τρεῖς γωνίας ἢ κορυφὰς ἔχων, σχηματίζων.

*Τριδακτυλαῖος, αία, αῖον, καὶ
Τριδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τρεῖς δακτύλους ἔχων. 2) ὁ τριῶν δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τρίδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ τρεῖς δειρὰς, λαιμοὺς ἔχων· τρικέφαλος, Λυκόφρ. 986.

Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, ον (δεσπότης). Ὁ τρεῖς δεσπότας ἔχων. Σχολ. Λυκόφρ. 328.

Τρίδουλος, ὁ, ἡ, ον (δοῦλος). Ὁ τριῶν λογιῶν ἢ τριπλοῦς δοῦλος, σκλάβος ὤν. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 595. περὶ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας, ἥτις ἦν δούλη Βακχίδος τῆς αὐλητρίδος, ἡ δὲ Βακχὶς πάλιν, δούλη ἦν Σινώπης τῆς Θράττης· ὅ ἐστι, δοῦλος δούλου, ὃς τις πάλιν δούλος τρίτος ἐστὶν ἄλλου τινός, παραβλ. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σελ. 923

*Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Ὁ τριῶν δραχμῶν ἄξιος ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων. «Τὸ τρίδραχμον· αἱ τρεῖς δραχμαί, ἤτοι νόμισμα τριῶν δραχμῶν ἄξιον.

Τρίδυμος, ὁ, ἡ, ον (τρὶς). Τριῶν λογιῶν, τριπλοῦς. «Τρίδυμοι παῖδες· οἱ τρεῖς ἐν ταὐτῷ διαμιᾶς γένους γεννώμενοι· ὡς δίδυμοι, ὅτε δύο διαμιᾶς γεννῶνται.

Τριδύστηνος, ὁ, ἡ, οι (δύστηνος). Τριῶν λογιῶν ἢ τριπλῶς δύστηνος, δυστυχέστατος, Ἀνθολογ.

Τριέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἑλίσσω). Τρὶς ἑλιγμένος, ἐστρεμμένος, περιτυλιγμένος, τρεῖς ἕλικας ἔχων ἐπίθ. ὄφεως, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77. καὶ «Ἰχνηπόδη τριέλικτος». Ἐπιγράμ.

Τριέμβολος, ὁ, ἡ, ον (ἔμβολον). Ὁ τρία ἔμβολα ἔχων, ἢ ὁ τόσος μακρὸς καὶ τεταμένος ὢν ὅσον τρία ἔμβολα τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1248. «Στύομαι τριέμβολον», μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἔχω.

Τρίενος, ὁ, ἡ, ον (ἔνος). Τριετής, τριῶν χρόνων, Θεόφρ.

Τριέσπερος, ὁ, ἡ, ον (ἑσπέρα). Ὁ τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας ἔχων, ὁ τριῶν νυκτῶν διάστημα ἔχων· ὁ εἰς τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας συνισταμένους· ἐπίθ. τοῦ εἰς τρεῖς νύκτας γεννηθέντος Ἡρακλέους, Ἰακ. Α. Π. σελ. 827.

*Τριέτεια, ἡ (τριετής), ὡς τὸ τριετία. Διάστημα χρόνου ἓξ τρῶν ἐτῶν ἢ τρία ἔτη περιέχον, Δημ. κατὰ Ἀνδροτ. ὑποθ.

Τριετήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τριετής. Ὀρφ. Ὕμν. νό. 4.

Τριετηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τριετηρίδα ἀνήκων.

Τριετηρίς, ίδος, ἡ. Κυρίως θῆλυ τοῦ τριέτηρος. «Ἑορτὴ τριετηρὶς» ἢ εἰς κἀθε τρεῖς χρόνους μίαν φορὰν πανηγυριζομένη ἑορτή· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ τοῦ Διονύσου· ἔτι καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων θεοτήτων, ἐνικ. παρὰ Πινδ. Νέμ. 6, 69. πληθ. παρ' Ἡροδ. 4. 108 Οἱ ματαιοτέρως μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ διαστήματος τριῶν ἐτῶν, ὑπονοουμ. περιόδος.

Τριέτηρος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τριετής.

Τριετής, ὁ, ἡ, ές, Ἡρόδ. 1, 199. ἔτι δὲ καὶ τριέτης, ον, ὁ (ἔτος). Τριῶν ἐτῶν· τριῶν χρόνων. «Παῖς τριετὴς» ἐπῤῥμ. τριέτες, ἐπὶ τριῶν χρόνων. ἐ. διαστήματι τριῶν χρόνων, Ὀδ. Β, 105 Ν, 377. ἐξ ἐναντίας δὲ παροξυτόνως «Τριέτης χρόνος». Ὁ Ἐτυμολ. φησί· «Παρατηρήσεως δὲ ἄξιον ἐστὶ τὸ τριετὲς μὲν ὁ χρόνος, βαρύνεται, τὸ δὲ μετέχημός τοῦ χρόνου, ὀξύνεται, ὡς εἶναι τριέτης μὲν χρόνος, τριετὴς δὲ παῖς».

Τριετία, ἡ. Διάστημα ἢ καιρὸς τριῶν χρόνων.

Τριετίζω, μέλ. ίσω (τριετής). Τριῶν χρόνων ἢ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχω, τριῶν χρόνων εἰμί, τρεῖς χρόνους διατρίβω, τριετὴς γίνομαι. «Μόσχος τριετίζων» τριῶν ἐτῶν. Ο'.

*Τριζυγής, ὁ, ἡ, ές, καὶ
*Τρίζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγός), = τρίζυξ.

Τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν, ζεύγνυμι). Τρεῖς ζυγοὺς ἔχων ἢ τριῶν ζυγῶν ὤν, τριπλοῦς. «Τρίζυγοι θεαὶ» Εὐρπ. Ἑλέν. 362. αἱ τρεῖς θεαί, αἱ τρεῖς Χάριτες.

Τρίζω, μέλ. ίσω καὶ ίξω, Hemst. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1100. παρακμ. τέτριγα, κατ' ἐνεστ. σημασίαν σπαν. ἐπικ. μετεχ. τετριγώτες ἀντὶ τετριγότες, Ἰλ. Β, 314. συνηθέστερ. χρόνος παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ ἔτι εὑρηται ἅπαξ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐν Ὀδ Ω, 7. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὑρηται τὸ τέτριγα συνηθέστερ. τοῦ τρίζω. Συνήθως ἐκφράζει τὴν φωνὴν πολλῶν ζώων, εἴτε τῶν νυκτερίδων, τοῦ ἐλέφαντος, τῶν μυῶν, τῶν ἰσσσσῶν κ.τ.τ. ἥτις λεπτὴ μέν ἐστιν, ἀλλ' διαπρὸς· συρίζω, τερετίζω, βαβρύζω, λιγαίνω, βρύχομαι, χράζω, κέκλ' ὑγὲ τοὺς (νεσσους) ἐλεεινὰ κατίσδε τετριγῶται, Ἰλ. Β, 314. ἐπὶ νυκτερίδων Ὀδ. Ω, 7, Valck. ἐνσημειοῦ ἐ Εὐστάθ. ἡμῖν καὶ νυκτερίδες καὶ νεοσσοὶ τρίζειν λέγονται, οὕτω καὶ ἡ χιὼν τῷ πλατεῖ τοῦ ποδὸς πατουμένη τρίζειν λέγεται, καὶ ὁ ἁμούμενος τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ὁ ζυγὸς λεπτὸν ἠχεῖν, ὅθεν κατὰ μίμημα φωνῆς, καὶ Ἡρόδ. 3, 110. Καθ' ὁμοίωσιν δὲ καὶ αἱ ψυχαὶ τρίζειν λέγονται, ἐκπεμπόμεναι ἀπὸ τοῦ σώματος ψυχὴ δὲ κιτὰ χθονός, ἠΰτε καπνὸς, ὠχεῖα τετρυγυῖα, Ἰλ. Ψ, 101. Ὀδ. Ω, 5, ὀ. μνῶτα τετρίγει, Ἰλ. Ψ, 714. τριγμὸν ἀπετέλεσεν ἡ ῥάχη τῶν αὐλητῶν καὶ καθόλου λέγεται ἐφ' ὅλων τῶν ὀξέων, διαπεραττικῶν καὶ ἀναρθρων φωνῶν, ἠγλώσσαν δὲ οὐδαμῆ ἄλλῃ παριμοίην νενομίκασι, ἄλλα τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες, Ἡρόδ 4, 183. Ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· τὸ Λατ. stridere· παραβλ. τρύζω καὶ τρίζω.

*Τριζωδία, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν Ζωδίων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

Τριηκάς, άδος, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακάς, Ἡσιόδ. ἔρ. 766. καὶ Ἡρόδ. 1, 65.

Τριηκοντάημερος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακοντάημερος.

*Τριήκοντα, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριάκοντα, Ὁμρ. καὶ Ἡτ.

*Τριηκοντήρετις, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τριακοντήρετις. Ἡρόδ.

*Τριηκόντερος, ἡ, προστυπικ. ναῦς. Ἡ ἔχουσα τριάκοντα κωπία ναῦς. Ἡρόδ. 4, 148 7, 97. 8, 21. παραβλ. τριακοντήρης, καὶ τριακόντορος.

*Τριηκόσιοι αι, α, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριακόσιοι, Ὁμρ. καὶ Ἡτ.

*Τριηκοστομόριον τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τριακοστημόριον.

Τριημερία, ἡ (τριήμερος). Τὸ διάστημα τριῶν ἡμερῶν, Ο'.

*Τριημερίζω. Ἐξακολουθῶ νὰ κάμνω τι τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.

Τριημερόνυκτος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα, νύξ). Ὁ τριῶν ἡμερονυκτίων διάστημα ἔχων, ἢ τριῶν ἡμερονυκτίων διαρκῶν. Διονύσ. Ἀρεοπαγ.

Τριήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν ἢ τριῶν ἡμερῶν διάστημα ἔχων, τριῶν ἡμερῶν ὤν.

Τριημίεκτον, τό. Εἷς καὶ ἥμισυ, ἑπτούς. Ἀθήν. ἐ. σελ. 441. «Βολῶν μὲν ὀρθίων τριημίεκτα».

Τριημιολία, ἡ ἴδε τριηρημιολία.

*Τριημιποδιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ποδῶν μῆκος ἔχων, ἑνὸς ἥμισυ ποδῶν μακρός, Ξενοφ. Οἰκον.

Τριημιπόδιον, τό (πούς). Εἷς καὶ ἥμισυς πούς, ἑνάμισυ ποδάριον. Ξενοφ Οἰκον. ιθ'. 4. «Βάθυνον τὸ βάθος ἐλάττονα τριημιποδίου.

Τριημιτόνιον, τό (τόνος). Εἷς καὶ ἥμισυς τόνος, ἥμισυς τόνος ἐν τῇ Μουσικῇ λεγόμενος ὑ διαφωνίας, ἢν οἱ Εὐρωπαῖοι, μικρὸν τρίτον, λέγουσι.

Τριημιχοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Εἷς καὶ ἥμισυς χοῖνιξ, πιθαν. τριημιχοινίκιον.

*Τριημιωβολιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ὀβολοῦ ἀξίαν ἔχων, ὁ ἀξίων ἕνα καὶ ἥμισυ ὀβολόν.

Τριημιωβόλιον, τό (ὀβολός). Εἷς καὶ ἥμισυς ὀβολός.

Τριηραρχέω, ῶ (τριήραρχος). Διοικῶ τριήρη· τριηράρχης εἰμί, Ἡρόδ. 8, 46 ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποίου διοικεῖ τις, Ἡρόδ. 7, 181. 2) ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἐλέγετο συνεισφέρω εἰς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους, εἰς τριήρη δαπανῶ, τελῶ. Ξενοφ Ἀθην. πολ. ά. 13. ὅθεν

Τριηράρχημα, τό. Τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀναλωμα, δαπάνη. «Ἐπιτριηράρχημα δὲ», τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον», Φωτ.

Τριηράρχης, ου, ὁ (τριήρης, ἄρχω). Ὁ τριήρους ἄρχων, ὁ διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς τριήρους. Ξενοφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ὁ τις ἢ μόνος ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἡτοίμαζε τριήρη διὰ τὸν πόλεμον, ὅ ἐστιν ἐκπλ ε τὰ ἔξοδα τῆς ναυπηγίας καὶ ἑτοιμασίας τῶν πρὸς πλοῦν καὶ ναυμαχίαν ἀναγκαίων αὐτῆς, πληρόων ἔτι καὶ τοὺς μετρίους τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων· ἐποίουν δὲ τοῦτο κατὰ χρέος οἱ τῆς πρώτης τάξεως τῶν πλουσίων. Πλούταρχ. καὶ Οὐλπιαν. παρβ τριηραρχία, 2.

Τριηραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τριηράρχου, ἡ διοίκησις, ευβέρνησις, ἡ ἀρχὴ μιᾶς τριήρους. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τριηραρχία ἡ ἐξόπλισις καὶ ἑτοιμασία μιᾶς τριήρους διὰ τὴν χρείαν τοῦ πολέμου, ἥτις ἦτον μία τῶν πολλὰ ἐπιστήμων καὶ πολυδαπάνων λειτουργιῶν ἀπὸ μέρους τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν Ἀθηναίων, Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. XCIV. Boeck. Ath. Staatshaush. τόμ. 2, σελ. 79.

Τριηραρχικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν τριηράρχην, ἢ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνήκων, πρέπων, ἀναφερόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Τριήραρχος, ὁ, ἀρχαιότρ. τύπος τοῦ τριηράρχης, Ἡρόδ 8, 93.

Τριηραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ τριήρει αὐλῶν, ὁ τῆς τριήρους αὐλητής, ὁ προξενῶν τῇ τριήρῃ θέα τῆς μεταβολῆς τοῦ αὐλοῦ τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, Δημοσθ. καὶ Πολυδ.

Τριηρετεύω, μέλ. εύσω (τριηρέτης). Τριηρέτης εἰμί, Πολυδ. α'. 95. καὶ 98.

*Τριηρέτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ κωπηλατῶν ἐν μιᾷ τριήρῃ, κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικός, ή, όν (τριήρης). Ὁ εἰς τριηρέτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἐὼν τριήρετου ὤν. «Φάτνῃ τριηρετικός». Ἀππιαν. ἐκάτιον (σκάφος) τριήρει ὅμοιον.

Τριηρημιολία, ἡ, καὶ τριημιολία, ἡ (ἡμιολία) Μικρόν τι καὶ ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἄνευ καταστρώματος. Ὁ Ἀθήν. ἐνθ. σελ. 201. λέγει, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο μικρότερον ἦν τῆς τετρήρους· καὶ κατά τινας ἦν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, τριημιολία, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος». Ὁ Φώτ. ἔχει· «Ἡμιολία, λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος φιλῶν ἐρετῶν ἐστι, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι, τριημιολία, ἐν τριπλασίᾳ τούτῳ, ἀλλὰ τριήρης οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ἡμιολία, ἡ δίκροτος ναῦς· καὶ πάλιν· «Ἡμιόλιον, πλοῖον μικρόν· καὶ «Ἡμιόλιος δίκροτος».

Τριήρης, ὁ, ἡ, ες, γεν. εος, γεν. πληθ. τριήρων, Ξενοφ. Ἑλ. α, β', 11. καὶ τριηρῶν, ἐκτὸς τῆς ὁποίας ταύτης γενικ. εὑρηται παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. πολλὰ εὐχρηστ. γενικ. τριήρων, Poppo, Θουκ. 6, 46. παραβλ. 4, 26. Δημ. Συμμορ. σελ. 180, 16. Schaef. apparat. Δημ 1, σελ. 747. Bουτμ. Ἑλλ. Γραμμ τομ. II, σελ. 401. κατὰ Θωμ. Μαγ. καὶ τριήρεων (ἐκ τοῦ ἄρσ., οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀρίστου)· κυρίως σημαίνει Τριπλῶς παρεσκευασμένος ἢ ἐξωπλισμένος, ἁρματωμένος· συνήθ. μέντοι ἡ τριήρης προτυπικ. ναῦς, ἥτις ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Περσ. 378. καὶ «Τρίκαλμος ναῦς» λέγεται· ἦν δὲ αὕτη πλοῖον ταχὺ καὶ ἐλαφρὸν πολεμικόν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «Κάτεργο» λεγόμενον, ἔχον ἐξ ἑκατέρων τῶν πλευρῶν κατὰ μῆκος τρεῖς στίχους ἤτοι τάξεις, ἁράδας κωπῶν καὶ κωπηλατῶν τὴν μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης κατὰ ὕψος δίκην πτωμάτων· ἔνθα ἑκάστη κώπη διοικεῖται ὑφ' ἑνὸς κωπηλάτου· συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. Καθὼς δὲ λέγεται «Πύργος μονήρης, διήρης, τριήρης, ὁ αὐτός· ὡς τις ἄλλως πύργος μονόστεγος δίστεγος, τρίστεγος· ὁ τρία πατώματα κατὰ ὕψος ἔχων· οὕτω καὶ ἐπὶ νεῶν «Ναῦς μονήρης, διήρης, τριήρης, τετρήρης, πεντήρης· ἢ τοσαύτας τάξεις κωπῶν κατὰ ὕψος ἔχουσα, ὡς καὶ τις τῶν παλαιῶν τακτικῶν παρ' Αἰλιανῷ λέγει· «Ἡ τριηκόντορος, καὶ τεσσαρακοντόρος, καὶ πεντηκόντορος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης, καὶ διήρης, καὶ ἑξῆς κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις· οὕτω καὶ «Τρίκαλμος, καὶ, ἑπτακάλμος ναῦς». Κατὰ τὸν Θουκυδ. (α'. 13.) πρῶτοι οἱ Κορίνθιοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο τὸ πολιμικὸν πλοῖον· «Πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι». Ὁ Οὐιργίλιος ἐν Αἰνειάδ. ε'. 119. λέγει περὶ ταύτης Triplici pubes quam Dardana versu Impellunt, terno consurgunt ordine remi. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐφεύρον ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γέροντος Διονυσίου τοιαύτας πολεμικὰς νῆας, αἵτινες εἶχον πολλοὺς στίχους κωπῶν κατὰ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις· ὧν αἱ πλείσται εἶχον ἕως δεκαέξ, ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἐφευρεθεῖσαι πλὴν αὗται δὲν εἶχον σύμφωνον τὸν ἀριθμὸν τῶν κωπίων καὶ κωπηλατῶν εἰς τοὺς στίχους ὡς αἱ παλαιαί, ἀλλ' εἰς μὲν τὸν ἀνώτατον ἦν ὁ ἀριθμὸς περισσότερος, εἰς δὲ τὸν κατωτέρω ὀλιγώτερος, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ ἐσχάτου πλέον ὀλιγώτερος. Διόδωρ. Σικ. ιδ' 419. «Λεπτὸν γὰρ ὁ Διονύσιος ἐν Ῥηγίῳ ναυπηγηθῆναι τριήρη πρῶτον, ἔσπευδε κατὰ τὴν ἀποικισθεῖσαν ὑπ' ἐκείνων πόλιν αὐξῆσαι τὸ μέγεθος τῆς τῶν νεῶν κατασκευῆς· περὶ οὗ ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι ἐναυπηγήσατο «Πεντήρεις». Ὁ Du-Ruy. ἐν τοῖς Ἀκαδημ. Τόμ. (Des B. L. τόμ. λή. σελ. 576.) λέγει, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀριθμὸς τῶν στίχων τῶν κωπῶν θεωρεῖται μέχρι τῶν τεσσάρων, ἤτοι τῆς τετρήρους· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν θεωρεῖται μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν κωπῶν, οἷον «Τεσσαρακοντήρης», ἢ τεσσαράκοντα κώπας ἢ κωπηλατας ἔχουσα ναῦς· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν τριήρων ὅρα Böckh. Ath. Staatshaush-ltung. τόμ. 1, σελ. 300. 2) Ἱερὰ Ἀριστεῖδ. «Τριωρόφων καὶ τριήρων· ὁ ἔχων τρία πατώματα οἶκος, τριώροφος. 3) καὶ ποτηρίων τι κατασκευασμένον ὅμοιον τῷ σχήματι τριήρους, Porn. Εὐριπίδ. Μηδ. 159. σελ. 408.

Τριηρικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, τριηρετικός.

Τριηρίτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ ἐν τῇ τριήρει κωπηλατῶν, τῆς τριήρους κωπηλάτης, ἢ ὁ ἐπιβάτης τῆς τριήρους, Θουκ. ς'. 43. Δίων ὁ Κάσ. μετέφρασεν οὕτω καὶ τῶν Λατίν. Classiarius· ὁ ἐστιν, ἐπιβάτης, ναύμαχος· ἐτύπ. τριηρείτης ἐστιν ἀμφίβ.

Τριηροειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριήρους εἶδος ἔχων, τριήρει ὅμοιος, Εὐστάθ.

Τριηρονόμος, ὁ (νέμω)· ταὐτὸν τῷ, τριηράρχης, Ἡσύχ.

Τριηροποιέω, ὁ, ἡ, ὀν (ποιέω). Ὁ τριήρεις ποιῶν, κατασκευάζων, ναυπηγῶν.

Τριθάλαστος, ὁ, ἡ, ον, Ἀττικ. τριθάλατος, (θάλαττα). Ὁ τρεῖς θαλάττας ἔχων, ἢ ὁ ὑπὸ τριῶν θαλασσῶν περικυκλούμενος καὶ περιῤῥεόμενος· ὡς τὸ «Διθάλαστος Κόρινθος».

Τριθαλής, ές, ὁ, ἡ, ές (θάλλω). Ὁ τρεῖς φορὰς θάλλων, ἀνθῶν ἢ λίαν θαλερός, ἐριθαλής, ἀνθηρός.

Τριθεία, ἡ (θεός). Ἡ εἰς τριπλοῦν θεὸν ἢ εἰς τρεῖς θεοὺς πίστις, ἢ ἡ τριπλῆ θεότης, Γρηγ. Ναζιανζ. ὅθεν

*Τριθείτης, ου, ὁ. Ὁ πιστεύων καὶ δογματίζων τὸν Θεὸν τριπλοῦν ἢ τρεῖς θεοὺς εἶναι, Ἐκκλησ. συγγρ.

Τριθημερινός, ή, όν (τρίτος, ἡμέρα). Ὁ τριῶν ἡμερῶν ὤν, ὁ τρεῖς ἡμέρας ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γεγενημένος, τριῶν ἡμερῶν παλαιός, Γλωσσάρ. Στέφ.

Τρίθρονος, ὁ, ἡ, ον (θρόνος). Ὁ τρεῖς θρόνους ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν θρόνων συνιστάμενος, Ἐκκλησ.

*Τρίιππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ μὲ τρεῖς ἵππους ὤν· τὸ τρίιππον, τὸ τρεῖς ἵππους ἐζευγμένον ἔχον ἅμαξιον, (ἁμάξι μὲ τρία ἄλογα) Λατ. triga.

Τρικαλίνδητος, ὁ, ἡ, ον (καλινδέω)· ταὐτὸν τῷ, τρικυλίνδητος.

*Τρικάρανος, ὁ. Σύγγραμά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστορικὸν Θεόπομπον, ὅπερ ἄλλως καὶ Τριπολιτικὸς ἐκαλεῖτο.

Τρικάρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον), ποιητ.

ταὐτὸν τῷ τριπέφαλος. Ἡσιοδ. Θεογον. 287. καὶ Ἡρόδοτ. 9. 81. »Ὄφις τριπάρηνος.«

Τρίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τρὶς τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ τριετής.

Τρίκερως, ὁ, ἡ, ων (κέρας). Ὁ τρία κέρατα ἔχων. Γλωσσ.

Τρικέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τρεῖς κεφαλὰς ἔχων· ὁ Ἀρποκρατίων ἔχει· »Τρικέφαλος, ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδούς, καὶ ἔχων ὑπογραφήν, ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδός, ποῦ δὲ ἐκείνη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχον.« Ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, ὡς Φιλόχορος φησί, Πατροκλείδης Ἱππάρχου ἑραστής· »ἦν δὲ οὗτος ἐν ταῖς τριοδίαις ἑστηκώς· (Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐχρῶντο ἐπὶ ὅτε τῇ παραληγούσῃ συλλαβῇ μακρῶς ὡς ἂν εἴη τρικέφαλλος, Φρυν. ΑΒ. 1, σελ. 49. Bind. Ἀριστοφ. Ἱππ. 418. Ἡγ. Θεογ. 287. παρβλ. κυνοκέφαλος καὶ τετρακέφαλος.)

*Τρίκκη, ἡ. Πόλις τις ἐν Θετταλίᾳ, Ἰλ. Β, 729. ἔτι δὲ καὶ τρίκη (υ-) ἐν Ἰλ. Δ, 202.

Τρικλινάρχης, ὁ (ἄρχω). ταὐτόν, τῷ Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τρεῖς κλίνας ἢ καθίσματα πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι, πρὸς τὸ φαγεῖν ἔχων· τριῶν κλινῶν περιεκτικός· ὅθεν παρὰ Λατίν. Triclinium· δωμάτιον ὡρισμένον πρὸς τὸ δειπνεῖν, τριῶν κλινῶν χωρητικόν.

Τρίκλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύζω). Τρεῖς κεκλυσμένος· ἢ τις ἐβρέχθη, ἐπλύθη τρεῖς φοράς. Πολυδ.

*Τρίκλωνος, ὁ, ἡ, ον (κλών). Ὁ μὲ τρεῖς κλῶνους ὤν, ὁ τρία κλωνάρια ἔχων.

Τρίκλωστος, ὁ, ἡ, ον (κλώθω). Τρὶς κεκλωσμένος· ἔστις ἐκλώσθη ἢ ἐστρίφθη τρεῖς φοράς, ὁ τρεῖς κλωστὰς ἔχων ἢ ὑπὸ τριῶν κλωστῶν συνιστάμενος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 10. »Ἐπισπαστὴρ βόλου τρίκλωστος.«

Τρίκοκκος, ὁ, ἡ, ον (κόκκος). Ὁ τρεῖς κόκκους ἔχων. Διοσκορ. »Μέσπιλον τρίκοκκον.«

Τρικόλλυβον, τό. Νόμισμά τι τριῶν κολλύβων ἄξιον. Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.

*Τρικόλουρος, ὁ, ἡ, ον (κόλουρος). Τρεῖς φοραῖς κολοβαμένος, ἀκρωτηριασμένος.

Τρικόλωνος, ὁ, ἡ, ον (κολωνός). Ὁ τρεῖς κολώνας ἤτοι λόφους ἔχων, τρικόρυφος.

*Τρικόνδυλος, ὁ, ἡ, ον (κόνδυλος). Ὁ τρεῖς κονδύλους, κλειδώσεις, κόμβους ἔχων.

Τρίκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρη) ταὐτὸν τῷ, τρίγλυπος. Γραμματ.

Τρικόρυθος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρίκορυς, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1480.

Τρίκορυς, υθος, ὁ, ἡ (κόρυς). Ὁ τριπλοῦν κόρυθα ἤτοι περικεφαλαίαν μετὰ λόφου ἔχων. Εὐριπ. Βακχ. 126.

Τρικόρυφος, ὁ, ἡ, ον (κορυφή). Ὁ τρεῖς κορυφὰς ἢ ἀκάς, μήτας ἔχων. Γεωπονικ.

Τρικόρωνος, ὁ, ἡ, ον (κορώνη). Ὁ ἔχων τριῶν κορωνῶν ἡλικίαν, δηλ. λίαν παλαιός, ὑπέργηρως. ἴδε καὶ τετρακόρωνος.

Τρικότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τριῶν κοτυλῶν περιεκτικός, ὁ τρεῖς κοτύλας περιέχων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρικότυλος οἶνος, οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται.«

Τρίκουρος, ὁ, ἡ, ον (κουρά). Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος, ἢ τρὶς τοῦ ἔτους κειρόμενος, κουρευόμενος. Ἡσύχ. »Τρίκουρος κριός.«

Τριπαρανής, ές, ὁ, ἡ, ές (κρᾶνον) ταὐτ. τῷ τρίκρανος, τριπέφαλος, τριπέρυθρος

Τρίκρανος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τρικάρηνος. ἀμφ.

*Τρικράσπεδος, ὁ, ἡ, ον (κράσπεδον). Ὁ τρία κράσπεδα, γύρους, ἢ ὄκρα ἔχων, Προβλ. Ἀρχιμ. 39.

Τρικτύς, ύος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τριττύς· ὡς τὸ τριὰς = τριτὰς, τριττὰς, παρ' Ἡσυχ. ἔστις ἔτι καὶ »Τρικτύαι, τριάδα.« ἔχει· καὶ ἔτι »Τρίκτειρα, ἡ τρικτύα δυτέα ἐννάλιος· δύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα.« οὕτως ἔχει καὶ Σώφρων παρ' Ἀθηναίῳ ιά. σελ. 480. »Ἐν κυαθίδι τρικτὺς ἀλεξιφαρμάκων.« ἔνθα αἱ ἐκδόσεις »Τρίκτοι.« ἔχουσι, καὶ ὁ Κατωβών »Τριτύς.« ἀναγινώσκει.

Τρικύαθος, ὁ, ἡ, ον (κύαθος). Τριῶν κυάθων περιεκτικός.

*Τρικυλίνδητος, ὁ, ἡ, ον (κυλινδέω). Τρεῖς φορὰς κυλινδημένος, κυλισμένος, ἢ λίαν κυλισθείς. περικυλισθείς, ἔτι καὶ τρικαλίνδητος.

Τρικύλιστος, ὁ, ἡ, ον (κυλίω) = τρικυλίνδητος. »Βούλομαι τρικύλιστος ὠθεῖσθαι ὅπου ἂν ὑμεῖς παρακαλῆτε.« Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Λαερτ.

Τρικυμία, ἡ. (κῦμα) Τὸ τριπλοῦν κῦμα, καὶ ἐντεῦθεν τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κύματα, ἡ μεγάλη ταραχὴ τῆς θαλάσσης (φουρτοῦνα), τότε γὰρ φέρονται τρία κύματα μεγάλα τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ πάλιν μικρότερα προσβάλλοντα μὲ σφοδρὸν κρότον πρὸς τὸ παραθαλάσσιον· ἔτι καὶ τροπικ. »τρικυμία κακῶν.« Αἰσχύλ. Προμ. 1015. »τρικυμία λόγου,« ἤτοι μεγάλη καὶ τερατώδης ἔπαρσις λόγου, κομπολογία, Heind. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 293. Α. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 879.

Τρίκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τρία κῶλα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν κώλων συνιστάμενος, τὰ τρίκωλον, λόγος ἐκ τριῶν κώλων.

Τριλάγηνος, ὁ, ἡ. ον (λάγηνος) καὶ

*Τριλάγυνος, ὁ, ἡ, (λάγυνος). Ὁ τριῶν λαγήνων, φιαλῶν χωρητικός. Ἀθήν. ια. σελ. 499.

Τριλαμπής, ές, ὁ, ἡ, ές (λάμπω). Ὁ ἐκ τριῶν λάμψεων συνιστάμενος, λίαν λαμπρός· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Τμνικ.

Τρίλιθον, τό· ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Μαλέλα καὶ ἄλλων καλεῖται οὕτω ὁ ἐν Βάλβεκι ναός, διὰ τὸ περικυκλοῦσθαι αὐτὸν ὑπὸ τριῶν μεγάλων λίθων. κυρ. οὐδτρ τοῦ

Τρίλιθος, ὁ, ἡ, ον (λίθος). Ὁ ἔχων τρεῖς λίθους, ἢ ὁ ἐκ τριῶν λίθων συνιστάμενος, ἐξαιρ. τιμίων λίθων. Γλωσσάρ.

*Τρίλινος, ἡ, ή, ον (λίνον). Ὁ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων συνεστάμενος. Τρίλινον τό, περισφαιρίον ἐκ τριῶν λίνων μετὰ μαργαριτῶν συνιστάμενον· (τρεῖς ἀράδας μαργαριτάρι ἔχον.) Γλωσσ.

*Τρίλιτρος, ὁ, ἡ, ον (λίτρα). Τριῶν λιτρῶν βάρος ἔχων, τρεῖς λίτρας βαρύ. Γλωσσ. οὐδ. ὡς μέτρον τριῶν λιτρῶν, Λατ. tripondium.

Τρίλλιστος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίλλετος, (λίτομαι, λίττομαι) Πολυλιτάνευτος, πολύευκτος. Ἰλ. Θ, 488.

Τρίλοβος, ὁ, ἡ, ον (λοβός). Τρεῖς λοβοὺς ἔχων. »Καρδία τρίλοβος.« Ἀθην. δ'. σελ. 392. καὶ ὁ τρία ῥάκη, ἢ κροκίδας ἔχων.

Τριλογέω, ῶ. Κατὰ τρεῖς τρόπους ἐκφράζομαι ἢ τρεῖς λόγους, τρεῖς φοραῖς λέγω, παρὰ Γραμματκ.

Τριλογία, ἡ, (λόγος). Αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν Τραγικῶν ποιητῶν εἰς τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνας, παρβλ. καὶ τετραλογία.

*Τριλαγχος, ὁ, ἡ, ον (λόγχη). Ὁ τρεῖς λόγχας, ἢ ἀκὰς ἔχων.

Τριλοφία, ἡ. Τὸ τρεῖς λόφους ἢ τριπλοῦν λόφον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἔχειν· ἐκ τοῦ

*Τρίλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ τρεῖς λόφους τῆς περικεφαλαίας ἔχων, καθόλ. ὁ τρεῖς λόφους ἢ ὑψώματα, κορυφὰς ἔχων.

*Τριμάκαιρα, ἡ, θηλ. τοῦ τρίμακαρ. (μᾶ)

*Τριμάκαρ, αρος, ὁ (μάκαρ). Τριμακάριστος, ὁ τριτευτύχιστος, τριτευδαίμων.

Τρίμακρος, ὁ, ἡ, ον (μακρός). Ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν συνιστάμενος.

Τρίμαμμα, ἡ (μάμμα). Τριμάμμη, ἡ τετάρτου βαθμοῦ ἀπὸ γονέων οὖσα. Tritavia, Λατιν.

Τριμελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τριῶν μελῶν συνιστάμενος. 2) τρόπος τις μελῳδικός, παρὰ Μουσικοῖς. Πλούταρχ. φέρεται δὲ ὅτι παρ' αὐτῷ ἀντὶ τούτου ἄλλαχοῦ, τὸ »Τριμερής·« κατὰ τὸν Βυρέττιον, ὁ ἐκ τριῶν μελῳδιῶν συνιστάμενος.

Τριμέρεια, ἡ. Ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις, χώρισις. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Τριμερής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέρος) καὶ Ἐπίρ. τριμερῶς· Τριπλοῦς, ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συνιστάμενος, ὁ τρία μέρη ἔχων, ὅθεν

Τριμερίζω. Εἰς τρία, μέρη διαιρῶ, χωρίζω, ἀμφ.

*Τρίμετρία, ἡ· Τὸ εἶναι ἢ συνίστασθαι ἐκ τριῶν μέτρων, ἐκ τοῦ

Τρίμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ τρία μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν μέτρων συνιστάμενος· ἰδίως ἐν τῇ στιχουργίᾳ, ὁ ἐκ τριῶν μέτρων συγκείμενος στίχος δηλ. ἐκ τριῶν διποδιῶν ἰάμβων, τροχαίων, ἢ ἀναπαίστων ἐπὶ τῶν κατὰ διποδίαν μετρουμένων στίχων· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν λέγονται τρίμετροι οἱ ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενοι· ὅθεν τρίμετρος ἰαμβικός, ὁ ἐκ τριῶν ἰαμβικῶν διποδιῶν συνιστάμενος στίχος, Λατ. Senarius, καὶ τόνος τρίμετρος, Ἡρόδτ. 1, 174 παρβλ. τετράμετρος.

Τριμηνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν συνιστάμενος, ἢ τριῶν μηνῶν ὤν. Ἐπίρ. τριμηνιαίως· κατὰ τρεῖς μῆνας. 2) ὁ εἰς τρεῖς μῆνας διαρκῶν ἢ τελειούμενος. »Πυρὸς τριμηνιαῖος,« λέγεται ὁ σπειρόμενος σῖτος κατὰ τὸ ἔαρ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας θεριζόμενος, σιτάνιος, καὶ

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν) ταὐτὸν τῷ, τριμηνιαῖος. Ἡρόδοτ. τρίμηνος, ἡ· καὶ τρίμηνον, τὸ, Τὸ χρονικὸν διάστημα τριῶν μηνῶν· καὶ ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τρεῖς μῆνας.

Τρίμηθος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 844. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Τρέμηθος« ἀντὶ τοῦ, Τέρμινθος, ἔχουσι.

Τριμίτινος, ίνη, ινον· ἐκ τοῦ τρίμιτος καὶ ταὐτὸν τῷ, τρίμιτος,

*Τρίμιτος, ὁ, ἡ, ον (μίτος). Ὁ ἐκ τριῶν μίτων ἤτοι κλωστῶν συνιστάμενος, τρίκλωστος καὶ ἐντεῦθεν τό, τριμίτινος, σημαίνει ὑφασμάτι μετὰ τοιούτων τριπλῶν μίτων (φαδίων) ὑφασμένον καὶ κατεσκευασμένον Λατ. trilicium Αἰσχύλ. »Ὕφασμα τριμίτινον,« ὅπερ ὁ Πολυδ. (ξ'. 76.) ἑρμην. διὰ τοῦ, τρίμιτον· ὅστις ἔτι ἐν 92. »Ποδέια τριμίτινα.« καὶ ἐν ι, 50. »Τρίμιτοι πῖλοι πλεκτοὶ εἰσὶ· οἱ τινες ἄλλως »Οὐδῶνες« λέγονται. »Τρίμιτον, τό·« ἐξυπακ. τὸ »Ἱμάτιον ἢ, »Τρίμιτος (χιτὼν)« ὁ αὐτὸς ἐν ζ, 58. καὶ »Τριμίτιον« ὑποκορ. 165. ὁ Ἡσύχ ἔχει »Τρίμιτον,« τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον· καὶ »Τριμίτιον, ἱμάτιον,« κατὰ τὴν τῶν Ἀστεμδίων διάλεκτον· τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα λέγονται παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Drillig, παρβλ. δίμιτος.

Τρίμμα, ατος, τό (τρίβω). Τὸ τετριμμένον, τεθλασμένον, λειωμένον ἢ λείως τετριμμένον, ἐξωμαλισμένον πρᾶγμα, τροπ. Ἐπὶ δὲ πανούργων καὶ δολίων ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ περίτριμμα, καὶ, τρίβων παπαινημένος, διαβολευμένος. Ἀριστοφ. Νεφ. 260. Ὀρν. 430.-2) Παρ' Ἀθην. α', σελ. 32. λέγεται καὶ κοτύντι ἐκ διαφόρων τετριμμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, πόμα δὲ ἀρωμάτων· ἔτι δὲ καὶ ζωμός τις, ἔμβαμμα ἐκ διαφόρων κρεωκομάτων παρεσκευασμένον. 3) καὶ πλακοῦς τις ἐπιτηδείως ζυμωμένος.

*Τριμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τρίμμα.

Τριμμός, ὁ (τρίβω). Τό τρίβειν, τριφίδιον. 2) τό ἀποτριβόμενον, ἀποτετριμμένον ἢ λειανισμένον· Πλουταρ. «Πριόνων τριμμός,» πριονίδια. 3) Τό παρὰ Ξενοφῶντι Κυνηγ. δ', 9. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, τετριμμένη ὁδός, τρίβος, ὁδός, ἢ κυρίως τὸ παρ' ἡμῖν «Μονοπάτιον» λεγόμενον· ὃ καὶ ἐπὶ Λιγυῶν κυριολεκτεῖται· ὁ Αἰλιανὸς λέγει «Τριμμοὺς τῆς ἀνόδου,» οὓς ὁ Πλούταρχ. «Ἀποτριβὰς τῶν γεωδῶν,» εἶπε.

Τριμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Τριῶν μνῶν ἄξιος ἢ βαρύς.

*Τρίμνως, ω, ὁ (μνᾶ). Νομισμά τι τριῶν μνῶν ἄξιον ἔχων· παρβλ. δίμνως.

Τριμοιρία, ἡ (τρίμοιρος). Τριπλῆ μοῖρα, τρία μερίδια, ἢ τριπλοῦς μισθός· ὅθεν

Τριμοιρίτης, ου, ὁ. Ὁ τρία μέρη ἢ μερίδια ἔχων, λαμβάνων.

Τρίμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ τριῶν μοίρας ἔχων, τριπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 881. ἔτι καὶ τριμοιριαῖος, αία, αῖον, Lob. Φρυν. σ. 545.

Τρίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). ταὐτὸν τῷ, τρίμοιρος. «Διασταῖς ἐν τριμόροισι·» Ὀρφ. Ἀργ. 1054 εἰς δύο τριτημόρια τῶν ἡμερῶν.

Τρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τριῶν μορφὰς ἔχων.

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, ον (μύξα). Ὁ τριῶν μύξας ἢτοι φωτύλια, φιτύλια ἔχων.

*Τρινακρία, ἡ· ἐπιθ. τῆς νήσου Σικελίας διὰ τὸ ἔχειν τρία ἀκρωτήρια, τρεῖς ἄκρας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τῆς νήσου τριγωνοειδές, καὶ Τρινακία· ἐκ τοῦ ἀκή, Ἰακ. Ἀπ. σελ. 326.

Τρίναξ, ακος, ἡ· (τρεῖς, ἀκή). ταὐτὸν τῷ, τρίναξ, τριαινα. Φιλ. Θ 14.

*Τρινύκτιον τό (νύξ). Αἱ τρεῖς νύκτες, Γλωσσά. Στεφ.

Τριξᾶς, άντος, ὁ· Νόμισμά τι Σικελικὸν τριῶν χαλκῶν ἄξιον. Πολυδ. δ', 81. Λατ. triens ἐκ τοῦ

Τριξός, ή, όν, Ἰωνικ. ἀντὶ τριτσός, ὡς τὸ δικξός, ἀντὶ τοῦ, δίσσσός, Ἡρόδοτ. παρβλ. Koen Γρηγ. σελ. 435.

Τριξωλής, ους, ὁ, ἡ, ες· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ἀντὶ, τριταξωλής.

Τριοβολιαῖος, καὶ τριοβολιμαῖος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τριωβολιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 531.

Τριόβολον, τό· ἡμαρ. ἀναγν. ἀντὶ τριώβολον, Τριῶν ὀβολῶν ἄξιον.

*Τριοδεύω, (ὁδός). Διέρχομαι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τρεῖς φοράς, καὶ καθόλ. τρὶς ἐπαναλαμβάνω, τρίτην φορὰν κάμνω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Τριοδία, ἡ, ἡ (ὁδός). Τρεῖς ὁδοὶ· ἢ διαχώρισις τῆς ὁδοῦ εἰς τρία μέρη, (Τρίττρατον). Trivium, ὅθεν

*Τριοδίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ τριόδῳ ὤν, ἢ διατρίβων, καθόλ. ὁ εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, κοινὸς ἄνθρωπος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἄνθρωπος τοῦ σοκακιοῦ.

Τριοδῖτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ τριοδίτης· ἐξαιρ. ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν τοῖς τριόδοις. Φουρνοῦτ. Λατ. trivia παρὰ Φίλωνι «Σοβᾶς τριοδῖτις·» ταὐτὸν τῷ· δρομάς, κοινὴ πόρνη, καὶ καθόλ. κοινή, χυδαία.

Τριοδοντία, ἡ, Πλάτ. Σοφ. 6 καὶ

*Τριοδοντική, ἡ (τριόδους) ἐξυπαλ. «Τέχνη.» Πολυδ. ζ', 139. Ἡ διὰ τριαίνης ἄγρα τῶν ἰχθύων, ἡ τέχνη τοῦ ψαρεύειν μὲ τὸ καμάκιον.

Τριοδόντιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τριόδους, Μικρὰ τριαινα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Τριόδους, ου, ἡ, (ὁδός) ταὐτὸν τῷ, τριοδία τρίοδον, Θεογν. καὶ Πινδ. «Ἐκ τριόδου ἦτοι ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, κοινός, χυδαῖος. Lob. Φρυν. σελ. 38. καὶ «Ἐν τριόδῳ εἶναι λογιτμῶν·» παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. πολλάκ. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. Boeckh expl. Πίνδ. Πύθ. 11, 38.

Τριόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ τρεῖς ὀδόντας ἔχων, μὲ τρεῖς ἀκίδας ἢ κορυφάς, 2) ὁ Τριόδους, Οὐτιαστ. ταὐτ. τῷ τρίαινα, Πινδ.

Τριόζος, ὁ, ἡ, ον (ὄζος). Τρεῖς ὄζους, κλώνους ἔχων. Θεόφραστ.

*Τριοῖσι, ἴδε ἐν τῷ τρεῖς.

*Τριόπης, ου, ὁ· θηλυκ. τριοπίς, ίδος, ἡ (ὄψομαι) ὡς τὸ τριόφθαλμος, τριόμματος.

*Τριόπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ τριοπης.

*Τριοπίς, ίδος, Ἰθηλκ. τοῦ τριόπης. 2) = τριοττίς.

*Τρίοπος, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄν. Τμν. Ὁμ. Ἀπόλ. 211, 213.

Τριόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Τρεῖς ὀργυιὰς μῆκος ἔχων, τρεῖς ὀργυιαῖος μακρός.

Τριορία, ἡ (ὄρος). Τρεῖς ὄροι, τρία σύνορα, trifinium Λατ. Γλωσσ.

*Τριόροφος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τριώροφος, Ἡρόδτ. 1, 180.

Τριόρχης, Ἀριστφ. Ὄρ. 1177. καὶ

*Τριορχος, ὁ, (ὄρχις). Ὁ τρεῖς ὄρχεις ἔχων· καὶ ἐντεῦθ. τροπικ. ὁ ἀτελὴς, θηλυμανὴς ἄνθρωπος, Τιμ. παρὰ Πολυβ. ιβ', 15. 2) ὡς οὐσ. ὁ τρίορχος, παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ή, 3. 5', 1. καὶ 36. καὶ παρὰ Πλινίῳ, ί, 8. Buteo, εἶδος ἱέρακος, ὃ νομίζουσί τινες εἶναι τὸ τοῦ Λιναίου Falco buteo, Ἀριστφ. Ὄρ. 1198. καὶ Σιμωνίδης (παρ' Ἀθηναίῳ ζ', σελ. 299.) λέγει, ὅτι ὁ τρίορχος τρώγει τὰς ἐγχέλεις. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. 3', 9. καὶ Πλινίῳ κέ, 7. λέγεται καὶ τι μυθολογούμενον φυτόν, ὅπερ ἄλλως, Κενταυρὶς, λέγεται.

*Τριοτό, Μιμητὶς τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος, Ἀριστφ. Ὄρν. 246.

Τριόττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τριοττὶς, ίδος.

*Τριοττίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἀνωτίου (σκουλαρικίου) ἢ ὅρμου, περιδαίρεον, περιτραχήλιον, τρία χρεμάμενα μέρη ἔχον, ἐν οἷς κατὰ τὰ ἄκρα καὶ λίθος τις πολύτιμος ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον ἐφέρετο, ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ 183. ἑρμην. τὸ ἅρματα τριγλυφα διὰ τοῦ Ἀττικοῦ τριοττὶς καὶ τριόττιον· παρβλ. τρίγλυφος· (πιθαν. ἔστι ἡ λέξις ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ τριοπὶς, τριόπης, ὡς καὶ τύπ. τριότης εὑρηται· οὕτω παρ' Αἰολ. καὶ Ἀττκ. τὸ ὅττε ἐκ τοῦ ὅπτε, ὅττις ἐκ τοῦ ὅφις κ. τ. τ. ἐσχηματισ.)

Τριόφθαλμος, ὁ, ἡ, ον (ὀφθαλμός). Ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Πλούταρχ.

*Τριόφυλλον, τό· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τρίφυλλον, τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ τρεῖς παῖδας ἔχων, ὁ μὲ τρία παιδία ὤν

Τρίπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολύς· ἀπὸ πολὺν καιρὸν· πρόπαλαι, Ἀριστοφάν.

Τριπάλαιος, αία, αιον (παλαιός). Λίαν παλαιὸς, παλαιότατος, ἀρχαιότατος, Φρύνιχ.

*Τριπυλαιστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τριπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστὴ) Τρεῖς παλαιστὰς ἢ παλάμας πλάτος ἔχων.

Τριπέλαστος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τριπάλαιστος, Ἡρόδτ. 1, 50.

Τρίπαλτος, ὁ, ἡ, ον (πάλλω) Τριπλῶς, ἢ τρεῖς φορὰς τιναγμένος, μετὰ μεγάλης βίας σφοδρῶς τιναγμένος, βεβλημένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 988. «Πημάτων τριπάλτων·» ἔνθα ἄλλοι «Διπάλτων» ἀναγινώσκουσι.

Τριπάνουργος, ὁ, ἡ, ον (πανοῦργος). Λίαν πανοῦργος, ὀλεθριώτατος. Μελέαγρ. ιβ'.

Τρίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ τέταρτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεᾶς ἀπὸ τῶν γονέων, tritavus Λατ.

Τριπόρθενος, ὁ, ἡ, ον (παρθένος). Ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συνιστάμενος. Εὐριπ.

Τριπάροδος, ὁ, ἡ, ον (πάροδος). Ὁ τριπλῆν πάροδον, πέρατα ἔχων. Ἀθήν. ε'. σελ. 207.

*Τριπάτορες, οἱ, (πατήρ) = πρόπαπποι. 2) = οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται.

*Τρίπατρος, ὁ, ἡ, ον (πατήρ) Ὁ ἐκ τριῶν πατέρων γεγεννημένος. Λυκόφρ. 328.

Τριπάχυιος, ὁ, ἡ, ον. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τριπήχυιος.

Τρίπεδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Τρεῖς πόδας μακρούς, ἀμβλ.

Τριπέδων, ωνος, ὁ, ἡ (πέδη). Ὁ πολλάκις πεδηθείς, ἀχρεῖός τις καὶ κακὸς δοῦλος, ὅστις διὰ τὰς κακίας του τρεῖς φορὰς ἐβλήθη εἰς τὰ σίδηρα, Εὐσταθ. trifurcifer Λατ.

Τριπέμπελος, ὁ, ἡ, ον (πέμπελος). Λίαν γέρων, προβεβηκώς, ξαναμωραμένος, Πλουταρ.

*Τριπενθημιμερές, τό. Ἡφαίστ. ἐγχ. σελ. 51· «Τριπενθημιμερὲς (μέτρον) τὸ καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο, δακτυλικὰ εἴτε πενθημερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν.»

Τριπέρυσι, Ἐπίρ. (πέρυσι). Λίαν πέρυσιν, πρὸ μακροῦ χρόνου, παρὰ Πολυδ. ζ', 165.

Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, ον, (πέτηλον). Ὁ τρία πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 530. Οὐδετέρ. Τριπέτηλον, τό· ἀντὶ τοῦ, τρίφυλλον.

Τριπετής, ὁ, ἡ, ές (πετάννυμι). Τριπλῶς ἢ εἰς τρία μέρη διηρημένος, κεκομμένος, ἐκπεταμένος, ἢ ἀνοιγμένος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 347. «Τριπετῆ πόσιν σύκων·» ἀντὶ τοῦ, πόσιν σύκων τριπετῶν· ξηρὰ καὶ εἰς τρία τμήματα διηρημένα σύκα.

*Τρίπηδος, ὁ, δρόμος, ἀντὶ τρίποδος, Τὸ ταχὺ τρέξιμον τοῦ ἵππου, ὁ διὰ κάλπης δρόμος, Galope. Γαλλ. παραβλ. τριποδίζω.

*Τριπήχυιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Τρίπηχυς, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Τριῶν πηχῶν μῆκος ἔχων, τρεῖς πῆχεις μακρούς. Ἡσ. Ἔργ. 429. Ξενοφ. Ἀν. δ', β', 16. καθόλ. ἀντὶ τοῦ, λίαν μακρὸς, ἐπιμήκης ἢ πολλὰ μεγάλος. Αἰσχύλ. Lob.

Τριπιθήκινος, ίνη, ινον, (πίθηκος). Ὁ τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κατὰ τὸν τρόπον τῶν πιθήκων ὢν· λίαν πιθήκινος, πιθηκόμορφος, Ἀνέκδοτ. β', Σελ. 324.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ (τρὶς). Τρεῖς πλάκας ἢ πτυχὰς ἔχων, τρίπτυχος, τρίδυτος, κατὰ τρεῖς πλακας, τριδίπλοτος, τριπλοῦς, Ἰλ. Σ. 480. Λατ. triplex, ὡς τὸ δίπλαξ σχηματισθ.

Τριπλανής, ὁ, ἡ, ές (πλανάω). Ὁ ὑπὸ τριῶν πλανηθείς, τριπλῶς ἀποπλανηθείς.

Τριπλασιάζω, Μ. ἀσω. Τριπλάσιον ποιῶ· ἢ τριπλασίως λαμβάνω τι, τρεῖς φορὰς ἀριθμῶ ἢ προσθέτω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ τριπλάσιος.

*Τριπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίπεμπτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν πεμπτημόριον βάρος ἢ ἀξίαν ἔχων.

*Τριπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπιτέταρτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τεταρτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίτριτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τριτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεφήμισυς, εια, υ (ἥμισυς). Ὁ τρεῖς φορὰς καὶ ἥμισυ μεγαλήτερος, ἢ ἔχων τριπλάσιον καὶ ἥμισυ βάρος ἢ ἀξίαν.

Τριπλάσιος, ία, ιον. Ἐπίρ. τριπλασίως· καὶ

Τριπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, ον. Τριπλοῦς, τρεῖς φορὰς περισσότερος. Ξενοφ. «Δύναμις τριπλασία,» μετὰ Γενκ. Ἀριστφ. Ἱπ. 185. 725.

Τρίπλεθρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν πλέθρων μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριπλεκής, ὁ, ἡ, ές (πλέκω). Τρεῖς φορὰς,

ἢ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων πεπλεγμένος, τριπλοῦς. Γλωσσ. ἐκ Γρηγ. Ναζ.

Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά). Ὁ τρεῖς πλευρὰς ἔχων.

Τριπλῇ, Ἐπίρ. Τριπλασίως, κατὰ τρεῖς τρόπους· ἔστι δὲ κυρίως Δοτικὴ τοῦ θηλ. τρίπλοος, Ἰλ. Α, 128.

Τρίπλοκος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω), ταὐτὸν τῷ, τριπλανής.

Τριπλόος, όη, όον, καὶ συναιρ. Τριπλοῦς, λῆ, λοῦν, ἐκ τοῦ τρεῖς. Τριπλάσιος, τρεῖς φοραῖς περισσότερος, καὶ ὁ ἐκ τριῶν πραγμάτων συνεστάμενος, ἔπιρ τριπλοῦς, καὶ τριπλῇ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 128. »Τιπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν· ἀντὶ τοῦ, τριπλασίονα, τρεῖς φοραῖς περισσότερον· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀττικ. πλῆθ. Οὐδ. τριπλᾶ εὑρηται ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ καὶ τριπλᾶ, Βουττμ. Ἐλ. Γραμμ. τόμ. Ἰ. σελ. 397.

*Τριπόδειος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων.

Τριποδήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τριπόδειος, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 90.

Τριποδηλάτος, ὁ, ἡ, ον (τρίπους, λαλέω), ἐν Ἀναλέκτ. β, σελ. 459. καὶ, 466. Ὁ ἀπὸ ἢ διὰ τοῦ τρίποδος λαλῶν, χρησμοδοτῶν.

Τριπόδης, ου, ὁ (πούς). Τρίπους, ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Ἡσίοδ. 2) ὁ τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριποδηφορέω, καὶ, τριποδοφορέω (τρίπους, φέρω). Τρίποδα φέρω, ἢ κρατῶ· ἐγίνετο δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ ἐν τοῖς θεάτροις πρὸς σημεῖον νίκης τινός, ἢ ἔν τινι ναῷ ὡς ἀνάθημα προσφέρω.

*Τριποδηφορικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ τριποδεῖν ἀνήκων, ἀναφερόμενος »μέλος τριποδηφορικόν«, Προκλ. παρὰ Φωτ.

Τριποδιαῖος, αία, αῖον. Τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων.

Τριποδίζω, μελ. ίσω (τρίπους). Ταχέως κινοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, καλπάζω, ἐπὶ ἵππων· ὡς τὸ Γαλλικ. Galoper, Λατ. tripedo οὕτω καὶ τὸ, »Τρίπηδος (τρίποδος) ὁρόμου· ἐν ἴσῳ τῷ, διὰ κάλπης· ἐν Ἱπποιατρικ.

Τριπόδιον, τό· καὶ, τριποδίσκος, ὁ· καὶ, τριποδίσκιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ τρίπους· Μικρὸς ἵππος

Τριποδοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τρίποδος εἶδος, σχῆμα ἔχων. Εὐστάθ.

*Τριποδοφορέω, ἴδε τριποδηφορέω.

Τριπόητος, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Λίαν ποθητός, ὃν ἀγχαρδίως ποθοῦντες, λίαν ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, εὐκτός.

Τρίποκος, ὁ, ἡ, ον (πόκος). Ὁ λίαν πυκνοὺς καὶ μακροὺς μαλλοὺς (πόκους) ἔχων. Δικαίαρχ. »Ἠῴδια καινὰ τρίποκα· πολλὰ καὶ καλὰ μαλλία ἔχοντα.

*Τριπόλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὃ τινὲς μὲν νομίζουσιν εἶναι τὸ τοῦ Διοσκ. Ἀστὴρ tripolium. ἄλλοι δὲ τό, Plumbago europaea. Διοσκορ. δ', 135. Θεόφρ. Ἐ. 21.

Τρίπολις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ. Χώρα τρεῖς πόλεις ἔχουσα, Πίνδ. Ὀλ. 7, 34. 2) ἡ τριπολιτις, ἢ ἐκ τριῶν πόλεων συνεσταμένη πόλις. 3) κύρ. ὄνομ. διαφόρων πόλεων.

Τριπόλιστος, ὁ, ἡ, ον (πολίζω). Τριπλασίως ᾠκοδομημένος, ἢ θεμελιωμένος, κτισμένος, ὀχυρῶς κτισμένος, Ἑρμιαν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 851. »Οἶκος τριπόλιστος«.

*Τριπολιτικός, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο σύγγραμμά τι τοῦ Δικαίαρχου παρ' Ἀθην. 4. σελ. 141. Α. πιθαν. περιεῖχε τοῦτο ἐκθεσίν τινα τριῶν διαφόρων πολιτειῶν, σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Θεοπόμπου Τρικάρανος ἐπιγραφόμενον ὅπερ καὶ Τριπολιτικὸς παρ' Ἰωσ. κατ' Ἀπ. 1, 24. ἐκαλεῖτο. παρβλ. Κικερ. πρὸς Ἀττ. 13, 32.

Τρίπολος, ὁ, ἡ, ον (πελέω). Τρὶς ἐστραμμένος ἢ ἠροτριασμένος, τρεῖς φοραῖς ὠργωμένος, ἢ τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ παράγων, καρποφορῶν, λέγεται ἐπὶ εὐφόρου γῆς. Ἰλ. Σ, 542. »Τρίπολον ἄρουραν· τρεῖς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριώσεως γῆν, καὶ Ὀδ. Ο, 127. Ἡσ. Θεογ. 971.

Τριπόνητος, ὁ, ἡ, ον (πονέω). Τρεῖς φοραῖς πεπονημένος, δουλευμένος, ἢ ἐξεργασμένος· ἐν Ἀναλεκτ. ά. σελ. 225. »Ἔρις τριπόνητος«· μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων ἔρις.

Τριπόρθητος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τρίπορθος, ὁ, ἡ, ον (πορθέω). Τρεῖς φοραῖς πεπορθημένος, κυριευμένος. Δωσιάδ.

Τριπορνεία, ἡ. Τριπλασία ἢ μεγάλη πορνεία. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 587. ἐκ τοῦ

Τρίπορνος, ὁ, ἡ, ον (πόρνη). Τριπλάσιος ἢ μεγάλος πόρνος, ὁ ἀτελῶς πορνεύων, Ἀθην. ιγ'. σελ 595.

Τρίπους, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ταῦ, τρίπους, Ἰλ. Χ, 164. Ἡσ. Ἀπ. 312. Ἰαν. ΑΠ. σελ. 1055.

Τρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, ουν (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων, ὁ ἐπὶ τριῶν ποδῶν ἢ μελῶν στηριζόμενος, συνήθ. ὡς Οὐσ. ὁ τρίπους, σημαῖον χαλκοῦν τινα, λέβητα τρεῖς πόδας ἔχοντα, ὅστις τίθεται ἐπὶ τοῦ πυρὸς πρὸς τὸ θερμαίνεσθαι ὕδωρ, Ἰλ. Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 40. Ὀδ. Θ, 434. Κ. 361. ὅταν τρίπους ἐμπυρίβητος ἢ λουτροχόος, ἄλλως λεγόμενος· Ἰλ. Ψ, 702. ἦσαν δ' ἔτι καὶ οἱ ἄπυροι τρίποδες καλούμενοι, οἵτινες δὲν ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἐξόχου ἐργασίας καὶ ἐχρησίμευον μόνον πρὸς καλλωπισμὸν καὶ πολυτέλειαν, Ἰλ. Ι, 122. 264. παρβλ. καὶ Σ, 373· τοιοῦτοι τρίποδες εὑρηνται παρ' Ὁμήρ. πολλάκις ὡς ἄθλα, βραβεῖα νίκης ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ἀγῶσι, »περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύτεθεια«, Ἰλ. Λ, 700 Ψ, 264, 485, 513, 718. Ἡσ. Ἔρ. 659. ἔτι δὲ καὶ ὡς ὥρια προσφερόμενα διὰ τιμήν· πάλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα«, Ὀδ. Ν, 13. Ο, 84. Ἰλ. Θ, 290. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχρησίμευον ἰδίως οἱ τρίποδες ὡς ἀναθήματα ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὄντες μετὰ πολλῆς φιλοτεχνίας ἐξειργασμένοι, καὶ ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς διαφόρους, οἵτινες καὶ Ἀναθηματικοὶ καὶ Δελφικοὶ τρίποδες καλοῦνται, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. Ὁμηρικῷ, »Τρίποδας, ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθηματικούς, οὐχ ὑγιῶς δέ. Διστὸν γὰρ ἦν εἶδος τῶν τρικόδων· ἕτερον μὲν τῶν Ἀναθηματικῶν, οὓς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ τῶν καλουμένων Ἐμπυριβήτων, ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά· ἀφιεροῦντο δὲ οὗτοι κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς μνημεῖα εὐγνωμοσύνης ἢ νίκης τινός, καὶ ἦσαν οὗτοι ἐπὶ ὅτε ἐκ πολυτίμων μετάλλων κατεσκευασμένοι, καὶ ἰμάλιστα ἐκ χρυσοῦ. Τοὺς ἀναθηματικοὺς Τρίποδας, ἑρμηνεύει ὁ Παυσανίας ἐν δ', 32. εἰς τὴν κατ' εὐκαιρίαν ὁμιλίαν περὶ τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Μετσήνης Τρίποδος· ὡσαύτ. καὶ ί, 13, 5. τοιοῦτον τρίποδα ἀνέθηκαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν εἰς μνήμην τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης κατὰ τῶν Περσῶν, ὡσαύτ. καὶ ἕτερον πρὸ τούτου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν καὶ νίκην, ἐφ' ᾧ ἦταν ἐπιγεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐν τῇ μάχῃ λαῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 1, 82. Θουκ. ά, 132. καὶ οἱ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις, Ἡροδ. 5, 59 Παυσ. θ', 10. καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἔλεξε ὡσαύτ. τοὺς χρησμοὺς καθημένη ἐπ' ἐνὸς Τρίποδος, ὅθεν παροιμ. »οἱ ἐκ Τρίποδος ἀντὶ ὡς ἐκ τοῦ δελφικοῦ ἢ πυθικοῦ Τρίποδος ὁμιλεῖν, ἤτοι ἀσφαλῶς καὶ ἀναμαρτήτως λέγειν. — Ὡσαύτ. ἄπυροι Τρίποδες ἦσαν καὶ εἰς οὓς ἐνέχεον οἶνον μετ' ὕδατος, ἄρα τρίποδες κρατῆρες, Ἀθην. β', σελ. 37, 38. »Καὶ τὸ νικητήριον ἐν Διονύσου (ἑορταῖς) Τρίπους (λέγεται)«· ἦκαὶ γὰρ ἐκ τρίποδος λέγειν φαμὲν τοὺς ἀληθεύοντας· δεῖ δὲ νοεῖν Τρίποδα τοῦ Διονύσου, τὸν Κρατῆρα. Ἦν γὰρ τὸ ἀρχαῖον δύο γένη Τριπόδων, οὓς καλεῖται Λέβητας συνέβαινεν ἑματέρους, ἐμπυριβήτης ὁ καὶ Λουτροχόος, Αἰσχύλος. »Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης, Αἰεὶ φυλαττων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν· ὁ δ' ἕτερος ὁ Κρατὴρ καλούμενος· ἐν τούτοις δὲ τὸν οἶνον ἐκίρνων, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς ἀληθείας οἰκεῖος τρίπους. Διὸ Ἀπόλλωνος μὲν οἰκεῖος, διὰ τὴν ἐκ μαντικῆς ἀλήθειαν. Διονύσου δέ, διὰ τὴν ἐν μέθῃ. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος φησὶ, Τρίπους χαλκοῦς οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν τῶν λέβητα καλοῦσιν· οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον· οἱ δὲ λουτροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον καὶ ἐμπυρίβητας· καὶ τούτων ἔνιοι ὠτωῶντες· τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο· ἔτι καὶ τραπέζαι ἔχουσαι τρία ποδάρια, τρία ὑποστηρίγματα, ὡς Ξενοφ. Ἀναβ. ζ, γ', 10. »καθημένοις τρίποδας εἰσηνέχθησαν πᾶσιν κρεῶν μεστούς· ἐκαλεῖτο Τρίποδες καὶ μία ἀγυιὰ ἐν Ἀθήναις.

Τρίπρατος, ὁ, ἡ, ον (πιπράσκω). Ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πραθείς, τρεῖς φοραῖς πωληθέντος. Σχολ. Σοφοκλέους καὶ Εὐστάθ.

Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τρία πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων. 2) ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἤτοι ὑποκειμένων, ἀνθρώπων συνεστάμενος.

Τριπτήρ, ῆρος, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, ὀργανόν τι δι' οὗ τρίβουσί τι, τρίφτης, καὶ ὁ Δοίδυξ, τὸ ἰγδοκόπανον, δι' οὗ κτυποῦσί τι μέσα εἰς τὸ γουδίον, Ἡσύχ. καὶ Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 937. »Τριπτὴρ δικώνιον. 2) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. τὸ Πιεστήριον, ἢ κατὰ Πολυδεύκ. ὁ κρατὴρ (τὸ ἀγγεῖον) εἰς ὃ ἀποῤῥεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον. 3) καὶ ὁ κυλινδρειδὴς λίθος δι' οὗ τρίβουσι καὶ πιέζουσι τὰς ἐλαίας πρὸς ἐλαιοποίαν· καθ' Ἡσύχ. ὡ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν, ὁ Ἁρποκρατίων ἐκ Νικάνορ. Ἀττικῶν ἔχει ὅτι ὁ Τριπτὴρ Πιεζήκιν ἐστὶν ἐκπάτιλος οἷα τὰ ἐπιλήνια.

*Τριπτήριον, τό. Ὄργανον δι' οὗ τρίβουσιν, ἢ τόπος ἔνθα τρίβονται, ἀμφ.

Τρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ 40. ὁ ἐν Λουτροῖς τρίβων· καὶ τὸ ἔργανον ἤτοι τὸ ἐκ πίλου ἢ ἐκ τριχῶν ὕφασμα, δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουομένους ἐν τοῖς λουτροῖς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Τρίφτρα« καὶ τὸ ἐκ τριῶν ὕφασμα δι' οὗ τρίβουσι τοὺς ἵππους μετὰ τὸ ξυσθῆναι.

*Τριπτόλεμος, ὁ. Ἀρτ. νύρ. Ὀνομ. ὑμν. Ὁμ. Δημ. 153 καὶ ἀλλαχοῦ.

Τριπτός, ή, όν (τρίβω). Τετριμμένος, τριμμένος, πιεσμένος, ἢ ὁ εὐκόλως τριβόμενος, λειαινόμενος.

Τρίπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτύσσω). Τρεῖς πτυχὰς ἔχων, τρία διπλώματα ἢ ἐπιθήματα, τρίπλαξ, τριπλοῦς, Ἰλ. Λ. 353.

*Τρίπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις). Ὁ τρεῖς πτώσεις ἔχων, Γραμματικ.

*Τρίπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη). Ὁ τρεῖς πύλας ἢ θύρας ἔχων, Ε. Μ.

Τρίπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ὁ τρεῖς πώλους ἢ ἵππους ἔχων.

Τρίῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμός). Ὁ τρεῖς ῥυθμοὺς ἔχων, ἢ μετρικοὺς πόδας.

Τρίῤῥυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμός). Ὁ τρεῖς ῥυμοὺς ἔχων, ἑξάϊππος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 47. »Τρίῤῥυμα τέλη· ἀντὶ τοῦ, ἅρματα τρίῤῥυμα· ὅ ἐστιν, ἓξ ἵππους ἐζευγμένους ἔχοντα.

Τρίς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τρεῖς. Τρεῖς φοραῖς, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. ἐξαιρ. τρὶς τόσος καὶ τρὶς τόσον, τρεῖς φοραῖς ἄλλο τόσον, ἢ ὡς

μόριον ἑπταετ. σημαίν. πλῆθος πολύ, Ἰλ. Α, 213. »Καὶ ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέστεται ἀγλαὰ δῶρα· ἀντὶ τοῦ, πολλάκις τοσαῦτα· καὶ »δὲς τρίς». Ἡρότ. 1, 86. ἤτοι τρίτην φορὰν ὁ Εὐστάθιος ἔχει· »Τὸ τρὶς ἐν συνθέσει παραλαμβανόμενον ποτὲ μὲν ὡρισμένως τριάδα τινὰ ὑπαγορεύει, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἀορίστου ἀριθμοῦ, εἰς πλῆθος ἄμφισιν λαμβάνεται, καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ φυλάττει τὸ ληκτικὸν ς, ἐν τῇ συνθέσει· ὡς, τριπάλλιος, τριπόδιστηνος, τρίσμακαρ, τριτευδεύμην κ. τ. τ. Valck. Ἀδων. 378. Α. ὅρα καὶ τὰ ἐκ τοῦ τρι ἀρχόμενα. Παροιμ. »Τρὶς ἓξ βάλλειν, ἐν τῇ κυβείᾳ, ἀντὶ τοῦ, δεκαεπτά· ὁ γὰρ βόλος ὁ πλήρης ἓξ ἦν· τὸ παλαι δὲ τρεῖς ἐβάλλοντο κύβοι, ὅθεν ἀντὶ τοῦ, νικᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρὶς ἓξ· νικητήριος βόλος· καὶ παροιμία, ἐπὶ τοῦ Εὐτυχεῖ, ἢ ἐπὶ τῶν ἄφνω εὐτυχούντων, ἀπὸ τῶν κυβευτῶν, τὸ γὰρ »Τρὶς ἓξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ». Ζηνόβ. Παροιμ. Ἐκατ. δ'. 23. καὶ εὐτυβὲν παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 33. »Τρὶς ἓξ βαλλούσης τῆς δέμοι φρικτωρίας, νικησάσης», ὅ ἐστιν, εὐτυχὴς καὶ εὔστοχος φανεῖσα, μοὶ ἀπέβη εἰς καλόν, τὸ ἐπάτυχα· καὶ Πλατ. Νομ. 12 σελ. 968. Ε. (τὸ Ἰάτα ἔστι κυρ. βραχύ, ὁ δὲ Ἡτ. ἐρ. 75. χρῆται αὐτῷ ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου μακρῶς.)

Τρισάγιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ, τρισάγιος, ία, ιον, (ἅγιος). Τρεῖς φορὰς ἢ λίαν ἅγιος, ἁγιώτατος.

*Τρισάενος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἄϋπνος.

Τρισάθλιος, ία, ιον (ἄθλιος). Λίαν, πολλάκις ἄθλιος, δυστυχής, Σοφ.

Τρισάκτινος, ὁ, ἡ, ον (ἀκτίς). Ὁ τρεῖς ἀκτῖνας ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν ἀκτίνων συνιστάμενος. Τίμ.

Τρισάλαστος, ὁ, ἡ. Λίαν ἄλαστος, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 206.

Τρισαλιτήριος, ὁ, ἡ, ον (ἁλιτήριος). Τρεῖς φορὰς ἢ λίαν ἁλιτήριος. Ο'.

Τρισάλυπος, ὁ, ἡ, ον (λύπη). Λίαν ἄλυπος, διόλου μὴ προξενῶν λύπην.

*Τρισαναρίθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀναρίθμος). Τρεῖς φορὰς, ἢ διόλου ἀναρίθμητος.

Τρισάνθρωπος, ὁ (ἄνθρωπος). Τρεῖς φορὰς ἢ τριπλοῦς ἄνθρωπος· παρὰ Διογ. Λαερτ. ς', 47.

Τρισάποτμος, ὁ, ἡ, ον (ἄποτμος). Λίαν ἄποτμος, ἄτυχος, τριπάλλιος· ταὐτὸν τῷ, πανάποτμος. Ἐπιγράμ.

Τρισαρειοπαγίτης, ου, ὁ. Λίαν Ἀρειοπαγίτης, ὅ ἐστι, λίαν σοβαρὸς ἢ αὐστηρός. Κικέρ. Ἀττικ. δ', 15

*Τρισάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τρὶς ἀριθμηθείς, τρεῖς φορὰς μετρηθείς, ἢ λογαριασθείς.

Τρισαριστεύς, έως, ὁ (ἀριστεύς). Ὁ τρεῖς φορὰς ἀριστεύσας, τρεῖς φορὰς τὸ βραβεῖον τῆς ἀριστείας λαβών. Ἑρμογεν.

Τρισάσμενος, ένη, ενον (ἄσμενος). Λίαν ἄσμενος, ἢ μετὰ πάσης ἀγάπης, χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως ποιῶν τι. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', β', 15. »Τρισάσμενος ταῦτα ἐποίουν· τὰ ἐκαμνε μετὰ μεγάλης ἡδονῆς καὶ χαρᾶς· ὅπου κατὰ Ρορρο τρὶς ἄσμενος κίλλιον ἀναγινώσκεται.

*Τρισαύγουστος, ὁ. Ὁ τρεῖς φορὰς Αὔγουστος.

Τρισάωρος, ὁ, ἡ, ον (ἄωρος). Λίαν ἄωρος, παράκαιρος. Ἀνθολογ.

Τρισβδέλυκτος, ὁ, ἡ, ον (βδελυκτός). Λίαν, ὅλως διόλου βδελυρός, συγχαμαιρίς, Μεξ. παρ' Ὀσιαν.

Τρισδείλαιος, ὁ, ἡ, ον (δείλαιος). Λίαν δείλαιος, τρισδύστηνος. Ἀνάλεκτ. γ', 288.

Τρισδύστηνος, ὁ, ἡ, ον (δύστηνος). Λίαν δύστηνος, κακότυχης, δυστυχής. Ἀνάλεκτ. γ'. 290.

Τρισεινάς, άδος, ἡ, προστκ. ἡμέρα (εἰνάς). Ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 816. ἐπειδὴ ὁ μὴν τῶν Ἑλλήνων διαιρούμενος εἰς τρεῖς δεκάδας, εἶχεν ἔτι καὶ τρεῖς εἰνάδας ἢ ἐννεάδας τὴν ἐννάτην δηλ. δεκάτην ἐννάτην, καὶ εἰκοστὴν ἐννάτην ἡμέραν, ἤτις αὐτὴ καὶ δευτέρα φθίνοντος ἐκαλεῖτο, ἢ ἑρμῆν. τοῦ Συειδέρου εἶναι ἐσφαλμένη, ὅς τις ὑπολαμβάνει ταύτην τρὶς ἐννάτην, ἤτοι εἰκοστὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Τριτέληνος, ὁ, ἡ, ον (τελήνη). Τρεῖς σελήνας ἢ νύκτας ἔχων· »Τριτέληνον πλάτος». Πλούταρχ. καὶ ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους ὡς τό, τριέσπερος, ἐν Ἀνακλεκτ. β', σελ. 435.

*Τριτέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἕλιττω), = τριέλικτος.

Τριτεξώλης, ου, ὁ (ἐξώλης). Λίαν, πάνυ ἐξώλης, κατηραμένος, ἐξωλέστατος. Εὐστάθ.

Τριτέπαρχος, ὁ. Τρεῖς φορὰς ἔπαρχος ὢν ἢ γενόμενος

Τριτευδαίμων, ὁ, ἡ, ον (εὐδαίμων). Λίαν εὐδαίμων, τρισμακάριστος, εὐδαιμονέστατος.

*Τριτευτυχής, ὁ, ἡ, ές (εὐτυχής), = τριτευδαίμων.

*Τριτεφθής, ὁ, ἡ, ον (ἐφθός). Τρεῖς φορὰς ἐφθός, ἐψημένος, ἢ μαγειρευμένος.

*Τριτέχθιστος, ὁ, ἡ, ον (ἔχθιστος). Λίαν ἔχθιστος, μισητός, ἐπαχθής.

*Τριτέωλος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἄωλος.

Τριτήλιος, ὁ, ἡ, ον (ἥλιος). Λίαν φωτεινός, λαμπρός· ὁ ὑπὸ τριῶν ἡλίων συνιστάμενος· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἐκκλησ. ἐπίθετον τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίζημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τρία σήματα σημεῖα ἤτοι τρεῖς χρόνους ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ, δηλ. ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν, ὁ ἐκ μιᾶς μακρᾶς (ἥτις δύο βραχεῖα) καὶ μιᾶς βραχείας (ἥτις ἐναβραχὺν χρόνον ἔχει) συνιστάμενος. υυυ, ῍ — υ, καὶ υ — . Σχόλ. Ἡφαιστ. (σελ. 84.) »Τρίτημος δὲ καλεῖται, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων, ταύτ. τῷ τρίχρονος.

*Τριτθηνής, ὁ, ἡ, ές (θηλάω). Ὁ τρὶς ἀποθανών, ἢ ἄξιος θανάτου ὤν.

Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἀλλιτ. δεκατρεῖς, ἀντὶ τριακαίδεκα, Ἰλ. Ε, 387. Ὀδ. Ω, 340. παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 403. ὅθεν

Τρισκαιδεκαέτης, καὶ Τρισκαιδεκάτης, ου, ὁ (ἔτος). Δεκατρίετη ἔχων, δεκατριῶν ἐτῶν ὤν.

Τρισκαιδεκάκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ δεκατρεῖς κλίνας ἔχων. Ἀθήν. ε.

*Τρισκαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ δεκατριῶν μηνῶν ὤν.

*Τρισκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ δεκατριῶν πήχεων μῆκος ἔχων.

*Τρισκαιδεκαπλάσιων, ὁ, ἡ, ον. Δεκατρεῖς φορὰς περισσότερος, τρισκαιδεκαπλάσιος.

Τρισκαιδεκαπτάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Ὁ δεκατρεῖς φορὰς περισσότερος ὢν κατὰ τὸ βάρος ἢ κατὰ τὴν τιμήν· δεκατρεῖς φορὰς τιμιώτερος ἢ βαρύτερος· ηχρυσίον τρισκαιδεκαστάτιον», Ἡρότ. 3, 95.

Τρισκαιδεκαταῖος, αία, αῖον (τρισκαίδεκα). Τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν.

Τρισκαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τρίτος. Ἰλ. Κ. 495. Ὀδ. Τ, 202. καὶ Ἡτ.

Τρισκαιδεκαφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ δεκατρεῖς φορὰς καρπὸν φέρων. Λουκιαν.

Τρισκαιδεκάτης, ὁ, θηλ. τριτκαιδεκάτις, ίδος (ἔτος), ταὐτὸν τῷ, τρικαιδεκάτης.

Τρεισκαιδεκήρης, ος, ὁ, ἡ, ες (ἄρω). Ὁ δεκατρεῖς κώπας ἢ στίχους κωπῶν ἔχων κυρ. τριήρης· ἴδε τριήρης. Πλούταρχ.

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (κακοδαίμων). Ὁ τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις, λίαν κακοδαίμων, δυστυχής. Ἀριστοφ.

Τρίσκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμός), ταὐτὸν τῷ, τριήρης. Αἰσχύλ.

Τρισκαταπτυστος, ὁ, ἡ, ον (καταπτύω). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις πτύσεως ἄξιος, λίαν σικχαμερός, βδελυρός.

Τρισκατάρατος, ὁ, ἡ, ον (καταράομαι). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κατάρας ἄξιος, λίαν κατηραμένος, ἀξιοκατάρατος. (— υυ — υ)

Τρισκελής, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τρία σκέλη ἔχων, τριπόδης.

Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, ον (κοπανίζω). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κοπανισμένος, κατακοπανισμένος. Βατραχομυομ. 35. »Ἄρτος τρισκοπάνιστος· ὁ λεπτότατος καὶ καθαρώτατος, ὁ ἐκ σεμιδάλεως ἴτως, ἀφ' ἧς καὶ τὸ παρὰ Τούρκ. Σεμίτ. ἔτι καὶ τρισκοπάνητος.

Τριτκορέω, ῶ· παρ' Εὐστ. ἴω (Ἰλ. Ι, σελ. 616.). Φέρεται ἐξ Ἀνακρέοντος »Τρισκεκορημένον· τρὶς ἢ πολλάκις ἐστρεμμένον, ἐνθα ὀρθότερον τὸ »Τρὶς κεκορημένον».

Τρίσλοπος, ὁ, ἡ, ον (λοπός). Ὁ τρεῖς φορὰς τὸ φλοιὸν ἀποβάλλων, ἢ ἀλλάζων, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 6. »Τρίσλοπον δένδρον· τὸ τρεῖς φορὰς τοῦ ἔτους βλαστάνων καὶ ῥίπτων τὸν φλοιὸν αὐτοῦ.

Τρίσμακαρ, αρος, ὁ, ἡ· καὶ τρισμακάριος, ία, ιον. Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις μακάριος· τρισευδαίμων, Ὀδ. Ζ, 154. 155. »τρισμάκαρες καὶ τετράκις», Ὀδ Ε, 306. ὡς τὸ Λατ. terque quaterque beati, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 742. Ἐπιθ. Τρισμάκαιρα. Ἀριστοφάν.

Τρισμακάριστος, ίστη, ιστον. Τρισόλβιος, Τμνοδ. = τρίσμακαρ.

Τρισμακαρίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τρισμακάριος, ἐν τῷ τρίσμακ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

*Τρισμάκαρος, ὁ, ἡ, ον = τρίσμακαρ, ἐπιγρ. ἐν Ῥώμῃ εὑρεθὲν παρὰ Bock Report. 1824. κ. 3. σελ 137.

Τρισμέγιστος, ίστη, ιστον (μέγιστος). Τρεῖς φορὰς μεγαλήτερος, ἢ ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Τρισμός, ὁ (τρίζω), ὡς τὸ τριγμός. Τὸ τρίζειν, τρῖσμον, ἢ φωνὴ ζώων τινῶν, τερετισμὸς σφύρισμα καὶ ὁ προξενούμενος ψόφος δύο σωμάτων ἐν τῷ τρίβεσθαι. »Τρισμὸς ὀδόντων, μυός, κ. τ. τ.» Πλούταρχ. Λατ. stridor.

Τρισμύριοι, αι, α (μύριοι). Τρεῖς μυριάδες, ὅ ἐστι, τριάκοντα χιλιάδες. Ξενοφ. μετὰ περιεκτικὸν ἐπίθετ. ἐσθ' ὅτε καὶ Ἑνικ. τρισμύριος, ία, ιον, π. χ. ἵππος, ἀντὶ τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων, Αἰσχυλ. (ψ) ὅθεν

Τρισμυριόπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Ἀπ' αἰῶνος, ἔκπαλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Ἀριστοφάν.

*Τρισμυριοπλασίων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Τριάκοντα χιλιάδας φορὰς περισσότερος, τριακονταχιλιοπλάσιος.

*Τρισμύριος, ία, ιον, ἴδε τρισμύριοι.

Τριτοίζυρός, ά, όν, (ὀίζυρός). Τρεῖς φορὰς ἢ λίαν δυστυχής, τριαθλιος.

Τρισόλβιος, ὁ, ἡ, ον (ὄλβιος). ταὐτὸν τῷ, τριτευδαίμων.

Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ (Ὀλυμπιονίκης). Τρεῖς φορὰς Ὀλυμπιονίκης· τρεῖς φορὰς νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπίους ἀγῶνας. Πίνδαρ.

*Τρίσπαστος, ὁ, ἡ, ον (σπάω). Τρὶς ἔσπασμένος, τρεῖς φορὰς τραβιγμένος, ἴδε τροχαλίς.

Τρισπίθαμος, ὁ, ἡ, ον (σπιθαμή) Ὁ τριῶν σπιθαμῶν μῆκος ἔχων, Ἡτ. Ἔρ. 428. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 13.

Τρίσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή). Ὁ τρεῖς φορὰς ἐσπεισμένος, ἢ, ὁ ἐκ τριῶν ἢ πολλῶν σπονδῶν συνιστάμενος. Σοφοκλ. Ἀντιγ., 431. »Τρίσπονδοι χοαὶ· αἱ διὰ τριῶν ὑγρῶν γινόμεναι σπονδαὶ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων, μετὰ μέλιτος δηλαδὴ γάλακτος καὶ οἴνου. 2) τροπικ. »τρίσπονδος αἰὼν» ὁ βίος καθ' ὃν πολλαὶ καὶ διά-

φοραι σπονδαὶ γίνονται, ἤτοι ἐ εὐθυμες καὶ φιλικὸς βίος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 225. »Πατρὸς τρίσσπευδον εὐπότμου αἰῶνα· τοὺς εὐτυχεῖς καὶ εὐθύμους ἐν ταῖς εὐωχίαις αἰῶνας τῆς ζωῆς του.

Τρίσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτην φορὰν ἐσπαρμένος, γονὴ τρίσπορος, ἡ τρίτη γενεά, ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, Αἰσχ.

Τρισσάκις, Ἐπίρ. (τρὶς). Τρεῖς φοράς.

Τρισσάτιος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τριττός, ὡς τὸ, μεσσάτιος, ἀντὶ τοῦ, μέσος.

Τρισσαχῆ, Ἐπίρ. (τρισσός). Εἰς τρεῖς τόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρισσεύω, (τρισσός). Τρεῖς φοραῖς ἢ τριπλοῦν ποιῶ, ποιῶ τι καὶ ἐκ τρίτου, Ο'.

*Τρισσόζωος, ὁ, ἡ, ον (ζωή). Ὁ τρεῖς ζωὰς ἔχων, ὁ ἀπολαμβάνων τρεῖς φοραῖς τὴν ζωήν.

Τρισσόθεν, Ἐπίρ. (τρισσός). Ἀπὸ τρία μέρη.

*Τρισσοθύης, ἡ τρισσοθύτης, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 4, 16. ἀντὶ τοῦ »Τριστάθυην.

*Τρισσοκέρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον). Τρικέφαλος, τρεῖς κεφαλὰς ἔχων.

Τρισσοκέφελος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή) ταὐτ. τῷ τριεκέφαλος, Ὀρφ. Ἀργ. 979. ὅπου τὸ ἕλφα ἔστι μακρόν, ἴδε τρικέφαλος.

Τρισσοκλεής, ές, ὁ, ἡ, ές (κλέος). Ὁ μέγα κλέος ἔχων· ὅθεν »Τρισσοκλεέστατον φῶς« τὸ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενον, ὑπέρλαμπρον. Ἴδμ.

Τρισσολαμπής, ές, ὁ, ἡ, ές (λάμπω)· ταὐτὸν τῷ, τριφώτος. Ἴδμ.

Τρισσός, ἡ, όν, Ἀττ. τριττὲς, Ἰων. τρισσὸς Ἡρόδ. (τρὶς). Ἐπίρ. τρισσῶς. Τριπλοῦς, Ἡσ. Λείψ 38, 2, καὶ Πίνδ. τρεῖς καὶ τρεῖς ὁμοῦ, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζὶ, πληθ. = τρεῖς, Ἡρόδτ. 1, 171. 9, 85. Σοφοκλ. 479. παρβλ. τριφάσιος.

*Τρισσοφεής, ὁ, ἡ, ές = τρισσόφωτος.

Τρισσοφεγγόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος). Ὁ τριστὰ φέγγη φωτὸς ἔχων. Ἴδμ.

Τρισσόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φάος, φῶς). Ὁ τρία φῶτα ἔχων, ἤ, ἐ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενος. Ἀνέκδοτ. γ', Σελ. 100. »Τρισσόφωτος φαῦσις«.

Τρισσόω, ῶ (τρισσός)· ταὐτὸν τῷ, τρισσεύω, τριπλασιάζω, Ο'.

Τριστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τριῶν σταδίων μῆκος ἔχων.

Τριστάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Τρεῖς φοραῖς περισσότερος κατὰ τὸ βάρος ἄξιος, »Τριστάσιος κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον· τρεῖς φοραῖς περισσότερον ἀκριβώτερος ἢ τιμιώτερος ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὸ βάρος. Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 8.

Τριστάτης, ου, ὁ (ἵστημι)· ταὐτὸν τῷ, τριτοστάτης. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τοὺς ἡγεμόνας· ὁ τῆς τρίτης μοίρας ἢ τάξεως ἄρχων (τοῦ βασιλείου· (μαγνάτος).

Τρίστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τρεῖς στέγας ἤτοι πατώματα, ὀρόφους ἔχων. »Τὸ τρίστεγον· ἔξυπακουομ. οἴκημα· τὸ τρίτον πάτωμα. Ἀρτεμίδ. δ', 36. ἔνθα καὶ Τριστέγη, κεῖται.

Τρίστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ τρεῖς ἐχων, ἢ ἐκ τριῶν στίχων ἀράδων συνισταμένος.

Τριστοιχεί, Ἐπίρ. = τριστοιχί, ἐκ τοῦ τρίστοιχος, Εἰς τρεῖς στοίχους, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Ἡσ. Θεογ. 727.

*Τριστοιχί, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τρίστοιχος, = τριστοιχεί, Ἰλ. Κ, 473. (- - -)

Τρίστοιχος, ὁ, ἡ, ον (στοῖχος). Ὁ εἰς τρεῖς στοίχους ἢ μέρη διηρημένος, τρεῖς τάξεις ἔχων. Ὀθόν. Μ. 91. Ἰακ. ΑΠ. σ. 614.

Τρίστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ, τρία στόματα ἔχων, ἐπὶ δὲ μαχαίρας, ἢ τρεῖς κόψας, ἢ τρεῖς ἀκὰς ἔχουσα.

Τρισυλλαβέω, ῶ (τρισύλλαβος). Τρεῖς συλλαβὰς ἔχω, ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνίσταμαι, ὅθεν

*Τρισυλλαβία, Αἱ τρεῖς συλλαβαὶ ὁμοῦ, τὸ τρισύλλαβον.

Τρισυλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τρεῖς συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνισταμένος.

Τρισύνθετος, ὁ, ἡ, ον (συντίθημι). Τριτσῶς συντεθειμένος, ἐκ τριπλῆς συνθέσεως ὢν· Εὐστάθ.

Τρισύπατος, ὁ (ὕπατος). Τρεῖς φοραῖς ὕπατος, (Coneul).

Τρισυπόστατος, ὁ, ἡ, ον (ὑφίστημι). Ὁ ἐκ τριῶν ὑποστάσεων ἢ οὐσιῶν, προσώπων συνιστάμενος. Διονύσ. Ἀρεοπ.

*Τρίσφυλλον, τό, ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλον. ἐκ τοῦ

*Τρίσφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον) ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλος.

Τρισχιδής, ές, ὁ, ἡ, ές (σχίζω). Τρεῖς σχίδας ἔχων, τρίσχιστος.

Τρισχίλιοι, αι, α, (χίλιοι). Τρεῖς χιλιάδες. Ἰλ. Τ, 221. μετὰ τῶν περιεκτ. ἐπιθ. καὶ ἐνικ. τρισχίλιος, α, ον, ἵππος. Λόγγ. ὅθεν

Τρισχιλιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς χιλιάδας φέρων ἢ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων. »Ναῦς τρισχιλιοφόρους· ἢ τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπους ἐν αὐτῇ φέρουσα. Διον. Ἁλικ.

Τρίσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τρία ἐσχισμένος. Γλωσσ. Στ.

Τρισχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τριῶν σχοίνων μῆκος ἢ πλάτος περιλαμβάνων.

Τρισώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τρία σώματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν σωμάτων συγκείμενος. Ἐπιθετ. τοῦ Κερβέρου. Εὐριπ. Ἡρακλ. 24.

Τρίτσωμος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρισώματος.

Τριταγωνιστέω. Τριταγωνιστὴς εἰμὶ, Δημοσθέν.

Τριταγωνιστής, οῦ, ὁ (ἀγωνιστής). Ὁ τὴν τρίτην τάξιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἔχων, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑποκρινόμενος τὸ τρίτον πρόσωπον, ὁ τρίτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου. Δημοσθέν. περὶ Στεφ. Ἡσύχ. καὶ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα.α

Τριταῖζω (τριταῖος). Τὸν τριταῖον πυρετὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ τριταίαν θέρμην, ὅθεν

Τριταϊκός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τριταῖον πυρετὸν ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, Ἐπίρ. τριταϊκῶς. Διοσκορ. δ', 61.

Τριταιογενής, ές, ὁ, ἡ, ές, Ἐπίρ. τριταιογενῶς, (γένος). Ὁ ἐκ τριταίου πυρετοῦ πρεσβευόμενος »τριταιογενῆ ἀλγήματα«. Ἱππ.

Τριταῖος, αία, αῖον (τρίτος). Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, εἰς τρεῖς ἡμέρας, Ἡροδτ. 6, 120. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. β', α, 20. »Ἀφικνοῦνται τριταῖοι· ἔρχονται εἰς τρεῖς ἡμέρας. καὶ Porg. Κύρ. Ἀναβ. 32. καβάλ. ἀντὶ τοῦ τρίτος. 2) Τριταῖος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ πυρετός, ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐρχόμενος πυρετός, 3) τρεῖς ἡμέρας ἔχων ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὤν, »Τριταίας οὔσης τῆς προσαγγελίας« Πολύβ. γ', 86. Ἡροδτ. 7, 196. ὅθεν

Τριταιοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φυή). παρ' Ἱπποκρ. Κωμικ. »Πυρετὸς τριταιοφυὴς« ὁ τριταῖος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριτάλαντος, αία, αῖον, καὶ

Τριτάλαντος, ὁ, ἡ, ον (τάλαντον). Ὁ τρία τάλαντα ἔχων, ἢ τιμώμενος, τριῶν τάλαντων βάρος ἔχων Ἀριστοφάν. Lob. Φρυν. σελ. 547.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν, Λίαν τάλας, τρισάθλιος· ὑπερτάτως ἐσχηματισμένος Εὐριπ. Ἱππόλ. 739.

Τριτάνυστος, ὁ, ἡ, ον (τανύω). Τρεῖς φοραῖς ἢ λίαν ἐκτεταμένος, τανυσμένος, λίαν μακρὸς· »Δόναξ τριτάνυστος«· Ἀθηναῖος.

Τρίτατος, άτη, ατον, Ποιητ. κατ' ἔκταση, τύπ. ἀντὶ τοῦ, τρίτος· ὡς τὸ, μέσσατος, ἀντὶ μέσος Ὁμηρ.

Τριτάω, ὅθεν τριτάωσα. Ἀρατ. ἡ τριῶν ἡμερῶν Σελήνη, ἴδε τριτόω.

Τριτέγγονος, ὁ, καὶ τριτεγγενὴς (ἔγγονός). Ὁ τρίτος ἔγγονος, τρισέγγονος. Λατ. trinepos, trinepis.

Τριτεῖος, εία, εῖον (τρίτος) ὅθεν »τὰ τριτεῖα« Ἡ τρίτη τάξις, ἡ τρίτη ἡλικία, ἢ ὁ τρίτος βαθμός, ἡ τρίτη ἀμοιβή, βραβεῖον, ἀνταμοιβή, ὡς τὸ, πρωτεῖα, καὶ δευτερεῖα.

Τριτεύς, έως, ὁ. Τὸ τριτημόριον, ἑνὸς μείμνου, σχηματισθ. ὡς τὸ ἑκτεύς, Πολυδ.

Τριτεύω, (τρίτος). Τρίτος εἰμὶ, τὸν τρίτον τόπον ἔχω, ὡς τὸ, πρωτεύω· 2) εἰμὶ ἢ γίνομαί τι τρίτην φοράν, ὅθεν τριτευτής, οῦ, ὁ, ὁ τρίτην ἤδη φορὰν χρηματήσας τι, ἢ ὁ ἐν τινι ἀξιώματι τρίτην φορὰν εὑρισκόμενος.

Τριτημοίριος, ία, ιον (μοῖρα). Ὁ τὸ τρίτον μέρος περιέχων ἢ ἀποτελῶν· ἀμφ. γρ. παρ' Ἡρόδοτ. 1, 192. ἔνθα χειρόγραφά τινα ὀρθότερον »Τριτημόριεσι« ἔχουσι.

Τριτημορίζω, Μλ. ἴσως. Εἰς τρία μέρη διαιρῶ· Γλωσσ. Στ. ἐκ τοῦ

Τριτημόριον, τό· ἀντὶ τρίτον μόριον. Τὸ τρίτον μέρος, μερίδιον ὅλου τινός, Ἡρόδ. 9, 38. λέγεται καὶ νόμισμά τι, ἐξ χαλκῶν ἄξιον· Φιλημων παρὰ Σουϊδ. »Τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημόριον· οὐδέτ. τοῦ

*Τριτημόριος, ία, ιον (μόρος). Ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀποτελῶν ἢ περιέχων, τὸ τριτημόριον τῆς Βασιλήης, Ἡρόδ. 1, 192. ὅθεν

Τριτημορίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ τριτημόριον, Τὸ τρίτον μέρος. Ἡρόδ. 1, 211, 212. 7, 121, 131.

*Τριτήμορον, τό = τριτημόριον.

Τριτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ ἐν τῇ τρίτῃ τάξει βαίνων, ὁ τὸν τρίτον πόδα σχηματίζων, βάκτρον τρ.τ.

Τριτογένεια, ἡ (γένος). Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, τάσσεται δὲ καὶ ὡς ὄνομα εὐτυπτικὸν ἀντὶ τοῦ, Ἀθήνη, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ· ἔλαβε δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ, τριτωνὶς, λίμνης τινὸς ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας κατὰ τοὺς παλλαιοὺς μύθους· ἐγεννήθη· ὡς τὸ παρ' Οὐιργλ. Tritonia virgo· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τριτὼ, ὅπερ ἀρχαίως ἐσήμαινε παρὰ τοῖς βοιωτοῖς, χρηστὴ ἢ Αἰολεῦσι κεφαλὴ· ἄρα τριτογένεια ἢ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογ. αὕτη τῆς λέξεως παρίσταται πολλ' ἀμφιβ. καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὑρηται κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. δ', 1310 πρῶτον παρὰ τῷ Στησιχώρῳ· C. O. Müller Orchom. p. 355. μικρὰ Στησιχ. λείψ. 76. σλ 127. ὁ μῦθος οὗτος μ' ὅλον τοῦτο κεῖται καὶ ἐν Ἴδμ. Ὁμήρ. 28, 4; 5 καὶ ἐν Ἡσ. Θεογν. 924. Ὁ Σχολιαστ. ἄρα Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. φαίνεται ἢ ὅτι ἠπατήθη ἀναφέρων τὸν μῦθον τοῦτον πρῶτον παρὰ τῷ Στησιχόρῳ ἐπαινουμένου, ἢ κατὰ τὸν λόγον του, ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ὁ Στησίχορος κατὰ πρῶτον ἔπλασε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκπηδήσασαν ὅλως ὡπλισμένην ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἤθελεν ἐπέσθαι ἔτι ὅτι ὁ ῥηθεὶς ὕμν. τοῦ Ὀρ. ἐνθα εὑρίσκεται αὐτοῦ. ὁ μῦθος οὗτος λογίζεται μεταγενέστερος τοῦ Στησιχώρου· κατ' ἄλλους πάλιν ἑρμηνευτ. τὸ τριτογένεια διὰ τοῦ ἢ ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ γεννηθεῖσα· 2) ὁ Πυθαγόρας ἐκάλει οὕτω καὶ τὸν τριαδικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον· Πλούταρχ.

*Τριτογενής, ές, ὁ, ἡ, σπάν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια, Ὕμν. Ὁμ. 28, 4. Ἀριστ. Ἱππ. 1194. Ἀγαθ. ἐπ. 61, 4.

*Τριτοκέω, (τόκος, τίκτω). Τρὶς τίκτω, γεννῶ, τρία τέκνα ἢ ἰσοτέους γεννῶ.

Τριτομηνίς, ίδος, ἡ, (μήν). Ἡ τρίτη ἡμέρα

τοῦ μηνός, ἥτις ἦν Ἀθήναις ἀφιερωμένη ἡν τῇ Ἀθηνᾷ· Ἀρποκρατ.

Τρίτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ εἰς τρία τμήματα διηρημένος, χωρισμένος ἢ ὁ ἐκ τριῶν τόμων συνεστάμενος· »Τρίτομον, τόμ· τεμάχιον ταρίχου, ἤτοι τμῆμα ἀλατισμένου ἐκ πηλαμύδος κρέατος· 2) τριγωνοειδής, ὅθεν τὸ τρίτομον = τρίγωνον.

Τρίτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ ἐκ τριῶν τόνων συνεστάμενος, ἢ τρεῖς τόνους ἔχων· ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται ἡ μεταξὺ τῆς τεταρτης καὶ πέμπτης γινομένη διαφωνία.

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς γενεαλογίας πατήρ, πρόπαππος. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ἐτιμῶντο δαίμονές τινες »Τριτοπάτορες, καὶ κατ' ἄλλους »Τριτοπάτρεις« λεγόμενοι, περὶ ὧν οἱ ἑρμηνευταὶ διάφορα λέγουσιν, ὁρα Φώτ. λεξ. Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ὡσαύτ. Lob. Fridem. καὶ Seeb. misc. crit. 1, 3. σελ. 520. καὶ 4 σελ. 616.

Τρίτος, η, ον (τρίς, τρεῖς). Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τοῦ, τρία, ὅ ἐστὶν ὁ μετὰ τὸν δύο, ὁ ἔπεσχον τὴν τάξιν μετὰ τὸν δεύτερον παρ' Ὁμήρ. »Τρίτος αὐτὸς ἦλθεν· αὐτὸς ἦν ὁ τρίτος μετὰ τῶν ἄλλων δύο· παρβλ. Ὀδ. Τ, 185. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. »τρίτην ἡμέραν« ἀντὶ προχθές, Lob. Φρυν. σελ. 323. 2) »Τρίτον«, Ἐπιρρημ. τὴν τρίτην φοράν, τρεῖς φοραῖς, ἀντὶ τοῦ σπαν. τρίτως, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τὸ τρίτον, ἢ κατὰ Οὐολφ. τοτρίτον· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρότ. 1, 55. καὶ ἀλλαχοῦ· 3) »Τὰ τρίτα· ἑξῆς«. »Τὰ τρίτα καὶ τὰ ἕνατα ποιεῖν, τὰ μετὰ τὴν τρίτην καὶ ἐνάτην ἡμέραν τῆς κηδείας γινόμενα ἱερὰ εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεῶτος. Ἰσαῖος ὑπὲρ τοῦ Μενεκλέους κλήρου· »Ἀλλ' εἰς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρωΐ πάνυ ἤξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα· ἔνθα ἴσως ἡ παλαιὰ ἀνάγνωσις »Ἐτευκασμένα· ὀρθότερα ἐστί· »Τὰ τρίτα λέγειν τινί· αὐτὶ τοῦ, »Τρίταγωνιστεῖν τινι· ἔχειν τὴν τρίτην τάξιν ὑπὸ τὸν ὑποκριτήν, ὑποκριτὴς εἶναι τῆς τρίτης τάξεως· (παίζειν τὴν τρίτην ῥᾶλλαν)· »Τρίτος κρατήρ· καὶ, τὰ τρίτα, ὑπονοουμ. ἄθλα, τὸ τρίτον βραβεῖον ἐν τῷ ἀγῶνι· ὁ τοῦ σωτῆρος Διός· ὁρα Φώτ.

Τριτόσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή) = τρίσπονδος.

Τριτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς σπορᾶς· Αἰσχυλ. Περσ. 815. »Γονὴ τριτόσπορος· ἡ τρίτη μενεᾶ· ὁ ἔγγονος· ταὐτ. τῷ »Τρίσπορος«.

Τριτοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν ἐν τῷ χορῷ ἱστάμενος, τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην ἢ κορυφαῖον· Ἀριστοτέλ.

Τριτόω, ῶ (τρίτος). Εἰς τρίτον ποιῶ, εἰς τρία διαιρῶ· παρ' Ἀράτῳ, Στίχ. 708. »Τριτώσαν· κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ, τριτάω, ὅπερ ὁρα.

Τριττατῖος, αία, αῖον· πολλ' ἀμφ. τύπ. ἀντὶ τριταῖος.

Τριττός, ή, όν, Ἀττκ. ἀντὶ τρισσός· ὅπερ ἴδε· Πλάτ.

Τριττύα, ἡ = τριττύς. (-υ-)

*Τριττυαρχέω, Ἄρχω μιᾶς τριττύος εἰμί. Πλάτ. ἐκ τοῦ

*Τριττυάρχης, ου, ὁ καὶ

*Τριττύαρχος, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἢ ἡγεμὼν μιᾶς τριττύος.

*Τριττύς, ύος, ἡ, καὶ τριτύη, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς· 2) Ἡ ἐκ τριῶν ζώων συνισταμένη θυσία, οἷον δύο προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ τράγου καὶ κριοῦ καὶ κάπρου· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 821, ἣν ἐπὶ δημοσίοις ἔρκεσι μετεχειρίζοντο· 3) συνηθ. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τὸ τρίτον μέρος ἢ ἡ τρίτη διαίρεσις τῆς Φυλῆς· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐλέγοντο, ἔθνη, καὶ φατρίαι, ἐξ ὧν ἕκαστον ἔθνος, εἶχε τριάκοντα γένη, ἃ καὶ, τριακάδας, ἔλεγον· κατὰ τὸν Πολυδ. ἐν ἡ, 111. ἦσαν τρία ἔθνη, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι, καὶ οἱ Θημιουργοί· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐν λέξ. Ἀγρῶται· Ἀρποκρατ. ἐν λέξ. Γεννῆται, ἔχει· »Διηρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί· ἑκάστη δὲ φυλὴ τριχῇ διῃρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων, τριττύς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη διῃρητο εἰς γένη τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο· Αὕτη δὲ ἡ διαίρεσις φαίνεται ὅτι ἀνεφέρετο μόνον εἰς τὸν τῆς ἱερωσύνης κλῆρον, ἴσα ἐν τῷ, γενέσθαι, ἢ δὲ εἰς Τριττύας, εἰς τας πολεμικὰς ὑπηρεσίας, καὶ εὐτυδὲν ὁ Πλάτων ἐν ε, Πολιτ. λέγει· »Ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύωνται, τριττυαρχοῦσιν, ἐκ τοῦ Αἰολ. τριππύς προεκφωνεῖτο λατ. tribus Σαλμασ.

*Τριτώ, ή, = κεφαλή, ἴδε Τριτογένεια.

*Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια ἡ Τριτωνίς, ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ep. ad. 32.

*Τρίτων, ωνος, ὁ. Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ μία τῶν θαλασσίων θεοτήτων, Ἡσ. Θεογν. 930. παρὰ τοῖς ὕστερον πληθ. Τρίτωνες· καταχθόνιοι τῆς θαλάσσης θεοί, οἵτινες παριστάνονται μὲ ἰχθύων οὐρὰς ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ μὲ πόδας ἵππων, Voss. myth. Brp. 191. κ. τ. λ. 2) Ἰδίως δὲ υἱὸς τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, Ἡρότ. 4, 179. Ἀπολ. Ῥοδ. δ, 1552. 3) ποταμός τις ἐν Λιβύῃ ὅστις συνέχει τὴν τριτωνίδα λίμνην μετὰ τῆς θαλάσσης, Ἡρότ. 4, 178, 191. 4) καὶ ῥύαξ ἐν Βοιωτίᾳ χυνόμενος ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, C. O. Müller Orchom. p. 45. ὅθεν

*Τριτωνιάς, άδος, ἡ, ὡς τὸ Τριτωνίς, ἀπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ λίμνη τριτωνὶς ἐν Λιβύῃ, Εὐρ.

*Τριτώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς Τρίτωνα ἀνήκων, τριτωνικός.

*Τριτωνίς, ίδος, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὀνομ. περιφήμου τινὸς ἐν τῇ μυθολογίᾳ λίμνης τῆς Λιβύης, Πίνδ. Πύθ. 4, 36. Ἡρότ. 4, 178. 2) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ῥύακος Τρίτωνος.

*Τρίτωνος, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. πόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, Στεφ. Βυζ.

*Τρίτως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τρίτος· ταὐτὸν τῷ, τρίτον, τρίτην φορὰν, Πλάτ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σελ. 311.

*Τρίτωσις, ἡ (τριτόω). Ἡ μέχρι ἑνὸς τριτημορίου ἐλλάτωσις, ἡ ὑφαίρεσις

*Τρίφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος). Τρίφωτος, τριλαμπής.

Τριφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Ἡ τριπλῆ φάλαγξ, ἢ τὸ τριπλοῦν τῆς φάλαγγος. Αἰλιαν. Τακτ.

Τριφάλης, ητος, ὁ. Ἐπιγραφὴ μιᾶς τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν Δρυπέτ. 32. πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός, ἐντεῦθεν φαίνεται καὶ ὁ Βάρρων παρωρμηθεὶς ἐπέγραψεν οὕτω ἓν τῶν Σατυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων.

*Τριφάλεια, ἡ (φάλος). Εἶδος περικεφαλαίας τεσσαρας φαλοὺς ἢ ἀσπιδίσκους ἐχούσης διὰ τῶν ὁποίων ἐστερεοῦτο ἐπ' αὐτῆς ὁ λόφος, Κολουθ. 30. παρβλ. τετράφαλος (πιθαν. παρήχθη τὸ τριφάλεια ἐκ τινος νομιζομένης διορθώσεως τοῦ ἀρχαίου τρυφάλεια.

*Τριφανής, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὁ τριπλῶς φαινόμενος, ὁ τριπλῆν θέαν ἔχων.

Τριφάσιος, ία, ιον (τρεῖς) ταὐτὸν τῷ, τριπλοῦς, τριπλάσιος, ὅθεν τὸ Λατ. Trifarius, Ἡρόδοτ. 5, 1. πληθ. ὡς τὸ τριξοί, καθόλ = τρεῖς, Ἡρότ. 1, 952, 17, 156.

*Τρίφατος, άτη, ατον = τριφάσιος, Νυκ.

Τρίφεγγος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος)· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος, τρισσοφεγγής. Ἐμπ.

Τριφίλητος, ὁ, ἡ, ον (φιλέω). Τρὶς πεφιλημένος, λίαν ἀγαπητός, τριπόθητος, Θεοκρ.

Τριφορέω, ῶ. Τρεῖς φορᾶς φέρω, ἐξαιρ. τρὶς καρποφορῶ· ἐκ του

Τριφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς φοραῖς φέρων τι, ἐξαιρ. ὁ τρὶς τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, καρποφορῶν.

Τριφυής, έος, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἐκ τριῶν φύσεων ἢ εἰδῶν συνεστάμενος, τριπλοῦς, τρίπτυχος, τρίχηλος, τρίσχιστος τρεῖς φυὰς ἔχων.

*Τρίφυιος, ὁ, ἡ, ον = τριφυής.

*Τριφύλλειον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ τρίφυλλον.

Τρίφυλλον, τό. Εἶδος χόρτου, τριφύλλιον, Διοσκορ. γ'. 123. οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Τρίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τρία φύλλα ἔχων· »Τρίφυλλος πόα· Διοσκορ. ἀντὶ τοῦ, τρίφυλλον.

Τρίφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ τρεῖς φυλὰς ἔχων, ἢ ὑπὸ τριῶν φυλῶν συνεστάμενος, εἰς τρεῖς φυλὰς διῃρημένος.

Τρίφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τρεῖς φωνὰς ἔχων.

Τρίφωτος, ὁ, ἡ, ον (φάος). Ὁ ἐκ τριῶν φώτων συνεστάμενος, ἢ τρία φῶτα ἔχων, ἢ ἐν τριάδι μονάς. Τιμωθ. »Οὐσία τρίφωτος«.

Τρίχα, ἐπίρ. (τρίς)· Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τμηχῶς, Ἰλ. Β, 655. Ὀδ. Θ, 506. Ι, 157. μετὰ γενκ. »Τρίχα νυκτὸς ἔην· Ὀδυσ. Μ, 312. ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός· καὶ Ξ, 483. τρίχα σχίζειν τι, Ἡροδτ. 4, 67. ὕστερον δὲ καὶ τριχα, Κορ. Ἰσοκρ. 2, σλ. 355. ὅθεν

Τριχάϊκες, οἱ (αἴσσω). Τριχῇ ἤτοι εἰς τρία μέρη διαιρεθέντες· ἐν Ὀδυσ. Τ, 177. »Δωριέες τε Τριχάϊκες«, περὶ ὧν Σχολ. ἔχει. »Τριχῇ διαιρεθέντες, οἱ μὲν γὰρ Εὔβοιαν κατῴκησαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην· ὁ δὲ Ἐτυμολέγ. »Οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας, τοιοῦτο καὶ καὶ τὸ Κορυθαίολος Ἕκτωρ. Ἡσίοδος δὲ Λεῖβ. 68. διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, εἶοι, — »πάντες δὲ Τριχάϊκες καλέονται, Οὔσεα τρισσὴν γαῖαν ἔκας πάτρης ἐδάσαντο· τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐφῴκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς· καὶ Εὐστάθ. ος. »Τριχάϊτες. Δωριεῖς, ἐπειδὴ, οἱ μὲν Εὔβοιαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην ᾤκησαν· ἕτεροι δὲ τοὺς πολεμικοὺς φασι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ (ἐν Ἰλ. Χ, 1321. Κορυθαΐκι πολεμιστῇ, οὗ δηλαδὴ αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες αἴσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον· ἄλλοι δὲ τοὺς Τριλοφους φασίν, οἷς λόφοις τρίχες ἔνεισιν· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κούφους ὀρῆστας εἰπον τοὺς Τριχάϊκας τοιαῦτα εἰπόντες περὶ τούτων, ἔοικε τῷ Γεωγράφῳ Στράβωνι, Θουκυδίδῃ, καὶ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ. (υ--υ)

Τρίχαντον, τό, παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, Κτένιον.

Τριχάλεπτος, ὁ, ἡ, ον (χαλέπτω). Λίαν χαλεπὸς, παροργισμένος (Συμμομένος, Ἀναλεκτ. β', σελ. 375.

Τρίχαλκος, ὁ, Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ἀξιον.

Τρίχαλος, Δωρκ. ἀντὶ τρίχηλος, Ὁ τρὶς ἐσχισμένος, ἢ ὁ τρεῖς φορὰς ἀλλεπαλλήλως χαίνων, χάσκων, »Τρίχαλον κῦμα Αἰσχ. ἑπτ. Θήβ. 745. τὸ τρεῖς χελὰς, χάσματα, ἢ κορυφὰς ἔχον κῦμα, ὡς ἐνῆστιν ἰδεῖν ἐν καιρῷ κλύδωνος, τὸ τρὶς ἀλληπαλλήλως κεκοιλασμένον, ταὐτ. τῷ τριχυμία, παρβλ. τρίχηνος.

Τρίχαπτος, ὁ, ἡ, ον (θρίξ, ἅπτω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος ἢ πεπλεγμένος καὶ τρίχαπτον, τὸ, ἐξυπακουομ. ἱμάτιον· παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. ιστ'. 10. εἶδος ὑφάσματος ἢ ἱματίου, ὅ τινες μετὰ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην· διὰ τοῦ »Βομβύκι-

νον ὑφασμα, ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἱεροκλέους διὰ τοῦ, ὀλοστρικίν, πολύτιμον, χρυσόνημον, καὶ λεπτότατον ὕφασμα. Πολυδεύκης (β', 24.) διὰ τοῦ, Πλέγμα ἀπὸ τριχῶν κατεσκευασμένον. ταῖς τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον κεφαλαῖς· μεθ' οὗ παραβάλλει ὁ Ἐμστερχ. τὸ τοῦ Φερεκράτους παρ' Ἀθηναίοις (ζ', σελ. 289.) «Ἀμπεχόνας τριχύφους· ἔνθα ὁ Σβεῖχ. «Τριχάπτους· ἀναγινώσκει· καὶ τὸ μετὰ τοῦ Ἰωσηπ. ἀρχ. τ', 5. «Τρίχαπτον· τὸ ἐκ λεπτῶν τριχῶν ὑφασμένον ἱμάτιον, ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Λαχούρ, λεγόμενον.

Τριχάς, άδος, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, εἰδός τι κίχλας.

*Τρίχες, αἱ· Ὁμοιομερ. πληθ. τοῦ Θρίξ, Ὁμηρ.

Τριχῇ, Ἐπίρ. (τρίχα). Τριχῶς, κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρία.

*Τριχηλάβον, τὸ, ποιητ. αὐτὶ τριχολάβιον.

Τρίχηλος, ὁ, ἡ, ον (χηλή). Ὁ τρεῖς χηλὰς ἔχων.

Τρίχηνος, ὁ, ἡ, ον (χαίνω). Ὁ τρὶς χάσκων, λίαν χάσκων, ὁ ἐπὶ πολὺ τὸν λαρυγγα ἀνοίγων, ἀναρρηγνύων. ἡ, ὁ τρία χάσματα ἔχων· καὶ καθ' Ἡσυχ. τρικόρυφος, τρεῖς κορυφὰς ἢ κεφαλὰς ἔχων.

Τριχθά, Ἐπίρ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρίχα, Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τριχῇ Ἰλ. Β, 668. Γ, 363. Ο, 189. Ὀδ. Ι, 71. (-υ) ὅθεν

Τριχθάδιος, ία, ιον. Τριπλοῦς, τριμερής.

*Τριχιάζω, ταὐτ. τῷ τριχιάω.

Τριχίας, ου, ὁ (Θρίξ). Μαλλιαρὸς, τριχωτός. «Ὁ κάτω τριχίας.» Πολυδ. δ', 148. ὑποκάτω ἢ κάτω τετριχωμένος, μαλλιαρός.

Τριχίας, ου, καὶ τριχίς, άδος, ἡ = τριχὰς 2) = τριχὶς, ίδος, ἡ ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σαρδέλλας, πολλὰ καὶ λεπτὰ ἀκάνθια ἔχων, θρίσσα, διὰ τὸ ἔχειν τὰ ὀστᾶ ὅμοια θριξίν.

Τριχίασις, εως, ἡ (τριχιάζω). Πάθος περὶ τὰς βλεφαρίδας, ὅτε αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων κακῶς καὶ παρὰ φύσιν αὐξάνουσι. Γαλην. «Τριχίασις ἐστὶ βλεφάρων πτῶσις, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν· διαφοραὶ τριχιάσεως τρεῖς, φαλάγγωσις, πτῶσις, ὑπόψυσις· τινὲς δὲ καὶ τὴν δυστυχίαν ἐπάγουσιν. — ὀχληρὸν δὲ πάθος ἡ τρίχωσις· ἔστι γὰρ τῶν βλεφαρίδων τριχῶν οὐκ ἐκτὸς κατὰ τὰς λοιπὰς ἀλλ' ἐντὸς ἀποκλίνουσαι, ὃθ' ὄχλον γίνονται τῷ ὀφθαλμῷ, σὲι τοῦτον πλήττουσαι, καὶ διὰ τοῦτο ταράττουσαι, ἀρθεῖσαι δὲ καὶ τοῦ διοιχλεῖν λήγουσιν. 2) πάθος τι τῆς οὐρήθρας ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται λευκαί τινες ἴνες ὡς τρίχες. 3) καὶ πάθος τι περὶ τὸν μαζὸν τῶν γυναικῶν ὅταν ἔχωσιν ἐν γαστρὶ, κατὰ τὸν Ἑρωτιανὸν, ἢ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, ἤτοι ὅτε κόπτεται τὸ γάλα ὑπὸ τοῖς μαστοῖς.

*Τριχιάω, (Θρίξ). Τρίχας ἔχω, ἢ φύω, ἐκβάλλω τρίχας.

*Τριχίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ τριχίς. (ι)

Τρίχινος, ίνη, ινον (Θρίξ). Ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένος. Ξενοφ.

Τρίχιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ Θρίξ. Μικρὰ τρίχα. «Οἷς ἐστάστραπται τὸ τρίχιον· εἴτινες ἔχουσι περιεστραμμένας ἤτοι οὐλὰς τὰς τρίχας, οἱ οὐλότριχες. Ἀριστοτέλ. προβλ. λγ', 18.

Τριχὶς, ίδος, ἡ (Θρίξ) ἴδε ἐν τῷ, Τριχίας. Ἀρ.

Τριχισμός, ὁ (Θρίξ) παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ς'. 9. Σχίσεις τινὲς λεπταὶ ὡς τρίχες περὶ τὸ κρανίον.

Τριχῖτις, ιδος, ἡ. Ὁμοίᾳ τριχὶ ἢ τρίχας ἔχουσα· ὅθεν παρὰ Πλινίῳ «Στυπτηρία τριχῖτις.»

Τριχοβάπτης, ου, ὁ, (Θρὶξ, βάπτω). Ὁ βάπτων τὰς τρίχας.

Τριχοβόρος, ὁ, ἡ, ον (βορά). Ὁ καταπρώγων, καταφθείρων τὰς τρίχας.

*Τριχοβόστρυχος, ὁ, ἡ, ον (βόστρυχος). Ὁ ἔχων βοστρυχοειδεῖς ἢ κατζαρὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

*Τριχόβρως, ωτος καὶ τριχοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) ὡς τὰ τριχοβόρος Ὁ τὰς τρίχας καταπρώγων, καὶ ἐντεῦθ. Τριχόβρωτες, οἱ κατεσθίοντες τὰς τρίχας σκώληκες Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1111. οὓς ὁ Ἡσύχιος. «Τριχοτρώκταις· λέγει, καὶ ταύτ. τῷ σήτες, θρῖπες, σκώληκες. παραβλ. Πολδ. 6, 24.

Τριχοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τρίχας, Ἐπίρ. «Τριχοειδῶς, ὡσὰν τρίχα, δίκην τριχός.

Τριχόθεν, Ἐπίρ. (τρία). Ἐκ τριῶν μερῶν, ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος, ὁ, ἡ, ον. Τριῶν χοινίκων χωρητικὸς ἢ ἄξιος. Κωμικὸς παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 500. «Τριχοίνικα ἵππον ἤτοι τεράστιον, πολλὰ ἐν αὐτοῖς περιέχοντες λόγοι, ὡς τὸ, ῥῆμα μυριάμφορον.

Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενος ἢ κοσμῶν αὐτάς.

Τριχοκοσμητής, οῦ, ὁ (κοσμέω). Ὁ τὰς τρίχας κοσμῶν.

Τριχοκουράς, άδος, ὁ, (κουρά). Ὁ κειρομένας, κουρευόμενας ἔχων τὰς τρίχας. Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ἔνθα ἄλλοι ἡμάρτηκ. «Τριχοκουρίδεσι» ἀναγινώσκουσι.

Τριχοκουρία, ἡ (κουρά). Τὸ κόπτειν, κουρεύειν τὰς τρίχας· ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἤτοι τῆς κόμης κουρά. Ἐκκλησ.

Τριχολάβιον, τὸ, καὶ

*Τριχολάβις, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Ὀργανόν τι δίχηλον, δι' οὗ ἀποσπῶσι τὰς τρίχας, μαδιστήριον, τσιμπίδα, ἢ τσιμπίδιον.

Τριχολογέω, ῶ (λέγω). Τρίχας λέγω, ἐκλέγω ἢ ξαίνω.

*Τριχόλωτος, ὁ, ἡ, ον (χολόω). Τρὶς, ἢ λίαν ἄξιος χόλου, ὀργῆς, λίαν μισητὸς, ἀξιομίσητος.

Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, ον (μαλλός). Μαλλιωτὸς, μαλλιαρὸς ἢ τρίχας πολλὰς καὶ μαλακὰς ἔχων. «Οἷς τριχόμαλλοι. Ἐπιγράμ.

Τριχομανές, τὸ (μαίνομαι). ταὐτὸν τῷ, πολύτριχον· Εἶδος φυτοῦ, Πολυτρίχιον. Διοσκορ. δ', 137. Θεόφραστ. ζ', 13. Asplenium trichomanes. Λιν.

Τριχομανία, ἡ (μάχη). Παρὰ Συνεσ. Φυλ. Ἡ τῶν τριχῶν ἢ τῶν γενείων μάχη, κατὰ τὸν Πιερσώνιον εἰς Μοίριδ. Σημ. σελ. 407.

Τριχοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω). Ὁ πλάττων ἤτοι σχηματίζων, κοσμῶν καὶ καλλωπίζων τὰς τρίχας (φριζέρος) ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, Τριχοβάπτης, ἔχει ὁ Ζωναρᾶς εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ ϙϛ. Κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ ς'. Συνόδου. σελ. 205.

*Τριχοποιέω, (ποιέω). Τρίχας ποιῶ, ἢ ἐκβάλλω, τρίχας ἀποκτῶ.

Τριχοραχάτης, ου, ὁ (ῥαχίς). Ὁ τρίχας περὶ τὴν ῥάχιν ὡς ὁ χοῖρος ἔχων. Θεοφάν. Χρον. σελ. 387.

Τριχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τρεῖς χορδὰς ἔχων, «Τρίχορδον, τὸ, ὄργανον μουσικὸν τρεῖς χορδὰς ἔχον.

Τριχορία, ἡ (χορός). Τὸ τριπλοῦν τοῦ χοροῦ. Πολυδ.

Τριχορρόεω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ

*Τριχορρυέω. Ῥοὴν τῶν τριχῶν πάσχω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου, χάνω τὰ μαλλιὰ, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1221, ἐκ τοῦ

*Τριχορρυής, ὁ, ἡ, ές (ῥέω). Ὁ τὰς τρίχας ῥέειν ἢ πίπτειν ποιῶν, ἢ ὁ τῶν τριχῶν στερούμενος, τοῦ ὁποίου πίπτουσιν αἱ τρίχες.

Τριχοτομέω, ῶ (Θρὶξ, τέμνω). Τέμνω, κόπτω τὰς τρίχας, Διονύσ. Ἁλικ.

Τριχοτομέω, ῶ (τρίχα, τέμνω). Τριχῇ τέμνω, κόπτω, διαιρῶ εἰς τρία, ἀμφ. ὅθεν

Τριχοτομία, ἡ. Ἡ εἰς τρία τομή, διαίρεσις.

Τριχοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω). = τριχόβορος.

Τριχοῦ, Ἐπίρ. (τρίχα). Εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους. Ἡρόδοτ. 7, 36.

Τρίχουλος, ὁ, ἡ, ον (οὖλος). ταὐτὸν τῷ, οὐλότριχος, Ἀρχίλοχος παρὰ Πολυδ. β', 23.

*Τριχουνιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρίχους, ἀμφ.

Τρίχους, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν χοίνικων χωρητικὸς, ταὐτὸν τῷ, Λάγηνος. Ἀθήν. ιά. σελ. 499.

*Τριχόφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). «Τριχόφοιτος ἰουλοις· ἢ τοῦ ἰούλου αὔξησις, ἢ ἔκφυσις τῶν πρώτων γενείων τῶν ἐφήβων, ἤτοι αὐτὸς ὁ ἴουλος. Στραβ. 9.

Τριχοφυέω, ῶ. Τρίχας φύω, γεννῶ, ἀποκτῶ, (κάμνω τρίχας). ἐκ τοῦ

Τριχοφυής, έος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ τρίχας φύων, γεννῶν, ἀποκτῶν. Διοσκορίδ. ὅθεν

*Τριχοφυΐα, ἡ. Ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν.

Τριχόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων τὰ φύλλα τόσον λεπτὰ ὡς τρίχας. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 7. ἴδε Φύκος.

Τριχόω, ω, μέλ. ώσω (Θρὶξ). Τριχωτὸν ποιῶ, ποιῶ ἵν' ἀποκτήσῃ τις τρίχας, μὲ τρίχας καλύπτω, τριχόω, Διοσκορ. ε', 160. «Ἀλωπεκίας τριχεῖν· ὅθεν «Τετριχωμένος ὁ τρίχας ἔχων. Χειρούργ. Παλ. σελ. 161. «Λίνου παχυτάτου ἐστραμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι ποιεῖν οἱ σκυτορράπται· τὸ τέλος μιᾶς ἐστρεμμένης ἐκ λίνου κλωστῆς ἐχέτω χειριότριχα.

*Τριχρονέω. Τρεῖς χρόνους ἔχω, τρίχρονος εἰμὶ, Γραμματ. ἐκ τοῦ

Τρίχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ ὑπὸ τριῶν χρόνων συνιστάμενος ἢ τρεῖς χρόνους ἔχων, λέγεται ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μετρικῇ, = τρίσημος, ὁ ἐκ τριῶν βραχέων, ἢ ὁ ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς συγκείμενος.

*Τριχρώματος, ὁ, ἡ, ον (χρῶμα). Ὁ τρία χρώματα ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν χρωμάτων συνιστάμενος.

Τρίχρωμος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συγκοπ. αὐτὶ τριχρώματος.

Τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) ταὐτὸν τῷ, τριχρώματος.

Τρίχυφος, ὁ, ἡ, ον (Θρὶξ, ὑφαίνω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος, Ἀθήν. ς'. σελ. 269. «Ἀμπελόναις τριχύφοις· ὡς τὸ τρίχαπτος.

Τριχώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, τριχὶ ὅμοιος, λεπτὸς ὡς ἂν τρίχα, ἢ ὁ ἐκ τριχῶν ὤν· καὶ τροπ. φωνὴ τρ. λεπτὴ φωνὴ ὡς τρίχα.

Τρίχωμα, ατος, τὸ (τριχόω). Τὸ εἶναι τοῦ τριχωτοῦ, τὸ μετὰ τριχῶν κάλυμα· ἢ τῶν τριχῶν φυή, τρίχασις, τρίχιασμα, τρίχες, μαλλιὰ, κόμη. «Τρίχωμα φέρειν, ἢ ἔχειν· ἀντὶ τοῦ κομᾶν, ἔχειν μαλλιὸ. Ἡρόδοτ. 7, 70. καὶ Ἀριστοτέλ.

Τρίχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος). Ὁ τρεῖς χώρους, διαστήματα ἢ μέρη ἔχων.

Τριχῶς, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τριχῇ. Κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, τριττῶς.

Τρίχωσις, εως, ἡ (τριχόω). Τὸ τριχωτὸν ποιεῖν, ἢ τριχωτὸς εἶναι, γίνεσθαι, τριχίασμα = τρίχωμα. Πολυδ.

*Τριχωτός, ἡ, όν (τριχόω). Τετριχωμένος, μαλλιαρὸς, πλήρης τριχῶν.

Τριψεργία, ἡ (τρίβω, ἔργον). Ἡ περὶ τὸ ἔργον τρίψις, διατριβὴ, μέλλησις.

Τριψημερέω, (τρίβω, ἡμέρα). Κατατρίβω, διαπερῶ τὴν ἡμέραν ἐπὶ ματαίῳ, χάνω τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας εἰς ἀνωφελῆ πράγματα,

χασημερῶ, χατοιαιρῶ, terere tempus. Ἀριστοφ., Σφῆ. 845.

Τρῖψις, εως, ἡ, (τρίβω) Τὸ τρίβειν, τρίψιμον, τριβή. 2) ἡ ἐντύπωσις ἢ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον προξενεῖ σῶμά τι διὰ τῆς ἐφάψεως καὶ τριβῆς, Ἡρόδ. 4, 183. ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν βοῶν. «Οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων βοῶν ὅτι μὴ τοῦτο, καὶ τὸ δέρμα εἰς παχύτητά τε καὶ τρῖψιν, εἰς παχύτητα καὶ τραχύτητα ἐν τῷ ψηλαφᾶν, εἰς τὴν παχύτητα καὶ τραχεῖαν ψηλάφησιν, ἐπαφήν. 3) τρῖψις, ἐπιτηδείως μαγειρευόμενα καὶ ἀνακατωμένα φαγητά (οἱ γραφ. τρῖψις ἔστι ἐσφαλμ.)

*Τρίψυχος, ὁ, ἡ, ον (ψυχή) Ὁ τρεῖς ψυχὰς ἔχων, τρίζωος.

*Τριωβολαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τριωβολιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ ἑπομ.

Τριωβολιμαῖος, αία, αῖον. (ὀβολός) Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος, ἀξίζων.

*Τριωβολοκρείσκων, τό (κρέας) Ἓν κομμάτι κρέας ἀξίζον τρεῖς ὀβολούς, Ηωμκ.

*Τριώβολον, τό, (ὀβολός) καὶ

*Τριώβολος, ὁ. Τρεῖς ὀβολοί, νόμισμα τρεῖς ὀβολοὺς ἀξίζον, Ξενοφ. εἰς τοὺς ἑπειτα χρόνους ἦν ὁ μισθὸς τῶν ἐκκλησιαστῶν καὶ δικαστῶν ἐν Ἀθήναις ἐν τριώβολον, ἴδε Boeckh. Ath. Staash. Τόμ. 1, σελ. 247, 251.

Τριωνυμία, ἡ. Τρία ὀνόματα, τὸ εἶναι ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν ὀνομάτων. Εὐτυπ. ἐκ τοῦ

Τριώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα) Ὁ τρία ὀνόματα ἔχων.

Τριώνυχος, ὁ, ἡ, ον (ὄνυξ) Ὁ τρεῖς ὄνυχας ἔχων. Λυκόφρ. 392.

Τριωπός, ὁ, (ὤψ) Τριόφθαλμος, ὁ τρεῖς ὀφθαλμούς, ἢ ὄψεις ἔχων· ὁ Ησυχ. ἔχει καὶ, τριόπιος, τριεσθαλμος.

Τριωπίς, ίδος, ἡ, Ψηλ. τοῦ τριώπης.

Τριώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὀροφή) Τρεῖς ὀροφάς, ἢ τρία πατώματα ἔχων, τρίστεγος, Ἡρόδ. 1, 180. ὁ Σχρειγχ. τριορόφης γράφει.

*Τροία, ἡ, Ἰωνικ. Τροίη, Ψηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ Τρῳάς, Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πίνδ. καὶ Τροίη, ὅθεν

*Τροιάθεν, Ἰωνικ, Τροιηθεν καὶ Τροιηθε, ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ.

*Τροιάνδε, Ἰωνικ. Τροιηνδε, εἰς Τροίαν, πρὸς τὴν Τροίαν, Ὅμ.

*Τροιζήν, ῆνος, ἡ Ψηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως ἐν τῇ Ἀργολίδι, πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 561. εὑρηται ἔτι καὶ Τροίζην γραφόμενον. ὅθεν

*Τροιζήνιος, ία, ιον· καὶ Τροιζήνιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ Τροιζῆνος ὤν, ὁ κάτοικος τῆς Τροιζῆνος. 2) Ἀρτ. Κύρ. Ὄνομ στρατηγοῦ τινος τῶν Θρακῶν, Ἰλ. Β, 847.

Τρομεόμαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τρομέομαι, Ἰλ. Κ, 492. ἴδε τρομέω.

Τρομερός, ά, όν. Τρομαγμένος, τρέμων, τρόμου πλήρης, πεφοβισμένος

Τρομέω, ῶ, (τρόμος) ταὐτόν τῷ, Τρέμω, κλονοῦμαι, ταρίττομαι, καὶ ἐντεῦθ. πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, πεφοβισμένος εἰμί, Ὅμ. 2) μεταβτ. τρομέω τινά, φοβοῦμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου διά τι, Ἰλ. Ρ, 203. «τύ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνες ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι· καὶ Ὀδ. Π, 446. Σ, 80. Τ, 215. Ὑμν. Ἀπολ. 66, καὶ κατὰ βτὰς δύω ταύτας σημασ. χρῆται ὁ Ὅμηρ. τῇ μέσ. καὶ ἐνεργ. διαθετει, συνεχεστερ. μὲν τοι τῇ μέσῃ, καὶ ἀεὶ ἐ τῷ ἐιεττ. καὶ παρακ. Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. χρόνῳ τρομεόμενος ἀντὶ τρομέοντος Μέτ. ὠδ. κ—μηδὲ τρομεόμενος θυμῷ· φοβούμενος· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σολωνι Λείψ. 28. μετοχ. Ἰων. τρομεύμενοι «δεσπότας τρομευμένους. ὅθεν

Τρομητός, ή, όν. νεώτερ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, τρομερός. Γλωσσ.

Τρομικός, ή, όν, Νεωτερ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρομερός. Γλωσσ.

*Τρομοποιέω, Τρέμειν ποιῶ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

*Τρομοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω) Ὁ τρόμον ποιῶν, προξενῶν, ὁ κίνδυνος τοὺς κὰ τρέμη. Εὐρ. Φοιν. 1291. ἐκ τοῦ

Τρόμος, ὁ, (τρέμω) Τὸ τρέμειν, κλονεῖσθαι, σείεσθαι, κλόνος τοῦ σώματος καὶ φόβος, εὐλάβεια, δέος, δειλία, Ὅμ. ὅθεν

Τρομώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, (εἶδος) Ὁ τρέμων, πεφοβισμένος, τρομαγμένος· παρ' ἰατροῖς «Σφυγμὸς τρομώδης» ὁ μὴ ὁμαλὴν μηδὲ ἀσάλευτον τὴν πληγὴν ἀναφέρων, ἀλλ' οἷον κινούμενός τις.

Τροπαία, ἡ, κυρ. Ψηλκ. τοῦ τρόπαιος ἐξυπακουομ., πνοή· Ἡ τροπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη πνοή, ψύτημα τοῦ ἀέρος, ἐξαιρ. ὁ ἀπὸ θαλάσσης, πνέων ἄνεμος καὶ ἀναστρεφόμενος πρὸς τὴν ξηρὰν ἔτι καὶ τροπαὶ ὁ αὐτὸς καλούμενος, Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. β'. 4, τοὐτῳ ἀντικτ. τὰ ἀπογαῖα, ἤτοι ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτέλης ἐν κ'. Προβλ. 5. «Ἐναντίον ἐστὶ τῇ Ἀπογαίᾳ ἡ Τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ ἀπογαίας· ἡ δὲ ἀπογαία, τὸ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γιόμενον, ἡ δὲ τροπαία ἡ τούτου παλίρροια· καὶ ἐν 40. «Τί γὰρ ἡ τροπαία, ἀπογείας ἀνάλασις» ὁ Πλίνιος β', 43. λέγει Videmus et alios, quos Altanos vocant, e terra consurgere, qui quidem quum e mari redeunt τροπαῖοι vocantur, si pergunt, ἀπόγαιοι· παρὰ Πλουτάρχ. Μαρ. 45 «Ὡς περ τροπαίας τινὸς ἀμειβούσης· καὶ ἐν Γάλβ. 26. παρέκειται καὶ τὸ, Ἄνεμος· ἆρα ὁ παρ' ἡμῖν «Ἀπόγειος ἄνεμος· καλούμενος· καὶ «Ἀπογεία αὔρα· καὶ κοινῶς τὸ, Ἀπόγειον (πνεῦμα). 2) ποιητν. ἀντὶ τοῦ τροπή, ἀποτροπή, ἀποστροφή, ἀποτόβησις «ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήτει ποτε» Αἰτχύλ. Χοηφ. 771. καὶ

Τροπαῖον, τό, κατὰ δὲ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττκ. διάλεκτον, τροπαῖον Vacik Φοιν 1480, Koen. Γρηγ. σελ. 29. 21. AB. 2. σελ. 678. 29. κυρ. Oudin. τοῦ τρόπαιος, Ακτ. tropaeum. Νίκη σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρατο εἰς τὸ τόπον ἔνθα ἐνικᾶτο ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν, συνών. ἐκ τῶν λαφυραγωγισθέντων ἐχθρικῶν ὅπλων, ἀσπίδων, περικεφαλαίων κ. τ. τ. ἐγειρόμενον· καὶ κατὰ τὸν Φαβωρῖνον «Ἔστι δὲ τρόπαιον, ὁ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ, ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα ἐδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι· λέγεται δὲ «Ἐγεῖραι, στῆσαι, ἢ στήσασθαι τρόπαιον». Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. ἡ μετὰ Γενικῆς τοῦ εἴδους τῆς νίκης, ὡς π. χ. καὶ «Στήσασθαι τρόπαιον πεζομαχίας, ἱππομαχίας» ἢ, κατά, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων Δημ. ὡσαύτ. καὶ μετὰ μόνης Γενικ. πρὸς δήλωσιν τοῦ νικηθέντος μέρους «τροπαῖα βαρβάρων Ξενφ. Ἀναβ. 7, 6, 36. ἐκρέμων δὲ ταῦτα τὰ σημεῖα τῆς νίκης ἐπί τι δένδρον ἢ δόρυ· καὶ ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Τρόπαιον διά, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς ὡς ἱερὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίξῃ. Εὐριπ. Φοίν. 1265. «Ζηνὸς ὀρθῶται βρέτας τροπαίου», καὶ ἐν Στίχ. 1487. Διὸς τροπαίου βρέτας στήσαι· καὶ ἐν Ἡρακλ. 937. «Βρέτα Διὸς τροπαίου καλλίνικον στῆσαι».

Τρόπαιος, αια, αιον, (τροπή). Ὁ εἰς τροπήν, φυγήν, ἀποτροπήν, ἢ μεταβολήν, ἀνάκαμψιν ἀνέμων, ὅθεν, θεοὶ τρόπαιοι, ἐξαιρ. «Ἥρα τροπαία· καὶ «Ζεὺς, Ποσειδὼν τρόπαιος· ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νίκῃ τροπῆς τῶν ἐχθρῶν κληθέντες, ὅ ἐστιν, οἳς ἀνίστανται τρόπαια διότι συνεργοῦσιν εἰς τὴν τροπὴν τοῦ ἐχθροῦ. 2) «Θεοὶ τροπαῖοι· ταὐτὸν τῷ, ἀποτρόπαιοι. Σοφοκλ. Τραχ. 303. «Ζεὺς τροπαῖος». 3) κατὰ παθ. ἐνν. ἀντὶ ἀποτετραμμένος παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 469. «Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖος· τρομερὸς καὶ στρέφοντας τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τροπαιουχία, ἡ, Τὸ ἔχειν ἢ δέχεσθαι τρόπαιόντι· καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ τοῦ, νίκη. Νικήτ. Χρον. ς', 3. ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, ἔχω) Ὁ τρόπαιον ἔχων, κρατῶν, λαβών· νικητής· θεοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερόνοντο τὰ τρόπαια οὕτως ἠρμήνευσε καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (β', 32.) τὸ Λατιν. Feretrius Liv. α'. 1. 6.

Τροπαιοφορία, ἡ· Τὸ τρόπαιον φέρειν. ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, φέρω) Ὁ τρόπαιον φέρων, κρατῶν, νικητής.

Τροπαλίζω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρέπω. Ἡσύχ. ὅθεν

Τροπαλισμός, ὁ. ποιητκ. ταὐτὸν τῷ, τροπή.

Τροπαλίς, ίδος, ἡ· ταὐτ. τῷ δέσμη Ἀριστοφ. Ἀχ. 813. «Σκορόδων τροπαλίδα· ἀντὶ τοῦ, δέσμην. (ἕνα δεμάτι σκόρδα)· ἔνθα ἄλλοι, «Τροπαλλίς, καὶ, Τροφαλλίς, γράφουσιν· ἔστι δὲ Δωρ. τύπ. ἐκ τοῦ τροπαλίς, ὅπερ παράτε Σουίδ. καὶ ἄλλοις Γραμμ. εὑρηται.

Τροπάω, ῶ. ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ τροπάω, ἐν Ἰλ. Ο, 666. τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσι «Τροπάσθαι» ἔνθα νῦν «Τροπᾶσθαι» κεῖται· παρβλ. στροφάω.

*Τροπεῖον, τό, ἴδε τροπήϊον.

*Τροπέω, ποιητκ. ἀντὶ τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, Ἰλ. Σ, 224. ἔστι δὲ σπανιώτατ. τύπ.

Τροπή, ἡ, (τρέπω) Στροφή, καμπή, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφή, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνάκαμψις, ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή, ἐπάνοδος, «Ἡλίοιο τροπαί· ἐν Ὀδυσ. Ο, 403. καὶ Ησ. Ἔργ 481. 566. 665. ὅπου τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, δύσεις, τὰ δυτικὰ μέρη· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐπιστροφαὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἡλίου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἀνάπαλιν, solstitium· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο δύω τροπὰς τοῦ ἡλίου, μίαν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἄλλην ἀντιστρόφως διὰ τοῦτο διακρίνοντο διὰ τὰς προσθήκας τοῦ, θερινὴ καὶ χειμερινή, ἢ διὰ τοῦ, βόρειος καὶ νότειος τροπαί. Vuss. Virg Eclog. 7, 47. 2) ἰδίως δὲ ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφή, καὶ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἡ καταδίωξις τοῦ ἐχθροῦ, τὸ βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν· «τροπὴ τῶν πολεμίων Ἡρόδ. 1, 30. καὶ «τροπὴ ἐγένετο» Ξενοφ. ὅταν «τροπὴν τινος ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι» ἀντὶ τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κτυπῶ ἐν τῇ φυγῇ, καὶ παθητ. ἡ φυγή, ἡ καταδίωξις τὴν ὁποίαν ὁ νικηθεὶς ὑπομένει, ἢ ἀναγκάζεται νὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ μέρους τῶν νικητόντων, Ἡρόδ. 7, 167. «τροπὴν τῶν ἑωυτοῦ». 3) μετατροπή, μεταβολή, ἀλλοίωσις. «Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς· μεταβληθῇ ὁ καιρός· «Οὐτέρας τρεπομένω τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος». Πλουτ. εἰς Ἀλκιβ. μεταβάλλετο συχνότερος ἡ γνώμη τον (ἄλλαζε συχνότερα τὰ ἤθη του, τὴν γνώμην του) παρὰ ὁ χαμαιλέων τὸ χρῶμά του· καὶ «μάχης τροπὴ» ἤτοι ἡ ἀπόφασις ἢ κρίσις τοῦ πολέμου, καὶ «Λέξεως τροπή». Ἑρμογέν. ἡ τοῦ λόγου μεταβολὴ διὰ τοῦ λεγομένου τρόπου ἢ μεταφορᾶς, πλῆθ. «Τροπαὶ· αἱ τῶν ἀνέμων ἀμειβαῖαι ἀναστροφαὶ ἄλλως λεγόμεναι. (ἐν τῷ τοῦ Ἡτιόδ. χωρίῳ «μετὰ τροπὰς ἠελίοιο καὶ ταὶ τελευταῖαι συλλάβῃ τῆς αἰτκ. κατὰ Δωρκ. χρῆσιν βραχεῖα.)

Τροπήϊον, Ἰωνικ. ἀντὶ τροπαῖον, Ἱπποκρ. παρὰ Πολυδ. 1, 75. Λητοῦς, τροχηγήριον. πιθαν. μᾶλλον τραπαῖον, τραπήϊον ἐκ τοῦ τρέπω.

Τροπηλίς, ίδος, ἡ· ἴδε τροπαλίς.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ. Ἡ τῆς κώπης λαβή, καὶ συνεκδοχ. αὐτὴ ἡ κώπη. ἴδε τράπηξ.

Τροπίας, ου ὁ. (τρέπω) «Οἶνος τροπίας». Ὁ διαφθαρμένος (τὸ κομμένον κρασί) ὁ μεταβεβλη-

κως καὶ ἑκλυτος. Du vin tourné. Ἀριστοφάν. ὄρα καὶ Φώτ. καὶ Σουϊδ.

Τροπῐδιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τρόπιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος· ὡς »Ξύλον τροπίδιον. Πολυδ. α, 85. ὁ Φώτ. ἔχει ἐξ αὐτοῦ »Τροπίδια, τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις· οὕτω Πλάτωνα· ἴδε Τρόπις.

Τροπίζω. M. ἴσω, (τρόπις) Τρόπιν βάλλω. Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. »Ναῦς ἱκανὸς τετροπισμένην· καλὴν τρόπιν ἔχουσα.

Τροπικός, τ, όν. (τρόπος) καὶ, τροπικῶς, Ἐπίρ. Ὁ εἰς τροπὴν ἢ εἰς τροπὰς ἀνήκων. »Κύκλος τροπικὸς· καθ' ὃν ψόφεων ὁ ἥλιος, στρέφεται πάλιν ἐπίσω· καὶ »Σημεῖα τροπικά· οἱ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ εὑρισκόμενοι ἀστερισμοί, ἢ ζώδια Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἔστι δὲ ἐν τῇ σφαίρᾳ ὁ Τροπικὸς μικρός τις κύκλος παράλληλος μὲ τὸν ἰσημερινόν, σημαίνων τὴν μέχρι τοῦ δὲ ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἐν τῇ ῥητορκ. »Λέξις τροπικὴ, ἢ κατὰ σχῆμα λέξις μεταφορικὴ, ἀλληγορικὴ, ὃ οἱ περιπατητικοὶ »συνημμένον **Propositio connexa** ἔλεγον, τοῦτο οἱ στωϊκοὶ »Τροπικόν. σημ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α, κϑ, 40. ὁ Ἡτύχ ἔχει. »Τροπικώτερον, θεωρητικώτερον, ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς.

Τρόπις, ἡ, γενν. ἀρχ. Ἐπ. τρόπιος, παρὰ τοῖς ὕστερ. τροπίδος καὶ τρόπεως (τρέπω) Τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου κατὰ πρῶτον ὡς ἀρχὴ καὶ βάσις τιθέμενον μέγα ξύλον, ὃ καὶ »στεῖρα λέγεται, ἐφ' ᾧ ἔπειτα συμπήγνυνται τὰ λοιπὰ Λατ. carina (Καρίνα). Ὀδυσ. Η, 252. »–τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὼς· ὅπερ ὁ Σχολ· ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς· οὕτω καὶ ἐν Ε, 130. »Τὸν μὲν ἐγὼ ἐτάμοσα περὶ τρόπιος βεβκῶτα· εἰς τὸν πυθμένα δηλαδὴ τοῦ πλοίου. Ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. Δημήτρ. 43. »Τὰς μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔσετο, τὰς δὲ ἐν Κορίνθῳ ἦτοι ἔπηξεν, ἐποίησεν (ἐσκάρωσεν), ἄρχιτε νὰ ναυπηγήσῃ, καὶ καθόλ. ἀρχή, βάσις, θεμέλιον, Πλάτ. Νομ. ἰ. »Τὰ τροπίδια ὑπογράφειν τῶν πλοίων σχήματα. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. »Πάντα ὥσπερ ἐκ δυεῖν σύνθετα καὶ τὸ μέσον οἷον τρόπιος.

Τροπολογέω, ῶ, (τρόπος, λέγω) Τροπικῶς διὰ σχημάτων ἢ ἀλληγορικῶς λέγω, ὁμιλῶ· ἐξηγῶ. Ἀρεϑ. ὅϑεν

Τροπολογία, ἡ. Ἡ ἀλληγορικὴ καὶ διὰ σχημάτων ὁμιλία, ἢ ὁ περὶ τρόπων λόγος. Σουϊδ.

Τροπολογικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τροπολογίαν ἀνήκων. Ἐπίρ. τροπολογικῶς, κατὰ τροπολογίαν.

Τροπομάσθλης, ητος, ὁ (μάσθλης) παρὰ Λουκιανῷ εἰς Ψευδολ. 24. μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀχρείων καὶ μὴ Ἑλληνικῶν λέξεων δηλοῦται τὸν αὐτάρκη καὶ ποταπὰ φρονοῦντα, τὸν ἔχοντα χαμερπῆ χαρακτῆρα ἀνθρώπου, ἢ ἐκείνου ὃς τις διὰ τὸ πολίτευμά του εἶναι ἄξιος μαστιγώσεως. »Βρομολόγους λέγοντα καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥητιμετρεῖν, καὶ ἀθηνιῶν τὸ Ἀθηνιᾶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδροκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν καὶ χειροβλημάσθαιν, ἔνϑα καὶ τὸ σφενδικίζειν, ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζειν, καὶ τὸ δὲ χειροβλημάσθαι, ἀντὶ τοῦ, τῇ χειρὶ βάλλειν, ἢ τῇ χειρὶ βλιμάζειν, κατά τινας ἀντὶ ψηλαφεῖν τῇ χειρὶ, χειροτρίβειν.

Τροπος, ὁ, (τρέπω) κυρ. Στροφὴ, εὐθυνσις, κλίσις Ἡροδτ. 2, 108. συνῃϑ. δὲ μέσον ἐπιτήδευμα, εἶδος καϑ' ὃ γίνεται ἢ συμβαίνει τι Πινδ. καὶ ἠϑος, γνώμη, προαίρεσις, φρόνημα ἕξις, συνήϑεια, πολίτευμα, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἰδιαίτερος βίος καὶ χαρακτὴρ. »Τὰ τῶν τρόπων ἤϑη.« Ἰσοκράτ. πρὸς Δημ. ἔτι δὲ καὶ χαρακτὴρ τῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἡροδτ. 4, 28. ὅπου χαρακτερίζεται ὁ σκυθικὸς χειμὼν, »κεχωρίσται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι καὶ καϑολ. Μέϑοδος, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδειότης, ἕξις, κοινὴ συνήϑεια, ἔϑος, ἰδίωμα, χρῆσις, μεταχείρησις, συνηϑ. κατὰ πληϑ. ἀριϑμ. πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὅταν αἱ φράσεις, κατὰ τρόπους, πρεπόντως, ἁρμοδίως· ὡς καὶ τὸ »κατὰ μοῖραν». Πλάτ. »Κατὰ τρόπον λέγειν· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, »πρὸς τρόπου λέγειν, πρεπόντως καὶ ἁρμοδίως μὲ τὰ πράγματα, οὗ τὸ πλῆρες »κατὰ τὸν ὁσ.τα καὶ προσήκοντα τρόπον, καλῶς, καθὼς πρέπει εἰς τὰ πράγματα, οὐ ἐναντίον τὸ »ἀπὸ τρόπου λέγειν τι· λέγειν τι μὴ ἀνῆκον εἰς τὸ πρᾶγμα, ἔξω δηλαδὴ τοῦ προσηκοντος καὶ ἁρμόζοντος, ἔξω τοῦ πρέποντος ἢ τῆς ὑποϑέσεως, καὶ ἀπὸ τρόπου, κατὰ Schaef. mel. p. 51. Ἰακ. Ἀχ. Ταϑ. σελ. 785. ὡσαύτ. τοῦτον τὸν τρόπον, ἦτοι τοιοῦτῳ λογῇ, τοιουτοτρόπως· »τίνα τρόπον; ἢ τίνι τρόπῳ; ἢ τῷ τρόπῳ; τί λογῇ; πῶς; μὲ ποῖον μέσον. Valck. Ἱππολ. 911, 1296. »πάντα τρόπον μὲ κάϑε μέσον, μ' ὅλα τὰ μέσα, Ἡροδτ. 1, 189, 199. καὶ ἐκ παντὸς τρόπου, κατὰ πολλοὺς· τρόπους, ἦτοι μὲ διαφορα μέσα, πολυειδῶς, πολυτρόπως· »οὐδενὸς τρόπου· ἀντὶ ἐξ οὐδενὸς τρόπου, μὲ κανὲν μέσον, καὶ, ἐξ ἅπαντος τρόπου, μὲν κάϑε μέσον. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ ἁρμονία, μέλος »τρόπος Λύδιος« Πινδ. Ὀλ. 14, 25. 3) ἐν τῇ ῥητορικῇ τρόπος λέγεται ἡ μεταφορικὴ, μετατσχηματισμένη, δι' ἄλλων ἰδεῶν παριστανομένη, ἀλληγορικὴ ἔκφρασις, immutata oratio, Cic »τρόπος δὲ ἐστὶ οἱονεὶ σχῆμα λόγου, κατὰ Στωϊκοὺς παρὰ Διογ. Λαερ. ζ, 76. 4) ὡς τὸ ἀποτροπὴ, ἀποφυγὴ, ἀποστροφὴ, ἀποσοβησις, ἀμφ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ Τύρ. 99. »Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; ἔνϑα ἐ Σχολ. ἐλλαμβάνει οὐχ' ὑγιῶς τὸ, συμφορὰ, ἀντὶ τοῦ, συμφέρον, ἔνϑα ἄλλος ἑρμην. διὰ τοῦ, ποίου εἴδους ἦν αὐτὴ ἡ συμφορὰ; ὁποία εἶναι ἡ ἀληϑὴς κατάστασις ἢ ϑέσις τοῦ πράγματος.

Τροπός, ὁ, (τρέπω) Ἰμὰς, λῶρος (λωρίον ἐκ δέρματος) δι' οὗ δέονται τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλμοὺς· τροπωτὴρ. Ὀδυσ. Δ, 782. »Ἱρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, καὶ Θ, 53. οὕτω καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. ε', 356. καὶ στρόφος ἐντεῦϑεν τὸ Λατιν. Stropus, stroppus. καὶ παρὰ Βιτρουβίῳ, ί, ή. Strophus. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ταὐτ. τῷ τρόπηξ, καὶ τραφηξ.

Τροποφορέω, ῶ, (τρόπος, φέρω) Ἀνέχομαι, ὑποφέρω τὸν τρόπον ἦτοι τὰ ἤϑη τινὸς, ἁρμόζω ἑμαυτὸν μετ' αὐτοῦ· τοῖς τρόποις αὐτοῦ ὑπηρετῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1479.

Τροπόω, ῶ, (τρόπος) ταὐτὸν τῷ, Τρέπω, στρέφω εἰς φυγὴν, διὰ μάχης νικῶ, (κτυπῶ, τσακίζω, χαλῶ τὸν ἐχϑρὸν), καταδιώκω. Διον. Ἀλ. β', 50. »Τροπωταμένοισι. 2) (τρόπος) τὴν κώπην δένω μὲ τὸν τροπὸν, ὁ ἐστὶ, τῷ τροπωτῆρι δένω πρὸς τὸν σκαλμὸν τὴν κώπην, βάλλω νὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμὸν, ἑτοιμάζων αὐτὴν πρὸς κωπηλατίαν, καὶ μέτ. μετὰ Αἰτ. Αἰτχ. Περσ. 375. »Ἐτροποῦντο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Τροποῦσϑαι, ἁρμόζεσϑαι, μεταβάλλεσϑαι, τρεπέσϑαι. ὅϑεν

Τροπωτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τροπός. Ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμὸς, ἢ ὁ ἱμὰς, ᾧ δέουσι τὴν κώπην ἐκ τοῦ σκαλμοῦ. Θουκυδ. β', 93. 21 Παρ' Ἀϑην β', Σελ. 64. »Τροπωτὴρ φλεβάσεν, ἀντὶ τροφωτὴρ, ὁ τρέφων καὶ ἰσχυρὸν, ἔντονον ποιῶν τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον.

Τρούλλιον, τό· παρ' Ἥρωνι Πνευμ. ἐκ τοῦ Λατιν. Trulla, ἢ trullus, τρυβλίον ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον ὡς λεκάνη ἢ λοπάδα, βαϑυλὸν ἀγγεῖον.

Τροφάλιον, τό. ὑποκορστ. τοῦ τροφαλίς. Ἀλεξις παρ' Ἀϑην. ιβ'. Σελ. 516. »Κυνηγίου χλωρὰ τροφάλια.

Τροφαλίς, ίδος, ἡ, (τρέφω) Ὁ χλωρὸς ἦτοι νεωστὶ πεπηγὼς τυρὸς, (χλωρον τυρὶ), ἐκ τοῦ, Τρέφειν γάλα· ὅ ἐστὶ, πηγνῦναι· εὑρίσκεται ἔτι καὶ τροφαλλὶς, καὶ αἰολικῶς, τρωφαλὶς, καὶ, τραφαλὶς, τραφαλλὶς, τραφαλὸς τυρὸς. Ὁ Ἀριττοφάν. ἐν Σφηξ. 838. ἔχει. »Τυροῦ τροφαλίδα κατεδήδοκεν καὶ Ἀλεξις παρ' Ἀϑην. »Τροφάλια χλωρὰ κνιδίου τυροῦ.

Τροφεῖον, τό. (τρέφω) Ὁ τῆς τροφῆς μισϑὸς, ὁ διὰ τὴν ἀνατροφὴν διδόμενος μισϑὸς Kostgeld Γερμ. καὶ ὁ εἰς τὴν τροφὸν, τιϑὴν διδόμενος μισϑὸς. 2) »Βίου τροφεῖα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 340. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα, αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τροφὴ· ὡς τὸ »Θρεπτήρια νηδύος. παρ' αὐτῷ.

Τροφεύς, έος, ὁ, (τροφὴ) Ὁ τρέφων, ὁ τροφὴν δοὺς, ὁ ἀνατρέφων, ὁ τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων ἔχων· ὅϑεν

Τροφεύω, νεώτρ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρέφω. Σχολ. Πινδ. Νέμ. ά. καὶ

Τροφέω, ταὐτὸν τῷ, τρέφω, ὅϑεν Ὀδυσ. Γ, 290. οὕτως ἀνέγνωσαν ὁ Ἀρίσταρχος. »Κύματα τε τροφέονται, ἀντὶ τοῦ, τροφόεντα, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 589.

Τροφή, ἡ. (τρέφω) Τὸ δι' οὗ τρέφεταί τις, ὅ τρώγει τις καὶ ζῇ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τὰ πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς ἀναγκαῖα, βρῶμα καὶ πόμα, ἐροφὴ, ζωοτροφία, φαγητὸν, στηρέσιον. »Βίον τροφὴν ὁ τρόπος δι' οὗ ζῇ τις, δι' οὗ διατηρεῖται, Σοφ ΟΚ. 327, 337, 361, 445 ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. 2) ἦτοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τροφὴ, περιποίησις, ἀνατροφὴ, ἀγωγὴ, παιδαγωγία, Πλάτ. καὶ Ἡροδτ. 2, 2. 3) Πᾶν ὅ,τι τρέφεται ἢ ἀνατρέφεται, ἔρεμμα, τρόφιμος, νέος ἀνεγειρόμενος ἢ συνισταμενος λαὸς, Σοφ. Ο. Τ. 1. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, γονὴ, ἀκοττία, Εὐρπ. Κύκλ. 189 τὸ παρὰ Σοφκλ. Ο. R. 327 ὅπερ ὑπό τινων ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ τροφὸς, ἀπεδείχϑη ὑπὸ Μουστραβ. πάντῃ ἐσφαλμ.

Τρόφημα, τό (τροφέω). Τροφὴ, φαγητὸν, Ἱπποκρ

*Τρόφι, Ἰλ. Λ. 307. ἴδε τρόφις.

Τροφίας, ου, ὁ (τρέφω). Ὁ τραφόμενος, ἢ ὁ ταῤῥαμμένος· παρ' Ἀριστοτέλ. »Τροφίας ἵππος ὁ ἐν σταύλῳ τροφόμενος, ἀντίκειται τῷ, φορβάς, καὶ, ἀγελαῖος. »Τροφίαι βοῦες. Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 32. ἀντὶ τοῦ, Σιτευτοὶ βόες, τροφεῖς.

*Τροφιμαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρόφιμος, ἐκ τοῦ

Τρόφιμος, ίμη, ιμον, καὶ τρόφιμος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων, τροφὴν προξενῶν, πᾶν ὅ τι τρέφει, τροφὴν δίδωσι, ϑρεπτικὸς, ὅστις δίδει καλὴν τροφὴν· ἀντίκειται τῷ, ἄτροφος, ὅϑεν »τὰ τρόφιμα, τὰ πρὸς τροφὴν ἀνήκοντα πράγματα, ζωοτροφία, σιτεῖα, καὶ μετὰ Γενν. »Γῆ τρόφιμος παίδων. Εὐριπ. Τρωάδ. 1302. ἀντὶ τοῦ, τρέφουσα τὰ τέκνα, καρποφόρος, εὔφορος τέκνων. 2) ὁ τρόφιμος, οἰκοδεσπότης· καὶ τροφίμη, ἡ· ἡ οἰκοδέσποινα. 3) ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος, ξένον παιδίον, τὸ ὁποῖον τρέφω ἐγὼ ὡς καὶ τὸ ἐδικόν μου, ὑπότροφος (μαϑητὴς, τσιράκι). Ξενοφ. Ἑλλην. ε', 7, 9. »Καὶ ξένος τῶν τροφίμων καλουμένων καὶ νόϑος τῶν Σπαρτιατῶν· οἱ τρόφιμοι οὗτοι εἰσὶν οἱ αὐτοὶ, οὓς ὁ Φύλαρχος παρ' Ἀϑηναίῳ ἐν ς, (σελ. 271.) Μόϑακας καλεῖ. »Οἱ δὲ Μόϑακες,

σύτροφοι εἰσὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτῶν παῖδας ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκπαιδεύσειν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν· εἰσὶν οὖν οἱ μόθακες ἐλεύθεροι μέν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας ἁπάσης, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, κύνες τρόφιμοι, οἱ ἐν τῷ εἴκῳ τρεφόμενοι σκύλοι· παρβλ. μόθων, καὶ μόθαξ· ὅθεν

Τροφιμότης, ἡ. Τὸ εἶναι τι ἢ ἡ δύναμις τῆς τροφῆς, ποιότης τροφίμου τινὸς πράγματος. Εὐστάθ.

*Τρόφιος, ία, ιον = τρόφιμος, Νουμεν. παρ' Ἀθην. 7, σελ. 304. Ε

Τρόφις, ιος, ὁ, ἡ, οὐδ. τρόφι, ιος (τρέφω). Εὖ τεθραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, εὐπαγής, ἰσχυρός, μέγας. Ἡρόδοτ. 4, 9. «Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες· ὁκόταν τὰ παιδία μεγαλώσωσιν, καὶ «τρόφι κῦμα. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 307. τὸ εἰς ὕψος ἐγειρόμενον κῦμα, ἤτοι μέγα, χοιδοῦν, ὑψηλόν, παρβλ. τροφόεις ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἁλιευτ. β', 634. καλεῖ τὸν Δελφῖνα «ἱερὸν τρόφιν Ἐνοσιγαίοιο· ἀντὶ τοῦ, τρόφιμον· ἔνθα Σνείδερ ἐγροφε «Τρόχινα ὅ ἐστι, Θεράποντα, δοῦλον, ὑπηρέτην δηλαδὴ καὶ δρομέα τοῦ Ποσειδῶνος.

Τροφιώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πυκνοειδής, ὡς κομμένος, χοντρός. Ὁ Ἱπποκράτης καλεῖ «Οὖρα τροφιώδεα, τὰ ἔχοντα καταχάσματά τινα ἢ κολυμβῶντα ἴμορια ὡς πίτυρα, ὅθεν καὶ «Οὐρεῖν τροφιώδεα, τὸ κατουρεῖν τοιοῦτον οὖρον.

Τροφοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τροφὴν δοὺς, τροφεύς, Ἐμπφ.

Τροφόεις, εσσα, εν (τρέφω). Εὔτραφὴς, παχύς, χοντρός, καλοθρεμμένος, μέγας. «κύματα τροφόεντα», Ἰλ. Ο, 621. Ὀδ. Γ 290. τὰ εὔτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξανόμενα, ἢ εἰς ὕψος ἐγειρόμενα, τὰ μεγάλα, παχέα καὶ χοιδρὰ κύματα, παρβλ. τρόφις καὶ πηγός.

*Τροφοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω)· μετὰ γεν. ὀρνίθων τροφοποιός, ὁ τρέφων ὀρνιθας, Μανεθ.

Τροφός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεύς, Ἐπλ. ἡ τρέφουσα, ἀνατρέφουσα, ἡ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐντρέφουσα τὸ βρέφος, τιθήνη, παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδτ. μόνον κατὰ Ἐπλκ. γεν. ὡσαύτως παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. καθόλου δὲ τὸ ἄρσεν. πιθαν. κεῖται παρὰ τοῖς ἱρίστοις Συγγρ. μόνον κατὰ τὸν τύπ. τροφεύς, Lob. Φρυν. σελ. 316. μόνον δὲ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 44. καὶ Ἠλεκτ. 409. εὑρηται ἀσφαλῶς ὁ ἄρσεν. τύπ. τροφός, κατὰ τὴν τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Σοφοκλ. Φιλ. 344. μαρτυρίαν οὐδετ. τὸ τροφόν, παν ὅ,τι τρέφει, τρόφιμον, ἢ χρησιμεύει εἰς τροφὴν, Πλάτ. 2) παθητικῶς δὲ «τροφὸς ὁ ὑπό τινος τρεφόμενος, ταὐτὸν τῷ, τρόφιμος, Ἀριθμ. 3, Ἡσύχ.

Τροφοφορέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τροφὴν φέρω, τρέφω, ἀνατρέφω, Ἐκκλησ. συγγρ. καὶ Πράξ. Ἀποστ. ιγ'. 18. ἐκ τοῦ

Τροφοφόρης, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τροφὴν φέρων, ἢ δίδων, τροφοδότης, τροφεύς, ἀνατρεφεύς, Εὐστάθ.

Τροφωδής, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Θρεπτικὸς, εὔτροφος. Θρεπτικῆς ποιότητος. 2) = τροφιώδης, ἀμφιβ.

*Τροφώνιος, ὁ, Ἄρσεν. κυρ. Ὄνομ. τοῦ ὁποίου περίφημον ἦν τὸ ἐν Λιβαδείᾳ μαντεῖον, Ἴδιον. Ὅμ. Ἀπολ. 296.

*Τροχάδην, ἐπίρ. (τρέχω). Μὲ τρέξιμον, δρομαίως, τρεχάτα, σχηματισθ. ὡς τὸ λογάδην, σποράδην κ. τ. τ.

Τροχάζω, Μ. άσω (τρόχος) ταὐτὸν τῷ, τρέχω, διατρέχω, σπεύδω. Ἡροδ. 9, 66. Ξενοφ. Κυρουπ. β', δ', 2. Lob. Φρυν. σελ. 582.

Τροχαϊκός, ή, όν, ἡ κατά τινας Γραμμτ. τροχαϊτός, ή, όν. Ὁ ἐκ τροχαίου συνισταμένος. Ἐπίρ. «τροχαϊκῶσα, ἐκ τοῦ

Τροχαῖος, αία, αῖον (τρόχος). Δρομαῖος, τρέχων, τρεχάτος, ταχύς· ταὐτὸν τῷ, τροχαλός. Ἐν τῇ Μετρικῇ καλεῖται «ποὺς τροχαῖος· ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας (– ∪) συλλαβῆς συνιστάμενος, ὃς τις λέγεται ἔτι καὶ «Χορεῖος» καὶ ἐντεῦθεν ὁπόταν ἀκολουθῇ Ἴαμβος ἢ ἀνεστραμμένος τροχαῖος, καλεῖται «Χοριάμβιον. Λέγεται ἔτι ἐν τῇ Μουσικῇ καὶ ἐπὶ Ῥυθμοῦ. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. «Οἱ δὲ σαλπιγκταὶ τροχαῖόν τε συμβοήσαντες· βάδισμα ἢ ἐμβατήριον ταχὺ καὶ κατὰ ῥυθμὸν, μετὰ τάχους δηλαδὴ ἀλλὰ τακτικόν.

Τροχαλεῖον, τό (τροχαλός). Τροχὸς, κύκλος, σφαῖρα. Ἄρατ. 530.

Τροχαλία, ἡ (τροχαλός). Στρογγύλον τι σῶμα ὡς τροχὸς ἢ κυλινδρός τις, ὅπερ μεταξὺ δύο πτερῶν σημείων στρέφεται περὶ τὸν ἰδιόν του ἄξονα, καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτὸν περιτροφῆς καὶ περιτυλίξεως τοῦ σχοινίου σηκόνει βάρος τι. (Καρούλιον, Μακαρᾶς, Trochlea, Αγγ. Poulie, Γαλ. Rolle καὶ Scheibe, Γερμ.) Ὁ Πολυδ. ἐν ί, 31. μεταξὺ τῶν ἀντλητικῶν ὑδάτος ὀργάνων λέγει εἶναι καὶ, τροχαλίαν, οὗ τινος τὰ μέρη εἰσὶ, Τοπία, Ἄξονια· καὶ Ἄξιον, μὲν ἐστὶ ὁ ἄξων, περὶ οὗ στρέφεται ἡ τροχαλία. Τοπίον, δὲ ἡ τοπεῖον, τὸ ἐπὶ τὴν τροχαλίαν περιειλούμενον σχοινίον, τό καὶ τὸ βάρος βαστάζον. Ὅτε δὲ εἰσὶ τρεῖς τροχαλίαι ὁμοῦ, καλεῖται ἡ μηχανὴ «τροχαλία τρίσπαστος· ὅτε δὲ πολλαὶ, τότε καλεῖται «τροχαλία πολύσπαστος· ἢ ἁπλῶς «πολύσπαστος. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀπολλοδώρου πολιορκητικοῖς (Παλ. Μαθημ. σελ. 44. καὶ 48.) ἡ τροχαλία λέγεται, Κάρυον, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται «Καρύλιον, Καρύδιον, καὶ Καρούλιον. Μακαρᾶν δὲ λέγομεν τὴν μεγάλην καὶ πολλὰς τροχαλίας ἔχουσαν μηχανήν, εὑρηται ἔτι καὶ τροχιλία, τροχιλαία, τροχηλία καὶ τροχηλέα γραφόμεν. ὅθεν

*Τροχαλίζω, μελ. ίσω. Περιστρέφω, περικυκλῶ· περιτροχυρίζω καὶ παθητ. περιστρέφομαι, ἢ διὰ τῆς περιτροφῆς ἐκρίπτομαι.

Τροχαλιώδης, ὁ, ἡ, ες (τροχαλία, εἶδος). Ὁ τροχαλίας εἴδος σχῆμα ἔχων.

Τροχαλός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Τροχαλῶς (τρέχω). Δρομαῖος, τρέχων, ὀξὺς ἐν τῷ δρόμῳ, τρεχάτος, ταχύς. «Τροχαλὸς γέρων, ὀχεσφ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 520. ὅθεν, Εὐτρόχαλος, καθόλ. εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὔστροφος. 2) στρογγύλος. «Λίθος τρόχαλος· ταὐτὸν τῷ, τρόχμαλος· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρίχαλον, τὸ, καὶ τρόχαλα, τά, τὰ παρὰ τοῖς ποταμοῖς καὶ παραθαλασσίοις στρογγύλα λιθάρια, παρβλ. τρόχμαλος.

Τροχαντήρ, ῆρος, ὁ (τροχάζω). Δρομεύς, ὁ περιτρέχων· καὶ 2) ἡ στρογγύλη ἔκφυσις τῆς κεφαλῆς τοῦ κατὰ τὸν μηρὸν ὀστέου, Πολυδ. 3) μέρος περὶ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ πηδάλιον. Ἡσύχ. καὶ Ναύμαχος σελ. 140. ἐν τῇ τοῦ Φαβρικ. Βιβλ. Τέμ. η', ὧν οἷς δὲ ὁ κράβατος ἐπερείδεται, τροχαντῆρες, καὶ ἄφλαστα, οἱ λεγόμενοι Βάρδωσες». 4) Βασανιστικόν τι ὡς τροχὸς ὄργανον. Ἰωάνν. Μαλ. γ'. ἴδε τροχός.

Τροχάς, άδος, ἡ· ταὐτ. τῷ Εὐδρομίς.

*Τροχασμα, τό (τροχάζω). Ταχεῖα, δρομαία ἅμαξα, ταχυπήνητον ἁμάξι.

Τροχάω, ποιητ. συγγεν. τύπ. τοῦ τροχάζω, τρέχω, ἐξαιρ. περιτρέχω, ὁλόγυρα τρέχω, τριγύρω περιφέρομαι, καὶ ἑστανῦ. στρογγύλος, κυλοειδὴς εἰμὶ, Ἄρατ. καὶ Νικ.

Τροχεός, ά, όν, ἀμφ. καὶ, τροχερός, ά, όν (τροχὸς). Ταχὺς ὡς τροχὸς, περιφερὴς, ταχὺς, τρέχων· ὡς τροχὸς. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. «Ῥυθμὸς τροχερός».

Τροχή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τρόχος, Ὁδός, δρόμος. Ἡσύχ.

Τροχηλεσία, ἡ. Ἁρματηλατία, ὄχησις, δίωξις, τὸ ἁμαξεύειν, ὀχεῖσθαι. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. «Παντοίη τροχηλασίαι· ποικίλη, κάθε λογῆς κίνησι· ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω, ῶ. Ἐλαύνω, ἁρματηλατέω, διώκω τὴν ἅμαξαν μὲ τοὺς ἵππους, ὀχοῦμαι. 2) Βασανίζω διὰ τοῦ τροχοῦ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 38. καὶ ἐν Ἠλ. 1253. «μανίαισι τροχηλατεῖσα διὰ μανίας βασανίζω· ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου, ὁ (τροχὸς, ἐλαύνω). κυρ. ὁ τοὺς τροχοὺς ἐλαύνων ἢ στρέφων, καὶ ἐντεῦθεν ὁ τὴν ἅμαξαν μὲν τοὺς ἵππους ἐλαύνων ἢ διώκων, Ἁρματηλάτης· ἁμαξᾶς, ὡς τὸ ἱππεχαλάτης.

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, ον (τροχὸς, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ ἐλαθεὶς, τραβηχθεὶς ἢ κατασκευασθεὶς, καὶ ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν καταπατηθείς, Εὐρ. «Λοπὰς τροχήλατος», Ξένορχος παρ' Ἀθην. β', σελ. 64. διὰ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ ἐργασθεὶς, τορνευθείς.

Τροχηλία, ἡ· ἴδε τροχιλία.

Τροχιά, ἡ (τροχὸς). Ἡ τοῦ τροχοῦ ἐν τῇ πορείᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χάραξις, ὅ ἐστι, τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ, ὃ μένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅταν περάσῃ ἡ ἅμαξα· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 876. «Ἁμάξης τροχιαί· ταὐτὸν τῷ, ἁμαξοτροχιά· ἐν Ἀναλεκτ. α', σελ. 238. «Ἄξονι καὶ τροχιῇ· κεῖται, ἀντὶ τοῦ, τροχῷ ἢ γύρει, περιφέρεια τοῦ τροχοῦ ὡς καὶ ἐν β', σελ. 119. «Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν, Ἄξονα δινεύουσιν καὶ ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τοῦ κύκλου Πλανήτου τινὸς ἤτοι ὁ δρόμος καθ' ὃν περιοδεύει, κυκλοειδὴς πορεία.

Τροχίασμα, τό, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ τροχιάζω = τροχός. Μαθημ. Παλ. σελ. 113.

Τροχίζω, Μ. ίσω (τροχός). Περιστρέφω, γυρίζω τι ἐπὶ τὸν τροχὸν, ἢ βασανίζω, παιδεύω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν τροχὸν, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλόω, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ζ', 13. «Τῶν τραχιζομένων καὶ τῶν δυστυχίαις μεγάλαις περιπιπτόντων· τὸν βασανιζόμενον. 2) μὲ τὸν τροχὸν περνῶ ἐπάνω ἀπὸ, πατῶ διὰ τῶν τροχῶν, τροχηλατῶ, ἢ ζημίαν προξενῶ ἐπελαύνων. 3) τροχοὺς βάλλω, μὲ τροχοὺς προμηθεύω. 4) ἀμετβ. περιστρέφομαι, κυκλῶ περιφέρομαι, Ἀριστοτ. Προβλημ. κγ', 39. «Οἱ τροχιζόμενοι· ἑρμην. διὰ τοῦ, οἱ τρέχοντες· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 110. «Ἄξονες τετριγισμένοι· ἀντὶ τοῦ, εἰ τροχοὺς ἔχοντες. Ἐν τῇ κοινῇ δὲ τῆς ὁμιλουμ. γλώσ. συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐκκινῶ, ἀκινίζω ἐπὶ τῷ τροχῷ.

Τροχιλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τροχαλία, καὶ τροχιλάκα.

*Τροχίλια, τά = τροχιλία, Πλάτ. Πολιτ. 3 σελ. 397. Α.

Τρόχιλος, τροχίλος, καὶ τροχῖλος, ὁ (τρέχω). Πτηνόν τι μικρὸν, ταχυπτέρυγον ἐν ὕδασι διατρώμενον, καὶ τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου καθαίρων. Ἡροδτ. 2, 68. «Ἐπεὰν γὰρ εἰς τὴν γῆν ἐκβῇ ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος καὶ ἁπλωθῇ χάνῃ, ἐνταῦθα ὁ τροχῖλος εἰσδύνων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, κατεσθίει τὰς βδέλλας· ὁ δὲ ὠφελούμενος ἥδεται, καὶ οὐδὲν σίνεται τὸν τροχίλον· καὶ Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. θ', ζ', 3. «Τῶν δὲ κροκοδείλων χασκόντων οἱ τροχίλοι καθαίρουσι εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας· καὶ αὐτοὶ μὲν τροφὴν λαμβάνουσι, ὁ δ' ὠφελούμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει, ἀλλ' ὅταν ἐξελθεῖν βούληται κινεῖ τὸν αὐχένα, ἵνα μὴ συνδάκῃ· ἔτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κλαδαρόρυγχος λεγόμενος, παρβλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 79. Ἀχαρν.

876. Βάτρ. 1004. ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος, Βιβλ. ή, Κεφ. 27. ἀναφέρει ὅτι ὁ τροχίλος ὄρνις ἐστὶ τῶν ἑλείων εἰ., καὶ παρὰ τὰς ὀχθας τῶν ποταμῶν ἁλᾶται, καὶ ὅ,τι ἂν τύχῃ παρελέγων βόσκεται· ἐν δὲ Βιβλ. ιβ'. κεφ. 15. προστίθησιν, ὅτι πολλὰ εἴδη τούτου εἰσί, καὶ μέγιστον ὁ καλούμενος Ηλιόπορνιξ, ἔστιν ὁ φίλος καὶ ἑταῖρος τοῦ κροκοδείλου, καὶ Ὀππιανὸς ἐν Ἰξευτ. β'. 3. περιγράφει τοὺς τροχίλους ὡς λίαν ταχύπτερα πτηνὰ παραποτάμια, καὶ ὅτι τρέφονται ὑπὸ μικρῶν ἐνύδρων ζώων, κεχωρισμένα ζῶντα τὰ ἄρρενα ἀπὸ τῶν θηλέων, καὶ ὅτι τὰ θήλεα νεοττεύουσι κοινῶς τὰ ὠὰ αὐτῶν. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν ιβ'. 3. ἀναφερόμενος τροχίλος, ὅστις καὶ πρίσβυς, καὶ βασιλεὺς λέγεται, εἰς λέχμας καὶ τρώγλας εἰνῶν, ἔστι διάφορος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ Αἰλιανοῦ ἀναφερομένου, καὶ τοῦ ἀλλαχοῦ, παρ' αὐτῷ, λεγομένου «τύραννος, Roitelet, (ζωων Ἱστορ. ή, 3.) καὶ τροχιλοδύτης ὑπὸ Ἀετίου (ια', 11.) ἔστι δὲ τοῦτο πτηνὸν μικρὸν ἐπὶ τῆς ἠπείρας διαιτώμενον, ὅπερ καὶ Πλίνιος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τροχίλος, καλεῖ. 3) παρὰ Βιτρουβίῳ γ'. 3, λέγεται «τροχίλιον», καὶ μέρος τι ἐν τῇ βάσει τοῦ στύλου Σκοτία, scotia λεγομένη. (φαίνεται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσι τὸ Ἰῶτα ἦτον μακρὸν καὶ ἐγράφετο τροχίλος, ὡς καὶ ὁ Schweigh. παρεδέξατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. τροχίλος διὰ βραχέος Ἰῶτα ἦν ὁ συνήθ. τονισμ. ὅθεν κατὰ Πασσοβ. καὶ Ματθ. ἡ πρώτη τῶν δύω τούτων γραφ. φαίνεται δὲ ὅλου ἀποβλητέα.)

Τρόχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τροχός· ἴδε ἐν τῷ, Διτρόχιον.

Τροχιός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, τροχεῖος, καὶ τροχερός· στρογγύλος· ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 241. «τροχιὰ φθοΐσιν· στρογγύλος, πλακοῦς. 2) ταχύς, ἡ κύκλῳ τρέχων, περιστρεφόμενος (ἡ γραφὴ τρόχιος ἔστι ἡμάρτμ. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 187.)

Τρόχις, ιος, καὶ ιος, ὁ (τρέχω). Δρομεύς, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἄγγελος, ἀκόλουθος. Αἰσχύλ. Προμ. 940. «ἀλλ' εἰσορᾷ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν».

*Τροχίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τροχίσκος.

Τροχίσκος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ τροχός. Μικρὸς τροχός, μικρὰ σφαῖρα, ὡς π. χ. ἐκείνη ἡ τοῦ σαπωνίου ἢ τῶν καταποτίων. Pastillius, pilula, κ. τ. τ. Κύλ.

Τρόχμαλος, ὁ, ἐξωπακμ. λίθος· ταὐτὸν τῷ, τροχαλός. Στρογγύλον τι λιθάριον, ὑπὸ τοῦ ὕδατος λεῖον καὶ ὁμαλὸν γενόμενον, ὃ δύναταί τις νὰ πιάσῃ μετὰ τῆς χειρός, Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. γ', 7. καὶ «Τρόχμαλα, τά», τροχαλα, πλῆθος, σωρὸς λίθων, καὶ ἡ ἐκ στρογγύλων λιθαρίων περιωκοδομημένη τοῖς χωρίοις αἰμασία, ἤτοι περίφραγμα, Νίκανδρ. Θηρ. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει «Τρόχμαλοι, ὄφεων καταδύσεις».

Τροχοδινέω, μέλ. ήσω (τροχός, δινέω)· εἰς τὸ στροφοδινέω. Περιέχ, κύκλῳ στρέφω, περιστρέφω, Αἰσχύλ. Προμ. 888. «Ὄμματα ἑλίσσων τροχοδινείτω».

Τροχοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (τροχός, εἶδος). Ὁ τροχοῦ ἢ κύκλου εἶδος ἔχων, στρογγύλος, λίμνη, Θεογν. 7. Ἡρόδ. 2, 170. 7, 140.

Τροχόεις, εσσα, εν (τροχός). Ὡς τροχὸς περιστρεφόμενος, ὡς ὁ τροχὸς στρογγύλος, καθόλου στρογγύλος.

Τροχοκουρᾶς, άδος, ὁ, ἡ, καὶ τροχοκουρίς, ίδος, ἡ (τροχός, κείρω). Κύκλῳ, τριχῶν κουρευμένος, ἢ ὁλοστρόγγυλα κουρευμένος, Χειρίλος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίων. καλεῖ τοὺς Ἰουδαίους «Τροχοκουράδας», διὰ τὸ ἔχειν αὐτοὺς τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς στρογγύλην, ὅ ἐστι, κουρευμένην ὁλόγυρα.

Τροχοπαικταίω, ῶ (τροχὸς, παίκτης). Μετὰ τροχοῦ παίζω, ὅ ἐστι, παίζω μὲ κύκλον τινὰ ὡς οἱ γόητες, ἀγύρται, παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. β', 22.

Τροχοπέδη, ἡ (τροχὸς, πέδη). Ἡ τοῦ τροχοῦ πέδη, ταὐτὸν τῷ ἐποχαύς, ὄργανόν τι σιδηροῦν ἢ καὶ ξύλινον, δι' οὗ κρατεῖται ἡ κίνησις τροχοῦ τῆς ἁμάξης ἐν τοῖς κατηφορικοῖς τόποις, πεδούκλωμα, Sufflamen, Λατιν. Hemmschuh, Γερμ. Ἀθην. γ'. σελ. 99. «Οἵτα δὲ καὶ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ῥήτορα ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντες τόπους ὀχούμενος ἐπορεύετο, καὶ τοῖς Σμυρναίοις ἐν τοῖς συνωνύμοις ἐκοκλέα τὸ ξύλον τοῦτο ποιομάσασιν».

Τροχοποιέω, ῶ. Τροχοὺς ποιῶ· Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Τροχοποιός, ὁ, ἡ, ον (τροχός, ποιέω). Ὁ τροχοὺς ποιῶν, κατασκευάζων.

Τρόχος, ὁ (τρέχω). Τρέξιμον, ἅρμα· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις, ὁ κατὰ κύκλον δρόμος, ὡς π. χ. τοῦ ἡλίου. 2) Τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσι, δρόμος, ἀγών, ὁ γυμνάσιος δρόμος. Εὐριπ. Μήδ. 46. «Ἀλλ' οἱ δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι». 3) Ὁ τρέχων, δρομεύς, τρόχις. 4) Παρ' Ἀριστοτ. Γεν. ζώων γ', 6. εἶδος ἀγρίου ζώου, ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Ursus meles

Τροχός, ὁ (τρέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι τρέχει, δρομεύς, καὶ πᾶν στρογγύλον καὶ περιφερὲς ἢ κυκλοτερὲς σῶμα, ὡς κύκλος, σφαῖρα, δίσκος, στέφανος, ἡ μηχανὴ στρογγύλη καὶ πλατεῖα, ἥτις περιστρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά της χρησιμεύει εἰς κίνησιν πράγματός τινος, καὶ πᾶς στρογγύλος ὄγκος, σφαῖρα, «κηρὸς μέγαν τροχόν», Ὀδ. Μ, 174. καὶ «στέατος μέγαν τροχόν», Ὀδ. Φ, 178, 183. «ὥσαντως καὶ ἡλίου, ἤτοι, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Θεσμ 17. ἅρμα. δὲ 1) ὁ τῆς ἁμάξης τροχός, «αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη», Ἰλ. Ζ, 42. Ψ, 394, 517. ὅθεν «τροχοὺς μιμεῖσθαι», ἤτοι στρέφω τὸ σῶμά μου οὕτω, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς τροχός, Ξενοφ. Συμπ. β', 22. «ἡ παῖς εἰς τοῦτο ἐσθ' ὅτε καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο». 2) ὄργανόν τι στεφανοειδὲς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαιζον τὸ πάλαι οἱ παῖδες, τὸ αὐτὸ καὶ κρίκος λεγόμενον, ἢν δὲ τοῦτο κρίκος ἡ τροχὸς μέγας δακτύλιος ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, περὶ οὗ πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ κρίκοι ἐλευθέρως καὶ κατ' ὁρμὰς ἐστρέφοντο καὶ ἐκινοῦντο, προξενοῦντες ἐν τῇ κινήσει κρότον τινὰ καὶ κτύπον ἁρμονικόν, τοῦτον τὸν τροχὸν ἐπαιζον οἱ παῖδες ἐπὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως (ἱστάμενοι κατ' εὐθεῖαν ἢ ἐπικαμπῆ διεύθυνσιν) κρούοντές τον διά τινος ῥάβδου ξυλίνης ἐχούσης κατὰ τὴν κορυφὴν καμπύλον τι σιδήριον, ἣν ὁ Ἀντύλλος, ἐλατῆρα, καλεῖ. Ταύτην τὴν παιδιὰν ἐκάλουν κριτηλασίαν, καὶ τὸν τρίκον, τροχόν, ὅς τις κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιάζει τῷ παρ' ἡμῖν, τέφιον, λεγομένῳ, ἄτευ μέντοι τοῦ δέρματος. Ἡ περιγραφὴ τῆς παιδιᾶς ταύτης εὑρίσκεται ἀκριβὴς ἐν τῷ τοῦ Ἀντύλλου Collutio Oribasii, καὶ Ἑλληνιστὶ ἐν τῷ τοῦ Ἱερονύμου Mercuriaris de arte Gymnastica γ', 8. οὗτος δὲ ὁ τροχός, Λατιν. trochus, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται οὐδ' ὅλως μὲ τὸ ῥόμβος, στόμβος, βέμβιξ, Λατ. turbo· διὰ τοιούτων τροχῶν ἠσχημάτιζετο καὶ χορὸς τις ὑπὸ τῆς ὀρχηστρίδος ἀναρριπτομένων, Ξενοφ Συμπ. 7, 2. 3) Βασανιστήριόν τι ὄργανον στρογγύλον, ἢ εἰς σχῆμα τροχοῦ περιστρεφομένου, ἐν ᾧ ἐντεταμένως δεσμούμενοι οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ σφαλλόμενοι δοῦλοι ἐκολάζοντο. «Ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, ἐλκεσθαι». Ἀριστοφ. Λυσιστ. 846. Βρατ. 452. Πλουτ. 875. Ἰακ Ἀχ. Ταυτ. σελ. 875. 4) Ὄργανον κεραμικὸν, δι' οὗ ὁ κεραμεὺς δίδωσι τὴν μορφὴν εἰς τὰ ἀγγεῖα, περιστρέφων αὐτὸ κύκλῳ, Ἰλ. Σ, 600. «τροχὸν ὄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἐέργων κεραμεὺς πειρήσεται, οἷσι θέκτινα», καὶ Ἀριστοτλ. «Ὁ κεραμικὸς τροχὸς κυλίδεται· ὁ δὲ τῆς ἁμάξης κυλίεται περὶ τὸ κέντρον». Ἀριστοφ. «Τροχῷ ἐλαθεὶς λύχνους» ἐξειργασμένος εἰς τὸν τροχὸν τοῦ κεραμέως, πήλινος· ὅθεν καὶ «Τροχήλατος» παρ' αὐτῷ, Ἐκκλ. 1. καὶ 4. παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 147. Ξενοφ. συμπ. β', 8. 5) «Τροχοὶ γῆς», τμήματά τινα ἢ μέρη γῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκτεινόμενα ὡς Χερσόνησοι, καὶ Τροχοὶ θαλάσσης, τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ προχοῦντα μέρη αὐτῆς, τὰ κύκλῳ ὑπὸ ἠπείρας περιεχόμενα, Πλατ. Κριτίας, σελ. 113. C. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λούκ. 30. «Λόφοις ἀναπεφυκόσι κύκλῳ μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ τροχοῖς θαλάσσης, καὶ διαδρομαῖς ἐχθυοτρόφοις τοῖς εἰνητηρίοις περιελύσσοντος», αἱ ἀναχύσεις τῆς θαλάσσης εἰς τὰ κυκλοειδῆ ὀρύγματα. 6) περιτείχισμα, περίφραγμα, ὡς τὸ τρόχωμα καὶ θρίγγος· ὡς Ἡσυχ. ἐν λέξ. κύκλος, ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Σοφοκλ. «Κυκλώπειον τροχὸν» διὰ τοῦ, περιβόλαιον, τεῖχος, κύκλος. Ἡ συνήθεια λέγει ὅτι «Τροχὸν» καὶ τὴν κυκλοειδῆ αὐλὴν, τὴν σχῆμα τροχοῦ κεραμεικοῦ ἔχουσαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στρεφομένης ἀκοντίζεταί τι. (ἡ μεταξὺ τοῦ τροχὸς καὶ τρόχος διαφορὰ εὑρηται παρ' Ἀμμων. σελ. 137. παρβλ. καὶ Valck. σελ. 217.

Τροχώδης, ὁ, ἡ, ες (τροχὸς, εἶδος). Σχῆμα τροχοῦ ἔχων, τροχῷ ὅμοιος.

Τρόχωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, τροχός, ἀριθμ. 6.

Τρυβλίον, τό. Πινάκιον, ὄγκος κεραμοῦν ἐν ᾧ φαγητὰ ἢ ἐμβάμματα ἐμβάλλεται, ὀξυβάφιον, πίστον, καὶ κύαθος, ποτήριον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 278. (τὴν ἐκ τοῦ τρύω παραγωγὴν τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν οἱ πλείστοι ὑπέλαβον καὶ ἐσχημάτισαν τὸ τρυβλίον ὡς ὑποκορ. τοῦ τρύω, ἥτις αὐτὴ δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ, ἀποβάλλει παντάπασιν ὁ Πασσοβ. παρ' ᾧ ἡ λέξις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὑποκορ. ἔννοιαν, μᾶλλον δὲ ὑπολαμβάνει αὐτὴν σχηματισθεῖσαν ἐκ τινος μὴ ὑπαρχούσης πλέον ἀρχαίας ῥίζης ληγούσης εἰς η ἢ εις.)

Τρυγαβόλιον, καὶ τρυγηβόλιον, τό (τρύγη, βάλλω). Τόπος, εἰς ὃν κάρπους συλλεγομένους καὶ ξηροὺς ἀπετίθεντο, καὶ τοὺς ἐφυλάττον ἐπὶ ὅλον τὸν χρόνον, Ἡσυχ.

Τρυγάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρύγη). Κόπτω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ συνάγω αὐτούς, ἀφ' οὗ ἤδη ὡριμάσωσι, θερίζω, συνάγω τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ σταφυλῶν, ἤτοι τρυγῆς ἀμπέλου· «ὅτε τρυγόωσιν ἀλωήια», ἀντὶ τρυγῶσιν, Ἰλ. Σ, 566. καὶ Ὀδ. Η, 124. Ἡσ. ἀσπ. 297. ἔτι καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἡμέλι τρυγᾶσθαι, Μοσχ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ, κόπτω, συνάγω ἄνθη. Μελεαγρ. β', 1. «Χειρὶ τρυγήσας ἄνθεα, ὡσαύτως καὶ κῆπον τρυγᾶν, Λόγγ. 2. 4. 2) Μεταφορικ. «Τρυγῶ τιμάς», ἀντὶ τοῦ, αἴρομαι ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω, μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. ὡς τὸ κερδαίνεσθαι, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τρυγῶ, ἤτοι τὸν ἀπολαμβάνω. 4) παροιμ. ῥητὸν τρυγᾷν, πρόσωπα. ἀμπέλους, ἤτοι, τρυγῶ, συνάγω σταφυλὰς ἀπὸ ἀφυλάκτους ἀμπέλους, λέγεται ἐφ' ὅσων ἐπιχειροῦσι τι ἔνδοξα οὐδεὶς φόβος αὐτοὺς ἐπαπειλεῖ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 883 Σφῆκ. 634.

Τρύγγας, ὁ. Πτηνόν τι, περὶ οὗ ὁ Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. ή, 3. λέγει· «Σχοινίκος καὶ κίγκλος καὶ ὁ τρύγγας», ἔνθα ἡ γραφὴ φαίνεται ἀμφ.

Τρυγερός, ά, όν (τρύξ), ταὐτὸν τῷ, τρυγώδης, Ἡσυχ.

Τρυγετός, ὁ, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, τρυγητός.

Τρυγόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω, Ἡσυχ. ἴδε τρύγη, 2.

Τρύγη, ἡ (τρύγω). Πᾶς καρπὸς, ὃς τις θερίζεται ἢ συνάγεται, οἶτος, πυρὸς, κριθὴ, καὶ

πᾶς ἄλλος καρπός, ὁς τις κόπτεται καὶ συλλέγεται ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, οἷον γεννήματα, ὀπώρα, οἶνος κ.τ.τ. Ἴμ. Ὀμ. Ἀπολ. 55. ἢ κατὰ Φώτ. »Τρύγη«, πᾶσιτὸς καρποῦ συγκομιδή. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τρύγαν, ὁ ὁηλοῖ τὸν Δημητριακὸν καρπόν, ὡς ὁηλοῖ τό, »Ἀθηφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγουν· ὅθεν, ἀμπέλων τρύγη, τὸ παρ' ἡμῖν τρυγος, συνήθ. ἔλεγομεν τρύγημα. Ἡσυχίης παρὰ Στοβαίῳ λόγ. ιγ'. 2) Ξηρότης, ξηρασία, ἀχμός, Νίκανδρ. Θηρ. 367. (πιθαν. συγγεν. τῷ, φρύγω, φρύττω, διὰ τὸ εἶναι ᾀδὲ τὸν τρυγώμενον σῖτον πεφρυγμένον, ἐξηραμένον.)

Τρυγηβέλιον, τό, = τρυγαβόλιον.

Τρυγήσιμος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τρύγον, ὃν δύνασαί τις τρυγῆσαι ἢ ἔφυτα διὰ τρύγημα, ὥριμος, ἔγκαιρος, Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Τρυγητις, εος, ἡ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, τρύγος, σύναξις τῶν καρπῶν.

Τρυγητήρ, ῆρος, ὁ (τρυγάω). Ὁ τρυγῶν, τρυγητής, ὁ τρυγῶν τὰς ἀμπέλους, Ἡσίοδ. Καὶ ὄνομα ἀστέρος, Σχολ. Ἀράτ. ὅθεν

Τρυγητήριον, τό. Τὸ δι' οὗ πιέζουσι τὰς σταφυλὰς πιεστήριον.

Τρυγητής, οῦ, ὁ. Ὅς τις τρυγᾷ, = τρυγητήρ ὅθεν

Τρυγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, εἰς τὸν τρύγον, ὁ διὰ τὸ τρύγος ὤν.

Τρύγητος, ὁ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, ἡ τῶν καρπῶν συλλογή, τὸ τρύγος, καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τρυγῶσι καὶ συνάγουσι τοὺς καρποὺς, τὸ φθινόπωρον. 2) ἔτι ταὐτὸν τῷ τρύγη, τρύγος, πᾶν ὅ,τι τρυγᾶται, ἢ συλλέγεται, ἐπὶ καρπῶν. Ἀρκάδιος δὲ ὁ Γραμματικὸς λέγει· »Τρύγητος ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν, τρυγητὸς δὲ (ὀξυτόνως) τὸ τρυγώμενον, ἤτοι ὁ τρυγώμενος βότρυς« ὑπῆρχε μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διαφωνία τις περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης.

Τρυγήτρια, ἡ. Ἡ τρυγῶσα ἢ τρυγητὸν ἔχουσα, Δημοσθ. Ἐπιλ. τοῦ τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ γεννήματα καὶ καρποὺς τρώγων· ταὐτὸν τῷ, σιτοφάγος, καὶ ὀτρυγηφάγος, καὶ ἀτρυγηφάγος, Πλούταρχ. Συμπ. η', 8.

Τρυγηφανίος, ὁ (φαίνομαι). Πιρὰ Πολυδ. ξ. 17. »Οἶνος τρυγηφανίος«, ὁ δευτερίας, ὁ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεσμένος οἶνος, Ἰουβ. Δεῖτ. (τὸ λάγκερον κρατεῖ), ὃς τις ἐν ζ, 151. ἀντὶ τούτου καὶ »Τὸ τρυγοφανίου« ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ ἐκ τῶν σταφυλῶν πιεσθέντων ἀποῤῥεῦσαν.

Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρύγην, καρποὺς, γεννήματα καὶ ἐξαιρτ. οἶνον φέρων, Ὁμ. Ἴμ. Ἀπολ. 539.

Τρυγία, ἡ ταὐτὸν τῷ, τρυξ, τριγιά, Γεωπονικ. πολλ' ἀμφ.

Τρυγίας, ου, ὁ (τρύξ). Ὁ ἀκάθαρτος οἶνος (λάπη, λοῦνη τοῦ κρασίου), ἡ ὑποστάθμη τοῦ οἴνου, ὁ τεθολωμένος οἶνος, Ψαλμ.

Τρυγίζω (τρυξ). Τρυγίας γίνομαι, ἡ τρυγίαν, καταπατῶ ἀφίνω, ἀμφ.

Τρυγινος, ίνη, ινον (τρυξ). Ὁ ἐκ τρυγίας ἢ πλήρης τρυγίας ὤν.

Τρυγικός, ἡ, όν (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίου κατεσκευασμένος, »τρυγικὸς χορὸς«, Ἀριστοφ. Ἀχ. 628. ταὐτὸν τῷ τρυγῳδικός.

Τρύγιος, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. (διαίτ. Τγ. β'.) ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ὀλύρα, ἀμφ.

Τρυγλητήριον τρύπανον· παρ' Ἱπποκρ. (περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, 24.) πιθαν. ἀντὶ τρωγλητηρίου.

Τρυγόβιος, ὁ, ἡ, ον, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, τρυσίβιος. Πολυδ. ξ. 7

Τρυγοδαίμων, ονος, ὁ (τρυξ, δαίμων), ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 296. καλεῖ τοὺς τρυγῳδοὺς »Τρυγοδαίμονας«, ἤτοι δαίμονας, πνεύματα τῆς τρυγὸς, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, κακοδαίμων, ἐμπαίζων αὐτοὺς ὡς ἀχρείους κωμῳδοὺς.

Τρυγοθέρπτης, ου, ὁ (τρυξ, θέρπω). Παιδιά τις, ἔνθα ῥίπτοντές τι εἰς ἐν ἀγγεῖον πλῆρες γλεύκους, ἐζήτουν αὐτὸ νὰ τὸ ἐκβάλωσι διὰ τῶν χειλέων, Πολυδ. ϛ', 124. »Ἡ δὲ τρυγοθέρπτης τοῦ γλεύκου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι εἰς τρυγὸς λεκάνην καταδῦνος, περιάγοντα ὄπισθ τῷ χείρε, τὸ στόμα τε ἀναλέσθαι.«

*Τρυγόζω, ἐπὶ τρυγόνων, Ἡρωδιαν. ΑΒ. 3. σελ. 1452. ταὐτὸν τῷ τρύζω.

Τρυγοπέω, ὦ. Διηθῶ, ὑλίζω, στραγγίζω, τὸν οἶνον διά τινος πανίου, ἢ διηθητηρίου, διὰ νὰ ἐκβάλλω ἀπ' αὐτοῦ τὰ στέμφυλα, καὶ νὰ τὸν καθαρίσω, ἐκ τοῦ

Τρυγοπος, ὁ (τρυξ, ἵπος). Ὑλιστὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, ὑλιστήριον, διηθητήριον, σκευολιστήριον, εἰς οὗ ἐστράγγιζον καὶ ἐκαθάριζον τὴν ὑποστάθμην τοῦ οἴνου ἢ τὴν τρυγίαν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1088. Lob. Φρυν. σελ. 303.

Τρυγοσέω, ἰδὲ ἐρυγανάω.

*Τρυγόνειον, τό, ὑποκορ. τοῦ Τρυγών, Φιλοδ. παρὰ Σουϊδ. ἐν λέξει Σαβακῶν.

*Τρυγόνειος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τρυγόνος ὤν, ὁ εἰς τρυγόνα ἀνήκων, τὸ τρυγόνειον, φυτόν τι ἄλλως περιστερεὼν λεγόμενον.

Τρύγος, ὁ, νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, τρύγη, Spoha Ανεκφρ.

Τρυγόφιν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. τοῦ τρυγάω ἀντὶ τοῦ, τρυγῶεν, Ἰλ. Σ, 566.

Τρυγῳδέω. ὦ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδέω.

*Τρυγώδης, ὁ, ἡ, ες (τρυξ, εἶδος). Εἶδος γλεύκους ἔχων, ἔμοιος μὲ γλεῦκος, μὲ μοῦστον, ἢ πλήρης γλεύκους ὤν.

Τρυγῳδία, ἡ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδία· ὅθεν

Τρυγῳδικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, κωμικός, κωμῳδικός.

Τρυγῳδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· ταὐτὸν τῷ, κωμῳδοποιός, Ἀθήν. γ', σελ. 117.

Τρυγῳδός, ὁ (τρυξ, ᾠδή). Κυρίως, γλεύκους ἢ τρυγίας ἀοιδός, οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ πρῶτον ὁ κωμῳδός, ἢ ὅτι ὁ ἀοιδὸς τρύγα ἤτοι νέον οἶνον, γλεῦκος ἐπαῖνον ἐλάμβανεν, ἢ ὅτι οἱ ἀοιδοὶ διὰ τὸ μὴ ὄντων ἔτι προσωπείων τὴν ἀρχὴν τρυγίᾳ ἐχρίοντο τὰς ὄψεις, ἵνα μὴ γνωρισθῶσι, ὡς Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 296. φησὶ κτὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνωρισθῶσι, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾠδὸν ποιήματα κατὰ τὰς ὀπὰς, ἀμάξαις ἐπικαθήμενοι«, ὡς καὶ Ὁράτιος πρὸς Pis. 275 δέχεται τὴν ἐκ τῆς τρυγὸς ἐπίλησιν, κατ' ἄλλους δὲ ἑρμηνεύεται ὁ τοῦ τρύγου ἀοιδὸς, ὁ ψέλλων παρ' αὐτοῖς τοῖς τρύγοις, ὅτε ἐτρύγων τὰς ἀμπέλους, ἆρα οὐχὶ ἐκ τοῦ τρυξ, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρύγη, καὶ ἐντεῦθεν τρυγῳδέω, τρυγῳδία, τρυγῳδικός, ἀντὶ κωμῳδέω, κωμῳδία, κωμῳδικός« καὶ Ἀθήναιος (β', σελ. 40.) φησὶν· »Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας εὕρεσις· εὑρέθη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τῆς τρύγης καιρὸν, ἀφ' οὗ δὲ καὶ τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία« καὶ Σχολ. Πλατ. (σελ. 153.) »Κωμῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος καὶ αὐτὴ πρὸς ἄμιλλαν ᾠδῆς, πρότερον μὲν ἐφ' ἁρπαγῇ τινι καὶ καρπῶν συγκομιδῇ γινομένη, μετὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ διαβολῇ καὶ ἐνδείξει πονηρῶν προσώπων τε καὶ πραγμάτων εἰς σωφρονισμὸν ποιουμένη, καθ' ἣν τῷ νικῆσαντι γλεῦκος ἐπαῖνον ἐδίδοτο, ὃ τρύγα ἐκάλουν παρ' ὃ καὶ ἤδη τὸ πρὶν τρυγῳδία κοινῶς ἐλέγετο· ὕστερον δὲ, διὰ τοῦ κατὰ κώμας ἄρξασθαι ταύτην, πρὶν εἰς ἄστυ μετελθεῖν, κωμῳδία ὠνομάσθη«. Ἐκ τῶν ᾠδῶν τούτων, μετὰ συρτοῦ χοροῦ συνηνωμένων, ἀνεφύη κατ' ἀρχὰς ὁ Σατυρικὸς χορὸς, καὶ μετὰ ταῦτα τακτική τις πρᾶξις ἢ δρᾶμα, ὡς ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τραγῳδία. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 886. ἀναφέρει »Τρυγῳδικὸς χορὸς«, ἀντὶ τοῦ, κωμῳδικός· καὶ ἐν στίχ. 628. »Τρυγικὸς«, ἀντὶ τοῦ, κωμικὸς χορὸς· οὐδέποτε δὲ ὅεν ἐλήφθησαν αἱ λέξεις τρυγῳδὸς, τρυγῳδέω, τρυγῳδία κ.τ.τ. ἀντὶ τοῦ τραγῳδὸς, τραγῳδέω, τραγῳδία, ἐκτὸς μόνον χάριν ἀστειτμοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἤχων αὐτῶν, Bentl, opuscul. philol. σελ. 317.

Τρυγών, όνος, ἡ (τρύζω). Πετεινὸν γνωστὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν περιστερῶν, τρυγόνα, ἡ, τουρτούρα, τὸ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ τρυγόνι λεγόμενον. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ϛ', ιά', 2. καὶ Ἀθήν. ϛ'. σελ. 394. »Ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ περιστερῶν μὲν ἓν γένος, εἴδη δὲ πέντε εἶναι. — ἡ δὲ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τερρὸν· αὕτη δὲ ϑήρους φαίνεται, τὸν δὲ χειμῶνα φωλεύειν Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ιβ', 10. »Ἡ γάρ τε τρυγὼν καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως ᾄδέγγεται, ᾄδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὡς φασι, πάμπαν ἥδιστα. — καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ ὁράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες· ὅθεν καὶ παροιμία »Τρυγόνος λαλίστερος«· ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, ἢ φλυαρούντων, παρβ. καὶ Θεόκρ. 15, 88. Meineke Μέναιδ. σλ. 148. 2) Ἰχθύς τις ϑαλάττιος, κέντρον ϑηλητήριον ἔχων κατὰ τὴν οὐρὰν. Ἀριστοτ. α', ε'. 1. τρυγόνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Pastinaca raja, Λιν. Παίζεται δὲ τὸ ζῶον, καὶ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν, Φώτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἀντὶ τοῦ, συζυγος, σύντροφος, ἐρωμένη· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρυγὼν, — καὶ σύντροφος«.

Τρυγωνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τρυγῶνα (τὸν ϑηλάστιον ἰχθὺν) ἀνήκων, Ὀππιαν. Ἀλ. β', 480.

Τρύζω, μέλ. ύσω. Ψιθυρίζω, γογγίζω, συρίζω, βαβράζω, βομμῶ ἢ μουρμουρίζω, ἐκβάλλω γοερὸν ἢ λιγυρὸν τινα ἦχον, λέγεται κυρίως ἐπὶ τῆς βατείας καὶ διὰ τοῦ λάρυγγος φωνῆς τῆς τριγόνος, ὡσπίτως ἐπὶ χελιδόνων, ἀρτιγεννήτων πτηνῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ μουρμουρίζω, γογγίζω, γοάω ἐκφράζων ἀϑυμίαν τινὰ ἢ ἀπαρέσκειαν, ὡς μή μοι μοιτρόζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος«, Ἰλ. Ι. 311. ἔτι δὲ ἐπὶ πολυλογίας καὶ φλυαρίας, καὶ ἐπὶ ταραχῆς πολλῶν ὁμοῦ ϑορυβούντων ἀνθρώπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρύζει, γογγύζει, ψιθυρίζει«, καὶ »Τρύζεται, ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται« καὶ Φώτ. »Τρύζει, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ, παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀδολεσχεῖ, παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, κορκορυγεῖ, βορβορυγεῖ, ἐπὶ γοργορισμοῦ (βορβορυγμοῦ) τῆς κοιλίας, ἢ τῶν ἐντοσίων τοῦ σώματος, ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος φαίνεται, ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. (διαφέρει τὸ τρύζω ἀπὸ τοῦ τρίζω, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκπέμπει ἦχόν τινα ἢ τόνον βαθύτερον καὶ βαρύτερον, τὸ δὲ τρίζω καθαρώτερον καὶ ὀξύτερον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 714. ἔτι δὲ τὸ τρύζω ἀνάμφ. συγγεν. τῷ τρύω)

*Τρυήλα, ἡ, = τρυήλης.

Τρυήλης, ου, ὁ (τρύω). Τέρατρον, ὄργανον μαγειρικὸν, δι' οὗ ἀνακατώνει καὶ ταράττει ὁ μάγειρος τὰ φαγητὰ, τορύνη, ἡ δοίδυξ. Λατιν. trua, trulla. Λουκιαν. Λεξιφ. ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »Τρύηλις, ζωμήρυτις,« καὶ κατωτέρω »τρυπήλα, τορύνη«.

Τρυλλίζω, καὶ, τρυλίζω· ταὐτὸν τῷ, ϑρυλλίζω. Ἱπποκρ. (περὶ τῶν ἐντὸς παθ. 7.) ἔνθα τὰ

χειρόγραφα »τρύζειν» ἔχουσιν. Ὁ Πολυδ. (ε', 89.) ἐκφράζει διὰ τούτου τὴν φωνὴν τῶν Ὀρτύγων· καὶ ἐν δ', 109. ἔχει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἐντρυλλίζω, καὶ ἁρμην. διὰ τοῦ, ἐμβοάω· ἔστι δὲ συγγεν. τῷ τρύζω.

Τρῦμα, τό (τρύω), = τρύμη, ἡ. Ὀπή, τρύπα.

Τρυμαλιά, ἡ (τρυμ), = τρύμη. Ὀπή, τρύπα, Σοταδ.

Τρυμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τρῦμα. Μικρὰ τρύπα.

*Τρύμη, ἡ (τρύω). Ἡ τρύπα, ὀπή, ἐξαιρ. ἡ διὰ τῆς τριβῆς γινομένη ἐπί τινος σώματος. 2) τροπ. ὡς τὸ τρῖμμα, ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι γεγυμνατμένος, εἰδήμων, πεπονηρευμένος, πανοῦργος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448.

Τρύξ, τρυγός, ἡ (τρύγω) Τὸ γλεῦκος, ὁ νέος καὶ ἀδιήθητος οἶνος, ὁ μοῦστος, πρῶτον παρ' Ἡσιοδ. Ἔργ. 609. Αἰλιαν. Ἐπιστολ. ζ'. »Τρύγα ἀπὸ ληνῶν» καὶ παροιμ. τρύξ κατ' ὀπώραν, ἤτοι μοῦστος, ὃς τις δὲν ἔβρασεν ἀκόμη, δὲν ἐζυμώθη, πρὸς δήλωσιν πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον εἶστε δὲν ἀπεφασίσθη, τὸ ὁποῖον εἶστε μέλλει μεταίωρον, Νικάνδρ. 2) τρυγία, ὑποστάθμη, κατακάθισμα, λεύκη, λάσπη τοῦ οἴνου, ἐλαίου κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σιδήρου αὐτὸ τοῦτο, σκωρία· »τρὺξ σιδηρήεσσα», Νικ. παρὰ Lob. Φρυν. σελ. 73. 3) »Τρὺξ οἴνου ἑπτὴ, ἡ πεφρυγμένη», ἤτις ἄλλως καὶ, φάκη, λέγεται, Faecula· τὸ τρυμοτάρταρον, ἡ κριμοτάρταρον. Tartaro, Ἰταλ. 4) »Τρύγες στεμφυλίδες», καὶ, ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρύξ, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀποθλιβόμενος μετὰ ταῦτα οἶνος, ὁ δευτερίας οἶνος, Iora. Λατν. καὶ ἄλλως. τρυγηφάνεις. 5) τροχίσκοι τρυγὸς ἢ ῥυπτόμενα, Θεόφρ. μικροὶ τροχοὶ κηλίδων· ὅθεν

*Τρυξώδης, ὁ, ἡ, ες, νεωτερ. τύπος ἀντὶ τρυγώδης.

Τρύος, τό (τρύω)· ταὐτὸν τῷ, πόνος, κόπος, μόχθος, »Πολὺ τρύος εἴλατεν ἔξω». Ἀνώνυμος παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Τρῦπα, ἡ (τρύω), = τρύπη. Ὀπή. Εὐσταθ. ὅθεν

Τρυπελώπηξ, ηκος, ὁ (ἀλώπηξ). Ἡ ἀπαντάχοῦ διατρυποῦσα ἀλώπηξ, καὶ ἐνταῦθεν ὅς τις τρυπάνει, χοίνεται παντοῦ, πολύτροπος, Φρύν.

Τρυπάνη, ἡ (τρυπάνω). Τὸ τρυπάνιον, ἀρίδιον· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, οὗ οὗ τρυπῶσι τὰ ξύλα, Ἡσύχ.

*Τρυπανία, ἡ. Ὁ ἀπὸ τῆς λαβίδος τοῦ τρυπανίου κρατούμενος ἱμὰς, τὸ λωρίον, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀπὸ τὴν λαβὴν τοῦ τρυπάνου.

Τρυπανίζω, μέλ. ίσω. Διὰ τῆς τρυπάνης τρυπῶ, διατρυπῶ, πλήττω.

Τρυπάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρύπανον. Μικρὸν τρυπάνι.

Τρύπανον, τό (τρυπάω). Ὄργανον τεκτονικὸν, δι' οὗ τρυπῶσι ξύλα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα· τέρετρον, τρυπάνη, Ὀδ. Ι, 385. »ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νηΐον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δὲ τ' ἐναρδὲν ὑποστείουσιν ἱμᾶντι πᾶσιμοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἔμμενες αἰεί» ἔνθα ὑποτίθεται μέγα τι εἶδος τρυπάνου, τὸ ὁποῖον δεδεμένου μετά τινος τόξου ἢ ἱμάντος περιδονεῖται δι' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, ὡς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τῶν τορνευτῶν. Ὁ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 460. παραφράζει τὴν Ὁμηρικὴν ῥῆσιν οὕτωσί· »Ναυπηγίαν ὡς εἴ τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῦν χαλκοῦν τρύπανον κωπηλατεῖα. Τοῦτο τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡλιοδώρου (Χειρουργ. Παλ. σελ. 93.) ἀρίς, ἴδος, ἡ· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀρίς, καὶ ἀρίδα, τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον. 2) παρ' Ἱπποκρ. »Τρύπανον ὀξὺ καὶ εὐθύ», ὄργανόν τι χειρουργικὸν εἰς εἶδος τρυπάνου, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ὀστᾶ τῆς κεφαλῆς, τὸ παρὰ νεωτέροις Perforativ - Trepan· ἕτερον εἶδος φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ παρὰ Γαληνῷ καὶ ἄλλοις »Ἀβάπτιστον» λεγόμενον· οὐ τινος ἡ μὲν κορυφὴ ὀξεῖα ἐστὶν, ἀλλ' εὐθὺς μετ' αὐτὴν ἔχει παχύτητά τινα, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εἰς τὸν ἐγκέφαλον εἰσχώρησιν αὐτοῦ. 3) Τὸ τριβόμενον ξύλον εἰς τὸ ἀνάπτειν πῦρ· ἴδε πυρεῖον.

Τρυπανοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τὸ τρύπανον ἔχων, κρατῶν· ἡ λαβὴ (τὸ μανίκιον) τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρῦπα, τρύπη). Ὀπὴν, τρύπαν ποιῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ, διαπείρω, διατρέω. Ὀδυσ. Ι, 384. »Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ» κατὰ Θωμ. Μ. ἔστιν ἡ λέξις μὴ Ἀττικ. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ', α', 21. »Ὥπερ Λυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον» παρὰ Δικαιταῖς »Ψῆφοι τετρυπημέναι· αἱ καταδικαστικαί. — Λέγεται ἔτι καὶ ἀτελοῦς ἐννοίας, ὡς τὸ παραίω, Θεόκρ.

*Τρύπη, ἡ (τρύω)· ὡς τὸ τρῦπα. Ὀπή. (τὸ ῦ μακρόν, Ἰδε Α. Π. σελ. 801.)

Τρύπημα, τό (τρυπάω). Ἡ τετρυπημένη διὰ διὰ τοῦ τρυπάνου τρῦπα, ὀπή, καθόλου πᾶσα τρῦπα· »Τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις τρύπημα». Εὐπολις παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ

Τρύπησις, εως, ἡ (τρυπάω). Τὸ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητήρ, ῆρος, ὁ (τρυπάω). »Χαλκοῦς ἢ κεραμοῦς τρυπητῆρι· ἀγγεῖόν τι διατρυπημένον, ἢ πολλὰς ἔχων ὀπὰς, τρύπας, Παλ. Μοῦσ. ὅπερ ὁ Πολυβ. ἐν κ', 44. »Ἀγγεῖα κεραμαῖα τετρυπημένα» λέγει.

Τρυπητής, οῦ, ὁ (τρυπάω). Ὅς τις τρυπᾷ, ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (τύρω, ἀνήρ). Ὁ καταπονῶν, κολάζων, ἀνιῶν, ταλαιπωρῶν, θλίβων, βασανίζων ἢ ἐνοχλῶν τοὺς ἀνθρώπους· παρὰ Σοφοκλ. εἰς Φιλοκτ. 209. »Αὐδὰ τρυσάνωρα, ὅπου ὁ Brunk. Συειδ. ἐσφαλμ. ἑρμην. παθ. ἀντὶ τοῦ, »Τρυσάνορα», ἤτοι φωνὴ ταλαιπωρουμένου καὶ καταπεπονημένου ἀνδρός.

Τρυσίβιος, ὁ, ἡ, ον (τρύω, βίος). Ὁ καταθλίβων, βασανίζων, κατατρίβων, ἐξαντλῶν τὸν βίον, Ἀριστοφ. Νεφ. 421. »Φειδωλοῦ καὶ τρυτιβίου γαστρὸς» κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. Παρὰ Πολυβ. ς', 27. ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ τὸν βίον, ἤτοι ὁ φειδωλῶς καὶ ταλαιπώρως ζῶν. (-υυυ)

Τρυσίππιον, τό (τρύω, ἵππος). Οὕτως ἐλέγετο τὸ ἐγκεκαυμένον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔβαλλον ἐπὶ τῆς γνάθου γηραλέου τινὸς καὶ ὀδυνάτου ἵππου, ὃς τις δὲν ἐχρησίμευε πλέον εἰς τὰς χρείας τῆς πολιτείας, Εὐστάθ. »Ἔγκαυμα, ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ· καὶ κατὰ Φώτ. »ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῷ ὅμοιον· κατὰ δὲ Ἡσύχ. »Τρυσίππιον, τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον, ἵνα μὴ στρατεύωνται· τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων.

Τρῦσις, εως, ἡ (τρύω), κυρ. Τριβὴ, ἀποτριβὴ, καὶ ἐνταῦθεν πόνος, κόπος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, βάσανος, ἐκνεύρωσις.

Τρύσκω, μέλ. τρύξω, ταὐτὸν τῷ, τρύω, τρύχω, Ἡσύχ. ἀλλ' ἔτι καὶ ὡς τὸ τρύγω, τρυγέω· ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω· αὗται δὲ αἱ λέξεις πιθαν. δὲν ὑπῆρχον εἰς χρῆσιν οὐδεμίαν, ἀλλ' ὑπὸ μόνων τῶν Γραμματικ. ὡς ῥίζαι τοῦ τρύγη καὶ τρυγάω καὶ ἄλλων τοιούτων ἐσχηματίσθησαν, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τερύσκω, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, τύρω·» καὶ »Τρυγεῖ, ξηραίνει· καὶ, ἔτρυγεν, ἐξηράνθη.

Τρυσμός, ὁ (τρύζω). Γογγυσμός, ψιθυρισμός, μουρμούρισμα.

Τρυστός, ἡ, όν (τρύω). Εὔτριπτος, εὐκόλοτριπτος, εὔκολος εἰς τὸ τρίβεσθαι, εἰς τὸ θραύεσθαι, εὐθραυστος, καὶ ἐντεῦθεν τρυφερὸς, ἁπαλὸς, ἀσθενὴς, λεπτὸς, μαλακὸς, ὅθεν ὁ Σαλμάσιος παράγει τὸ Λατ. rossolus.

Τρυταυάω, μελ. εύσω. Σταθμίζω, ζυγοστατῶ, ζυγίζω, ἐκ τοῦ

Τρυτάνη, ἡ. Ζυγαριά, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιάζομεν, καὶ αὐτὴ ἡ πλάστιγξ, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 39. Δωρκ. »Σταχάνη·» ὅθεν καὶ παροιμία »Δικαιότερος τραχάνης· Δημοσθέν. περὶ Στερ. »Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥάπον ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβαλοῦλευκαν· λέγεται δὲ καὶ ὅλη ἡ ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἧς ἑκατέρωθεν τὰ ταλαντα καὶ αἱ πλάστιγγες· κυρίως δὲ ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ, Λατ. trutina

Τρυτάνοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ θήκη τῆς τρυτάνης, Σουίδ.

Τρυφάλεια, ἡ, Ιρανός, περικεφαλαία· συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἔστι ἐκ τοῦ τρὶς καὶ φάλος, ἤτοι περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς φάλους· ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 255. ὑπολαμβάνει ἐξ ἐναντίας, ἔτι τὸ τρυφάλεια δὲν ὑπῆρχεν οὐδέποτε ἐπίθ. ἰδιαιτέρας τινὸς ἐξαιρέτου ἀσπίδος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαμβάνετο ὡς κοινὸν ὄνομα ὅλων, διὸ καὶ παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ τρύω, καὶ ὑποτίθησιν περικεφαλαίαν τινὰ ἔχουσαν τρυπημένον ἐπ' αὐτῆς τόξον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐπιτιθεμένου λόφου, κατ' αἰτίθεσιν τῇ καταίτυξ. ὡσαύτως καὶ Heinr. Ἡσ. Ἀπ. 197. ἀναιρεῖ τὴν ἀχρι τοῦ δὲ παραδεδεγμένην παραγωγ. τῆς λέξεως.)

*Τρυφάλη, ἡ, = τρυφάλεια, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Τρυφαλίς, ίδος, ἡ (τρύπη). Τμῆμα, κομμάτι, μερίδιον, Λουκιαν. Λεξιφ. »Τυροῦ τρυφαλίς· τμῆμα ἁπαλοῦ τυροῦ· ἔνθα ἄλλοι »Τροφαλίς· ἀναγινώσκουσι, τὸ δὲ τρυφαμὶς παρὰ Δρακ. ἔστι πιθαν. ἡμαρτ. ἀναγν

Τρυφαξ, ακος, ὁ. Τρυφηλὸς, ὁ μετὰ τρυφῆς ζῶν. Ἱπποδρομος παρὰ Στοβ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ

Τρυφάω, ῶ, μελ. ήσω (τρυφὴ). Μετὰ μαλακότητος καὶ τρυφῆς ζῶ, ἢ τρυφηλῶς ποιῶ τι, ἡδυπαθέω, χλιδάνω, τρυφηλὸς εἰμὶ, σπαταλῶ, διάγω βίον πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν, διαιτῶμαι ἐν ἁβρότητι καὶ τρυφῇ, ἀσωτεύω εἴς τε Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Τρύφα μὲν ταῖς ἑταίραις καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, καρτέρει δὲν ἐν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν· μιμοῦ τοὺς τρυφηλοὺς κατὰ τὸ ἔνδυμα. Καὶμεγαλοπρεπῶς διαιτῶμαι, εὐφροτύνως καὶ μετ' ἀρετκείας ζῶ· καὶ ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Εἰρεπ. Ἰαέα. 552. »Τρυφᾷ ὁ δαίμων· ἡ τύχη ἐμπαίζει, ὑβρίζει.

Τρυφεραίνομαι, ἀποθ. παθητ. (τρυφερὸς). Τρυφηλὸς γίνομαι, διὰ τρυφῶν καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρομαι, ἐκνευρίζομαι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 688. τρυφερανθείς.

Τρυφεραμπέχονος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερὸς, ἀμπεχόνη). Ὁ τρυφερὰν ἀμπεχόνην ἔχων, τρυφερὸν, ἢ ἁπαλὸν φόρεμα φορῶν, παρ' Ἀθην. ιβ', σελ. 26.

*Τρυφερεύομαι (τρυφερὸς), = τρυφεραίνομαι.

*Τρυφερία, ἡ (τρυφερὸς), = τρυφερότης.

Τρυφερόβιος, ὁ, ον (τρυφερὸς, βίος). Ὁ τρυφερὸν βίον ἄγων, ἀκροδιαίτως ζῶν. Σουίδ. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 232

Τρυφερός, ά, όν, καὶ, -ρὸς, ἐπίρ. (τρυφὴ). Ἁπαλὸς, μαλακὸς, ἁβρὸς (δελικάτος), 2) ἀδύνατος, χαλαρὸς, διάλυτος, ὁ ῥαδίως βλαβῆναι δυνάμενος, ἀσθενὴς, εὐθραυστος, ἠφοφθεὶς καὶ τρυφερόν ἐστι δι' ἀσθένειαν. Πλούταρ. Φωκ. 2. ὡς τὸ ἑλληνικὸν παρ' αὐτῷ συνεκτρόμενον »Θρίψις καὶ ἀσθένεια· καὶ ἡδυπαθὴς, μαλθακὸς, ἁβροβίαστος. Ὁ Διόδωρος καλεῖ οὕτω καὶ μαλακήν τι ἔνδυμα. Ἐσθὴς κατὰ μαλακότητα τρυφερά· ψιλὴ, λεπτή.

*Τρυφεροσάρκος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερὸς,

σάρξ). Ὁ τρυφερόν, μαλακήν, ἁπαλὴν σάρκαν ἔχων, ἁπαλόσαρκος.

Τρυφεροστήμων, ὁ, ἡ, ον (τρυφερός, στήμων). Ὁ τρυφερὰ, ἁπαλὰ ὑφασμένος, ἢ ὁ ἐξ ἁπαλοῦ στήμονος ὑφασμένος, ταὐτὸν τῷ, ἁβροστήμων, Σχολ. Λυκόφρ. 863.

Τρυφερότης, ητος, ἡ (τρυφερός), ταὐτὸν τῷ, ἁβρότης, ἁπαλότης, μαλακότης, τρυφηλότης, ἡ τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ τοῦ σώματος κατάστασις, ἢ ἰδιότης, μαλθακότης, Αἰσήν. ιγ', σελ. 544.

Τρυφεροχρώς, τρυφερόχρως, χρωτος, ὁ, ἡ, ων, καὶ τρυφεροίχρωτος (χρώς). Ὁ τρυφερὸν χρῶμα, μαλακὸν δέρμα ἢ χρῶμα ἔχων.

Τρυφερώδης, ὁ, ἡ, ες (τρυφερὸς, εἶδος). Ὁ τρυφερὸς, ἁπαλὴς ποιότητος ὤν, ὁ εἰς τρυφερότητα, μαλακότητα, ἢ ἡδυπάθειαν κλίσιν ἔχων. Ἐπίρ. τρυφερωδῶς, Φωτ.

Τρυφή, ἡ (θρίπτω). Μαλακότης, τρυφερότης, ἁβρότης, ἡδυπάθεια, ἡδονή, θλῖψις, χλιδή, ἐκπαίδευσις, σεικτροφία, σπατάλη, γαστριμαργία (ἐξαίρετωμα), ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, προπέτεια, ὑβριστικὴ καὶ καταφρονητικὴ ἀπάντησις, ἢ τρόπος, πολίτευμα, Πλούταρχ. εἰ. Θησ. Τρυφὴ καὶ τρυφῇ προτείνων τῷ ποδὶ. 2) μαλθακότης, ἀδυναμία, ἐωθρότης, παραλυσία. ὅθεν

Τρυφηλός, ἡ, όν, σπάν. ποιητ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τρυφερός.

Τρυφηλότης, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τρυφερότης.

Τρύφημα, τό (τρυφάω). Τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον, ἐφ' ᾧ τις τρυφᾷ ἢ εὑρίσκει ἡδονὴν, ἐφ' ᾧ τις ἀπαίρηται, μεγαλαυχεῖ, ἀλαζονεύεται, τὸ τρυφῆς αἴτιον, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1050. Λέκτων τρύφημα.

Τρυφητής, οῦ, ὁ (τρυφάω). Ὅς τις τρυφᾷ, ὁ τρυφηλὸς καὶ ἁβρὸς ζῶν, ἡδυπαθὴς, καὶ πολυήκης, γαστρίμαργος, ὅθεν τὸ τρυφητικὸν.

*Τρυφητίας, ου, ὁ, = τρυφητής.

Τρυφητιάω, ῶ. Τρυφῆς ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ ἐντρυφᾶν ἔχω, Κλήμ. Ἀλεξ.

Τρυφητικός, ἡ, όν (τρυφάω). Ὁ ἐν τρυφαῖς διαιτώμενος, ἢ κλίσιν εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἡδυπαθείας ἔχων, ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς, Κλήμ.

*Τρυφοκαλάτειρες, ἡ (καλάτειρες). Εἶδος γυναικείου ἐνδύματος λαπτοῦ καὶ πολυδαπάνου.

Τρῦφος, εος, τό (θρύπτω). Κλάσμα, θρύμμα, ἢ τρύμμα, τμῆμα, κομμάτιον, Ὀδ. Δ, 508. καὶ πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 181.

*ΤΡΤΦΩ, ἀχρηστ. θέμα τοῦ θρύπτω, τρῦφος, τρυφὴ, τρυφερὸς, κ. τ. τ.

*Τρυχηλός, ά, όν = τρυχηρός.

Τρυχηρός, ά, όν (τρῦχος). Τακώδης, ἐρριγμένος ἐσχισμένος, κατεμπαλωμένος, attritus Λατ. ὁ Εὐριπίδ. Τρωάδ. 496. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ παλαιῶν ἱματίων καὶ παλαιῶν ἐκμεμορφωμένων σωμάτων ἢ σαρκῶν. Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χροὰ πεπλων λακίσματα.

Τρυχίνος, ίνη, ινον (τρῦχος). Ὁ ἐκ τρυχῶν ἤτοι ῥακῶν κατεσκευασμένος, ῥακώδης, πλήρης ῥακέων.

Τρυχίον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ τρῦχος. Μικρὸν τρῦχος, ῥάκιον.

*Τρυχνή, ἡ καὶ

Τρύχνος, = στρύχνος.

Τρυχνόω, ταὐτὸν τῷ, τρύχω, καὶ τρυχόω, τρύω. Γαλην. Γλωσσ. ἀμφ.

*Τρῦχος, εος, τό (τρυχῶ). Τρίμμα, διατρίμμα, ἔξαιρ. ῥάκος, ἱμάτιον τετριμμένον, διαρρῶγές, ἢ τμῆμα ἱματίου παλαιοῦ, σκάφου, πεπαλαιωμένου ῥύπαρου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 9. «Ἰλλαὶ γὰρ καταπρεμάννυται καθάπερ τρῦχος ὀθονίου μακράων· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πανίχρον, πένθιμον φόρεμα, διὰ τὸ διαῤῥιγοῦσιν συνῆθ. τὰ ἱμάτια πρὸς ἐνδειξιν πένθους, Εὐριπ. «τρύχει πέπλωνα· καὶ «τρύχος πέπλωνα· καὶ ἁπλῶς «τρύχη» μόνον ἀντὶ τοῦ πένθιμα ἱμάτια· ἐντεκείμενος τοῖς Λευκοῖς· καθόλ. τμῆμα, κομμάτιον, κλάσμα. (οἱ παλαιοὶ Γραμματ. ἔγραφον τρύχος διὰ βραχέος ὑψιλον, ἀλλ' ἕλα τὰ παραδείγματα ὅσα ἁπαντᾶται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, καὶ ἡ ἐκ τοῦ τρύχω παραγωγὴ τῆς λέξεως ἀποδεικνύουσι τὴν διὰ τοῦ μακροῦ ὑψιλου γραφήν τρῦχος ἀναντιῤῥήτως, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 149. Ἀριστφ. Ἀχ. 425. Reisig synt. crit. de constr. antistr. σελ. 20) ὅθεν

Τρυχόω, ῶ, = τρύχω, Μίμνερ. 2, 12. ἴδε τρύχω.

*Τρύχω, μέλλ. ξω (τρύχω) Κατατρίβω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, φθείρω, ἐλαττόω «τρύχουσιν οἶκον» καταδαπανῶσι, ψθείρουσι τὴν περιουσίαν, Ὀδ. Α, 248. Π, 125. Τ, 133. Ἡσ. ἔρ. 307. καὶ «πτωχὸν οὐκ ἂν τις καλέοι τρύχοντα ἑαυτόν» Ὀδ. Ρ, 387. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐξαντλῶ, καταπονῶ, ἐξασθενῶ, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, στενοχωρῶ, καταθλίβω, Ὀδ. Α, 288. Β, 219. παρθ. καὶ Θεογν. 750 «λιμῷ τρυχώμεθα» Ὀδ. Κ, 177. ἀόριστ. «τρύχειν βίον ἐν κακότητι» καταφθείρω τὴν ζωήν μου ἐν δυστυχίᾳ, ἐν ταλαιπωρίᾳ, Θεογν. 909. καὶ ἐπὶ πολλῶν τὰ ὁποῖα κατατήκουσι τὴν ζωὴν, τὴν ὑγείαν, ὡς, ἔρωτες, πόθος, κ. τ. τ. Ἀπολλ. καὶ μετὰ Γεν. τρύχεσθαί τινος, ἤτοι κατατήκομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν ἔχω τοῦ νὰ ἴδω τινὰ, Ἀριστφ. Βατρ. 989. Ἐνεστ. τρυχόω εὕρηται σπαν. ὅθεν τρυχοῦται, Μίμν. 2. 12. παρὰ Νεωτερ. εὕρηται καὶ ἀόρ. ἐτρύχωσα, παθ. ἐτρυχώθην, παθτ. Παρακμ. τετρυχωμένος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπαν. τρυχόω. (τὸ ὑψιλον ἔστι ἀπανταχοῦ μακρόν.)

Τρύχωσις, εως, ἡ (τρυχόω) Κατάτριψις, θλῖψις, πόνος, βάσανος, ταλαιπωρία. (— ν)

Τρύω, ἐξ οὗ εὐχρηστ. ὁ παρακμ. τέτρυμαι, μετοχ. τετρυμένος, ἀπαρέμφατ. τετρύσθαι, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ τεύχω λαμβάνονται. Τρίβω, καταθλίβω, καταναλίσκω, ἀνωφελὲς ποιῶ, καταδαπανῶ, κατατήκω, καταπονῶ, κακόω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, καταθλίβω, ἐκνευρίζω, καταπόνῳ ἢ φθείρω, ἐλαττόω, ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις τινός, καὶ καταβαρύνω, στενοχωρῶ, ἐπιθλίβω, ὅθεν «Τετρυμένος» ἀντὶ τοῦ, καταπεπονημένος, ἐν Ἐπιγράμ. Παρὰ Πλάτ. Νομ. ζ. «Τῶν σφόδρα τετρυμένων μετὰ ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν ποιῶν, καὶ «τετρυμένοι ταλαιπωρίᾳσιν» Ἡροδ. 6, 12. Ruhnk. Τιμ. σελ. 47. ὡσαύτ. γῆραϊ, πενίᾳ τετρυμένος, κ. τ. τ. «τετρῦσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ» Ἡροδ. 1, 22. καὶ ἡλικίᾳ τετρυμένος εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ» Ἡροδ. 2, 139. ἰδίως δὲ τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐντρίβω. (ἔχει δὲ τὸ τρύω μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ΤΡΑΩ, ΤΡΕΩ, τιτραίνω, τρώω, τιτρώσκω, τρώγω, τείρω, Λατ. tero, κ. τ. τ. ὅθεν τρύσις, τρύχω, τρῦχος, τρυχόω, τρύσιμος, τρύπη, τρυπάνη, τρυμὰ, τρυμὴ, τρυμαλιὰ, θρύπτω, τρῦφος, τρυφὴ, τρυφάω, τρυφερὸς, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τρύζω, τρίζω.) [τὸ ὑψιλον ἔστιν ἀεὶ μακρὸν, ὅθεν ἡ γραφὴ τετρυμμαι, τετρυμμένος, ἥτις προέκυψεν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ τετριμμένος συγχύσεως, ἔστιν ἡμάρτημ. Wess. Ἡροδ. 2, 129. Ἰακ. Φιλ. Θεστ. 9, 4. Addaeus 3. ΑΠ. σελ. 179, 297.]

*Τρωαί, αἱ (Τρώς) Αἱ γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρωάδες, Ὅμ. ἴδε Τρῳάς.

*Τρωάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ Τρώς, συχνάκ. Ἐν Ἰλ. ἀεὶ κατὰ πληθ. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τρωάδα.

Τρωγάλια, τά, καὶ, τρωκτὰ, τὰ, (τρώγω) λέγονται οἱ καρποὶ καὶ ἄλλα εἴδη φαγητῶν, τὰ ὁποῖα τρώγονται ὠμὰ, καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὰ λοιπὰ μαγειρευμένα φαγητὰ οἷον ἀμύγδαλα, κάρυα, κάστανα, καὶ τὰ τοιαῦτα, Πολυδ. ς', 11. «Ἦν δὲ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καὶ ὅα καλεῖται, κέγκοι ῥοαῖ, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικὰ, ἃ καὶ νῦν βασιλικὰ, ἰσχάδες, σῦκα». Ὁ Αἰσήναιος ἐν ιδ'. ἔχει ἐξ Ἀριστοτ. «Τὸ μὲν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιστέον, ὅτον ἅδεσμα τρωγαλίου· τοῦτο γὰρ πάτριον τοὔνομα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεὶ ἐν τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται. Διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ πρῶτος ἑστιάτωρ προσαγορεύσας τραπεζαν. Οὕτως γὰρ ὁ ἐπιδορπισμὸς, τραγηματισμός τις ἐστίν, καὶ ἅδειπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα· σπαν. ἐν τῷ ἑνὶ. ἀριθ. μόνον παρὰ Πιν. ἔστι δὲ οὐδ. τοῦ

Τρωγάλιος, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) ταὐτὸν τῷ, τρωκτός, Ὅστις τρώγεται ὠμός, ἢ θραύεται, συντρίβεται, μὲ τοὺς ὀδόντας τρωγόμενος, τραγανιστός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τρωγάλιον δέρμα, τὰς μελικοκκίδας» ἐνθα ὁ Ἀλβέρτος ἔχει τοῦ Παργέρου τὴν ἀνάγνωσιν. «Τρωγάλιον· δέρμα τὰς μελικοκκίδας».

Τρώγλη, ἡ, (τρώγω) Ὀπὴ, τρύπα, χάραυλον, ἄντρον, ὅθεν

Τρωγλήτης, ου, ὁ. Εἶδος χελιδόνος ἐν ταῖς τρώγλαις τῶν πετρῶν καὶ τοῦ χείλους τῶν ποταμῶν κατοικοῦσα, πετροχελιδόνα.

Τρωγλίτης, ου, ὁ, = τρωγλήτης.

*Τρωγλῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος Σμύρνας, ἀρώματος, ὅπερ καὶ τρωγλοδύτις καλεῖται.

Τρωγλοδύνω = τρωγλοδύω.

*Τρωγλοδυτέω, Τρυπόνω, κρύπτομαι, κατοικῶ εἰς τὰς τρώγλας, εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ σπήλαια ἐκ τοῦ

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, (τρώγλη, δύω) Ὁ ἐν τρώγλαις διαιτώμενος, οἰκῶν, ὅστις εὑρίσκεται κατοικεῖ, κρύπτεται ἢ τρυπόνει εἰς τὰς πέτρας ἢ εἰς τὰς τρύπας. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. ιβ'. «Ἔστι δὲ τόπος οὗτος περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον· κατοικοῦσι σηλαδὴ μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ κατορύττουσιν», ὁ Ἡροδτ. 4, 183. ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικὸν «οἱ γὰρ Τρωγλοδύται Αἰθίοπες πόδας τάχιστοι ἀνθρώπων πάντων εἰσὶ, τῶν ἡμεῖς πέρι λόγους ἀποφερομένους ἀκούομεν· σιτέονται δὲ οἱ Τρωγλοδύται ὄφις καὶ σαύρας, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν· γλώσσαν δὲ οὐδεμιῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκατι, ἀλλὰ τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες.» 2) Ὄνομα πτηνοῦ τινος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Τροχίλου, ὅθεν

Τρωγλοδυτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἢ εἰς τὸ κατοικεῖν τρώγλαις, ἐν σπαῖς καὶ σπηλαίοις, «βίος τρωγλοδυτικὸς» καὶ Διοσκορίδ. β', 193. «Ἀραβία τρωγλοδυτικὴ», ἢ ὑπὸ τῶν Τρωγλοδυτῶν οἰκουμένη· καὶ ἐν ά, 78. «Τρωγλοδυτικὴ σμύρνα· ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῶν Τρωγλοδυτῶν γινομένη, ἢ ἐξ αὐτοῦ φερομένη.

*Τρωγλοδύτις, ιδος, ἡ = τρωγλῖτις.

Τρωγλόδυτος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τρωγλοδύτης. Ἀριστοτέλ.

*Τρωγλοδύω, (τρώγλη, δύω) Ἐν τρώγλαις, ἐν σπαλαίοις, ἢ ἐν τρύπαις κατοικῶ, κρύπτομαι, μόνον κατὰ μετοχ. Βατραχ. 52. (ῡ)

Τρωγλοειδής, ὁ, ἡ, ές. (τρώγλη, εἶδος) Ὁ τρώγλης εἶδος ἔχων, ὅμοια τρώγλη.

Τρώγω, Μ. τρώξομαι. ἀόρ. ἔτραγον, ὁ δὲ ἀόρ. ἐτρώξα εὕρηται σπανιώτ. μόνον ἐν συνθέσει κατατρώξαντες παρὰ Τίμ. Λεξ. 7. παθητ. ἀόρ.

ἐτρέγην. Βιβρώσκω, καταβάκκω διὰ τῶν ὀδόντων, κατατρίβω, ἢ συνθραύω ἀποτελῶν τραγανισμόν τινα, (χρισανίζω), μασάομαι, μασῶ, λέγεται ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ὀδόντων ἀλέσεως καὶ μαστήσεως τῶν φαγητῶν, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ ἐτοίμων ὠμοὺς καὶ τραχεῖς καρπούς, καὶ ἐπὶ θηρίων, Ὁδ. Ζ, 90. κἀγρωστιν τρώγουσι καὶ Σειρῆν Συμπ. δ', 8. »Εἰ τοῦτο (τὸ κρόμυον) καὶ μετὰ δείπνον τρωξόμεθα. ὅθεν ἡ τοῦ Ἡροδότου (2, 37) ῥῆσις δεικνύει τὴν διαφοράν. »Τοὺς γε ὠμοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν οὔτε ἕψοντες πατέουσιν· αὐτοὶ δηλ. δὲν μασῶσι τοὺς κυάμους μήτε ὠμούς, μήτε μαγειρευμένους· τοὺς τρώγουσι. παρβλ. καὶ 1, 71. 2. 92. 4, 177. παρὰ τοῖς ὕστερ. ἐξαιρ. ἐλέγετο ἐπὶ τῶν τραγαλίων ὅσα δηλ. μετὰ τὴν τράπεζαν ἐτρώγοντο, ἴδε τραγάλια καὶ τρωκτά. (τὸ τρώγω ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τρώω, καὶ τρύω, ἅπερ ὁρᾶ.)

*Τρωϊάς, άδος, ἡ· ἰδι. ποιητ. θηλ. τοῦ Τρώϊος, Τρῳός, ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. συνηθ. γυναῖκες Τρ. καὶ ἄνευ Οὐσ. ἀντὶ Τρωάδες, παρβλ. Τρωάς

*Τρωϊκός, ή, όν (Τρώς) Ὁ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς Τροίας ὤν, λαός, πεδίον, Ἰλ.

*Τρωΐλος, ὁ, ἀρτ. κύρ. Ὄν. υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Δ. 257. (-υυ)

*Τρωϊτός, ἡ, ὸν, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρωϊκός, ἐκ Τροίας, ἵπποι, Ἰλ.

*Τρωκτά, τὰ, ἴδε τρωκτός.

Τρωκταίζω, ταὐτὸν τῷ, κακουργέω, Ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) Ὅστις τρώγει, μασᾶ, διὰ τῶν ὀδόντων κατατρίβει, κριτσανίζει, καὶ λαίμαργος, φάγος ἢ πολυφάγος· ὁ Ὅμηρος δὶς (ἐν Ὀδυσ. Ξ, 289. καὶ, Ο, 415.) καλεῖ τοὺς ἐκ Φοινίκης ἐμπόρους »Τρώκτας, ὅπερ οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατεών, κακοῦργος, ἀποστερητής, φιλοκερδής, φιλοχρήματος κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἐνταῦθα ὡς κύρ. Ὄνομ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Τρώκτης, φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐτοίμων, καὶ κερδαίνειν βουλόμενος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φιλόστρατος ἐν τῷ εἰς τὰ ἡρωϊκὰ προοιμίῳ λέγει περὶ ἐμπόρων. »Φιλοχρήματοί καὶ τρώκται· ὡς ἐπιθ. »τρῶκται χεῖρες ἤτοι ἀπατελαί, πλεονεκτικαὶ ἢ ἁρπακτικαὶ χεῖρες τοκιστοῦ τινος, ὡς ἐν Διαλέκτ. β', σελ. 204. »Λεβηρόποδες τρώκταις χερσὶ τίθης τέκουσιν. παρβλ. καὶ Boissonn. Φιλόστρ. 2) Ἰχθύς τις· ὁ Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. α', 5. λέγει »Τρώκτην τὸν θαλάσσιον ἰχθύν, ὃν ὁ Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. δ', 37. καὶ Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 144. »Ἀμίαν καλοῦσιν, ἐνίοτε τοῦ ἔξεος αὐτοῦ ἀγνοοῦντες, κατὰ τοὺς μεσαίους αἰῶνας ἐλέγετο οὕτω καὶ ἓν εἶδος πεστρόφης, Γαλ truite.

Τρωκτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τρώγω, Φαγωμένος, κατατραυμένος διὰ τῶν ὀδόντων, κριτσιστμένος, ἢ ὅς τις τρώγεται ὠμός, τραγανίζεται μασσώμενος διὰ τῶν ὀδόντων, Ἡροδτ. 2, 92. καὶ ἐντεῦθ. ταὐτὸν τῷ, τρωγάλιος, καὶ, τρωγάλια.

Τρῶμα, ατος, τό· (τρώω) Ἰωνικ. ἀντὶ, Τραῦμα, πληγὴ ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀποθνήσκειν ἢ ἐκ τῶν τρωμάτων τελευτᾶν Ἡροδτ. 2, 63, 3, 29, 64, 78. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ἔτι καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, βλάβη, φθορά, κολόβωσις, πήρωσις, ἐπὶ πλοίων, Ἡροδτ. 6, 16. καὶ καθόλ. ζημία, βλάβη, χαμός, καὶ δυστύχημα ἐν πολέμῳ, καταστροφή, ἧττα, Ἡροδτ. 4, 160. 5, 121. 6, 132. 7, 236. καὶ ἀλλαχοῦ, παρβλ. τρωῦμα.

Τρωματίας, ου, ὁ, (τραῦμα) ταὐτὸν τῷ, τραυματίας.

Τρωματίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ, τραυματίζω, Ἡρόδτ.

*Τρωματίτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τραυματίας, Ὁπληγωμένος, Ἡρόδτ. 3, 79.

Τρώμη, ἡ, Δωρ. τρώμα = τρῶμα, τραῦμα. Πινδάρ. Πυθ. 1, 483. ταὐτὸν τῷ, τρῶμα, τό.

*Τρώννυμι, καὶ, τρωννύω, ταὐτὸν τῷ τρώω, τιτρώσκω. ἀμφβ.

Τρώξ, γός, ὁ, (τρώγω) Φάγος, φαγὸς, τρώκτης γαστρίμαργος, ἐξαιρ. ὁ τρώγων τὰ ὄπτρια σκώληξ. Φωτ. Ἐτυμολογ. καὶ Σχολ. Ἡσιόδ. 2) ταὐτὸν τῷ, Τρώγλη. Ἡσύχ.

Τρωξαλλίς, ίδος, ἡ, (τρώγω) Ὁ κατατρώγων τὰ λίχανα σκώληξ, κάμπη, chenille Ἀθήν. γ'. Σελ. 118. »Κατεδηδοκατιν τὰ λίχανα τρωξαλλίδεσι· ταύτας ἡ συνήθεια παραζειρασα »Ψαλλίδας (ἡ φαλλὶς, ίδος) λέγειν.

*Τρώξενον, τό, (τρώγω) Σιλπρὸν, τραχὺ ξύλον, ἢ ξηρὸν κλωσάριον τῶν δένδρων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τρωκτῆνον, ξηρὸν πᾶν ἢ φρυγανικόν. 2) καὶ πᾶν τὸ ἀποπίπτον ἐκ τῆς φατνης ὅτε τρώγουσι τὰ ζῶα παρὰ Σουΐδ. Φωτ. καὶ Ἐτυμολ. φέρεται »Τραύξενα, τὰ ἀπὸ τῆς φατνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἢ τῶν βοῶν, ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· (ὃ ἡ συνήθεια »Κότσιλλαν λέγει). Σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, (τρώγω, ἄρτος) Ὁ τρώγων ἄρτον, κωμ. Ἐπιθ. μυὸς ἐν Βατραχομ.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) Ὅστις δύναται φαγωθῆναι ὠμός, φαγάσιμος, τρωκτός.

Τρῶξις, εως, ἡ, (τρώγω) Τὸ τρώγειν ὠμοὺς καρπούς, κατατρώγειν.

*Τρῳός, ά, όν κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τρώϊος, (Τρώς) Τρωϊκός, ἵπποι, Ἰλ. Ψ, 291. »Τρῳαὶ κύνες πολλαί. ἐν τῇ Ἰλ. αἱ δὲ τῶν Τρώων γυναῖκες καλοῦνται ἐξαιρετῶς Τρῳαί, ἄνευ ὑποστρεμμ. Ἰῶτα.

*Τρωοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (Τρώς, φθείρω) Ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς Τρῶας, ἢ τὴν Τροίαν.

Τρωπάω, ποιητκ. ἀντὶ τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, μεταβάλλω, μετατρέπω. »τρωπῶσα χεῖρι πολυηχέα φωνήν Ὀδ. Τ, 521. ἐπὶ ἀηδόνος· καὶ μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτὸν, περιστρέφομαι, περιτριγυρίζω, κυκλῶ περιστρέφομαι »πάλιν τρωπᾶσθαι Ἰλ. Ο, 65. καὶ »πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο Ὀδ. Ω, 536. ἤτοι ἐστρέφοντο πρὸς τὴν πόλιν καὶ »μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε μήτε τραπῆτε πρὸς φόβον, μὴ φοβηθεῖτε, Ἰλ. Ο, 666. »τρωπᾶσκετο φεύγειν Ἰλ. Λ, 558. παρβλ. τρωχάω, στρωφάω, νωμάω, Porc. Εὐρ. Μηδ 664.

*Τρώς, ὁ, γενν. Τρῶ-ος. Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἰλ. ἔδεν οἱ Τρῶες, γενν. Τρώων, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ.

Τρῶσις, εως, ἡ, (τρώω) Τὸ τιτρώσκειν, πληγόνειν· τραῦμα, πληγή.

Τρώσκω, ταὐτὸν τῷ, τρώω, τιτρώσκω. ὀμφ.

Τρωσμός, ὁ, (τρώω) Τραυματισμός, πληγή, πλήγωσις Ἱπποκρ. 2) = ἔκτρωσμός Lob. Φρυν. σελ. 209

Τρωτός, ή, όν. Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τρώω. Τετρωμένος, πληγωμένος, Ἰλ. Φ, 568. καὶ ὁ τρωθῆναι δυνάμενος, ὑποκείμενος εἰς τρῶσιν, πλήγωσιν Ξενοφ. Ἀναβ. γ', ά, 15.

Τρωῦμα, τό, ὡς τὸ τρῶμα Ἰωνικ. ἀντὶ τραῦμα, οὕτως ἐνεγιώσκετο πρότερον παρ' Ἡροδτ. 4, 180. καὶ ἐν Δουκ. Συρ. Θε. καὶ ἐν Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. Τομ. ά. σελ. 102.

Τρωχάω, ῶ. Ἐπικ. ἀντὶ τρέχω. Ἰλ. Χ, 163. Ὀδυσ. Ζ, 319. παρβλ. τρωπάω.

Τρώω, ἁπλοῦν θέμα τοῦ τιτρώσκω, πληγόνω, λαμβάνεται μέντοι ἐπὶ γενικωτέρας Ἐννοίας ἀντὶ τοῦ Βλάπτω, ζημιῶ, εἰς βλάβην, ἢ ζημίαν, φθορὰν φέρω, ποινός σε τρώσειν Ὀδ. Φ, 293. τὸ κρασὶ σε πειράζει, σὲ ζαλίζει· εὑρηται δὲ τοῦτο μόνον τὸ παρακ. κατ' ἐνεστ. χρόνον· διότι τὸ τρώσω, καὶ ἐξ. ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὸ τιτρώσκω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρώσει, τιτρώσκει, δαπανᾷ, ἴδε τιτρώσκω.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Υ.

Τύ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σύ, καὶ, Αἰτ. ἀντὶ σέ ἐγκλιτκ. μόνον Θεόκριτ. ὅθεν τὸ Λατιν. Tu.

Τύβαρις, ὁ, Παρὰ Δωριεῦσιν εἶδος ἐπιγονήματος, σέλινα ἐν ὄξει. Πολυδ. ς'. 71. (σέλινα εἰς τὸ ὀξίδιον κατεσκευασμένα. Τουρτ. ἡ.)

Τύβιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ ἀχρήστ. τύβος, πιθαν. ταὐτ. τῷ ἡμιτυβιον.

Τυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, ἀόρ. ἔτυχον, ἐπικ. ὑποτακτ. τύχωμι, Ἰλ. Ἐπικ. ἀόρ. α', ἔτυχησα, παρακ. τετύχηκα Ἰωνικ. καὶ τέτευχα, Ἰωνικ. γ', πρόσ. ὑπερσυντ. ἐτετεύχεα, Ἡροδτ. 3, 14. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον μὴ Ἀττικ. Συγγραφ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. καὶ Πολυβ. εὑρηται καὶ τετυχα, Lob. Φρυν. σελ. 895. καθηγ. Παρακ. τέτυγμαι· ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς ἀόρ. πολλαχ. ἅπαξ δὲ τῷ Παρακ. τετύχηκα, ὡσαύτ. καὶ τῷ παρατατ. τυγχανε μόνον ἐν Ὀδ. Ξ, 231, τῷ δὲ Ἐνεστ. οὐδέποτε. — κυρ. Τυχαίνω, ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τὸν σκοπὸν, ἐξαιρ. βάλλων ἢ ῥίπτων ἐπί τι, διὰ τοῦ τόξου, ἢ δι' ἄλλου τινὸς ὅπλου κτυπῶν ἐπιτυχαίνω, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. ἀπαντᾶται συχνάκις τὸ τυχὼν μετὰ τοῦ βάλλειν, εὑτὸν, κ. τ. τ. συναπτόμενον, Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Μ, 392. καὶ ἀπολύτ. Ἰλ. Ε, 93, 287. Η, 243. Μ, 189. Ν, 397. Ὀδ. Τ, 452. μετὰ Αἰτ. Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Ν, 371. καὶ ἀλλαχ. μετὰ γενν. Ἰλ. Ε, 587. Ψ, 857. »κατὰ κληῖδα Ἰλ. Ε, 579. Τίθεται δὲ ἡ Αἰτκ. παρ' Ὁμήρ. συνήθ. ἐὰν τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ ῥίπτεται καὶ ἐπιτυχαίνει ὑπάρχῃ ἔμψυχον ὄν, ἡ δὲ γενν. τότε μόνον ὅτε τὸ ἀντικείμενον, ἢ ὁ σκοπὸς εἶναι ἄψυχόν τι. 2) καθόλ. δὲ λαγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ὑποτεθυμ. δίπτυος κατὰ τύχην καὶ ἐκ τοῦ αὐτομάτου συμβαινούσης πράξεως, καὶ ἐπὶ μὲν προσώπ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τύχην ἀπαντῶ, συναντῶ, ἀπολύτ. ἄνευ πτωτικ. »ὡκέων τυχήσαιμι Ὀδ. Φ, 13. ἤτοι τοῦ τὰ ἑξῆκοντ εὑρόν, ἀπαντήσας αὐτὸν κατὰ τύχην, καὶ Ἡσ. Θεογ 973. μετὰ Γενικ. Ὀδ. Ξ, 334 Τ, 291. ὅθεν ὁ τυχών, ὁ ἀπαντώμενος, τὸν ὁποῖον τις ἀπαντᾶ κατὰ συγκυρίαν, ἢ κριτὸς, πρόσωπος, καὶ, οἱ τυχόντες, οἱ συνήθεις, οἱ καθημερινῶς ἀπαντώμενοι, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, οἱ ποταποὶ, καὶ, τὰ τυχόντα, τὰ καθημερινὰ, συνήθη καὶ κοινὰ πράγματα· καὶ ἐπιῤῥημ. τυχόντως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, Ἀριστοτ. ἐπὶ δὲ Πραγμάτ ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνω, κατορθόνω, ἀποκτῶ, καταντῶ εἴς τι, ἐφικνοῦμαι, μετὰ Γενν. »ὥρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς Ὀδ. Ζ, 290. »φιλίστητες Ὀδ. Ο, 158. παιδοῦ. Θεογν. 253, 258. »σκοποῦ συγγνώμην τυγχάνειν ἐπιτυχαίνω, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, εὑρίσκω συγγνώμην, κ. τ. τ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. πολλαχ. καὶ μετὰ Αἰτκ. Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 7. »εὐξάμην ἐμέ τε τυγχάνειν καὶ ἐκείνην τὰ βέλτιστα καὶ Βρ. Σοφοκλ. Ο. Τ, 597. Εὐρ. Μηδ. 759. ἄνευ δὲ πτωτικ. κεῖται παρ' Ἡροδτ. 5, 23. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακῆς Ἕξεως »βίης τυχεῖν Ἡροδτ. 9, 108. ἤτοι ὑπομένω δοκιμάζω βίαν ὑπό τινος· καὶ »κατηγορίας τυχεῖν κατηγορούμαι, ἐγκαλοῦμαι, κ. τ. τ. ταὐτ. τῷ κυρῆσαι, παρβλ. Valck. Ἡροδτ. 7, 208. 3) Ἀπολύτ. δὲ ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐδοκιμῶ, εὐτυχὴς ἢ τυχηρὸς εἰμί, τύχην ἔχω, κατορθόνω μετ' εὐτυχίας, Ἰλ. Ψ. 486. καὶ ἐπὶ τόπου »μὴ τύγε τύχοιμι Ὀδ. Μ. 106. ἤτοι εἴθε

νὰ καταντήσῃς, νὰ φθάσῃς ἐκεῖ καὶ Ἡσ. Θεογ. 973. καὶ καθόλ. μοῖραν τινα ἢ τύχην ἔχω, ἀντ' ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲν βιώτω, ὅτι κεν τύχῃσι Ἰλ. Θ, 430. ἤτοι ἄλλος μὲν ἂς ἀποθάνῃ, ἄλλος δὲ ἂς ζήσῃ ὅστις ἤθελεν ἔχῃ ταύτην τὴν μοῖραν τοῦ νὰ ζήσῃ θηλ. ἢ ν' ἀποθάνῃ, ἐξαίρ. δὲ ἐπιτυγχάνω, ἢ εὑρίσκω τὸ ἀληθὲς καὶ ὀρθὸν, φθάνω εἰς τὴν ἀλήθειαν, Ἑρμογ. Σοφ. Φιλοστ. 223. B] Ἀμεταβτ. αὐτὶ τοῦ συμβαίνω ἢ γίνομαι κατὰ τύχην, προσφέρομαι, λαχαίνω, τυχηρῶς ἢ ἀπροσδοκήτως εὑρίσκομαι, τυχαίνω μᾶλλον ἢ ἐπίτηδες ἢ μάλιστα σχεδὸν Ἰλ. Λ, 116. ἐὰν κατὰ τύχην εὑρεθῇ νὰ ἦναι ἐγγὺς, καὶ ἥπερ ἡλίβατος τετύχηκεν διαμπερὲς ἀμφιτέρωθεν Ὀδ. Κ, 88. πεδίοιο διακρινθὲν τετυχηκώς Ἰλ. Ρ, 748. ἐπὶ ταύτης καὶ τῆς ἀμεταβτ. Ἐνν. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ Παρακμ. Ἐπὶ συμβαίνων, πραξέων καὶ ἐπιχειρήσεων ὅτε ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, τελεσφοροῦσιν, εὐδοκιμοῦσι, μετὰ Δοτκ. τοῦ ἢ καὶ μοῖραι μᾶλλα τύγχανε πάντων Ὀδ. Ξ, 231, ἐξαίρ. διὰ λαχοῦ τυγχάνω, πίπτω ὡς μερίδιον εἰς τινα ποῦδε κάρει τύχε πολέσι Ἰλ. Λ, 684, ἤτοι ἔπεσεν εἰς τὸ μεριδίωμον πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων, καὶ Boeckh. v. I. Ind. Pub. 1, 35. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀμεταβτ. σημτ. τοῦ τυγχάνω ἐπεκράτει τοσοῦτον πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ τοιοῦτον ἀτροποποιήθη καὶ διεστενάσθη παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἐπέχει τόπον μέρου βοηθητικοῦ ῥήματος, ἐκφράζει μ' ὅλον τοῦτο καὶ παρ' αὐτοῖς τὴν ἰδίως ἰδέαν τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνοντος, ὅθεν ὡσὶ ἔτυχεν ἤτοι καθὼς συνέβη ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, ἢ καθὼς συνήθως συμβαίνει αὐτοῖς· ἢ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχεν καὶ ἤθελε τύχωσιν ἤτοι ὅταν ἤθελον ἐμπορίσῃ, ὅταν ἤθελε ἐλθῇ εὐκολία, ἢ ὅταν ἤθελεν φανῇ εὔλογον κτοῦ τυχόντος ὅπως δήποτε, καὶ ἐτυχόνω ὡς ἀπολυτ. Αἰτ. ἀντὶ, ἐὰν κατὰ τύχην ἤθελε συμβῇ, ἴδε καὶ, ὁ τυχὸν ἀνωτερ. 2) ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ῥήματ. τυγχάνω ἐκφράζεται ἀεὶ ἡ ἰδέα πράξεως ἢ συμβεβηκότος ὁποιουδήποτε, ὅπερ ἐκ συγκυρίας τινὸς ἢ ἄλλως ἀπροσδοκήτου συνεπείας τῶν περιστάσεων, καὶ οὐχὶ ἐκ προηγουμένου τινὸς σκοποῦ, ἢ ἐπίτηδες βουλήσεως προκύπτει, ἡ προέκυψε, διὰ τοῦτο φέρεται πολλάκ. τὸ τυγχάνω μετὰ μετοχῆς ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ ἀποτελεῖ ὃν τέλειον ῥῆμα, ἐμφέρεται ἐν ταὐτῷ τὸ κατὰ τύχην καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐνεργείας ἢ πράξεως ἤτις ὡς κυρ. Ἐνν. ἐμπεριέχεται ἐν τῇ μετοχ. ὡς π. χ. τυγχάνω ἔχων, ἀντὶ, ἔχω κατὰ τύχην, εὑρέθη νὰ ἔχω, καὶ ἔτυχε διάγοντος ἤτοι κατὰ τύχην εὑρέθη νὰ διατρίβῃ, ἔνθα ἕκαστος ἔτυχεν ἑστηκὼς ὅπου ὁ καθεὶς εὑρέθη, ἢ κατὰ τύχην ἐστέκετο κἄτυχον παρόντων κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. ἠκηπαύοντο, ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστοι, ὅπου ὑποκεῖτ. τὸ ἀναπαυόμενος, ἤτοι ἀναπαύοντο ὅπου ὁ καθεὶς εὑρέθη νὰ ἀναπαύσῃ ἕκαστος ἐτύγχανον ἀναπαυόμενος, ἤτοι κατὰ τύχην εὑρέθησαν ἀναπαυόμενοι, ἠθροίζοντο, ἤτοι αὐλιζόμενοι, Ξεν. Ἀναβ. γ, α', 31. β', β', 17. ὧν Ἀθηναῖοι ἡσσῶνται, ὅταν τύχωσιν προτυπ. Σύντες, ἤτοι ὅταν εὕρωσιν εὐκαιρίαν κτλ' ἂν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο, πρότυπα. τὰ ὁμοῖα, ἐὰν τυχὸν ποτὲ γένωσι φρονιμώτεροι, ἐὰν κατὰ τύχην ποτὲ σωφρονήσωσι περισσότερον, Δημοσθ. συνεχέστρ. εὑρίσκεται ἡ ἀρνητ. τυγχάνω ὤν, ἤτοι εὑρίσκω νὰ ἦμαι, κατὰ τύχην ἢ κατὰ συμβεβηκὸς εἰμὶ, παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Λεξ. 22, 13. οἱ δὲ Ἀττκ. ἐχρῶντο ὁμοίως καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν τῷ τυγχάνω ἄνευ τοῦ ὢν ἢ ἄλλης τινὸς ὁποιασδήποτε μετοχ. Schaef. Bos Ἐλλείψ. σελ. 785. Ἑρμᾶν. Σοφ. Αἰ. 9. Ἡλεκτ. 46. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 277. μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ τῶν νεωτέρων Κριτικῶν ἀποβάλλουσι ταύτην τὴν ἔλλειψιν ὡς μὴ Ἀττκ. (Τὸ τυγχάνω ἔστι συγγεν. κατὰ τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημασ. μετὰ τοῦ τεύχω, τιτεύχω, καὶ τετύσκομαι· ἢ ἀμεταβτ. Ἐνν. τοῦ τυγχάνω προέκυψεν ἐκ τοῦ παθητ. τοῦ τεύχω, ὃ ἐν παρὰ τοῖς Ἐπτ. οἱ παθητκ. τύπ. τέτυγμαι, ἐτύχθην εἰσὶ σχεδὸν οἱ αὐτοὶ τῷ τυγχάνω, ἔτυχον, παρεβλ. Boutm. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. β'. σελ. 235. κ. τ. τ.)

*Τυδείδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ Τυδεύς, Ὅμ.

*Τυδεύς, έως, Ἐπικ. έος, ὁ ἄρτεν. κύρ. Ὅνομ. Ὅμ. Ἐπικ. Αἰτ. Τυδῆ, Ἰλ. Δ, 384.

Τυί, καὶ τυΐδε, Δωρ. αὐτὶ τῇ, τῇδε, Σαπφὼ „Τυΐδ' ἴλῃ', αἴποτε κατ' ἔρωτος· αὐτὶ τοῦ, δεῦρο, ὅπου τὸ υι ὡς μία μόνη συλλαβ. ἀμφιβ.

*Τύϊον, τό, = θύον, ἀμφιβλ.

Τυκάνη, ἡ, ἡ τυτάνη, παρ' Εὐσταθίῳ. Ὄργανον ᾧ τοὺς σπάγκας ἁλιεῖς· ὁ δὲ Ἡσυχ. „Τυτάνη, κόργανόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου· τρίβολος, δυκάνη, καὶ, δευκάνη, ἡ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λατ. tribula ἁμφ.

Τυκίζω, μελ. ίσω. (τύκος) Περικόπτω, πελεκῶ τοὺς λίθους, ἑτοιμάζω αὐτοὺς διὰ τοῦ Τύκου. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1134. ὅθεν

Τύκισμα, τό. Πελέκημα, κόψιμον τῶν πετρῶν, κατασκεύασις, κατάστεμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πελεκημένων λίθων κατασκεύασμα, οἰκοδόμημα Εὐρ. Τρωάδ. 831. καὶ Λυσίφρ, 349. „Κανόνων τυκίσματα· οἱ τεῖχοι, ἢ τὰ τείχη.

*Τῦκον, τό, Αἰολ. καὶ Δωρ αὐτὶ τύκον.

Τῦκος, εος, ὁ, καὶ τύκος. (τεύχω, τέτυγμαι) Ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν ἢ λιθοξοϊκὸν, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι, πελεκῶσι καὶ ξέουσι, σκαλίς, πέλεκυς, γλυφεῖον, κοπεύς, σμὴν ἢ κοινῶς, τυκίσι, (σμυρίσι) καὶ τυκάνιον (τευκάνιον χυδαϊκ.) λεπτότερον· ὁ Πολυδεύκ. ἔχει. „Ἡ δὲ σμύρα τῶν λατόμων Τύκος καλεῖται. Εὐριπ. Ἡρακλ. 945. „Κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα βάθρα· ὅπερ ἐν Τρωάδ. 831. „Κανόνων τυκίσματα εἰκὼς ἐστί, παρ' Ἡροδτ. 7, 80. διὰ τὴν ὁμοιότητα καλοῦνται οὕτω καὶ οἱ πέλεκεις δι' ὧν μάχονται ἐγγύθεν ἐν τῷ πολέμῳ. (υυ)

*Τυκτά, Περσικὴ λέξ. τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. ἐν 9, 110. διὰ τοῦ, τέλειον δεῖπνον βασιλικὸν, ἑρμην. —

Τυκτός, ή, όν, Ἐπιθτ. ῥηματ. τοῦ τεύχω, τέτυγμαι, ὡς τὸ τευκτός, κυρ. Κατασκευασμένος, ἡτοιμασμένος, (ψκισμένος), χειροποίητος, τετεχνιτευμένος, ποιητός, κατασκευαστός. ὅθεν „Ἄρης, τυκτὰν κακὸν κακὸν τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ των, οἴεσθαι ἐπιφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑαυτούς, ἀντιστ. τῷ φυτικῷ τῷ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως προερχομένῳ, τῷ ἀπαραιτήτῳ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, Ἰλ. Ε, 831. ὡσαύτ. ἠερίην τυκτὴν Ὀδ. Η, 206. τεχνητὴ, κατεσκευασμένη ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν κρήνη, βρύσις, καὶ ἐντεῦθ. συνῆθ. ὡς τὸ τετυγμένος καὶ εὔτυκτος, μετὰ τεχνης καὶ ἐπιτηδειότητος κατεσκευασμένος, ἐξειργασμένος, ὡραῖα καὶ καλὰ, ἢ δυνατὰ, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένος, Ἰλ. Μ, 105. Ὀδ. Λ, 627. Ρ, 169. παρβλ. καὶ ποιητός.

*ΤΤΚΩ, ἀχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ ἐτυκμαιτὸ. τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύλαρος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, τύλος. 2) παρ' Ἡσυχ. „Τύλαρος, μάνδαλος. Le verrouil, Γαλ. Κλεῖθρη, κλεῖδρον, ὁ σχηνὸς τῆς θύρας, ἔμβαλον. ὅθεν

Τυλαρόω, ῶ. = μανδαλόω. Μανδαλόω, ἐμβάλλω τὸν μάνδαλον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τῷ, περαίνω. Ἡτύχ.

Τυλάς, άδος, ἡ. Εἴδός τι κιχλῶν· ταὐτὸν τῷ, Ἰλλάς.

Τυλεία, ἡ, καὶ Τυλία, σπάν. τύπ. τοῦ τύλη. Πολυδ. ί, 8.

*Τυλεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ τύλη.

Τύλη, ἡ, ὡς τὸ τύλος, Πᾶς ὄγκος, ἐξόγκωσις, ἢ πρῆξιμον, ἔξαιρτ. τύλωσις, ἐξόγκωσις καὶ τραύνωσις μέρους τινὸς τοῦ δέρματος, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος φῦμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐπὶ τῶ τραχήλῳ γινομένη τραχύτης. 2) εἶδος ὑποστρώματος, ἢ ὑπόστρωμά τι μὲ κεφαλὰ, πτίλα, ἢ μὲ μαλλία χρησιμεῦον ὡς ὑποστήριγμα πρὸς ὕφωσιν βάρους τινὸς, ἢ πρὸς ἀχθοφορίαν, καὶ ἐντεῦθ. ἔτι οἱ ὦμοι, ἐξαίρ. τῶν ἀχθοφορούντων ὅτε ἐξέχουσι μὲ δύναμιν περισσοτέραν πρὸς ὑποστήριξιν βάρους τινὸς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 860. „Ἔκαμον τὸν τύλαν κακῶς· καὶ ἐν στίχ. 954. „Ὑπόκυπτε τὸν τύλαν· ὡς καὶ τὸ νέκαμον τραχήλου τύλαιν· ἔνθα ὁ Σχολ. „Ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων, ἤγρ. ἤτοι τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον πεπιλημένον καὶ τετριμμένον ὦμον ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. 3) καὶ τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἐξέχον δέρμα, ἢ καμπούρα τῆς καμήλου, ὅθεν „Δίτυλοι κάμηλοι Διοδ. Σικ. γ', αἱ δύο τύλας ἔχουσαι. 4) ἔτι δὲ στρῶμα, στρωμνὴ, ὑπόστρωμα ἐφ' ᾧ κοιμῶνται, culcita (Σελτὲς) Lob. Φρυν. σελ. 173. (τὰ ὕψιλον ἢ ὡς φαίνεται ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἀεὶ μακρὸν, Λουκιλ. 32. Ἀμμιαν. 19. παρὰ δὲ Ἀριστφ. Ἀχ. 860, 954. μένει ἀπροσδιόριστ. ὁ χρόνος αὐτοῦ, ἴδε καὶ τύλος.)

Τυλίσσω, Ἀττκ. τυλίττω, Τυλίγω, κολυριάζω, περιτυλίγω περιφέρω ἢ περιστρέφω τι ποιῶ αὐτὸ ὡς σφαῖραν, εἰλύω, κουβαριάζω· καὶ ἐντεῦθεν ἐμπερόνω· 2) κάμπτω, λυγίζω παρὰ Θεοκρίτ. κγ', 54. ὅπου κατ' ὀρθ. γραφ. ἐλυγίχθη ἔδει γράφεσθαι· (τινὲς παρέγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, τύλος, τύχη, ἄλλοι δὲ ἧττον πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλύω, εἰλύσσω.)

Τυλοειδής, ὁ, ἡ, ές. (τύλος, εἶδος) Ἐκ τύλου ὤν, τύλῳ ὅμοιος, καὶ ἐντεῦθ. τραχύς. Ἡσύχ.

Τυλόεις, όεσσα, όεν. Τύλου πλήρης, τυλώδης, τραχύς. ἐκ τοῦ

Τύλος, ὁ, κυρίως Πᾶσα ἐξόγκωσις, εἴς εἶδος πρηξίματος ὕφωσις μέρους τινὸς ἐπὶ τῆς σαρκὸς, ἄνωσις, ῥόζος, ἐξαίρ. ἢ ἐξογκωμένη καὶ νενεκρωμένη σὰρξ ἢ τὸ ἀποσκίρημα καὶ ἡ ὀχθώδης ἐπαισάνασις τῆς σαρκὸς, ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος σκληρότης, ἐκτραχύνωσις, ἥτις γίνεται εἰς διαφορα μέλη εἴτε ἐκ τῶν σκληρῶν καὶ βαρυσυνέργων ἢ ἐκ μαστιγώσεως καὶ πληγέως, καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὸ ἔσωθεν μέρος τῶν χειρῶν γινόμενα τραχέα φύματα διὰ τινος ἐπιπόνου καὶ παλυχρονίου βαναυσικῆς ἐργασίας, ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων διὰ τὸ βαστάζειν σχεδὸν βαρέα πράγματα. Λουκιαν. „Τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεκται, ἔτι δὲ, κύρτωμα, κύφωμα, καμπούρωμα, ὡς π. χ. τῆς Καμήλου τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κύρτωμα, ὡς τὸ τύλη, καὶ τῶν κυρτουμένων βοῶν καθόλ. δὲ σημαίνει πᾶσαν κυρτώδη, κυφοειδῆ καὶ ὀχθώδη ὕφωσιν ἐπανάστασιν, ἢ ἔξοχὴν, πᾶν ἐξέχον καὶ τραχὺ σῶμα. καμπούρα, παρὰ Διοδωρ. „πρόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι 2) καὶ πάσσαλος ἢ ξύλινος ἧλος, Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 553. „Τύλων ψοφούντων· καὶ Πολυβ. ἐν Λεξ. „Τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σύριγγαν· ὁ Φώτ. ἔχει. „Τύλοι, σκαλμοὶ πλοίων, καὶ, τύλος, ὁ ἐξέχων ἧλος, περὶ ὧν ἐστραμένται ὁ τροπωτήρ, 3) παρ' Ἡλιοδώρ. Ὀπτ. λέγεται καὶ ὁ ἄτρακτος, τὸ ἀδράκτι. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τύλος, καὶ τὸ ἐμβαλλόμενον τοῖς ὑγρὰ ἔχουσιν ἀγγείοις περὶ τὴν βάσιν αὐτῶν καλαμωτίδες ὄργανον, πρὸς τὸ ἐξέρχεσθαι δι' αὐτοῦ τὸ ὑγρὸν κατ' ὀλίγον ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. 4) πᾶν τεχνητὸν εἰς εἶδος προτεφαλαίου ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον, ὑπόστρωμα. 5) Παρὰ τοῖς Καμικοῖς λέγεται καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον, ὡς μάνδαλος καὶ πάσσαλος ὅθεν τὸ, ἄτυλος, καὶ, ἀ-

ποτυλόω. 6) Παρὰ Πολυδεύκῃ β', 5. φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀφρύς, ἡ τρίχες τῶν ὀφρύων. (τὸ ὕψελον φαίνεται ἐνταῦθα ὅτι εἶναι πάντοτε βραχύ, Νικανδ. Θηρ. 178. Ἰάκ. Ἀπ. σελ. XLVIII. 204.) ὅθεν

* Τυλοτάπης, ητος, ὁ (τάπης) Νεωτερ. Λέξ. ἀντὶ ἀμφιτάπης, διπλοῦς τις τάπης ἔχων δύο ὄψεις, συνήθ. πληθ.

Τυλόω, ῶ, (τύλος) Τύλον ποιῶ, προξενῶ, εἰς τύλον μεταβάλλω, ἀποτυρρόω, σκληρύνω, τραχύνω, τυλώδη ποιῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 5, 9. »Ὁ ἀγὼν πρὸς ταῖς γνάθοις (χαλινοῖς) τυλοῖ τὸ στόμα, τύλοι, ῥόζοι, τραχύνουσιν προξενεῖ πικρ. Τυλοῦμαι, τύλους, τυλῆν ἡ τύλωσιν ἀποκτῶ, σκληρὰ καὶ τραχεῖα γίνεται ἡ παρ' ἐμοῦ, ἡ τραχύνεται μέλος τι τοῦ σώματός μου καὶ ἐπομένως χάνω τὴν αἴσθησιν εἰς τὸ τετυλωμένον μέρος. »Χεῖρες τετυλωμέναι« Θεοκρ. 16. 32. τὸ δὲ Κορυναῖ σιδήρῳ τετυλωμέναι· περικεκαλυμμέναι μὲ σιδηροῦς ἥλους ἡ ῥόζους ὅθεν καὶ »Ῥόπαλα τυλωταί,« Ἡροδ. τὰ τύλους σιδηροῦς ἔχοντα, καὶ καθόλ. χάνω πᾶσαν αἴσθησιν πρός τι, γίνομαι ἀναίσθητος, ἀπονεκρώνομαι· τὸ δὲ »τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν τυλοῦν πρὸς ἀντὶ τοῦ ἐθίζειν, ἐξασκεῖν, οἱονεὶ σκληρύνειν διὰ τῆς τριβῆς καὶ γυμνάσεως.

Τυλυφάντης, ου, ὁ, (τύλη, 2. ὑφαίνω) Ὁ τύλην ἢ προσεφάλαια ὑφαίνων. Πολυδ.

Τυλώδης, ὁ, ἡ, ες. κατὰ συνεκδ. ἀντὶ τυλοειδής. Ὁ τύλου εἶδος ἔχων, τύλῳ ὅμοιος, πλήρης τύλων ἢ τύλης. Πλούταρχ.

Τύλωμα, ατος, τό, (τυλόω) Σκλήρωμα, σκίρρωμα, τύλος. 2) καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ὑποκάτω ποδῶν μέρος, τὸ πέλμα, καὶ ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως, ἡ, (τυλόω) Ἡ σκληρότης οἱασδήποτε τινος. Πολυδ. »Τύλωσις λέγεται, ὅταν σκληρὸν ἢ λευκότερον ἢ ὑποπελιδνὸν τὸ ἕλκος.«

Τυλωτός, ἡ, όν. ἐπιθ. ῥηματικ. τοῦ τυλόω. Τετυλωμένος, ὁ ὑπὸ τυλωμάτων ἢ τύλων κεκαλυμμένος, πλήρης τύλων, ὅθεν »ῥόπαλα τυλωτά,« Ἡροδ. 7, 69. ἤτοι ἀκανθωτά, τὰ ἔχοντα ῥόζους ἢ ἥλους ῥόπαλα.

Τυμβάς, άδος, ἡ, (τύμβος) Φαρμακὶς, γοήτρια Ἡσύχ. ἔλεγον δὲ τυμβάδας τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν, bustuaria. Λατ.

Τυμβαύλης, ου, ὁ, (τύμβος, αὐλέω) Ὁ περὶ τὸν τύμβον ἤτοι εἰς τὰς ἐκφορὰς τῶν νεκρῶν καὶ κηδείας αὐλῶν, ἢ ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Γαλην.

Τυμβεία, ἡ, (τυμβεύω) Κηδεία, ἐνταφιασμός. Σουΐδ.

* Τυμβεῖος, εία, εῖον (τύμβος). Ὁ εἰς τύμβον ἢ εἰς κηδείαν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Τύμβευμα, τό, (τυμβεύω) Τὸ εἰς αὐτὸν ἢ ἐνταφιασμὸν νεκρὸν σῶμα. Εὐριπ. Ἰων. 937. 2) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1220. ταὐτὸν τῷ, Τύμβος, ἐνταφιασμός, κηδεία.

Τύμβευσις, εως, ἡ. Τὸ τυμβεύειν, κηδεύειν, κηδεία, ἐκ τοῦ

Τυμβεύω, (τύμβος) Εἰς τύμβον ἐμβάλλω, ἐνταφιάζω, ἢ καίω ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὸν νεκρόν. Σοφοκλ. Αἰ. 1093. »Σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ.« ἐνταφιάσαι· ὁ αὐτὸς ἐν Ἰλ. »Πατρὶ συμβεῦ ταριχοάμενον σπείσαι τῷ τύμβῳ, χύσαι χοὰς ἐπὶ τῷ τύμβῳ, ἢ σπένδω ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος. 2) ἀμεταβτ. ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι, ἠσυχάζω, ἠσυχάζομαι, θάπτομαι, »ἐν τοιαύτῃ ζωὸς τυμβεύσει στεγῇ« Σοφοκλ. Ἀντιγ. 888.

Τυμβήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (τύμβος, ἄρω) Ὁ ἐν τῷ τάφῳ βαλμένος, κλεισμένος. Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ, τεθαμμένος· ὡς τὸ, τειχήρης, παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 889. »Τυμβήρης ἔδραμ· ἀντὶ τοῦ, τύμβος.

Τυμβιάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ, τύμβιος. Νόν.

Τυμβιδίαις, ία, ιον. Ὁ εἰς τύμβον ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἐπιτύμβιος, ποιητ. = τυμβεῖος.

Τυμβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τύμβος.

* Τύμβιος, ια, ιον, (τύμβος) = τυμβεῖος.

Τυμβίτης, ου, ὁ, θηλ. τυμβῖτις ιδος, ἡ (τύμβος) Ὁ εἰς τύμβον ἤτοι τάφον ἀνήκων. »Λᾶας τυμβίτης· σῆμα, Ἐπιγράμ. = τυμβεῖος.

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, (γέρων) Ὁ περὶ τὸν τάφον ὢν γέρων, ὁ πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, ἐσχατόγηρως, σορδαλίμων, σορέλλην.

Τυμβολέτης, ου, ὁ, θηλ. Τυμβολέτις, ιδος, ἡ (ὀλλυμι) ταὐτὸν τῷ, τυμβωρύχος. Γρηγορ. Νυσσ. ἐν τοῖς Ἀνεκδότ. τοῦ Μουρατ. Ἐπιγρ. 147.

Τυμβονόμος, ὁ, ἡ, ον (νέμω) Ὅστις νέμεται, βόσκει ἢ διατρίβει ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους.

Τύμβος, ὁ, (τυφω) Κυρίως ἡ πυρά, ἤτοι ὁ τόπος ἔνθα καίεται τὸ νεκρὸν σῶμα, bustum, Λατ. παρὰ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, ταὐτέστι καίεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σῆμα, μνημεῖον, τάφος, μνῆμα, σωρὸς γῆς ἤτις ἐπιτίθεται ἢ σωρεύεται ἐπὶ τῆς κόνεως καὶ τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. ὅθεν »τύμβον χεῖν Ὀδ. Δ, 584. Μ, 14. Ω, 81. συχνότερ. δὲ παρ' Ὁμηρ. κεῖται »τύμβον ποιεῖν« ἐπὶ δὲ τοῦ τύμβου ἐγείρετο ἡ στήλη, Ἰλ. Α, 371. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο τύμβος καὶ ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγχαράττετο ἡ εἰκὼν τοῦ ἀποθανόντος τροπικ. »Ἱερὸν τύμβος,« ταὐτὸν τῷ, τυμβογέρων, ὁ πλησίον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου ὤν, ἐσχατόγηρως· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »γέρων μὲ τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον.« Εὐρ. Μηδ. 1206. τοιοῦτο παραβάλλεται καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 372. »Ὦ τύμβον· ἀντὶ τοῦ, ὦ ταφῆναι ἄξιε γέρον. (πιθαν. ἐστὶ συγγεν. τῷ τύμβος τὸ Λατ. tumulus).

* Τυμβοσύνη, ἡ. Οὕτω καλεῖται ἓν μέρος τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη μὲ τοὺς ἐκ τῶν μνημείων λίθους.

Τυμβοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω) Ὁ τὸν τύμβον ἔχων, κρατῶν εἰς ἐξουσίαν, τύμβου κύριος· ὁ ἐπὶ τῷ, ἢ ἐν τῷ τύμβῳ εὑρισκόμενος, κατοικῶν »εἰμὴ δὲ κήρ τυμβοῦχος.« Λεξιολογ.

* Τυμβοχοεύω, καὶ, Τυμβοχέω, ταὐτ. τῷ τύμβον χεῖν, ἢ χῶσαι, σωρεύω γῆν πρὸς τὸ κατασκευάσαι, ἐγεῖραι τύμβον Ἡροδ. 7, 117. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Τυμβοχοῆσαι, περιχῶσαι, περιχῶσαι, θάψαι, τάφον ἀναχωματίσαι, τυμβοχοῆσαι χωστοῦ τάφου ἀξιῶσαι, ἐκ τοῦ

Τυμβοχοή, ἡ· Τὸ τύμβου χεῖν, ἀνάσκαψις καὶ ἐπισώρευσις γῆς πρὸς τὸ ἐγεῖραι, τύμβον, μνημεῖον ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος, τύμβου ἀναχωματισμός· ἐν Ἰλ. Φ, 322. »Οὐδέ τέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοΐης« ἔνθα ἡμάρτημ. Ἀρίσταρχος ἀνέγνωσε »τυμβοχοῆτ'« μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ, »τυμβοχοῆται« ἐνταφιάσαι, χωστοῦ τάφου ἢ ταφῆς ἀξιῶσαι παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. ά, σελ. 127. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐνταφιασμός, κηδεία, ταφ. κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται παροξυτόν· τυμβοχόη, Lob. Φρυν. σελ. 498. ἐκ τοῦ

Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, ον (χέω) Ὁ τύμβον ἐγείρων, ὁ ἀνορύττων τὴν γῆν πρὸς ὕψωσιν τύμβου, τάφου. β) Ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χέων, σπείδων. 2) προπαροξυτ. τυμβόχοος, παθ. ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χυνόμενος, παρ' Αἰσχύλ. Θρῆ. 1024. »Τυμβόχοα χειρώματα,« ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λοιβὰς ἐπιταφίους· λοιβὰς δηλαδὴ ἃς ἔχεον ἐπὶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον.

Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ, ον. (χώννυμι) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 848. »Ἔργμα τυμβόχωστον τάφου,« τὸ μετὰ χώματος ὑψωμένον ἤτοι ἀναχωματισμένον μνῆμα, θολοειδὲς ἔργον τοῦ τάφου, ὕψωμα τῆς ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, χωστὸς τύμβος.

Τυμβωρυχέω, ῶ. (τυμβωρύχος) Ὀρύττω, ἀνοίγω τοὺς τάφους καὶ κλέπτω τὰ ἐν αὐτοῖς. Συνέκδ. Ἐπιστ. 143. ὅθεν

Τυμβωρυχία, ἡ· Τὸ ἐκσκάπτειν ἢ ἀνοίγειν τοὺς τάφους καὶ κλέπτειν τὰ ἐν αὐτοῖς.

Τυμβωρύχος, ὁ, ἡ, ον (τύμβος, ὀρύσσω) Ὁ τύμβου ὀρύσσων, ὅστις ἐκσκάπτει, ἀνοίγει τοὺς τάφους καὶ κλέπτει τὰ ἐν αὐτοῖς, λωποδύτης νεκρῶν. Ἀριστοφάν. Βατρ. 1180. καθόλ. δὲ πρωτοκλέπτης, κακοῦργος.

Τύμμα, ατος, τό· (τύπτω) Κτύπημα· τρῶσις, πληγή, κρούσμα, κέντημα, (σουβλιά). Θεόκρ. καὶ Φιλήτας παρ' Ἀθην. β'. »Ὀξείης τάκτου τύμμα φυλαξαμένην· καὶ ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. »Ἀγρια τύμματα πλευρῶν.

* Τυμμή, ἡ. σπανιώτρ. τύπ. τοῦ τύμμα.

Τυμπανίας, ου, ὁ, (τύμπανον) ταὐτὸν τῷ, τυμπανόσις, καὶ, τυμπανοειδής. Τυμπάνῳ ὅμοιος. »Ὕδρωψ, ἡ, ὕδατος τυμπανίσεις.« Νίκανδρ. Ἀλεξ. 314. λέγεται ὁ ὕδρωψ, ὅταν ἡ κοιλία εἶναι τόσον φουσκωμένη, ὥστε καὶ ἠχεῖ ἐκείθεν ὡς τύμπανον, ὅταν κτυπῶ τις ἐπ' αὐτήν. Γαλ. καὶ Ἀφορ. Ἱπποκρ. δ', 11.

Τυμπανίζω, Μ. ίσω. (τύμπανον) Πλήσσω, κτυπῶ μὲ τὸ τύμπανον ἤτοι μὲ τὴν ῥάβδον, ξυλοκοπῶ, ἰσχυρῶς τύπτω, δέρω. Παῦλ. 2) Κτυπῶ τὸ ἠχητικὸν ὄργανον ἤτοι τὸ τύμπανον, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἱεροπραξίας τῆς Κυβέλης, ἢ εἰς τὰ μητρῶα ἱερά. παθητ. »τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους« ἤτοι, ὑπὸ τυμπάνων συνοδεύομαι ὅτε ἐξέρχομαι.

Τυμπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τύμπανον. Μικρὸν τύμπανον.

Τυμπανισμός, ὁ, (τυμπανίζω) Τὸ τυμπανίζειν, διὰ τῆς ῥάβδου τύπτειν, δαρμός, ξυλοκόπημα, ῥαβδισμός. 2) τὸ κτυπᾶν τὸ τύμπανον, ἐποίουν δὲ τοῦτο ἐξαιρέτως οἱ Γάλλοι ἤτοι Εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, διὰ τοῦτο λέγει ὁ Πλούταρχ. »Τυμπανισμὸς ἐν ἀκροχείροις« ἢ μεταξὺ τῶν εὐνούχων ζωή· ἢ τὸ ζῆν μεταξὺ αὐτῶν. Παρ' Ἀριστοφάν. Λυσ. 388. ἢ ἑορτὴ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης.

Τυμπανιστής, οῦ, ὁ (τυμπανίζω). Ὁ τυμπανίζων, κρούων τὸ τύμπανον.

Τυμπανίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ τυμπανιστής. Ἡ τυμπανίζουσα, ἢ παίζουσα τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου, ὁ· ταὐτ. τῷ τυμπανίας.

Τυμπανόδουπος, ὁ, ἡ, ον (δουπέω). Ὁ ταραχὴν, θόρυβον, κτύπον ποιῶν διὰ τοῦ τυμπάνου. Ὀρφεύς.

Τυμπανοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τυμπάνου εἶδος ἔχων, τυμπάνῳ ὅμοιος.

Τυμπανοίσις, εσσα, οεν· ταὐτὸν τῷ, τυμπανίας.

Τύμπανον, τό, συνηθέστ. τύπος αὐτὸ, τύπανον, (τύπτω). Ὄργανον ἠχητικὸν ἐκ δερμάτων τετυμένων ἐπὶ ἡμισφαιροειδοῦς τινος λεπτοῦ καὶ κενοῦ ἔστωθεν ξύλου γινόμενον, ὃ κρουόμενον ἑτέρῳ ξύλῳ, ἰσχυρόν τινα κτύπον, ἦχον ἀποτελεῖ· (τυμπάνος, ἀρχαιον) Tamburo. »Κούφοισι βαρὴν τυμπάνου βρόμον« καὶ »Ἀραξίχειρα τύμπανα« ἐν Ἐπιγράμ. τοιαῦτα ὄργανα ἔκρουον καὶ αἱ Βάκχαι ἢ οἱ Γάλλοι ἐξαιρ. ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Κυβέλης καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. »Βαγχικώτερον μετὰ τυμπάνων προελθεῖν« ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν ἡ. »Ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος« ὁ δ' Εὐριπ. ἐν Κύκλ. 206. »Τυμπάνων ἀράγματα« εἶπεν. Ὅτι δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους

ἡν εὐθὲς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κυρτὸν εἰς σχῆμα ἡμισφαιρίου ἀποδεικνύσται ἀπὸ τῶν Μαργάρων, Tympania λεγομένων, παρὰ Πλίν. 9', 54, τὰ ἐποῖα ἐξωθεν μέρους ἦταν κυρτοειδῆ καὶ ἐκτοῦ ἄλλου εὐθέα· καὶ Varronis rei rusticae γ', ε, 15. Tabula cavata ut tympanum. Λέγεται καὶ ὑπὸ τῶν Ἀνατόμων, ἓν μέρος τοῦ ὠτὸς, ὁ ἐν τῷ σωλῆνι αὐτοῦ ὑμὴν, καθ' οὗ πληττόμενος ὁ ἀὴρ ἀποτελεῖται τὸ ἐκ τῆς ἀκοῆς αἴσθημα 2) Τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυμπανίζουσι, τυμπανίξυλον, καὶ ἐντεῦθεν τιμωρητικόν τι ξύλον, ᾧ ὁ δήμιος τοὺς παραδιδομένους διαχειρίζεται· ὅθεν τὸ, τυμπανίζειν, ξύλῳ πλήττειν, εἴρειν Ἀριστ. 3) Ὀργανόν τι κολαστήριον, δι' οὗ ἠὲρ οὐ ἀπάτεμνον τὰς κεφαλὰς, ὅθεν τὸ, ἀποτυμπανίζειν ἀντὶ τοῦ, τιμωρεῖν, καὶ ἀποτέμνειν τὴν κεφαλήν. 4) παρὰ Βιργιλίῳ λέγονται Tympana, τύμπανα, καὶ οἱ τροχοὶ τῆς ἁμάξης, εἴτινες εἰσὶ κατασκευασμένοι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τμήματος ξύλου, ἄνευ δηλαδὴ ἀξόνων καὶ σκελῶν· καὶ ἐντεῦθ. Πᾶν εὐθὲς ξύλινον σῶμα, στρογγύλον, τετράγωνον, ἢ τρίγωνον· καὶ ἐξαίρ. παρὰ Βιτρουβίῳ »Pastigii tympanum« ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. τὸ ξύλινον τρίγωνον τοῦ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ οἴκου, Le fronton· ὁ αὐτὸς ἐν δ', 6. λέγει ἔτι »Tympana forium, τὰ τετράγωνα ἢ τρίγωνα ξεμίσματα ἢ σανιδώματα τῶν πτυχίων τῆς θύρας.

*Τύμπανος, ὁ = τύμπανον, ἀμφ. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 176.

Τυμπανοτερπής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (τέρπω). Ὁ τυμπάνῳ τερπόμενος, ὅστις χαίρεται, εὐφραίνεται ἀκούων τὸν κτύπον τοῦ τυμπάνου. Ὀρφ. Ἅγ.

Τυμπανοτρίβης, ὁ, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Plaut tymbanotriba, Ὁ πλήττων, κρούων τὰ τύμπανα· τροπικ. μελῳδικὸς, θηλυπρεπὴς, μαλακὸς κιναιδος, ὡς οἱ εὐνοῦχοι τυμπανισταὶ ἱερεῖς τῆς Κυβάλης.

Τυμπανοφορεῦμαι, (φέρω) Τύμπανον φέρω. Ἀθήν.

Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναλ. ταὐτὸν τῷ, τυμπανοειδής.

*Τυνδάρειος, εἶα, εἷον, καὶ ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς Τυνδάρεον ἀνήκων, Τυνδαρικὸς

*Τυνδάρεος, ὁ Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. πατρὸς τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Ὁδ. Ἀττ. Τυνδάρεως, γενικ. ω· ἐ δὲ ὑπὸ τῶν Νεωτερ. ἀναφορίμεν. τύπ. Τύνδαρος οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ.

*Τυνδαρεώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἀναλεκτ. 482.

*Τυνδάρεως, ω, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ Τυνδάρεω (ε)

*Τυνδαρίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω, Ἑλ. Ὀμ.

*Τυνδαρὶς, ἴδος, ἡ, ταὐτ. τῷ Τυνδαρεώνη, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

Τῦννη, ἑπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τὺ, σύ, ὡς τὰ, ἐγώνη, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ· συχνάκ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ.

Τυννός, ἡ, ὁν Δωρικ. ἀντὶ μικρὸς. Θεόκριτ. κδ'. 137. »Τυννὸν δόρτον« μικρὸν γεῦμα ἢ ἄριστον, ὅθεν ἐκ τυννῶν, ὡς τὸ ἐκ παίδων μικρόθεν, ἐκ μικρὸς ἡλικίας, Schaef. mel. σελ. 70. ὡς τὸ Λατ. tantillus (ταὐτοσημ. τῷ τυτθὸς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τελ.ω.)

Τυννοῦτος, ον, Ἀττ. τυννουτοσὶ, τυνουτοσὶ, Τοσοῦτον μικρὸς, τόσον μικρὸς τόσον ὀλίγος, tantillus, Ἀριστοφ. ἡ γραφὴ τυνοῦτος ἔστιν ἡμάρτηται. (ἐκ τοῦ τυννὸς, ὡς τὸ τοιοῦτος, τοσοῦτος τηλικοῦτος ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλίκος, οὐχὶ δὲ τούνεκα ἐκ τοῦ οὗτος.)

Τυντλάζω, Εἰς τὸν πηλὸν πατῶ, ἐμβαίνω εἰς τὴν λάσπην, καὶ μεταβατ. μὲ λάσπην ἢ πηλὸν βάλλω κτυπῶ, πηλαχίζω, ἢ χλευάζω τινά. 2) Βολοκοπῶ, σκάπτω τὴν ἄμπελον. ταὐτ. τῷ παράστω Ἀριστοφ. Βατ. 1148. καὶ Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σωσίπατρος παρ' Ἀθην. 9', τελ. 378. »Ὁ δ' ἀγνοῶν ταὐτ' εἰκότως τυντλίζεται· « ἀνακατεύει, συγχέει ἄλα πρὸς ἄλληλα, καὶ Φώτιος ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου »Τυντλὸς, ἀντὶ τοῦ, τάραχος.

Τύντλος, ὁ. Πηλὸς, λάσπη, 2) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, τάραχος.

Τυντλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πηλώδης, ἰλυώδη. Ἡσύχ.

Τύξις, εως, ἡ ταὐτὸν τῷ, τεῦξις. Ἡ πρᾶξις τοῦ τεύχειν, κατατκευάζειν, Ἡσυχ.

Τυπάζω, μέλ. άσω (τύπος) = τυπόω Ὀππ. 2) (τυπή) ταὐτὸν τῷ, τύπτω. Ἡσύχ.

Τύπανον, τὸ, (τύπτω) σπάν. ποιητ. τύπος τοῦ τύμπανον, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἴλ. 13, 3. ὡσαυτ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμ. ποιητ. tympanum

Τυπάς, άδος, ἡ (τύπτω). Σφῦρα, σφυρίον, κόπανον. Πλούταρχ.

Τυπετός, (τυπτω) Τὸ τύπτειν, πλήττειν. 2) ταὐτὸν τῷ, κοπετός, τὸ τύπτειν, κτυπᾶν τὸ στῆθος, ὀδυρεσθαι, καὶ ἐντεῦθ. πᾶν ἐξωτερικὸν σημεῖον πένθους, Διονύσ. Ἁλικ. δ'. 67.

Τυπή, ἡ, (τύπτω). Κτύπημα, πληγὴ, τρῶσις, ταὐτὸν τῷ τύμμα. Ἰλ. Ε, 837.

Τυπήϊον, τὸ. Ἰων. ἀντὶ, Τυπεῖον. »Τυπήϊα νηός.« Καλλίμ. Δηλ. 315. ἀντὶ τοῦ, τύπος, μνημεῖον, εἰκὼν, ἐνθύμησις.

Τυπίας, ου, ὁ, (τύπτω) παρὰ Πολυδ ζ', 105 »Χαλκὶς τυπίας· « ὁ διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος, σφυρήλατος, ἐλατός· ductilis. »Καὶ Τροχίαν μὲν χαλκὸν, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ ὠὺν εἰποιεν ἐλατόν.«

Τυπικός, ἡ, όν· καὶ Επίρ. —κῶς· Ὁ εἰς τύπον ἀνήκων, ὁ κατὰ τύπον τινὰ γεγενημένος, ἐξειργασμένος. Συμβολικὸς, εἰκονικὸς, ἀλληγορικὸς, Ἑλλην.

Τυπὶς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν, τῷ τυπὰς Σφῦρα Διόδ. Σικ.

Τυπογραφέω, ῶ (γράφω). Νεοελλ. λέξ. Τύπους ἢ διὰ τύπων γράφω· ὅθεν

Τυπογραφεῖον, τὸ. Ἐργαστήριον ἔνθα γίνεται ἡ τυπογραφία, ἔνθα τυπογραφοῦσι

Τυπογραφία, ἡ, Ἡ διὰ τύπων γραφὴ, Imprimerie, Stamperia.

Τυπογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ διὰ τύπων γράφων, Imprimeur· ὁ τυπώνων τὰ βιβλία, ἐκτυπωτὴς· ὅθεν καὶ Τυπογραφικὸς, ἡ, ὀν· ὁ εἰς τυπογραφίαν ἢ εἰς τυπογράφον ἀνήκων. »Τυπογραφικὴ, τέχνη· « ἡ τέχνη τοῦ τυπογράφου.

Τυποπλαστία, ἡ (τύπος, πλάττω). Ἡ πλάσις ἢ χάραξις τῶν τύπων.

Τυποποιέω, ῶ, (ποιέω). Τύπους ποιῶ, ταὐτὸν τῷ, εἰδαλοποιέω.

Τύπος, εος, τὸ, = τύμμα

Τύπος, ὁ (τύπτω) κυρ. Κτύπημα πληγὴ, κρουσις, καὶ τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀποτελούμενον ἢ σχηματιζόμενον ὅθεν τύπωμα, τὸ ἐκ τῆς τυπώσεως ἴσμαγμα καὶ ὁμοίωμα, τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος σημεῖον, χάραγμα, ἢ ἴχνος, καὶ τὸ ἐκ τῶν βημάτων ἀφινόμενον ἴχνος, πάτημα, σεῖβος, καὶ καθόλ. πᾶν σημεῖον γινόμενον ἐπί τινος τόπου διὰ τῆς αὐτόθι καταβάσεως πράγματός τινος, ὡς »Τοὺς τύπους τῶν πλησίον ἰδοῦσα.« Ἀθήν. ιγ'. »Χύτρας τύπος· « Πλούταρχ. Σημπ. ἢ »Χύτρας τύπον ἀρτίσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν· « ὁ τόπος, τὸ ἴχνος ἐνθα ἐστέκετο ἡ χύτρα· καὶ ἐν τοῖς Πυθαγορ. παραγγ. »Οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα· αἰσχρὸν γάρ ἐστιν, ἄνδρι συγκοιμωμένης γαμετῆς χώραν ὁρᾶσθαι καὶ τύπον· « τὸ ἐντυπωμα, τὸ ἐπὶ τῷ στρώματι κοιλότητος σημεῖον τοῦ σώματος τῆς γυναικός· καὶ αἱ ἐμυχαὶ, τὰ τραύματα, αἱ τρύπαι τῶν πληγῶν, τρώσεις, τὰ στίγματα, ἅτε δὲ τὸ χάραγμα, τὸ ἐπίσημον τῶν νομισμάτων· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ νομίσματος, παρβλ. κόμμα· καὶ »Τ' πος χαρακτήρων· « ἀντὶ τοῦ, σχῆμα, ἤτοι τρόπος τοῦ γράφειν, ἢ εἰκὼν, τοιόν δὲ ἢ τοιόνδε χάραγμα ἢ σκάλισμα τῶν ἐπὶ χαλκοῦ ἢ λίθου ἐγγεγραμμένων γραμμάτων, ὡς »Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γινώσκει γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρεῖχε καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος«, ἀλλ' ἴδοις τις ἂν τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστερος Αἰγυπτίοις« Πλούταρχ. ὡς ἡμεῖς κοιν. λέγομεν »Ἡ εἰκὼν τοῦ γραμμάτος· « καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. πᾶν τὸ ἐκ μετάλλων καὶ λίθων διὰ τῆς σφυρᾶς ἢ τοῦ γλυφείου τεχνητῶς κατασκευασμένον, ἢ ἐξειργασμένον »Τύποισι δὲ ἐξαπήχεσι ἐκτενάδεται ἀξίοισι λόγου« καὶ »περιθέει δὲ αὐτὸ (ἱερὸν) σιματιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι· « Ἡροδτ. ἤτοι ἐκτυπώματα, ἔντυποι, ἐργασίαι, ἀναγλυφαὶ, καὶ, τύποι, πᾶτα τοιαῦτα οἱ ἐκτυπωμάτων ἐργασίαι τῆς γλυπτικῆς τέχνης, Ἡροδοτ. 2, 86 παρβλ. καὶ 3, 88, καὶ, ἐν τύπῳ, ἐπὶ τύπου, ἀντὶ δὲ ὑφηλῆς ἢ ὑφειμένης ἐργασίας, ἐκτυπώσεως, Παυσαν. β', 19. ἢ, 31 ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα· ὁμοίως τύπον καὶ τύπους τὰ ἐκ τῶν μετάλλων ἔκτυπα γράμματα, δι' ὧν τὴν σήμερον τυποῦσι διὰ τῶν πιεστηρίων τὰ βιβλία, ὅθεν τυπογραφεῖα, τυπογραφεῖον, τυχογραφία, κ. τ. τ. καὶ τυποχαράκτης ἢ τυποχύτης, ὁ χαράττων, ἢ χύνων τοὺς τύπους τούτους· ἔτι δὲ ὁ ἀκούμενος κρότος ἢ φόρος διά τινος κρούτεως, πλήξεως, ὡς π. χ. ἐκ τῆς κρούσεως τῆς σφυρᾶς, ὁ διὰ τῆς σφυρηλατίας ἀποτελούμενος κρότος, καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά, 12 ὁ ἦχος ἢ κτύπος τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου καὶ ἐν γένει 2) μορφὴ, χαρακτὴρ, σχῆμα, εἶδος, εἰκὼν, εἴδωλον, ὁμοίωμα, ἐκμαγεῖον, ἐκτραγίσμα, ἢ γεγραμμένη ἢ πεπλασμένη εἰκὼν σώματός τινος. Ἱπποκράτ. καὶ Θεόφρ. ἐξαιρ. σκιαγραφία, ὑπογραφὴ, σχέδιον, σχεδίασμα, ἰχνογραφία προχάραγμα γενικὴ, καθολικὴ ἢ σύντομος περιληπτικὴ ἔκθεσις καὶ περιγραφὴ πράγματός τινος. »Τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν· — ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς λέγειν, γενικῶς ὁμιλεῖν· — »Ὡ τύπῳ λαβεῖν, περιλαβεῖν.« Πλάτ. Ἀριστοτέλ. καὶ Θεόφρ. ἀντὶ τοῦ, καθόλου καὶ γενικῶς εἰπεῖν, ἄνευ τινὸς δηλαδὴ ὁριστικοῦ καὶ ἰδιαιτέρας περιγραφῆς, ἀπιπολαίως καὶ ἀντὶ τοῦ, συντόμως εἰπεῖν. 3) Ἀρχέτυπον, κανὼν παράδειγμα, ὑπογραμμός· πρωτότυπον καθ' ὃ ἢ κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ἄλλο τι παρόμοιον, (Κελούπιον) »Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων« Πολύβ. πρ. Τιτ. καὶ, τύπον ὑπορρήματος. ἀντὶ κατὰ τύπον, ὁμοίως ὡς. 4) τάξις τις ἢ περίοδος ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι γινομένη· καὶ ἐντεῦθεν »Τὰ πάθη τυτοῦνται, ἤτοι τύπον λαμβάνουσι· περιοδικῶς δηλαδὴ λαμβάνουσιν αὔξησιν καὶ ὁρμὴν ἢ ἐλαττοῦνται· ὡς π. χ. ὁ Πυρετὸς, κ. τ. τ. Γαλην. 5) δίκη ἢ κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίον τοῦ μὴ ἀποδίδοντος τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἀργοποροῦντος τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του. Φιλόστρατ. ἐν βίοις Σοφιστ. »Καὶ οἱ δανειζόμενοι παρ' αὐτοῦ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσασθαι, προτ/γραφον τῷ τόκῳ· ὑπήγετο καὶ Πολέμων τῷ σοφιστῇ τούτῳ· δεδάνειστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐθεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ἠπείλει τύπους· « ἔνθα ἐπιφέρει. »Οἱ δὲ Τύποι γρίμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἐπιδιδόντι.« Πολυδεύκ. ἡ, 29. »Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος,« Παρ' Ἡροδότ. 1, 67. ἐν χρησμ.

6) «Τύπος ἐντίτυπος·» ἐκφράζει τὴν σφρ. καὶ τὸν ἄκμονα· ὅθεν

Τυπόω, ὦ. Τύπον ποιῶ, ἐντύπωμα ἢ ἐκτύπωμα ποιῶ, σχηματίζω, μορφόω, εἰκονίζω, πλάττω, κοιῶ τι κατὰ μίμησιν τινὸς ἄλλου, ἐκμιμοῦμαι, καὶ σφραγίζω, διὰ τῆς σφραγίδος σημαίνω. Ἀπικιαν. «Τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελών, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγίδι τοῦ Μαρκέλλου καὶ ἐσφράγιτεν, ἐβούλωσεν. παθητ. τύπον τινὰ δέχομαι ἢ λαμβάνω, ἐντύπωσίν τινα δέχομαι «Ἀὴρ ψοφόγγοις ἀνάρθροις τυποῦσι,» Πλούταρχ. ἐντυπώματα λαβών. 2) παρὰ τὴν τῶν καθημ. λεγ. αὐτὶ τοῦ δὶ ἐκτυπωμάτων γράφω, σημαίνω, τ. πόνω, ὡς τὸ Γαλ. Imprimie καὶ τὸ Ἰταλ. Stampare.

*Τυπτητέος, ἑα, ἐον. Κτυπημένος, πληγωτέος, ὁ δυνάμενος κτυπηθῆναι ἢ πληγωθῆναι, ἔστι δὲ ἐπὶ ῥηματ. τοῦ

Τύπτω, Μ. τύψω. καὶ Ἀττικ. τυπτήσω, (Πλάτ. καὶ Ἀριστοφάν.) παθ. Παρακ. τετύπτημαι, παθ. Ἀορ. ἐτύπην, τὸν δὲ μελλ. τυπτήσομαι ἔχουσι τὰ παθητ. σημασ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1382 ὁ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμματ. τόμ. Β, σελ. 55 εἰς τὸ τυπήσομαι προσέλκετο μεταβατ. παρ' Ὁμήρ. κεῖται κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατατ, ἔτι δὲ κατ' ἐνεστ. παθητ. κατ. ἐνεργ. ἀόρ. ἔτυφε, ὅς τις καὶ μεθ' Ὅμ. διέμενεν ἐν χρήσει κατὰ παθ. Παρακ. τετυμμένος, καὶ παθ. Ἀορ. ἀσκύτ. καὶ Μεσ. ἣν ἐν χρήσει. Παίω, τύπτω, πλήττω κτυπῶ, ἰδί· τῇ ῥάβδῳ παίω, κτυπῶ με τὴν ῥάβδον, Ἰλ. Λ. 561. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, κεντῶ κεντρόω, ἐπὶ μελισσῶν, σφηκῶν, σκορπίων, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', β'. 6. «Σφῆκας θηρᾶν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος·» ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄφεων. Ἀνακρ. «Ὄφις μ' ἔτυφε μακρός·» ὁ ἡμεῖς λέγομεν «Τὸν ἐκτύπησε.» Τὸν ἐδάγκασεν ὁ ὄφις,» παρ' Ὁμηρ. δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς διὰ ὅπλων, βαλῆς αὐτὶ κτυπῶ καὶ πληγώνω, τιτρώσκω μὲ σὺ ξίφος, μετὰ δόρυ, Φ, 117. «ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ, τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα,» Χ. 68. «ἐπεὶ κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἢ βαλὼν ῥηϊδίως ἐκ θυμὸν ἕληται.» ὡσαύτως φασγάνῳ, ἄορι, ἐγχεῖ, ἐγχείῃσι τύπτειν, καὶ ἄνευ ἐγγυτηρ. προσδιορισμοῦ «Μέσην κατὰ γαστέρα τύψεν» Ἰλ. Ρ, 313. Ὀδ. Χ, 303, καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Μεταφορ. Τ, 125. «Ἀχὸς ὀξὺ τύψε φρένα βαθείαν·» «ἐκτύπησε καὶ ἐκπλήγωσε βαθέως τὴν ψυχήν, κατέβλιψε, κατελύπησε βαθέως καὶ» «Ἡ ἀληθὴς ἔτυψε Καμβύσεων Ἡροδ. 3, 64 ἤτοι κατεπλήγωσε τὸν Καμβύσην, «Ἀνίκατ τυπείσα» Πινδ. Νεμ. 1, 81. Λέγεται καὶ ἐπὶ λίθων ἀντὶ τοῦ, λιθοβολῶ, ῥίπτω λίθους καὶ κτυπῶ, κτυπῶ μὲ τὰς πέτρας, ἄρα, ἀντὶ τοῦ, βάλλω, σπαν. μέτοχ. Πολύβ. γ', 54. σπαν. μέτοχ. Ὁμηρ. δὲ τίθησιν ἐκ παραλλήλ. τὸ τύπτειν καὶ βάλλειν. Ἰλ. Λ, 191, 206. Τ, 378 462 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κατ' ἰδ. τινα ἰδιωτ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 580. Ι. 105. «Τύπτον ἅλα ἐρετμοῖσιν, ἐκτυποῦσαν τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κώπας, ἐκωπηλάτουν καὶ Χ. 86. «Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετόπιθ·» «ἐκτυποῦσε τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπον, ἤτοι ψέρεσθαι πρὸς τὴν γῆν, πίπτειν κατὰ γῆς «Ἰχνια ποσσὶ τύπτειν» Ἰλ. Ψ. 764. πα· ὦ μὲ τοὺς πόδας μου τὰ ἴχνη· καὶ «Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων» ἤτοι πνέων, προσβάλλων μετ' ὁρμῆς καὶ σφοδρότητος, Ἰλ. Λ, 306. παρβλ. καὶ Πινδ. Πύθ. 6, 13 ὁ Ἀπολλὼν· καὶ Φωτ. ἔχουσι. «Τύψας, ἐκ χειρὸς πατάξας·» καὶ Ἡσύχ. ἔχει «Τύψαι, τὸ διὰ χειρὸς πατάξαι, ἢ τρῶσαι.» Μέτ. Τύπτομαι, τύπτω ἐμαυτὸν· καὶ μᾶλιστα ἐν λύπῃ τινί, τύπτω, κτυπῶ τὸ στῆθός μου, πρὸς δήλωσιν τοῦ πόνου ἢ τῆς λύπης τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὡς τὸ κόπτομαι, πλήττομαι, συχνάκ. παρ' Ἡρόδοτ. β'. «Τύπτομαί τινα·» ὡς καὶ τὸ «Κόπτομαί τινα·» ὡς τύπτω ἐμαυτὸν διά τινα, κτυπῶ τὸ στῆθός μου διά τινα, ὀδύρομαί τινα «Τύπτονται τὸν κριὸν» Ἡροδ. 2, 42. 61. 132, καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. πλήττομαι ἢ πληγόνομαι· καὶ μετὰ Αἰτ. πληγὰς, ἁρμονὰς λαμβάνω, «Ἑλκια, ὅτ' ἐτύπην» Ἰλ. Ω. 421. αἰσθύτ. τύπτομαι πολλὰς, προσπαίω. πληγὰς, λαμβάνω πολλοὺς ἁρμοὺς, μαστιγώσεις, Ἀριστοφ. Νεοττ. Συγγρφ. σχηματίζουσιν ὡς ἐκ τοῦ Ἀττ. μελ. τυπτήσω καὶ ἀόρ. τινα ἐτύπτησα, παρακμ. τετύπτηκα, παθτ Παρακμ. τετύπτημαι, παθτ. Ἀόρ ἐτυπτήθην, Lob Φρυν. σελ. 784. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 483, καὶ Ἀχ. Τμτ. σελ. 830. (ἐκ τοῦ τύπτω παρῆχθη τὸ τυπος, κτύπος, κτυπέω.)

Τυπώδης, εος, ὁ, ἡ, ε· καὶ Ἐπίρ. τυποειδῶς (τύπος, εἶδος) Ὁ τύπου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ἢ ἴσος τύπῳ ἢ σκιαγραφίᾳ. «Εἰ μὴ δὲ ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυποῦν μάθησιν» Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ς', 1. ἀλλὰ κἂν τοὐλάχιστον ὡς εἰς γεωγικὴν καὶ συνοπτικήν τινα γνῶσιν, μάθησιν· παραβαλ. καὶ τὸ τοῦ Κικέρωνος εἰς Ἀττ. δ', 13. ὡς τό, «Ἐν τύπῳ εἰπεῖν·» οὕτω καὶ «Τυποειδῶς εἰπεῖν·» παρὰ Στράβωνι.

Τύπωμα, ατος, τὸ (τυπόω)· Τετυπωμένον, ἐσχηματισμένον, εἰκωνισμένον, ἐντύπωμα. Λυκόφρ. παρὰ Σοφοκλ. Ὀρέστ. «Τύπωμα χαλκόπλευρον» ἢ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη Καλπις, τὸ ἄγγος ἢ τὸ κιβώτιον ἐν ᾧ ἔβαλον τὴν κόπιν τῶν κεκαυμένων νεκρῶν σωμάτων.

Τύπωσις, εως, ἡ (τυπόω). Τὸ τυποῦν, μόρφωσις. σχηματισμὸς μορφὴ, εἰκὼν, ἐξομοίωμα.

Τυπωτής, οῦ, ὁ· θηλ. τυπώτις, ίδος ἡ (τυπόω). Ὁ τυπῶν, σχηματίζων, ἢ πλάττων, μορφωτὴς, πλάστης, ἢ ὁ τύπον τινὰ, ἐντύπωμα, ἢ σχῆμα ἐμφαίνων, παριστῶν «Σφηγὶς τυπώτις» Ὀρφ. ἢ ἐπ' αὐτῆς ἔχουσα ἐγκεχαραγμένον σημεῖόν τι.

Τυπωτικός, ἡ, ὸν (τυπόω). Ὁ τυποῦν, σχηματίζων, πλάττων Ἀθήν. Στλ. 392.

Τυπωτός, ἡ, όν, ἐπιρ. ρημ. τοῦ τυπόω. Τετυπωμένος, ἐσχηματισμένος, ὅστις ἐτυπώθη, ἐμορφώθη, ἐχαράχθη.

Τυραννεῖον, τὸ (τύραννος). Ὁ εἶκος τοῦ τυράννου. Διόδ. Σικ. καὶ Πλουταρχ. ἐκ τοῦ

Τυραννεύω καὶ

*Τυρανεύω, (τύραννος). Τύραννος εἰμί, κατεξουσιάζω. ἀπόλυτον, αὐθαίρετον ὑπεροχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. καὶ μεταβατ. τυραννῶ, δεσπόζω, ἀπεριόριστον ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἐπί τινα· ἐξαιρτ. ἐπὶ τινος λαοῦ, ἔθνους, χώρας, ἢ πόλεως, μετὰ γενικ. Ἡροδ. παρ' ᾧ ἀεὶ κεῖται ὁ τύπ. τυραννεύω, 1, 15, 20, 59. 64, 73, 77, 163. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ Θουκ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' Αἰτκ. «ἄρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώσαντας αὐτοὺς» Δημοσθ. Φιλιπ. γ'. παρ' Ἡροδ. εὑρηται ὁ ἀόρ. τυραννεῦσαι ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τύραννος, δεσπότης εἰμί, ἀπόλυτος κυριάρχης. Παθητ. τυραννεύομαι, ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι, ἀπολύτως, δεσποτικῶς, ὑπὸ τυραννικὴν ἢ δεσποτικὴν πολιτείαν ζῶ, διοικοῦμαι, ὅθεν «Πόλεις τυραννευόμεναι» Πλάτ. αἱ ὑπὸ τυράννου διοικούμεναι· αἱ μὴ συνταγματικῶς κυβερνώμεναι, ὁ μελ. τυραννήσομαι κατὰ παθ. σημάσ. εὑρηται παρὰ Δημ. 2) τυραννεύω σημαίνει ἔτι καὶ τὸ τυραννικὰ φρονῶ. ἔχω φρονήματα τυράννου· ἔπειτα δὲ καὶ, αὐτὶ τοῦ, παιδεύω, βασανίζω, θλίβω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα.

Τυραννήσειον, (ἐκ τοῦ Μλ. τυραννήσω). Τυραννίδα ἢ τυραννήσαι ἐπιθυμῶ, πάσχω νὰ λάβω τὴν τυραννίαν, νὰ γίνω ἀπόλυτος κυριάρχης· Διογ. Λαέρτ.

Τυραννία, ἡ (τύραννος). ταὐτὸν τῷ, τυραννὶς. Ξενοφ.

Τυραννιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τυραννήσειν, Προσπαθῶ νὰ γίνω τύραννος· 2) χαρακτὴρ τυραννικὸν φέρω, ἐπιτήδευμα τυραννικὸν «Οἱ λάγεσι τυραννιῶσι· οἱ λάγεσι ὁμοιάζουσιν ὅτι ἀγαπῶσι τὴν τυραννίαν· Διογ. Λαέρ. 3, 18.

Τυραννίζω, Μλ. ἴσω. Κρατῶ μετὰ τῶν τυράννων, ἐκ τοῦ μέρους τῶν τυράννων εἰμί, Δημοσθ. ὡς τὸ, μηδίζω.

Τυραννικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. — κῶς (τύραννος). Ὁ εἰς τυράννου κτήσεως, πράξεως, ἀναφερόμενος ἢ κατὸ ἀπὸ τυράννου προερχόμενος· ἴδιον τοῦ τυράννου, δεσποτικῶς, βασιλικῶς.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ κλητ. τυραννὶ, Σοφ. Ο. Τ. 380 (τύραννος). Ἡ ἀρχὴ, ἐξουσία, κυριότης τοῦ τυράννου· ἀπεριόριστος καὶ κατὰ προαίρεσιν ἐξουσία καὶ διοίκησις, δεσποτεία· καθόλου δέ, ἀρχὴ, βασιλεία, ὑπεροχὴ, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἐπὶ κακῆς, σκληρᾶς καὶ ἀδίκου ἐξουσίας ἢ δεσποτείας λέγει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητ. α'. «Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννὶς·» καὶ ἐν Πολιτ. γ'. «Ἡ τυραννὶς ἐστὶ μοναρχία, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μοναρχοῦντος·» ἄρα, ἡ παρέκκλισις βασιλείας, ἢ μὴ κατὰ νόμους καὶ κατ' ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατὰ βίαν καὶ ἁρπαγὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ βίαιον, ἀλλαζονικὸν καὶ φιλαρχικὸν πολίτευμα τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων· πληθ. αἱ τυραννίδες, ταῦτ. τῷ τύραννοι, Ἡροδ. 8, 137. 2) θηλ. τοῦ τύραννος, ἡ βασιλὶς, ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐσθήρ Κεφ. β'.

Τυραννοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Τύραννος καὶ δαίμων ἐν ταὐτῷ. ἐν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα· Ἡσύχ.

Τυραννοδιδάσκαλος, ὁ. (διδάσκαλος). Διδάσκαλος τοῦ τυράννου, ὁ διδάσκων τὸν τύραννον. Πλάτ. καὶ Δίων Κάσ.

Τυραννοκτονέω, ῶ (τυραννοκτόνος). Κτείνω, φονεύω τὸν τύραννον. Φάλαρ. ὅθεν

Τυραννοκτονία, ἡ. Ἀναίρεσις, φόνος τοῦ τυράννου.

Τυραννοκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τυραννοκτόνους, ἢ εἰς τὴν τυραννοκτονίαν.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς τυράννους, ὁ τὸν τύραννον κτείνας, φονεύσας.

Τυραννοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τυράννους ποιῶν, σχηματίζων. Πλάτ.

Τύραννος, ὁ καὶ ἡ. Δωρικ. ἐν ἴσῳ τῷ, κύραννος, ἐκ τοῦ κῦρος, κύριος, συγγεν. τῷ κάραννος. κυρ. Κύριος, ἄρχων, βασιλεύς, ἐξουσιαστὴς, καὶ ἰδί· ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος κυριάρχης, δυνάστης, ὅστις βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐξουσιάζει, αὐθαιρέτως ἄρχων, μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς οὐδένα νόμον ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν θεσπίζει τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀρχομένους, ἐξαιρ. οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἀπολύτως δεσπόζοντες· τροπικ. δὲ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θεῶν, Ἥρα, Ὅμ. 7, 5 καὶ Ἀριστοφάν. Νεφ. 564. «Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον» καὶ παρ' Ἀθην. ιγ'. «Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως» ἐξόχ. δὲ ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τύραννος ἐν ταῖς δημοκρατικαῖς πολιτείαις ὅστις ἐνάντιον τῆς θελήσεως καὶ συγκαταθέσεως τοῦ ὄχλου οἰκειοποιεῖτο ἢ ἥρπαζε τὴν ὑπεράνω ἐξουσίαν, καὶ ἐγίνετο ἄρχων καὶ ἐξ ὑπαιτίας αὐτὸς μόνον ἐπὶ πάντας τοὺς ἄλλους, ἄρα αὐθαίρετος μοναρχὴς, ὥστε οὕτω διὰ τῆς λέξεως τύραννος ὑπενοεῖτο μᾶλλον τὸν παρὰ νόμον ἁρπαγὴν καὶ σφετερισμὸν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς τῶν δικαιωμάτων ἐλευθερίας, παρὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρχῆς τοῦ τυραννοῦντος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπικὸς καὶ ἀγαθὸς Πεισίστρατος ἐκλήθη τύραννος διότι εἰκειοποιήθη αὐτὸς μόνον τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου καὶ ἐν τῷ τὴν ἐπέστρεφον αὐτοῖ οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ δὲν τὴν παρέλαβεν ἐκ διαδοχῆς· ἐπει-

δή δι ἕνα ἐλεύθερον λαὸν μία τοιαύτη ἀπόλυτος καὶ μοναρχικὴ κυβέρνησις ὑπῆρχεν ἐπαχθής, δυσανάσχετος, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ διατηρήσῃ ἐπαρουσίασε αὐτὴν ἀπαιτήσας μετεχειρίζετο δυνάμεις καὶ βίας, οὕτω τὸ ὄνομα τύραννος ἀπεσήμαντε εἰς τὸν φέροντα αὐτὸ ὡς τι ἐπιτήδειον ἐπαχθῆς παράπηγμα τῆς ἀπολύτου καὶ δεσποτικῆς δυνάμεώς του, καὶ ἀταῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τό, »Τύραννον διὰ τοῦ, παράνομον βασιλέως, ἄρχων ἀπηνὴς καὶ ἀπάνθρωπος· καὶ Κύπρ. διὰ τοῦ »Ὁ μὴ κατὰ νόμον ἄρχων, ἀλλ' ὁ βίαιος μοναρχῶν· ὁ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 3, 7. »Τύραννος ἦν, ὃς δούλους ἐλευθέρους καὶ πολίτας ἐποίει· κτησάμενος δὲ καὶ ἐφυγάδευε καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο· γενικώτερ ἐστὶ εἰπεῖν καὶ ὅλη ἡ γενεὰ τοῦ τυράννου, οὕτω οἱ τῆς Σικελίας βασιλεῖς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 315. καὶ Ο.Κ. 847. καὶ ἑπομεν. ὅλη ἡ βασιλικὴ γενεά· ἡ τύραννος, λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ βασιλὶς, ἤτοι ἡ σύζυγος τοῦ τυράννου, καὶ ἡ συγάτηρ ἑνὸς βασιλέως, Εὐρ. Ἑκαβ. 793. Μηδ. 873, 1353. ὡσαύτ. καὶ, ὁ τύραννος, ἐλέγετο ὁ υἱὸς ἑνὸς ἄρχοντος, ἡγεμόνος, Dion. χαρ. σελ. 219. 21 τύραννος, ὁ, ἡ, ον, ἐπίθ. ὡς τὸ τυραννικός, ὁ τυραννεύσας, ἡ μὲ τρόπον τυράννου, δεσπότου φερόμενος, πολιτευόμενος, καὶ ντύραννον δρᾶμα, Σοφοκλ. ΟΤ. 588. πράττω τυραννικά ἔργα, παρβλ. καὶ Ἀντιγ. 1160. Valck. Ἱππολ. 840. ἡ τύραννος κόρη· Εὐρ. Μηδ. 1132. »τύραννος πόλις, Θουκ. α', 122, 124. »τύραννα σκῆπτρα· Αἰσχύλ. Προμ. 960. πτα τύραννα δώματα· ἤτοι τὰ παλάτια τοῦ τυράννου, κ. τ. τ. Ἡ λέξις ἔλαβεν ἀρχὴν πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ, Ἀρχιλόχου, ὅτε ἤρχηταν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ πρώτην φορὰν νὰ σχηματίζωνται ἐλεύθεραι καὶ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι, παρὰ Θεογν. Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. ἀπαντᾶται συχνάκις. ἡ λέξις παρὰ δὲ Ὁμ. πέπαυται εὑρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλ. γ, 5. ὡς μόνον παράδειγμ. ἀρχαιοτέρας αὐτῆς χρήσεως· (ννυ)

Τυραννοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). ταὐτὸν τῷ, τυραννοκτόνος, Ὁ φονεύων τοὺς τυράννους

Τυραννόφρων, ὁ, ἡ, (φρήν). Ὁ τυραννικὸν φρόνημα ἔχων, Διον. χρ.

Τύρβε, Ἐπίδ. (τυρβη). Θορύβως, ἡ μετὰ θορύβου, μίξιν, ἀνεμίξ, ἀναστατωμένα, συγκεχυμένως ἐπάνω καὶ κάτω· »Δεινοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω· Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 375. ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας· »Ἄνω κάτω· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οἷον »Κατέρεν ἄνω κάτω τὰ πράγματα, ἤτοι κατεστρέψεν ἀπύγχητον αὐτά· καὶ τὸ »Ἀνακτόνων ῥῆμα, ὅ ἐστιν Ἄνω κάτω φέρω, συγχέω, ταράττω, ἀνακυκάω· ἡ αὐτὴ λέξις λέγεται καὶ »Σύρβαι, Ἡσύχ. μετὰ θορύβου· ὅθεν

Τυρβάζω, Μλ. άσω. Ταράττω, συγχέω, ἀναμιγνύω, ἄνω κάτω φέρω ὅθεν τὸ Λατιν. Turbo· »Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαδίζων· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 259. πατήσεις, ἀναστατώσεις τὸν πηλὸν ἐν τῷ πορεύεσθαι· »Τυλὸς ἅρης συὸς πρωτῶπω πάντα τυρβάζει κακῶς· φέρει εἰς θόρυβον· ἄνω κάτω, ἀνακατόνει ὅλα τὰ χαλά, ὡς ὁ χοῖρος μὲ τὸ πρωτοπόδι του, ὅταν ἀνακατόνῃ τὰ χώματα, ἢ τὴν κόπρον, Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, τυρβάζειν, αὐτὸ τοῦ, ἀνακυκᾶν ἀνακατόνειν τὰ πράγματα, καὶ »Τυρβάζεσθαι· μέσ. ἐν θορύβῳ καὶ ταραχῇ εἰμί, ἀναχλοῦμαι, στενοχωροῦμαι, στριμώνομαι, ἐνδεῶς κακοῦμαι ἢ ἄνω καὶ κάτω περιφέρομαι· Ἀριστοφ. Κίρ. 1007. »Περὶ ταῦτ' ἐμὲ δ' ἄφρουν θ' ὑμεῖς ἀντὶ τοῦ, ἐπαίρομαι, μετὰ φρενίτιδος καὶ ἀγῶνος περιστρέφομαι ἐνδεῶς αἰτεῖσθε πρὸς ἐτοιμασίαν τινός· Λουκιᾶς Κυν. ι. »Μερμηνᾶς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ· ὅθεν

Τυρβασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τύρβη. Ἀριστ. 2. Πολυβ.

Τύρβη, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σύρβη· ὅθεν τὸ Λατιν. Turba. Θόρυβος, τάραχος, στενοχωρία, στρίμωμα, ἀταξία, ἀνακατωμός, συγχυσις, παραζάλη, ὄχλος, Ξενοφ. Κυρουπ. α', β', γ'. »Ἵνα μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν παπαδεμένων εὐκοσμίᾳ· Πολύβ. »Ἀμειβὰς καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης π ῆρες τὸ στρατόπεδον· 2) βακχική τις ἑορτὴ καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν συνήθης χορὸς· ὁ Πολυδ. ἐν δ', 104. λέγει ταύτην »Συρβασίαν ἐκ τοῦ συρβάζω· »Συρβασία δὲ ἐκαλεῖτο τὸ ἑρχθμὸν τὸ ἀθορυβίστως· Παυσαν. Κορινθ. κδ' »Ἀρτέμιδι ἄγουσι τῷ Διονύσῳ τὴν ἑορτὴν, καλουμένην τύρβασιν· (συγγεν. τῷ θόρυβος, θορυβέω).

Τυρεία, ἡ (τυρεύω). Τὸ τυρὶν ποιεῖν, τυροποιία 2) ταὐτὸν τῷ, κύκνησις, συγχυσις.

Τύρευμα, ατος, τὸ (τυρεύω). Τύρωμα, τυρός, Εὐριπ. Κύκλ. 163. καὶ 190. »Πηκτοῦ γάλακτος τ' οὐ σπάνια τυρεύματα.

Τύρευσις, εως, ἡ (τυρεύω)· ταὐτὸν τῷ, τυρεία.

*Τυρευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Τυρευτής, οῦ, ὁ (τυρεύω). Ὁ τυρὸν ποιῶν, κατασκευάζων »Ἑρμῆς τυρευτήριε· ὡς θεὸς καὶ προστάτης τῶν Αἰπόλων, καὶ δοτὴρ τοῦ τῶν αἰγῶν τυροῦ· ἴδε ἐν τῷ, εὐγλαγής.

Τυρεύω, καὶ, τυρόω, Μλ. ήσω (τυρός). Ταὐτὸν τῷ, τυρόω. Τυρὸν κατασκευάζω. Ἀλκμὰν παρ' Ἀθήν. ιά, σελ. 429. »Τυρὸν ἐτύρησας μέγαν· ἔκαμες ἕνα μεγάλον τυρόν, καὶ »Γάλα τυρεύειν· ποιεῖν τὸ γάλα εἰς τυρόν, κάμειν ἐκ γάλατος τυρίον· ὁ Φώτ. ἔχει· τυρεύεται, καὶ τυρεῖται, συνίσταται, καὶ συμπήγνυται· 2) μεταφορικ. ὡς τὸ, τυρβάζω, κυκάω, ταράττω, ἀνακατόνω, ἀνακινῶ, συγχέω, κακῶς διαστρέφω· »Ὁ δ' ἐνδον ἐτύρευε ταῦτα· Δημοσθ. καὶ »Τυρεύειν κατασκευάζειν ἤτοι μηχανᾶσθαι, ἀπατηλῶς καὶ δολίως ἢ κακομηχάνως κατασκευάζειν καὶ παρατασσειν τε· οὕτω καὶ »Τυρεύειν ἐπιβουλάς· παρὰ Νικήτ Χρον. δ', 2. καὶ, τυρεύω κακόνοιαν, ἐπιβουλεύομαι κατά τινος· ὅθεν τυρωὸν ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τυρεύεται, ταράττει, κυκᾷ· καὶ, τυρωθέντα, ταραχθέντα, κινηθέντα· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τυρεύειν, τὸ κακομηχάνως ἐπανιέναι καὶ στρέφειν τὰ πράγματα τὰ πολιτικά.

Τυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τυρό.

*Τύριος, ία, ιον (τύρος). Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τύρου ὤν.

*Τυρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ τυρίζω. Θεοκρ.

*Τυρίσκος, ὁ. Ὑποκορατ. τοῦ τυρός.

Τυροβιβλίον, τό (βίβλος). Πλέγμα, κάλαθος ἐν ᾧ τυρτεύονται, στραγγίζονται οἱ τυροί, τυρτός.

Τυρογλύφος, ὁ, (γλύφω). Ὁ γλύφων τὸν Τύρον, κεφ. ἐπιλ. μυθ. ἐν Βατραχομ. 187.

Τυρόεις, όεσσα, όεν, κατὰ συναίρ. τυρούς, οῦσα, οῦν (τυρός). Τυριώδης, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ ὤν, ἢ κατὰ τύπον τυροῦ κατεσκευασμένος· »Πλακοῦς, ἄρτος τυρόεις· τυρόπητα, ἄρτος μετὰ τυροῦ μεμιγμένος· (παρὰ Θεοκρ. ά, 58. τὸ, τυρόεντα εἴτε ὡς τριτόλλαβ. προφέρεται, ἢ συνῃζ. κατὰ συναίρ. τυροῦντα, ἢ τελευταῖον κατὰ Σώφρον. παρ' Ἀθήν. 3, σελ. 110. D. Δωρικ. τυρώεντα δεῖ γράφεσθαι.

*Τυρόλοψ, ὁ (λέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς τυρούς, τυροκλέπτης.

Τυρόξυστις, ιδος, ἡ (ξυέω). Μάχαιρα ἢ ἄλλο τι ὄργανον σιδήρου δι' οὗ ὁ τυρὸς κόπτεται, κόπτεται ἢ ἐπίθετα· Ἀριστοφ. Ὄρν. 1579. κατ' ἄλλους γράφεται τυροκνήστις.

Τυροκομεῖον, τό. Τόπος ἢ μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ὁ τυρὸς καὶ περιποιεῖται καθ' Ἡσύχ. »ταλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἢ ὡς Πολυδ. ά, 12. ἔχει· »Τυροκομεῖα, ταρτοί, τυροφορεῖα, καὶ ταλαρια· καὶ ἐν ζ'. »Τυροκομεῖον· οὕτω δ' ἂν καλοῖς τὸν τάλαρον, ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται· Caseale, ἐκ τοῦ

Τυροκομέω, ῶ (κομέω). Τυρὸν ποιῶ, περὶ πῆξεως καὶ κατασκευῆς τυροῦ φροντίζω, Πολυδ. ά. 251.

Τυροκοπάω, (κόπτω). Τυρὶν κόπτω.

Τυροκόσκινον, τό (κόσκινον). Τὸ τοῦ τυροῦ κόσκινον, δι' οὗ σηλαδὴ κοσκινίζεται καὶ τεραγγίζεται ὁ τυρός· Ἀθήν. ιά'. ἔνθα περιγράφει τοῦτο οὕτως· »Τυρὸν ἐκπιέσας καλῶς, θὲς εἰς ἄγγος· εἶτα ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς, δίαγε τὸν τυρόν· ὅταν δὲ μέλλῃ προσφέρειν, βάλε μέλιτος αὐτάρκες ἐπάνω· 2) εἶδος πλακοῦντος, τυροπλακοῦς.

Τυρόμαντις, ὁ καὶ ἡ (μάντις). Ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντεύων, προφητεύων Ἀρτεμίδ. β', 74. καὶ Αἰλιαν. ζω. Ἱστορ. ή, 5.

Τυρόνωτος, ὁ, ἡ, ον (νῶτος). Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα τυρὸν ἔχων· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1125. »Πλακοῦς τυρόνωτος· ὁ ἔχων τυρὸν ἀπ' ἐπάνω πλακοῦς.

*Τυρόξεος, ὁ, ἡ, ον (ξέω). Ὁ τὸν τυρὸν ξέων, Σχολ. Ἰλ. Λ, 639.

Τυροποιέω, (ποιέω). Τυρὸν ποιῶ, κάμνω τυρίον· ὅθεν

Τυροποιία, ἡ. Τὸ τυρὶν ποιεῖν, κατασκευάζειν.

*Τυροποιϊκός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν τυροποιίαν αἰήκων, ἐπιτήδειος.

Τυροπωλέω, Τυρὸν πωλῶ, ἢ πωλῶ τι ὡς τυρόν. Ἀριστοφ. Βατρ. 1369. »Τυροπωλῆσαι ἀνδρῶν ποιητῶν τέχνην· διότι πρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρὸς· ἐκ τοῦ

Τυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τυρὸν πωλῶν, τυροπραγματευτής.

Τυρός, οῦ, ὁ. Πεπηγὸς γάλα, (τυρίον, τυρί, τά·) Ἰλ. Λ, 638. »--ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ· ἐν Ὀδυσ. ι, 219. »Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθουσι· καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. »Τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήτησεν· ὡς τῆς συνηθείας »Χλωρὸν τυρίον καὶ »Χλωροτύριον, ὅπερ ἄλλως λέγεται καὶ νεκλὴς, νεκρὸς, νεοπαγὲς καὶ αὐτόσειτον τῶν, ξηρὸς, καὶ, παλαιὸς, παρ' Ἀθήν. β', »Τόμος τυρῶν· φέρεται· παρὰ δὲ Εὐστάθ. »Τροχὸς τυρῶν· Πλουτ. »Τυροὶ, οἷον· ἡ ἀγορὰ ἔνθα πωλεῖται ὁ τυρός, τυροπάζαρον· ἔστι δὲ συγγεν. τῷ βούτυρον· (τὸ ὑψιλον ἐν τῷ τυρὸς ἔστι μακρὸν ὡς καὶ ἐν ἁπάσαις ταῖς παραγωγαῖς καὶ συνθετ. λέξεσι· Draco. σελ. 88. 24 Schweigh. Athen. 1, σελ. 27. F.)

*Τύρος, ἡ. Θηλ. κυρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ νήσου τινὸς ἐν τῇ Φοινίκῃ· (υυ)

Τυροτείχος, ὁ (τεῖχος). Ἐδεσμάτι ἐκ τυροῦ καὶ τριχεύτου ἰχθύος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων κατεσκευασμένον.

Τυροτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων, κόπτων τὸν τυρόν·

*Τυροφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὁ τὸν τυρὸν τρώγων, κωμ. ἐπίθ. μυὸς ἐν Βατραχομ. 226.

Τυροφορεῖον, τό. Τὸ ἑκατέρωθεν φέρον τοὺς ταλάρους, ἤτοι καλάθους ἢ σανία τῶν τυρῶν ξύλου· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Τυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυρὸν φέρων, ἔχων· Ἐπιγράμ.

*Τυροψύκτης, ου, ὁ (ψύχω). Τόπος ἔνθα ξηραίνουσι τὸν τυρὸν, καθόλ. = τυροκομεῖον.

Τυρόω, ῶ (τυρός). Τυρὸν ποιῶ· »Γάλα τυρῶσαι· πήγνυμι τὸ γάλα εἰς τυρόν, τὸ κάμνω τυρί·

»Τυροῦσθαι ὡς γάλακα, συμπήγνυσθαι ὡς τὸ γάλα καὶ γίνεσθαι τυρός· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ τῆς περικινήσεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, κυκᾶν, ἀναπατόειν, ἀναμιγνύειν, συγχέειν. Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθήν. ζ'. »Οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζόμεν' ἰχθῦς. Ἀλλὰ διαθεῖρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπανται· ἀναπατόοντες· ἴδε τυρεύω· ὅθεν »Συντυρόω· ταὐτὸν τῷ, συγχυκάω, συγκινῶ, ἀναπατόω· Ἀριστοφάν. Ἵππ.

*Τυρρηνία, ἡ, θηλ. κύριον ὄνομ. χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ὅθεν

*Τυρρηνιακός, ἡ, όν, καὶ

*Τυρρηνικός, ἡ, όν = Τυρρηνός.

*Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. Τυρσηνίς, θηλ. τοῦ Τυρρηνός.

Τυρρηνολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι). Φονεύς, φθορεύς ἀφανιστὴς τῶν τυρρηνῶν. Ἀνθολογ. ἐκ τοῦ

Τυρρηνός, ἡ, όν, ποιητ. Τυρσηνός ὁ ἐκ Τυρρηνίας ὤν· ἔστι δὲ ἡ Τυρρηνία, χώρα τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ δυτικοβόρειον αὐτῆς μέρος ἥτις τὸ πάλαι μὲν Ἑτρουρία, ὑῶν δὲ, Τοσκάνα, λέγεται· πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. 7, 8. Ἡσ. Θεογ 1015. καὶ Πίνδ.

Τυρρηνουργής, έος, ὁ, ἡ, ές (ἔργον). Ὁ ὑπὸ τῶν τυρρηνῶν κατεσκευασμένος, ὁ τυρρηνικὴν τέχνην ἢ ἐργασίαν ἔχων· Πολυδ.

*Τυρρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τύρρις· (ι)

Τύρρις, ιδος, ἡ, καὶ τύρτις, ιος ἡ· ὅθεν τὸ Λατιν. Turris. πῦργος, Πίνδ. καὶ μάλιστα ὁ ἐν τοῖς τείχεσιν καὶ φρουρίοις (ὁ περὶ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου πῦργος)· ἔτι δὲ καὶ ἔπαλξις, προμαχὼν, περίβολος τοῦ τείχους, καὶ πόλις διὰ τειχῶν οἰχυρουμένη ἢ οἰκία τις περιτειχισμένη· καὶ ἓν δυνατὸν μέρος τοῦ τείχους ἐν ὑψει ὠκοδομημένου· Ξενοφῶν Κυρουπ. ζ', ε· 6. Ἀναβ. ζ', η', 7. ὡς Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικ. ἀ. ἑρμην. τὸ »Τύρτιειν διὰ τοῦ, η' Ἐτειχίοι καὶ στεγανοὶ οἰκήσεις· ὁ Ξενοφ. χρῆται ἀεὶ τῷ τυπ. τύρτις, γενν. τύρτιος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι προσλαμβάνει τὸ ε, τύρτει, τύρτεις, τυρτέων, τύρσεσιν· (συγγεν. τῷ θύρτος, ὅπερ ὁρα.)

*Τύρσος, ὁ = τύρτις, τύρρις.

Τύρχη, ἡ, ἀμφβλ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Τρχη.

ΤΤΡΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ ἀσχηματιστ. τὸ τύρρις, τύρτις, θύρτος, καὶ τὸ Λατ. turgeo, ἴδε θύρσος.

*Τυρώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὀνομ. μιᾶς τῶν ἀρχαίων Ἡρωίδων, Ὀδ. Β, 120. Λ, 235.

Τυρωδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυροῦ εἶδος ἔχων, τυρῷ ὅμοιος ἢ πλήρης τυροῦ, τετυρωμένος.

Τυρωτός, ἡ, όν, ἐπίθ. ρημ. τοῦ τυρόω. Τετυρωμένος, εἰς τυρὸν μεταβεβλημένος, ὁ μετὰ τυροῦ μεμιγμένος, ἐψημένος.

*Τυτάνη, ἡ, ἴδε τυκάνη.

Τυτθός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ τοῖς Ὑστερ καὶ τυτθὸς, ἡ, όν. Μικρὸς, νέος· παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώποις, τυτθὸς ἐών, καὶ τυτθὸς ἐοῖσα, Ἰλ. Χ, 480. καὶ Ἰλ. Ζ, 222. »Ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα· 2) ἐπίρρημ. »Τυτθὸν ἀντὶ τοῦ, μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον τι, ἐπ' ὀλίγον Ἰλ. Α, 354. »Νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν· ἐξαιρ. ἐπὶ διαστήματος τόπου »ἐνεχίζετο τυτθὸν ὀπίσσω καὶ, »ἠλιάσατο τυτθὸν ἔγχος, τυτθὸν ἀκοπρὸ ἰεῖσιν κ. τ. τ. συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ ἀντὶ τοῦ, μόλις, μετὰ βίας, »τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται Ἰλ. Ο, 628. Τ, 335. Αἰσχλ. Πέρσ. 562. »τυτθὰ ἐκφυγεῖν· ἐπὶ φωνῆς ἀντὶ. σιγανῶς, ἀγάλια, σιωπηλῶς »τυτθὸν φθεγξαμένη» Ἰλ. Ω, 170. σπαν. πληθ. τυτθοί, παρ' Ὁμ. μόνον δὲ, τυτθὰ διατμήξαι καὶ κεκάσαι, ἤτοι εἰς μακρὰ τέμνειν, εἰς μικρὰ κομμάτια κόπτειν, ἢ διαχωρίζων, Ὀδ. Μ, 174, 388. (πιθαν. συγγεν. τῷ τιτθὸς, τίτθη).

Τυτώ, οῦς, ἡ. Ἡ γλαῦξ, ἀπὸ τῆς φωνῆς οὕτω παρωνομασθεῖσα, ὡς λέγει ὁ Plautus ἐν Menechm. ὄ· β', 9. Vin' afferri noctuam, quae, tu, tu. usque dicat dibi? Ἡσύχ.

*Τυφαόνειος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Τυφώνιος 2) Τυφαόνιον, τό, Οὐδ. κύρ. Ὄνομ. ὄρους μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, Ἡσ. Ἀτ. 32. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται.

*Τυφαονίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. ποιητ. θηλ τοῦ Τυφαόνιος.

*Τυφάων, ονος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. κατ' ἐπέκταση ἐπικ. τύποι ἀντὶ τυφῶν, Τμν. Ὁμ. Ἀπολ 306, 352. Ἡσ. Θεογ 306 (ἐν τῷ τυφῶν ἔστι σαὶ τὸ Υ̓͂ψιλον μακρὸν, καὶ ἐν τῇ γενικ. Τυφάωνος.)

Τυφεδανός, ὁ (τύφω). Μωρὸς, παιδαριώδης ἄνθρωπος, κοῦφος, φλύαρος, ματαιολόγος, ὅστις κατεσχολεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τὰς μωρολογίας του, καὶ βλαξ, ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1364., ὅπου ὁ Βρ. ἐκ Σουΐδα τὴν γραφ. στυφεδανὸν προείλετο, ἐκ τοῦ στύφω κατ' ἀποστέρησ. τοῦ στύω, παρβλ. καὶ τυφογέρων.

Τυφεδών, όνος, ἡ (τύφω). Τὸ ἀνάπτειν, καίειν, φλογίζειν· φλόγωσις. 2) Οἰνόμελος παρ' Εὐσεβ. ε, 38, καὶ ἀντὶ τοῦ, λαμπάς.

Τύφη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ξηραινόμενον ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι δι' αὐτοῦ προσκεφάλαια καὶ στρώματα, Λατ. typha. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ', 11. Διοσκορ. γ', 133. Πλίνιος ιϛ', 36. Στράβ. ε.

Τυφήρης, ὁ, ἡ, ες (τύφω, ἄρω). Ὁ ἀναφθεὶς, καιόμενος, »Λύχνος τυφήρης· λύχνος καιόμενος Ἀνέκδοτ. β, σελ. 112 »Λεμπάδα κηροχίτωνα, κρόκου τυφῆρα λύχνον ω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τύφη.

Τυφλάγκιστρον, τό (ἄγκιστρον). Πτύλ. Αἰγ. ς', 5. Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι τὰ λεπτὰ τῶν ἀγγείων.

Τυφλίνη, ἡ, καὶ, τύφλινος, ὁ, ἡ τυφλῖνος (τυφλὸς), ταὐτὸν τῷ τυφλώψ, καὶ κωφίας. Εἶδος ὄφεως. Ἀριστοτ. ζῳ. Ἱστορ. ἡ, 24. Caecilia, Λατ.

Τυφλογενής, έος, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη τυφλός, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός.

*Τυφλοπλαστέομαι (πλάσσω), παρὰ Σουΐδ. ἐπὶ Ἄρκτου »Τυφλοπλαστεῖται· τυφλὸς πλάττεται, ἢ γεννᾶται, διότι αὐτὴ τυφλὰ καὶ ἄμορφα γεννᾷ τὰ τέκνα της· παρὰ Φίλωνι ταὐτὸν τῷ, πλάττεται, πεπλασμένον (ψευδὲς) ἐστί· ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Τυφοπλαστεῖνα ἔχουσι, ὃ ἐστιν, ἐκ τύφου καὶ ματαιότητος πλάττειν, προφασίζεσθαι, ἀλαζονεύεσθαι.

Τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τυφλοὺς ἤτοι πεπλανημένους πόδας ἔχων, ὁ μὴ περιπατῶν ὀρθῶς ἀλλ' ἐσφαλμένως καθόλ. καὶ στρεβλ. Ροπ. Εὐριπ. Φοίν. 1723. »Ἀ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύματιν Ἀΐδη ἐμόχθειν· ὅθεν καὶ ἡ συνηθεία λέγει· »Τυφλοὺς πόδας ἔχειν, τοὺς στρεβλοὺς καὶ ἡμιπτημένους βαδίζοντας, ὅταν δηλαδὴ δὲν βλέπῃ τις ποῦ πατεῖ, τυφλῷ ποδὶ βαδίζειν.

Τυφλός, ἡ, όν. Ἐστερημένος ὀφθαλμῶν ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀόμματος, ὁ μὴ βλέπων· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐπάξ, Ἰλ. Ζ, 139. καὶ Τμν. Ἀπολ. 173. συχνοτ. παρ' Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ, 3. »Διαφέρουσιν ἂν, ὅταν περὶ οἱ ἐρῶντες τῶν τυφλῶν. 2) τροπ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, καὶ τοῦ νοός, Πινδ. καὶ »Τυφλὸς τό τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματα, Σοφοκλ. ΟΤ. 371. ἤτοι ἀόμματος, κωφὸς, ἀνόητος, ἀπτόχαστος· μετὰ Γενικ. τυφλός τινος, ἤτοι τυφλὸς ὡς πρός τι, ὅσ. τὸ βλέπω, Ξενοφ. Συμπ. δ', 12. καὶ Πλούταρχ. »Τυφλὸς ἐστὶ τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος· δὲν βλέπει, δὲν ἐξεύρει τὸ μέλλον, ἢ ἄπειρος τοῦ μέλλοντος ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀόρατος, ὁ μὴ φαινόμενος, σκοτεινὸς, κεκρυμμένος, ἄγνωστος, κεκλεισμένος, ἐπὶ δυνάμεων ἀντὶ τοῦ, ἄπρακτος, ἀκατόρθωτος, ματαιος· καὶ ἀντὶ τοῦ, στουπωμένος, κεφραγμένος, χωμένος, κεκλεισμένος· καθὼς παρ. χ. τὰ στόματα τῶν ποταμῶν ὑπὸ ὄμμου, ἢ δρόμου· διὰ πετρῶν στουπωμένος καὶ διεξόδου μὴ ἔχων, κ. τ. τ. Πλούταρχ. »Χωρία δύστρομα καὶ τυφλά· καὶ »Εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζονται· παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυρουπ. γ', 7. 20. »Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, τὰ ὀπίσθεν μέρη, τὰ μὴ βλεπόμενα, οἷον αἱ πλάται, τὰ νῶτα, κ. τ. λ. καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. »Τυφλὸς τοῖχος, ὁ θυρίδας μὴ ἔχων, ὁ τοῖχος ἐξ τις δὲν ἔχει παράθυρα. (ἡ λέξις τυφλὸς ἤτις κατ' ἀποκοπ. ἐστὶν ἀντὶ τυφλός, παρήχθη πιθαν. ἐκ τοῦ τύφω, ἄρκ κυρ. καπνώδης, πλήρης καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ζοφώδης, καὶ ἐντεῦθεν σκοτεινὸς, καταστιστιμένος, κατακυρισμένος, συγγεν. τῷ σιφλὸς.) ὅθεν

Τυφλόστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τυφλὸν ἤτοι κεκλεισμένον, στουπωμένον, δι' ὄμμου ἢ ὕλης τὸ στόμα ἢ στόμιον, ἐκβολὴν ἔχων. Στράβ. ἐπὶ ποταμῶν.

Τυφλότης, ητος, ἡ (τυφλὸς). Τὸ εἶναι τοῦ τυφλοῦ, τὸ μὴ βλέπειν, ἔλλειψις ὁράσεως ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, τύφλα, τυφλαμέρα. Πλούταρχ.

Τυφλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυφλὸν φέρων, βαστῶν. 2) προπαροξ. δὲ τυφλόφορος, ὁ, ἡ, ον, παθητ. ὁ ὑπὸ τυφλοῦ φερόμενος, κρατυόμενος.

Τυφλόω, ῶ (τυφλός). Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόω, τινά, τὸν στερῶ τῆς ὁράσεως, Ἡροδ. 4, 2. Οὐδέτ. τυφλός εἰμι, ὡς τὸ τυφλόττω. 2) τροπ. ἀμβλύνω, ἀμαυρόνω, σκοτίζω, ματαιον καὶ ἄπρακτον ποιῶ τι, καὶ Οὐδ. μάταιος, κοῦφος εἰμὶ, στεῖρος γίνομαι, στειρεύω, ὅθεν, γάλα τυφλοῦται, ἤτοι τὸ γάλα δὲν ἔρχεται, ὃν τρέχει πλέον, ἀπὸ μαστῶν τὰ ὁποῖα δὲν ἐκβάλλουσι πλέον γάλα· ἀπότ. »οὖρα τυφλοῦται, Νικ. κ. τ. τ. ὡς τὸ ἀμετβ. τυφλώττω.

Τυφλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυφλὸν εἶδος ἢ φύσιν ἔχων, τυφλός, ἀμβλύς.

Τύφλωσις, εως, ἡ (τυφλόω). Τὸ τυφλὸν ποιεῖν, ἀμβλύνειν, ἢ σκοτίζειν. 2) ταὐτὸν τῷ, τυφλότης. Σχολ. Ἀριστοφάν.

Τυφλώττω, (τυφλός). Τυφλὸς εἰμὶ· δὲν βλέπω, καθόλ. = τυφλόω κατ' οὐδέτ. διάθεσ. (ὡς τὸ λιμώττω ἐκ τοῦ λιμός, ὀνειρώττω ἐκ τοῦ ὄνειρος σχηματισθ.)

Τυφλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (τυφλὸς, ὤψ). Ὁ τυφλὴν ὄψιν ἔχων, τυφλός. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὄφις τις, ὁ παρ' ἡμῖν »Τυφλήτης» λεγόμενος. Anguis fragilis, Λιν. ταὐτ. τῷ τυφλίνος παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 492.

Τυφογέρων, οντος, ὁ (τύφω, γέρων). Ὁ διὰ γῆρας χάσας τὰς φρένας αὐτοῦ γέρων, μωρὸς, καὶ παραληρῶν, παιδαριώδης, ἢ βαρετὸς, ὀχληρὸς διὰ τοὺς ἐκ τοῦ γήρατος παραλογισμούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 908. Λυσιστρ. 335. παρβλ. τυφεδανός. Ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ ἐσχατογήρως, πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, τυμβογέρων, busturius, παρβλ. καὶ τυμβογέρων.

Τυφομανής, έος, ὁ, ἡ, ές (τῦφος, μαίνομαι), Νικήτ. Χρον. Ὁ ὑπὸ τύφου ἤτοι πλαζονίας μαινόμενος· ἔστιν τρελλαίνεται, παραφέρεται ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, λίαν ἀλαζὼν, ὑπερήφανος, ὄγκων.

Τυφομανία, ἡ. Παράφορος, ἐμμανὴς ἀλαζονία, ὑπερτις καὶ 2) παρ' Ἱπποκράτ. εἶδος νόσου, ὅ ἐστι, μανία μετὰ τύφου ἤτοι ληθαργίας· κατὰ Lob. Φρ. σελ. 698. τυφομανία ἔδει γράφεσθαι.

Τυφοπλαστέω (τῦφος, πλάσσω). Ὑπὸ τύ-

φον καὶ ἀλαζονίας ἢ κουφότητος πλάττω τι, ἐπεινῶ ἢ προφατίζομαι. Φίλ.

Τῦφος, ὁ (τυφω). Ἀτμός, καπνός, ἐξάτμισις, ἀχλύς. Τροπ. 2) Ἀλαζονεία, κενοδοξία, μεγαλαυχία, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, οἴησις, φαντασία, ἥτις σκοτίζει τὸν ἄνθρωπον τόσον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζει οὔτε ἑαυτὸν οὔτε τοὺς ἄλλους. Πλούταρχος «Τὸν δὲ τύφον ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας εἰς τοὺς ποιητὰς ἀπεκάδαιρον. 3) Ἡ μετὰ ἀλαζονείας συνδεδαυμένη μωρία, ἄνοια, μωρὰ ὑπερηφάνεια, ἢ ἐξ οἰήσεως καὶ κουφότητος προερχομένη θρασύτης, τόλμη, αὐθάδεια. 4) παρ' Ἱατροῖς, εἶδος ἀναισθησίας, καὶ ναρκώσεως τοῦ νοός, βύθος, ληθαργία, φρενοληψία, σκότωσις τοῦ νοός, ζάλη καὶ ἀμβλύτης, ἀναισθησία, ἠλιθιότης, βλακεία.

Τυφός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τυφώς. Ἀριστοφάν. πάλλ' ἀμφβ.

Τυφόω, ὦ (τῦφος). Τύφω, καπνὸν ποιῶ, καπνίζω, ἐπιτυφόω, ζοφόω. 2) τροπ. ζοφοῦν ἤτοι ἀλαζονίαν, κουφότητα, εἰήτην διαγείρω, ἐμποιῶ εἴς τινα, ὑπερηφανον, ἀλαζόνα, ἐπηρμένον ἢ ἐπαίρεσθαι ποιῶ· καὶ πληρόω, γεμίζω τὴν ψυχὴν ἢ τὸν νοῦν μὲ ὑπερηφανειαν, κενοδοξίαν, ἢ κουφότητα, τυφλόνω, παραζαλίζω, σκοτίζω. «Εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσεν Ἡρώδιον.» ξ, ἐ. ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Τοῦ ἔβαλε μεγάλους καπνοὺς εἰς τὴν κεφαλήν» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτυχ. ἔχει· «Τυφωθείς, ἐπαρθείς, ὑπερηφανεύσας, καὶ καθόλ. ποιῶ τινα μωρὸν, ἄνουν, ἀμβλύν, ἢ λίθιον, ἀνόητον καὶ ἀναίσθητον, τὸν κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν ἢ τὰ λογικά του, νὰ γένῃ ἄφρων φρενῶν. Παθητ. τυφόομαι, σκοτίζομαι, ζαλίζομαι, ἀμβλύνομαι ἄφρων, ἀναίσθητος γίνομαι, καταπλήττομαι, τρελλὸς, ἀνόητος εἰμὶ, μωραίνω, ἐξαίρ. κατὰ Πάρκ. τετύφωμαι· ὅθεν Δημοσθ. «Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα· τετυφωμένου εἶναι τὸν λέγοντα ταῦτα, μωροῦ καὶ ἀνόητου· ἐνῶ ὁ Ἀρποκρατίων σημειοῖ ὅτι τινὲς παρήγαγον ταῦτο ἀπὸ τῆς τοῦ Τυφῶνος ἐνεργείας, καὶ διὰ τοῦ, ἐμβρόντητος, ἠρμηνεύσαν· καὶ Λατ. altonitus, ὅθεν Ἀλκαῖος φησ.· «Πέμπαν δὲ τυφὼς ἐξέλατο φρένας· ἢ μωρία τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τελεως τὸ λογικόν του· ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Τετύφωται, ἀπόλωλεν, ἐμβεβρόντηται, καὶ τετυφῶται, μεμῆνεν, καὶ τυφωτὶς, ἐμβρόντητος, ἄφρων φρενῶν γεγονώς, χαμένος τὸν νοῦν» παρβλ. Ἰαν Ἀχ. Τατ. σελ. 4, 5η.

Τύφω, Μ. θύψω· ἀόρ. ἔτυψα, παθητ. Παρακεμ. τέθυμμαι ἢ τέθυμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτύφην Κανὼν ἢ ἀτμὸν κάμνω, καπνίζω, Ἡρόδτ. 4 190 καὶ «καπνῷ τύφειν μελίσσας» ἤτοι καπνίζειν μὲ τὸν καπνὸν τὰς μελίσσας ἐν τῷ τρυγᾶν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν σίμβλων, καὶ ἁπλ. καπνῷ τύφειν· ἔτι δὲ παθητ. «καπνῷ τυφόμενα μέλιττα» ἤτοι καπνιζόμενα καὶ θωιόμενα ἐκ τῶν κυψέλων· ὡσαύτ. «τῷ καπνῷ τυφὼν ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶνα,» Ἀριστοτ. Σφ. 487, 1079 πληρῶν γεμίζων ἅπασαν τὴν πόλιν μὲ ἀτμὸν καὶ καπνόν. Καὶ κάμνω τι νὰ καπνίσῃ, ἢ νὰ γένῃ, νὰ μεταβληθῇ εἰς καπνὸν, νὰ διαλυθῇ εἰς καπνὸν, νὰ ἐξατμισθῇ, καὶ ἐντεῦθ. κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ καίω, ἠσυχῇ φλέγω, κρυφαίω. Παθητ. Καπνὸν ἐκβάλλω, καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἐκπέμπω, ἐξατμίζομαι, ὑποκαίομαι, ὑπιφλέγομαι, καταναλίσκομαι ἠσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ πυρός, ξεζυμαίνω, «Τύφεται καὶ θυμιᾶται·» καὶ Μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχ. «Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυφόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν ἀναλάμψας· ἤτοι ὁ ὑποκαίμενος, ὑποβαλλόμενος μὴ εἰπὼν ἐνεργὸς πόλεμος, καὶ εἰς Περικλ. 32. «ὑποτυφόμενον τὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν· ἀναψαν εἰς φλόγας τὸν κρυφαίζοντα πόλεμον· καὶ εἰς Σόλων. 1. «Τυφομένην ἀδρῶν πυρὸς ἔτι ζώσαν φλόγα· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑποκειρυμμένου, ὑποτρεφομένου θερμοῦ ἔρωτος, ἐπὶ διακαοῦς κρυφοκαγκης, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 79. Ὁ Ἡτύχ. Ἑρμην. τὸ τύφω, ἐκ τοῦ, ἡ ῥῆμα ὑποστημίχω, ἠτυχῇ ἐκκαίειν, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἐγκαίειν ὅπερ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, καπνίζει, κρυφοκαίει, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ τύφεσθαι, μαρίνεσθαι. (τύφω ἔστι συγγεν. τῷ θύω, θυμός, Αἰολ. φυμός, ὅθεν τὸ Λατ. fumus, ἔτι δὲ τῷ τύμβος, πιθαν. καὶ τῷ θάπτω, τάφος, τέφρα, καὶ τῷ Λατ. tepor, tepeo, teporo, tepidus.) [τὸ ὖψιλον ἐστὶ ἐν μὲν τῷ Ἐτυμολ. μακρὸν, ἐν δὲ τῷ Ἀορίστ. βραχύ.]

Τυφώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τῦφος, εἶδος). Ὁ τυφου εἶδος ἔχων, ἀτμοειδὴς, καπνοειδὴς. 2) τροπικ. Ἀνοήτος, ἀνόητος, ἠλίθιος, ἐμβλὺς ὡς τὸ τυφλόνειν. Ἱπποκρ.

Τυφωσύς, έως, ἐπικ. εος, ὁ κατὰ συναλ. Τυφώς, ὦ. Ἀρετ. κυρ. Ὁνομ. Γίγαντός τινος. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 821. παρὰ τοῖς Ἀρχ. ὡς σύμβολον τοῦ καταχθονίου πυρὸς καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· παρὰ Πινδ. κεῖται ὁ κατὰ συναιρετ. τύπ. Τυφὼς πρώτου. (τὸ ὖψιλον ἐστὶ ἐν μὲν τῷ Τυφωσύς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συναιρημ. Τυφὼς μακρὸν, παρὰβλ. καὶ Τυφὼν.)

Τυφών, ῶνος, ὁ, σπανιωτ. καὶ ἐπικ. Τυφάων, ονος, παρ' Ὁπποκ. δὲ καὶ Τυφίωνος, Ἀρτεμ. κυρ. Ὁνομ. Γίγαντος ὃς τις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ Τυφὼς, καὶ Τυφωσύς ὁ αὐτὸς καλεῖται, Γεν. Ὁμήρ. Ἀπολ. 305, 351. Ἡσ. Θεογ. 306. — 2) ὡς προτακτικὸν, ταὐτ. τῷ τυφὼς 2 ὅπερ ὁρᾶ. (τὸ ὖψιλον ἐστὶν ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῷ Τυφὼς ἐν τῷ Τυφῶν βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφὼν μακρὸν, ἐξαιρ. τῆς παρ' Ὁπποκ. Ἀλ. 5, 217. Γενικ. Τυφάωνος· τὸ δὲ ἄλφα τῆς καταληξ. τῆς Γενικ. πληθ. ἀὼν ἔστιν ἀεὶ μακρὸν, ὡς καὶ ἐν τῷ Ποσειδέων, ὅθεν ἔτι Τυφῶν καὶ οὐχὶ Τυφὼν τρόπ. παρβλ. Ἀρκάδ. σελ. 91, 6.)

* Τυφωνεύς, ὁ, σπαν. τύπ. ἀντὶ Τυφωεύς, Ruhnk. op. cr. p. 21.

Τυφωνικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς Τυφῶνα ἀνήκων ἢ ὁ ἐκ Τυφῶνος προερχόμενος. Πραξ. Ἀποστολ. κζ'.

Τυφώνιος, ία, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Τυφῶνος ὤν· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τυφωνικός. Καλοῦνται ἔτι «Τυφώνιοι καὶ ἐμβρόντητοι, μωροὶ, καὶ ἀνοήτητοι. Στοβ. Φυσ. σελ. 1078. ἰδὼ Τύφος. Πινδ. Τυφάνιος ἐκ τοῦ Τυφῶνος.

Τυφωνοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες καὶ Ἐπίρ. -ῶς (τυφῶν, εἶδος). Ὁ τυφῶνος, ἀνέμου σφοδροῦ εἶδος ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ.

Τυφώς, ὦ, ὁ, κατὰ συναλ. ἀντὶ Τυφωσύς. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Σκελιᾷ Αἴτνῃ καταβληθῆναι μυθεύεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Τυφὼνος, πυρώδους δαίμονος. Ἰλ. Β. 782. 2) ἐν εἶδος σφοδροῦ Ἀνεμοστροβίλου, καταιγιδώδους ἀνέμου, ὅστις μετὰ μεγάλης βίας καὶ δυνάμεως πάσαν αἰφνιδίως ῥίπτει καὶ ἀναιρίζοντα οἰκίας καὶ δένδρα, ἀγείρει, ὑγρὰ κονιορτῶν, ὅτε δὲ προτρέβαλλόντων εἰς τὴν θάλατταν ἕλκει πρὸς τὰ ἄνω μετ' ἐκτοῦ σώρου ὕδατος, καὶ τότε λέγεται Σίφων καὶ σύρκινα, Ἀριστοτ. Μετεωρ. γ', 1. Κίτμ. δ', 13. ἐκλήθη δὲ Τύφως πιθαν. διότι ἐλογίζετο ὡς γέννημα τοῦ φοβεροῦ Γίγαντος Τυφῶνος. Ἡσιοδ. Θεογ. 869. «Ἐὶ δὲ Τυφωεὺς ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρῶν ἀέντων· ἐ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 418. περιγράφει τοῦτον σαφέστερα· «— καὶ τοτ' ἐξέπνευσε χθονὸς Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβῳ ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμετρώθη μέγας Αἰθὴρ· μύσταξε δ' εἴχομεν θείαν νόσον.» παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀστραπὴ, βρονταὶ, μετὰ σφοδρᾶς τρικυμίας. Συνηθ. κλίνεται τὸ τυφὼς κατὰ τὴν β'. τῶν Ἀττ. κλίτιν, δοτ. τυφῷ, Αἰτ. τυφὼ, Αἰσχ. Ἀγ. 653. Ἀριστοφ. Λυσ. 974. Ἱππ. 514. Πειρ. Μοῖρ. σελ. 306. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Αἰσχυλ. Εὑρηνται ἤδη τύποι τῶν πλαγ. πτώσ. κατὰ περιττοσυλ. κλίσιν, γενικ. τυφῶος, κ. τ. λ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἀριθμ. οὕτω μόνον πιθαν. ἐν χρήσει· ἐνίοτε δὲ ἀπαντᾶται ἔτι γενικ. καὶ Αἰτ. τυφῶ περιττοσυλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. β'. σελ. 397. παρ' Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 653. κατὰ Δοτικ. «Τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ· καὶ ἐν Θήβ. 502. κατὰ Αἰτιατ. «Ὁ μὲν γὰρ Τυφὼν' ἔχει».

Τυχάζομαι (τύχη). Παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἐρωτιανῷ Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, στοχάζομαι, τυγχάνω.

Τύχαιον, τὸ· κυρ. οὐδετ. τοῦ τύχαιος· ὁ Ναὸς τῆς Τύχης θεᾶς.

Τυχαίος, αία, αιον (τύχη). Πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἄρχεται, γίνεται, τυχηρὸς, ἔπ.· «Τυχαίως· κατὰ τύχην, τυχηρῶς, κατὰ συγκυρίαν. Fortuitus.

* Τυχεῖν, Ἀταρφ. ἀόρ. βίου τυγχάνω.

Τυχεῖον, τό (τύχη). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, Ναὸς τῆς Τύχης ἢ τοῦ δαίμονος τόπου τινὸς ἢ πόλεως, genius urbis, ἢ loci, Bast. ep. cr. σελ. 55.

ΤΥΧΕΩ, ἀχρστ. θέμ. ἐξ οὗ σχηματιζ. τινὲς χρόνοι τοῦ τυγχάνω, ὅπερ ὁρᾶ.

Τύχη, ἡ (τυγχάνω τυχεῖν)· κυρίως Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον κακὸν ἢ καλὸν, ἐπ' εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, μοῖρα, συμβὰν, συμβεβηκὸς, συνάντημα, συμφορὰν, σύγκυρία, συγκύρημα, καὶ ἐντευθ. καθόλ. εὐτυχία, δυστυχία, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. οὐχ εὑρηται οὐδέλως, πρῶτον δὲ ἀπαντᾶται ἐν Ὕμν. Ὁμ. 10, 5. καὶ παρὰ Θεογν. 130. πολλάκ. δὲ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. ὅς,τις ἐν 1, 119. καὶ ἀλλαχοῦ χρήται καὶ τῷ πληθ. καὶ «θεία τύχη» ἢ ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὁριζομένη τοῖς ἀνθρώποις μοῖρα, εὐτυχία, ἢ δυστυχία, Valck, Ἡροδτ. 3, 154. Ἀριστοτ. ἐν Ῥητ. β, 12. ὁρίζει οὕτω τὴν λεξιν. «Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν, καὶ πλοῦτον, καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτοις· καὶ ὅλως, εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν· ἐπὶ καλῆς μοίρας, ἢ εὐτυχίας λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Τραγ. ἐξαιρ. «τῶν τύχῃ τινὶ, Seidl Εὐρ. Ἡλ. 538. ἄλλως δὲ, τύχη χρηστὴ ἢ ἀγαθὴ, Ἡροδτ. 1, 119. καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά, ἔ, ζ. ἀντὶ τοῦ, συμβεβηκὸς, ἐνῶ ἀντίκ. τῷ, πρόνοια, καὶ, γνώμη· ὡς καὶ ἐν ἑ, β', 17. «Ἐμαθε τοῦτο παρὰ τῆς τύχης». Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νίκης, καὶ ἐπὶ πάτης· ἄλλης εὐτυχίας. Ξενοφ. «Τύχαις εὐτυχῆ καὶ αἴτια ἢ κατ' εὐχὴν συμβεβηκότα, εὐτυχίαι· ἰδιαιτέρως δὲ δυστυχῆ συμβεβηκότα, δυστυχίαι. — Ἔτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ψηφισμάτων δημοσίων ἐγγράφων, συνθηκῶν καὶ ἄλλων τοιούτων γραφῶν καὶ ἀποφάσεων ἐγγράφων οἱ παλαιοὶ τὸ «Ἀγαθῇ τύχῃ· ὡς ἡμεῖς τώρα τὸ «Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀλλῶς ἐπὶ εὐχῆς καὶ συμφωνίας πάλιν ἔλεγον «Ἀγαθῇ τύχῃ· ὡς ἡμεῖς, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Νὰ γενῇ, νὰ ἀποβῇ εἰς καλὸν, νὰ ἐκβῇ εἰς καλὸν, νὰ τὸ μεταχειριστῇς μὲ ὑγείαν, κ. τ. τ. «Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε', 16. «Ἀγαθῇ τύχῃ, ἱππεῖς γενοίμεθα· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἂς γένωμεν ἢ εἶδε νὰ γίνωμεν ἱππεῖς. Λουκιαν. Β. πράσ. «Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ· ἤτοι λάβετο μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν, πλησ. αἱ τύχαι, συμβάντα, τυχηραὶ περιστάσεις, δυστυχήματα, Seidl. Εὐρπ. Τρω. 364. ἀπὸ τύχης, ἤτοι, τυχηρὰ, κατὰ συγκυρίαν, ἐξ ἀπροόπτου, Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 146. ὡσαύτ. καὶ κατὰ τύχην. 2) Τύχη, ὡς Κύρ. Ὁνομ. ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, Fortuna παρὰ Ῥωμ. Σοφοκλ. «Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ

τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα, τότε δυστυχοῦνταν ἔτι δὲ οὕτω ἐκαλεῖτο καὶ μία συντροφος τῆς Περσεφόνη, Τμν. Ὁμ. Δημ. 420. καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσιόδ. Θεογ. 36. ὅθεν

Τυχηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχηρώς. Ὁ ἐκ τύχης, ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἐρχόμενος ἢ γινόμενος· τυχαῖος, εὐτυχὴς ἢ δυστυχής, Πλούταρχ. «Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτός.» Φ.Π. «Τυχηρὸν πρᾶγμα. Παρ' Αἰσχύλ. 461. «Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας· ἐν τῇ κοινῇ δὲ συνηθείᾳ, «τυχηρὸν ἄνθρωπον» λέγομεν, τὸν εὐτυχοῦντα εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, ἤτοι τὴν ἀγαθὴν τύχην βοηθὸν ἔχοντα.

Τυχθείς, εἶσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, τεύχω, κατατιθέμενος.

Τυχίζω, (τυχος) = τυκίζω.

Τυχικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχικῶς (τύχη) ταὐτὸν τῷ, τυχαῖος, τυχηρὸς ἢ κατὰ τύχην συμβαίνων. Διοδ. Σικ.

*Τυχίος, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Η, 220. ὡς ἐκ τοῦ τεύχω, κατατεκνάζειν γὰρ ἀπίθας.

Τυχὸν, Ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἴσως, κατὰ τυχὴν, κατὰ συμβεβηκός. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 12. ἀντίκειται τῷ, ἐκ προνοίας. Ἔστι δὲ Μετοχ. ἀόρ. β'. Οὐδετ. τοῦ τυγχάνω.

Τυχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. β'. ἀόρ. τοῦ τυγχάνω ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχε, Ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, κατὰ τύχην, ὡς ἂν τύχῃ· ὅπως ἐντυχε· καθ' ὃν ἂν τύχῃ, τρόπον, εἰς τὴν τύχην, ὅπου τὸ ἐκβαλὴ ἡ τύχη

Τύχος, (τεύχω). ὅθε Τύκος.

ΤΥΧΩ, ἄχρηστ. Θέμα ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω· ταὐτὸν τῷ, τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύχων, ὁ (τύχη). Θεότητις ὡς τὸ, Τύχη. Στράβ. εγ', σελ. 879. Ἀθήν. Ε'. σελ. 397. Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 29. 2) ὡς ἐπώνυμ. τοῦ Πριάπου, πιθαν. ἐκ τοῦ τεύχω, ὁ δημιουργῶν, πράττων, γεννῶν.

*Τύψις, εως, ἡ (τύπτω). Τὸ τύπτειν, τέμνειν, κεντεῖν, κρούσις, κέντησις, ἐπὶ δὲ ταὐτ. τῷ τύμμα.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ω.

Τῷ, Δοτ. ἑνικ. τοῦ οὐδετ. τὸ. Ἁπολύτ. δὲ ἀντὶ τοῦ, δι' ὃ, διὰ τοῦτο, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως.

Τῷ, Ἐγκλητικ. Δοτικ. τοῦ, τίς, ἀντὶ τινί.

*Τῷγαλμα, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἄγαλμα.

Τωθάζω, καὶ Δωρικ. τωθάτω, Μέλ. ἀστω. Χλευάζω, μετὰ κακοηθείας σκώπτω, ἐρεθίζω, κατακνυχῶμαι, λοιδορῶ, ψαπεύω, κακολογῶ, περιπαίζω, παρηγελῶ τινά. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. καὶ Ἡρόδοτ. ιβ'. ὁ Πλάτ. χρῆται ἔτι καὶ τῷ, Μέλ. «Τωθάτομαι». ὅθεν

Τωθασμός, ὁ. Χλευασμός, σκῶμμα, λοιδορία, παρηγέλασμα.

Τωθαστής, οῦ, ὁ, (τωθάζω). Ὁ τωθάζων, χλευαστής, παρηγελαστής, σκώπτης.

Τωθαστί, Ἐπίρ. (τωθάζω). Κατὰ τωθαστικὸν τρόπον, ἐμπαικτικῶς.

Τωθαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τωθασμὸν ἐμπαγμὸν, ἢ χλευασμὸν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ τωθάζειν ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων χλευαστικὸς. Ἐπίρ. «Τωθαστικῶς» χλευαστικῶς, παρηγελαστικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Τωθεία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τωθασμός. Εὐσέβ. προπαρ. Εὐαγ. ιδ'.

*Τωλήθης, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθὲς.

Τῶνδρες, ἀντὶ τοῦ, τοὶ ἄνδρες, Δωρικ. ἀντὶ, οἱ ἄνδρες· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

*Τῶποβαίνον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀποβαῖνον.

*Τῶρα, ποιητ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τῷ ἄρα, ταὐτὸν τῷ, τοίνυν, Καλλίμ. Ἐπιγρ. 49.

*Τῶρχαῖον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον, Ἡρόδτ.

Τὼς, Δωρικτ. Ἐπίρρ. ἀντιστοιχ. τῷ ἐρωτηματ. πῶ, καὶ τῷ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὡς, οὕτως, Ἰλ. Γ, 415. Ὀδ. Τ, 234. Ἡτ. ἀσ. 219. καὶ ὡς, οὕτως, ἀρα. Σοφοκλ. Αἴ. 841. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, οὗ, ὅπου, Θεοκριτ. Εἰδ. δ'.

Τωὐτό, Γενικ. τωὐτοῦ. Δωρ. τωὐτῷ, Ἰωνικ. ἀντὶ, τὸ αὐτὸ Τοῦ αὐτοῦ, Ἡρόδτ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Τ.

Υ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

Υ, υ, ὖ ψιλὸν, τό, Τὸ εἰκοστὸν στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ὑ. γραφόμενον, σημαίνει τετρακόσια, ἤτοι 400. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω υ. σημαίνει τετρακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 400,000. Τὸ γράμμα, Υ ἦτο κατ' ἀρχὰς συγχρόνως τὸ σημεῖον τοῦ Αἰολικοῦ δίγαμματος, ὅθεν μόνον ἁπλῆ τις δασύτης· καὶ ἐντεῦθεν ὡς τύμφωνον διακρίνετο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διὰ τῆς προσθήκης ψιλόν, ὃ ἦτις διέμεινεν ἀκόμη, καὶ ἀφ' οὗ τὸ δίγαμμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Ὡσαύτως ἐχρησίμευεν εἰς τὴν Λατιν. γλῶτταν τὸ ἐκ τοῦ Υ προκῦψαν V, ταὐτοχρόνως καὶ ὡς σύμφωνος καὶ μὲ τὸ δίγαμμα ἀντίστοιχος ψιθόγγος, καὶ ὡς φωνῆεν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου νέα κατάχρησις ἐγεννήσεν ἴδιαί ερον σημεῖον τό, υ. Ἡ προφορὰ τούτου κατὰ Διονύσιον τὸν Ἁλικαρν. (Συνθ. ὀνομ. 14.) εἶναι αὕτη. «Ἔστι δὲ ἥττον τούτου (τοῦ ω μεγάλου, στρογγύλεται γὰρ ἐν τῇ ἐκφορᾷ τούτου τὸ στόμα) τὸ υ. περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συττολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος.» ἄρα ἐκφωνεῖται ὡς τὸ τῶν Γάλλων u, καὶ τὸ τῶν Γερμανῶν ü, καὶ ὄχι κατὰ τὴν κοινῶς νομιζομένην προφορὰν τοῦ, ι. Εἰς τοὺς μεταγενεστ. ὅμως τὸ φωνῆεν υ, εἰς τὰς διφθόγγους αυ, καὶ ευ, μετεβάλλετο πάλιν εἰς σύμφωνον, καὶ ἐξεφράζετο τότε διὰ τοῦ, β, οὕτως ἐκ τοῦ, αὖρα, ἔγεινε τό, ἄβρα, (εἰς τὸ ὁποῖον θεμελιοῦται ἡ περίεργος ἐξήγησις τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Ἰξίων ἀντὶ τῆς Ἥρας ἐνηγκαλίσθη τὴν αὔραν, ταυτέστι τὴν ἄβραν, τὴν Ἀλαμηπολον.) ἐκ τοῦ, καλλιρροῦ, τὸ καλλίβροῦ, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 354. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 586. καὶ ἡ προφορὰ αὕτη διατηρήθη, καὶ ἐπικρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ἐμιλουμένην μας γλῶσσαν. — Κατ' ἀρχὴν δὲ ἐμετεχειρίζοντο τὸ υ, οἱ Αἰολεῖς, (οἵτινες τὸ ἐπρόφεραν ὑμ) ζητοῦντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ο. οἷον, σῦμμα, στυμμα, ὕριες, ὔμειος, μυγις, κ. τ. λ. ἀντὶ, ὄιομα, στόμα, ὄρνις, ὁμοιος, μόγις. Koen. Γρηγ. σελ. 584, καὶ ἑξῆς. ἂν καὶ τὸ υ, εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται κατὰ τὸν Βουττμ. Λεξιλ. 1, σελ. 32, ἀντὶ τοῦ βραχέος Αἰολ. ου, καὶ νὰ προφέρεται καὶ οὕτως. β) εἰς τινα ἅρπαν καὶ τὸ α εἰς υ. οἷον, τύρβ, Αἰολ. ἀντὶ, σάρβ, γ) ὡσαύτως καὶ τὸ ω, εἰς υ. οἷον, χελύνη, τέκτυν, ἀντὶ, χελώνη, τέκτων. Bast. Γρηγ. 586. δ) ἐνίοτε δὲ τρέπεται τὸ υ, καὶ εἰς ι, οἷον, φύω, φίτυ, φιτύω, Βουττμαν· Λεξιλ· 2, σελ 213 ε) Πολλὰ συχνὰ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. ἡ ἐπένθεσις τοῦ, υ, μετὰ τό, α, καὶ, ε. οἷον, αὐήρ, αὐώ, θεύω, νεύω, χεύω· ἀντὶ, ἀήρ, ἀώς, θέω, νέω, χέω, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 194. 591. 612. Ὅταν μετὰ τὸ φωνῆεν ἀκολουθῇ, λ, ἀποβάλλεται τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐπεκτείνῃ τὸ υ. οἷον, αὐκὰ, αὐκύων, αὐμα, αὖτος, θευγειν, εὐδεῖν, ἀντὶ, αἰκὴ, αἰλύων, αἶμη, αἶτος, βίλγειν, ἐλθεῖν. Koen. Γρηγ. σελ. 394. Οὕτω δὲ ἐπεκτεθειμένον τὸ υ, εἶναι πάντοτε σύμφωνον, καὶ ὄχι κατὰ φωνῆεν, ὅθεν καὶ ἡ συνήθ. θέσις τοῦ ψιθόγγου καὶ τοῦ τόνου, αὐήρ, αὐώς, αὔμα, θεύω, θεύγειν, κ. τ. λ. εἶναι ψευδὴς. ἴδε Boeckh. Πινδ. Πύθ. 2. 14 ζ) ἔτι δὲ τὸ, υ, ἐπεντίθετο ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, Βοιωτοὺς, καὶ Λάκωνας καὶ μετὰ τὸ, ο, ὁπότε γεννᾶται δίψηφος· οἷον, πουνος, στρυνις, φουτος· ἀντὶ, πόνος, στοῖος, φόως· ἀλλὰ καὶ ταὐτάκαλιν ἔθεσαν τὸ, ο, πρὸ τοῦ, υ. οἷον, κουνες, κοῦμα, κουτάλη, ἀντὶ, κύνες, κῦμα, σκυτάλη. Koen. Γρηγ. σελ. 208. 388. η) ἐξαιρετίως δὲ τρόπου εἰ Αἰολεῖς τὸ, υ, ἢ καλλιον, τὴν δίψηφον ευ, κατὰ τὴν πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀρσ. τῆς δευτέρας κλίσ. ἐνίοτε εἰς οι, καὶ τότε λήγει κατ' αὐτοὺς εἰς ις, ἀντὶ, εἰς ους. Γρηγ. διάλεκτ. Αἰολ. 50. πλὴν πολλὰ σπανίως, Koen, σελ. 618. θ) τελευταῖον μεταχειρίζονται οἱ Αἰολ. εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ υ ἀρχομένας λέξεις πάντοτε τὸ ψιλὸν πνεῦμα (',

ἐν ᾧ εἰ Ἀττ. καὶ οἱ λοιποὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν τὰς ὑπατεύουν. — Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐξέφραζον τὸ εἰς λατινικὰς λέξεις εὑρισκόμενον u, ἢ διὰ τοῦ, ου, ᾗ διὰ τοῦ, β. οἷον, Οὐάλης, Valens, Βαλέριος, Valerius, Οὐάρρων, Varro, κ. τ. τ. Παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 896. φέρεται τὸ οὐ, ὑ, ὐ, ὗ, ὦν· ὡς μιμητικὴ τις φωνή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κωμικὸς ἐκφράζει τὴν ὀσμὴν τοῦ τὰ ὀπτώμενα κρέατα ἀναθυμιῶντος, καὶ βέβαιον τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἀναρροφήσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ῥινός, καθὼς ὅταν τις μυρίζεται τι.

Ταγός, ἰδος, ἡ, Ὁσμ. κύριον.

Ταγχή, ἡ Λέγεται ἡ κόσις ἑνείη τῶν χοίρων, ἤτις εἰς τοὺς κώνας κυδάγχη, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους συνάγχη λέγεται· ἀμφ.

Ταγών, ἡ = σια ῶ, Ἀθήν. 3, σελ. 94. (ᾱ)

Τάδες, ἀδων, αἱ (ᾰδ). Οἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ταύρου εἰς τὸν οὐρανὸν ἑπτὰ ἀστέρες, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολὴ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐμήνυεν ὑετόν. Βροχήν. Ἰλ. Σ. 486. Ἡσιοδ. Ἔρ. 617. Οἱ Ῥωμαῖοι τας ὀνομάζειν pluviae, ἀλλὰ καὶ suculae (χοιρίδιον), παράγοντες τὴν λέξιν γραϊκῶς ἐξ ἀγνοίας παρὰ τό, ὗς· ἴδε Οὐάρωνα εἰς Οὐιργιλ. Γεωργ. 1, 138. — Ὁ Ἡσιοδ. λείψ 60. ἀναφέρει κατ' ἐνομα πάντα Τάδας, ὡς μίαν τῶν Χαρίτων ὁμοίας νύμφας, καὶ εἶναι αἱ ἑφτὰς ἦσαν αἱ Ὑάδες, Κορωνὶς, Κλεῖτα, Φαεὼ, καὶ Βλάβυρη. Ὁ μεταγενέστ. μῦθος ἁπλᾶται αὐτὰς νύμφας, αἱ ὁποῖαι ἀνέθρεψαν τὸν Διόνυσον, ἴδε Εὐρ. Φοιν. 649. Λεξ. στιλ. 114. ἐκδ. Sturz (συνῆθ. υυυ, ἀλλ' Εὐρ. Ἰων. 1153. Ἡλ. 466, -υυ)

Ταεινὲ, ἡ. (ᾱ). Ῥωμ. καὶ κατὰ πρῶτον χοίρα, τὸ θῆλυ· συνῆθ. δὲ 1) θαλαττία τις ἰχθύς, ὁ Σουΐδερος εἰκάζει ἐκ τῆς παρ' Ἀθηναίῳ ῥήσεως, ζ, στιλ. 309. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης προφανεῖται ὑπονοῶν τὸ τρίγλαν τεκεῖν παραβαλλόμενος μετὰ τῆς τοῦ Αἰλιανοῦ ζώ. Ἰστορ. 9, 49. καὶ 3, 27. ὅτι ὁ Ἰχθὺς οὗτος εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὑπὸ τοῦ Δικαίου Πλευρονήκτων, Pleuronectae, λεγομένων. Λέγεται ἔτι παρ' Ἀθηναίῳ καὶ, Ταὶς, ἡ 2) Θηρίον τι ἀγριώτατον εἰς τὴν Λιβύαν, ὅμοιον μὲ τὸν λύκον καὶ μὲ τὸν σκύλον. Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. 6 31 8, 5. Ὀππιαν. κυνηγ. 3, 261. καὶ ἑξῆς. Αἰλιαν. 7, 22. καὶ, 8, 15. ὁ Ἀριστοτέλης διαχωρίζει τὸ ἄλλο ὄνομα Γλάνις, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχιος «Γλάνιν» γράφει κατὰ τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Φρύγας. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἔχει τὸ ζῶον λοφιὰν ἐπὶ ὅλης τῆς ῥάχεως. «Ἡ δὲ Ταῖνα τῷ χρώματι λυκοῦδές ἐστι, δακτυλίοις δέ, καὶ λοφιὰν ἔχει ἐπὶ ὅλης τῆς ῥάχεως· καὶ 8, 7. «Οἱ δὲ καλοῦσι τὸν μὲν Γλάνιν, τὸν δὲ Ταῖναν· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττων λύκου, χαίτην δὲ ἔχει ὥσπερ ἵππος, καὶ ἔστι σκληροτέρα, καὶ βαθυτέρα τετραχῆ, καὶ ἐπὶ ὅλης τῆς ῥάχεως, καὶ ἐπιβουλεύει δὲ καὶ θηρεύει τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς δὲ κύνας καὶ ἁμοῦτα θηρεύει, ὥσπερ εἰ ἄνθρωποι καὶ τυμβωρυχεῖ ἐμπίπτων τῆς σαρκοφαγίας τῆς τοιαύτης». Αὕτη ἡ περιγραφὴ παραβάλλεται μὲ ἐκείνην τοῦ Σπαρρμάνιου (Ὀδοιπορ. σελ. 154. καὶ 162.) Εἰ. τὴν Αἰθιοπίαν καλεῖται «Βροκόττειον, ἢ Βροκοῦτας καὶ ὃν τοιοῦτον παρόμοιον ζῶον, περὶ τοῦ ὁποίου διηγεῖται σχεδὸν τὰ αὐτὰ ὁ Ἀγαθαρχίδης παρὰ Φωτίῳ, Διόδωρος ὁ Σικελ. καὶ Αἰλιανὸς, καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἢ τὸ αὐτὸ ζῶον, ἢ ἄλλο μὲ τοῦτο ὅμοιον. Ἡ μετὰ τοῦ Χείρωνος ὁμοιότης αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν φέρει ὡς βάσιν τὸ ὄνομα Ταῖνα, καὶ τὰ μόνα εἰς τὴν τῆς ῥάχεως λοφιάν. — 3) Καλοῦνται, «Ταῖναι, ἄκομη καὶ αἱ ἀμιτρομίτραι γυναῖκες εἰς τὰς λατρείας καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ Μίθρα, οἱ δὲ ἄνδρες, Λέοντες. Πορφύρ.

Ταϊζω, = ὑστ. ίζω, Βρίχω, ὦω. Ἡσύχ.

Ταϊσία, τὰ· ἐξωπακουρ. Ἱερὰ· Ἑορτή τις πανηγυριζομένη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τιμὴν τοῦ Ταϊγέτου. Ἡρόδοτ. 9, 6. καὶ, 11. Εὐριπ. Ἠλ. 1485. Ἀθήν. 4, σελ. 139. ἐκ Διδύμου καὶ Πολυκράτους. «Τὴν τῶν Ταϊγετίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἔτι τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος, τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ταϊγετον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν Παιᾶνα οὐκ ἄδουσιν, ἀλλὰ μετ' αὐταρείας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται.» Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 5, 11. Παυσαν. 3, 19. (υυ-υυ)

Ταϊνιδίζω, μέλ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἄνθος, ὑακινθον, ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου. Πλίν. 37, 5, 5. (υυ---)

Ταϊνιοειδογραφὴς, ἐος, ὁ, ἡ (βάπτω). Βεβαμμένος κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, χρῶμα, βαφὴν ὑακίνθου ἔχων. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 4, 2.

Ταϊνίνθινος, ίνη, ινον (ὑάκινθος). Ὁ ἐκ ὑακίνθου ὤν, ὁ ἔχων χρῶμα ὑακίνθου, μελανοπόρφυρος, μόριος· ἢ σύριγγαλάζος. Columel. 9, 44. «coelestis luminis hyacinthum», «Ἄνθος ὑακίνθινον ἄνθος ἐξ ὑακίνθου. Ὀδυσ. Ζ, 231. Ψ, 158. «Ῥάβδος ὑακινθίνη· ἐξ ὑακίνθου. Ἀνακρ. «Δίπλματα ὑακίνθινα· χρῶμα ὑακίνθινον ἔχοντα. Ο'.

Τ᾽ακίνθος, ἡ, ἡ, ὁ· ὄνομα νέου τινὸς Λακεδαιμονίου, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρωμένου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκουσίως ἐξ ἀπροσεξίας φονευθέντος διὰ τοῦ δίσκου. — Ὡς προσηγορ. 1) ὁ ὑάκινθος, καὶ, ἡ· φυτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἀνεφύη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τελαμωνιάδου Αἴαντος· ὅθεν ἐβάλησαν οἱ ἀναγιώσται εἰς τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τούτου τὰ ἀρκτικὰ γράμματα τῶν δύο ἐκείνων ὀνομάτων, ΤΑ, ἢ Αἰ, ἢ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ θρηνητικοῦ ἐπιφωνήματος Αἰ, καὶ ἐστιγμένον, ηγραπται ὑάκινθος», Θεόκρ. καὶ ναίαστην, Νίκ. κατὰ πρῶτον ὡς ἄρτεμις, ἀπαντᾶται τὸ φυτὸν Ὀλ. Ξ, 348. Ἔρμ. εἰς Δήμητρ. 7, 426. πίθων. ἐτυμπεριλαμβάνεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθέων. ἰρεὺς, καὶ δελφινίον, καὶ ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται τὰ πολλὰ διάφορα σημαινόμενα τῶν χρωμάτων· παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται τὸ ἄνθος, ὅτι ἦτο μαῦρον· καθὼς Ὀδ. Ζ, 231. Ψ, 153. ὀνομάζει μαῦρας τρίχας «ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας». Ῥητῶς μαῦρον τὸ λέγει ὁ Θεόκρ. 10, 28, καὶ Βιργιλ. Ἐκλ. 2, 2, 18. διότι τὸ λατ. vaninium εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις, ἐκ τοῦ, ὑακινθος, διεφθαρμένη· πορφυροβαφὶς χρῶμα, δηλαδὴ σκοτεινὸν, βαθὺ κόκκινον, ἔχει ὁ Ταίνθος παρὰ Μελεάγ. ἐπίγρ. 105. «πορφύρεον ὑάκινθον. Εὐριπ. 33. σελ. 89. Meinecke, καὶ παρ' Ὀβιδ. Μετ. 10, 211. Flos nitentior Tyrio Ostro, ὡς τὸ παπηγὸς αἷμα, μόριον, δηλαδὴ, τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου ἔχει παρὰ Κολουμελ. 10, 305. «Ferrugineos hyacinthos.» ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ὡς οὐρανοχάλαζαι καὶ λευκὸν Ἀπό τὰ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ ἄνθη δείκνυνται οἱ τοῦ ὑακίνθου εἶναι ἐκεῖνοι χαρακτῆρες σαφέστατα εἰς τὴν συνήθ. Ἶρις, Iris foetidissima, Λιν. καὶ εἰς τὸ δελφίνιον τοῦ Αἴαντος λεγόμενον, Delphinium Ajacis, Λιν. μὲ τὸν σημερινὸν δὲ ὑάκινθον ὁ ὑάκινθος τῶν παλαιῶν δὲν ἔχει τίποτε κοινόν· ἴδε ἐξαίρ. Οὐάρ. Οὐιργιλ. Ἐκλ. 2, 18. 50. 3, 106. 10, 39. Σβεχάλ. Ἀθήν. 15. σελ. 683. Ε Κατὰ τὸν Ὁμ. φαίνεται, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦτο ἦτο πολὺ εὐχρηστότερ. κατὰ θηλυκ. παρὰ κατ' ἄρσενικ. γένος, μ' ὅλον ὅτι οἱ Λατῖνοι ἐμεταχειρίζοντο τὸ θηλ. σπανιώτερον, Οὐάρ. Οὐιργιλ. Ἐκλ. 5, 38. (Φέρεται δὲ καὶ ἄλλη παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, παρὰ τὸ κινέω, καὶ τὸ ὑ, μόριον, ἐκφράζει τῶν μυκτήρων τὸν ἦχον, ὅταν ὀσφραίνωνται ἡδεῖάν τινα ὀσμήν, ὥστε νὰ σημαίνεται διὰ τούτου ἡ εὐωδία, τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει τὸ ἄνθος. 9, 44. Coelestis luminis hyacinthum, 2) Λίθος τις τίμιος, παρωνομασθεὶς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἄνθους. Πλίνιος 37, 10. καὶ Βλαύμενβεργ. ὡς ὁ ἰδικός μας. Σάπφειρος (Σαφείριον) ὁ Ἡλιόδωρος Αἰθιοπ. 2. ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸ χρῶμα. «Ἀκτὴς Σελαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ ἰαζούσης· καθὼς φαίνεται, εὐθέπετε καθ' ἄρτεν. γένος. (υυ-υ) ὄζειν

Τ᾽ακινθώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ὑάκινθον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑακίνθου ὤν, ὁ χρῶμα ὑακίνθου ἔχων.

Τ᾽αλέος, έα, έον· καὶ ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ συναίρ. Lobeck Φρύν. σελ. 309. (ᾰλος) ὡς τὸ, ὑάλινος. Ηλιόδ. Αἰθιοπ. β'. Ὁ ἐξ ὑάλου ὤν, ὑαλένιος, διαφανὴς. (υυυυ, ἀλλὰ παρ' ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. καὶ εἰς τὴν ἄρτιν -υυυ, Q. Maec. 7, 6. Στράτ. 88, 2.)

Τ᾽αλη, ἡ· αὐτὶ τοῦ, ὑαλος. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. «Λιθία ὑαλῆ· τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας τῶν παλαιῶν. Salis gemmae.

Τ᾽αλίζω, (ὕαλος). Εἶμαι λαμπρὸς, ἢ φαίνομαι ὡς ὕαλος· μὲ ὕελον ὁμοιάζω. Ἡσύχ. καὶ ἐκ τῆν συνήθ. Οὐάρτερ. καὶ Ἐνεργητ. αὐτὶ τοῦ, Λαμπρύνω, στίλβω· ὅθεν καὶ, ὑάλισμα, τὸ αὐτὶ τοῦ, στίλβη, καὶ στίλβωσις.

*Τ᾽άλιος = πολεμικὸς, Σουΐδ. ὃς τις παράγει ἐκ τούτου τὸ, ἐνάλιος.

Τ᾽άλινος, ίνη, ινον (ὕαλος). Ὁ ἐξ ὑάλου ὤν, ὑάλενιος. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 74. «Ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυδίοιιν· ὅθεν πύλλιν ὑάλασσαν. Ἀποκάλ. Ἰωάν. Κεφ. 4, 6. (υυυυ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 74. ἀλλὰ παρ' Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, -υυυ).

*Τ᾽αλίτης, ου, ὁ, Ἡλ. ὑαλίτις, ίδος (ὕαλος). Ἀνήκων, ἐπιτηδείως εἰς ὕαλον· ψηγὶ, ἄμμος, ἢ ψάμμος ὑαλίτιδι, γῆ, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ὁ ὕαλος. Στράβ. 16, σελ. 1069.

*Τ᾽αλοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ὕαλος, εἶδος). Ὁ ὑέλου εἶδος ἔχων· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑέλου ὤν· διαφανὴς ὡς ὕαλος. 2) παρὰ Θεοφράστῳ, εἶδος λίθου, τὸ παρ' ἡμῖν ὀνομαζόμενον λεγόμενον· κατὰ δὲ τὸν Βόρν, ὁ ὑάκινθος. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, υ. Ὀργ. Λίθ 277.)

Τ᾽αλόεις, εσσα, εν (ὕαλος). Ταλοειδὴς, ὑάλινος, ἢ κατ' Ἡσύχ. λαμπρὸς, διαφανὴς. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, υ, Ἠουζίν. 36.)

Τ᾽αλὸς, ἡ, κατ' ἀρχὰς, Παιδικῶτατα καθαρὸς, ὑαλοειδὴς, καὶ διαφανὴς λίθος· ἐσήμαινε δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ, ὄρυκτον ἅλας (εἰς τὴν Αἰθιοπίαν). Ἡροδ. 3, 24. τὸν κρύσταλλον, τὸ ἠλεκτρον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ καὶ κομμιώδη σώματα, καὶ τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας. (Κτησίας, 1, 22.) ἴσως καὶ τὸ βερυλλιον. 2) μεταγενέστ. συνήθ. τὸ γυαλὶν, γυαλὶ, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦτο μὲν γνωστὸν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀναφέρει ὑπὸ ἄλλο ὄνομα, καὶ μαλιστα κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Σκεδέρου, εἰς τὸ β'. βιβλ. 69. «λίθινα λίθου χυτὰ καὶ χρύσεα, ἀντὶ τοῦ, χρυσᾶ, πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὑάλινα· καθ' ὅτι ὁ ὕαλος ἦτο κατ' ἀρχὰς εἰς μεγάλην τιμὴν διὰ τὸ σπάνιον, καὶ κατὰ κυρίαν σημασίαν πρέπει νὰ ὠνομάζετο πλάσις χυτὴ· τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα φέρεται ὑπὸ τινος νεωτέρου Κωμικοῦ παρ' Ἀθηναίῳ, 10, σελ. 432. «ἐν σώῳ χυτῆς λίθου· ἀλλ' αὐτὸς, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀθηναίου, ἠθέλησε διὰ τοῦ ξένου τούτου ὀνόματος νὰ ὑψώσῃ μόνον τὴν αὐτάρκειαν τοῦ ἐμπορίου· παρὰ δὲ Πλάτ. Τίμ. σελ. 61. Β, ἀπαντᾶται ἤδη ἡ ὑα-

λος ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς σημασίας, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ὁποίας ἴδε ἐξεις. Στράβ. 14, σελ. 658. 3) καυστικός τις καθρέπτης, πῦρ. ἐκ κρυστάλλου. Ἀριστοφ. Νεφ 766. «Ἥδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἐφάρις τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσιν; ἀποκρίνεται ὁ Σωκράτης· «τὴν ὕαλον λέγεις»; ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἐσφαλμένως λέγει ὕαλον, «κατασκευάσματί τινι ὑάλου τροχοειδές παχύ, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι· καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Σχολιαστὴς ἔλαβε τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀπὸ τῆς τοῦ Πλινίου (36 Τμῆμ. 67. καὶ 3ον. καὶ Τμ. 10.) ἐνὸς τοιούτου κυλινδροειδοῦς ἢ σφαιροειδοῦς καὶ ὕδατος πεπληρωμένου ὑελίνου ὀργάνου περιγραφήν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοφάνης ἐνταῦθα ἴσως καυστικόν τι κάτοπτρον ἐκ κρυστάλλου ἢ ἠλέκτρου, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Θεόφραστος περὶ Πυρός. «Ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων — ὅτι συνεχὲς γίγνεται μᾶλλον ἀναλωθόμενον — ὥστε τῷ μὲν ἀδροτέρῳ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔναυμα δύνασθαι καίειν· ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὕαλου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινὰ ἐργαζομένων· ἦσαν δὲ λαθεῖν σώματά τινα ἐκ μετάλλου κοῖλα καὶ στιλπνά, ὀρθογώνιον κῶνον ἔχοντα, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν ἄξονα, ἢ εἰς τὸ κέντρον, ἔστιν τὸ ἔναυμα (τὴν ἴσκαν), τὸ ὁποῖον ἅπτεται ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς περιφερείας ἀνταναλωμένων ἀκτίνων. Τοιοῦτόν τι ἦν καὶ τὸ σκιφίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐν Ἰωμῃ αἱ Ἑστιάδες ἅπτουσι πῦρ. Πλούταρχ. Νουμ. 9. — Ὁ τύπος, ὕαλος, εἶναι καὶ Ion. καὶ Ἀττ. ἀλλὰ μεταγενέστερος συγγρ. ἔχουν καὶ, ὕελος, ἡ, καὶ ὁ Ἐμπεδοκ. Θωμ. Μάγ. σελ. 862. Lobeck Φρύν. σελ. 309. καὶ AB. 1. σελ. 68, 22. Παρ' Ἡροδ. διαφωνοῦσι τὰ Χειρογρ. μεταξὺ τοῦ, ὕαλος, καὶ ὕελος· ὁ μὲν Σβειγχ. ἐπροτίμησε τοῦτο, ὁ δὲ Ματθ. ἐκεῖνο. — (ἡ λέξις φαίνεται καθόλου Ἑλληνική, καὶ ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ, ὑω, διὰ τὸ νὰ ἦναι ἡ ὑδατώδης διαφάνεια κοινὴ καὶ τῶν τριῶν σημασιῶν, καὶ τὰς συνδέει· ἄλλοι δὲ πάλιν παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, χύω, χέω, ἐπειδὴ ὅλα τὰ μεταλλικὰ σώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐδόθη τὸ ὄνομα ὕαλος, εἶναι τηκτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ χυτὰ ὀλιγώτ. πεφυκότα! καὶ ἄλλοι τελευταῖοι, παρὰ τὸ, ἕλη, ἡ· ἡ λάμψις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ τὸ σύω.)

Ὑαλοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη) Ὁ ἐξεργαζόμενος τοὺς ὑέλους, ὁ κατασκευάζων ὑάλια, ὑαλουργός, ὑαλᾶς.

Ὑαλουργεῖον, τό. Ἐργαστήριον, ἢ τόπος ἔνθα ἐργάζονται τὸν ὕαλον ἢ ἔνθα κατασκευάζουσι τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. Οὕτω δυνάμεθα νὰ συνθέσωμεν καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀναγκαίας λέξεις· οἷον *ὑαλοπωλεῖον· ὁ τόπος, ἢ ὁ οἰκίσκος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. «Ταλοπώλησε ὁ πωλῶν τὸν ὕαλον ἢ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀγγεῖα.

*Ὑαλουργική, ἡ, ἐξωπακμ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν γυαλία.

Ὑαλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὸν ὕελον ἐργαζόμενος = ὑαλοτέχνης. Στράβ.

Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, ὑάλεος· ὅπερ ἴδε· παρὰ Διοσκορ. «ὑάλοῦν ἀγγεῖον».

*Ὑαλόχροος, ὁ, ἡ, συνηρημ. ὑαλοχρους, ὁ, ἡ (χροὰ). Ὁ ὑάλου χρῶμα ἔχων. (Ἀλλὰ παρὰ Διονύσ. Περ. 5, 3. διὰ τὸν στίχον, υ).

*Ὑαλοχρώδης, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. πολλὰ ἀμφ. λέξις παρὰ Κριναγ. 6, 5.

Ὑαλόω, ῶ (ὕαλος). Ταλόω, εἰς ὕαλον μεταβάλλω. Ταλόομαι, οὖμαι, εἰς ὕαλον μεταβάλλομαι· ἀμφ.

Ὑαλώδης, εος, ὁ, ἡ· συνηρ. ἀντὶ, ὑαλοειδής· παρ' Ἱπποκράτ. «Οὖρον ὑαλῶδεα· = Γλοιώδης, ὡς καὶ τὸ «Χυμὸς ὑαλοειδὴς» παρὰ Πραξαγόρᾳ κατὰ τὸν Γαληνόν, ὁμοίως μὲ γόνον, σπορὰν, ὡσὰν σπορά.

Ὑάλωμα, τό (ὑαλόω). Ἡ εἰς ὕαλον μεταβολή. = Γλαύκωμα· πάθος τι κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἵππου· ἐν Ἱππιατρ. «Συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον ψηφίδι λευκῇ».

Ὑαλῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ὑέλου ὄψιν ἔχουσα· ὑαλοειδής. Ὀρφ. «Ταλῶπις ἰατρική».

*Ὑαμεία, ἡ, καὶ Ὑαμία, κύρ. ὄνομ. τόπου τινὸς τῆς Μεσσηνίας.

*Ὕαμος, ὁ· ὄνομ. κύριον.

*Ὑάμπολις, ἡ, ὄνομ. κύρ. πόλεώς τινος τῆς Φωκίδος, Ἰλ. Β. 521. Νόμ. «Τάντων πόλιες· κατ' ἄλλους ἀντί, ὦα πόλις.

*Ὑαξ = οἶαξ, Ἡσύχ.

*Ὕας, ὕαντος, ὁ· ὅθεν Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον, κατοικήσαν τὴν Βοιωτίαν.

*Ὑάς, ἄδος, ἡ ἴδε, Τάδες.

Ὑβάζω, Μελ. ἄσω. Ἐμέω, ἐξεράω· ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν Σουΐδαν οἱ ἐμοῦντες ἀπὸ τῆς βίας φαίνονται, ὅτι κυρταίνουν.

*Ὑββαλής, ὁ, ἡ, Ἀτελὴς, ἄπωτος.

*Ὑββάλλω, ἐπικ. συγκ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω. Ἰλ. Υ, 80.

*Ὕβλα, ἡ, καὶ Ὕβλαι, αἱ. Ὄνομα κύρ. πόλεών τινων τῆς Σικελίας.

Ὑβός, ὁ· Κυρτὸς κατὰ τὸ ἔξωθεν μέρος, καμπύλος, καμπούρης· ἀντὶ τοῦ λορδός. (συγγεν. τοῦ, κυφός, cuivus, καὶ τοῦ, gibbus, gibba, gibber.) ὅθεν Θεοκριτ. 5, 41.

Ὕβος, ὁ. Ἡ κατὰ, ἢ πρὸς τὰ ἔξωθεν μέρος κυρτότης, τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κύφωμα, ἢ καμπούρα τῆς καμήλου. Ἀριστοτέλ. 2, 1. καὶ τὰ κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν οἰδήματα, ἢ κυρτώματα (Ζεύγκος, χυδαϊστί). Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 2, 1. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Gibbus, gibba, gibber· καὶ τὸ Γερμ. Hübel, Bühel, Hugel. ὅθεν

Ὑβόω, ῶ (ὕβος). Καμπυλόω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω τινὰ ὕβον, κυφόν, καμπούρην. Μέσ. ὑβοῦμαι· κάμνω ἐμαυτὸν κυρτόν.

Ὑβριγέλως, ωτος, ὁ. Ὁ μετὰ ὕβρεως γελῶν, χλευάζων. ὑβριστής. Μανέθ. 4, 446.

Ὑβρίζω, Μελ. ίσω· καὶ Ἀττικ. ὑβριοῦμαι (ὕβρις). Οὐδέτερ. Εἶμαι ὑβριστής, τουτέστι πολιτεύομαι, φέρομαι, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, ἀτελῶς, καὶ ἀκολάστως, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδ. Α, 227. Γ, 207. Ρ, 245. 568. Σ, 381. καὶ ἀλλαχοῦ· «εἴς τινα» οἷον, ὑβρίζειν εἰς τοὺς θεούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1506. «σεβοῦ καὶ πειρῶ μὴ φέρεσθαι κατὰ τῶν θεῶν. Wormed. Himer. col. 4, 3. καὶ πρὸς τινα· «ὅταν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβριεν» Πλουτ. παρβλ. «δίκαιος· καθόλου δὲ, εἶμαι ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἀκρατὴς, ἀτελὴς, ἡδυπαθὴς ἁπλῶς καὶ ἀσελγῶς φέρομαι, παραδίδομαι ἀκρατῶς εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας· ἐπὶ πάσης ἀκρασίας εἰς λόγους καὶ ἔργα, ἀντίθ. τοῦ, σωφρονεῖν. ἐξαίρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἄνομος ἰσχὺς ἀπλανᾷ καὶ φέρει εἰς καταδυναστείας καὶ ἀνοσιουργήματα, εἰς παρεκβάσεις ἀνθρωπίνων καὶ θείων δικαίων, εἰς ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν καὶ περιφρόνησιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ἐκ περιστάσεως καὶ πλησμονῆς γενομένης ὕβρεως καὶ ὑπερηφανίας· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κρατιζόντων βοῶν, χρεμετιζόντων, κλωτσώντων, καὶ πηδώντων ἵππων καὶ ὄνων, κ. τ. τ. lasivvire, Λατ. Wess. Ἡρόδ. 4, 129. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 5, 62. «Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐστεμμένοι τοῦ ἀάπτειν καὶ ὑβρίζειν ἀποκαθίστανται· ἀπὸ τοῦ λακτίζειν (κλωτσᾷν). Πλὶν. Φυσ. Ἱστ. 8, 69. Koen Γρηγ. σελ. 542. Boeckh expl. Pind. Πύθ. 10, 36. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἐπὶ τρυφερῶν βλαστημάτων τῶν φυτῶν, ἐπὶ τῆς ζυμώσεως καὶ βράσεως τοῦ οἴνου· «οἶνου ὕβριν». Ἀἰλ. Ποικιλ. Ἱστορ. ἐπὶ τῆς φουσκώσεως καὶ ἐκχειλίσεως τῶν ποταμῶν κ. τ. τ. ἐπὶ ὁρμητικοῦ τινος χειμάρρου, ὅς τις φέρει τὸν ὀλεθρον εἰς ἱερόν τινα ἵππον. Ἡρόδ. 1, 189. 2) μεταφ. Μεταχειρίζομαί τινα ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, κακομεταχειρίζομαί τινα μετ' αἰτίας. «Ὑπερηφανεύοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμᾶς ὑβρίζοντες». Ἰλ. Λ, 635. «οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανάασθε». Ὀδ. Τ, 370. καθόλου δὲ, προπηλακίζω, ῥαπίζω, λοιδορῶ, βιάζω, ἀτιμάζω, καταφρονῶ τινα. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 12. «Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι κατέφυγον πρὸς ἐκείνους· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζω τὴν τιμὴν τινος διά τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἀτιμάζω, ἐντροπίζω, διαφθείρω, βιάζω γυναῖκά τινα· καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. «ὑβρίσας ταῦτα», ἐκτελέσας τὸ ἀνόσιον τοῦτο ἔργον, Ἡρόδ. 3, 118. παρβλ. 1, 189. «ὕβριν ὑβρίζειν», πράττω ἀτεμβήματα· ὡσαύτως «ἀδικήματα ὑβρίζειν εἴς τινα». Ἡρόδ. 6, 81. καὶ πρός τινα. Δημοσθ. κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, «ὕβριν ὑβρίζειν τινά», Schaef. Dion περὶ συνθ. σελ. 254. ἐν γένει δὲ, μὲ δύο αἰτιατ. «τινά τι». Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 613. Εὐρ. Ἡλ. 264. Wunder adv. ad Soph. Phil. σελ. 50. Ὁ Λουκιαν. εἰς Σολοικιστ. ἑρμῆ κύων τὸ «σέ», καὶ εἰς σὲ ὑβρίζειν λέγει. «Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμα ἔστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὃς τις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὃς τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὃς τις τὰ οἰκέτην· ἀλλ' αὕτη ἡ διαφορὰ δὶν θεωρεῖται πάντοτε, μάλιστα δὲ εἰς τοὺς παλαιοὺς κεῖται ἀπολύτως πάντοτε τὸ «ὑβρίζειν τινά» καὶ «ὑβρίζειν εἴς τινα· ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. Ὁ φιλλίζων Ἀπτικιστὴς λέγει δίς. «Εἰς τὴν εὐπραγίαν (εὐτυχίαν) ὑβρίζειν· καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· «τὰς εὐπραξίας ὑβρίζειν· διὰ τῆς εὐτυχίας τοῦ ὑπερήφανος γίνεσθαι· ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι διὰ τῆς εὐτυχίας. Παῦ. «ὕβριν ὑβρίζεσθαι πάσχω, ὑπεφέρω ἀδείας. Εὐρ. τὸ δὲ, «ὑβριστὰς τὰς γνάθους», τὸν ὁποῖον ἐκακομεταχειρίσθησαν εἰς τὰς γνάθους, δι' ἑνὸς ῥαπίσματος δηλονότι ὑβρίσθησι, μὲ κακομεταχειρίζονται, εἶμαι κολαβωμένος, ἀτιμωτηριασμένος, ἐπὶ ἑνὸς ἐχθροῦ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 4, 35. «ὑβριζόμενος ἀνθυβρίσαι». Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 13. ἐξαιντίας «στολὴ οὐδέντι ὑβριστὰ μένη», μὲ ὄχι μεγάλην λαμπρότητα στολισμένον φόρεμα. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 5.

Ὑβριοπαθέω, ῶ (ὕβρις, πάσχω). Πάσχω, ὑποφέρω ἀλαζονικὴν, ἀδίκου μεταχείρισιν, ὡς τὸ, ἀδικοπαθέω.

Ὕβρις, εως, ἐπ. ιος, ἡ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ῥητορ. 2, 2. ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως. «Ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν, ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ». Ὁ Φαβωρῖνος· «ὕβρις ἐστὶν ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Ὕβρις οὐ μόνον ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόνη· ἄρα Καταδυναστεία, βία, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀτέβεια, πᾶσα ἀνθρωπίνων, ἢ θείων δικαίων παράβασις, καθόσον γίνεται ἀπὸ ἄνομον ὑπεροχὴν δυνάμεως, ἀπὸ πλεονάζουσαν ῥᾳθυμίαν, ἡδυπάθειαν, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ μέθην· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν ὑπερφιάλων, ἤτοι ἀλαζόνων καὶ βιαστῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵτινες κατηνάλωσαν καὶ κατεδαπάνησαν εἰς τρυφὰς τὴν

περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του. Ὀδυσ. Α, 368 Δ, 321. 627. Ο, 329. Π, 86. 418. Ρ, 565. καὶ ἁπαξ ἀντιτάσσει τοῦτο εἰς τὸ, εὐνομία »θεοί..., ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ αὐνομίην ἐφορῶντες.« οἱ θεοί, οἵτινες ἐπιβλέπουν τὴν ἀδικίαν καὶ τὰ νόμιμα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο περιφέρονται πολλάκις εἰς τὴν γῆν ὑπὸ ἀνθρωπίνου σχήμα. Ὀδ. Ρ, 487. τὸ ὁποῖον χωρίον ἠλλήωθη ἀναμφιβόλως ἐκ Γενέσ. 18, 21, 33, ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως εἰς τοὺς Αἰγυπτίους γνωστόν· ὡς ἀντίθ. τοῦ, δίκη, παρ' Ἡσιόδ. καὶ παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 295. »Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει· αὐτόθ. 356. Ὁ Ἡσίοδος ἀντιτάττει τὸ »ὕβριν ὀφέλειν· εἰς τό, »Δίκης ἀκούειν· καὶ συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Ἄρηος ἔργα καὶ ὕβριν.« οὕτω λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων καὶ ληιλατούντων πολεμιτῶν »ὕβριν εἴδοντες ἐπισπόμενοι μένει σφῶι. Ὀδυτ. Ξ, 262. βίᾳ καὶ δυναστείᾳ δηλαδή. Γ, 431 ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 5. 5, 9. »Οὐχ' ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκη λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια.« ὅθεν 1) ὡς ἔσωτερική διάθεσις· ἀλαζονεία, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσέβεια, περιφρόνησις, μεγαλαυχία, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀσωτεία, λαγνεία, τρυφή, πολυτέλεια· καθόλου δὲ, ἀκράτεια εἰς ἡδονάς, πάθη· ἀντίθ. τοῦ, σωφροσύνη. 2) ὡς ἐξωθεν τι προσγινόμενον· ἀλαζονική, αὐθάδης, ἀσεβής, βιαία, ἄτιμος, αἰσχρὰ μεταχείρισις ἄλλων, ἀδίκημα· »τίπτ'..., εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος.« Ἰλ. Α, 203. παρβλ. 214. εἰς τὸν πλησ. ὑβρίζω. ὑβριστικαί, ὑπερφρονητικαὶ πράξεις. Ἡσιόδ. Ἔρ. 148. ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀδιαντροπία. Ξεν Λακεδ. Πολ. 3, 3. »Τβριν ἐπιπολάζουσαν· ἄτιμία, καταγέλως, χλευασμός, ὄνειδος, καταισχύνη, ἐντροπή, ἐξαίρ. βιαιτμός, πορνεία, μοιχία παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγ. 32. »Τβρις παίδων· διὰ τῆς σαρκικῆς συνουσίας καταισχύνη καὶ διαφθορά· οὕτω καὶ »Πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὕβρει.« καὶ »ὕβριν τοῦ σώματος πιπράσκειν· αἰτί τοῦ, ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθοῦν, πιπράσκειν. Αἰσχίν. ἐπὶ περιουσίας δὲ καὶ κτημάτων, ἀδικία, ζημία. β'.) κατ' ἔνοιαν δὲ νομικήν, κακολογία, κατηγορία. Ἐκ τῆς δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων ὁ »νόμος ὕβρεως.« ἦτον ἕνας τῶν σημαντικωτάτων νόμων κατὰ τῶν αἰσχρῶς, αὐθαιρέτως, ἢ παρανόμως μεταχειριζομένων τοὺς ἐλευθέρους πολίτας· παιδεία πρὸς τὸν ὑβριστὴν ὡρισμένη ἦτον ὁ θάνατος, ἡ δὲ κατηγορία ὠνομάζετο »ὕβρεως δίκη, ἢ γραφή.« καὶ ἐτιμωρεῖτο ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν. Λυσίας πρὸς Ἰπποκράτ. »Καὶ τοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμήσαι· τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν· ὁ δὲ φώτιος ἔχει· »ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας καὶ αἰκίας.« τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κατὰ τοῦ Μειδίου δίκη, καὶ ἄλλαι. γ.) ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἀκράτεια, ἀκολασία, ἀγριότης· μεταφορ. »οἴνου ὕβριν, ἡ ζύμωσις καὶ ἡ βράσις τοῦ οἴνου, Αἰλ. συνήθ. σύντξ. ὕβριν ὑβρίζειν· σπανιωτέρ. ἀλόγως δὲ ὑπὸ τοῦ Ἑλμπλεῖου ἀμφιβαλλμ. κατὰ πλησ. ἀριθμ. »ὕβρεις ὑβρίζειν.« Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμ. 741. Βάκχ. 247. 3) ὡς ἐπίθ. ἀρσ. »ὕβρις ἀνήρ, ἀντὶ, ὑβριστής, ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος καὶ ἀγαθός· »κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβρεως.« Ἡσιόδ. Ἔρ. 193. (Ἡ παραγωγὴ τούτου ἀπὸ τῆς ὑπέρ, εἶναι ἡ πιθανωτάτη.)

Τβρις, ἰδος, ὁ· Ὄρνεον νυκτερινόν. Ἀριστοτ. ζω. Ἱστ. θ, 12. τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Πτύγξ, ἄλλοι δὲ γράφουσι »Πωγί.« ἴσως, Πώγγι· ἀμφ.

Τβρίσθω, Δωριε. ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω

Τβρισμα, τό (ὑβρίζω). Τὸ ὅτι οὗ γίνεται ἡ ὕβρις, λοιδορία, βλάβη, ὑβριστικὴ ἢ τολμηρὰ καὶ αὐθάδης πρᾶξις. Ἡροδ. 3, 48. 7, 160. κακομεταχείρισις, καταισχύνη, ἀδικία, ὡς τό, ὕβρει. Ξενοφ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »Τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων ἐμὲ ταῦτ' ἐστί.« ἃ ὑβρίσμαι, ἢ, ὕβρεις, ἃς ὑβρίσμαι. 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος, ἢ τοῦ ἀσεβήματος· »Ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.« Εὐρ. Ὀρέστ. 1642. ὁ αὐτός, Ἡρακλ. μαινόμ. ὀνομάζει κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἀψηγρημένου ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου τοὺς Κενταύρους »Τβρισμα τετρασκελές.«

Τβρισμός, ὁ = ὕβρισμα.

Τβριστήρ, ῆρος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, ὑβριστής. Μελέαγρ. Ἰλ. Ν, 633.

Τβριστής, οῦ, ὁ (ὕβρίζω). Ὁ ὑβρίζων, καταδυνάστης, ἀλαζών, ὑπέρφρων, γαῦρος, τολμηρός, αὐθάδης ἀναιδής, ἀσεβής, Ὅμ. ἰδε ἐξαίρ. Ἰλ. Ν, 633. ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος, φιλόξενος, καὶ, θεουδής, Ὀδ. Ζ, 120. Ι, 175. καθόλου δὲ, μὴ σώφρων, ἀσελγής, λάγνος, ἄσωτος, Ἀριστοφαν. Νεφ. 1057. ἀκόλαστος, καταφρονητής, βίαιος, κακολογος, αἰσχρουργός, λοίδορος, ὁ ὕβρει προξενῶν εἰς τὸν ἄλλον, Ἡροδ. 1, 89. 2, 32. ἀντίθ. τοῦ, σώφρων· παρβλ. ὑβριστὸς, σημ. 2. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 307. φέρεται καὶ »Τβριστὴς ἄνεμος.« τὸν ὁποῖον ὁ Κύπολις »Ἀσελγῆ ἄνεμον,« εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, βίαιος· παρ' Αἰσχύλ. κατὰ Τιμάρχ. ὁ ὑβρίζων εἰς τὰ ἀνθρώπινα σώματα· ἴδε. ὕβρις, καὶ, ὑβρίζω. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 5, 62. »Ἵππος ὑβριστὴς.« ὁ ἄγριος, ἀντίθαστος· ὅθεν

Τβριστιάω, ῶ μέλ. άσω, έφετ. τοῦ, ὑβρίζω· »Ἔχω ἔρωτι, ἐτιθυμῶ νὰ φέρωμαι ὑβριστικῶς, νὰ πολιτεύωμαι ὡς ὑβριστής. Ἀναπρέων παρ' Ἀθήν. 10. σελ. 427, ἔμφ.

Τβριστικός, ἡ, όν· Ὁ εἰς ὕβριν ἀνήκων, ἢ εἰς τὸ ὑβρίζειν ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων· δυνάστης, περιφρονητικός, αὐθάδης, ἀκρατής, ἄσωτος »Διήγησις ὑβριστική.« Διονύσ. Ἁλικ. διήγησις ὕβρεώς τινος· »Τὸ ὑβριστικόν,« ἢ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὕβριν. Ἐπίρ. ὑβριστικῶς. Ξενοφ. ὁ Θεόφραστος λέγει καὶ τὰ ὑλομανοῦντα, καὶ μὴ καρπὸν φέροντα δένδρα, ὑβριστικά. Αἰτ. Φυτ. 3.

Τβριστὶς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑβριστὴς, Lobeck. Φρύν. σελ. 256.

Τβριστοδίκαι, οἱ, (δίκη). Οἱ βίαν εἰς τὸ δίκαιον ἐπιφέροντες κριταί, κριταί, οἵτινες διὰ ἀθρόξοκίας βυηδοῦν τοὺς ἐγκλημαΐας νὰ διαφυγωσι τὴν κρίσιν.

Τβριστός, ἡ, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑβρίζω· Ὑβρισμένος, κατηγχυμμένος, χλευασμένος, τὸν ὁποῖον ἐμεταχειρίσθησαν βιαίως, δυναστικῶς, περιφρονητικῶς, αὐθαδῶς. 2) τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ὑβριστότερος, ὑβριστότατος, ἐνεργ. = ὑβριστικός· αὐθάδης, ἀκρατής, ἄτεβής, ἀσελγής, ἄσωτος. Ἡροδ. 3, 81. καὶ, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 5, 41. ὡσαύτως τὸ θετικὸν παρὰ Πλάτ. Κωμ. ΑΒ. σελ. 368, 21. (κατὰ τὸν Βούττμν. Διεξθ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 267. τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. δὲν ἀνήκει εἰς τό, ὑβριστικός, ἀλλ' εἰς τό, ὑβριστής· παρβλ. Μελχόρ. ἐπὶ Ἀνακρ. σελ. 239. ὅστις ἀποδοκιμάζει διόλου τὴν ἐνεργητ. χρῆσιν τοῦ θετικοῦ.)

Τβριστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑβριστὴρ, ἀντὶ τοῦ, ὑβριστὴς, ἡ ὑβρίζουσα.

Τβωμα, τό (ὑβόω) Κύρτωμα, ὡς ἀπὸ τό, ὑβός.

Τβωσις, εως, ἡ· (ὑβόω). Τὸ κάμνειν πρὸς τὰ ἔξω κυρτὸν, καμπύραν, 2) = ὕβος· ἀντίθ. τοῦ, Λόρδωσις.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Γ.

Υγεία, ἡ, κοινὸς τύπος ἀντὶ, ὑγεία, εἰς τοὺς Ἀττ. ξένος. Πιέρτ. Μοῖρ σελ. 380. Πέρτ. Εὐρ. Ὀρ. 239. Ἰάκ. Ἀχ. Ταυ σελ. 812, Meineke Μενανδ. σελ. 379. Ὁ Ἀθήν. 3, σελ. 115. ἔχει »Τγεία δὲ καλεῖται ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μᾶζα, ἵνα ἀπογεύωνται.«

* Τγεινος, καὶ, ὑγεινός, ἡ, όν, = ὑγιεινός. 2) τὸ πρῶτον καὶ ὡς κύρ. ὄνμ.

Τγιαζω, Μ. άσω (ὑγιής). Κάμνω ὑγιῆ, ἰατρεύω. Ἀριστοτέλ. Ἠθ. 3, 3. »Οὔτε γὰρ ὁ ἰατρὸς βουλεύεται, εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ, εἰ πείσει.« Παθητ. »Τγιάζομαι ὑγιὴς γίνομαι, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ἰατρεύομαι

Τγιαίνω, μέλ. ανῶ, αόρ. ὑγίανα, (ὑγιής). Εἶμαι ὑγιής, ἔχω τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλὰ κατὰ τὸ σῶμα. Ξενοφ. Συμπ. 2, 17. »βούλομαι γυμναζόμενος ὑγιαίνειν.« 2) τροπικ. εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸν νοῦν, ἔχω τὰ λογικά μου σωστά· σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικός· ὁ αὐτ. Οἰκ. 11, 5. »Προβλέψασθε ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἑρωτήματι.« Θέογν. 255. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. 3. Ἐπὶ προσηγορίας καὶ χαιρετισμοῦ »Τγιαίνειν ὡς τὸ χαίρε, καὶ ὡς τὸ τῆς συνηθείας· ὑγίαινε σοι, ἢ ἔχε ὑγίειαν, μένε ὑγιής· παρὰ Λατῖν. Vale, Γαλ. Adieu, καὶ Ἰταλ. Addio. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 165. »Νὴ Δία καὶ σύγε ὑγίαινε.« ὅθεν

Τγίανσις, εως, ἡ· Ἰατρεία, θεραπεία. Θεμίστιος Ἀριστ. Φυτ. 5, 5.

Τγιαντός, ἡ, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑγιαίνω, Ὅς τις δύναται νὰ ἰαθῇ, θεραπευθῇ· ὁ ἰατρείαν ἐπιδεχόμενος, ἰατρευτός.

* Τγίασις, ἡ (ὑγιάζω) = ὑγίανσις·

* Τγίασμα, τό (ὑγιάζω). Ἰατρικὸν, θεραπευτικὸν μέσον, ἄκεσμα.

Τγιαστικός, ἡ, όν (ὑγιάζω) Ἐπιτήδειος πρὸς ὑγείαν, ὑγείας προξενος, δύναμιν πρὸς ὑγείαν καὶ ἰατρείαν ἔχων.

* Τγιαστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑγιάζω· Ἰατρευμένος, θεραπευμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ, θεραπευθῇ.

* Τγιάτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου. Βλ. στάθ. εἰς Ὀδ. Ι, 209.

* Τγιάω, θεματικὸν τοῦ, ὑγιάζω.

Τγίεια, ἡ (ὑγιής). Ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος, ἡ ὁλοκληρία τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ζωτικοῦ σώματος, ῥῶσις, ἡ εὐρωστία, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πύθ. 3, 128. »Τγίειαν χρυσέαν,« Πλάτ. Πολιτ. 1, »Τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας.« Ἀρίφρων Σικυώνιος παρ' Ἀθηναίῳ 15, »Τγίεια πρεσβύτα μακάρων μετὰ σοῦ ναίοιμι· τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. 2) ὡς κύρ. ὄνμ. θηλ. Θεὰ τῆς ὑγείας ἢ ἰατρείας, καὶ ἰατρικῆς. Ἱπποκράτ. Ὅρκ. Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 524. »Τγίεια φρενῶν.« ἢ ὁλοκληρία τοῦ νοὸς, τὸ σωφρονεῖν, νοῦς ὑγιὴς καὶ ἀκέραιος. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ προσηγήσεως »Τγεία σοι.« ἀντὶ τοῦ, ὑγίαινε· Σπανιώτρ. ἀλλ' ἐπίσης Ἀττ. εἶναι· ὑγιείᾳ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 604. 731. Meineke Μενανδ. σελ. 333. Ἰων. ὑγιείη, Paul. Sil. aphr. 1, 72. παρβλ. καὶ, ὑγεία.

Τγιεινός, ἡ, όν (ὑγιής) Τγείας πρόξενος, ὠφέλιμος, ἢ πρόσφορος πρὸς ὑγείαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 16. »Τγιεινοῦ στρατοπέδου, χωρίων ὑγιεινῶν· καὶ Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ, 6, 5. »Ἦττον ὑγιεινὰ τοῦ ἐτθίοντος.« Ἐπίρ. »Τγιεινῶς.« ἀνώστως, ἀπόνως, ἐῤῥωμένως· ὅθεν καὶ συγκρ. παρὰ Ξενοφ. »Τγιεινότερος.« ὑγιεινότερον, καὶ, ὑγιεινότατα διάγειν. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. 3, ἀναφέρων τὰ πολλαχῶς λεγόμενα, λέγει περὶ τῶν σημαινομένων τῆς λέξεως ταύτης ταῦτα· »Τγιεινόν, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν· τὸ δὲ, τῷ

ποιεῖν· τὸ δέ, τῷ σημεῖον εἶναι ὑγείας· τὸ δέ, τῷ δεκτικὸν εἶναι ταύτης.»

*Ὑγίεις, εττα, εν. Βοιωτ. ἀντὶ, ὑγιής, ὄδεν· »Ὑγίεντα ὅλβον,« Πίνδ. Ὀλ. 5, 53.

*Ὑγιηρής, ά, ή = τῷ ἑπομ. ἀμφιβλλτ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ὑγιηρός, ά, όν· καὶ, ὑγιηρῶς. Ἐπ' ῥ (ὑγιής) Ὑγιεινός, τουτέστι 1) πρόσφορος, ὠφέλιμος εἰς ὑγείαν· »Ἄκος ὑγιηρόν,« μέσον ἰατρικόν, ὑγείας πρόξενον. Πίνδ. Νεμ. 3, 29. 2) τελείαν ὑγείαν ἔχων, πλήρη ὑγείαν ἀπολαμβάνων, εὔρωστος· «Ὑγιηρότατος,« Ἡρόδ. 4, 187. ὁ αὐτὸς ἔχει ὅμως 2, 77. καὶ τὸ ὑπερθ. »ὑγιηρέστατος·« διὰ τὸ ὁποῖον τινὲς παρεδέχθησαν καὶ ἄχρηστον θετικὸν »Ὑγιηρής.« Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας »Γηρός,« καὶ, »γερός.«

Ὑγιής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων ὑγείαν κατὰ τὸ σῶμα, καὶ τὸν νοῦν, ὑγιεινός, εὔρωστος, ἄνοσος (γερὸς καὶ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν). Ξενοφ. Ἀπολογ. 7. »Ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων·« ὅθεν ἀντὶ τοῦ, σῶος, σωστός, ἀκέραιος, ἀκολόβωτος, τέλειος, ὁλόκληρος, γερός, ἀβλαβής, ὑγρός, ἀληθής, γνήσιος, καλός, ὠφέλιμος, ὡς τό, χρήγυος. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 13. »Θεὸς — τὸν κόσμον ἀτριβῆ καὶ ὑγιῆ παρέχων·« σῶον, ἀβλαβῆ. ἐπὶ νοός. ὀρθῶς κρίνων, φρόνιμος, συνετός. Τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 524. »Μῦθος ὑγιὴς·« ἀντὶ τοῦ, ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, ὃ ἐστι, σωστός· (πλὴν τούτου δὲν ἀπαντᾶται ἄλλο εἰς τὸν Ὅμ.) »Λόγος, βούλευμα,« Ἡρόδ. 1, 8. 6, 100. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Ὑγιὴς λόγος, εὐδὲν ὑγιὲς προφέρειν,« τὰ μὴ λέγειν τι ὀρθόν, φρόνιμον, κ. τ. τ. Ὑγιῶς, ἐπίῤῥ. ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐῤῥωμένως. Δημοσθέν. »Πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι·« σωστὰ καὶ καλὰ· ὀρθῶς· τὸ Συγκριτ. »Τιέστερος. Ἀθήν. (Παράγεται δὲ, λέγουν. ἡ λέξις παρὰ τό, ὑγρός· καθότι τὸ ὑγρὸν μετὰ τοῦ θερμοῦ μεμιγμένον συγκρατεῖ τὴν ζωήν.)

Ὑγιοζυγία, ἡ (ζυγός). Ὑγιής, ἰσχυρὰ ζεῦξις, ἕνωσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

Ὑγιοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω ὑγιῆ, ὑγιάζω, θεραπεύω, Διόδ. Σικ.

Ὑγιόω, ῶ = ὑγιάζω. Ἡσύχ. Ἱππокр.

Ὑγιῶς, Ἐπίῤ. τοῦ, ὑγιής.

Ὑγιώτερος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιέστερος· συγκρ. τοῦ, ὑγιής. Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Ὑγρά, ἡ· = Θάλασσα· ὡς καὶ τὸ, τραφερὰ, ἀντὶ τοῦ, γῆ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 678.

Ὑγράζω (ὑγρός) Εἶμαι ὑγρός. Ἱπποκράτ.

Ὑγραίνω, Μ. αἰῶ (ὑγρός) Κάμνω ὑγρόν, νοτίζω, βρέχω· ἐπὶ ποταμοῦ, ὅ τις ποτίζει ἐναντίον, Seidl. Εὐρ. Τρω. 230. τὸ δὲ παρὰ Καλλιμ. »Ὑγραίνειν ὀφθαλμούς,« ἀντὶ τοῦ, πορνικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχειν, πορνικὸν βλέπειν, ἢ πόθου καὶ ἐπιθυμίας ἐκπυρα χέειν· ὅθεν

Ὑγρανσις, εως, ἡ· Τὸ ὑγραίνειν, βρέχειν, ὑγρότης.

*Ὑγραντικός, ή, όν Ἐπιτήδειος νὰ ὑγραίνῃ, νοτίζῃ, βρέχῃ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 1, 4, σελ. 26.

Ὑγρασία, ἡ (ὑγράζω) Ὑγρότης, Γαλην. »Ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς ὅταν ὑγρασία γένηται, βίῤῥη ποιεῖ·« ὅταν ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ᾖναι ὑγρὰ, ὅταν ᾖναι ὑγρὸς καιρός.

Ὑγρασμα, τό (ὑγράζω). Τὸ βραχέν, νοτισθέν, ὑγρανθέν. 2) = ὑγρασία, Ἱπποκράτ.

*Ὑγράω, Ἀεματ. τοῦ, ὑγράζω, ὑγραίνω.

Ὑγρέμπλαστρον, τό. Ὑγρόν τι καὶ ῥευστὸν ἔμπλαστρον, Πλίν.

Ὑγρηδών, όνος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ὑγρασία· ἐκ τοῦ, ὑγρός, Ἱπποκράτ.

Ὑγρίη, ἡ Τὸ οὖρος. Διονύσιος παρ' Ἡσυχίῳ.

*Ὑγροβατέω, Περιπατῶ εἰς τὸ ὑγρὸν, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ, ζῶ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 621.

Ὑγροβάτης, ου, ὁ (βαίνω.) Ὁ περιπατῶν εἰς τὴν ὑγρασίαν, εἰς τὰ νερὰ· καθόλου δέ, ὁ εἰς τὰ ὕδατα· ζῶν· ὅθεν

Ὑγροβατικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑγροὺς τόπους διαιτώμενος· παρὰ Πλάτ. »Ζῶα ὑγροβατικά·« τὰ ἔνυδρα, τὰ εἰς τὰ ὕδατα ζῶντα καὶ διαιτώμενα· ἀντιθ. τοῦ, ξηροβατικά, καὶ, χερσαῖα.

*Ὑγροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βουτισμένος εἰς τὸ νερὸν, βρεγμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Νόν.

Ὑγροβίος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τὴν ὑγρασίαν, ἢ εἰς τὰ ὕδατα διάγων τὸν βίον, ὁ εἰς τὰ ὕδατα ζῶν· = ὑγροβατικός. 2) ὁ ἐπὶ τῶν, ἡ ἐκ τῶν ὑδάτων τρεφόμενος, ἁλιεύς, ψαρᾶς. Νόν.

Ὑγροβόλος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρασίαν βάλλων, ὁ ὑγραίνων· «Σταγόνες,« αἱ ψεκαλίδες τῆς βροχῆς. Εὐριπ. Κύκλ. 3.

*Ὑγρόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως). Ὁ γελῶν μὲ χαρὰν φυσικὰ, καὶ ὄχι βεβιασμένως. Φρύν. Βεκκήρ. σελ. 67.

*Ὑγρόγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννημένος εἰς τὸ ὕδωρ. Νόν. 14. σελ. 145.

Ὑγροθηρική, ἡ· ἐξυπακουομ. »Τέχνη·« Ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα, ἁλιευτική.

Ὑγροκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα πορευόμενος, πλανώμενος, ζῶν· ποιητ.

Ὑγροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὑγρὰ κεφαλὴ, ὁ ὑγρὰν κεφαλὴν ἔχων· παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. καὶ Προκλ. παράφρ. σελ. 237. φέρεται »Ὑγροκέφαλοι·« καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, οἱ τὴν ἀστάθειαν ὑδροκέφαλον πάσχοντες.

Ὑγροκιρσοκήλη, ἡ. Ἀνευρυσμὸς τῶν τρεφόντων τὸν δίδυμον ἀγγείων, καὶ ἀρροῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχέου. Γαλην. = ὑδροκήλη.

*Ὑγροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ ὑγρὰν ἤτοι μαλακὴν κοιλίαν ἔχων, εὐκοίλιος· ἀντιθ. τοῦ, σκληροκοίλιος.

*Ὑγροκολλούρια, τά, = ὑγρὰ κολλούρια· ἢ κολλούρια· ὑγρ.

*Ὑγροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ μὲ νερὸν περιποιούμενος, θεραπεύων· πλούσιος εἰς νερά· »Φᾶσις,« Σιβύλλ. 14, 139.

*Ὑγρόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὑγρὰν τὴν κόμην ἔχων.

*Ὑγρολάξευτος, ὁ, ἡ (λαξεύω). Ἀπὸ νερὸν λαξευμένος, κεκοιλωμένος.

*Ὑγρομέδων, οντος, ὁ, (μέδων). Ὁ κύριος, ἐξουσιαστὴς τῶν ὑδάτων, ὡς τό, ποντομέδων ποιητ. Νόν. 37, 163.

*Ὑγρομέλεια, ἡ. Τὸ τρυφερὸν, εὐλύγιστον τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ,

Ὑγρομελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ὑγρὰ, ἤτοι μαλακὰ καὶ τρυφερὰ, ἢ εὐλύγιστα μέλη ἔχων. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 13. »Μικρὰ λαγία,« ἔτι ὑγρομελῆ ὄντα.

Ὑγρόμετρον, τό· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, ὄργανόν τι, δι' οὗ μετροῦσι τὰ ὑγρὰ, ἀνδηλαδὴ αὐτὰ ἦναι καθαρὰ καὶ ἀμιγῆ.

*Ὑγρόμοθος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἢ μετὰ ὕδατα πολεμῶν, Νόν.

*Ὑγρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων ὑγρὰν μορφὴν. Νόν, Διονύσ. 36, 87.

Ὑγρόμυρον, τό· Τὸ ὑγρὸν καὶ ῥευστὸν μύρον. Ἀέτιος 16, 114.

*Ὑγρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ νεμόμενος, περὶ φερόμενος εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὑγρόνοος, καὶ συναιρ.

*Ὑγρόνους, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν νοῦν ἔχων, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, μάλιστα εἰς τὰ ἤθη, μαλακὸς, θηλυπρεπὴς, κίναιδος. Πολυδ. 6, 128.

*Ὑγροπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μὲ παγωμένον ὕδωρ, ὁ ἔχων παγωμένον ὕδωρ, Νόν. 8, 92. 2) ὁ ἐξ ὑγρᾶς, ἀδυνάτου κράσεως ὤν, ἀντιθ. τοῦ, σκληρόσαρκος. Γαλην.

Ὑγρόπιστον, τό· Ὑγρὰ, ῥευστὴ πίστα. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 116.

Ὑγροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὑγρὸν, τοτίζων, βρέχων, ὑγραίνων, Πλούταρχ.

Ὑγροπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ πορευόμενος = ὑγροκέλευθος. Ὀρφ.

Ὑγροπορέω, ῶ· Εἰς ὑγρὰ, ἢ διὰ τῶν ὑγρῶν πορεύομαι, εἰς ὕδατα διαπορεύομαι.

Ὑγροπόρος, ὁ, ἡ· Ὁ δι' ὑδάτου, θαλάσσης, ὑγρασίας πορευόμενος, ὁ περῶν, διαβαίνων τὰ ὕδατα, θαλασσοπόρος.

*Ὑγρορρόέω, (ῥοῦς, ῥέω). Ἐξ ὑγρασίας ῥέω, εἶμαι ῥευστός.

Ὑγρός, ά, όν (ὗω, ὕδωρ) Ὑδατώδης, νοτερὸς, ὀλισθηρὸς, γλυστερὸς, ἀντιθ. τοῦ ξηρὸς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥευστός. »Ὑγρὸν ἔλαιον·« Ἰλ. Ψ, 281. ῥευστὸν ἐλαιέλαιον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῶν ζώων λίπους. »Ὑγρὸν γάλα·« πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πεπηγμένου καὶ ξηροῦ γάλακτος, ἤτοι τοῦ τυροῦ. »Ὑγρὸν ὕδωρ·« Ὀδ. Δ, 458. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παγετοῦ ἢ πάγου, ῥευστόν· »Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες,« ἄνεμοι, φυτῶντες μαζὴ μὲ πολλὴν βροχήν· κατ' ἀντιθ. τῶν ξηρῶν, τῶν φυσώντων εἰς καιρὸν ξηρασίας. Ὀδ. Ε, 478. Τ, 440. Ἡσιό. Ἔρ. 627. Θεογν. 869. ὅθεν »Ἡ ὑγρὰ,« Ἰων. ὑγρὴ· κυρίως μὲν, ἡ ὑγρότης, ὑγρασία· συνήθ. δὲ, ἡ θάλασσα· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὃς τις ἀντιτάσσει τὸ, τραφερὴ. Ἰλ. Ξ, 308. »Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν·« ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὴν ὑγρὰν θάλασσαν. Τ, 98. καὶ τὸ ἀπείρων γαῖα· »Τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.« Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ 5, 45. Ἀντὶ τοῦ, ὑγρὴ, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τό, »Τὰ ὑγρὰ κέλευθα,« τοὺς ὑγροὺς δρόμους, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, θάλασσα, Ὀδ. Γ, 71. Ι, 252. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ »Τὸ ὑγρὸν, καὶ, τὰ ὑγρὰ,« ἀντὶ, ἡ ὑγρασία. — 2) καθόλου, μαλακὸς, ἁπαλὸς, εὐλύγιστος, εὐάγηστος, εὐλίνητος, εὔκαμπτος, εὐάγωγος, εὔτροφος, εὐκολος, εὐκόλως ταχείριστος, εὐκολοκίνητος, Ξενοφ. »Ὑγρὰ σκέλη·« ὑγρὰ κνήμη, λαγών. »Ὑγρὸς τράχηλος·« μαλακὸς, εὔκαμπτος· »Ὑγρὸν νῶτον,« Πίνδ. Πύθ. 1, 17. οὕτω καὶ »Σῶμα ὑγρὸν·« εὔκαμπτον. »Ὑγρὸς χαλινὸς·« εὔτροφος, εὐλίνητος, ὡς ὁ αὐτὸς Ξενοφῶν (Ἱππ. 10, 8. καὶ 10.) λέγει »Ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ ἐστιν, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖαι, καὶ λεῖαι ἔχωσι τὰς συμβολὰς·« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εὐλογίστου τόξου, ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων φύλλων τοῦ κισσοῦ, κ. τ. τ. ἀντιθ. τοῦ σκληρός. Ἀλλά, »Ὑγρὸν ὄμμα,« καὶ, »Ὑγρὸς ὀφθαλμός·« ὁ περιστρεφόμενος καὶ παίζων, ἤτοι ὁ ἐρωτικὸς, ὑπὸ ἐρωτικοῦ πόθου περικυκλούμενος· ὅθεν καὶ »Ὑγρὸν ἐρᾶν, ὑγρὸν ἐρᾶσθαι,« βλέπω ἐρωτικῶς, ἔχω ἐρωτικὸν βλέμμα· οὕτω καὶ »Ὑγρὸς πόθος,« Τύμν. Ὅμ. 18. 33. Ἰακ. Μελ. 14, 7. καὶ Λεων. Ταρ. 37. 3. »Ὑγρὸν ἀείδειν·« ψάλλω μαλακώτατα, καὶ κινῶ εἰς ᾄσιν ἁπαλὸν καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης·« Πλούταρχ. εὔκαμπτος, μεταβλητή, δύναται δηλαδὴ νὰ τὴν πλάσσῃ καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ τις ὡς θέλει· β) ἀλλὰ καὶ, ἄτονος, χαλαρὸς, χαῦνος Σοφοκλ. Αἴντ. 1236. — 3) τροπικ. δὲ, »Ὑγρὸς,« ὁ εὐκατάφορητος, ἢ εὐκατάφορος εἰς ἡδονὰς, ἀσωλγής. ὅθεν καὶ, »Ὑγρὸς βίος·« ἀσωτος, καὶ ἐντεῦθεν, κλίνω εὐκόλα εἰς τι, ἔχω κλίσιν εἰς τι· πρὸς τι εἶμαι εὐμετάβλητος. Ἐπίῤ. »Ὑγρῶς·« κατὰ τὸν ὑγρὸν τρόπον, ῥευστῶς, εὐκόλως, μαλακῶς, εὐκάμπτως. Ξενοφ. »Ὁ πῶλος ὑγρῶς] κάμπτει·« καὶ »Ὑγροτέρως κάμπτουσιν.«

Ὑγρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ὑγρὰν, μαλακὴν, τρυφερὰν, ἢ χαῦνον σάρκα ἔχων.

Ὑγρότης, ητος, ἡ (ὑγρός). Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ ὑγροῦ, ὑγρασία, νοτία, ῥευστότης, γλυστρότης. Ξενοφ. Οἰκ. 19, 11. »Τὰ φυτὰ σήπεσθαι δι' ὑγρότητα.« 2) καθόλου, μαλακότης, εὐλυγισία, εὐκαμψία, εὐκινησία. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 6. »Τὸ κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα· μαλακότητα, ὑγρότης τῶν ὀμμάτων, τὸ μαλακὸν βλέμμα. 3) τροπ. εὐκαμψία, εὐκινησία τοῦ νοός, εὐαγωγία, ἐπιείκεια, γλυκυθυμία. »Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι· τὸ ἁπαλὸν, μαλακὸν τῆς καρδίας των. Λυκοῦργ. »Τὴν ὑγρότητα βίου καὶ, ὡς τὸ, »Βίος ὑγρὸς« ἀσωτεία. Ἀθην. 6, σελ. 258. καὶ Σχολ. Ἡσιόδου Θεογον. »Ὑγροὺς καλοῦμεν τοὺς ἀσελγεῖς ἀνθρώπους.« Πλούταρχ. εἰς Κίμ. 3. »Περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ ἀφιλεικία· ἀσωτεία· ἔνθα τὸ, ὑγρότης καὶ ἀφιλεία, κεῖται ἐκ παραλλήλου.

*Ὑγροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων ὑγρασίαν, ὑδωρ. Νόνν. προπαροξυτ. δὲ, ὑγροτοκος, ὁ ὑγρὸς γεννημένος.

Ὑγροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν καὶ εὐκαμπῆ τράχηλον ἔχων. Ἀριστοτέλ. »Ὑγροτράχηλα ζῶα.«

Ὑγροτροφικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς ὑγροτροφον ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν. »Ζῶων ὑγροτροφικὰ. ὑγροβατικὸν, καὶ, ὑγρεῖον. Ἀθην. 3. σελ. 98.

Ὑγρότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ εἰς ὕδατα τρεφόμενος, ζῶν.

*Ὑγρουσία, ἡ, Ὑγρασία, Χαλκίδ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

Ὑγρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμὸς). Ὁ ὑγρὰ, ῥευστικὰ, μαλακὰ, εὐκίνητα, ἢ πορνικὰ, ἀσελγῆ, καὶ ἐρωτικὰ ὄμματα ἔχων.

Ὑγροφθόγγος, ἡ (φθόγγος) »λάγνος« Φιλήτης, ὅτις, ὅταν κιρνᾶται ἐξ αὐτῆς, ἠχεῖ, καὶ ἀποτελεῖ πεποιημένον τινὰ φθόγγον ἐκ τοῦ περιεχομένου ῥευστοῦ. Ἀναλ. 2, σελ. 271.

Ὑγρόφλοιος, ὁ, ἡ, (φλοιὸς). Ὁ ὑγρὸν, ἢ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων. Γεωπον.

Ὑγροφοβία, ἡ. = ὑδροφοβία.

Ὑγρόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω) = ὑγροπόρος. Λυκόφρ. 88.

*Ὑγροφόρητος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φερόμενος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἀπὸ τὸ ὑδωρ. Νόνν.

*Ὑγροφόρος, ὁ, ἡ, = ὑδροφόρος.

Ὑγροφυὴς, έος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑγροφυὼς (φυή). Ὁ ὑγρὸς φύσεως ὤν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑγρός.

*Ὑγροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτὼν). Ὁ ὑγρὸν φόρημα, ὑγρὰ ἐνδεδυμένος, τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα εἶναι ὑγρὰ, ὑδωρ. Νόνν. 23.

*Ὑγρόχρως, ωος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ὑγρὰν ἐπιφάνειαν ἔχων, Ἰω. Γαζ. 283.

*Ὑγρόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὑγρῶς χυνόμενος· »ὄμβρος« Νόνν. 8.

*Ὑγρύνω = ὑγραίνω, ἀμφ.

Ὑγρώσσω, ποιητ. ἀντὶ, ὑγραίνω, Βρύχ. νοτίζω, κάμνω ὑγρὸν. 2) ἀμεταβ. ἀντὶ, ὑγρίζω· εἶμαι ὑγρὸς, βρεγμένος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1340.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Δ.

Ὑδαλέος, ἑα, έον (ὕδωρ). Ὑδατώδης. 2) ὑδαρικὸς, ὑδρωπικὸς. Γαλην. »Καὶ ἡ χροιὰ εἰς τὸ λευκότερον τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν.« Ἱπποκρ. (υ, ἀλλαὶ παρὰ ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ, υ.)

Ὑδαποτέω, ἤμαρτ. ἀναέω, ἀντὶ τοῦ, ὑδατοπιτέω.

Ὑδαρὴς, ές, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑδατώδης, μετ' ὕδατος μεμιγμένος, νερωμένος, λεπτὸς, ὠμὸς, νερουλὸς. Ξενοφ. Ἀνκ. 1, 3. »Οἶνου ἡ πάμπαν ἀπεχόμενοι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμενοι· κεκραμένῳ, καὶ ἐντεῦθεν. 2) τροπικ. ἐξηπατεωμένος, ἀδύνατος, ψευδὴς, μὲ ὑπόκρισιν. »Φιλότητα, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 807.

*Ὑδαρός, ά, όν, = ὑδαρὴς. ὅθεν

Ὑδαρότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἡ ἡ φύσις τοῦ ὑδαροῦ. Ἑλλήν. Παιδαγ. 2.

*Ὑδαρώδης, ὁ, ἡ (ὑδαρὴς, εἶδος) ὡς τὸ, ὑδαρὴς· ὑδατώδης, ὡτὰν ὕδωρ.

(Ὑδας), ἄχρηστ. ὀνομστ. ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζονται αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, ὕδωρ. γεν. ὕδατος, κ. τ. λ.

Ὑδαστεγὴς, έος, ὁ, ἡ (στέγω) ὡς τὸ ὑδατοστεγὴς. Ὁ ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ. Ἀνθολογ. »Πίλος ὑδαστεγὴς« ὁ τὸ ὕδωρ, τὴν βροχὴν κωλύων, ἐμποδίζων διὰ νὰ μὴ διαπεράσῃ εἰς τὸ σῶμα. Φιλ. Θεσσ. 5, 5. παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 688. (υ, ἀλλὰ παρὰ Φιλ. υ.)

Ὑδαταίνω, καὶ, ὑδατάνομαι, μέσ. (ὕδωρ). Εἶμαι ὑδρωπικὸς· παρ' Ἱπποκρ. »Γυναῖκες ὑδατανοῦνται· τὸν ὑδρωπα ἔχουσαι, ὑδρωπικαὶ (ὡς καὶ τὸ »Ὑδατανόμενοι· ὑδρωπικοὶ), ἢ τὰ ὑδαρὰ αἵματα, ἢ τὰ καταμήνια ἔχουσαι.

Ὑδάτεινος, η, ον, = ὑδάτινος. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ὑδατηγὸς, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ὕδωρ ἄγων, φέρων, ὑδραγωγὸς, ὑδροφόρος, ἢ ὁ ἀντλῶν ὕδωρ. Σουϊδ.

Ὑδατηρὸς, ά, όν (ὕδας). Ὁ εἰς ὕδωρ ἀνήκων, ἢ ἀγγεῖον περιεκτικὸν ὕδατος. Αἰσχύλος παρὰ Πολυδ. 6, 23. »Κρωσσὸς ὑδατηρὸς· ὡς τὸ, οἰνηρὸς, ἐκ τοῦ οἶνος· ἀντλημα, κουβᾶς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια περορμηθεῖσα ἐσχημάτισε τὸ, »Ἀληθρόνα· ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται τὸ ἔλαιον. Ὀξυήρον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὄξος. Ἀλατηρὸν, τὸ ἅλας κ. τ. λ.

Ὑδάτινος, ίνη, ινον· ἔτι δὲ καὶ δακατάληκτον (ὕδωρ). Ὁ ἐξ ὑδάτος ἢ μεθ' ὕδατος κατεσκευασμένος, ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μεθ' ὕδατος ὤν, ὑδατώδης, ὑδαρὴς, καθόλου δὲ, ὑγρὸς, νότιος· παρὰ Θεοφράστ. »Ὑδάτινος ἄνεμος« ὑγρὸς, νοτερὸς· ὡς καὶ παρ' Ἱπποκράτ. τόπ. 2. »Ἄνεμος ὑδατινώδης« διαφανὴς ὡς ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν φορεμάτων τῶν Μιλησίων γυναικῶν. »Ὑδάτια βράκη,« Θεόκρ. 28, 11· ὅπου ἄλλοι νοοῦν φορέματα, ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς θαλάσσης. 3) ὡς τὸ, ὑγρὸς, σημσ. 2. εὐλύγιστος, εὐκίνητος, εὔστροφος »βραχίονες« Mehlhorn. Ἀνακρ. 16, 9. σελ. 81. Ἀντίπ. Θεσσ. 32. 5. »νηκριτοσιν« ἐπ. εἰς, 705, 3. (υυυυ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. καὶ -υυυ, καὶ παρὰ Μάτρ. 1, 79. υυ-υ)

Ὑδάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ὕδωρ, Ὀλίγον ἱερὸν, μικρὸς, ῥυὰξ, μικρὰ βροχὴ· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 3. καὶ εἰς τὸν πληθ. εὔχρηστ.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ. Φύκη, φυσαλὶς, πεπληρωμένη ὑδατος, ἢ λίπους, ὑποκάτω τῆς ἀνωτέρω βλεφαρίδος. Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγιν. 6, 14. ὁ Ἡσυχ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν. »Ὑδατὶς, σταγών.«

Ὑδατισμὸς, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ὑδατίζω. Ὁ γινόμενος θόρυβος, ἢ ψόφος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ σῶμα τῶν ὑδρωπικῶν. Καίλιος Αὐρηλ. 5, 10.

*Ὑδατοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος) = ὑδατώδης.

Ὑδατόεις, όεσσα, όεν (ὕδωρ). Ἐξ ὕδατος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, διαφανὴς, ὑγρὸς ὡσὰν ὕδωρ, ὡς τὸ, ὑδατώδης, ποιητ. (υ, ἀλλὰ συνῃ. υ, ὡς κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄρσιν).

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω). Ὁ ἐκ τοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὁ εἰς ὕδατα αὐξάνων, ζῶν, διαιτώμενος· »ὑδατοθρέμμων ἰχθύς« ὑδατοτρεφὴς· (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ υ, Ἐμπεδ. 78, 88).

Ὑδατόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ὁ ὑπὸ ὕδατος κλυζόμενος, πλυνόμενος, βρεχόμενος, ὁ εἰς ὕδατα πλυθεὶς, πλυμένος εἰς τὸ νερὸν. Πλουτάρχ. Προβλ. Ῥωμ. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ)

*Ὑδατοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅπου κτυπᾷ τὸ ὕδωρ, ὑπὸ ὕδατος κτυπημένος. Ἡ ὀνομα. ὑδατοπληγὴς, εἶναι ἀμφ. Bast. ep. cr. p. 282. Ὀππιαν. κυνηγ. 2., 142. »Ἄκρα ὑδατοπληγής« πληττομένη ὑπὸ ὕδατος, ἐπὶ τῆς ὁποίας κτυπᾷ τὸ ὕδωρ· ἔνθα πρότερον »Ὑδατοπηγή«, ἔκειτο (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ).

Ὑδατοποσία, ἡ, (ὑδατοπότης) = ὑδροποσία.

Ὑδατοποτέω, ῶ· Πίνω ὕδωρ, = ὑδροποτέω.

Ὑδατοπότης, ου, ὁ (πίνω) = ὑδροπότης. Ἀθην. 2, σελ. 44.

*Ὑδατοπωτέω, = ὑδατοποτέω, ποιητ. ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

Ὑδατοστεγὴς, έος, ὁ, ἡ (στέγω) = ὑδατιστεγὴς· Βαστάζων, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ, ἀμυντικὸς κατὰ νοτίας, ἢ ὑγρασίας. Ἀνάλεκτ. 2, σλ. 212.

Ὑδατοστεφὴς, έος, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ ὑδάτος ἐστεφανωμένος, περικυκλωμένος· ποιητ. Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθην. σελ. 302.

*Ὑδατοσύδνη, ἡ. Ὄνομ. Νηρηΐδος τινὸς, ἐκ τοῦ, ὕδωρ, καὶ ὑδνης, ὡς τὸ, Ἀλοσύδνη, ἐκ τοῦ, ἅλς.

Ὑδατοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὡς τὸ, ὑδατοθρέμμων· Ὀδυσ. Ρ, 208. »Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος« ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ ἀνξομένων.

Ὑδατόχλοος, ὁ, ἡ, (χλόη) = ὑδατόχλωρος.

Ὑδατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Πράσινος, ἢ γαλάζιος ὡς τὸ ὕδωρ, νεροχάλαζος. (υ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ, υ.)

Ὑδατόχολος, ὁ, ἡ (χολή.) Ὁ μετὰ ὕδατος καὶ χολῆς μεμιγμένος.

Ὑδατόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὕδατος χροιὰν, ἢ χρῶμα ἔχων.

Ὑδατόω, ῶ (ὕδωρ). Κάμνω τι νερουλόν. Παθητικ. »Ὑδατοῦμαι, ὑδαρὴς γίνομαι, ὅθεν »Ὑδατούμενος« ὁ ὑδρωπικὸς. Ἱπποκράτ.

Ὑδατώδης, ὁ, ἡ (ὕδωρ, εἶδος). Ὁ ὕδατος εἶδος ἔχων, μὲ ὕδωρ ὅμοιος, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, πλήρης ὕδατος ἢ ὑδάτων, ἢ μετὰ ὕδατος μεμιγμένος, ὁ ὕδωρ ἔχων, ἐφυδρος, ὑδάτινος, ὑγρὸς, καθυγρος. = ὑδαρὴς, καὶ, ὑδαλέος· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑδρωπικός.

Ὑδεῖω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑδέω, = ὕδω. Καλλίμαχ. εἰς Δῆλ. 76.

Ὑδεραίνω, (ὕδερος). Ὕδερον ἔχω, εἶμαι ὑδρωπικός. Ἱπποκρ.

*Ὑδεράω, = ὑδεριάω, Lob. Φρύν. σελ. 80.

Ὑδερίασις, εως, ἡ· Ὕδρωψ, τὸ πάθος τοῦ ὑδέρου, ἐκ τοῦ

Ὑδεριάω, ῶ (ὕδερος) = ὑδεραίνω, καὶ, ὑδρωπιάω.

Ὑδερικὸς, ἡ, όν (ὕδερος) = ὑδρωπικὸς. »Ὑδ. ἀρρώστημα,« ὑδρωπικία. Πλούταρχ.

Ὕδερος, ὁ· καὶ, ὑδερὸς, ὁ (ὕδωρ) παρ' Ἱπποκράτ. = ὑδερίασις, καὶ, ὑδρωψ. ἐκ τοῦ, ὕδω· ὡς καὶ τὸ, ὑγρὸς, ὑγερὸς, ἐκ τοῦ, ὑγω. ὅθεν

Ὑδερόω, ῶ· παρ' Ἱπποκράτ. »Ὑδεροῦσθαι« μέσ. = ὑδεραίνω.

Ὑδερώδης, εος, ὁ, ἡ, συνῃρ. ἀντὶ, ὑδεροειδὴς.

Ὑδέω, ῶ. ποιητ. παρατχημτσμ. τοῦ, ὕδω, Ἄδω, λέγω, ὑμνῶ. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 76. »Ὑδείομεν· λέγομεν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 530. »Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται· ᾄδονται καὶ λέγονται. ὁ Σχολ.

*Ὕδη, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, Ἰλ. Τ, 385· ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις ὀνομασθεῖσα.

Τ'ένης, ου, ὁ· Ἀοιδός, ποιητής. Ἡσύχ.
Τ'ένέω, τρίφω. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Τ'ένης, ου, ὁ (ὕω). Παρ' Ἡσυχ. «Τένας, ἔγγονοι, σύντροφοι· καὶ, ὕδνης, εἰδώς, ἔμπειρος»· ὅστις ἀναμφιβόλως σκοπεύει ἐπὶ τὸ «Ἀλοσύδνῃ». Ἰλ. Τ, 207. ὄνομα Νηρηΐδος, ἢ ἐπίθετον Ἀμφιτρίτης, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, ὅ ἐστιν, ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ εἰς ἅλα δύεσθαι, ἢ δύεσθαι, κατὰ τίνας· ἀλλ' ἐνταῦθα λέγεται ἡ Θέτις «Καλλιπλόκαμος ἀλοσύδνη· καὶ ἡ Ψάμη, Ὀδυσ. Δ, 484. «Νήποδες καλῆς Ἀλοσύδνης». Ἀπολλ. 4, 1599. «Κέτε σε Φόρκυν· ἡ Νηρῆα δύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι· ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ὡς ἐπίθετον τό, «Ἀλοσύδναι· διὰ τοῦ, Θαλάσσιαι· οὕτως ἠρμήνευσάν τινες καὶ τὸ Ὁμηρικόν. Ἀλόσυδνα, διὰ τοῦ, θάλασσα· ἀλλ' ὁ Καλλίμαχος κατ' Εὐστάθιον ἀνάμασεν «Τέθεοσυδνίην καί τινα Νηρηΐδα· καὶ αὕτη εἶναι ἑταῖρα ἡ ἀβίαστος ἑρμηνεία τῆς τωρινῆς ἀναγνώσεως· ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησε τοὺς ἑρμηνεύσαντας τό, Ἀλόσυδνος, καὶ, Ἀλοσύδνη, διὰ τοῦ, Θαλάσσιος, καὶ, Ἁλὸς ἔκγονος. Οὗτοι φαίνεται, ὅτι παρέβαλαν μετὰ τούτου καὶ τό, Τένων· καὶ ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «Τένειν, τρίφειν, αὔξειν, κρύβειν· παρ' Ἡσυχίῳ. — Ἡ τοῦ κατακολυμβητοῦ Σκύλλιδος ἀνάτηρ παρ' Ἀθηναίῳ (7. σελ. 296.) Τένη, κατὰ τὸν Παυσανίαν 17, 19. ἐκαλεῖτο, Κυάνη.
Τ'ένον, τό· καὶ, Οἴδνον (οἰδάω) Βολβός τις ἐδώδιμος ὑπὸ γῆν γινόμενος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λυκοπέρδου, Lycoperdon tuber.
Τ'ενόφυλλον, τό· (φύλλον). Πόα τις ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα φυομένη, πρὸς τὸ δείκνυειν αὐτά. Ἡσύχ. Ἀθήν. 2. σελ. 62. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Ο, σελ. 1020. 40.
Τ'ογενής, ές, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ) Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γεγενημένος. Ὀρφ. ποιητ. ἐκ τοῦ
Τ'δος, εος, τό. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑδωρ. πρῶτον δηλαδὴ ἔλεγαν, ὕδρ, ὅθεν τὸ Λατιν. Sudor, ὑγρόν, ὑγρασία, ὕδωρ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἱδρώς· ὡς τό, τέκμαρ, τέκμωρ. Κυρίως δὲ εἰς χρῆσιν ἦτο μόνον ἡ ἐπικὴ δοτ. ὕδει· ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγεται, ὅτι ἐμετεχειρίσθη καὶ τὴν ὀνομ. (τὸ υ, εἰς μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρὸν, Θέογν. 991. εἰς δὲ τὴν θέσιν, βραχύ. Ἡσιό. Ἔρ. 61.)
Τ'δρα, ἡ (ὕδωρ). Ὄφις τις εἰς ὕδατα διαιτώμενος, Νεροφίδα. = Τ'δρος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τδρην, ὁ ὕδρος ὄφις· οἱ δὲ τὸ, «Χέρυδρονα. Ἡσιό. Θεογ. 313. παροιμιακ. «Τδραν τέμνειν, ἐπὶ ἀνικήτων δυσκολιῶν, ἐπειδὴ εἷς τὸν τόπον πάντες μιᾶς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἔκοπταν ἐκ τῆς Λερναίας Τδρας, ἐφύτρωναν δύο νέαι. Ἀπ. Πλάτ. Πολιτ. 4, 5.
Τ'δραγωγεῖον, τό. Αὐλαί, διώρυξ, διὰ τῆς ὁποίας ἄγεται τὸ ὕδωρ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, καὶ μάλιστα τὸ πόσιμον. Στράβ. ἐκ τοῦ
Τ'δραγωγέω, ὦ (ὑδραγωγός). Ἄγω, φέρω τὸ ὕδωρ. Στράβ. ὅθεν
Τ'δραγωγία, ἡ· Τὸ ἄγειν, φέρειν τὸ ὕδωρ, Πλάτ. Τίμ. σελ. 77. Ε. 2) ὑδραγωγεῖον.
Τ'δραγώγιον, τό. = ὑδραγωγεῖον.
Τ'δραγωγός, ὁ, ἡ. Ὁ ἄγων, φέρων τὸ ὕδωρ. «Ὁ ὑδραγωγός», ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα, ἢ ὁ γράφων περὶ αὐτῶν. 2) = ὑδραγωγεῖον, καὶ, ὑδραγώγιον· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐκκλησιαστής 24. «Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς εἰς παράδεισον».
Τ'δραίνω, (ὕδωρ). Τ'δωρ περιχέω, ποτίζω, βρέχω, ὑγραίνω. «Χοὰς ὑδραίνεσκον». Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 162. πλύνειν, λούειν. Μέτ. Τδραίνομαι· λούομαι, πλύνομαι. Ὀδυσ. Δ, 750, 759. Ρ. 48, 58. Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροΐ εἵματ' ἐλοῦσα, εἰς ὑπερῷ', ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ εὐχετο· λουσαμένη, ἀνέβη καὶ προσηύχετο.
Τ'δραῖος, πία, αῖον, (ὕδωρ). Εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ τοῦ, χερσαῖος. Νικήτ. Χρον. 1, 5. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν.
* Τ'δράκης, ὁ, Ὀνομ. κύρ.
Τ'δραλεσία, καὶ
* Τ'δραλίτια, τὰ, πληθ. τοῦ, ὑδραλέτιον, (ἁλέω). Τερόμυλος, νερόμυλες. Gl. Vulcan p. 252.
Τ'δραλέτης, ου, ὁ (ἁλέω). Τερόμυλος, νερόμυλος. Στράβ. 12. σελ. 854. (ἂν δὲ καὶ = ὑδραλέτια, ὑδρόμυλος, ἀμφ.)
Τ'δραλετία, ἡ. Τὸ ἁλέθειν εἰς τὸν ὑδρόμυλον. Ἡσύχ.
Τ'δράλμη, ἡ (ἅλμη). Ἡ μετ' ὕδατος ἅλμη, ἁλμύρα, σαλαμούρα. Γλωσσ. Στεφ.
* Τ'δραμία, ἡ, Πόλις τῆς Κρήτης.
* Τ'δραγνός, ὁ, (ὑδραίνω). Ὁ προρραντίζων τοὺς μυουμένους τὰ μικρὰ μυστήρια. Ἡσύχ.
* Τ'δραντικός, ἡ, όν, = ὑγραντικός, ἀμφβ.
Τ'δράργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ τεχνικῶς ἑτοιμαζόμενος ἢ ἐκβαλλόμενος ἐκ κινναβάρεως. Διοσκορ. 5, 102. καὶ 6, 29. Ὁ δὲ φυσικὸς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν. «Ἄργυρος χυτός· διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, καὶ εἶναι ῥευστός.
Τ'δράρπαξ, αγος, ὁ (ἁρπάζω) = Ηλεψύδρα. Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. σελ. 127.
Τ'δραύλαξ, ακος, ὁ· Αὔλαξ διὰ τῆς ὁποίας φέρεται, ἢ ῥέει τὸ ὕδωρ.
Τ'δραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ παίζων τὴν ὑδραυλίν.
Τ'δραύλησις, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Τδραυλις, φέρεται παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους φυσικά. «Τδραυλοῦσα· ἴδε τὴν τοῦ Νικομάχ. Γερασ. Μουσικ. Κυρίως δὲ σημαίνει ἡ ὑδραύλησις, τὸ ὑδραυλεῖν, παίζειν τὴν ὑδραυλίν.
* Τ'δραυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδραυλίν. Ἡρ.
Τ'δραυλις, εως, ἡ (ὕδωρ, αὐλέω) Ὄργανον μουσικόν. Ἀριστοτέλης παρ' Ἀθην. 4, σελ. 174. «Ἐκ τῶν ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως ῥηθείη τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἁρπτομένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διευθυμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοί, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προτηνῆ· ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθήναιος. «Ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος πάνυ τι ἡδὺς καὶ τερπνός, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας· καὶ πάλιν αὐτόθι ἐκ Πλάτωνος. «Μικράν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποίησας ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Περὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τούτου ἀναφέρει καὶ ὁ Βιτρούβιος. βιβλ. 10, κεφ. 13. ὅστις ἔτι αὐτόθι ἀναφέρει καὶ περίτεχνος μηχανὴν διὰ τοῦ ὕδατος κινουμένης «Τδραύλεως καλουμένης, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν «Τδρομύλης· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ «Τδραυλικὰ ἐργαλεῖα· ἐκ τοῦ «Τδραυλικὸς, ἡ, όν· ὁ εἰς τὸν ὑδραύλην ἢ εἰς τὴν ὑδραυλίν ἀνήκων· ὅθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις «Τδραυλικὴ τέχνη· ἡ καταγινομένη περὶ τοὺς αὐλοὺς, σωλῆνας κ. τ. τ. δι' ὧν ὁδηγεῖται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ δι' ὧν τὸ ὕδωρ μετὰ δυνάμεως κινεῖ μηχανήν τινα.
* Τ'δραυλος, ὁ, = τῷ προηγμ.
* Τ'δρέα, ἡ, Νῆσος παρὰ τὴν Τροιζῆνα, ἴσως ἡ νῦν Τδρα.
Τ'δρεία, ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ἀρδευσις. Θουκυδ. 7. «Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν· λέγεται ὅτι καὶ «Τδρείας ποιεῖσθαι· τουτέστιν, ὑδρεύεσθαι ἀντλεῖν, φέρειν, ὕδωρ, (περνειν νερόν)· ἐν Ἀξιόχῳ φέρεται. «Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτλείῳ ἀναμφιβόλως ἀναφέρεται εἰς τὸ «Ἡμῶ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον». Πλούταρχ. Συμπ. π. «Αἰτίαν ἐζήτησε, δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται· διατὶ οἱ ναύκληροι περιουσι νερὸν τὴν νύκτα εἰς τὰ πλοῖά των ἐκ τοῦ Νείλου. 2) Πότισμα, βρέξιμον, περίχυσις ὕδατος. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. 2, 8. «Φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον· αὐτὶ τοῦ, πότισμα. βρέξιμον. 3) καὶ αὐτὸ τὸ, ὕδωρ. Διόδωρ. Σικ. «Τδρείας σπανιζούσης· ἀντὶ «Τδατος σπανιζοντος. 4) Καταχρηστ. δὲ εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὕδατος, ὕδρωφ. Μυθ. Αἰσ. Συναγ. σελ. 302, ἐκδ. Κοραῆ.
Τ'δρεῖον, τό· καὶ Ἰωνικ. ὑδρήϊον (ὑδρεύω) Ἄντλημα, τὸ δι' οὗ ὑδρεύομεν ἀγγεῖον, ὑδρία, κουβᾶς. Ἡρόδοτ. 3, 14. «Τδρήϊον ἔχουσαι. 2) ὁ τόπος, ἔνθα ὑδρεύονται τις, ὑδρευμα, φρέαρ, κρήνη, πηγή, πηγάδιον, βρύσις. Παρὰ Στράβωνι 12, σελ. 839. φέρεται καὶ «Τδρίενα τό.
Τ'δρέλαιον, τό· (ἔλαιον). Ἔλαιον μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ.
Τ'δρευμα, τό· Ὁ τόπος, ὅπου τις ὑδρεύεται, ἀντλεῖ ὕδωρ, πηγή, φρέαρ, πηγάδιον, βρύσις, κρήνη.
* Τ'δρεύς, έως, ὁ (ὑδρεύω) ποιητ. ἀντὶ, ὑδρευτής. Lobeck. Φρύν. σελ. 316.
Τ'δρευσις, εως ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ποτίζειν. Θεόφρ.
Τ'δρευτής, οῦ, ὁ (ὑδρεύω). Ὁ ὕδωρ ἀντλῶν καὶ ποτίζων, ὁ ἀρδευων.
Τ'δρεύω, Μ. εύσω (ὕδωρ). Ἀντλῶ νερόν, ἀρδεύω, ἐκβάλλω φέρω ἢ πέρνω νερὸν ἀπὸ τῆς πηγῆς. Ὀδυσ. Κ. 105. «Κύρη δὲ ξύμβλητο, πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. Θεόγν. 264. συνῳδ. Μέτ. Τδρεύομαι, ἀντλῶ, πέρνω νερὸν δι' ἐμαυτὸν, ἐκβάλλω ἢ φέρω, πέρνω ἐκ τῆς πηγῆς ὕδωρ, διὰ νὰ πίω· Ὀδυσ. Η, 131. «Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἔθεν ὑδρεύοντο πολῖται· οὕτω καὶ Ρ, 206. ὅθεν ἔπερνεν νερόν. Ἴαμ. εἰς Δήμ. 93. Ἡροδ. 7, 193. 9, 49. 2) Ποτίζω ἢ βρέχω τὰ φυτὰ, περιῤῥαίνω, περιχέω ὕδωρ. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. 2, 8. «Δεῖ δὲ ὑδρεύειν εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου».
* Τ'δρηγός = ὑδραγωγός, Ὀχετὸς, κανάλιον, Ἡσύχ.
* Τ'δρήϊον, τό, ἀντὶ, ὑδρεῖον, Ἡροδ. 3, 14.
* Τ'δρηλα, τά, Πόλις τῆς Καρίας.
Τ'δρηλός, ἡ, όν (ὕδωρ). Ὑγρός, νοτερός, βεβρεγμένος, καλύγρος, μαλακός, ἔνυδρος, ὑδατώδης, ὑδαρής, νεραυλός. Ὀδυσ. Ι. 133. «Λειμῶνες ὑδρηλοὶ· καλύγροι, ἔνυδροι, ὑδατώδεις· «ὑδρ. Σάμοιο». Ἴαμ. εἰς Ἀπόλ. 41. καὶ παρ' Ἀθην. 2. «Ἡ ὑδρηλὴ κρήνη τε καὶ ὀχετοῖσιν· καὶ «Τδρηλὴ καλαμιῶσα». Νικανδρ. Θηρ. ἢ εἰς ὑγροὺς καὶ ἐνύδρους τόπους φυομένη· Γεωπονικ. Βιβλ. β'. φέρεται ἐπὶ ὁπωρῶν «Τούτων δὲ τὰ λίαν ἔμπηλα, ὑδρηλότερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ γλυκάζοντα· ὡς τὰ εἰς ἡμᾶς, Νερυλότερα, ζωμερώτερα.
* Τ'δρηρός, ά, όν = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. μόνον ποιητ.
Τ'δρηχόος, ὁ, ἡ (χέω) = ὑδροχόος. «Πῶμα ὑδρηχόοιο. Κύριπ. ποτὸν ἐξ ὕδατος.
Τ'δρία, ἡ (ὕδωρ). Ἀγγεῖον, δι' οὗ ὑδρεύομεν, ἄντλημα, κουβᾶς, καδίσκος, λάγηνος, στάμνος, κ. τ. τ. Ἀθήν. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κάλπη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνέβαλλαν τὰ ὀστᾶ τῶν τεθνεώτων. Ἀθήν. 10, καὶ Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο Τδρία, καὶ ὁ καδίσκος, ἢ ἡ κάλπη, ὅπου ἔβαζον τὰς ψήφους, ἢ τοὺς κλήρους. Σε-

νορ. Ἑλλην. 1, 7, 6. »Θεῖναι εἰς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίαις· καὶ Ἰσοκράτ. Τραπεζ. »Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσι ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς Ἥρητας ἐξελόντα· καὶ, πάλιν παρ' αὐτῷ· »Τὰ ὑδρίαι σεσημασμέναι.

* Τ᾽δριακός, ὁ. Ὄνομ. ποταμοῦ.

Τ᾽δριάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς ὕδατα διατρίβουσα Νύμφη. Πλάτ.

Τ᾽δριαφόρος, ὁ, ἡ (ὑδρία, φέρω). Ὁ ὑδρίαν φέρων. Εἰς τὰ Παναθήναια ἦσαν Τ᾽δριαφόροι, αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 738.

Τ᾽δρινος, ίνη, ινον. Ὁ εἰς ὕδρον ἀνήκων. Πλίν. Hydrinus vulnus, πληγή, ἢ ἄγκαμα ὑπὸ ὕδρου.

Τ᾽δριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὕδωρ. Ὀλίγον νερόν, νεράκιον. 2) = ὑδρεῖον, καὶ ὑδρήιον· μικρὰ ὑδρία. 3) ὡρολόγιον ἐξ ὕδατος.

* Τ᾽δρίς, ίδος, = ὑστίς, Ἡσύχ.

Τ᾽δρίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, ὑδρία. Μικρὰ ὑδρία, λαγηνάκιον. Ἀθήν. σελ. 438.

Τ᾽δροβατικός, ή, όν (βαίνω). Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ περιπατῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅθεν ὡς τό, ὑγροβατικός. Ἀθήν 3. σελ. 99.

Τ᾽δροβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος, βουτσμένος, βρεγμένος εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ ψυχροβαφῆ. Πολυδ. 7, 56.

Τ᾽δρόγερον, τό. Γάρον μετὰ ὕδατος ἀραιωμένον, ἢ ἡτοιμασμένον. Ἀέτιος 8, 84.

Τ᾽δρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁ εἰς τὴν κοιλίαν τὸν ὑδρωπα ἔχων, ὑδρωπικός. Μανδ. 1, 153.

Τ᾽δρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη, γιγνώσκω). Ὁ ἐξευρίσκων τὸ ὕδωρ καὶ φρέατα ὀρύσσων, ὅστις δηλαδὴ γνωρίζει τὸ τόπον, ὅπου εἶναι νερόν, καὶ σκάπτων ἀνοίγει πηγάδιον. Γεωπονικ.

Τ᾽δρογόνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕδωρ γεννῶν· ὅθεν

Τ᾽δρογονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑδρογόνον, ἢ ὁ γεννῶν ὕδωρ. »Σημεῖα ὑδρογονικά· σημεῖα τόπου τινός, ὅστις γεννᾷ, ἀναβλύζει ὕδωρ. Γεωπονικ. 2, 5, 16.

Τ᾽δροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ ὕδωρ δεχόμενος. Πολυδ. καὶ τόπος, ἔνθα φυλάττουσι τὸ πότιμον ὕδωρ, ὑδροθήκη.

* Τ᾽δρόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

* Τ᾽δροδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ κτίζων ὕδωρ, δηλαδὴ βρύσας. Ὀρφ. Ὑμν. 23, 7.

* Τ᾽δροδοχεῖον, ου, τό (δέχομαι). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δεχόμεθα τὸ ὕδωρ.

Τ᾽δροδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων ἢ κολυμβῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Τ᾽δροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος ὤν, ὅμοιος μὲ τὸ ὕδωρ, μορφὴν ἢ χρῶμα ὕδατος ἔχων. Ῥῆσ. 355. Καθόλου δὲ, ὑδατώδης, νοτερός, βρεγμένος.

Τ᾽δρόεις, εσσα, εν (ὕδωρ). Τ᾽δρώδης, κάτυγρος, ὑδρηλός. Εὐριπ. Ἑλ. 335. »Τδρόεντι ἄνακτι· ἀνύδρῳ, ἐν ὑγροῖς τόποις φυομένῳ· ἔνι δὲ καὶ, ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, aquaticus, ποιητ.

Τ᾽δροθήκη, ἡ. Θήκη τοῦ ὕδατος, ὑδροδόκος, στέρνα. Ἀθήν. 5. »Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν πρώραν (τῆς νεὼς τοῦ Ἱέρωνος) κλειστὴ, ἑπτακοσίους μετρητὰς δεχομένη, ἐστανιδίων καὶ πίττης καὶ ὀθονίων κατεσκευασμένη.

* Τ᾽δροθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ἁλιεύς, ψαρᾶς, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 1, 19. ὅθεν

Τ᾽δροθηρία, ἡ. Κυνήγιον εἰς τὰ ὕδατα, ἁλίευσις, ψάρευμα. Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστορ. 15, 11.

* Τ᾽δροθηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁλίευσιν, εἰς τὸ ψάρευμα. Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστ. β, 28.

Τ᾽δροκέλευθος, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑγροκέλευθος. Ὀρφ. Ὑμν. 20, 3. = ὑγροπόρευτος.

Τ᾽δροκέφαλος, ὁ· ἡ, Τ᾽δροκέφαλον, τό (κεφαλή). Κελσ. 4, 2. πάθος τι κατὰ τὴν κεφαλήν. Γαλην. ἔστι δὲ ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴ κατά τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεόντων σωμάτων· τοιοῦτόν τι φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὸ, ὑγροκέφαλος.

Τ᾽δροκήλη, ἡ (κήλη). Σπάσμα τι, ἢ ὄγκος τις περὶ τὰ αἰδοῖα ὑπὸ ὕδατος γινόμενος· ὅ ἐστιν, ὑδατώδους τινὸς ὑγροῦ συλλογὴ εἰς τὰ τὸν ὄσχεον διαπλέκοντα σώματα. Παῦλ. Αἰγ. 6. ὅθεν

Τ᾽δροκηλικός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ ὑδροκήλης πάσχων, ὁ τὸ πάθος τῆς ὑδροκήλης ἔχων.

* Τ᾽δροκιρνάω (κιρνάω). Κιρνῶ, μιγνύω, ἀναπατέω μὲ ὕδωρ, Lobeck. Φρύν. σελ. 630, ἐκ Τζέτζ.

Τ᾽δρολάπαθον, τό. Τὸ εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον λάπαθον. Πλίν.

* Τ᾽δρολόγιον, τό (λόγος). Ὡρολόγιον δι' ὕδατος, κλεψύδρα, Κλεομηδ. 2, 1. σελ. 75.

Τ᾽δρομαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ διὰ, ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεύων. Στραβ.

Τ᾽δρομαντεία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεία.

Τ᾽δρομαντευτής, οῦ, ὁ (μαντεύω). Ὁ ὕδωρ μαντεύων, ζητῶν, ὁ ἀνακολύπτων τὰ ὑπόγεια ὕδατα, ὅθεν

Τ᾽δρομαντευτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑδρομαντευτὴν ἀνήκων. – »Τδρομαντευτικὴ· ἔμπαχ. Τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ ζητεῖν καὶ ἀνερευνᾶν πηγὰς ὑδάτων. Γεωπονικ.

Τ᾽δρομέδουσα, ἡ (μέδουσα). Ἡ τῶν ὑδάτων μέδουσα, βασίλισσα τῶν νερῶν· κωμικ. ὑπομ. Βατράχου τινὸς εἰς τὴν Βατραχομ. 19.

Τ᾽δρομέλαθρος, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὁ εἰς ὕδατα κατοικῶν, ἢ παλάτιον κτισμένον εἰς τὰ ὕδατα.

Τ᾽δρόμελι, ιτος, τό. Μέλι μετὰ ὕδατος μεμιγμένον· Νερόμελον. Διοσκορ.

Τ᾽δρομέτριον, τό (μέτρον). Ἀγγεῖον μετὰ ὑδατος, δι' οὗ ἐμετροῦν. Θέων εἰς Πτολεμ. 5. σελ. 261. »Διὰ ὑδρομετρίου.

Τ᾽δρόμηλον, τό. Πετόν τι ἐκ μηλομέλιτος μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ. 5, 30. Ἀρτεμίδ. 1, 68.

Τ᾽δρομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ ὕδατος μεμιγμένος.

Τ᾽δρομύλη, ἡ, = ὑδρόμυλος. Ἡσύχ.

Τ᾽δρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τοῦ ὕδατος ἁλίσθων μύλος, νερόμυλος· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, Ἀνεμόμυλος, καὶ Ἀλογόμυλος. Ἡσύχ.

Τ᾽δρονομέομαι, οῦμαι, Παθ. (νέμω). Τδωρ νομέομαι, νέμομαι, κάμνω νὰ μὲ μοιράσωσι τὸ μερίδιόν μου τοῦ ὕδατος. Λουκιαν. Δεξιφ. ὀμφ. σημασ.

Τ᾽δροπαραστάται, οἱ. Οἱ περιστάμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ ἐπιστάται τοῦ ὕδατος. 2) Αἵρεσίς τις Χριστιανῶν, ἱερουργούντων μὲ μόνον ὕδωρ, Λατ. aquarii. Ἰδ. Ἐκκλησ. Θησαυρ. τοῦ Σουϊκέρου.

* Τ᾽δροπάω, ἄλλη διάφ. γραφ. ἀντὶ, Ὑδροπάω.

Τ᾽δροπέπερι, εως, τό (πέπερι). Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 2, 191. Polygonum hydropiper ἢ persicaria. Λιν.

* Τ᾽δροπόρος, ὁ, ἡ (πείρω), = ὑγροπόρος.

Τ᾽δροποσία, ἡ (ὑδροπότης). Τὸ πίνειν ὕδωρ, ἢ τοῦ ὕδατος πόσις. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 15, 12. »Τδροποσίαν, φέρετε. δύνασθαι νὰ πίνητε τὸ νερόν.

Τ᾽δροποτέω, ῶ. Τδωρ πίνω, πίνω νερόν, Ἡρόδ. 1, 71. ὡς αὐτὸ τοῦ, εἶναι διαχρηστικὸ· Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 10. »Ἔξεστι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν· νὰ μᾶς συνεδίσῃ νὰ πίνωμεν μόνον νερόν· ἐκ τοῦ

Τ᾽δροποσίης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ ὕδωρ πίνων, τροπικ. δὲ, ἄνθρωπος εὐτελής, ἀβέλτερος, πασηδήποτε ὑψηλοτέρας ἐμπνοίας ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος. Ἰάκ. Ἀνθ. 1, 2. σελ. 231. καὶ εἰς Δημοσθ. πολιτ. λέγ. σελ. 369. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λατ. aquae potor, Ὁράτ.

* Τ᾽δροποτέω, = ὑδροποτέω, ποιητ. ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

* Τ᾽δροράδινον, τό (ῥάδινον). Τριανταφυλλόλαδον μεμιγμένον μὲ ὕδωρ.

* Τ᾽δροροσατον, τό. Τριανταφυλλόνερον, ῥοδέσταμον.

* Τ᾽δρορόα, ἡ, ποιητ. ὑδροροή, καὶ

Τ᾽δρορρόα, καὶ, ὑδρορρόη, ἡ. Lobeck Φρύν. σελ. 492. (ῥοή). Ἀμάρα, διώρυξ, ὀχετός, διὰ τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 922. Κοῖλος τόπος ὑπὸ γῆν (αὐλάκιον, κανάλιον) δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ· αὐτόθι 1186. καὶ Σφηξ. 126. ἔνθα ὁ Σχηξ 126. ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ διὰ τοῦ, »τὸ μέρος τῆς στεφανίτιδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται· τοῦτέστιν, ὁ κάναλος εἰς τὴν στρέχαν τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν καλεῖται ἔτι καὶ »Τδρόρροια· Σημαίνει δὲ ἔτι κατ' αὐτὸν καὶ τὸ »Τφαλος πέτρας· παρὰ Παλλαδίῳ 1, 37. »Μαγειρεῖον ὑδρόρροιαν· λέγεται ὁ εἰς ἡμᾶς, ἱεροχύτης, λεγόμενος. Παρ' Ἐτυμολόγ. εὑρίσκεται καὶ, ὑδρορρόη, ἢ ὑδρορρόης. 2) = ὕδρωψ.

* Τ᾽δρόρροια, ἡ, Lobeck Φρύν σελ. 497. καὶ

Τ᾽δρορρόος, ὁ (ῥέω), = ὑδρορρόα. Τέραγωγεῖον, αὔλαξ, δι' ἧς ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀλκίφρ. 3, Ἐπιστ. 37.

* Τ᾽δρορρύα, ἡ, καὶ, ὑδρορρύη, = ὑδρορρόα, Lobeck Φρύν. σελ. 492.

Τ᾽δρος, ὁ (ὕδωρ). Ὅφις τις εἰς τὸ ὕδωρ διατρώμενος, = ὕδρα. Ἰλ. Β. 723. »Ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 3, 8. Natrix violator aquae. Ὁ Ἀρτεμίδωρος, 4, 5. ὀνομάζει μεταξὺ τῶν μικρῶν θηρίων »Φαλάγγια καὶ ὕδροι, καὶ σαῦροι· ἀλλ' οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἕν ἄλλο θηρίδιον· ὁ δὲ παρ' Αἰλιανῷ ζῴ. Ἱστορ. 16, 8. καὶ Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ παρὰ Πλιν. 6, 26. ἀνήκει εἰς τὸ γένος τοῦ Λιναίκου Hydrus, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν ὁ Σνειδέρος εἰς τὴν τῶν Ἀμφιβίων Ἱστορίαν, Φάσκελ. 1, σελ. 235. καὶ ἑξῆς.

Τ᾽δροσελήνιτης, ου, ὁ (σελήνη). Λίθος τις ἐκ τῶν τιμίων. Δαμάστιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1066. περιγράφει αὐτόν· »Τὸν ἐν ὕδατι τεγγόμενον, εἶτα ἐκφαίνοντα τὸν μηνίσκον· ἄρα, τὸν ἐν τῷ ὕδατι διαφανῆ γινόμενον, ὡς ὁ Ὠπάλιος, καὶ μηνίσκον τινὰ ἀσκυνοῦντα.

Τ᾽δροσκοπέω, ῶ· καὶ, ὑδροσκοπέομαι, οῦμαι (ὑδροσκόπος). Τδωρ σκοπέω, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὕρω νερόν. Γεωπονικ. ὅθεν

Τ᾽δροσκοπικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑδροσκοπεῖν, ἢ εἰς τὸν ὑδροσκόπον ἀνήκων. »Τδροσκοπικὴ, ἢ· ἡ τέχνη δι' ἧς ἀνερευνῶμεν καὶ ἐξετάζομεν νὰ εὕρωμεν πηγὴν ὕδατος· = ὑδρομαντευτικὴ. Γεωπον.

Τ᾽δροσκόπιον, τό. Ἡ διὰ ὕδατος δοκιμή. Συνέσ. Ἐπιστ. 15. καὶ τὸ εἰς τοῦτο ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὴν βαρύτητα τοῦ ὕδατος 2) σημεῖον ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος· καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀνερευνᾶν καὶ εὑρίσκειν πηγὰς ὑδάτων. 3) ὡρολόγιόν τι δι' ὕδατος, ὡς τό, κλεψύδρα.

Τ᾽δροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ζητῶν καὶ ἀνερευνῶν πηγὰς ὑδάτων, καὶ ὀρύσσων φρέατα ἐπ' αὐτῶν, ὑδρομαντικὸν, ὑδροφάντης.

Τ᾽δρόσπονδα, τά (σπένδω), ἐξηπακουσμ. τοῦ, Ἱερά. Θυσία, ἔνθα ἡ χοὴ ἐγίνετο μετὰ ὕδατος· ὅτε δὲ μετὰ μέλιτος, μελίσπονδα· καὶ μετὰ ἐλαίου, ἐλαιόσπονδα· καὶ μετὰ οἴνου, οἰνόσπονδα. Ἡ πρώτη ἐλέγετο ἔτι καὶ, νηφάλια. Θεόφραστος παρὰ Πορφυρίῳ περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. 2, 20.

Τ᾽δροστάσιμος, ο, ἡ (στάσιμος). Ὁ ὕδωρ

ἱστάμενον ἔχων· «Τόπος ὑδροστάσιμος· ἔνθα δύναται νὰ σταθῶσιν ὕδατα.

Ὑδροστάσιον, τό (στῆναι). Τόπος, ἔνθα ἵστανται ὕδατα, ἢ ὕδατα ἱστάμενα, οἷον, λίμνη, λάκκος, βόθυνος, ἰχθυοτροφεῖον, κ. τ. τ.

*Ὑδροστατέομαι, Παῦ. (ἵστημι). Ἐχω ἱστάμενον ὕδωρ· παρὰ Σουΐδ. ὑπὸ τὴν Λέξ. Ἀξιόλογα· «Τοὺς ὑδροστατουμένους τόπους γεφυρώσας· τοὺς τόπους, ἔνθα ἵστανται ὕδατα, τοὺς καθύδρους, δηλαδὴ τοὺς ἔχοντας ἕλη, βάλτους, κ. τ. τ.

Ὑδροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ζυγίον τοῦ ὕδατος, ὑδροζύγιον, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιάζουσι καὶ μετροῦσιν ἓν πρᾶγμα, ἂν στέκεται ὁριζοντίως· Niveau, Γαλ. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδ.

Ὑδροσφράντης, ου, ὁ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις ὀσφραίνεται τὰ ὕδατα. Ἀλκίφρ. 3, 61.

Ὑδροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδωρ τίκτων, γεννῶν, πηγάζων· ἐπίθετον τῆς Πηγῆς. Ἀπολλών. Ῥόδ.

*Ὑδροῦς, οὖντος, ὁ, ἀντὶ, ὑδρέας, έντος, ὁ, καὶ, ἡ· Ὀνομ. κύρ. Λατ. Hydruntum, ὁ, Φρούριον, πόλις, καὶ λιμὴν τῆς κάτω Ἰταλίας· τὴν σήμερον λέγεται Otranto.

Ὑδροφάντης, ου, ὁ (φαίνω). Ὁ τὸ κεκρυμμένον ὕδωρ ἀνερευνῶν, ζητῶν καὶ φανερώνων αὐτό, καὶ ἑπομένως ὀρύσσων φρέατα, = ὑδροσκόπος, καὶ, ὑδρομαστευτής· ἔθεν

Ὑδροφαντική, ἡ, ἐξωπαιωνυμ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου, = ὑδρομαστευτική, καὶ, ὑδροσκοπική. Δημόκριτ. Γεωπονικ. 2. «Περὶ δὲ τῆς ὑδροφαντικῆς, ὑπό δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης νῦν ἐροῦμεν· — ἀποφαίνονται γάρ εἰ περὶ τῶν ὑδροφαιτικῶν τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μέν πεδία, ἄνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖσται· ἔνθα τό, «Οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν», κεῖται ἀντὶ τοῦ, οἱ ὑδροφάνται.

*Ὑδροφόβας, ου, ὁ, = ὑδροφέβος, Lobeck Φρύν. σελ. 639.

Ὑδροφοβία, ἡ (ὑδροφόβος). Τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, γίνεται δὲ τὸ πάθος τοῦτο μάλιστα εἰς ὅσους δήγκασθῶσιν ὑπὸ λυσσώντων σκύλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον σύμπτωμα· ἔθεν

Ὑδροφοβιάω, ῶ Ὑπὸ ὑδροφοβίας πάσχω. Διοσκορ. 7, 2.

Ὑδροφοβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, ὑπὸ ταύτης κυριευμένος· «Πάθος ὑδροφοβικόν», = ὑδροφοβία. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Ὑδροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέω). Ὁ πάσχων ὑδροφοβίαν. 2) = ὑδροφοβία. Διοσκορ. 7. «Μήπω περιπεπτωκότων ὑδροφόβων· Γαλην. «Πάθος ἐστὶ περιπεπτωκότων ὑδροφόβων· Γαλην. «Πάθος ἐστὶ ἐπὶ δήγματι κυνὸς μαινομένου γιγνόμενον, μετὰ τοῦ ἀποστρέφεσθαι τὸ ποτόν, καὶ σπᾶσθαι, καὶ συντείνεσθαι· γίνεται δ' αὐτοῖς καὶ παρακοπή». — Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. ἀνάγν. Ὑδροφόρας, ὁ· ἀντὶ τοῦ, Ὑδροφοβία, ἀμφ.

Ὑδροφορέω, ῶ (ὑδροφόρος). Ὕδωρ φέρω, κομίζω (κονβαλῶ νερόν), εἶμαι ὑδροφόρος φέρω, ἢ πίνω νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 8. «Ἀμφὶ κνέφας ὑδροφορούσας γυναῖκας, καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ καταλαμβάνει.»

*Ὑδροφόρησις, ἡ, καὶ

Ὑδροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν ὕδωρ. 2) «Ὑδροφορίαι, τὰ· ἑορτὴ τελουμένη εἰς τὴν Αἴγιναν. Σχολ. Πινδάρου Νεμ. 5, 81. κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «Ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολλυμένοις, ὡς Ἀπολλώνιος».

Ὑδροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕδωρ φέρων, κομίζων, Ἡρόδ. 3, 14. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 10. «Συνεισέρχονται εἰς τὸ ἅρμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις· 2) = ὑδροῤῥόος. Ἡσύχ.

*Ὑδροχαμαίμηλον, ου, τό (χαμαίμηλον). Τὸ τοῦ χαμαιμήλου βράζον ὕδωρ.

Ὑδροχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων εἰς τὰ ὕδατα, ὅστις ἀγαπᾷ, χαίρεται νὰ ἦναι μέσα εἰς τὸ νερόν, ἢ ἐπάνω τοῦ νεροῦ· ἔθεν τό, Ὑδροχάρις, κωμικ. ὄνομ. βατράχου, εἰς τὴν Βατραχομ. 225.

*Ὑδροχεῖον, τό, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχοεῖον. Μάναθ. παρὰ Σουΐδ.

Ὑδροχόα, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχόη.

Ὑδροχοεῖον, τό (ὑδροχόος). Φρέαρ, πηγάδιον, δεξαμενή, στέρνα.

Ὑδροχοεύς, έως, ὁ (χέω). Ὁ ὕδωρ χέων. 2) ἀστερισμός τις εἰς τὸν οὐρανόν, = ὑδροχόος. Ἄρατ. Φαιν. 389.

Ὑδροχόη, ἡ. Τόπος, εἰς ὃν χύνεται τὸ ὕδωρ, = ὑδροῤῥόα, καὶ, ὑδραγωγός.

Ὑδροχόος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ χύνων ὕδωρ. 2) ὁ ὑδρ.ν ἀστερισμός τις εἰς τὸν οὐρανόν, = ὑδροχοεύς.

Ὑδροχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Μὲ ὕδωρ, εἰς τὸ ὕδωρ βρεγμένος· παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 66. «Κρήναις ὑδροχύταις·» αἱ ῥέουσαι ὕδωρ, ἀπὸ τὰς ὁποίας τρέχει νερόν· παρὰ Νόν. «Κόλπος ὑδρόχυτος·» μετὰ ὕδατος κεχυμένος.

Ὑδρόω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἱδρόω.

Ὑδρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, ὅμοιος μὲ ὕδωρ, ὑγρός, νερουλός, ὑστερός.

Ὑδρωπιάω, ῶ (ὕδρωψ). Ὑδρωπα ἔχω, πάσχω ὑπὸ ὑδρωπος, = ὑδεριάω.

Ὑδρωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕδρωπα, πᾶν τὸ ἀπὸ ὑδρωπος προξενούμενον, καὶ ὁ ὑπὸ ὑδρωπος πάσχων, ὁ ἔχων ὕδρωπα.

Ὑδρωπιώδης, ἀντὶ τοῦ, Ὑδρωποειδής. ἀμφ. Ἱπποκρ.

Ὑδρωποειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδρωπος ὤν· ὁ ἔχων εἶδος ὑδρωπος, ἢ ὑδρωπικοῦ.

Ὕδρωψ, ωπος, καὶ, οπος, ὁ (ὕδωρ). Πάθος τι περὶ τὴν κοιλίαν, ὅτε τὸ μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ περιτοναίου μέρος πληροῦται ὑδατος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 341. Γαλην. 9. κατὰ Τέρ. 3. κοινῶς, ὑδρωπικιάς· 2) ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους, ὑδρωπικός· κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν ἀκρ.βέστρ. Γραμμ. «ὑδρώψω τονίζουν, καὶ γενικ. ὑδροποιῶ, παραδέχονται· 3) ἀκάθαρτός τις τοῦ σώματος ῥευστὸς, Ἰχώρ, Ἱπποκρ. καὶ Γαλην. Συμπτωμ. 3. «Καὶ ὁ καλούμενος ὑδρωψ εἰς ἀμίδα· τινὲς δὲ διαβήσην αὐτὸν ὀνομάζουσιν· (ὁ σχηματισμὸς ἀποδεικνύει τὴν λέξιν, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ὕδωρ, χωρὶς τὴν σύνθεσιν τοῦ, ὤψ, ὡς τὸ αἱμάλωψ, ξυμάλωψ, καὶ, μώλωψ, ἔνθα τό, ὤψ, οὐδεμίαν χώραν ἔχει).

*Ὑδυσσεύς, ὁ· ἐνμ. κύρ. Αἰολ. ἀντὶ, Ὀδυσσεύς.

Ὕδω, Ἄδω, φάλλω, ἐξυμνῶ· καθόλου δὲ, διηγοῦμαι, λέγω, ὀνομάζω, ὅθεν παθ. ὀνομάζομαι· λέξις, ἀπαντωμένη μόνον εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ποιητὰς, μαζὶ μὲ τοὺς παρασχηματισμούς της ὠδέωσι καὶ, ὠδέωσι, ἐκ τῆς ὁποίας εἰ παλαιοὶ ἤδη παρῆξαν τό, ὕμνος, ὑμνέω· παρβλ. ὕδης, ὕδνης, ὕδλος· (Τὸ υ φιλόν εἰς μὲν τὸ, ὕδω, εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τὸ, ὑδέω, καὶ, ὑδείω, βραχύ. Naecke Choeril p. 133).

Ὕδωρ, τὸ Γενικ. ὕδατος, κ. τ. λ. δοτ. ὕδατι, ὡς τό, σκώρ, σκατός· καθότι ὄνοματ. ΤΔΑΡ, ἢ ΤΔΑΣ, δὲν ἀπαντᾶται τελείως· ἐκ τῆς ἐπικ. δοτ. ὕδει παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἄλλ. εἶχεν ὁ Καλλίμ. τὴν αἰτιατ. ὕδος· (ὕω). Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ῥευστὸν καὶ διαφανὲς, νερόν· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 6. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδτ. πολλαχοῦ· λέγεται ἔτι καὶ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ποταμοῦ, τὸ πρῶτον ἐκφρασμένον ῥητῶς διὰ τοῦ, «πλατὺ ὕδωρ», Ἡροδτ. 2, 108. Νερὸν πόσιμον, διὰ πλύσιμον, νερὸν καθαρτήριον, καθάρσιον, ἱερὸν· κατ' ἀρχὰς, νερὸν τῆς βροχῆς, βροχίσιον, ὡς· «λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς», Ἰλ. Π, 385. ἀντὶ τοῦ ἐπείου μετὰ ταῦτα συνήθ. «νῦσαι ὕδατι» Ἡροδ. 1, 87. «Ὄμβριμον ὕδωρ· Ἰλ. Δ, 45. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 1. «Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ· καὶ ἐντεῦθεν «Ὁ Ζεὺς ὕδωρ ποιεῖ· ἀντὶ τοῦ, βρέχει, ἢ, κάμνει βροχήν· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 261. Ξενοφ. Οἰκ. 17, 12. «Ἐν τῷ χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται· τὸν χειμῶνα γίνονται πολλὰ νερά, τουτέστι, βρέχει συχνά· οὕτω καὶ «γίγνεται», καὶ, «ἐπιγίγνεται ὕδωρ» Ἡρόδ. 8, 12, 13. καὶ, «ὕδατα ποιεῖν, βρέχει, ὡς τό, ὗει, Θεοφρ. «ὕδατα ἀστραπαῖα, βροχὴ μὲ ἀστραπάς· «Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ· Ἀριστοφ. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν ψίψιμον, ἤτοι τὸ πλύσιμον τῶν χειρῶν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. 1, 85. «Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ» καὶ Γ, 270. «Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· πολλὰ σπανίως αὐτὸ τοῦ, ἱέρμε, ὡς εἰς τὴν φράσιν· «ὗν ὕδατι βρέχεσθαι» παρ' Ἡρόδ. 3, 104. ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ῥήτορσι λέγεται τὸ εἰς τὴν Κλεψύδραν χυνόμενον ὕδωρ, δι' οὗ ἐμέτρουν τὸν χρόνον τοῦ πρὸ τοῦ κριτηρίου ὁμιλοῦντος· ἔθεν «πρὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν», ἔχω ὀλίγον καιρὸν διωρισμένον νὰ ὁμιλήσω. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ἐγκεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, κ. τ. τ. Δημοσθέν. περὶ στεφ. σελ. 274. 9, ἔπὶ Ῥεϊσκίου. «Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι· εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐγὼ ὡμίλουν ἐπὶ κριτηρίου. εἰς Πολυκλ. 2, σελ. 1206. 20. «πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν», λέγω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς δημηγορίας. «Ὁ ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων, ἢ ποταμιαίων ὑδάτων, κατ' ἐξοχὴν εὐχρήστος πληθ. ὕδατα, ὡς παρ' Ἡρόδ. 4, 140. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμηρ. μόνον ἅπαξ· «νῦσαι» ἀενάοντα, Ὀδ. Ν, 109. τὰ ἔντα εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, εἰς τὴν Ἰθάκην. Περὶ τῶν φράσεων «γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν», καὶ, «οἰδέναι», ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. γῆ· (τὸ ω φιλόν εἶναι κυρίως βραχύ, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ Ὁμήρου τὸ ἐμετεχειρίσθησαν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἑξαμέτρου καθ' ὅλας τὰς πτώσεις πολλὰ συχνὰ ὡς μακρόν, καὶ τοῦτο κεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις, ἢ, καθὼς ἐκφράζεται ὁ Ἑρμόλαος Τμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 381. εἰς μέν τοὺς Ἐπ. ἡ πρώτη συλλαβὴ συνήθ. κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρά, κατὰ δὲ τὴν θέσιν, βραχεῖα· εἰς δὲ τοὺς Ἀττ. μένει πάντοτε βραχεῖα).

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ε.

*Ὑειϊκός, ἡ, όν, καὶ

Ὑειος, εία, ειον· ἔτι δὲ καὶ δικατάλκτ. (ὗς) Ἀπὸ χοίρου, χοιρινός, ὑός, χοίρου ἴδιον, χοίρου ἔργον· ὡς τό, ὑϊκὸς, καὶ, ὑϊνος· Ξενοφ. καὶ Ἀθήν.

Ὑελέος, έα, έον· καὶ συναιρ. Ὑελοῦς, ῆ, οῦν, μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑάλεος, ὑάλινος. Διοσκορίδ.

Ὑελέψης, ου, ὁ (ὕελος, ἕψω). Ὁ ψήνων, καμίνων, χύνων τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα, ὑαλοποιός. Ἡσύχ. περὶ τοῦ τρόπου τούτου ἴδε Πλίν. 36, 26.

*Ὑέλη, ἡ. Ὀνομ. κύρ. πόλεως, Ἡρόδ. 1, 167.

Ὑελίζω. μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλίζω.

Ὑέλινος, ίνη, ινον, μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑάλινος.

*Ὑελίτης, ου, ὁ, καὶ, ὑελίτις, ιδος, ἡ· μεταγενέστρ. τύποι ἀντὶ, ὑελίτης, ὑαλίτις.

Ὕελος, ἡ, παρὰ Θεοφρ. καὶ, ὁ· μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὕαλος· τὸν παρεδέχθησαν μ' ὅλα ταῦτα ἐκ πολλῶν χειρογρ. καὶ ἐκδ. καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. Ἠλέκτρου, ὑαλίου, κ. τ. λ. ἴδε, ὕαλος· «Πορφυρέης ὑέλοιο· Ἡσίοδος παρ' Ἀθήν. 11, σελ. 486.

Τελοτέχνης, ου, ὁ = ὑελέφης. Ἡσύχ.
Τελουργεῖον, τὸ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ὑαλουργεῖον. Διοσκορ. 5, 182.
Τελουργικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑελουργὸν ἀνήκων· «Τελουργικὴ» ὑπομν. τοῦ, τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα· Γεωπον.
*Τέλοψος, ὁ = ὑελέφης.
*Τελουργός, ὁ, μεταγν. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλουργός.
Τελώδης, εος, ὁ, ἡ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλώδης.
Τετίζω, Μλ. ἴσω (ὑετός). Κάμνω ὑετόν, βρέχω, Νικήτ. χρον. 2, 5. Ο'.
Τέτιος, ία, ιον (ὑετός). Ὁ φέρων, προξενῶν βροχήν· «ὑέτιος ἄνεμος» Θεόφρ. περὶ ἀνέμ. σελ. 403. ἐξαιρτ. ἐπίθετ. τοῦ, Διός· «Τέτιος Ζεύς» ὁ βρέχων, κάμνων ὑετούς Jupiter pluvius. Τὸ συγκριτικ. «Τετιώτερος» ἔχει ὁ Θεόφραστ. περὶ Ἀνέμ. 5, 7.
*Τετίς, ίδος, ἡ. Πηγὴ τις πλησίον εἰς τὴν Μίλητον, Θεόκρ.
Τετόεις, όεσσα, όεν (ὑετός) ὡς τὸ ὑέτιος. Ὁ εἰς ὑετὸν ἀνήκων. Ἀναλεκτ. 2, σελ. 518.
Τετόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ βροχὴν προφητεύων, προμηνύων.
Τετές, οῦ, ὁ (ὕω). Τὸ ἐκ τῶν νεφελῶν καταβαῖνον, ἤτοι πίπτον ὕδωρ, βροχή· «ὄμβρος... αἴθ' ἅνεμον μίμνουσι, καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα» αἱ ὀπαῖαι ὑποφέρουν πάντοτε ἄνεμον καὶ βροχήν· Ἰλ. Μ. 133. Ἡσιοδ. Ἔρ. 547. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. 1, 9. Κόσμ. 4. «Ἡπία οὖσα ἡ τοῦ νέφους θήλις, μαλακὰς ψεκάδας διαπείρει σφοδρὰ δὲ αὐθρότερος, καὶ τοῦτο καλοῦμεν Τετόν, ὄμβρου μεῖζον καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα· κυρίως δὲ ἡ Ῥαγδαία βροχή, nimbus, ὁ δὲ «Ὄμβριος» imber pluvia σημαίνει τὴν ἐπιτρατοῦσαν διὰ πολλὰς ἡμέρας βροχήν· ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ξενοφῶν Κυν. 5, 3. ἔχει. «Ὄμβροι, καὶ ὑετοίαι» 2) ὡς ἐπίθ. εἰς τὸ ὑπερτ. κάμεμες ὑετώτατοι, οἱ προξενοῦντες μεγάλας βροχάς, Ἡρόδ. 2, 25. ὅπου ὅμως ὁ Βουττμ. θέλει νὰ γράψῃ νυετιώτατοι· παρομ. «Τετὸς ἐν αἰθρίῃ· δίκρυα χωρὶς προυπαρξάσης λύπης. — Εἰς τὴν Παλ. Διαθ. «ὑετὸς πρώϊμος» λέγεται ὑπὸ τῶν Ο'. ἡ βροχὴ ἐκείνη, ἥτις πίπτει εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ φθινόπωρον περὶ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σπόρου· Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 5, 24. Ὡσ. 6, 3. «ὑετὸς ὄψιμος» δὲ, ἡ πρὸ τοῦ Ἔαρος τὸν Μάρτιον μῆνα πίπτουσα βροχή. Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 3, 3. Ἰάκ. 5, 7.
Τετώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροχερός, κλίνων πρὸς βροχήν.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Η.

*Ὑη, ἡ, ἐπίθ. τῆς Σεμέλης· «ἴδε Ὑης, σημ. 2.
*Ὑηνεία, ἡ = ὑηνία· ἀμφ.
Ὑηνεύς, έως, ὁ, (ὑηνός). Σκαιὸς, ζωώδης, μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ὡς ἐ χοῖρος, ἄνθρωπος.
Ὑηνέω, Μλ. ήσω (ὑηνός) ὡς τὸ, Συηνέω, εἶμαι ὡς χοῖρος, πράττω, ἢ διάγω ὡς χοῖρος, εἶμαι μωρὸς, σκαιὸς, ἀπαίδευτος· Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 20. ἔνθεν
Ὑηνία, ἡ, ὡς τὸ, συηνία. Τὸ πολίτευμα τοῦ χοίρου, χοιρώδης τρόπος τοῦ ζῆν, χοιρωδία, ἀπαιδευσία, μωρία, σκαιότης· ῥυπαρὸν, καὶ ποταπὸν πολίτευμα. Ἀριστοφάν. παρβλ. καὶ ὑωδία.
Ὑηνός, ἡ, όν (ὑς) ὡς τὸ, συηνός, = ὕειος, καὶ, ὑεικός. Ὁ εἰς χοῖρον ἀνήκων· «θρέμματα ὑηνά» χοῖροι. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 819. Ε.
Ὑης, ου, ὁ (ὕω). Ἐπίθετ. τοῦ, Διός· ὡς καὶ τὸ, ὑέτιος· 2) ἐπίθετ. τοῦ Σαβάζιος· ἡ τοῦ Διονύσου, Meinecke Εὐφορ. 14, σελ. 60. Ὁ Ἡσ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν ὑεύς· πίθεν· ὡς θεὸς τῆς καρποφόρου ὑγρασίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ μήτηρ του Σεμέλη ὠνομάζετο Ὑη, καὶ αἱ Νύμφαι, αἵτινες τὸν ἀνέθρεψαν, Τάδες.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Θ.

Ὑθλέω, ῶ. Μλ. ήσω (ὕθλος) Ληρῶ, φλυαρῶ, Λατ. nugari, ὅθεν
*Ὑθλημα, τὸ, Φλυαρία, ληρήματα, συνήθ. εἰς τὸν πληθ. Γλωσσ.
Ὑθλος, ὁ. Λῆρος, φλυαρία, φλῆ πφία, μωρία· Λατ. nugae. Πλάτ. Πολιτ. 1, σελ. 336. D. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «Ὑθλους, φλυάρους, μωρούς, λήρους» καὶ, «Ὑθλος, σαλὸς, φλυαρος» ἔνθα ὁ Ἐρστερχ. «Ὑθλους» γράφει, καὶ ὡς Λακωνικὸν τὸ νομίζει· καὶ ἴσως ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι ὁ πλησιέστερος τοῦ πρωτοτύπου· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ Λατιν. Susurrus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «ὑρρῶσθαι, φλυαφεῖν» καὶ ἴσως ἐκ τοῦ «ὑρρος· Surrus, susurrus, ἢ ἐκ τοῦ, ὑρος, ὑρω, ὑρώττω· ὡς καὶ ὁ Σνειδέρος εἰκάζει· δύναται δὲ ἔτι νὰ ληφθῇ καὶ ὡς συγγενὲς τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὕμνος· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τὴν μετὰ τοῦ, ὑλάω, συγγένειαν αὐτοῦ.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ι.

Ὑία, ποιητικ. Αἰτιατ. τοῦ, υἱός, Ὅμ.
Ὑιαρχία, ἡ (υἱὸς, ἀρχή). Ἡ τοῦ υἱοῦ ἀρχή. Διον. Ἀρεοπαγ.
Ὑιάσι, αὐτὶ, υἱέσι, ὅ ἐστὶν, υἱοῖς· ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Κ, 463.
*Ὑιάφιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, υἱός. Γλωσσ.
Ὑιδεύς, έως, ὁ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· = υἱδοῦς. Ἰσοκράτ. Ἐπιστ. 3, ὡς τὸ, ἐρωτιδεύς, καὶ, χειριδεύς, παρ' Ἀριστοφάν.
Ὑιδῆ, ἡ· θηλ. τοῦ, υἱδεύς, υἱδοῦς. Ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ, ἔγγονη.
Ὑίδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Μικρὸς υἱός. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. «Τὸ γὰρ ὑίδιον τηρεῖμε» 2) ὑποκορ. τοῦ, Τς, = Συίδιον, χοιρίδιον· Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 30.
Ὑιδοῦς, οῦ, ὁ (υἱός) ὡς τὸ, υἱεύς. Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος, = υἱδεύς· ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς γενικ. ἐσχηματίσθη καὶ τὸ υἱδοῦς, καὶ θηλ. υἱδῆ, ἡ· ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ. παρ' Ἡσυχ. ἔστιε ἔχει καὶ, υἱδες, θυγατέρες υἱῶν· ἀμφ. οὕτω καὶ τὸ θυγατριδοῦς, υἱὸς θυγατρὸς· καὶ θυγατριδῆ, θυγατέρος θυγάτηρ· τοιοῦτον καὶ τὸ, νιωνὸς, νιωνεύς, καὶ νιωνῆ· ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. 3, 2. περὶ Ἀπογόνων ἔχει· «Ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, νιωνός τε καὶ νιεσδοῦς πάππωτε καὶ τηθῆ λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, καὶ υἱεσδῆς, καὶ, υἱεδῆ· ὁ δὲ θυγατρὸς υἱὸς θυγατριδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, θυγατριδῆ· οὕτω· καὶ τὸ, τηθαλλαδοῦς, ὁ τῆς προμήτορος υἱός· ἀλλ' ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 114. σελ. 971. 41. ἀναφέρει τὴν ὁμοίαν μὲ τοῦτο κωμικὴν λέξιν «ἐμπληκταδοῦς, μωραλλαδοῦς· Ἀναβιβαζομένης δὲ τῆς γενεαλογίας, γίνεται κατ' ἄλλον τρόπον ἡ παραγωγή, οἷον, πατὴρ, πάτρως, ὁ προπάτωρ, ἤτοι ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς· μήτηρ, μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ· καὶ κατ' ἄλλον τὸ, πατρωὸς, ἢ, πατρυιὸς, ὁ· μητρυιὰ, ἡ.
(Τίεύε) ἄχρηστ. ἀνομ. ἐκ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθησαν ὅλαι αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, υἱός· ἴδε υἱός.
Ὑίζω, (ὑς). Ῥίζω, γρυλλίζω, ὡς χοῖρος φωνάζω, ἔνθεν ὑισμὸς, ὁ· ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου. Πολυδ. 5, 87.
Ὑίῃ. Δατικ. ποιητ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Β, 20.
*Ὑίδιον, τὸ, ὡς τὸ, υἱδιον, ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Ἀριστφ. Σφῆκ. 1356.
Ὑικός, ἡ, όν (υἱός). Ὁ ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων εἰς υἱόν· Ἐπίῤ, Ὑικῶς, κατὰ τὸν υἱικὸν τρόπον, ὡς πρέπει εἰς υἱόν.
Ὑϊκός, ἡ, όν· καὶ, ὑΐνος, ίνη, ινον (ὑς). Ὁ ἐκ χοίρου ὤν, χοίρινος, εἰς χοῖρον ἀνήκων, (γουρουνίσιος), βάρβαρος, χωριάτης εἰς τὸ φέρσιμον· «ὑϊκόν τε πάσχειν» Ξενοφ.
Ὑιοθεσία, ἡ. Θέσις υἱοῦ, ἤτοι ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ· Ἡσύχ. «Ὑιοθεσία, ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ, κατὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, Παῦλ. Ἀποστ. ἐκ τοῦ
Ὑιοθετέω, ῶ, Μλ. ήσω. Δέχομαί τινα ὡς θετὸν υἱὸν, υἱοποιοῦμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑιοθετεῖ, υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει.
Ὑιόθετος, ὁ, ἡ (υἱὸς, τίθημι). Ὁ θετὸς υἱὸς, ποιητὸς, εἰςποίητος· ὁ εἰς τόπον υἱοῦ ληφθεὶς, ψυχουιός.
Ὑιοπατορία, ἡ. Ἕνωσις τῆς ἰδιότητος τοῦ πατρὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ, τὸ εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ. ἐκ τοῦ
Ὑιοπάτωρ, ορος, ὁ (υἱὸς, πατήρ). Ὁ ὢν ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ.
Ὑιοποιέω, ῶ· Ἡσύχ. καὶ, Ὑιοποιέομαι, οῦμαι, μέσ. (ποιέω). Κάμνω τινὰ ὡς υἱόν μου, = υἱοθετέω. Διόδωρ. Σικ. ὅθεν
Ὑιοποίησις, εως, ἡ. Ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ = υἱοθεσία.
Ὑιοποίητος, ὁ, ἡ = υἱόθετος. Διον. Ἁλικ.
Ὑιος, ἐπικ. γενικ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ν. 522.
Ὑιός, ὁ κλίνεται μὲν ὁμαλῶς, υἱοῦ, κ. τ. λ, ἔχει ὅμως, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοὺς ἐφεξῆς πτωτικοὺς τύπους κατὰ τὴν γ'. κλίσιν· γεν. υἱέος· δοτ. υἱεῖ· δυϊκ. υἱέε, υἱέσιν· πληθ. υἱεῖς, υἱέων, υἱέσιν, υἱεῖς· ἡ δὲ αἰτιατ. ἑνικ. υἱέα, καθὼς καὶ ἡ γρφ. τοῦ πληθ. υἱέας, ἀπιβάλλεται δικαίως ὡς μὴ ἀττική· ὡσαύτως καὶ ἡ γεν. ἑνικ. υἱέως, μ' ὅλον ὅτι παρεισέδυσαν πολλοὶ τοιοῦτοι τύποι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκδ. τοῦ Θουκυδ. καὶ Πλάτ. Θωμ. Μαγ. σελ. 866. Lob. Φρύν. σελ. 68. εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα γεωγράφους, ὡς παρ' Αἰλιαν. ἀπαντᾶται καὶ ἡ δοτ. πληθ. υἱέυσι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται κατὰ τὴν β'. κλ. ἑκτὸς τῆς ὀνομ. ἑνικ. καὶ τὴν αἰτ. πολλὰ συχνάκις· τὴν γεν. υἱοῦ, μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Χ, 238. τὴν δοτ. υἱῷ, τελείως, τόσον ὀλιγώτερον τὸν δυϊκ. Ἐκ τοῦ πληθ. τὴν γεν. υἱῶν, Ἰλ. Φ, 587. Χ, 54. Ὀδ. Ω, 223. τὴν δοτ. υἱοῖσιν, Ὀδ. Τ, 418. καὶ τὴν αἰτ. υἱούς, μένον ὡς διάφ. ἀνάγν. Ἰλ. Ε, 159. ἐκ τῶν Ἀττ. τύπων κατὰ τὴν γ'. κλ. ἔχει ὀχι σπανίως τὴν γεν. υἱέος, δοτ. υἱεῖ· καὶ διαλυόμενος, υἱεῖ· ὀνομ. πληθ. υἱεῖς, πολλάκις διαλελυμένος, υἱέως· ἀλλὰ τὴν γεν. καὶ δοτ. τελείως· ἐξαναντίας δὲ πολλάκις τὴν μὴ Ἀττ. αἰτ. υἱέας, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑνικ. αἰτ. υἱέα, ἅπαξ, Ἰλ. Ν, 350. Πρὸς τούτοις μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ἁπλῶς ἐπικ. τύπ. τῆς γενικ. υἷος, δοτ. υἵϊ, αἰτ. υἷα, δυϊκ. υἷε· (ἐκ τῆς ὁμαλῆς κλητ. τοῦ ἑνικ. υἱέ, διὰ τοῦ τόνου ἀρκετὰ διακρινόμενον) πληθ. υἷες πολλὰ συχνάκις, δοτ. υἱάσι, καὶ αἰτ. υἷας, ὡσαύτως πολλάκις· Κυρίως δὲ εἰς τὸν Ἴωνα, πεζὸν λόγον ἀνήκουσιν αἱ πλάγιαι πτώσεις, υἱῆος, καὶ ἐφεξῆς· ἡ λεγομένη ὅμως Ἀττ. ὀνομ. ὑὸς, φαίνεται, ὅτι ἐξευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. καὶ ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἂν καὶ ὁ Ἀττικὸς νεωστὶ ἠθέλησε νὰ τὴν εἰσαγάγῃ· ἰδ. Lob. Φρύν. σελ. 40. ἐπίσης ὀλιγώτερον ἦταν ποτὲ εὔχρηστοι αἱ ἐδῶ κ' ἐκεῖ παραληφθεῖσαι ὀνομστ. υἱεύς, υἱῆς, υἱὸς, ὑΐ. — Ὁ υἱὸς, ἤδη παρ' Ὅμ. πολλὰ εὔχρηστ. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευσε μάλιστα ὁ πληθ. ἀριθμ. ὡς τὸ, παῖδες, ὡς περιφραστικὸς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὅστις συνῆθ. μετέβαινε συστηματικῶς καὶ κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸν υἱόν· οἷον, πατρῶν υἱεῖα, πρητέρων υἱεῖα·

οἱ ἰατροί, οἱ ῥήτορες κ.τ.λ. τοιουτοτρόπως εἶναι ἤδη παρ' Ὁμρ. νοί υἷες Ἀχαιῶνα, ἀντὶ οἱ Ἀχαιοὶ αὐτοί. (Τό, υἱός, πρέπει νὰ παραχθῇ χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐκ τοῦ, ὕω, μὲ τὸ δίγαμμα, φύω· ὅθεν τὸ Λατιν. filius, ἐκ τοῦ παλαιοῦ fuo· σχεδὸν ἀναλλοίωτον διετηρήθη ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἱσπανικὴν γλῶσαν, hijo· ἀλλὰ καὶ ἡ χυδαία συνήθεια τὸ προφέρει μὲ τὸ δίγαμμα, γυός. — Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίζεται εἰς τὴν θέσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀνίοτε βραχεῖαν, πλὴν μόνον κατὰ τοὺς τύπους, υἱός, Ἰλ. Ζ, 130. Ρ, 575. Ὀδ. Δ, 270. υἱόν, Ἰλ. Δ, 473. Ε, 612. Γ, 590. καὶ, υἱέ, Ἰλ. Η, 47. παραβλ. Ἑρμάν. Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 48.)

Τἱέτης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ υἱοῦ, τὸ κατηγορούμενον τοῦ, υἱός.

Τἱόω, ὠ (υἱός). Κάμνω υἱόν. Μέτ. ἀναδέχομαι ὡς υἱόν, λαμβάνω τινὰ εἰς τόπον υἱοῦ. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Τἱῶται τὸν παῖδα· υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θεόν· καὶ, υἱώσει, τῇ υἱοθεσίᾳ· καὶ, υἱώσατο, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν θεὸν ἐποιήσατο· καὶ τὰς υἱώσεις, καὶ τὰς υἱοθεσίας· ἡ χρῆτις παρ' Αἰλιανῷ πολλήν«.

Τἱσμός, ὁ (ὑΐζω). Τὸ γρύλλισμα, ἡ κραυγὴ τοῦ χοίρου.

Τἱωνεύς, έως, ὁ, ἡ, ιωνός, ὁ· καὶ θηλυκ. υἱωνή, ἡ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· παρβλ. ὑἱδοῦς, καὶ ὑἱδῆ.

Τἱωσις, ἡ (υἱόω), = υἱοποίησις, υἱοθεσία.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Η.

*Υ̓ηλος, η, ον, ἀντὶ τοῦ, ὑγιής. Γλωσσ.

Υ̓κης, καὶ, ὑ̓κης, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὑ̓κος. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὃς τις ἄλλως »Ἐρυθρῖνος«, καλεῖται. Ἀθήν. 7. σελ. 327. ἔνθα ἔτι καὶ »Ὑ̓κηνα« φέρεται, καὶ ὑπ' ἄλλων διὰ τοῦ, ἰουλίς, ἑρμηνεύεται· φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Δωρική.

*Υ̓κκαρα, τά. Πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς τοῦ Λαΐδος.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Λ.

Υ̓λαγμα, τό (ὑλάω, ὑλακτέω). Εἰς ὑλαγμὸς, ἐν γαύγισμα, τροπ. εἰς τὸν πληθ. αἰσχρὰ λόγια, αἰσχραὶ ὁμιλίαι, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1642. 1583.

Υ̓λαγμός, ὁ (ὑλάω, ὑλακτέω). Τὸ ὑλακτεῖν, ὑλακή, βοή. Ἰλ. Φ, 575.

Υ̓λαγωγάω, ὠ (ὑλαγωγός). Ὑλην ἄγω, φέρω, κουβαλῶ ξύλα, ξυλοφορέω· ὅθεν

Υ̓λαγωγία, ἡ. Τὸ ὑλαγωγεῖν, ἤτοι φέρειν ξύλα, ξυλοφορία. Πολυδ. 7, 101.

Υ̓λαγωγός, ὁ (ὕλη, ἄγω). Ὁ ὕλην ἄγων, ὁ φέρων ξύλα, ξυλοφόρος.

Υ̓λάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. Φέρω ξύλα διὰ τὴν χρείαν μου, ξυλα συνάγω, κάμνω ξύλα, ξυλάζομαι. Ἡσυχ.

Υ̓λαῖος, αία, αῖον (ὕλη). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα, ἐάτη ἔχων, ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ ἔχων ξυλικὴν, ὁ ἐξ ὕλης ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἤτοι εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς δρυμούς· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση. »Τλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὰ γένεα· οὕτω καὶ »Ὑλη ὑλαῖα. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 16, 10. τρόπος τοῦ ζῆν, βίος, γέννησις καὶ διατριβὴ εἰς τὰ δάση. 2) Τλικός, σωματικός. 3) Ὄνομα ἑνὸς Κενταύρου.

*Υ̓λαχάω, = ὑλάω, ὑλακτέω, ποιητ. παρασχήματσμ. ἐκ τοῦ ὁποίου μόνον τὸ, ὑλακώντες, Ὀππιαν. (ῡ, εἰς τὴν ἄρσιν παρ' Ὀππ.)

Υ̓λαχή, ἡ (ὑλάω, ὑλακτέω). Τλαγμὸς, βοή, γαυγισμα.

*Υ̓λαχίδης, ου, ὁ, ὡς ἀπὸ τὸ, Υ̓λακος. Ὁ υἱὸς τοῦ Τλακος. Ὀδ. Ξ, 204.

Υ̓λαχόεις, εσσα, εν (ὑλακή). Τλακτῶν, γαυγίζων, »χόλος«. Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 721. (ῡ, ἀλλ' εἰς τὴν ἄρσιν καὶ ῠ.)

Υ̓λαχόμορος, ὁ, ἡ. Ὁ περὶ τὰ ὑλακτεῖν μεμορημένος, δηλ. πεπονημένος, ὁ βαρύφωνος, ὀξύφωνος. Ἡσυχ. σημαίνει δὲ τὸ, »Ὁ συνήθως ὑλακτῶν, πάντοτε γαυγίζων«. Ὀδ. Ξ, 29. »Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδιον κύνες ὑλακόμοροι. Τηλέμαχον δὲ περίστιχον κύνες ὑλακόμοροι«. Ὀδ. Π. 4. ποιητ. (Περὶ τῆς πολλὰ ἀμφιβ. παραγωγῆς ἴδε Ἔύνον. Ἰλ. Τ, 4. σελ. 603. πιθαν. μάτην ἐτυμολγ. ἐκ τοῦ, ὑλακή, χωρὶς σύνθετ. παρβλ. ὡς τὸ, ἐγχεσίμορος, ἰόμορος, συνόμορος. (ἐπικ. εἰς τὴν ἄρσιν ῡ.)

*Υ̓λαχός, ὄνομα κύρ. Σχολ. Ὁμρ. Ὀδσ. Ξ, 204. Ἡσύχ.

Υ̓λακτέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑλάω, ὑλακή). Γαυγίζω, ἡ βαύζω, βεβύζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κυνῶν, ἤτοι τῶν σκύλων. Ἰλ. Σ, 586. »Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς (κύνες) ὑλάκτεσκον· ἐγαύγιζον. 2) μεταβατ. »Τλακτέω τινά· γαυγίζω τινά. Ἱεροκρ. »Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν. Ξεν. Κυνηγ. 3, 5. »Τλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη«. Μεταφορικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑβριστικῶν λόγων, ἀντὶ τοῦ, κακολογῶ τινα, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας, γαυγίζω, μετὰ μανίας κράζω, ἢ βοῶ κατά τινος, ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοῶ, λέγω, φλυαρῶ. Τὸ ὑ̓Οδσ. Τ, 13. »Ἡράδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάτεον· δὲν σημαίνει κατὰ τὸν Σχολ. τό, συνεχῶς ἐκινεῖτο· ἀλλ' οὔτε τό, τρέμειν, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἀλλ' ἐκφράζει τὸν πόθον καὶ τὴν σφοδρὰν ἧτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν· ὡς τὸ Λατ. stomachus latrans, Ὁράτ. Σατ. 2, 2, 18, ἐκδ. Ἐνιθορρ. καὶ τὸ τοῦ Λουκρετίου, Nil aliud naturam sibi latrare, ἡμέρως καὶ χωρὶς παραβολῆς λέγει· ὡς καὶ τὸ »Τλακτούσης νηδύος«. Ἀνθολγ. τρόπον τινά, ὁ γαυγίζων στόμαχος, ὅ ἐστιν, ὁ τροφῆς ἐπιθυμῶν. — Ἐπὶ σφοδρᾶς καὶ μεγάλης κραυγῆς, ἔχει τὴν λέξιν ὁ Σοφοκλ. Ἰλ. 295. »Τοιαῦθ' ὑλακτεῖν, μεγαλοφώνως κράζει, λέγει. — Ὁ Ἡσύχ. λέγει· »Τλακτηθέντων, φλυαρηθέντων«, καὶ »Τλάει, θρυλλεῖ· καὶ »Τλακτεῖ, λέγει, θρηνεῖ· καὶ »Τλακτῶν, μετὰ μανίας κράζοντα. — Οἱ Κρῆτες ἔλεγον καθ' Ἡσύχ. »Ἀλυκτέω, ἀντὶ, ὑλακτέω. Τὸ πρωτότπ. ὑλάω, εἶναι ὡς τὸ, ὑλακάω, καὶ ὑλακτιάω, μόνον ποιητ. ἀλλὰ τὸ, ὑλάκτω, ὑλάσκω, καὶ ὑλάσσω, πολλὰ ἀμφ. ὅθεν

*Υ̓λακτητής, οῦ, ὁ. Ὁ γαυγιστής, ὃς τις γαυγίζει ὡσὰν σκύλος· ὁ τύπος, ὑλάκτης, εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Υ̓λακτιάω, = ὑλακτέω, Κόϊντ. Σμυρ. ποιητ.

*Υ̓λακτικός, ἡ, όν. Γαυγίζων, ἔχων κλίσιν, ἀγαπῶν νὰ γαυγίζῃ.

*Υ̓λάκτω, = ὑλακτέω, ἀμφ.

*Υ̓λαμοι, οἱ. Πόλις τῆς Λυκίας· γράφεται καὶ, Τλαβοι.

*Υ̓λαξ, ακος, ὁ, = ὑλακτητής. Ὁ γαυγιστής.

*Υ̓λάρχιος, θεός, Ὁ μορχώσας τὴν ὕλην, Συνέσ. σελ. 142.

*Υ̓λας, α, ὁ, ὄνομα κύρ. Hylas. Ὁ ἁρπαγμενος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὄνομ. ἄλλων πολλῶν.

*Υ̓λάσκω, καὶ

*Υ̓λάσσω, μέλ. ξω, = ὑλακτέω· τοῦτο μὲν παρ' Αἰσχ. ἐκεῖνο δὲ, παρὰ Χαρίτ. ἀμφ.

Υ̓λαστής, οῦ. ὁ· καὶ θηλ. υλάστρια, ἡ (ὑλάζομαι). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα συλλέγων. Φώτ.

Υ̓λάω, ποιητ. πρωτότπ. τοῦ, ὑλαττέω. Γαυγίζω. Ὀδ. Τ, 15. Π, 9. καὶ, 162. ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀποθ. »Τλάονται· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ ἄλλοις. 2) μεταβτ. »Τλάω τινά«, γαυγίζω τινά, Ὀδ. Π, 5. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον.

*Υ̓λεύς, ὄνομ. σκύλου. Ξενοφ.

Υ̓λη, ἡ Ἅλσος, δάσος, δρυμὸς (λόγος, λογγάδιον, ὀρμάνιον), καὶ ὅσα συνίστανται ἐκ τούτου, ἀρχ. Ξύλον, ξυλικὴ, δένδρα, δάμνοι, κλῶνοι, κλάδοι, πυρόξυλα, ῥύγανα, πάσσαλοι, φυτὰ, φύλλα, χόρτα· πολλάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 3. 2. »Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην ἐξέπεσαν εἰς τὸ ὀρμάνιον (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὀρομάνιον, ἀντὶ τοῦ, ὀρεινὸν δάτος, ἢ ὄρος ὑλομανές.) Ἑλλ. 1, 1. 17 »Τλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι« ξυλικὴ, αὐτόθι 5, 8, 4. »Μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης· πολλὰ ξύλα ἦτοι πυρόξυλα. Ἀναβ. 3, 5, 6. »Ζεύξας τοὺς ἵππους, ἐπιβάλλω ὕλην καὶ γῆν· κλάδους δένδρων, κλωνάρια, καυσία, αὐτόθι 1, 5, 1. »Ἀφυσίου, εἰδέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου, δένδρων δ' οὐδένα· ἀντὶ τοῦ, πάσαι, χόρτα, κατ' ἀντίθ. τῶν δένδρων, οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 112. 2) τὸ κεκομμένον ξύλον, τὸ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ναυπηγίαν ἐπιτήδειον, ῥύγανα. »Τλην τ' ἀξέμεναι«, Ἰλ. Ψ, 50. 111. 127. 139. Ὀδ. Ι, 234. Κ, 104. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 164. 6, 80. 7, 36. ἔτι δὲ καὶ ξύλον, τὸ ὁποῖον τίθεται ὡς ἅρμα εἰς ἓν πλοῖον, διὰ νὰ μὴ περιτρέπεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. 3) καθόλου δὲ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ συντελεῖται καὶ γίνεταί τι· ἡ τραχεῖα καὶ ἀνεπεξέργαστος ὕλη, εἴτε ξύλον ἦτελεν εἶναι, ὡς Ὀδ. Ε, 257. »πολλὴν δ' ἐπεχεύετο ὕλην«, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ὀδυσσεύς, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς· εἴτε λίθος, εἴτε μέταλλον· ὡς, »ἕκαστος δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνέγεται· Ἥλιος μὲν, ὁ χρυσὸς· Σελήνη δὲ, ὁ ἄργυρος· Ἄρης, σίδηρος· Κρόνος, μόλιβδος· Διὸς, ἤλεκτος· Ἑρμῆς, κασσίτερος· Ἀφροδίτη, χαλκὸς. Σχολ. Πινδ. Ἴσθμ. 5. εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς τὸ Λατιν. apparatus, materia· »ὕλη ἰατρική«, materia medica· »ὕλη«, κατὰ τὴν ὕλην· »τὰ κατὰ τὴν ὕλην«, ἢ »ἀπὸ τῆς ὕλης«, τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ἐπὶ χημικῆς σημασίας, βάσις· οἷον, τὸ ἔλαιον εἶναι ὕλη (βάσις) τοῦ μύρου. Πλούταρχ. Ἰσιδ. 58. (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, ὕω, = φύω, γεννῶ, αὔξω, καὶ ἐντεῦθεν »Τλη« καὶ ὁ τόπος, ἔνθα αὐξάνουται καὶ γίνονται τὰ φυτὰ, ἤτοι, ὁ σύμφυτος τόπος· διότι καὶ τὸ, ξύλον εἶναι σύλον· καὶ τοῦτο τό, σύλον, = τῷ Λατ. sylva, ὅ ἐστιν, ὕλη, δάσος. — Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὕω, φύω, ἔγειον ἔτι καὶ τό, υἱός, υἱίδ, τοιοῦτος, γέννημα· καὶ ἐπομένως, τὸ ψύλον, ἡ γενεὰ, τὸ γένος, καὶ μετὰ τοῦ διπλοῦ λλ τὸ φύλλον. Καὶ τέλος ἐκ τοῦ, ὕω, φύω, ἔγειρε καὶ τὸ, φῦσις.)

*Υ̓λη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 500. Ε, 708. Η, 221. καὶ εἰς τὸν πληθ. Τλαι, Μοτχ 3, 89. (Τὸ ν συνήθ. μὲν μακρὸν, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν καὶ ῡ, Ἰλ. Ε, 708. Η, 221. ὅπου διὰ τοῦτο ἠθέλησαν ν' ἀναγιώσωσιν Τέη.)

Υ̓λησβάτης, ου, ὁ (ὕλη, βαίνω). Ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς θεοῦ τῶν ὑλῶν, δρυμῶν· ὁ εἰς ὕλας βαίνων, διατρίβων.

*Υ̓λήβιος, ἡ Υ̓λίβιος, Υ̓λόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση, ἢ ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ δάσους.

Υ̓ληγενής, έος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὃς τις ἐγεννήθη μετὰ ὕλης, ἢ ὁ ἐξ ὕλης γεγενημένος, συνιστάμενος. 2) σωματικός, Ἀθήν. 2.

Υ̓λήεις, εσσα, εν (ὕλη). Σύδενδρος, δασὺς, ξυλώδης, σύμφυτος, ὕλας, δρυμοὺς, ἐάτη, ὁρμάνια ἔχων. Ἰλ. Ζ, 398. Ρ, 748. Ν, 12. ἔτι δὲ καὶ δικαιάλκτ. Ὀδ. Α, 246. σχεδὸν μόνον παρὰ ποιητ.

Υ̓λητοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν ὕλαις τὴν κοίτην ἔχων, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὁρμάνια. Ἡσιόδ. Ἔργ. 531. μόνον ποιητ.

Ὕλημα, τό (ὕλη). Φρύγιον, ξάμνος, χαμόκλαδον· καθόλου δὲ λέγεται τὸ μεταξὺ τῶν ξαμνίων καὶ ποῶν γένος τῶν φυτῶν, οἷον, κάλαμος, νάρθηξ, ὀφίσιον, κενταύριον κ. τ. λ. Θεόφρ. παρὰ Πλουτάρ. Ὑλήμασι καὶ χωρίοις. 2) ὕλη, materia.

Ὑλημανέω, = ὑλομανέω, ποιητ.

* Ὑλησόμος, ὁ, ἡ, = ὑλονόμος, ποιητ.

Ὑλουργία, ἡ (ὕλη, ἔργον). Ξυλουργία, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ ὑλουργοῦ = ὑλουργία, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑλουργός, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην ἐργαζόμενος, ξυλουργός, λεπτουργός, τέκτων, καυπηγός, Ἀπολλών. Ἀργ. 2.

* Ὑλοσκόπος, ὁ, ἡ, = ὑλεσκόπος, ποιητ.

Ὑλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ξυλοτόμος, = ὑλοτόμος· ποιητ.

* Ὑλοφορέω, = ὑλοφορίω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑλοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην, ξυλικὴν φέρων, ἢ συλλέγων = ὑληφόρος, ποιητ.

Ὑλωρίης, ὁ, καὶ

* Ὑλωρός, ὁ (οὖρος). Ὁ τὴν ὕλην ἤτοι τὰ ὀρμάνια φυλάσσων, ἐπιστάτης τῶν ὑλῶν, τῶν ὀρμανίων. Ἀπολλών. Ἀργ. 1. 1327. 2) = ὑλαίος, Νίκ.

Τλίαι, αἱ παρ' Ἡσυχ. τὰ ὑποκάτω τῶν σανδαλίων χαττύματα, ἐκ τῆς ὁμοιότ. Ὑλίας, ὧν χαττύμα, πόριον, οἱ πατοῦσι τῶν παπουτσίων· ὁ Σαλμάσιος ἐντεῦθεν παράγει τὸ Λατ. solea, ὅθεν καὶ τὸ Γερμ. Sohlen. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ὑλίαι, τὰ πρὸς χαττύματα δέρματα· καὶ Ὑλίαι, τοὺς καρπατίνους τόμους· ὁ αὐτὸς ἔχει· Καρπατῖναι, ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον· ἄρα = καρβατίνη. Ἐκ τοῦ καρπή, καρπάτινος, ἐσώδη παρ' Ἰταλοῖς τὸ scarpa.

Ὑλιβάτης, ὁ, ἡμαρτμ. ἀναγν. ἀντὶ, ὑληβάτης, Lob. Φρυν. σελ. 637. παρβ. Ἰάκ. Ἀνδ. Παλ. σελ. 499. Παρ' Ἀθην. 9. σελ. 374. κεῖται Ὑλιβάτουσιν, ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτας, ὡς καὶ εἰς χαρόγραφα φέρεται.

Ὑλιγενής, ές, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἀναγν. ἀντὶ, ὑληγενής, ὑλογενής. Ὁ ὕλην, ξύλα γενιῶν, ὑλώδης, σύμφυτος τόπος. Νικαίνετος παρὰ Παρθεν. 11.

Ὑλίζω, μέλ. ἰσω. Ἡδίζω, καθαίρω, καθαρίζω τι ἀπὸ τῆς ὕλεως καὶ ἀκαθαρσίας, δεῦλίζω, στραγγίζω, σακκελίζω, παστρεύω. Ὑλίζειν τὰς βίβλους καθαίρειν, ἀπομύττειν, σφογγίζειν. Διοσκορ. 3, 9. Ὑλίζεται δ' ὀξυσίῳ· σακκελίζεται, στραγγίζεται. (Κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐκ τοῦ ὕλις, κατὰ μεταθ. ἀντὶ, ἴλις.)

Τλικός, ἡ, όν, (ὕλη). Ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἐξ ὕλης ὤν, σωματικός, ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγρ. σαρκικὸς, κοσμικός· καί, Ὑλικὸν πνεῦμα ὁ διάβολος Ἰρηγ. Ναζ. — Παρ' ἰατροῖς Ὑλικὸν μέρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς, τὸ περὶ τὴν ὑλικὴν τοῦ σώματος ἡμῶν ὕλην ἔχον.

Τλις, εως, ἡ, = ἰλύς. Ὁ Φώτ. ἔχει· Ὗλιν, εἶδος ἡμαρτημ. ὕλης, φέρεται εἰς τὸ τυποφθορικὸν). Τὸ καθίζον τοῦ οἴνου, ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφ. ἄρα, λοῦσις, κατακάθισμα, τρυγία, ὑποστάθμη, παχυλὲς καὶ ἀκάθαρτος χυμός, ἴλις, ἀκαθαρσία· ἡ συνήθεια ἔσωσε καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

* Τλισκόπος, ὁ, ἡ, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ, ὑληκόπος, Lob. Φρύν. σελ. 637.

Τλισμός, ὁ (ὑλίζω). Τὸ ὑλίζειν, σακκελισμός, στραγγισμός.

Τλιστήρ, ῆρος, ὁ (ὑλίζω). Ὁ ὑλίζων, ῥᾳδιούργος, ὅθεν καὶ

Τλιστήριον, τό· καὶ συγκοπ. Ὑλίστριον, τό. Στραγγιστήριον, ἐξώτειον, ἢ ἀγγεῖον τετρυπημένον, δι' οὗ σακκελίζουσι καὶ στραγγίζουσί τι, ἡμῖν. Πολυδ. 6, 2. Ὅταν δὲ διηθῶσι (ὁ οἶνος) ὑλιστῆρι καὶ τρυγοποιῷ· Ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. ἑρμηνεύων τὸ, κυρτὶς, λέγει· «Κυρτὶς, κατασκεύασμά τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονὸς, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τῶν μύρων ἐκθλίψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες, ἢ καὶ ὑλίστριον».

* Τλλεύς, ὁ, ὄνομ. ἐθν. τοῦ,

* Τλλη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, ὅθεν

* Τλλητίς, ίδος, ἡ, καὶ

* Τλλίς, ίδος, ἡ, τὸ θηλκ. τοῦ ἐθν. Τλλεύς.

* Τλλιχος, ὁ, ὄνομα κύρ. Δωρικ. τύπος, ἐκ τοῦ ὕλλης, ὡς τύννιχος, ἐκ τοῦ, τυννός.

Τλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, ὕδρος. Ὁ Ποσειδὼν ὀνομαζεῖται οὕτω ἰχνευόμενα ὅθεν τὸ Λατ. Sullus, εἰς τοὺς στίχους τοῦ Δρακοντίου παρ' Ἰσιδώρῳ, Salmasius Exerpt. σελ. 446. ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστιανὸς ἐν χρον. σελ. 42. καὶ 43. ἀναφέρει εἰς τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἐνυδρος. 2) κύρ. ὄνομ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, Πίνδ. 3) Ποταμὸς τῆς Λυδίας, Ἰλ. Τ, 392.

Τλοβάτης, ὁ· ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτης.

Τλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὸ δάσος, ἢ ὁ τρεφόμενος ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ὕλης.

Τλογενής, ές, ὁ, ἡ· = ὑληγενής.

* Τλογρᾰφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ζωγραφίζων, ἢ γράφων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, Μανέθ. 4, 342.

* Τλοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα)· = ὑλόβιος, Συνέσ.

Τλοδρόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ εἰς τὰς ὕλας, εἰς τὰ δάση τρέχων. Ἀριστοφ.

Τλοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ εἰς ὕλην κατοικῶν, κάτοικος τῶν ὀρμανίων. Γλωσ. Στεφ.

Τλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ δασώδης, ὑλώδης, πλήρης ὕλης, εὐνδρος, φυτῶν. Εὐρίπ.

Τλοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ ὕλην περιποιούμενος, ὁ τὴν φροντίδα τῆς ὕλης, ἤτοι τοῦ δάσους ἔχων.

* Τλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω ξύλα, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 9. 14.

Τλόκουρος, ὁ (κείρω, κουρά). Ὁ τὴν ὕλην κουρεύων, κόπτων· ὡς τό, ὑλοτόμος, Δυκόφρ. 1111.

Τλομανέω, ῶ, μέλ. ήσω. Μανίαν ἔχω περὶ τὴν ὕλην, ὅ ἐστι, φύω, βλαστάνω μεγάλην καὶ πολλὴν ὕλην, ξυλικὴν, μεγάλους, πολλοὺς καὶ ποικίλους βλαστοὺς, ἢ κλωνίους φύω, εἶμαι ὑλομανὴς. Στράβ. 14. σελ. 1003. «Τὰ πεδία ὑλομανεῖν· φυσῦτι, βλαστάνεσαι πολλὴν ὕλην, ἤτοι πολλὰ φυτὰ, ξύλα, ψρύγανα κ. τ. τ. ἐξαίρ. ἐπὶ ἀμπέλων· «Ἄμπελος ὑλομανοῦσα. Γεωπον. πολλοὺς βλαστοὺς, κλωνίους φύουσα, ὡς τὸ Λ. τ. sylvescere, παρβλ. τραγάω. Κατὰ ταύτην τὴν λέξιν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ τῆς συνηθ. «Ὁρμάνιον, τόπος καὶ κατὰ συγκοπὴν «Ὀρμάνιστα, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, ὑλομανὲς ὄρος, ἢ τόπον ὑλομανῆ· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὸ, ὀρομάνιον, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ὀρεσίτροφος, ἢ ὀρεσίτροπος, τὸ ὁποῖον εἰ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμήνευσαν διὰ τοῦ, ὑλοτόμος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὀρέγκει, – τινὲς δὲ τὰ ἐργάσιμα ξύλα· καὶ «Ὀροδομεῖ, κλῶνες, κλάδοι, βλαστήματα, ὀρτικεία· καὶ «Ὀρείτερες, ἄγριοι· εἰ εἰς τὰ ὀρμάνια κατοικοῦντες· ἄρα καὶ τὸ, ὄρος, ὡς σύνδενδρον τόπον ὕψωμα, ἢ ὡς σύμφυτος τόπος, = ὕλη· ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Ω, 450. ἔρεφε, ὁ κάλαμος, ὁ παπυρώδης καὶ ὀστεώδης, ἤτοι ὁ ψρυγανώδης. — Ἐκ τοῦ, ὀρόγκος, ἔγειρα καὶ τὸ τῆς συνηθείας «Λόγκος» ἢ πλησιεστέρως ἐκ τοῦ, ὑλόγκος, ἀντὶ τοῦ, ὀρόγκος, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη, καὶ, ὀρμάνιον, μὲ ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ μὲν ὀρμάνιον λέγεται γενικώτερον, τὸ δὲ, λόγκος, ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ μεγάλων συμφύτων δένδρων· καὶ ὑποκορ. λογκάδιον· ἐκ τοῦ

Τλομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανίαν ἔχων περὶ τὴν ὕλην, ὁ τὴν ὕλην, ἢ τὰ βλαστήματα τῆς γῆς καὶ τὰ ὀρμάνια ἀγαπῶν· ὁ τὴν εἰς τὰ ὀρμάνια καὶ τοὺς λόγκους κατοικίαν καὶ διατριβὴν ἀγαπῶν. 2) ἐπὶ δένδρων, τὸ πολλὰ ξύλα, βλαστήματα φύον, βλαστάνον.

Τλομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω (μάχομαι). Πολεμῶ, μάχομαι εἰς τὰ δάση, ἢ κρύπτομαι εἰς τὸ δάσος καὶ ὑπερασπίζομαι. Ἀππιαν. Μιθριδ. 103.

Τλομήτρα, ἡ· καὶ, ὕλης μήτηρ· παρ' Ἡσυχ. Σκώληξ τις, τὸν ὁποῖον τινες, διὰ τοῦ, βόμβυξ, ἑρμηνεύουσι.

Τλονόμος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὁ νεμόμενος, βόσκων, ἢ ζῶν εἰς τὰ ὀρμάνια.

* Τλοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅς τις σκοπεύει, παρατηρεῖ, ἢ ἐπίστατεῖ εἰς τὰ δάση· ἔτι δὲ καὶ ἐπίσκ. τοῦ Παιδός.

Τλοτομέω, ῶ (ὑλοτόμος). Ὕλην τέμνω, κόπτω τὰ ὀρμάνια, ἢ τὰ ξύλα, κόπτω ξύλα πρὸς οἰκοδομήν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 424. ὅθεν

Τλοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν ξύλα, ἢ τὴν ὕλης τομή. Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 7.

Τλοτομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑλοτόμον, ἢ εἰς ὑλοτομίαν ἀνήκων· ὅθεν «Τλοτομικὰ ἐργαλεῖα· εἰ πελέκεις· καὶ «Τέχνη ὑλοτομική· ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν ξύλα. Διογ. Λαέρτ. 3, 100.

Τλοτόμιον, τό· παρὰ Στράβ. Ἡ ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται ξύλα, κυρίως δὲ ὁ τόπος, ἔνθα τέμνονται, κόπτονται ξύλα.

Τλοτόμος, ὁ, ἡ, = ὑλητόμος (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ὁ κόπτων ξύλα, ἢ ξυλικὴν, ξυλοκόπτης, ξυλεκπος. Ἰλ. Ψ, 114. καὶ 123. «Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες· πελέκεις, διὰ ὧν κόπτουσι τὰ ξύλα· «Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· οἱ κόπτοντες τὰ ξύλα, τὴν ξυλικήν. Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑλαγωγὸς, ξυλουργός, ὁ τὰς ὕλας παρατευάζων. 2) προπαροξύτ. δὲ, ὑλότομος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ εἰς τὸ δάσος κομιζόμενος· «τὸ ὑλότομον», μαγκόν τι, ἢ ἱματικὸν μέσον, ἀντὶ ὁρμακιὸν, κομμάτιον εἰς τὸ δάσος. Τμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229. ὡς τό, ὑποταμίον, παρβ. τέμνω, σηματ. 3. β'.

Τλοτραγέω, ῶ (τράγω). Ὕλην ἤτοι ἀγρίους καρποὺς καὶ ῥίζας τρώγω. Αἰλιν. ζώ. Ἱστορ. 16, 21.

Τλοτρεφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐξ ὕλης τρεφόμενος, ὑλικός. Πρόκλ. Ἀναλέκτ. 2, σελ. 443.

* Τλουργία, ἡ. Ξυλουργία, ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ, ἐκ τοῦ

Τλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ ὕλην, ξύλα ἐργαζόμενος, ξυλουργός, λεπτουργός, τέκτων, = ὑληουργός.

Τλοφᾰγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ὕλην, ξύλα τρώγειν, ὁ εἰς ὕλας νεμόμενος, βόσκων, ζῶν. Ἡσύχ. Ἔργ. 593. «Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρίας· νομάδος, ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, εἰς τὸ δάσος διατεθραμμένου, ζώντος εἰς τὰ ὀρμάνια.

Τλοφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὁ εἰς ὕλας, δάση νεμόμενος, ὁ βόσκων εἰς τὰ ὀρμάνια. Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταύρ. 260. μόνον ποιητ.

Τλοφορέω, ῶ, = ὑλαγωγέω. Ὕλην φέρω, ξύλα κουβαλῶ, συλλέγω· ἐκ τοῦ

Τλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· = ὑληφόρος, ξυλοφόρος.

Τλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὕλας ἔχων, σύμφυτος καὶ σύνδενδρος τόπος, πλήρης φυτῶν, νεμότος ἀπὸ ξύλα, ὀρμάνια, λόγκους κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυνηγ. 2) Ἐκ τοῦ, ὕλις, = ὑλώδης, ἀκάθαρτος, θολος, ἰλὺν ἔχων. Διοσκορ. 5, 87. Schaef. Γρηγ. σελ. 555. παρβλ. ὑλίζω.

Τλωρός, ὁ, ἡ (οὖρος)· = ὑληωρός. 2) Ὁ ὑλωρὸς, = ἀγροιώτης. Ἀριστοτ. Πολ. 6, 8.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Μ.

Ὑμά, παρ' Ὁμρ. Ὀδ. Α, 375. Β, 140. ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερα· ἐκ τοῦ, ὑμός.

Ὕμα, ατος, τό· ἀντὶ τοῦ, ὕσμα (ὕω). Τὸ βεβρεγμένον. Εὐστάθ. εἰς Ἐρωτιαν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ὖμος, ὁ· ὑγρασία, ἐκ τοῦ ὑποίου ἔμειναι μόνον παρὰ Λατ. τὸ, Humus, humor, ὅθεν καὶ τὸ, Humidus.

Ὑμεδαπός, ἡ, όν (ὑμεῖς). Ὁ ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους ὤν, ἀπὸ τόπου σας. «Ὑμεδαποὶ Ἀθηναίων· οἱ ὑμέτεροι, οἱ συμπατριῶται σας Ἀθηναῖοι· καὶ ἐπιθέτως «Ὑμεδαπῆς ἀπωλείας». 2) = ὑμέτερος. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. ποδαπός, παραβλ. ἡμεδαπός.)

Ὑμεῖς, παρ' Ὁμρ. πάντοτε κατὰ τὸν παλαιὸν Αἰολ. Δωρ. καὶ ἐπικ. τύπον, ὔμμες, Ἰων. ὑμέες, Δωρικ. ὑμὲς καὶ τὰ δύο μεθομηρ. γενικ. ὑμέων, παρ' Ὁμ. συνήθ. κατὰ τὸν Ἰων. τύπον ὑμέων, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται πάντοτε διτυλλάβως, ἀλλὰ καὶ ἐπικ. ὑμείων, Ἰλ. Δοτ. ὑμῖν, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις πρὸς τοῦτος, πλὴν σπανίως, μεταχειρίζεται τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμι, ὔμμιν· ἀλλὰ ὑμῖν, ἐγκλιτ. ὔμιν, καὶ, ὔμμιν, ἀπαιτᾶται μόνον παρὰ τοῖς Τραγ. ἴσως μόνον παρὰ τῷ Σοφοκ. μ' ὅλον ὅτι τὸ τελευταῖον παρελήφθη ποτὲ καὶ ποτὲ ἀπό τινας Κριτικοὺς καὶ εἰς τὸν Ὁμρ. ἴδε Θειρσίου Ἕλλην. Γραμμ. σελ. 281. Αἰκιατ. ὑμᾶς· παρ' Ὁμρ. συνήθ. κατὰ τὸν Ἰωνικ. τύπον, ὑμέας, Ὀδ. ὅς τις προφέρεται εἰς αὐτὸν πάντοτε ὡς δύο μακραὶ συλλαβαί· πρὸς τούτοις δὲ μεταχειρίζεται ὄχι σπανίως τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμε. Δωρικ. ὑμέ· παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐγκλιτ. ὔμμιν ἡ μόνη λέξις, ἐκ τῆς ὁποίας πολλοὶ τύποι, ἐκτὸς τῆς κυρ. Δωρ. διαλέκτου, ἔχουσιν εἰς τὴν ἐπενθλῶσαν τὸ υ φιλὸν ψιλούμενον. Ἀντωνυμ. δευτέρου προσώπου, σεῖς, ἐσεῖς, πληθ. τοῦ σύ, ἐνίοτε εἰς περιληπτ. ἐνικ. Ὀδ. Μ, 81, 82. Böckh expl. Pind. P. 7. extr. παραβλ. Tibull. 1, 3, 1.

Ὑμείων, ἐπικ. γεν. τοῦ, ὑμεῖς, Ἰλ.

Ὑμέν, σπανία κλητ. τοῦ, ὑμήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ὁ Καλλιμ. ἀντὶ τοῦ, ὑμέναιε.

Ὑμέναιος, ὁ (ὕμνος). Ἡ ἐπιγαμιος ᾠδή, ἡ γαμήλιον ἆσμα, γαμήλιος ὕμνος, τραγῳδίαν, τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν οἱ συνοδεύοντες τὴν νύμφην ὅταν ἔφερον αὐτὴν ἀπὸ τῶν γονέων της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Ἰλ. Σ, 493. «Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐων ὑπολαμπομένων ἠγίνεον αἰὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρειε». Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274. ὅθεν «Ὑμέναιον ᾄδειν· αντὶ τοῦ, γαμικὸν ᾄδειν· ὅτι δὲ ἐτραγῳδεῖτο ὁ ὕμνος οὗτος καὶ εἰς τὴν τῶν νεονύμφων τράπεζαν, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, ἔνθα παράκειται καὶ ἡ λαμπάς, δηλοῦται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχ. συμπ. ζ. π. «Ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατηγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν αὐλὸν καὶ τὸν αὐλόν». Ὁ Ἀθήν. 1, λέγει περὶ τοῦ Φιλοξένου· «Λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν γαμετὸν, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἆρας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχὴ γάμε θεῶν λαμπρότατε, πάντας εὐφυχαγώγητεν. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. Θεὸς τοῦ γάμου, συνήθ. Τιμὴν, ὃς τις ἐπεμωιδεῖτο εἰς τὰ γαμήλια τραγῳδία. «Τιμὴν ὦ ὑμέναιε». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1743. Θεόκρ. 18, 58. Κατουλλ. 62. Λουκιαν. εἰς Ἡροδ. ἔχει· «Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρῆστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος, ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστιν· ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι Ἔρωτες παίζουσιν. Ὁ Πολυδ. 3, 38. λέγει, ὅτι τὸ, ὑμήν, εἶναι ταὐτὸν μὲ τὸ ὑμέναιος, τὸ γαμήλιον ᾆσμα. Ἡ παραγωγὴ τούτου εἶναι ἀβέβαιος, ἂν καί τινες νομίζωσιν, ὅτι συγγενὲς εἶναι τοῦ, ὕμνος, ὡς Λεωνίδας ὁ Ταραντινὸς Ἐπιγρ. 80. καλῶν τὸν ποιητὴν Ἀλκμᾶνα «Τμηνητῆρα ὑμεναίων» ἴδε Φώτ. βιβλ. σελ. 987. εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς τοῦ Πρόκλου χρηστομαθείας· ἔσθ

Ὑμεναιόω, ῶ. Εἰς γάμου συνάπτω, συζεύγω, ὑπαιδρύω Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076. καὶ, 1112. Θεόκρ. 22, 179 Πλούταρ. γεμ. παραγγ. «Λόγον συνυμεναιοῦντα». 2) ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, γάμῳ συνάπτειν, ἢ, συνάπτειν γάμῳ καὶ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον· ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει ὑμεναιοῦν, ᾄδειν τὸν ὑμέναιον· καὶ οὕτω φέρεται παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 552. «Ὅτ' ἀμφὶ λεχος τὸν ὑμέναιον ἰότατι γάμοισιν». 3) τροπ. συνδέω, συνάπτω. Πλούτ.

Ὑμενήϊος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὡς θεοῦ τῆς χαρᾶς. Ἀνάλ. 2, σελ. 517.

Ὑμένινος, ίνη, ινον (ὑμήν). Δερμάτινος, ἐκ δερμάτων συγκείμενος.

Ὑμένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑμήν.

Ὑμενοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὑμήν, εἶδος). Ὁ ὑμένος, δέρματος εἶδος ἔχων, μὲ ὑμένα ὅμοιος, Ἀριστοτέλης.

Ὑμενόπτερος, ὁ, ἡ (ὑμήν, πτερόν). Ὁ ὑμενοειδῆ πτερὰ ἔχων, ὡς π. χ. ἡ νυκτερὶς, ὁ τέττιξ κ. τ. τ.

Ὑμενόστρακος, ὁ, ἡ (ὑμήν, ὄστρακον). Ὁ ὑμενώδες ὄστρακον ἔχων. «Ποτήριον ὑμενόστρακον, λεπτότατον ὡς ὁ ὑμήν. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ὑμενόω (ὑμήν). Μεταβάλλω εἰς ὑμένα, εἰς δέρμα, ἐγκλείω εἰς δέρμα. Παθ. γίνομαι δέρμα.

Ὑμενωδης, ες, ὁ, ἡ, συνηρημ. ἀντὶ τοῦ, ὑμενοειδής. «Ἔνδυμα ὑμενῶδες· = αὐτήρειον. Σχολ. Πλάτ. σελ. 38.

Ὑμές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς.

Ὑμέτερονδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς ὑμέτερον, ἐξυπακουομ. τοῦ, οἶκον, εἰς τὴν οἰκίαν σας, Ἰλ. Ψ, 86. ἐκ τοῦ

Ὑμέτερος, έρα, ερον (ὑμεῖς). Ἰδικός σας· τὸ Λατ. vester. Ὅμ «ὑμέτερος ἑκάστου θυμόν», τὸ θάρρος τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἐσᾶς, Ἰλ. Γ, 227. καὶ, «ὑμέτερος αὐτὰν θυμόν», Ὀδ. Β, 138. «τὸ ὑμέτερον», ἐξυπακμ. τοῦ, μέρος, ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ μέρος σας, Ἡρόδ. 8, 140. 1. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σός, Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 119. 627. ἴδε καὶ, ὑμός.

Ὑμήν, ένος, ὁ. Δέρμα λεπτόν, φλοιός, κάλυμμα, χιτών, τὸ λεπτότατον δέρμα ὡς ἡ φλοιὸς, ἢ ἡ τσίπα τοῦ κρομμυδίου. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, ὕω, ὕσω· ὡς ὑγρόν τι δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἀλλὰ τὸ, ὑμήν, καθόλου εἶναι λέξις νεωτερική, καὶ λέγεται ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ ὑμάτος, ἀλλὰ καὶ «ὑμὴν περικάρδιος, καὶ, περιτόναιος», παρ' Ἱπποκράτ. Ἴσως προκύπτει τὸ, ὑμήν, ἀπὸ τοῦ, ὑφαίνω, ὑφάνω, σημαῖνον πᾶν ὕφασμα· καὶ τῳόντι παρ' Ἀθην. λέγει ὁ Εὔβουλος (σελ. 562.)· «Λεπτοὶ νήτονες ὑμένας· λεπτὰ ὑφάσματα, ἱμάτια. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. «Ἀμέσταν, ὑμένα Αἰολεῖ»· ὁ αὐτὸς ἔχει «Τμένιον, λεπτόν· καὶ «Τμινον, τὸν ἀμύλινον· καὶ «Ἀμινον, τὸν ὑμέναιον· καὶ «Τμενώδες, λεπτόν, ἀερειδὲς· καὶ «Τμι, εἶδος ἐνδύματος· καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ὑμήν, = ἀμήν, ἀμενὴς, ἢ τοὐλάχιστον τὸ, ἀμνίον, = ὑμένιον, καὶ, ὑμνίον, Αἰολικ. Παρὰ Κλήμεντι Παιδαγ. 2, φέρεται «Τῶν ὑμενίων (εἰς χειρογρ. ὑμενίων) τῶν περιόπτων τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα ἱμάτια ἔχοντα ζωΐα ἐν τῇ πορφύρᾳ.

Ὑμήν, ένος, ὁ, Hymen. Ὁ θεὸς τοῦ γάμου, καὶ, Ὑμέναιος, λεγόμενος. 2) ὡς τὸ, ὑμέναιος, τὸ τοῦ γάμου τραγῳδίον. (πιθαν. ἐκ τοῦ, ὕω, γύω.) [τὸ υ φιλὸν μακρὸν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1742. Θεόκρ. 18, 58. Κατουλλ. 62. Ὀβ. Ἡρ. 12, 137. ἀλλὰ καὶ βραχύ, Ὀβ. Ἡρ. 6, 44. 45. 9, 134. 14, 27.]

Ὑμήναξ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ὑμέναιος, Σαπφὼ, Λειψ. 73. σελ. 80. Παρβλ. Ἑρμόν. Στοιχ. Μετρ. σελ. 28. καὶ εἰς ἀν. ἐπίγρμ. παρὰ Letronne, Journ. des Sav. 1828. Μάρτ. p. 184.

Ὑμήν, καὶ, ὑμήν, ἀντὶ τοῦ, ὑμετέρα. Ἰλ. Ε, 489. Ν, 815. ἴδε ὑμός.

Ὑμήττιος, ία, ιον. Ἰδιος τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ὑμηττίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλ. τοῦ ὑμήττιος, Νίκ. Ἀλ.

Ὑμηττός, ὁ, Hymettus. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὸ μέλι καὶ τὰ μάρμαρά του περίφημον. Νίκ. Ἀλ. 446 καὶ διὰ δύο μμ γραφόμ.

Υ̓́μμας, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, ὑμᾶς· ὡς καὶ τὸ, ὔμμες, ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4, 10.

Υ̓́μμε, παλ. Αἰολικ. Δωρ. καὶ ἐπικ. αἰτιατ. τοῦ, ὑμεῖς. Ὅμηρος.

Υ̓́μμες, παλ. Αἰολικ. Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς, Ὅμηρος.

Υ̓́μμι, ὔμμιν, παλ. Αἰολικ. Δωρικ. καὶ ἐπικ. δοτ. τοῦ, ὑμεῖς, ἀντὶ τοῦ, ὑμῖν. Ὅμ.

Υ̓́μμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ, ὑμός, ὑμέτερος.

Ὑμναγόρας, ὁ, ἡ (ὕμνος, ἀγορεύω). Ὁ ψάλλων ὕμνους, Ἀνάλ. 2. σελ. 518.

Ὑμνέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω, Ἡσιόδ. ἔρ. 2.

Ὑμνέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὕμνος). Ἐπαινῶ, εὐφημῶ, ἐξυμνῶ, πολλάκις εἰς τοὺς ὕμν. τοῦ Ὁμ. καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 11, 33. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ. σπάνιστα ἀπαντῶμενον· μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ. Κυν. 1, 8. «Θεοὺς τὸν γάμον (τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος) παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι, ὕμνους ᾄδω. Ἡσιόδ. ἔργ. «Σφέτερον πατρὸς ὑμείρουσαι· ᾄδουσαι, εὐλογοῦσαι. «Τιμᾶν τοὺς θεούς». Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8, 1, 8. ἐξαίρ. δὲ ὑμνων ἐγκωμιάζω. β) ὑμιλῶ, λέγω, διηγεύμαι, ἱστορῶ, ἐξαίρ. ἐπαναληπτικῶς διηγοῦμαι, τὸ ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, θρυλλῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 26. «Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον· τὴν θρυλλουμένην, λεγομένην. Πλάτ. Πολ. 2. «Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη· λέγουσι πάντες. Valck. Φοιν. 441. Ἐτυμ. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 297. D. οὕτω καὶ Ξενοφ. 4, 2, 33 «Πάντες ὑμνοῦσιν ὡς ψεύσηται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο· λέγουσι, διηγοῦνται. γ) Κατ' ἀντίφρασιν δὲ ἀντὶ τοῦ, κακολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, βλασφημῶ, μέμφομαι, ὀδύρομαι. Αἰσχυλ. «Τμνεῖ ὑπ' ἀστῶν φοιτιρίοις πολυρρόθοισιν». Εὐρ. Μηδ. 423. «Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν». Πλάτ. Πολ. 1, σελ. 329. B. «Καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον». Σοφοκλ. Ἰλ. «Χθονὸς τῆσδε τὰ, ὑμνήσεις κακά». Ruhnk. Τιμ. σελ. 262. 2) ἀμετρότ. ᾄδω, ψάλλω, τραγῳδῶ. Πλάτ. Πολ. 5, 11. ἔνθ. Ἀστείου. (Τὸ υ φιλὸν παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐνίοτε λαμβάνεται βραχύ, Πορτ. Εὐρ. Μηδ. 441.)

Ὑμνηπολέω, ῶ. Περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρέφομαι, καταγίνομαι εἰς ὕμνους, ὕμνους συνθέτω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑμνηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος, ὁ κάμνων ὕμνους, ᾀσιδοπόλος, ποιητὴς ὑμνων.

Ὑμνήσιος, ὁ, ἡ· παρ' Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 12, 5. = ὑμνητός.

Ὑμνησις, εως, ἡ (ὑμνέω). Τὸ ὑμνεῖν, ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν

Ὑμνητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ὑμνητὴς, οῦ, ὁ (ὑμνέω). Ὁ ὑμνῶν, ὅστις ὑμνεῖ, ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει καθόλου δὲ, ἀοιδὸς, ψάλτης· ὅθεν

Ὑμνητήριος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑμνητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὕμνον, ἢ εἰς τὸ ὑμνεῖν ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ὑμνητός, ἡ, όν. ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ, ὑμνέω. Ἄξιος ὕμνου, ἢ ὑμνήσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ὕ-

μνησέ τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑμνήσῃ τις. Πινδ. Πύθ. 10, 24 11, 93.

Ὑμνήτρια, ἡ καὶ, ὑμνητρίς, ίδος, ἡ· Ἑλλην. τοῦ, ὑμνητήρ, ὑμνητῆ. Ἡ ὑμνοῦσα, ὕμνους ᾄδουσα. Πολυδ.

Ὑμνιάω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1305.

* Ὑμνίον, τό, = ὑμνίδιον, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, ὑμνίδιον, ὑποκορ. τοῦ, ὕμνος.

Ὑμνογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὕμνους γράφων, ἡ γράφουσα.

Ὑμνοδότειρα, ἡ. Ἡ τῶν ὕμνων δότειρα. Ὀρφ. Ἑλλην. τοῦ

* Ὑμνοδότηρ, τῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ὕμνους, ποιητ.

Ὑμνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ ὕμνους συντιθείς, ὅστις συνθέτει ὕμνους, ὑμνοποιός, ποιητής. Μελέαγρ. 1, 44 123, 16. 129, 4. παρβ. Ἰάκ. Ἀνδ. Παλ. σελ. 42.

* Ὑμνόθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐξ ὕμνων καὶ ἀσμάτων συντεθειμένος.

Ὑμνολογέω, ῶ (ὑμνολόγος). Ὕμνους λέγω, ᾄδω, ἐγκωμιάζω, εἶμαι ὑμνολόγος· ὅθεν

Ὑμνολογία, ἡ. Τὸ ὕμνους λέγειν, ψάλλειν, ᾠδή, ἔπαινος, ἐγκώμιον. Χρυσόστ.

Ὑμνολογίζω, = ὑμνολογέω· ἐν Mart. Capell.

Ὑμνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕμνους λέγων, ψάλλων, ὑμνῳδός, ἀοιδός, ψάλτης, ἐγκωμιαστής. Ἰμερ.

Ὑμνοποιέω, ῶ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕμνους ποιῶν, ποιητής, = ὑμνοθέτης. Εὐριπ.

* Ὑμνοπολέω, = ὑμνηπολέω, ἐκ τοῦ

Ὑμνοπόλος, ὁ, ἡ, = ὑμνηπόλος.

Ὕμνος, ὁ. Ἰδέα, τραγῳδίαι. Ὀδ. Θ, 429. «Δειτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων· περιφραστικῶς τὸ, «Ὕμνον ἀοιδῆς» ἀντὶ τοῦ, ᾠδήν, ἢ ὕμνον, ὡς ἀντὶ τὸ τῆς συνηθείας «Τραγῳδίαν, ἢ τραγῳδίαν· ἀλλ' εἰς τοὺς ὕμνους τοῦ Ὁμρ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 659. ἀντὶ τοῦ, ἐμμέτρων λόγων, ᾠδήν, ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας. 2) ποιητικὸν ἢ ἐπαινετικὸν τραγῳδίαν, ἐγκώμιον, συνήθ. ᾠδὴ εἰς θεόν, ἢ εἰς τιμὴν θεοῦ, ἥρωος, Πίνδ. «Ὕμνους θεοῖσι. Πλούτ. Πολιτ. 10, 7. ποτὲ μὲν εἰς ἔπιν. εἴδος, ὡς οἱ Ὁμηρ. καὶ Ὀρφικοὶ ὕμνοι· ποτὲ δὲ εἰς λυρικόν, ὡς ἐκεῖνοι τοῦ Πινδάρου, οἵτινες ἐψάλλετο συνήθ. μὲ τὴν λύραν χωρὶς χορόν, Boeckh Πολ. Δεῖπν. σελ. 559. 3) κατ' ἐξοχὴν, ἐγκώμιον. 4) Ἐρμῆς· ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἔχει· «ὕμνος, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους ἐρημώδους. 5) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὕμνος, χρησμὸς λόγιος καὶ ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περιηγ. στίχ. 481. λέγει· «Εὐριπίδης (Ἰων. 6.) δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοεῖ τὸν ὕμνον δίδωσιν· ἔνθα τὸ, ὑμνῳδεῖν, ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τιθησιν. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ λέξις καὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ τὸ, ὑμνεῖ, ἀντὶ τοῦ, κακολογεῖ, ὕβρις· οἷον παρ' Εὐρ. Μηδ. 427. «Ἐπεὶ σὺ τάχ' ἂν ὕμνοις ἀρσένων γένυσιν· ἀντὶ τοῦ, αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις. (ἐκ τοῦ, ὕω, ὕδω, ὑδέω, ᾄδω. παρακ. παθητ. ὕμαι, ὕμνο· δύναται δὲ νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ, ὑμήν, γεν. ὑμένος, καὶ συγκοπ. ὕμνος· διότι καὶ τὸ, ὑμήν, ἐκ τοῦ ὕω, ὕδω, ἢ ὕφω, παράγεται.) ὅθεν

Ὑμνῳδέω, ῶ (ὑμνῳδός). Ὕμνον ᾄδω, εἶμαι ὑμνῳδός, Ὁμ. Ὑμν. 1, 761. 2) = χρηπμῳδέω.

* Ὑμνῳδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὕμνων.

Ὑμνῳδία, ἡ (ὑμνῳδέω). Ἡ τοῦ ὕμνου ᾠδή, τὸ ψαλτήριον τοῦ ὕμνου. 2) ψαλμῳδία, τραγῳδίαι.

Ὑμνῳδογράφος, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ὑμνογράφος. Ἰώαννη. εἰς Μακκαβ. 18.

Ὑμνῳδός, ὁ, ἡ (ὕμνος, ᾠδή). Ὁ ὕμνους ᾄδων, ὑμνολόγος. 2) = χρηπμῳδός.

Ὑμός, ἡ, όν· Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰδικός σας, ἰδική σας, ἰδικόν των. Ὁμηρ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς τὸ, ἐξῆς, ἑξῆς, ἑξῆσ. παραβλ. ἁμός.

* Ὑμός, ἡ ὑμή, ὁ, ἴδε ὑμα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ν.

* Ὑν, αἰτιατ. τοῦ, ὗς, Ὀδυσ.

Ὑνις, ἡ, ὕνις, εως, ἡ· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. 3, 282. ὕνις, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ὕνη, ἡ ὕνη, ης. Τὸ τοῦ ἄρότρου σιδήριον, τὸ τέμνον τὴν γῆν· ὑνίσει, τό, εἰ. τὴν συνήθειαν. Πολυδ. 2. «Τὸ δὲ ἀρόσιν, σιδήριον, ὕνις, ὡς τὸ ἄροτρον, τύμμηκ. Ὁ Πρόκλος ἔχει· «Τνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτρῷ σχίζον τὴν γῆν. Ἰδε. Ἀνδ. Παλ. σελ. 147. 254. 284. Ὁ Πλούταρχ. Συμπ. 4, 5. διηγεῖται ἀστεῖόν τι περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως· «Τὴν δὲ ὖν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι (παρ' Αἰγυπτίοις) λέγουσι· πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὄρυγῆς (ὃς φησι) τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔδειξε, καὶ τὸ τῆς ὕνιος ὑφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοὔνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὑός. (Κατὰ τὸν Σουΐδαν Τ, 3 σελ. 530. εἶναι καὶ ἐκ τοῦ τύπου, ὕνις, ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἀλλ' ἐναντιοῦται ὑπὸ Φιλ. Θεσσ. 14, 3.)

* Τνομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ πολεμῶν, μαχόμενος μὲ τὸ ὑνίσιον.

Τνος, ὁ, ἑπταλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἶνος, ἡ ἰνός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τνες, πῶλοι ἢ ἐν τῇ γαστρὶ νεοσσοὶ πρὶν κυηθῆναι· καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. Νῦνιοι γὰρ λέγονται οἱ κολεβοὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕνιοι, λέγονται. Ὁ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 6, 24. ἀντὶ τούτων, γόνιος, ἔχει· ἔνθα ἴδε καὶ διαφωνίαν περιγραφήν.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ο.

Ὑοβοσκός, ὁ (ὗς, βόσκω). Ὁ τὰς ὗς βόσκων, συβώτης, χοιροβοσκός.

Ὑοβότης, ου, ὁ = ὑοβοσκός.

* Ὑοειδής, ὁ, ἡ (ὗς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χοίρου, ὅμοιος μὲ χοίρον· «ὀστοῦν ὑοειδές, κάκκαλόν τι, τὸ σχῆμα ἔχον τοῦ Τ, μὲ δύο πτερύγια, εἰς τὸν λάρυγγα. 2) τροπ χοίρειος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χοίρων, ῥυπαρός, κακοήθης.

Ὑομυσία, ἡ (μῦσα, ὗς). Ἡ τοῦ χοίρου μυσή, χοίρειον τραγῳδίαι· χοιρωδία, ὑφδία. Ἀριστοφ. Ἱππ 986.

Ὑοπόλος, ὁ, ἡ (ὗς, πολέω). Ὁ περὶ τοὺς χοίρους πολῶν, ἀναστρεφόμενος, ὑοβοσκός, συβώτης. Πολυδ.

Ὑόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα, ὗς), Μὲ πρῶραν, ἥτις εἶναι εἰς τὰ ἔμπροσθεν γυρισμένη, ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου· ἐπίθ. ἑνὸς πλοίου τῆς Σάμου· ἐξ ὧν Σάμαιναι· ὅθεν «Τόπρωροι ναῦς τὸ σίμωμα. Πλουτ. Περικλ. 26. ὅπου πρὸ τοῦ Κορακ ἀτελῶς ἔσχασεν ἐφυσῶς «Τόπρωρος, Ἡρόδ. 3, 59. λέγει περὶ αὐτῶν τῶν πλοίων· «Νηῶν καπρίοις ἐχρυσέων τὰς πρώρεις.

* Τός, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ υἱός, ἀχρηστεύ. Lob. Φρύν. σελ. 40.

* Τός, γενικ. τοῦ, ὕος, Ὅμηρος.

Τσειρις, εως, ὁ, Εἶδος φυτοῦ. Πλιν.

Τσκυαμάω, ῶ. Τσκύαμον τρώγω, ὅ ἐστι μαίνομαι Φώτιος ἐκ Φερεκράτους «ὑοσκυαμᾶς ἀνὴρ γάρων», ἐκ τοῦ

Τσκύαμος, ὁ, (ὗς, κύαμος). Πόα τις μανιώδης καὶ κορωτική, τῆς ὁποίας ὅταν φάγῃ τις, ἢ πίῃ τὸν ζωμόν, γίνεται ὡς μεθυσμένος καὶ παράφρων. Στρεφ. Οἰκον. 1, 13. «Πῶς ἀργύριον αὐτῷ ὠφέλιμον εἴη, εἰμή γε καὶ τοὺς ὑοσκύαμον καλουμένου χρήματα εἶναι φήσομεν, ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παραπλήγες γίνονται. Πλίν. 25, 4. Ὁ Διοσκορ. 4, 69. περιγράφει τούτου τρία εἴδη, τὰ τοῦ Λινναίου Hyoscyamus niger, albus, et aureus.

Τοστασία, ἡ. Ἡ τῶν ὑῶν στάσις, συοφόρβιον.

Τοστάσιον, τό, = συοφορβεῖον. Σταῦλος τῶν χοίρων.

Τοφορβεῖον, τό (ὑοφορβός). Σταῦλος, ἀχούρι τῶν χοίρων.

* Τοφόρβιον, τό. Ποίμνη, ἀγέλη τῶν χοίρων.

Τοφορβός, ὁ (φέρβω). Χοιροβοσκός.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Π.

Ὑπαγαναχτέω, ῶ (ἀγανακτέω). Ἐπί τι ἀγαναχτῶ. 2) ὀλίγον τι ἀγαναχτῶ.

Ὑπαγαπάω, ῶ (ἀγαπάω)· παρ' Ἰωαννῃ. 12, 4, 6. ἔνθα πιθανῶς «Τπεραγαπάω γραπτέον· κυρίως δὲ, ὀλίγον, κρυφίως ἀγαπῶ.

Ὑπαγγέλλω (ἀγγέλλω). Κρυφίως ἀγγέλλω, μηνύω, εἰσποιῶ, λέγω, προάδω, διαβάλλω, συκοφαντῶ.

Ὑπάγγελος, ὁ (ἄγγελος)· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 839. Ὁ ὑπ' ἀγγέλου μηνυθείς, καλεσθείς. «Ἦκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος· μὲ ἐκάλεσαν, μὲ ἐμήνυσαν ἀνωθεν, καὶ ἦλθα.

Ὑπάγγελτος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαγγέλλω. Κρυφίως ἀγγελμένος, ἐγνωσμένος, φανερωμένος, διαβεβλημένος, προδομένος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.

Ὑπαγκάλιος· = ὑπάγκαλος. Σουΐδ.

Ὑπαγκαλίζω, Μ. ίσω (ἀγκαλίζομαι). Λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. Εὐριπ. Κύκλ. 496. «Φίλον ἄνδρα ὑπαγκαλίζουσα· κυρίως δὲ ἐνεργητ. σημαίνει τὸ, φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας· ὅθεν

Ὑπαγκάλισμα, τό. Ὅ,τι λαμβάνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅτι ἀγκαλιάζει τις, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀναγκαλίσματος, ἡ γυνή, ἡ ἐρωμένη. Σοφοκλ. Τραχ. 540. «Καὶ νῦν σὺ· οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα.

Ὑπάγκαλος, καὶ, ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας φερόμενος, τὸν ὁποῖον φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας· Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχαιολ. 7, 64. παρβλ. ὑπωλένιος.

Ὑπαγκώνιον, τό (ἀγκών). Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος προστεφάλαιον. Γαλην. ὡς τὸ Λατιν. Cubital ἢ Cubitus.

Ὑπάγνυμι, (ἄγνυμι). Ὑποκάτω τσακίζω, συντρίβω. Ὀππιαν. Ἁλ. 653.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ (ὑπαγορεύω). Τὸ ὑπαγορεύειν, ἐμπειρία, ὑποβήκη, συμβουλή. Ἰώσηπ.

* Ὑπαγορευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν, Σεξτ. Ἐμπειρ. Μαθημ. 8, 201.

Ὑπαγορεύω, Μ. εύσω (ἀγορεύω). Λέγω τι πρότερον, διὰ νὰ ἀκούσῃ αὐτὸ τις, καὶ νὰ τὸ γράψῃ, ἢ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς ἄλλον (Dicter, Γαλ.) Ξενοφ. Οἰκον. 15, 7. «Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα συνίστασθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. 2) δηλῶ, φανερόνω, κρυφίως εἰ δοποιῶ. 3) συμβατῶ, συμβουλεύω, μαθητεύω διδάσκω, ὁδηγῶ, ἑρμηνεύω, ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι· ἐξ ἐναντίας ἀποκρίνομαι. 5) ἐπί τι ἢ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὴν πρᾶξιν) λέγω. «Ἐλπίδα, πρόφασιν ὑπαγορεύειν. Στράβ. 1. ὑποβάλλω, ἐγχειρίζω, εἰς χεῖρας δίδω· προφέρω, αἰτίαν, ἀφορμὴν δίδω· δίδω νὰ καταλάβῃ τις. Παρ' Ἰσοκρατ. «Πρόσετε τοὺς ὑπειρημένους λόγους· ἀντὶ τοῦ, προειρημένους.

Ὑπαγορία, ἡ· ὡς τὸ, ὑπαγόρευσις. Ἡ συμβουλή, Δωρ. ἀντὶ, ὑπηγορία, Lobeck. Φρύν. σελ. 702.

Ὑπάγροικος, ὁ, ἡ (ἀγροικος). Ὀλίγον ἀγροικος, ὀλίγον χωριάτης. Λατ. subrusticus.

Ὑπάγρυπνος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον ἄγρυπνος. Ἱππκρ.

Ὑπάγω. Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.) μεταβ. Ἄγω, φέρω ὑποκάτω. Ἰλ. Π, 148. »Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.« ἀντὶ τοῦ, ἤγαγεν ὑπὸ ζυγόν· ἔβαλεν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ψ, 291. λέγεται ἔτι καὶ »Ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους.« Ὀδ. Ζ. 73 — β) φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποβάλλω, ὑποτάττω· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Ὑπαγμένοι, ἀντὶ ὑπηγμένοι, δοῦλοι, ὑπουργοί.« »οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χεῖρας τὰς ἐμάς.« Ἡροδ. 8, 106. ἀλλὰ καὶ, φέρω ἕνα κατάδικον ἐμπροσθεν εἰς τὸν ὑψωμένον θρόνον τοῦ κριτοῦ, ὥστε νὰ στέκεται κατώτερα παρὰ τοῦτον· παραβλ. ὑπό, Γ. 1. καὶ ἐντεῦθεν, »ὑπὸ δίκην ἄγω«, εἰς δίκην ἐνάγω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον. Ἡροδ. 6, 72. 82. Θουκ. 3. »Ὑπάγειν εἰς δίκην.« Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 17. »τοὺτων ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύονταν,« καὶ μετὰ γενικ. 1, 3, 12. »Ὑπαγόμενος θανάτου διὰ τὴν προδοσίαν, κατηγορούμενος, ἐγκαλούμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὡς αἴτιος θανάτου Ἡρόδοτ. 9, 64. »Ὑπαγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον· ὑπὸ δίκην ἦγον· οὕτω καὶ »Ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους« καὶ »Ὑπάγειν δικαστηρίοις« καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 9, 18. »Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι.« καὶ »Τοὺς ὑπαγομένους εἰς ἡμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι. ἀλλὰ καὶ, ὑπάγειν, ἁπλῶς, χωρὶς τινα ἄλλην προσθήκην. — γ) ἄγω, φέρω, ὁδηγῶ εἰς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ πρός τι, ὡς τό, Γαλ. amener. συνήθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, κρυφίως ἐλεύω, φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ εἰς τὰ θελήματά μου. μετ' ἀπάτης εἰπεῖν. Wesseling. Ἡροδ. 9, 94. Εὐρ. Ἀνδρ. 428. Πλούτ. εἰς Σόλ. 8. Ἀππιαν. Πόλ. πολ. 3, 37. ὡς τὸ Λατ. inducere. Κατὰ μέσ. διάθεσ. ἔχει καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν, τοῦ νὰ ζητῇ τις ὠφέλειαν διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ φέρῃ, ν' ἀποπλανήσῃ τὸν ἄλλον· Ξενοφ. Ἀν. 2, 1, 13. »Ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι· καὶ, 4. 2. »νῦν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν.« 2) σημαίνω ὑποκάτωθεν, ἐνβάλλω· »Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὗπαγε Ζεύς.« ὅθλ. ὑπεξῆγε, Ἰλ. Λ 163. — β) φέρω πρὸς τὰ κάτω· κοιλίαν, γαστέρα ὑπάγειν, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτίου· Lobeck Φρύν. σλ. 308. ἐντεῦθεν ὅρα λέγει ἡ συνήθεια· »τὸν ὑπάγει ὑποκάτωθεν,« ἀντὶ τοῦ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας. Ὁ Ἱπποκρ. λέγει καὶ οὐδετ. »κοιλία ὑπάγουσαν, ἀνοικτὴ κοιλία, ἔχουσα κίνησιν, ὑποχώρησιν. — Β) ἀμεταβ. κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀπομακρύνομαι, διάγω μεμονωμένην ζωήν· »ὑπάγω, φρένα τέρψασα,« Θεογν. 9, 17. ἐπὶ στρατεύματος, ἀποσύρομαι, Ἡροδ. 4, 120. 122. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυν. 10. 4. »Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον« ἀντὶ τοῦ, κρυφίως, ἐλαφρά, χωρὶς θορύβου ἄγειν τὰς κύνας. 2) προάγω, προπορεύομαι, προχωρῶ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν πορεύομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 29. »Τοὺς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο.« Ἀριστοφάν. Νεφ. 1298. »Ὑπαγε, τί μέλλεις;« ἀντὶ τοῦ, πορεύθητι. »ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ,« Ἀριστοφ. Ἀντωνῖν. 9, 29. »Ὑπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε.« Ἰωαν. Εὐαγγ. 14, 4. »Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ἥτις μεταχειρίζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄγω· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διάκειμαι, ἢ ἔχω, οὐδέτερ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξακολουθῶ, τρέχω τὸν δρόμον μου. Ἡ χυδαία φωνὴ λέγει κατὰ παραφθορὰν καὶ ἀφαίρεσιν ἔτι »Πάω, πάγω, παγαίνω, καὶ, πηγαίνω.

Ὑπαγωγεύς, έως, ὁ. Ἀγγεῖον, σκάφη, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ πρὸς οἰκοδομὴν πηλός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1149. κατὰ τὸν Σχολιαστήν, καὶ ἐργαλεῖόν τι οἰκοδομικόν, ξυστήρ, ἢ σιδήριόν τι, οἷον πτυΐδιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κονιάται· ἄλλοι δέ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, τινὲς δὲ αὐτὸ παρεξυστὸν λίγουσι, μυστρί ἢ μησιρί. 2) τιμωρητικόν τι ὄργανον. 3) κινητικόν τι ξυλάριον εἰς τὰ χορδότονα μουσικὰ ὄργανα, ὑπὸ τῶν χορδῶν τιθέμενον, διὰ νὰ δίεχωσι ἀναλογικῶς ἀπ' ἀλλήλων· τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ὑποβολεύς, λέγεται. Θέων μαθημ. Πλάτ. 16. καὶ Πτολεμ. Ἁρμ. 1, 8. ἐνθεόμως »Ὑπαγώγιον, τόα· κεῖται· ἴδε ἔτι καὶ, Σουΐδαν.

Ὑπαγωγή, ἡ (ὑπάγω). Τὸ ἄγειν, φέρειν ὑποκάτω, ἔνδον, μέσα ἢ πρός τι, τὸ φέρειν εἰς τὰ ὀπίσω, ἀδηγία, φόρτιμον. Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 12. »Πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου.« 2) Ἀπάτη, πανουργία, ἐξαπάτη, τὸ φέρειν τινὰ πανοῦργος πρὸς ἑαυτόν. Δημοσθέν. 3) Ἐπαναχώρητις, ἀναχώρητις, ἐπιστροφή, (retrait) φυγή. Θουκυδ. 3. 97. »Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαὶ· διώκοντες καὶ διωκόμενοι, ἤτοι ἐπαναχωροῦντες. 4) »Κοιλίας ὑπαγωγή·« ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάῤῥοια. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 6, 29. »Ὀχεῖα ἐξ ὑπαγωγῆς·« ἢ ἐν τῷ φεύγειν γιγομένη, ἤτοι ἐν τῷ κινεῖσθαι, πορεύεσθαι.

*Ὑπαγωγίδιον, τό, καὶ

*Ὑπαγώγιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, ὑπαγωγεύς.

Ὑπαγωγικός, ή, όν. Κατεταμένος, κατὰ μῆκος τανυσμένος, πολλὰ σημ. Schaef. Dion. περὶ συνθ. σελ. 34. »Περίοδον ὑπαγωγικὴν καὶ πλατεῖαν· τὴν ἐκτεταμένην, τανυσμένην καὶ μακράν· αὐτὴ δὲ κεῖται κατωτέρω.« »Τὰ ἐν καὶ ὑπαγωγικὴ ἐκ παρελλήλου τοῦ, περιῤῥέοντα.

Ὑπαγωγός, ή, όν (ὑπάγω). Ὁ ὑποκάτω ἄγειν δυνάμενος, ἁδηλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κινῇ, καθαρίζῃ τὴν γαστέρα, κινητικός. »Κοιλίας ὑπαγωγός.«

Ὑπᾴδω, (ᾄδω). Ψάλλω, ᾄδω ἐπίτι. 2) ἠσύχως ᾄδω. Ὁ Πολυδεύκης ἔχει ὡς συνώνυμα τά, προᾴδειν, ἀᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν.

*Ὑπαείδω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπᾴδω· (εἰς τὴν ἄρσιν τὸ α, εἶναι εὔχρηστον καὶ ἀντὶ μακροῦ.)

*Ὑπαέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ). Εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἀέρα, ζῶν εἰς τὸν ἀέρα. Αἰλιαν. ζ. ἰδιοτ. 8, 26.

Ὑπαί, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπικ. ἀντὶ τῆς, ὑπό· ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

Ὑπαιάζω, μέλ. ἄξω (αἰάζω). Ὀλίγον, ἢ ἐπί τι αἰάζω, στενάζω.

*Ὑπαιδείδοικα, ἐπ. παρακμ. τοῦ, ὑποδείδω, ἀντὶ, ὑποδέδοικα. Τμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ 165.

Ὑπαιδέομαι, μέλ. ἑσομαι, μετὰ διπλ. αορ. παθ. ὑπηδέστην, καὶ μέσ. ὑπηδεσάμην (αἰδέομαι). Ὀλίγον αἰδοῦμαι. »Ὑπαιδεσθαι τινά· ὀλίγον τι αἰδοῦμαι, σέβομαι, ἐντρέπομαί τινα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 20. »Ὑπηδεῖτο αὐτόν, ὥσπερ εἰκός, πρεσβύτερον.«

*Ὑπαιετός, ὁ (αἰετός). Εἶδός τι αἰετοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ὑπαιθα, ἐπιῤῥ. (ὑπό, ὑπαί). Κατ' εὐθύ, εἰς τὸ ἴσω, καὶ ἀντιπρύ, καὶ ἔμπροσθεν, κατ' ὀρθόν· »τὸ δ' ὑπαιθα λιάσθη,« Ἰλ. Ο, 520. »νῦθα ῥέουσι,« Ἰλ. Φ, 271. ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντος· »ἡ δὲ δ' (πέλεια) ὑπαιθα φοβεῖται,« Χ, 141. παρβλ. 143. »ἴδυς πέτεται, πατὰ κατ' εἰθεῖαν ἀπ' αὐτόν. 2) ὡς Πρόθετ. μετὰ γενικ. ὑποκάτω. Ἰλ. Σ, 421. καὶ μὲν ὑπαιθα ἅπαντος ἐποίπνυον· εἰς τὸ πλάγιον, πλαγίως τινός· »ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεύγων,« Ἰλ. Φ, 253. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 785.

Ὑπαιθριάζω, μέλ. άσω (αἰθριάζω). Εἶμαι εἰς αἰθρίαν, εἰς ὑπαίθριον τόπον, εἰς ἀσκέπαστον οὐρανόν. Συνέκ. σελ. 361.

Ὑπαίθριος, ὁ, ἡ (αἰθριος) ὡς τὸ ἑπόμ. Ὑποκάτω εἰς αἰθριον, ἀσκέπαστον οὐρανόν· Πίνδ. Ὀλ. 6, 104. Ἡροδ. 2, 62. 7, 119. παρ' Εὐρι. καὶ τριακατάλητον· παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 251.

Ὑπαίθρος, ὁ, ἡ (αἰθήρ). Ὁ ὑπὸ αἰθραν ὤν, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν ἐξαστερίαν τοῦτέστιν, εἰς ἀνοικτὸν καὶ μὴ ὑποστεγὴν τόπον, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 5, 10. »Σκηνοῦσιν ἐν ταῖς στέγαις οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι σκηνοῦμεν ὑπαίθριοι« ἔξω εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὡς στέγην τὸν οὐρανὸν ἔχοντες· καὶ ἐντεῦθεν »Ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ὑπαίθριον, ἔξω εἰς τὸν κάμπον, εἰς ἐλεύθερον καὶ μὴ ἐσκεπασμένον τόπον· ὡσὶ ὑπαίθριον, ὁ ἐλεύθερος ἀήρ, ὁ ἀσκέπαστος, ἀστεγος οὐρανός, πεδίον, κάμπος· »Ὑπαίθριοι πόλεμοι« οἱ εἰς τοὺς κάμπους γινόμενοι. »Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, πράξεις.« Ξενοφ. Οἰκ. 12, 1. Ἀπομν. 2, 1, 6. Οἰκ. 7, 10. »Ὑπαίθρια ἔργα· τὰ γινόμενα ἔξω εἰς τὰ πεδία, ἤτοι εἰς τοὺς κάμπους καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἔξω τοῦ οἴκου. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἄγιν, »Ὑπαίθριε μανίαν· ἡ σφοδρά, ὅτε ὁ μαινόμενος δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ διάγει ἔξω εἰς ὑπαίθριον τόπον. Παρὰ Πολεμικ. ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πολυβίου λέγονται »Ὑπαίθρια· τὰ ἐλεύθερα πεδία, οἱ κάμποι, ἐξ ἐναντίας τοῦ, φρούρια, ἢ ὀχυρούς τόπους, τοὺς ὁποίους κυριεύετις διὰ δυνάμεως ἢ νίκης· καὶ ἐντεῦθεν »Ἀντιποιεῖσθαι, κρατῆσαι, ἐκχωρεῖ τῶν ὑπαίθρων« καὶ »Ἡ ἐν ὑπαίθροις οἰκονομία, εἰς ὕπαθρα πρῶτον ἐξελιλυθώς« ἄρα, πεδίον, κάμποι, τόπος ἀνοικτός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Στρατόπεδον.

Ὑπαΐδω, (αἴδω) ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποκαίω. Σοφοκλ. Τρηχ. 1210.

Ὑπαικάλλω, (αἰκάλλω) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὑποταίνω.

*Ὑπαινεσία, ἡ (αἰνέω). Συναίνεσις, ἀποδοχή, ἐνθάῤῥυνσις. ἀμφ.

Ὑπαινίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· Μ. ξομαι· μέσ. ἀπιθ. (αἰνίσσομαι). Σκοτεινῶς ἢ μακρόθεν αἰνίττομαι, σημαίνω, δίδω νὰ καταλάβητις, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, παραδηλόω. Δημοσθέν. μετὰ αἰτιατ.

*Ὑπαιρέω, Ἰων. ἀντὶ, ὑφαιρέω, Ἡροδ.

Ὑπαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.). Ἠσύχως, ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἴρω, σηκόνω.

*Ὑπαισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι αἰσθάνομαι, κρυφίως καταλαμβάνω. Ἀριστοτέλ. Ἐπιστ. 2, 5.

Ὑπαΐσσω, Μ. ἴξω (αἴσσω). Πηδῶ, ὁρμῶ κάτω, ὑπάγω ταχέως κάτω· μετ' αἰτ. »Ὑπαίξει φρῖκα« (τὴν ἐπιφάνειαν) Ἰλ. Φ, 126. ποιητ. 2) Ὑποκάτωθεν ὁρμῶ ἔξω, ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν ταχέως· Ἰλ. Β, 310. »Θωμοῦ ὑπαίξας· ὑφορμήσας, ὑπὸ τοῦ βωμοῦ ἀνορμήσας. (Τὸ παρὰ τοῖς Ἐπ. συνήθ. μακρὸν α, εἶναι Ἰλ. Φ, 126. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ.)

Ὑπαισχρος, ὁ, ἡ (αἰσχρός). Ὀλίγον τι αἰσχρός, ἢ ἀσχήμος. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπαισχύνομαι, παθ. (αἰσχύνω). Ὀλίγον τι αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Πλάτ. Λαχ. σελ. 179. C.

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὁ ὑπ' αἰτίᾳ ὤν, ὑπεύθυνος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 5. »Μή τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιοι εἶεν μήπως ἐμὲ τούτου ἕκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως φέρῃ ἐφ' ἑαυτὸν αἰτίαν τινά, μή πως φανῇ ἔνοχος αἰτίας καὶ ἐγκλήματός τινος, μήπως τὸν κατηγορήσωσιν εἴς τι. »Ὑπαίτιον εἶ-

και τοιόν· ὁ αὐτ. Ἀνομ. 7, 8, 5. »ἀποκρίσεως, ἣ λόγῳ τινὸς ὑπόχρεως εἶναι ἐνδέχεται μετὰ ταῦτα ἀντὶ τούτου ἢ ᾧ ὅτις αἰτίαν ἔχει, κεῖται διὰ τὸ ἁπλοῦν πρέπειν τὰ διὰ τῆ λογχριτμόν.

* Ὑπαιφοινίττω, ἐπ. αὐτί, ὑποφοινίττω, Νίκ.

Ὑπαιωρέω, ῶ (αἰωρῶ). Ὑποκάτω αἰωρῶ, χρεμῶ. Πλούταρχ.

Ὑπακμάζω (ἀκμάζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἀκμάζω, »Ὑπὸ ἐστὶν ὑπακμαζούσαις τῷ πυρίῳ. Αἰλιαν. παρὰ Σουϊδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὤφει.

Ὑπακοή, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, ὑποταφή, εὐπείθεια. Ν. Δ.

Ὑπακολουθεῖν, ἀντὶ τοῦ, ὑπακολουθεῖν.

Ὑπακουός, ὁ (ὑπακούω). Ὅττις ἠκουσεν ἀπό τινός τε. Ἀτολλών. 4, 381.

* Ὑπάκουσις, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, = ὑπακοή.

Ὑπακουστέω, οὕτως ἔχει ἐν Χειρόγραφοι τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 3, 56. ἐνθα αἱ Ἐκδόσεις, ὠτακουστέω, ἴχνευον, ὡς τό, ἀνηκουστέω, κ. τ. τ.

Ὑπακουστός, ὄθεν, ὑπακουστέω, ὑπακουστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπακούω. Πρέπει νὰ ὑπακουσθῇ, νὰ ἐννοηθῇ.

Ὑπακούω, μέλ. οὐσομαι, σπανιώτ. οὔτω (ἀκούω). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἀκούω τὸν λόγον τινός· »ἢ δ' ἂρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν, Ἰλ. Ξ, 845. Ἔμν. εἰς Ἀφρ. 181. Δίθυ ἀκρόασιν, ἀκούω τι καὶ ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν φωνήν. Ὀδυσ. Δ. 283. »... ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι· »ἢ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούσει, »ἢ δὲ ἄλλος ... ἀποῤῥήσεται Ὀδ. Κ, 84. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Παζογρφ. π. χ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 18. πλὴν ἡ σημασία αὐτὴ εἶναι εἰς τοὺς Ἀττ. σπανία. 2) τροπ. ὑπακούω, (ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια) ἀκολουθῶ, ὑποτάττομαι, πείθομαι· Ἡροδ. 3, 148. 4, 119. 201. μετὰ γεν. Ἡροδ. 3, 101. Ξενοφ Κύρ. Παιδ. 8, 1, 20. Ἀναβ. 4, 1, 9. Οἰκονομ. 14, 3. »οὐ πάντας εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης· συχνότερ. μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 1, 3. »ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν· ἔτι δὲ, ὑπισχνοῦμαι, συναινῶ, συγκατανεύω, κάμνω τὸ προστατταμένον· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν θυρωρῶν, ἤτοι τῶν ἑστηκότων εἰς τὰς θύρας, ἢ παρακαλαττόντων εἰς αὐτὰς, οἵτινες, ὅταν ἔλθῃ τις, ἐρωτῶσιν αὐτὸν ἔτωσιν τίς ἐστι, καὶ τί θέλει, ἔπειτα εἰσοπορεύονται τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ μετὰ ταῦτα ἢ ἀποῤῥίπτονται, ἢ ἀνοίγουσι τὴν θύραν. »Τὴν αὐθρωπον τὴν ὑπακούουσαν. Δημοσθ. Ξενοφ. Συμπ 1, 11. »Κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι. Πλάτ. Φαίδων. σελ. 59. Β. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες κραζόμενοι, ἀποκρίνονται· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἵτινες προκαλούμενοι, παρουσιάζονται, ἔρχονται εἰς τὸ μέσον· ἐπὶ μαθητῶν, οἵτινες δίδουν ἀκρόασιν εἰς τὴν παρίδοσιν· ἐπὶ τοιούτων, οἵτινες πείθονται, ὅταν τοὺς κράζῃ, ἢ τοὺς προσκαλῇ τις. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 17. »Ἐκάλεσα αὐτὸν — οὔτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἀεὶ τρέχων· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ἤκουσα τελείως, δὲν ἤθελα νὰ ἐξεύρῃ, δὲν ἐψήφισε τὸν λόγον μου· »Ἤδη ποτὲ καλέσαντός σου οὐκ ἤλθον; — ἀλλ' ὑπακούων σχολῇ ὑπῆκουσα· ποτὲ ἄκουσάς μου νὰ ἔλθω, ἤτοι ἦλθον ἀργὰ, ὃ ἐστὶ, δὲν ἤλθον παρευθύς; »δείπνῳ ὑπακούειν, ἔρχομαι μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ παρευρεθῶ ἐγὼ εἰς τὸν δεῖπνον· »ὑπακούομεν (ὑπακούειν) αὐγαῖς ἀλλοίου· εἶμαι κατάθερμος, καὶ πυρώδης, καὶ ἀνείμαστος, ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· Πλουτ. Ὀλ. 3, 44. »ὑπακούειν τοῖς λόγοις, καταλαμβάνω τοὺς λόγους, καὶ δίδω ἐπ' αὐτοὺς ἀπόκρισιν, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 1, 3. »τὰ πράγματα ὑπακούει μοι, γίνονται κατ' εὐχήν, κατὰ τὴν βούλησίν μου, Ἡρωδιαν. 2, 7, 6. Τὸν μέλλ. ὑπακούσομαι, φαίνεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη ὁ Θουκυδ. 6, 69. παθητικῶς, ἂν ἐνταῦθα ἔχῃ χώραν καὶ ἄλλη τις εἰκῆγησις, τὴν ὁποίαν προτιμᾷ ὁ Γοιλλέριος (Göller). — »Ὑπακούεται, παρὰ Γραμμ, ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖται, συνεννοεῖται.

Ὑπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρος). Σχεδὸν, ἐγγὺς τοῦ ἄκρου, ἢ τῆς ἐντελείας ὤν, ἀρκετὰ ἐντελής, Πλάτ. Ἀματ. σελ. 138. C. Πλουταρχ.

Ὑπακτέον, (ὑπάγω, σημ. 2.) Πορευτέον. Φώτ.

Ὑπακτικός, ἡ, ὀν (ὑπάγω, σημ. 2.) Ὁ εἰς τὸ ὑπάγειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. »Ὑπακτικὲς κοιλίαις· κινητικός, χαλαρτικός, ὑπαγωγός.

Ὑπαλγέω, ῶ. Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως ἀλγῶ, πονῶ ὄθεν

Ὑπαλγής, ές, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀλγῶν, πονῶν.

* Ὑπαλεάζω (ἀλεάζω). Ὑποθερμαίνω, ὀλίγον θερμαίνω, ζεσταίνω, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰτ. 15. 12.

Ὑπάλειμμα, τό (ὑπαλείφω). Ἡ ἀλειμμένη ἐπίτηδειοφή, ἢ ἡ πρὸς τὸ ἀλείφειν ἐπιτηδεία ἀλοιφή.

Ὑπάλειπτος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαλείφω. Προαλειμμένος, χρισμένος· παρ' Ἱπποκρ. »Φάρμακον ὑπάλειπτον· ἀλοιφὴ διὰ ἀλείμματος, ἢ διὰ χρίτιμον, ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπαλειπτρίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. »Μήλη ὑπαλειπτρίδι· = ὑπάλειπτρον.

Ὑπάλειπτρον, τό. Ἐργαλεῖόν τι τῶν χειρούργων, πρὸς ἀλείφειν ἀλοιφήν τινα ἐπιτήδειον, Specillum· ἢ κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους, »Ἐλασμάτιον, ᾧ ἔντις ὑπαλείφαιτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἔγχρίω, μετ' ἀλοιφῆς κάτωθεν, ἢ ὑποκάτω, ἢ ἐπιπολαίως χρίω, ἀλείφω· καθόλου δὲ, ἀλείφω, ἐξαιρ. ὑποκάτω εἰς τὰ φορέματα. Μετ. »Ὑπαλείφομαι ἀλείφω ἐμαυτόν ἢ τὸ ἐμαυτοῦ μέλος. »Ὑπαλείφεσθαι εἱ ἱμάτιον, ἀλείφομαι φορῶν τὰ φορέματα. Πλάτ. Λίχ. »Φάρμακον ὑπαλείφεσθαι. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 5. »Ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς· χρίων, βάπτων τὰ ὄμματα· καὶ Πλουτ. αὐτόθ. »Ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους· μετὰ χρίτματος ἢ φυκιατιδίου γεγραμμένους, κεχρισμένους. Γρηγόρ. Ναζ. »Ὁ δέ τινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύντε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσιν. ὄθεν

* Ὑπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ ἀλείφειν, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἐξαιρ. ὅταν τις ἦναι εὐδυμένος.

Ὑπαλεύομαι, μέσ. ἀποθ. (αλεύω, ἀνώμ.) Ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, γλυτόνω, διαφεύγω, μετὰ αἰτ. συνήθ. κατ' ἀορ. »τῶν ὑπαλευάμενος δάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, φεύγων. Ὀδ. Ο, 275. παρβλ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 559 762. μόνον ποιητ. ἴδε καὶ, ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγή, ἡ (ὑπαλλάττω). Μεταλλαγή, ἀνταλλαγή, ἐναλλαγή, ἀλλαξία. 2) σχῆμα λόγου, ὅταν μέρη τινὰ τῆς περιόδου ἐναλλάσσωνται μετ' ἀλλήλων· Κυϊντιλ. 8, 6, 23.

Ὑπάλλαγμα, τό (ὑπαλλάττω). Τὸ ἐναλλαγμένον πρᾶγμα, συναλλαγμα, ἀντάλλαγμα, τὸ λαμβάνον τὸν τόπον ἄλλου τινός, τὸ ἀντιβαλλόμενον, ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἀλλαγήν· οὕτω καλεῖται τὸ Νόμισμα »Ὑπάλλαγμα τῆς χρείας· ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπέχει τὸν τόπον τῆς ἀμοιβαίας χρείας. Ἀριστοτέλ. Νικομ. 5, 8. »Οἷον δὲ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην. Εἰς χρῆσιν δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐνεχυρον, τὸ ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχ. σελ. 308.

Ὑπαλλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑπαλλαγήν, ἀλλαγήν, ἀλλαξίαν.

Ὑπάλλαξις, ἡ· = μετάλλαξις.

* Ὑπαλλάττω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Μεταλλάσσω, ἐναλλάττω, ἀνταλλάττω, κάμνω ἀλλαξίαν, μεταβάλλω, μετατρέπω, μετατίθημι. Γαλην.

Ὑπάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὑποτεταγμένος· ἢ ὁ εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου τεταγμένος.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ. Ἔκκλισις, ἐκφυγή, ἀποφυγή, διαφυγή· »οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ὃν θέλεις διαφύγειν πλέον, Ἰλ. Χ, 270. πέλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἐσσεῖσθαις, Ὀδ. Ψ, 287. μόνον ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑπαλύσκω, Μ ξω (ἀλύσκω, ἀνώμ.). Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω. μετὰ αἰτ. »Ἔκφυγε Κῆρας . . . ἠδ' ὑπάλυξεν. Ὀδ. Δ, 512. κύμασι, Ε, 430. »πέλλαιαν, Τ, 189. »τέλος θανάτοιο, Ἰλ. Λ, 451. Μ, 327. »χρεὼς ὑπαλυξαι, ἐκφεύγω ἐν χρέος, δὲν τὸ πληρώνω· Ὀδ. Θ, 355. χωρὶς πτῶσιν, Ἡσιόδ. Ἀσ. 304. Θεογ. 815. τὸ δὲ Ἰλ. Φ, 126. »Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξαι· ἀντὶ τοῦ ὑποτρέξει, ἢ ἐκπηδήσει εἰς τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν, ὅ ἐστι, νὰ σὲ φάγωσι τὰ ὀψάρια· ὁ Ἀρίσταρχος ἡρμήνευσε· »Ἐπὶ τὴν φρῖκα εἶξει, ἵνα μάχῃ σε φερόμενον· ἀλλ' αὐτὴ ἡ βῆσις ἔχει ὁμοιότητά τινα μετὰ τῆς Ψ, 692. »Οὐ ὑπὸ φρικὸς βορέω, ἀναπάλλεται ἰχθὺς ἅλν' ἐπὶ φυσιόεντα.

Ὑπαμάω, ῶ, μέλ. ησω (ἀμάω). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω ἀμάω, θερίζω, κόπτω· »τίτινος». Νίκ. Θηρ. 901.

* Ὑπαμβλής, ές, = ὑπαμβλύς, Φίλ. πολλὰ ἀμφίβ.

Ὑπαμβλύνω (ἀμβλύνω). Κατὰ μικρὸν, ὀλίγον ἀμβλύνω.

* Ὑπαμβλύς, ὁ, ἡ (ἀμβλύς). Ὀλίγον ἀμβλύς.

* Ὑπαμείβομαι, μέλ φομαι, Μέσ. (ἀμείβω). Ἀλλάττω, κάμνω ἀλλαγήν· »πέντε ὑπαμείβεσθαι, ἀλλάττω τὴν ξηρὰν μὲ τὴν θάλασσαν, ὑπάγω εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀππ.

Ὑπάμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος)· = ὕφαμμος. Ἀθην. σελ. 62.

* Ὑπάμουσος, ὁ, ἡ (ἄμουσος). Ὀλίγον ξένος εἰς τὰς Μούσας. ἀμφ.

Ὑπάμπελος, ὁ, ἡ. Μετὰ ἀμπέλου φυτευμένος. ἀμφ.

Ὑπαμπέχω, μέλ. ὑπαμφέξω (ἔχω, ἀνώμ.). Κρύπτω τι ὑποκάτω τῆς ἀμπεχόνης, ἤτοι τοῦ φορέματος. Πλούταρχ.

* Ὑπαμφιέννυμι, μέλ. ὑπαμφιέσω, Ἀττ. ὑπαμφιῶ, (ἕννυμι, ἀνώμ.). Ἐνδύω ὑποκάτω.

Ὑπαναβάλλομαι, Μέσ. (βάλλω, ἀνώμ.) Ὀλίγον χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω, μακρύνω τὸν χειρόν. ἐκ Φιλήτ. ἀμφ.

* Ὑπαναβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Κατ' ὀλίγον βλέπω, ἀρχίζω νὰ βλέπω ὀλίγον καθαρά, ν' ἀνακτῶμαι πάλιν τὴν χρῆσιν τῆς ὁράσεως. Αἰλ. Ἱστ. ζ, 3. 25.

Ὑπαναγιγνώσκω, μεταγενεστ. -γινώσκω, μέλ. ὑπαναγνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Ἀναγιγνώσκω ἐμπροσθεν, ἢ πρότερος, τοῦτέστιν, εἰς ἐπήκοον πάντων διδάσκω, παραδίδω μαθήματα. ὄθεν

Ὑπανάγνωστις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαναγινώσκειν, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀναγνώσεως, μάθημα. Vorlesung, Γερμαν. καὶ Γαλλικ. Lecture.

Ὑπαναγνώστης, ου, ὁ. Ὁ κάμνων τὴν ὑπανάγνωσιν, ὁ ἀναγινώσκων τι ἐμπροσθεν τινος πρὸς διδασκαλίαν.

Ὑπανάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνώμ.). Κάτω, ἢ κρυφίως ἄγω, φέρω· ἐξαιρ. κατ' ὀλίγον. ἢ ἀναπαιθήτως κάμνω τινὰ ν' ἀποπλεύσῃ. Παθ. καὶ μέσ, ἀόρ. β'. κατ' ὀλίγον, ἢ ἀναπαιθήτως ἀποπλέω, ἀφίνω τὸν λιμένα, ἐκβαίνω τοῦ λιμένος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεύω. »Ὑπανάγων τὴν δύναμιν. Ἰώσηπ. ἀρχ. 4.

Ὑπαναδίπλωσις, ἡ (διπλόω)· ἀντὶ τοῦ, ἐπαναδίπλωσις. ἀμφ.

Ὑπαναδύω (δύω, ἀνώμ.). Ἀπὸ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος ἔρχομαι. Μέτ. »Ὑπαναδύομαι· ἀν-

τί τοῦ, ἐκκλίνω, κρυφίως ἀποφεύγω τι· ὑμῶν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴσθι, φύω).

Ὑπαναλίβω, μέλ. ψω (ἀλίβω). Κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω ἀλίβω. Πλούταρχ.

Ὑπανακινέω, ῶ· μέλ. ήσω (κινέω) ὀμεταβ. Σηκόνομαι κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνιστάμενος προσποιοῦμαι ὅτι φεύγω, σηκόνομαι ἐπάνω καὶ κινοῦμαι πρὸς φυγήν. Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 165.

Ὑπανακλίνω (κλίνω). Κλίνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκύπτω ὑπερπίπτω, κατὰ μικρὸν καταβυθίζομαι. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπανηλίσκω, μέλ. -αλώσω, ἀόρ. -ήλωσα, καὶ -ᾶλωσα (ἁλίσκω, ἀνώμ.). Κατὰ μικρὸν ἁλίσκω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡττῶμαι, ἐξευτελίζομαι. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπανημέλπω (μέλπω). Ὁμοῦ ἀναμέλπω, συμψάλλω κ' ἐγὼ εἴς τινα ὕμνον. Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. 14, 5.

* Ὑπαναπίμπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον γεμίζω.

* Ὑπαναπλήθω (πλήθω) ποιητ. ἀντὶ ὑπαναπίμπλημι.

* Ὑπαναπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ἀνάπτω ὑποκάτω.

Ὑπαναρόω, ῶ· μέλ. όσω (ἀρόω)· ὅθεν ὁ Ὑπανήρωσε τὸν τόπον. Σουίδ. ὑπὸ τὴν λεξ. Ὑποψαμμίτερος· ὀλίγον τι μετὰ τοῦ ἀρότρου σχίζω, ὀλίγον τι ἀρυτρίω.

Ὑπανάστασις, εως, ἡ (ὑπανίσταμαι). Τὸ ὑπανίστασθαι, ὅταν δηλαδὴ σηκόνεται τις ἀπὸ τὸν τόπον του, διὰ νὰ κάμῃ τόπον νὰ καθήσῃ ἄλλος, ἢ διὰ τιμήν τινος. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 9. «Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσει καὶ καταλίσεσιν.

Ὑπαναστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπανίστημι, Πρέπει νὰ ὑπαναστῇ, νὰ προσηκωθῇ τις. Ξενοφ. Λακ. 9, 5.

Ὑπαναστοιβάζω· ἴδε ἀναστοιβάζω.

Ὑπαναστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἱπποκρ.

Ὑπανατέλλω (τέλλω). Κάτωθεν ἀνατέλλω· ἐκβρύω· πηγήν. Αἰλ. Ἰδιότ. ζ. 15, 4.

Ὑπανατρέψω (τρέφω). Κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνατρέφω.

Ὑπανατροπιάζω (τρέπω). Πολυδ. 3, 107. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτροπιάζω· ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ὑπαναφλέγω (φλέγω). Κατ' ὀλίγον ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω, θερμαίνω. Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. 14, 41.

Ὑπαναφύομαι, Μέσ. μὲ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἀναφύομαι, βλαστάνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 14, 7.

Ὑπαναχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω) Κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀναχωρῶ, ἢ ἐπιστρέφω, τραβοῦμαι ὀπίσω· ὅθεν

Ὑπαναχώρησις, εως, ἡ. Ἡ κατὰ μικρὸν, ἢ κρυφίως γιομένη ἀναχώρησις, φυγή.

Ὑπανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὑποκάτω εἰς ἄνδρα κείμενος, γυνὴ ὑπανδρευμένη· παρὰ Πολυβ. 10, 26. «Γυνὴ ὑπανδρος· ἢ ἄνδρα ἔχουσα· παρὰ Πλουτάρχ. Πελοπ. 9. «Γύναια ὑπάνδρων· φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὰς ἀχρείας καὶ παραλελυμένας, ἤτοι τὰς ἀσώτους καὶ μοιχαλίδας γυναῖκας. 2) τροπικ. ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνδρα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ· καθόλου δὲ, γυναικώδης. «Ἀγωγὴ ὑπάνδρος καὶ οἰκουρός· γυναικώδης τρόπος τοῦ ζῆν, γυναικώδη βίο.. Διόδ. Σικ.

Ὑπανειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑπανίημι. Ὀλίγον τι ἀνειμένως, ἀστόχως.

* Ὑπανεμόω (ἀνεμόω). Ὀλίγον τι φυσῶ, ἀνεμίζω· Διβάν. ζ. Σελ. 1072. «Ἐρωτεῖ τὰς παρεισὰς ὑπηνέμησεν· (ἂν δὲν πρέπει νὰ ἀναγιωσθῇ, ὑπηνέμωσε.) ἐνεφύσησεν, ἠνέμωσε τὰς παρειὰς μετὰ ἔρωτος.

* Ὑπανερπύζω, μέλ. ύσω (ἑρπύζω). Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἑρπίζω πρὸς τὰ ἄνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 3.

Ὑπανέχω, μέλ. ξω (ἔχω, ἀνώμ.). Ἐκτάμενος ὑποκάτω βαστῶ τι εἰς ὕψος. Εὐστάθ.

Ὑπανθέω (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐξ ἐναντίας ἀνθῶ, ἢ ἀρχομαι τοῦ ἀνθεῖν. Πολυδ. ὅθεν

Ὑπανθηρός, ά, όν. Ὀλίγον τι ἀνθηρός, ποικίλος. Ἱππουρ.

Ὑπανιάω, ῶ· μέλ. άσω, Ἰων. ήσω (ἀνιάω). Ὀλίγον τι ἀνιάω, παραίνω, λυπῶ· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἀνιάω).

Ὑπανίημι (ἵημι). Ὀλίγον τι ἀνίημι, ἐνδίδω, ἀφίνω, καταπαύω, ἀφιῶ ὀλίγον τὸν τόνον. Πλούταρχ.

* Ὑπανίστημι (ἵστημι) Κατ' ὀλίγον στήνω, εἰς τὸ ὕψος ἀνεύθυνο. Μέσ. μετὰ τοῦ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρανμ. Σηκώνομαι, Θέογν. 485. προσηκοίσμαι, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὅταν ἔλθῃ τις, ἢ διὰ τιμήν, ἢ διὰ νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τόπον νὰ καθήσῃ. Ἀριστοφ. Νεφ. 991. Ξενοφ. Συμπ. 4, 31. «Ὑπανίστανταί μοι ἄνδρες, καὶ ἐξανίστανται ὀδόντων· ἔθα καὶ σημείωσαι τὸ, ὑπανίστανται, καὶ, ἐξανίστανται· τὸ μὲν τιμῆς ἕνεκεν, τὸ δὲ χρέος, ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ἰδίαν καθημένων πτωχῶν λεγόμενον. Ξενοφ. Λακ. 15, 6. «Ἕρας πάντες ὑπανίστανται βασιλέως καὶ, Ἄπορν. 2, 3. 16. «Καθήμενοι ὑπαναστῆναι· παρ' Ὁμηρ. Ὀδυσ. Π, 42. φέρεται ἀντὶ τούτου τὸ, ὑπείκω 2) Ἐκ τῆς κοίτης ἀνίσταμαι, σηκόνομαι, ἐκβαίνω, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 14. «Περιεμένομεν δὲ αὐτὸν, ἕως ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγώς· ἐξέβη, ἐξεβήκειν, ἐξεπιάχθη ἐμπρισθέν του λαγώς.

Ὑπανίσχω (ἴσχω), = ὑπανέχω. 2) ἀμεταβ. = ὑπανατέλλω. Φιλ.

Ὑπανοίγνυμι, = ὑπανοίγω.

Ὑπανοίγω, Μ. οἴξω· ἀόρ. -ανέῳξα (εἴνυμι, οἴγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, ἢ κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνοίγω, ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρὰ ἀνοίγω, κρυφίως ἀνοίγω. «Ὑπανοίγειν γράμματα». Δημοσθ. κρυφίως ἢ τεχνικῶς ἀνοίγειν τὰ τῶν ἄλλων γράμματα.

Ὑπαντάξ, Ἐπιρ. (ἀντα), = ἀντιπρύ. Ἀριστοφάν. παρ' Εὐστάθ. σελ. 1419.

Ὑπαντάω, καὶ Ἰων. -έω. Μ. ήσω (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἐναμπώω, ἐξεναντίας τινὸς ὑπάγω, ἐξέρχομαι, συναντῶ, ἀπαντῶ, πρός τινα ὑπάγω, μετὰ φοβερ. «Ὑπάντασεν (ὑπήντησεν) ἰόντι, Πλούτ. Πύρ. 8, 84. τρομερὰ ἀπορρίνεμαι, ἀντιτίθεμαι. Παρὰ μεταγεντρ. συγγρφ. ὡς παρ' Ἡρωδ. εἶναι σύχρηστος καὶ ὁ τύπος, ὑπαντάομαι, χωρὶς τύπα τῆς σημασίας ἀλλοίωσιν, Lobeck. Φρύν. σελ. 288. ἔθεν

Ὑπαντή, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑπάντησις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑπαντιάζω, μέλ. άσω (ἀντιάζω). Συναπαντῶ, ὑπάγω εἰς ἀπάντησιν, ἐναμπώω· «πρόσθεν ὑπαντιάσας. Ἰλ. Ζ, 17. συ ἠδ. μετὰ δοτ. Πινδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Πινδ. Πύθ. 5, 59. νικώντι πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαιν. — Ἡροδ. 4, 121.

* Ὑπαντιόω, μέλ. ώσω (ἀντιόω) = τῷ προηγμ.

* Ὑπαντλέω, μέλ. ήσω (ἀντλέω). Κάτωθεν ἀντλῶ, ὅθεν

Ὑπάντλησις, εως, ἡ· παρὰ Διοδ. Σικ. 2, 10. ἔνθα νῦν «Ἐπάντλησιν κεῖται. Τὸ ἀντλεῖν, ἀνάγειν κάτωθεν τὸ ὕδωρ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ταντλεία, χαλκᾶ ἄγγεῖα, καδοῖ· δι' ὧν δηλαδὴ ἀντλοῦσι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν φρεάτων.

* Ὑπάντομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρακείμ. εὔχρηστον, (ἀντομαι) ποιητ. ἀντὶ, ὑπαντάω.

Ὑπαντρος, ὁ, ἡ (ἄντρον). Ὁ ἄντρα, σπήλαια ἔχων. «Πέτρα ὑπαντρος· σπήλαιον ἔχουσα. Αἰλιαν. «Ὑπαντρος οἴκησις· μέσα εἰς ἄντρα σπήλαιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπαντροι, εἰ ὑπὸ τὸ σπήλαιον.

* Ὑπανύομαι (ἀνύω). Κατ' ὀλίγον ἐκτελῶ, = ὑπουργέω. Ἡσύχ.

Ὑπαξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄξονος εὑρισκόμενος. Καλλίμ. «Σύριγξ ὑπαξόνιος.

* Ὑπαπαίδευτος, ὁ, ἡ (ἀπαίδευτος). Ὀλίγον ἀπαίδευτος, ἀμαθής.

Ὑπαπειλέω, ῶ· μέλ. ήσω (ἀπειλέω). Κρυφίως ἀπειλῶ, φοβερίζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 6, 13.

Ὑπάπειμι (εἰμὶ) Κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἔπειμι, φεύγω, ἀναχωρῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπαπίει, ὑποστρέφει.

Ὑπαπέρχομαι, ἀποθ. μὲ ἀόρ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Κρυφίως ἀπέρχομαι. Αἰλιαν.

Ὑπαποκινέω, ῶ (κινέω). Ουδέτερ. κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν, ὅ ἐστιν, ἀγαλὶ ἀγαλὶα ἀναχωρῶ, φεύγω· μετὰ γεν. πτῆς ὁδοῦ, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 924. Ὄρν. 1012.

* Ὑπαποκινητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ προηγουμ. Πρέπει τις ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ φύγῃ κρυφίως. Ἀριστφ.

* Ὑπαποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τι ὑποκάτω τινός· κρύπτω. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζῶ. 5, 40.

Ὑπαποτρέχω, μέλ. δραμοῦμαι καὶ δρεμοῦμαι (τρέχω, ἀνώμ.). Τρέχω εἰς τὰ ὀπίσω, κρυπτόω, ἐκφεύγω τρέχων. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 284.

* Ὑπαποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Κατ' ὀλίγον ὑποτρίβω, ἀπεξέω. Αἰλιαν. Ἰδιότ. Ζῶ. 3, 24.

Ὑπαπτω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφάπτω. Ἡροδ.

Ὕπαρ, τό, ἄκλιτ. Ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ τις ὀπτασία, τὴν ὁποίαν βλέπει τις ἐξυπνος ὤν, ἀντίθ. τοῦ, ὄναρ· ὅθεν Ὀδυσ. Τ, 547. «Οὐκ ἔνυπ, ἀλλ' ὕπορ δὴν εἶναι ἔνειρον, ἀλλ' ἐληλύθε φαεσίμβροτον, πρῆγμα τοῦτι, ἀληθέα ἐνυπνίῳ. «Ἐπεὶ οὐκ ἐφάνην (δὲν ἐνέμιζα) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη· Ὀδ. Τ, 90. ἔλεγεν ἡ Πηνελόπη, διηγουμένη τὸ ὄνειρόν της, τὸ ὁποῖον εἶδε περὶ τοῦ ἀποστολῆς ἀνδρός της· ἐνόμιζε δηλαδὴ, ὅτι δὲν ὀνειρεύεται, ἀλλ' ὅτι γρηγορεῖ, καὶ βλέπει πρᾶγμα ἀληθές· «ὕπαρ ἐξ ὀνείρου. Πινδ. Ὀλ. 13, 95. Πλάτ. πολ. «ὕπαρ ἀντ' ὀνείρου ὑμῖν γίγνηται. 2) ὡς τό, ὄναρ, ὡς ἐπίρρ. κυρίως ἀπόλ. αἰτιατ. ἀντί, καθ' ὕπαρ, ξυπνητός, ἐγρηγόρως· «ὕπορ τε καὶ ὄναρ, γρηγορῶν καὶ κοιμώμενος, δηλ. νύκτα καὶ ἡμέραν, καθ' ὅλας τὰς ὥρας. (Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ φέρεται ἐκ τοῦ, ὕπνος, καὶ εἶρω, ὕπνιον ἄρσις, ἀφαίρεσις ὑπὸ τοῦ ὕπνου, διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, ὕπναρ· ἐκ τούτου παράγεται καὶ τὸ Λατ. somnus.)

* Ὑπαρράσσω, Ἀττ. -ττω· Μ. άξω (ἀράσσω). Ὑποκάτω πλήττω, κτυπῶ, κρούω. Ἀνώνυμος παρὰ Σουίδ. «Ἵππων χρεμετιζόντων, τὰς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαρραττομένης ὅπλων κρουομένων.

Ὑπαργήεις, νίσσα, ῆεν (ἀργής) = ὑπόλευκος· ἐκ τοῦ, ἀργός. Νίκανδρ. Θηρ. 663. ποιητ.

Ὑπάργιλος, ὁ, ἡ (ἄργιλος). Ὀλίγον τι ἀργιλώδης, μετ' ἄργιλον μεμιγμένος. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. 9. «Ἡ ὑπάργιλος.

Ὑπαργμα, τό (ὑπάρχω). Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι παρὸν, ὅθεν 1) ἡ οὐσία. 2) εἰς τι πλῆθ. ἀριθμ. ἡ περιουσία. 3) = ὕπαρξις.

Ὑπαργύρευσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαργυρίευσις, χρέωσις, τὸ εἶναι χρεώστης, ἐκ τοῦ

Ὑπαργυρεύω, σπανίως κατ' ἐνεργ. τύπ. συνήθ. ὑπαργυρεύομαι, παθ (ὑπάργυρος). Εἶμαι χρεώστης, εἶμαι ὑπὸ ἀρχύριον, ἤτοι ὑπὸ χρέος, χρεωστῶ ἀργύρια, εἶμαι χρεωμένος, δανείζομαι ἀργύρια Κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, μεταλλεύω, ζητῶ τὸν ἄργυρον ὑποκάτω τῆς γῆς.

Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ἄργυρον ὑπο-

κάτω, ἡ εἰς ἑαυτὸ ἔχων, ὅθεν ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, ἀργυρωμένος, ἀργυρίτης, Ξενοφ. Πέρ. 1, 5. «Γῆ ὑπάργυρος· ἀντὶ τοῦ, Ἀργυρῖτις, μετὰ ἀργύρου μεμιγμένη. «Λόφος ὑπάργυρος· αὐτόθ. 4, 2. ὁ ἐν ἑαυτῷ, ἢ ὑποκάτω ἀργυρον ἔχων. 2) ὁ ἀργύρου ἢ ἀργυρίου ἄξιος. 3) ὁ ἀντὶ ἀργύρου πιπρασκόμενος ἢ μὲ ἀργύριον ἀγοραζόμενος· ἡμῶν ὑπάργυρον πωλημένην μὲ ἀργύρια· Πίνδ Πύθ. 11, 65. ἢ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ἐργαζόμενος, ὁ ὑπ' ἀργύριον, ἤτοι ὑπὸ μισθόν, πληρωμὴν ὤν.

Ὑπαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Μεταξὺ ἀριθμῶ, ὅθεν

Ὑπαρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρίθμησις, τὰ συγκαταριθμεῖν.

*Ὑπάρκιος, ὁ, ἡ. ἑσταλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπάρκιος, Τρυφιόδ. 281.

Ὑπαρκτικός, ἡ, ὸν (ὑπάρχω). Ὁ εἰς ὑπαρξιν ἀνήκων, αὐθυπαρκτος. «Ῥῆμα ὑπαρκτικὸν· παρὰ Γραμματ. οἷον τὸ, εἰμί.

Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ (ἄρκτος). Ὁ πρὸς ἄρκτον, ἤτοι πρὸς τὸ βόρειον μέρος κείμενος. Πλούταρχ. Σερτ. 17.

Ὑπαρκτός, ἡ, ὸν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπάρχω. Ὁ ὑπάρχων, ὕπαρξιν ἔχων, ὁ ὢν· ὁ Φώτ. ἔχει. «Ὑπαρκτὰ, μόνιμα, ὑπάρχοντα. 2) ὅ,τι κεῖται εἰς θεμέλιον, ὅ,τε δύναται νὰ τεθῇ ὡς θεμέλιον, ὡς βάσις. Διογ. Λαέρτ. 7, 91.

Ὕπαρνος, ὁ, ἡ (ἄρην, ἄρνος). Ὁ ἄρνα ὑφ' ἑαυτὸν ἔχων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ὕπαρνος, ποίμνη ἄρνας ἔχουσα Καλλίμ. εἰς Ἀπ. 53. Παρ Εὐριπίδῃ Ἀνδρομ. 1137. ἡ θηλάζουσα ἀρνίον, ἡ ἔχουσα θηλαστὴ ὑποκάτω αὐτῆς θηλάζον ἀρνίον,

Ὑπαρξις, εως, ἡ (ὑπάρχω). Τὸ εἶναι τινός, ἡ οὐσιότης, τὸ ὑπάρχειν. 2) ἡ οὐσία. 3) πᾶν ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ ἔχειν μου, περιουσία, ὑπάρχοντα. Πολύβ. «Ὕπαρξις γεμὴν ἑκάστοις ἦν ὀρνίμματα καὶ χρυσίου. Ἀρτεμίδ. 3, 25. «Ὑπαρξις καὶ βίου». Ξενοφ. Ἐφέσ. 5, 9. «Πολλὴ ἑτοίμων ὕπαρξις».

Ὑπαρόω, ῶ, μέλ. ὀτω (ἀρόω). Ὑποκάτω ἀρόω, ἀροτριῶ, ἐργάζω. Θεοφραστ. φυτ. Ἱστορ. 3, 11. Αἰτιαν. φυτ. 3, 25 imporcare, lirare.

Ὑπαρπάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαρπάζω, Ἡρόδ.

Ὑπαρτάω, ῶ (ἀρτάω). Ὑποκάτω ἀρτῶ, ἐξαρτῶ, κρεμῶ, ἢ σωδέω.

Ὑπαρχή, ἡ (ἀρχή). Ἀρχὴ, προκάταρξις. «Ἐξ ὑπαρχῆς· ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου, πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἀριστοτέλ. ζώ. μορ 4. «Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον». Παρὰ Πλουταρχ. προβλ. συμπ. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν προτέρων, a priori.

Ὑπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου, καὶ ἑπομένως τοῦτο τὸ ἀξίωμα, ἢ ὁ τόπος ταύτης τῆς ἀξίας· ἐκ τοῦ

Ὕπαρχος, ὁ (ἀρχὸς). Σατράπης, διοικητὴς τοπου τινός, μὴ ὢν αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς ἄλλον, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπ' ἀρχὴν ὤν, ἢ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων. Σοφοκλ. Αἴ. 1105. «Ὕπαρχος ἄλλων». Ἡρόδ. 4, 166. 5, 20 25. 27. 7, 8. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 10. «Σατραπείαν πάντων τῶν ὑπάρχων κάλλιστα καὶ ἥδιστα ἐδέχετο· καὶ, 6, 1, 4. «Ἀλκέτας ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος». Εἰς τὸν στρατὸν ἐλέγετο ὁ οἰκονόμος πολέμου, ὁ ἀντιστράτηγος. Lieutenant général, legatus. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 19. «Ἀνδρόμαχος ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος». Εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὁ ἐπίτροπος, procurator. 2) ὡς ἐπίθ. ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. Πολυβ. 7, 9, 5. «Ὕπαρχοι Καρχηδονίων· ὑπήκοοι τῶν Καρχηδονίων, ἢ οἱ σύμμαχοι.

Ὑπάρχω, Μ. ἄρξω (ἄρχω). Καταρχομαι, ἀρχομαι, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, κάμνω ἀρχὴν ἐγὼ πρῶτος εἰς τι, πρὸ τοῦ ὑπάρξῃ, Ὁδ. Ω 286. ὅτις προκατάρξῃ, κάμῃ πρῶτος τὴν ἀρχήν. α) μετὰ γεν. ἀρχίζω, ἐγὼ δίδω τὸ παράδειγμα εἴς τι, αἰτία γίνομαί τινος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 274. «Μεγάλων ἀχέων ὑπῆρξεν». «Ἀδίκων ἔργων, ἀδικήσω, Ἡρόδ. 1, 5. 4, 1. Valck. εἰς 7, 9. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τινα ἄλλην προσθήκην· ἄρχω ἔριν, φιλονεικίαν, ἐπιχειρῶ, προσβάλλω εἴς τινα τὴν χεῖρα, εἶμαι ὁ αἴτιος τοῦ πολέμου. Πλατ. Γοργ. σελ. 456. Ε, ἔκδ. Stallb. β) μετὰ μετοχ. ἐγὼ πρῶτος κάμνω τι· «ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες», ἐμὲ ἀδίκησαν πρῶτοι, Ἡρόδ. 7, 8, 2. ὡσαύτως, «ὑπάρχει ἀτάσθαλα ποιέων εἰς τοὺς Ἕλληνας», Ἡρόδ. 9, 78. «ὑπάρχει εὖ, ἢ κακῶς ποιῶν τινα». Ἀναβ. 2, 3, 12. «Ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ· ἐὰν ἀρχίῃ τις νὰ μᾶς κάμῃ καλὸν· καὶ 5, 5, 7. «Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες· ποτὲ δὲν ἀρχίσαμεν, δὲν ἐκάμαμεν ἡμεῖς πρῶτοι ἀρχὴν νὰ σᾶς κακοποιήσωμεν· παρ' Εὐριπ. Ῥῆς. 613. Ὑπάρχειν κατθανοῦσιν· κατὰ πρῶτον θνήσκειν· εἶναι δὲ ἡ τύχη αὕτη μετὰ μετοχῆς παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ εὐχρηστοτάτη, Valck. Φοιν. 1576. ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως. «ὑπῆρχον ἡδίκει αὐτούς». Ἱστορ. – Μέτ. ὑπάρχομαι, ἄρχομαι, λαμβάνω, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχὴν· μόνον παρὰ μεταγενστρ. συγγραφ. εὐχρηστον· «γράφειν ὑπηρξάμην κακῶς ποιοῦντας». Γαλην. καὶ, «Ἱπποκράτης πρῶτος ὑπαρξάσθαι φαίνεται» «ὑπαρχομένου τοῦ ἥρως, πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, Αἰλιαν. Ζῴ Ἱστορ. 13, 26. – Παθητ. «τὰ ἐκ τινος ὑπαρχόμενα, Ἰων. ἀντὶ, ὑπηργμένα, ὅσα ἄρχειν ἄλλος, Ἡρόδ. 7, 11. — 2) Οὐδέτερ. Εἰμί, εἶμαι, ὑπάρξιν ἔχω, ὑφίσταμαι, κεῖμαι εἰς βάσιν, εἶμαι παρών, πάρειμι, εἶμαι πρόχειρος, ἕτοιμος· ὁ Σουΐδας ἔχει. «Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προϋπάρχειν, φύεσθαι, καὶ Ἡσύχ. «ὑπάρχων, πεφυκώς, ὤν· καὶ «ὑπαρχθεῖσαν, προγεγονυῖαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 366. καγέλα ταύρων ὑπῆρχεν Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 4, 2. «Ἐπεὶ ἁπλῶς ἔθη, ἐφάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης· συνήθ. «τινὶ, ὅταν αἱ εἶμαι σύνους, εὐνοϊκὸς εἴς τινα, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους τινός· «ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ, ἦγαπα δηλαδὴ τὸν Κῦρον, ἦτον ἐκ τοῦ μέρους του, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 1, 4. καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, εἶμαι ἰδικός του· ἐπὶ πραγμάτων, εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἴς τινα· ἀξιοστημείωτος εἶναι ἡ τροπὴ εἰς τὸ παθητ. «τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα», ἀντὶ, ὑπάρχοντα, Δημοσθ. Ὀλυνθ. 1, 10. σελ. 12, 1. – β) Ἀπροσώπως, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια, εἶναι δυνατόν. Ξενοφ. Ἀθην. 2, 14. Εἰς νῆσον οἰκοῦντες ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς, πάσχειν δ' οὐδέν· ὡς καὶ ἀ, 9. «Ὥστε μέντοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι». Θουκυδ. «διὰ τάχους ἔδει τὸν ἅπαξ ὑπάρχειν· ὡς καὶ τὰ παρέχει. Κυρουπ. 2, 1, 10. «ὑπῆρχε τοῖς ἄρχουσι θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων· ἔτι δὲ καὶ ὑπάρχον εἶναι», Ἡρόδ. 5, 124. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως. «ὑπάρχοντα· ἐν ᾧ ἦτον εὐκαιρία ἐπιτήδειος καιρός. – γ) κεῖμαι ὑποκάτω, κεῖμαι ὡς θεμέλιον, σχηματίζω, ἀποκαθιστῶ τὴν βάσιν, τὸ θεμέλιον, τὸ στοιχεῖωμα, τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος· «ὑπάρχειν πρός τι», ἀποτελῶ τὸ θεμέλιον εἴς τι, συνεργῶ, συνεισφέρω εἴς τι – δ) ἀφορῶσι, δύνανται, ἰσχύει. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4. «πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φύσεων. – ε) ὑπάρχει μοι, ἔχω, κτῶμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 12. «ὑπάρχει ὧν ἡμῖν οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων· δὲν ἔχομεν τίποτε, οὐδεμίαν ζωοτροφίαν. «Δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς· ἀντὶ τοῦ, δοῦλοι εἰσί. «Τὰ μέγιστα γὰρσοι ὑπάρχειν· κέκτησαι, ἔχεις. ὅθεν «τὰ ὑπάρχοντα», τὰ πλούτη, ἢ περιουσία, ὑποστατικὰ, τὰ ἔχειν, κτήματα, βίος, ζωοτροφίαι· «ἔδαφαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων», Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 6. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τῆς διαθέσεως, τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, Πλατ. τῶν δυνάμεων, ἢ ἰδιωμάτων τῶν ὄντων· «τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως», Ἀριστοτέλ. 9, 1. – ζ) γίνεται, φύεται, βλαστάνει· «τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀποτίθεσθαι», Δημοσθ — 3) = ὑπάρχω εἶμαι, ἄρχω, ἐξουσιάζω, εἶμαι στρατηγός, ἢ διοικητὴς, σατράπης, μετὰ γεν. ἁλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Στράβ. 2. Θουκυδ. 6, 87. «καὶ ὧν μὴ ὑπάρχομεν χωρίων, ἀντὶ τοῦ, ἄρχομεν, ἐξουσιάζομεν, κυριεύομεν.

Ὑπαρωματίζω, μέλ. ἰσω, καὶ ξῶ (ἀρωματίζω). Ὀλίγον τι ἀρωματίζω, ἀρώματά τινα ἐμβάλλω εἰς ποτὰ ἢ φαγητὰ, διὰ νὰ δώσω διὰ τούτων ἡδύτητα, ἢ καλὴν γεῦσιν.

*Ὑπασθενέω, μέλ. ήσω (ἀσθενέω). Ὀλίγον τι ἀσθενῶ, ἀρχίζω ν' ἀρρωστῶ, νοσηλεύομαι. Βεκκέρ. Φρύν. σελ. 79

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ὤν, ἢ ὁ μετὰ ἀσπίδος κεκαλυμμένος· ὅθεν «ὑπασπίδιαι, ὡς ἐπίῤῥ. Ἰλ. Ν, 158, καὶ 807. «ὑπασπίδια προποδίζων, καὶ προβιβῶναι καὶ, Π, 609. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ αὖτω προβαίνων. Ἡσύχ. «Ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τῷ σώματι κρύπτων». Εὐσταθ. «ὑπασπίδιος πολεμιστὴς». Ἄτιος παρ' Ἀθην. 12. σελ. 125. μετ' ἀσπίδος, ἔνοπλος.

Ὑπασπίζω, μέλ. ἰσω (ἀσπίζω). Φέρω τινὸς τὴν ἀσπίδα, εἶμαι ὑπασπιστὴς τινος· μετὰ δοτ. «ὑπασπίζων Χρομίῳ», Πινδ. Νέμ. 9, 80. ἐκ τοῦ

Ὑπασπιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ (ἀσπιστής). Ὁ ὑπ' ἀσπίδα μαχόμενος, ὁ ἀσπίδα φέρων, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος. Ἡρόδοτ. 5, 111. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑπασπιστὴς βοηθὸς, δορυφόρος, ὑπηρέτης» οὕτω καὶ Σουΐδ. «ὑπασπισταί, δορυφόροι· παρὰ τὴν ἀσπίδα, ἢ καὶ βοηθοί, καὶ ὑπηρέται». Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 13. «Ξενοφῶντα ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα ἀπέλιπεν· ἄρα. 2) Σωματοφύλαξ, θεράπων τοῦ στρατηγοῦ, καὶ βοηθὸς ἢ συμβοηθὸς· καὶ ὁ κατόπιν τοῦ στρατηγοῦ φέρων τὰ ὅπλα αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ Γαλλικοῦ, Adjudant, τουτέστιν, ἀξιωματικὸς πολεμικὸς, ὑπακούμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον ὡς συμβοηθός. 3) παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 197. «Ὄχλος ὑπασπιστήρων· φαίνεται, ὅτι σημαίνει λόχον τινὰ στρατιωτῶν, φέροντα ἀσπίδας.

Ὕπαστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄστρου, ἢ τῶν ἄστρων ὤν. «Ὕπαστρον μῆχαρ ἐρίζομαι γάμου φυγῆς. Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 809. = «Φεύγω γάμον, Φυγὰν ἄστροις ὁριζόμενος· ὅ ἐστι, φεύγω τὸν γάμον, μετρῶ τὴν φυγὴν μου κατὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄστρων· τόσον μακρὰν φεύγω τὸν γάμον, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀποφεύγω τὸν γάμον ὅσον δύναμαι. 2) ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιρροιαν τῶν ἄστρων, ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτώμενος.

Ὑπεσώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀσώδης. Ἱπποκρ

Ὑπατεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου, ἡ ὑπατικὴ ἀρχή. Ἡρωδιαν. Consulatus. Λατ. ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, (ὕπατος). Εἶμαι ὕπατος, γίνομαι ὕπατος. Πλούταρχ.

Ὑπατικός, ἡ, όν (ὕπατος). Ὁ εἰς ὕπατον ἢ ὑπατείαν ἀνήκων. 2) ὁ ὕπατος γεγονὼς, χρηματίσας. Πλουταρχ. Consularis, Λατ.

*Ὑπάτης, ου, ὁ, Ὁμ. κύρ.

*Ὑπάτιος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕπατον, ἢ ὑπατείαν (Παρ' Ἰουλ. Ἀγρ. 70, τὸ ὑψηλὸν εἰς τὴν θέσιν μακρόν.)

Ὑπατμίζω, Μ. ίσω (ἀτμίζω). Ὑπο τὸν ἀτμόν, ἢ καπνὸν κρατῶ τι, καὶ ἀτμίζω αὐτό. Διοσκορ. 3, 30. ὅθεν

Ὑπατμισμός, ὁ. Τὸ ὑπατμίζειν. Διοσκορ. 3, 26.

*Ὑπατμός, ὁ (ἀτμός, ῐ). Ὁ ὑποκάτωθεν ἐρχόμενος ἀτμός, ἀχνός.

Ὑπάτοπος, ὁ, ἡ (ἄτοπος). Ὀλίγον τι, ἢ ἐξ ἡμιτείας ἄτοπος, ἄκοσμος, ἀπρεπής.

Ὕπατος ἄτη, ατον· ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος, κατ' ἀποκοπὴν, ὡς τὸ Λατ. Summus, ἀντὶ τοῦ, Supremus, Ὁ μέγιστος, ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ἔξοχος, διαφέρων τῶν ἄλλων, πρῶτος πάντων παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἰλ. Τ, 258. «Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος.» Θ. 31. «Κρονίδη ὕπατε κρειόντων.» βασιλεῦ βασιλευόντων· οὕτω καὶ, Ε, 756. «Ζῆνα ὑπατον.» Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν· ὕπατος τε διὰ τοῦτο ὀνόμασται, καὶ κατὰ τὸν Ποιητὴν ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ.» Ἰλ. Ψ, 165. Ω, 787. «Ὕπατη πυρὸς» ὑψηλοτάτη, ἢ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρός.» «Ὕπατον ὄρος» ὑψηλότατον ἔξοχον τῶν ἄλλων. Ἐπιγραμ. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. 2. «Ἐξ ὑπαὶ εἰς στήθεσσ' ἀμπνεύσας» ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους· οὕτω καὶ 4. «Δίουτα κευθμῶν ἐξ ὑπάτων» ἀπὸ τῶν ἐσχάτων καὶ τελευταίων μερῶν. — α) «Ὑπάτη χορδὴ» εἰς τὰ μουσικὰ ὄργανα λέγεται ἡ τελευταία καὶ ὑστερινὴ χορδὴ, ἤτοι ἡ ὑπερκάτω ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ τὸν βαρύτατον καὶ χοντρὸν, ἤτοι χαμηλὸν τόνον ἔχουσα. Καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν ἔγεινε δι' ἀποβολῆς τοῦ, υ τὸ «Πάτος» τὸ ὁποῖον δηλοῖ, τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ἤτοι κατώτατον μέρος τινὸς, ἄρα, πυθμὴν, ῥίζα, πρωκτὸς, ὅθεν καὶ «Ἐξυπατοῦσθαι, ἐξυπατόω» ἀντὶ τοῦ, ἐκριζόω, διόλου ἀφανίζω τι· καὶ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου ἡ συνήθεια δύναται νὰ ἑρμηνεύσῃ διὰ τοῦ, ἀπὸ τὸν πάτον, τουτέστιν, ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ τῶν βαθυτάτων μερῶν. — β) Οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ὠνόμασαν «Ὕπατον» καὶ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Consul λεγόμενον. Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. 4. «Τοὺς δὲ ἄρχοντας τούτους ἔταξαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν διάλεκτον, Κωνσιλίους· τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους, ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν. Κωνσίλια γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰς συμβουλὰς καλοῦσι· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι.»

Ὑπαττικίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (Ἀττικίζω). Ὀλίγον ἀττικίζω, θέλω, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ Ἀττικῶς.

*Ὑπαττικός, ἡ, όν (Ἀττικός). Ὀλίγον, ἐξ ἡμιτείας Ἀττικός.

*Ὑπάτυφος, ὁ, ἡ (ἄτυφος). Χωρὶς μέγαν τύφον, χωρὶς μεγάλην ἀλαζονείαν. Τίμ. παρὰ Σίξτ. Ἐμπ. ὑποθ. 1, 33.

Ὑπαυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Ὑπεκάτω αὐγάζω, φωτίζω. 2) ὀλίγον αὐγάζω, Ἀπολλών. 3, 1318. 3) ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φωτίζω π. χ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἢ τῆς χαραυγῆς τῆς ἡμέρας.

Ὑπαυγής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

Ὑπαυγος, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὸ αὐγὴν, λάμψιν ὤν, ὥστε δηλ. νὰ προσβάλλῃ τὸ φῶς ἀπ' ἐπάνω, ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς, ἢ ὀλίγον αὐγάζων, ἢ ὁ αὐγάζειν ἀρχόμενος.

Ὑπαυθαδίζομαι, μέλ. ίσομαι, καὶ ιοῦμαι, μέσ. ἀπεθ. (αὐθαδίζομαι). Ὀλίγον αὐθαδιάζω.

Ὑπαυλέω, ῶ, Μ. ήσω (αὐλέω). Παίζω τὸν αὐλὸν, συνοδεύω τὴν μουσικὴν μὲ τὸν αὐλὸν, μετὰ δοτ. Ἀθήν. 6, σελ. 259. «Λυσιφθοῖς ὑπαυλεῦνται.»

Ὑπαυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ ὑπ' αὐλὴν, ἢ εἰς τὴν αὐλὴν ὤν, εὑρισκόμενος· μετὰ γεν. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ 791. «ὑπαύλου σκηνῆς· ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

Ὑπαυστηρός, ά, όν. Ὀλίγον αὐστηρός.

Ὑπαυχένιον, τὸ (οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, ὑπαυχένιος, ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα ὤν) Τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος, ἢ τοῦ λαιμοῦ τιθέμενον προσκεφάλαιον. Γαλην. ὡς τὸ, ὑπαγκώνιον, κ. τ. τ.

Ὑπαύχενον, τὸ (αὐχήν). Τὸ κάτω μέρος τοῦ αὐχένος, τοῦ λαιμοῦ. Ἄρατ. 487. «Ὀρνίθειον ὑπαυχένιον» αὐχήν, λαιμός.

*Ὑπαυχμήεις, ήεσσα, ῆεν (αὐχμήεις). Ὀλίγον τι ξηρός· ποιητ.

Ὑπαφίστημαι, παθητ. μετὰ ἀόρ. β'. παρακειμ. καὶ ὑπερτυπλκ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, φεύγω. Πολυδ. Σπανιώτ. εἶναι τὸ ἐνεργ. ὑπαφίστημι, κρυφίως, κατ' ὀλίγον ὀλίγον μετατοπίζω, Διογ. Λαέρτ. 1, 44.

Ὑπαφρίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω). Ὀλίγον ἀφρίζω. 2) ἀρχίζω ν' ἀφρίζω, κάτωθεν ἀφρίζω. Εὐστάθ.

Ὑπαφρος, ὁ, ἡ (ἄφρός). Ὀλίγον τι ἀφρώδης, «ὕπαφρον ἔμμα,» τὸ ἀπὸ ἀσκρια βρεγμένον ὕφασμα. Εὐριπ.

*Ὑπάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἄφρων). Ὀλίγον ἄφρων, μωρὸς, ὀλίγον σώφρων, ὀλίγον νοῦν ἔχων. Συγκρ. ὑπαφρονέστερος, Ἡρόδ. 4, 95.

Ὑπάφωνος, ὁ, ἡ (ἄφωνος). Ὀλίγον τι ἄφωνος· παρ' Ἱπποκράτ. σελ. 76. καὶ 165. ἀναγινώσκουσί τινες ἀντὶ τούτου, ὑπόφθογγος, καὶ ὑπόδειγος.

*Ὑπαχλύω, ῦ, ὑπαχλύνω (ἀχλύω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ἀχλύνω, σκοτίζω. Κόϊντ. Σμυρν. Παθητ. κατ' ὀλίγον σκοτίζομαι.

Ὑπέας, τὸ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 4, 70. ἀντὶ τοῦ, Ὄπεας. — Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑπεα, τὰ ὀπίσθια.»

Ὑπέασι, Ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσ. ἀντὶ, ὑπεισι, Ἰλ. Ι, 204. ἐκ τοῦ, ὑπειμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «ὑπέασιν, ὑπελθύσασιν.»

*Ὑπέβραχον, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστ. ὑπερβράχω.

Ὑπέγγυος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπεγγύως (ἔγγυος). Ὁ ὑπὸ ἐγγύην ὤν, ὅστις εἶναι ὑπὸ ἐγγύησιν, ὁ εἰς ἐγγύησιν ὑποκείμενος ἢ ὑποτεθειμένος, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ἠσφαλισμένος, βεβαιωμένος. «Τὰ ἐγγυαν τὰ ὑποτεθέντα, τὰ εἰς ὑποστήριγμα βαλμένα, (πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ἐνέχυρον βαλμένα). 2) καὶ ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἐγγύησιν, ἤτοι στέκεται καλὸς νὰ ἀποκριθῇ εἴς τι, ὑπόχρεως. «Ὑπεγγυον δίκῃ καὶ θεοῖς.» Εὐριπ. Ἑκ. 1017. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς· εἰς τὰ ὁποῖα ἐγγυῶνται, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόχρεοι. «Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου. Wess. Ἱπποκρ. 5, 71. ὑποκείμενοι, ὑπόχρεοι εἰς πᾶσαν ἄλλην παιδείαν, πλὴν τοῦ θανάτου. «Ὑπεγγύως ἀσφαλισμένα· τὰ ἔγγυα ἀσφαλίσματα.

*Ὑπεγείρω, (ἐγείρω, ἀ ὑμ.). Κατ' ὀλίγον ἐγείρω, διεγείρω, παροξύνω. Φιλοστρ. Εἰκόν. 1, 24. 2, 26. βίκς σοφ. 1, 21, 4.

Ὑπεγκλίνω, (κλίνω). Ὀλίγον τι ἐγκλίνω, κλίνω. Ὀρφ.

Ὑπεγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ἐγχέω, κρυφ. Πλούταρ. Ἀντ. 76.

Ὑπέδδεισαν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέδεισαν. γ'. πληθ. πρόσ. ἀορ. α. τοῦ, ὑποδείδω. Ἰλιάδ.

Ὑπέδεκτο, γ'. πρόσ. ἐνικ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑποδέχομαι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεδέχετο, ὑπεδέχετο. Ὅμ.

*Ὑπεδύσετο, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. τοῦ, ὑποδύομαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπέδυ. ποιητ.

*Ὑπέζηκα, ἀόρ. α. τοῦ, ὑποτίθημι.

Ὑπείδομαι, μέσ. ἀπρ. (ΕΙΔΩ, εἴδομαι, ἀνώμ.). Κατὰ θεὸν βλέπω καὶ θεωρῶ τι, Λατ. suspicere, ἔθεν τροπικ. ὑποπτεύομαι, νομίζω, κρατῶ τι ὡς ὑποπτον, suspicari, Λατ.

Ὑπεικάζω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ὑπείκω. Σοφοκλ. καὶ Πλάτ.

*Ὑπεικτέον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπείκω, Πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ παραχωρήσῃ, νὰ ἐνδώσῃ. Πλάτ. Κρίτων, σελ. 51. Β.

*Ὑπεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπείκων, παραχωρῶν, ἐνδίδων, ἐκ τοῦ

Ὑπείκω, Μ. εἴξω, καὶ ξομαι, Ἰλ. Ψ 600. Ὀδ. Μ, 117. ταῖ' Ὅμ. συνήθως, ὑπεῖξω, (εἴκω). Ἀνιστάμενος ἀναχωρῶ, ἢ ὑποχωρῶ, συχνάζομαι καὶ φεύγω· μετὰ γεν. «νεῶν (δηλ. ἀπὸ) ὁ ὑπείκων ἀναίγνω, ἀναγκασθέντες ὑπεχώρησαν, ἂν χώρησαν ἀπὸ τὰ πλοῖα. Ἰλ. Π, 605. «τινὶ ἔρκιον, παραχωρῶ ἀπὸ τὸ πομμέριον, διὰ νὰ τὸ πιάσῃ ἄλλος, συχνάζομαι, καὶ χάνω τόπον εἰς ἄλλον· «τῷ δ' ἔρκος ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.» ὑπανέστη, προσχώρησε, παρεχώρησε τὴν ἕδραν, ἢ τὸν τόπον του, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο. Ὀδ. Ι, 42. «τινὶ, ἐμπροσθεν τινος παραχωρῶ, σύρομαι ὀπίσω, ὀφείλω εἰς αὐτὸν τὴν προτέρειαν, ἢ τὴν προτίμησιν· ὅθεν «τινὶ λόγῳ,» παραχωρῶ τὸν λόγον εἰς τινα, τὸν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος· καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα συνάμα παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 10. «τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ἐθέλουσι καὶ ἄκοντες, καὶ λέγων ὑπείκειν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τῆς δοτ. «χεῖρας ἐμὰς ὑπόειξεν, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου, Ἰλ. Ο, 227. ἐν καὶ ὁ Εὐστάθ. ἀποδίδῳ τὸ, χεῖρας, εἰς τὸ, τεμεσηδεῖς. 2) τριπτικ. ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ἐνδίδω· «τῶν μὲν τεμεσηδεῖς ὑποείξων, τοῦτο βέβαια ἀγαθοεργίας, θέλω ἐνδώσει,» Ἰλ. Ο, 211. Τ, 266. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἴς τινα· «τινὶ, «τῶν μέντοι ἐγὼν ὑπείξεμαι αὐτέων.» Ἰλ. Ψ, 602. «οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν· Ὀδ. Μ, 117. «τινί τινι, πεῖθή σεί (κατὰ) πῶν ἔρχον ὑπείξομαι.» Ἰλ. Α, 294. «ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτ' ὑπείξομαι ἀλλήλοισιν, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ.» Ἰλ. Δ, 62. «λόγοις τινὸς ὑπείκειν, ὑποχωρῶ, ὑπιτάσσομαι, εἰς τοὺς λόγους, ἢ εἰς τὰ ἀξιώματά τινος· καθόλου δὲ, ἀκολουθῶ, ὑπακούω, πείθομαι, ὑποκλίνομαι· ἀλλὰ «λόγου ὑπείκειν, ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι ὀλίγον ἀπὸ τὸν λόγον, ἢ τὸ ἀξίωμά μου,» Ἡροδ. 7, 160. «ὑποχωρεῖν τινός τινι· ἀντίτου, παραχωρεῖν εἴς τινα τὰ ἀπό τινος, ἀφίνω τι εἰς τινα, παραχωρῶ ἀπό τινος διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸ ἄλλος, μετὰ ἀπαρεμφ. παύω, ἀφίσταμαι. «Οὐδ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν.» Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 408. ἀντὶ τοῦ, παύομαι, ἐπιχειρῶ· ἐνῶ ἀμφότερα αἱ τέσσαρες ἐκδόσεις «καὶ ἐνῶ, ἐναντίον τοῦ νοήματος ἔχουσιν· ὡς καὶ στίχ. 1658. «Εἶως κεν ἐμοὶ εἴξειε θαμίνων» καὶ στίχ. 1676. «Ὡς ὄφρα — ὑπείξῃ θαμίνων.

Ὑπειλέω, καὶ, ὑπείλω, (εἰλέω, εἴλω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω τυλίσσω· «οὐρὰν, κυὼν τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω, ταράττειν, περιστρέφειν αὐτὴν, καθὼς ποιοῦσιν οἱ σκύλοι, ὅταν χαϊδεύωσι· remulcere caudam, Λατ. Εὐρ. τροπικ. «στέμμα, συστέλλω, στρέφω, κολακευτικῶς τὸ στέμμα. παρβλ. ὑπίλλω. Παθητ. ὑπειλείσθαι, ὑφέρπω, ὑποδύομαι, Αἰλιαν. Ἱστ. ζ, 9, 57.

Ὑπειλημμένον, Ὑπειλημμένου, παθητ. παρακμ. τοῦ, Ὑπολαμβάνω.

*Ὑπείληφα, ἐνεργ. παρακειμ. τοῦ, ὑπολαμβάνω.

*Ὑπειλίσσω, Ἀττ. ττω, (εἰλίσσω) Ἀχιλ. Τάτ. 1, 6. Κάτωθεν ἐπὶ τὰ ἄνω εἰλίττω, τυλίσσω, στρέφω.

Ὑπειμι, μέλ. ἐσομαι, παρατ. ὑπῆν. (εἰμὶ) Εἶμαι ὑποκάτω, μετὰ δοτ. «φίλτατοι ἀνδρες ἐμῷ ὑπεστε μελάθρῳ, εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν στέγην μου, εἶναι μέσα εἰς τὴν εἰκίαν μου, Ἰλ. Ι, 204. ἀλλὰ καὶ «ὑπότια, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 2, 127. ἐξαίρ. ἐπὶ θηλαζόντων ζώων· «πολλῆτι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆταν» ὑποκάτω εἰς πολλὰς ἵππους ἦσαν θηλάζοντα πωλάρια, Ἰλ. Ν, 681. καθόλου δὲ, εἶμαι παρών, πλησίον, ἀνὰ χεῖρας, Ἡρόδτ. 1, 31. Ἡσίοδ. «Μακροὶ δ' ὀνυχες χειρεττιν ὑπῆτανο· παρῆσαν εἰς τὰς χεῖρας. Παρὰ Θουκυδ. 8, 36. ἀντὶ τοῦ, ὑπόλοιπόν ἐστιν· ὡς καὶ τὸ, περίεστιν· ὡς καὶ παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγ. «Περιεστιν» ἀντὶ τοῦ, ὑπλείπονται. «Πλησίον, ἐγγύς τινος εἶμαι, ἢ ἀκολουθῶ, συνέχομαι, ἐξαρτῶμαι «Τὸ τιμωρητόμενον οὐχ ὑπέστακεν· δὲν θέλει πλησιάσει, φεύσει, ἀκολουθήσει. Δημοσθέν. «Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὑπεστι πλείονα ἢ ἐλάττονα φθόνοις· ἀντὶ τοῦ, πρόσεστι, ὅλοι ἔχουσι νὰ φοβῶνται τὸν φθόνον, ὅλοι φθονοῦνται, ὅλοι εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τὸν φθόνον. 2) Εἶμαι, ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, εἶμαι κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. 3) εἶμαι ὑποτεταγμένος, ὑποκείμενος, ὑπήκοος. Εὐρίπ. Ἰφιτ. 422. «Ὑπεστιν ἀστοῖσι· ἀντὶ τοῦ, ὑποτεταγμένοι εἰσὶν.

*Ὑπειμι, (εἶμι) ὡς τὸ, ὑπέρχομαι, Ὑπάγω κάτω, ἢ μέσα, Λατ. subire· «ὑπέναι τινά», ἐκκρέμω τινὰ κρυφίως, παρεισδύω. εἰσχωρῶ εἰς τινα κρυφίως, Ἀριστοτ. Σρῆκ. 464. ἔτι δὲ καὶ, κατ' ὀλίγον, μυστικῶς, καὶ σιγὰ ἔρχομαι. Παυσαν. 7, 1, 3. 2) σπανιώτερ. κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἡρόδτ. 4, 120.

*Ὑπείναι, Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑφίημι, ἀντὶ τοῦ, ὑφεῖναι.

Ὑπείξις, εως, ἡ. (ὑπείκω) Τὸ ὑπείκειν, ὑποχώρησις, ὑποστοχή, ὑπακοή, ἔνδοσις, καὶ εἰς τὸν πλησ. ὁρισμ. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 727. Α, ἐκδ. Βεκκήρ.

Ὑπειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ). Προστέτ, ἐπί τι, μετὰ ταῦτα εἰπεῖν. 2) προεῖπεῖν, ὑπαγορεύειν, δηλοῦν. φιλοτιμεῖσθαι. 3) προφασίζεσθαι. 4) κρυφίως εἰπεῖν, κρυφίως λέγειν. Ἀριστοφαν. Πλοῦτ. 991.

Ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ τῆς, ὑπέρ. Τίθεται δὲ, ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ πρὸ φωνήεντος πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς μακρά· οἷον, ὑπείρ ἄλα, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς συνθέτ.

Ὑπειράλιος, ποιητ. ἀντὶ ὑπεράλιος.

*Ὑπειροπία, ἡ, (εἰροπία) Τὸ κωπηλατεῖν, ἢ κωπηλασία. ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 670. ἐκδ. Ἐρμάν.

*Ὑπειρέχω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπερέχω, Ὅμ.

Ὑπείροπλος, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέροπλος.

*Ὑπειροχίδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ ὑπείροχος, Ἰλ. Α, 673.

*Ὑπείροχος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑπέροχος, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. 2) κύρ. ὄνομ. ἀνδρός, Ἰλ. Λ, 335.

*Ὑπείρω, μέλ. ὑπέρσω, (εἴρω, ἀνώμ.) Συνάπτω, συνδέω ὑποκάτω.

*Ὑπείρων, ονος, ὁ, κύρ. ὄνομ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 144.

*Ὑπείσας, Ἰων. ἀντὶ, ὑφείσας, μετοχ. ἀορ. α'. ἐνεργ. ἐκ τοῦ, ὑφεῖσα, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδ. 3, 126. 6, 103.

Ὑπείσδυμι, καὶ, Ὑπεισδύω, καὶ ὑπεισδύνω, (δύω, δύνω, ἀνώμ.) εἰς τὸ Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Ὑποκάτω ὑπάγω, ἐμβαίνω. 2) κρυφίως ἐμβαίνω μέσα. Ἡρόδοτ. 1, 12. (περὶ τῆς προσῳδ. ἴδε, δύω.)

Ὑπείσειμι, (εἶμι) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, καθόλου = τῷ ὑπεισέρχομαι

*Ὑπεισέλευσις, εως, ἡ· «κληρονομίαν», Εἰς τὸ δίκαιον τῶν Ῥωμαίων, ἢ εἰς τὴν κληρονομίαν γινομένη πρόσθεσις.

Ὑπεισέρχομαι, ἀποθ. μέ ἐνεργ. ἀόρ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· «ὑπεισέρχεταί με δέος, ἔλεος, κ. τ. τ.» Schaef. Γρηγ. σελ. 375. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 995.

Ὑπεισρέω, μέλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἢ ὑποκάτω εἰσρέω. Δόγγ. 1, 1.

Ὑπέκ, πρὸ φωνήεντος, ὑπέξ, (ὑπὸ, ἐκ.) ποιητ. πρόθ. μετὰ γεν. Ὑποκάτωθεν, κάτωθεν εἰς τὰ ἔξω· παρ' Ὁμήρ. πολλάκις. Ὁ Οὐόλφιος γράφει μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν νεωτάτην ἔκδοσιν τῆς Ἰλιάδ. πάντοτε διακεκριμένος, ὑπ' ἐκ.

Ὑπεκβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.

Ὑπεκβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβάλλω.

Ὑπεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Ἔχω ὑπ' ἐμαυτόν· «πόρτιν μαστῷ», ἔχω, δέχομαι ὑποκάτω εἰς τὸ βυζίον μου, ἐπὶ δαμάλεως. Ἐπιγράμ. ἀδέσπ. 231. 2) περιμένω, προσμένω, ἀπαντυχαίνω.

Ὑπεκδιδράσκω, μέλ. δράσομαι, (διδράσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ὑποκάτω ἐκφεύγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὑπεκδράμω, ψευδῶς. Δίων Κάσσ. 36, 7.

Ὑπέκδυσις, ἡ, (ὑπεκδύω) Τὸ ὑπεκδύειν ἐκφυγή. Ὀππιαν.

*Ὑπεκδύνω, καὶ, ὑπεκδύω, (δύω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκδύω, ἐλκω, σύρω ἔξω. Μέσ. Ὑπεκδύομαι· μετὰ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργητ. παρακειμ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκφεύγω, ἐκβάλλω ἐμαυτὸν κρυφίως ἔξω· μετὰ αἰτιατ. «πόνους», Κύρ. Κυκλ. 346. ὑφέρπω ἔξω. Ὀκταυ. Λυκοῦργ. 20. σελ. 86. Πλούταρχ. περὶ ἀδιστάκτ. σελ. 170. F. «σαυτὸν καὶ εἰς τὸ μέσ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 837. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω.)

Ὑπέκθεσις, ἡ. (ἔκθετις) Ἡ κρύφιος ἔκθεσις.

*Ὑπεκθέω, (θέω, ἀνώμ.) Κρυφίως τρέχω ἔξω, φεύγω. Πλούταρχ. περὶ Κρ. παίδ. 2.

Ὑπεκθρώσκω, (θρώσκω) Ὑποκάτω ἐκθρώσκω, ἐκπηδῶ.

Ὑπεκκαθαίρω (καθαίρω) Διὰ καθαρτηρίου κακκαθαίρω ὑποκάτω, κινῶ τὴν κοιλίαν. Ἱπποκρ.

Ὑπεκκαίω, Μ. κανσω. (καίω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον, κρυφίως καίω, κρυφοκαίω. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, διεγείρω καὶ παροξύνω τὰ τῆς ψυχῆς πάθη.

Ὑπεκκαλύπτω, (καλύπτω) Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκαλύπτω. Ἀνάλεκτ. σελ. 238.

Ὑπέκκαυμα, τό. (ὑπεκκαίω) Τὸ δι οὗ ἀνάπτει τις πῦρ, ἔκαυσμα, ἐμπύρευμα, ἔσκα ἢ ὕσκα, προσάναμμα, ὕλη, ἢ ἡ τροφὴ τῆς φλογός, ἢ εὐκόλως ἀνάπτουσα καὶ καίουσα ὕλη. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 9. «Αἱ δᾷδες, ἀσφάλτῳ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι». Μεταφορ. Ἐρέθισμα, τροφὴ τῶν παθῶν. Ξενοφ. Συμπ. 4, 25. «ἔρωτος ἄσβεν ὑπέκκαυμα» παρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 424. 498.

Ὑπεκκαύστης, ὁ. καὶ, Ὑπεκκαύστρια, ἡ, (ὑπεκκαίω) Πλούταρχ. προβλ. Ἑλλ. Ὁ τὸ πῦρ, ἢ τὸ πρὸς θυσίαν πῦρ ἀνάπτων.

Ὑπέκκειμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλει τις κρυφίως, ἢ κρύπτει, διὰ νὰ λυτρώσῃ, γλυτώσῃ πάντα. Ἡρόδοτ. 8, 41. 60, 2. 9, 73. παρβλ. ὑπεκτίθημι, παθ. 2) κεῖμαι, ἔξω. Θουκυδ. 8, 31.

Ὑπεκκενόω, ῶ. (κενόω) Ὑποκάτω ἐκκενόνω, εὐκαίρως ἢ κοίλον κάμνω, ἀδειάζω ὑποκάτω. Δίων Κάσ.

Ὑπεκκλέπτω, (κλέπτω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἐλαφρά, κρυφίως ἐκκλέπτω, ἐκβάλλω, κλέπτω κρυφά.

Ὑπεκκλίνω, (κλίνω) Κύπτων ὑποχωρῶ, σκυπτων παραμερῶ· ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 272. καὶ μετὰ αἰτιατικ. παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑπεκκομίζω, μέλ. ἰσω, Ἀττ. ιῶ, (κομίζω) Κρυφίως ἐκκομίζω, ἐκφέρω. Μέσ. «Ὑπεκκομίζομαι· ὑπεκκομίζω τὰ ἐμαυτοῦ, ἢ τὰ ἐμά. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 9. «Ὅσα δύναιτο ὑπεκκομίσασθαι. «ὑπεκκομίσασθαι πάντα», ἐξάγω, ἐκφέρω μαζῆ κρυφίως ὅλα τὰ πράγματά μου, Ἡρόδτ. 9, 6.

Ὑπεκκρίνω, (κρίνω) Ὑποκάτω, ἢ διὰ τῆς κοιλίας ἐκκρίνω, ἐκβάλλω. Διογ. Λαέρτ.

Ὑπεκλαμβάνω, μέλ. λήψομαι, (λαμβάνω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκλαμβάνω, δέχομαι, λαμβάνω τι κρυφίως, ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω. Εὐρίπ. Ἡρακλ. μαιν. 998.

Ὑπεκλύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκλύω, ἀναλύω, ἢ ἀπολύω. 2) ὀλίγον τι ἀδυνατίζω. Ἱπποκρ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπέμπω, (πέμπω) Ὑποκάτω κρυφίως ἐκπέμπω, στέλλω.

Ὑπεκπεράω, μέλ. άσω, (περάω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι. Ὀρφ. Ἀργ. 68.

Ὑπεκπηδάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ἐκπηδάω) Κρυφίως ἐκπηδάω, πηδῶ ἔξω.

Ὑπεκπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκπλέω. Πλούταρχ

Ὑπεκπνέω, μέλ πευσοῦμαι, (πνέω, ἀνώμ.) Ἐλαφρῶς, κατ' ὀλίγον ἐκπνέω, ἐξατμίζω, ἀτμίζω. Αἰσχίν. διάλ. 3.

Ὑπεκπονέω, ῶ. (πονέω) Ὑπό τινα, ἢ ὑπὸ προσταγήν τινος ἐκτελῶ, ἢ ἐκπληρῶ τι. Πολυβ.

*Ὑπεκπρό, ἐπίῤῥ. Ἔξω καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἀπολ. Ῥόδ. 4, 225. μόνον ποιητ.

Ὑπεκπροθέω, μέλ. θεύσομαι, (θέω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τρέχω ἐκφεύγων ἀπό τινος, ὑπεκτρέχω, ἢ ὑποτρέχω, ὑπέρχομαι, ταχέως προτρέχω, Ἰλ. Φ, 604. Ὀδ. Θ, 126. καὶ μετὰ αἰτιατ. τρέχω πρό τινος, φθάνω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, τρέχω καὶ προφθάνω τινά. Ὀδ. Ι, 506. μόνον ποιητ.

*Ὑπεκπροθορώσκω, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ὑπεκπροθορεῖν, (θρώσκω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπηδῶ εἰς τὰ ἔξω, ποιητ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 180.

Ὑπεκπρολύω, Λύω τι ἀπό τινος, ἀφίνω αὐτὸ νὰ ὑπάγῃ. Ὀδυσ. Ζ, 88. «Ἐνθ' αἴγ' ἡμιόνους λύσας, ἄφησεν νὰ ὑπάγωσιν, ἐνθα ἡ ὑπό, τὴν κάτω σχίσιν, ἢ δὲ ἔξ, τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρό, τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει, ὅσον τό, «τὰ ὑπ' ἀμάξῃ ἐζευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσαντα εἰς τομὴν πέμπειν δηλοῦται. Εὐστάθ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπορεύω, ῶ. μέλλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπορεύω, ἐκχέω. Ὄρυστ. Ζ, 87. «Καλὸν (ὕδωρ) ὑπεκπορεύειν· ἔνθα διὰ μὲν τῆς ὑπό, ἢ κάτωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρό, ἢ ἔξοδος καὶ ἡ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὑδατος. Εὐστάθ.

*Ὑπεκπροτάμνω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπεκπροτέμνω, (τέμνω, ἀνώμ.) «Πόντον», Ἀπολλών. 4, 325. «Ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔκαμνε νηῦς· ἢ ναῦς ἐξέπλευσεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἔκοπτε τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὑπεκπροφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγων τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, γλυτώνω ἀπό ἕνα κίνδυνον κρυφίως. Ἰλ. Τ, 147. Φ, 44. Ὀδ. Τ, 43. μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Μ, 113. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 42.

*Ὑπεκπροχέομαι, παθ. (χέω, ἀνώμ.) Χέω, ῥέω κάτω, ἢ ἔξω.

Ὑπέκπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρ) Ὀλίγον τι ἀναμμένος, = ἔκπυρος.

Ὑπεκρέω, μέλ. ῥυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, κρυφίως ἐκρέω, τρέχω, φεύγομαι. Πλάτ.

Ὑπερήγνυμι, Μ. ῥήξω. (ῥήγνυμι, ἀνώμ.)

κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως ἐκρήγνυμι, καταπρημνίζω. ῥίπτω Πλουτ.

Ὑπεκρίπτω, (ῥίπτω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκρίπτω, ῥίπτω ἔξω. Πλούταρχ.

*Ὑπεκρύομαι, μέλ. ὑσομαι, μέτ. ἀποδ. (ῥύομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κρυφίως ἐξέλκω τινά, καὶ τὸν ἐλευθερόω ἀπό ἕνα κίνδυνον· μετὰ γεν. ηφάνεον. Ἀπολλ. Ῥοδ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ῥύομαι)

*Ὑπεκσῳόω, ἀχρηστ. ἐνεστ. ἀντὶ, ὑπεκτάζω. ὅθεν ἐπικ. ἀόρ. ὑπεξεστάσσεν· ναύτην ὑπεξεστάσσεν Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Φ, 297.

*Ὑπεκσῳζω, (σώζω, ἀνώμ.) Ἀπό τινος ἐκτώζω, σώζω, λυτρόω τινά ἀπό τινος.

*Ὑπεκτανύω, (ταινύω) Ὑποκάτωθεν ἐκτανύω, τεντόνω. Παῦλ. Σιλ. 54. μόνον ποιητ.

*Ὑπεκτελέω, μέλ. ἑσω, (τελέω) Κρυφίως ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τι.

Ὑπεκτήκω, (τήκω) Κατ' ὀλίγον ἐκτήκω, ἀναλύω, ἢ φθείρω. Ἱπποκρ.

Ὑπεκτίθημαι, (τίθημι) Κρυφίως ἐκβάλλω τι, ἐκθέτω. Μέσ. φέρω κρυφίως τὰ πράγματά μου εἰς ἀτράλειαν, εἰς ἀτφαλῆ τινα τόπον, ἢ ἔξω που, καὶ κρύπτω αὐτά, ὡς π.χ οἱ πολιορκούμενοι ἐκβάλλουσι τὰ πράγματά των, καὶ κρύπτουσιν αὐτά, ἢ τὰ μεταφέρουσιν εἰς κρυφούς τόπους, διὰ νὰ τὰ φυλάξωσι. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 1, 15. «Ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν, ὡς ὑπετίθετο ἤδη τὰ χρήματα φοβούμενος. Ἡροδ. 8, 4, 41. Θουκυδ. 1, 89. Λυκοῦργ. 8, 8. Παθητ. κρυφίως φέρομαι ἔξω εἰς ἀσφάλειαν, Ἡροδ. 5, 65.

Ὑπεκτρέπω, (τρέπω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐκτρέπω τι ἀπό τινος· ητικόν, Σοφοκλ. Μέσ. «Ὑπεκτρέπομαί τινα· παραχωρῶ, ἀποφεύγω. Πλάτ. «Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται».

Ὑπεκτρέχω, μέλ. δραμοῦμαι, καὶ δρομοῦμαι, ἀόρ. β' ὑπεξέδραμον, (τρέχω, ἀνώμ.) Ἀπό τινος ἐκτρέχω, ἐκφεύγω, μετὰ τάχους τρέχω, ἀποφεύγω, μιτά αἰτ. Ἡροδ. 1, 156. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1086. Τραχ. 167. Valck. Φοιν. 581.

Ὑπεκτροφή, ἡ. (τροφή) Ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἢ παιδιόθεν ἀνατροφή. Εὐριπ.

*Ὑπεκφαίνομαι, παθ. (φαίνομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκφαίνομαι, ἢ κεκρυμμένως πως φανερόνω.

Ὑπεκφέρω, (φέρω, ἀνώφ.) Κρυφίως εἰς τὰ ἔξω φέρω, ἐκβάλλω, ἢ σηκόνω. «Ἐκ Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος· ἐπὶ τὰ ἔξω ὀλίγον ἐστρέψας, ἔφερεν, ἐπαραμύρητεν. Ἰλ. Θ, 268. ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον τι ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, βραδύνω, διάφρ. γραφ. Ἰλ. Χ, 203. 2) ὑποκατωθεν ἐκβάλλω, κρυφίως ἐξάγω, ἐξαιρ. ἐκτινός κινδύνου. μετὰ γεν. «ἦ μὲν (Ἀφροδίτη) ἐὸν φίλον υἱὸν (Αἰνείαν) ὑπεξέφερεν πολέμοιο, τὸν ἐξήγαγε κρυφίως ἀπό τὸν πόλεμον. Ἰλ. Ε, 318. «Ὑπεκφέρονται θανάτου τινάνω· γλυτόνουσιν ὀλίγον ἀπό τὰς χεῖρας τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ο, 628. καθόλου δὲ, ἐκφέρω ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, Ὀδ. Γ, 496. 3) ἀμεταβ. παρ' Ἡροδότ. 4, 135. «Ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῶν· αὐτὶ τοῦ, προτρέχειν, ἢ πρότερον, ἐμπροσθὰ φεύγειν, παρβλ. 4, 120. «ἡμέρης ὁδῷ προσχειν τινός».

Ὑπεκφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγω, ἀποφεύγω ναύτους δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαιν ἡμᾶς αὐτοὺς τοὶλάχιστον ἄρες νὰ φύγωμεν. Ἰλ. Ο, 243. Τ, 191. οἷος ὑπέκφυγε νηῦς, μόνος ἔφυγε μὲ τὸ πλοῖον, Ὀδ. Ψ, 320. συχνότερ. παρ' Ὁμ. μεταβατ. μετ' αἰτιατ. Κῆρα, ὄλεθρον, κακότητα, κ.τ.τ.

Ὑπεκφυγγάνω, = ὑπεκφεύγω. Ἱπποκράτ.

Ὑπεκχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ ἐλαφρῶς καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχέω, χύνω.

Ὑπεκχωρέω, ῶ. (χωρέω) Κρυφίως, ἢ κάτωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχωρῶ, ἐκφεύγω, ὑπάγω. Ἡροδ. 9, 13. 14. 2) ἐκχωρεῖ διὰ τῆς κοιλίας, ἔχω κίνησιν τῆς κοιλίας. ὅθεν

Ὑπεκχώρησις, εως, ἡ. Ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἐκφυγή, καὶ ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια, κόπρος. Ἱπποκρ.

Ὑπεκχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτήδειος, ἢ δύναμιν ἔχων, ὑπακτικός, κινητικός. Ἱπποκρ.

Ὑπέλαιον, τό. (ἔλαιον) Ὑποστάθμη, κατακάθισμα τοῦ ἐλαίου (τσιρᾶς), = Γλοιός. Ἡσύχ.

Ὑπελαύνω, μελ. άσω, Ἀττ. ὑπελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, πρότυπ. ἐλαύνω. συνυπακουομένου δὲ τοῦ, ἵππον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, ἁμαξεύω, στρατεύω· ὡς τὸ κοινὸν στρατεύω, ἢ τραβοῦμαι ἐμπρόσω.

*Ὑπελαφρός, ά, όν, (ἐλαφρός) Ὀλίγον τι ἐλαφρός. Σίτ' Ἐμ. Μαθημ. 1, 63.

Ὑπελαφρύνω, (ἐλαφρύνω) Ὀλίγον τι ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω.

Ὑπεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, κρυφίως ἐμβάλλω, προεμβάλλω, ῥίπτω μέσα, σπορέχνω.

Ὑπέμβρυον, τό· ἐξ Ὀδυσ. 7, 245. ἔνθα νύφ' ἔμβρυον ἦκεν· αὐτὶ τοῦ νύφην ἔκαν ἀναγνωστέον.

Ὑπεμβρυόω, ῶ. (ἔμβρυον) Σοφοκλῆς παρὰ Κλημεντ. καὶ Εὐσεβ. προπαρ. 13, 13. «Κόρην ὑπεμβρυόων· αὐτὶ τοῦ, ἐγγαστρόνω.

Ὑπεμνήμυκε, Ἰλ. Χ, 491. «πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν, ῥίπτει παντοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του κάτω μὲ αἰδὼ καὶ συστολήν. Ἐπ. γ' ἐν. πρόσ. παρακειμ. τοῦ, ὑπημύω, αὐτὶ, ὑπεμήμυκε· διότι τὸ, ν παρεντέθη διὰ τὸν στίχον, ὡς εἰς τὸ, νώνυμος, αὐτὶ, νώνυμος, παλαμναῖος, ἐκ τοῦ, παλάμη, κ.τ.λ. ὅθεν οὔτε εἶναι χρεία νὰ μεταβάλωμεν εἰς τὸ, ὑπεμμήμυκε, ἀλλ' οὔτε νὰ παραδεχθῶμεν ἰδιόν τινα ἐνεστ. ὑπομνημύω· ἴδε Κύριον (Heyne) Ἰλ. Τ. 8. σελ. 349.

Ὑπεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνώμ.) = ὑποκαίω. Ἰώσηπ.

Ὑπεμφαίνω, (φαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ ὀλίγον μόνον (οὐχὶ ἐντελῶς) ἐμφαίνω, δεικνύω, φανερόνω, ἡμιτοφανερόνω, ὀλίγον τι δίδω νὰ καταλάβῃ τις.

Ὑπεναντιόομαι, οῦμαι, παθ. ἀποδ. μὲ μέλ. μέσ. (ἐναντιόομαι) Εἶμαι ὀλίγον ἐναντίος, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, ητικῶς.

Ὑπεναντίος, ία, ίον· (ἐναντίος) Στεκόμενος, κείμενος, ἀνθιστάμενος ὀλίγον τι ἐναντίος, ἀντικρύ· ητικῶς, Ἡσιδ. Ἀσ. 347. β) ἐναντίος, ἀντίξοτος, ἐχθρικός, ἐχθρὸς ἀντίκαλος. «ὑπεναντιώταται». Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 28. πολλὰ ἐναντίως, ἐχθρικῶς. Κυρουπ. 3, 3, 26. «Τὸ στράτευμα ἀσθενέστατον τοῖς ὑπεναντίοις». γ) ητὸ ὑπεναντίον τούτου, τὸ ἐναντίον τούτου, ἐξεναντίας τούτου, Ἡροδότ. 3, 80. Ἐπίῤῥ. ὑπεναντίον. ὅθεν

Ὑπεναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὀλίγη τις ἢ μικρὰ ὑπεναντιότης, ἀντιλογία, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 77.

Ὑπεναντίωμα, τό, Μικρόν τι ἐναντίωμα. = τῷ προηγμ. Ἀριστοτ. Ποιητ. 26, 22.

Ὑπεναντίωσις, εως, ἡ. (ὑπεναντιόομαι) Τὸ εἶναι ἐναντίον, τὸ στέκεσθαι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὡς τὸ, ὑπεναντιότης.

*Ὑπενδίδωμι, (δίδωμι) Ὀλίγον, ἢ κατὰ μικρὸν ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. Θουκυδ.

Ὑπένδοθεν, Ἐπίῤῥ. (ἔνδοθεν) Ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους εἰς τὰ ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὰ ἔξω, κάτωθεν. Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Ὑπένδυμα, τό. (ἔνδυμα) Τὸ ὑποκάτω ἔνδυμα, ὑποκάμισον. Σχόλ. Βουρδ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 120.

Ὑπενδύτης, ου, ὁ. = ὑπένδυμα.

Ὑπένερθε, δεν. Ἐπίῤῥ. (ἔνερθε) Ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν, Ὁμ. ἐξαιρ. ὑποκάτω τῆς γῆς, κάτω εἰς τὸν Ἅδην· «οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσσθον, οἵ τινας τιμωρεῖτε ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, ἤγουν εἰς τὸν Ἅδην, τοὺς ἀποθανόντας ἀνθρώπους, Ἰλ. Γ, 278. «δέδοικεν δ' ὑπένερθεν ἀνὴρ ἑνέρτερος, ἐφοβήθη ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἅδου. Τ, 61. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἤτις ποτὲ μὲν πρατεῖται, ποτὲ δὲ ἔπεται εἰς τὸ ἐπίῤῥ. «ποδῶν δ' ὑπένερθε, ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Β, 150. «πόδες δ' ὑπένερθε ἑκάστου», Ρ, 386. «ὑπένερθε Χίοιο», Ὀδ. Γ, 172. Ἡσιδ. Ἀσπ. 418.

Ὑπεννοέω, ῶ. (νοέω, ἀνώμ.) Κατὰ νοῦν ἢ κατὰ σκοπὸν ἔχω τι, καὶ μ' ὅλον τοῦτο κρύπτω αὐτό. Αἰλιαν.

Ὑπεξάγω, (ἄγω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω ἐξάγω, ἐκβάλλω. ἐξαιρ. ἐξάγω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ κίνδυνον, καὶ τὸν φέρω εἰς ἀσφάλειαν· «ἀλλ' ἄγε' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπέκ θανάτου ἀγάγωμεν», αὐτὶ, ὑπεξαγάγωμεν, τουτέστι, ῥυσώμεθα αὐτὸν ἐκ θανάτου, Ἰλ. Τ, 300. «ἀλλά σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι», εἴθε ὁ θεὸς νὰ σὲ ἐξάξῃ κατά τινα τρόπον ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν ἰδικήν σου. Ὀδ. Σ, 14. Ἡροδότ. 8, 40. 2) ἀμεταβ. κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀπομακρύνομαι, ἀποστέρομαι, ἀναχωρῶ. Ἡροδ. 4, 120. ὅθεν

Ὑπεξαγωγή, ἡ. Τὸ ὑπεξάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκφέρειν, Ἀντωνῖν. ἑ 28.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπεξαιρεῖν, ἢ ὑποκάτωθεν ἐξαίρεσις, τὸ κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον πέρνειν, ἢ συνάγειν, ἢ κρυφίως, ἢ κατὰ μικρὸν λῆψις, ἢ τύναξις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, ἐξαίρετις. «μετ' ὑπεξαιρέτεως», κατ' ὀλίγον.

Ὑπεξαιρέω, ῶ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκβάλλω τι διά τινα ἄλλον, ὑπεξάγω, ὑποχωρίζω, Ἡροδ. β) κρυφίως ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀπὸ τὴν μέσην, φωτεύω. Πλάτ. Πολ. 8, σελ. 567. Β. καθόλου δὲ, βάλλω κατὰ μέρος. μετοχ. παθητ. παρακειμ. «τούτων ὑπεξαιρημένων», Ἡροδ. 7, 8, 3. Μεσ. Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι. λαμβάνω, περιω, ἢ ἐκβάλλω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὑποκάτω, ἢ κρυφίως, κλέπτω κρυφίως ἀπό τινος, ἐξαιρῶ, κάμνω ἐξαίρεσιν ἀπό τινος, ἐκλέγω, διαλέγω, ἐκλέγων τι ἀπό τινος ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω κρυφίως, ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. Ξενοφ. Ἱερ. 5, 2. «Ὅταν τοὺς τοιούτους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται».

Ὑπεξαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαίρω, σηκόνω, ὑψόνω.

Ὑπεξακρίζω, (ἀκρίζω) Εὐριπ. Βάκχ. 667. «Πρὸς λόφας ὑπεξακρίζων. = ὑπερακρίζω, Ἐπὶ τὰ ὄρη, ἢ ἐπὶ τὸ ὕψος ἐκφέρω, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐκφέρω.

Ὑπεξαλέασθαι, ἀπαρέμ. ἀόρ. α'. τοῦ, ὑπεξαλέομαι, μέσ. ἀποδ. Κρυφίως ἐκφεύγω, καὶ ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ο, 180. «τὸ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖραῖν, σὲ δ' ἐπρόσταξε νὰ ἀποφύγῃς τὰς χεῖρας του.

Ὑπεξαλύσκω, Μ, ξω. (ἀλύσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐξαλύσκω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, = τῷ προηγμ. μετὰ αἰτιατ. Ἡσιοδ. Θεογ. 615.

Ὑπεξαναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν κρυφίως, ἢ ἐλαφρὰ ἀναβαίνω ἔξω. «ποδὶ» Θεόκρ.

Ὑπεξανάγομαι, παθητ. μετὰ μέσ. ἀόρ. β'. (ἄγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐξανάγομαι, κρυφίως ἀνάπλεω ἀπὸ τοῦ λιμένος, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ.

*Ὑπεξαναδύω, (δύω, ἀνώμ.) εἰς τὸ μέτ. μετὰ ἀορ. β. ὑπεξανέδυν, καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἐπάνω, ἢ εἰς ὕψος· κάτωθεν ἀναδύομαι, ἀνέρχομαι. Ἰλ. Ν, 352. »Λάθρη ὑπεξανέδυς πολίης ἀλόων· ἔνθα κατ' Αὐτάσιον ἡ ὑπό, σημαίνει τὸ κάτωθεν, ἡ δὲ ἐξ, τὸ εἰς αὖθ', καὶ ἡ ἀνά, τὸ εἰς ὕψος· ἄρα, κάτωθεν κατ' αὖθ εἰς ὕψος ἀλλοῖν. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω).

Ὑπεξανίστημαι, = ὑπανίστημαι. Πλούταρχ. εἰς Δυκοῦργ. »Ὑπεξανασταίνει πρεσβυτέρῳ.

Ὑπεξαντλέω, ῶ, (ἀντλέω) Κάτωθεν ἐξαντλῶ, ἐκβάλλω, ἀδειάζω. Εὐρ. Ἰων. 961. »Κεκῶν γὰρ ἄρτι κὐμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ· κυρίως δέ, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς κοιλίας τοῦ πλοίου τὸ εἰσχωρῆσαν θαλάσσιον ὕδωρ. (ἐκβάλλω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν).

Ὑπεξάπτω, (ἅπτω) Κάτωθεν ἐξάπτω, κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀνάπτω.

Ὑπεξαφύω, (ἀφύω) Κατ' ὀλίγον ἐξαντλῶ »Ὑπεξαφύομαι· παθητ. ἐπὶ ῥυάκων, ἤτοι μικρῶν ὑδατίων, τὰ ὁποῖα ῥέοντα κατὰ μικρὸν ἐκλείπουσι, χάνονται εἰς τὴν γῆν· »πολλαὶ δὲ πόροι νοῦμοι ἔασιν ὅπῃ ὑπεξαρύονται. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 983.

Ὑπέξειμι, (εἶμι) Ἐξέρχομαι, ἐκφεύγω, ἐπαναχωρῶ, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀναστρέφω. Ἡρόδτ. 4, 120. »Ὑπεξιόντα καὶ ὑπεξελαύνοντας. 7, 211. 221. 2) Ἀπενακτίας ὑπάγω, εἰς ὑπάντησιν ἔρχομαι. Ἡρόδοτ. 1, 176. καὶ Διόδωρ Σικ 3) κατ' ὀλίγον παρῶ

*Ὑπεξειρύω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπεξερύω. Ἡρόδ.

Ὑπεξελαύνω, μέλ ὑπεξελάσω, Ἀττ. ὑπεξελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν σύρω ἔξω· συνήθ. εἰς ἀμετάβ. κατὰ τὸ φαινόμ. ἐξιππάκουομ. τοῦ, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, κ. τ. λ. ἐξέρχομαι, ὑπάγω ἔφιππος, ἢ ἀφ' ἁμάξης, ἢ παζέω, κινοῦμαι μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, παρ' Ἡροδτ δὲ 4, 120. ἀντὶ τοῦ, ἐπαναστρέφω, ἐπαναχωρῶ μετὰ τοῦ στρατοῦ, ὅπου ἄλλοι ἀναπληροῦσι τὰ βοσκήματαν, διώκω κατ' ὀλίγον τὰ ποίμνια.

Ὑπεξέλευσις, ἡ. (ὑπεξέρχομαι) Τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐκβαλεῖν κρυφίως ἔξω. 2) βάσανος, τιμωρία, ἐκδίκησις· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπεξέλευσις. παρὰ Σουΐδ.

*Ὑπεξερεύγω, (ἐρεύγω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐμέω, ἐξερεύγω.

*Ὑπεξερυγγάνω, = ὑπεξερεύγω.

Ὑπεξερύω, Ἰων. ὑπεξειρύω, (ἐρύω) Ὑποκάτω ἐξερύω, ἐξέλκω, κρυφίως σύρω ἔξω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, Ἡρόδ. 7, 225.

Ὑπεξέρχομαι, ἀποθ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Κρυφίως κάτωθεν ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω. »Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως. Πλούταρχ. καθόλου δὲ, σημαίνομαι ἀπὸ τόν τόπον μου, καὶ μετοικῶ, ἐπὶ μεταναστευόντων λαῶν παρ' Ἡροδ. 1, 73.

*Ὑπεξεστάσα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ, ὑπεκστάζω, ἀντὶ, ὑπεξέστασα.

Ὑπεξέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) ἀμετάβ. συνυπακουομ. ἐμαυτόν. Κρυφίως σημαίνω, ἐκβάλλω ἐμαυτόν, τοιοῦτοτρόπως κρυφίως ἀποστάμενος φεύγω. Ἡρόδοτ. 5, 72. 6, 74, 8. 132.

Ὑπεξηγητικός, ἡ, όν, (ἐξηγέομαι) Ὀλίγον τι ἐξηγητικός, τρόπον τινὰ σαφηνιστικός. Εὐστάθ.

Ὑπεξίσταμαι, μέτ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (ἵστημι) Κάτωθεν, ἀνεπαισθήτως, ἀφυδίως ἐξίσταμαι, ἐκβαίνων προβαίνω, καὶ μάλιστα, ἀφυδίως ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀνέσρας, ἐκβαίνω ἔμπροσθέντιος. 2) ἐκκλίνω, παραχωρῶ, παραμερῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφεύγω, μετὰ αἰτιατ. Πλάτ. Φίληβ 26. »Ὑπεκστῆναι ἐπιφερόμενον τὸν λόγον». ἀλλὰ καὶ μετὰ Δοτ. Πλούταρχ. »Ὑπεστάς τῷ λοιδορουντι». 3) ἀφύω, παρακτῶ ἐκ πρᾶγμα, χάνω πᾶν δικαίωμα ἐπάνω εἰς αὐτὸ· μετὰ γεν. ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς· παραιτῶ τὴν ἀρχήν, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἀφίνω, Ἡρόδ. 3, 83. — Σπανιώτρ. κατ' ἐνεργ. τύπον, ὑπεξίστημι, κατ' ὀλίγον ἐκβάλλω, βάλω ἔξω, ἢ ἐκφέρω.

Ὑπέξοδος, ἡ. (ἔξοδος). Ἡ ὑποκάτω ἔξοδος, ὑπαγωγή, κίνησις κοιλίας. Ἱπποκράτ.

Ὑπεξούσιος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπ' ἐξουσίᾳ ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον τινά, ὑποτεταγμένος, ἀντίθ. τοῦ αὐτεξούσιος. Παιδεκτ. ὄδεν

Ὑπεξουσιότης, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ὑπεξουσίου.

Ὑπεπιχουφίζω, (κουφίζω) Ὀλίγον ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω. ἅμφ.

Ὑπεπιμερής, έος, ὁ, ἡ· καὶ,

*Ὑπεπιμέριος, (μέρος) Σημαίνει εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν, ὅταν τις τελῇ τὴν ἀφαίρεσιν, τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν φανερόνει τὸ, ἐπιμερής, καὶ ἐπιμέριος, εἰς τὴν πρόσθεσιν, περιέχουσαν τὸ ὅλον, παρὰ ὡρισμένον τι χωριστὸν μέρος, ἅρα μίαν ἀναλογίαν, ὁποίαν ἔχει τὸ 3 πρὸς τὸ 2, ὅπου τὸ 2 εἶναι ὑπεπιμερὲς, ἐπειδὴ περιέχει ἓν τρίτον μέρος ὀλιγώτερον παρὰ 3.

*Ὑπεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, (τέταρτος) Περιέχων ὅλον τι παρὰ ἓν τέταρτον, ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν τέταρτον, ὡς π. χ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 4 πρὸς 3.

*Ὑπεπίτριτος, ὁ, ἡ, (τρίτος) Περιέχων ὅλον τι, ὀλιγώτερον παρ' ἓν τρίτον, ὡς ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 3 πρὸς 2.

*Ὑπεπιφαύσκω, (φαύσκω) Ὑποκάτωθεν φέγγω, φωτίζω. ἅμφ.

Ὑπέρ, Ἐπιτ. καὶ, ὑπείρ, ὅταν ἡ λήγουσα πρὸ φωνήεντος πρέπῃ νὰ ἦναι μακρὰ, παρ' Ὁμ. πλὴν μόνον εἰς τὴν φράσιν »ὑπεὶρ ἄλόων. Πρόθεσις μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. κυρίᾳ σημασίᾳ· ἄνω, ἐπάνω.

Α) Μετὰ γενικῆς, ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, ἢ συμβαίνει τι. 1) ἐπὶ τόπου, καὶ μάλιστα· α) ἐπὶ στάσεως, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, πολλὰ συχνάκις παρ' Ὁμ. οἷον· »βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, τὸν ἐτύπησε μὲ τὸ δόρυ εἰς τὸ στῆθος ἐπάνω εἰς τὸ βυζίον. Ἰλ. Δ, 528. Κ, 140. »ὑπὲρ ἀργυρέου λεβητοσ», Ὀδ. Α, 137. »πασσάλων δ' ὑπὲρ ἦγε κόρη ἔχε ἠδὲ μέτωπα», (ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀναστήματος τῆς Ἀρτέμιδος, ἐξεχούσης τῶν Νυμφῶν της) ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ὅλας ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον. Ὀδ. Ζ, 107. »στὴ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς», ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Β, 20. Ψ, 68, Ω, 682. Ὀδ. Δ, 803. Τ, 32, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὀνείρου, προσερχομένου εἰς τὴν κλίνην τοῦ κοιμωμένου· »τὸ οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης», τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Τεγέαν, Ἡρόδ. 2, 105. β) ἐπὶ κινήσεως, ἐπάνω, εἰς τὸ πέρα μέρος, ὡς ἡ ὑπέρ, μετὰ αἰτιατ., ὄχι σπανίως παρ' Ὁμ. »κῦμα... ἧκεν ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται», Ἰλ. Ο, 382. »ἔγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐλε γαίη ἔστη ἰεμένη», Τ, 270. Ω, 320. Ὀδ. Ρ, 575. ὅταν γ) πέραν, ἐκεῖθεν· »τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε δῖος Ἀχιλλεὺς διά ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ πέραν τοῦ τάφρου, Ἰλ. Σ, 228. Ὀδ. Ν, 257. Ξ, 300. — 2) διὰ ἕνεκα, δηλ. πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀσφάλειαν, σωτηρίαν· »τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερθ', ἐτείσαν τεῖχος, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ναῦς των», Ἰλ. Η, 499. Μ, 5. »Φοῖβῳ... ἑκατόμβην ῥέξει ὑπὲρ Δαναῶν, ὅρ' Ἰλασώμεσθα ἄνακτα», νὰ θυσιάσωμεν διὰ τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 444. »καθείλου δέ, διὰ τὸ καλὸν, διὰ τὸ συμφέρον τινός, οἷον, »θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως», Ξενοφ. παρβλ. Valck. Φοιν. 1336. »ὑπὲρ τινος εἶναι, εἶμαι πρὸς ὄφελός τινος, ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνεσθαι· κυρίως, στέκομαι ἐπάνω εἰς τι, καὶ ἐμποδίζω, ἔτι δύναται νὰ πάτῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ τὸ βλίψῃ· ὅθεν, μάχομαι, πολεμῶ δι' αὐτό· »ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θάνατος», κ. τ. τ. πολλὰ συχνάκις παρ' Ἡροδ. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) περὶ, ὡς τὸ Λατ. de. »μέμονε κῆρ ἄχνυται ἐν στήθεσσι, ὃς ὑπὲρ πάτρης ἐσχε· ἀκούω πρὸς Τρῶσσιν, ἡ καρδία μου λυπεῖται, ὅταν ἀκούω ἀπὸ τοὺς Τρῶας αἰσχρὰ περὶ σοῦ. Ἰλ. Ζ. 524. ἴσως καὶ Μ, 424. πρὸ λεγόμενα ὑπὲρ τινος». Ἡρόδ. 2, 125. οὕτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττ. Markl. Λυσ. σελ. 123. 162. Erf. Σοφοκλ. Ὀδ. Τύρ. 164. — 4) διὰ, ἕνεκα, δηλ. χάριν τινός· παρ' Ὁμ. μόνον μὲ τὸ, λίστεσθαι, συντεταγμ. »ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὑπὲρ ψυχῆς, ὑπὲρ θυέων καὶ ἀλφηστῆς σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς», παρακαλῶ δὲ ἀγάπην τῶν γονέων σου, κ. τ. λ. Ἰλ. Ο, 660. 663. Χ, 338. Ω, 466. Ὀδ. Ο, 261. παρὰ τοῖς μεταγεωτρ. δὲ καὶ μὲ ἄλλα δεήτεως σημαντικὰ ῥήματα, οἷον, γουνάζομαι, Βr. Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 701. παρβλ. πρὸς, μετὰ γεν. σημσ. 3, δ'. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. διέλου ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ γεν. »ὑπὲρ ἀλγέων», ἐξ αἰτίας τῶν πόνων· »ὑπὲρ παίδους, ὑπὲρ παθέων, ἐριδος ὑπερ, κ. τ. τ.», Markl. Εὐρ. Suppl. 1125. Σοφοκλ. Ἀντ. 952. »δείδιναι ὑπὲρ τινος», φοβοῦμαι διά τινα, ἐξαιτίας του εἶμαι εἰς φόβον. γ) μετ' ἀπαρεμφ. »ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προστταττόμενον», διὰ νὰ μὴ κάμω τὸ προστταττόμενον· »ὑπὲρ τοῦ σώζεσθαι», διὰ νὰ σωθῶ· »ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνω, Ἀττ. — 5) ἀντὶ, ἀντὶ τινός, εἰς τὸ ὄνομα, εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός· »ὑπὲρ ἑαυτοῦ», Θουκυδ. 1, 141. β) εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φαίνεται εἶναι ὡς μόνη περιγραφὴ τῆς γενικ. »στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν», ὅταν ἦτο στρατηγὸς σας, κυρίως, εἰς τόνομά σας, κατὰ προστταγήν σας, vestra auctoritate, Λατ. »ταῦτ' ὡς στρατηγήσας ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων», μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ, ὅτι ἐξουσίαζε τοὺς Κυπρίους, καὶ Αἰγυπτίους· »ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας», κ. τ. τ. Ὁνόλφ. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 299.

Β) Μετὰ αἰτιατ. ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, πέραν τοῦ ὁποίου διαβαίνει τι. 1) ἐπὶ κινήσεως, πέραν, ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν, ἀποπέρα, παρεπάνω· πολλάκις παρ' Ὁμ. »ὑπὲρ ὤμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόνη, πέραν τοῦ ὤμου, καὶ δὲν τὸν ἐπέτυχε, Ἰλ. Ε, 16. 851. Κ, 373. »ὑπὲρ οὐδὸν ἀβήσετο ἰφθίμοιο εἴσω», Ὀδ. Η, 135. Ι, 280. 2) πέραν τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου· »ἐπεὶ μὲ κατ' αἶσαν ἐνείκασας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν», ἐπειδὴ μ' ἐπέπληξες δικαίως, οὔτε πέραν τοῦ πρέποντος. Ἰλ. Γ. 59. Ζ, 333. καὶ 487. καὶ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄτιδι προΐψεται. Π, 780. Ρ, 321. »ὑπὲρ μοῖραν», Ἰλ. Τ, 336. »ὑπὲρ θεόν», Ἰλ. Ρ, 327. »ὑπὲρ Ἴριαν». Ἰλ. Γ, 299. Δ, 67. 236. 271. ἴδε καὶ »ὑπέρμορον», παρβλ. παρὰ μετὰ αἰτιατ. σημτ. 5. — 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, παρεπάνω, περισσότερον παρὰ πλέον· »ὑπὲρ τὰ τεσσερήκοντα ἔτη». Ἡρόδ. 5, 64. περισσότερον παρὰ σαράντα χρόνους· »ὑπὲρ τὸ ἥμισυ», περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ. κ. τ. τ. 4) ἐπὶ χρόνου, »ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν», περισσότερον παρ' ὅτι προσμένει τις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του· »ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν», πέ-

ραν τῆς ἡλικίας. — 5) ὡσαύτως ἐπὶ παντός, ὅ,τι εἶναι παραπολύ, ἢ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ ὑπερβαίνει τι· ὑπὲρ δύναμιν, ὑπὲρ λόγον, ὑπὲρ ἀνθρωπον, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν, πᾶσαν ἔκρασιν· ὑπὲρ ἡμᾶς, ὑπὲρ τὰς ἰδέας μας, ὑπερβαίνει τὰς ἰδέας μας, τὰς διανοίας μας. Εἰδ. Πλάτ. Παρμ. σελ. 128. B.

Ἡ ὑπὲρ δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ οὐσιαστικόντις καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, πάσχει ἔμως τότε τὴν ἀναστροφήν, ὑπερ· «πρυμνόν ὑπερ· «πρυμνόν ὑπερ ξύναρος», Ἰλ. Ε, 339. Η, 449. Μ, 5. 289. Ο, 665. Ὀδ. Τ, 450. καὶ ὡσαύτ. πιθαν. Ὀδ. Ζ, 107. «νώτων ὑπερ χαλαζα», Πύθ. Πύθ. 4, 46. «Ἴθρωνος ὑπερ», περὶ τοῦ Ἴθρωνος, Πύθ. 1, 62. «κείνων ὑπερ Ἡρακλέος», Νεμ. 3, 37. 7, 61. 8, 23. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ ὄχι σπανίως.

Γ) Εἰς τὴν σύνθεσιν σημαίνει ἢ, ὑπὲρ, ὡσαύτως τό, ἐπάνω εἶναι, καθ' ὅλας τὰς σχέσεις καὶ ἀναφοράς, ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἢ ἐπὶ θέσεως, ἄνω, ἐπάνω, πέραν, ἐπέκεινα, ὡς ὑπεράλιος, πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης ὤν. 2) βοηθειαν, ὑπεράσπισιν· οἷον, ὑπερμάχεσθαι, ὑπὲρ τινός, ἕνεκά τινος μάχεσθαι· ὑπηγορεύειν, ἕνεκά τινος ἀγορεύειν, ὁμιλεῖν· συνῆθ. μετὰ γεν. 3) ὑπερβολήν, πλεονασμόν, περιττότητα, ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπίτασιν· οἷον, ὑπεράγαθος, ὑπερκαθέσθαι ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πάνυ, καθ' ὑπερβολήν, πολύ· ἔχουσα προσέτι συνῆθ. καὶ καταφρονητικήν τινα σημασίαν.

(Ἡ ὑπὲρ ἔχει λόγον πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς προκύψασαν Λατ. πρόθ. super, ὡς ἡ ἀντίθετος, ὑπό, πρὸς τὴν Λατ. sub. Ἐκ τῆς, ὑπέρ, ἐσχηματίσθη συγκριτ. ὑπέρτερος, καὶ ὑπέρτατ. ὑπέρτατος, καὶ ὑπερώτατος. Τὸ ὕψιλον εἶναι πάντοτε βραχύ.)

Ὑπέρα, ἡ· (ὑπὲρ) Τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, τὸ σχοινίον τῆς αὐτένας, δι' οὗ ἀνάγεται καὶ κατάγεται αὕτη εἰς τὸ κατάστιον. (μπότζος). Ὀδυσ. Β, 260. Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. ἔνθα ὁ Σουΐδ. λέγει «ὑπέραι, ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας». Λουκιαν. «Καλῴδιον ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας· ὅθεν καὶ παροιμία, Σουΐδ. ἐξ Ὑπερίδου «τὴν ὑπέραν ἀφεὶς τὸν ποδὰ διώκεις». λεγομένη ἐπ' ἐκείνων, οἵτινες ἀφίνουσι μὲν ὅσα πρέπει νὰ ἔχωσιν, κρατοῦσι δέ, ὅσα δὲν πρέπει, ἢ ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «Ὑπέραι, σκάλησες τινες». Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 5, 19. εἶναι «πήνια», καὶ, ὑπέραι· εἴδη κάμπης. Geometra. Λιν. «Γίνονται δὲ καὶ τὰ πήνια, καὶ τὰ ὑπέρα, ἐκ τινων καμπῶν τοιούτων· τὰ πήνια ἀναφέρει ἔτι καὶ ὁ Σουΐδας ἐξ Ἀριστοφάνους. Παρ' Ὁμήρ. φαίνεται, ὅτι ἀνέγνωσάν τινες «ὑπέραι· διότι ὁ Ἡτύχιος ἔχει «ὑπέραι, τὰ σχοινία ἐκ κυπαίρου πεπλεγμένα».

Ὑπεραβέλτερος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατάλ. (ἀβέλτερος) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ἀβέλτερος. Δημοσθέν.

Ὑπεραγάζομαι, = ὑπεράγαμαι, ἀμφ.

Ὑπεράγαθος, ὁ, ἡ. (ἀγαθός) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἀγαθός. ὅθεν

Ὑπεραγαθότης, ἡ· Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθότης.

*Ὑπεραγάλλομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστ. (ἀγάλλομαι) Λίαν, καθ' ὑπερβολὴν χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι.

Ὑπεράγαμαι, Μέσ. ἀποθ. καὶ ἐνίοτε παθ. ἀποθ. (ἄγαμαι, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ δέον ἄγαμαι, ὑπερθαυμάζω.

Ὑπεράγαν, Ἐπίρρ. (ἄγαν) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολύ, παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως.

Ὑπεραγανακτέω, ῶ. (ἀγανακτέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω.

Ὑπεραγαπάω, ῶ. (ἀγαπάω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαπῶ.

Ὑπεράγνωστος, ὁ, ἡ. (ἄγνωστος) Λίαν ἄγνωστος, πολλὰ σκοτεινός.

Ὑπεραγόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπεράγω· Ἔξω τῆς τάξεως ἢ τοῦ μέτρου, ἐξαιρέτως, ὑπερβαλλόντως.

Ὑπεραγορεύω, (ἀγορεύω) Ὑπέρ τινος ὁμιλῶ. μετὰ γενικ.

Ὑπεραγρυπνέω, ῶ. (ἀγρυπνέω) Ὑπέρ τινος ἀγρυπνῶ, μετὰ γενικ. Εὐστάθ.

Ὑπεράγω, μέλ. ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.) Πέραν τοῦ δέοντος καὶ τοῦ μέτρίου ἄγω, πέραν ἢ ἐπάνω θεν ἄγω, παρὰ Διοσκορίδ. συχνάκις, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. «Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει». Ἔτι δὲ «ὑπεράγων» ἀντὶ τοῦ, ὑπερέχων, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τῆς τάξεως ὤν· μάγιστος. «Κακοπάθεια ὑπεράγουσα· μεγίστη, ὑπὲρ τὸ δέον, παρὰ Πολυβ. 11, 13. «Ὑπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν· ἀνώτερος εἶναι τινός· ὅθεν Ἐπίρ. Ὑπεραγόντως, ὑπερβαλλόντως.

Ὑπεραγωνιάω, ῶ. (ἀγωνιάω) Ὑπέρ τινος ἀγωνιῶ, φροντίζω, μετὰ γενικ. μεταγενστρ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ.

Ὑπεραγωνίζομαι, μέλ. ἰσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι) Ἀγωνίζομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, ὑπερκοπιάζομαί τινα, ἢ τι.

*Ὑπεραείρω, (ἀείρω, ἀνώμ.) = ὑπαίρω, ποιητ.

Ὑπερᾶής, ές, ὁ, ἡ. (ἀήμι) Ἀνωθεν πνέων, ψυχῶν. Ἰλ. Λ, 297. «Ἐν δ' ἄπεσ' ὑτμιὴ ὑπεραὴς ἴστος ἀέλλῃ· ἢ ὑπεράγαν, ἢ ἐκ τῶν ὑπερθεν ἄουσα, ἤτοι πνέουσα.

*Ὑπεραθλέω, (ἆθλέω, σημ. 2) = ὑπεραγωνίζομαι.

Ὑπεραιθέομαι, μέλ. ἐσομαι, ἀποθετ. μετὰ διπλ. ἀόρ. μέσ. καὶ παθητ. ὑπεραιθάσθαι, καὶ ὑπεραιθαθῆναι· ὁ τελευταῖος εἰς τοὺς Ἀττ. πεζογρφ. εὐχρηστότερος, (αἰθέομαι) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰδοῦμαι, κατὰ πολλὰ ἐντρέπομαι, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀπολλών. Ἀργ. 3, 977.

Ὑπεραιμάω, ῶ. (αἷμα) Εἶμαι πλήρης αἵματος, ἔχω πολὺ αἷμα. «Σῶμα ὑπεραιμοῦν· πλῆρες αἵματος. ὅθεν

Ὑπεραιμωσις, ἡ· Ἡ πληθωρία τοῦ αἵματος. Πολυδ. 1, 209.

Ὑπεραινετός, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαινέω, Ὁ λίαν, ἢ παρὰ πάντων αἰνετός, ἐπαινετός. Τμιωδ.

Ὑπεραίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Ἐπάνω αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, μετὰ γεν. 2) Οὐδετέρ. αἴρω, σηκόνω ἐμαυτὸν ὑπεράνω τινός· καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ὑπεραίρειν τὸ ὄρος, τὸ πέλαγος, ὑπεράνω τοῦ πελάγους, τοῦ ὄρους πέραν, ὑπάγειν. «Τάφρους τε διαπηδᾶν, καὶ τείχη ὑπεραίρειν· πέραν ἀπ' ἐπάνω. Ξενοφ. ὅθεν τροπικ· ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω· παρὰ Πολυβ. «Τὸ ὑπεραῖρον» ἀντὶ τοῦ, τὸ ὑπερβολικόν. Μέσ. «Ὑπεραίρομαι· ὑψοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι. Παυλ. ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «ὑπερῆρτο, κατελαίστατο, κατεπαίρετο.»

Ὑπεραίσιος, ὁ, ἡ, (αἶσα) Ὑπερμετρος. Ἐτυμολόγ. ποιητ.

Ὑπέραισχρος, ὁ, ἡ. (αἰσχρός) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρός, ἢ ἀσχήμος.

Ὑπεραισχύνομαι, παθητ. (αἰσχύνομαι) Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι· μετὰ αἰτιατικ.

Ὑπεραιωρέω, ῶ. (αἰωρέω) Ἐπάνω αἰωρῶ, κρεμῶ, ὀφίνω τι νὰ κρέμεται ἐπάνω, μετεωρίζω, κρατῶ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος. Παθ. κρέμαμαι ἐπάνω, εἶμαι μετέωρος, ἔξέχω, προέχω ὑπέρ τινος· «τινός», Ἡροδ. 4, 103. 2) εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ναυτῶν, «ὑπεραιωρηθῆναι», μετὰ γεν. ἔρχομαι εἰς τὸ ὕψος τινὸς τόπου, παριστανομαι ἀντικρύ αὐτοῦ, Ἡροδ. 6, 116. ὅθεν

Ὑπεραιώρησις, ἡ. Τὸ ὑπεραιωρεῖν, κρεμᾶν ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω αἰώρησις. Ἱπποκρ.

Ὑπερακμάζω, (ἀκμάζω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκμάζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀκμήν· μετὰ αἰτιατ. Μύρων παρ' Ἀθην. 14. σελ. 657. «Τὴν οἰκείαν ἐπιφάνειαν ὑπερακμάζειν· ἀντὶ τοῦ, ἀκμάζειν ὑπὲρ τὴν οἰκείαν ἐπιφάνειαν, περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει.

Ὑπέρακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμή) Ὁ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν ὤν, ὑπεραμάσας, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ὑπεκβαμὼν τὴν ὥραν τῆς νεότητος, οὕτινος ὁ καιρὸς, ἢ ἡ νεότης παρῆλθεν, ἐπέρασεν. Παῦλ. α', πρὸς Κορινθ. 7, 36.

Ὑπεράκοντίζω, μέλ. ἰσω, καὶ ιῶ (ἀκοντίζω) Ὑπεράνω ἀκοντίζω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀκοντίζω, ὡς καὶ τὸ, ὑπερτοξεύω. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 363. «ὑπερακοντίζεις σὺ γ' ἦδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς», καὶ «τινά», μὲ ἐπιφορμ. μετοχ. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 666.

*Ὑπερακούω, μελ. σύσομαι, (ἀκούω) Λίαν ἀκούω, καθ' ὑπερβολὴν, πολλὰ καλὰ ἀκούω. Φρύν. Βεκκ. σελ. 69.

Ὑπεράκρατος, Ἐπίρρ. (ἄκρατος) Λίαν ὑπερμέτρως, λίαν ἀκράτως. Δημοσθέν. (υυυ --)

Ὑπερακριβής, ές, ὁ, ἡ. (ἀκριβής) Λίαν ἀκριβής, μετὰ μεγάλης καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίδος καὶ ἐπιμελείας γεγονώς, ὤν.

Ὑπερακρίζω, (ἀκρίζω) Ξενοφ. Ἱππαρχ. 6, 5. «ὑπερακρίζειν τὰ τείχη» = ὑπερβαίνειν, ὑπεραίρειν· ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τὸ, ἀκρίζων, διὰ τοῦ, ἄκρους ποιῶν ἐπιπορευομένους· ὁ Εὐστάθ. τὸ «Ἀκρίζειν, διὰ τοῦ, «τὸ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι». ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «ὑπερήκρισας, ὑπεράγαν ἐπήδησας». 2) παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 988. ἑρμην. τὸ «ὑπερακρίζει δόμων· ὑπεράνω ἀκρίζειν, ὑπερέχειν, ἐξέχειν.

Ὑπεράκριος, ὁ, ἡ· (ἄκρα) Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν, ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων κείμενος, οἰκῶν. Διονύσ. Ἁλιε. παρ' Ἡροδότ. 6, 20. «Τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσίᾳ· τὰ ὑπεράνω κείμενα ὄρη, βουνά, τὰ ὀρεινὰ χωρία καὶ ὑπερέχοντα. «οἱ ὑπεράκριοι», παρὰ τοῖς Ἀθην. οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῆς ἄνω Ἀττικῆς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν εὐκαταστάτων, τῶν κατοικούντων εἰς τὰ πεδία καὶ τὰ παραθαλάσσια· «πεδάσιοι», καὶ, παράλιοι, Wess. Ἡροδ. 1, 59.

Ὑπέρακρος, ὁ, ἡ. (ἄκρος) Λίαν ὑψηλός, πέραν τῆς ἄκρας, ἐκεῖθεν τῆς κορυφῆς. Ἐπίρρ. Ὑπεράκρως· «ὑπεράκρως ζῆν». Δημοσθέν. ζῆν εἰς τὸν πλέον ὑψηλὸν βαθμόν, μεταχειριζόμενος ἀπόλυτόν τινα δύναμιν, λίαν ἀπολύτως ζῆν.

Ὑπεραλγέω, ῶ. μέσ. ήσω (ἀλγέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλγῶ, πονῶ, αἰσθάνομαι πόνον, μετὰ γεν. Ἑρμάν. Σοφοκλ. Ἀντ. 626. Ἀριστοφ. Ὄρν. 469. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. 2) λυποῦμαι καθ' ὑπερβολήν· Εὐριπ. Μηδ. 118. «ὡς ὑπεραλγῶν· Ἡρακλ. 620.

Ὑπεραλγής, ές, ὁ, ἡ. (ἄλγος) Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰσθανόμενος πόνον, Σοφ. Ἠλ. 176.

Ὑπεράλιος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὁ ἐπάνω, ἢ πέραν, ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος, ὁ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὤν, παραθαλάσσιος, ὡς καὶ τὸ, πλησίαλος. Διονύσ. «Ὑπεράλιον πτολίεθρον».

Ὑπεραλκής, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Λίαν ἰσχυρὸς δυνατός, στερεός· ». Ὑπεραλκεῖς ἔδραιω· Πλούταρχ. Πομπ. 25.

Ὑπεράλλαμαι, μέσ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνώμ.) Ὑπερπηδῶ, πηδῶ ἀπ' ἐπάνω, μετά γεν, Ἰλ. Ε, 138. »Λέοντα αὐλῆς ὑπεραλλόμενονα· ὑπερηλλόμενος, ὑπερκηδῶντα· Υ, 327. ὅθεν. ὑπερκηδῶ, ὑπερβαίνω· »Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπεράλτου· ὑπερεπήδα· Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 13. »Ὑπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες·α καὶ Ἱππ. 6, 4. »Ὑπεραλεῖται (ὁ ἵππος) οὐ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πολὺ πλεῖον τοῦ καιροῦ·α,

Ὑπέραλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Ἀνώτερος, ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, ὅστις ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἄλλους, »ὑπέραλλον αἶσχαν ταμών,« ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, ὑπερβάλλουσαν, Πίνδαρ. Νεμ. 3, 57.

Ὑπέραλμα, τό (ὑπεράλλομαι). Ὑπερπήδημα, ἡ πρᾶξις τοῦ ὑπερπηδᾶν. Ἀρτεμίδ. 1, 57.

Ὑπεράλπειος, ὁ, ἡ (Ἄλπεις). Ὁ πέραν τῶν Ἄλπεων κείμενος. Στράβ. Transalpine.

* Ὑπέραλτο, ἀόρ. τοῦ ὑπεράλλομαι, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ὑπερήλατο.

Ὑπεραμφισβητέω, ὠ (ἀμφισβητέω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀμφισβητῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ. Πολυδ.

Ὑπεραναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) ἐπάνω, ἢ παρεπάνω ἀναβαίνω, ὑπερβαίνω, καθόλου δέ, ὑπερτερῶ. ὑπερέχω.

* Ὑπεραναβλύζω, (βλύζω). Ὑπερπάνω τινός ἀναβλύζω· μετά γεν. Θεοφυλακτ. ἐπιστ.

Ὑπεραναιδεύομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀναιδεύομαι). Dind. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1211. ἔνθα χειρόγραφά τινα, »Ὑπεραναιδεύομαι,« ἔχουσιν, ὡς καὶ στίχ. 397. »Ἀναδεύομαι, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ἀναίδειαν. Lobeck Φρύν. σελ. 67.

* Ὑπεραναιδίζομαι, = τῷ προηγμ. ἀμφ.

Ὑπεραναίσχυντος, ὁ, ἡ (ἀναίσχυντος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Δημοσθ.

Ὑπεραγάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Παρεπάνω τῶν ἄλλων ἀνάκειμαι, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν. Διογ. Λαέρτ.

Ὑπεραναστής, (ἀνίστημαι). Μετανάστης, μεταβάτης. Ἡτύχ.

Ὑπεραναστείνω, (τείνω). Ἐπάνω ἀνατείνω, εἰς ὕψος ἐξαπλόω, σηκόω. Λουκιαν.

Ὑπεραναστέλλω, ποιητ. ὑπεραστέλλω, (στέλλω). Ἐπάνω ἀνατέλλω, ἢ ὑψοῦμαι ἐπάνω. Ἀπολλών. Ἀργ. 1. 776.

Ὑπερανέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) Ἀμεταβ. Ἐπάνω ἀνέχω, ὑψοῦμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω τῶν ταπεινοτέρων. Στράβ. 9. στλ. 614. μετά γεν.

Ὑπεραν̓ω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀνύω). Ἐπάνω ἀνύω. 2) λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀνύω. Πολυδ.

Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον· ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

Ὑπερανίσταμαι, μέσ. μετὰ ἀόρ. β'. καὶ παρακειμ. ἐνεργητ. (ἵστημι) Ἐπάνω, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων ἀνίσταμαι, ὑπερβαίνω, ἐξέχω. Διον. Ἁλικ. μετά γενικ.

Ὑπερανίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερανέχω.

Ὑπεραντλέομαι, Παθητ. (ἀντλέω). Εἶμαι ὑπεραντλος ἢ γίνομαι. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος τῇ ἅλμῃ, ὅ ἐστι, γεμίζειν ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης· τροπικ. δέ, εἶμαι κατακυριευμένος ἀπὸ κακά, δυστυχίας.

Ὑπέραντλος, ὁ, ἡ (ἄντλος). Κυρίως »Ναῦς ὑπέραντλος·« ναῦς πλήρης ἔχουσα τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ὥστε δὲν δύναται οἱ ναῦται νὰ ἐξαντλήσωσιν αὐτά, ἀλλὰ μήτε εἶναι ἐλπὶς λυτρώσεως, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. καταπλημμυρισμένος, καταφορτισμένος, καταπεδιλιμμένος, καταπεπονημένος, καταπλακωμένος, καταπνιγμένος ὑπὸ πλήθους κακῶν, θλίψεων καὶ δυστυχιῶν, κ. τ. τ. ὅθεν »Τὴν ἀντλος ὕβρις τοῦ βίου.« Λουκιαν. μεγάλη καὶ ἀνυπόφορτος, καὶ »Τὸ πέραντλος συμφορᾶς·« παρ' Εὐριπ. πλήρης, ἔμπλεως, καταπνιγμένος.

Ὑπεράνω, Ἐπίρ. (ἄνω). Παρεπάνω, ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἐκεῖ, ἐπάνω ὅλων. »Τὸ περάνω γίνεσθαι·α εἰς ὕψος ἀναβαίνειν, ἔρχεσθαι, ὑψοῦσθαι, ἢ ἀποκτᾶν τὴν ὑψηλοτάτην ἀρχήν· »Τὸ περάνωθεν·α ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ ἀνωτάτου μέρους, ἀπὸ τὰ ὑπεράνω ἐπὶ τὰ κάτω.

Ὑπεραπατάω, ὠ (ἀπατάω), Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀπατῶ. Ἀνθλ.

* Ὑπεραποδίδωμι, (δίδωμι). Δίδω ἀντὶ ἄλλου τινός, εἰς τόπον ἄλλου τινός. Ἐπιγραμ.

Ὑπεραποθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.). Ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Κυν. 1, 14. »Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών.«

Ὑπεραποκρίνομαι, μέσ. (κρίνω). Ἀποκρίνομαι ὑπέρτινος, ὑπερασπίζομαί τινα. Ἀριστοφάν. Γενικῆ.

Ὑπεραπέλλυμαι. μέλ. ολοῦμαι· ἀορ. ωλέμην. Μέσ. (ἔλλυμι, ἀνώμ.) Ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος· μετά γενικ.

Ὑπεραπολογέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι, ἀποθ. μέσ. καὶ παθητ. ἀόρ. πλην ὁ πρῶτος λίαν συχνάκις, ὥρα κατὰ κανόνα ἀποθ. μέσ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα, μετά γενικ. Ἡροδ. 6, 136.

Ὑπεραποτίω, = ὑπερεκτίω. καὶ

Ὑπεραποτίσις, εως, ἡ· = ὑπερέκτισις. Ἡσύχ.

Ὑπεραποφαντικός, ἡ, όν. (ἀποφαίνω) παρὰ Διογ Λαερτ. 7, 69. »Ὅ ἐστι μίαν φοράν, ἢ ἐπί τι ἀποφαινόμενος, βεβαίων, λίαν ἀποφαντικός. Ἂν ἔμοιγε ἀναγνωσθῇ »Ὑπεραποφατικός«, (ἀπόφημι, σημ. 2) τότε σημαίνει τό, ὅτι μίαν φοράν, ἢ ἐπί τι ἀποφατικός, λίαν ἀρνητικός.

Ὑπεραποχράω, (χράω, ἀνώμ.) Περισσότερον εἶμαι παρ' ὅτι χρειάζεται, ψθάνω καὶ περισσεύω, πλέον τοῦ ἀποχρῶντος, τοῦ ἀρκετοῦ· ὅθεν

Ὑπεραποχρῶντως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπεραποχράω, Περισσότερον τοῦ ἀρκετοῦ.

Ὑπεραρέσκω, Μ. έσω. (ἀρέσκω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀρέσκω.

Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ. (ἀριθμός) Περισσότερον τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀριθμόν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὤν, λίαν πολυς.

Ὑπεραρρωδέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ, ὑπερορρωδέω, Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀρρωδῶ, λίαν φοβοῦμαι. Ἡρόδοτ. 8, 72. »Ὑπερορρωδεῖν τῇ Ἑλλάδι· φοβεῖσθαι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ τῆς Ἑλλάδος ἕνεκα.

Ὑπέραρσις, εως, ἡ (ὑπαίρω). Ἡ ἐπάνω ἄρτις, σήκωσις, ὕψωσις, τό ὑπαίρειν· 2) τροπικ. ἐξαίρετις, προτίμησις, ὑπεροχή· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπεράρχιος, ὁ, ἡ (ἀρχή) Ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς ὤν· ἀνάρχος. Διον. Ἀρεοπαγ.

Ὑπεράρχω, (ἄρχω). Ἐπίτ. ἄρχω, ἐξουσιάζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερασθενής, ές, ὁ, ἡ (ἀσθενής). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσθενής, ἢ λειποψυχος.

Ὑπερασθμαίνω, (ἀσθμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσθμαίνω, Ἀρριαν. Κυνηγ. 14, 3.

Ὑπέρασθμος, ὁ, ἡ (ἄσθμα). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πάσχων ὑπὸ τοῦ ἄσθματος, λίαν ἀσθμαίνων· Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 20. »Τὸ θηρίον — ἀπαγορεύει ὑπέρασθμον γεγενημένον.«

* Ὑπεράτιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὑπερασμενίζω, (ἀσμενίζω) μετά Δοτικ. ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσμενίζω, δέχομαί τι μετὰ μεγάλης χαρᾶς, μεγάλως εὐφραίνομαι, ἢ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἔχω ἐπί τι· Πλούταρχ.

Ὑπεραστράζομαι, άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀστράζομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀστράζομαι, ἀγαπῶ. Ξενοφ. Συμπ. 4, 38.

Ὑπερασπίζω, Μλ. ίσω, καί, ιῶ (ἀσπίζω). Ὑπέρ τινος ἀσπίζω, μάχομαι ὑπέρ τινος μετὰ τῆς ἀσπίδος, καλύπτω, σκεπάζω τινά, καὶ τοιουτοτρόπως φυλάττω αὐτὸν ἀβλαβῆ, βοηθῶ. ἀντιλαμβάνω, προίσταμαι, διαιωνεύω, ἔχω ἢ λαμβάνω τινὰ ὑπὸ τὴν σκέπην μου· μετὰ Αἰτ. Πολύβ. »Ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτην« ἀλλὰ παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἀλέξ. 6, 28. ἅπαξ καὶ μετὰ γενικ. εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται μέσως »Ὑπερασπίζομαιω· ὅ ἐστι, λαμβάνω ἢ ἔχω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐμαυτοῦ ὑπεράσπισιν· ὅθεν

Ὑπεράσπισις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερασπίζειν, διαιωνεύνεσις, βοήθεια.

Ὑπερασπισμός, ὁ. Τὸ ὑπερασπίζειν μὲ τὴν ἀσπίδα, διαιωνεύνεσις, βοήθεια. Γαλ. Protection, défence.

Ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ· καὶ, στήρ, ῆρος, ὁ (ὑπερασπίζω). Ὅστις ὑπερασπίζεται καὶ διαιωνεύει τινά, ἀντιλήπτωρ, ὁ ὑπέρ τινος μαχόμενος. Défenseur.

Ὑπερασπίστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ὑπερασπιστήρ. Ἡ ὑπερασπίζουσά τινα.

Ὑπεράστειος, ὁ, ἡ (ἀστεῖος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀστεῖος, χωρατατής.

Ὑπεραστράπτω, (ἀστράπτω). Λίαν ἀστράπτω. Ἀρριαν. Κυνηγ.

Ὑπερασχημονέω, ῶ (ἀσχημονίω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσχημονῶ, φέρομαι ἀπρεπῶς, ἀσχημόνως.

Ὑπεράτοπος, ὁ, ἡ (ἄτοπος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἄτοπος. Δημοσθ.

Ὑπερατττικίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ττω (ἀττικίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀττικίζω, μιμοῦμαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὴν γραφὴν καθ' ὑπερβολὴν τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον· ὅθεν

Ὑπερατττικισμός, ὁ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι ὑπὲρ τὸ μέτρον τὸν Ἀττικισμόν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχείρισις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ὑπερατττικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ - - κῶς (ἀττικός). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μιμούμενος, ἢ μεταχειριζόμενος τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, ἢ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ὑπεραυγάζω, Μλ. άσω (αὐγάζω). Ὑπεράνω τινός αὐγάζω, ἀπ' ἐπάνω τινός αὐγάζω, φωτίζω· μετὰ γεν. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐγάζω, φωτίζω, λάμπω.

Ὑπεραυγής, ές, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φωτίζων, λάμπων, λίαν φωτεινός, λαμπρός.

* Ὑπέραυγος, ὁ, ἡ, Ἀστήρ, ὀνομαζόμενος οὕτως, ὅταν εὑρίσκεται ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου, stella combusta, Παῦλ. Ἀποτελεστμ.

Ὑπερανξάνω, ἡ, ὑπεραύξω. Μλ. ήσω (αυξάνω, ἀνώμ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξάνω, πληθύνω, μεγαλύνω, Ἀνδοκίδ. »Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπερανξανομένους· τοὺς ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξανομένους, ἢ μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον πληθυνομένους, εἰς πλῆθος συναθροιζομένους· ὅθεν

Ὑπεραύξησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὔξησις, πληθυσμός.

Ὑπεραύξω, (αὔξω). Σπανιώτρ. παρασχηματισμ. τοῦ, ὑπερανξάνω, ὅπερ ἴδε.

Ὑπερανχέω, ῶ (αὐχέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐχῶ, μεγαλανχῶ, λίαν κομπάζω, μεγάλως καυχῶμαι· »Ὑπερανχεῖν ἐπὶ χρηστότητιω, Φαλαρ.

Ὑπερανχής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, ὑπέραυχος, ὁ ι(αὐχή). Ὁ ὑπερανχῶν, μεγάλανχος, κομπαστής, ἀλαζών, ὑπερήφανος· »Λέων ὑπέραυχος·« Πολυδ. Αἰσχ. Ξενοφ.

Ὑπεραφρίζω, Μλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω).

Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγρίζω, ἢ ἐξάγω ἀγρίαν, ἢ ἀγρίζω ἐπάνω, ὡς ὁ τύπος ἐπάνω εἰς τὸ ποτήριον, Ἀθήν. σελ. 471.

Τ'περαχθής, ές, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὑπερβαρής, πολλὰ βεβαρυμένος, φορτωμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. 5. 263. Θεόκρ.

Τ'περάχθομαι, Μλ. ἐσομαι, παθ. ἀπόθ. μὲ μέσ, μέλ. (ἀχθομαι, ἀνώμ.). Ὑπέρ τὸ μέτρον, ἢ σφόδρα ἀχθομαι, λυποῦμαι μεγάλως, ὑπεραλγῶ· μετὰ δοτικ. «τῇ Μιλήτου ἁλώσει», Ἡρόδ. 6, 21. Σχολ. Ἠλ. 177.

Τ'περβάθμιος, ὁ, ἡ (βαθμός). Ὁ τῶν βαθμῶν, ἤτοι τὸ κατώφλιον ὑπερβαίνων· τροπ. ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ἤτοι ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια του· «Ὑπερβάθμιον ποδὰ πέμπων, τείνων, ῥίπτων» παρ' Ἀγαθίᾳ, Ἀμμωνίῳ, Δαμασκίῳ, Μαρίνῳ, καὶ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 28. ὁ Σουΐδας ἑρμην. τὴν φράσιν ταύτην διὰ τοῦ, ἀτάκτως καὶ ἀπρεπῶς διαπραττόμενος.

Τ'περβαίνω, Μλ. βήσομαι, ἀόρ. β'. ὑπερέβην, ἐπικ. χωρὶς αὔξ. ὑπέρβην, (βαίνω, ἀνώμ.). Ἐνεργητ. φέρω, ἐπάγω τινὸς τι εἰς τὸ πέραν, ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μετάγω, διαβιβάζω ἢ μεταβιβάζω, αἴρω, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του· καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ πέραν ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 2. «Ὑπερβησάτω τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευράς»· ἂς μεταφέρῃ τὴν κνήμην ἐπάνωθεν τοῦ ἵππου εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ἀριστεροῦ μέρους· 2) οὐδετ. ἐπάνωθέν τινος, ἢ ἀπ' ἐπάνω περνῶ, διαβαίνω εἰς τὸ πέραν μέρος· «τεῖχος ὑπερβαίνειν». Ἰλ. Μ, 468. καὶ «τεῖχος ὑπερέβασαν». 469. ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὸ ἄλλο, ἤτοι εἰς τὸ ἔσω μέρος· «δι' ὑπερβῆναι λαΐνου οὐδόν», ἄνεβη, ἐπέρασεν Ὀδ. Θ, 80. Π, 41. καὶ ἀλλαχοῦ· «τοὺς οὐρανούς», Ἡρόδ. 6, 108. «ὑπερβάντες τὰ ἔρη ἤδη», διαβάντες, περάσαντες ἀπ' ἐπάνω τὰ ὄρη· Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 3, 23. οὕτω καὶ, «ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων», Ἑλλην. 5, 4, 59. ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχειλίζειν, ἐκβαίνειν τοὺς χείλους, τῆς ὄχθης, πλημμυρεῖν· «εἰς τὴν χώρην, εἰς τὰς ἀρούρας», Ἡρόδ. 2, 13, 14. Παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ περιόμαι, ὑπάγω; ἀναβαίνω, ἱππεύω, ἁμαξεύω, πλέω εἰς τὸ πέραν ἢ ἀπ' ἐκεῖθεν μέρος· μετὰ γενικ. β) παραβαίνω, παρασπονδέω, καταπατῶ· «συνθήκας, νόμους» κ. τ. τ. Αἰσχ. Ῥητ. χωρὶς πτῶσ. πταίω, σφάλλω, ἁμαρτάνω· «ὅτε κέν τις ὑπερβῇ» (ἐπικ. ὑποτακτ. ἀόρ. ἀντὶ, ὑπερβῇ) καὶ ἁμάρτῃ, Ἰλ. ζ, 501. πρβλ. ὑπέρβασις· γ) παρατρέχω, ὑπερπηδῶ, ἀφίνω τι ὀπίσω, ἀποτυγχάνω, παραιτῶ, ἀποφεύγω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 3, 89. «ἔσθ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλείον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἔπηται», Ἐπίκουρ. 3) ἐξαπορῶ, τείνω, εἶμαι, ἀνώτερός τινος, ὑπερτερῶ· «Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερέβην ὁ ἄνθρωπος»· Ἀριστοτέλ. Κόσμ. καὶ χωρὶς πτῶσ. Θεοχρ. 1009. «Ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι· 4) στέκομαι ἐπάνω, ἐπιστατῶ, προϊλάττω, ὑπερασπίζομαι, μετὰ δοτ. Ὀππιαν.

Τ'περβαχχεύω, (βαχχεύω). Ὑπέρ τὸ μέτρον βαχχεύω· «Ὑπερβαχχεύειν τὰς ἐννοίας τὰς παιγνιωδικάς»· Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 28. οἱ ὑπὲρ μέτρου ἐξογκώσεως καὶ καταχρήσεως ψαίρειν τὰς ἐννοίας.

Τ'περβαλλόντως, Ἐπίῤῥ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπερβάλλω. Κατά τινα ὑπέρογκον, ὑπέρμετρον, ὑπέρτερον ἢ ἐξαίρετον τρόπον, καθ' ὑπέρτερον καὶ ἐξαίρετον τρόπον, ἐξόχως, διαφερόντως, περισσότερον τῶν ἄλλων, προκριτωτέρως, προτιμωτέρως, ἐξαιρέτως.

Τ'περβάλλω, Ἐπικ. καὶ, ὑπερῤῥ. Ἰλ. Ψ, 637. (βάλλω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα, πέραν τοῦ δέοντος, ἢ τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω· Ἰλ. Ψ, 8[3]. «Ὑπέρβαλε σήματα πάντων· ἐπέκεινα, πέραν, μακρύτερα τῶν σημάτων ἔῤῥιψεν», Ὀδ Λ, 507. Θέογν. 479. σπανίως μετὰ γεν. ὡς· «τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλεν», Ἰλ. Ψ. 847. καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερβαίνω, ἐξαπορῶ τινα εἰς τὸ ῥῆμεν· μετὰ αἰτιατ. «δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆα», ὑπερέβην, ἔῤῥιψα μὲ τὸ ὄρυ μακρύτερα αὐτοῦ καὶ χωρὶς πτῶσ. ἐπὶ λέβητος, «ὑπερβάλλειν», ὑπεραίρῃσι, ὑπερεκχειλίζει, Ἡρόδ. 1, 59. «ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου», «ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον», διατρίβω περισσότερον καιροῦ· ὅθεν καθολ. ὑπερβαίνω, ἐξέχω, εἶμαι λίαν μεγάλος, ὑπερτερῶ, ἐξαπορῶ, ἀνώτερος εἶμαι τῶν ἄλλων, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 21. «Τούτους ἐνεργοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύναται»· συνήθως μετὰ αἰτιατ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 401. παρατείνω τι μεγαλήτερον παρ' ὅτι εἶναι τῷοντι. Ἡρόδ. 5, 62. μεταγενέστρ. καὶ μετὰ γεν. Εὐπορφ. Πλάτ. Γοργ. σλ. 475. Β. Ἀριστοτ. Οὐρανικ. 4, 4. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, παραβαίνω, ἢ ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, ἢ τὸ μέτρον, πράττω περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει, μετὰ δοτ. Δημοσθ. Χερσον. σλ. 85. ἐκδ. Ῥείσκ. χωρὶς πτῶσ. ὑπερβαίνω, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μέγας καὶ ἰσχυρός, φθάνω εἰς τὸ ὕψιστον βαθμόν· «Ὑπερβάλλουσα ἀδικία», ἢ κατ' ἐξοχήν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγάλη· καὶ παρὰ Θεολόγοις «Ὑπερβάλλουσα ἀγαθότης»· ἢ ὑπὲρ ἀνθρώπινον νοῦν καὶ κατάληψιν οὖσα, ἀκατάληπτος, μεγάλη, κατ' ἐξοχήν· «ὑπερβάλλων, ἔξοχος λίαν μεγάλος, ἐξαίρετος, παρβλ. ὑπερβαλλόντως· ἐπὶ τόπου, ἔστις τίθεται κατ' αἰτιατ. ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ὑπερχόμενος ἔρος, ἢ λίφος τινά, μεταβαίνω εἰς τὸ πέραν, ἐκεῖθεν μέρος, ἐπὶ θαλασσοπλοούντων, φθάνω εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, διολουθῶ τὰ λατ. superare, Ἡρόδ. 7, 168. 8, 24. 140. 9, 28. καταπλαχοῦσ., ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ τινα· «μήτε γῆρας ὑπερβάλῃ», μήτε καταπλακώσῃ ἔξαφνα τὸ γῆρας, Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. — Μετ. ὑπέρῃχω, ὑπερβαίνω, προτιμῶμαι, νικῶ, μετὰ αἰτιατ. «πλήθει γε εὖ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους», Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 1, 2. πολλάκις παρ' Ἡρόδτ. καὶ χωρὶς πτῶσ. ἔχω τὴν ὑπεροχήν, τὴν προτίμησιν, διαφέρω, ἐκπρέπω, Ἡρόδ. 1, 61. 9, 71. ἐκεῖνο δέ, εἰς τὸ ἐπείθοντις ὑπερβαίνει τὸν ἄλλον, τίθεται κατὰ δοτ. Ἡρόδ. 1, 61. 2, 175. 9, 71. «Ὑπερβεβλημένη γυνή», ἐξαίρετος, ἐγκριτωτέρα, καλλιτέρα, ἢ ὑπερέχουσα τῶν ἄλλων, Εὐρ. Ἄλκ. 151. β) Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαί τι εἰς ἄλλον καιρόν· μετὰ αἰτ. «Ὑπερβαλλόμενοι οἱ ἐχθροὶ τὰ δικαιότατα δίκαια εἶναι, ἀποίτα αὐτὸν (τὸν Ἀλκιβιάδην) ἐστέρησαν τῆς πατρίδος»· Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. Ἡρόδ. 9, 45. καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ, Ἡρόδ. 9, 51. χωρὶς πτῶσ. Ἡρόδ. 3, 76. 7, 206.

Τ'περβαρέω, ῶ. Εἶμαι ὑπερβαρής, βαρύνω παραπολύ· 2) ἐνεργητ. ὑπερφορτίζω· ἐκ τοῦ

Τ'περβαρής, ές, ὁ, ἡ (βαρύς). Ὑπερ τὸ μέτρον βαρύς, βαρύτατος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184. πολλὰ μεγάλος.

*Τ'περβαρύς, ὁ, ἡ. = τῷ προηγμ. πιθαν. ὁ καλλίτερος τύπος, Lobeck Φρύν. σλ. 539.

Τ'περβασία, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ τρόπον τινὰ ὑπὲρ τὰ ἐστημμένα ὅρια πηδᾶν, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. παρόβασις θείου, ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, ὅρκου, τοῦ δικαίου, ἢ τοῦ δέοντος, ἁμαρτία, ἔξαιρ. ὑπερηφανία, ἀδικία, ἐπιορκία, μαρτυρία ψευδὴς, παρασπόνδησις· ὡς τὸ, ὕβρις. Ὅμ. καὶ εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. «οἱτινὲς οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέουσιν· ἡξεύρεις, ὁποῖα εἶναι τοῦ νέου τὰ ἁμαρτήματα, αἱ παρορμήσεις τοῦ δέοντος· Ἰλ. Ψ, 589. Ἡσιόδ. Ἔρ. 830. μόνον ποιητ. παρβλ. ὑπέρβασις.

Τ'περβάσιος, ὁ, Ὀρφ. Ἀργ. 348. = ὑπερβασία· πολλὰ σμίῤῥ.

Τ'πέρβασις, εως, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν, περιῶν ἀπ' ἐπάνω ἐκεῖθεν, τὸ παραβαίνειν· 2) = ὑπερβασία· 3) = ὑπέρβατον· 4) ἐνεργ. = ὑπερβίβασις. Πλουτ. 4, 10.

*Τ'περβατέος, ἁ, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερβαίνω, Πρέπει νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις.

Τ'περβατήρ, ῆρος, ὁ, = ὑπερβατής· ὅθεν

Τ'περβατήριος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑπερβίβασιν ἀνήκων. «Ὑπερβατήρια θύειν»· ἐξιπάκουσμ. Ἱερά. Πολύβ. 1, 11, 1. θυσίαν προσφέρειν διὰ τὴν εἰς τὸ πέραν εὐτυχῆ διαβασιν.

Τ'περβάτης, ου, ὁ (ὑπερβαίνω). Ὁ ὑπερβαίνων, ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος περνῶν, διαβαίνων.

*Τ'πέρβατον, τό. Μετάθεσις τῶν λέξεων, ἢ μετακίνησις τῶν κώλων τῆς περιόδου ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἀπὸ ἄλλην. Γραμματικόν τι σχῆμα. Κυντιλ. 8, 6, 66. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ ὑπερβατός.

*Τ'περβατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπέρβασιν ἀνήκων.

Τ'περβατός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπερβαίνω, Ὑπερβαινόμενος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις, τὸν ὁποῖον μετέβη, ἢ δύναται νὰ μεταβῇ, περνῶν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ νὰ διαβῇ εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος. Θουκυδ. 3, 25. β) μεταπεθειμένος, μετακινητός, μεταβεβλημένος, μετατοπισμένος. Ἀριστοτέλ. ῥητ. εἰς Ἀλέξ. 31. «Λέξις ὑπερβατή»· καὶ «Ὑπερβατῶς δηλοῦν»· ὅταν αἱ λέξεις τάσσωνται ἔξω τῆς φυσικῆς τάξεως αὐτῶν, καὶ μεταθέτωνται «ὑπερβατῶς δεξασθαί τιν», ἤγουν καὶ ἐξηγῶ τι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὑπερβατοῦ. «Ὑπερβατὰ νοήσεις»· τὰ διὰ τῶν παρεῤῥιμμένων καὶ μεταθειμένων λέξεων ἐκφραζόμενα νοήματα. παρβλ. ὑπέρβατόν. Ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ Ἑνυπν. 1, λέγει. «Εὐόνυια ὑπερβατόν· τὰ ὁποῖα, 2, ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, «Ὑπερόρια ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσι». 2) Ἐνεργ. ὑπερβαίνων, ὑπερβάλλων, ὑπερέχων, ἄθλιος, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, προτιμότερος, διαφερόντως ἔχοντος, καλλίστος· «ἀλλ' ἐπὶ καταῤῥοιητ. ἐννοίας, ὑπερβαίνων καὶ μέτρα, καὶ ὅρια, ἄμετρος, ἀκρατής». Αἰσχύλ. — Παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Τέχν. «Ὅμως οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ, δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς· αἰτίη τοῦδε, ὡς ἐν παρόδῳ· περιῶν ἀπ' ἐπάνω μόνον.

Τ'περβεβλημένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακμ. τοῦ, ὑπερβάλλω. Κατὰ τινα ὑπερβάλλοντα τρόπον, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τοῦ δέοντος.

*Τ'περβερεταῖος, ὁ. Μήν τις τῶν Μακεδόνων.

*Τ'περβήβη, ἐπ. γ'. πρόσ. ἐπικ. ὑποτακτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερβαίνω, ἀντὶ, ὑπερβῇ, Ἰλ. Ι, 501.

Τ'περβιάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (βιάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βιάζομαι, καταναγκάζω, καταπονῶ, καταδαμάζω, στενοχωρῶ. Θουκυδ. 2. 118 2. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. «Ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ», οἱ ἄνθρωποι εὐκόλως ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, εἰς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο.

Τ'περβιβάζω, (βιβάζω). Εἰς τὸ ἐπίκεινα, π. ἐκεῖθεν μέρος φέρω, μεταθέτω, παρεπάνω, ἢ περιμπρὸς βιβάζω, περνῶ τι ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ πέραν, ἢ ἐκεῖθεν μέρος. 2) μεταθέτω γράμματα, ἢ λέξεις. ὅθεν

Τ'περβίβασις, εως, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πέραν ἢ ἐ-

κεῖσθαι μέρος βίβασις, πέρασις, διάβασις, πέρασμα ἐπάνωθεν τῶν ἰρίων εἰς τὸ ἐπέκεινα, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἀπενεῖσθαι, μετάβασις.

Ὑπερβιβασμός, ὁ = Ὑπερβίβασις· παρὰ δὲ Γραμματικοῖς, = μετάβασις, μάλιστα τοῦ τόνου.

Ὑπερβίη, ἡ· Δυναστεία, βία, ἀδικία. Σουΐδ. ἐτυμῶσι καὶ τὸ Λατ. Superbia.

Ὑπέρβιον, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Πάνυ βιαίως, δυναστικῶς, ὑπερηφάνως. Ἰλ. Ρ, 19. «ὑπέρβιον αὐχένα κάτθεσαν· ὑπὲρ δύναμιν, ὑπερηφάνως, κυρίως αὐδᾶτ. τοῦ

Ὑπέρβιος, ὁ, ἡ (βία). Πολλὰ βίαιος, ὑπερβάλλων εἰς τὴν βίαν, δύναμιν, πολλὰ μέγας, καὶ εἰς ἑπόμενον τούτων, δυναστικός, ὑπερογκος, ἀλαζών, ὑπερήφανος. Ἰλ. Σ, 262. «Θυμὸς ὑπερβίοισι· βίαιος. Ὀδυσ. Α, 368. «Μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες». πολλὰ βίαιον καὶ ὑπερήφανον. Παρὰ Γραμματικοῖς φέρεται καὶ Ἐπίρ. Ὑπερβίως. -- (ἐντεῦθεν ἐγένετο καὶ τὸ Λατιν. Superbus.)

Ὑπερβλαστάνω, μελ. στήσω, (βλαστάνω, ἀόρ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνω, ἐκφύω βλαστήρια, κλάδους. Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. 1, 25. ὅθεν

Ὑπερβλαστής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνων. Θεόφρ. αὐτόθ. «Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς, μήτε καταβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσαν.

Ὑπερβλήδην, Ἐπιῤῥ. (ὑπερβάλλω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολήν. Ὀρφ. Ἀργ. 755.

* Ὑπέρβλημα, τὸ, (ὑπερβάλλω). Ἡ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐξέχουσα ἐπιφάνεια. Ἀρχιμ. σελ. 70. § 5. 45. 47

Ὑπέρβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Ὑπερβάλλων, κάλλιστος, ἐξαίρετος, ὡς τὸ, ὑπερβατὸ, σημ. 2. Δημοσθ.

Ὑπερβλύζω, Μ. ὑστ βλύζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλύζω, ἐκχειλίζω, πλημμυρῶ εἶμαι πλήρης, ὥστε περιστυφω, λίαν βρύω. Κλήμ. παιδ. 2. «Δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσιν οἱ ἀληθεῖς· ἐκχειλίζουσι, πλημμυροῦσι, εἰσὶ γεμάτοι. ὅθεν

Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρισις, ἐκχείλισις.

Ὑπερβοάω, ῶ. Μέλ. ήσομαι, (βοάω) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω.

Ὑπερβολέδην, Ἐπίρ. (ὑπερβολὴ) Ὑπέρμετρα, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν. Θέογν. 484.

Ὑπερβολαῖος, αία, αῖον (ὑπερβολὴ). Εἰς τὴν ἐκ τεσσάρων καὶ πέντε τετραχόρδων συντεθειμένην κλίμακα τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς ἐλέγοντο οἱ ἀνώτατοι τόνοι. «Ὑπερβολαῖοι. Πλουτ. ἐκλελ. χρηστ. «Τὸ παρ' ἡμῖν ἡρμοσμένον ἐν πέντε τετραχόρδοις διάτονον ὁρᾶται, τῶν ὑπάτων, καὶ μέσων, καὶ συνημμένων, καὶ διεζευγμένων, καὶ ὑπερβολαίων.

Ὑπερβολὴ, Ἐπίρ. = ὑπερβλήδην. Θέογν. κυρίως δὲ ὁστικὴ τοῦ

Ὑπερβολή, ἡ (ὑπερβάλλω). Τὸ ὑπερβάλλειν, ῥίπτειν ἐπέκεινα, ὑπεράνω τοῦ σκοποῦ βάλλειν. 2) ἡ εἰς τὸ πέραν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο μετάβασις, μεταβολὴ, μετακόμισις, μεταφορὰ. Οὐδετέρ. διάβασις, πέρασμα ἐπάνω ὄρους τινὸς, ἢ θαλάσσης εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος, μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο ἐπάνω τινὸς γινομένη. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 25. «Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον· ἔτι δὲ καὶ λόφος, ὑψωμα τόπου, ἔρος, βουνὸν, κορυφὴ, ἄκρον ὄρους, ἀκρωρεία, ἡ πάροδος ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, τὸ παρ' ἡμῖν Ζυγὸς ὄρους, λεγόμενον. Ξενοφ. ἐν Ἀνάβασ. πολλαχοῦ. καὶ Πολύβ. 3) ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχείρησις, ἄσκησις, ἡ εἰς τὸ ἄκρον ἐπιτηδευομένη ἔκφρασις, ἡ πρᾶξις, παρέκβασις καὶ παρεκτροπὴ τοῦ δέοντος, παρεκβολὴ τῶν ἐρίων τινὸς Καθόλου δὲ, πᾶν τὸ ὑπὲρ μέτρον λεγόμενον, πραττόμενον, ἢ μεγαλυνόμενον, τὸ ἔξω τοῦ δέοντος ἢ τοῦ πρέποντος, ἔξω τῆς τάξεως, τοῦ μέτρου καὶ τοῦ συνήθους, ἔκτατον, παράπολυ, ὑπέρμετρον πολλὰ μέγα, ἢ πολὺ. Ἰσοκρατ. Βούσ. «Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἦκουσιν, εἰς τοσοῦτον μεγάλην, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδαιμονίαν φθάνουσι. «Τοῦτο γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ τὸ λαβεῖνα. Δείναρχ. κατὰ Θεοκρ. τοῦτο εἶναι παράπολυ, παράξενον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, «Ὑπερφυές» λέγεται Δημοσθ. «ὑπερβολὴν ποιήσομαι· θέλω τὸ ἐπιχειρισθῆ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μου. ἢ θέλω βάλλει ὅλα τὰ δυνατά μου. «εἰς ὑπερβολήν,» καὶ, «καθ' ὑπερβολήν,» καὶ, «ὑπερβολῇ,» ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπέρμετρα, πέρην τοῦ δέοντος· καὶ, «εἰς ὑπερβολήν τινος,» περισσότερον, παρά — πλέον, ἢ — Valck. Ἱππ. 938. 4) Εἰς τὴν Μαθηματικὴν καμπύλη τις γραμμή. Ἀπ. Περγ. Ἐκ τοῦ μέσ. ὑπερβάλλομαι, ἀναβολή, ὑπερβετὸς χρόνου, τὸ ἀναβάλλειν, ἀρίθμησις ἡμερῶν ἃ λὸν καιρὸν· «ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοις,» Ἡρόδ. 8, 112. Πολύβ. 14, 9, 8. Εἰς ἄλλους δὲ συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται κατὰ τὸν σημασίαν ταύτην.

Ὑπερβολία, ἡ = Ὑπερβολή, Ἡσύχ. ὅττις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, κόρος καὶ ὕβρις· ὡς καὶ τό, ὑπερόλβη, καὶ, ὑπέρβατις.

Ὑπερβολικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. (ὑπερβολὴ). Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ὤν.

* Ὑπερβόλιμος, ὁ, ἡ (ὑπερβολὴ, σηματ. 4.) Ἀναβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ἀναβάλλεις· «δίκη», ἀναβεβλημένη, ὑπερτεθειμένη. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 893.

* Ὑπερβόρεος, καὶ, ὑπερβόρειος, ὁ, ἡ (βορέας). Ὁ ἐκεῖθεν τοῦ βορρᾶ κατοικῶν, ἤγουν εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς ἄρκτου, ὅθεν καὶ Ὑπερβόρειοι, ἢ Ὑπερβόρειοι, μυθικόν τι ἔθνος, περίφημον διὰ τὴν εὐτέβειαν καὶ εὐδαιμονίαν των, εἰς τὰ ἄκρα τοῦ βορέου κατοικοῦν· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ὑμν. 6, 29. ἐν. ἐξαιρ. Πινδ. Πυθ. 10, 47. καὶ Ἡρόδ. 4, 32, καὶ ἑξῆς. Διονύσ. Ἁλικ. «Κόρη ὑπερβορίων· τ' ἐπέκεινα τοῦ βορρᾶ κατοικοῦντα. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. «Τύχης ὑπερβορεούσης· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὑπερορίου, ἀμέτρου, ἀπείρου.

* Ὑπερβορίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. ἀηλ. τοῦ, ὑπερβόρειος.

Ὑπερβριαής, ές, ὁ, ἡ (βριᾶς). ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβρύς, ὑπερβαρὴς. Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν φορτωμένος. Σοφοκλ. Αἰ. 951. «ὑπερβριαὲς ἄχθος».

Ὑπερβράζω, (βράζω). Εἰς τὸ Παθ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον βράζω, καὶ διὰ τοῦτο ἐκχειλίζω, χύνομαι ἔξω. Δυσκολογ.

Ὑπερβρυχάομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ μετ' ἀόρ. παθ. (βρυχάομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρυχῶμαι, ὠρύομαι.

Ὑπερβρύω, (βρύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρύω, ὑπερβλύζω, εἶμαι γεμάτος. Λουκιαν. (ς)

Ὑπερβύθιος, (βυθὸς). Ὑποκείτω εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὕδατος, Ἀναλέκτ. 2. σελ. 150. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑποβρύχιος

Ὑπεργάζομαι, μέλ. άσομαι, μετ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι, δουλεύω ὑποκάτω, καταπαίπτω· «ἀρουραν εἰς σπορὰν ὑπεργάζεσθαι, καλλιεργῶ, γεωργῶ, ἀροτριῶ, διορύττω, διὰ τῆς γεωργίας ἑτοιμάζω. Διον. Ἁλικ. οὕτω καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 16, 10. «τῷ σπόρῳ νεὼν ὑπεργάζεσθαι. 2) κάμνω ὑπήκοον, ὑποβάλλω, ὑποχειρόω, ὑποτάσσω. 3) Ἐργάζομαι, κάμνω τι κρυφίως. 4) = ὑπηρετέω, Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Ἀριθμ. 110. ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 870. «Νῶν πολλὰ φίλα ὑπεργάσασθαι.

Ὑπεργαμία, ἡ (γάμος). Ὁ παράκαιρος γενόμενος γάμος, ὑπανδρεία. = ὀψιγαμία. Φώτ.

* Ὑπεργαργαλίζω, (γαργαλίζω). Ὑπέρμετρα, εἰς ὑπερβολὴν γαργαλίζω, κνήθω.

Ὑπέργειος, ὁ, ἡ (γεα, γῆ). Ὑπάνω τῆς γῆς, ἤτοι ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ὤν. «Ὑπέργεια ζῶα, οἷς ἐναντιοῦνται τὰ τρωγλοδυτικά.

Ὑπεργέλοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γελοῖος, ἐξαιρέτως γελοῖος.

Ὑπεργεμίζω, (γεμίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμίζω, φορτώνω. Ξενοφ.

Ὑπεργέμω, (γέμω). Ὑπεργεμίζω, ἢ εἶμαι παντελῶς γεμάτος, γέμω. «πινόν.

Ὑπεργενάομαι, ῶμαι. = ὑπερφύομαι. Ἡσύχ.

Ὑπεργηράσκω, μέλ. άσομαι, (γηράσκω, ἀόρ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον γηράσκω, εἶμαι πολλὰ γέρων. Διογ. Λαέρτ. 8, 52.

Ὑπέργηρεος, ὁ, ἡ. Σχολ. Λυκ. 18. καὶ

Ὑπέργηρος, καὶ, Ὑπέργηρως, ω· ὁ, ἡ (γῆρας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν γηραιός, λίαν γηραλέος, ἀτυχατόγηρως. Αἰσχύλ.

Ὑπέργομος, ὁ, ἡ (ὑπεργεμῶ). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γόμον ἔχων, λίαν γεμισμένος, ὑπερφορτωμένος, Στραβ. 17. σελ. 1173.

Ὑπεργράφω, (γράφω). Ἐπάνω τινὸς, ἢ πλέον τοῦ δέοντος, παρεπαίω γράφω, ἢ ζωγραφίζω.

Ὑπέργυιος, ὁ, ἡ (γυῖα, γυΐα) = ὑπερμήκης, ἢ, ὑπερμεγεθης. Ἡσύχ.

Ὑπέρδατος, ὁ, ἡ (δατὸς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δατὸς, μαλλιαρὸς, τριχώδης, πυκνὸς μὲ φύλλα, ἢ δένδρα. ὑλώδης. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 18. «Ἀνὴρ ὑπέρδατος», λίαν μαλλωτὸν, μαλλιαρὸν· καθόλου δὲ, πολλὰ δατὸς, πυκνός.

Ὑπερδείης, ες, ὁ, ἡ (δέος). Ὁ ὑπερκείμενος, ἤτοι ἀνώτερος δέους, φόβου, ἀπτόητος, ἄφοβος· ὅθεν Ὁλ. Ρ, 370. «Ὑπερδέᾳ δῆμον ἔχοντας· ἐπικ. αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερδεᾶ, ὑπερδεᾶ, ἢ, ὑπερδεῆ· ὡς τὸ, ἀκλέα, ἐκ τοῦ ἀκλεής, ἀντὶ ἀκλεᾶ, κ. τ. τ. Μ' ἔλον τοῦτο παράγουσι μερικοὶ Γραμματ. τὴν λέξιν ἐνταῦθα παρὰ τὸ, δέομαι, πολλὰ κατώτερος.

Ὑπερδείδω, Μ. εἶτω (δείδω, δίω.) Ὑπέρ τινος δείδω, φοβοῦμαι, ἀνησυχῶ τινος εἶμαι εἰς φόβον διά τινα φοβοῦμαι. Ἡρόδ. 3, 94. Σοφοκλ. Ἀντ. 82.

Ὑπερδειμαίνω, (δειμαίνω) = τῷ ποσηγμ. Διά τινα φοβοῦμαι ἀντινά. Ἡρόδ. 5, 19.

Ὑπέρδεινος, ὁ, ἡ (δεινὸς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δεινὸς, ὁρμητικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, ἐπικίνδυνος, καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ. κ. τ. λ.

Ὑπερδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δειπνῶ, ὑπερτρυφῶ. Ἡσύχ.

* Ὑπερδέξιον, τὸ, χωρίον τι τῆς Λέσβου.

Ὑπερδέξιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ίως (δεξιός). Εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 8, 2. παρβλ. 3, 4, 37. 5, 7, 31. — β) καθόλου, κείμενος ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑψηλότερα κείμενος, ἢ στεκόμενος, μετὰ γεν. 2) τροπικ. Ὑπερκείμενος, ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑπέρτερος, κρείττων· μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ἢ πράγμ. τοῦ ὁποίου τις εἶναι ἀνώτερος, καὶ μετὰ δοτ. ἐκείνου, κατὰ τὸ ὁποῖον τις εἶναι ὑπέρτερος. «Ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετή». Πλουτ. Νουμ. 20. οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. «Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ, τοῖς δικαίοις· ἀνώτερος, ικανὸς, καὶ, Ὑπερδεξίως ἄνω, ἐπάνω, ὑπεράνω Ἀλλὰ τὸ «Ὑπερδέξιος τόπος, λόφος, ὑπερδέξιον χωρίον· σημαίνει μὲν τὸ, ὑψηλὸς, θεωρεῖται ὅμως καὶ ἡ θέσις τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ μέ-

ρους τοῦ τόπου, ὑψηλότερος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Ξενοφ.

Ὑπερδέω, μέλ. ήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ἐκεῖσε ἐπάνω δένω, δένω ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω, δένω, ἐπανωδένω.

Ὑπερδιαλέγομαι, Λουκιαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπαρ διαλέγομαι.

Ὑπερδιατείνομαι, μέσ. (τείνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον διατείνομαι, τεντόνομαι ὑπέρμετρα, ὁμιλῶν, λέγων, φωνάζων. Λουκιαν.

Ὑπερδίδωμι, μέλ. δώσω (δίδωμι). Δίδω ὑπέρτινος, ἢ ἀντί τινος Εὐριπ.

Ὑπερδικάζω, μέλ. άσω (δικάζω). Ὁμιλῶ εἰς τὸ κριτήριον ὑπέρ τινος, τὸν ὑπερασπίζομαι· μετὰ γεν. 2) ἐκδικοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερδικέω, ῶ· μέλ. ήσω. Ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶ, ὑπέρ τινος συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι, «τινός», ἔτι δὲ καὶ, ὑπερασπίζομαι πρᾶγμά τι, τὸ διαπαντεύω· «τοῦ λόγου», Πλάτ. Φαίδων σελ. 86. ἐκ τοῦ

Ὑπέρδικος, ὁ (δίκη). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον δίκαιος, πάνυ ἢ ὑπερβολικῶς δίκαιος. Σοφοκλ. Αἰ. 1119· «Τὰ σκληρὰ γάρτοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δέχεται· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. — 2) ὁ ὑπερασπιζόμενος, προστατεύων τὸ δίκαιον. Πίνδαρ. Πύθ. 10, 68. «Νέμεσις ὑπέρδικος· ἐκδικητική. Πολυδ. «Ὑπέρδικοι, συνήγοροι, οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες», ὃ ἐστὶν, ἄδικοι· ὁ Φώτ. ἔχει. «Ὑπέρδικον, τὸν ἀκροδίκαιον, καὶ σφόδρα δίκαιον.

Ὑπερδίπηχυς, εος, ὁ, ἡ (δίπηχυς). Παρεπάνω, ἢ περισσότερον ἀπὸ δύο πήχεις.

Ὑπερδιστεύω (διστεύω). Ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ δίστου, ῥίπτω τὸν δίστον μακρύτερα παρ' ἄλλον τινά· καθόλου δέ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ. «τινά τινι». Κλήμ. Ἀλεξ.

Ὑπερδισσύλλαβος, ὁ, ἡ (δισύλλαβος). Ὁ παρεπάνω, ἢ περισσότεραν ἀπὸ δύο συλλαβὰς ἔχων. Στέφαν. Βυζάντ.

Ὑπερδοκέω, ῶ (δοκέω, ἀνώμ.) «Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ· τοιαύτη εἶναι διόλου καὶ ἡ γνώμη μου. ἐκ Φιλοστράτ.

Ὑπερδοξάζω (δοξάζω). Λίαν ἄγαν δοξάζω, Ἰγνατ. ἐπιστ. ὄθεν «Ὑπεδεδοξασμένος· λίαν, ἢ ὑπὸ πάντων, ἢ πάντοτε δεδοξασμένος. Ἡμωιδ.

* Ὑπερδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ ὑπερέχων, ὑπερβάλλων κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ ἔχων ὑπερβολικὴν δύναμιν. ὄθεν

Ὑπερδυναμόω, ῶ. Καταδυναστεύω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερδώριος, ὁ, ἡ (δώριος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου, τόνου, παρὰ τοῖς παλ. ἰδ. νόμος.

Ὑπερέζομαι, μέλ. ὑπερεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) Παρεπάνω καθέζομαι, κάθημαι.

Ὑπερεθίζω, (ἐρεθίζω). Ὀλίγον τι ἐρεθίζω, παροξύνω, Ἀππιαν.

* Ὑπέρεια, ας, ἡ, Πηγή τις πλησίον τῶν Φαιρῶν εἰς τὴν Θετταλίαν, Ἰλ. Β, 734. Ζ, 457. 2) Ὄνομα πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρότερον ἐκατοίκουν οἱ Φαίακες, Ὀδ. Ζ, 4. λέγεται δέ, ὅτι ἦτον ἡ μετὰ ταῦτα Καμάρινα εἰς τὴν Σικελίαν.

* Ὑπερεῖδον, ἀπαρέμφ. ὑπεριδεῖν, (εἶδον) ἀόρ. τοῦ ὑπεροράω· παραβλέπω, καταφρονῶ.

Ὑπερείδω, (ἐρείδω) Ὑποκάτω ἐρείδω, στηρίζω, στυλόνω. «ὑπερείσαι λίθους», Ησιοδ. Νέμ. 8, 80. Πλούταρχ. Ῥωμ. «Ὑπερείδων ὀροφήν».

Ὑπέρειον, τό. (ἐρείκη) Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. 3, 171. Πλίν. 26, 8. 27, 4. Hypericum perforatum, ἢ ericoides, Λιν Johanniskraut, Γερμαν. Γράφεται δὲ καὶ, ὑπέριον.

Ὑπέρειμι, (εἰμί) Ὑπεράνω, ἀνώτερος εἰμί· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑπερέστηται, περιέσται, κρατήσει».

* Ὑπέρειμι, (εἶμι) Ἐπάνωθεν ἀναχωρῶ, φεύγω.

Ὑπερειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ.) Ὑπέρ τινος εἰπεῖν, ὑπεραγορεύειν. μετὰ γεν.

Ὑπερείπω, (ὑπό, ἐρείπω, ἀνώμ.) Ὑποστέλλω τι διὰ νὰ πέσῃ, σκάπτω ὑποκάτω τινός, διὰ νὰ ἀνατρέψω αὐτό· καταβάλλω, καταῤῥίπτω κρημνίζω τι, ἀφιερῶν ὑποκάτωθεν τὸ ὑποστήριγμα· «ὑπερεπομένην καὶ περιπίπτουσαν». Πλούταρχ. οὕτω καὶ εἰς Ἀντώνιον, 83. «Ὑπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν κλεῖσιν. 2) ἀμεταβ. κατ' ἀόρ. β'. ὑπῆριπον, καταπίπτω, βυθίζομαι κάτω, «αὐτοῦ γὰρ ὑπῆριπε φαίδιμα γυῖα, ἔπεσαν κάτω τὰ λαμπρά, ὡραῖα μέλη του. Ἰλ. Ψ, 691.

Ὑπέρεισις, εως, ἡ· (ὑπερείδω) Τὸ ὑπερείδειν, ὑποστηρίζειν, ὑποστήριξις.

Ὑπέρεισμα, τό. (ὑπερείδω) Ὑποστήριγμα, τὸ ὑποκάτω τινὸς τιθέμενον ερεισμα, (ὑπακούμβισμα).

Ὑπερεισττικός, ἡ, όν (ὑπερείδω). Ὁ εἰς τὸ ὑπερείδειν ἀκόμη, ἐπιτήδειος, ὁ ὑποστηρίζων· «βακτηρία ὑπερειστικὴ».

* Ὑπερεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἐκβάλλω, ῥίπτω, φθάνω, ἢ ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, Θουκ. 8, 104. ἰδ. Ποππωνα, 1, σελ. 344.

Ὑπερέκεινα, ἐπίῤῥ. (ἐκεῖνος), ὡς τό, ἐπέκεινα, Πέραν, ἐκεῖθεν, πέραν ἄξω.

Ὑπερεκθεραπεύω (θεραπεύω). Λίαν ἐκθεραπεύω, δι' ἀποδεδειγμένης θεραπείας, ὑπηρεσίας, καὶ τιμῆς ζητῶ, πάτχω νὰ κερδήσω, ν' ἀποκτήσω τὴν εὐνοιάν τινος. Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. 53. «Ὑπερεκθεραπεύσας αὐτόν.»

Ὑπερέκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἔκειμαι, προέχω εἶμαι, κεῖμαι ἔξω, εἶμαι ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἐξέχω. Πλούταρχ.

* Ὑπερεκκρεμάννυμι (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κρεμάω ἔξω.

* Ὑπερέκκρισις, ἡ (κρίσις). Ὑπερβολικὴ χώρητις, ἢ κένωσις.

Ὑπερεκπαίω, μέλ. παιήσω (παίω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κτυπῶ· τροπικ. δέ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ· Κλήμ. Ἀλεξ.

Ὑπερεκπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, ἢ ὑπεράνωθεν ἐκπέμπω, ῥίπτω.

Ὑπερεκπερισσοῦ, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ. Περισσότερον τοῦ δέοντος, περισσότερον, παρὰ πολύ. Ν. Δ.

Ὑπερεκπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα ἐκπίπτω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀπομακρύνομαι, παρεκβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον. «Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν· Γρηγόρ. Ναζ.

Ὑπερεκπλήσσω, μέλ. ξω (πλήσσω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπλήσσω, τρομάζω, παθ. ὑπερεκπλήττομαι, λίαν ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, «ἐπί τινι». Ξενοφ.

Ὑπερέκπτωσις, εως, ἡ (Ὑπερεκπίπτω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔκπτωσις, ὑπερβολή. Λογγῖν. 15, 16.

Ὑπερέκτασις, εως, ἡ. Ἡ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, ἢ ὑπεράνω τινὸς ἔκτασις, ἐκ τοῦ

Ὑπερεκτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινά τινος ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, Μέτ. Ὑπερεκτείνομαι· ὑπεράνω, ἐπέκεινά τινος ἐκτείνομαι, ὑπεραίρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαπλοῦμαι.

Ὑπερεκτίνω, Μ. ἰσω (τίνω, ἀνώμ.), μετὰ γενικ. Ὑπὲρ τινος ἐκτίνω, πληρόνω διά τινα· Λουκιαν. «Ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν». (ἐπικ. ἐξ Αἰτ.) ὄθεν

Ὑπερέκτισις, εως, ἡ. Ἡ ὑπέρ τινος ἔκτισις, ἢ διά ἄλλον τινὰ πληρωμή.

Ὑπερεκτρέπομαι, Παθ. (τρέπω, ἀνώμ.)· ητικὰ Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκτρέπομαι, φεύγω ἀπό τινος· ἀμφ.

Ὑπερεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.) μετὰ αἰτιατ. Περισσότερον ἢ ἐπέκεινα ἐκφεύγω, Ἱπποκράτ. ὅστις ἀντὶ τούτου ἔτι καὶ «Ὑπερφεύγω» λέγει.

Ὑπερεκχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐκχέω, ὑπὲρ τὸ δέον ἐκχέω, πλημμυρῶ· ἔθεν

Ὑπερέκχυσις, εως, ἡ. Ἡ ἐπάνωθέν τινος, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἔκχυσις, ἐκχείλισις. 2) πλημμύρα.

Ὑπερέλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω) = ὑπερβολή, καὶ, ὑπέρθεσις. Ἡσύχ.

Ὑπερέλαφρος, ὁ, ἡ (ἐλαφρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐλαφρός, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 31. ἐπίθετον τοῦ λαγωοῦ.

Ὑπερεμβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ἄνωθεν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐμβάλλω, ῥίπτω, παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 8. «Ἐν ταῖς ἰχνίαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ, λίαν βραδύνω, ἀργοπορῶ, διατριβὴν ποιοῦμαι· ὡς τό τῆς συνηθείας «ἐμβαίνων παραπολὺ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ζώου· ὅ ἐστι, μετ' ἀκριβείας ζητῶ αὐτά, προσέχω εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ δέον.»

Ὑπερεμέω, μέλ. έτω (ἐμέω). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμέω, ἐξερῶ.

Ὑπερεμπίπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Γεμίζω ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρόω, γεμίζω. Μέτ. «Ὑπερεμπίπλημαι· πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 14.

* Ὑπερεμπλήθω (πλήθω). Εἶμαι ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμάτος· «τινός».

Ὑπερεμφορέομαι, οῦμαι, Παθ. (φορέω). Πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον, φορτόνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λουκιαν.

Ὑπερένδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ἄγαν, σφόδρα, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος, περίβλεπτος.

Ὑπερενιαυτίζω (ἐνιαυτίζω). Περισσότερον ἑνὸς ἐνιαυτοῦ διαρκῶ, περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον βαστῶ. «Μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ ὑπερενιαυτίζειν ἐξεστιν. Ἰουλιαν. Σεραπίωνι.

Ὑπερεντελής, ές, ὁ, ἡ (ἐντελής). Λίαν ἐντελής, περισσότερον παρὰ ἐντελής. Δίων Κάτ.

Ὑπερέντευξις, εως, ἡ (ὑπερεντυγχάνω). Ἐντευξις, μεσιτεία ὑπέρ τινος, παράκλησις δι' ἄλλον τινά. Γρηγόρ. Ναζ.

* Ὑπερεντρυφάω (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐντρυφῶ, αἰκίζομαι, ἢ ὑπερηφανεύομαι (χυδ. καμαρόνω, κάμνω νάζια), Ἀλκίφρ. «Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν, λοιπὸν οὐν ἀποκλείειν.

Ὑπερεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω, ἀνώμ.). Ὁμιλῶ, μεσιτεύω ὑπέρ τινος. Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 8. «Τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν·» καὶ μετὰ μόν. γεν.

Ὑπερεξαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Εὐστάθ.

Ὑπερεξανθέω, ῶ (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐξανθῶ. Πολυδ.

Ὑπερεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαπατῶ, πλανῶ.

Ὑπερεξερύω, παρ' Ἡροδότ. 7, 225 ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξερύω· Ἀποσπῶ, ἐκριζόνω, ἐκβάλλω.

* Ὑπερεξέχω (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπέρ τινος ἐξέχω, ὑπερτερῶ.

* Ὑπερεξηκοντέτης, εος, ὁ, ἡ (ἑξήκοντα). Ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, περισσότερον ἀπὸ ἑξήντα χρόνους ἔχων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 974.

Ὑπερεξηκοντούτης, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

* Ὑπέρεξις, εως, ἡ (ὑπερέχω). Ὑπέρμετρος ἕξις, ἰδιότης, Πλάτ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Ὑπερεξίστημι, «τῆς ἀρχῆς» παρ' Ἰωσήπ.

Ἀρχ. 20, 2, 3. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξίστημι· ἐκβαίνω.

Ὑπερεπαινέω, ῶ, μέλ. έσω, καὶ ήσω (ἐπαινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπαινῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 5, 23. Ἀριστ. Ἰπτ. 685.

Ὑπερεπαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπαίρω, ὑψόνω, ἐπαινῶ. Ἀππιαν.

* Ὑπερεπείγομαι, παθ. (ἐπείγω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπείγομαι, βιάζομαι. Τὸ ἐνεργ. ὑπερείγω, δὲν ἀπαντᾶται καθόλου. Ἀππιαν.

Ὑπερεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπιθυμῶ, ἐρέομαι, ζητῶ. Ξενοφ. Κυρ. 6, 1, 3.

Ὑπερεπιτείνω, (τείνω). Ἀκέμη περισσότερον ἐπιτείνω, ταυτόνω. Ἀριστοτ. 3, 59.

Ὑπερέπτω, Μ. έψω (ὑπό, ἐρέπτω). Ὑποκάτωθεν ἐρέπτω, τρώγω, κατατρώγω, ὑποκατεσθίω· ὡς τὸ, ὑπεστίω· καθόλου δέ, ὑποκάτωθεν ἁφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ὑποτρώ, ἀποσπάω. Ἰλ. Φ. 271. «Ἡνίοχον ὑπέρεπτε ποδοῖν· ὑπέσυρεν, ὑφήρπαζεν, ὡς ὑποστίω τρόπον τινά τὴν ὑπὸ τοὺς ποδας κόνιν. Κοιντ. Σμυρν. 9, 376. «Λυγραὶ ὑπέρεπτον ἀλίαιαι· ἔσωθεν κατέτρωγαν αὐτὸν αἱ λύπαι, οἱ πόνοι.

Ὑπερεράω, ῶ (ἐράω, ἀνώμ.), ἐξαιρέτως δὲ Μέτ. Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐρῶμαι, ἀγαπῶ· μετὰ γενικ.

Ὑπερέρημος, ὁ, ἡ. Παντάπασιν ἔρημος.

Ὑπερέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ἐπαινῶθεν, ἢ ἐπάνωθεν ἔρχομαι, περιῶ, ἐξαπερνῶ, περνῶ ἀπ' ἐπάνω τινος εἰς τὸ πέραν μέρος. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 2. «Ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Πίνδ. Ὀλύμ. 13, 20.

Ὑπερεσθίω, μέλ. ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐσθίω, τρώγω. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4.

* Ὑπερέσσυμαι, παθ. παρακείμ. τοῦ, ὑπερσεύω.

* Ὑπερέσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερίσχω. Ἰλ. Λ. 735. «Ὅτε γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίηιν· ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὲρ γῆν ἦτον.

Ὑπέρευ, Ἐπίρ. (ὑπὲρ, εὖ). Λίαν, σφόδρα καλῶς, ἐξαιρέτως καλῶς, κάλλιστα. Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.

Ὑπέρευγε, Ἐπίρ. ἐπιτατικὸν τοῦ, εὖγε. Λίαν, σφόδρα εὖγε, ὑπέρκαλως. Λουκιαν. Παραστ. 9.

Ὑπερεύγομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑπό, ἐρεύγομαι). Ἐμέω, ἐξερνῶ· ἀντὶ τοῦ, ἀπερεύγομαι, ἄταξεν ὁ Βρυγικὸς εἰς Ἀπόλλωνα. Ἀργ. 2, 184. ἐκ Χειρογράφων, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ (εὐδαιμονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχὴς, μακάριος.

Ὑπερευδοκέω, ῶ (εὐδοκέω)· καὶ

Ὑπερευδοκιμέω, ῶ (εὐδοκιμέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, σφόδρα εὐδοκιμῶ, εὐρίτκω, ἢ ἔχω τιμὴν, δόξαν. Λυσίας.

Ὑπερευδής, ἐος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέρυθρος. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 167.

Ὑπερευκαιρέω, ῶ (εὐκαιρέω) Λίαν εὐκαιρῶ, πολλὴν καὶ καλὴν εὐκαιρίαν ἔχω ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐπωφελὲς, ὠφέλιμον, ἱκανὸν, ἐπιλίσιον, καλόβολον εἶναι. «Οἰκία ὑπερευκαιρέουσαν. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Ὑπερευπρεπῶς, Ἐπίρ. (εὐπρεπὴς) Λίαν εὐπρεπῶς, κοσμίως· Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 707.

* Ὑπερευτυχία, ἡ (εὐτυχία). Ἡ εἰς ὑπερβολὴν μεγάλη εὐτυχία. Ἀναλ. 2, σελ. 391.

Ὑπερεύφημος, ὁ, ἡ (εὔφημος). Λίαν εὔφημος, περίφημος.

Ὑπερευφραίνω (εὐφραίνω). Λίαν εὐφραίνω. Παθ. «Ὑπερευφραίνομαι, μετὰ μέσ. μέλ. λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐφραίνομαι, χαίρω.

Ὑπερεύχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔχομαι. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 11, 4. 3. 2) «Ὑπερεύχομαι τινός· ἀντὶ τοῦ, εὔχομαι, δέομαι, προστρέχομαι· ὑπέρ τινος. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ὑπερεύωνος, ὁ, ἡ (εὐωνος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔωνος, λίαν εὐθηνός. Λίλιαν. ποικ. Ἱστ.

Ὑπερεχθαίρω (ἐχθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐχθαίρω, μισῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 128. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. «Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει.

Ὑπερεχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπερέχω. Καθ' ὑπεροχὴν, ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρέτως, πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Εὐστάθ.

Ὑπερέχω, ἐπικ. ὑπειρέχω, Ἰλιάδ. καὶ Θέογν. (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἔχω, κρατῶ, ἄνωθεν ἐπιβάλλω, κρατῶ, βαστῶ ἀπ' ἐπάνω· ἀντὶ τινος. Ἰλ. Β. 426. «Σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον (αὐτὶ, ὑπερεῖχον) Ἡφαίστοιο· ἐκράτουν ἀπ' ἐπάνω τοῦ πυρός· ἐξαιρ. κρατῶ τι ὑπεράνω τινὸς πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, συνών. «χείρα, ἢ χεῖρας τινὸς ὑπερέχειν· ἀντὶ τοῦ, ὑπερασπίζειν, βοηθεῖν, ὑπεράνω τινὸς κρατεῖν τὴν χεῖρα διὰ σεσηπτμὸν καὶ βοήθειαν· «(αὐτῷ) ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλωνα, ὁ Ἀπόλλων ἐκράτει ἐπάνω αὐτοῦ τὰς χεῖρας, σῴζ. τὸν ἀπεσιάζε, τὸν ὑπερησπίζετο. Ἰλ. Κ, 433. καὶ, 1, 420. καὶ 687. «— — μᾶλα γὰρ ὄζεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπέρεχεν· ἐτείπασεν, ἐρύλαξεν· ἀλλ' Ἰλ. Δ, 249. μετὰ δοτικ. «Ὄφρ' ἴσῃ αἴκ' ὑμμιν ὑπέρτχῃ χεῖρα Κρονίωνα καὶ, «κάκτεν οἱ ὑπέρτχοι χεῖρας, Ὀδ. Ξ, 184. Θέογν. 755 Ἐμπτ. Λουκ. Τίμ. 10. Ἀπολλων. 3, 986. 2) οὐδέτερως δὲ, ἐξέχω, προέχω, ἀνώτερος, ὑψηλότερος εἶμαι τῶν ἄλλων· χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 5, 92, 6. 7, 10, 5. Ἰλ. Γ, 210. «Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρεὰς ὤμους· τὸ ὁποῖον στίχ. 227. «Ἔχοιος εὐρέας ὤμους· εἶπεν, Ὑπέρ τινος ἔξοχος, ἀνώτερόμαι, εἶμαι μεγαλείτερος, μετὰ γεν. «γαίης, Ἰλ. Λ, 735. ἐπὶ ἀστέρων, ἀνατέλλει, Ὀδ. Ν, 73. «οὐτ' ἀστὴρ ὑπερίσχε φαεινότατος, ὅταν ἀνέτειλεν ὁ φαεινότατος, λαμπρότατος ἀστὴρ· καθόλου δὲ, εἶμαι, στέκομαι, ἢ κεῖμαι ἐπάνω, ὄζεν β) εἶμαι κρείττων, ἀνώτερος, Θέογν. 203. Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξουσιάζω, ὑπερνικῶ, ἐξαπερνῶ, περιτσότερον ἔχω· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ὑπερέσχε ναυτικῷ». «Ὑπερίσχε φιλοπονίᾳ». Ξενοφ. «Ὑπερέχειν τινὰ δυνάμει». Διονύτ. εἰς Δυτίαν. «ὧ βροτῶν πάντων ὑπέρτχῶν ἄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ· ἐξαπεριοῦσαν, ὑπερέβαινε, περισσότερον εἶχεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 711. τροπικ. δὲ «Ὑπερέχειν ἀναλωμάτων· Διόδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, βαστάζειν, ὑποφέρειν, ἀντέχειν. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν παρατατ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. τὸν ἀόριστον, ὑπερέσχον, καὶ εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἔτι καὶ τὸν ποιητ. ἀόρ. ὑπερίτχεθον. — Μετοχ. τοῦ παθητ. ὑπερεχόμενος, ὃς τις ὑκάτας, τῶν ὁποίων ἄλλοι ὑπερβαίνουν. Πλάτ.

Ὑπερέψω, μέλ. ὑπερεφήσω (ἔψω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἕψω, βράζω.

Ὑπερέω (ἐρέω, ἐρέσσω), = μεταχειρίζω. Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Ὑπερέω, ῶ (ὑπό, ἐρέω), Ἰων. μέλλ. τοῦ, ὑπειπεῖν, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Ὑπέρζεσις, εως, ἡ, (ζέω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέσις, τὸ ὑπερβολικὸν βράσιμον.

Ὑπέρζεστος, ὁ, ἡ, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερζέω. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζεστὸς, ὑπέρμετρα βραζόμενος.

Ὑπερζέω, μέλ. ζέσω (ζέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέω, βράζω. Ἀριστοτέλ. «Τὸ ὕδωρ ὑπερζέει· ὁ Ἡτυχ. ἔχει· «Ὑπερζέσας, ἀναφλεχθείς.»

Ὑπέρζωσος, ὁ, ἡ· ἡ, κατὰ συναίρ. ὑπέρζως, ων (ζωός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζῶν, ἄμφ.

* Ὑπεργορεύω, ῶ, ὡς τὸ, ὑπεραγορεύω. Ἀγορεύω ὁμιλῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα. Δαμασκ. μετὰ γεν. ὄζει

Ὑπεργορία, ἡ. Ὑπεράσπιστις, διαυδέντευσις. Νικήτ. χρον. 12.

Ὑπερηδέως, Ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδέως, μετὰ χαρᾶς. Ξενοφ. Κυρ. 1, 6, 18. «Ὑπερηδέως πειθονται· ἐκ τοῦ

Ὑπέρηδυς (ἡδύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύς, γλυκύς· ὄζει ὑπερθετ. «Ὑπερηδίστοιο» λίαν, σφόδρα ἡδίστος, γλυκύτατος· καὶ Ἐπίρ. «Ὑπερηδίστως, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδίστα, γλυκύτατα. (τὸ ἐπίθ. εἰς τὸ θετικὸν ἴσως εἶναι χωρὶς παράδειγμα.)

Ὑπερήδω, Μ. ήσω (ἥδω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδω, ἡδύνω. Βατίλ. «Καὶ ἡ μὲν εὐχροιά σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει». Παθητ. «Ὑπερήδομαι λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδομαι, χαίρω, ἡδύνομαι· «τινίνι, Ἡροδ. 1, 54. χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 1, 90. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 13. «Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατιῶται ὑπερηδήσθησαν.

Ὑπερήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ ὑπὲρ τινα ἡλικίαν ὤν, παρατμήσας εἰς τοὺς χρόνους. Ὡκελ. καὶ Γρηγ. Ναζ.

* Ὑπέρημαι, ἐλλιπτ. ἀποθετ. (ἧμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κάθημαι, μετὰ γεν.

Ὑπερημερία, ἡ. Τὸ πέρασμα τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διορίας τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, καὶ ἡ ἀμέλεια περὶ τοῦτου καὶ ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεσις τῆς προθεσμίας, ἥτοι τῆς ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διοριτθείσης ἡμέρας τῆς πληρωμῆς, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἀναβολὴν πώλησις τῶν ὑπαρχόντων τοῦ χρεωφειλέτου, κατὰ παραχώρησιν τοῦ κριτηρίου, πρὸς ἀποπλήρωσιν τοῦ χρέους· καὶ ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται· Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Ὑπερήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Οὗ τινος παρῆλθαν, ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τῆς διορίας αὐτοῦ, ὥστε δὲν φυλάττει τὴν διοριτμένην ἡμέραν τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους του, καὶ διὰ τοῦτο παραχωρεῖ τὸ κριτήριον νὰ πωληθῇ ἡ περουσία του, καὶ νὰ πληρωθῇ τὸ χρέος, ἢ νὰ λάβῃ ὁ δανειστὴς τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 723. Συνέσ. Ἐπιστ. 4. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· «Ὁ δὲ αὐτὸς ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, Ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα, Ὑπερημερία· ὁ Ἡσύχ. «Ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι· καὶ «Ὑπερήμερος, ἐκπρόθεσμος». Ὁ Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ. «Ὑπερημερίας, ὑπερβαλλούσης ἐκπρόθεσμίας». καὶ «Ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος, ἢ ἐκπρόθεσμος». καὶ «Ὑπερήμεροι, οἱ δικην ὀφείλοντες ὁποίαν οὖν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἐλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, Ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, τὸ δὲ πρᾶγμα, Ὑπερημερίαι. - Λουκιαν. Ἑρμότ. «Ὁ δὲ ἡγανάκτει, λέγων, Ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ὄζει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ· οὔτινος δηλαδὴ παρῆλθεν, ἐπέρασεν ὁ διοριτμένος καιρὸς, ἡ διορία τῆς πληρωμῆς. «Καιρὸς δὲ ὑμᾶς ἀπέναι ὄζει ἥκετε· μὴ καὶ Ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας», ὁ αὐτ. νὰ μὴ περάσωσι παρ' ἐπάνω ἡμέραι ἀπὸ τῆς διορίας. Φιλόστρατ. «Μὴ δή νομίζε σεαυτὸν Ὑπερήμερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως· μὴ νόμιζε, ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρός σου τοῦ νὰ συνηθίσῃς νὰ ἀκούσῃς τοὺς ποιητάς· ὄζει καὶ «Ὑπερήμερος γάμου. Ἀναξανδρίδης παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3. κεφ. τῆς ὁποίας ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς ὑπανδρείας.

Ὑπερήμισυς, -υ (ἥμισυς). Πλέον ἢ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ ὤν. Ἡρόδ. 7, 40 138

Ὑπέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος, ὑπό). Σχεδὸν ἔρημος, ὀλίγον τι ἔρημος, ὀλίγους κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἔχων τοὺς κατοικοῦντας. Πλούταρχ.

Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀνέμου κείμενος, ὁ ἐπάνωθεν τοῦ ἀνέμου ὤν. Ἰωάν. Φιλόπ.

* Ὑπερηνορέη, ἡ (ὑπερήνωρ). Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια. Ἀπολλών. 3, 65.

Ὑπερηνορέω, ῶ, εὔχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἀρτιον· ὑπερηνορέων, οντος, ὁ. Εἶμαι ὑπερήνωρ, ὑπερήφανος διὰ τὰς δυνάμεις μου, ὑπερηφανεύομαι, μέγα φρονῶ· παρ' Ὅμ. σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων· «Μνηστῆρας δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντας» Ὀδ. Β, 266. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· «Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, Ὀδ. Ζ, 5. ἐπὶ τῶν Τρώων ἐν γένει, Ἰλ. Δ, 176. καὶ κατὰ ἑνικ. ἀριθμ. ἐπὶ τοῦ μόνου Τρωὸς Δηϊφόβου. Ἰλ. Ν, 258. κατ' ἐπίτασιν δέ, «Κακῶς ὑπερηνορέοντες,» Ὀδ. Β, 266. Δ, 706. πάρβλ. ὑπερήνωρ, ὑπερμενής, ὑπέροπλος, ὑπερφίαλος. 2) κωμικ. ὑπὲρ ἄνδρα εἶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ἄνδρας. Ἀριστοφ. Εἰρήν, 53. (Ἐπειδὴ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ, ἠϊορίη, διάλυε εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, ἀνδρία, ἐδύνατο δικαίως τὸ, ὑπερηνορέων, νὰ ἔχῃ τὴν γενικωτέραν σημασίαν τοῦ, εὔψυχος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολήν· ἡ χρῆσις ὅμως φαίνεται χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅτι συνέδεστο μὲ τοῦτο καὶ καταφρονητικήν τινα σημασίαν, Βουτμάν. Λεξίλ. 2, σελ. 214.) ἐκ τοῦ

Ὑπερήνωρ, ρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ) ὡς τὸ ὑπερηνορέων, Ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρίαν, εὔψυχος, μεγαλόψυχος, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονῶν, ὑπὲρ ἄνδρα ἀνδριζόμενος, ἀνδρεῖος, ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἰσχυρός, δυνατός, γενναῖος· ὑβριστής, ὑπερήφανος, ἀλαζών, τολμηρός, αὐθάδης, δυνάστης, ἐπὶ τοῦ τυράννου Πελίου παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 995. Φαίνεται δέ, ὅτι εἶναι παντάπασιν εὔχρηστον μόνον ἐπὶ κακοῦ. 2) Κύρ. ὑμν. Τρωὸς τινος πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ξ, 516. Ρ, 24.

Ὑπερήσει· γ', πρσ. μέλ. τοῦ ὑπερίημι.

* Ὑπερησία, ας, ἡ, ἐπ. Ὑπερησίη, Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλ. Β, 573. Ὀδ. Ο, 254. (παρ' Ὅμ. ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά.)

Ὑπερηφανεία, ἡ. Ἀλαζονεία, ὑψηλεφροσύνη, (Τοιζεται δὲ ἑσφαλμ. καὶ, Ὑπερηφαίεια. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 375.) ἐκ τοῦ

Ὑπερηφανεύομαι, μέσ. ἀποθ. σπανιώτερ. ἐνεργ. ὑπερηφανεύω = ὑπερηφανέω.

Ὑπερηφανέω, ῶ, Μ. ησω. Ὑψόνω ἐμαυτὸν περισσότερον, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, ἐξέχω, ἐκπρεπῶ· ἀλλὰ συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, ὑπερφρονέω, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλὰ φρονῶ, κομπάζω, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι «Ὑπερηφανέοντες Ἕκτορι,» Ἰλ. Λ, 694. 2) μεταβατ. πράττω ὑπερηφάνως, ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους, καταφρονητικῶς φέρομαι πρὸς αὐτούς· μετὰ αἰτιατ. παρὰ Πολυβ. 5, 33. μετὰ γεν. Θεμίστ. Λόγ. 21, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Locella Ξενοφ. Ἐφ. σελ. 144. Schaef. Λογγ. σελ. 420. ἐκ τοῦ

Ὑπερηφανής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπέρ, ἤτοι περισσότερον τῶν ἄλλων ὑψούμενος, ὑψηλότερος «Δόρατα ὑπερηφανῆ·» «δόρατα ὀρθά, εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, ὥστε νὰ φαίνωνται ἐπάνωθεν τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντα. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 5, 7. ἔνθα ἐκδόσεις τινὲς «Ὑπερφανῆ» ὀρθότερον ἔχουσιν. = ὑπερήφανος,

Ὑπερηφανία, ἡ = ὑπερηφανεία, ἐκ τοῦ

Ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. — ανως (φαίνω). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους φαινόμενος, ἐπιφανής, ἐξέχων, προέχων, ὑπερέχων τῶν ἄλλων. Δημοσθέν. «Πράξεις ὑπερήφανει τὸ μέγεθος.» Ἐπὶ κακοῦ, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, ὁ μέγα φρονῶν ἐπί τι, ὅστις θέλει νὰ φαίνηται, ὅτι ὑπερέχει τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ αὐτούς ἢ δὲν καταδέχεται νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· οὗτος τὸν αὐχένα ἐπαίρει, βαδίζει ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, τὰς ὀφρύας ἀνασπᾷ, τὸ στῆθος φυσᾷ, καὶ κομπάζει. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 25. Ἡσιοδ. Θεογ. 149. Πίνδ. Πύθ. 2, 52.

Ὑπερηφερής, ὁ, ἡ· = ὑπερφερής. Ἡσύχ. Lobeck Φρύν. σελ. 699.

Ὑπερηχέω, ῶ. Μ. ήσω (ἠχέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἠχῶ.

* Ὑπερθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὑπερθε.

* Ὑπερθαλασσίδιος, ὁ, ἡ, Ἡροδ. 4, 199. ὡς ἀντίθ. τοῦ, παραθαλάττιος· καὶ

Ὑπερθαλάσσιος, ὁ, ἡ (θάλασσα) Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος.

Ὑπερθαρρέω, ῶ (θαρρέω). Λίαν θαρρῶ, εἶμαι, λίαν θαρραλέος, ἢ τολμηρός. Σχόλ. Εὐριπ. Ἀνδρ 778.

Ὑπερθαυμάζω, μέλ. άσομαι, (θαυμάζω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θαυμάζω.

Ὑπερθε, ἡ, ὑποπρθεν Ἐπίρ, (ὑπέρ). Ἐπάνωθεν, ἄνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἔτι δὲ καὶ μόνον ἄνω, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐκεῖ ἐπάνω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ ἐξ οὐρανοῦ, οὐρανόθεν, «Ὑπερθεν νίκης πειρατ' ἔχειται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,» «ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς κεῖνται τὰ ὅρια τῆς νίκης, κρέμανται ἀπὸ τοὺς θεούς, Ἰλ. Η, 101. Ν, 75. «Μεμάασι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὑπερθε·» «ὑποκάτω οἱ πόδες καὶ ἀπ' ἐπάνω αἱ χεῖρες. Ὀδ. Ω, 344. Ἔμν. εἰς Δήμ. 13. μετὰ γεν. Πίνδ. Πύθ. 4, 342. «Ἐμβολου ὑπερθεν·» — «Ὑπερθεν εἶναι, ἢ — δυνατώτερος, μεγαλήτερος, καλλίτερος εἶναι· «Μόχθων οὐκ ἄλλος ὑπερθεν, ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι,» δὲν εἶναι ἄλλος μεγαλήτερος πόνος παρὰ τῆς πατρίδος τὴν στέρησιν, Εὐρ. Μήδ. 653. Παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 4, 11. «Τὰ ὑπερθεν·» τὰ ἀνώτερα, τὰ ὑψηλότερα, ἢ τὰ περιστότερα.

Ὑπέρθεμα, τὸ (ὑπερτίθημι). Ἀνέβασμα τῆς τιμῆς πράγματός τινος.

Ὑπερθεματίζω, Ἀναβιβάζω, αὐξάνω, πλείστηριάζω τὴν τιμήν τινος, ἀκριβαίνω· ὅθεν

Ὑπερθεμάτισις, εως, ἡ. Ἡ Ἀναβίβασις, αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ὅταν αὐτὸ πωλῆται εἰς δημόσιόν τινα πρᾶσιν· καὶ

Ὑπερθεματισμός, ὁ. Ἡ ἀναβίβασις τῆς τιμῆς πραγμάτων τινος, ὅταν πωλῆται. = πλειστηριασμός. Παυδέκτ. Licitation, Γαλ.

Ὑπερθεματιστής, οῦ, ὁ· Ὁ ἀναβάζων, αὐξάνων τὴν τιμήν, ἀκριβαίνων.

* Ὑπερθεμιστοκλῆς, Πλέον παρὰ Θεμιστοκλῆς, ἀνώτερος τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡσαύτως Ὑπερπειρικλῆς, Ὑπερσωκράτης, κ. τ. τ.

Ὑπέρθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ ὑπεράνω, ἤτοι ὁ μέγιστος ὅλων τῶν θεῶν. Meinek. Μέναιδ. σελ. 578.

Ὑπερθεραπεύω, (θεραπεύω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ, λατρεύω, ζητῶ νὰ ἐλκύσω εἰς τὴν ἀγάπην μου.

Ὑπερθερμαίνω, μελ. ανῶ (θερμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμαίνω, ζεσταίνω· ὅθεν

Ὑπερθερμασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμασία, ζέστα. Ἱπποκρ.

Ὑπέρθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμός, ζεστός. Γεωπον.

Ὑπερθέσιμος, ὁ, ἡ. ἐξυπακουόμ. ἡμέρα· Ἡ ἰνστιτούμενος ἡμέρα· διότι ὑπερτίθεται κατ' αὐτὴν τὸ φαγητὸν Superpositio. Λατ. Ἐλληνιστ. Ἐκκλησ. Ἱστορ

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ (ὑπερτίθημι). Διαπεραίωσις, ἢ διάβασις, οἷον δι' ὄρους τινός, τὸ ὑπάγειν, ἢ φέρειν μακρύτερα· ὁ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου τις διαπερᾷ, πόρος, πέρασμα, Παῦ. 2) μετάθεσις, μετατόπισις, ἐξαιρ. τῶν λέξεων, ἢ τῶν κώλων τῆς περιόδου. 3) ἐξορία, καὶ ἐνεργ. τὸ ἐξορίζειν, Πολυβ. 23, 9. 4) τὸ παραλείπειν, παράλειψις. 5) ἀναβολὴ χρόνου, ἀργοπορία, τὸ ἀφίνειν τι εἰς ἄλλον καιρόν. Πολύβ. 6) ὡς τὸ, ὑπερβολή. Πολύβ. 30, 5. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Γραμματικ. ὑπερθετικόν.

Ὑπερθετέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερτίθημι. Πρέπει νὰ ὑπερθέτῃ τις. Φίλ.

Ὑπερθετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπέρθεσιν ἀνήκων, παρὰ Γραμματικ. «Ὀνόματα ὑπερθετικά,» τὰ ἐπίτατικὰ καὶ πλέον τῶν ἄλλων σημαίνοντα, «ὑπερθετικῶς,» κατὰ τὸν ὑπερθετικὸν τρόπον.

Ὑπερθέω, Μ. εὑσομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὑπερτρέχω, ὑπεράνω ἢ ἐμπροσθεν, ἐπέκεινα τρέχω, ἐξαπερνῶ, θέω ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 194. «Τύχη δ' ὑπερτρέχει·» «ὑπερβάλλει· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. ἴδε Valck. Φοιν. 581.

Ὑπερθεγής, ές, ὁ, ἡ (θηγάνω) = ὑπερήφανος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. ἀμφ.

Ὑπερθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.). Ὑπερτίνος ἢ ἐπάνω τινὸς θνήσκω, μετὰ γεν. Valck Εὐρ. Φοιν. 1005.

* Ὑπερθορεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

* Ὑπερθορέσθαι, μέλ. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

Ὑπερθορέω, (θορέω) = ὑπερθρώσκω, Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα, ἢ πέραν τοῦ σημείου πηδῶ, πηδῶ ἀπὸ πέραν, ἢ πηδῶν ὑπερβαίνω τι· μετὰ αἰτιατ. «Τὰ ἕρκος,» Ἡροδ. 3, 134.

Ὑπερθορυβέω, (θορυβέω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶ, κάμνω μεγάλον θόρυβον, ταράττην.

Ὑπερθρασύνομαι, Παῦ. μετὰ μέσ. μέλλ. (θρασύνω) Ὑπὲρ τὸ μέτρον θρασύνομαι, τολμῶ, αὐθαδιάζω. Δίων Κάσ.

Ὑπερθρώσκω, μέλ. ὑπερθροῦμαι, ἐπ. καὶ Ἰων. — θορέομαι, ἀόρ. ὑπερέθορον, ἐπ. ὑπέρθορον, (θρώσκω, ἀνώμ.). Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τοῦ σημείου πηδῶ, πέραν πηδῶ, ὑπερβαίνω τι πηδητικῶς, μετὰ αἰτιατ. «Ἵπποι δὲ ῥέα ταῦρον ὑπερθορέονται·» «θέλουν πηδήσει εὐκόλα ὑπὲρ τὸν λάκκον, Ἰλ. Θ. 179. «Ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς,» Ι, 476. «Οὔτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδόν,» Μ, 53. Π, 380. «Τοὺς ἀνθρώπους,» Ἡροδ. 2, 68. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ μόνον κατὰ μέλ. καὶ ἀόρ. Μεταγενέστερος ἕνεστ εἶναι τὸ, ὑπερθορέω, ὃς τις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ.

Ὑπερθυμέομαι, οῦμαι· παῦ. ἀποθ. Εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν θαρραλέος, εὔψυχος, τολμηρός, ἀνδρεῖος, μὲ ὑπερμετρον θυμόν, ἤτοι καρδίαν μάχομαι, μεγαλοψύχως πολεμῶ. Δίων Κάσ. 43, 37. ἐκ τοῦ

Ὑπέρθυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ύμως (θυμός). Μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων, πολλάκις παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, ὡσαύτως παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 937. 2) ἐπὶ κακοῦ, λίαν ὑπερήφανος, τολμηρός, θρασύς. Ἰλ. Β. 746. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσιοδ. Θεογ. 719. παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 3, 12. ἐπὶ ἵππου, αὐτὶ τοῦ λίαν πρόθυμος, εὔψυχος, ἢ ἄγριος. 3) Παρ' Αἰσχύλ. Κύμ. «Μηδ' ὑπερθύμως ἀγαν·» «αὐτὶ τοῦ, λίαν θυμωμένως, μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὃ ἐστιν, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὠργισμένως θυμωμένος. 4) Πολλὰ εὐμενής, φιλόφρων. Ἐπιγρ.

Ὑπερθύριον, τό· καὶ,

* Ὑπέρθυρον, τό· Ἡροδ. 1, 179. (θύρα) ἐξυπακούετ. «Σύλον·» ἐκ τοῦ,

* Ὑπέρθυρος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπεράνω ἢ ἐπάνω τῆς θύρας ὤν, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «Ἀνώφλιον» λεγόμενον, ἢ ὑπὲρ τὴν θύραν σανίς· ἀντίθ. τοῦ, οὐδός, ὃ ἐστι, κατώφλιον. Ὀδυσ. Η, 90. «Ἀρ-

γύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσείη δὲ κορώνη·α ὁ Ἡσ. ἔχει. ν'Υπερθύριοι, ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος·α ὁ δὲ Εὐστάθ. ν'Υπερθύριον, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις (ξύλον), εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται·α καὶ πορ' Ἀθηναίοις 8. λέγουσιν οἱ παῖδες εἰς τὸ Χαλκιδονίζειν τραγῳδίαν. ν'Η τὰν θύραν φέρομες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον·α ἀλλὰ τὸ παρ' Ἡσιόδ· Ἀσπ. 271. ν'Υπερθύριοις ἁρκυσὶας πύλαι·α τὰ Σχόλια ἑρμην· διὰ τοῦ «Τῇ ψιλῇ ἡ ελαφίνι·α Λατ. superliminare, ἂν ἡ ἀνάγν. παρὰ Βιτρουβ. 4, 6, 4, ἦναι ὀρθή, ἔνθα ὁ Σκιάδερος προκρίνει κηρυττο limine.

Ὑπερίαχω, (ἰάχω). Ὑπερκράζω, φωνέω εἰς ὑπερβολήν, ὑπερηχῶ, μετὰ γεν. «Δύλιῶν,«ν'Αντίφ. Σιδ. 48. ποιητ. (υυυυ–, μόνον διὰ τῆς αὐξήσ. γίνεται τὸ ἰῶτα μακρόν.)

Ὑπεριδεῖν, ἀπαρεμφ. σύρ. τοῦ, ὑπερεῖδον.

Ὑπεριζάνω, (ἰζάω). Ὑπεράνω ἰζάνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἀνώτερον τῶν ἄλλων καθέζομαι, Ἰωνητ.

Ὑπερίημι, Μ. ἤσω (ἵημι, ἀνώμ.) Παρεπάνω, ἐπάνω, πέραν τοῦ τιτοῦ ῥίπτω, βάλλω, ὑπερπέμπω, «Οὔτις Φαιήκων τόν γ' ἰξεται, οὐδ' ὑπερήσει,« οὔτε θέλει τὸν ῥίψει μακρύτερα. Ὀδυσ. Θ. 193.

Ὑπερίκανος, ὁ, ἡ (ἱκανός). Πλέον παρὰ ἱκανός· ὑμν.

Ὑπέρικον, τό· ἴδε, ὑπέρεικον.

Ὑπεριταίνομαι, Ὀδυσ. Ψ. 3. «Πόδες ὑπεριταίνοντο·α ἐκινοῦντο ταχύτερον, καὶ ὑπὲρ δύναμιν παρὰ ἄλλοτε· ἢ κατ' Εὐστάθ. ἀναπαλλοντο· κατὰ Ἀρίσταρχον, ὑπερεξετείνοντο καὶ ἀγωνιεκοῦντο· καὶ Ἡσύχ. ὑπὲρ δύναμιν ἔτεινον, ὑπερικοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν, ἐξετείνοντο. πιθαν· ἐκ τοῦ, ἴκταρ, ὅθεν αἱ τροπαὶ εἰς τὸ «Ὑπερακτείνοντο·α τὸ ἐποίουν ἑρμην. διὰ τοῦ, κατεκλῶντο, ἔτρεμον. «Ὑπερακτείνοντο·α (Ἀκταίνω) εἶναι διάλογ περιττὸν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ἀκταίνειν, ματαιοῦσθαι, καὶ, ἀκταίνουσα, τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα.«

*Ὑπερικάω, μέλ. ήσω (ἰνέω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκκενόω, καθαίρω· ὅθεν

Ὑπερίννησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἴνησις, ὑπερκίνησις.

Ὑπέριννος, ὁ, ἡ (ὑπερινέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κεκαθαρμένος, ὑπερκεκαθαρμένος, ὅς τις διὰ καθαρσίου ἐκκαθαίρει τὴν κοιλίαν του ὑπὲρ τὸ μέτρον, διὰ καθάρτρας κεκενωμένος. «Ὀρυίδες ὑπέριννοι·α κεκενωμέναι, ἀδυνατισμέναι, διότι ἐγέννησαν πολλὰ αὐγά. Ἀριστοτέλ.

*Ὑπεριονίδης, ου, ὁ πατρωνυμ. τοῦ, Ὑπερίων, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, τουτέστιν ὁ ἥλιος. Ὀδ. Μ, 176. Ἴδε καὶ, Ὑπερίων. Ἡσιόδ. Θεογ. 1011.

*Ὑπεριονίς, ίδος, ἡ, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος· παρὰ τοῖς Πυθαγορικ. ἡ τελήνη. Μάξιμ. περὶ κατάρχ.

Ὑπερίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνώμ.) Ἀττικ. τύπος ἀντὶ, ὑπερπέτομαι. Ὑπεράνω ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἵπταμαι, πέτομαι ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν Ἰλ. Ν. 408. καὶ, Χ. 275. «Τὸ δ' ὑπέρπτατο χίλιοι ἔγχος·α πέραν τοῦ θέοντος καὶ τοῦ σκοποῦ ἵπτατο, ὡς τὸ, ὑπερακοντίζω, καὶ ὑπερβάλλω· ὅ ἐστιν, ἐπέρασεν ἀπ' ἐπάνω του τὸ ἔγχος, χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ.

Ὑπερίπτω, Ἰλ. Φ. 271. τινὲς ἀνέγνωσαν «Ὑπερίπτειν ἀντὶ τοῦ, ὑπέρπτη, ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερέπτω.

Ὑπερισθμέω, ῶ· ἢ ὀρθότερον «Ὑπερισθμίζω·α (ἰσθμός). Πολύβ. 4, 19. Πέραν ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ἰσθμοῦ φέρω· ὡς τὸ, διειρύω, παρὰ. Valcke. Ἡροδ. 7, 24.

Ὑπερίσταμαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ παρακειμ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὑπεράνω τινὸς στέκομαι, μετὰ γεν. Ἡροδ. 7, 17. 2) πρό τινος ἱστάμενος. μάχομαι περὶ αὐτοῦ, ὑπέρ τινος μάχομαι, ὑπερασπίζομαί τινα. Σοφοκλ. Ἠλ. 190. μετὰ γεν. «Ἧς φίλος ἀνὴρ οὐτις ὑπερίσταται·α ἀντὶ τοῦ, προίσταται.

Ὑπερίπτωρ, ορος, ὁ (ἵπτωρ). Ὅστις μόνον ἠξεύρει πολλὰ καλλίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅς τις ἔμαθε καὶ ἐδιδάχθη ἐντελέστατα, λίαν ἱστωρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 850.

Ὑπερίσχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχνός, λεπτός, ξηρός.

Ὑπερισχυρός, ὁ, ἡ (ἰσχυρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχυρός, δυνατός, στερεός. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 2, 1. «Ὑπερίσχυρον τὸ ἅρμα·α λίαν ἰσχυρόν, δυνατόν.

Ὑπερισχύω, (ἰσχύω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων ἰσχύω, δύναμαι, ἢ εἶμαι περισσότερον τῶν ἄλλων στερεώτερος, δυνατώτερος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερικῶ, ἀνώτερος τῶν ἄλλων εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπερτερῶ.

Ὑπερίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερέχω. Πολύβ. 3. «Τὸ δὲ πολὺ πλῆθος προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην, ἔμενε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον·α ὑπερέχον, ἔξέχον, εἶχε τὰς κεφαλὰς μόνον ἀπ' ἐπάνω τοῦ ὕδατος.

Ὑπερίων, ονος, ὁ. Hyperion, παρ' Ὁμ. Ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, ὁ ἥλιος, πλὴν συνάπτει συνηθ. καὶ τὰ δύο «Ὑπερίων Ἠέλιος, ἢ Ἠέλιος Ὑπερίων,« ὥστε τὸ, Ὑπερίων ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, Ἥλιος, ἀπαντᾷται μόνον Ἰλ. Τ, 398. Ὀδ. Α, 24. Ὕμν. Ἀπόλλ. 369. Κατὰ Ὀδ. Μ, 133. ὁ Ὑπερίων εἶναι πατὴρ τῆς Φαεθούσης καὶ Λαμπητίας ἐκ τῆς Νεαίρας. Τινὲς τῶν παλαιῶν παράγουν τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ὑπὲρ ἰών, ἐκ τοῦ ὑπεράω εἶναι, ὁ ὑπεράνω ἡμῶν πορευόμενος, ὑψούμενος, ὁ ὑψηλὰ ἀπ' ἐπάνωμας ὤν, ὡς καὶ ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἡρακλείτῳ Ἀλληγορ. 44. λέγει. «Ἠέλιος δ' ὑπερέμενος· = ὑπερίων· εἰς τὴν σημασίαν ὅμως ταύτην ἀντίκειται ἤδη ἡ ποσότης τῶν συλλαβῶν. Εἶναι δὲ μᾶλλον πατρωνυμικὸς τύπος κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ, Ὑπεριονίων, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, περὶ τῆς ὁποίας χρήσεως τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος ἀντὶ τοῦ πατρωνυμικοῦ παρβλ. Boeckh expl. Pind. Ολ. 11, 25. ἴδε καὶ, Μολίων. — Μὲ τὸν μῦθον τοῦ Ὁμ. συμφωνεῖ ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. 134 374. μόνον εἰς τινα, ὅτι δηλ. ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. εἰς τῶν Τιτάνων, ἀνὴρ τῆς Θείας, καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, καὶ τῆς Ἠοῦς, παρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 28. Ὕμν. Ὁμ. 28, 13. ἀλλὰ Ὕμν. Ὁμ. 31, 4, εἶναι ὁ Ἥλιος υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαίστης, ὅθεν, Ὑπεριονίδης, δηλ. Ἥλιος, παρβλ. Ἀπολλόδωρ. 1, 2. 3. 2, 2. (νν–)

Ὑπερκαγχάζω, (καγχάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καγχάζω, γελῶ, Διογ. Λαέρτ. 7, 185.

Ὑπερκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καθαίρω, λίαν διὰ τῆς κενώσεως καθαρίζω· ὅθεν

Ὑπερκαθαρτις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον καθαρτις, ἡ κίνωσις τῆς κοιλίας, = ὑπερίννησις. Ἱπποκράτ.

*Ὑπερκαθεύδω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον κοιμῶμαι, κοιμώμενος φροντίζω περί τινος· μετὰ γεν. Φιλόστρ.

Ὑπερκάθημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, μετὰ γεν. καὶ, ἐπί τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 1, 3, 2) τροπικ. μετὰ γενικῆς, ὑπεράνω τινὸς κάθημαι, παρ' ἐπάνω κάθημαι· μετὰ γεν. προστ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 1, 9.

Ὑπέρκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Παράκαιρος, ἔξω τοῦ ὁρισμένου καιροῦ. Ἀθήν. 14. σελ. 613. «Σῖτα ὑπέρκαιρα.«

Ὑπερκαίω, μέλ. καύτω, (καίω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον καίω. Πολυδ. 5, 110.

Ὑπερκακέω, ῶ (κακός) = ἐκκακέω, Εἶμαι κατὰ παντα δυστυχής· Ἡσύχ.

Ὑπερκακόω (κακόω). Ὑπέρ τὸ μέτρον κακόω, κάμνω δυστυχῆ.

Ὑπερκαλλής, ές, ὁ, ἡ (κάλλος). Ξενοφ. Κυρ. 5, 1, 9. καὶ

Ὑπερκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Λίαν καλός, κάλλιστος, εὐμορφότατος, ὡραιότατος, ἢ εὐγενέστατος.

Ὑπερκάμνω, μέλ. κἆμοῦμαι, (κάμνω, ἀνώμ.). Λίαν κάμνω, ταλαιπωροῦμαι, πολλὰ πάσχω καὶ ὑποφέρω, λίαν κοπιάζω, 2) ἐργάζομαι, δουλεύω ἢ ὑπομένω πολλὰ ὑπέρ τινος· μετὰ γεν. Εὐριπ. «Ὑπερκάμνειν τέκνων·α ταλαιπωρεῖσθαι, φροντίζειν.

Ὑπερκαρπέω, ῶ (καρπός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καρπίζω ἢ καρποφορῶ, πολὺν καρπὸν φέρω· – ὅθεν

* Ὑπέρκαρπος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἤτοι πολὺν καρπὸν φέρων.

Ὑπερκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν καταβαίνω· = ὑπερβαίνω. Ὀ. Ν, 50. «Μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν·α ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ κατέβησαν· ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τό, ὑπερκαταβῆναι, διὰ τοῦ, ὅθεν τις ἀνέβη, καταβῆναι. Ἰλ. Ο, 382.

Ὑπερκαταγέλαστος, ὁ, ἡ (καταγελάω). Λίαν καταγέλαστος, ἀξιολάγαστος.

Ὑπερκατάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἢ παρ' ἐπάνω τινὸς κατάκειμαι, καθήμαι. ἐξαιρ. εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὑπερκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ παρ' ἐπάνω, ἤτοι περισσοτέραν μίαν κατάληξιν ἔχων.

Ὑπερκατάληπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω). Ὁ ὑπὲρ πᾶσαν κατάληψιν, ἤτοι ἔξω πάσης καταλήψεως ὤν. Ὕμνογρ.

Ὑπερκατηφής, ές, ὁ, ἡ (κατηφής). Λίαν κατηφής, σκυθρωπός.

Ὑπερκαχλάζω, (καχλάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον καχλάζω, ἀναβράζω, ἀνατεινάζομαι, Φιλόστρατ. Εἰκόν. 3, 11. καχλάζω, βράζω, χαχλάζω τόσον, ὥστε χύνομαι ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν.

Ὑπέρκειμαι ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κεῖμαι, παρ' ἐπάνω κεῖμαι, εὑρίσκομαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, παρὰ τοῖς Ο'. μετὰ γεν. 2) ἐκτεθειμένος εἶμαι, ἢ γίνομαι, Πλούταρχ. = ὑπερτίθεμαι.

Ὑπερκέρασις, εως, ἡ. Ἡ ἔκτασις τῶν κεράτων τοῦ στρατεύματος περισσοτέρων παρὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ πρᾶξις τοῦ περικυκλοῦν καὶ περικλείειν τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα. Σουίδας, ἀντὶ τούτων ἐξ Ἀγαθίου ὑπερκέρωσιν ἔχει· ἐκ τοῦ

Ὑπερκεράω, ῶ (κέρας). Ἐκτείνω τὰ κέρατα, ἤτοι τὰς πτέρυγας τοῦ στρατεύματός μου περισσότερον, ὥστε περικυκλόνω τὰς τοῦ ἐχθροῦ. Πολύβ.

Ὑπέρκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ πολλὰ, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον κέρατα ἔχων. «Ἔλαφος ὑπέρκερως·α Πολυδ. 5, 76.

Ὑπερκέρωσις, ἡ· = ὑπερκέρασις.

Ὑπερκηλέω, ῶ (κηλέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κηλέω, ἡδύνω, εὐφραίνω, θέλγω. Λουκιαν.

Ὑπερκινδυνεύω, (κινδυνεύω). Ὑπέρ τινος κινδυνεύω, βάλλω ἐμαυτὸν ὑπέρ τινος εἰς κίνδυνον· μετὰ γεν.

Ὑπέρκλησις, εως, ἡ. Εὐναπίου εἰς Ἰάμβλ. «Ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπέρκλησιν ἐπιψαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρκλυσις.

* Ὑπερκλονέω, (κλονέω). Πλημμυρῶ, ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ πλημμυρούντος ὕδατος εἰς σεισμὸν γῆς, Χρησμ. Σιβυλλ. 4, στελ. 824.

* Ὑπερκλύζω, (κλύζω). Πλημμυρῶ, Στράβ. β'. σελ. 223. ἐκδ. Κοραῆ.

Ὑπερκολακεύω, (κολακεύω). Ὑπὲρ τὸ μέ-

τρον κελαχεύω, ὑπερβαίνω εἰς τὴν κολαχείαν. Δίων Κάτ.

Ὑπερκομίζω, μέλ. ἰσω, καὶ ιῶ, (κομίζω). Εἰς τὸ πέραν κομίζω, εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω. Στράβ. β', Σελ. 126.

Ὑπέρκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Κυρίως, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶν, κτυπῶν, κάμνων, ψόφου, κρότου· τροπικ. δὲ, ὁ ὑπέρμετρα κομπάζων, ἀλαζών, ὡς τὸ, ὑπερήφανος· ὅθεν κοσμίου, ὑπερβολικός, ἐξαίρετος· μετά δοτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 340. «Ὑπέρκομποι νῆες τάχει· λίαν ταχεῖς· στίχ. 791. «Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους ταχεῖ· τοὺς ὑπερηφάνους· καὶ στίχ. 829. «Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων φρονημάτων· καὶ Θήβ. 376. «τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις παγαῖς». Ἐπίρ. ὑπερκόμπως, ὑπερηφάνως. Ἡσύχ.

Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Λίαν κεκοπιακώς, ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιασμένος, κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, ἐξηντλημένος. Ἀριστοτέλ.

*Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (ὑπερκόπτω). Κυρίως, ὁ ὑπερβαίνων, ὅθεν ὁ πᾶν μέτρον καὶ τέρμα ὑπερβαίνων, παραβαίνων, ἀκρατής, ἀχαλίνωτος, ὡς τὸ, ὑπέρκομπος, ὑπερήφανος, Σοφοκλ. Αἴ. 127. Ἐπίρ. ὑπερκόπως, Αἰσχ. Χοηφ. 113.

Ὑπερκόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω. Θεμίστ.

Ὑπερκορέω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπερκορέννυμι, (κορέννυμι, ἀνώμ.) Ἐνεργ. χορταίνω τινὰ μέτρι εἰς ὑπερβολήν, ὑπερπληρῶ «τινά τινος». Θέογν. 1154. ὅθεν

Ὑπερκορής, καὶ, Ὑπέρκορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ορως (κόρος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χορτασμένος, λίαν χορτάτος, Δίων. «Ὑπερκορὴς μέθης· κατὰ κόρον, ἢ λίαν μεθυσμένος.

Ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ (κορυφόω). Ἡ ἐξέχουσα, ὑπερισταμένη κορυφή, ἢ τὸ ἐξέχον ἄκρον, τέλος. Ἱπποκράτ.

Ὑπερκόσμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — κοσμίως (κόσμος) Ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου ὤν, οὐράνιος, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Ὑπέρκοτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπερκότως (κότος, κοτέω). Λίαν θυμωμένος, ὠργισμένος, παρ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 478. καὶ 831. καὶ Κύριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1087. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρμετρος.

Ὑπερκρατέω, ῶ (κρατέω). Ὑπερισχύω, κυριεύω ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους· μετὰ αἰτ. παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἀμεταβ. λαμβάνω ὑπεροχὴν, τὴν ἀνωτέραν ἐξουσίαν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6', 10, 2. Ἰώσηπ. ἀμφ.

*Ὑπερκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω, Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κρεμῶ, ἐπικρεμῶ, ἐπιβάλλω τι εἰς τινα· «γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς», Θέογν. 1016. «ἅταν ὑπερκρέμασεν αὐτῷ». Πίνδ. Ὀλ. 1, 91.

*Ὑπερκρίνω, (κρίνω). Ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω. Παῤ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερέχομαι· «ὑπερκριθῆναι κατὰ κάλλος», ὑπερβάλλομαι εἰς τὴν ὡραιότητα. Γλωσσ.

Ὑπερκτάομαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποῤ. (κτάομαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω, ἢ πρὸς τούτοις ἀκέμη κτῶμαι, ἔχω, ἐξαίρ. ἔτι, ἔχω τόσον ἀναγκαῖον, Σοφοκλ. Ἠλ. 217. «Πολύ τε κακῶν ὑπερκτήσωμ· ἀντὶ τοῦ «Ὑπὲρ πολύ τε κακῶν ἐκτήσωμ», ἔχεις ὑπὲρ τὸ μέτρον κακὰ, δυστυχίας, τῶν ὁποίων σὺ αὐτὸς εἶσαι αἴτιος.

Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν κυανοῦς, γλαυκός. Ἡσύχ.

Ὑπερκυβιστάω, (κυβιστάω). Λίαν κυβιστάω, ὑπερκυδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, τολμῶ. Πολύβ. 28, 6.

*Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, (κῦδος). Ὁ λίαν, ἄγαν, καὶ ὑπερβολὴν ἔνδοξος, περίφημος, ὑπερέχων κατὰ τὴν δόξαν, ὑπερένδοξος· κατὰ μὲν ὀνομαστ. ἄχρηστον, κατὰ μόνην δὲ ἀντιστ. ἐπικ. καὶ πληθ. ἀπαντῶμενον. «Ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς». Ὁμηρ. Ἰλ. Δ, 66. καὶ, 71. καὶ, «ὑπερκύδαντα Μενοίτιον», Ἡσιοδ. Θεογ. 510. Τινὲς θεωροῦν τὴν λέξιν ὡς ἐκ συναιρέσεως γενομένην ἐκ τοῦ, ὑπερκυδήεις, ὑπερκυδής, Δωρικ. ὑπερκυδάς, άντος, ὡς τὸ, ἀργός, ἀργήεις, ἄργης, καὶ Δωρικ. ἀργᾶς, ὅθεν τὸ «ἀργᾶντα ταύρους· οὕτω καὶ τὸ, φωνήεντα, φωνᾶντα, καὶ, τιμήεντα, τιμᾶντα, τολμήεντα, τολμᾶντα, καὶ τότε βέβαια ἦτον ἀναγκαία μεταβολὴ τοῦ τόνου εἰς τὸ, ὑπερκυδᾶντα, κ. τ. τ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ὑπερκύκνεος, ὁ, ἡ (κύκνος). Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 44, καὶ 82. «Μέλη ὑπερκύκνια· τὰ ὑπερβαίνοντα τὰ μέλη τοῦ κύκνου, πλέον ἡδονικώτερα τῶν τοῦ κύκνου.

Ὑπερκύπτω, μέλ. ψω, (κύπτω). Ὑπεράνω θεν κύπτω, ἐκβάλλων τὴν κεφαλήν μου ὑπεράνωθεν βλέπω, προκύπτω, ὑπεράνωθεν βλέπω, Ἐπίγραμ. Ὁμ. 14, 2ν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, προέχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. 2) ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ἐξαπεριῶ· μετὰ αἰτ. Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 61. «Τὴν εἰκοστὴν ἡλικίαν ὑπερκύπτων», αὐτὶ τοῦ, ὑπερβαίνων, ἐξαπεριών.

Ὑπερλαλέω, ῶ (λαλέω). Ὑπέρ τινος λαλῶ, ὁμιλῶ, Εὐστάθ.

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρός, καθαρός, φανερός, λίαν ἔνδοξος, περίφημος, ὀνομαστός. Δημοσθέν

Ὑπερλαμπρύνομαι, παῤ. (λαμπρύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρύνομαι, μεγαλαυχῶμαι, σεμνύνομαι, φαίνομαι φαιδρός, ἱλαρός, καθόλου δὲ, ἐκπρέπω, διαφέρω τῶν ἄλλων, ἀριστεύω. Ξενοφ. Κυν. 3, 7.

Ὑπερλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον λάμπω, φέγγω.

Ὑπέρλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λεπτός, λίαν λεπτότατος, ἢ τρυφερώτατος.

Ὑπέρλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λευκός, ἄσπρος.

Ὑπερλίαν, Ἐπίρ. (λίαν). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λίαν, ὑπέρμετρα πολύ. (υ — υ —)

Ὑπερλύδιος, ὁ, ἡ (λύδιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Ὑπερλυπέω, ῶ (λυπέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λυπῶ, πικραίνω, Παῤ. εἶμαι ὑπέρμετρα λυπημένος, Ἡροδ. 8, 90.

Ὑπερμαζάω, ῶ (μάζα). Ὑπερτρυφῶ, μάζης πλουτῶ, καθόλου δὲ, ἐπὶ μεγάλης, πολλῆς, καὶ θρεπτικῆς τροφῆς χαυνώμαι, πολλὰς τροφὰς, ἤτοι φαγητὰ ἔχω, πλουσιοτάτως εἰς φαγητά. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 28, καὶ Λυσίερ. Ὁμιλ. περὶ Πλουσ. «Οἱ γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ εὐδαιμονίᾳ ὑπερμαζήσαντες· πλουσιοτήσαντες, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀποκτήσαντες. 2) παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. 4. ἐκ τοῦ, μαζὸς, ἀντὶ τοῦ, μεγάλους ἢ πλήρεις τοὺς μαστοὺς, τὰ βυζία ἔχω· ἔθηλα καὶ ἐπιφέρεται «ἀσυμμέτρως ἔχειν τῶν στέρνων».

Ὑπερμαίνομαι, μέλ. μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπερμάνην, παῤ. (μαίνομαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μαίνομαι, παραφρονῶ.

*Ὑπερμάκης, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑπερμήκης.

Ὑπερμαντεύομαι, μέσ. ἀποῤ. (μαντεύομαι). Ὑπέρ τινος μαντεύομαι, δι' ἄλλου τινὰ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μετὰ γεν. ἀμφιβ. ἀνάγν. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 431.

Ὑπέρμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μάργος, μωρὸς, εἰς ὑπερβολὴν τρελλός. Δίον. Ἁλίκ.

Ὑπερμαχέω, ῶ (μάχη). Ὑπέρ τινος μάχομαι, ὑπερασπίζω τινὰ, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Αἴντιγ. 194. μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ Λουκιαν· ὅθεν

Ὑπερμάχησις, ἡ. Ὑπεράσπισις, διαῤῥύτευσις· ὅθεν

*Ὑπερμαχητικός, ἡ, όν. Ὅστις μάχεται ὑπέρ τινος, ὁ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ ὑπερμάχεσθαι, ὁ εἰς ὑπεράσπισιν ἁνήκων. Πλούταρχ.

Ὑπερμάχομαι, μέσ. ἀποῤ. (μάχομαι, ἀνώμ.). Ὑπέρ τινος μάχομαι, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω, μετὰ γεν. καὶ, «πρός τινος», διαμάχομαι, μάχομαι διὰ νὰ προμηθεύσω εἰς τινά τι. Σοφοκλ. Αἰ. 1346.

Ὑπέρμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ ὑπέρ τινος μαχόμενος, ὑπερασπιστὴς, βοηθὸς, προστάτης. Αἰθόλογ. «Ὑπέρμαχος ἀσπίς· ἡ ἐπικαλυπτουσα, ὑπερασπίζουσα καὶ διαῤῥυτεύουσά τινα.

*Ὑπερμεγάθης, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμεγέθης, Ἡροδ.

Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μέγα (μέγας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μέγας, μεγάλος Ἀριστφ. Ἱππ. 158.

Ὑπερμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος) = ὑπέρμεγας. Ξενοφ. Κυρ. 7, 3, 6. «μνῆμα ὑπερμεγέθες· καὶ «τάφρος ὑπερμεγέθης· αὐτόθ. 7, 5, 6. Ἰων. ὑπερμεγάθης, Ἡροδ. 2, 175. 4, 191. 7, 126. 2) ὑπέρμετρα δύσκολος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6, 8. «ὑπερμεγέθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν· ἀντὶ τοῦ, δυσκολώτατον, πολλὰ μεγάλον.

Ὑπερμεγεθέω, Ὑπέρμεγας εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλος γίνομαι. Ἀρτεμίδ. 1, 31.

Ὑπερμεθύσκομαι, μέλ. μεθυσθήσομαι, παῤ. (μεθύσκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μεθύσκομαι, ὑπέρμετρα πίνω οἶνον καὶ μεθύσκω.

Ὑπερμενέτης, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμενής. Τυρ. Ὁμ. 7, 1.

Ὑπερμενέω, ῶ· εὔχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. ὑπερμενέων, οντος, ὁ. Ὀδυσ. Τ, 62. «ἄνδρες ὑπερμενέοντες· ἀντὶ, ὑπερμενεῖς, δυνατοὶ, ἰσχυροὶ, βίαιοι, δυναστικοί· ὑπερήφανοι, ὑπερέχοντες εἰς τὴν δύναμιν, ἀγήνορες.

Ὑπερμενής, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων κατὰ τὴν δύναμιν, λίαν ἰσχυρός· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. συχνὰ ἐπίθ. τοῦ Διός, καὶ ἄλλων βασιλέων. Ἰλ. Β. 350. Θ, 370. » — — ὑπερμενέα Κρονίωνα. «τὸν ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων, ὅπου τὸ ἐπίθετον τοῦτο κάμνει τὴν διαφοράν· καθότι πολλοὶ βασιλεῖς στεροῦνται τῆς δοξης των, ἀλλ' ἔχει οἱ «ὑπερμενέες», ὁποῖος ἦτον ὁ Ἀγαμέμνων, Ἰλ. Θ, 236. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλήφθη καὶ ἐπὶ καταψογικῆς σημασίας. Ὀδυσ. Μ, 205. «Βασιλῆες ὑπερμενέες· αὐτὶ τοῦ, βίαιοι, δυναστικοί, ἀναγκαστικοί. = Ὑπερήνωρ, καὶ Ἀγήνωρ. ποιητ.

Ὑπερμεσάζω, (μέσον). Ἐκεῖθεν τοῦ μέσου περῶ, διαβαίνω, περνῶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, περνῶ τὴν μέσην. Τιμωθ.

Ὑπέρμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Λίαν μεστὸς, πλήρης, γεμάτος ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἡσύχ.

Ὑπερμετρέω, ῶ (μέτρον). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μετρῶ. Ἡσύχ.

Ὑπέρμετρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑπερμέτρως (μέτρον). Ὁ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ τοῦ μετρίου ὤν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, λίαν πολὺς. Ξενοφ. ἐπιστ. 4. «Τὴν ὑπέρμετρον κτῆσιν (εἰλαι) πλοῦτον».

*Ὑπερμετώπιον, ου, τὸ (μέτωπον). Ταινία, δέμα, τὸ ὁποῖον φέρουν ὑπεράνω τοῦ μετώπου· ἀμφ.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μακρός, λίαν μακρύς. Ἡροδ. 7, 128. 129. 8, 140. «ὑπερμάκης βοή», μακρὰν ἠχοῦσα φωνή, κραυγή, Πίνδ. Ὀλ. 7, 69.

Ὑπερμιξολύδιος, ὁ, ἡ. Ὑψηλότερος, ἀνώτερος τοῦ μιξολυδίου ἤχου. Ἀθήν. σελ. 625.

*Υ̓πέρμορα, Ἐπίρ. = ὑπέρμορον. Ἰλ. Β, 155.
*Υ̓πέρμορον, Ἐπίρ. (μέρος). Ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, τὴν πεπρωμένην, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κεῖται εἰς τὴν εἰσαρισμένην εἰς αὐτὸν δυστυχίαν ἐπιτύχῃ ἐξ ἰδίας αἰτίας καὶ ἄλλην ἀκόμη μεγαλητέραν, ὄχεν κυρίως ὄχι, ἐναιτίον τῆς μοίρας, ἐναιτίον τῆς εἱμαρμένης, ἀλλὰ ἔξω τῆς τύχης, τὸ πεπρωμένης, περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον, προσδιορισμένον, Ἰλ. Φ, 517. Ὀδ. Α, 34. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, ὑπέρμορα, Ἰλ. Β, 155. παρβλ. ὑπέρ, Β. σημ. 2. Κυρίως οὐδέτ. ἐπιθ. καὶ πληθ. τοῦ, ὑπέρμορος, ὁ, ἡ, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς ἐπίθετον δὲν ἀπαντᾶται· ὄχεν ἐπίρρ. ὑπερμόρως, Εὐστάθ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ, ὑπὲρ μόρον, γραφόμενον, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθῶς· ἰδ. Ἐδνίον (Heyne). Ἰλ. Τ. 4. σελ. 224.
Υ̓περνεολκέω, ὦ· χειροτρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, νεωλκέω. Στράβ. 6, σελ. 426.
*Υ̓περνέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Ὑψηλότερος τῶν νεφελῶν, Λουκιαν. Ἰκαρομ. 2.
Υ̓περνεφέω. Ὑπερώνω τῶν νεφῶν ὑψοῦμαι, σηκόομαι, αἰωροῦμαι, χρίραμαι, ἐκ τοῦ
Υ̓περνεφής, ες, ὁ, ἡ (νέφος). Ὑψηλότερος τῶν νεφῶν, ὑψηλότατος, ἔξεχων ἀπὸ τὰ σύνεγγυς. «Ὄρη ὑπερνεφῆ». Ἡρωδιαν.
*Υ̓περνέω, μέλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Ὑπερίνω νέω, πλέω, κολυμβῶ.
Υ̓περνεωλκέω (νεωλκέω). Σύρω, ἕλκω, φέρω τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Στράβ. παρβλ. Σβρεττχ. Πολυβ. 8, 36, 12.
Υ̓περνήχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ἀπ' ἐπάνω, ἡ ἐπέκεινα νήχομαι, κολυμβῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ἡσύχ.
Υ̓περνικάω, ῶ (νικάω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον νικῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ν. Δ. καὶ Γρηγ. Ναζ.
Υ̓περνοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.). Εἰς τὸν νοῦν μου λαμβάνω, ἔχω· συλλογίζομαι ἐπί τι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1741. «Τί δῆτ' ὑπερνοεῖσα; τί συλλογίζεσαι; τί στοχάζεσαι.
Υ̓περνότιος, ὁ, ἡ· παρὰ ποιητ. καὶ τριταλ. (νότος). Ὁ πέραν, ἡ ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν τοῦ νότου κείμενος. Ἡρόδοτ. 4, 30, ἀντιθ. τοῦ, ὑπερβόρειος.
Υ̓περξαν̄ίζω, (ξανθίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ξανθίζω, εἶμαι λίαν ξανθός, ἢ πυρρός. Εὐστάθ.
Υ̓περξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηραίνω· ὄχεν
Υ̓περξήρασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρασία, Ἱππιατρ.
Υ̓πέρξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρός.
Υ̓πέρογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Ὁ ὑπέρμετρον ἢ τοῦ μέτρου ὄγκον, περιοχὴν ἔχων, ὑπέρμετρον μέγεθος, ἢ ὕλην· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, ὑπέρμετρος, μέγας καθ' ὑπερβολήν, ὑψηλός, κ.τ.τ. ἐκ πολλοῦ μεγάλης, ἀμόρφου ὕλης ὢν· τροπικ. πολύσαρκος, λίαν, εἰς ὑπερβολὴν παχύς. Πλάτ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 4, 58. «Γενομένης τῆς κνήμης ὑπερόγκου· πάνυ οἰδαλέας, ἐγκώδους· ἐφύσησε παρὰ πολὺ ἡ κνήμη, ἢτοι ἐπρίσθη· ὄχεν
Υ̓περογκόω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω μέγα. Πολυδ. 4, 178.
*Υ̓περοδυνέω, (ὀδύνη). Αἰσθάνομαι ὑπερβολικὸν πόνον.
Υ̓περοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὕπερος, εἶδος). Ὁ ὑπέρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὸν κόπανον τοῦ ἰχθέως.
Υ̓περοιδαίνω, (οἰδαίνω) μεταβ. Ὑπὲρ τὸ δέον οἰδαίνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, ἐμφυσῶ, ἐμπνέω.
*Υ̓περοιδάω, Ἰων. -έω (οἰδάω) ἀμετάβ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, πρίσνω.
Υ̓περοικέω, ῶ (οἰκέω). Ὑπερόω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινά τινος οἰκῶ, κατοικῶ· μετὰ γενικ. Ἡρόδοτ. 4, 13. 21. 37. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἡροδ. 7, 113. Διόδ. Σικ.
Υ̓περοικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Ὑπεράνω οἰκοδομῶ, κτίζω.
Υ̓πέροικος, ὁ, ἡ (οἶκος, οἰκέω). Ὁ ὑπεράνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινα κατοικῶν, μετὰ γεν. Ἡροδ. 4, 7.
Υ̓περοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν, καὶ πίνων αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, φιλοπότης. Πολύαιν. 8, 25.
Υ̓περοίομαι, Μ. οἰήσομαι, παθ. ἀποθ. (οἶομαι, ἀνώμ.). Ἔχω περὶ ἐμαυτοῦ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλὴν ἰδέαν, εἶμαι φαντασμένος, ὑπερηφανεύομαι. Ἡσύχ.
Υ̓περοιστεύω, (οἰστεύω). Ὑπεράνω ἢ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ εἰστεύω, ῥίπτω τὸ τόξον, ὡς καὶ τὸ, ὑπερβάλλω, καὶ ὑπερακοντίζω. Εὐστάθ.
*Υ̓περοίσω, μέλ. τοῦ, ὑπερφέρω.
Υ̓περόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὄλβιος, εὐτυχής.
*Υ̓πέρολβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Ὑπέρπλουτος, ἢ ὑπερευτυχής. σφρῖβ.
Υ̓πέρομβρία, ἡ (ὄμβρος). Ὁ ὑπέρμετρος ὄμβρος, μεγάλη βρεχή. Ἀριστοτέλ.
Υ̓πέρον, τό. Μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὕπερος, πολλάκις παρὰ Λουκ. ἰδ. Schaef. mel. σελ. 72.
*Υ̓πέρον, τό, ἴδε, ὑπέρα.
Υ̓πέροξυς, εῖα, υ (ὀξύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀξύς, ἢ μυτερός, σουβλερός. – β) ὑπέρμετρα στρυφνός, ἢ ξυνός. – γ) ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὁρμὸς, σφοδρός, ὁρμητικός.
*Υ̓περοπεύς, ὁ, καὶ, ὑπερόπτης, καὶ
*Υ̓περοπεύω, = ψεύστης, ψεύδομαι, Ἡσύχ. κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ, ὑπεροπεύς, κ. τ. λ.
*Υ̓περοπλήεις, ήεσσα, ήεν, Ἐπ. ἀντὶ, ὑπέροπλος, Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 4. Εἰς τὸ ὑπερδεκ. ὑπεροπλιέστατος.
Υ̓περοπλία, ἡ (ὑπέροπλος). Ἀλαζονικὴ τόλμη, αὐθάδεια, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὅπλα δυνάμεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. μὴς ὑπεροπλίχτι τάχ' ἄνποτε θυμὸν ὀλέσσαι, διὰ τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ ἴσως ποτὲ θέλει χάσει τὴν ζωήν του, Ἰλ. Α. 205. ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 130. ἀμφ. ἴδε ἄλλοι «ὑπεροπτίαν ἀναγινώσκουσι· καθόλου δὲ, κόμπος, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, ὑψηλοφροσύνη, θράσος. 2) ἐπὶ καλοῦ, Θεοκρίτ. 25, 139. ἀντὶ τοῦ, μεγαλοψυχία, γενναιότης, θάρρος. (τὸ ἰῶτα εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν.)
Υ̓περοπλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὁπλίζω) μετρβατ. Διὰ τῆς τῶν ὅπλων δυνάμεως ἰκανῶ, ὑπερισχύω, καταπερδῶ, καταχρυσεύω ποὺν ὄν τις μὴ (αὐτὴν, τὴν αἰθέρα τῶν ἀθανάτων) οὐκ ὑπεροπλίσαιτο, τὴν αὐτὴν ταύτην, ἥτις εἶναι τόσον καλὰ ὠχυρωμένη, δὲν θέλει δυνηθῇ κἀνεὶς δυνατῶς νὰ κυριεύσῃ, νὰ ὑπερβῇ. Ὀδ. Γ, 288. κατ' Ἀρίσταρχ. – β) φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὑπέροπλος, καταχρῶ, καὶ οὕτως ἠρμήνευσαν ἤδη καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμματ. τὸ ἀνω χωρὶς τῆς Ὀδσ. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ὑπέροπλος, ὑψηλοφρονῶ, ἀλαζονεύομαι, καταθρασύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι ἀλαζών, αὐθάδης, τολμητίας, μέσον ποιητ.
Υ̓πέροπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὁ ὑπερηφάνως θρασυνόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· καθόλου, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, καυχηματίας, τολμητίας, θρασύς, αὐθάδης, εἰς τοὺς παλ. ποιητ. οὐδέποτε ἐπὶ προσώπων. Ἰλ. Ο, 185. «ὑπέροπλον ἔσεσθαι· ὡς ἀδελφὸς καὶ συνηλικιώτης αὐτὸς ὠμίλησεν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὑπερήφανα, ὅ ἐστιν, αὐθάδες καὶ τολμηρόν, καὶ, Γ, 170. «τοίος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπας», ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ὠμίλησε τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ψευδὲς καὶ ἄδικον περὶ ἐμοῦ· δὲν ὠμίλησε τὸ σωστὸν, (ἀλλαχοῦ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρ' Ὁμ.) «ἠμερέῃ, βίῃ ὑπέροπλε». Ἡσιοδ. Θεογ. 516. 619. 670. «ὑπέροπλον ἦβαν», ἀλαζονικὴν, ὑπεροπτικὴν, Πίνδ. Πύθ. 6, 48. 2) ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὑπέρμετρος, μέγας καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ μεγάλος. Πινδάρ. Ὀλύμπ. 1, 90. «ἄτᾳ ὑπεροπλοτέρᾳ· ἢ ὑπὲρ δύναμιν δυστυχία, μεγάλη καὶ ὑπέρμετρος. «Λαπιθῶν ὑπεροπλων βασιλεύων τῶν εἰς τὰ ὅπλα ἐξόχων, τῶν ἰσχυροτάτων, ἀνδρειοτάτων. Πύθ. 9, 24. Βουττμαν. Λεξιλ. 2, σελ. 216. μᾶλλον ποιητ. (ὑπερτερικῶς ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν τινὲς μὲν ἐκ τοῦ, ὑπέρ, καὶ πέλεμαι· τινὲς δὲ ἐκ τοῦ, ὑπλότερος (παραπολὺ νέος), προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἑρμηνεύσωσι διὰ σημασίαν, ἥτις τροπικῶς εἰλημμένης· τὸ, ὑπέροπλος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ, ὅπλον, ὡς τὸ, ὑπέρβιος, ἐκ τοῦ, βία.)
Υ̓περοπτάω, ῶ· μέλ. ήσω (ὀπτάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτάω, ψήνω, καταξηραίνω ψήνων, ἀφίνω τι νὰ καταξηρανθῇ.
Υ̓περόπτης, ου, ὁ (ὑπερόψομαι). Ἀλαζών, ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, καταφρονητής. Ἑρμ. Σοφοκλ. Ἀντ. 130. «Χρυσοῦ κατοχῆς ὑπερόπταιμι, ἐκδ. Νεοχ. Δουκα.
Υ̓περόπτησις, εως, ἡ (ὑπεροπτάω). Τὸ ὑπεροπτᾶν, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτησις, ὑπερβολικὸν ψήσιμον, ξήρανσις διὰ τῆς ὀπτήσεως. Νεμέσ. σελ. 155.
Υ̓περοπτία, ἡ, (ὑπέροπτος, σημ. 2.) = ὑπεροπλία, ἀμφ.
Υ̓περοπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς ὑπερηφάνειαν κλίσιν ἔχων, ὁ τοὺς ἄλλους καταφρονῶν, ὁ ἀγαπῶν, ἢ ὡς συνειθισμένος νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἄλλους καταφρονητικῶς, ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν, ἀλαζών, ὑπερήφανος, ἐκ τοῦ
Υ̓πέροπτος, ὁ, ἡ (ὑπερόψομαι) παθητ. Παραβλεμμένος, παρερρίμμενος, παρημελημένος, καταφρονημένος. 2) ἐνεργ. παραβλέπων, παραμελῶν, καταφρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζών. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 883. ὡς καὶ τὸ, ὑπεροπτικός. Ἡλιόδωρ. 10. σελ. 503. «Τὸ ὑπέροπτόν τι καὶ σοβαρὸν περιστοιχῶν.
Υ̓περόρασις, εως, ἡ (ὑπεροράω). Τὸ ὑπερορᾶν, παράβλεψις, καταφρόνησις. Ο'.
Υ̓περορατικός, = ὑπεροπτικός. Πολυδ. 9, 147.
Υ̓περοράω, ῶ. μέλ. ὑπερόψομαι, ἀορ. ὑπεριδον, ὑπερεμφ. ὑπεριδέειν, (ὁράω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν, ἡ ἐπέκεινα θεωρῶ, βλέπω ἀπ' ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 7, 36. «Ἵνα μὴ φοβῆται τὰ ὑπεζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορῶντα· βλέποντα ἀπ' ἐπάνω τὴν θάλασσαν. 2) Παραβλέπω, τουτέστι, δὲν προσέχω, ἀφίνω τι νὰ γείνῃ, μετὰ μετοχ. – β) κάμνω πὼς δὲν βλέπω, βλέπω μὲ ὑπερηφάνειαν, καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι· μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3, 7. «Ὑπερορᾶν ὑμῶν· καὶ Ἀπομν. 1, 2, 9. «Ὑπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συντάττοντας· καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐνίοτε, 1, 3, 4. «Πάντ' ἀνθρώπινα ὑπεροράων. Βουτμ. Ξενοφ. Συμποσ. 8, 3. — «Ὅτι ὁ μέλλων «ὑπερόψομαι ἤτοι ποτε εἰς παθητ. χρῆσιν, εἶναι πολλὰ ἀμφ. Βουτμαν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 54. παρβλ. Λ. Διονύσ. Θουκυδ. 3, 40.
*Υ̓περοργίζομαι, παθητ. (ὀργίζω). Ὑπέρμετρα ὀργίζομαι, θυμόνω. Δίων Κάσ.
Υ̓περορέγομαι, παθητ. καὶ μέσ. (ὀρέγομαι). Ὑπέρμετρον, ἢ μεγάλην ὄρεξιν ἔχω ὑπέρτινος· μετὰ γενικ. Πολυδ.
Υ̓περορία, ἡ· ἐξωπακουσμ. γῆ· ἐκ τοῦ, ὑπερόριος. Ἡ ξένη γῆ, ἡ ἐπέκεινα, ἢ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος γῆ, ἐξορία. ἴδε ὑπερόριος.
Υ̓περορίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ὁρίζω). Ἐ-

πέκεινα, πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος ἢ τῆς χώρας διάκω, καμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω. Αἰτχίν.

Τ'περόριος, ὁ, ἡ· καὶ τρικατάληκτ. (ὄρος). Ὁ ἐπέκεινα τῶν ὅρων κείμενος, ὁ πέραν τῶν συνόρων ἢ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (ἐκτὸς τῶν ὁρίων) τῆς πατρίδος ὤν, ὅθεν ἐξωτερικός, ξένος. »Λαλιὰ ὑπερόριος«. Αἰτχίν. Ῥήτ. διήγησις περὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ πραγμάτων. »Πόλεμος ὑπερόριος«. Ἀριστοτέλ. ὁ ἔξω τῶν ὁρίων γινόμενος. 2) ἡ Τπερορία, ἡ· ἔξυπαρ. Γῆ, ἡ Χώρα· ἡ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πόλεως ἢ τῆς πατρίδος κειμένη γῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 1, 17. »Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας«. ἐξαίρ. δὲ ὡς πρὸς τὴν Ἀττικήν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἐνδήμιοι. Ἀπομν. 2, 8, 1. »Τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ...« καί, Ἀναβ. 8, 1, 27. 3) »Τὰ ὑπερόρια«. ἐξυπακ. χωρία· τὰ ἔξω τῶν συνόρων κείμενα. Πενοφ. Ἀθην. Πολ. 1, 19 »Διὰ τὴν κτῆσιν ἐν τοῖς ὑπερορίοις«. Συμπ. 4, 31. »Τῶν ὑπερορίων (κτημάτων) στέρομαι, καὶ τὰ ἐγγεια οὐ καρπουμαι, καὶ τὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς κτήματα, καὶ τὰ ἔνδον στέρομαι. — 4) ἀντὶ τοῦ, ἐξόριστος.

Τ'περορισμός, ὁ (ὑπερορίζω). Τὸ ἔξω τῶν ὁρίων φέρειν, ἐξορισμός, ἐξορία. Πολυδ. 9, 158.

* Τ'περορμαίνω, (ὁρμαίνω) = ὑπερίρχομαι.

* Τ'περόρνυμαι, μέσ. (ἔρνυμι, ἀνωμ.). Ἐπί τε γίνομαι, φύω, καθίσταμαι, γεννῶμαι· »ἅτται ὑπερορνύμεναι πέλειαι«. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 164, κατὰ Zehlike's Vers. ide Reisig enarr. Soph. Oed. Col. 1485.

Τ'πέροροι, οἱ, ἡ (ὄρος)· = ὑπερόριος. 2) ὁ παραβαίνων τὰ ὅρια, ἢ τὴν προδεσμίαν, κακὸς πληρωτής. Ἀριστοφ. Νεφ. 1132.

Τ'περορόφιος, ὁ, ἡ· κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερωρόφιος (ὀροφος). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα τοῦ ὁρόφου ὤν· ἀμφ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Ὑπερορόφους. ὑπερηφάνους.

Τ'περορῥωδέω, μέλ. ήσω (ὀρρωδέω). Ὑπέρ τό μέτρον, λίαν φοβοῦμαι· παρβλ. τό Ἰων. ὑπεραρρωδέω.

Τ'περος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ ὅλμου, ἤτοι τοῦ ἰγδίου, τό γουδοχέριον, διά τοῦ ὁποίου τρίβει καὶ κοπανίζει τίς τι· Ἡσιό. Ἔρ. 425. Ἡροδ. 1 200. Ἀρτεμίδωρ. 2, 47. ὅθεν παροιμία »ὑπέρου περιστροφή, ἡ περιτροπή«, ὡς τό, »τρυπάνου περιστροφήν«, λεγομένη ἐπὶ τῶν εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον πάντοτε περιστρεφομένων, ἐπ' ἐκείνων δηλαδή, ὅσοι ἐπιμένουσι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὲ δὲν τὸ τελειώνουσι, καθὼς ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου, ἢ ἡ ἀρίδα, περιστρέφεται πάντοτε εἰς ἕνα τόπον, Heind. Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 209. E., Heusde spec. crit. σελ. 29. — 2) τό πλήκτρον τῆς θύρας, ὁ κόραξ, μάνδαλος. — Μεταγενέστρ. τύπος εἶναι »τό ὑπερον«.

Τ'περουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ ὤν, οὐράνιος.

Τ'περούριος, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑπερόριος. Θεόκριτ. 24, 93.

Τ'περούσιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -σιος (οὐσία). Ὁ ὑπεράνω πάσης οὐσίας, ἢ ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν ὤν, ἀκατάληπτος· Ἐκκλησ. Συγγρ. ὅθεν καὶ

Τ'περουσιότης, ητος, ἡ. Τό εἶναι τοῦ ὑπερουσίου. Ἐκκλ. Συγγρ.

* Τ'περόφρυον, τό (ὀφρύς). Τό ὑπάνω, ὑπεράνω τῶν ὀφρύων μέρος· λέξις ἐξηγητική τοῦ, ἀπισθύνιον, Εὐτεκν. εἰς Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 181.

Τ'περοφρυόομαι, οὔμαι· μέσ. ἀποδ. (ὀφρυόομαι). Ὑψόω, σηκόνω ὑψηλὰ τὰς ὀφρύς, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ.

Τ'πέροφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ ὑψῶν, σηκόνων ὑψηλὰ τὰς ὀφρύς, ὁ ἐπάρσεως τὰ ὀφρύδια, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος. Ἡσύχ. Ἱρηγ. Ναζιαζ. Ποιημ. 9, 7.

Τ'περοχέω, ῶ (ὑπέροχος). Ὑπερέχω, ὑπεραιροῦμαι, παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. 1, 3. ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ γῆν ἀπαιωρουμένου ὕδατος. ἀμφ.

Τ'περοχή, ἡ (ὑπερέχω, σημασ. 2.). Τό ὑπερέχειν, ὑπεράνω τῶν ἄλλων εἶναι ἢ ἵστασθαι, τό ἔξεχον, ἡ ὑπερέχον μέρος, ἐξοχή, σύρκωμα, ἀπόφυσις, ὑπερτάρκωμα, ὄγκωσις, οἴδημα, φούσκωμα, πρῖσμα. 2) τροπικ. τό ἔχειν τά πρωτεῖα καὶ ἐξέχειν ἢ διαφέρειν τῶν ἄλλων, πρωτεῖον, μεγαλεῖον, προτέρημα, ὑπεροχία, προτίμησις (Supériorité), ἐξαιρετης, τό ἐξαίρετον καὶ κάλλιστον, ὡς τό, ὑπερβολή. Εἰς τόν πληθ. ἀριθμ. καὶ ὑπεροχαῖοι οἱ ἐγκριτοι, οἱ δυνατοί, οἱ πρώτιστοι· Γαλ. les autorités. ὅθεν

Τ'περοχικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑπέροχον ὑπεροχήν ἀνήκων, ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος. »Τό ὑπεροχικόν« ἡ ὑπεροχή. Γραμματ.

Τ'πέροχος, ἐπικ. καὶ Ἰων. ὑπείροχος, ὁ, ἡ (ὑπερέχω, σημασ. 2.). Ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος, ὁ ὑπεροχὴν ἔχων, κορυφαῖος, περισσός, θεσπίος, μείζων, ὕπατος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων. μετά γεν. Ἰλ. Ζ, 208. »Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων«. Λ, 784. χωρὶς πτῶσ. Τμν. Ὁμ. 11, 2. Πίνδ. Πυθ. 2, 69. Ἡροδ. 5, 92. 7. — 2) Τπείροχος, ὄνομ. κύρ ἀνδρός, Ἰλ. Λ, 335. ὅθεν τό πατρωνυμ. Τπειροχίδης, ου, ὁ, Ἰλ Λ, 673.

Τ'περοχυρόω, ῶ (ὀχυρόω). Ὑπέρ τό μέτρον, λίαν ὀχυρόω, ἐνθυναμόω, Κλήμ. Ἀλεξ.

Τ'περοψία, ἡ, Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία· τό καταφρονεῖν τούς ἄλλους, καταφρόνησις. Θουκυδ. 1, 84. »Ἁμαθέστεροι τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι« ἀντὶ τοῦ, ἀμαθέστεροι, ἢ ὥστε ὑπεροπτεῖν τούς νόμους.

Τ'πέροψις, εως, ἡ. Τό παραβλέπειν, παραμελεῖν, καταφρόνησις· καθόλου δέ = ὑπεροψία, ἐκ τοῦ

* Τ'περόψομαι, μέλ. τοῦ, ὑπεροράω, ὅπερ ἴδε.

* Τ'περοψωνέω (ὀψωνέω). Ἀγοράζων πληρόω τά φαγητά περισσότερον παρά τούς ἄλλους

Τ'περπαγής, έος, ὁ, ἡ (πάγος, πήγνυμι). Ὁ ὑπὲρ τό μέτρον πεπηγωμένος, ὑπό τοῦ πάγου συνεστιγμένος, ὅθεν παρά Ξενοφ. Κυν. 8, 2. »Τπερπαγές, τόν, ἡ μεγαλωτάτη ψύχρα. »Ἡ χιών τήν ὀσμήν τοῦ λαγῶ ἀφαιρεῖ διά τό ὑπερπηγέες· διά τήν μεγάλην ψυχρότητα, διά τῆς ὁποίας προξενεῖται ὁ πάγος, ἢ διά τόν μεγάλον πάγον.

Τ'περπαθέω, ῶ. μέλ. ήσω. Λίαν πάσχω, ὑποφέρω, εἰς ὑπερβολήν λυποῦμαι, εἶμαι τεταραγμένος. Εὐριπ. Φοιν. 1478. ἐκ τοῦ

Τ'περπαθής, έος, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ πολλά πάσχων, ἢ παθῶν, πολυπαθής· λίαν λυπημένος, ὁ εἰς πολλά πάθη ὑποκείμενος.

Τ'περπαίω, μέλ. παίσω (παίω, ἀνωμ.). Τ'περβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, μετά γεν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118. μεταγενέστρ. καὶ μετά αἰτιατ. Δημοσθέν. »Τοσοῦτον ὑπερπεπαικας πλούτῳ τούς ἄλλους«. Παρ' Εὐσεβίῳ προπαρ. 15, 2. ἀντὶ τούτου »Τπερπαλαίσω« κεῖται.

* Τ'περπαλαίω (παλαίω). Τπερβαίνω, νικῶ εἰς τήν πάλην· καθόλου, = τῷ προηγμ.

Τ'περπαλύνω (παλύνω). Καταπάσσω, πασπαλίζω, πίσσω. Ἀναλεκτ. 3. σελ. 18. ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω ὑπεράνω, ἐπαλείφω μετὰ ἰξοῦ.

Τ'περπαφλάζω (παφλάζω). Λίαν, ὑπέρ τό μέτρον παφλάζω, καχλάζω, ἀναβράζω, χύνομαι ἔξω τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν. Λεξίφ.

Τ'περπαχύνω (παχύνω). Ὑπέρ τό μέτρον παχύνω, καμνω παχύν, χονδρόν. ἐκ τοῦ

Τ'πέρπαχυς, εος, ὁ, ἡ. Ὑπέρ τό μέτρον παχύς

Τ'περπείθω (πείθω). Ὑπέρ τό μέτρον πείθω, καταπείθω. Πολυδ 5, 157.

Τ'περπέλομαι, μέσ. ἀποδ. (πέλομαι, ἀνωμ.). μετά γεν. Ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος εἶμαι, ἢ κεῖμαι Ἀπολλών. 4, 1636. ποιητ.

Τ'περπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινά τινος πέμπω, στέλλω. ἀμφ.

* Τ'περπερεύθω (περύθω). Ὑπέρ τό μέτρον περύθω, θρηνῶ, μετά αἰτιατ. 2) ἀμεταβ. ὑπερμέτρα λυποῦμαι.

* Τ'περπεπαίνω (πεπαίνω). Λίαν, ὑπέρ τό μέτρον πάμνω ὥριμον.

Τ'περπέπτω (πέπτω). μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτω.

*Τ'περπεριστεύομαι, μέσ. ἀποδ. (περιστεύω). Ὑπέρμετρον, μεγάλην, παρά πολλήν ἀφθονίαν ἔχω εἴς τι· »τινί« παρά τῷ Ἀποστόλ. Παύλ. Ἐπιστολ. β'. πρός Κορινθ. »Τπερπεριστεύομαι τῇ χαρᾷ« ὑπερμέτρου χαρᾶς ἔχω.

Τ'περπερισσός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ιττώς (περισσός). Πλέον παρά ὑπέρμετρος, λίαν περισσός.

* Τ'περπερκάζω (περκάζω). Λίαν, ὑπέρ τό μέτρον βάπτομαι, βάφομαι, χρωματίζομαι, ὅθεν ἐπί ὑποικῶν, εἶναι παραπολύ ὥριμα.

Τ'περπέττω, καὶ -έττω. Ἀττ. μέλ. πέψω (πέττω, ἀνωμ.). Ὑπέρμετρα, παραπολύ χωνεύω.

* Τ'περπέταμαι, μέσ. ἀποδ. (πέταμαι), = ὑπερπέτομαι.

Τ'περπετάομαι, μέσ. ἀποδ. (πετάομαι) μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Τ'περπετής, ές, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινα, πέραν, ἐκεῖθεν τοῦ σημείου πετῶν, ὁ ὑψηλά πετῶν, ὑψιπέτης. Ἔτι δέ καὶ ὁ ὑψηλά, ἢ μεγάλως πτέων, φυσῶν, ἐπί ἀνέμων. 2) (πίπτω) ὁ ὑψηλόν κείμενος, ὑψηλός, ἐπί ὀρέων, = ὑπερτενής, ὁ εἰς ὕψος ἐκτεταμένος. Διονύσ. Ἀρχ. 9, 11.

Τ'περπέτομαι, μέλ. ὑπερπτήσομαι, μέσ. ἀποδ. (πέτομαι, ἀνωμ.). Ἐπάνωθεν πετῶ, ἐπέκεινα, πέραν πετῶ, Ἰλ. Ν, 408. Χ, 275. Ὀδ. Χ, 380. ὑπερβάλλω, μετά αἰτιατ. Ὀδ. Ι, 192. μετά ταῦτα καὶ μετά γεν. — Ὁ Ὅμ. μετοχαῖς μόνον τό ἐπικ. γ'. πρόσ. τοῦ ἀορ. ὑπέπτατο.

Τ'περπέττω, Ἀττ. ἀντί, ὑπερπέττω.

*Τ'περπήγνυμι, μέλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνωμ.). Ὑπερπάνω πηγνύω, στερεόνω. Ἱπποκρ.

Τ'περπηδάω, ῶ. μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐπέκεινα τοῦ σημείου, ἢ εἰς τό πέραν πηδῶ, ἐπάνωθεν τινος πηδῶ, εἰς τό πέραν μέρος πηδῶ ἀπ' ἐπάνω. Ξενοφ. Κυν. 6, 8. ἐπί λαγωοῦ. »Ὅπως ἂν μή ὑπερπηδᾷ«. Μεταφορικῶς δέ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἐξαπερνῶ· »τινά τινος«. Ἀριστοφ. Ἱππ. 680, ἀλλά καί, παρεμπελῶ, παραβαίνω. Αἰσχίν. ῥήτ. »Τπερπηδᾶν νόμους· »δικαστήρια καὶ νόμιμα, Δημοσθ. κατ' Ἀριστοκρ. 73, σελ. 644, 16.

Τ'περπιαίνω (πιαίνω). Ὑπέρ τό μέτρον πιαίνω, ὑπερπαχύνω.

Τ'περπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν, ὑπέρ τό μέτρον πικρός, ἢ ὀξύς, δριμύς· ἔτι δέ καὶ τροπικ. ἐπί ὠμοῦ, τραχέος ἤθους, χαρακτῆρος. Αἰσχύλ.

Τ'περπίμπλημι, μέλ. ὑπερπλήσω (πίμπλημι, ἀνωμ.). Ὑπέρ τό μέτρον πληρόω, γεμίζω, ὑπερπληρόνω. »τινός«, Σοφοκλ.

Τ'περπίνω, μέλ. πιοῦμαι, καί, πίσομαι, (πίνω, ἀνωμ.). Ὑπέρ τό μέτρον πίνω. Ξενοφ.

Τ'περπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνωμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω, παρεπάνω, ἢ ἐπέκεινα πίπτω. 2) Παρεμπρός, ἢ πέραν τοῦ σκοποῦ ὑπάγω, πίπτω, περνῶ τό πέραν, μακρύτερον τοῦ σημείου πίπτω, ἐπί ἑλατῶν καὶ ὁρατῶν, τά ὁποῖα ὑπάγουσι μακρύτερον τοῦ σκοποῦ· ὡς καὶ τό, ὑπερβαίνω, καί, ὑπερβάλλω. 3) ἐπί χρόνου, περνῶ, παρέρχομαι, »Ἦν ὑπερέσῃ ἡ νύξ

ἡμέρης· ὁπόταν παρέλθῃ, περάσῃ αὕτη ἡ ἡμέρα. Ἡρόδοτ. 3, 71. ὡσαύτως παρ' Ἱπποκρ.

Ὑπερπλεονάζω (πλεονάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλεονάζω, ὑπερπεριττεύω. Πανδέκτ.

Ὑπερπλέω, μέλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἐπέκεινα πλέω.

Ὑπερπλήθω (πλήθω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εἶμαι γεμάτος· ντινός.

Ὑπερπλημμυρέω, ῶ (πλημμυρέω). Ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλημμυρῶ, ἀμφ.

Ὑπερπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὑπέρμετρα γεμίζω, ὑπεργεμίζω· ντινος, καὶ τινίν.

*Ὑπερπλήρωμα, ατος, τό. Ὅ,τι εἶναι πολλά, εἰς ὑπερβολὴν γεμάτον.

*Ὑπερπλησθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθητ. ἀορ. τοῦ, ὑπερπίμπλημι.

Ὑπερπλήσομαι, καὶ, -τρομαι· Ἀττικ. πιθανῶς ἤμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκπλήττομαι· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ.

Ὑπερπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Ὑπέρτολμέτρον, πολλὰ πλούσιος.

Ὑπερπλουτέω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ πολλὰ πλουτῶ, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλούσιος· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 354. ἐκ τοῦ

Ὑπέρπλουτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπλούσιος. Αἰσχύλ. Προμ. 465. Πλάτ. Πολ. 8.

*Ὑπερπνέω, μέλ. πνεύσω (πνέω, ἀνώμ.). Κυρίως, ὑπεράνω τινὸς πνέω, φυσῶ, ἄθεν, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν ὑπερηφάνειαν· μετὰ αἰτιατ. Φιλόστρ. σελ. 537.

Ὑπερπνιγής, ές, ὁ, ἡ (πνίγω)· = ὑπέρπαθος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. »Ἵππος ὑπερπνιγής«.

*Ὑπερποθέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ, ήσω (ποθέω, ἀνώμ.). Ὑπέρμετρα ποθῶ, ἐπιθυμῶ.

Ὑπερπολάζω. Ὑπεράνω πολάζω, πλημμυρῶ, ἐκχειλίζω· ἴδε, ἐπικολάζω· Στράβ. 17. σλ. 1164.

*Ὑπέρπολλος, πόλλη, πόλλον, Ἰων. ἀντὶ, ὑπέρπολυς. Ἱπποκρ.

Ὑπέρπολυς, ὁ· πολλὴ, πολὺ (πολύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ πολύς. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 19. »Ὑπέρπολλα μὲν κτήνη, ὑπέρπολλα δὲ ἀνδράποδα· παρὰ πολλά.

Ὑπερπονέω, ῶ (πονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω, ἢ πάσχω· μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ Ἱππαρχ. 4, 1. »Μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας«, ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιάζοντας, ἐργαζομένους· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 345. 2) Πονῶ, κοπιάζω ὑπέρ τινος, ἀγωνίζομαι ὑπέρτινος, μετὰ γεν. ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸ μέσ. »ὑπερπονεῖσθαί τινος«, Σοφοκλ. Αἴ. 1310. »Τοῦδ' ὑπερπονουμένου ἐν ᾧ ἐγὼ πονῶ, κοπιάζω ὑπὲρ τούτου, καὶ ὑπερελπίζομαι αὐτόν.

Ὑπέρπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ διὰ τῶν πολλῶν πόνων καὶ κόπων ἀποκαμών, ἀδυνατίσας, κουραθείς. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. »Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος«. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πονῶν, ἐργαζόμενος, κοπιάζων.

Ὑπερπόντιος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. καὶ Αἰσχύλ. καὶ τραγικοῖς, ἡ ὑπερπόντιος. Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος ἢ κατοικῶν, ὁ ἐπάνω τῆς θαλάσσης ὑπάγων, ἢ ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς θαλάττης φερόμενος, λαμβανόμενος, ὅθεν, ἔξω τοῦ τόπου, ξένος· »ὑπερποντίαν γλῶσσαν«, ξένην γλῶσσαν, Πινδ. Πυθ. 5, 79.

Ὑπερποτάομαι, (ποτάομαι) ἐπικ. ἀντὶ, ὑπερίπτομαι, Θεόκρ. 15, 120.

Ὑπερπρόθεσμος, ὁ, ἡ (προθεσμία), = ἐκπρόθεσμος, καὶ, ὑπερήμερος· ἀμφ.

Ὑπερπροθυμέομαι, οὔμαι· μέλ. -θυμηθήσομαι, παθ. ἀποθ. (προθυμέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον προθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πρόθυμος, ἕτοιμος. Γλ. Στ.

*Ὑπερπροφεύγω, διάφορ. γρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεκπροφεύγω, Ἡσίοδ. Θεογ. 42.

*Ὑπέρπτατο, ἐπικ. γ. πρόσ. ἐνικ. ἀορ. τοῦ, ὑπερπέτομαι, Ὅμ.

Ὑπέρπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ πτωχός, πάμπτωχος.

Ὑπέρπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν πυκνός· Γλωσσ. Στ.

Ὑπερπυπάζω (πυπάζω). Ὑπέρμετρα, παραπολὺ θαυμάζω τινὰ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, πύπαξ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 685.

Ὑπέρπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Διόλου, λίαν πεπυρωμένος, κεκαυμένος. Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. 2, 31. 6, 14. ἄλλως δέ, = ἔμπυρος.

Ὑπερπυρρίαω, ῶ· μέλ. άσω (πυρρίαω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πυρρός, ἤτοι κόκκινος γίνομαι, περισσότερον παρ' ἄλλον τινά, ἢ ἐξ αἰτίας ἄλλου κόκκινος γίνομαι, μετὰ γεν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 308. »Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ μου· περισσότερον πυρρίας, ἢ πυρρὸς ἐγείνατο παρὰ ἐγώ, περισσότερον ἐκοκκίνισε παρὰ ἐγώ.

Ὑπέρπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Αἰσχύλ. Πέρτ. 799. Κἰς ἵππους ὑπέρπλουτος, ἐ ἔχων πολλοὺς ἵππους, ὡς τὸ, πολυίππους, ἀμφίβ. ἀνάγν. τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Βλόμφ. εἰς τὸ κείμενον.

Ὑπερπωρωσις, εως, ἡ Ἐπίφυσις, ἐπαύξησις τύλου, ῥόζου Παῦλ. Αἰγ. »Καταγμάτων ὑπερκώρωσις«, ἡ ὑπερανξάνουσα πώρωσις μετὰ τὸ κάταγμα, τὸ σύντριμμα.

Ὑπερπωτάομαι, μεσ. ἀποθ. (πωτάομαι)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Ὑπερράγη· γ. πρόσ. ἐνικ. παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπορρήγνυμι. Ἰλ. Θ, 554.

*Ὑπερρῶσθαι, ἀπαρέμφ. παθητ. παρακειμ. τοῦ, ὑπορρώνυμι.

Ὑπέρροος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐπέκεινα ῥέων, Σουϊδ.

Ὑπερσαρκέω, ῶ. Μ. ήτω (σάρξ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκας ἀποκτῶ, ἢ ἔχω, ὃ ἐστὶ, παχύνω, κρέατα ἀποκτῶ, γίνομαι χονδρός. Ἀθήν. »Ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀθηναγίας ἐλαθεν ὑπερσαρκήσας«· ἐκ τούτου ἐστὶν »εἰς τὸ πάχος ἐπιδοὺς, ἐπίχυσιν ὄθεν παρὰ Ἰατροῖς. »Τὰ ὑπερταριχεύοντα« τὰ ὑπερανξημένα κρέατα. Διοσκορίδ. 2, 2. »Καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκήσῃ τὸ ἕλκος«· Ἱπποκράτ. καὶ οὕτως ἡ πληγὴ δὲν θέλει ἀποκτήσει ὑπερσάρκωμα.

Ὑπερσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σαρκόνω, γεμίζω σάρκας, μετὰ σαρκός, ἤτοι κρεατος αὔξω, ἢ ἐπικαλύπτω, ὅθεν »Ὑπερσαρκοῦται τὸ ἕλκος« ὑπερτάρκωμα ἀποκτᾶ – ὅθεν

Ὑπερσάρκωμα, τό. Τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκωμα, ἤτοι ἀπόφυτις, τὸ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἕλκους αὐξανόμενον ὑπὲρ τὸ μέτρον κρέας, καὶ καλύπτον τὴν πληγήν· καὶ

Ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερταρκοῦν, μετὰ ὑπερσαρκώματος αὔξειν ἢ ἐπικαλύπτειν, ὑπερτάρκωμα.

Ὑπέρσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ σεμνός, σπαρός, μεγαλοπρεπής, ἢ ὑπερήφανος.

Ὑπερσεμνύνομαι, μέσ. (σεμνύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σεμνύνομαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· Ξενοφ. Συμπ. 3, 11. »Ὑπερσεμνύεται, ὅτι δύναται κλέοντας καθίζειν«.

*Ὑπερσεύω (σεύω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἐπέκεινα διώκω. Παθητ. παρακειμ. ὑπερέσσυμαι, ἀπ' ἐπάνω ὁρμῶ, τρέχω· ποιητ.

Ὑπερσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλα σκέλη, ἢ πόδας ἔχων, ὑπέρμετρος. Πλάτ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Ὑπερσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σκληρός, ἢ ξηρός.

*Ὑπερσοφιστεύω (σοφιστεύω) Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν σοφιστικὴν, κατὰ τὰ σοφίσματα. Φιλόστρ. σελ. 567.

Ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν σοφιστῶν. Ἀθήν. 1, σελ. 44.

Ὑπέρσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὑπέρτατος τῶν σοφῶν, σοφώτατος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 972.

Ὑπερσπουδάζω (σπουδάζω). Λίαν σπουδάζω, κοπιάζω, καταγίνομαι περί τι. Λουκιαν. εἰς Ἀνάχ. »Ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων· πολὺ ἐκοπίασε περὶ τούτου.

Ὑπέρσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σοβαρός, σεμνός. Πολυδ. Ὀ, 29.

Ὑπερσταθμίζομαι, μέσ. (σταθμίζω). Ὑπὲρ τὸ δέον σταθμίζομαι, ὑπερζυγίζω, ὑπερβαρύνω, ὑπερβαρέω, εἶμαι ὑπέρβαρυς. Δαμασκ.

Ὑπερστατέω, ῶ, = ὑπερίσταμαι. Στέκομαι ἀπ' ἐπάνω, καὶ προφυλάττω, προστατεύω, μετὰ γεν. Αἰσχύλ· Ἱκέτ. 347.

*Ὑπερστεχόω, ῶ (στεχόω). Προάγω στάχυας εἰς αὔξησιν.

*Ὑπέρστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστὴν ὤν, ὃς τις εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκεπαστήν.

Ὑπερστένω (στένω). Ἐπί τι, ἢ ὑπέρ τινος στενάζω, μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Προμ. 66. »Αἰ αἰ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων« μόνον ποιητικ.

Ὑπερστέργω (στέργω). Ὑπερμέτρως στέργω, ποθῶ, ἀγαπῶ. Πολυδ.

Ὑπερστίλβω (στίλβω). Ὑπερμέτρως στίλβω, λάμπω. Πολυδ.

*Ὑπερστρώννυμι, μέλ. ώσω, καὶ ὑπερστρωνύω (στρώννυμι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἢ ἀπ' ἐπάνω στρώνω, ἐπιστρώννυμι, σκεπάζω, ἢ βάλλω ἐπάνω.

Ὑπερσυντελικός, ἡ, όν (συντελικός) »χρόνος«. Πλέον καὶ συντελικός, ὑπετέλειος, tempus plus quam perfectum· ὡς καὶ »Συντελικὴ στάσις«. Status perfecti, facti. Κυιτιλ. 3. 6. 47.

Ὑπερσχέθω (σχίθω), = ὑπερέχω, ποιητ. ἴδε ὅμως σχίθω.

*Ὑπέρχῃ, ὑπέρτχοι, γ' πρόσ. ἐνικ ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπερέχω. Ὅμηρ.

Ὑπερτάζω, μέλ. άσω· παρὰ Θεοφράστ. φυτ. Ἱστορ. 3, 2. »Ἂν μόνον ὑπερτάσωνται καὶ χιονήτωσιν, εὐθὺς ἀναβλαστάνειν τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας« ἠμαρτημένως, ὡς καὶ ὁ Στέφανος εἰκάζει, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »ὑπεργάσωνται«.

*Ὑπερταλαντάω (τάλαντον). Ὑπερζυγίζω, ὑπερβαρέω. Ἐτυμολ.

*Ὑπέρτασις, εως, ἡ (ὑπερτείνω). Ἡ ὑπεράνω γινομένη τάσις. Μάρκ. Ἀντ. 1, 8.

Ὑπέρτατος, άτη, ατον· ὑπερθ. τῆς, ὑπέρ. Ὕπατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, ἐξοχώτατος, ὑπερβαίνων, μέγιστος, πρατεύτατος, εὐγενέστατος. »(λίθος) κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος«, ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος, Ἰλ. Μ, 381. »ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, ἐκάθητο εἰς ἕνα τόπον πολλὰ ὑψηλόν, ἐπάνω εἰς ἓν ὕψωμα, ὅθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μακράν, Ψ, 451. Ἡσιόδ. Ἔρ. 6. πρεσβύτατος, Πίνδ. Νέμ. 6, 36. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ποιητ. παρβλ. ὕπατος (υ – υυ) ὁ Πίνδ. ἔχει καὶ, ὑπερώτατος παρβλ. ὑπέρτερος.

Ὑπερτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω) μεταβατ. Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω τείνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μακρύτερον τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2, 12. »Πολὺ ὑπερέτεινον τὸ κέρας«. – β) ἐναντίον τείνω, τεντόνω, ἢ διευθύνω· ντί τινος«. Εὐριπ. 2) ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἐπέκεινα ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ῥάπτω, ὅθεν – β) τροπικ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, καὶ ὑπερβάλλω, ἐξέχω, συνήθ. μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ἀριστοτέλ. Ἱστ. 3, 1. »Ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνειν· οὕτω καὶ παρὰ Πο-

λυβ. 1, 25. παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. 4. κατὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ζοήνη· ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκτείνουσι, μακρύνουσι, ζῶτι περιττότερον. Ἀριστοτ. Ἱζ. 3, 8. »Οἱ στρατιῶται δὲ δειλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος· ὅταν μακρυνθῇ, διαφέσῃ, βυττάξῃ πολὺν καιρόν· παρὰ Θουκυδ. 2. »Ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑψουμένων, τουτέστιν, εἰς ὕψος ἀνατεταμένων· παρ' Ἀθην. 12. »Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἀτελέπαζον τὸν ἄνω τόπον· οἱ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω ἐξαπλωμένοι, τεντωμένοι.

Τ'περτέλειος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπερτέλειος, ὁ, ἡ (τέλος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τέλειος, λίαν, ἀντελής, ἀντελεστατος, ὑπέρμετρος, ὑπεράριθμος, ὑπὲρ μέτρον καὶ ἀριθμὸν ὤν.

Τ'περτελέω, ὦ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον τελῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, μετὰ αἰτιατ. Αἰτχύλ. Ἀγ. 369. »Γάγγαμον ὑπερτέλεται· ὑπερπηδῆται, πέραν τοῦ διχτύου ἀπ' ἐπάνω πηδήται.

Τ'περτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ (τέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ τέρμα, ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ πέραν παρευρισκόμενος, ὑπάγων, Αἰσχύλ. μετὰ γεν. »Ἔβλεπεν ὑπερτελὴς, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων του, ἀτελείωτος τοὺς ἀγῶνάς του· Σοφοκλ. Τραχ. 36. καθόλου δὲ, =ὑπερτέλειος. 2) (τέλλω)=ὑπερτέλλων, ὁ ὑπερβαίνων, ὑπερυψούμενος, ἡ ὑπερφαινόμενος, Κύρ Ἰων. 1549.

Τ'περτέλλω, Μ. ελῶ (τέλλω). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω εἰμαι, φαίνομαι, ἡ ἀνατέλλω· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· »Ὑπερτέλλοντες, ἀνατέλλοντες· καὶ, ὑπερτέλλων, ὑπεραναπέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων· »ὑπερτείλας ὁ ἥλιος, ἡ ἥλιος, ὅς τις ὑψώθη ἤδη ἐπάνω εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ ἐφάνη ἕως εἰς ἓν ὕψος, Ἡροδ. 3, 104. μετὰ γεν. Κύρ. Φοιν. 1009. παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ μετὰ δοτ.

Τ'περτεινὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ὑπερτείνω). Ὑπερανατείνων, ὑψηλότερον ἢ ὑπεράνω ἢ μακρύτερον τῶν ἄλλων τεινόμενος, ἐκτεινόμενος. ὅσον ἐξέχων, ὑψηλὸς, μετὰ γεν. Ἡτύχ.

Τ'περτερέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ὑπέρτερος). Εἶμαι ὑπεράνω, εἶμαι ὑψηλότερος, ἀνώτερος, καλλίτερος, μετὰ γεν. ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· μετὰ γενικ. δὲ παρ' Ἡτυχ. ἀντὶ τοῦ, δεσπόζω.

Τ'περτερία, ἡ· Ἰων. ὑπερτερίη. Τὸ ἄνω, ἐπάνω μέρος, ἔξαιρ. τὸ μέρος ἐκεῖθε τῆς ἀμάξης, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλονται τὰ φορτία, Ὀδυσ. Ζ, 70. ω-ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτηρίῃ ἀρηρυῖαν· τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ ὑπείρινθα εἶπεν· ὁ Ξενοφῶν εἶπε ταύτην ἀνάνδρον, καὶ, κίννην· ὁ Σχολ. ἔχει· »Ὑπερτερίῃ, τῷ ἐπιτεθειμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, προς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται· ἢ τῷ ὑπερκύπτῳ τῆς ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον· ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω (ὑπερτερία) λεγόμενον. 2) Τὸ ὑπεράνω εἶναι, ὅσον τὸ εἶναι ὑπέρτερος, καλλίτερος, τὸ προτέρημα· 3) ὡς τὸ, ὑπεροχὴ, ὑπεράνθεια, ὑψηλοφροσύνη, Θεογν. 418, κατὰ τὴν ἀρίστα ἀμφίβ. ἐξήγ. τοῦ Ἡτυχ. ἐκ τοῦ

Τ'πέρτερος, ἀρα, ερον, συγκριτ. τῆς, ὑπέρ. Ὑπεράνω, ἐπάνω εὑρισκόμενος· »οἱ δ' ἐπεὶ ὠπτήσαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, τὰ ἐκτὸς ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ ἱερείου κρέατα, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, σπλάγχνα, Ὀδ. Γ, 65. 470. ὑψηλότερος, ὅσον, ἀνώτερος, καλλίτερος, κρείσσων. »Ὑπέρτερον κῦδος, Ἰλ. Μ. 437. τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων· Ἰλ Α, 290. »Ἰν' ὑπέρτερον εὐχος ἀρηται, καλλίτερον, ἀνώτερον· καὶ πτίχ. 785. »Γενεὴ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς· ἀντὶ τοῦ, νεώτερος· ἢ καὶ Ἡτύχ. ὕστερος, ὑστερογενὴς, κατὰ γλῶσσαν Ἰωνικὴν. ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, βιαιότερος, ὅσον καὶ, νικητής· Σοφοκλ. »Ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς· ἀντὶ τοῦ, ἰσχυροτέρας, τούτεστι, μετὰ δυνάμεως μείζονος. »Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι· Ἡρωδιαν. 6. ἀνώτεροι κατὰ τὴν δύναμιν, νικηταί, ἀπῆραν τοὺς ἄλλους ὑποκάτω. Παρὰ τοῖς Τραγ. ὅμως ἐνίοτε καὶ νεωτέρους, Σοφοκλ. Ἀντ. 18. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκ. Τοὺς τυγχ. τύπους ὑπερτερώτερος, καὶ, ὑπερτερώτερος· ἔχει μόνον ὁ Ἡτύχ. παρβλ. ὑπέρτατος.

Τ'περτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Λίαν, ὑπερβολικῶς τετεχνευμένος· κατὰ Ἡτύχ. Σταυδάκις.

Τ'περτήκω (τήκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τήκω, λίαν ἀναλύω· Στράβ. 3.

Τ'περτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ὑπερτήριον, τό· = ὑπερτηρία. Τὸ μὲν πρῶτον παρ' Ἡτυχίῳ, ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνι εἰς Θηκίτ. 42. ἡμαρτ. ἀνάγν. ὑπερτήρια, ἀντὶ τοῦ, ὑπερτηρία.

Τ'περτίθημι, μέλ. ὑπερθήσω (τίθημι). Ἐπάνω θέτω, βάλλω, στένω, ἢ φέρω, ὑπεράνω, ὑψηλότερα βάλλω, ἢ στήνω. β) Ἔχω, ἢ εἰς τὸ ὕψος σηκόνω, ὑψόνω· »Ὑπερτιθέντες τὸ ἀετωτὸν· Πλούταρχ. ὑψοῦσιν, εἰς ὕψος αἴρουσι, σηκόνουσι τὸ ἀέτωτον· συνήθ. κατὰ μετ. διάβ. ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω, ἐπέκεινα ὑπάγω, περνῶμαι, ἢ ἀναβαίνω· ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. »Ὑπερτιθέναι ὄρος, ἄκρον, κ. τ. τ.· ἀναβαίνω ἐν ὄρος, ἕνα λόφον, ἢ διαβαίνω, περνῶ πέραν, ἀφίνω ὀπίσω. 2) τροπικ. θέτω, βάλλω ἐπί τι, δίδω εἰς τινα τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἢ ἐπιστατίαν ἐπάνω εἰς τι, ὡς τὸ Λατ. praeficere, μετὰ δοτ. πράγμ. καὶ αἰτιατ. προσπ. »πάντι μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενον, ἐπὶ παντὸς πράγματος πρέπει ν' ἀποδώσῃς τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θεόν, Πινδ. Πύθ. 5, 33. ὅσον εἰς τὸ μέτ. »ὑπερτίθεσθαί τινί τιν, παρεδίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, ἔξαιρ. κοινωνῶ τι εἴς τινα, καὶ ζητῶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ περὶ τούτου· κατὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, τὸ ἐνύπνιον, κ. τ. τ.· Ἡροδ. 1, 8. 107. 108. 3, 71. 4, 136. 5, 24. 56. 7. 8, 1. 19. ὡταύτως, πλὴν σπανιότ. κατ' ἐνεργ. διάβ. »ὑπερτίθεναί τινί τιν, ὅπου σημαίνει ἁπλῶς μόνον κοινοποιητὴν τινα, ἢ ἀγγελίαν, Ἡροδ. 3, 155 5, 32. Valck. εἰς 7, 8, 1. — β) κρατῶ ἀπ' ἐπάνω εἰς προφυλακὴν καὶ ὑπερασπιστὴν· »χεῖρα ὑπερτιθέναι· Ἰάκ. Φαιδρ. ἐπιγ. 3. — γ) ὑψηλότερα θέτω, βάλλω, ἢ τιμῶ περισσότερον, ὅσον, προτιμῶ, προκρίνω, ντί τινος, καὶ, ντί τινος. Μέσ. ὑψηλότερα στέκομαι, ὅσον, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξέχω, ἐξαπερῶ. — δ) ἐπὶ χρόνου, διαρκῶ περισσότερον χειρὸν, ἐπιζῶ, μετὰ αἰτιατ. Στράβ. — ε) μέτ. »Ὑπερτίθεμαι· ἀναβάλλω, ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρόν. »ἡμέραν, λόγον ὑπερτίθεμαι. Πολυβ. 2. »Ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥῖον ταχθεῖσαν ἡμέραν· τὴν ἀνέβαλαν διὰ ἄλλην φορὰν.

Τ'περτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παραπολὺ τιμῶ, προτιμῶ ἢ ἐκτιμῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντ. 290

Τ'περτίμιος, ὁ, ἡ (τίμιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τίμιος, περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἢ τιμᾶται, Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. »Ἔλεγεν· ὅτε ἀκηκοὼς εἰς τὰ ἀγοράσματα αὐτοῦ, ὑπερτίμια ἠγορακέναι· περισσότερον τῆς ἐκτιμήσεως ἢ τῆς τιμῆς των, τὰ ἠγόρασε πολλὰ ἀκριβά.

Τ'πέρτιμος, ὁ, ἡ (τιμὴ). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων τιμώμενος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τιμὴν, = μεγαλότιμος, καὶ, ἐρίτιμος. Ἐκκλησ.

Τ'πέρτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ τολμηρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 590.

Τ'πέρτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ὁ μεγάλον καὶ ὑπὲρ τὸ σύνηθες τόνον ἔχων. Ἀριστοφάν. Νεφ. »Βοάτω· ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάνω. μέγιστον ἐκβοήσομαι, μετὰ μεγάλης φωνῆς θέλω φωνάξει. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Ὑπέρτονον, τὸ μέτον τῆς στέγης ξύλον. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἠχῶν. Αἰτχύλ. Εὐμεν. 539.

Τ'περτοξεύτιμος (τοξεύω). Τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑπερτοξεύτῃ· μεταφορ. τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ὑπερνικήσῃ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 468. »Μίαν γ' ἔλαβε οὐχ ὑπερτοξεύτιμον· οὐχὶ μάτιον καὶ ἕξω τοῦ σκοποῦ.

Τ'περτοξεύω (τοξεύω). Πέραν, ἐπέκεινα ῥίπτω τὸ τόξον, = ὑπερακοντίζω, καὶ, ὑπεροιστεύω, Πέραν τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω. Αἰν. Τακτ.

Τ'περτραγίζω (τραγίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τραγίζω, μεγάλην δυστυχίαν τοῦ τράγου ἔχω. Διοσκορ. 1, 6.

*Τ'περτραφὴς, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν ὀρεμμένος. Φιλοστρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1, 4.

Τ'περτρέχω, τὸν μέλ. ὑπερδράμω, ἔχει ὁ Φιλοστρ. παρ' Ἀθην. 10, σελ. 416. F. ἀόρ. ὑπερέδραμον· μέλ. ὑπερδρέξω, καὶ, ὑπερδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω τρέχω, ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τρέχω, ὑπερβαίνω ἐξαπερνῶ εἰς τὸ τρίξιμον, ὅσον καθόλου, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερνικῶ, νικῶ· ὑπεῖπεν, Θεογν. 630. ἔξαιρ. νόμον παραβαίνω. Schaef. Σοφοκλ. Ἀντ. 455. πολλάκις παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 913. »Ἤλλει εἰ θεὰς ὑπερδραμοῦσα. Ἰων, 973. »Ἦ καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδραμεῖν χέρα τοσούσδε νεύσας, ἀντὶ τοῦ, νικῆν.

Τ'περτριτύλλαβος, ὁ, ἡ (τριτύλλαβος). Ὁ πλέον τῶν τριῶν συλλαβῶν ἔχων, περισσότερον ἀπὸ τρεῖς συλλαβάς.

Τ'περτρυφάω, ῶ (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τρυφῶ, ἡ ὑπερηφανῶ.

Τ'περυβρίζω (ὑβρίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑβρίζω, χλευάζω, κακῶς μεταχειρίζομαι. Πολυδ.

Τ'περυγραίνω (ὑγραίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν.

Τ'περυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπληρωμένος ὕδατος, πολλὰ γεμάτος τοῦ παρεχομένου ὕδατος. Ἱπποκράτ.

Τ'περυθριάω, ῶ. μέλ. άσω (ὑπό, ἐρυθριάω). Ὀλίγον τι ἐρυθριῶ, κοκκινίζω· ξανθίζω, Ἀριστοφ.

Τ'πέρυθρος, ὁ, ἡ (ὑπό, ἐρυθρός). Ὀλίγον τι ἐρυθρὸς, κόκκινος, ξανθός.

Τ'περύμνητος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Ὑπὸ πάντων ὑμνούμενος, λίαν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων μνητός, =πανύμνητος. Τριπόδ.

Τ'περύμνιος, ὁ, ἡ· Θεοφιλλ. Ἐπιστ. »Μελωδία ὑπέρυμνος· =ὑπερύμνητος. ἀμφ.

Τ'περύπτιος, ὁ, ἡ (ὕπτιος). Διόλου ὕπτιος, πεπτωκὼς ταπεινωθείς.

Τ'περύψηλος, ὁ, ἡ (ὑψηλός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλός.

Τ'περυψόω, ῶ (ὑψόω). Ὑπεράνω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψῶ, λίαν, ἢ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑψῶ, μεγαλύνω· παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'περφαὴς, ἐος, ὁ, ἡ (φάος). Πάνυ ὁρατός, λίαν καθαρὸς, λαμπρὸς, φανερός.

Τ'περφαίνομαι, παθητ. καὶ μέσ. (φαίνομαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω φαίνομαι, δείκνομαι, μετὰ γεν. »Ὑπερφαίνεται τῆς ἀγορᾶς· ἀντὶ τοῦ, φαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς ὁ ἐστὶν, εἰ ὄντες εἰς τὴν ἀγορὰν βλέπουσι τὸν τόπον. Πλούταρχ. Κάμιλ. Ὡταύτως μεταχειρίζεται ὁ Νίκανδ. τὸ ἐνεργ. ὑπερφαίνω.

Τ'περφαλαγγέω, ῶ (φάλαγξ). Μὲ τὴν κατὰ γραμμὴν ἑκατοντάδα τῆς φάλαγγος περικυκλόνω τὰς πτέρυγας, ἢ τὰ κέρατα τοῦ ἐχθρικοῦ στρα-

ταύματος· ταὐτὸν τῷ, ὑπερκεράω· — ὅθεν »Υπερφαλαγγίζω, ἡ κατὰ τὰ χειρόγραφα »Υπερφαλαγγίσω, ἡ = ὑπερέρασις. Σουΐδ. Οἱ σχηματισμοὶ τῶν ῥημάτων τούτων ὅμως ἀπαιτοῦσι καὶ ῥήματα »ὑπερφαλαγγιάω, ἡ -άσω. Ὁ Αἴλιαν. ἔχει· »Υπεραλαγγίζουσι ἐστὶν, ὅταν ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 3, 9.

Ὑπερφανής, ες, ὁ, ἡ (ὑπερφαίνομαι). Ὁ ὑπεράνω φαινόμενος, περιστεκόμενος, ἢ δεικνύμενος. 2) καὶ = ὑπερφανής.

Ὑπέρφατις, εως, ἡ· Ὑπερηφάνεια, μεγαλορρημοσύνη. Ἡσύχ.

Ὑπέρφατος, ὁ, ἡ (φατός, φημί). Ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν ἔκφασιν, ὁ παντὸς λόγου ἀνώτερος, ἄῤῥητος, ἀθέλογος, θαυμαστός, θαυμαστὸς· »Υπέρφατον ἄνδρα μορφῆτε καὶ ἔργοισι, Πίνδ. Ὀλ. 9, 98 Κατ' ἄλλου, ὑπὲρ τὸ μέτρον δεδοξασμένος, τὸν ἐποίευν πρέπει τις νὰ ὑμνήσῃ, ἐπαινέσῃ, ἐγκωμιάσῃ.

Ὑπερφέγγεια, ἡ (φέγγος). Τὸ ὑπέρμετρον φέγγειν, Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. 1, 15.

Ὑπερφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φέγγων. Τιμῳδ.

Ὑπερφέρεια, ἡ (ὑπερφερής, τηματ. 2.). Ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφανία· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερφερέτης, ου, ὁ· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. 2, 34. τὸ ὁποῖον παρὰ Λιβίῳ 1, 10. 6. Feretrius λέγεται, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἔχων, ἀνώτατος, ὑψηλότατος πάντων, παμβασιλεὺς, παντοκράτωρ (Ζεὺς)· ἐκ τοῦ

Ὑπερφερής, ἐος, ἐ, ἡ (ὑπερφέρω, τηματ. 2.) Ὁ ὑπερβαίνων, ἐξέχων, ὑπερβάλλων, ὑπεράγων, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, κάλλιστος· ἡ μέγας ὑπὲρ φύσιν. 2) ὑπερηφανὴς. Ἡσύχ. Κύστ3. καὶ Σουΐδ.

Ὑπερφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα φέρω, »Υπερεισχύοντες τῶν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, ἀφ' οὗ μετέφεραν τὰ πλοῖα των πέραν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Λευκάδος, Θουκυδ. 2) συνῆθ. ἀμεταβ. ὑπεράνω σηκόομαι, ὑψόομαι, ἐξέχω, προέχω, ὅθεν ὑπερβάλλω, ὑπερβαλλω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· μετὰ γενικ. τοῦ ὅρου· ἢ πράγμ. τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνεται· ἡρῴδα ὁδμὴ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Ἡρόδ. 8, 138. »Τιγράνης καλλεί τε καὶ μεγάθεϊ ὑπερφέρων Περσέων, Ἡρόδ. 9, 96. παρυβλ. Ἐλμσλ. Σοφοκλ. Oid. Tyr. 380. — »Τῶν ἄλλων τοῖς δικαίοις, ὑπερβαίνειν τοὺς ἄλλους εἰς τὰ δίκαια, τοιοῦτος, περισσότερα ἢ μεγαλήτερα, καλλίτερα δίκαια ἔχειν. Λουκιαν. Ἔστοτε αὐτὶ τῆς γεν. τίθεται ἡ αἰτιατ. οἷον, Εὐρ. Ἡρακλ. 555. »Τόλμαν τολμᾷ ὑπερφέρειν, ὅπου ὅμως ὁ Ἐλμσλ. θέλει νὰ τὸ μεταβάλλῃ· μετὰ δοτικ. μόνης, Ἡρόδ. 4, 74. 8, 144. Πόρτ. Εὐρπ. Ἐκβ. 272.

Ὑπέρφευ, ἐπίῤῥ. ὡς τὸ, ὑπεράγαν, καὶ, ὑπερφυῶς. Ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολύ, περ' Αἰσχλ. Πέρτ. 818. »Υπέρφευ φρονεῖτον· καὶ Εὐριπ. Φοίν. 553. Κατὰ τοὺς Γραμμ. »ὑπὲρ τὸ φεῦ».

Ὑπερφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.). Διαφεύγω ἔξω, καὶ γλυτόνω. Ἱππокр.

Ὑπερφθέγγομαι, μέσ. ἀορ. (φθέγγομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φθέγγομαι, πολλὰ μεγαλοφώνως βοῶ, φωνάζω, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν φωνὴν, περισσότερον φωνάζω, ὥστε διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν μου κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ὑπερβάλλω. ὑπερικῶ, ὑπερτερῶ. Πλουτ. καὶ Λουκ. εἰς Τοξ. »Καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους· ὅταν τὰ ἔργα περισσότερον φωνάζωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους.

Ὑπερφθίνω, καὶ

*Ὑπερφθίω (φθίω, φθίνω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τινος φονεύω, ἀποκτείνω. Μέσ. ὑπὲρ τινος ἀποθνήσκω, χάνομαι· »ὃς ὑπερέφθιτο πατρόςω, ὃς τις εἶχε φονευθῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ πατρός. Πίνδ. Πύθ. 6, 29.

Ὑπερφίαλος, ὁ. Ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, ἀλαζών, δυνάστης· συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἐξαιρτ. εἰς τὴν Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, εἴτινες καταφρονεύοντες καὶ παραβαίνοντες θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ θρασυνόμενοι εἰς τὴν ὑπερβάλλουσαν δυναμίν των, καταναλίσκουν τοῦ ἀπόντος Ὀδυσσέως τὴν περιουσίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· »Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων, Ὀδσ. I, 106. καὶ ἐπὶ τῶν Τρώων. »(τοῦ Πριάμου) παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Ἰλ. Γ, 106. N, 621. Φ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ »Θυμὸς ὑπερφίαλος, ὑπερήφανος ψυχή, Ἰλ. O, 94. Ψ, 611. »Ἔπος ὑπερφίαλον καὶ »Μῦθος ὑπερφίαλος· αὐτὶ τοῦ, ὑβριστικὸς καὶ ὑπερήφανος λόγος. Ὀδσ. Δ, 503. 774. Ὅτι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε κακὴν σημασίαν, μᾶς δείκνυσι τὸ ἀφελὲς χωρίον τῆς Ὀδυσ. Φ, 289. ὅπου ὁ Ἀντίνοος περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων λέγει· »Οὐκ ἀγαπᾷ δ' ἕνηλος ὑπερφιάλοισι μετ' ἠμῖν δαίνυσθαι· ἐνθὰ ἐνυπάρχει μόνον ἡ ἔννοια τοῦ ἀνδρείου, γενναίου, μεγαλοψυχοῦ, χωρὶς τινα διαφορὰν πρὸς τὴν κατάχρησιν τῆς πλεοναζούσης δυνάμεως. Ἐπίῤῥ. »Υπερφιάλως, ὑπερμέτρως, ὑπεραγάν, παραπολύ· μετὰ τοῦ, νεμεσίζειν, Ἰλ. N, 293. καὶ, νεμεσᾶν, Ὀδ. P, 481. Φ, 385. μετὰ τοῦ, ἀνιάζειν, Ἰλ. Σ, 300. ὑπερφιάλως, αὐθαδῶς· »Ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως, Ὀδσ. Α, 227. Δ, 663. Π, 346. Φαίνεται λοιπὸν εἶναι, ὅτε ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐλαμβάνετο ἀπολύτως ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ περιεῖχε μόνον γενικήν τινα αὔξησιν, ἥτις ὅμως ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν μερφὴν τοῦ, παραπολύ, ἢ λίαν μεγάλως· παρβ. Βυττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 209. κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃς τις νομίζει ἑαυτὸν ἀνώτερον ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ ἐρεμένως παραμελεῖ, καταφρονεῖ ὅλους, καὶ δὲν φροντίζει περὶ οὐδενός. (Τὸ, ὑπερφίαλος, ἢ εἶναι κατὰ διάλεκτον ποιητικὸς τις μεταπλασμὸς τοῦ, ὑπέρβιος, τρόπον τινὰ αὐτὶ τοῦ, ὑπερβίαλος· ἢ κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ, υ, εἰς ι, αὐτὶ τοῦ, ὑπερφυής, εἰς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἐξαιρτ. καὶ ὁ Βυττμν. Λεξιλ. 2, σελ. 213. παρβλ. Nitzsch. Ὀδ. Δ, 663. Τεχνικώτερα ἐτυμολογοῦν ἄλλοι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, φιάλη, ὅτι ἐκχύνεται ἔξω τοῦ χείλους τῆς φιάλης, ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ὑπερεκχειλίζει, περισσεύει εἶναι παρὰ πολὺ γεμάτον, ὑπέρμετρον· τὸ ὁποῖον ὅμως συμφωνεῖ ὀλίγον μετὸ παλαιὸν ἁπλοῦν σχηματισμὸν τῆς λέξεως· ἢ δὲ ἐξήγησις τῶν παλαιῶν Γραμμ. »τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους», εἶναι διεῖλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως.)

Ὑπερφιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλέω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλῶ, ἀγαπῶ, Ξενοφ. Ἀριστοφ.

Ὑπερφίλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὑπερμέτρως φίλος. Πλεύταρχοι.

Ὑπερφιλοσοφέω, ῶ (φιλοσοφέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλοσοφῶ, λίαν φιλοσοφῶ. Ἱππокр.

Ὑπερφιλότιμος, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλότιμος, ἀγαπῶν τὴν τιμήν.

Ὑπερφλεγμαίνω (φλεγμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλεγμαίνω, κάμνω φλέγμονα. Ἱππокр.

Ὑπέρφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ἐμπαιδὰ παρὰ Πλουτάρχ. »Μῆλα ὑπέρφλοια· τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, ἀκμάζοντα, χλωρά· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, τὰ ἔχοντα τὸν φλοιὸν ἐσωτερικῶς, καὶ ὑπεράνω τοῦ κρέατος.

*Ὑπερφλυκταίνω (φλυκταίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλυκταίνω.

Ὑπερφλύζω (φλύζω). Ἀναῤῥέω, ἐκφυσῶ, ἀναβράζω, = ὑπερκαχλάζω. Ἡσύχ.

Ὑπερφοβέομαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλ. (φοβέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φοβοῦμαι. Ξενοφ.

Ὑπέρφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Ὑπερμέτρως πεφοβισμένος, ἢ φοβούμενος, ὁ ὑπέρμετρον φόβον ἔχων.

Ὑπερφορέω, ῶ (φορέω), = ὑπερφέρω. Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω φέρω. Ξενοφ.

Ὑπερφρίσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (φρίσσω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φρίττω, φοβοῦμαι, πτοάομαι, Λουκιαν.

Ὑπερφρονέω, ῶ (ὑπέρφρων). Ὑψηλὰ φρονῶ παρ' ἄλλους τινὰς, ὑψηλοφρονῶ, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους ἐξ ὑπερηφανείας· εἶμαι ὑπερήφανος, ἢ ὑπέρφρων, μεγαλόφρων· πτοιῶ, Ἡρόδοτ. 1, 199. β) ἐξ ὑπερηφανείας ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, συνήθ. μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἀγησ. 11, 2. »Ὀπόταν εὐτυχοῦσι, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεφρόνησαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Προμ. 822. Ἀριστοφ. Νεφ. 226. χωρὶς πτῶσ. Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1047. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔχω ὑψηλὲς, μεγάλας γνώσεις, μεγάλην μάθησιν, παιδείαν, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς γνώσεις, εἰς τὴν φρόνησιν, τὴν σοφίαν· παρ' Αἰσχιν. Ῥητ. »Υπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον· ὑπερβαίνοντες τὸν δῆμον εἰς τὰς γνώσεις τῆς ἱστορίας. »Πάντα ὑπερφρονεῖων· λίαν, διόλου φρόνιμος εἶναι. Ἱπποκρ. Ἔκιστ ὅθεν

Ὑπερφρόνησις, εως, ἡ. Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, καταφρόνησις.

*Ὑπερφροντίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (φροντίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίζω, εἶμαι παραπολὺ ἐμφρονεῖται, Ἡλιόδ. σελ. 413. ἔκδ. Κοραῆ.

Ὑπερφρόνως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, ὑπέρφρων.

Ὑπερφροσύνη, ἡ· = ὑπερφρόνησις. Πλουτ.

Ὑπερφρύγιος, ὁ, ἡ (Φρύγιος). Ὄνομα μυστικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. -φρόνως (φρήν). Ὁ ὑψηλότερα παρ' ἄλλον τινὰ φρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ὑπερφυτικὸς, καταφρονητικὸς, ἄδικος, ἀγνώμων, μεγαλόφρων. 2) ἐπὶ καλοῦ, ὁ μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλόφρων, ἀνώτερος πάσης μικροψυχίας· παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 1236. »Ποίου κέραγας ἀνδρὸς ὡς ὑπέρφρονα.

Ὑπερφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὑπερβαίνων τὴν φύσιν, ὑπερηυξημένος, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων αὐξήσας, ὁ ἐξέχων τῶν ἄλλων, ὑπεράγων, ὑπερβαίνων, Διογν. Λαέρτ. 1, 100. »Τοὺς ὑπερφυεῖς τῶν ἀσταχύων ῥάβδῳ παίων ἀπεθέριζον· ὅθεν, ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, ἀσυνήθης, ἐπὶ καλοῦ. Ἡρόδ. 9, 78. ἐπὶ κακοῦ δέ, Ἡρόδ. 8, 116. πολλὰ μέγας, κάλλιστος, μεγαλοπρεπὴς, δυνατός κ.τ.τ. παρὰ Δημοσθέν. »Πῶς οὐχ' ὑπερφυέως; παράδοξον, παράξενον; Ἐπίῤῥ ὑπερφυῶς.

*Ὑπερφύομαι, μέσ. μετὰ ἀορ. β', καὶ παρακμ. ἐνεργ. (φύω, ἀνμλ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ὑπεράνω φύομαι, αὐξάνω, γίνομαι· ὅθεν 2) τροπ. ὑπέρ τινος αὐξάνω, αὐξάνω περισσότερον παρ' ἄλλος τις, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὑπερβαίνω. Δίων Κάσ. »Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερεφυμενον· καὶ, ὑπὸ ὑπερφυῶς Ἕλληνας ἰσχύειν, Ἡρόδ. β', 127. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, φύω.)

Ὑπερφυσάω, ῶ (φυσάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φυσάω, πνέω.

Ὑπερφωνέω (φωνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μεγάλως φωνῶ, φωνάζω, ἢ ὁμιλῶ, = ὑπερβοῶ, καὶ, ὑπερφθέγγομαι. Ἰουλιαν. καὶ Ἰώσηπ.

Ὑπέρφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Λίαν, ὑπὲρ φύσιν φωτεινὸς, λαμπρός. Τιμῳδ.

Ὑπερχαίρω (χαίρω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χαίρω, εὐφραίνομαι· πτοιῶ, Εὐρ. Μηδ. 1162.

2) μετὰ τῆς μέτοχ. τοῦ ῥήμ. κάμνω τι ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 3, 3.

Ὑπερχαλάω, μέλ. άσω (χαλάω). Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χαλάω, ἄνωθεν ἀπολύω, ἀφίνω ἐπὶ τὰ κάτω. Ἀνθολγ.

Ὑπερχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ ὑπερχαίρων, πολλὰ ἱλαρός, εὔθυμος, χαρούμενος, Πολβ.

Ὑπερχειλής, ές, ὁ, ἡ καὶ

*Ὑπέρχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). Πλήρης, γεμάτος μέχρι τῶν χειλέων, γεμάτος τόσον πολύ, ὥστε ξεχειλίζει, ὑπερμεμετρημένος, ὑπερμετρος.

Ὑπερχέω, μέλ. εὑσω (χέω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χέω, χύνω, πλημμυρῶ. Παθητκ. ὑπερχέομαι, χύνομαι ἀπ' ἐπάνω, ἐκχειλίζω, ἐκχέομαι.

*Ὑπερχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ὤν, τροπ. οὐράνιος, θεῖος.

Ὑπερχλιδάω, ῶ (χλιδάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χλιδάω, ἡδυπαθῶ, παραδίδομαι ὑπέρμετρα εἰς τὰς ἡδονάς, εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, εἰς τὴν μαλθακότητα, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ. Σοφοκλ. Τραχ. 280. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ὑπερχολάω, ῶ (χολάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χολάω, χολιάζω, ὑπεραγανακτῶ, ὑπέρχολος εἶμαι ἢ γίνομαι. Ὁ Γαλην. εἰς Γλωσ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἐνεργητικ. «Ὑπερχολήσει, πολλῆς πληρώσει χολῆς».

Ὑπέρχολος, ὁ, ἡ (χολή). Περίχολος, ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος, λίαν θυμωμένος, χολιασμένος. Ἀντιφ. παρὰ Φωτ.

Ὑπέρχομαι, μέλ. ὑπελεύσομαι, ἀόρ. ὑπῆλυθον, συνηθ. ὑπῆλθον· ἀπαρμφ. ὑπελθεῖν, ἀποθ. μετ' ἀορ. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἔρχομαι, ἐμβαίνω, ὑποτρέχω, παρεισδύομαι, ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι· μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ Λατ. subire· «ὑπῆλυθε θάμνους», παρεισέδυ, ἐμβῆκεν, ἐχώθη ὑποκάτω εἰς τοὺς θάμνους, Ὀδ. Ε, 476. «ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο», Μ, 21. «πείσεο μέλαθρον ὑπέλθῃ», Σ, 150. σπανιώτερα μετὰ δοτικ. Wytt. bibl. cr. 2, 1. pag. 43. sel. hist. pag. 346. Meineke Μένανδρ. σελ. 385. 2) κρυφίως, ἢ ἀνεπαισθήτως ὑπάγω ὑποκάτω, ἢ ἐμβαίνω μέσα, ὅθεν παρεισέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, παθῶν, τὰ ὁποῖα κυριεύουν τὸν ἄνθρωπον· μετὰ αἰτ. «Τρῶας τρόμος ὑπῆλθε γυῖα», ἐπῆλθεν, ἐκυρίευσε τοὺς Τρῶας, ἢ τὰ μέλη τῶν Τρώων τρόμος, Ἰλ. Η, 215. «τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἑκάστου», Τ, 44. «ὡσαύτως, ὑπέρχεταί με φόβος, δέος, οἶκτος, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 1378. ἐξαιρτ. συχνάκις παρὰ Σοφοκλ. — 3) «Τέρχομαι τινὶ· πλησιάζω εἰς τινα μετὰ κολακείας, καὶ πάσχω μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ἀρετκείας καὶ ὑπηρεσίας νὰ κερδήσω αὐτόν· μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον εὐπειθείας διὰ νὰ φανῶ εὐάρεστος εἰς τινα, καὶ νὰ κερδήσω αὐτοῦ τὴν ἀγάπην, ταπεινῶς καὶ μὲ ὑπακοὴν φέρομαι, θεραπεύω καὶ κολακεύω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 459. «Τὸν ἄνδρα λόγοις ὑπῆλθεν» ἀντὶ τοῦ, ἐκολάκευσε. «Εἶδες οἵ' ὑπέρχεται· εἶδες πόσους τρόπους μεταχειρίζεται. Ὁ Δημοσθ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, θεραπεύω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεγάλως τιμῶ τινα. Ξενοφ. Λακ. 8, 2. «Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κρίτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχάς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Πλάτ. Κριτ. 15. «Τπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύσει· τιμῶν, κολακεύων, θεραπεύων, ἔνθα καὶ τό, δουλεύω, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον, προσύμινς ὑπηρετῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, καὶ διὰ τοῦτο, κρυφίως φεύγω. Ξενοφ. Ἀθην. 2, 14. «Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους μᾶλλον». 4) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, φενακίζω, ἀποπλανῶ τινα. Βρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 386. Bast. ep. cr. pag. 238. 5) κρυφίως, κεκριμμένως, ἢ πανούργως σπεύδω εἰς τι, προτέρημα, καὶ σκύπτω, διὰ ν' ἀπολαύσω τι, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 7. «Τυράννιδα ὑπέρχονται· ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμοῦσι, ζηλοῦσι, διώκουσι, ζητοῦσι ν' ἀποκτήσωσι, ν' ἀπολαύσωσι, τὴν ἀρχήν. 6) ὑποκάτω περιφέρομαι, ἢ ὑπάγω, περιέρχομαι. — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀορ. καὶ κατὰ τοὺς δύο τύπους. — «Ἡ δὲ δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθεν· ἢ δὲ ἐβίασεν ἢ μετεχειρίσθη αὐτὸν μετὰ δόλου. Πλούταρχ ὡς καὶ τό, ὑποτρέχειν, καὶ, ὑπάγειν, μετὰ δοτικ. ἴδε ἔτι καὶ, ὑποτρέχω.

Ὑπέρχρεως, ὁ, ἡ (χρέος). Καταχρεωμένος, ὁ περισσότερον χρέος ἔχων παρὰ περιουσίαν, εὔτινος τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὴν περιουσίαν του, πολὺ περιστότερον τῆς οὐσίας ὀφείλων. Δημοστ.

Ὑπερχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χρήματα ἔχων, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος. Θεμιστ.

Ὑπερχρονίζω (χρονίζω). Ὑπὲρ τὸν χρόνον εἶμαι, περισσότερον εἶμαι, ἢ γίνομαι, ἢ διαρκῶ ἀπὸ τὸν ὡρισμένον χρόνον, διαβαίνω τὸν ὡρισμένον καιρόν, ἀργῶ. Ἡσύχ.

*Ὑπερχρόνιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑπέρχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τοῦ χρόνου, ὁ ὑπεράνω ἢ ἔξω τῶν χρόνων ὤν, ἀνάρχος, αἰώνιος, Ἡμνωδ.

Ὑπέρχυσις, εως, ἡ (ὑπερχέω). Ἡ ἐπάνω τῶν χειλῶν ἐπὶ τὰ ἔξω χύσις, ἐκχείλισις, πλημμύρα· ἐκ τοῦ

Ὑπερχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὑπεράνωθέν τινος χωρῶ, ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ. 4, 43. ὅπου ὅμως ὁ Πόππων προκρίνει δικαίως «ὑποχωρέω».

*Ὑπέρψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀνώτερος, κρείττων τῆς ψυχῆς, δυνατώτερος, ἰσχυρώτερος παρὰ τὴν ψυχήν. Πλάτ. Τίμ. σελ. 88. Β. ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐκ πολλῶν χειρογράφων ἀποκατστ.

Ὑπέρψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψυχρός, κρύος. 2) καὶ μεταφρ. ἐπὶ ψυχροῦ τινος σώματος καὶ ἀστείτμοῦ.

Ὑπερψύχω (ψύχω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψύχω, ψυχραίνω. Ἱπποκρ.

Ὑπερῴα, καὶ, ὑπερῴη, ἡ, Ἰωνικ. Ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος· «ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν», Ἰλ. Χ, 495. ἄλλως, οὐρανός, καὶ, οὐρανίσκος· κυρίως θηλυκ. τοῦ, ὑπερῷος· ἔνθα κυρίως συμπληροῦται τὸ, ὑπήνη.

*Ὑπερωδυνέω, = ὑπεροδυνέω, Ἱπποκρ.

Ὑπερωδυνία, ἡ (ὀδύνη). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀδύνη, πόνος.

*Ὑπερώδυνος, ὁ, ἡ, = ὑπεράδυνος, Σουϊδ.

Ὑπερωέω, ῶ (ἐρωέω, ὑπό). Ὑπαναχωρῶ, ὑποστρέφω, ὑποχωρῶ, ἀναποδίζω. Ἰλ. Θ, 121. 314. Ο, 452.

Ὑπερωιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἤτοι ἐκ τοῦ ἀνωγαίου οἰκήματος, ἢ δωματίου. Ὀδ. Α, 328.

Ὑπερῷον, τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερῷον, ὅπερ ἴδε.

*Ὑπερῷος, ία, ῖον, ἴδε ὑπερῷος.

Ὑπερωκεάνιος (ὠκεανός). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα, εἰς τὰ πέραν μέρος τοῦ ὠκεανοῦ κείμενος.

Ὑπερωμία, ἡ (ὦμος). Τὸ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω τῶν ὤμων μέρος τοῦ σώματος. παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερωνέομαι, οῦμαι, μέτ. ἀποθ. (ὠνέομαι, ἀνμλ.). Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω τι περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἀκριβὰ ἀγοράζω. ἀμφ.

Ὑπερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Οὔτινος τὸ ὄνομα εἶναι ὑπέρτατον, ἢ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνονόμαστος, ἀνέκφραστος.

Ὑπερῷον, τό, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερῴϊον. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώγεων, τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ κατασκευαστέντος ἐδάφους οἰκήμα, τὸ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δωμάτιον, ὅπου ἐκατοικοῦσαν αἱ γυναῖκες· «παρθένος αἰδοίη ὑπερῴοιο εἰσαναβᾶσαι», Ἰλ. Β, 514. «αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λέκτρῃ Ἑρμείαο», Ἰλ. Π, 184. ἔνθα τό, ὑπερῷ, εἶναι πληθ. τοῦ πρώτου τύπου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. πάντοτε οὕτω. Κυρίως δὲ εἶναι οὐδέτρ. τοῦ, ὑπερῷος, ἐξαπακουομ. τοῦ, οἴκημα.

*Ὑπερῷος, ώα, ῶον, Ἰων. καὶ ἐπικ. ὑπερῴϊος· ἐπίθ. ἐκ τῆς, ὑπέρ. Ἐπάνω κείμενος, ὑψιστερέμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐχρηστ. εἰς τὰ οὐδ. ἡ ὑπερῷα, καὶ τό, ὑπερῷον. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ὑπέρ, καὶ, οἷον, ἢ, οἷα, εἶναι δίολου ψευδὲς τό, ὑπερῴοις, — ῷος, ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς, ὑπέρ, ὡς τό, πατρῴοις, — ῷος, ἐκ τοῦ, πατήρ.)

Ὑπέρωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Οὔτινος ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ἢ ὁ καιρὸς εἶναι περασμένος, πλέον παρὰ ὥριμος, ὁ περασμένος ἀπὸ τὸν καιρόν του, παρώριμος, παράκαιρος.

*Ὑπερωρόφιος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὁ ὑπὲρ τὸν ὄροφον, ἢ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστὴν ὧν· κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερόροφιος.

Ὑπερώσιος, ὁ, ἡ παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεραίτιος· ἄλλως δέ, = περιώσιος.

Ὑπερώτατος, άτη, ατον, σπανιώτρ. ποιητ. συγκριτικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος· παρὰ Πινδ. Νεμ. 8, 79.

Ὑπερωτάω, ῶ (ὑπό, ἐρωτάω). Ἀνεπαισθήτως ἐρωτῶ, ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ, ἀντερωτῶ, Πλάτ. Γοργ. 38.

Ὑπερωφθη. Παρώφθη, παρωράθη. Ἡσύχ. παθ. ἀόρ. τοῦ, ὑπεροράω.

Ὑπεσθίω, μέλ. ὑπεδομαι (ἔσθίω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἔσθίω, τρώγω. 2) κρυφίως τρώγω, κρυφατρώγω, κατ' ὀλίγον ἔσθίω, κατατρώγω.

Ὑπεστεῖται, μέλ. Δωρκ. τοῦ, ὕπειμι, ἀντὶ, ὑπέσται, ὑπέσται.

*Ὑπεστραλμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, ὑποστέλλω. Μὲ συστολήν, ταπεινωτικῶς, ταπεινῶς.

*Ὑπέσταν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστησαν, γ' πληθ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑφίστημι, Ἰλ.

*Ὑπέσχεθον, ες, ε, κατ' ἐπέκτασιν ποιητ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπέχω, ἀντὶ, ὑπέσχον. Ἰλ. Η, 188.

Ὑπέσχημαι, παρακμ. ἐκ τοῦ, ὑπέχομαι, ὑπισχνέομαι.

*Ὑπεσχόμην, μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι.

Ὑπεύδιος, ὁ, ἡ (εὐδία). Μικρὸν ἢ ὀλίγον τι εὔδιος, ἡσυχος, γαληνιαῖος. Διόδωρ. Σικελ. Ἡσύχ. «Τπεύδιον, εὐδίασαν, γαληνιάσαν» ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνέμου καὶ καιροῦ. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. «Τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης· γαλήνη· καθόλου δέ, ὀλίγον βέβαιος, ὀπωσοῦν βέβαιος. (Τὸ σύνηθ. βραχὺ ῐῶτα μεταχειρίζεται ὁ Ἄρατ. Διοσ. 280. μακρὸν, ὅπου ὅμως καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ εἶναι μακρά.)

Ὑπεύθυνος, ὁ, ἡ (εὔθυνος). Ὁ ὑπὸ εὔθυνην ὤν, ὃς τις ἔχει χρέος νὰ ἀποδώσῃ λόγον, ἢ λογαριασμόν, εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τοῦ χρηματικοῦ ταμείου, ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιώματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶ αἱ ἐπιφορτισμένος· «ὑπεύθυνος ἀρχήν», κατ' ἀντίθ. τοῦ «ἀνυπευθύνῳ τυραννίδι», παρ' Ἡροδ. 3, 80. «ὑπεύθυνος γράφεται», καλεῖται εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ζητεῖται νὰ δώσῃ λόγον, λογαριασμόν. 2) Ἀστοφ. Ἱππ. 259. «Κἄποπυλάξεις, πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν», ὁ Σχολ. «Τοὺς μηδέπω λογαριασμὸν παρεχομένους, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς ἠνεστευθηκότας. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιωρισμένος, ὁ μὴ ὢν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τινος, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἄλλου. «Τπεύθυνος ὢν οὐδενὶ». Δημοστ. 2) ὑ-

παίτιος, ὑπόδικος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος, μετά γενικ.

* Ὑπευθύνω, ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ, μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 104. ὅθεν τὸ ἔλαβε καὶ ὁ Βαρίνος.

* Ὑπεύθυμαι, παθ. (εὐθύω)· ὅθεν θηλ. μετχ. ἀορ. ὑπευθυνθεῖσαν, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 374. ἐνθα ὅμως γράφεται ὀρθότερον ὑποδρηθεῖσαν, ὑποκάτω κειμένη, ἤγουν ὑποκάτω τοῦ ἀνδρός· ὅθεν, ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. 2) ἔχω τι ὑποκάτω μου, ἤτοι· νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσαν, ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς τοὺς νεοσσούς, οἱ νεοσσοὶ ἤδη ἐκοιτάσθησαν ὑποκάτω της. Νίκανδρ. Ἀλ. 294.

Ὑπέχω, μέλ. ὑφέξω, ἀόρ. ὑπέσχον, ποιητ. ὑπέσχεθον (ἴσχω, ἀνωμ.). Ὑποκάτω ἔχω, κρατῶ, «ὑπέσχεθε χεῖρα», Ἰλ. Η, 188. ἔξαιρ. κρατῶ ὑποκάτω ἐν ἀγγείῳ, εἰς τὸ ὁποῖον χύνω ἀπό ἐν ἄλλο ἀγγεῖον κρατούμενον, Ἡρόδ. 1, 151. Ἀριστοφ. Εἰρ. 426. Ἀχαρ. 1062. β) ὑποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω· «ὑπέσχων θήλεας ἵππους», ἔβαλεν αὐτὰς ὑποκάτω εἰς τοὺς ἵππους εἰς ὄχεσιν, Ἰλ. Ε, 269. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω, ῥάπτω, δίδω, παρέχω· «οὖδας», δίδω ἀκρόασιν· Λατ. praebere aurem. Σιμωνίδ. «λόγους», δίδω λόγον, ἀπόκρισιν, ἀπολογίαν· «εὐθύνας», χρεωστῶ νὰ δώσω λογαριασμόν, εἶμαι ὑπόχρεως, ὑπεύθυνος, Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 33. «Δίκην ὑπέχειν τινί», Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 18. ἀντὶ τοῦ, ἐκδικεῖσθαι, ἀνταποδοῦναι. «Τοῖς κακίοσι δίκην», Εὐριπ. Ἡλέ. 1. «Τοὺς κάμει τὴν ἀνταμοιβήν, θέλω τοὺς ἐδικήσῃ». Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 552. «Ἑαυτόν τινι», παραδίδω, ὑποβάλλω ἑαυτὸν εἴς τινα, ἤ εἰς τι. Λατ. dare se alicui. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 44. καὶ μετὰ ἀκαρεμφ. Πλάτ. εἰς Γοργ. 51. «Ὑπέσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι ὅπως ἂν βούληται· δός σεαυτὸν εἰς τὸν Σωκράτη, καὶ ἄφες τὰ σὰ ἐρωτᾶν, καὶ τὰ σὰ δοκιμάζῃ, ὅπως αὐτὸς θέλῃ. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω, ὡς τὸ Λατιν. sustinere, μετὰ αἰτιατ. «πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν», Πίνδ. Ὀλ. 2, 69. ὅθεν, ἀναδέχομαί τι, λαμβάνω τι εἰς ἐμαυτόν· «αἰτίαν», ἀναδέχομαι κατηγορίαν τινά. 4) προμαντίζομαι, προσπαθοῦμαι, «τὴν ἐκχείρισιν», Ἀριστοφ. Εἰρ. 907. — Περὶ τοῦ μέσου, συνευθυνόμαι εἴς τι, ὑπόσχομαι, ἴδε, ὑπισχνέομαι.

Ὑπήβολος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὑπέβολος.

Ὑπηέριος, ὁ, ἡ (ἀήρ, ἠήρ). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἀέρος, ἤ εἰς τὸν ἀέρα ὤν. «Κεῖνο ὑπηέριον», Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 1517. ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ μακρὰν φαίνεται.

Ὑπήκοον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 4, 68. Πλίν. 27, 11. Hypecoum procumbens. Linn.

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ ἐπί τι ἀκούων, ἐπήκοος, κατήκοος, ὅθεν, ἀκροατής, μαθητής. 2) ὁ δίδων ἀκρόασιν, ἀκροαζόμενος. 3) εὐπειθής, ὅς τις ἀκούει τὸν λόγον τινός, καὶ ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, ὑποτεταγμένος. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα· συνήθως μετὰ γενικ. «Ὑπήκοος τοῦ βασιλέως». Ἡρόδ. 1, 102. 4, 167. καὶ συχνότερ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 232. 240. Πλούταρχ. «Πάσης φαντασίας ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος». β) κατ' ἔξοχὴν δέ, ὑποτελής, ὑπόχρεως νὰ πληρώνῃ φόρον, δόσιμος. Schaef. Dion. περὶ συνθ. σελ. 363. 4) εἰς τὰς Ἀθήνας ὠνομάζοντο ὑπήκοοι, οἱ ὑποκείμενοι σύμμαχοι, κατ' ἀντίθ. τοῦ, αὐτόνομοι. Böckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 433. Ἡ λέξις συντάσσεται καὶ μετὰ γενικ. καὶ μετὰ δοτικ. μετὰ γενικ. μὲν καθόλου παρ' Ἡσιόδ. ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξενοφ. ὅς τις ὅμως Κυρουπ. 2, 4, 22. ἔχει καὶ τὴν δοτικήν· παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. δὲ ἐπικρατεῖ ἡ μετὰ δοτικ. σύνταξις, Ἐλιαν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 287.

Ὑπήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὁ ὑποκάτω ἐλαύνων, πρὸς τὰ κάτω σύρων, κενῶν, κινητικός, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας. «Φάρμακα ὑπήλατα». Ἱππογρ. ἀντὶ τοῦ, ὑπαγωγά, κινητικά.

Ὑπηλείφης, ἐος, ὁ, ἡ (ὑπαλείφω). Ὑπαλειμμένος, πασαλειμμένος, κυρίως, ἀλειμμένος μετὰ πίττης, παλαμισμένος. «Ναῦς ὑπαλιφῆνας». Ἐτυμολόγ.

Ὑπημάτιος, ὁ, ἡ (ἦμαρ). Ὁ πρὸς τὸ ἐξημερῶμα ὤν, ἤ ἐρχόμενος, ὑπόρθριος, ὡς τό, ὑπηοῖος. Ὄππιαν.

Ὑπημύω, ἴδε τὸ Ὁμηρ. ὑπεμνήμυκε.

* Ὑπήνεικαν, γ' πληθ. πρόσ. Ἰων. ἀόρ. τοῦ, ὑποφέρω, Ἰλ. Ε, 885.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ἀνεμώδης, ἀνεμιαῖος, ἐξαιρέτως λέγεται «Ἴδων ὑπηνεμίων». Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 5, 4. τὸ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι, ὅ ἐστι, τὸ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως γεννώμενον, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξέρχεται νεοσσός, = οὔριος, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. ἀντὶ τοῦ, κενός, εὐκαιρος, κούφιος. «Λόγος ὑπηνέμιος· ὑπηνέμια κ. τ. τ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ταχύς. Νόν. «Ποῦς ὑπηνέμιος· ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος παρὰ Πλουτάρχ. Σερτωρ. 12. «Ἄνθρωπος ὑπηνέμιος. ἑρμην. διὰ τοῦ, πλάνητας, ἤ κούφους, κενούς.

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀνέμου, ἤτοι ὑπὸ τὸν ἄνεμον ὤν, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀνέμου τυγχάνων, ἤ τὸν ἄνεμον ὄπισθεν ἔχων, ὁ μὴ ὑποκείμενος, μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 7. «Λαμβ' ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (μέρους τῆς ἅλω) ἀρχόμενος· ἀντίθ. τοῦ, προσήνεμος. 2) ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος· ὡς τὸ προηγμ.

Ὑπήνη, ης, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τῆς ῥινὸς μέρος, ἔνθα φύεται ὁ μύστραξ, ὅ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος, τὸ ἐπάνω χεῖλος ἤ κατ' ἄλλους, τὸ κάτω χεῖλος, καὶ ὅλον τὸ τῆς σιαγόνος καὶ τὸ περὶ τὴν ῥῖνα μέρος, ἔνθα φύεται καὶ ὁ μύστραξ, καὶ τὸ γένειον, τοὐτέστιν, ὅλη ἡ τρίχωσις αὐτῆ καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ γένειον. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1072. «Ὑπήνας ἕλκοντες· ἀφιόντες τὰ φυτρώσωσι τὰ γένεια. (ἐκ τῆς ὑπό, καὶ τοῦ ἀρχαίου, ἠνη, ὅθεν ὑποκορ. ἠνίον, τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου ἐμβαῖνον μέρος τοῦ χαλινοῦ, οὗ τινος καὶ τὸ ὑποκάτω μέρος, ὑπήνη, λέγεται, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ μέρη, κημός, καὶ, χαλινός· ὅθεν

Ὑπηνήτης, ου, ὁ. Ὁ ὑπήνην, ἤτοι γένειον ἔχων, ἀκμαῖος, ἄρτι γενειῶν· «πρῶτον ὑπηνήτην». Ἰλ. Ω. 348. Ὀδ. Κ, 279.

Ὑπηνόβιος, ὁ, ἡ. Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Εὐστρατ. εἰς τὰ ἠθικὰ τοῦ Ἀριστοτ. σελ. 58. καλεῖ οὕτω Λακεδαιμονίους τινάς, διότι εἶχε γένεια, ἀντὶ τοῦ, ὁ φέρων, ἔχων γένειον δίδυμος τοῦ τῆς ζωῆς· ἀμφ.

Ὑπηοῖος (ἠώς). Ὁ πρὸς τὴν ἠώ, πρὸς τὴν πρωΐαν, ἤτοι αὐγήν ὤν, ἤ γινόμενος· «πρωΐ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες». πρωΐ, δηλ. περὶ τὴν αὐγήν, Ἰλ. Θ, 530. Σ, 277. «εἶδον... Μέντορα δῖον χθιζόν ὑπηοῖόν», τὸν εἶδα χθὲς τὸ πρωΐ, Ὀδ. Δ, 656. «Στίβη ὑπηοίη· ἡ ἑωθινὴ πάχνη, ἤτοι ἡ πρωϊνή, ἡ τῆς αὐγῆς, ἡ πρὸς ὄρθρον γινομένη, Ὀδ. Ρ, 25. Ἀπολλών. 4, 841. «Ὡς κεν ὑπηοῖοι μνησαίατο νόστου ἑλέσθαι». Ὁ Σχολ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἠούς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ὅταν ἐξημερωθησαν» παρβλ. ὑπηῶιος.

* Ὑπήρεμα, ἠκάλλιον, ὑπηρέμα· ἐπίρ. (ἠρέμα). Ὀλίγον ἡσύχως, σιγά, κατ' ὀλίγον· «ὑπηρέμα πορφύρουσαν», μικρόν, ὀλίγον τι πορφύρουσαν, κοκκινίζουσαν. Διονύσ. Περιηγ. 1122.

Ὑπηρεσία, ἡ (ὑπηρετέω). Κυρίως, ἡ δουλεία, ἡ ἐκδούλευσις τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, ἡ κωπηλασία. β) κατὰ πληθ. ἀριθμ. «ὑπηρεσίαι», αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται, ἤτοι οἱ κωπηλάται, δεκαφρατικοὶ ὄντες τῶν θρανιτῶν, οἵ τινες ἐκωπηλάτουν πάντοτε μετὰ τῶν μεγαλητέρων κωπῶν, καὶ ἔκαμναν ἄρα καὶ τὴν μεγαλητέραν ἢ βαρυτέραν δουλείαν, Θουκυδ. 8, 1. «Ὑπηρεσίαις ταῖς ναυσίν· οἱ κωπηλάται, οἱ ναῦται· ὡς καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἁρπίων. Ἀναβ. Ἀλεξ. 6, 1. οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθ. ὅστις διακρίνει τοὺς ὑπηρέτας, ἐπιβάτας, καὶ ναύτας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου λέγεται ὑπηρεσία καὶ οἱ κωπηλάται αὐτοί, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν, ἤτοι ἡ κωπηλασία. 2) ἡ δυσκολωτέρα ἐργασία, ἤτοι ἡ διὰ χειρῶν γινομένη βαρεῖα δουλεία, τὸ βαρὺ ὑπούργημα ἢ διακόνημα, πᾶσα δούλευσις, ἡ θεραπεία, βοήθεια, καὶ προστασία, ἐπὶ οἰκετῶν, θεραπόντων, καὶ δούλων εὐχρηστ. «δούλους, εἰς οὐδὲν πλέον ὑπηρεσίας πρασήκειν». Ξενοφ. Ἐπ. 1, 3. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 602. «Ἦν δουλείαν οὖσαν ἐμοὶς χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν· ἀντὶ τοῦ, ναυτικὴν ἐργασίαν, δουλείαν. β) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἡ τάξις τῶν τεχνιτῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς δουλείας, ὅλον τὸ τάγμα τῶν ἐργαζομένων, δουλευόντων ἀνθρώπων. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαιρ. ἐκδούλευσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμνέ τις εἰς τὴν πολιτείαν, διαφέρουσα τοῦ, ἀρχή, ὅτι αὐτὴ μὲν ἐδεικνύετο ἀμισθί· ἡ δὲ ὑπηρεσία, ἐγίνετο μὲ μισθόν, Böckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 257. Εὑρίσκεται δὲ παρὰ ποιητ. καὶ ὑπειρεσία, γραφόμενον.

Ὑπηρέσιον, τό. Δέρμα τι ὡς προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, οἱ κωπηλάται, ἤ καθ' Ἡσυχ. «Ὑπηρεσία, (τά)», τῶν κωπηλατούντων δέρματα τινα ὡς προσκεφάλαια, ἐξ' ὧν καθέζονται. Θουκυδ. 2, 93. «Λαβόντα τῶν ταυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα». ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Ὑπηρέσιόν ἐστι, τὸ κῶας, ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πυγάς· ἄρα τό, ὑποπύγιον, ἤ, προσπύγιον (τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κώλου). Ἐρατοσθένης παρὰ Στράβ. 2. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπίβλημα τοῦ ἵππου· ἐφίππιον, σέλλα, Ἰσοκρ. Συμμ. 16. 2) τὸ διὰ τῆς ἐρετικῆς, ἤτοι κωπηλασίας κτιούμενον, καὶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶν πλοῖον (καίτοι μὲ τὰ κωπία ταξειδεῦον). Διοδ. Σικελ. 20, 4. 3) ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρέτου. Ὁ Ψωμ. ἔχει ἔτι· «Ὑπηρέσιον, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις, καὶ ἐρέσσουσι, καὶ δουλεύουσιν».

Ὑπηρετάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑπηρέτης). Κυρίως, κωπηλατῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω εἰς τὴν κωπηλασίαν, ἤτοι ὑπηρεσίαν, καὶ ἐντεῦθεν 2) καθόλου ἀντὶ τοῦ δουλεύω, διακονῶ, ὑπουργῶ τὰ τοῦ οἰκείου ἤ ὑπηρέτου ἔργα ἐκτελῶ, χεῖρα βοηθείας δίδω, βοηθῶ, προστατεύω, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συμπράττω, χάριν δουλεύσιν, ζῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, ὑπέρχομαι, κάμνω τι πρὸς βοήθειαν, ὄφελος, καὶ κέρδος ἤ ἀρέσκειάν τινος, ὑπακούω εἰς τινα χαριζόμενος· μετὰ δοτικ. πρόσ. «τινί ἐς τιν», Ἡρόδ. 1, 109. καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 15. Καὶ εἰς μέσ. διάθ. ὅθεν, «τὰ ὑπηρετούμενον», οἱ δοῦλοι. Τὸ μέσον παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκ. 1306. «Οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι· ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. ὑπηρετοίην, ἐκλαμβάνει ὁ Ἑρμάν. ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. 1, 108. ἐπιστώθη ἀρκετά. Παθ. «τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ὑπηρετέσθαι», ὅπα σᾶς προσφέρονται εἰς ἐκδούλευσιν, Ἡρόδ. 4, 139.

Ὑπηρέτημα, τό. Τὸ ὑπούργημα, δούλευσις, δουλεία, βοήθεια. Πλούταρχ.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω, ἐρέτης). Κυρίως ὁ κωπηλάτης ταξεώς τινος, ὁ ὑπὸ ἐρετίαν, ἤτοι κωπηλασίαν ὤν· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ ναύτης, ἐκτὸς τοῦ (ναυτικοῦ) στρατιώτου, ὁ περὶ τὸ

παιδάλιον τῆς νεώς ὤν, ὁ περὶ τὰ σχοινία, τὰ ἱστία, τὰς ἄντλιας, τὴν ἄγκυραν κ. τ. τ. ὤν, ὁ ἐργαζόμενος καὶ δουλεύων εἰς τὸ πλοῖον. 2) ὑπουργός, εἰκέτης, θεράπων, ὁρμφόρος, ὀπαδός, δοῦλος, συνεργός, συμβοηθός, συμπράκτωρ, δίδων χεῖρα βοηθείας, ἢ προσφέρων εἴς τι ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλεύθερος δοῦλος, ὃς τις ἐσυνωίσθανεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν ὁπλίτην, καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σκεύη, τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὴν ἀσπίδα, ἄλλως σκευοφόρος λεγόμενος, Böckh Ath. Staatshaush. 1, σελ. 192. 4) παρὰ Ξενοφ. τάγματι εἰς τὸν στρατόν, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε προχείρως εἰς πᾶσαν χρείαν τοῦ στρατεύματος. — Εἰς τὴν Ν. Δ. ἐλέγετο, ὑπηρέτης, α) ὁ δοῦλος τοῦ κριτηρίου, ὃς τις ἔπυρε τοὺς καταδίκους εἰς τὴν φυλακήν, Ματθ. 5, 25. ὁ καὶ πράκτωρ, Λουκ. 12, 58. ἄλλως λεγόμενος, β) πληρ. ὑπηρέται, οἱ φυλάττοντες τὰ εἰς τὴν σανιδωγὴν ἀνήκοντα πράγματα, καὶ ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχισυναγώγου, Λουκ. 4, 20.

Ὑπηρέτησις, εως, ἡ (ὑπηρετέω). Τὸ ὑπηρετεῖν, δουλεῦσις, ὑπουργία, διακονία, ἐνδούλευσις, ἢ κατὰ χρέος καὶ κατὰ χάριν, ἢ κατὰ ἀρέτειαν δούλευσις, = ὑπηρέτημα. Ἀριστοτ. Ῥητ. 2. »Ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν. — ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατιν. Ministerium. καὶ τὸ Γαλ. Charge de faire quelque chose, ministère, service, office.

Ὑπηρετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑπηρετεῖν ἀνήκων, ἢ χλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος. »πλοῖον, διὰ κωπίων κινούμενον πλοῖον. 2) καθόλου δέ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν χεῖρα βοηθείας, χλίσιν ἔχων εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ἐκδουλεύειν. »Ὅπλα ὑπηρετικά». Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 18. τὸ μισθωτὸν στράτευμα, ἤτοι οἱ μισθοφόροι. »Πλοῖον ὑπηρετικόν». Δημοσθ. καὶ »Κέλης ὑπηρετικός». Ξενοφ. τὸ συμβοηθητικὸν πλοῖον, ὅ ἐστι, πλοῖον μικρὸν χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου.

Ὑπηρέτις, ίδος, ἡ· Ἑλλην. τοῦ, ὑπηρέτης, σημασ. 2. Οἰκετις, δούλη, θεράπαινα, βοηθήτρια κ. τ. τ.

*Ὑπήριπε, γ΄. πρόσπ. ἐνικ. ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τοῦ, ὑπερείπω, Ἰλ.

Ὑπήσω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφήσω, μέλ. τοῦ, ὑφίημι, Ἡρόδ.

Ὑπήτριον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἤτρου μέρος τοῦ σώματος, ὑπογάστριον, ἐφήβαιον. Ἀθήν. 9, σελ. 390.

Ὑπηχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἠχέω). Ὑποκάτω ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἀντηχῶ, παρ' Ἡσιόδ. »Τοῦ δ' ἤχεεν οὖρεα μακρὰ καὶ Φερεκράτει κωμικ. παρ' Ἀθην. 6. »Εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν διγγανουσῶν τὰς μύλας». 2) συνεπηχῶ, συμφωνῶ, μιμοῦ τι, ἢ ὀλίγον ἠχῶ· καὶ Πλούτρ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. »Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἐκ τινος προφάτεως ὑπηχεῖ καὶ ὑγιὲς».

Ὑπηώος, ῶα, ῶον (ἠώς)· = ὑπηῶος.

*Ὑπιεσθαι, ἀπαρμ. μέσ. ἀόρ. β΄ τοῦ, ὑφοράω.

*Ὑπίημι, Ἰων. ἀντὶ, ὑφίημι. Ἡρόδ.

Ὑπίλλω (ἴλλω). Κυρίως, πρὲς τὰ κάτω τυλίττω, εἰς τὰ κάτω συστέλλω, συμμαζόνω· »οὐρὰν ὑπίλλειν», ὑποκινεῖν καὶ ὑποσείειν τὴν οὐρὰν, καθὼς ὁ κύων, ὁ σκύλος, ὅταν κολακεύῃ τινά. remulcere caudam· ἔτι δὲ καὶ, κινεῖν τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ φόβου τροπ. »Ὑπίλλειν στόμα· ὑποτάσσειν τὸ στόμα, ἤτοι τὴν ὁμιλίαν εἰς τινα, τοὐτέστι, σιωπᾷν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 506. »Ὁρῶσι χ' οἳ δὲ σοὶ δ' ὑπίλλουσι στέμα· ὑποβάλλουσι κλείοντας καὶ ἐνδάκνουσι τὸ χεῖλος· τοὐτέστι, διάσε τὸ στόμα συστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέμουσι τοὺς διὰ στόματος λόγους· ὅ,τι ὀλίγον πρότερον εἶπε· »εἰ μὴ γλῶσσαν ἀγκλείσοι φόβος», ἐκδ. Νεοφ. Δουκ. παρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 150. ἴδε καὶ, ὑπειλέω.

Ὑπιλλωπέω, ῶ (ἰλλωπέω). Ὀλίγον τι βλεφαρίζω, κινῶ τὰς βλεφαρίδας, σκαρδαμύττω· εἰς τὰς τοῦ Ἡρακλείτου Ἀλληγ. 70. ἀναγινώσκει οὕτως ὁ Ἐμστερχούσιος, ἔνθα νῦν »Ὑπολαπῶν κεῖται· ἴδε, ὑπολωπάω.

Ὑπινέω, ῶ (ἰνέω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκινόω, σαλεύω, σμφ.

*Ὑπισθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὄπισθε, ὡς τὸ, ἐξόπισθα, ἀντὶ, ἐξόπισθε.

*Ὑπίστημι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφίστημι. Ἡρόδ.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, Ἰων. ἐνεστ. ὑπίσχομαι, μέλ. ὑποσχήσομαι, ἀόρ. ὑπεσχόμην, προστακ. ὑπόσχου· συνηθ. δὲ μὲ παθητ. τύπ. ὑποσχέθητι· παρακ. ὑπέσχημαι. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται, καθὼς ὁ Ἡρόδ. μόνον τὸν Ἰων. ἐνεστ. καὶ τὸν ἀόρ. (ἔχω, ἴσχω). Κυρίως, κρατοῦμαι ὑποκάτω, ὑβρίν ὑποβάλλομαι, ὑποδύομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω εἰς ἐμαυτόν, τοὐτέστιν, ὁμολογῶ, συντίθεμαι, ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. ἐξαιρτ. ἐπὶ πατρὸς, ὅς τις ὑπόσχεται εἰς τινα τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, ὅς τις ἁρμοβωνίζει μετά τινος τὴν θυγατέρα του· »Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν ἀοσσέμεναι (θυγατέρα)», Ἰλ. Ν, 368. »ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥνα, 376. Ὀδσ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νύμφης, ἥτις δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ὑπόσχεσιν· »νύμφη ὑπέσχηται ἀνδρὶ ἑκάστῳ», Ὀδσ. Θ, 91. Ν, 380. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς Πηνελόπης, ἥτις ὑποκρινομένη ὑπέσχετο εἰς τὸν καθένα τὸν γάμον της· ἔτι δὲ καὶ, ὑπόσχομαί τι εἰς τοὺς θεούς· »καὶ οἱ (Ἀθηνᾷ) ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς», Ἰλ. Ζ, 93. »ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας», 115. ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ, Ψ, 209. παρβλ. 195. Συνηθ. »τινί τιν· »ὅσα τοι... ὑπέσχετο θὼρ' Ἀγαμέμνων», Ἰλ. Ι, 263. »ἅς τε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Μ, 236. Τ, 141. Τ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἰλ. Ζ, 65. 274. Ν, 368. Χ, 114. Ὀδ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλ. »ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι... τίσειν αἶσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν», Ὀδ. Θ, 347. μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἰλ. Β, 112. Ι, 10. ἀλλὰ τὸ »ἀποσέσθαι» ἔχει μᾶλλον τ. σημασίαν· μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. εἰσὶν παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lob. Φρυν. σελ. 749. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. εἰς δὲ τὴν Κυρουπ. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, »ἢ μήν», ἐπομένου τοῦ μέλλ. κατ' ἀπαρεμφ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 3. Καθόλου δὲ, βεβαιόνω, διαγείρω ἐλπίδα, προσδοκίαν, προφασίζομαι, προτοιοῦμαι· ὡς τὸ Λατιν. profiteri, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἡρόδ. 2, 28. 7, 104. Δημοσθ. »Εὐνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖται». (Κυρίως τὸ, ὑπισχνέομαι, εἶναι ἄλλος σχηματισμὸς τοῦ, ὑπέχομαι, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἔθωκε καὶ πολλοὺς χρόνους εἰς τὸ, ὑπισχνέομαι.)

*Ὑπίσχνιος, ὁ, ἡ (ἰσχνος). Ὑπὸ τὸν πόδα, ὑποπόδιος, ἐμφβ.

Ὑπισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Ὀλίγον τι ἰσχνὸς, ξηρὸς, λεπτός.

Ὑπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑπισχνέομαι, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ.

Ὑπιωγή, ἡ· Ὀδσ. Ε, 404. ἀνέγνωσάν τινες »ὑπιωγαῖο ἀντὶ, ἐπιωγαί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπιωγαί, ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκέπην ἀπὸ μέρη».

Ὑπναλέος, έα, έον (ὕπνος). Ὑπνώδης, ὑπὸ ὕπνου κατακυριευμένος. Νικανδ. Ἀλεξ. 85. »Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας». ὁ Σχολ. »Ἄλλοτε δὲ ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυνόμενος ὕπνῳ», 2) ἐνεργ. φέρων, προξενῶν ὕπνον.

Ὑπναπάτης, ου, ὁ (ὕπνος, ἀπατάω). Ὁ εἰς τὸν ὕπνον ἀπατῶν, ἢ ἡδύνων. »Χρὼς ὑπναπάτης». Μελέαγρ. Ἐπιγρμ.

Ὑπνάω, ῶ, Ἰωνικ. ὑπνέω (ὕπνος)· ἐξαιρέτως κατὰ μέτην διάθεσιν. Ὑπνόω, κοιμῶμαι· καλλίων δὲ ἀντὶ τοῦ, νυστάζω, ὕπνου ἐπιθυμῶ, ὡς καὶ τὸ, πεινάω, καὶ διψάω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγράφη ποτὲ »ὑπνιάω· διότι ἡ συνήθεια ἔχει ἐντεῦθεν τὸ, »Ὑπνιάρης, ου, ὁ τὸν ὕπνον ἀγαπῶν, ὑπναλέος· ὅθεν

Ὑπνηλός, ἡ, όν· ποιητ. ἀντὶ, ὑπναλέος. Νίκαν. Θηρ. καὶ Ἀθην. 15. »Ὑπεξῆλθεν ἐκ συμποσίου ὑπνηλὸς κάρτα γιγόμενος· ἀλλὰ καὶ παρὰ Διογ. Λαέρτ. 6, 77. καὶ ἄλλους εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα πεζογράφους.

Ὑπνητικός, ἡ, όν (ὑπνάω). Ὁ εἰς ὕπνον ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὕπνον. Παρ' Ἀθην. 1. σελ 32. ἀντὶ τοῦ, ὑπνωτικός· σμφ.

*Ὑπνίζω (ὕπνος). Εἰς ὕπνον φέρω, κοιμίζω. Φρύνιχ. Βέκκαρ. σελ. 68.

Ὑπνικός, ἡ, όν (ὕπνος). Ὁ εἰς ὕπνον ἀνήκων, ὁ ὕπνον προξενῶν, ὑπνωτικός. Ἱπποκρ.

Ὑπνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὕπνος. Μικρὸς, ὀλίγος ὕπνος. Ἀριστοφ.

Ὑπνοδότειρα, ἡ. Ἡ ὕπνον παρέχουσα, δίδουσα. Εὐριπ. Ὀρ. 175. »Πότνια, πότνια νύξ, ὑπνοδοτειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν, ἐρεβίσθειν ἐξαν θηλυκ. τοῦ

Ὑπνοδοτηρ, ῆρος, ὁ· = ὑπνοδότης.

Ὑπνοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τὸν ὕπνον δίδων, χαρίζων.

Ὑπνοδότις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑπνοδότης.

Ὑπνοδώτης, ου, ὁ· = ὑπνοδότης.

Ὑπνοδῶτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑπνοδώτης.

Ὑπνομαχέω, ῶ (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον, ἀποστρέφομαι αὐτὸν, ἢ ἀντίστημαι εἰς αὐτὸν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 26. καὶ Δίων Κάσ.

*Ὕπνον, τό. Βρύον, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ δένδρα.

Ὑπνοποιέω, ῶ. Ὕπνον ποιῶ, προξενῶ· ἐκ τοῦ

Ὑπνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕπνον ποιῶν, φέρων, ὁ κοιμίζων.

Ὕπνος, ὁ. Ἡ τῶν ζωϊκῶν ὀργάνων ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ὀδ. Λ, 245. καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου· »πεσὼν, κοιμήσατο χάλκειον ὕπνον», Ἰλ. Δ, 241. ὕπνον κοιμᾶσθαι, = ὑπνοῦν, ἀμετβ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πολλάκις κατὰ τὸν πληθ. ἀριθμ. Schaef. Δογγ. σελ. 343. »περὶ πρώτων ὕπνων», εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου ὕπνου· καὶ, »περὶ πρώτους ὕπνους», φράσεις ἀντὶ τοῦ, κοιμᾶσθαι, παρ' Ὅμ. »Ὕπνος ἱκάνειν, αἱρεῖν, ἐπιλαμβάνειν, μάρπτειν, πεδεῖν, ἔχειν· καὶ »Ὕπνος ἐπέρχεσθαι, ἐπορούειν, ἐπὶ βλεφάροις πίπτειν, ἐφίζάνειν, βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν· καὶ, »Ὕπνον αἱρεῖν, λαμβάνειν, ἀωτεῖνω, »Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν, χεύειν. Καὶ παρ' ἄλλοις »Ὕπνου τυγχάνειν, καταφέρεσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον». Ξενοφ. »Ὕπνου ἡδεσθαι. »Ὕπνου ἐμπίπλασθαι· καὶ »Ἐν ὕπνῳ εἶμι· ἀντὶ τοῦ, κοιμῶμαι, Ἰλ. Κ, 2. »Μή τοι μὲν κάματῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ· ἀντὶ τοῦ, δαμασθέντες ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν λέγομεν· »Ἀπέκαμα ἀπὸ ὕπνον· ὅ ἐστιν, ἀπὸ ἔλλειψιν ὕπνου. — Ἐναντίως δὲ λέγεται· »Ὕπνος ἀνιέναι, ἐκτείνεσθαι βλεφάρων ἢ ἀπέλλυσθαι· καὶ »Ὕπνου ἀποστέσθαι, ἐγείρεσθαι, ἀνορούειν, ἐκθορεῖν». »Ἐξ ὕπνου ἀνεγείρειν, ἐξεγείρειν». — Ἐπίθετα παρ' Ὅμηρ. »Ὕπνος γλυκύς, γλυκερός, γλυκύθυμος, μειλιχὸς, νήδυμος, νηγρετος, ἀμβρόσιος, μαλακὸς, λυσιμελὴς, παντὰμάτωρ, λύων μελη-

δήματα θυμοῦ, ἀπήμων, μελίφρων, ἡδύς. 2) ὡς κύρ. ὄνομ. ὁ μυθικὸς Θεός, ὁ τοῦ Θανάτου δίδυμος ἀδελφός, „εἰς ὕπνῳ ξύμβιητο, κατιγνήτῳ θανάτοιο", Ἰλ. Ξ, 231. Π, 672. 682. κατὰ τὸν Ἡτίδ. Θεογ. 212. υἱὸς τῆς Νυκτός χωρὶς πατρός· Γαλην. „Ὕπνος γὰρ ὡς καὶ τῶν ποιητῶν ἐστιν ἀκοῦσαι λεγόντων ἀδελφός ἐστι θανάτου· καὶ ἐν αὐτῷ κοινὸν ὑπάρχει μόνον πρὸς τοὺς ζῶντας, ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ἐργασία· τὰ δ' ἄλλα πάντα τοῖς ἀποθνήσκουσιν ὅμοια· μὴ βλέπειν, μὴ ἀκούειν, μὴ φρονεῖν, μὴ νοεῖν, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, ἀλόγιστον ἐρρίφθαι". (Πλάτ. συγγεν. μὲ τὸ, ὕπτιος, ὕψος, ὡς καὶ μὲ Λατ. supinus, sumnus, somnus, supinus, ὅθεν κυρίως, τὸ κεῖσθαι τανύτατα. Οἱ Ἀττ. ποιηταί, καὶ οἱ Ἐπιγρ. μεταχειρίζονται τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνίοτε βραχείαν, Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 261. obs. cr. in Anth. σελ. 20.) ὕπνον

*Τἠνοφανής, ὁ, ἡ, (φαίνομαι) Ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον. Μανέθ. 4, 364.

Τἠνοφόβης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν ὕπνον, ἢ εἰς τὰ ὀνείρατα φοβῶν, ἐκπλήττων, τρομάζων Ἀναλεκτ. 2, σελ. 517. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Τἠνοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ ὕπνον φέρων, προξενῶν. Πλούταρχ.

Τἠνόω, ῶ. Μ. ὥστε. (ὕπνος) Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω τινά. 2) Οὐδέτ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. Ἡροδ. 3, 69. ἴδε καὶ, ὑπνόω· παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω.

Τἠνώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὕπνος, εἶδος) Κλίνων εἰς ὕπνον, νυστάζων, κεκοιμισμένος, κοιμώμενος, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1050. Ὑπνωτικός, κλίσιν πρὸς ὕπνον ἔχων. ὅθεν

*Τἠνωδία, ἡ. Τὸ κλίσιν ἔχειν πρὸς ὕπνον, συνταγμός.

*Τἠνῶν, Λακωνικ. ἀπαρεμφ. τοῦ, ὑπνόω, ἀντὶ, ὑπνοῦν. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 143.

Τἠνώττω, καὶ, Ὑπνώττω, Ἀττ. =ὑπνόω, Νυστάζω, ἔχω κλίσιν νὰ κοιμηθῶ, ἢ εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Τἠνωτικός, ἡ, όν. (ὑπνόω) Ἐπιτήδειος ἢ δύμων ἔχων τοῦ προξενῆσαι ὕπνον· ὑπνοποιός, ὑπνοφόρος Ἀριστοτέλ. περὶ ὕπνου, καὶ ὀγρυπνίας. „Πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ χαρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ, καὶ τὰ βρωτά". 2) Οὐδετέρ. Ὁ κλίσιν εἰς ὕπνον ἔχων, ἢ εἰς ὕπνον καταφερής, ἢ ἐπιῤῥεπής, ὁ νυστάζων, ὑπναλέος. Ἀριστοτέλ. ὑπνωτικῶς ἔχων· ἀντὶ τοῦ, νυστάζων.

Τἠνώω, ῶ. Ἐπικ. ἀντὶ, ὑπνόω, σημ. 2. ἀμεταβ. κοιμῶμαι· ὑπνώοντας ἐγείρειν, Ἰλ. Ω, 344. Ὀδ. Ε, 48. Ω, 4. τροπικ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν δύνωσι, τελειώσαντες τὸν περιφορικὸν δρόμον των, Κολουθ. 342.

Τἠό, Πρόθεσ. μετὰ γεν. ὁσ. καὶ αἰτιατ. συνταξομένη· κυρία σημασία αὐτῆς, ὑποκάτω· ποιητ. ἔξαιρ. ἐπικ. ὅπου ἡ λήγουσα, ὅταν ἐλλείπῃ θέσις, πρέπει νὰ ἦναι μακρὰ, ὑπαί, ἀπὸ τὸν Οὐόλλιον ὅμως παρ' Ὁμήρ. μόνον πρὸ τοῦ, δ. Ἰλ. Γ, 217. Κ, 378. Λ, 417. Μ, 149. Ο, 4. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 71, καὶ πρὸ τοῦ, π, παραλειφθείσης, Ἰλ. Β, 824. οὐδέποτε πρὸ τοῦ, λ, ν, ῥ, ἀλλ' οὔτε πρὸ φωνήεντος, Ἰλ. Ο, 275. Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς συνθέσεις, ὡς, ὑπαιδαίδοικα, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 165. Εἰς τοὺς διαλόγους ἀπαντᾶται ἡ, ὑπαί, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 970.

Α) μετὰ γενικῆς. 1) σημαίνουσα τὸ αντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται, ἢ προέρχεταί τι· ὅθεν, καὶτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, θέλουν ἐξέλθει πάλιν ὑποκάτω εἰς τὸ ζόφος. Ἰλ. Φ, 56. ἠέρι κρύπτη ὑπὸ σπείους· πὸ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Ἰλ. Δ, 276. ἡ βρύτις ἐκρέει ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ὀδ. Ι, 141. ὥστε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξεφάανθεν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπαν τρομερὰ ὑποκάτω εἰς τὰ βλέφαρα, Ἰλ. Π, 17. ὑπὸ χθονὸς ἦκε φωνέειν, ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ἐβγῆλεν εἰς τὸ φῶς, Ἡσιόδ. Θεογ. 669. ἔξαιρ. ἐκ τῆς βίας τινός, εἰς τὰ ῥήματα, ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύεσθαι, ἐρύειν, Ἰλ. Ι, 248. Ν, 198. Ρ, 224. 235. 645. Τ, 73. Φ, 553. ἐκ τινος κινδύνου, Ἰλ. Ψ, 86. παρβλ. Ἑρμόν. Εὐρ. Ἑκαβ. 53. λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, λύειν ἵππους ὑποκάτω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Θ, 543. Ω, 576. Ὀδ. Δ, 39. ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ἐλύθην ὑποκάτω εἰς τὸν ἀρνειόν, Ὀδ. Ι, 463. παρβλ. Δ, σημασ. 3. ὑπ' ἐκ. β) ἔξαιρ. συχνάκις εἰς τὰ παθητ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνεργητ. ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει παθητικὴτις ἔννοια· οἷον, ἐνήτκειν ὑπό τινος, πίπτειν ὑπό τινος, ὀλέσαι θυμὸν ὑπό τινος, πάσχειν ὑπό τινος, κ. τ. τ. ὅπου τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, θεωρεῖται ὡς ἐνεργοῦν, καὶ ἡ πρᾶξις, ὡς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐνέργειαν αὐτοῦ εὑρισκομένην, τὸ δὲ ὑποκείμενον τῆς πράξεως παριστάνεται εἰς ἐξαρτωμένην τινὰ κατάστασιν, ὑπὸ τὰς χεῖράς τινος, ὑπὸ τινα ἔξωθεν ἐνεργοῦσαν δύναμιν· οἷον, πεύτ' ἀν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτοντ, Ἰλ. Α, 242. Γ, 61. 436. Δ, 479. Ε, 92. Ζ, 73. 134. Λ, 391. Ν, 676. Ρ, 428. 616. καὶ ἀλλαχοῦ. ἦ Τρῶες, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ βασιλέων τινός· ἠρέτῶτι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Τ, 114. ὑφ' ἑαυτοῦ, ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δι' ἰδίας παρακινήσεως Λατ. sua sponte, ὡσαύτως ὑφ' ὑμῶν, Θουκυδ. 4, 64. ἀκούειν ὑπό τινος, δηλ. πράγματα, ἀποβλέποντα εἰς αὐτόν, Σοφοκλ. Αἴ. 1320. Πέρτ. Εὐρ. Μηδ. 1011. γ) καθόλου δὲ εἰς παράστασιν πάσης συνεργείας, καὶ ἐπὶ συνεργοῦντος προσώπου, καὶ ἐπὶ ἐνεργούσης δυνάμεως, ὁρμῆς, ἢ εἰτροῆς, οἷον, ἠπέρχεσθαι ὑπό τινος, σπεύδω, ὑπό τινος διωκόμενος, Ἰλ. Ν, 334. φεύγειν ὑπό τινος, φεύγω, φοβούμενος ἀπό τινα· ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες, Ἰλ. Σ, 149. Φ, 22. ὡσαύτως, ἡφοβεῖτθαι ὑπό τινος· Ἰλ. Π, 303. μηλάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, δηλ. ὑπὸ φρικός, Ἰλ. Η, 64. Λ, 119. 424. Μ, 74. Ν, 140. 796. Τ, 363. Υ, 227. Φ, 494. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 320. Η, 263. Ι, 484. Μ, 406. ὑπὸ κήρυκος προηγόρευεν, διὰ μέσου ἑνὸς κήρυκος, δι' ἑνὸς κήρυκος, Ἡροδ. 9, 98. ὑπ' ἀνάγκης, ἐξ ἀνάγκης, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνάγκης, Ὀδ. Β, 110. Τ, 156. ἔξαιρ. δὲ συχνὰ εἶναι τοιαῦται ἐκφράσεις παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὑπὸ δίους, ὑπὸ χαρᾶς, ὑπὸ φόβου, ὑπὸ φθόνου, ὑπ' ὀργῆς, ὑπ' ἀγνοίας, ὑπὸ σπουδῆς, ὑπὸ ῥᾳθυμίας, κ. τ. τ. ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου, ὅθεν καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Λατ. prae, propter Ἡροδ. 1, 85. 131. 3, 129. 4, 7. 5, 10. 61. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 741. Τίθεται ὁμοῦ ἡ, ὑπό, καὶ εἰς πράξεις, αἵ τινες λαμβάνουν τότε παθητ. τύπον· οἷον, πράττειν τι ὑπ' ἀρετῆς ἀπὸ ἀνδρίαν, ὑπ' ἀνδρίας κινούμενος, ὁρμώμενος, Ἡροδ. 8, 1. ποιεῖ τι ὑπὸ δέους, κάμνω τι ἀπὸ φόβον· ἢ ὅταν κατ' ἐξοχὴν νοῆται ἡ πάσχουσα πρᾶξις τοῦ αἰτιατικοῦ· οἷον, κοὐ σέθεν δόλος ἔσχε ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶσιν, ἀντὶ, ἔσχε σὲ δόλῳ. δ) πολλάκις χρησιμεύει, ἢ ὑπό, εἰς παράστασιν μόνον συνεργουσῶν, ἢ συγχρόνως παρεπομένων περιστάσεων, ὥστε ἡ, ὑπό, ὅταν τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον οὐσιαστ. ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ μετοχήν, φαίνεται, ὅτι κάμνει περιγραφήν τινα τῆς γενικῆς ἀπολύτου· οἷον, πάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ὑπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἀχαιῶν, τοῦτέστιν. ἐνῷ ἐφώναζαν οἱ Ἀχαιοί, Ἰλ. Β, 334. Π, 277. ὑπὸ Ζεφύροιο ἰοῦσα, ὑπαίθων ὑπὸ λαμπομενάων, Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 290. πολλάκις ἐπὶ πάσης πράξεως, ἥτις γίνεται ὑπὸ μουσικῆς, ἢ ἄλλως ῥυθμικῆς τινος συνοδίας· οἷον, νὺπό συρίγγων αὐδὴν ἰέναι, φάλλειν ὑπό συμφωνίας τῶν συρίγγων· νὑπό φορμίγγων χορὸν ἀνάγειν, κάμνω χορὸν μὲ φορμίγγων συνοδίαν· νκωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 278. 280. 281. νὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν, φάλλω ὑπό τὴν συνοδίαν, συντροφίαν ἑνὸς αὐλητοῦ, Θεόγν. 545. 803. Ἀρχιλ. Λείψ. 106. νχωρεῖν ὑπ' αὐλητῶνν, Θουκυδ. 5, 70. νπίνειν ὑπό σάλπιγγος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1001. νὑπό συρίγγων στρατεύεσθαι, ἐκστρατεύω μὲ τὴν συνοδίαν τῶν συρίγγων, Wess. Ἡροδ. 1, 17. νὑπό μαστίγων ὀρύσσειν, ὑποκάτω εἰς τὰς μάστιγας, εἰς τὰ μαστιγώματα, τουτέστι σκάπτω, ἀναγκαζόμενος, βιαζόμενος μὲ μάστιγας. Ἡροδ. 7, 56. Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 25, νὑπ' εὐφήμου βοῆς θύεσθαι, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 630. καὶ, νὑπό φανοῦ πορεύεσθαι, μετὰ φανοῦ, μὲ φανάριον, Ξενοφ. Λακ. 5, 8. νὑπό λαμπάδωνν, μὲ λαμπάδας, Εὐρ. νὑπό πομπῆς ἐξάγειν τινά», μὲ πομπήν, Ἡροδ. 2, 45. νσυνθήκαι ὑφ' ὁρίωνν, μὲ θυσίας καὶ ὅρκους ἡνωμέναι συνθῆκαι, Διον. Ἁλικαρν. τοιουτοτρόπως συντάσσεται ἡ, ὑπό, μετὰ ῥοτ. 2) ὡς μετὰ ῥοτ. συναπτομένη, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ἀλλὰ συνήθως ἔχουσα πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὸν σημαινόμενον τόπον κινήσεως· ὑποκάτω ἐκεῖσε, εἰς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὰ ἐδῶ. Ἰλ. Β, 465. Γ, 372. Δ, 106. Η, 12. Θ, 14. Ν, 177. 671. Π, 339. 606. Ρ, 349. Φ. 318. Ψ, 875. Ὀδ. Ε. 348. Σ, 96. καὶ ἀλλαχοῦ· νὑπό γῆνν, ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν· νὑφ' ἁμάξηνν, ὑποκάτω, ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐζευγμένος εἰς αὐτήν, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, νὑπέρθεν ὑπόν, Ἰλ. Π, 347. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὡσαύτως ἡ, ὑπό, μετὰ γεν. κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην τόσον εὐχρηστος, ὥστε κατὰ τὸν Θωμ. Μάγ. σελ. 868, ἡ γενικ. ἐνομίζετο καὶ ὡς Ἀττικωτέρα, παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 196. 3) ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ αἰτιατ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον πορεύεται, ἢ κινεῖταί τι, ὅθεν ἐπὶ τῆς εἰς τινα τόπον κινήσεως, Ὀδ. Ι, 375. Λ, 52. Ἰλ. Α, 501. Δ, 106. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 27.

Β) Μετὰ ῥοτικῆς, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου, ὑποκάτω, πολλὰ συχνὰ παρ' Ὁμ. οἷον, νὑπό ποσσίν, Ἰλ. Β, 784. Γ, 13. Θ, 443. Ν, 19. καὶ ἀλλαχοῦ· νὑπό χερσίτινος ἁμῆναι, ἁλῶναι, κ. τ. τ.ν Ἰλ. Β, 374. 860. 874. Δ, 291. Σ, 11. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. Ἰλ. Γ, 352. Ζ, 159. νὑπό δουρὶ δαμῆναι, τυπῆναι, πεσεῖνν Ἰλ. Ε. 653. Λ, 433. 444. Π, 708. νὑπό πλατανίστῳ, φηγῷ, δρυΐ, Ἰλ. Β, 307, Ε, 693. Σ, 558. νὑπό Τμώλῳν, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Τμώλου, Ἰλ. Β, 866. Τ, 385 παρβλ. Ὀδ. Α, 186. νὑφ' ἅρμασινν ὑποκάτω εἰς τὴν ἅμαξαν, τουτέστιν, ἐζευγμένος εἰς αὐτήν, Ἰλ. Θ, 402. 416. Ὀδ. Γ, 478. νλύειν ὑφ' ἅρμασινν, Ἰλ. Σ, 244. 2) σημαίνει τὴν ἐνεργειαν, τὴν εἰτροήν, ἢ τὴν σχέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τι· νὑπό πομπῆν, Ἰλ. Ζ, 171. Ὀδ. Η, 193. ἡφέρετκαι ὑπό τινος, Ἰλ. Λ, 121. ὡσαύτως, ἠπτώσσειν, πίπτειν, φοβεῖσθαι, κλονεῖσθαι ὑπό τινος, κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμ συνήθ. μὲ ἀμεταβ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς παθητ. Ἰλ. Ε, 555. 699. Ο, 637. Ὀδ. Ν, 82. ἔτι δὲ καὶ, ἠτίκτεσθαι ὑπό τινος, ἐπὶ γυναικός, γεννᾶ. κυρίως διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐγκυτρωθεῖσα, Ἰλ. Β, 714. 728. 820. καὶ, ἠτίκτεσθαι ὑπό τινος, Ἰλ. Β, 742. παρβλ.

„ὑπευάομαι. β) ἐξαιρ. δὲ δηλοῖ τὴν σχέσιν τῆς ὑποταγῆς, ὅθεν „ὑπό τινα, ὑποκάτω εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τινός, Ὀδ. Γ, 304 „ὑπ' ἀνδράσι", ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνδρῶν, Ὀδ. Η, 68. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. „εἶναι ὑπό τινα, εἶναι ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος εἴς τινα· „οἱ ὑπό τινι", οἱ παραδεδομένοι εἰς τινα, οἱ ὑπήκοοί του· „γίγνεσθαι ὑπό τινι", „ἔρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν· ὡσαύτως ἤδη παρ' Ἡροδ. 7, 11. „ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τουτέστιν, ἴδιός του κύριος, κατ' ἴδιον αὐθαίρετον· „ποιεῖν τι ὑπό τινι", φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· „ποιεῖσθαί τι ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποτάσσω, φέρω τι εἰς τὴν δύναμίν μου, ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. 7, 157. „ἔχειν ὑφ' ἑαυ ῷ", ἔχω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, τὴν ἐξουσίαν μου, προστάζω. γ) σημαίνει τὴν ἐνέργειαν παρεπομένων ἄλλων περιστάσεων· „ὑπ' αὐλητῆρι προσὶ ἔκιον", ἐπορεύοντο ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ αὐλητοῦ, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 283. 299. „ὑπ' αὐλῷ" μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ αὐλοῦ, „ὑπὸ κήρυκι", διὰ τῆς κλήσεως τοῦ κήρυκος· „ὑπὸ φωτὶ, ἑσπέρᾳ, λαμπάδι", κ. τ. τ. μὲ φῶς, κ. τ. τ. Ἐμπ. Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ. 6, 5. ὡς καὶ μετὰ γενικ. ἴδε Α, σημτ. 1, δ) καθόλου δὲ ἡ, ὑπό, μετὰ δοτικ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, καθὼς καὶ μετὰ γεν. χωρὶς ὅμως καὶ διὰ τοῦτο νὰ μεταβαίνῃ ὅλαι αἱ μετὰ γεν. σημασίαι εἰς τὴν μετὰ δοτικ. σύνταξιν. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν μεταχειρίζονται ἁπλῶς καὶ ὡς περιγραφὴν τῆς δοτ. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 69.

Γ) Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον περιπατεῖ, ἢ κινεῖται τι, ὅθεν τὴν εἰς τόπον κίνησιν· πολλάκις παρ' Ὅμ. οἷον, „ὑπό τε σπέος ἦλασε μῆλα", ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ἰλ. Δ, 279. Ε, 67. 731. Σ, 145. Ψ, 51. 294. Ὀδ. Γ, 383. Δ, 445. Λ, 57. 253. κίεσαι ὑπὸ γαῖαν", ὑπάγω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τουτέστιν, ἀποθνήσκω, Ἰλ. Σ, 333. παρβλ. Ὀδ. Τ, 81. Ἡ γενικωτέρα σημασία, πρὸς, εἰς, κατὰ διευθυνσιν μέρους, δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα τῶν παλαιοτέρων συγγρ. καθότι ἐκφράσεις, ὁποίαι „ὑπὸ Τροίην", Ὀδ. Δ, 146 Ξ, 469. „ὑπὸ Ἴλιον", Ἰλ. Β, 216. Ψ, 297. „ὑπὸ πτόλιν", Ἰλ. Λ, 181. Σ, 281. „ὑπὸ τείχεσι", Ἰλ. Δ, 407. Μ, 264. Χ, 144. πρέπει νὰ ἐκληφθῶσι κυρίως ἐπὶ ὑψηλὰ κειμένων πόλεων, ὑποκάτω εἰς τὰς ὁποίας ἔρα ἔρχεται ἐκεῖνος, ὃς τις πλησιάζει εἰς αὐτάς· τὸ αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως „ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν" Ἡροδ. 6, 72. 104. ἐπειδὴ πρέπει νὰ νοήσωμεν τοὺς δικαστὰς καθημένους εἰς ὑψηλόν τινα τόπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς κατωτέρω βαθμίδας ἐπαρουσιάζοντο οἱ ἐγκαλοῦντες καὶ ἐγκαλούμενοι, καὶ τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῶσιν ὅλα τὰ χωρία παρὰ Valck. Ἡρ. 9, 93. „ὑπὸ τὸν δῆμον", Ἡροδ. 6, 136. „ὑπὸ τοὺς ἐφόρους", Ἡροδ. 6, 82. παρβλ. ὑπάγω, σημτ. 1, β. 2) ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ δοτ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ὅθεν ἐπὶ στάσεως. „Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ", Ἰλ. Β, 603. 824. Ν, 852. Τ, 259. Ὀδ. Β. 181. Ο, 349. Χ, 362. Ω, 234. „ὑπὸ ἠῶ τ' ἠελίόν τε, προοιμιακ. ἀντὶ, πανταχοῦ, Ἰλ. Ε, 267. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 24. 271. „ὑπὸ τὴν ἄρκτον", Ἡροδ. 5, 11. Μεταξὺ τῆς σημασίας ταύτης καὶ τῆς προηγουμένης κεῖνται εἰς τὸ μέσον, καὶ μεταβαίνουσιν ἐκ ταύτης εἰς ἐκείνην, χωρὶς ὁποῖα εἶναι, ἐν Ἰλ. Γ, 371. Φ, 26. Χ, 307. Ὀδ. Τ, 270. β) ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὑποκάτω, συνδέεται πολλάκις καὶ ἡ τῆς σκέπης, προφυλακῆς, ἀμύνης ἔννοια, ἐνυπάρχει ἄρα εἰς τὴν, ὑπό, καὶ ἡ σημασία τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς, ὀπίσω τινός· „ὑπὸ τὴν θύρην" Ἡροδ. 1, 12. „ὑπὸ τὸν στρατὸν καταφυγεῖν", καταφεύγω ὀπίσω εἰς τὸ στράτευμα, τουτέστιν, εἰς τὴν σκέπην καὶ ὑπεράσπισίν του, Ἡροδ. 9, 98. 3) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα πλησιασμὸν εἴς τινα ἀοριστον καιρόν· περὶ, ὡς τὸ Λατ. sub. „ὑπὸ νύκτα", περὶ τὴν νύκτα, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, Ἰλ. Χ, 102. „ὑπὸ τὴν νύκτα", Ἡροδτ. 6, 29, 51. 58. „ὑπὸ τὴν ἠῶ", πρὸς τὴν ἀνατολὴν, εἰς τὸν καιρὸν, ὅταν χαράζῃ ἡ ἡμέρα, „ὑπὸ ταῦτα", εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, Ἡροδ. 2, 142. „ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους", κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν, Θουκυδ. 2, 27. „ὑπὸ τὴν εἰρήνην", κατὰ τὸν καιρὸν, ὅταν ἔγινεν ἡ εἰρήνη, Ἰσοκρ. Παγηγυρ. 47. καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐν ᾧ ἐν Ἰλ. Π, 202. καὶ μετὰ μετοχ. „ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαέντα", Ἡροδ. 1, 51. 4) ὡς μετὰ γεν. καὶ δοτ. σημαίνουσα ὑποταγήν, ὑποκλισιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συνεργείας παρεπομένων περιστάσεων, πλὴν πολλὰ σπανίως. 5) ὑπό τινι, ὡς ἐπίρρ. τρόπον τινά, ὀλίγον τι, σχεδόν, Πλάτ. Γοργ. σελ. 493. C. Φαίδρ. σελ. 242. D.

Η, ὑπό, δύναται μέν νὰ τεθῇ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μετὰ τὸ οὐσιαστικόν της, πάσχει ὅμως τότε τὴν ἀναστροφὴν, ὑπο. Πολλάκις χωρίζεται ἡ πρόθ. διὰ πολλῶν παρεμβεβλημένων λέξεων μακρὰν ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν της· εἶον, ἐν Ἰλ. Β, 465. Σ, 390. Τ, 363. Ὀδ. Α, 131. Ε, 320. καὶ ἀλλαχοῦ.

Δ) „Ὑπόν, χωρὶς πτῶσιν ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ ζώων ἄξαιρ. κειμένων ὑποκάτω εἰς τὰς μητέρας των, τουτέστιν, εἰς τὰ βυζία των, Ὀδ. Δ, 636. Φ, 23. β) ὄπισθ, Ἡροδ. 7, 61. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως, Ἰλ. Ψ, 153. Ω, 507. 3) ὑπ' ἐκ, ἡ, καθὼς ἀπαιτεῖται καὶ γραφόμενον „ὑπέκ, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ χωρὶς πτῶσ. ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω ἔξωθεν, Ὅμ. ὡσαύτως τίθεται νῦποκ μὲ τὴν ἀναστροφὴν ἐπιτατικῶς μετὰ τὴν, πρός, μετὰ γεν. Ἑρμαι. Σοφοκλ. Τραχ. 1150. – Πολλὰ συχνὸς εἶναι παρ' Ὅμ. ὁ διὰ τῆς τμήσεως χωρισμὸς τῆς προθέσεως ταύτης ἐκ τοῦ ῥήματός της, ὁπότε κεῖται καθόλου κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἐνίοτε καὶ ὀπισθεν τῆς λέξεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τέμνεται, πάντοτε δὲ μὲ τὴν ἀναστροφήν· οἷον, ἐν Ὀδ. Ι, 17.

Ε) Εἰς τὴν σύνθεσιν δὲ σημαίνει 1) ὑποκάτω, καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἀποχωρ.τμοῦ. β) μῖξιν ὕλης τινὸς μὲ ἄλλην, μεταξύ. γ) συνέργειαν, ἐπιῤῥοήν, ὑποταγήν, ἢ ὑπόκλισιν. 2) τὸ ὀλίγον, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κεκρυμμένον, ἀνεπαίσθητον· καθόλου ὡς τὸ Λατ. sub.

(Ἐκ τῆς, ὑπό, ἐσχηματίσθη τὸ Λατ. sub. καθὼς ἐκ τῆς ἀντιθέτου, ὑπέρ, τὸ super. Τὸ, υ, εἶναι πάντοτε βραχύ.)

*Ὑποακταίνομαι, ἴδε Ὑπερικταίνομαι.

Ὑποάμουσος, ὁ, ἡ. (ἄμουσος) Ὀλίγον τι ἄμουσος, τῶν τεχνῶν τῶν Μουσῶν ξένος, ὀλίγον τι χωριάτης, χονδρός. Πλάτ. Πολιτ. 8, 4.

Ὑπόβαθμος, ὁ. = ὑποβάθρα. Ἡσύχ.

Ὑποβάθρα, ἡ· καὶ, Ὑπόβαθρον, τὸ. (βάθρον, βάθρα) Πᾶν ὅ,τι βάλλει τις ὑποκάτω τινὸς ὡς στήριγμα, ὑποστήριγμα, στύλος, κρηπὶς, ὑπόβασις, βάσις, θεμέλιος, θέμεθλον, β) πούς. γ) ἐφέδρα, (Banc, μπάνκος) παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. 2, 1, 30. „Ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζειν· σημαίνει τὰ ὑποκάτω τῶν κλινῶν ὡς βάσις κείμενα ἀχυροστρώματα καὶ τὰ τοιαῦτα· παρ' Ἀππιαν. σημαίνει τὸ, ὑποπόδιον.

Ὑποβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν βαίνω, ἔνδον, ἢ ὑποκάτω ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, ὑποδύω, εἰσδύω, ὑποκάτω ἵσταμαι· καὶ ἐντεῦθεν β) στέκομαι ὑποκάτω ὡς βάσις, χρησιμεύω εἰς θεμέλιον, ὑποστήριγμα. 2) κάτω, ὑποκάτω, πρὸς τὰ κάτω μικρότερα ὑπάγω, ἢ καταβαίνω, κάτω πρὸς τὸ τέλος πηγαίνω. 3) τροπικ. καταβαίνω, καταβιβάζομαι, λήγω· „τινὸς, ὅθεν „τεττεράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης (πυραμίδος) τωὐτὸ μέγαθος, τουτέστι, κτίσας αὐτὴν κατὰ τεττεράκοντα πόδας χαμηλότερα παρὰ τὴν ἄλλην, Ἡρόδ. 2, 127. β) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ „καθάπερ ὑποβέβηκεν ἑκάστῳ τὸ τίμημα", Πλάτ. Νομ. 6, σελ. 773. D. γ) εἶμαι ταπεινός, χαμηλός, κατώτερος, στέκομαι ὀπίσω, ἢ κατόπιν, ἐπέχω τὸν δεύτερον τόπον. δ) ἡμικρὸν ὑποβαίνω, ὀλίγον τι παρακάτω εἰς τὸ κείμενον.

Ὑποβάκχευσις, ὁ. Ὀνομασία παιδός τινος εἰς τὴν μετρικὴν ἐκ βραχέος καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν (υ – –) συνισταμένος, ὃς τις ἄλλως καὶ, βακχεῖος, καὶ, παλιμβάκχειος, λέγεται. Διονύσ. Ἁλικ.

Ὑποβάκχος, ὁ, ἡ. (Βάκχος) Ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ συνέργειαν τοῦ Βάκχου ὤν, ὅθεν, ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιώδης, ἐμπνευσμένος. 2) ὀλίγον τι Βακχικός. Φιλόστρατ. Σοφ. 1, 19.

Ὑποβάλλω, μέλ. βαλῶ, (βάλλω ἀνώμ.) Ὑποκάτω ῥίπτω, βάλλω· „ὑπένερθε δὲ λὶς" (λίτα) ὑπέβαλλεν· τουτέστιν, ὑπετίθει. Ὀδ. Κ, 353. „τί τινος", Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ, βάλλω ἔν πρᾶμα νόθον ὡς γνήσιον ὑποκάτω τινός· οἷον, τέκνον· ἴδε ὑποβολιμαῖος. Ξενοφ. Κυν. 7, 3. „Τὸ τῇ τεκούσῃ ἐὰν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα" καθόλου ἐμαυτόν, βάλλω ἐμαυτὸν ὑποκάτω· „πορφυρίδαις, καλύπτομαι, σκεπάζομαι μὲ πορφυρίδας, μὲ πορφυρᾶ σκεπάσματα· ἀφίνω νὰ βάλλωσιν ἐν πρᾶγμα νόθον ὡς γνήσιον· οἷον, τέκνον. Ἡροδ. 5, 41. καὶ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, αἱ γυναῖκες, αἵτινες δεικνύουσι τὰ νόθα τέκνα ὡς ἰδικάτων. Βασίλ. τροπικ. ὑποτάττω, φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, καθόλου δέ, οἰκειοποιοῦμαι· „ὑποβάλλομαι τὰ ἀλλότρια", εἰσποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω τὸ ξένον πρᾶγμα ἰδικόν μου. Στράβ. οὕτω καὶ „ὑποβάλλομαι τὴν δόξαν, εἰς ἐμαυτὸν ἀποδίδω τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἄλλος ἐκ τῶν κατορθωμάτων του. Πλευτραρχ. 2) ἑρμηνεύω, παραδίδω, παρέχω, εἰς χεῖρας δίδω, ἐγχειρίζω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω εἰς νοῦν, παραινῶ, νουθετῶ, ὑπαγορεύω, ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 24. „Παράδειγμα ἔσεσθε, καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. 3) ῥίπτω εἰς τὸ μεταξὺ ἕνα λόγον, ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, ἀντιβάλλω, ἐξαιρ. διακόπτω τὸν λόγον, ἀντικόπτω τὴν λέγειν, αἰτιόπτω τὴν ὁμιλίαν, ὑποκρούω καὶ ἐμποδίζω τὸν λέγοντα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. „Ὑποβάλλειν λέγονται οἱ ἀκροαταί, τὸ τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλον ἄλλως ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἱονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους· καὶ, ὑποβάλλειν τὸν λόγον, τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα, τὸν ἑαυτοῦ λόγον παρεμβάλλειν. Ἰλ. Τ, 80. „Ἑπτάτος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔειπεν ὑβρίλλειν. (ἐπικ.) περικόπτειν τὸν λόγον, καὶ ἐντεῦθεν Ἰλ. Α, 292. „Ὑποβλήδην ἀμείβεσθαι· ὑποβλητικῶς, ἀντιβλητικῶς, ὅ ἐστιν, ἀνταποκριτικῶς, μὲ ἀνταπόκρισιν. παρβλ. ὑποβλήδην. 4) βάλλω, ἢ ῥίπτω ἔμπροσθεν, προβάλλω· „τοῖς θηρίοις ὑποβάλλειν", ῥίπτειν τινὰ εἰς τὰ θηρία. 5) βάλλω ὑποκάτω εἰς ἐχθραν· παίζας τοῖς τράγοισιν, ὡς τὸ Λατ. submittere feminas maribus. Λογγ. 3. 21. 6) ὑποβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπούλως βλέπω.

Ὑποβαρβαρίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (βαρβαρίζω) Ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι, ὀλίγον τι ὡς ξένος, ὀλίγον τι βαρβαρίζω, βαρβαρικῶς ὁμιλῶ.

Ὑποβάρβαρος, ὁ, ἡ. (βάρβαρος.) Ὀλίγον τι βαρβαρικός, ξένος, ἐτσαλμένος, ὄχι ὀρθῶς ὁμιλῶν.

Ὑπόβασις, εως, ἡ (ὑποβαίνω) Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω βάσις, τὸ ὑπάγειν εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ὑποστροφή, τὸ ὀπισθοβατεῖν, ἐλαττωσις, ὀλιγόττευσις, χειροτέρευμα. 2) βάσις, κρηπίς, πούς. «Ἡ τῶν ἀγαλμάτων ὑπόβασις· ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵσταται τὸ ἄγαλμα. 3) χαμήλωσις, ὑποκατάβασις τοῦ σώματος εἰς τὸ γόνυ, ἡ καμπυλωμένη θέσις, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Λατ. subsessio, Ξενοφ. Ἱππ. 1, 14. «Ἰσχυροτέραν ἕξει τὴν ὑπόβασιν· παρβλ. «Ὑποβιβάζομαι 4) παρ' Ἡσυχίῳ λέγεται ἔτι «ὑπόβασις» καὶ ὁ ἐνδότατος χιτών, ἢ τὸ περίζωμα.

* Ὑποβάσκανος, ὁ, ἡ, (βάσκανος) Ὀλίγον τι βάσκανος, φθονερός, Μενάνδ. 5, 45.

Ὑπόβατμος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπόβαθμος, ὑποβάθρα, καὶ ὑπόβαθρον Παυσαν. 10. 126.

Ὑποβαστάζω, (βαστάζω) Ὑποκάτω ὠν βαστάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάτης, ου, ὁ. = ὑπόβαθρον. Ἡσύχ.

Ὑποβύλλω, (βύλλω) Ἑρμ. κρυφίως βύλλω, κουφοπορίζω, κουφοκλέπτω, ἢ κρυφοκλέπτω. Λουκιαν. «ὑπεβύλλετον ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦνε.

Ὑποβύσιος, ὁ, ἡ. (βύσσος) = Ὑποβύσσιος. Ἀναλεκτ. 2, σελ. 151.

* Ὑποβήτω, ἠτῶ. Ἀττ. Μέλ. ξω. (βήτω) Μικρόν τι βήχω, ὀλίγον βῆχα ἔχω.

Ὑποβιάζω, Μ. άσω (βιάζω) Μετὰ δυνάμεως καταβιβάζω, ἐπὶ τὰ κάτω διώκω. ἀμφίβ. παρὰ Σουϊδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὑποβιβίζοντες. Προκόπ. 6, 2. καὶ, 4. ἔνθα τινὲς ἀντὶ τοῦ, ὑποβιαζόμενοι, ὀρθότερον «ὑποβιβαζόμενοι» ἀναγινώσκουσιν.

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Σύρω, τραβῶ, ἕλκω πρὸς τὰ κάτω, κάμνω νὰ καταβιβασθῇ τι, καταβιβάζω, ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω. «Τὰ χολώδη ὑποβιβάζειν, ἐκβάλλειν ὑποκάτω τὴν χολήν, κινεῖν τὴν κοιλίαν. Διοσκορ. 3, 35. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «ὑποβιβάζω, ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω, καὶ, ὑποβιβασθέν, ὑποβεβρυχμένον, ὑποπεπτωκός. Μέτ. «Ὑποβιβάζομαι» καταβάλλω ἐμαυτόν παρακάτω, χαμηλόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Ὁ Πολυδεύκης 1, 215. ἔχει. «Διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἔστι δὲ τὸ διττὸν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζοντα καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα». Ξενοφ. Ἱππ. 6, 16. «Τὸ ἐπίστασθαι ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι». ὅθεν

* Ὑποβιβασμός, ὁ, Κίνησις, κάθηρτις τῆς καιλίας. Ξενοφ. Ἐνύδ. τρ. 9. 31.

Ὑποβιβρώσκω, μέλ. βρώσομαι, (βιβρώσκω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι βιβρώσκω.

Ὑποβιωτιάω, ῶ (βιωτιάω). Ὀλίγον τι ἀτέλειαν, ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν διεγείρω, Meineke Μενανδ. σελ. 161, Ἀθήν. 12. σελ. 517. «Βρώματα ὑποβιωτιῶνται, τὰ διεγείροντα τὰ κάτω τῆς σαρκός.

Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ (βλαισός). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός.

Ὑποβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον βλαστάνω.

Ὑπόβλεμμα, τό, (ὑποβλέπω). Τὸ κρύφιον, κεκρυμμένον, βλέμμα τῶν ἐρωμένων· τὸ λοξόν, στραβὸν κύτταγμα τοῦ ὠργισμένου, ἢ φθονεροῦ.

Ὑποβλεπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ κρυφίως, λοξά, στραβὰ βλέπων, ὁ μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ ὑποβλέπων· ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρος «ὑπόδρα» καὶ Ἀριστοφάν. «ταυρηδόν» εἶπαν· ἐκ τοῦ

Ὑποβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, κρυφίως βλέπω, μὲ ἡμιτακυσγμένα ὄμματα βλέπω, ὡς ὁ Ἱπποκράτης περὶ τῶν ἀρρώστων λέγει, οἵτινες κοιμῶνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. «Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὕπνοις· ἆρα, ἔχω τὰ ὄμματα μισοκλειστμένα ἢ μισανοιγμένα. Αὕτη λοιπὸν ἡ διεύθυνσις τῶν βλεφαρίδων καὶ τῶν ὀμμάτων θεωρεῖται καὶ ὅταν ἐντρέπηταί τις, ἢ φοβῆται, ἢ ἀρᾷ, ἢ ὀργίζεται, καὶ ὅταν ὑποπτεύεταί τίς τινα, ὅ ἐστιν, ἔχῃ τὰ ὄμματα καταβιβασμένα καὶ μισοβλέπῃ· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐνεργητ. μετὰ αἰτιατ. σημαίνει τὸ, ὑπόδρα ἢ ταυρηδὸν βλέπειν, λοξῶς, στραβά, ἢ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ἢ μετὰ φθόνου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐρωτικῶς, καὶ καταφρονητικῶς· βλέπειν τινά· ὡς τὸ Λατ. suspicere. Πλάτ. Κρίτ. «ὑποβλέψουσί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων» Θέλουν σὲ στραβοκυτάξει· καὶ αὐτὴ ἡ βλέψις, ἤτις ἡ τοιαύτη διεύθυνσις τῶν ὀμμάτων λέγεται «ὑπόβλεψις, καὶ, ὑπόβλεμμα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑποβλεπόμενος, ὑποιοῶν, ἐχθραίνων. Δ'. Βασιλ. 18. 9. ὅθεν

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ. Τὸ ἐρωτικῶς, λοξῶς, μετ' ὀργῆς, μετὰ φθόνου, ὑποψίας, καταφρονήσεως, ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμοῦ ὑποβλέπειν, κυττάζειν.

Ὑποβλήδην, Ἐπίρ. (ὑποβάλλω) Κρυφίως, ῥίπτων ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὑποβάλλων τὸν λόγον, πρὶν σιωπήσῃ ὁ λέγων, διακόπτων τὸν λόγον, ἀνταποκριτικῶς, μὲ ἀνταπόκρισιν, ὑπολαμβάνων τὸν λόγον, ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ λόγου· «τὸν δ' ἂρ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς,» Ἰλ. Α, 292. Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 699. καὶ ἀλλαχοῦ, Δῖος παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 159. 2) ὑποβολιμαίως, νόθως. 3) μὲ βλέμμα πρὸς τὰ πλάγια, ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 415. ἂν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ ἐνταῦθα «ὑποβλέβδην», γραφὴ βάρβαρα, ἥτις δὲν ἀπαντᾶται ἀλλαχοῦ.

* Ὑποβληδόν, ἐπίρρ. = ὑποβλήδην.

Ὑπόβλημα, τό, (ὑποβάλλω) Ὑποκάτω βληθέν, τὸ ὑποβλημένιον, ὑποβολιμαῖον.

Ὑποβλητέος, ἑα, έον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποβάλλω· Πρέπει νὰ ὑποβληθῇ. Ξενοφ. Οἰκ. 19, 9. «ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῆ.»

Ὑποβλητικῶς, Ἐπίρ. = ὑποβληδήν. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ, ὑποβάλλω.

Ὑπόβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑποβλήτως. (ὑποβάλλω) Ὑποβεβλημένος, ὑποκάτω βαλμένος, ὑποβολιμαῖος, νόθος, ὑποτεθειμένος, «ὑπόβλητα βρέφη.» Σουϊδ. «ὑποβλήτους ἂν εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἀντιτρυς.» 2) Μεταφορ. ὄχι ἀληθής, ἀλλὰ πεπλασμένος, προσποίητος, ὑποκεκριμένος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 794. «Τὸ σὸν δ' ἀφίκται δοὺρ ὑπόβλητον στόμα» τὸ κατὰ προσποίησιν καὶ καθ' ὑπόκρισιν· ὁ αὐτ. «Οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἶαν, ἔλαβες, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός» γνήσια δηλαδὴ τῆς διανοίας σου, ἔχει ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα εἰς τὸν ἑαυτόν του. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ὑποβλίττω, (βλίττω). Κρυφίως, νήθεμα, καὶ ἀναπαισθήτως θηλάζω, βυζάνω, ἐπὶ πόνων, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλών. 6, 36. ἔνθα ἄλλοι «Ἀπεβλίττω,» νὰ ἀναγινώσκεται θέλουσι.

* Ὑποβλύζω, (βλύζω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλύζω, ἀναβλύζω, πηγάζω.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ (ὑποβάλλω). Ὁ ὑποβάλλων, βάλλων ὑποκάτω, ἑρμηνεύς, διερμηνευτής, ὁ ὑπομιμνήσκων, παραινῶν, ὑπαγορεύων, ὁ ἐμβάλλων εἰς νοῦν, ἢ εἰς ἐνθύμησίν τινός τι, εἰσὶ δὲ εἰς τὰ θέατρα ὑπαγορευτὴς τοῦ δράματος. (Einblaser, Einhelfer, Γερμαν. Souffleur, Γαλ.) Πλούταρχ. πολιτ. παραγγ. «Μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτάς, πόσοι μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προτιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας, καὶ μὴ παραβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς» καὶ Φίλων· «Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐντυγχάνοντος» Meinelke comm. misc pag. 42.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ (ὑποβάλλω). Ἐπὶ πράξεως, τὸ ὑποβάλλειν, τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ὑποκάτω, τὸ θέτειν ὑποκάτω, τὸ ἐμβάζειν ὑποκάτω ἢ μέσα, τὸ φέρειν μέσα εἰς τινα τόπον, ἢ θέσιν, ὅθεν· «Ὑπερβολὴ ἐνδρεωνόντων,» ἢ τοῦ στρατεύματος στάσις, ἢ τὸ κρύψιμον αὐτοῦ εἰς τινα βαθὺν τόπον, ὡς εἰς ἐνέδραν, καὶ ἐντεῦθεν ὁ κεκρυμμένος τόπος, ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτεταί τις, ἡ ἐνέδρα. Πολύβ. β') τὸ βάλλειν νόθον τι εἰς τόπον γνησίου, τὸ βάλλειν ψευδές τι εἰς τόπον ἀληθοῦς· οἷον «Ὑποβολὴ τέκνων» τὸ νόθα βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ἀδυνάτοις, καὶ ἐντεῦθεν, «Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα,» κατηγορῶ τινα διὰ τὴν νόθευσιν τοῦ γένους· τὸ παραποιεῖν, διαφθείρειν, νοθεύειν. γ') «Ὑποβολὴ κλειδῶν.» Πλούταρχ. ἡ τῶν κλειδῶν μίμησις· τὸ μιμεῖσθαι δηλαδὴ φευδῆ κλειδία εἰς τόπους ἀληθινούς. Παράδοσις, ἐγχείρησις, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ τοῦ ἐπιβολέως πρᾶξις, ὑπαγόρευσις, παραίνεσις, νουθεσία, συμβουλή. «Ἐξ ὑποβολῆς οὐδρες ἀγαθοὶ εἶναι.» Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 37. δι' ἀναμιμνήσεως καὶ ξένης παραινέσεως καὶ νουθεσίας· διότι ὁ Ξενοφῶν μικρὸν ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος μετεχειρίσθη τὸ, ὑπομιμνήσκω· δ') τὸ διακόπτειν τὸν λόγον τινός, καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τὸ ἀποκρίνεσθαι, παρὰ Διογέν. Λαερτ. 1, 57. «Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραφε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔλιξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον» σημαίνει τὸ, ἐξ ἀνταποκρίσεως, ὁ ἐστιν, ἀνταποκρίνεσθαι, λαμβάνειν τὸν λόγον καὶ ἄρχεσθαι, ὅθεν ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· καθὼς π.χ. κάμνουσι καὶ τὴν σήμερον οἱ ἡμέτεροι ῥαψῳδοὶ καὶ τραγουδισταί, οἵτινες ἀνταποκρινόμενοι καὶ ἐπαναλαμβάνοντες τὸν αὐτὸν στίχον, τὸν ὁποῖον ἐτραγούδησεν ὁ ἄλλος, λαμβάνουσιν ἀπὸ τοῦ στίχου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μαζὴ μὲ τὸν ἦχον, ὡς ἠχώ, καὶ εὐθὺς ἀρχίζουσι τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ· ὡς τὸ «Ἐξ ὑπολήψεως,» Οὐόλφ. Προλεγόμ. σελ. CXI.I. 2) ἐπὶ πράγματος, θεμέλιον· τροπικ. βάσις, ὑποκείμενον, θέμα, ἡ ὕλη τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖον ἄλλους καὶ, ὑπόθεσις, λέγεται· ἔτι δὲ καὶ, φυσικὴ κατάστασις, διάθεσις ἐπιτηδειότης· «Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν,» Μουσών· παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθικ.

Ὑποβολιμαῖος, αἶα, αῖον (ὑποβολή, σημτ. 1, β'.) Ὑποβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλέ τις, ὄχι γνήσιος, ἀλλὰ νόθος ἐξαιρ. ἐπὶ τέκνων καὶ «Τὰ ὑποβολιμαῖα,» ἐξυπακουομένου τοῦ, τέκνα, Ἡρόδ. 1, 137. καθόλου δὲ, ὁ τὸν τόπον ἢ τὸ ὄνομα ἐπέχων τινὸς ὑποκεκρυμμένος καὶ ψευδῶς πως. Λουκιαν. «Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτίσθην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός.» Μεταφορικ. «Ὑποβολιμαῖος λόγος» ὁ μὴ γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Πλούταρχ. «Τὴν εὐνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παράγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισοῦσαι.»

Ὑπόβολος, ὁ, ἡ (ὑποβάλλω). Ὁ πρὸς ἀνεῖον ὑποκείμενος, ὁ εἰς ἐνέχυρον βαλμένος. Πολυδ. 3, 85. «Ὑπόχρεων καὶ ὑπόβολον· ὁ Κύστιος ἔχει· «Ὑπόβολον, τὸ ὑποβεβλημένον, ἤγουν ὑποκείμενον ἀνεῖον, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυραζόμενον· ἐπιφερομένου καὶ μαρτυρίαν ἐκ Φερεκύδου. «Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβο-

λον.« Κατὰ τὸν Δάμμιον, συντίθεται ἡ λέξις ἐκ τῆς, ὑπό, καὶ τοῦ, ὀβολός.

Ὑποβόρβορος, καί,

* Ὑποβορβόριος, ὁ, ἡ (βόρβορος) Ὁ βόρβορον ὑποκάτω αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὸν πάτον ἔχων, ὁ πάτον λασπώδη ἔχων, καὶ ὁ ὑποκάτω ὑγροῦ τινος βόρβορος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑποβορβόριον, τρύξ.«

Ὑποβορβορύζω (βορβορύζω). Ὀλίγον τι, καὶ ῥῆμα βορβορύζω, κνύζω. Ἱπποκράτ.

Ὑποβουλεύω, πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπιβουλεύω.

Ὑποβούλημα, τό. Σχολ. Ἀπολλ. 3, 1376. ἀμφ. σημαιν. καὶ ἀνάγνωστ.

Ὑπόβραγχος, (βράγχος). Ὀλίγον τι βραγχαλέος, ὀλίγον βραγχώδης, βραγχιασμένος. Ἱπποκράτ.

* Ὑποβραχεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ, ὑποβράζω, ἤ, ὑποβράσσω, Πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω βράχω, ἤχω, κάμνω κρότον. Κοϊντ. Σμυρν.

* Ὑπόβραχυς, ὁ, ἡ (βραχύς). Ὀλίγον τι βραχύς, κοιτος. Ἐπίῤῥ. ὑπόβραχυ, διέλου κατὰ βραχύ, κατ' ὀλίγον.

Ὑποβράμω, (βρέμω). Ὑποκάτω θορυβῶ, κροτῶ, ὑπηχῶ, μετὰ γεν. Αἰσχύλ. Προμ. 432. μόνον ποιητ.

Ὑποβρέχω (βρέχω) Ὀλίγον τι βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι βρέχομαι· συνήθ. τροπικ. μεθύω, ὅθεν »Ὑποβεβρεγμένος.« ὀλίγον τι μεθυσμένος.

* Ὑποβρομέω, (βρομέω) = ὑποβρέμω.

Ὑπόβρυχα, ἰδε, ὑπόβρυχος.

Ὑποβρυχάομαι, ῶμαι, παθητ. ἀποθ. (βρυχάομαι) Ὀλίγον τι βρυχῶμαι, ὠρύομαι

Ὑποβρύχιος, ὁ, ἡ παρὰ ποιητ. πολλάκις καὶ τρικατάλκτ. (βρύχιος). Ὁ εἰς τὸ βάθος ἢ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς γῆς ὤν, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος καλυπτόμενος, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὕδατος βυθισθείς, ποντισθείς. Ἡροδ. 1. 280. καὶ πρώτου τρικατάλκτ. εἰς τὸν Ὅμ. Ὀμ. 33, 12. Ἀπολλ. Ἀργ. 2 1217. »Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.« Λουκιαν. Διψάδ. 3. Τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα »τὰ εἰς τὸν πάτον τοῦ ὕδατος ὄντα. »Τὰ πεάφη ὑποβρύχια γίγνεσθαι« ἀντὶ τοῦ, πίγνεσθαι, καταποντίζεσθαι. Πολύβ.

Ὑποβρύχιος, ία, ιον (βρύχω). Ὀλίγον τι βρυχώμενος, ὠρυόμενος, μουγκρίζων· ἀσφαλμ. ἀνάγν. Ὅμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 116.

Ὑπόβρυχος, ὁ, ἡ = ὑποβρύχιος, ὅθεν ἐξαιρ. »Ὑπόβρυχα,« ὡς ἐπίῤῥ. Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ βυθισμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κεκαλυμμένος, ἢ καλυπτόμενος »Ὑπόβρυχα ἔηκε,« Ὀδ. Ε, 319 »Ὑπόβρυχα γενέσθαι,« Ἡροδ. 7, 130. »Ὑπόβρυχα ναυτίλλονται,« Ἄρατ. Φαιν. 426. μ' ὅλον ὅτι ὁ Βουτμαν· θέλει μᾶλλον νὰ ἐξηγήσῃ τοιαῦτα χωρία ἐπιθετικῶς. Ὅλοι οἱ λοιποὶ τύποι φαίνονται, ὅτι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ, ὑποβρύχιος. Ὁ Ἐρωτιαν. ἔχει· »Ὑπόβρυχα, τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια· εἴρηται ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων.«

Ὑπόβρωμος, ὁ, ἡ (βρώμος). Ὀλίγον τι βρωμερός, δυσώδης. »Τῇ ὁσμῇ ὑπόβρωμος.«

Ὑποβύθιος, ὁ, ἡ (βυθός) = ὑπόβρυχιος.

Ὑπογαλδίος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ. καὶ

Ὑπόγαιος, ὁ, ἡ = ὑπόγειος. Ἡροδ. 4, 200.

* Ὑπογαμέω, (γαμέω, ἀνώμ.). Μετέπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα γαμῶ, νυμφεύομαι, λαμβάνω γυναῖκα. Αἰλιαν ζῳ. Ἱστορ. 7, 25.

Ὑπογαστρίζομαι, μέσ. ἀποθ. (γαστρίζω). Ὑποχορτάζομαι, καταπατῶμαι, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω. Αἰσωπ. Μυθ. 298. καὶ Πολυδ. 2, 168.

Ὑπογάστριον, τό. Τὸ κάτω τῆς γαστέρος μέρος τοῦ σώματος, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν, ὑπήτριον, ὑποκοίλιον. 2) Λέγεται ἔτι »Ὑπογάστριον καὶ ἔδεσμα, ἤτοι φαγητόν τι. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 195. ἐξαιρέτως, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ κήτους. Ἀθήν. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ,

* Ὑπογάστριος, (γαστήρ), Ὑποκάτω εἰς τὴν γαστέρα, κοιλίαν, εἰς τὴν κάτω κοιλίαν εὑρισκόμενος, εἰς ταύτην ἀνήκων· »Οἱ ὑπογάστριοι,« αἱ ἐπιθυμίαι καὶ τὰ πάθη, ἤτοι αἱ ἡδοναὶ τῆς κοιλίας, ἢ τοῦ σώματος. Φίλ. 1, σελ. 108. ὡσαύτως καὶ »Πάθη ὑπογάστρια,« Ἀνδρόν. περὶ παθ.

* Ὑπογείνομαι, μέτ. ἀποθ. (γείνομαι). Γεννῶμαι· ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἀόρ. ά. »Ὑπογείνατο« μεταβ. γεννῶ, Εὐφορ. λείψ. 61, σελ. 133. Meinek.

Ὑπόγειος, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν. Θεόφραστος παρ' Ἀθην. 2. »Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτα εἶσι καὶ ἐπίγεια.« Ἡ συνήθεια λέγει. »Ὑπόγειον οἴκημα·« τὸ ὑπόγηιον. »Κατώγειον τὸ ἐπὶ γῆς· καὶ »Ἀνώγειον« τὸ ὑπέργειον καὶ ὑπερῷον.

Ὑπόγεισος, ὁ, ἡ (γεῖσον). Ὁ γεῖσον, ὑδροῤῥοΐαν ἔχων. 2) Ὑπόγεισον, λέγεται καὶ φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀειζώου, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο φύεται εἰς τοὺς τόπους, ἔνθα ῥέουσι τὰ ἀπὸ τῶν στεγῶν ὕδατα.

* Ὑπογελάω, μέλ. άσομαι (γελάω). Πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο γελῶ. 2) ὀλίγον τι γελῶ, χαμογελῶ ἢ κρυφογελῶ.

Ὑπογέμω, (γέμω). Εἶμαι ἀκρετὰ πλήρης, γεμάτος Ἀθην. 294.

Ὑπογενειάζω, Μ. άτω. (γενειάζω). Πιάνω τινὸς τὸ γένειον, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτόν· τουτέστι, λιτανεύω ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος· μετὰ αἰτ. Αἰσχιν. Τήτ.

Ὑπογενειάσκω, (γένειον). Ἀρχίζω ν' ἀποκτῶ γένεια, ἀρχίζουν νὰ φυτρώνωσι τὰ γένειά μου. Ἡρωδιανὸς Φιλέτ. σελ. 443.

* Ὑπόγεως, ὁ, ἡ, = ὑπόγειος.

* Ὑπογηράσκω, καὶ

* Ὑπογηράω, μέλ. άσομαι, (γηράω, γηράσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γηράσκω.

* Ὑπογίγνομαι, μεταγενεστρ. ὑπογίνομαι, μέσ ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνώμ.) Προφαίνομαι, ἔρχομαι πρός τινα, ἀπαντῶ. 2) ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι, ὑπάρξιν λαμβάνω, Λατ. subnasci.

Ὑπογκόω, ῶ (ὄγκος). Ὀλίγον τι ὀγκόω, κάμνω ὀγκώδες Πολυδ. 4, 187.

* Ὑπογλαύκεσκε, ἡ, Ὑπόγλαυκ' ἔσκε, ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Μεσχ. 2, 86, αἰτ. ὑπογλαύσσεσκε.

Ὑπόγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὀλίγον τι γλαυκὸς, κυάνεος Ξενοφ. Κυν. 5, 23.

Ὑπογλαύσσω, (γλαύσσω). Ὑποκάτωθεν φωτίζω, λάμπω, βλέπω. Καλλίμ. Ἄρτ. 50. ὡς τό, ὑποβλέπω.

Ὑπόγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος, ἰξώδης, κολλώδης.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ (γλουτός). Τὸ ὑποκάτω τῶν γλουτῶν τοῦ ἰσχίου καὶ τῆς λεκάνης μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἀντίθετον τοῦ, περίνεον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 1, 14.

Ὑπογλυκαίνω (γλυκαίνω). Ὀλίγον τι γλυκαίνω· τροπικ. κολακεύω τινὰ μὲ γλυκεῖς λόγους. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 216.

Ὑπόγλυκυς, εος· ὁ, ἡ· Ὀλίγον τι γλυκύς.

Ὑπογλωσσιος, ἡ, Ὑπογλώττιος, ὁ, ν. Ἀττ. Ὁ ὑποκάτω τῆς γλώσσης ὤν. »Βατραχος ὑπογλάττιος·« λέγεται, ὅταν τὸ ὑποκάτω μέρος τῆς γλώσσης πρίσεται, οὕτω καὶ Λατ. rana. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 2, 15. »Ὑποκάτω τοῦ ὑπογλωττίου ἐν τῷ κοίλῳ« ὁ Πλίν. 9, 29. ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, sub lingua inanitate, εἶναι ἡ ῥίζα τῆς γλώσσης.

Ὑπόγλωσσις, καὶ, Ἀττ. Ὑπογλωττίς, ίδος, ἡ. Πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, τὸ τοῦ ὑπογλωσσίου πάθος, Ἱπποκράτ. καὶ τὸ ὑποκάτω τῆς γλώσσης μέρος, ἔνθα συνδέεται τοῦτο μετὰ τῆς σιαγόνος.

* Ὑπόγλωσσον, τό. Διοσκορ. 4, 132. Πλίν. 27, 11. μικρόν τις θάμνος, ὅμοιος μὲ ἀγρίαν καὶ λεπτὴν τὰ φύλλα μυρσίνην, ἔχων κόμην ἀκανθώδη, καὶ εἰς τὸ ἄκρον γλωσσίδα, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὑναφύονται καὶ τὰ ἄνθη, καὶ ὁ μίσχος. Ruscus hypoglossum, Λιν. ἡ δὲ, Ὀξυμυρσίνη, ὁ τοῦ Λιν. Ruscus aculeatus. καὶ »Δάφνη Ἀλεξανδρεία, Θεοφραστ. 3, 17. ὁ τοῦ Λιν. Ruscus hypophyllum. — Γράφεται καὶ »Ἱππογλωσσον« ἡμαρτημένως.

Ὑπόγλωσσος, ὁ, ἡ μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπογλώσσιος.

Ὑπογναμπτω, Μ. άμψω (γναμπτω). Πρὸς τὰ κάτω καμπτω, λυγίζω, ἢ κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως λυγίζω, Τίμ. Ὅμ, 7, 13. παρβλ. ὑποκάμπτω.

Ὑπογογγύζω, (γογγύζω). Κρυφίως γογγύζω, κρυφομουρμουρίζω· ὅθεν

Ὑπογογγυστής, οῦ, ὁ. Ὁ κρυφομουρμουριστής, κρυφίως γογγύζων. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπογονάτιος, ὁ, ἡ. (γόνυ). Ὁ ὑποκάτω τοῦ γόνατος ὤν, »τὸ ὑπογονάτιον« προσκεφάλαιον ὑποκάτω εἰς τὰ γόνατα, Χρυσόστ. Λειτουργ.

* Ὑπογουνίς, ίδος, ἡ, ἀμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπιγουνίς.

Ὑπόγραμμα, τό. (ὑπογράφω) Τὸ ὑπογεγραμμένον, ὑπογραφή, β) ἐπιγραφή, Λυκούργ. 30, 8. 2) ἡ τῶν ὀμμάτων γραφή, ἤτοι τὸ στίμμισμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ βάφειν τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο βαφή.

Ὑπογραμματεία, ἡ Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ὑπογραμματέως Πλούταρχ.

Ὑπογραμματεύς, έως, ὁ (γραμματεύς). Ὁ ὑπὸ τὸν γραμματέα ὤν, ὁ δεύτερος γραμματεύς, δεύτερος γραμματικός, Boeckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 201. f. ὅθεν

Ὑπογραμματεύω, Εἶμαι ὑπογραμματεύς, Ἀντιφῶν. »Ὑπογραμματεύω τινί.«

Ὑπογραμμός, ὁ (ὑπογράφω). Παράδειγμα, ὑποτύπωσις, ὑπόδειγμα, τύπος, μίμημα, ἐπιτηδείγμη. »Ὑπογραμμὸς παιδικῶν παραδείγματα, προτιθέμενα εἰς τὰ παιδία, διὰ νὰ μανθάνωσι τὰ γράφωσιν, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ γράμματα συμπεριελαμβάνοντο εἰς λέξεις· ἐκ τῶν τύπων τούτων μᾶς διετήρησε Ελλημς ὁ Ἀλεξανδ. τρεῖς· »Μαρπτε σφίγξ, κλοῖφ ζβυχθηδόν,« καὶ, »Βέβυ ζάμψ χθὼ πλῆκτρον σφίγξ,« καὶ, »Κναῖζβι χθόπτης φλεγμὸ ἔρυμ,« ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἀποδίδεται εἰς τὸν Θέσπιν. Bentl. opusc phil. pag. 492.

Ὑπογραφεύς, έως, ὁ (ὑπογράφω). Ὁ ὑπογράφων. 2) ὅστις γράφει ὅσα ἀκούει ἀπό τινος, ὁ ἐστίν, ὁ γράφων ὅσα ὑπαγορεύει καὶ λέγει τις, γραφεύς (Νεπάριος), γραμματικὸς· ἑξαρ. εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐλέγετο ὁ ἐγγράφων τι εἰς τοὺς κοινοὺς τῆς ἐβδομηκοντελεύτους ἢ τῆς ἐκκλησίας κώδηκας, ὁ τῆς ἐβδομηκοντελεύτους, ἤτοι τοῦ δήμου γραμματικός· ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου, ἀντιγραφεύς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1261, ὅμως φαίνεται »Ὑπογραφεὺς δικῶν,« ὅτι ἦτον ἰδιώτης τις γραφεύς, ὅς τις ἀντέγραφε δίκας διὰ ἕνα συνοφάντην.

Ὑπογραφή, ῆς, ἡ (ὑπογράφω). Ὑποκάτω τινὸς γράμματος γραφή, τὸ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑπογεγραμμένον ὄνομα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιβεβαίωσις, ὁμολογία. 2) Δεῖγμα, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός, ἐπιτηδειγμη, σκιαγραφία, ἰχνογραφία. »Ἡ τῶν θεμελίων ὑπογραφή·« Ἀριστοτέλ. τὸ σχέδιον Γαλ. Dessin. καὶ τριπλ. ὡς τὸ Λατ. adumbratio. Πλάτ. Πολιτ. 6, 3. καὶ εἰς Θεαίτ. 74. 31 »Ὑπογραφὴ τῶν ὀφθαλμῶν·« τὸ στίμμισμα, ἤτοι τὸ γράφιμον τὸ, βάφιμον τῶν

ὀφθαλμῶν μὲ τὸ στίμμι. Ξενοφ. Κυρ. 1, 3, 2. Πολυδ. 5, 102. Παρ' Ἡρῳδιαν. 4, 9. 4) Ὑπογραφὴ καὶ παιδιὰ· ἡ μετὰ χλευῆς τοῦ λόγου πρός τι ἀναφορά. «Καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς· ἦτον ἐπιτήδειος νὰ ῥίπτῃ λόγους ἐγγιτικοὺς καὶ περιγελαστικούς, ὅ ἐστι, χωρατεύων νὰ ἐγγίζῃ καὶ νὰ περιγελᾷ· ὁ Σουϊδ. ἔχει. Ὑπογραφή, λόγος συντομος, ἐνδιατριβὰς τῶν συμβεβηκότων». Παρ' Ἀππιαν. = Ὑπόμνημα, ὅστις ἔτι λέγει. «Ὑπογράψασθαι ἑαυτῷ εἰς μνήμην».

*Ὑπογράφια, τὰ, ἐξυπακουμ. τοῦ, χρήματα. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Ὑπογραφίων, τῶν ἐπὶ τῷ σώματι διδανεισμένων· χρήματα, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁποίων ὁ δανειστὴς λαμβάνει ἐγγύησιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ χρεώστου, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ.

Ὑπογραφίς, ίδος, ἡ. Ἡ γραφίς, ἣ τις σχεδιάζομεν· τὸ ἀργαλεῖον τοῦ ζωγράφου, Πολυδ.

Ὑπογράφω, Μ. ψω (γράφω). Ὑποκάτω γραμμῆς τινος γράφω, ἔτι δέ, γράφω ἐπιγραφήν, ἢ τίτλόν τινα, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐτίθεντο εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς, ὅθεν, αὐτὶ τοῦ, ἐπιγράφω. Μέσ. ὑπογράφομαι, ἐξαιρ. ὡς κατήγορος. ὅθεν ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον κατηγορίαν κατά τινος, ψευδῆ, ψεύδη, εἴτε καινὸν ὑπογράψῃ τὸ μὴ βίωσι, ἂν ἔχῃς νὰ μὲ μαθητεύσῃς, ἢ νὰ προσκαλυβῇς διὰ τὸ πολίτευμά μου, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1118. subscribere accusationem in aliquem. 2) Ἀντιγράφω, γράφω ὅτα λέγει τις, ὅταν δηλαδὴ ὑπαγορεύῃ τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, ἐξαιρ. ἐπὶ ταχυγράφων. μιμοῦμαι γραφήν τινα, ὅ ἐστι, γράφω κατὰ τὸ σχέδιον, ἢ κατὰ τὴν ἐπιτηδειγμένην, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν. καὶ μάλιστα, α) ἐπὶ διδασκάλου, δίδω παράδειγμα, ὑπογραμμόν, σχέδιον πρὸς ἀντιγραφήν, διδάσκω τὴν τέχνην τοῦ γράφειν, διδάσκω τινὰ νὰ γράφῃ· ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον δεδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, Πλάτ. Πρωταγ. 326. Ἐνθ. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 171. Δ. β) σκιαγραφῶ, ἰχνογράφω, σχεδιάζω, σκιαγραφίαν ἢ σχέδιον ποιῶ, γραμμὴν τύπω, Πλάτ. Νόμ. 9. καὶ Ἀριστοτέλ. Γεν. 2. «Καὶ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον· οὕτω καὶ Ἰσοκράτ. «Ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις». γ) τροπ. διαγράφω, περιγράφω, ζωγραφίζω, καλλωπίζω, ὡς τὸ Λατ. adumbrare. 3) ἐνεχυράζω, ὡς ἐνέχυρον γράφω. τροπικ. «ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδα», κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, σχεδιάζω, ζωγραφίζω ἐλπίδας εἰς τὸν νοῦν τινος, τὸν παρηγορῶ μὲ κεναὶς ἐλπίδας. 4) σκιὰν ὑποτυπόω, σκιὰν περιγράφω. 5) γράφω ἢ ζωγραφίζω, βάπτω τὰ ὄμματα, ἤτοι τὰς βλεφορίδας τούτων. Λουκιαν. «Καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην». Ἀθήν, «Ὑπογέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς».

Ὑπόγρυπος, ὁ, ἡ (γρυπός). Ὀλίγον τι γρυπός, ὀλίγον τι γρυπὴν, καμπυλωτὴν ἔχων τὴν ῥῖνα.

Ὑπόγυιος, ἡ, Ὑπόγυος, ὁ, ἡ, (γυῖον). Ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν ὤν, ὅστις εἶναι μέσα εἰς τὰ χέρια, ὅθεν πρόχειρος, ὑποχείριος, ἐγγύς, ἕτοιμος· «τὸ ὑπογυιότατον», τὸ ἑτοιμότατον, προχειρότατον μέσον· 2) τροπικ. ὅ,τι ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ τῶν χειρῶν, πρόσφατος, νέος, νεαρός, ἐγκαίρος, νεωστί, πρὸ ὀλίγου γεγεννημένος, νεαπὸς· ὅθεν Ἡρόδ. 1. «Τὰ μὴ προπελλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνημήν· νεαρὰν, πρόσφατον. Ἰσοκράτ. «Οὕτως μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τελευτῆς· προχείρου, ἐπὶ χεῖρας, ἐγγὺς ὄντος μοι τοῦ θανάτου· «Ἐξ ὑπογυίων· ἐκ τοῦ προχείρου, πάραυτα, ἀπερισκέπτως, ἐκ τῶν συνεγγυς, αἰφνιδίως, παρευθύς, Πλάτ. Μενέξ. σελ. 235. C. ὡς τὸ, ὑπὸ χεῖρα· οὕτω καὶ παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγυρ. «Ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευή· ἐκ τοῦ προχείρου· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. 6, 1, 22. ὃ ἐστιν, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν· ὡς καὶ παρὰ Λογγ. «Ἐξ ὑπογυίου λαλεῖν· Ἐπίρ. «Ὑπογυίως, καὶ -ύως· καὶ, ὑπόγυιον, καὶ, ὑπόγυον· προχείρως, νεωστί, ὑπογυιότερον, πρὸ ὀλιγωτέρου, βραχυτέρου καιροῦ, Ἡρότ. ὑπογυιότατα, νεωτάτως, διόλου πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου (κατ' Εὐστάθ. παρὰ τὰ γυῖα τὸ ὁποῖον δηλοῖ τὰς χεῖρας.)

*Ὑπογυμνασιαρχέω, ῶ, Εἶμαι ὑπογυμνασιάρχης, Ἐπιγρ. ἄδεν

*Ὑπογυμνασιάρχης, ὁ, καὶ

*Ὑπογυμνασίαρχος, ὁ, Ὁ ἔχων τὴν δευτέραν ἐπιστασίαν εἰς τὰ γυμνάσια· Ἐπίγρ. ἴδε Osann auctar. lex. pag. 160.

*Ὑπογυμνόω, (γυμνόω). Ὀλίγον τι γυμνόω, ξασκεπάζω.

*Ὑπόγυος, ὁ, ἡ = ὑπόγυιος, ὅπερ ἴδε.

*Ὑπόγυρος, ὁ, ἡ (γυρός). Ὀλίγον τι καμπυλωμένος, λυγισμένος, Νικήτ.

Ὑπογυρόω, ῶ (γυρόω). Ὀλίγον τι γυρόω, κάμνω κυρτὸν, ὑποκυρτόνω. Νικήτ. Χρον. 4, 3.

Ὑποδάκνω, Μλ. δήξομαι (δάκνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἐλαφρῶς δάκνω, δαγκάνω, καὶ τροπικ. πειράζω.

Ὑποδακρυς, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὀλίγον δακρυσμένος, ἢ ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, τοῦ ὁποίου φαίνονται ἀκόμη τὰ τῶν δακρύων σημεῖα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς Ἡσυχ.

Ὑποδακρύω, (δακρύω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως δακρύω, ἀρχίζω νὰ δακρύω· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δακρύω).

Ὑποδαμάω, ῶ Μλ. ά́σω (δαμάω, ἀνώμ.). Καταδαμάζω, βιάζων ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καθόλου δέ, ἀναγκάζω, βιάζω, ὅθεν θηλ. μετοχ. ἀόρ. ἀ. παθητ. «ὑποδμηθεῖσά τινα, ἀπὸ ἀνδρα κρυφίως ἐφορμηθεῖσα, βιασθεῖσα, καὶ ἐγγαστρωθεῖσα, ὕμν. Ὁμ. 16, 4. Ἡσιοδ. Ἀσ. 53. καὶ χωρὶς δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ, κρυφίως, Ἡσιοδ. Θεογν. 327. 374.

*Ὑποδάμνημι, (δάμνημι) = τῷ προηγμ. Παθ. ὑποδάμναμαι, ἐφορμῶμαι, καταδαμάζομαι, ὑποβάλλομαι· «εἰπέμοι, ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι Ὀδ. Γ, 214, οὕτω καὶ Π, 95.

Ὑπόδασυς, εος, ὁ, ἡ (δασύς). Ὀλίγον τι δασύς, τριχώδης.

*Ὑποδείσας, ἐπικ. αὐτὶ, ὑποδείσας, μετοχ. ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ, ὑποδείδω.

*Ὑποδέγμενος, Ἰων. μετοχ. τοῦ ὑποδέχομαι, αὐτὶ τοῦ, ὑποδεχόμενος.

*Ὑποδεδώς, ὁ, κωμικ. ὄνομα πτηνοῦ τινος παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 65.

*Ὑποδέδρομα, ποιητ. παρακείμ. τοῦ, ὑποτρέχω. Ἔμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284.

Ὑποδεής, έος, ὁ, ἡ (δέομαι). Ἐνδεής, ἐλλειπής, ὁ ἐλλείψει πάσχων, καθόλου δέ, μικρὸς, ταπεινὸς, ὁ ὀπίσω, ἢ κατωτέρω τινὸς ἱστάμενος, κατώτερος· φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι εὔχρηστον μόνον εἰς τὸ συγκρ. ὑποδεέστερος. Ἡρόδ. 1, 134. 6, 51. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 9. 3. «Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων· ταπεινοτέρων, κατωτέρων.

*Ὑποδεής, ῆ, ἡ, γεν. έος (δέος). Ὀλίγον τι δειλὸς, ὑποφοβὸς.

Ὑπόδειγμα, τό (ὑποδείκνυμι). Δεῖγμα, ἀπόδειξις, σημεῖον, χαρακτήρ. 2) ὑπόμνημα, ἐνθύμησις, ὑπογραμμός. = Παράδειγμα. Ξενοφ. Πολύβ. Ἀππιαν. καὶ Λαέρτ. ὅθεν

*Ὑποδειγματικὸς, ἡ, όν, ὅθεν

*Ὑποδειγματικῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς τρόπον παραδείγματος, εἰς χρῆσιν παραδείγματος, παραδειγματικῶς.

*Ὑποδειδίσσομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δειδίσσομαι). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι, βάλλω εἰς φόβον. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι, ποιητ.

*Ὑποδείδω, μέλ. σω, (δείδω, ἀνώμ.) μεταβατ. Ὀλίγον τι φοβοῦμαι μετὰ αἰτ. Ὅμ. ὅς τις ὅμως μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. συνηθως μετὰ διπλοῦ, ὃ. ητόν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, τὸν ὁποῖον ἐφοβήθησαν οἱ ἀθάνατοι θεοί, Ἰλ. Α, 426. καὶ κέ σ' ὑποδδείσαιτες ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, Ἰλ, Σ, 199. «ὄφρα σ' ὑποδείσας μένος ἀλκῆς τε λάθωμαι» Χ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· (μετὰ ἁπλοῦ δέ, «θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν», Ὀδ. Β, 66. Ι, 377. καὶ ἀλλαχοῦ) καὶ τὸν ἐπικ. παρακείμ. β'. ὑποδείδια, ὑποδείδισαν· «μνηστήρων χαλεπὸν ὑποδείδι' ὁμίλον», Ὀδ. Γ, 364. ὁ ἐπικ. παρακείμ. ά. ὑποδείδοικα, κεῖται Ἴλ. εἰς Ἑρμ. 185. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι.

Ὑποδειλος, ὁ, ἡ (δειλὴ). Ὁ πρὸς δειλίαν, ἢ πρὸς ἐσπέραν ὤν.

Ὑποδείκνυμι, μέλ. δείξω, καὶ, ὑποδεικνύω, (δείκνυμι, ἀνώμ.) Κρυφίως, ὑποκεκρυμμένως δεικνύω, δείχνω, φανερόνω, δίδω εἴς τινα νὰ καταλάβῃ, Ἡρόδ. 1, 189. 2) δεικνύω, παραστήνω, παρρησιάζω, φανερόνω, δείχνω, προδείκνυμι, διὰ παραδειγμάτων διδάσκω, μαθητεύω τινά τι, ἢ, μετὰ λόγου καὶ παραδείγματος βάλλω πρὸ ὀφθαλμῶν τινός τι, καὶ δεικνύω τὸν τρόπον διὰ νὰ μαθῇ τοῦτο, δίδω νὰ καταλάβῃ τίς τι. Ξενοφ. Οἰκον. 12. 18. «Διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, ἀμελεῖν τὸν ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότου· Ἀπομνημ. 4, 3, 13. «Αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν. Ἰσοκράτ. «Ὁ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν». καθόλου δέ, = τῷ ἁπλ. δείκνυμι, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 3) Οὐδετέρ. δεικνύω ἐμαυτὸν, παριστάνομαι, παρουσιάζομαι, δείχνομαι, Πολύβ. 2, 39. ὅθεν

Ὑποδείκτης, ου, ὁ. Ὁ ὑποδεικνύων, παριστάνων.

Ὑποδειλιάω, ῶ (δειλιάω). Ὀλίγον τι δειλιάω, κάμνω δειλόν, παρὰ Πολυβ. 35, 8. = ἀποδειλιάω, ἀμφ. οὕτω καὶ παρ' Αἰτχὶν Ῥήτ.

Ὑποδειμαίνω, (δειμαίνω). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι ἀπό τι· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 104.

*Ὑπόδειξις, εως, ἡ (ὑποδείκνυμι). Κρυφία δεῖξις, λεπτὸν νεῦμα, νόφεων. Πλούτ. εἰς Δημήτ. 38.

Ὑποδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Ἀντὶ τινος δειπνῶ, εἰς τόπον ἄλλου τινὸς δειπνῶ. Λουκιαν.

Ὑποδείριον, τό. = ὑποδέραιον. Ἡσυχ.

Ὑποδέκομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, ὑποδέχομαι. Ἡρόδ.

Ὑποδεκτήριον, τό· Τόπος ἢ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φυλαχθῇ τι, καταφύγιον. Στράβ. 14. ἔνθα πρότερον «Ὑποδυτήριον» ἦτο.

Ὑποδέκτης, ου ὁ, (ὑποδέχομαι). Ὁ ὑποδεχόμενος, ἢ δεχόμενός τινα ἢ τι. ὅθεν

Ὑποδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὑποδοχήν, ὁ ὑποδεχόμενος.

Ὑποδελεάζω, (δελεάζω). Κρυφίως δελεάζω, ἀπατῶ κρυφίως, παρὰ τοῖς παλ. Μαθηματ. σελ. 100. «Τοὺς ὑποδελεάζοντας· ἑρμην. διὰ τοῦ, τοὺς καταβαίνοντας εἰς τὸ βάθος διὰ τοῦ κολυμβήματος, ἀμφ.

*Ὑποδέμω, (δέμω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέμω, κτίζω, βάλλω ὑποκάτω βάσιν, θεμέλιον, Ἡρόδ. 2, 127.

Ὑποδενδρόομαι, οῦμαι, παθητ. (δενδρόομαι). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι δένδρον, ἢ αὐξάνω σχεδὸν ὡς δένδρον· ἀμφ. ἴσως μετα-

μορφώθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἀπὸ τοῦ, ἀποδενδρόομαι.

Ὑποδενδρά̆ζω, Μ. άσω (δενδράζω). Ὑπὸ φόβου ὑπάγω ὑποκάτω δένδρου τινός καὶ κρύπτομαι. Ὁ Φώτιος ἔχει »Ὑποδενδράσαι, ὑποδῦναί που καὶ πτύξαι ὑπὸ σκέπην· ἢ συνήθεια ἀντὶ τούτου »Λαγιάζω λέγει, τουτέστι, κρύπτομαι ὡς λαγωὸς εἰς συνδένδρους καὶ σκιώδεις τόπους. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐξ ἐναντίας. »Ὑποδενδρνάζειν, τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι.

Ὑποδεξίη, ἡ (ὑποδέχομαι). Ὑποδοχή, ἐξαιρ. ξενική, φιλική, ὑποδεξίωσις, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν ἀναγκαῖα σῖτα. »Πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη«, Ἰλ. Ι, 73, ὡς τό, Ὑποδοχή. (τὸ ἰῶτα εἰς τὴν Ἰλ. ἐμπαχειρίσθη ὁ Ὅμ. μακρόν.)

Ὑποδεξιος, ία, ιον (ὑποδέχομαι). Ὁ δυνάμενος, ἢ ἱκανὸς νὰ ὑποδεχθῇ· εὐρύχωρος, ψαρὸς καὶ πλατύς, παρ' Ἡροδότ. 7, 49. »Ὑποδέξιος λιμήν«, ὅπου ἡ ἀνάγν. εἶναι διάλογος ἀναμφίβ. καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Οὐάλκεν. »ὑποδέξιμος,« παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 315. Παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, ὑποδοχαύς, ἑστιάτωρ.

Ὑπόδεξις, εως, ἡ. = ὑποδεξίη, ὑποδοχή.

Ὑποδέομαι, παθ. ἀποθετ. (δέω, ἀνώμ.) Ἱκετικῶς δέομαι, παρακαλῶ. Γρηγορ. Ναζ.

Ὑποδέραιον, τό. Κόσμος, στολισμὸς τοῦ λαιμοῦ· αὐθίτ. τοῦ,

*Ὑποδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη). Ὁ κάτω, περὶ τὴν δέρην, τὸν λαιμὸν ὤν.

Ὑποδερίς, ίδος, ἡ (δέρις). Τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ πλησίον τοῦ λάρυγγος. 2) σκέπη, δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμομάνδηλον. 3) = ὑποδέραιον.

*Ὑποδέρκομαι, παθ. ἀποθ. (δέρκομαι, ἀνώμ.) ὡς τὸ, ὑποβλέπω. Σχοτεινῶς, σκυθρωπῶς, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, Κοΐντ. Σμυρν. 3, 252.

Ὑποδέρω, (δ̆έρω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω δέρω, ἐκδέρω, γδέρνω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα.

Ὑπόδεσις, εως, ἡ (ὑποδέω) = Ὑπόδησις· παρὰ τοῖς καλλίστ. Ἀττ. Lobeck. Φρύν. σελ. 445. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2. 5. »Θρηπτικὰς καὶ ἀλλοτρίας ὑποδέσεις· τὰ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Πολυδ. (5, 18.) λέγει. »Ὑποδήματα κοῖλα, ἐς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβῆ περιεσταλμένα,«

Ὑπόδεσμα, τό. = ὑποδεσμός.

Ὑποδεσμεύω, (δεσμεύω) = ὑποδέω, καὶ, ὑποδεσμέω. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Ὑποδέσμιος, ὁ, ἡ, (ὑποδεσμός, σημσ. 2.) Ἐνεχυρασμένος, δεμένος εἰς ἐνέχυρον.

Ὑποδεσμίς, ίδος, ἡ. Δεσμός τις, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὸ δένειν τι ὑποκάτω ἄλλου τινός. Ἱπποκράτ.

Ὑποδεσμέω, ῶ. = ὑποδεσμεύω, ἀμφ.

*Ὑποδεσμός, ὁ (δεσμός) = ὑπόδημα. 2) ὑποθήκη, ἐνέχυρον, μὲ τὸ ὁποῖον συνδέεται τις.

*Ὑποδέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ, ὑποδέχομαι. Ὀρφ.

Ὑποδέχομαι, Μ. δέξομαι εἰς τὸν Ἰων. παξ. λόγον, ὑποδέκομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Δέχομαί τινα καλῶς, ἤτοι μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγκάλας ἀνοιχτάς, ὑποδείς τὰς χεῖρας δέχομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, φιλοξενῶ, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλεύω αὐτόν. »Θέτις δ' ὑποδέξατο κόλπῳ δειδιότα«, Ἰλ. Ζ, 136. »Ὁ δέμα πρόφρων ὑπέδεκτο,« μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, Ἰλ. Ι, 480. Σ. 59. 89. »ἔχαιρε δ' Ὀδυσσεύς, ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο«, ὅτι τὸν ὑπεδέχθη οὕτως, Ὀδ. Ξ, 52. 54, Π, 70, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσιόδ. Θεογ. 513. Ἡροδ. 1, 41. 44. ἔτι δὲ, δέχομαί τινα ἀπεσταλμένον, ἢ σκέπην καὶ ὑπεράσπισιν ζητοῦντα, εἰστέχομαι, τὸν δέχομαι μέσα, δίδω ἀκρόστιν, ὄθεν, »νεύχας,« εἰσακούω εὐχὰς, Ἡσιόδ. Θεογ. 419. β) τροπ. »πῆμα ὑπέδεκτό με,« μὲ ὑπεδέχθη κακόν, μ' ἤλθε κακόν. Ὀδ. Ξ, 275. »στυγερὸς καίτοι ὑποδεξάτεμεν, Χ, 470. — 2) Λαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, πέρνω τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ὑπόσχομαι. »δεῖσαν δ' ὑποδέχεσθαι, ἐφοβήθησαν ν' ἀναδεχθῶσι τοῦτο ἐπάνωθεν, Ἰλ. Η, 93. »ὃ δὲ εἰ πρόφρων ὑπέδεκτο,« τὸν ὑποσχέθη μετὰ χαρᾶς, Ὀδ. Β, 387. πιστεύω, Ἡροδ. 2, 121, 6. 3, 69. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. Τμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 443. 460. Ἡροδ. 4, 119. 133. 157. 6, 11. 7, 158. 8, 102. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἡροδ. 1, 24. ἔτι δὲ καὶ, ἐπιχειρῶ ἔργον τι, ἢ δουλείαν τινά, Ἡροδ. 9, 21. 22. — 3) ὑπομένω, ὑποφέρω· »βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν«. Ἰλ. Ν, 310. Π, 189 — 4) συγκατανεύω, συγκαταβαίνω, συναινῶ, καταφάσκω, Ἡροδ. 3, 130. 4, 167. 6, 69. 8, 106. — 5) δέχομαί τινα ἐρχόμενον ἐναντίον μου, ὡς π. χ. τὸ διωκώμενον θηρίον εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 20. »Τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον«. Δέχομαι τὸν ἐχθρὸν ἐρχόμενον κατ' ἐμοῦ καὶ τὸν ἐναντίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 34. »Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς ἐν ἁρμῷ ὢν ὑποδέξω. ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡτιόδ. Ἀσπ. 442. Ἡροδ. 6, 104. — 6) ἐπὶ γυναικὸς, συλλαμβάνω, ἐγγαστρόομαι. — 7) ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ τὴν τάξιν ἀκολουθῶ. Ποσειδών· παρ' Ἀθην. 4, σελ. 152. Β. β) ὡσαύτως ἐπὶ σημέτου συνεπείας, συνεχείας, ἐπὶ τόπου, συνορεύω μεταξύ, συναλλήλως· »τὸ πρὸ τῆς ἠῶ θαλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα,« Ἡρόδ. 7, 176. Παρὰ τοῖς Νεωτέρους καὶ παθητικῶς. Ἡλιόδωρ Αἰθ. 1, 26. ἐκδ. Κορ.

Ὑποδέω, μέλλ. δήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέω, ὑποδένω. Μέσ. »Ὑποδέομαι«. ὑποδέομαι, δένω ὑπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια· δένω τὰ σανδάλια, εἰς τοὺς πόδας μου βάλλω τὰ ὑποδήματά μου. »ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα«, ἀντὶ, ὑπεδήσατο, Ἰλ. Β, 44. »Κοθόρνους τοῖς ποσὶν ὑποδέσθαι«, Ἡροδ. 1, 155. 6, 1, ὄθεν, ὑπόδημα. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 6. »Ὑποδήματα ὑποδοῦσθαι· καὶ Ἀναβ. 4, 5, 13. »Ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐνομώντο«. Λακεδ. πολ. 2, 3. »Θᾶττον ἀνυπόδετον, ἢ ὑποδεδεμένον«, Ἀριστοφάν. »Ὑποδουμένη· ὑποδήματα βαλοῦσα«. Τὸ ἀντίθετον τούτου εἶναι, ὑπολύομαι, λύω ἀπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια, τὰς καρβατίνας, ἢ τὰ ὑποδήματα. 2) ἐνεχυράζω, βάλλω εἰς ἐνέχυρον, ὑποθήκην.

Ὑποδεῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑποδεής.

Ὑπόδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ δῆλος, σαφής. Ἰώσηπ.

Ὑποδηλόω, ῶ (δηλόω) = Δηλόω, ἢ ὑποκεκρυμμένως πως δηλόω, φανερόνω, σαφηνίζω, Ἀριστοφ. ὄθεν

Ὑποδήλωσις, εως, ἡ. Εἰδοποίησις, φανέρωσις, δήλωσις, ἑρμηνεία, σαφήνεια. 2) παρεξήγησις, τεχνικὴ τῆς ῥητορικῆς ἐκφρασις Εὐήνου τοῦ Παρίου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 267. Λ.

Ὑπόδημα, ατος, τό (ὑποδέω). Τὸ ὑποκάτω δεδεμένον. συνῃθ. σανδάλιον (παπούτσιον), τὸ ὁποῖον ἐδένετο ὑπὸ τὸν πόδα, καὶ ἐστέπαζεν αὐτὸν μόνον ὑποκάτω, Λατ. solea. Γερμ. Pantoffel. Ὀδ. Ο 319. Σ, 361. Ἡροδ. 6, 1. »Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης«. Ἡρόδοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Πολλάκις ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· ἔστι δὲ ἅπερ καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευροῤῥαφῶν· μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζωνα, »ὑπόδημα κοίλωνα· καὶ χωρὶς τοῦ »Κοίλωνα παρὰ Μεταγν. τὸ Ῥωμαϊκὸν Calceus. Γερμαν. Schuh. τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸν πόδα καὶ ὑποκάτω καὶ ἀπ' ἐπάνω. παρβλ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 984. καὶ τὴν ἑρμην.

Ὑποδημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑπόδημα.

Ὑποδηματορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω.) Ὁ τὰ ὑποδήματα ῥάπτων, σανδαλιορράφος, ὑποδηματᾶς. Χρυσόστομ.

*Ὑποδηόω, (δηόω). Κατερημόνω, πυρπολῶ, μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς.

Ὑπόδησις, εως, ἡ (ὑποδέω) ὡς τὸ, ὑπόδεσις. Τὸ δένειν ὑποκάτω, τὸ ὑποδεῖσθαι, βάλλειν ἢ δένειν ὑπὸ τοὺς πόδας τὰ ὑποδήματα. Ἔτι δὲ καὶ ὑπόδημα· καὶ ὑποδεσμίς. Ἱπποκρ.

Ὑποδιαβάλλω, (διαβάλλω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι κρυφίως συκοφαντῶ, κρυφίως διαβάλλω.

Ὑποδιαβιβρώσκω, μέλλ. βρώσομαι, (βιβρώσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διαβιβρώσκω, διατρώγω, Ἱπποκρ.

*Ὑποδιαβόσκω, (βόσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διατρώγω.

Ὑποδιαζευκτικός, ὁ, ἡ (διαζευκτικός). Ὀλίγον διαζευκτικός, χωριστικός.

Ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ. Ἡ τῆς διαιρέσεως πάλιν διαίρεσις, ἢ τοῦ διαιρεθέντος πράγματος πάλιν εἰς μικρότερα τμήματα διαίρεσις. ἐκ τοῦ

Ὑποδιαιρέω, ῶ (αἱρέω, ἀνώμ.) Διαιρῶ, χωρίζω, μερίζω πάλιν τὸ διαιρεθὲν εἰς μικρότερα τμήματα, εἰς πολλὰ μικρὰ τμήματα διαιρῶ.

*Ὑποδιακονέομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποδιάκονος), Εἶμαι ὑποδιάκονος, ὑποδιακόνου τόπον ἔχω, εἶμαι ὑποκάτω εἰς ἄλλον ὑπηρέτην· »τινί«.

Ὑποδιάκονος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διακόνου ὤν. Ποσειδίππ. Ἀθήν. 9, σελ. 376. F.

*Ὑποδιανοέομαι, οῦμαι, μέλλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (νοέω), Στοχάζομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι εἰς ἐμαυτόν.

Ὑποδιασπάω, ῶ, μέλλ. άσω, (διασπάω). Ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς διασπῶ, κατ' ὀλίγον μερίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ὑποδιαστολή, ἡ (διαστέλλω). Μικρά τις διαίρεσις, ἐξαιρέτως τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ὁμιλίαν, ἔνθα τις κρατεῖται ποτὲ μὲν βραχύν, ποτὲ δὲ μακρὸν χρόνον. Κοϊντιλ. 11, 3, 35. ἔνθα ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »Συστολὴ« κεῖται, τὴν ὁποίαν τὸ ἐν Γόζῃ Χειρόγραφον δικαίως ἀποβάλλει. ἔτι δὲ καὶ χωριστόν τι σημεῖον, κόμμα, ἢ κῶλον, ὑποστιγμὴ λεγόμενον. »Ὑποστιγμὴν« δὲ καλεῖ ὁ Κοϊντιλ. ὅταν ἡ ὁμιλία τελειόνῃ τελείως μὲ τὴν περίοδον, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς »Τελείαν στιγμὴν« λέγομεν. 2) διακριτικὸν σημεῖον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τοῦ ὁποίου διαστέλλονται ὀλίγον αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετ' ἄλλης τινὸς συνωνύμου λέξεως· οἷον, ὅ,τι, καί, ὅτι.

Ὑποδιαφέρω, μέλλ. ὑποδιοίσω. (φέρω, ἀνώμ.) Φέρω τινὰ κρυφίως καὶ ἀνεπαισθήτως εἰς διαφόρους γνώμας. Δίων Κάσ.

Ὑποδιαφθείρω, μέλλ. φθερῶ (φθείρω) Κρυφίως καὶ κατὰ μικρὸν διαφθείρω, ὀλίγον διαφθείρω, ἀρχίζω νὰ διαφθείρω.

Ὑποδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διδασκάλου ὤν, ὁ δεύτερος διδάσκαλος, ἐξαιρέτως δὲ, ὁ χοροδιδάσκαλος, διότι διδάσκαλος ἐλέγετο αὐτὸς ὁ Ποιητής.

Ὑποδιδάσκω, (διδάσκω, ἀνώμ.) = διδάσκω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑποδιδράσκω, μέλλ. ὑποδρᾶσομαι, (διδράσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἀποδιδράσκω, φεύγω.

Ὑποδίδωμι, (δίδωμι) ἀμεταβ. Ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, ἐκπίπτω, ἀντίθ. τοῦ, ἐπιδίδωμι, αὐξάνω, μεγαλύνω. »Ἐπεὶ δὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεδίδου καὶ τὰ ἐκείνου ἀπηύξετο«. Δίων Κάσ.

»Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημίων ἔργων ἀνακτώμενος«. Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 23. 2. τὰ καταπεσόντα δημόσια κτίρια, οἰκοδομήματα, τὰ χρημνισμένα.

Ὑποδιήγησις, εως, ἡ (διηγέομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα ἢ κατὰ μίμησιν διήγησις· ὁ Εὐστάθ. ἔχει. »Ὑποδιήγησις λέγεται, ὅτε τις διηγεῖται ὁμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασιν«.

Ὑποδικάζω, Μ, άσω (δικάζω). Καταδικάζω· »Θανάτῳ ὑποδικάζειν«. Νικήτ. Χρον. 2, 5.

Ὑπόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ ὑπὸ δίκην καὶ κατηγορίαν ὤν, ἔνοχος δίκης, πταίστης, τὸν ὁποῖον ἐγκαλεῖ τις ὡς πταίστην· κατάκριτος, ὑπεύθυνος, ὑπαίτιος, χρεώστης, Πλάτ. »Ὑπόδικος ἀσεβείας«.

Ὑποδινέω, ῶ (δινέω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω δινέω, στρέφω, γυρίζω.

Ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ (διοικητής). Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διοικητοῦ ὤν· ἀμφ.

Ὑποδιπλόω, ῶ (διπλόω). Κάμνω διπλοῦν, διπλόνω, διπλασιάζω. Γλωσσ. Στεφ. ὄσεν

Ὑποδίπλωσις, εως, ἡ. Τὸ διπλόνειν, διπλασιάζειν, ἢ διπλωσις. 2) Σχόλ. Λυκόφρ. 771 τὸ διπλοῦς κεῖμενον δέρμα.

Ὑποδιφθέρος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ ὑπὸ διφθέραν ὤν, ὁ μετὰ διφθέρας, ἤτοι δέρματος ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος. Στράβ. 12, σελ. 822. καὶ Λουκιαν.

* Ὑποδίφιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑπόδιφος, ὁ, ἡ (δίφρα). Ὀλίγον τι διφῶν, Πλούταρχ. 2) ἐνεργ. ὀλίγον τι δίφραν προξενῶν.

* Ὑποδμηθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. ἀορ. α. τοῦ, ὑποδαμάω, Ἴλιν. καὶ Ἡσιόδ.

Ὑποδμώς, ῶος, ὁ (δμώς). Ὁ ὑποκάτω εἰς ὑπηρέτην ὤν, εἴ τινα ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων· »τινός«, »Διὸς ἀτρεκέος Πρωτεύς . . . Ποτειδάωνος ὑποδμώς«, Ὁδ. Δ, 386. ἔτι δὲ καὶ, αἰχμάλωτος, σκλάβος· καὶ »Ὑποδμῶες Λακωνικ.

* Ὑποδορά, ἡ (ὑποδέρω). Τὸ κατ' ὀλίγον ἐκβάλλειν τὸ δέρμα.

* Ὑπόδοσις, εως, ἡ (ὑποδίδωμι). Ἐλάττωσις, μείωσις· »μόχθων«, Αἰσχύλ. Εὐμ. 502. ὅπου ὁ Ἑρμάν. συμφώνως μὲ τὸν Heath »ὑπόδυσιν«, γράφει.

Ὑποδούλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ ὑποδεδουλωμένος, ὑποταγμένος εἰς τὰ θελήματά τινος· δοῦλος, ὑπηρέτης. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Ὑποδουλόω, ῶ, Ὑποτάττω, καθυποβάλλω τινά, βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑπὸ δουλείαν φέρω, ὑποδουλόνω. Ἰμπρ.

Ὑποδοχεῖον, τό (ὑποδέχομαι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδέχεταί τις τινα, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ξενοδοχεῖον, κατάλυμα.

Ὑποδοχεύς, έως, ὁ. Ὅστις ὑποδέχεταί τινα, ξενοδόχος, ἐστιάτωρ. 2) ὁ ὑποστηρίζων καὶ ἀναδεχόμενός τι, ἐπιχειρητής, ἐκ τοῦ

Ὑποδοχή, ἡ (ὑποδέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον, τὸ δέχεσθαί τινα πρὸς ἑαυτὸν ἐρχόμενον, ξενοδοχία, φιλοξενία, Ἡροδ. 7, 119. Ἀριστοφ. Βίρ. 534. 2) δέξιμον ἤτοι στερξιμον, ὅταν θηλαδὴ στέργῃ, καὶ θέλῃ τίς τι, ὅ ἐστι, δέχεται αὐτό, συγκατάνευσις, εὐνοια· »Βίς ὑποδοχήν« ἀντὶ τοῦ, εἰς ὑπόληψιν. Δημοσθέν. »Εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγει καὶ πράττει Φιλοκράτειαι. Αἰσχίν. ῥήτ. λέγει καὶ πράττει ὅλα κατὰ τὴν θέλησιν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Φιλοκράτους. »Ἐς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι«. Δίων Κάτ. 47, 1β. μὲ σκοπόν, μὲ γνώμην. 2) δοχεῖον, δεξαμενή, στέρνα, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ σταθῇ τι. Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 11. Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν. Παρὰ Ξενοφ. πόρ. 3, 1. »Ναῦς καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπουγε ἐστὶν — ἡδέως ἔνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι« ἀντὶ τοῦ, λιμήν· ἔτι δὲ καὶ, βοήθεια, ἐπικουρία, βοηθητικὸν μέσον, Πολύβ. 32, 11.

Ὑπόδρᾳ, ποιητ. ἐπίῤῥ. παρ' Ὁμ. πάντοτε εἰς τὴν σύντ. »ὑπόδρα ἰδών«, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια βλέπων, τουτέστιν, ἀγρίως, σκυθρωπῶς, ἢ μετ' ὀργῆς βλέπων· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, Ὑποδράξ. (ἀναμφιβλ. ἐκ τοῦ, ὑποδέρκομαι.)

Ὑποδραθεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑποδέρκομαι.

Ὑποδραματουργέω (δραματουργέω). Παριστάνω εἰς ἓν δρᾶμα τὸ ἑτερον πρόσωπον. = »Ὑποτραγῳδέω«.

Ὑποδραξ, ἐπίῤῥ. μεταγενεστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπόδρα, ὅπερ ἴδε.

Ὑποδρασία, ἡ (ὑπόδρα). Τὸ σκυθρωπόν, ἢ λοξὸν βλέμμα· παρ' Ἡσυχ. = ὑποψία, ἔχθρα· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Ὑπαιδράσειαν, ὑποψίαν«· ὡς καὶ, »Ὑποδρακεῖν, ὑποπτεῦσαι· καὶ ὁ Ἐτυμολέγ. ἔχει· »ὑποδρώμενος, ὑφορώμενος«.

Ὑποδράσσομαι, -άττομαι· Ἀττ. Μ. ἄξομαι, μέσ. (δράσσω). Κρυφίως, ἢ ὑποκεκρυμμένος ζητῶ νὰ λάβω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τι, προσπαθῶ νὰ κυριεύσω τι, κρυφίως ἁρπάζω, ἢ ἁδράζω, ἁρπάζω· μετὰ γενικ. Πλουτ. εἰς Καίσ. 14. »Ὑποδράξασθαι τῆς δυνάμεως«.

Ὑποδράω, ῶ. Μέλ. άσω, ποιητ. »Ὑποδρώσω (δράω). Ὑπηρετῶ, δουλεύω, συμβοηθῶ, ὑπουργῶ, μετὰ δοτ. »οἷσιν ὑποδρώσασιν«, Ὁδ. Ο, 333. Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ 9, 33. »Οἱ ὑποδρῶντες τῷ θεῷ«.

Ὑποδρής, ὁ (ὑπόδρα). Ὁ ἀγρίως, ἢ σκυθρωπῶς βλέπων, ὑποπτος, ἐχθρός, Νόνν.

* Ὑποδρήσσω, = ὑποδράω, Ἀπολλ. Ῥοδ.

* Ὑποδρήστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποδρηστήρ.

Ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ (ὑποδράω). Ὑπηρέτης, δοῦλος, ὑπουργός, θεράπων, συμβοηθός· »οὔ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἑκείνων«, δηλ. τῶν μνηστήρων, δὲν εἶναι τοιοῦτοι οἱ ὑπηρέται ἐκείνων, ὁποῖος εἶσαι σύ. Ὀδυσσ. Ο. 330. ὡς τὸ, ὑποδμώς.

Ὑποδριμύς, εος, ὁ, ἡ (δριμύς). Ὀλίγον τι δριμὺς, ὀξύς, πικρός, δηκτικός, τμητικός, δριμητικός, πειρακτικός.

Ὑποδρομή, ἡ (ὑποτρέχω). Τὸ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, ὑποκάτω τρέχειν, τὸ ὑποτρέχειν. 2) καταφυγή, καταφύγιον, λύτρωσις, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον καταφεύγει τις· ὁ Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. 14, 49. συνεχφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κολακεία.

Ὑποδρόμος, ὁ, ἡ (ὑποτρέχω, ὑποδραμεῖν). Ὁ ὑποκάτω, ἢ εἰς τὰ ἔνδον τρέχων, ὑπὸ τοὺς πόδας ἐρχόμενος, μετὰ γεν. Εὐρ. Φοιν. 1406.

Ὑπόδρομος, ὁ, = ὑποδρομή, ἐξαιρ. τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέρχεται καὶ καταφεύγει τις, λιμήν. Παρ' Ἡσυχίῳ = Στόμιον. Παρὰ Νικομάχ. Γερασ. »Ἡ πρώτη τῆς ἐπιστήμης ὑποδρομή· ἡ πρώτη εἴσοδος. 2) εἶδος ὀράχνης, Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. 6, 25.

Ὑπόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὀλίγον δροτερός, ὀλίγον τι δροσισμένος, ὀλίγον τι ὑπὸ τῆς δρόσου βαπτισμένος.

Ὑποδρῶ, ῶ· ποιητ. ἀντὶ, ὑποδράω, ὅπερ ἴδε.

Ὑπόδυμι, = ὑποδύω.

Ὑποδύνω (δύω), = ὑποδύω, Ἡροδ.

Ὑπόδυσις, εως, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ὑποδύεσθαι, βουτῶν, κρύπτεσθαι, ὑποκάτω ἐμβαίνειν, μέσα τρυπόνειν. 2) καταφυγή, λύτρωσις, γλύτωσις, ἀπαλλαγή. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 496. »Λῆξιν ὑπόδυσίν τε μόχθων« παρὰ Διοδώρ. Σικ. ὀπή, τρύπα.

Ὑποδύσκολος, ὁ, ἡ (δύσκολος). Ὀλίγον τι δύσκολος, στρυφνός, δυσχερής.

Ὑποδυσφορέω, ῶ. Ὀλίγον τι δυσφορῶ, δυσχεράνομαι, ἢ ὀλίγον τι δυσκόλως φέρω, εἶμαι ἀνυπόμονος. Πλάτ. Ἐπιστ. 9. »Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε« ἐκ τοῦ

Ὑποδύσφορος, ὁ, ἡ (δύσφορος). Ὀλίγον τι δύσφορος, δυσάρεστος, ἀνυπόμονος.

Ὑποδυσχεραίνω (δυσχεραίνω), = ὑποδυσφορέω. Πλούταρχ.

Ὑποδυσωδόης, εος, ὁ, ἡ (δυσωδής). Ὀλίγον τι δυσωδής, βρωμερός, ἐκπέμπων δυσωδίαν.

* Ὑποδυσωπέω (δυσωπέω). Ὀλίγον τι καταισχύνω, κάμνω ἐντροπαλόν.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ὑποχίτων, ἐσωκάρδιον (σωκάρι) τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα ἐνδυμα. Διόδωρ. Σικ. 17, 4. καὶ Πλούταρχ. Φιλοπ. 11.

Ὑποδύω, μέλ. δύσω, ἀόρ. β'. ὑπέδυν, καὶ, ὑπόδυνω (δύω, ἀνώμ.) μεταβ. Κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ἢ ἐνδύω· »κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασιν«, Ἡροδ. 1, 155. καὶ μετὰ μόνης αἰτ. Ἡροδ. 2) Μέσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. βεβύζομαι κάτω, βουτῶ εἰς τὰ κάτω, ἕρπω, ἑρπύζω εἰς τὰ κάτω, ἢ μέσα, εἰσδύω, χώνομαι μέσα, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, κρυφίως ὑπεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ὑποκάτωθεν ὑπάγω, κύπτω, σκύπτω, κίμπτομαι, καθὼς ὅταν ἐμβαίνῃ τις εἰς χαμηλὴν θύραν· »τὸν μὲν ὄπισθ' ὑποδύντε δύω ἑρίηρες ἑταῖροι . . . . φερέτην«, Ἰλ. Θ, 332. Ν, 421. Ρ, 717. συνηθ. μετ' αἰτιατ. »τὴν ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον«, Ὁδ. Δ, 435. παρβλ. 570. »ὑπὸ κῦμα . . ἔδυσαν«, ἀντὶ, ὑπέδυσαν, Ἰλ. Σ, 145. σπανιώτ. μετὰ δοτ. »πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος«, ἔλευε ἐκυρίευσε λύπη, Ὁδ. Κ, 398. καὶ μετὰ τῆς, ὑπό, μετὰ γεν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 206. καὶ μετὰ τῆς, εἰς, Ἰάκ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 617. ἀλλὰ μετὰ γενικ. ὑποκάτωθεν ἕρπω, ἑρπύζω πρὸς τὰ ἔξω, ὑποκάτωθεν ἐξέρχομαι· »δάμνων ὑπεδύσετο«, Ὁδ. Ζ, 127. »κακῶν ὑποδύσαι ἠδὲ καὶ«, Ὁδ Τ, 53. ὅσον καὶ χωρὶς πτῶσ. ὑποχωρῶ, ὑποστρέφω, ἐκκλίνω, ἀπαλλάττομαι, τραβίζομαι, σύρομαι ὀπίσω, δειλιῶ, φοβοῦμαι, ὅθεν καὶ παρ' Ἡσυχ. »ὑποδύεσθαι, δειλιᾶν. β) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κόπους, λαμβάνω ἐπάνω μου· μετὰ αἰτιατ. »τὴν ἡγεμονίην τῶν Ἰώνων«, Ἡροδ. 6, 2. »πολεμονε, Ἡρόδ. 4, 120 παρβλ. 7, 10, 8. »πόνους ὑποδύεσθαι«, κ. τ. τ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδ 7, 134. »ἢ καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑπόδυσι διδάσκειν«; ἀναλαμβάνει, ἐπιχειρεῖ, Ξενοφ. Οἰκον. 14, 3. Μετὰ αἰτ. προσ. »ὑποδύεσθαί τινα«, παρεισδύω εἰς τινα, εὑρίσκω εἴσοδον εἰς τινα, μετὰ πανουργίας, ἢ κολακείας ζητῶ ν' ἀπατήσω, ἢ βλάψω τινά· »Ὑποδῦναι, ἢ, ὑποδύεσθαι προσωπεῖονε, βάλλω τὸ προσωπεῖον, κρύπτομαι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ὑποκρίνομαι, ὡς τὸ Λατιν. subire personam. — Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. β'. ἐνεργ., μέσ. μέλ. καὶ ἐπικ. γ'. πρόσ. μέσου ἀορ. ὑπεδύσετο. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω.)

Ὑποδωρίζω (Δωρίζω). Ὀλίγον Δωρίζω, κατὰ τοὺς Δωριεῖς ὁμιλῶ.

Ὑποδώριος, ὁ, ἡ. Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου εἰς τοὺς παλαιούς. Ἀθήν. σελ. 624.

* Ὑποδωριστί, ἐπίῤῥ. Ὀλίγον κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, κατὰ τὸν Δώριον νόμον, μουσικόν τινα ἦχον, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Ἀριστοτ. Προβλ. 19, 49.

Ὑποεικάθω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπεικάθω.

Ὑποείκω, ποιητ ἀντὶ τοῦ, ὑπείκω· ὅπερ ἴδε. Ὅμηρ.

Ὑποεργός, ὁ (ἔργον), συνήθ. κατὰ συναίρ. ὑπουργός, ὅπερ ἴδε. Ὑπουργός· Φωκυλίδ. »Φαύλων ὑποεργός«.

Ὑποεσθής, ῆτος, ἡ, = ὑποδύτης. Τὸ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα ἐνδυμα. Ἡτύχ.

Ὑποζακορεύω (ὑποζάκορος). Εἶμαι ὑποζάκορος.

Ὑποζάκορος, ὁ, ἡ (ζάκορος). Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ζακόρου ἤτοι τοῦ ἱερέως ὤν, ὑπηρέτης, δοῦλος τῆς Ἐκκλησίας, νεωκόρος. Ἡρόδοτ. 4, 134. 135.

* Ὑποζεύγνυμι, καὶ –ζευγνύω, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Ὑπὸ τὸ ζυγὸν φέρω, βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ὀδυσ. Ο, 81. «Ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους» παρβλ. Ζ, 73. Πλούταρχ. Κάμ. «Ὑποζευχθέντες τέτριπποι λευκόπωλον ἐπέβησαν καθόλου δέ, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω. 2) ἀπό τινος δέω, συνδέω, ἐνόνω· «τινί τι», Παθητ. ὑποτάσσομαι εἴς τι, ὑποφέρω, ὑπομένω τι· μετά δοτ. «ὑποζυγῆναι πόνῳ, Σοφκλ. Αἴ. 24. ὅθεν

Ὑπόζευξις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, φέρειν, βάλλειν, τὸ καθυποβάλλειν, ὑποτάσσειν. 2) σύναψις, σύνδεσμος μετά τινος.

Ὑποζέω, μέλ. ζέσω (ζέω). Ὀλίγον, ἢ ἠρέμα ζέω, ἄρχομαι τοῦ ζέειν, βράζειν, τῆς ζυμώσεως ἄρχομαι, ἐλαφροβράζω, συβράζω. Γεωπιν. ὅθεν καὶ,

Ὑπόζεσις, σύβρασις, εἰς τὴν συνήθειαν.

* Ὑποζοφόω (ζοφόω). Εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης, ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος.

Ὑποζύγιον, τό. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενον ζῶον, καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν ἀχθοφόρον ζῶον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑποζύγια, κτήνη, τὰ ὑπὸ τὸν ζυγόν, καὶ τὰ ζῶα πάντα τὰ ἐζευγμένα». Ὁ Σουΐδ. «Ὑποζύγια, οἱ ὑπὸ ζυγὸν βόες – λέγεται ὑποζύγια καὶ τἄλλα τῶν ἀχθοφόρων ζώων, οἷον ἵπποι τε καὶ ἡμίονοι καὶ ὄνοι· Θέογν. 126. Ἡροδ. 9, 39. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ἡροδ. 9, 24. 41. Ξενοφ. Οἰκ. 18, 4. «Ὑποζύγια ἀλοῶσι τὸν σῖτον· — ὑποζύγια πάντα καλούμενα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους· ἄλλαχοῦ δὲ παρ' αὐτῷ σημαίνει τὸ σκευοφόρον, καὶ ἀχθοφόρον ζῶον, καὶ ἐξαιρέτως τὸν ἡμίονον. Οὐδέτ. τοῦ

Ὑποζύγιος, ία, ιον (ζυγός). Ὁ ὑπὸ ζυγὸν βαλλόμενος, ἢ ἕλκων τὴν ἅμαξαν, ὁ ἀφ' ἁμάξης ζευγνύμενος. Θουκυδ. 2. «Τὰς ἁμάξας τε ἄνευ τῶν ὑποζυγίων εἰς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν· τὰ ἐζευγμένα ζῶα, τὰ σύροντα τὰς ἁμάξας ζῶα. – Ὁ σχηματισμός «Ὑπόζυγος, ὁ, ἡν· ὁμῦ.

Ὑποζυγιώδης, ὁ, ἡ (ὑποζύγιον, εἶδος). Μὲ ὑποζύγιον ὅμοιος, ἢ κατὰ Φωτ. «ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας πράττων τι, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια, οἷς ἂν καὶ ὑποζυγιώδες πρᾶγμα» Ἀριστοφάνης.

Ὑποζυγόω (ζυγόω), = ὑποζεύγνυμι. Λουκιαν.

Ὑπόζωμα, τό (ὑποζώννυμι). Διάζωμα, ὁ ὑπεζωσμένος τὰς πλευρὰς χιτών, ἢ ὑμήν, διάφραγμα, ὁ χωρίζων ὑμὴν τὰ ἔντερα ἀπὸ τῶν τοῦ θώρακος ἐντοσθίων. 2) τὸ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου πλαγίως κείμενον κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, καὶ, σύνδεσμος, ἄλλως λεγόμενος, ἐπειδὴ συνδέει τοὺς τοίχους τοῦ πλοίου, τὰ ζώματα, ἤτοι ζωνάρια τοῦ πλοίου. Πλάτ. Πολ. 10, στλ. 327. Ἀθήν. 5, στλ. 204. Ἀπολλ. 1, 368. Ἀπτικ. ἐμφυλ. πολ. 5, 91. 3) Τὸ μεσαῖον μέρος τοῦ πηδαλίου. Πολυδ.

Ὑποζώνιον, τό. Τὸ ὑπὸ τὴν ζώνην ἕν, περιζώνιον· Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Ὑποζώννυμι, καὶ, ὑποζωννύω, Μλ, ώσω (ζώννυμι ἀνωμ.). Ὑποκάτω ζώνω, περιδέω, ὑποκάτω δένω, συνδέω, συνάπτω· παθητ. παρακείμ. μετ' αἰτιατ. «χεῖρας ὑπεζωσμένοι ἔσαν, Ἡρόδ. 7, 69. «Οὐ παύσασθε (ἔφη) ὑμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες», οἱ ἔχοντες εἰς τὴν μέσην τοῦ σώματός σας ἐζωσμένα τὰ ξίφη, ἔχοντες σπαθία εἰς τὴν μέσην, Πλούταρχ. 2) παρὰ Πολυβ. 27, 3. «Ναῦς ὑποζωννύειν», ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζειν· 3) Ἀναλέκτ. 2, σελ. 374. «Τοῖς ποσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν ὑπτίους», συνέψιγξε, συνέδεσε τὸν ὑποκείμενον ἀχθρὸν μὲ τοὺς πόδας του· ὅθεν

Ὑπόζωσμα, τό = ὑπόζωμα.

Ὑποθάλπω, Μλ. ψω (θάλπω). Ὀλίγον τι θάλπω, θερμαίνω, ὑποθερμαίνω.

* Ὑποθειάζω, (θειάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως ὑποθεόω, ἀποδίδω θείας τιμάς. Φιλόστρ. βί. Ἀπολλων. 1, 3.

Ὑπόθεμα, τό (ὑποτίθημι). Πᾶν τὸ ὑποτιθέμενον, ὑπόβλημα, ὑπόβασις, θεμέλιον, κρηπίς, βάσις, Πλούταρχ.

Ὑποθέναρ, αρος, τό (θέναρ). Τὸ ἐνδον τῆς παλάμης ὁμαλὸν μέρος, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ πρὸς τοὺς δακτύλους. Πολυδ.

Ὑποθερμαίνω, (θερμαίνω). Ὀλίγον τι, ἢ μετρίως θερμαίνω, ζεσταίνω· Παθητ. ὀλίγον τι, ἢ μετρίως θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι· «ὑποθερμάνθη ξίφος αἵματι» Ἰλ. Π, 333. Τ, 476.

Ὑπόθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὀλίγον τι θερμός, σφοδρός· «πολίμιοις», Ἡρόδ. 6, 38, ὅπου κεῖται συγχρίτ.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ (ὑποτίθημι). Τὸ ὑποτιθέναι, τὸ ὑποβάλλειν, τὸ βάλλειν ὑποκάτω· 2) τὸ ὑποτιθέμενον, ἢ ὑποτεθειμένον, τὸ ὑποτεθέν, τοὐτέστι, πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται ὑποκάτω ὡς βάσις, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ τίθεται, ἢ ἐπιστηρίζεται ἐν ἄλλο· ἄρα, ὑπόβλημα, ὑπόθεμα, καταβολή, βάσις, κρηπίς, θεμέλιον. Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. 4, 14. «Αὐτὴ γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύτις δένδρων ἐστίν· οὕτω καὶ παρ' Αἰλιαν. ζῳ. Ἱστορ. 14, 18. καὶ ἑπομένως τροπικ. —α) ἄξίωμα, κανών, γνώμη, δόξα, δόγμα, τὸ ὁποῖον δεχόμεθα ὡς ἀληθές, ὑπόθεσις, εἰς τοὺς Μαθηματικ. καὶ Φιλοσόφ. ἀρχή, στοιχεῖον, τοὐτέστι, πρᾶγμα ὁμολογούμενον, πρὸς κατασκευὴν ἄλλων λαμβανόμενον, ἀρχὴ ἀναπόδεικτος, ἢ κατὰ Διογ. Λαέρτ. 9, 89 «ὁ δὲ ὑποθέσεως τρόπος συνίσταται, ὁσομένων τὰ πρῶτα τινῶν, τὰ πρῶτα τῶν πραγμάτων αὐτόθεν δεῖν λαμβάνειν ὡς πιστά, καὶ μὴ αἰτεῖσθαι· β) θέσις, θέμα, τὸ ὁποῖον χρειάζεται πλατυτέραν πραγματείαν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν, ἢ εἰς τὴν γραφήν, ὕλη, περιοχή, ἀντικείμενον, ὁ μῦθος δραματικοῦ τινος ποιήματος, λατ. argumentum, πολλάκις παρὰ Λογγίν. ἰδ. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 71. γ) τὰ εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς γύμνασιν διεσόμενα ῥητορικὰ διηγήματα, ἢ γυμνάσματα· «σχολικὴ ὑποθέσεις, Σχολ. Πλάτ. σελ. 163. πεπλασμένη περίστασις, λατ. quaestio ficta· Κυντιλ. 5, 10, 95. ἔνθα ἐν χειρόγρ. «καθ' ὑπόκρισιν», ἔχει· 3) ὑποκείμενον, ἢ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου καταγίνεται καὶ ἐνασχολεῖται τις· ἀσχολία, τὸ περὶ οὗ γίνεται λόγος, πρόθεσις, ἢ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, ὁ προκείμενος λόγος, ἢ ζήτημα, πρόβλημα, ἀμφισβήτησις· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 6, 13. Οἰκον. 21, 1. καὶ Διόδωρ. Σικ. «Πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς· 4) συνήθεια, ὁμολογία, συμφωνία, τὸ κατὰ συνήθειαν γινόμενον· 5) διδασκαλία, παραίνεσις, συμβουλή· 6) προαίρεσις, σκοπός, ἐπιχείρημα· Δημοσθέν. Φιλιπ. 4. «Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὅρος. Ἀριστ. Πολ. 6. «Τὴν ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας», ὅπερ ἄλλαχοῦ «Πάντας τοὺς δημοτικοὺς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τὴν ἐλευθερίαν· 7) αἰτία, ἀφορμή, πρόφασις, πρόσχημα· Πλούταρχ. «Αἰτωλῶν ὑποθέσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων».

* Ὑποθετέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποτίθημι· Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅς τις πρέπει νὰ ὑποτεθῇ.

Ὑποθέτης, ου, ὁ (ὑποτίθημι). Ὁ ὑποθέτων, ὑποκάτω θέτων, ὑποκάτω βάλλων· 2) ὁ ἐμβάλλων τι εἰς νοῦν τινος, ὁ ὑπαγορεύων, ἑρμηνεύων, ὑποθήμων, σύμβουλος, αἴτιος, ἀρχηγός· «Ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης»· ὅθεν

Ὑποθετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόθεσιν, ἢ εἰς ὑποθέτην ἀνήκων, ὁ ληφθεὶς ὡς βάσις καὶ ἀρχή, ἢ κατὰ συνήθειαν καὶ συμφωνίαν· 2) ὁ συμβουλεύων· Ἐπίρ. «Ὑποθετικῶς· μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, καθ' ὑπόθεσιν.

Ὑπόθετος, ὁ, ἡ ῥημτκ. ἐπίθ. τοῦ ὑποτίθημι. Ὁ ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, ὑποβολιμαῖος· «Ὑπόθετον, τόκ· Suppositorium, ἰατρικόν τι βαλλόμενον ὑποκάτω τοῦ ἀφεδρῶνος.

Ὑποθέω, Μλ. ὑποθεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὑποτρέχω, τρέχω ὑποκάτω, ἐπὶ δολίου ἐφορμήματος· «λύκοισι δίκην ὑποθεύσομαι», Πίνδ. Πύθ. 2, 155. προτρέχω· Ἀριστοφ.

Ὑποθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὑποκάτωθεν θεωρῶ, βλέπω. Πλούταρχ.

* Ὑποθῆβαι, ῶν, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 505.

* Ὑποθήγω, (θήγω). Ὀλίγον τι θήγω, ἀκονῶ· τροπικ. ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως διεγείρω, ἐρεθίζω, παροξύνω.

Ὑποθήκη, ἡ (ὑποτίθημι). Ὑπόθεμα, ὑπόβλημα· 2) παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία, ἑρμηνεία, Ἡρόδ. 1, 156. 211. 5, 92. 6. 6, 52. 8, 58. καὶ ἀλλαχοῦ· «νομάζοντο δὲ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου, καὶ ἄλλων», «ὑποθήκαις, παραινέσεις· 3) ἐνέχυρον. Δημοσθέν «Παρέξουσι ταῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενοι ἀργύριον· τὸ ὁποῖον εἰς τὸ κατὰ Διονυσοδώρου «Προκείμενον» λέγει· «Εἰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. «Ὑποθήκης γενομένης τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς· ἢ συνήθεια «Προστοίχημα» λέγει· καὶ προστοιχέω, ὡ· ῥῆμα ἔχει· ὅθεν

Ὑποθηκιμαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς ὑποθήκην ὤν, ἐνεχυριασμένος, δομένος εἰς ἐνέχυρον.

Ὑπόθημα, ατος, τό (ὑποτίθημι) = ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ. Ὑποθήκη, παραίνεσις, νουθεσία, διδασκαλία· εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ἰλ. Ο, 412. Ὀδ. Π, 233. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 3, 7. ἐκ τοῦ

Ὑποθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ὑποτίθημι). Ὁ συμβουλεύων, παραινῶν, νουθετῶν, σύμβουλος· ἢ καθ' Ἡσύχ. ὁ ὑποθήκας (ἢ ὑποθέσεις δραμάτων) καταγράφων.

* Ὑποθήριον, τό. Εἶδός τι ἐμπλάστρου, ἢ μύρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σελ. 504.

Ὑποθλίβω, Μλ. ψω (θλίβω). Ὑποκάτω, ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς θλίβω, πιέζω, ζουλίγω.

* Ὑποθολόω (θολόω). Ὀλίγον τι θολόω, καμνω τι θολόν.

Ὑποθόρνυμι, (θόρνυμι). Λέγεται ἐπὶ ὀχείας τῶν κτηνῶν· παρ' Αἰλιαν. ζῳ. Ἱστορ. 17, 4.

Ὑποθορυβέω, ῶ. Μλ. ήτω (θορυβέω). Ὀλίγον θορυβέω, μικρὸν θόρυβον, ἢ ἀρχὴν θορύβου κάμνω· Θουκυδ.

* Ὑποθράσσω, ττω, Ἀττ. Μλ. άξω (θράσσω, ἀνώμ.) Ἀττ. συναίρ. τοῦ, ὑποταράσσω. Ὀλίγον θράττω, ταράττω, συγχέω, φοβέω, τρομάζω, φοβίζω, ὑποταράττω. Πλούταρχ.

Ὑποθραύω, (θραύω). Ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς θραύω, συντρίβω.

Ὑποθρηνέω, (θρηνέω). Ὀλίγον θρηνῶ, ὀδύρομαι· 2) μεταβατ. ὀλίγον οἰκτείρω ἤτινα.

Ὑποθρόνιον, τό (θρόνος). Ὑποπόδιον, θρῆνυς, σκολύθριον· Ἐτυμολογ.

Ὑποθρύπτω, συνήθ. ὡς παθ. μὲ μέσ. μέλ. ὑποθρύπτομαι, – Μλ. ψομαι (θρύπτω, ἀ-

νώμ.). Ὀλίγον ὑποθρύπτομαι, μαλακὸς καὶ γυναικώδης εἶμαι, ἢ ὡς τοιοῦτος πράττω· »Ἀνειμένης καὶ ὑποθρυπτομένης ἕνια δημαγωγίας· Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 1. 4. ἀποκεκοιμισμένης καὶ οἱονεὶ μεμαλακισμένης εἰς μερικὰ μέρη τῆς δημαγωγίας οὔσης· 2) κρυφίως, ἢ ὑποκεκρυμμένως ἀσελγαίνω εἴς τι· ὑπεθρύφθην μετώπῳ, ἐμαλακύνθην εἰς τὸ βλέμμα της. Ἀχιλ. ἐπ. 8, 15.

Τ'ποθρώσκω, Μλ ὑποθροῦμαι (θρώσκω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἢ ἐνδον πηδῶ, τρέχω, ὑποτρέχω. Ὀρφ.

Τ'ποθυμία, τό (ὑποθυμιάω). Τὸ ἀναμμένον θυμιατήριον, καὶ ἡ διὰ τούτου προξενουμένη εὐωδία. Ἱπποκράτ.

Τ'ποθυμιάς, άδος, ἡ (ὑποθυμιάω). Στέφανος ὑποτραχήλιος, τουτέστι, στέφανος ἐξ ἀνθέων, τὸν ὁποῖον ἔβαιναν περὶ τὸν τράχηλον, διὰ νὰ ὑπολαμβάνῃ διὰ τούτου ὁ ἐστεφανωμένος περισσότερον τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, Ἀθήν. 15, σελ. 674. »Ἐκάλουν δὲ καὶ οὓς περιέδουτο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας· καὶ κατωτέρω σελ. 688. »Καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ αὐχένι, ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν· Πλούταρχ. Συμπ. 2. »Τοὺς ἀνθεινοὺς (στεφάνους) ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ὑποθυμιάδας ἐκάλουν.

Τ'ποθυμίασις, εως, ἡ. Τὸ μετὰ εὐώδους τινὸς θυμιᾶν, θυμίασις· ἐκ τοῦ

Τ'ποθυμιάω, ὦ. Μλ. άσω (θυμιάω). Μετὰ εὐώδους τινὸς θυμιάω, εὐώδη τινὰ ἀρώματα καίω, θυμιάω, καπνίζω μετὰ θυμιαμάτων· = ὑποκαπνίζω suffire Διοσκορ. 1, 105.

Τ'ποθυμίς, ίδος, ἡ = ὑποθυμιάς· 2) παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 302. λέγεται οὕτως ἓν πτηνόν.

Τ'ποθυρίς, ίδος, ἡ· καὶ, ὑπέθυρον, τὸ (θύρα). Τὸ κατώφλιον, ἀμφότερα παρὰ Βιτρουβίῳ, 4, 6, 1. ἡμαρτημ. ὅταν. ἔνθα τὰ χειρόγραφα Hypotri ἀντὶ, ὑπαίθρου, ἔχουσι, δι' οὗ τὸ τῶν θυρῶν φῶς, Lumen ostiorum, δηλοῦται.

*Τ'πόθυψις, εως, ἡ (ὑποτύφω). Ἔκαυσμα, ἔκκαυμα, ὑπέκκαυμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν τὴν φωτίαν, τροπικ. παρακίνησις, παρόρμησις, παροξυσμός. Πολύβ. 6, 59. 4. Τὸ δὲ, ὑπότυψις, ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡμαρτ. γραφή.

Τ'ποθωπεύω, (θωπεύω). Ὀλίγον θωπεύω, κολακεύω, χαϊδεύω· Ἡρόδοτ 1, 30. »Οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρηταμένους· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 619.

Τ'ποθωρήσσω, Μλ. ξω (θωρήσσω). Κρυφίως θωρήσσω, ὁπλίζω, Μλ. κρυφίως ὁπλίζομαι· »λόχῳ δ' ὑποθωρήσσοντο· Ἰλ. Σ, 513. 2) ὀλίγον τι πίνω, μεθύω.

*Τ'ποθώσσω (θώσσω). Κρυφίως προσφωνῶ, φωνάζω· ντινὶν, Αἰλιαν. ξ. Ἱστορ. 8, 2.

Τ'ποίαχω, (ἰάχω). Ὀλίγον ἠχέω, ὑπηχέω, μετὰ μικροῦ ἤχου ἀναβλύζω, Ἀνάλεκτ. 1. σελ. 199. »Τῶν κρέα ὑποϊάχων.

Τ'ποίγνυμι, καὶ, ὑποίγω, Μλ οἴξω (οἴγνυμι, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ἡσύχως ἀνοίγω, ὀλίγον ἀνοίγω· ντὴν θύραν· Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 431.

Τ'ποιδαλέος, έα, έον (οἰδαλέος). Ὀλίγον οἰδαλέος, πρισμένος, φουσκωμένος· Substumidus. Ἰατρ.

Τ'ποιδαίνω, (οἰδαίνω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω οἰδέω, πρίσκομαι, φουσκόνω· Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. 14, 7.

*Τ'ποιδάω, καὶ, ὑποιδέω (οἰδάω). Ἀμεταβ. Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτωθεν φουσκόνω.

Τ'ποικέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκέω). Ὑποκάτω οἰκῶ, κατοικῶ, εἶμαι ὑποκάτω κρυμμένος· μετὰ ζοτ. Ἐπιγρ.

Τ'ποικίζομαι, παθ. (εἰκίζω) = τῷ προηγμ. μετὰ αἰτιατ. Ἀνδολογ.

Τ'ποικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Ὑποκάτω οἰκοδομῶ, κτίζω, μετὰ γενικ. »τοῦ τείχους«, Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δ. ἱστ. συγγρ. 3.

Τ'ποικουρέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον· φυλάττω τὸν οἶκον, μένω κρυμμένος εἰς τὸν οἶκον· καθέλου δέ, ὑποκάτω εἰς τι κρύπτομαι, κεκρυμμένος εἶμαι ὑπό τινος, εἰς βάθος οἰκῶ, Μεταφορικ. »Δεληθός τι μῖσος ὑποκουροῦν· κεκρυμμένον καὶ ἐνδόμυχον· κρυφὸν μῖσος· Ὁ Πολύβιος μεταχειρίζεται τοῦτο δὶς οὕτω κατὰ μίσην διάθεσιν· 2) εἰσχωρῶ εἴς τινα, κρυφίως εὑρίσκω εἴσοδον εἴς τινα, λαμβάνω ἐπιρροήν, μετὰ αἰτιατ. προσ. »Καὶ τοὺς ὑποικουρήσαντες αὐτούς· Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, εἰσχάρησαν, εἰσῆλθον· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. φέρω τι κρυφίως εἰς τὸν οἶκον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1168. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ κρυφῶν παρακοποιῶν συμβουλῶν (Intrigues) »Ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῶν διαβαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα· καὶ ἀλλαχοῦ· »Ὑποικουρεῖ τὴν Φιμβρίου στρατιάν, καὶ παροξύνει κατὰ τοῦ Λευκοῦλλου· ἄρα, κρυφίως παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω τινὰ ἐπ' ἄλλον, ἔριδας εἰς τινας κρυφίως ἐμβάλλω, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. faire des intrigues· (βάλλω ἢ καμνω ἀνακατώματα)· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπέρχεσθαι· »Χρήμασιν ὑποικουρεῖν καὶ διαφθείρειν· Πλούταρχ Πομπ. 58.

Τ'ποιμώζω, Μλ. ώξομαι (εἰμώζω). Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρὰ οἰμώζω, κλαίω, θρηνῶ· Λουκ.

Τ'ποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Κυρίως, ὑπὸ τὸν οἶνον τεθειμένος, βαλμένος, πλήρης οἴνου· 2) ὀλίγον τι μεθυσμένος (ὅστις τὸ ἔχει ὀλίγον εἰς τὸ κέφι).

Τ'ποίομαι, παθ. ἀποθ. (εἴομαι, ἀνώμ.) = ὑπονοέω. Ἡσύχ.

Τ'ποιστός, ἡ, όν ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποφέρω. Φορητός, βαστακτός, ὑποφερτός. Ἡσύχ.

Τ'ποισχάνω, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑπέχω.

*Τ'ποίσχω, συνήθ. εἰς τὸ μέσ. ὑποίσχομαι (ἴσχω). Ὡς τὸ, ὑπέχω, κρατῶ ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν κρατῶ, δέχομαι· 2) μέσ. καὶ = ὑπισχνέομαι, μόνον ποιητ.

Τ'ποκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑποκάτω καθαίρω, καθαίρω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτηρίου φαρμάκου· ὅθεν

Τ'ποκάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω γινομένη τῆς κοιλίας διά τινος καθαρτηρίου φαρμάκου κάθαρσις.

Τ'ποκαθέζομαι, Μλ. ὑποκαθεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑποκάθημαι.

*Τ'ποκαθεύδω, Μλ. ὑποκαθευδήσω (εὕδω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι κοιμῶμαι.

Τ'ποκάθημαι, Ἰων. ὑποκάτημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάτω κάθημαι, εἴς τινα τόπον κάθημαι, Ἡροδτ. 7, 27. 2) κάθημαι χωρὶς τινα ἀσχολίαν, χωρὶς ἔργον, ἀργός κάθημαι· 3) κρυφίως κάθημαι, κρύπτομαι, ἐφεδρεύω, ἐνεδρεύω (παραμονεύω) 4) κάθημαι εἰς ἀσφαλεῖς, ἐχυροὺς τόπους, καὶ φυλάττομαι· »Χωρίοις ἰσχυροῖς ὑποκάθηται· Διονύσ. Ἁλικ. κρατῶ, φυλάττω ἐμαυτὸν εἰς δυνατοὺς τόπους· καὶ μετὰ αἰτιατ. προσ. Ἡρόδοτ. 8, 40. »Τοὺς κατημένους τῶν βαρβάρων· ἐκάθηντο, προσμένοντες τὸν βάρβαρον, διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτόν.

*Τ'ποκαθίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (ἵζω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως καθίζω, βάλλω εἰς ἐνέδραν. Μέσ. κάθημαι κρυφίως εἰς ἐνέδραν, λατ. subsidere.

Τ'ποκαθίημι, Μλ. ὑποκαθήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως καθίημι, καταβιβάζω· ὁ Φώτ· ἔχει· »Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς· οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πρόσθεν μένεσθαι· τὸ γὰρ ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, ὀργῆς ἐστὶ σημεῖον· »Ὑποκαθημένης τῆς ὀργῆς« Πλούταρχ. καταπαυομένης, κατακαθημένης, παυομένης κατ' ὀλίγον· »ὑποκαθ. πώγωνος βάθος ἀφῶ ν' αὐξήσουν τὰ γένεια μακρά, καὶ ἕως κάτω.

Τ'ποκαθίστημι, Μλ. στήσω (ἵστημι). Βάλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου, Ἡρωδιαν.

Τ'ποκαίω, Μ αύσω (καίω, ἀνώμ.) Βάλλω ὑποκάτω πῦρ, καὶ καίω, φλογίζω, καίω ὑποκάτω· Ἡρόδ. 4, 61. Δουκ. Φάλ. 11.

Τ'ποκακοήθης, ὁ, ἡ (κακοήθης). Ὀλίγον, ἢ κρυφὰ κακοήθης, κακέτροπος, πανοῦργος.

Τ'ποκαχέω, ποιητ. ἀντὶ, ὑποκαταχέω. Κάτωθεν καταχέω, ὑπεκχέω. Δημήτρ. Φάλ. §. 142.

Τ'ποκαλύπτω, (καλύπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον καλύπτω, σκεπάζω.

Τ'ποκάμνω, Μλ. ὑποκαμοῦμαι (κάμνω, ἀνώμ.), Ὀλίγον τι κάμνω, εἶμαι ἄρρωστος. Σχολ. Βουρβ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 412.

Τ'ποκάμπτω, Μλ. ψω (κάμπτω). Ἀμεταβ. ὑποστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 16. »Διώκομενοι ὑποκάμπτουσιν· τροπικ. περιστρέφομαι, γυρίζω ὀλίγωρα, ἀποφεύγω· μετὰ αἰτιατ. νύποκάμψας καιρὸν χάριτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 781. 2) μεταβ. Ἰλ. Ω, 274. ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, κάμπτω ἐπὶ τὰ κάτω τι, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, »ὑπὸ γλωχῖν[α] ἑκαμψαν· ἀντὶ »Ὑπέκαμψαν γλωχῖνα· ἄλλοι »Ὑπεγάμπτειν ἀναγινώσκουσιν.

Τ'ποκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὁ ὑπὸ τὸν κάπηλον ὤν, δεύτερος κάπηλος. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 8, 11.

Τ'ποκαπνίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (καπνίζω). Ὑποκάτω καπνίζω, ὑποκάτωθεν καπνίζω· ὅθεν

Τ'ποκάπνισμα, τό. Τὸ δι' οὗ καπνίζουσι τις, κάπνισμα· Ἀλέξανδρ. Τραλλ. σελ. 262. (Βασιλ. Ἐκδ.) ἔνθα καὶ »Ὑποκαπνιστὸς (τροχίσκος)« φέρεται· τροχίσκοι σφαιρίδια διὰ κάπνισμα· καὶ

Τ'ποκαπνισμός, ὁ. Τὸ καπνίζειν, ἀναφέρει ὁ Στέφανος χωρὶς παραδείγματος· ἀλλὰ τὸ παρὰ Διοσκορ. 3, 126. »Ὑποθυμιώμενα εἰς ἀποκαπνισμόν· πρέπει »ὑποκαπνισμόν· νὰ λέγηται.

*Τ'ποκαπνιστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποκαπνίζω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς κάπνισμα.

Τ'ποκάπτω, Μλ. άψω (κάπτω). Κρυφίως κάτω κρυφοτρώγω, κρυφοχάφτω, προαρπάζω διὰ τοῦ στόματος, πρότερον χάφτω, τρώγω. Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. 9.

Τ'ποκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ ὑποκάτω τῆς καρδίας ὤν, ὁ εἰς τὴν καρδίαν κείμενος, κρυμμένος εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας.

Τ'ποκαρόω, ῶ (καρόω). Ὀλίγον τι καρόω, ζαλίζω, ἐξιππάζω, ἐκπλήττω. Διόδωρ. Σικελ. 4.

Τ'ποκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός, σημσ. 2). Ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν ὤν. Ἀριστοτέλ. 1. ἐπιστ. 13. »Ἀρτηρία ὑποκάρπιος· ἢ ὑποκάτω τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς φλέψ, ἔνθα κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Τ'ποκάρφω, (κάρφω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ξηραίνω· Νίκανδρ. Ἀλέξιφ. 80.

Τ'ποκαρώδης, εος, ὁ, ἡ (καρώδης). Ὀλίγον τι ζαλισμένος, ἐξιππασμένος· Ἱπποκρ.

Τ'ποκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον καταβαίνω, ὑπάγω κάτω, Ἡρόδ. 2, 15. Ξενοφ.

Τ'ποκαταβάλλω (βάλλω). Ὀλίγον καταβάλλω· ἀμφ.

Τ'ποκατάβασις, εως, ἡ (ὑποκαταβαίνω). Ἡ κατ' ὀλίγον καταβασις, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις, συγκατάβασις, παραχώρησις. Φώτ.

Τ'ποκατακλάω, (κατακλάω). Ὀλίγον συντρίβω, τσακίζω· ἀμφ.

Ὑποκατακλίνω, (κλίνω). Ὑποκάτω κλίνω, βάλλω. Παθητ. κατακλίνω ἐμαυτόν κάτω, κύπτω, σκύπτω ἕως κάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων κατακλίνομαι, κάτωμαι παρακάτω τῶν ἄλλων εἰς τὴν τράπεζαν. Μεταφορικ. = ὑπείκω, ὑποχωρῶ. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συντάττει τοῦτο μετὰ δοτικ. προσώπου, καὶ γενικ. πράγματος, οἷον· «Ὑποκατακλίνεσθαί τινι τῆς ἀξιώσεως, τῆς γνώμης, κ. τ. τ. ἐξυπακουομένου τοῦ, ἕνεκα· στέργω, δέχομαι τὴν γνώμην τινός, κάμνω τινὸς τὸ χατήρι, τὴν γνώμην, ἀκολουθῶ τὴν γνώμην τινός· ὅθεν

Ὑποκατάκλισις, εως, ἡ. Τὸ ὑποκάτω κλίνειν, πρὸς τὰ κάτω κλίνειν. 2) ἡ εἰς τὰ κάτω, τὸ ὑποκάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων κατάκλισις, ὑποβολή, ὑπόκλισις, ὑποταγή, παραχώρησις, σκύψιμον, ὑπεῖξις· παρ' Ἡλιοδ. 10, σελ. 496. ἔνθα ἐκδύσεις τινες ἥμαρτ. «Ὑποκατακλήτινα ἔχουσι· κολλακεία, χαμέρπεια. ἴδε ὑποπίπτω.

Ὑποκαταλείπω (λείπω). Κατ' ὀλίγον καταλείπω, ἀφίνω, ὑπόλοιπον ἀφίνω.

Ὑποκαταμένω, (μένω, ἀνώμ.). Ὀπίσω μένω περιμένω, μένω ὀπίσω, καὶ προσμένω. ἡμάρτηκ. ἀναγν. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 3, 3.

* Ὑποκαπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Πίπτω ὑποκάτω. Κοϊντ. Σμυρν. 1, 588.

Ὑποκατασκευάζω (κατασκευάζω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως κατασκευάζω, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξεργάζομαι. Δημήτρ. Φαλ. 224. ὅθεν

* Ὑποκατασκευή, ἡ. Προετοιμασία, ἑτοιμασία· ἐξαιρ. κρυφή.

Ὑποκατάστασις, εως, ἡ (ὑποκαθίστημι). Τὸ βάλλειν τι, ἢ τινα εἰς τὸν τόπον ἑνὸς ἄλλου. Παλαίοκτ. Substitution.

Ὑποκατάστατος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑποκαθίστημι. Ὁ βαλμένος εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός. Παλαίοκτ. Substitutus.

Ὑποκαταφρονέω, ῶ (φρονέω). Ὀλίγον τι καταφρονῶ, ἢ ἀμελῶ. Ἱπποκρ.

Ὑποκαταχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χέω, χύνω, ἔγχεω.

* Ὑποκάτειμι (εἶμι). Κρυφίως μεταβαίνω εἰς τι· ἐξαιρ. εἰς ἄλλην τινὰ πτῶσιν. Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, σελ. 156. 9, 180. 11. παρβλ. Scaef. App. Dem. 1, σελ. 385.

* Ὑποκατεσθίω, μέλ. ὑποκατέδομαι, (ἐσθίω, ἀνώμ.). Κρυφίως κατεσθίω, κατατρώγω.

* Ὑποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκάθημαι, Ἡροδ.

Ὑποκατηφής, ὁ, ἡ (κατηφής). Ὀλίγον τι κατηφής, σκυθρωπός, σοβαρός, λυπημένος.

* Ὑποκατορύσσω, Ἀττ.—ττω, μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύττω, σκάπτω ὑποκάτω.

Ὑποκάτω, Ἐπίρ. τοπικὸν (ὑπὸ, κάτω) Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, σημαῖνον τὴν ὑπό τινος θέσιν, ἀναφερόμενον πρός ἄλλο τι ἐπάνωθεν τούτου ἱστάμενον. Εὐαγγ. Ἰωάν.

Ὑποκάτωθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους πρὸς τὰ ἄνωθεν, ἀπὸ κάτω, ἢ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Ἡρωδιαν.

Ὑποκατωρύχος, ὁ, ἡ (ὑποκατορύσσω). Ὑπόγειν ὡς καταβολάδα βαλμένος, παραχωμένος, Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. 5, 12.

Ὑπόκαυμα, τό (ὑποκαίω). Τὶ δὲ οὗ ἀνάπτεται τι, προσάναμμα.

Ὑπόκαυσις, εως, ἡ (ὑποκαίω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν ὑποκάτω· ἢ ὑποκάτω τινὸς γινομένη καῦσις. 2) Ἰνὸς, φοῦρνος, κάμινος, ἢ ὑποκάτω τοῦ λέβητος γινομένη καῦσις εἰς τὰ λουτρά.

Ὑπόκαυστον, τό, (ὑποκαίω). Δωμάτιόν τι μετὰ ὑδλου, τὸ ὁποῖον θερμαίνεται διὰ πυρὸς ὑποκάτω καιομένου, καθὼς π. χ. τὰ δωμάτια εἰς τὰ λουτρά, ἔνθα καίεται ὑποκάτω πῦρ, πυριατήριον. Λατ. vaporarium ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑποκάτω εἰς δωμάτιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατεσκευασμένος φοῦρνος.

Ὑποκαύστρα, ἡ (ὑποκαίω). Καμίνιον, παρεστιά, τὸ ἑδαφος τοῦ ἰπνοῦ, ἤτοι τοῦ φούρνου, ἔνθα ἀνάπτεται τὸ πῦρ. Fornax.

Ὑπάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀπαρ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω κεῖμαι, κείτομαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω χρησιμεύω εἰς δεμέλιον 2) κεῖμαι ἔμπροσθεν, πρόκειμαι Πινδαρ. Ὀλ. 1, 135. «Ἀηλὸς γ' ὑποκείσεται» ὑποβληθήσεται, προτεθήσεται, θέλει βαλθῆ κάτω ἄλλος· ὅθεν -β) ὑπάρχω, εἶμαι παρών, πρόχειρος· «Τὸ ὑποκείμενον, «πᾶν ὅ,τι κεῖται ἔμπροσθεν, πρόκειται, κεῖται ὑπ' ὄψιν, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, ὡς τό, ὑπόθετις, σημαῖν. 2, β'. ἔτι δὲ καὶ τὴν οὐσίαν· «Ὁ ὑποκείμενος χρόνος, «ὁ ἐνεστὼς, παρὼν χρόνος, καιρός· «Τὰ ὑποκείμενα πράγματα, «τὰ προκείμενα, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, τὰ παρόντα. 3) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν παρακαλῶ, ὡς τό, ὑποπίπτειν τινὶ Πλάτ. Πολ. 6, 8. — 4) Κεῖμαι εἰς ἐνεχυρον, εἶμαι ἐνεχυρασμένος· εἶμαι βαλμένος εἰς ἐνεχυρον. Δημοσθεν. κατὰ Ἀφοβ. «Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι» τὰ ὑποτεθειμένα, τὰ ὑπόχρεα κτήματα· παρβλ. ὑποτίθημι. 5) Ὑποβάλλομαι, ὑποτίθεμαι εἰς βάσιν, εἶμαι στερεὰ ἀποφασισμένος, ἑπομένου τοῦ, ὅτι· Ἡρόδ. 2, 123. εἰς συνθήκην καὶ συμφωνίαν εἶμαι, ἢ εἰς τοιοῦτόν τι μὲ δέχονται καὶ νομίζουσιν. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, πρόσωπον, Personne.

Ὑποκείρω, (κείρω). Κάτωθεν κόπτω, ἀποκόπτω. 2) κατ' ὀλίγον διακόπτω, διασχαράττω, σχίζω τὴν σάρκα· Πλούταρχ. «Ὑποῶν δίκην ἔστουσι καὶ ὑποκείρουσιν αὐτούς» καὶ κατ' ὀλίγον κατατρώγουσι, καὶ διακόπτουσιν, ἢ κατακόπτουσι τὰς σάρκας αὐτῶν.

* Ὑποκελεύω (κελεύω). Κάμνω τὸν κελευστὴν, ἐπέχω τόπον κελευστοῦ. Λουκιαν. Κατ. 19. 2) εἰς τὸ μέσ. κρυφίως προτρέπω, ὁρμῶ.

* Ὑποκέλλω. (ὀκέλλω). Κρυφίως, ἢ ἀνεπαισθήτως ὀκέλλω, καταντῶ, φέρομαι πουθενὰ, πίπτω μέσα· «εἰς τι» Λογγίν.

Ὑπόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὀλίγον τι κενός, ἄδειος, ὀλίγον τι μάταιος.

Ὑποκενόω, (κενόω). Ὑποκάτωθεν κενόνω, ἀδειάζω, ὑποκάτωθεν κάμνω τὴν κένωσιν. Ἱπποκράτ.

Ὑποκεντέω, ῶ (κεντέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω κεντῶ 2) ὀλίγον τι κεντῶ, σουβλίζω. Δίων Κάσ. καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. «Ὑποκεντήσας γέφυραν δόρατι.»

* Ὑποκέραμος, ὁ, ἡ (κέραμος). Μεμιγμένος μὲ κέραμον.

* Ὑπόκερας, γεν. ατος, συνῃρημ. ως, ὁ, ἡ, τὸ (κέρας). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι κέρας, κέρατον.

* Ὑποκερχαλέος, ἑα, ἑον (κερχαλέος) καὶ

Ὑποκερχνολέος, ἑα, ἑον (κερχναλέος). Ὀλίγον τι κερχναλέος, ὀλίγον τι βραχνός. Ἱπποκράτ.

Ὑποκευθής, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω κεκρυμμένος· ἐκ τοῦ

Ὑποκεύθω, (κεύθω). Ὑποκάτω, ἢ μέσα κρύπτω.

Ὑποκεφάλαιον, τό (κεφαλή). Προσκεφάλαιον.

Ὑπόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Κυρίως μεμιγμένος μὲ κηρίον, ἐπὶ μέλιτος· ὅθεν καθόλου, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος· παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιληψ. 2. «Ὑποκηρότατον» ἀκάθαρτον, ἀντίθ. τοῦ, ἁγνός· ἔνθα τὸ τῶν Μεδίκων Χειρόγραφον ὀρθότερον «Ἐπικαιρότατον» ἔχει.

* Ὑποκηρύττω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (κηρύσσω). Ἐξαιρέτως Μέσ. ὑποκηρύττομαι, Διὰ τοῦ κήρυκος κηρύττω, κάμνω γνωστόν, δημοσιεύω. Πολυδ. 4, 94. «Ὑποκηρύξασθαι, τὸ προεῖπεῖν (διὰ τοῦ κήρυκος) ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγείλασθαί τι δημόσιον» ὁ Φάτ. «Ὑποκηρυξάμενοι, τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῶν δημοσίων στῆναι, καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερόν» Αἰσχίν. Ῥήτ. «Ὑποκηρυξάμενοι τριες τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἐλευθέρους» ἐκήρυξαν αὐτοὺς δημοσίως ἐλευθέρους· εἰς ἀγορὰν διὰ τοῦ κήρυκος συγκαλῶ, πωλῶ. Ἐνδ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 349. Α.

Ὑποκιθαρίζω, Μ. ἰσω (κιθαρίζω). Κιθαρίζω κ' ἐγὼ κατόπι τινός, ἢ μαζῆ, ὅ ἐστι, συμβοηθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸ κιθαρίζειν. «Ὑποκιθαρίζειν τινί» κιθαρίζω, παίζω τὴν κιθάραν εἰς τιμὴν τινός. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Σ, 570.

Ὑποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὀλίγον κινδυνεύω, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω. Πλούταρχ.

Ὑποκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Μὲ κίνδυνόν τινα ἠνωμένος, ὀλίγον κινδυνώδης. Πλάτ. Νομ. 8, 2. σελ. 830. Ε. 2) Ὁ εἰς κίνδυνον εὑρισκόμενος, ἢ ὑποκείμενος. Πελυδ. 8, 141.

Ὑποκινέω, ῶ (κινέω). Κάτω, ὀλίγον τι, ἢ ῥέμα καὶ ἐλαφρῶς κινῶ, σαλεύω, κουνῶ. Ἰλ. Δ. 423. «Ζαφύρου ὑποκινήσαντος κῦμα.» -β) τροπικ. Ὀλίγον τι ἀνακατόνω, ταράττω. 2) Οὐδετέρ. ὀλίγον τι κινῶ, κουνῶ ἐμαυτόν, κινοῦμαι, σαλεύομαι ὀλίγον. Ἡροδ. 5, 106. Ἀριστ. Βάτρ. 64. Ξενοφ. Κυν. 3, 6. καὶ, 15. «Ἐὰν περίφοβος γένηται (ὁ λαγωὸς) — ὑποκινεῖ» ταράττεται, σαλεύει ὀλίγον, -β) εἶμαι σαλευμένος, ταραγμένος τὸν νοῦν, παραφρονῶ, Πλάτ. Πολιτ. 9, σελ. 573. C. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διεγείρω, ἐρεθίζω. Πλάτ. εἰς Χαρμύλ. 21.

* Ὑποκίνυμαι, καὶ, ὑποκινύω (κίνυμαι). Ἐπικ. ἀντὶ, ὑποκινέω, σημαῖν. 2.

Ὑποκιρνόμαι, μέσ, ἀποθ. (κιρνόμαι). Κρυφίως, ῥέμα, ὁμοῦ κιρνόμαι, ἕδω, συμφύλλω κ' ἐγὼ ῥέμα, μὲ χαμηλὴν φωνὴν, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 9, 11.

Ὑποκίρνημι, (κίρνημι). Ὀλίγον τι μιγνύω· ἀμφ.

Ὑπόκιρρος, ὁ, ἡ (κίρρός). Ὀλίγον τι κίρρός, κίτρινος, ὑποκίτρινος.

Ὑπόκιστις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι φυόμενον ἐπάνω τῶν ῥιζῶν τοῦ Κίστου, οὗτινος ὁ χυλὸς εὔχρηστος εἶναι εἰς τὴν ἰατρικὴν. Διοσκορ. 128. Asarum hypocistis, Λιν.

Ὑποκλαδόν, Ἐπίρ, (ὀκλαδόν). Μὲ ὀλίγον λυγισμένα γόνατα, ὀλίγον κακλιμένως, ὑποκεκλιμένως. Ὀππιαν. κυν. 4, 205. ἐκ τοῦ

Ὑποκλάζω (ὀκλάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον κλίνω, κύπτω, σκύπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνατ· τροπικ. ἐπὶ ἐκλείποντος θάρρους, ἐπὶ σβεννύοντος λύχνου, κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 79. «Λύχνος ὑποκλάζων ἤκα μαραινόμενος.»

Ὑποκλαίω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως κλαίω, κρυφακλαίω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 89. ἀμφ.

Ὑποκλάω, ῶ, μέλ. άσω (κλάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω συντρίβω. 2) κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον κλάω, συντρίβω, τσακίζω.

Ὑποκλείω, (κλεΐω, κλέω, ἀνώμ.). Πίπτων εἰς τοὺς πόδας, γονυκλιτῶς ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ εἰς βοήθειαν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 69. «Θεὸν ὑποκλείω» δέομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ θεόν τινα· ἀμφ.

Ὑποκλέπτω, (κλέπτω). Ὑποκάτω, κρυφίως κλέπτω, κρυφίως ἁρπάζω, μὲ κλεπτικὸν τρόπον κάμνω τι· κατὰ παθ. διάθ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 114. καὶ αὐτόθι Ἔρμαν. παρβλ. Boeckh. Πίνδ. διάφ. γρ. Νεμ. 9, 33. 2) κρύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω. Μουσαῖος.

Ὑποκλήζω, Ἰων. ὑποκληΐζω (κλήζω). Κρυφίως φανερόνω, κάμνω γνωστόν, Σοφοκλ. Αἰ. 225. «ἀγγελίαν Δαναῶν ὑποκληζομένων» φανερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Δαναῶν· ὅπου ὁ Ἔρμαννος ἀλό-

γως χωρίζει τὴν λέξιν. Παθητ. γίνομαι γνωστὸς ἀπό τινα· ντιτάζω, ποιητ.

Ὑποκλινής, ές, ὁ, ἡ. Ὑποκεκλιμένος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτὸν εἴς τινα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 21. ἐκ τοῦ

Ὑποκλίνω, (κλίνω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνω, τυπτω. τροπ. ὑποτάσσω, ὑποβάλλω. Παθ. Ὑποκλίνομαι· ὑποκλίνω ἐμαυτόν, στύπτω, ὑποπίπτω, μετά δοτ. ἠσχολίωμ ὑπεκλίνθην. Ὁδ. Ε, 463. τροπικ. ὑποτάσσομαι, ὑποχωρῶ.

Ὑποκλονέω, ῶ (κλονέω). Ὀλίγον τι κλονῶ, σείω, ἢ κινῶ, κουνῶ, ταράττω. Παθητ. ὑποκλονεῖσθαί τινα, φεύγων ἀπό τινα ὠθῶ, σπρώχνω, ἐγκονῶ· ντούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἔασω Πηλείδη Ἀχιλῆϊ, Ἰλ. Φ, 556.

Ὑποκλοπέω, ῶ. μέλ. ήσω, ὡς τὸ, ὑποκλέπτω, Ὑποκάτω κρύπτω, ὑποκρύπτω. Παθ. ὑποκάτω τινὸς κρύπτομαι· καί τις ἐτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, Ὀδ. Χ, 382. ἐκ τοῦ

Ὑπόκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὑποκεκρυμμένος, κρυμμένος. Βακχυλίδης παρά Κλήμ.

Ὑποκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὑποκάτωθεν κλύζω, πλύνω, καθαρίζω. Πλούταρχ. »Τὸ σῶμα ὑποκλύζειν· διὰ κλυστηρίου πλύνειν καὶ καθαρίζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω, βάλλειν κλυστήριον· ὥθεν

Ὑποκλυσις, εως, ἡ· καὶ ὑποκλυσμός, ὁ. Τὸ ὑποκάτωθεν πλύνειν, καθαρίζειν, ἐξαίρ. ἡ πρᾶξις τοῦ καθαρίζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω διὰ τοῦ κλυστηρίου. Πλούταρχ.

Ὑποκλύω, (κλύω, ἀνώμ.). Ἠρυθίως ἀκούω, ὑπακούω. 2) ἀπό τινος ἀκούω, ἀπό τό στόμα τινὸς ἀκούω· ντινός. »Ὑπέκλυες ἐμοῖο· ἀντὶ τοῦ, ἔκλυες ὑπὸ ἐμοῦ· ὅ ἐστὶν, ἐξ ἐμοῖο ἔκλυες· ἦκουες ἐξ ἐμοῦ. Ἀπολλών. 3, 477.

Ὑποκναίω, ῶ (κναίω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κναίω, κνήθω, ξέω, ξύω, ἀμφ.

Ὑποκνίζω, μέλ. ίσω (κνίζω) Ὀλίγον τι κνίζω, ξέω, ξύω· τροπικ. κρυφίως ἐρεθίζω, προξενῶ φθόνον, ὑποψίαν, ἢ ζηλοτυπίαν εἰς τινα. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 11, 3. »Καὶ ἀπιμεν (πρὸς τὴν Θεοδότην) ὑποκνιζόμενοι· ὑπὸ ἔρωτος καὶ ἐπιθυμίας γαργαλιζόμενοι, ἢ μικρὸν ὑπὸ ζηλοτυπίας λυπούμενοι. Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. »Δῆλος ἦν εὐθὺς ὑποκεκνισμένος· καθόλου δὲ, φέρω τινὰ εἰς ἐμπαθῆ κίνησιν· μετὰ αἰτιατ. Πίνδ. Πύθ. 10, 94. Παθητ. κρυφίων τινα ἐρεθισμὸν αἰσθάνομαι.

Ὑποκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Κατὰ μικρὸν κοιλαίνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον βαθουλόνω, κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 3, 7, 6. Παθητ. κατὰ μικρὸν κοιλαίνομαι.

Ὑποκοίλιον, τὸ (κοιλία). Ὑπογάστριον, ἢ κάτω κοιλία. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑποκοιλίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀρεταίῳ, 3, 7. Ἡ κάτω βλεφαρίς· λέγεται ἔτι καὶ, »Ὑπόκοιλον«, καὶ »Ὑπόκυλον«, καὶ »Ὑποφθάλμιον«· ἐκ τοῦ

Ὑπόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὀλίγον τι κοῖλος, ὑποκάτωθεν κοῖλος· καθόλου δὲ = κοῖλος. »Τὸ ὑπόκοιλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὑποκολακεύω, (κολακεύω). Ὀλίγον τι κολακεύω.

Ὑποκόλοβος, ὁ, ἡ (κολοβός). Ὀλίγον τε, ἢ ἐν μέρει κολοβός, κολοβωμένος.

Ὑποκολπίδιος, ὁ, ἡ. Ἡρωδιαν· καὶ

Ὑποκόλπιος, καὶ ὑποκολπος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν κόλπον ὤν, ἢ κείμενος, τὸν ὀπίσω φέρει τις εἰς τὸν κόλπον ἤτοι κόρφον αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν, τροπικ. α) ὁ κατὰ μέρος, ἢ ἰδιαιτέρως ἀγαπώμενος, τιμώμενος. β) ὁ εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον κεκρυμμένος, καθόλου δὲ, ὁ κατὰ μέρος ἢ ἰδιαιτέρως κεκρυμμένος. »Ἕλος ὑποκόλπιον· τὸ εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸν κόρφον κεκρυμμένον· οὕτω παρ' αὐτῷ καὶ »Ἐγχειρίδιον ὑποκόλπιον· τὸ ὑπό τῶν Ἰταλῶν stiletto, καὶ εἰς τὴν συνήθειαν »Λάζος« λεγόμενον.

Ὑποκολυμβάω, ῶ (κολυμβάω). Ὑποκάτω κολυμβῶ, ὑποκάτω βυθοῦμαι.

Ὑπόκομμα, τό (κόπτω) = ὑπόζωμα, ἢ ἔντομή, εἰς τὰ ἔντομα ζῶα· ἀμφ.

Ὑποκομπέω, ῶ (κομπέω). Ὑποκάτω, ἢ ὁμοῦ κομπέω, θορυβῶ, ἠχῶ, κουφωνίζω. Πλούταρχ.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ· = ὑπόκομψος.

Ὑπόκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Ὀλίγον τι κομψός, χαρίεις, κόστιμος, εὐπρεπής, στολισμένος, καλλωπισμένος.

Ὑποκονάω, (κονιάω) = ὑποκονίω.

Ὑποκονίζω, (κονίζω) = ὑποκονίω, ὕθεν

Ὑποκόνισις, εως, ἡ Ἡ ὑποκάτω ἀνακάτωσις τοῦ χώματος, ἀναχωμάτισις τῶν ἀμπέλων, τὸ δευτέρωμα αὐτῶν. Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. »Τὴν δὲ ὑποκόνισιν, τὰ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται πυραίζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἀχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχειν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ κοριοτισμός, ἤτοι τὸ μετὰ κονιορτοῦ ἄλειμμα τῶν ἀθλητῶν. Πλούταρχ. Πομπ. 53. Λατ. pulveratio· ἐκ τοῦ

Ὑποκονίω Μ. ίσω (κονίω). Κονιορτίζω, κοριαστίζω· μετὰ κόνεως ἤτοι κονιορτοῦ πάττω, κατὰ μέσ. διάθ. ἐπὶ ἀθλητῶν, ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα. »Οὐδὲ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν αὐτόνων ποιῶν καὶ ἀφυκτον«. Πλούταρχ. — Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ κλημάτων καὶ ἀμπέλων, ἀντὶ τοῦ, ἀναχωματίζω, ἀνακατέτω τὸ χῶμα αὐτῶν ὑποκάτω διὰ τῆς δικέλλης, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Δευτερίζω τὴν ἄμπελον ἢ τὰ κλήματα«. Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. ἄρα, = ὑποσκάπτω, Λατ. pulverare. (τὸ ἰῶτα εἶναι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν).

Ὑπόκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὀλίγον τι κοπιασμένος, κουρασμένος. Ξενοφ. Κυν. 6, 25.

Ὑπόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Μετὰ κόπρου μεμιγμένος. Ἱπποκράτ.

Ὑποκόπτω, μέλ. ψω, (κόπτω). Ὑποκάτω κόπτω, Στραβ.

Ὑποκορίζομαι, Μ. ίσομαι· μέσ. ἀποθ (κορίζομαι). Ὁμιλῶ ὡς τὸ μικρὸν παιδίον, συμπαίζων μετ' αὐτοῦ, καὶ κολακεύων αὐτό, ἐκφράζω τὰς λέξεις κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν αὐτοῦ, μιμοῦμαι τὴν γλωσσάν του, προφέρω τὰς λέξεις κολοβωμένας κατὰ τὸν τρόπον τῶν μικρῶν παιδίων, ἐπαγωγῶς καὶ κολακευτικῶς λαλῶ. Κολακεύω τὸ παιδίον, καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ μεταχειρίζομαι κολακευτικούς καὶ χαϊδευτικούς λόγους· ὅθεν 2) ὡς μεταβατ. ῥῆμα μετὰ αἰτιατ. α) ὀνομάζω μὲ κολακευτικὰ ὀνόματα, βάλλω, δίδω κολακευτικὰ ὀνόματα, οἷον, ἐπὶ ἐρωμένων, »νηττάριον, καὶ φατνιον ὑποκορίζεται«. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 1012. μὲ ὠνόμαζε κολακευτικῶς »νηττάριον (παπίτζα μου). β) εἰς ἓν κακὸν καὶ ἀχρεῖον πρᾶγμα βάλλω, δίδω καλὸν καὶ ἄρεστὸν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, διὰ νὰ ὑποκρύψω διὰ τούτου τὸ ἐλάττωμα, ἢ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸ εὐμορφύνω· τουτέστι, δι' εὐφήμων ὀνομάτων ὑποκρύπτειν καὶ ὑποκλέπτειν τὴν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος, τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζειν, »Φιλίππου φιλίαν, καὶ ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ τὰ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι«, ὀνομάζων τὴν προδοσίαν τοῦ Φιλίππου μὲ τὸ εὔφημον ὄνομα τῆς φιλίας κ.τ.τ. Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. 259. σελ. 424. πάντοτε ὑποκορίζεσθαι τὰς πόρνας ἑταίρας« Πλούταρχ. ἔλεγεν (ὁ Σόλων) ἀστείως· τὰς πόρνας ἑταιρίδας, συντρόφους· καὶ ἀλλαχοῦ ὡς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἔρωτην κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν, βασιλικόν· μέλανας δὲ ἀνδρικούς· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας· τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐρωτοῦ προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. γ) καὶ πάλιν, ἓν καλὸν, εὐάρεστον πρᾶγμα διά τινος κακοῦ ὀνόματος σμικρύνω, περιφρονῶ, ἐνειδίζω, ἀποφαυλίζω, καὶ ἀχρειεύω αὐτοῦ τὸ καλόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 26. »Οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν«. δ) ὁ Φιλόστρατ Σοφ. 2, 10, 2. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, μιμοῦμαι. »Ὑποκοριζόμενος τοὺς μὲν τὸ φθέγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα ὃ ἐστὶν, ἀστείως μιμούμενος. Ὁ δὲ Ἀρριαν. Ἐπίκτ. ζ, 1, 166. συναφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ σκώπτειν. παρβλ. ὑποκουρίζομαι· ὥθεν

Ὑποκόρισμα, τό· καί, ὑποκορισμός, ὁ. Τὸ κολακευτικὸν καὶ χαϊδευτικὸν καὶ γλυκὺ ὄνομα, ὃ οὗ ἐπικαλύπτεται καὶ ὑποκρύπτεται ἓν ἄλλο ἀχρεῖον, κολακεία, χαϊδεύμα, τὸ κατ' εὐφημίαν δεδομένον ὄνομα εἰς ἀχρεῖόν τι πρᾶγμα, διὰ νὰ σμικρυνθῇ διὰ τούτου καὶ ὑποκρυβῇ ἡ ἀχρειότης του, καθὼς ὁ Πλάτων τὴν σεισάχθειαν, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὁ Σόλων, (παρὰ τοῖς Ῥωμ. tabulae novae) »ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς«, ὀνομάζει, ἓν χαϊδευτικὸν καὶ εὔμορφον ὄνομα τῆς χρεωκοπίας. »Ταῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενοι«. Δημοσθ. τὸ κατ' εὐφημισμὸν τίμιον λεγόμενον, ἂν καὶ ἀχρεῖον καὶ κακὸν κατὰ τὴν φύσιν. Αἰλαῖος παρ' Ἀθην. 10, σελ. 421. »Καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι παράσιτον ὑποκόρισμα· καὶ 11, σελ. 463. »Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν, ἐνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας«. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Γάλβ. = τῷ, παρακάλυμμα· πείθως φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην«.

Ὑποκορισμός, ὁ· = ὑποκόρισμα. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3, 2. »ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν· — ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον (λέγειν)· ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον«.

Ὑποκοριστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤ. — κῶς (ὑποκορίζομαι). Μετὰ ὑποκορισμοῦ, μὲ ὑποκορισμόν, χαϊδευτικός, ὁ ἀνήκων εἰς ὑποκόρισμα ὁ ἐπιτήδειος νὰ μεταχειρίζεται γλυκεῖς χαϊδευτικοὺς λόγους, καὶ νὰ σκεπάσῃ, νὰ ὑποκρύψῃ δι' αὐτῶν τὸ κακὸν, τὴν ἀχρειότητα πράγματός τινος. 2) παρὰ Γραμματικ. »ὑποκοριστικὸν ὄνεμα· τὸ σμικρύνον τὴν δύναμιν καὶ τὸν τραχὺν σχηματισμὸν αὐτοῦ, κολακευτικόν, χαϊδευτικόν· οἷον, Σωκρατίδιον, Φιλιππίδιον κ.τ.τ.

Ὑποκουρίζομαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκορίζομαι, μέσ. ἀποθ. 2) παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 3, 30. »Ἀλλικες οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι ἐσπερίαις ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖσι· ἔνθα σημαίνει τὸν ὕμνον τῶν παρθένων καὶ κορασίων εἰς τὸν γάμον τῆς φιλιάδας των, δι' ὕμνων, τραγῳδίων κολακεύω, χαϊδεύω, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Κουριζομέναις, ὑμεναιομέναις.«

Ὑποκουφίζω, μέλ. Ἀττ. ξῶ (κουφίζω). Ὀλίγον τι κουφίζω, ἐλαφρύνω. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπόκουφος, ὁ, ἡ (κοῦφος). Ὀλίγον τι κοῦφος, ἐλαφρός.

Ὑποκρατήριον, τὸ, ίδος, ὑποκρητήριον.

Ὑποκράζω, (κράζω). Ὀλίγον τι ἢ ἐξ ἐναντίας κράζω· ἀμφ.

Ὑποκρέκω, (κρέκω). Ὀλίγον τι, ἢ ῥῆμα ἠχῶ, λέγεται ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὅταν ἐλαφρῶς πως κρούῃ τις τὴν χορδὴν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπηχέω, συνηχέω, »Ὁ δὲ κύλιξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὸς ὑποκρέκειν«. Πλούταρχ. 2) μεταφορ. συμφωνῶ, ἀντιστοιχῶ εἰς τι, μετὰ δοτ. »Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκειν. Πίνδαρ. Ὀλ. 9, 59. 3) κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ὑποκρούω, παρὰ τὸ ἠρεμαίως ὑπηχεῖν εἰς τὸ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. Παρὰ Λου-

κιαν. διαλ ἑταιρ. 15. »Τπέκρουόν τι τῶν Λυδίωνα· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰς χορδὰς διεφηλάφων ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν.

*Τποκρεμάννυμι, Κρεμῶ, ἐπί τι κρεμῶ· εἰς τὸν ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284, ἡμκρτμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπικρεμάννυμι.

Τποκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὀλίγον τι κρημνώδης, κατηφορικός.

Τποκρήνη, ἡ (κρήνη). Μικροτέρα ἢ κατωτέρα κρήνη, παρακρήνη, παραβρύτις. Εὐνάπ. εἰς Ἰάμβλ.

Τπόκρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὁ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς ὤν, ἀντὶ τοῦ, ὑποκράνιος· παρὰ Σουΐδ. »Θῆκε δὲ λάαν σκληρὸν ὑπόκρηνον».

Τποκρητηρίδιον, τό, Ἡ τοῦ κρατῆρος ἕδρα, ἡ βάτις τοῦ ποτηρίου. Ἡρόδοτ. 1, 25. ἐνθα πρότερον »Ἐπικρητηρίδιον» ἔκειτο. Ἰωνικ. ἀντὶ, τοῦ ἀχρήστ. ὑποκρατηρίδιον. Παρ' Εὐσεβ. 1, 3. κατὰ Μαρκ. φέρεται »ὑποκρατήριον» ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἀντὶ τοῦ ὑποίου ἦταν εἰς χρῆσιν τὸ, ὑποστάτης.

*Τποκρητήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκρατήριον, =τῷπροηγμν. Boechh Inscri. Graec. 1, pag. 20. Osann auctar lex. pag. 161.

*Τποκρίζω, (κρίζω). Ὀλίγον τι κρίζω, ἐκπέμπω μικράν τινα καὶ ὀξεῖαν κραυγήν. Αἰλιαν. ζ. Ἱστ. 6, 19.

Τποκρίνομαι, συνήθ. μέσ. ἀποθ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, μένον παρὰ Κτησ. Πέρσ. 41, φαίνεται διὰ τὴν παθ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ὑποκριθείς, ὡς παθητ. ἀποθ. (κρίνω) Ἀποκρίνομαι· »ὥς τοι ὑποκρίνονται», Ἰλ. Η, 407. »ὡ δὲ χ' ὑποκρίναιτο ἐοικότα», Μ, 228. »τοί δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται», Ὀδ. Β, 111. Ο, 170. καὶ »τινί τιν», Ἡρόδ. 1, 78. 91. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡρόδ. 1, 78. 91. καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ μαντείου. 2) ἑρμηνεύω, λύω ἀπορόν τι. Ὀδυσ. Τ, 555. »Τποκρίνασθαι ὄνειρον» καὶ Ο, 170. »Τίρας ὑποκρίναιτο» ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀγλοΐ, σημαίνει· πιθανῶς κατὰ πρῶτον ἐλέχθη ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως τῶν λυόντων καὶ ἐξηγούντων τὰ ὀνείρατα, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῆς σημαντικῆς ἀποκρίσεως τῶν ὀνειροκριτῶν, ὡς καὶ Ἰλ. Ε, 150. »Ἐκρίνατ' ὀνείρους». 3) εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. δέχομαι, παριστάνω, παραστήνω· »πρόσωπον, σχῆμα». δέχομαι, λαμβάνω τὸ προσωπεῖον, τὸ σχῆμα ἢ τὸ πρόσωπόν τινος, ἐπιφέρω, ἢ προσποιοῦμαι τὸ πρόσωπόν τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὑποκριτῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν εἰς τὰ θέατρα παιζόντων, ἀντὶ τοῦ, παραστήνω, παίζω εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς εἰς τὸ θέατρον· ὑποκρίνεσθαι Προμηθέα, Ὀδυσσέα, Αἴαντα κ. τ. τ.» »Τραγῳδίαν, Κωμῳδίαν ὑποκρίνεσθαι» παραστήνειν, παίζειν. »Τπεκρίθησαν τραγῳδοί», Ἀθήν. 12. σελ. 539. ἀντὶ τοῦ, ἔπαιξαν, παρέστησαν τραγῳδίαν. β) καταχρηστ. ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς θεατρικῆς ἀπαγγελίας τῶν μετὰ ταῦτα Ῥαψῳδῶν καὶ Ῥητόρων, Οὐσλφ. Προλεγ. pag. XCVI. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 670. 4) καθόλου δὲ, προσποιοῦμαί ξένην τινὰ φωνήν, προφοράν, διάλεκτον ἢ ξένα σχήματα κ. τ. τ. δέχομαι καὶ μιμοῦμαι αὐτά. Σημαίνει ἅτι, καὶ τό, ψευδῶς προσποιοῦμαί τι, μετὰ προσποίησεως καὶ σχηματισμοῦ κάμνω τι, παραστήνω δηλαδὴ τὸν ἐνυπόνοητον ὡς φίλον, ἢ ὡ. ἐνάρετον, χωρὶς νὰ εἶμαι τοιοῦτος. (Ἡ συνέχεια τῶν σημασιῶν τούτων μὲ τὰς τοῦ πρωτοτύπου σαφηνίζεται ἐκ τούτου, ὅτι τό, κρίνεσθαι, σημαίνει ἐχι μόναν τὸ ἐρίζειν καὶ φιλονεικεῖν μετά τινες, καὶ διακρίνειν καὶ τελειόνειν τοῦτο διὰ μάχης καὶ ἀγώνος, ὡς· »κρινώμεθ' Ἄρηϊ», Ἰλ. Β, 385. Σ, 209. Ὀδ. Π, 269. ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ λόγων ἀμφιτβητεῖν. ἐξαιρ. ἐπὶ διαδικασίας, ἥτις ἐξομολίζεται, διαλύεται διὰ λογομαχίας, ὁμιλίας, καὶ ἀποκρίτεως, ὅθεν, »ὑποκρίνεσθαι», δὶ ἀποκρίσεως κρίνω, δικάζω, ἀποφατίζω, Ἡροδ. 1, 2. κ. τ. λ.) ὅθεν

Τποκρισία, ἡ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, ὑπόκρισις, σημ. 2.

Τπόκρισις, εως, ἡ (ὑποκρίνομαι). Ἀπόκρισις, καὶ ἡ τοῦ μαντείου, Ἡροδ. 1, 90. 116. 9, 9. 2) τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον προσποίησις καὶ παράστασις, ἢ κατ' Εὐστάθ. »διάθεσις πιθανὴ φωνῆς καὶ σχήματος, πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προτύπῳ ἢ πράγματι». Ἡ τοῦ ῥήτορος ῥητόρευσις, ἀπαγγελία, ἑρμηνεία, ἔκφρασις. Declamation. Πλουταρχ. εἰς Δημοσθ. 11. »Οὕτως ὡσὲ μέγα πρὸς πίστιν εἶναι τὸν τόνον καὶ τὴν ὑπόκρισιν τῶν λεγόντων». Καὶ ἡ εἰς τὸ ἀναγινώσκειν ἔκφρασις καὶ προφορά. Πολύβ. 10, 47. 3) τὸ ἐπίπλαστον ἔργον, ἢ ἡ προσποίησις τοῦ σχήματος, τὸ ἄλλως δηλαδὴ εἶναι, καὶ ἄλλως φαίνεσθαι θέλειν, ἡ ψευδὴς καὶ προπεποιημένη παράστασις προσώπου τινὸς ἢ ἀρετῆς, (ψευδοσυλλάβεια). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰρωνεία, ὑπουλότης, δόλος.

Τποκριτήρ, ῆρος, ὁ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, ὑποκριτής. Ἀθήν. 13. σελ. 568.

Τποκριτής, οῦ, ὁ (ὑποκρίνομαι). Ὁ δίδων ἀπόκρισιν, ὁ ἀποκρινόμενος. 2) ὁ ὑποκρινόμενος, ἤτοι προσποιούμενος πρόσωπόν τινος, καὶ παίζων εἰς τὸ θέατρον Acteur. ἢ καθ' Ἡσύχ. ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορόν. Ἀριστοφάν. Σφ. 1270. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 9. καὶ Πλούταρχ. »Δραμάτων ὑποκριταί». 3) ὁ ἐν μόνων ψευδῆ προσποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του πρὸς ἀπάτην. Εὐαγγελ. 4) μάντις, ἑρμηνεὺς τῶν ὀνείρων, ὀνειροκρίτης. Λουκιαν. »Ὀνείρων ὑποκριτής». ὅθεν

Τποκριτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑποκριτήν ἢ ὑποκριτικήν, ἐξυπακουομ. τοῦ, τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ νὰ μετέρχεταί τις τὸν ὑποκριτήν, Διογ. Λαέρτ. 3, 101. 2) ὁ εἰς ὑπόκρισιν, προσποίησιν ἀνήκων, ἔχων γύμνασιν εἰς αὐτήν. »Λέξις ὑποκριτικὴ», γυμνασμένη, ἐπιτηδευμένη εἰς ὑπόκρισιν. Δημήτρ. Φαλ.

Τποκρούω, (κρούω). Ὑποκάτωθεν, ἢ σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, ὅθεν καὶ ὡς τό, ὑποκρέκω, ἐλαφρῶς, σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, κουνῶ, κινῶ τὰς χορδὰς, ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων. 2) τροπικ. ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, λόγους ἀντιβάλλω, ἐναντιόομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντίκα Πλάτ. καὶ Ἀριστοφάν. καὶ μετὰ Αἰτιατ. Πολύβ 17, 4. »Τποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον» διακόπτεις, ἤτοι ἀντικόπτεις καὶ διαφθείρεις τὸν λόγον μου. β) συναπαντῶ, προφθάνω, Λογγ. 40. γ) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 256, 618. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τό, κρούω, καὶ κινέω, ἐπὶ συνουσίας.

Τποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω κρύπτω· »ἡ δέ τε πᾶσα (ναῦς) ἀχὴ ὑπερύφθη», ὅλον τὸ πλοῖον ἐκρύφθη ὑποκάτω εἰς τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Ο, 626. Ξενοφ. »ὑποκρύπτειν τὸν πλοῦτον, τὰ χρήματα». Μέσ. »ὑποκρύπτομαι· κρύπτω ἐμαυτόν, ἢ τὰ πράγματά μου» »ὑποκρύπτομαί τινα· κρύπτομαι ἀπό τινος· καθόλου δέ, ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ, κρατῶ τι κρυφόν, ἢ μυστικόν. Αἰσχίν. Ῥήτ.

*Τπόκρυφα, Ἐπίρρ. Κρυφά, κρυφίως, μυστικῶς.

Τπόκρυψις, εως, ἡ (ὑποκρύπτω). Τὸ ὑποκρύπτειν, ἀποσιωπᾶν.

Τποκρώζω, μέλ. ξω (κρώζω). Ἀπ' ἐναντίας κρώζω, ἀντιβοῶ. Λουκιαν. νεκρ. διάλ. 6, 3.

Τποκτείνω, μέλ. κτενῶ (κτείνω, ἀνώμ.). Κρυφίως, διὰ προδοσίας, δολίως φονεύω.

*Τποκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Ὀλίγον τι κυανοῦς, γαλάζιος.

*Τποκύανος, ὁ, ἡ, =τῷ προηγμ.

Τποκυβερνάω, ὦ (κυβερνάω). Κυβερνῶ, διοικῶ τὴν ναῦν, ὡς ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ κυβερνήτου. »Τῆς νεὼς ὑποκυβερνῆσαι».

Τποκυδής, έος, ὁ, ἡ. Ὑποβρύχιος, δῦγρος, ὑποβρεγμένος, ὑγρός. Ἡσύχ. καὶ Ἁρποκρατ. ὅστις ἐπιφέρει καὶ ἐξ Εὐφορίωνος. »Οἷον τ' εἰαμενὴς ὑποκύδεσκε».

Τπόκυκλον, τό. Μέρος τι τοῦ δίφρου, τοῦ σκαμνίου, ἄλλως, ὑπόστημα, ὑπόστατον, καὶ βάσις, λεγόμενον· διάφ. ἀναγν. Ἰλ. Σ. 375. »ὑπόκυκλα, τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων». Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Τποκύκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὀλίγον τι στρογγύλος, ἢ πρὸς τὰ κάτω στρογγύλος, κυκλοειδής· »τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὀπάστευε», Ὀδ. Δ, 131. 2) ἔχων ὑποκάτω τροχούς, ὑπότροχος.

*Τπόκυκλον, τό, ἴδε, ὑποκύκλιον.

Τποκυμαίνω, (κυμαίνω). Ὑποκάτω κυμαίνω, κάτω κυματίζω, ὀλίγον ἢ ἠρέμα κυματίζω, ἠσύχως κινοῦμαι· ἐλαφρῶς κτυπῶ τὰ κύματα, κυματωδῶς κινοῦμαι· εἶον, ἐπὶ τῆς τριχώδους κινήσεως τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν.

*Τποκυματίζω, (κυματίζω). Εἰς ἡσυχον, κυματώδη κίνησιν φέρω, ἠρέμα κινῶ· »τό ῥᾶστον τοῦτο ὑποκυματίζουσι πηγαῖαι», Φιλόστρ. Εἰκόν. 2, 17.

*Τποκύομαι, Μέσ. ἴδε, ὑποκύω.

Τποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Κύπτω πρὸς τὰ κάτω, σκύπτω ὀλίγον, ὑποκλίνω τὸν αὐχένα ὡς ὁ ἱκέτης. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 555. »Ἱκετεύοντες ὑποκύπτοντες· ἐξαιρ. σκύπτω διὰ νὰ ἔλθω ὑπὸ ζυγόν, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσομαι ἡτοῦν, »Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρτῃσι· ὑπετάγησαν, ὑπέκλιναν τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 1, 130. παρβλ. 6, 25. 109. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 961. ὅθεν, εἶμαι ὑποκείμενος. Αἰτωλ. Μῦθ. 234. »Κύνες τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες· ὑποτασσόμενοι. 2) μεταβατ. παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 954. »ὑπόκυπτε τὸν τύλανα· σκύφον ὀλίγον τὴν τύλην, διὰ νὰ ἐπιθέσω τὸ φόρτωμα.

Τποκυρόω, ῶ· παρὰ Διον. Ἁλικ. 2, 22. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπικυρόω.

Τπόκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός, καμπύλος, ὀλίγον καμπούρης· ὅθεν

Τποκυρτόω, ῶ (κυρτόω). Ὀλίγον τι κυρτόνω, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, καμπύλον. Γλωσσ.

Τπόκυφος, ὁ, ἡ (κυφός) = ὑπόκυρτος.

Τποκυφώνιον, τό, (κύφων). Μέρος τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαρίας. Πολυδ.

Τποκύω, (κύω, ἀνώμ.). Ἐγγαστρόνω, ἐπὶ ἀνδρός, ἀλλὰ κατ' ἐνεργ. τύπον δυσκόλως εὐχρστ. Μέσ. ὑποκύομαι, ἐπὶ γυναικός, ἐγγαστρόνομαι, ὅθεν μετοχ. ἀορ. ἐπικ. »ὑποκυτσάμενος», ἡ ὑπὸ ἀνδρὸς ἐγγαστρωθεῖσα, καὶ ἔγκυος, Ἰλ. Ζ, 26. Ὀδ. Λ, 254. Ἡσιδ. Θεογ. 308. καὶ ἐπὶ ζώων, ἔγκυος, ἐγκύμων, κυοφόρος, Ἰλ. Τ, 225. πρέπει δὲ νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Ἑρμάνιον »ὑποκυσσάμενος», τὸ ὁποῖον τάδη ἠκολούθησεν ὁ Διτδόρφιος εἰς τὸν Ὅμ. ἴδε, κύω.

Τποκώλιον, τό (κῶλον). Τὸ ὀπισθεν σκέλος, τὸ κωλομέριον, τὸ κόκκαλον τοῦ μηρίου. Ξενοφ. Κυν. 4, 1. 5, 10.

Τποκωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κωμῳδῶ, σκώπτω, περιπαίζω, κάμνω γελοίον, κρυφίως διασύρω, διακερτομῶ, Λουκιαν.

Τπόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὀλίγον τι ἀμβλύς, κωφός, ὃς τις δὲν ἀκούει καλά, ἐτι δὲ καὶ ὃς τις ὀλίγον λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 334.

Τπολαΐς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἐρνέου· ἔτι δὲ καὶ, ὑπολάϊς, ὑπολῒς, ὑπελωΐς, ἀπολαΐς, καὶ ἐπιλαΐς, γραφόμ. Θεοφράστ. Αἰτ. φυτ. 2, 26. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπολάϊς, καὶ ὑπολῖς» τὸ πρῶτον ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔρυς τις τῶν σκωληκοφά-

γων· τὸ δεύτερον διὰ τοῦ, εἶδος ὄρνιθος, ἢ λαῖς· εἶναι δὲ κυρίως τὸ τοῦ Διν. Motacilla Curruca. Γαλλ. fauvette.

Τ'πολαλέω, ῶ (λαλέω). Κρυφίως λαλῶ, ψιθυρίζω· κρυφολαλῶ, κρυφομιλῶ. Ἡσύχ.

Τ'πολαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν λαμβάνω, πέριξ ἐπάνω μου, δέχομαι, ὑποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἀνέχω, ἀναβαστάζω, λαμβάνω ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Ἡρόδοτ. 1, 24. «Τὸν δὲ ἀδελφεὸν λέγουσι ὑπολαβόντα (τὸν Ἀρίονα) ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον· πίανω, ἀναγκαλίζομαι· ἔξαιρ. α) φιλικῶς δέχομαι, εἰς φυλακὴν καὶ ὑπεράσπισιν λαμβάνω, πέριξ εἰς τὴν προστασίαν μου. β) μυπολ. τὸν λόγον, δέχομαι καλῶς τὸν λόγον, δέχομαι τὴν συμβουλήν, ἢ τὴν πρότασίν τινος. Ἡρόδ. 1, 202. 3, 146. Πέριξ ἐπάνω μου τὸν λόγον, δέχομαι τὸν λόγον ἕνεκα τελειώσεως τινος, καὶ τὸν ἐξακολουθῶ. Ἡρόδ. 7, 101. ἀλλὰ καὶ, πέριξ τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνομαι, φθέγγομαι πρὸ τοῦ νὰ λάβωτι τέλος τὰ προλαλεύμενα· πολλάκις καὶ χωρὶς τοῦ, τὸν λόγον, τὸ ὁποῖον κατ' ἔξοχὴν ἐλλείπει πάντοτε παρὰ Ξενοφ. οἷον, Κυρουπ. 2, 2, 1. καὶ, 5, 5, 11. «Ὧρες ὑπολαβὼν εἶπεν· ἔτι δὲ καὶ, ἀνίστασθαι, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων, ἀντιστέκομαι· πολλάκις δὲ κεῖται καὶ τὸ, «μεταξύ· λαμβάνω τινὸς τὸν λόγον εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας τοῦ διακόπτω τὸν λόγον, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του. γ) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, δέχομαι, προκύπτει ἡ τοῦ, δοξάζω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, πιστεύω, νομίζω, ὑπονοῶ, αἰτιάζω, ὑποπτεύω, στοχάζομαι, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 6, 4. «Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι με ἀναιρῶς ζῆν· ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολύβιος, καὶ εἰ τούτου σύγχρονοι, μετεχειρίσθησαν τὸ, διαλαμβάνω. Αἰσχίν. δὲ ὁ Ῥήτ. λέγ. 1, 15. προσθέτει καὶ τὸ, διανοίᾳ· οἷον «Τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε. δ) κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. «Ὑπολαμβάνειν ἵππον. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 15. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολυδ. καὶ «ἀναλαμβάνων εἶπεν· ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν 3, 5. διακρίνει τὸ, ὑπολαμβάνω, ἀπὸ τοῦ, ἀναλαμβάνω· ἐξ ὧν τὸ μὲν σημαίνει τὸ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, βαστῶ, ὃ ἐστὶ, κατέχω· τὸ δὲ, μικρόν τι ἐμποδίζω, μισοεμποδίζω, ὀλίγον, κομμάτι βαστῶ, σμικρύνω τὸν ὁρόμον τοῦ ἵππου, ὅ ἐστὶν, ἡρεμίζω. ε) πιάνω, κρυφίως ἁρπάζω, πέρνω, ὑφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ἀποστερῶ, φέρω, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν. Θουκυδ. 1, 121. «τοὺς ξένους νεῶτας πλέοντι μισθῷ ὑπολαβεῖν. ζ) ἀναλαμβάνω, δέχομαι ὀπίσω, προσδέχομαι, ἀναπτῶμαι. «Τὸ λαβὼν τοὺς φεύγοντας. Ξενοφ. «Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούμι. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 5, 13. ὑπεδέχετο, διεδέχετο, κατελάμβανεν· καὶ ἐπὶ συμβαμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χρόνον διαδέχεται ἀμέσως τὸ ἓν τὸ ἄλλο, ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 4, 179. 6, 75. 7, 170. 8, 118. καὶ χωρὶς τὴν αἰτ. Ἡρόδ. 6, 27. «Ναυμαχία ὑπολαβοῦσα· ἀκολουθήσασα· οὕτω καὶ παρὰ Φιλ. «Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος· ἠκολούθησε, μετέπεσε ἀρχισε, ἐφύσησεν, ἐπῆρεν ἄνεμος. «Τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαρπάσαι, ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς χεῖρας, πιάσαι. η) βοηθῶ, ὠφελῶ· «οἱ εὔποροι τοὺς ἀδεεῖς ὑπολαμβάνουσιν, Στράβ. Μέρ. Γ, σελ. 32. ἔκδ. Κοραῆ. Εἰς Ἀπομν. 4. 4, 17. «τίνα δ' αὐτὸς εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομίσασθαι· ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν, θαρρεῖν. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, ἐπιλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

Τ'πολαμπάς, άδος, ἡ. Εἶδος θηρίου ἢτοι παραδωρίων. Ἀθήν. 12, σελ. 536. «Κατεῖδε διὰ τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους ὁρι-

στοποιουμένους· δύναται ὅμως ν' ἀναγνωσθῇ. «Διὰ τινῶν ὑπὸ λαμπάδων· ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡμαρτημένον καὶ ἐλλειπές, οἷον, «Διὰ τινῶν- - - ὑπὸ λαμπάδων· ἀριστοποιουμένους· μετὰ λαμπάδων, ἢ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων.

Τ'πολαμπής, ές, ὁ, ἡ, Ὑποκάτωθεν λάμπων, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω λάμπων, φέγγων, στίλβων. «ἠλέκτρων, Ἡσιό. Ἀσ. 142. 2) ὀλίγον τι λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων. ἐκ τοῦ

Τ'πολάμπω, Μ. ψω, (λάμπω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον λάμπω, φωτίζω, στίλβω, κτο ἔαρ ὑπέλαμπεν, ὡς τὸ, ὑπεφαίνετο. Ἡσιό. 1, 190. καὶ, «τοῦ ἔαρος ὑπολαμψαντος, ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. «ἐπιλάμψαντος. ἔχουσιν. Ἡσιό. 8, 130. παρὰ ποιητ. πολλάκις κατὰ μέτ. διαλ. καὶ, Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 290. ἐγράφετο πρότερον «ἠελίου ὑπολαμπομένοιο, ἀλλὰ τώρα διακεχωρισμένως· «ἠελίου ὑπο λαμπομένοιο. ω παρβλ. ὑπο, Α. 1, δ', ἕδεν

Τ'πόλαμψις, εως, ἡ. Ἀμυδρὰ, ἀδύνατος λάμψις. Ἱπποκρ.

Τ'πολανθάνω, μέλ. θήσω, (λανθάνω, ἀνώμ.) Ὑποκρύπτομαι, ὑποκάτω εἶμαι κρυμμένος· μετὰ δοτ.

Τ'πολαπάζω, Μ. άσω (λαπάζω). Ὑποκάτω ἢ ὑποκάτωθεν λαπάζω, ἐκκενόω. Αἰλιαν. ζῴ. Ἰππορ. 14, 14. «Τὴν γαστέρα ὑπολαπάζειν.

Τ'πολάπαρος, ὁ, ἡ (λαπαρός).) Ὀλίγον τι λαπαρός, μαλακός, ὀρμιός. Ἱπποκράτ.

Τ'πολαπάσσω, καὶ - - άττω, Ἀττ. (λαπάσσω) = ὑπολαπάζω.

Τ'πολαφύσσω, (λαφύσσω). Ὀλίγον τι λαφύσσω, κάμνω ὀμαλόν, λεῖον.

Τ'πολέγω, (λέγω, ἀνώμ.) Πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω, ὀνομάζω. Δίων Κάτ. 2) ἀναγινώσκω.

Τ'πολέθριος, ὁ, ἡ (ὀλέθριος). Ὀλίγον τι ὀλέθριος, βλαβερός, φθοροποιός. Ἱπποκράτ.

*Τ'πολείβω, μέλ. ψω, (λείβω). Προσθέτει ἐπιχύνω σπουδήν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 69. συνήθ. εἰς τὸ καθ. ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον λείβομαι, ῥέω, σταλάζω, ὡς τὸ, ὑπορρέω, Ἱπποκρ.

Τ'πολείμμα, τό. Τὸ ὑπολειφθὲν, λεῖφανον, ἀπομεινάριον. Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ

Τ'πολείπω, μέλ. ψω, (λείπω). Ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὀπίσω. «ἃ ῥα τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπον ἔδοντες», ὅσα ἀφῆκαν τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, Ὀδ. Π, 50 Παθητικ. «Ὑπολείπομαι· ἀφίνομαι ὀπίσω, ἐπίλοιπος ἢ ὑπόλοιπος μένω, μένω ὀπίσω. «πέμπτον ὑπελείπετ' ἄεθλον», Ἰλ. Ψ, 615. Ὀδ. Η, 230. Γ, 276. 282. «ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο», ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκον, Τ, 1, 44. 51. Ἡρόδ. 2, 15. 86. 5, 61 8, 67. 9, 53. τροπικ· μένω, ὀπίσω τινός, ἵσταμαι ὀπίσω, ἢ εἶμαι κατώτερος ὀπίσω ἀπομένω, ἡττῶμαι· κυρίως ἐπὶ ἀθλητῶν, ὡς καὶ τὸ, ἀπολείπω. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μένει τις ὀπίσω, ἢ εἶναι ἀδυνατώτερος· μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου, ὀπίσω τοῦ ὁποίου μένει τις· ἔτι δὲ καὶ, «ὑπό τινων». Ξενοφ. Ἀν. 5. 4, 11. «Τοὺς τελέτας μεταξὺ ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν· ἐλέγον ὀπίσω ἱσταμένους, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀπομένω ὀπίσω ἀπό τινος ἄλλους, ὅ ἐστὶ, μένω μόνος χωρὶς τῶν συντρόφων μου, ἢ τοῦ σώματός μου, μένω ὡς ἀπομεινάριον, ὕστερον μένω. Ξενοφ. Ἀν. 7, 2, 3. «Ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολελειμμένων· ἀφημένους ὀπίσω. Κυρουπ. 4, 1, 9. «Ἦν τι ἡ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἢ τι ὑπολειπόμενον· ὅσον ἔμειναν ἀκέμη, ἤτοι τὰ ἀπομεινάρια, τὰ λείψανα τοῦ στρατεύματος. «Τοὺς ὑπολειφθέντας· ὁ ἀπομείνας, ὁ μείνας μόνος ἀπὸ τῶν ἄλλων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ὑπολείπομαι, μέσ. μετὰ αἰτιατ. ἀφίνω τι ὀπί-

σω μου. «Ὑπολιπόμενοι, τεταῦτα. Wess. Ἡρόδοτ. 4, 121. τόσα ἀφῆκαν ὀπίσω· καὶ 6, 7. «Ὑποδεικνυμένους μηδεμίην τῶν νεῶν· μὴ ἀφήσαντες ὀπίσω μηδεμίαν ναῦν. ἔδεν

*Τ'πόλειψις, εως, ἡ, Τὸ ὑπόλοιπον μένειν. 2) ὡς τὸ, ἔκλειψις ἡλίου, Ἰαμβλ. Πυθ. §. 31.

Τ'πόλεπρος, ὁ, ἡ (λεπρός). Ὀλίγον τι τραχὺς, λεπρός, ψωραλέος.

*Τ'πολεπτολόγος, ὁ, ἡ (λεπτολόγος). Ὁ λίγον τι ζητῶν τὰς λεπτολογίας, σοφιστείας, τὰ σοφίσματα.

Τ'πόλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὀλίγον τι λεπτός, μαλακός, τρυφερός, ἢ ἀδύνατος.

*Τ'πολεπτύνω, (λεπτύνω). Ὀλίγον τι λεπτύνω, κάμνω ὀλίγον λεπτόν, τρυφερόν, Παῦλ. Σιλ. ἀμβ. 74.

Τ'πολευκαίνω, (λευκαίνω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον λευκαίνω, κάμνω λευκόν, ἄσπρον. Παθητ. ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον εἶμαι λευκός, ἢ γίνομαι εἶμαι, ἢ γίνομαι ἀσπροειδὴς· «ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαία. Ἰλ. Ε, 502.

Τ'πόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὑποκάτω λευκὸς, ἄσπρος ὢν, λευκὸν πάτον ἔχων. 2) Ὀλίγον τι λευκός, ἀσπροειδὴς, ἀσπραλιάρικος. Διοσκορ.

*Τ'πολευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (λευκόχρως). Ὁ ἔχων λευκὸν, ἀσπροειδὲς χρῶμα, ἢ δέρμα.

Τ'πολήγω, (λήγω). Κατὰ μικρὸν λήγω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω, τελειόνω· μετὰ γενικ.

*Τ'πολης, ίδος, ἡ, ἴδε, ὑπολαΐς.

Τ'ποληκάω, ῶ. = ὑποκορύω. Ἡσύχ.

Τ'πόλημμα, τὸ (ὑπολαμβάνω). Τὸ ὁποῖον ἐλαβεν, ἐδέχθη τις, τὸ ὑπειλημμένον. 2) συλλήψις. Πλούταρχ. περὶ τοῦ Ἀκουεῖν. «Τοῖς μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι· τὸ συλλαβεῖν δηλαδή τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων.

Τ'πολήνιον, τό. Πύελος, λάκκος, ἢ καδίσκος ἢ ἀγγεῖόν τι, τὸ ὁποῖον τίθεται ὑπὸ τὸν ληνὸν, διὰ νὰ ῥέῃ ὁ οἶνος, ἢ τὸ ἔλαιον εἰς τοῦτο. Μάρκ. 12. Γεωπον. 1, 6. Λατ. lacus. τροπικ. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Τ'πολήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ, τοῦ τρυγητηρίου κείμενος, ἢ ἱστάμενος. ἔδεν

Τ'πολῆνις, ίδος, ἡ. = ὑπολήνιον.

Τ'πόληξις, εως, ἡ (ὑπολήγω). Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους, τὸ κατ' ὀλίγον ἀρχίζον, πλησιάζον τέλος, τὸ πρὸς τὸ τέλος μέρος. Ἀθήν. 11. σελ. 491. «Κατὰ τὴν τελευταίαν ὑπόληξιν τῶν ὤτων.

*Τ'πολητέος, ἁ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπολαμβάνω· Πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις. ἴδε τὸ ἐπόμ.

Τ'πολητικὸς, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. — κῶς. Ὁ εἰς τὸ Ὑπολαμβάνειν, νομίζειν, συμπεραίνειν ἀνήκων. «Δύναμις ὑπολητικὴ». Ἀντωνῖν. 3, 9. φυσικὴ ἐπιτηδειότης τοῦ ὑπολαμβάνειν, ὑπονοεῖν, στοχάζεσθαι, ἢ συμπεραίνειν, καὶ εἰκάζειν. ἐκ τοῦ

Τ'πολητὸς, ὁ, ἡ· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπολαμβάνω. Ὑπολαμβανόμενος, νομιζόμενος· τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνει καὶ νομίζει τις, περὶ οὗ ἔλαβέ τις γνώμην καὶ δόξαν.

Τ'πολῃρέω, ῶ, (ληρέω). Ὀλίγον τι ληρῶ, φλυαρῶ, ἢ μωραίνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 3, 37.

Τ'πόληψις, εως, ἡ (ὑπολαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, πιάνειν, δέχεσθαι· ἔξαιρ. τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον τινός, ὅταν παύσῃ, ἢ ζητῇ παύσει τις, ἀναδέχομαι, ἢ ἐκ διαδοχῆς δέχομαι τὸν λόγον τινός. Πλάτ. Ἱππαρχ. «Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι· ἐκ διαδοχῆς, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου, ἅμα τελειώσῃ ὁ πρῶτος, ν' ἀρχίζῃ ὁ δεύτερος. ἔδεν ἀπόκρισις, ἀντίδοσις, ἀν-

τίρρησις, ἀντιλογία, ἀπόκρισις εἰς τινα ἔλεγχον καὶ κατηγορίαν. 2) ὡς τό, Ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, δόξα, γνώμη. Ἀριστοτέλ. πολ. 3. »Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν· καὶ ἐντεῦθεν, ἡ φήμη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τις, ἢ ἡ γνώμη καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περί τινος. Ἡρωδιαν. existimatio.

Ὑπολιγαίνω, (λιγαίνω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον λιγαίνω, κάμνω νὰ ἠχήσῃ ὄργανόν τι μουσικόν, ἠρέμα κρούω. Ἰάκ. Ἀχιλ. Τάτ. 4, 23. »Ἠρωμάτιον ὑπολιγήναμεν· ἀντὶ τοῦ, λιγυρὰς ᾄσας, ἢ κρούσας.

Ὑπολίζων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλίζων). Ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, ἢ μικρότερος Ἰλ. Σ, 519. ἔνθα ὁ Πορφύρ. »Ὑπ' ὀλίζοντες ἦσαν· ἀνέγνωσεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπολίζονες, μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι.«

Ὑπόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Μετὰ λίθων, λιθώδης, λίθους ἔχων ὑποκάτω, ἢ μετὰ λίθων ἐστρωμένος. 2) ὀλίγον τι λιθώδης.

Ὑπολιμπάνω, παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑπολείπω. Παῦλ.

Ὑπολιμώδης, ὁ, ἡ (λιμώδης). Ὀλίγον τι λιμώδης, πεινασμένος. Πλούταρχ. »Δεῖπνον ὑπολιμώδεσι, μισοπεινασμένοις, λιτόν, πτωχικόν.

*Ὑπολιπαίνω, (λιπαίνω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λιπαίνω, παχύνω, κάμνω παχύν. Ἱπποκράτ.

Ὑπολιπαρός, ὁ, ἡ (λιπαρός.) Ὀλίγον τι λιπαρός, εὐτραφής, παχύς.

*Ὑπολιπάω, (λιπάω). Εἶμαι ὀλίγον τι λιπαρός, παχύς.

Ὑπολιπής, ές, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅς τις ἀφέθη, ἔμεινεν ὑπόλοιπος.

*Ὑπολισθάνω, καὶ, ὑπολισθαίνω, μέλ. σθήσω, (ὀλισθάνω, ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ἢ πίπτω, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω μέσα.

Ὑπόλισπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀττικ. Ὑπόλισφος. (λίσπος). Ὀλίγον τι λίσπος, λεῖος, ὁμαλός, τετριμμένος, ὀλισθηρός, γλυστερός.

Ὑπόλιτος, ὁ, ἡ (λιτός). Ὀλίγον τι λιτός, κατώτερος, ἀχρεῖος, κοινός. Γλωσσ.

Ὑπόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος) Ὀλίγον τι λίχνος, λαίμαργος. Λουκιαν.

Ὑπολογέω, ῶ (λόγος) = ὑπολογίζομαι, Πολυδ. 2, 122. ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν »Ὑπολέγων καὶ εἰς τὸ τοῦ Φιλοξένου Γλωσσ. φέρεται »Ὑπολογηθέντων, Deductis.

Ὑπολογίζομαι, μέλ. ἰσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (λογίζομαι). Ὑπὸ λόγον τίθεμαι, πλένω τι εἰς τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω. »Τούτων τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων ὑπολογίζεται· τούτων τὴν τιμὴν λογαριάζει καὶ τὴν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ ὀψώνια, τὰ σιτηρέσια, πιάνει τὴν τιμὴν εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν σιτηρεσίων. Πολύβ. 6, 39, 15. Μεταφορικ. προσέχω, ἀποβλέπω, λαμβάνω εἰς νοῦν, συλλογίζομαι, λαμβάνω προσοχὴν ἐπί τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Λακ. 10, 7. »Ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποιήσατο, καὶ οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθενείαν, χωρὶς νὰ προσέξῃ, χωρὶς νὰ στοχασθῇ. Τὸ ἐνεργ. ὑπολογίζω, ἔχει δ' Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 3, 3. 2) Προφασίζομαι. ὅθεν

Ὑπολογισμός, ὁ· Λογαριασμός, = ὑπόλογος.

Ὑπόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Λογαριασμός, τὸ φέρειν ἢ πιάσιντι εἰς τὸν λογαριασμόν. »Τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν. Ἀθήν. 4, σελ. 148. λογαριάζουσιν, ἢ πιάνουσι τὰ σιτία εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ μισθοῦ, λογαριάζονται τὰ σιτία ἀπάνω εἰς τὸν μισθόν των. 2) Προσοχή, ἀπόβλεμμα, φροντίς· τὸ βάλλειν τίς τι εἰς νοῦν, τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι, λόγος, φροντίς. Δημοσθέν. »Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθε· δὲν λογαριάζετε αὐτὰ διά τίποτε, δὲν τὰ βάλλετε εἰς τὸν νοῦν σας, εὐθυμίαν φροντίδα περὶ τούτων ποιεῖσθε. Λυσίας. »Οὐχ ὑπόλογον ὄντων· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ. Δειναρχ. »Οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν· ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις. Ἀριστοφ. καὶ Φώτ. 3) σχέσις τις τῶν ἀριθμῶν κατὰ μειουμένην πρόοδον, ἰδ. Ἰάμβλιχον εἰς τὴν τοῦ Νικομάχου Ἀριθμητικ. Εἰσαγωγήν. 3) ὀνομάτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς λόγον καὶ ἀπολογίαν, ἐγγυητής, ὑπόχρεως. Δημοσθ. κ Θεοκριν. σελ. 1319, 5.

Ὑπόλοιπος, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅστις ὑπελείφθη, ἔμεινεν ὀπίσω, ἀπομεινάριον. ἐξαιρ. ὅς τις ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ζῇ ἀκόμη. Λατ. superstes. Ἡροδ. 6, 123. 7, 171 καθόλου δέ, = λοιπός, Ἡροδ. 7, 126.

Ὑπόλοξος, ὁ, ἡ (λοξός). Ὀλίγον τι λοξός, στραβός, πλάγιος· μεταφορ. ὀλίγον τι σκοτεινός, ἢ δυσνόητος Εὐστάθ.

*Ὑπολοπάω, (λοπάω) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λοπάω, ξεφλουδίζω. ἴδε, λοπάω.

Ὑπολοχαγός, ὁ, ἡ (λοχαγός). Ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν ὤν, δεύτερος λοχαγός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 2 11. Γαλ. Lieutenant.

Ὑπολύδιος, ὁ, (λύδιος). Ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμόν· ὅθεν μουσικοῦ τινος ἦχον εἰς τοὺς παλ.

Ὑπολύζω, μέλ. ξω, (λύζω) Ὀλίγον τι λύζω, λυξιγγιάζω. Γαλην. Γλωσσ.

Ὑπολύριος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὤν, ὁ χρησιμεύων ὡς θεμέλιον ὑποκάτω εἰς τὴν λύραν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 235. »Δάναξ ὑπολύριος· ἢ ἐκ καλάμων κατασκευασμένον μαγάδιον, σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἐκτεταμέναι αἱ χορδαί· ἢ αἱ καλάμιναι ῥάβδοι, τὰ ἐκ καλάμου τμήματα, τὰ ὁποῖα ἔθεταν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τῶν μετὰ ταῦτα εὐχρήστων κερατίνων ὑποκάτω εἰς τὰς χορδὰς πρὸς ἀντήχησιν. παρβλ. Γρηγ. Νυσσ. εἰς Ἑρμ. 47. καὶ ἐφ. ὑπολύριον, τό,« τὸ κατώτατον σανίδιον τῆς λύρας.

Ὑπόλυσις, εως, ἡ. Δύσις τοῦ ὑποκάτω τινὸς δεδεμένου· ἐκ τοῦ

Ὑπολύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω λύω, τὸ ὑποκάτωθέν τινος δεδεμένον λύω, ἀπολύω, διαλύω, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λύω. κύπελλα ζυγίων, τοῦ ἕλυσε τὰ μέλη ὑποκάτω τοῦ σώματος, ἔκαμε νὰ παραλύσωσιν οἱ πόδες του, ἐπὶ φονευμένων, ἢ θανασίμως πληγωμένων, Ἰλ. Ο, 581. ὡσαύτως, ἡμένος καὶ φαίδιμα γυῖα, τουτέστιν, ἐθανάτωσαν αὐτούς, Ἰλ. Σ, 27. καὶ ἐπὶ ἀθλητοῦ, ἡγυία, ὑπέλυτε,« ἔκαμε νὰ ἀφάλωσι, νὰ ὀλισθήσωσιν οἱ πόδες του, τὸν ὑποσκέλισε, ἐπὶ πίπτοντος, Ἰλ. Ψ, 726. παθητ. ἡγυία ὑπέλυντον, ἐλύθησαν, ἐξεκλειδώθησαν, Ἰλ. Π, 341. 2) ὑποκάτωθεν λύω, ἐλευθερόνω· εἰς τὸ μέσ. »ὑπολύσασθαί τινα δετμῶν,« ἐλευθερόνω τινὰ κρυφίως ἀπὸ τὰ δεσμά, Ἰλ. Α, 401, παρβλ. Ὀδ. Ι, 463, ἐξαιρ. α) λύω τὰ ὑποζύγια ὑποκάτω εἰς ζυγὸν, καὶ ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας«. Ἰλ. Θ, 543. β) λύω τὰ παπούτσιά μου, τὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πόδας. Μίσ. »Ὑπολύομαι, λύω τὰ ὑπὸ τῶν ποδῶν μου σανδάλια, ξεποδύομαι, παρβλ. ὑποδέω.

Ὑπολωΐς, ίδος, ἡ, ἴδε ὑπολαΐς.

Ὑπολωφάω, ῶ· μέλ. ήσω (λωφάω). Ὀλίγον τι, ἠρέμα, ἢ κατὰ μικρὸν λωφάω, λήγω, παύω.

Ὑπομάζιος, ά, ὁ· ἡ, Ὑπόμαζος, ὁ, ἡ (μαζός). Ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν κείμενος, ἢ δεδεμένος, ὅστις εἶναι δεμένος ὑποκάτω τοῦ μαστοῦ. Παρ' Ἀριστοτ. 1, 25. ὁ ἐπὶ τῶν μαστῶν κείμενος καὶ σηλάζων, ὅστις εἶναι εἰς τὸ βυζίον καὶ βυζάνει. subrumus. Ὑπομάζιον, τό, τὸ σηλάζον παιδίον.

*Ὑπομαίνομαι, μέλ. — μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπεμάνην, Παθ. (μαίνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα μαίνομαι, παραφρονῶ. Ἱπποκράτ.

Ὑπόμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Ὀλίγον τι μακρός, μακρουλός. Ἀριστοφ.

Ὑπομαλακίζομαι, παθ. (μαλακίζω). Κατ' ὀλίγον μαλακίζομαι, μαλακὸς, γυναικώδης καὶ ἔμφορος γίνομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 1, 14.

Ὑπομαλάσσω, Ἀττικ. -λάττω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον μαλάσσω, κάμνω μαλακόν.

Ὑπομαραίνομαι, παθ. (μαραίνομαι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον μαραίνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Ὑπόμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὀλίγον τι μάργος, ἄγνωστος, λωλός, τρελός (λωλούτζικος ἢ τρελούτζικος)· εἰς τὸ συγκριτ. παρ' Ἡροδ. 3, 29. 145. 6, 75.

*Ὑπομασθίζιος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὑπομάσθιος, ὁ, ἡ (μασθός), = ὑπομάζιος. Lobeck Φρύν. σελ. 557.

Ὑπομάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (μάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι μάσσω, ἀλείφω, χρίω, ζυμόνω, Θεόκρ.

*Ὑπομαστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Ὑπομαστίδιος, ὁ, ἡ, = ὑπομάζιος.

Ὑπομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὑποκάτω τῆς μασχάλης ὤν. »Ὑπομασχάλιον, τόν· τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης μέρος, τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης ἐπὶ τῶν πλευρῶν χρεμάμενον σακκούλιον, οἷον π. χ. ἡ βαλάσκα, κ. τ. τ. τῶν ὁδοιπόρων. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ (μαῦρος). Ὀλίγον τι μαῦρος, σκοτεινός. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπόμβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Κάθυγρος, διόλου ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, ὕφυγρος, ὑπόπυος· »Ὑπόμβρον ὀστέον, Ἱπποκρ. »Ὑπόμβρον θέρος· βροχερόν, ὑγρόν· »Ὑπόμβρος νεφέλη, ἡ βροχὴν φέρουσα, γεμάτη βροχὴ καὶ ὕδατος. Πλούταρχ.

Ὑπομειδιάω, ῶ, μέλ. άσω (μειδιάω). Ὀλίγον τι μηδιῶ, χαμογελῶ, κρυφογελῶ, τοῦ γελᾶν ἄρχομαι.

Ὑπομειόω, ῶ (μειόω). Ὀλίγον τι ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω, κάμνω ὀλιγοστόν. Θεοφάν. Χρον.

Ὑπομείων, ονος, ὁ, ἡ (μείων). Ὀλίγον τι μείων, ὀλιγώτερος ἢ κατώτερος. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀμφ. σημασ. Δίων ὁ Κάσ. λέγει »Ὑπομείονας« τοὺς κατωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ. Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Ἕλλην. 3, 3, 6. κατά τινας σημαίνει τοὺς εἰς τοὺς Σπαρτιάτας κατωτέρους καὶ μικρὰν περιουσίαν ἔχοντας τῶν πολιτῶν.

Ὑπομελαίνω (μελαίνω). Εἶμαι ὀλίγον μελανός, μαυροδερός. Παυσαν.

Ὑπομελανδρυώδης, Ὀλίγον τι ὅμοιος μὲ τὸ μελάνδρυον. Ἀθήν. 3. σελ. 121.

Ὑπομελανίζω, μέλ. ίσω (μελανίζω), = ὑπομελαίνω.

Ὑπόμελας, λαινα, λαν (μέλας). Ὀλίγον τι μελανός, μαυροδερός.

Ὑπομέμφομαι, ἀποθετ. μετὰ διπλοῦ ἀόρ. μέσου καὶ παθητ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἰων. καὶ Τραγ. (μέμφομαι). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκρυμμένως μέμφομαι, κατηγορῶ. Πλούταρχ.

Ὑπομεμψίμοιρος, ὁ, ἡ (μεμψίμοιρος). Ὀλίγον τι δυσαρεστημένος, κακοευχαριστημένος μὲ τὴν μοῖραν του. Καιρ. εἰς Ἀττικ. 6, 1.

*Ὑπομενετέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπομένω, Πρέπει νὰ προσμένῃ, νὰ ὑπομένῃ· ἔτι δὲ καὶ »ὑπομενητέος«, ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος εἶναι καλλίτερος, Lobeck Φρύν. σελ. 446.

Ὑπομενετικός, ή, όν. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 3. ό. καὶ Ἀντωνῖν. 1, 16. = ὑπομεννητικός.

* Ὑπομενητέος, ἁ, έον, = ὑπομενετέος.

Ὑπομεννητικός, ή, όν. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, διαρκεῖ, βαστᾷ, ὁ ὑπομονὴν ἔχων, ὑπομένων.

Ὑπομεννητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπομένω. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ· ὑποφερτός.

Ὑπομένω, Μ. ενῶ (μένω, ἀνώμ.). Μένω ὀπίσω, στέκομαι ὀπίσω, μένω εἰς τὸν τόπον μου. «Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν· ἔμεινεν ὀπίσω, δὲν ἐπροχώρησε περαιτέρω, Ὀδ. Κ. 232. «αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα (ὅπου λέγει πάλιν τὸ αὐτὸ περὶ ἑαυτοῦ), ἔμεινα ὀπίσω· 258. μένω εἰς τὸν ἀγρόν, Ἡρόδ. 7, 109. ἔτι δέ, μένω εἰς τὴν ζωήν, ζῶ ἀκόμη, Ἡρόδ. 4, 149. ἐξαίρ. δέ, μένω, διὰ νὰ προσμείνω ἐχθρικήν τινα προσβολήν, καὶ νὰ κτυπήσω ὀπίσω, μένω εἰς τὴν τάξιν, Ἰλ. Ε, 498. Ἡρόδ. 6, 96. 9, 23. καθόλου δὲ, προσμένω, ἐκδέχομαι, ἀναμένω (κοντοστέκομαι), ὑπό τι μένω, ὑφίσταμαι, ἀνθίσταμαι, στέκομαι ἀνδρείως, καρτερῶ, ἀνέχομαι, στέργω, ὑποφέρω, διαρκῶ, βαστῶ· «οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι, δὲν ἐπρόσμεινε, νὰ τὸν γνωρίσωσιν, Ὀδ. Α, 410. καὶ μετὰ μετοχ. παρ' Ἡροδότ. 7, 101. «Οἱ Ἕλληνες ὑπομένουσι χῶρας ἀμοὶ ἀντειρόμενοι· ἀντὶ τοῦ, ἔχουσι θάρρος, καρδίαν, εἶναι τολμηροί, ἀποτολμῶσιν, ἐπιχειροῦσιν, τουτέστιν, ἀνθίστανται, ἀντιστέκουσι. Ἰάκ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 660 — 2) μεταβ. προσμένω, δέχομαι, ἐξαίρ. τὸν ἐχθρόν, ἢ τὴν προσβολήν του, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, νὰ παραμερίσω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Σ, 448. Π, 814. Ρ, 25. 175. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7, 120. ἐν γένει δὲ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπὶ ὅλων τῶν κακῶν συμβαμάτων, ἐξαίρ. ἐπὶ ἐπιχειρημένων κινδύνων· σπανίως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, ἢ συμβάντων, δέχομαι, μὲ ἀρέσει· «Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου ἀωρείας· Ἰσοκράτ. Παγηγ. ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, μὴ καταδέχεσθαι, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαι.

Ὑπομερίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (μερίζω). Κάμνω ὑποδιαίρεσιν, ὑπομερισμόν, ὑποδιαιρῶ· ὅθεν

Ὑπομερισμός, ὁ, = ὑποδιαίρεσις. Ἑρμογέν.

Ὑπομηκάομαι, ῶμαι, μέσ. ἀποθ. (μηκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ῥῆμα, ἐλαφρῶς μηκῶμαι, βληχῶμαι. Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. σελ. 721.

Ὑπομήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὀλίγον τι μακρύς, μακρουλός ὀλίγον. Διογέν. Λαέρτ. 7, 1.

Ὑπομηλαφέω, ῶ (μηλαφέω). Μετὰ τῆς μήλης ψηλαφῶ, ἐρευνῶ πλαγίως τὴν πληγήν. Ἡσύχ.

Ὑπομηλίζω (μηλίζω). Ὀλίγον τι μηλίζω, κιτρινίζω, φαίνομαι κίτρινος.

Ὑπομήλινος, ίνη, ινον (μήλινος). Ὀλίγον τι μήλινος, κίτρινος.

Ὑπομήτριος, ὁ, ἡ (μήτρα). Ὁ εἰς τὴν μήτραν ὤν. Μάξιμ. στίχ. 186. «Ὑπομήτριον υἱέα· τὸν εἰς τὴν μήτραν υἱόν.

Ὑπόμιγμα. Μίγμα, μικρὸν μίγμα μεταξὺ τῶν ἄλλων βαλλόμενον· ἐκ τοῦ

Ὑπομίγνυμι, Μ. ίξω (μίγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, κατ' ὀλίγον μιγνύω, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μιγνύω. 2) ἀμεταβ. καὶ τροπικ. κρυφίως φάνω, ἢ πλησιάζω που· «ὑπομίξαι χωρίῳ, Θουκυδ. 8, 102.

Ὑπομιμνήσκω, μέλ. ὑπομνήσω, ἀόρ. ὑπέμνησα (μιμνήσκω, ἀνώμ.). Ἐνθυμίζω τινά τι, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι· «τινά τινος· «ὑπέμνησέν τε ἑ πατρός· τὸν ἐνθύμισε τὸν πατέρα, τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν πατέρα, Ὀδ. Α. 321. «νυίες νόστου ὑπομνήσουσαι, Ο, 3. «Τούτου αὐτοὺς ὑπομιμνήσκετε. Ξενοφ. Κ. παιδ. 3, 3, 18. β) ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 7, 171. Σοφοκλ. Φιλ. 1163. ἐκδ. Νεοφ. Δούλαι· Παθητ. ἐνθυμοῦμαι, μὲ ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην των, ὑπομιμνήσκω ἑμαυτόν, ἀναμιμνήσκομαι.

Ὑπομισέω, ῶ (μισέω). Ὀλίγον τι μισῶ, κρυφίως μισῶ.

Ὑπόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ ὑπὸ μισθὸν ὤν, μισθωτός. Λουκιαν. Τίμ. «Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων· τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, ἀλλειπτ. μέσ. ἀποθ. (μνάομαι). Ποσχίζω, ζητῶ ν' ἀπατήσω γυναῖκα τινα κρυφίως, ἢ, ἐν ᾧ ζῇ ὁ ἀνήρ της, καὶ θέλω νὰ τὴν διαφθείρω· «ζώοντος ὑπεμνάσθη γυναῖκα, Ὀδ. Χ, 38 ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπούλως καὶ φαυλῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν συνῳδημ. ὑπομνῶμαι.

* Ὑπομνάομαι, κατὰ συναίρ. — μνῶμαι, Ἰων. παθητ. τοῦ, ὑπομιμνήσκω.

Ὑπόμνημα, τό (ὑπομιμνήσκω). Σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, τεκμήριον, ἐνθύμησις. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 3. «Ἐκεῖ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς πρόσθεν φιλίας ὑπομνήματα. β) ἐξαίρ. σύγγραμμα πρὸς ἐνθύμησιν, βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφει τις ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ διαφυλαχθῇ, καὶ πάλιν νὰ ἀναγνῷ διὰ τῆς ἀπογράφεως νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ, ὅταν θέλῃ, ἢ νὰ ἐνθυμίσῃ ἄλλους, (σημειωματάριον) ἢ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ ἄξια μνήμης. (Memoire· Γαλ.) Λατ. Commentarii· καὶ ὅ,τι γράφει τις, διὰ νὰ δώσῃ τοῦτο εἰς ἄλλον τινά, ἢ νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους εἰς ἐνθύμησιν καὶ μνήμην. Ξενοφ. Ἱππικ. 3, 1. γ) παρὰ Δημοσθέν. λέγεται τὸ βιβλίον τοῦ τραπεζίτου, ὅπου εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ χρεωφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ. δ) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνεῖα καὶ ἐξήγησις. ε) σχέδιον, ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τινος, Πλάτ. Ἐπιστ. 13. ὅθεν

Ὑπομνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι πρὸς ἐνθύμησιν, σημειώνω τι, διὰ νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, περιττ. εἰς τὸ σημειωματάριον, μετὰ αἰτιατ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. β) «ὑπομνηματίζεσθαί τινα», ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, σαφηνίζω συγγραφέα, γράφω περὶ αὐτοῦ ὑπομνήματα, σημειώσεις· ὅθεν, οἱ ὑπομνηματισάμενοι, οἱ γράψαντες ἐξηγήσεις, ὑπομνηματισταί, ἐξηγηταί, ἑρμηνευταί, Λατ. Commentatores.

Ὑπομνηματικός, ή, όν. Ὁ ὑπομνήματα, ἢ ἐξηγήσεις περιέχων, ὁ εἰς ὑπόμνημα ἀνήκων. «Συγγράμματα ὑπομνηματικά· καλοῦνται ἐκεῖνα, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν· Διογ. Λαέρτ. 4, 5.

* Ὑπομνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑπόμνημα.

Ὑπομνηματισμός, ὁ. Τὸ ὑπομνηματίζειν, τὸ σημειώνειν, τὸ γράφειν ὑπομνήματα, ἢ πραγματείαν εἴς τι σύγγραμμα· κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐξηγητικόν τι σύγγραμμα εἰς τινα συγγραφέα, Λατ. commentarii. 2) ἀπόφασίς τις τοῦ Ἀρείου πάγου, ἐπειδὴ διεφυλάττετο ἔγγραφος, Κικέρ. ad div. 13, 1. εἰς Ἀττ. 5, 11.

Ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ (ὑπομνηματίζω). Ὁ ὑπόμνημα, σημείωσίν τινα γράφων.

Ὑπομνηματογραφέω, ῶ. Σημειώσεις, ὑπομνήματα γράφω πρὸς οἰκείαν, ἢ ἄλλων ἐνθύμησιν· Μεταφορ. «Τὴν ὑπερβολὴν τῆς πειρίας οἷον ὑπομνηματογραφούμεναι· διὰ νὰ φυλάξωμεν εἰς μνήμην τρόπον τινὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θυμοῦ αὐτῶν. Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Καλλιστώ· ἐκ τοῦ

* Ὑπομνηματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων τι εἰς τὸ σημειωματάριον, ὁ γράφων τι, διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του, καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν μεταγενεστέρων. 2) Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ. ὁ δεύτερος ἄρχων, Στράβ. 17, σελ. 519.

Ὑπομνημονεύω (μνημονεύω). Εἰς ὑπόμνημα σημειώνω, φανερόω εἴς τινά τι, Ἀθήν. 15. σελ. 693. «Ὑπομνημονεύειν τινί τι· ὡς ἐν ὑπομνήματι δηλόω, φανερόω εἴς τινά τι· «Ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ὑπομνημονεῦσαι· δι' ὑπομνήματος, ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος σοὶ φανερῶσαι, διηγηθῆναι.

Ὑπομνημόω, ῶθα, ὑπερμνήμνεια.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ (ὑπομιμνήσκω). Τὸ ὑπομιμνήσκειν, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ φυσικὴ εὐφυΐα τοῦ φέρειν εἰς ἐνθύμησίν τι, ἢ τοῦ ὑπομιμνήσκεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 18. «Ὁ τὴν τούτων ὑπόμνησιν ἔχων· ὁ δυνάμενος ν' ἀνακαλέσῃ ταῦτα εἰς μνήμην, ὅστις ἐνθυμεῖται ταῦτα, καὶ ἢ διὰ μνήμης διήγησις πράγματός τινος. Πολύβ. 3, 31. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 738. D. Εὐρ. Ὀρέστ. 1030.

Ὑπομνήσκω, μεταγενστρ. ποιητ. παραγωγισμὸς τοῦ, ὑπομιμνήσκω. Ὅρφ.

* Ὑπομνηστεύομαι, παθητ. καὶ μέσ. (μνηστεύω). «Τὴν θυγατέρα· ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἴς τινα πρότερον, ἢ κρυφίως εἰς γυναῖκα, ἀρραβωνίζω τὴν θυγατέρα μου. «Ὁ ὑπομνηστευθείς· ὁ πρότερον ἀρραβωνισθείς. Ἀριστοτέλ. πολ. 5, 4.

Ὑπομνηστικός, ή, όν (ὑπομιμνήσκω). Ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ὁ διεγείρων τὴν ἐνθύμησιν· ὅθεν «Τὸ ὑπομνηστικόν· = ὑπόμνημα. Βασίλ.

* Ὑπομνήστριαι, αἱ. Αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι, Ἀνέκδ. Βεκκέρ. σελ. 312.

* Ὑπόμνυμαι, μελ. ὑπομοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ζητῶ ἀνορθολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης διορίας καὶ προθεσμίας διὰ μέσου ἐνόρκου βεβαιώσεως δικαίου τινὸς καὶ ἀξιολόγου ἐμποδίσματος. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 7, 11. «Ὑπομοσαμένου Μενεκλέους· ὁ Πολυδεύκ. 8, 44. ἔχει· «Παρανόμων δὲ, εἴ τις ψήφισμα γράφοι, ἢ νόμον παράνομον· ὑπομοσάμενος γὰρ τις τὸ γραφέν, οὗ ἡ κατηγορία Ὑπωμοσία ἐκαλεῖτο, διήλεγχεν ὅτι ἐστὶ παράνομον· καὶ 8, 56. «Ὑπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα, ἢ νόμον γράφοντα γράφηται, ὡς ἀνεπιτήδειον· τοῦτο γὰρ ὑπεμόσαντο λέγουσι· καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφέν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. Ὁ Ἁρποκρατ. «Ὑπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, προφάσει χρόνων ἀποδημίας, ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησίων, μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο, ὑπόμνυσθαι. Δημοσθέν. περὶ Στεφάν. «Τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα· ἀθώσασαν τὸν Δημοσθένην ὡς νοσοῦντα, καὶ ἀνέβαλον τὴν προθεσμίαν. 2) Τὸ ἐνεργ. φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι εὐχρηστον.

Ὑπομονή, ἡ (ὑπομένω). Τὸ μένειν ὀπίσω, ἢ εἰς τὸν οἶκον. 2) Τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, ἐπιμονή, σταθερότης, ὑπομονή. 3) Τὸ παραδέχεσθαι ἑαυτὸν εἰς κακὰς πράξεις, ἢ εἰς σκοποὺς ἄλλων, ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς κακὰς πράξεις ἀπόφασις· ὅθεν

* Ὑπομονητέος, ἁ, έον, = ὑπομενετέος, Διογ. Λαέρτ. 7, 126.

Ὑπομονητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. – κῶς. Ὁ ἔχων ὑπομονήν, ὅστις ὑπομένει, = ὑπομενετικός.

* Ὑπομονητός, ή, όν, = ὑπομενητός.

Ὑπομορφάζω (μορφάζω) = ἐπιμορφάζω.

Ὑπομοσία, ἡ (ὑπόμνυμαι). Παράκλησις διὰ ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης προθεσμίας ὑπὸ ἔνορκον βεβαίωσιν ἀξιολόγου τινὸς ἐμποδίου· καθόλου δέ, ἀπόδειξις· γράφεται δὲ καὶ, Ὑπωμοσία.

Ὑπομοσχεύω (μοσχεύω). Ὑποκάτω μοσχεύω, ὑποφυτεύω, διὰ καταβολάδων μεταφυτεύω· καθόλου δέ, κρυφίως μεταφυτεύω, ἀκολουθῶ· Εὐνάπ. «Ὑπομοσχεύειν τὸν πόλεμον· ὑποφυτεύω, ὑποτρέφω.

Τ᾽πομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρός). Ὀλίγον τι μοχθηρός, ἀχρεῖος, κακός.

Τ᾽πομόχλιον, τό (μοχλός). Τὸ ὑποκάτω τοῦ μοχλοῦ τιθέμενον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηριζόμενος ὡς εἰς κέντρον ὁ μοχλός, κινεῖ καὶ αἴρει εὐκόλως τὸ ἐπικείμενον εἰς αὐτὸ βάρος. Ἀριστοτέλ. μηχ. 3.

Τ᾽πομύζω (μύζω). Ὀλίγον τι μύζω, στένω, στενάζω, ἢ κρυφίως μουρμουρίζω.

Τ᾽πομυθέομαι, οὔμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι). Προλέγω. Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 462.

*Τ᾽πομυκάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (μυκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ἢ ὀλίγον τι μυκῶμαι, ὠρύομαι, μουγκρίζω. Αἰσχύλ.

Τ᾽πόμυξος, ὁ, ἡ (μύξα). Πλήρης μύξης, φλέγματος, ἢ ὑγροῦ τῶν ὀστέων. Ἱπποκράτ.

Τ᾽πομύσαρος, ὁ, ἡ (μυσαρός). Ὀλίγον τι μυσαρός, βρωμερός, δυσώδης, ἄξιος νὰ μυσάττεται, νὰ τὸν βδελύττωνται, νὰ τὸν ἀποστρέφωνται. Ἱπποκράτ.

Τ᾽πομύω (μύω). Ὀλίγον τι κλείομαι· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· ὄμματα ὑπομεμυκότα, ὄμματα ἡμιμεμυκότα, Ἀλκίφρ. 3, 55. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, μύω.)

Τ᾽πόμωρος, ὁ, ἡ (μωρός). Ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος.

Τ᾽πονεάζω (νεάζω). Ὀλίγον, ἢ κατ᾽ ὀλίγον νεώτερος γίνομαι.

Τ᾽πονεάω, ῶ (νεάω). Ὀλίγον τι νεάω, ἀροτριῶ, ἐργάνω ὀλίγον τὴν νέαν, ἤτοι τὴν χέρσον γῆν. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 3, 2.

*Τ᾽πονείομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπονέομαι, ἀλλειπτ. ἀποθ.

*Τ᾽πονεμεσάω (νεμεσάω). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμόνω, Σχολ. Λουκιαν. Ψευδ. §. 30.

Τ᾽πονέμομαι, μεσ. (νέμω, ἀνώμ.). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω βόσκω, ἐκ βοσκλίων, ριζόθεν κατατρώγω, ἢ διαφθείρω, ἀφανίζω· καὶ τροπικ. οἷον, ἐπὶ τῆς φλογός· Λατ. depasci. 2) ἀπὸ ὑποκόμου ἀναχωρῶ, φεύγω, κρυφίως ὑποκάτω τινός φεύγω, σκάπτω λάκκον ἢ διώρυγα ὑποκάτω τινός· παρβλ. ὑπόνομος. 3) ἐξαπατῶ. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. 9, 82.

Τ᾽πονέομαι, ἡ, ὑπονείομαι, ποιητ. ἐλλειπτ. ἀποθ. (νέομαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα, διαπερῶ· ὅθεν Τὑπονεῖτο εἰσῆρχετο, εἰσεχώρει. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 190. ὅπου ἥμαρτ. Τὑπὸ νείαται κεῖται· οὕτως ἔχει καὶ Γαλην. Γλωσσ. Τὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα· οὕτω καὶ Ἕρωτιαν. Τὑποννησαμένη, ὑποσωρεύσασα, ὑπελθοῦσα.

Τ᾽πονευρίζω (νεῦρον). Ἐνευρίζω, κόπτω τὰ νεῦρα, ἀδυνατίζω. Γλωσσ.

Τ᾽πονεύω (νεύω). Κρυφίως νεύω, κατανεύω, κάμνω νεῦμα, σημεῖον ἀποδοχῆς. Ὀρφ.

Τ᾽πονέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Μετὰ νεφῶν κεκαλυμμένος, συνεφιασμένος, νεφελώδης.

Τ᾽πονέω, μέλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω νέω, κολυμβῶ.

*Τ᾽πονήιος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀερωτήριον Νήιον, εἰς τὴν Ἰθάκην, κείμενος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, Ὀδ. Γ, 81. καὶ ὡς διάφρ. γρφ. ι, 188.

Τ᾽πονήφω (νήφω). Εἶμαι ἀρκετὰ νηστικός, νήφων. Ἰώσηπ. 5, 6, 1.

Τ᾽πονήχομαι, Μ. ξομαι, μέτ. ἀποθ. (νήχομαι) = ὑπονέω. 2) εἰς τὸ κολύμβημα στέκομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ εἰς ἄλλον τινά· μετά δοτ.

Τ᾽πονίπτω (νίπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νίπτω. Τὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἀθήν. 13.

*Τ᾽πονίσκος, ὁ, ὑποκορίστ. τοῦ, ὕπονος, ὅπερ ἴδε.

Τ᾽πονιτρώδης, ὁ, ἡ (νιτρώδης). Ὀλίγον τι νιτρώδης.

*Τ᾽πονίφω (νίφω). Ὀλίγον νίφω, χιονίζω, Θουκυδ. 4, 103. συνήθ. εἰς τὸ παθ. χιονίζομαι. Θουκυδ. Νὺξ ὑπονιφομένη· νὺξ, καθ᾽ ἣν ἔπιπτεν ὀλίγη χιών, καθ᾽ ἣν ἐχιόνιζεν ὀλίγον.

Τ᾽πονοέω, ῶ, Μ. ήσω (νοέω). Ὑπό νοῦν ἔχω, ὑποπτεύομαι, ἔχω εἰς ὑποψίαν· ἀτινάω, ὅθεν «ὑποιοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν, Ἡροδ. 9, 99. ὑποπτεύω, συμπεραίνω κατέν τι· καθόλου δὲ, εἰκάζω, συμπεραίνω, κατὰ συμπερασμόν ἐξηγοῦμαί τι, ἀλληγορικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς ἐννοῶ καὶ ἑρμηνεύω τι, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἡροδ. 9, 88. Στράβ. 12. «Οὐκ οἶκοῦσι δὲ — ἄπαντ᾽ ὑπονοεῖν τοιαῦτα· «Εἴτε δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν· Ἀνθολόγ. ἔτι δὲ καὶ, «ὑπονοεῖν τι εἴς τινα, ἔχω ὑποψίαν εἴς τινα, συμπεραίνω τι περὶ αὐτοῦ. «Μηδὲν εἰς ἐμ᾽ ὑπονόει τοιοῦτον· Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 361. μὴ συμπέρανε, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου τοιαῦτα περὶ ἐμοῦ. Παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, σημειῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι. 3) «Τὑπονοεῖται· ἀντὶ τοῦ, ἐξυπακούεται, ἐννοεῖται ἔξωθεν, ἢ ὑποκάτω τινός τι· ὅθεν

Τ᾽πονόημα, τό. Εἰκασία, συμπέρασμα, στοχασμός· ὑποψία. Ἱπποκρ.

Τ᾽πονοητής, οῦ, ὁ (ὑπονοέω). Ὁ ὑποιοῶν, ὑποπτεύων, ὑποπτος. Γλωσσ. Στεφ.

Τ᾽πονόθευσις, εως, ἡ. Ἡ κρυφίως γινομένη νόθευσις· ἀπάτη. Γλωσσ. Στεφ.

Τ᾽πονοθευτής, ὁ. Ὁ ἐξαπατῶν. Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Τ᾽πονοθεύω (νοθεύω). Κρυφίως νοθεύω, ἐξαπατῶ, ὑποφθείρω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Παρὰ Πιτθῆ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, πειράω.

Τ᾽πόνοια, ἡ (ὑπονοέω). Ὑποκεκρυμμένη καὶ ὑπακουομένη γνώμη, δόξα, ἔννοια, ὅθεν 1) ὑποψία, καθόλου δὲ, συμπέρασμα, εἰκασία, γνώμη, δόκησις, στοχασμός, δόξα, ἔννοια, διάνοια. 2) ἡ ἐσωτερικὴ γνώμη, ἔννοια· οἷον, ὁ νοῦς, τὸ νόημα ἑνὸς λόγου, ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἀλληγορικὴ ἔννοια καὶ ἔκφρασις, ἀλληγορία, ἀλληγορικὴ εἰκών, σύμβολον· παρὰ Πλάτωνι Πολιτ. 2, περὶ Ὁμήρου· «Ἐν ὑπονοίᾳ ποιεῖν· ἐν αἰνιγμῷ, ἐν ἀλληγορίᾳ. Πλούταρχ. ποιημ. «Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ λεγομέναις· καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. «Καθ᾽ ὑπόνοιαν λέγειν· ἄλλο λέγειν καὶ ἄλλο ἐννοεῖν, ἀλληγορικῶς λέγειν. Ἀλκίφρ. 2, 4. «Δι᾽ ὑπονοιῶν τωθάζειν· Κέλτος κατὰ Ὠριγέν· «Ἐν ὑπονοίᾳ φιλοσοφεῖν· ἐν ἀλληγορίᾳ, ἀλληγορικῶς ἐκπαίζειν τὴν φιλοσοφίαν. Αὐτὴ ἡ σημασία εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸν Θουκυδίδ. 2, 41. «Τῶν δ᾽ ἔργων ἡ ὑπόνοια τὴν ἀλήθειαν βλάψει· ἔνθα ὅμως ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καὶ ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ· «Τῶν δ᾽ ἔργων ὑποιοία τὴν ἀλήθειαν βλάψει· Εὐριπ. Φοίν. 1144. Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 6. Ruhnk. Τίμ. σελ. 200. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπερηφανία, θράσος.

Τ᾽πονομεύω (ὑπόνομος). Ὑπόνομον ὀρύσσω, σκάπτω (κάμνω χανδάκιον), κάμνω ὑπόνομον· καὶ ἐντεῦθεν 2) τροπικ. διὰ κρυφίων μηχανῶν καὶ πανουργιῶν προετοιμάζω. Διονυσ. Ἁλικ. 3, 23. «Πόλεμον τινὶ ὑπονομεύειν· ὡς τὸ κοινὸν «σκάπτειν τὸν λάκκον τινός.

Τ᾽πονομή, ἡ (ὑπονέμομαι). Ὑπόγειος ὁδὸς, ὀχετὸς, ὑπόνομος. 2) τροπικ. κρύφια ἐπιχειρήματα, μηχανεύματα, μηχανορραφίαι· ὅθεν

Τ᾽πονομηδόν, ἐπίρρ. Διὰ ὑπονόμων, διὰ ὑπογείων ὀχετῶν, καταλίθων. Θουκ. 6, 100.

Τ᾽πονόμιος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ εἰς τοὺς νόμους ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπὸ νόμους ὤν. Ἀππιαν. ἐμφ. 1, 4. ἔνθα τὰ χερόγραφα ὀρθότερον «Τῶν ὑπὸ νόμοις» ἔχουσιν.

Τ᾽πόνομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νόμος)· Οὐτιαστικ. ἀντὶ τοῦ, ὀχετός, ἀμάρα, διώρυξ, ὁδὸς ὑποκάτω τῆς γῆς, ὄρυγμα. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 5. «Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν· ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο «Λαγούμιον· ἐκ τοῦ λαγωοῦ οἶμος, οἶσοι, λαγοίμιον· ἐκ τῶν ὀρυγμάτων τῶν γαιωρύχων λαγωῶν, ἤτοι τῶν κουνίκλων, κουνελίων μετενεχθέν. 2) ἐπιθετ. ὁ ὑποκάτω κοῦφος ὤν, ὁ ὑποκεκρυμένην ὀπὴν ἤτοι τρύπαν ἔχων, οἷον «Ἕλκη χρόνια, ὑπόνομα καὶ ῥευματικά. Διοσκορίδ. 5, 138. τὰ βάθος καὶ κόλπους ἔχοντα. «Χώρα ὑπόνομος πυρὶ καὶ ὕδατι. Στράβ. 12. σελ. 867. ἡ ὑποκάτω τῆς γῆς μετ᾽ ὕδατος καὶ πυρὸς ἐμπεπλησμένη· ὁ αὐτὸς αὐτόθι κατωτέρω· «Λίμνη βερβερώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν ἔχουσαν. ἀμφ. «Λιτρον ὑπόνομον. 13, σελ. 913. ἔνθα ἐτυμολογεῖται καὶ «Τὑπονομή· ἀντὶ τοῦ, ὑπέγειος, διώρυξ, καταλίθων ὑπὸ γῆν.

Τ᾽πονος, ὁ (ὄνος, σημασ. 6.). Ὁ ὑποτιθέμενος ὑποκάτω ἑνὸς (μηχανῆ), ὄργανον, τροχαλία, διὰ τῆς ὁποίας τηκόμενα τὰ φορτία, ὑποκορστ. ὑπονίσκος, ὁ ὑπὸ τοῦ Σνετέρου ἀμφιβαλλόμενον. Ἱππιατρ.

Τ᾽πονοστέω, ῶ (νοστέω). Ὀλίγον τι νοσῶ, αἰσθάνομαι ὀλίγον τὸν ἑαυτόν μου ἄῤῥωστον.

*Τ᾽πόνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς νόσους, ἀσθενείας, φιλάσθενος.

Τ᾽πονοστέω, ῶ, μέλ. ήσω (νοστέω). Ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέφω, ὑποστρέφω, ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω. 2) ὑποκαταβαίνω, ὑποπίπτω, καταπίπτω, ὑποκάθημαι, κατακάθημαι, ὀλιγοστεύω, Ἡρόδ. 4, 62. ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν καταβαίνει, ὀλιγοστεύει, Ἡρόδτ. 1, 101. ὅθεν

Τ᾽πονόστησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή. 2) κατάβασις, κατάπτωσις, κατακάθησις. Πλούταρχ.

Τ᾽πονόστιον, τό. Τὸ ὑπό τινος νοστιστέον, ὅ ἐστι χωριστέον. Εὐστάθ.

Τ᾽πονοτίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (νοτίζω). Τ᾽ποκάτω, ἢ ὀλίγον νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω. Γρηγορ. Ναζ.

Τ᾽πονυμφίς, ίδος, ἡ (νύμφη). Πκρανύμφη, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 647.

Τ᾽πονύσσω, μέλ. ύξω (νύσσω). Τ᾽ποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νύσσω, κεντῶ, συβλίζω. Μεταφορ. ἐρεθίζω, εἰς ἀγωνίαν καὶ σύγχυσιν φέρω, καταπονῶ.

Τ᾽πονυστάζω, μέλ. άσω, καὶ άξω (νυστάζω, ἀμλ.). Ὀλίγον τι νυστάζω, κατ᾽ ὀλίγον ἀποκοιμῶμαι, Πλάτ. Συμπ.

Τ᾽πόνωθρος, ὁ, ἡ (νωθρός). Ὀλίγον τι νωθρός, ὀκνηρός, ἀργός, ἢ μωρός.

Τ᾽πόξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὀλίγον τι ξανθός. «Οὖρον ὑπόξανθον· παρ᾽ Ἰατροῖς, ὅτε κιρνῶ τὴν χροιὰν ἐοικός.

Τ᾽ποξανίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ξανίζω). Ὀλίγον τι ξανίζω, ξένα ἤ τὴ ἢ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶ, ξένην φορεσίαν ἔχω. Λουκιαν. Ἰκαρομ.

Τ᾽ποξέω, μέλ. έσω (ξέω). Τ᾽ποκάτω, ἢ ὀλίγον τι ξέω, ξύω, ἀποξέω, λειαίνω.

Τ᾽ποξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω), μεταβατ. Ὀλίγον τι ξηραίνω, κάμνω ξηρόν, στεγνόν· ὅθεν

Τ᾽ποξηρασία, ἡ. Κάποια ξηρασία. Ἱπποκρ.

Τ᾽πόξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός.

Τ᾽ποξίζω, μέλ. ίσω (ὀξίζω). Εἶμαι ὀλίγον τι ξυνός, ὀλίγον ὀξίζω.

Τ᾽πόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὑποκάτω ξύλινος ὤν, ὁ ὑποκάτω, ἢ ἐντὸς ἐκ ξύλου κατασκευασμένος· ἐπὶ ξυλίνων σκευῶν, ἀγαλμάτων κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα εἶναι χρυσωμένα, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔξωθεν ἐπεσκευασμένα, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπατῶντι. Meineke Μένανδρ. σελ. 148. ὅθεν τροπικ. κίβδηλος, ψευδής, παραποιημένος, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατῶν· οἷον,

ἀπὸ τῶν ἡμιπαιδεύτων· κυρίως δὲ καλεῖται, ὡ Τ-πόξυλος σοφιστήν, τὸν οἱονεί τινες καὶ ὡ Ἰάμβλιχον, εἶπαν· ὡστε δὲ οἰόλεμος εἶδος ὀρνέου· τοὺς ἀξίους οὖν ἐλέου διὰ τὴν ἀμαθίαν ὀμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσαν, οὓς ἔμπροσθεν ὑποξύλους ὠνόμασεν. Λεξ. Ῥητ. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 3. ὡΑργύριον κίβδηλον, ὅρμους ὑποξύλους· ὑποκάτω ξυλίνους, καὶ ἀπ' ἐπάνω χρυσωμένους.

Τ῾ποξῠρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ξυρέω). Ὀλίγον τι ξυρέω, ξυραφίζω, κόπτω τὰς τρίχας.

*Τ῾ποξῠ῾ριος, ία, ιον (ξυρόν). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ξυρᾶσθαι ὤν. Φανίου ἐπιγρ. 6

Τ῾πόξυρος, ὁ, ἡ. Ὁ Γαληνὸς καὶ Ἐρωτιανὸς φέρουσι τὴν λέξιν ἐξ Ἱπποκράτους, καὶ ἑρμηνεύουσιν ὡς καὶ τὸ, ὑποξύνς, σουβληρός· ἀλλ' ἐνταῦθα παρατηρεῖται καὶ ἡ ἀναγνωστις ὡΤπόξηρον. Ὁ Ἐρωτιαν. ἔχει· ὡΤπέξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μυοῦρον ἡμέραν· ἐνθα ὡΤπόξυραι ἐγράφη ποτέ. Ὁ Γαλην. ἔχει· ὡΤπέξυρα, ὑπόκοιλα, ταπεινότεραι· καὶ ὡΤπόξυρος, γρυπὸς τὴν ῥῖνα· διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ περὶξ εἶναι τοῦ ὑψώματος· καὶ ὡΤποξύρους, ταπεινοτέρας, προτεταλμένας. — Εἰς τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἐφίππου παρ' Ἀθην. 12. σελ. 509. »Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρόν. ὁ Γρότιος ἀνέγνωσε· »Πόδα ὑποξύρων· ὁ δὲ Καυωβὼν ὡΤπὸ σφυρόν.

Τ῾ποξυς, υος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Ὀλίγον ὀξύς, σουβληρός, ἢ ξυνός. Διοσκορ. 2, 101.

Τ῾ποξύω (ξύω)· ὡς τὸ, ὑποξέω. Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρῶς ξύω, ξέω, λεαίνω· καθόλου δὲ, ἐλαφρῶς ἐγγίζω εἴς τι. »Ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων· ξύων ὀλίγον τοὺς πρόποδας τῆς νάπης. Μαριαν. ἐπιγρ. 3, 10.

*Τ῾ποπαιδοτρῐβέω. Εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὸν παιδοτρίβην, κατώτερος αὐτοῦ. Ἐπιγρ.

Τ῾ποπαίζω, μέλ. -ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι παίζω, χωρατεύω, ἀστείζομαι. 2) μεταβατ. ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκρυμμένως περιπαίζω, περιγελῶ, καταγελῶ, σκώπτω. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 332.

Τ῾ποπαλαίω, μέλ. αίσω (παλαίω). Εἰς τὴν πάλην, εἰς τὸ παλαίειν πίπτω ἀθληματικῶς ὑποκάτω. Λουκιαν. Νέρ. 8. Ὁ Πλούταρχ. εἶπεν ἀντὶ τούτου ὡΕν τῷ παλαίειν ὑποπίπτειν, καὶ, ὑποκατακλίνεσθαι.

*Τ῾ποπαράβορρος, ὁ, ἡ (παράβορρος). Ὀλίγον τι κείμενος, κλίνων πρὸς βορρᾶν. Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 5, 2.

Τ῾ποπαραληρέω (ληρέω). Ὀλίγον παραληρῶ, παραλαλῶ, παραφρονῶ. Ἱπποκρ.

Τ῾ποπαρενθῡμέομαι, οῦμαι, παθητ. ἀποθ. (θυμέομαι). Ἀμελῶ ὀλίγον τὴν προσοχήν μου, ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι, λησμονῶ, ἐχνῶ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. 4, 3.

Τ῾ποπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ἡμιπάρθενος (γεροντοκόριτσον). Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 4. σελ. 133.

Τ῾ποπαρωθέω, ῶ, μέλ. -ωθήσω, καὶ -ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Κρυφίως παρωθέω, στρυμώνω, σπρώχνω. Ἰσαῖος.

Τ῾ποπάσσω, μέλ. άσω (πάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ εἰς τὸ μεταξὺ πάσσω, πασπαλίζω, Ἡρόδτ. 1, 132. ὅθεν

Τ῾πόπαστον, τό· Παρὰ Πλουτάρχ. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, ὑπόστρωμα, ἢ τι τῶν τοιούτων. ἅμφ.

Τ῾ποπαταγέω, ῶ (παταγέω). Ὀλίγον τι παταγέω, κάμνω κρότον, πρὸς τούτοις θορυβῶ, κροτῶ.

Τ῾πόπαχυς, εος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὀλίγον παχύς, χοιδρός.

Τ῾ποπεζία, ἡ. Ταπείνωσις. Ἡσύχ.

*Τ῾ποπειθω. (πείθω). Ὀλίγον τι καταπείθω.

Τ῾ποπεινάω, ῶ (πεινάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πεινῶ, τοῦ πεινᾶν ἄρχομαι, Ἀριστοφ.

Τ῾πόπειρα, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀπόπειρα· ἅμφ. Ἰωσηπ. ἀρχ. 5, 1, 26.

Τ῾ποπειράω, ῶ, μέλ. ά῾σω (πειράω). Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 14, 1. Ἀλκίφρ. 3, 52. Κρυφίως πειράω, δοκιμάζω, κρυφίως ζητῶ ν' ἀπατήσω πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν.

Τ῾ποπελιάζω. Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὀλίγον τι ὑποπέλιος, μελαγχρινός, μολυβδόχρους.

Τ῾ποπέλιόνος, ὁ, ἡ (πελιόνος). Ὀλίγον τι πελιδνός, μελαγχρινός, μελανός. »Ἕλκος ὑποπέλιδνον. Πολυδ.

Τ῾ποπέλιος, ὁ, ἡ (πελιός)· = ὑποπέλιδνος.

Τ῾ποπεμπτός, ὁ, ἡ. Ὑποκάτωθεν ἀπεσταλμένος, συνήθ. κρυφίως ὑποσταλμένος, κατάσκοπος, submissus, subornatus. Ξενοφ. Ἀναβτ. 3, 3, 4. ἔνθα συνήθως ὡΤποπτος φέρεται. ἐκ τοῦ

Τ῾ποπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Ὑποκάτω, εἰς τοῦτο, ἐκεῖσε, πρός τινα πέμπω, στέλλω. Εὐριπ. 2) κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι πέμπω, οἷον, κατάσκοπον, ὅθεν, μηχανῶμαι, μηχανορράφω, Λατ. sumbitter, subornare. 3) πέμπω ὀπίσθεν ἢ κατόπι.

*Τ῾ποπεπτηῶτες, ἐπικ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, ὑποπτήσσω.

Τ῾ποπεπτωκότως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ ὑποπίπτω. Τεταπεινωμένως.

Τ῾ποπεράτωσις, εως, ἡ (περατόω). Τελείωσις. Ἡσύχ.

Τ῾ποπέρδομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ὑπέπαρδον (πέρδω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἢ πρέμα πέρδομαι, κρυφολάνω. Ἀριστοφάν. suppedere, Λατιν.

Τ῾ποπερικλᾱ́ω, ῶ (περικλάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ἐλόγυρα συντρίβω, ἢ λυγίζω.

Τ῾ποπεριπλύνομαι, παθητ. (πλύνω). Πάσχω μικρὸν, ἢ ἐλαφρὰν διάρροιαν. Ἱπποκρ.

Τ῾ποπεριψῡ́χω (ψύχω). Μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν ψύχος αἰσθάνομαι εἰς τὸ σῶμά μου, κρυόνω ὀλίγον. Ἱπποκρ.

Τ῾ποπερκάζω, μέλ. ά῾σω (περκάζω). Κατ' ὀλίγον λαμβάνω μέλαν χρῶμα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον περκάζω, ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω, Ὀδ. Η, 126. ὡΕτεραι δὲ (σταφυλαὶ) ὑποπερκάζουσιν· τῇ παραστάσει ἀκμάζουσιν· οἷον ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαιωμέναι. ὁ Σχολ. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σλ. 497.

*Τ῾ποπετάννυμι, μέλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πετάζω, ἐξαπλόνω, στρώνω· ὅθεν

Τ῾ποπέτασμα, τό. Τὸ ὑποκάτω, ἢ κάτω ἐξαπλωμένον, τὸ ὁποῖον στρώνεται ὑποκάτω, οἷον ταπὴς κ.τ.τ. Πλάτ. Πολιτ. §. 21.

*Τ῾ποπέτομαι, μέσ. ἀποθ. μέλ. ὑποπτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν πετῶ, Παυσαν.

Τ῾πόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὁ ὑποκάτω, ἢ κάτω πετρώδης, ὁ ἐστρωμένος ὑποκάτω μὲ πέτρας. Ἡρόδτ. 2, 12. 2) Ὀλίγον τι πετρώδης, βραχώδης

Τ῾ποπεττεύματα, παρὰ Πλουτάρ. ἡμαρ. ἀνάγν.

*Τ῾ποπήγνῡμι, μέλ. ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πήγνυμι, πήγω, κάμνω πηκτόν, κάμνω νὰ παγώσῃ.

*Τ῾ποπηδάω (πηδάω). Ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω.

Τ῾πόπηλος, ὁ, ἡ (πηλός). Ὑποκάτω πηλώδης, λασπωμένος, ὀλίγον τι πηλώδης.

Τ῾ποπιάζω, μέλ. άσω, καὶ, άξω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. 2) κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑποπιέζω·

*Τ῾ποπιέζω, μέλ. έσω (πιέζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον πιέζω, θλίβω, κακουχῶ, στενοχωρῶ Πλούτ.

Τ῾ποπιθηκίζω (πιθηκίζω). Ὀλίγον τι πιθηκίζω, κάμνω σχήματα ὡς ὁ πίθηκος, κάμνω τὸν πίθηκον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1290.

Τ῾πόπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.

Τ῾ποπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελής). Ὀλίγον τι πιμελής, λιπαρός, παχύς.

Τ῾ποπίμπλημι, μέλ. ήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πίμπλημι, γεμίζω, κατ' ὀλίγον γεμίζω. 2) ἐγκαστρόνομαι· ἀλλὰ τὸ πτέκνων ὑποπλησθῆναι, ἔχω ἀφθονίαν τέκνων, Ἡρόδ. 6, 138.

Τ῾ποπίμπρημι, μέλ. ὑποπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Τ῾ποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον πίμπρημι, ἀνάπτω, καίω. Ἀριστοφ.

Τ῾ποπίνω, μέλ. πιοῦμαι (πίνω, ἀνμλ.). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον πίνω, πίνω ὀλίγον, ἢ κρυφοπίνω· ὅθεν διὰ πολὺν καιρὸν πίνω, μεθύω, καὶ ἐντεῦθεν ὑποπαπωσμένος, ὀλίγον μεθυσμένος, ὑποβεβρεγμένος, εἰς τὸ εὐθυμότερον ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀνειμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 4, 9. Ἀριστοφ. Ὄρν. 497. εἰρωνικὴν ἀντίφρασιν εὑρίσκει εἰς τοῦτο ὁ Mehlh. Ἀνακρ. 61, 11. σελ. 210.

*Τ῾ποπιπίσκω, μέλ. ὑποπίσω (πιπίσκω, ἀνωμλ.). Ὀλίγον τι ποτίζω.

Τ῾ποπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πίπτω, ῥίπτω ἑμαυτὸν εἰς τὰ κάτω, ἐξαιρ. πίπτω ἔμπροσθέν τινος, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτόν, ταπεινόνω ἑμαυτὸν ἔμπροσθέν τινος, κλίνων τὴν κεφαλήν, ἢ πίπτων ὑπὸ τοὺς πόδας ὡς τό, ὑπάκειμαι. — 2) ἐναντίον τινὸς πίπτω, ὅ ἐστιν, εἰς χεῖρας πίπτω, ἁμπώω, σπρώχνω αὐτόν. 3) ὑποκάτω τινὸς ἢ ἔμπροσθέν τινος κεῖμαι, ἀντίκειμαι. Στράβ. 6, 2, 9. — Ὑποκάτω τινὸς πίπτω, εἶμαι ἐκτεθειμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς τινα ὡΤποπίπτω καὶ ὡΤποκαταλλίομαι· κυρίως εἰς τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ τινι, ἐνδίδωμι· πίπτω κάτω χαριζόμενος εἰς τὸν νικητήν μου. Μεταφορ. καὶ ἐπὶ κολάκων.

Τ῾ποπισσόω, καὶ, -ττόω Ἀττικ. ῶ, μέλ. ώσω (πισσόω). Ὀλίγον τι πισσόω, ἢ ἀλείφω τι ὀλίγον μετὰ πίσσης· παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. 1093. ἐπὶ ἀσελγοῦς συνουσίας ἀντὶ τοῦ, βινέω. Κατὰ τὴν εἰκαιότητα τοῦ Ἐμπερχ. ἐματαχειρίσθη κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ὁ Κρατῖνος (παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 105.) τὸ καταπιττόω. ὡΟφει γὰρ αὐτὴν παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

Τ῾ποπίω, = ὑποποτίζω. Ἡσύχ.

Τ῾πόπλαξος, καὶ, ὑποπλᾱ́κιος, ὁ, ἡ. Τὸ τὸ Τρωϊκὸν ὄρος Πλάκος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ κείμενος· πῶς ἔναιεν ὑποπλάκιος ὑλήεσσα, Θήβη ὑποπλακίη, Ἰλ. Ζ, 396, 397. Χ, 479. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ, πλαξ, εἰς χαμηλήν τινα ἐπίπεδον κείμενος, ὑπόπεδος, εἰς λεῖον, ὁμαλὸν τόπον.

Τ῾ποπλάσσω, μέλ. πλᾱ́σω (πλάσσω). Ὑποκάτω πλάσσω, κολλῶ, προστολλῶ. Ἀριστοφ.

*Τ῾ποπλᾰταγέω (πλαταγέω). Ὑποκάτω πλαταγῶ, κροτῶ, θορυβῶ.

Τ῾πόπλᾰτυς, ὁ, ἡ (πλατύς). Ὀλίγον τι πλατύς, ὁμαλός, ἴσιος. 2) ὀλίγον τι ἁλμυρός. Τὸν σχηματισμὸν ὡΤπόπλατος ἔχει ὁ Σχολ. Δυκόφρ. στίχ. 641.

Τ῾ποπλέκω (πλέκω). Ὑποκάτω ἢ προστὰτ πλέκω, συνδέω, συνάπτω, ἑνόνω, στερεόνω. Γλωσσ.

Τ῾πόπλεος, ὁ, ἡ (πλέος). Ἀρκετὰ πεπληρωμένος, γεμάτος, μεστός, ἔμπλεος· μετὰ γενικ. »δαίμοσιν, Ἡρόδ. 7, 47.

Τ῾ποπλέω, μέλ. εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πλέω, μετὰ τοῦ πλοίου πλέω, ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τινὸς πλέκω, ἢ ἐγκαρσίως πλέω.

Τ῾πόπλεως, ω, ὁ, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπόπλεος.

Τ῾ποπλήθω, μέλ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Ὀλί-

γον κατ' ὀλίγον πληρόω, γεμίζω, ἀρκούντως πληρόω.

Ὑποπληρόω (πληρόω), = ὑποπίμπλημι.

Ὑποπλήσσω, ἡ -ττω Ἀττκ. μέλ. ξω (πλήσσω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα πλήττω, σιγανὰ κτυπῶ, κινῶ, ταράττω. ἀμφ.

Ὑπόπλους, ὁ, ἡ (ὑποπλέω). Ὁ ὑποκάτω τινὸς γινόμενος πλοῦς, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πλοῦς, ταξείδιον. Πλάτ. Κρίτ.

Ὑποπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑποκάτω ἑαυτοῦ, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, τουτέστιν, εἰς μεταλεῖα, πλούσιος, ὁ ὑποκάτω ἑαυτοῦ τὰ πλούτη ἔχων. Στράβ. 3.

* Ὑποπλώω (πλώω), ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποπλέω.

Ὑποπνέω, μέλ. εὑτω (πνέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω, προτείνει ἠρέμα πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω.

Ὑποποδίζω, = ἀναποδίζω. Ἡσύχ.

Ὑποπόδιον, τό. Σκαμνίον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον πατοῦσιν οἱ πόδες τινός· = ὀρθνις, Σέξτ. ὁ Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 1, 246. ἔχει· «Τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν· οὐδέτ. τοῦ

Ὑποπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὤν, εὐριστόμενος.

Ὑπόποδος, ὁ, ἡ, = ὑπόπους. Ἀριστοτλ.

Ὑποποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Ὑποκάτω ποιῶ, κάμνω, ὑποκάτω ἐμβάλλω, μιμοῦμαι, μηχανῶμαι. «Ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τὸν πατρώτην Θεὸν τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις.» Πλούταρχ. ἐμβάλλεις αὐτὸν ὑποκάτω, ἢ ἀνάμεσα εἰς τὰ μυστήρια τῶν Ἑβραίων. Μέσ. ὑποποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ, οἰκειοποιοῦμαι, οἰκειοῦμαι, περιποιοῦμαι, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι, κάμνω τι ἀδίκως ἰδικόν μου· ζητῶ, πάτχω νὰ οἰκειοποιηθῶ, νὰ κερδέσω, νὰ φέρω εἰς τὸ μέρος μου, ἢ εἰς τὴν θελησίν καὶ ὑποταγήν μου τινὰ διὰ πανουργιῶν καὶ μηχανῶν. «Τὸν παῖδα, τὸν δῆμον, τοὺς Φωκαεῖς ὑποποιοῦμαι. Ἀριστοτ. Πολτ. 5. 4. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. καὶ Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. simulare. «Τὴν Κάτωνος παρρησίαν ὑποποιούμενος.» Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον ποιῶ, κάμνω τι, ἐνεργῶ, προξενῶ· «ὑποποιεῖ λελησθότως ζῆλον.» Πλούτ. εἰς Περικλ. 9. ὅθεν

Ὑποποίητος, ὁ, ἡ. Μιμημένος, ἀνειλημμένος, ὑποκεκριμένος, προσποίητος.

Ὑποποικίλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὀλίγον τι ποικίλος, παράλλος.

Ὑπόποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Μαλλωτός, πόκους ἔχων. Φίλ.

Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός). Ὀλίγον τι πολιός, λευκός, ἀσπρομάλλης· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἀνακρ.

Ὑποπολιτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (πολιτεύομαι). Διοικῶ τὴν πολιτείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς, τὴν ἐπιρροὴν ἄλλου τινός· «τοῖς ἐχθροῖς.» Πολυαίν. 4, 36. κυβερνῶν τὰ κοινὰ πράγματα, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ φαίνωμαι ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου.

Ὑποπομπή, ἡ. Διαταγή, προσταγή, ἀμφιβ. ἀναγν. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 58.

* Ὑποπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὀλίγον τι πονηρός, κακός, κακοῦργος. Πρόκλ. Παράφρ. 2, 4, σελ. 97.

Ὑποπορεύομαι, παθητ. ἀποθετ. μετὰ μέσ. μέλ. (πορεύω). Κρυφίως πορεύομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ. Πλάτ.

Ὑποπόρευσις, εως, ἡ. Εἴσοδος, κρυφία καὶ ἄγνωστος εἴσοδος, εἰσέλευσις, Πλούταρχ.

Ὑπόπορτις, ιος, ἡ (πόρτις). Δαμάλη, ἀγελάδα, ἥτις ἔχει μοσχάριον ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ τὸ βυζάνει· καθόλου δέ, μήτηρ, ἥτις βυζάνει παιδίον, Ἡσιόδ. Ἔργ. 605. παραβλ. ὕπαρνος, ὑπόρρηνος, ὑπόσωλος.

Ὑποπορφυρίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (πορφυρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Ὑποπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὀλίγον τι πορφυροῦς, Ἀνακρ. 15, 30.

Ὑπόπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐδ. πουν (πούς). Ὁ πόδας ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ ποδῶν ἱστάμενος, ὁ ποδας ἔχων.

Ὑποπραΰνω, ἐπκ. καὶ Ἰων. -πρηΰνω (πραΰνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον πραΰνω, γλυκαίνω, ἡσυχάζω.

Ὑπόπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνον). Πρέμνον ἔχων, Θεόφρ. ἄλλως δέ, ὁ ὑποκάτω τοῦ πρέμνου ὤν.

Ὑποπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὀλίγον τι πρεσβύτερος, γεροντότερος.

Ὑποπρήθω, μέλ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν καίω, ἀνάπτω· ὡς τό, ὑποπίμπρημι, Ἡρόδ. 4, 69.

* Ὑποπρηΰνω, ἐπκ καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑποπραΰνω.

Ὑποπρίαμαι, μέσ. ἀποθ. (πρίαμαι, ἀνμλ.). Παρὰ τιμήν, ἢ εὐθηνὰ ἀγοράζω. Θεόφρ. Χαρακτ. 11, 5. ἀμφ.

Ὑποπρίω, μέλ. ίσω (πρίω)· παρὰ Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 3. «Τοὺς ὀδόντας ὑποπρίων· κρυφίως τρίζω τοὺς ὀδόντας.

Ὑποπροθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὀλίγον, ἢ ἠρέμα προθέω, ὑποκάτωθεν προτρέχω.

Ὑποπροῤῥέω, μέλ. ρυήσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν προῤῥέω, προτρέχω.

* Ὑποπροχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν ἐκχέω. χύνω ἔξω. Schaef. L. Bos. pag. 503. Ἰακ. Ἀνδ. Παλ. σελ. 529.

Ὑπόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν πρῶραν ὤν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. ἐπὶ τῆς Σαμίου ναῦς «Σάμαινα» καλουμένης· «Ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σῖμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, ὥστε καὶ ποντοπορεῖν καὶ ταχυναυτεῖν· ἔνθα ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἢ χθαμαλὴν ἢ πλατεῖαν πρῶραν ἔχουσα· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σάμαινα, καὶ, Σαμιακός, καὶ ὁ Φώτ. λέξ. λέγουσιν «Εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν.» Ὁ Φώτ. «Πλοῖα Σάμια ὑσὶν ἐμφερῆ τὰς πρῶρας ἔχοντα.» Κατὰ τὸν Σουίδαν λέξ. «Σαμίων δῆμος· εἶναι «Πλοῖον εἱεροτονεῖν· ἔνθα ἐπιφέρει· «Οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν νόμισμα εἶναι· πιθανῶς ὅτι εὑρίσκετο χαραγμένη ἐπὶ τῶν Σαμίων νομισμάτων ἢ ναῦς Σάμαινα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἡ γλαυξ. Ὁ Ἡσύχ. εἰς τὴν λέξ. Σαμιακός λέγει· «Αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι κατέτρωντο δὶ ὅλου· ἀναφέρων μετὰ ταῦτα ἐκ Διδύμου· «Κύρτεραι γάρ εἰσι τὰς γαστέρας, τοὺς δ' ἐμβόλους σεσήμανται, ὡς δοκεῖν, ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ἰσυπρώρους εἶναι· διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται, ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία, ὑὸς εἶδος ἔχουσα· ἔνθα οἱ ἑρμηνευτοὶ οἱ μὲν «Ἰσυπρώρους· οἱ δὲ, «Τοπρώρους» θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο αὐτέσθι πρέπει νὰ συναναγινώσκεται καὶ τὸ «σεμίμωται». Τὸ ἄκρον ἄρα τῆς πρώρας κυρτὸν ἦν ὡς τὸ τοῦ Κάπρου ῥύγχος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Πλουτάρχῳ πρέπει νὰ λέγεται «Ὑπέπρωρος τὸ σῖμωμα. Ὁ Ἡρόδτ. 3, 59. λέγει περὶ τούτων· «Νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας.

* Ὑποπτάω (οπτάω). Ὀλίγον τι ὀπτῶ, ψήνω, Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 4, 10.

Ὑποπτερίς, ἡ (πτέρια, σημασ. 2.) Ὀπή, τρύπα τις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ἡ πτέρια τοῦ καταρτίου. Μαθημ. παλ. σελ. 66.

Ὑπόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Πτερωτὸς ἔχων πτερὰ, πτερωμένος· ὅθεν τροπικ. ταχύς. Ἡρόδτ. 3, 107. «ναοὶ ὑποπτέρουν, τουτέστι, διὰ τῶν κωπίων καὶ παίνων ταχέως πλεούσης. Πίνδ. Ὀλ. 9, 36. «ὑποπτέροις ἀνορέαις», Πύθ. 8, 129.

Ὑποπτεύσει, ἀντὶ, ὑποπτεύῃ, ἢ χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἀντὶ τοῦ, ὑποπτεύσει· παρὰ Θεοκρ. 23, 10. ἀμφ.

Ὑποπτεύω. Εἶμαι ὑποπτος, ὑποψίαν ἔχω, ὑποπτεύω, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδτ. 8, 100. μετὰ τοῦ μή, Ἡρόδ. 9, 90. ἀλλὰ καὶ χωρὶς κακὴν σημασίαν· καθόλου, συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, ὡς ἀντίθ. τοῦ, ἱκανῶς συνοῶ, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 164, Α. — 2) μεταφ. ὑποπτεύω, ἔχω εἰς ὑποψίαν, «τινά», καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Ἡρόδ. 6, 129. ἐπομένου τοῦ, μή, συμπεραίνω, φοβοῦμαι. Παθητ. εἶμαι εἰς ὑποψίαν, μὲ ὑποπτεύουν· ἐκ τοῦ

Ὑποπτης, ου, ὁ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποπτεύων. Θουκυδ. 6, 6. ὁ ὑποψίαν ἔχων. «Ἵππος ὑπόπτης» ὁ ῥαδίως ταραττόμενος, ἐξιππαζόμενος. Ξενοφ. Ἱππ. 3, 9. παρβλ. Σχολ. Θουκυδ. 6, 60.

Ὑποπτήσσω, μέλ. ξω (πτήσσω, ἀνμλ.). Κυρίως, ὑπὸ φόβου χαμηλόνω ἢ πίπτω κάτω, σκύπτω χαμαί· ὡς π. χ. οἱ λαγωοί, αἱ πέρδικες κ. τ. τ. τουτέστι, λαγιάζω, ὡς λαγωὸς πίπτω, χαμηλόνω κατὰ γῆς, «Πεταλοις ὑποπεπτηώτεσι. Ἐπικ. μετοχ. παρακμ. ἀντὶ, ὑποπεπτηκόσιν, Ἰλ. Β, 312. καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ φόβου ἢ ἐντροπῆς δειλιάω, σωστέλλομαι, ἐξιππάζομαι, σκιάζομαι. Ξεν. Κυρουπ. 1, 3, 8. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑποτάσσομαι, ὑποβάλλομαι, «τινί». — 2) ἐνερ. ἀντὶ τοῦ, φοβίζω, πτοέω, ἐξιππάζω· «τινά». Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 8. Αἰσχύλ. Γράφεται καὶ «Ὑποπτώσσω».

Ὑπόπτομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι)· κατ' ἔνεστ. ἄχρηστ. σχηματισμ. Κυρίως, ὑποκάτωθεν βλέπω, καὶ ἐντεῦθεν νομίζω, ὑπολαμβάνω, κρατῶ τινὰ ὡς ὕποπτον, εἰς ὑποψίαν ἔχω, ὑποπτεύομαι, «τινά», σπανίως «τινί», δυσπιστῶ εἰς τινα· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ὑποπτεύομαι, τεκμαίρομαι, Λατιν. suspicere, suspicari, ἐκ τοῦ Δημοσθ. «Ὑποπτεύεσθαι τὸ πρᾶγμα καὶ φυλάττεσθαι. Πλούταρχ. Ἀρτοξ 23. «Δι' ἣν (αἰτίαν) ὑπόψονται συνόντες ἀλλήλους (ἢ, ἀλλήλοις)».

Ὑπόπτος, ὁ, ἡ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Κυρίως ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, ὅθεν παθητ. ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, περὶ τοῦ ὁποίου ὑποπτεύεταί τις, ὁ ὑποπτευόμενος, τὸν ὁποῖον φοβεῖταί τις, ἐχθρός. «Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πέχνη· ὅταν πρέπῃ νὰ φοβῆταί τις τὴν πέχνη· 2) ἐνεργ. ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὑπόπτης· μετὰ γενικ. «Τροϊκῆς ἁλώσεως ὕποπτοι». Πέρσ. Εὐρπ. Ἑκ. 1125. ὁ ὑποπτεύων τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. τὸ Λατ. suspectus, suspiciosus, καὶ suspicax. ἐπίῤῥ. «Ὑπόπτως», ἐχθρωδῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 18.

Ὑποπτύσσω, μέλ. ξω (πτύσσω). Ὑποκάτω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ἢ ὀλίγον τι πτύσσω, διπλόνω, ζαρώνω. Ἱπποκρ.

Ὑποπτυχίς, ίδος, ἡ (πτυχή). Διπλωματία. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 16. «Θώρακος ὑποπτυχίς· ἀντὶ του, συναρμογή, ἔνθα πτύσσεται ὁ θώραξ.

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ (ὑποπίπτω). Τὸ ὑποπίπτειν, πίπτειν κάτω, κατάπτωσις, γονυκλισία. 2) τροπ. λειποψυχία, δειλία, μικροψυχία, ταπείνωσις.

* Ὑποπτώσσω, μέλ. ξω (πτώσσω), = ὑποπτήσσω.

Ὑπόπτωτος, ὁ, ἡ, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποπίπτω. Ὁ πίπτων κάτω, ὁ κάτω πεσμένος. Διογ. Λαέρτ. 7, 165.

Ὑποπυθμένιος, ία, ιον· ἡ, ὑποπυθμήν, ένος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα ὤν, ὅς τις εἶναι ὑποκάτω τοῦ πάτου. Ἀθήν. 11. σελ. 492. «Τέσσαρες (πελειάδες) μὲν ἦσαν ἐπὶ τῶν ἄτων, δύο δὲ ὑποπυθμένιος, τουτέστιν, ὑπὸ

τῷ πυθμένι, οἷον ὑποπυθμένιοι, ὥστε διακρατεῖσθαι τὸ ὕδωρ ὑπὸ δυοῖν πελειάδων, ὑποκειμένων τῷ πυθμένι.

Ὑποπυθμένιος, ία, ιον, = ὑποπυθμένιος. Ἀναλεκτ. 1, σελ. 223.

Ὑποπυΐσκω (πῦον). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω μέρος πυίσκω, σήπομαι, ἐκπυοῦμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθητ. ὑποπυΐσκομαι. Ἱπποκρ.

Ὑποπυκνάζω (πυκνάζω). Κατ' ὀλίγον γίνομαι πλήρης, γεμάτος. Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 14. «Εὐζωροτέρῳ ἤδιον ἂν ὑποπυκνάζοιμι· ἡδέλα, ἠγάπων ὀλίγου τι καθαρώτερον οἷον νὰ πίνω.

*Ὑπόπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ἀρκετὰ πυκνός. 2) ἀρκετὰ συχνός.

Ὑποπυος, ὁ, ἡ (πῦον). Ὁ ὑποκάτω πῦον ἔχων, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος.

*Ὑποπυριάω, μέλ. ά́σω (πυριάω). Ὀλίγον τι εἰς ἱδρῶτα φέρω, κάμνω νὰ ἱδρώσῃ.

Ὑποπυρρίζω, μέλ. ίσω (πυρρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πυρρός, κοκκινίζω ὀλίγον· ἐκ τοῦ

Ὑπόπυρρος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι πυρρός, κοκκινοΰτσικος, ξανθός. Γαλην. «Ὑποπύρρου οὔρου». τὸ μὴ πάμπαν ἀκριβῶς χρυσῷ προσεοικός.

Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ἔχων ὑποκάτω πῶλον, καὶ βυζαίνων αὐτόν. «Ἵππος ὑπόπωλος». Στράβ. 8 σελ. 540. παρβλ. ὑπέπορτις.

Ὑποραΐζω (ῥαΐζω). Κατ' ὀλίγον ἐλαφρώτερος, ἢ καλλίτερος γίνομαι, ἀρχίζω νὰ καλλιτερεύω. Φιλοστόρ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. 7.

Ὑποράπτω, ἴδε ὑποῤῥάπτω· ἔσεν

Ὑποραφή, ἡ. Ἐμβάλλωμα, ἀστάρωμα, ἐπιῤῥαφή· ἴδε ὑποῤῥαφή.

*Ὑποργάζω, μέλ. άσω (ὀργάζω). Ὀλίγον τι ὀργάζω, μάστω, ἀσκατεύω, ζυμόνω, ἢ μαλακύνω, κάμνω μαλακόν.

Ὑποργίζομαι, παθητ. (ὀργίζομαι). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμόνω.

Ὑπορέγχω (ῥέγχω). Ὀλίγον τι ῥέγχω, τρέμα, ἐλαφρὰ ῥογχαλίζω.

Ὑπόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος), = ὑπώρειος. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ὤν.

Ὑπορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὑποκάτωθεν ὀρθόνω, ἀνορθόνω. Σχολ. Ὁμρ. Ὀδ. Θ, 66. ἔσεν

Ὑπόρθωμα, τό. Ὑποστήριγμα, στύλος. Γλωσσ.

Ὑπόρθριος, ὁ, ἡ (ὄρθρος). Ὁ πρὸς ὄρθρον γινόμενος, πρωϊνός. «Φωναί». Ἀνακρ. Παρ' αὐτῷ καὶ τριπατλ.

*Ὑποῤῥιπίζω (ῥιπίζω). Κάτωθεν, ἢ τρέμα ῥιπίζω.

*Ὑπορνυμι. μέλ. ὑπόρσω, ἀόρ. ά. ὑπῶρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν, πρὸς τούτοις, ἢ κατ' ὀλίγον σηκόνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, εἰς κίνησιν φέρω· «πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὦρσε γόοιο», Ἰλ. Ψ, 108. 153. Ὀδ. Δ, 113. 183. καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον γεινόμαι, εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν ἀνήκει καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν ἀόρ. καὶ β'. παρακμ. ὑπώρορα, Ὀδ. Ω, 62.

Ὑπόρροφος, ὁ, ἡ, = ὑπόροφος, ὑπόστεγος. Παρ' Εὐρ. Ὀρέστ. 147. «Ὡς ὑπόρροφος βοᾶν ἦχεῖ, βοὴ ὁμοία μὲ τὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ καλαμίνου αὐλοῦ, ἐλαφρά, ἡδεῖα· ἐκ τοῦ, ὄροψ, = κάλαμος.

*Ὑποῤῥαΐζω (ῥαΐζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γίνομαι καλλίτερα, ἀρχίζω νὰ καλλιτερεύω.

*Ὑποῤῥαπίζω (ῥαπίζω). Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ῥαπίζω, κτυπῶ ἐλαφρά, τρέμα.

Ὑποῤῥάπτω, μέλ. ψω (ῥάπτω). Ὑποκάτω ῥάπτω, συῤῥάπτω, προσάπτω, προσραπτω, προσκολλῶ, ἐπιῤῥάπτω, ἐμβαλλόνω· παρ' Ἰωσηπ. ἀρχ. 17. 5, 7. ἀντὶ τοῦ, ὀστερόνω, ἀστάριον βάλλω ὑπὸ τὸ φόρεμα· καθόλου δέ, προσθετω. «Λόγον ὑποῤῥάψαι» ἀντὶ τοῦ, συντιθέναι, συῤῥάψαι. Εὐριπ. Ἄλκ. 537. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑποῤῥάπτειν λόγοις· συντίθης. ἔσεν

*Ὑποῤῥαφή, ἡ. Τὸ ὑποκάτω ῥάπτειν, ἐμβαλλύνειν, ἀστερόνειν.

Ὑποῤῥαχίς, ίδος, ἡ (ῥαχίς). Ἡ μέχρι ἀφύλου κοιλιὰς τῆς, τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοίλωμα.

Ὑποῤῥέω, μέλ. ῥυήσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ῥέω. 2) ὑποχωρῶ, τρέμα, ἐλαφρὰ ἔρχομαι ἢ ὑπάγω, τρέμα εἰσχωρῶ, εἰσρέω. Πλάτ. Πολιτ. 4. «Ἥρεμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα». 3) κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐφανίζομαι, χάνομαι, ἐκπίπτω· οἷον, ἐπὶ τῶν τριχῶν, τῶν μαλλίων, ὅταν πίπτωσι· «ὑπερῤῥεῖν αὐτῇ αἱ τρίχες», τῆς ἐπίπτων κατ' ὀλίγον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λουκιαν. Ἑταιρ. διάλ. 12. 4) μετ' αἰτιατ. ὑποσκάπτω, καὶ ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ νὰ πίσῃ· Οὐόλφ. Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 273. «Πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν· ἀντὶ τοῦ, ἀνεπαισθήτως διαῤῥέουσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ὑπερβολὴ ἐγράφη ποτέ· ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μόρ. 46. «Τοὺς δὲ ἀμυήτους καὶ ἀνοήτους ὑπερρεῖ τὰ γινόμενα μετὰ τοῦ χρόνου· ὅ ἐστιν, ἀπέλλυται. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπολισθαίνω, ἐξολισθαίνω. «Τὰ τῆς οὐσίας ὑπέῤῥειν. Ζώσιμ. 1, 18. ἔῤῥεαν, ἐχάνοντο κατ' ὀλίγον.

Ὑποῤῥήγνυμι, μέλ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ῥήγνυμι, σχίζω. Ἰλ. Θ, 558. Π, 300. «Οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ· ἐῤῥάγη, ἐσχίσθη, καὶ ἄνοιξεν ὑποκάτω, ἔγεινε διαφανής, τοὐτέστιν, ἀφ' οὗ διεῤῥάγησαν τὰ νέφη, ἐφάνη ὁ αἰθήρ.

Ὑπορρήνιος, ὁ, ἡ (ῥήν, ὀρνίθ)· ποιητ. ἀντὶ ὕπαιριος. «Ἡ ὀρνὶς ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς καὶ βυζοῦσα αὐτό». Ἰλ. Κ, 216. παρβ. ὑπόπορτις.

Ὑπόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥίζης ὤν. 2) ὁ ῥίζας ἔχων.

*Ὑποῤῥιζόω (ῥιζόω). Ὑποκάτω ῥιζόνω· τροπ. θεμελιόνω, ὑποστηρίζω, Πλουτ.

Ὑποῤῥίνιον, τό (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥινὸς τόπος. Ἱπποκρ.

Ὑπόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν μύτην ὤν, ἔσεν «τὰ ὑπόῤῥινα, οἱ μύστακες, τὰ μουστάκια, Ἡτιμ. Περσ. 53. 2) ὅς τις ὁμιλεῖ διὰ τῆς ῥινός, ἤτοι μὲ τὴν μύτην. Ἡσύχ.

Ὑποῤῥιπίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ῥιπίζω). Ὑποκάτω ῥιπίζω, ἀναφυσῶ, διὰ τοῦ ῥιπιδίου φυσῶ τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀνάψῃ. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, διεγείρω. Ἀππιαν. «Ἐπιστάσεις ὑποῤῥιπίζειν».

Ὑποῤῥιπτέω, ῶ, καὶ, ὑποῤῥίπτω, μέλ. ψω (ῥίπτω, ἀνώμ.). Ῥίπτω ὑποκάτω ἢ ἔμπροσθεν.

Ὑποῤῥοιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοιζέω). Ὁμοῦ ἢ τρέμα ῥοιζέω, ἠχῶ, ῥοΐζον καὶ βοὴν προξενῶ. Πλούταρχ.

Ὑποῤῥυέω (ῥυέω, ἀνώμ.). Παρασχηματισμ. τοῦ, ὑποῤῥέω, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἀόρ. ὑπερρύην, ἐκ τοῦ, ὑποῤῥέω, παραληφθέν.

*Ὑποῤῥύημι, = ὑποῤῥυέω, ὑποῤῥέω, ἀμφ.

Ὑπόῤῥυσις, εως, ἡ (ὑποῤῥέω). Τὸ ὑποκάτω ῥέειν, ὑποπίπτειν, ὑποκάτω βυθίζεσθαι, ἢ ὑποκάτω ῥυσις, περιῤῥοή, βυθισμός, ὑπόγειος ἐχετός. Στράβ. 14. σελ. 960.

Ὑποῤῥωδέω, ῶ, καὶ ὑπαῤῥωδέω (ὀῤῥωδέω). Ὀλίγον φοβοῦμαι.

Ὑποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, = ἀποῤῥώξ. Σχολ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

*Ὑπόρυγμα, τό. Τὸ ὑποσκαμμένον, ὑπόνομος, ἐκ τοῦ

Ὑπορύσσω, καὶ -ύττω Ἀττ. μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύσσω, σκάπτω, ὀλισυνομαι, ἐπιβουλεύομαι. Ἡρόδ. 5, 115.

Ὑποῤχέομαι, οὔμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὀρχέομαι). Μὲ μουσικὴν, ὑπὸ μουσικὴν ὀρχοῦμαι, χορεύω. 2) χορευτικὰ τραγῳδῶ ὕμνον τινὰ εἰς τινα ἑορτὴν, ἢ ὑπὸ χορὸν φέρω τὸν ὕμνον· ἔσεν «Ὑπορχήματα παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1015. — 3) παντομίμως σχηματοποιοῦμαι, τοὐτέστι, παριστάνω διὰ τῶν σχημάτων πρόσωπόν τι ἢ ἀντικείμενόν τι. Πλούταρχ.

Ὑπόρχημα, τό. Ὁ εἰς τὴν μουσικὴν χορευτικὰ ἀδόμενος ὕμνος, ᾆσμα ἢ τραγῳδίων χορευτικόν. Πρόκλος παρὰ Φωτ. (Βιβλ. κώδ. σλδ'.) «Ὑπόρχημα δέ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἔλεγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπό, ἀντὶ τῆς μετά, πολλάκις ἐλάμβανον». Λουκιαν. Ὀρχ. «Τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπερχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπίπλησιν τῶν τοιούτων ἡ λύρα». 2) ὕμνος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, συνηθ. εἰς κρητικοὺς στίχους συντεθειμένος, καὶ ἐντεῦθεν μεγάλην ὁμοιότητα ἔχων μὲ τὸν Παιᾶνα· μὲ τὴν ἰδιότητα ὅμως, ὅτι δὲν ἐψάλλετο μόνον ἀπὸ τὸν χορὸν, ἀλλὰ καὶ τινες παντομίμοι ἐσυνώδευαν τὰ ψαλλόμενα μὲ διάφορα σχήματα, Boeckh. de metr. Pind. p. 201, 270. ἔσεν τὸ πεποιημένον κομμάτιον διὰ τοὺς παντομίμους, τὸ διὰ τοὺς παντομίμους δρᾶμα. Ἀθήν. 14.

Ὑπόρχησις, ἡ. Τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾄδειν ὕμνον τινα, συντροφευόμενον ἔτι καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων· ἴδε, ὑπόρχημα· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 924. τὸ πρός τι ἢ παρά τινι χορεύειν.

Ὑπορχηματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόρχημα ἢ ὑπόρχησιν ἀνήκων. «Ποίησις ὑπορχηματικὴ» ἢ περὶ τὰ ὑπορχήματα καταγινομένη· ἢ μετὰ μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως ᾀδομένη. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Ὑπορχηματικὸν, εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα».

Ὑποσαγής, ές, ὁ, ἡ (σάγη). Σαμαρωμένος, ὁ ὑπὸ σάγην ὤν, ἢ περευόμενος. «Ὄνος ὑποσαγής», σαγμάριον ἔχων, ἀχθοφόρος. Ἰουστῖν. Μάρτ.

Ὑπόσαθρος, ὁ, ἡ (σαθρός). Ὀλίγον σαθρός, σεσαθρωμένος. Λουκιαν.

Ὑποσαίνω (σαίνω). Ὀλίγον σαίνω, κινῶ τὴν οὐρὰν· κυρίως ἐπὶ κυνῶν· ἔσεν μεταφορ. ὀλίγον τι κολακεύω.

Ὑποσαίρω (σαίρω). Ὀλίγον ἀνοίγω τὸ στόμα· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγω ἐμαυτόν, ἀνοίγομαι, οἷον τὰ ἀνοιγόμενα καὶ σχιζόμενα ὀπωρικά· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 243. «Τὸ σῆστρον ὀδόντας· ἔδειξεν ἢ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας ῥαγγρίζων ἐράγγρισε τοὺς ὀδόντας· τοιοῦτο καὶ τό, 3, 442. Παρακμ. β'. ὑποσέσηρα, ἔχων σημασ. ἐνεστ. εἶμαι ἀνοικτός, σχισμένος· ἐπὶ πολλὰ ὡρίμων ὀπωρικῶν.

Ὑποσακκίζω (σακκίζω). Τηνῶ, σακκελίζω, διηθέω, κατὰ μικρὸν σακκίζω, στραγγίζω, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. κατ' ὀλίγον σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσ. 2) ὡς τὸ καλπάζω, διποδῶ, πηλαλῶ. Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, (σελ. 940, 16.) ἀναφέρει· «Ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ· τὸ προκόπτειν, καὶ ὑψαιρεῖσθαι· ὅ ἐστι τὸ, προβαίνειν, καὶ κρυφίως ἁρπάζειν. Εὑρίσκεται δὲ καὶ «ὑποσακίζω» γραφόμενον, ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι σπανία.

Ὑποσαλεύω (σαλεύω). Ὀλίγον τι σαλεύω, κινῶ, κουνῶ, ταράττω. 2) λέγεται ἔτι καὶ οὐδετερ. ὡς καὶ τὸ, ἐπισαλεύω, ἀποσαλεύω, καὶ σαλεύω, εἶμαι ὀλίγον εἰς κίνησιν, ἀνησυχίαν.

Ὑπόσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν σάλον, εἰς τὸ κῦμα ὤν, εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ὁ εἰς ἀνοικτὴν, κυματιζομένην θάλασσαν ὤν, ἔσεν, ὀλίγον τι κλονούμενος, ἀμφιῤῥεπὴς, ἀβέβαιος, ἀκατάστατος. «Ὀδόντες ὑπόσαλοι»· οἱ σαλευόμενοι καὶ κλονούμενοι. Διοσκορ. 5, 119. οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑπόσαπρος, ὁ, ἡ (σαπρός). Ὀλίγον τι σαπρός, σάπιος.

Ὑποσαρκίδιος, ὁ, ἡ· ἡ, ὑποσάρκιος, ὁ, ἡ

(σάρξ). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν σάρκα ὤν, εὐρισκόμενος.

Τ᾽ποσείραιος, ὁ, ἡ (σειραῖος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ σχοινίον ὤν. Εὐριπ.

Τ᾽πόσειτμα, τό (ὑποσείω). Τὸ ὑπὸ τοῦ κοσκίνου ὑποσεισόμενον, καὶ ὡς ἄχρηστον ῥιπτόμενον, σκύβαλον. Λατ. micae. Μεθοδ. Ἰατρ. 13. σελ. 177. Βατιλ.

Τ᾽ποσεισμός, ὁ. Ὁ σεισμὸς ὑποκάτω, ἐλαφρὸς σεισμός, κοσκίνισμα, καὶ ὁ τῆς γῆς ὑποκάτω σεισμός.

Τ᾽ποσείω, Μ. είσω (σείω). Ὑποκάτωθεν, ἠέλαφρα σείω, ὀλίγον σείω, κινῶ, ταράττω, εἰς κίνησιν φέρω· «ποσῶν ὑπεσείετο ὕλη, τὸ βάσις ἐτύγχετο, ἐταράττετο ὑπὸ τοὺς πόδας των, Ἰλ. Ξ, 285. «ὑποσείουσιν ἰμάντιν, Ὀδ. Ι, 385. ὅπου κεῖται ὁ ἐπικὸς τύπος.

* Τ᾽ποσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὁ ὑποκάτω τῆς σελήνης ὤν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα.

Τ᾽πόσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὀλίγον τι σεμνός, σοβαρός. Φιλόστρ. σελ. 810.

Τ᾽ποσεύομαι, Παθητ. (σεύω, ἀνάμ.), Ὑπό τι σεύομαι, ταχέως καὶ ἑρμηνευτικῶς εἰσβαίνω, εἰσχωρῶ, ὁρμητικῶς κινῶ ἑμαυτὸν ὑποκάτω, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 373. ὅπου ὅμως τώρα γράφεται διαχωρισμένως· μόνον ποιητ.

Τ᾽ποσημαίνω (σημαίνω). Ὑποκάτω κάμνω σημεῖόν τι, ὑπογράφω. 2) δίδω σημεῖον, π. χ. τῆς εὐαρεστήσεως, ὅθεν, χειρονομῶ τὰς χεῖρας, συνεπαινῶ. 3) κρυφίως ἢ μακρόθεν σημαίνω, ἐμμέσως πως καὶ κεκρυμμένως σημεῖόν τι δίδω φανερόνω ὑπότι, δίδω εἰς τινα νὰ καταλάβῃ. 4) προμηνύω, ἀρχίζω, Πλάτ. Πολ. 6, 15. «Χρεὼν ἀποκοπὰς ὑποσημαίνειν· ἀντὶ τοῦ, προμηνύει, δηλοῖ, καὶ ὄρχεται, ὅθεν

Τ᾽ποσημασία, ἡ· = ὑποσημείωσις.

Τ᾽ποσημειόω, ῶ (σημειόω). Ὑποκάτω σημειόνω, γράφω, κάμνω ὑποσημειώσεις, ἀπογράφω, ἐγγράφω, σημειόνω τι εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Μέσ. «Ὑποσημειοῦμαι τὰ λεγόμενα. Διογ. Λαέρτ. 2, 48. ὅθεν

Τ᾽ποσημείωσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω τινὸς τασσομένη σημείωσις, ὑπογραφή, ἐξήγησις καὶ διασάφησις δυσκόλου τινὸς περιόδου, ἢ κριτικὴ παρατήρησις ταύτης, τασσομένη ὑποκάτω εἰς τὸ περιθώριον τῆς βίβλου. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. σελ. 87. «Τοὺς ὑπομνηματισμούς τε καὶ ὑποσημειώσεις ἐποιοῦντο. 2) γραφή, σημείωσις εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Διογ. Λαέρτ. 2, 122. «Ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καί τινος διαλεγομένου τινά, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅτε ἐνθυμεῖτο, τὰ ἔγραφεν.

Τ᾽ποσήπω (σήπω). Εἰς σῆψιν φέρω τι ὑποκάτω, κάμνω νὰ σαπίσῃ τι ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον· Παθητ. μετὰ β᾽. παρακειμ. ὑποσέσηπα· ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι σαπίζω, ἀρχίζω νὰ σαπίζω.

Τ᾽ποσιγάω, ῶ (σιγάω). Πρός τι σιγῶ, σιωπῶ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Τ᾽ποσίδηρος, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω ἐκ σιδήρου, ἀλλὰ κεκαλυμμένος, καπλατισμένος μὲ χρυσόν, ἢ ἄργυρον· (ὄχι καπλατισμένος μετὰ σιδήρου, καὶ ἔσωθεν ἐξ ἀχρείου καὶ ποταποῦ μετάλλου ὤν·) παρβλ. ὑπόξυλος, καὶ ὑπόχρυσος· Πλάτ. Πολ. 2.

Τ᾽πόσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, ὀλίγον κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων. 2) ὀλίγον τι κυρτός, πρὸς τὰ ἄνω καμπυλωμένος, λυγισμένος. Αἰλιαν. ἰδιότ. ζ. 12, 27.

Τ᾽ποσιμόω, ῶ. Ὀλίγον κινῶ, λυγίζω, ἢ σιμὸν καὶ κυρτὸν κάμνω Ἀλκίφρ. «Μικρὰν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφύν· ἐλύγισεν ὀλίγον τὴν μέσην της.

Τ᾽ποσιωπάω, ω. μέλ, ήσω (σιωπάω). Ὑποκατω εἰς τὴν σιωπὴν καλύπτω, περιῶ μὲ τὴν σιωπήν, ἀποσιωπῶ τι, ὅθεν

Τ᾽ποσιώπησις, εως, ἡ. Τὸ περιᾶν τι μὲ σιωπή· «ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι᾽ αἰνιγμάτων σημαίνειν· διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπήσει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίσσεταί τι».

Τ᾽ποσκάζω, Μ. άτω (σκάζω). Ὀλίγον τι σκάζω, ὑποχωλαίνω, ὀλίγον τι κουτσαίνω. Λουκιαν. εἰς Τίμ.

Τ᾽ποσκαίρω (σκαίρω). Σκιρτῶ, πηδῶ εἰς τὸ ὕψος· «τὼ πόδε» Νικήτ. Χρον. 4, 3.

Τ᾽ποσκαλεύω (σκαλεύω). Ὑποκάτω σκαλίζω, ἀνακατόνω. «Πῦρ ὑποσκαλεύειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013. σκαλίζειν τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀναψῃ περισσότερον· ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, «Συνδαυλίζων· συστρέφω πρὸς ἀλλήλους καὶ συμμιγνύω τοὺς δαυλούς, διὰ νὰ ἀνάψωσιν.

Τ᾽ποσκαλμίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὡς προσκεφάλαιον καὶ ὑποστήριγμα ὑποτιθέμενον ξύλον εἰς τὸν σκαλμόν, τὸ ὁποῖον καὶ ξύλην τρύπαν ἔχει, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ὁ σκαλμός, ἢ τοῦ σκαλμοῦ βάτις.

Τ᾽πόσκαμβος, ὁ, ἡ (σκαμβός). Ὀλίγον σκαμβός, κυρτός Σχολ. Λυκόφρ. 96.

Τ᾽ποσκάπτω, μέλ. ψω (σκάπτω). Ὑποκάτω, ὀλίγον σκάπτω, σκαλίζω, ἀνακατόνω τὸ περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου τινὸς χῶμα· «λίμας» ὑποσκάπτοντες», Πίνδ. Νεμ. 5, 37. ὡς τό, ὑποκονίω. ὅθεν

Τ᾽ποσκαφή, ῆς, ἡ. Τὸ ὑποσκάπτειν, καὶ ὁ ὑποκάτω ἐσκαμμένος τόπος, ἄντρον, ὑπόνομος. Διοσκορ. 5, 156. «Θαλάσσης ὑποσκαφή».

Τ᾽ποσκαφιόκαρτος, ο, ἡ (κείρω). Σχεδὸν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου (σημσ. γ᾽.) κεκαρμένος, κουρευμένος. Ἀθήν. 2. σελ. 47.

Τ᾽ποσκαφισμός, ὁ (σκαφίς, σημτ. 2.). Ἡ περιελιγτις εἰς τὴν σκάφην, καὶ ἡ διὰ τούτου κάθαρσις τῶν γενιτημάτων τῆς γῆς. Πλαύταρχ. ἔνθα ἄλλοι «Ὑποσκαριφισμὸν» κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἀναγινώσκουσιν.

Τ᾽ποσκελίζω, Μ. ίσω (σκέλος, σκελίζω). Κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω, Λατ. supplantare, ὅ ἐστι, ποδιλόνων τινὰ ῥίπτω αὐτὸν κάτω· συμποδίζων ἀνατρέπω τινά. Λουκιαν. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ, πλανῶ, ξεπλανῶ, Λιβαν. παινγ. Ἰουλ. «Τὴν ἑρμὴν ὑποσκελίζειν», ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζειν, ἀναχαιτίζειν, κωλύειν, ὅθεν

Τ᾽ποσκέλισμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους ὑποκάτω προξενούμενον πάσιμον, ποδίλωμα. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη.

Τ᾽ποσκελισμός, ὁ (ὑποσκελίζω). Τὸ ῥίπτειν κάτω διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους.

Τ᾽ποσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Συμπεραίνω, ἀπαντέχω. suspicari. Ἱπποκράτ.

Τ᾽ποσκευή, ἡ (σκευή). Τὸ κάτω μέρος τῆς σκευῆς, οἰκοδομῆς. Λατ. substructio. Γλῶσσ. Στεφάν.

Τ᾽ποσκήνιον, τό (σκηνή). Εἰς τὸ θέατρον τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξώτατον μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας ἐκτεινόμενον, ὅθεν συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. «τὰ ὑποσκήνια», Groddeck εἰς τὰ τοῦ Οὐόλφ, Ἀναλ. 3, σελ. 133, Πολυδ. 4, 123.

Τ᾽ποσκιάζω (σκιάζω). Κατ᾽ ὀλίγον σκιάζω, κάμνω σκιερόν, σκοτεινόν. Ὁ Εὐσταθ. «Ὑποσκιάζειν, λέγεται τὸ ἔσχατον τῆς ἡμέρας μέρος, ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ὑπονυκτερεύειν· παρ᾽ Ἀθην. 4. «Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης· ὅταν ἀρχίζῃ νὰ σκοτεινιάζῃ.

Τ᾽ποσκίασις, εως, ἡ. Τὸ σκιάζειν ὀλίγον, κάμνειν σκοτεινόν, ὀλίγον σκίασμα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Τ᾽ποσκιάω, ῶ. Ἰτικὸν κάμνω ὑποκάτω, Ἀπολλ. 1, 451. = ὑποσκιάζω, ποιητ.

Τ᾽ποσκιόεις, όεσσα, όεν. Ψευδὴς ἀνάγν. παρὰ Νικ. Θηρ. 96.

Τ᾽πόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ ὑποκάτω ἰσκιάζων, ἢ ὑποκάτω ἰσκιασμένος, σκιερός, κατάσκιος. Αἰσχύλ. Ἰκ. 656. «Στρωμάτων ἐξ ὑποσκίων· ὑπὸ κλάδων ἐλαίας καὶ στεμμάτων κεκαλυμμένων.

* Τ᾽ποσκιρτάω (σκιρτάω). Σκιρτῶ κάτωθεν, πηδῶ.

Τ᾽πόσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὀλίγον τι σκληρός, στερρός.

Τ᾽ποσκόλιος, ὁ, ἡ (σκολιός). Ὀλίγον τι σκολιός, στραβός, πλάγιος.

Τ᾽ποσκοτεινος, ὁ, ἡ (σκοτεινός). Ὀλίγον τι σκοτεινός.

Τ᾽ποσμαραγέω (σμαραγέω). Ὑποκάτωθεν, ἢ προσέτι σμαραγῶ, ἠχῶ, ἀντηχῶ. Κύριτ. Σμυρν. 12, 97.

* Τ᾽ποσμήχω (σμήχω). Ὀλίγον τι τρίβω, ἀποτρίβω.

Τ᾽ποσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή). Ὁ ὀσμὴν ἔχων. Ἀριστοτέλ. περὶ ψυχ. 2, 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τποσμος, εὐφραινόμενος, ἡδυνόμενος· καὶ Μεταφορ. ὁ ἔχων καλὴν μύτην, καλὴν ὀσφρησιν· ὁ ὑποῤῥώτι καὶ ὑποπτεύων. Φώτ.

Τ᾽ποσμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Διὰ μακροῦ καὶ ἡσύχου πυρὸς καταναλίσκω, διαφθείρω, κατὰ μικρὸν καὶ ἠρέμα σμύχω, ὑποκαίω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τποσμύχει, ὀλίβει, ἀπιᾷ, καταπονεῖ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· καὶ πάλιν· «Τποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα, ἢ διαφθείρουσα· καὶ ἐπὶ κρυφίως ὑποκαιομένου ἔρωτος.

* Τ᾽ποσοβέω (σοβέω). Ὀλίγον τι σοβῶ, φοβῶ, ἐμβάλλω φόβον εἴς τινα.

Τ᾽ποσόλοικος, ὁ, ἡ (σόλοικος). Ὀλίγον τι σόλοικος, ὁ ἐσφαλμένως ὀλίγον τι ὁμιλῶν, προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· καθόλου δὲ, ὀλίγον τι ἄτοπος, ἄλογος.

Τ᾽πόσομφος, ὁ, ἡ (σομφός). Ὀλίγον σομφός, σπογγώδης, ἄραιος.

Τ᾽πόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὀλίγον τι σοφός, πλησιάζων εἰς τὴν σοφίαν, ὀλίγον ἐπιτήδειος. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. σελ 331.

Τ᾽ποσπαδίας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ γενητικοῦ μορίου πρὸς τὰ κάτω· παρὰ Θεοφίλ. Πρωτοσπαθ. 5, 23. μισοκεμμένος, ἡμισοπεριτετμημένος· Ὁ Γαλλιηνὲς ἔχει· «Τποσπαδίας παῖδός ἐστιν, ἐφ᾽ οὗ ἡ βάλανος ἐφελκυσταιν· ὁ δὲ Αἰγινήτ. 6, 54. Περὶ ὑποσπαδίαιον. «Πολλοῖς ἐκ γενετῆς ἡ βάλανος οὐ τέτρηται, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῷ κυνὶ καλουμένῳ κατὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῆς βαλάνου τὸ τρῆμά ἐστιν· ἐντεῦθεν οὖτε οὐρεῖν εἰς τοὔμπροσθεν δύνανται, ἂν μὴ πάνυ τὸ μόριον ἀνακλάσωσιν ὡς πρὸς τὸ ἦτρον· οὔτε τεκνοποιεῖν, τοῦ σπέρματος αὐτοῖς εἰς τὴν μήτραν ἐπ᾽ εὐθείας ἐξοκοντίζεσθαι μὴ δυναμένου.

Τ᾽ποσπαθισμός, ὁ (σπαθίζω). Λέγεται οὕτω χειρουργική τις ἐργασία κατὰ τὸ κρανίον, ὅταν τὸ δέρμα κόπτεται, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰσβάλλωσιν τὸ πλατύτερον ἐργαλεῖον σπαθὴ ἢ ὑποσπαθιστὴρ καλούμενον, καὶ διὰ τούτου ἀποχωρίζωσι τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ κρανίου. Παῦλ. Αἰγιν. 6, 6.

Τ᾽ποσπαθιστήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ ἐργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ τοῦ ὑποσπαθισμοῦ ἐργασία.

Τ᾽ποσπαίρω (σπαίρω). Ὀλίγον τι σπαίρω, κινοῦμαι, πάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τελευταίων σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ δέ, σημαίνω κτυπῶ. Σουίδ.

Τ᾽ποσπανίζω, Μ. ίσω (σπανίζω). Ὀλίγην σπάνιν ἔχω. πάσχω ὀλίγην ἔλλειψιν, ἄρχομαι νὰ πάσχω ἔλλειψιν, μετὰ γεν. κατὰ τὴν ὁποίαν

σημασίαν ἐξαιρ. εἶναι εὐχρηστος ὁ παθ. παρακείμ. ὑπεσπάνισμα, Blomf. Αἰσχύλ. Πέρ. 495. «Βορᾶς ὑπεσπανισμένους». Σοφοκλ. Αἰ. 740. «Τί δ' ἐστι χρείας τῆιδ' ὑπεσπανισμένον· ἀντὶ τοῦ, ὑπολείπεται, ἢ, ἐλλείπεται.

Ὑποσπάω, ῶ (σπάω). Ὑποκάτωθεν ἀποσπῶ, ὑφέλκω, καθέλκω, ἐξαιρῶ, Μέσ. ὑποκάτω ἐμαυτοῦ σύρω, ἀφαιρῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 8. «Ἡρμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν ὑποσπάσηται, ἢ τι δέηται· ἕως ἂν ἕλξῃ, σύρῃ, τραβῇ ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Ὑποσπειρίδιον, τό. Ἡ βάσις τῆς σπείρας. Ἥρων πνευμ. σελ. 164.

Ὑπόσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Ὁ ὡς σπεῖρα πεπλεγμένος. Πολυδ. 2, 31.

Ὑποσπείρω (σπείρω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως σπείρω, διασπείρω, μετασπείρω.

Ὑποσπλη|ίζομαι, Παθητ (σπληνίζομαι). Ἐμπλαστροῦμαι ἐπιτίθημι ἐπὶ τῆς πληγῆς μου. Ἡσύχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1083.

Ὑπόσπληνος, ὁ, ἡ (σπλήν). Ὁ πάσχων κατὰ τὴν σπλῆνα· ὁ ἔχων σπλῆνα, σπληνιάρης. Ἱπποκράτ.

Ὑποσπογγίζω (σπογγίζω). Ὀλίγον τι μὲ τὸν σπόγγον σπογγίζω· «ἅλμην. Γεωπον. μετὰ ἅλμης διὰ τοῦ σφογγαρίου σφογγίζω.

Ὑποσποδίζω (σποδίζω). Ὡς σποδός, ἤτοι ὡς στάκτη εἶμαι, ἢ γίνομαι. Διοσκορίδ. 5, 92.

Ὑπόσποιδος, ὁ, ἡ (σπεῖδω, σποιδή). Ὁ ὑπὸ ἀνακωχὴν ὤν, ὁ γινόμενος μὲ ἀνακωχήν, μὲ συνθήκην, συμφωνίαν, ὑπ' αὐτῆς ἠσφαλισμένος, Ἡροδ. 5, 72. 6, 103 ὁ καμών τι διὰ μέσου ἀνακωχῆς, συνθήκης, συμφωνίας τινός, ἢ αὐτῶν ὑποχρεωμένος· ὥστε, «τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖν, ἢ αἰτεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι, κομίζεσθαι, ζητῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν μετά τινα μάχην ἀνακωχήν, διὰ νὰ θάψω τοὺς ἀποθανόντας· ὁ ζητῶν δὲ τοῦτο ἐφιέρωνε ἑαυτὸν νικητὴν, καὶ ἐπαραχωροῦσεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ πεδίον τῆς μάχης· «τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι, συγκατανεύω νὰ κάμω ἀνακωχήν, διὰ νὰ ἐνταφιασθῶσιν οἱ πεσόντες εἰς τὴν μάχην· «ὑποσπόνδους ἀφίνω τοὺς αἰχμαλώτους, συμφωνῶ ἀνακωχήν, καὶ ἀφίνω τοὺς αἰχμαλώτους ἐλευθέρους. Πλούταρχ. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. 1, 63. ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὴν φράσιν λέγει· «Ἐπειδάν τι μέρος ἥττηθῇ τῶν μαχομένων, μὴ δυνάμενον τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λαβεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σποιδάς, ἕως οὗ λάβῃ θάψῃ καὶ τότε πάλιν μάχονται· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπόσπονδος, σποιδὰς αἰτήσαιμι· ὁ Φώτ. «Ὑπίσπονδος, ὑπὸ φιλίαν ὑποταγμένος.

Ὑποσπουδάζω (σπουδάζω). Ὀλίγον τι σπουδάζω, ἔχω κλίσιν πρός τινα, καὶ κραιῶ μετά τινος. «Ὑποσπουδάζειν τινί» Ἰώσηπ. Ἀρχ. 10, 2. 5. ὡς καὶ Δίων Κάσ. 39, 25. ἴσως ἀντὶ τοῦ, ὑπερσπουδάζω.

Ὑποστάζω, μέλ. ξω (στάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον, ἠσύχως στάζω. 2) ἀμεταβ. λείβομαι, ῥέω, στάζω, σταλάζω ὀλίγον.

Ὑπόστᾶθμη, ἡ (στάθμη). Πᾶν ὅ,τι κατακάθηται εἰς τὸν πάτον ὑγροῦ τινος, ὅ ἐστιν, ἡ χωριζομένη τῶν ὑγρῶν καὶ εἰς τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων συνιζάνουσα ὕλη, κατακάθισμα ἢ κατακάθημα· οἷον τρυγία, λούνη, λάσπη. κ τ. τ. Πλάτ. Φαίδων σελ. 109. C. Wessel. Διόδ. 1, σελ. 211. — 2) Ὑποθεμα, βάσις, θεμέλιον, ὑπόβαθρον. Διόδ. γ', 44. Σχολ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 5. — 3) ὄρρος τοῦ γάλακτος, τσίρι.

* Ὑποστᾶμίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγμ.

* Ὑπόστᾰξις, εως, ἡ (ὑποστάζω). Τὸ ἡσύχως, ἠρέμα στάζειν, τὸ εἰς σταγόνας, σταλαγματίας πίπτειν,

Ὑπόστᾰσις, εως, ἡ (ὑφίστημι). Τὸ ὑποκάτω στήνειν, τάσσειν, βάλλειν· ἐπὶ πράξεως ὄχι τόσον συχρήστου. 2) εὐχρηττότερον δὲ ἐπὶ πράγματος, ὅθεν· πᾶν, ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὸ τάσσεται ἐν ἄλλο, ὑπόθεμα, ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον, Λατ. substructio· καὶ ἐντεῦθεν καὶ α) κατακάθισμα, τρυγία, λούνη, λάσπη, παχὺς, πηκτὸς ζωμὸς, πάτος εἰς τὸν πάτον καταχαθιζόμενη ὕλη, ἐξαιρ. ὁ καταχαθιζόμενος ῥύπος, ἱσταμένου ὕδωρ. τέλμα, Ἰλιάς, πηλός. «Ὑπόστατις τῆς κοιλίας» καὶ «Ὑποστήματα τῆς κύστεως· ὑποχωρήματα, κόπρος, οὖρον. β) τροπικ. πᾶν ὅ,τι κεῖται ὡς θεμέλιον εἴς τι πρᾶγμα, ἐξαιρ. εἰς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, ποίημα, ὕλη, ἀντικείμενον, περὶ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις, ὑπόθεσις, περιοχή· Πολυβ. Διόδ. Σικελ. καθόλου δὲ, ἀρχή· ὅθεν γ) ἑστότης, τὸ καθ' ἑαυτὸ ἱδιοσυστάτως ὑφιστάμενον, ἢ τὸ ὑφεστὸς καὶ οὐσιῶδες, τὸ ὑπάρχον πρᾶγμα, οὐσία· ὡς τὸ, ὕπαρξις, καὶ ἀντίθετον τοῦ, ἀπάτη. «Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἐμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἐκ τῶν φαινομένων εἰς τὸν ἀέρα, τὰ μὲν εἶναι κατά τινα ὀπτικὴν ἀπάτην, τὰ δὲ ὑπάρχουσι τῳόντι· ὅθεν «Τὰ καθ' ὑπόστασιν· τὰ ὑπάρχοντα πράγματα, τὰ ὄντα· τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι τῳόντι. Παρὰ Φιλοστόρ. τὸ, οὐσία καὶ ὑπόστασις, ταύτην ἔχει τὴν διαφοράν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον, οἷον ὡς ἔχει τὸ ζῶον πρὸς τὸν θεῖον ἄνθρωπον· ἡ μὲν οὐσία δηλοῖ τὸ κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει· ἡ δ' ὑπόστασις τὸ ἄτομον (ἢ τὸ πρόσωπον) καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, κτῆσις, περιουσία, ὑπάρχοντα, κτήματα ἀκίνητα Δευτερον. 11, 6. Ἀρτεμίδ. 4. 18. — 3) ἡ ἰδιότης, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ θέτειν ἑαυτὸν ὑποκάτω εἴς τι, σταθερότης, εὐψυχία, γεν. αἰσθυχίας, τόλμη, θάρρος· «ὑπόστασις τῆς ψυχῆς». Διόδ. Σικ. β) τὸ ἐπιχειρεῖν αὐτό, σκοπός, ἐπιχείρησις, ἄθλημα, γνώμη.

Ὑπόστᾰτης, ου, ὁ (ὑφίστημι). Ὁ ὑποκάτω τινὸς ἱστάμενος καὶ ὑποστηρίζων αὐτόν, ὑποστύλωμα, ἔρεισμα, ἐξαιρ ὑποκάτω εἰς τὸν κρατῆρα, παρβλ. ὑποκρητηρίδιον. 2) δίφρακος ἢ δίχαλος στύλος, φούρκα. Πλούταρχ Παρὰ Διον. Ἁρεοπ. ἔτι καὶ Ησυχ. «Ὑποστάτις, ἴσος, ἡμῶν τοῦ, κτίστης, ποιητὴς, γεννήτωρ. ὅθεν

Ὑποστατικός, ἡ, όν. Ὁ ἑαυτὸν ὑποκάτω θέτων, ὁ πρᾶγματι ὑποδεχόμενος, ἀναδεχόμενος· μετὰ γεν. «Δεινῶν ὑποστατικέως· ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰ δεινά· ὁ δεινὰ ὑπομένων, ὑποφέρων· καθόλου δὲ, καρτερικὸς, ὑπομονητικός· 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὑπόστασιν, οὐσίαν, ὑπαρξιν. Ἀθήν. 6. σελ. 258. «Ὡς ὑπάρχοντας ὑποστατικὰς ἀναγωγὰς τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυβ. «Ὑποστατικῶς, σταθερῶς, εὐψύχως, θαρραλέως, καρτερικῶς, ἀνδρείως, τολμηρῶς. 3) ὁ εἰς ὑπόστασιν ἀνήκων. 4) Εἰς τὴν συνήθειαν τὸ ὑποστατικὸν, κτῆμα ἀκίνητον, οἷον ἀγρὸς, ἄμπελος, ἐλαιών ὡς (τὸ παρὰ Τούρκ. Μουλκ, Μούλκιον.)

* Ὑποστᾰτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποστάτης, σημ. 2. ποιήτρια, πλάστρια. Ἐκκλ Συγγρ.

Ὑπόστατος, ὁ, ἡ. ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑφίστημι, ὑφίσταμαι. Ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, βαλμένος, στημένος ὑποκάτω· «τὸ ὑπόστατον». τὸ ὑπόθεμα, βάσις, ὑποπόδιον, ὡς τὸ, ὑποστάτης. 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός. Εὐρίπ. Ἀντιγ. 8

* Ὑποστάτρια, ἡ (ὑφίστημι). Κατωτέρα τις ὑπηρέτρια τοῦ ναοῦ. Ἐπιγρ Walpoole.

Ὑποσταχύομαι, Μέσ. (στάχυς). Κατ' ὀλίγον αὐξάνω, πληθύνομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν σταχύων· μεταφορ. δὲ, ἐπὶ ποίμνης· «ὑποσταχύοιτο βοῶν γένεσις». Ὁδ. Τ. 212. ἔνθα ἄλλοι «ὑποσταχυῶτο», ὡς ἐκ τοῦ, ὑποσταχυόομαι, ἀναγινώσκουσι· ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο· ἢ καθ' Ἡσύχ. «ὑπαύξοιτο ἀπὸ τοῦ στάχυος». Ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. ἔχει· «ὑποσταχοίσιτο, τῶν ἅπαξ εἰρημένων· ὁ μὲν Ἀππίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογεννῶτο. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων, μεταφορικῶς· ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ στάχυες οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοός, πολλοὶ γίνονται. Οἱ μεταγενστρ. ἔχουν καὶ τὸ ἐνεργ. ὑποσταχύω· Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 1, 972. τινες ἀνέγνωσαν· «Κλειτῶ ὑποσταχύσασαν ἰουλίων». ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην «Ὑπηύξανεν, ἠθροίσθη.

Ὑποστέγασμα, τό (στέγασμα). Σκέπασμα εἰς ὑπόστρωμα. Πολυδ.

Ὑπόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης ὤν, ὁ ὑπ' οἶκον, εἰς οἶκον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 34. ἔκδ. Νεωστ. Δούκα. καθόλου δὲ, σκεπασμένος.

Ὑποστέγω, μέλ. ξω (στέγω). Ὑποκάτω καλύπτω, σκεπάζω, ὑποσκέπτω. Ξενοφ.

Ὑποστέλλω, Μ. ελῶ· ἀόρ. ὑπέστειλα (στέλλω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω στέλλω, ἕλκω, σύρω, συστέλλω, καταστέλλω, μαζόνω, συμμαζόνω· ἐξαιρέτως «Ἱστία ὑποστέλλω· συστέλλω, μαζόνω τὰ πανία τοῦ πλοίου, καὶ ἐτὸ μέσ. «ὑποστέλλεσθαι τὰ ἱστία», ὡς τε, ὑφίστασθαι, Schaef. Γρηγ. σελ. 347. καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. αὐτὸ τοῦ, ὑφαιρῶ, ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω, ἀφαιρῶ. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 5. σελ. 204. «Ἓν μὲν ἡγούμενον (ἔμβολον) τὸ δ' ὑποστέλλοντα· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημ. «Τὴν στεῖλε τοῖς ἐχυροτάτοις· ἔξυπακ. τοῦ, ἑαυτόν. Παθ ὀλιγοστεύομαι, περιορίζομαι, γίνομαι μικρότερος, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. Μέσ. ὑποστέλλομαι, συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, σύρομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, συνηθ. μεταφορ εἶμαι, ἢ γίνομαι δειλὸς καὶ μικρόψυχος, ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶος γίνομαι, καταπραΰνομαι. «Ὑποστέλλεσθαι καὶ ἐμετριάζειν», Δίων Κάσ. — Μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, δειλιῶ. Δείναρχ. «Οὔτε τὴν δημόσιον δύναμιν ὑποστειλαμένους». «Μηδὲν ὑποστειλάμενος· Ἰσοκράτ. χωρὶς νὰ σωταλῇ, χωρὶς συστολὴν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ· ἐλευθέρως καὶ χωρὶς δειλίαν. — Ἀπὸ φόβου σιωπῶ ἢ ὑποκρύπτω, ὑποσιωπῶ· Αἰσχίν. Ῥήτ. ὡς, καὶ παρὰ Πολυδ. 6, 209. κυρίως δὲ, στέλλω ἐμαυτὸν ὑπό τινα, νόμον, κ. τ. τ. ὅ ἐστιν, ὑποβάλλομαι· οὕτω καὶ τὸ «Ὑποστέλλομαί σοι» μετὰ γενικ. Παρὰ Δίωνι Κασ. αὐτὸ τοῦ, καταβλίβω, καθυποβάλλω, συσφίγγω. Ῥωμ. «Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστειλάμενοι· ἢ κατὰ τὸ Χειρόγραφον «Ὑποστειλάμενοι· χωρὶς νὰ μασώμεν χάνεν πανίον, Πολυδ. 1, 107. Εἰς ἓν ψήφισμα κατὰ τὸ Πήλιον ἔρο. εὑρέθη πεντάκις καὶ ὅμοια ἐντεῦθεν «Ὑποστολοῖσι εἰς τὴν σημαίαν τοῦ, εἰρηνάρχης.

Ὑποστενάζω, μέλ. ξω (στενάζω). Ὀλίγον τι ἀναστενάζω, χρυσοανιστενάζω· = ὑποστένω,

* Ὑποστενοχίζω, μέλ. ίσω (στενοχίζω) ἀμφίβ. παρατηρηματισμὸς τοῦ, ὑποστοναχίζω Ὑποκάτωθεν στένω, ἀναστενάζω· Ἰλ. Β, 781.

Ὑπόστενος, ὁ, ἡ (στενός). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ στενός.

Ὑποστένω (στένω). Ἠρέμα στένω, ἡσύχως, ἐλαφρὰ στενάζω, πρός τι, ἢ ἐπί τι στενάζω.

Ὑποστερέω, μέλ. ήσω (στερέω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως στερῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· «τινά τινος». καὶ, τινά τι.

* Ὑποστερίσκω, (στερίσκω) = τῷ προηγμ.

Ὑποστερνίζω, Μ. ίσω (στέρνον). Ὑποκάτω τοῦ στέρνου, ἤτοι τοῦ στήθους θέτω. Μέσ. «Ὑποστερνίζομαι· ὑποκάτω τοῦ στήθους μου δέχομαι, βάλλω· Πλουτ. περὶ τοῦ Ποντίου. «Ὡς οὖν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλεὺς

πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραδόμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ· ἔβαλεν ὑποκάτω τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Τ'ποστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ στέρνου, στήθους ὤν. »Τὸ ὑποστερνον, τὸ = ὑπογάστριον. Ἡσύχ.

Τ'ποστήλωμα, τό (στηλόω) Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποτεθειμένη στήλη.

Τ'ποστημα, τό. (ὑφίστημι). Κατακάθισμα, παχεῖα, πηκτὴ ὕλη, οὐσία, ὡς τό, ὑποστάθμη, καὶ, ὑπόστασις. 2) εὐψυχία, θάρρος. 3) = παρεμβολή, πλῆθος, στρατόπεδον, φρουρά· Λατ. statio. κατάλυμα τῶν στρατιωτῶν παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'ποστήριγμα, τό. Τὸ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενον στήριγμα, ὑποστύλωμα. ἐκ τοῦ

Τ'ποστηρίζω, μέλ. ξω (στηρίζω). Στήριγμα βάλλω ὑποκάτω, βαστάζω, ἐνδυναμόω ὑποκάτωθεν· Λουκιαν. περὶ τοῦ συγγρ. ἱστορ. 3.

Τ'ποστιγμή, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. τὸ καὶ, κόμμα, ἄλλως λεγόμενον· ἡ ἐπὶ σὺ σημαίνει ὑποδιαίρεσίν τινα τῆς περιόδου, Λατ. subdistinctio· ἢ διότι ἡ στιγμή, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐπείχε τὸν τόπον τοῦ κόμματος, ἐτίθετο κάτω παρὰ πόδας τοῦ τελευταίου γράμματος· καὶ ἐκ τούτου ὠνομάζετο τὸ κῶλον, μέση στιγμή, media distinctio, καὶ ἡ πλήρης στιγμὴ εἰς τὸ τέλος ὅλης τῆς περιόδου τελεία στιγμή, distinctio, παρβλ. ὑποδιαστολή. ἐκ τοῦ

Τ'ποστίζω, μέλ. ξω (στίζω). Ὀλίγον τι παραλλίζω, κάπως τι μὲ στίγματα παραλλόν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. διακριτικόν τι σημεῖον βάλλω, ἐξαιρ. ὑποστιγμὴν σημειῶ, γράφω.

Τ'ποστικτέον, ρῆματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποστίζω. Πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ γραφῇ ὑποστιγμή.

Τ'ποστίλβω, μέλ. ψω (στίλβω). Ὀλίγον τι, ἢ ἀμυδρῶς στίλβω, λάμπω.

Τ'ποστολή, ἡ (ὑποστέλλω). Τὸ ὑποστέλλειν, τὸ πρὸς τὰ κάτω ἕλκειν, σύρειν 2) ἔνδοσις. ὕφεσις, καταπτῶσις, κατάπαυσις, καταπράϋνσις, ἠρεμία, ἡσυχία· ὁ Πλούταρχ. συνωμόρει τοῦτο μετὰ τοῦ, σιωπή. 3) δειλία, φόβος, ἀθυμία, ἀγωνία.

Τ'ποστολίζω, μέλ, ίσω (στελλίζω). Ὡς τὸ, ὑποστέλλω, καταπαύω, καταπραΰνω. »Λαΐφος ὑποστολίζωσιν. Πλούταρχ. Ἀρχίλοχ.

Τ'ποστόμια, τά Τὰ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου πίπτοντα μέρη τοῦ χαλινοῦ. 2) τὸ ὑποκάτω τοῦ στόματος τοῦ πίθου διάστημα, Γαζοφυλ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Τ'ποστόμιος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὢν ὑποκάτω τοῦ στόματος, ἢ τοῦ στομίου.

Τ'ποστοναχίζω (στοναχίζω), = ὑποστεναχίζω, διάφρ γραφὴ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 843.

*Τ'ποστορέννυμι, μέλ. ὑποστορέσω, καὶ ὑποστρώσω (στορέννυμι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω στρώνω, ὑποκάτω βάλλω, ἐξαπλόω, στεφάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς κλίνης· »δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν, ἐπρόσταξε τὰς δούλας νὰ στρώσωσιν ὑποκάτω, νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ στρώματα, Ὁδ. Τ, 130. καὶ μεταφορ. »λέκτρα ὑποστορέσαιτι ἰὼ, ἑτοιμάζω δι' ἐνα ἄνδρα τὴν κλίνην, τὸν χρησιμεύω εἰς γυναῖκα· »ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί, διὰ νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ μὴ λάβω ἄλλον ἄνδρα, Εὐριπ. Ἡλέν. 59. Ταυτοτήματοι εἶναι οἱ σχηματισμοὶ »ὑποστόρνυμι, καὶ ὑποστρώννυμι.

*Τ'ποστρατεύομαι, μετ. ἀποβ (ὑποστρατεύω), »τιθὶ· Ὑπό τινα στρατηγίαν δουλεύω, κάμνω τι. Ἀππιαν.

Τ'ποστρατηγέω, ῶ. Εἶμαι ὑποστράτηγος· μετὰ δοτ. προσ. δουλεύω ὑποκάτω τινὸς ὡς ὑποστράτηγος. Ξενοφ. Ἀν. 5, 6, 36. »Χειρισόφῳ ὑποστρατήγει.

Τ'ποστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὁ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ὤν, τοποτηρητὴς τοῦ στρατηγοῦ, δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγόν. Ξενοφ. Ἀν 3, 1, 36. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Legatus, καὶ παρὰ Γάλ. Lieutenant-général, ἢ général en second. (δὲν πρέπει δὲ νὰ τονίζεται, ὑποστρατηγός)

Τ'ποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ· = ὑποστράτηγος. Στράβ. 12, σελ. 851.

Τ'ποστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Γυρίζω ἀναποδα, ὀπίσω στρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ διοικῶ, κυβερνῶ εἰς τὰ ὀπίσω· »ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους, Ἰλ. Ε, 581. καὶ, »ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες, οἱ ἡνίοχοι ἔστρεφαν τοὺς ἵππους των πρὸς τοὺς ἐχθρούς, 505. 2) ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω ἐμαυτὸν ὀπίσω, ὑπάγω, ἔρχομαι ὀπίσω· »εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσιν, Ἰλ Μ, 71. »αὖτις ὑποστρέψασα, Ὁδ Θ, 301. Ἡσιόδ. 4, 124. 128. 140. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 6, 38 »φύγαδε αὖτις ὑποστρώσι στρατεὶς ὀπίσω εἰς τὴν φυγὴν, Ἰλ. Δ, 446. μηδ' ἔτι σοῖσι ποδέσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπόνδε εἶδε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ὀπίσω εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἰλ· Γ. 407. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. »οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέφεσθαι οἴω, Ὁδ. Σ, 23. Ἡσιόδ. 4, 129. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 4, 18. »αὖτις ὑποστρεφθείσι, Ἰλ. Λ, 567. Εἰς τὸ ἐνεργ. ἐτ, παραχωρῶ. ὑποχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ τούτου ἀποφεύγω, Ξενοφ. Ἀνάβ 2, 1, 18. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 363.

Τ'ποστρόγγυλος, ὁ, ἡ. (στρογγύλος) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Τ'ποστροφή, ἡ (ὑποστρέφω). Τὸ ὑποστρέφειν, ἔρχομός, γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή· ὑποτροπή. Ἱπποκράτ. ἔτι δὲ καὶ, τὸ χωρεῖν, εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ φυγή. Ἡροδ. 9, 22.

Τ'πόστροφος, ὁ, ἡ (ὑποστρέφω). Ἀφιγμένος, ἐπανελθών, ὅστις ἦλθεν, ἐγύρισεν ὀπίσω. ὅθεν

Τ'ποστροφώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποστροφὴν πρόξενος, ὁ ὑποστροφὴν, ἐπανέλευσιν πραξέων. Ἱπποκράτ.

Τ'πόστρυφνος, η, ον (στρυφνός). Ὀλίγον τι στρυφνός, ξυνός, στυφός. Διοσκορ. 2) τροπικ. ὀλίγον τι σκυθρωπός, δύσκολος.

Τ'πότρωμα, τό (ὑποστρώννυμι). Τὸ ὑποκάτω στρωννύμενον, πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὑποκάτω, ἄρα, κοίτη, στρῶμα, ἄχυρον, κ. τ. τ. Ξενοφ, Ἱππαρχ.

Τ'ποστρώμνιος, ὁ, ἡ (στρωμνή). Ὁ ἐκάνω εἰς τὴν στρωμνὴν, εἰς τὴν κλίνην κείμενος. Φώτ.

Τ'ποστρώννυμι, (στρώννυμι, ἀνώμ.) = ὑποστορέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Τ'πόστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ στῦλον ὑποκάτω ἔχων τοῦ ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ στύλου ἱστάμενος, ἐπαναπαυόμενος, ἐπιστηριζόμενος, Διόδωρ. Σικ. ἀλλ' ὁ Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων (σελ. 5.) ἔχει· »Τῶν ἐπὶ ταῖς ὑποστύλοις περιπατούντων. Οὐσιαστικῶς »Ὑπόστυλον, τόν ἀντὶ τοῦ, στοά. ὅθεν

Τ'ποστυλόω, ῶ. Ὑποκάτω στυλόω, βάλλω στῦλον ὑποκάτω τινός. Μαθηματ. παλ. σελ 22. ἔθεν

Τ'ποστύλωμα, τό. Ὁ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενος στῦλος· τὸ ὑποκάτωθεν στυλωμένον, ὡς τό, ὑποστάτης· Μαθηματ. παλ. σελ. 108. ἔνθα τὰ χειρόγραφα »Ὑποστηλωμαι ἔχουσιν.

Τ'πόστυφος, ὁ, ἡ (στυφός) = ὑπόστρυφνος. Περὶ τῆς λέξεως ἀμφιβάλλει ὁ Σχαίφερος, Πλούταρχ. Ἀντων. 24.

Τ'ποστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στύφω, στυφός εἰμαι, ἢ στυπτικὴν δύναμιν ἔχω, στυπτικὴν γεῦσιν ἔχω, ἢ δίζω Διοσκορ. 2) = προστύφω.

*Τ'ποσυγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι συγχύνω, συγχέω, συμμιγνύω, ὀλίγον τι ἀνακατόνω. 2) τροπικ. ὀλίγον τι ἐκπλήττω, ἢ συγχίζω, ταράττω τινά. Τὸ πρῶτον παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. 16.

*Τ'ποσυγχύνω (χύνω). Παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑποσυγχέω.

*Τ'ποσυγχυτος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποσυγχέω. Ὀλίγον τι συγχυσμένος.

Τ'ποσυγχύτως, Ἐπίρ. συγκεχυμένως. Φώτ.

*Τ'ποσυλάω, ῶ (συλάω). Ἀρυφίως, ἀνεπαισθήτως, ἠρέμα συλῶ, ἁφαιρῶ, ἁρπάζω.

Τ'ποσύμβολος, Ἀμφίβ. ἀναγν. ἐκ Πλουτάρχ. τρόπον τινὰ συμβολικός, αἰνιγματικός.

Τ'ποσύνθημα, τό (σύνθημα). Τὸ δεύτερον σύνθημα. Μαθημ. παλ. σελ. 93.

Τ'ποσυρίζω, Μ. ίσω (συρίζω) Αἰσχύλ. Πέρσ. 175. καὶ Ἱπποκράτ. καὶ

*Τ'ποσυρίττω, μέλ. ξω (συρίττω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ἐπὶτι συρίζω, ἠρέμα, ἠύχως συρίζω, ψιθυρίζω.

Τ'ποσύρω (σύρω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, κρυφίως ἕλκω, Σεξτ. Ἐμπειρ. 8, 241. κινῶ τὴν κοιλίαν μὲ καθάρσιον, Νίκανδ. Ἀλεξ. 367. »ὑποσύρεσθαι ἠθμόν.

Τ'ποσυστολή, ἡ· = ὑποδιαστολή. σημπ. 2.

Τ'πόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὀλίγον τι συχνός. Ἱπποκράτ.

Τ'ποσφάγιον, τό (σφαγή). Τὸ μέρος, ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον· Jujulum. αὐχήν, σφαγὴ τοῦ τραχήλου.

Τ'ποσφαγμα, τό (ὑποσφάττω). Τὸ ἀπότινος ἐσφαγμένου ζώου αἷμα, καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων τῶν εἰς φαγητὸν κατασκευασμένον· Ὁ Ἀθήν. 7. ἐξ Κρατιστράτου ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, »Ὑπόσφαγμα λέγει δὲ »Ὑπόσφαγμα δ' εἶναι κρέατα ὀπτὰ ἐκ τοῦ αἵματος τεταριχευμένου μέλιτι, τυρῷ, ἁλί, κυμίνῳ, σιλφίῳ· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκ τοῦ Ὀφιρτείου Γλαύκου τοῦ Λοκροῦ· »Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ἐψὸν καὶ σίλφιον, καὶ ὄψημα ἡ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φύλλα εὐώδη τεταριχευμένα. 2) Τὸ μέλαν τῆς σηπίας, τὸ ὁποῖον ἐκχέει ἀπ' αὐτῆς, ὅταν φεύγῃ τὸν κυνηγόν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Αἰλιαν. (ζω. ἱστορ. 1, 37.) »Ἀπόσφαγμα λέγει. 3) Αἱμάλοψ, ἡ κατὰ Γαλην. »Ὑπόσφαγμα δὲ λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ πληγῆς ῥαγέντων τῶν ἐν τῷ πρώτῳ χιτῶνι ἀγγείων μεταξὺ τῆς κτηδόνος τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ ἐντὸς χιτῶνος αἷμα ὑπέλθῃ, καὶ παρτχρῖμα μὲν ἔναιμον ἢ τὸ χρῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὕστερον δὲ πελιδνόν. λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς αἱμάλοπος ἢ ὑφαίματος.

*Τ'ποσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Ὑποκάτω σφάζω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ σφάζω, σχίζω. ὅθεν

Τ'ποσφάξ, αγός, ἡ. Ὀπή, κοιλότης, σχίσμα. Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 744 ὡς τό, διασφάξ.

Τ'ποσφάττω, (σφάττω) = ὑποσφάζω.

Τ'ποσφίγγω (σφίγγω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι σφίγγω, δλίβω, συνδέω.

*Τ'ποσφραγίζομαι, Μέσ. (σφραγίζω). Ὑποκάτω σφραγίζω. Φιλάρχ. Ἐπιστ.

Τ'ποσφραγίς, ίδος, ἡ. Ἡ ὑποκάτω σφραγίς· ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Περίστροφος, ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος· ἔνθα ἐννοεῖ »περίστροφον τὸν σφιγκτῆρα τοῦ κώλου· διότι καὶ ἡ συνήθεια αὐτὸν εὐφήμως καὶ μεταφορικῶς »σφραγίδαν λέγει.

Τ'ποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἐσφράνθην, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι ὀσφραίνομαι. μυρίζομαι, αἰσθάνομαι· Σουίδ.

Τ'ποσφυρίζομαι. Αἰλιακ. ἐλαύνω, ἐργάτης. Πολυδ. 7. 143. ἔνθα ἄλλοι Ὑποσφυρόω, ἀναγινώσκουσι. Λατ. impo-care.

Τ'ποσχάζω, Μ. άσω (σχάζω). Ὑποκάτω πεδιλίνω, ὡς τό, ὑποσκελίζω.

Τ'ποσχεθω, = ὑπέχω, ἄμφ. ἴδε, σχέθω.

Τ'πόσχεο, ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχεσο, ὑποσχοῦ. Ἀόριστ. β'. μέσ. προστακτ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέσχε-

σιν δός, ἐπαγγέλλου· ἐκ τοῦ, ὑπισχνέομαι· Ἰλ. Λ, 514.

* Ὑποσχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β΄. τοῦ, ὑπισχνέομαι, Ἰλιάδ.

Ὑποσχεσίη, ἡ· Ἐπικ. ἀντί, ὑπόσχεσις. Ἰλ. Ν, 360.

Ὑποσχέσιον, τό· = ὑπόσχεσις. Ἀνάλεκτ. 2 σελ. 102. ποιητ.

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ (ὑπισχνέομαι). Ἐπαγγελία, λόγος μεθ' ὑποχρεώσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν ἔργου τινός. Ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διά τοῦ, Ἡ ὑπό τινος σχέτις, εἴτουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχή, τοῦτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ᾗ ἐνίσχυται ὁ ὑποσχεθείς· Ἰλ. Β, 285. 349. Ὀδ. Κ, 483. «Ὑποσχέσεις ἐκπληρῶσαι, Ἡρόδ. 5, 35. «Ὑποσχέσεις ἀπολαβεῖν, λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως, Στοφ. Σωμπότ. 3, 3. ὅθεν

Ὑποσχετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόσχεσιν ἀνήκων, ἢ εἰς ταύτην χλίσιν ἔχων. Σουΐδ.

Ὑποσχηματίζομαι, Μέσ. (σχηματίζω). Πριποιοῦμαι, πλάττομαι· ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν, σχηματίζομαι· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες εἰς τὸν τοῦ Πλάτωνος Φαῖδρ. 78.

Ὑποσχίζω, μελ. ίσω (σχίζω). Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτω σχίζω, κόπτω. ὅθεν

Ὑπόσχισμα, τό. Τὸ ὑποκάτω ἢ ὀλίγον ἐσχισμένον, τό ἐντός τινος σχίσμα 2) εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος. Πολυδ. 7, 91.

* Ὑποσχόμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. β΄. τοῦ, ὑπισχνέομαι· Ὅμ.

* Ὑποσχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τοῦ, ὑπέχω.

Ὑποσώζω (σώζω). Ἀρκετά, ἢ τρόπον τινά σώζω, διαρυλάττω. Στράβ. 2

Ὑποσωματόω, ῶ (σωματόω). Κατ' ὀλίγον κάμνω νέον σῶμα· παρὰ Στεβαΐῳ Φυσ. σελ. 746. = «σῶμα νεοποιεῖσθαι αὐτόν.

Ὑποσωρεύω (σωρεύω). Ὑποκάτω σωρεύω, ἴδε ἀποσωρεύω.

Ὑποσωφρονιστής, οῦ, ὁ (σωφρονιστής, σημτ. 2). Δεύτερος σωφρονιστής, κατώτερος ἐπιστάτης εἰς τὰ γυμνάσια.

Ὑποταγή, ἡ (ὑποτάσσω). Ὑπακοή, ὑποταξις, τὸ ὑποτάσσεσθαι, Ν. Δ. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ ὑποκατακτική ἔγκλισις.

Ὑποταγής, ές, ὁ, ἡ (ὑποτάσσω). Ὑποτεταγμένος. Ὑμνῳδ.

Ὑποταινίας, ὁ, ἡ (ταινία). Παρὰ Φίλ. «Χώρα ὑποταινίων· ταινίας ἔχουσα, ἡ ὀλίγας γλώσσας γῆς, ἢ ξέρας ἔχουσα.

Ὑποτακτικός, ἡ, όν (ὑποτάσσω). Ὑποταγής, ὅστις ὑποτάσσεται εἰς τινα, ἢ εἶναι ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπό τάξιν καὶ ὑπακοὴν ὤν. 2) παρὰ Γραμματικ. «Ῥῆμα ὑποτακτικόν· τὸ ὑποτασσόμενον εἰς τινας αἰτιολογικούς, ἢ διστακτικούς, καὶ ἀποτελεστικούς συνδέσμους. ἡ ὑποτακτική, ὅπου κεῖται, ἔγκλισις· Λατ. subjunctivus modus· «τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον», τὸ ἀναφορικόν.

* Ὑποταμνέν, τό. Βοτάνη τις, κομμένη ὑποκάτω, καὶ χρησιμεύουσα εἰς μαγικοὺς σκοπούς· Τζετζ. Ὅμ. εἰς Δήμ. 228. ἐκ τοῦ

Ὑποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντί, ὑποτέμνω. Ἡρόδ.

Ὑποτανύω, (τανύω) = ὑποτείνω. ποιητ.

Ὑπόταξις, εως, ἡ (ὑποτάσσω). Τὸ ὑποτάσσειν, ἢ ὑποτάσσεσθαι, ὑποταγή. Διον. Ἁλικ.

Ὑποταράσσω, -ράττω, Ἀττ. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ταράττω, διολύνω, συγχύζω, ἐνοχλῶ, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, τρομάζω· κατὰ συναίρ. ὑποθράσσω, παρβλ. ὑποδολόω.

Ὑποταράττω, ῶ Μ. ήσω (ταράσσω). Ὀλίγον τι ταράσσω, φοβοῦμαι, πτοοῦμαι· ὅθεν μεταβ. φοβῶ, φοβίζω, τρομάζω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ρ, 533. «Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν.

Ὑποτάρταρος, ὁ, ἡ (Τάρταρος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν Τάρταρον ὤν, ἢ κατοικῶν, ὑποχθόνιος. Ἰλ. Ξ, 279. Ἡσιοδ. Θεογ. 581.

Ὑπότασις, εως, ἡ (ὑποτείνω). Τὸ ὑποτείνειν, ἢ ὑποτείνεσθαι, ἔκτασις, ἐξάπλωσις ὑποκάτω. Εὐρίπ. Βακχ. «Πεδίων ὑποτάσεις· ἀντὶ τοῦ, πεδία ὑποτεταμένα, κάμπος ἐξαπλωμένους.

Ὑποτάσσω, καὶ, ὑποτάττω, Ἀττ. Μέλ. ξω (τάσσω). Ὑποκάτω τάσσω, θέτω, βάλλω ὑποκάτω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω τινά, ὑποδουλόω, βιάζω, ἀναγκάζω τινά· Μέσ. ὑποτάσσομαι. ὑπακούω εἰς τὰς προσταγὰς καὶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, ὑπήκοον ποιῶ ἑμαυτὸν εἴς τινα. Πολυβ. 2) μὲ ὑποτακτικὴν συνταττόμενον ῥῆμα, Γραμματ.

Ὑποταύριον, τό (ταῦρος, σημτ. 3.). Ὁ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ πρωκτοῦ τόπος, ἄλλως «τράμη, καὶ, τράμις, λαγόνιος.

Ὑποταφρεύω (ταφρεύω). Ὑποκάτω ταφρεύω, σκάπτω, ὑπόνομον ἢ τάφρον κάμνω. Ἀππιαν. 1. «Ὑποταφρεύειν τὰ χωμάτων.

Ὑποτείνω, Μ. εύω (τείνω). Ὑποκάτω τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. β) κρατῶ τι τεταμένον, διευθύνω πρός τι, ὅθεν δεικνύω, ὑπάσχομαι, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 158. Θουκυδ. 8, 48 καὶ ἀττικίτατ., οἷον, «μισθούς τινι», Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 657. κ. τ. ε. γ) προτείνω, προβάλλω ζήτημα· «ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 449. Α. «ὡς περ τὰ ἐμπροσθέν σοι ὑποτείνετο χαιρεφῶν», Πλάτ. Θεαίτ. 92. δ) ἐντείνω, ἐπιτείνω, διεγείρω, σηκόνω, ἐξωτερικὴν τινα, ἢ ἐσωτερικὴν κατάστασιν προξενῶ· «ὀδύνην, προξενῶ, διεγείρω ὁρμεῖς πόνους, Σοφοκλ. Αἴ. 262. «ἐλπίδαν, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 989. καὶ χωρὶς δὲ αἰτιατ. «ὑποτείνει τινί», Θουκυδ. 8, 48, κ. τ. τ. — Καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας καὶ εἰς τὸ μέσ. — 2) ἀμεταβ. ὑποκάτωθεν, ἢ ἐμπροσθεν ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι, εἰμαὶ τεντωμένος. «Αἱ ὑπὸ τὰς γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραί· αἱ ὑπὸ τῶν γωνιῶν ἐκτεινόμεναι πλευραί· καὶ «Ὑποτείνουσα ἡ μεταξὺ καὶ ὑποκάτω δύο πλευρῶν ἢ γωνιῶν ἐκτεινομένη, ὡς ἡ χορδὴ εἰς τὸ τόξον, γραμμή.

Ὑποτειχίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Ὑποκάτω τειχίζω, τεῖχος, ἢ φρούριον κάμνω, κτίζω ὑποκάτω· ὅθεν

Ὑποτείχισις, εως, ἡ = ὑποτειχισμός.

Ὑποτειχισμός, ὁ. Τὸ ὑποτειχίζειν, τεῖχος κτίζειν ὑποκάτω· καὶ

Ὑποτείχισμα, τό. Τὸ ὑποκάτω γεγενημένον, κτισμένον τείχισμα, φρούριον. Θουκυδίδ.

Ὑποτεχμαίρομαι, Μέσ. ἀποβ. (τεκμαίρω). Ἀμυδρῶς πως τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω. Πολυδ.

Ὑποτελέω, ῶ, Μλ. έσω. Εἶμαι ὑποτελής, πληρόνω, ἐξαιρ. φόρον, δασμόν, δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· μετὰ, καὶ χωρὶς τὸ, φόρον, Ἡρόδ. 1, 171. ὡσαύτως, «ὑποτελέειν ἐξίην βασιλέϊ», πληρόνω εἰς τὸν βασιλέα πρόστιμον, Ἡρόδ. 4, 201.

Ὑποτελής, ές, ὁ, ἡ (τέλος, σημτ. 4). Ὁ ὑπὸ τέλος ὤν, ἀναγκασμένος νὰ πληρόνῃ δόσιμον, μετὰ γεν. «Φόρου ὑποτελής· ὅστις πληρόνει φόρον εἴς τινα, «Ὑποτελὴς μισθοῦ· ὃς τις λαμβάνει μισθόν Λουκιαν. παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Ὑποτελλίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Διογεν. Ἀεροπ. 7, 165. καλεῖ ὁ Ἡρύλλος «Ὑποτελίδαν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι παρὰ Στοβαίῳ Ἠθικ. Ἐκλ. (σελ. 6, 63) «Ὑποτελέα λέγουτι· ἐκφέρεται δὲ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης καὶ βοήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τέλους, ἤτοι τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ· «Ὑποτελὲς δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον οἰκεῖον τοῦ ζώου πάθος, ἀφ' οὗ καταρξάτω συναισθάνεσθαι τὸ ζῶον τῆς συστάσεως αὐτοῦ, οὐκω λογικόν, ἀλλ' ἄλογον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ σπερματικοὺς λόγους, ὥσπερ τὸ θρεπτικόν, καὶ τὸ αἰσθητικόν, καὶ τῶν τοιούτων ἕκαστον ῥίζης τόπον ἐπέχον, οὐδέπω φυτοῦ· γενόμενον γὰρ τὸ ζῶον ὠκειώθη τε πάντως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ἐστὶν ὑποτελές, κεῖται δ' ἔντινι τῶν τριῶν· ἢ γὰρ ἐν ἡδονῇ, ἢ ἐν ἀοχλησίᾳ, ἢ ἐν τοῖς πρώτοις κατὰ φύσιν. — Τὴν δὲ Ὑποτελίδα τῶν ἀρχαίων οὐδεὶς ὠνόμασεν, καίτοι τὸ πρᾶγμα γιγνωσκόντων, τὴν δὲ εὐδαιμονίαν συνωνόμευτῷ τέλει λέγουσιν· Στοβ. ἐνθα ἀνωτέρ. Ἡριλλος «Διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελίδα· τὴν μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ, μόνον τὸν σοφόν· Οἱ Γερμανοὶ ἐκφράζουσι ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Sinnliche Triebe καὶ, natürliche Anlage.

Ὑποτέλλομαι, μέσ. ἀποβ. (τέλλω). Ὑποκάτωθεν ἀνατέλλομαι, ἀναφύομαι, ἀναβλαστάνω, ἀπὸ τινος γίνομαι, ἀπατελοῦμαι· Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 83. «Καὶ γένυες κύπειρον βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ἐδόντων· ἀποτελεῖτο, ἐγίνετο.

Ὑποτέμνω, Ἰων. ὑποτάμνω, Ἡρόδ. μέλ. τεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν τέμνω, ὑποκάτω, ἐμπροσθεν ἢ ὀλίγος κόπτω· Ἀριστοφάν. Ἱππ. 316. «Ὑποτέμνων ἀπώλειαν ὀλίγος καὶ ἀπατηλὰς τέμνων· 2) τροπικ. «ὑποτέμνειν τινὶ τὴν ὁδόν», κόπτω, διακόπτω τὸν δρόμον ὀλίγος, καὶ, «ὑποτέμνεσθαί τινι τὰς ὁδούς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 201 καθόλου δὲ, κόπτω, ἀποκόπτω, πιάνω, λατ. intercipere, ὅθεν ἐμποδίζω, ματαιόνω· εἶον, «τὴν ἐλπίδα», καὶ εἰς τὸ μέσ. «ὑποτέμνεσθαι ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας», Αἰλιαν. Ὁ Φώτιος ἔχει· «Ἀποτεμνόμενος τὸν πλοῦν» ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν συντομωτάτων πλεόν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὸν διώκόμενον· Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 10. «Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγωσι» ἐπίασα ἀηλαδὴ τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ἐπίασε τὸν δρόμον ἐμπροσθά· Δίων. Κάσ. «Τὴν ἀκόντισιν ὁρίμην ὑπεμνοντον, προέφθανον, ἔτρεχαν πρὸ τῶν ἀκοντίων, καὶ ἀπέφευγαν αὐτά, ἔτρεχαν πρὸς τὴν βίψιν αὐτῶν, καὶ αὐτὰ ἐπηριοῦσαν ἐπέκεινα αὐτῶν, χωρὶς νὰ τοὺς βλάψωσι· «ὑποτεμνημένος πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας», ἀποκόψας ὅλας τὰς ἔξωθεν προσγινομένας ὠφελείας των, Πλούταρχ. «ὑποτέμνεσθαι τὴν θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων», ἀφαιρεῖν τὴν θρ. Χρυσόστομ. — Παθ. «ὑποτάμνεσθαι τὸ ἀπὸ τῶν ἰσχνῶν, Ἡρόδ. 5, 86.

Ὑποτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Δηλοῖ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἐπιτέταρτος εἰς τὴν πρόσθεσιν, οἷον ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 5. περιέχει ὁ ἐπιτέταρτος 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ 4. παρομοίως ὑφαιρεῖ καὶ ὁ ὑποτέταρτος ἀπὸ τῶν 5, τὰ 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος αὐτοῦ, τοῦτέστιν, 1.

* Ὑποτετράγωνος, ὁ, ἡ (τετράγωνος). Ὀλίγον τι, ἢ σχεδὸν τετράγωνος, ἔχων τεσσαρας γωνίας. Ἀδαμ. Φυσιογ. 2, 17, σελ. 367.

* Ὑποτετραίνω, (τετραίνω) = ὑποτιτράω.

Ὑπότεφρος, ὁ, ἡ, (τέφρα). Ὀλίγον τι τεφροειδής, σταχτερός, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς στάχτης.

* Ὑποτεχνάομαι, Μλ. ήσομαι (τεχνάομαι). Διὰ τέχνης κάμνω, βοηθῶ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σελ. 114.

Ὑποτηρέω, ῶ (τηρέω). Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω τῆς χειρὸς τηρῶ, παρατηρῶ· Σχ. Ἀπολλ. 2, 321.

Ὑποτίθημι, Μλ. ὑποθήσω (τίθημι). Ὑποκάτω θέτω, βάλλω ὑποκάτω, ὑπεβάλλω, φέρω τι ὑποκάτω εἴς τι· «τιτίτιον», ὅθεν ὡς βάσιν καὶ θεμέλιον βάλλω, βάλλω ὑποκάτω ὡς βάσιν, λαμβάνω ὡς θεμέλιον, ἢ ὡς ὁμολογούμενόν τι

καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐπιστηρίζωτι, ὑποθέτω, ἢ ὡς ὑποθέσιν λαμβάνω τι· ἐλπίδα ὑποθέσθαι, ἐμβάλλω, ἐμφαίνω, διεγείρω, ἐνδυναμῶ, προξενῶ ἐλπίδα, καμνω τινά νὰ ἐλπίζῃ, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. 4 8, 28 ἐλπίδα ὑποθεὶς τοῖς Μιτυληναίοις, ὡς — προστάται ἔσονται· Πόρσ. Εὐριπ. Ὀρστ. 1184. Μέσ. ὑποβάλλωτι εἴς τινα, ὑποδεικνύω, παραινῶ, συμβουλεύω, νουθετῶ, δίδω εἰς τινα συμβουλήν· «βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθα», Ἰλ. Θ, 36. 467. «ἄφρα οἱ ἦτι ἔπος ὑποθήσαιτ, ἠέτε ἔργον», διὰ νὰ τὸν ὑποδείξῃς, νὰ τὸν συμβουλεύσῃς, Ὀδυσ. Δ, 163. «ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι», (ἔνθα τὸ ἀπαρέμφ. κεῖται ἀντὶ τῆς προστακτ.) δὸς εἰς αὐτὸν συνετὴν συμβουλήν, Ἰλ. Λ, 788. «δόλον ὑπεθήκατο», ἔδειξεν ἀπάτην, δόλον, Ἡσιοδ. Θεογ. 175. παρβλ. Ὀδ. Γ, 27. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. 1, 156. 5, 92. 6. 98 6, 134. 7, 237. καὶ ἀλλαχοῦ ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιτατικωτέραν σημασίαν, προστάζω, Ἡροδ. 4, 135. χωρὶς δὲ τὴν αἰτιατ. ὑποθέσθαι τινίν, συμβουλεύω τινά· Ὀδ. Β, 194. Ε, 141. «πυκινῶς ὑποθέσθαι τινίν, συμβουλεύω τινὰ φρονίμως, Ὀδ. Α, 279. Ἰλ. Φ, 203. «ἀλλά μοι εὖ ὑπόθεσιν, συμβούλευσέ με καλῶς», Ὀδ. Ο, 310. ὡσαύτως Ἡρόδ. 1, 90. καθόλου δέ, διδάσκω, παιδεύω, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ εἰλικτ καὶ εἰς τὸ ἐνεργητ. ὅθεν, ὑποθήκη· διδασκαλία, νουθεσία, συμβουλή, παραίνεσις· β) ἔχ. μαι, ἢ προϋποτίθεμαι ὡς κενὸν καὶ βάσιν, ἢ ὡς ὁμολογούμενον καὶ προαπειλημένον, ἢ ἀσφαλὲς· γ) βάλλω σκοπὸν, στοχάζομαι, βάλλω τι πρότερον εἰς τὸν νοῦν μου· «Περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεμην· ὑποθέμενος περὶ ὅλων ἐρεῖν· ὑπεθέμην οὐχ' ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος· Ἰσοκράτ. ἔλαβε ὡς βάσιν καὶ ὑποκείμενον, ἔλαβε ὡς σκοπὸν, ἐπεχείρησα μὲ σκοπὸν· — 2) θέτω, ἐκθέτω, φέρω εἰς τὸ μέσον, ἐμπροσθεν· καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν: «ὑποτίθεταί τιν ἐνύπνιον», λέγω, ἐκθέτω, ἐξιστορῶ τὸ ἐνύπνιον, διὰ νὰ τὸ ἐξηγήσωσιν, Ἡρόδ. 1, 107, 108. (ἔπου ὅμως τώρα «ὑπερτίθεσθαι, ἀναγι ὡσκεται) ἀλλὰ «ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον», ἐκθέσας αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον, Δημοσθ. 3) βάλλω τι μέσα εἴς τι, καὶ τὸ φυλάττω· ἀντίκεινται· «ὑποθέτω τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούοντες, βάλλετε τοῦτο πρότερον εἰς τὸν νοῦν σας, ἢ ἔχετε, φυλάττετε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σας, καὶ ἀκούετέ με· Δημοσθ. — 4) ἐνεχυρίζω βάλλω εἰς ἐνέχυρον· «τὴν οὐσίαν» εἰς τὸ μέσ. «Ὑποτίθεμαι» αὐτὶ τοῦ, λαμβάνω εἰς ἐνέχυρον, ἐπὶ δανειστῶν· Δημοσθ. «Ἐκέλευον αὐτὸν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς» καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἐνέχυρον· (τουρκστ. ἀμανάτ.) τὰ σκεύη τοῦ πλοίου· Lobeck Φρύν. σελ. 468.

Τ'ποτίλλω, (τίλλω) = ἐκτίλλω· Μαθύμν. Θεόφραστ.

Τ'ποτιμάω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμάω). Καταβιβάζω ἀπὸ τὴν τιμὴν, ἐξευτελίζω, ἢ κατά τινα ἄλλον τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἐξαιρ. ἐκτιμῶ, διορίζω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν τιμὴν, ἢ τὴν ποινὴν κατὰ τὸν κατήγορον· μέσ. μονος μου διορίζω εἰς ἐμαυτὸν τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ πληρώσω· τὸ πρότιμον τὸ ὁποῖον ζητῶν νὰ πληρώσω, διὰ νὰ ἐξαγορασθῶ ἀπὸ τὴν καταδίκην· Ξενοφ. Ἀπολογ. 23. «Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν, — ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντες εἶη ἀδίκειν· τὸ διορίζειν, τάττειν μόνος του τὴν ἰδίαν ποινήν του. «Ἀργυρίου ὑποτιμᾶσθαι· ποινὴν ἀργυρίου τάσσειν ὑφ' ἑαυτόν· λέγεται δὲ καὶ, ἀντιτιμάομαι· β) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου, Schneid. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. 2, 5. 2) προφασίζομαι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. «Τ-

πετιμήσατο πενίαν» Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 23. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ὑποτίμησις, διὰ τοῦ, πρόφασις· ὁ δὲ Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 40. συνεκφέρει ἀμφότερα· «Οὔτε ὑποτίμησιν εἰπών, οὔτε προφάσει χρησάμενος α· οὕτω καὶ Ἀπολλώδ. 2, 4, 3. «Ὁ δὲ ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην» καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. 1. προοίμ. 4. «Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῖς πονηροῖς ἔδωκαν· ἀντὶ τοῦ, πρόφασιν· Δίων ὁ Χρυσόστ. λόγ. 32. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, εἰρωνεύεσθαι· ἴδε.

Τ'ποτίμησις, εως, ἡ. Καταβιβασμός, καταβασις τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· ἡ ἰδία τίμησις ἢ ποινὴ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, ἢ ποινὴ τὴν ὁποίαν μόνος του τις διορίζει ἐφ' ἑαυτόν· 2) πρόφασις. Πλουταρχ.

Τ'ποτιμητής, οῦ, ὁ (ὑποτιμάω) Ὁ ἐπίτιμων, ἐκτιμητὴς, ὁ ὑποτιμῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκτιμῶν· 2) παρὰ Δίωνι Κασσ. ὁ Subcensor (ὁ δεύτερος τιμητὴς) τοῦ Σουετωνίου.

Τ'ποτίτθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπότιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη) εἰς τὸ ὑπομάζιος· Ὁ κείμενος ὑποκάτω εἰς τοὺς μητρικοὺς μαστοὺς, ὁ θηλάζων, βυζάνων

*Τ'πότιτθος, ὁ, ἡ = ὑποτίτθιος.

*Τ'ποτιτραίνω, Μ. ανῶ, ἀόρ. ὑπετέτρηνα· καὶ

Τ'ποτιτράω, ῶ, Μλ. ὑποτρήσω (τιτρόω, ανώμ.). Τρυπάκτω, ἢ ὀλίγον τι διατρυπῶ· λέγεται καὶ, «ὑποτετραίνω».

(Τ'ποτλάω, ῶ)· ὄχρηστ. ἐνεστ. ὅθεν μέλ. ὑποτλήσομαι, ἀόρ. ὑπέτλην, παρακείμ. ὑποτέτληκα (ΤΛΑΩ, ανώμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω.

*Τ'ποτλημι, ταὐτὸν τῷ, ὑποτλάω.

*Τ'ποτμήγω, (τμήγω) καὶ

Τ'ποτμήσσω, Μλ. ξω (τμήσσω, ανώμ.). Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποτέμνω· Ἀπολλων. Ῥόδ.

Τ'ποτομεύς, έως, ὁ (ὑποτέμνω). Ὅστις ὑποτέμνει, κόπτει, ὀργανόντι πρὸς τὸ τέμνειν, κόπτειν, ἢ πρὸς σφαγὴν ἐπιτήδειον· Ο'.

Τ'ποτομή, ἡ (ὑποτέμνω) Ἡ ὑποκάτω ἢ ἐμπροσθεν τομὴ, ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη τομὴ, κόψις· μεταφ. ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, στέρησις. Θεόφραστ. Ἀποτομὴ, κόψιμον, ἔκδαρμα, ἐκδόρτιμον· Πλούταρχ.

Τ'ποτονθορίζω, Μλ. ίσω, καὶ

*Τ'ποτονθορύζω, Μλ. ύσω (τονθορύζω). Ἠρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω, ὑπογογγύζω, κρυφομουρμουρίζω· Λουκιαν.

*Τ'πότονος, ὁ, ἡ (ὑποτείνω). Πᾶν ὅ,τι στηρίζεται ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὁ στύλος, ὁ βαστάζων τὴν σκεπαστὴν, Lobeck Σοφοκλ Αἴ. 108.

Τ'ποτοξεύω, (τοξεύω). Κάτωθεν τοξεύω, ῥίπτω τόξα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Τ'ποτοπάζω, Μλ. άσω (τοπάζω) = ὑποτοπέω· ὅθεν

Τ'ποτοπασμός, ὁ. Εἰκασία, ὑπόνοια, ὑποψία. Ἰώσηπ.

*Τ'ποτοπεύω, = ὑποτοπέω· 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. ἐξαιρτ. ἀμφιβάλλειν διὰ τὸ γνήσιον χωρίου τινὸς τῶν συγγραφ. Σχολ. Ἀρλ. Ὀδ. Π 80.

Τ'ποτοπέω, καὶ ὡς παθητ. ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. ὑποτοπέσομαι, ἀόρ. ὑποτοπηθῆναι, Ἡρόδ. = τῷ συνήθ. ὑποπτεύω. Εἰκάζω, ὑποπτεύομαι, ὑπονοέω, ὑπολαμβάνω, δοξάζω, στοχάζομαι, συμπεραίνω· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 70. ἀλλὰ καὶ «τιν», Ἡρόδ. 9, 116 «Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα τῶν ἐκεῖνος ἐφρόνεεν· Ἀριστοφ. Βάτρχ. 958. Θεσμφ. 503. κατ' ἐνεργητ. σχηματισμὸν παρὰ Θουκυδ.

*Τ'πότοπος, ὁ, ἡ = ὕποπτος, ἀμφβ. παρβλ. καχυπίτοπος.

*Τ'ποτορεύω, (τορεύω), Ὑποκάτωθεν τορεύω, τορνεύω, στρογγυλεύω, γλύφω, ξέω· «τινία.

Τ'ποτραγῳδέω, ῶ (τραγῳδέω). Παίζω πρόσωπόν τι εἰς τὴν τραγῳδίαν ὑποκάτω, ἢ ὄπισθεν τινος· «τινία· 2) παρὰ Δουκιαν.. Ζεὺς Τραγ. 1. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τραγικοῦ τόνου ἀποκρίνομαι· ἔνθα τῶν «ὑποδραματουργέων» κεῖται.

Τ'ποτραυλίζω, Ὀλίγον τραυλίζω, τσαβδίζω, Λουκιαν.

Τ'πότραυλος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι τραυλός· τσαβδός. Ἱπποκρ.

Τ'ποτραχήλιον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου μέρος. Πολυδ. 2) ὁ Βιτρούβιος καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τράχηλον τοῦ στύλου, ἤτοι τὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέρος· κυρίως οὐδέτ. τοῦ,

*Τ'ποτραχήλιος, (τράχηλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν τράχηλον, εἰς τὸν λαιμὸν ὤν.

Τ'ποτραχύνω, Μλ. υνῶ (τραχύνω). Ὀλίγον τι τραχύνω, τραχὺ κάμνω· ἐπὶ δὲ Ἀκοῆς, αὐτὶ τοῦ τραχύνω τὴν ἀκοὴν διά τινος τραχέος καὶ ἀηδοῦς αἰσθήματος· διὰ τραχέων τινων ἀηδῶν τινα αἴσθησιν προξενῶ· Διονυσ. Ἁλικ.

Τ'ποτραχύς, εος, ὁ, ἡ (τραχύς). Ὀλίγον τι τραχύς, ὡμὸς, σκληρὸς, ὀλίγον τι ἀηδὴς, δυσμοίρης, Lobeck Φρύν. σελ. 541.

Τ'ποτρείω, ἐπικ. αὐτὶ ὑποτρέω.

Τ'ποτρέμω, (τρέμω). Ὀλίγον τι τρέμω, αἰσθάνομαι ὀλίγον τρόμον· «ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα» τοῦ ἔτρεμαν οἱ πόδες ἀπὸ φόβον, Ἰλ. Κ, 390. «τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου», Ὀδ. Λ, 627

Τ'ποτρέπομαι, μέσ. (τρέπω, ανώμ.). Ἠρέμα ἢ ὄπισθεν τρέπομαι, ὑποτροπὴν ἔχω ἢ πάσχω, σύρομαι ὄπισθεν, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ.

Τ'ποτρέφω, Μλ. θρέψω (τρέφω, ανώμ.). Κατ' ὀλίγον, τρέμα, ἢ κρυφίως τρέφω, ἀνατρέφω.

Τ'ποτρέχω, Μλ. ὑποδρέξομαι, καὶ ὑποδραμοῦμαι, ἀόρ. ὑπέδραμον, ποιητ. παρακείμ. ὑποδέδραμαι, (τρέχω, ανώμ.). Ὑποκάτω τρέχω, πρὸς τὰ κάτω τρέχω· «Ὁ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων» ἔδραμεν, ἔτρεξεν ὑποκάτω τοῦ δόρατος, καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ γόνατα, Ἰλ. Φ, 68. Ὀδ. Κ, 323. ἀλλὰ δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ, ἔτρεξεν ἐκεῖσε· 2) ὑποκάτωθεν τρέχω, ὑποκάτωθεν ἐπίτι, ἢ πρός τι ταῖνω, διατείνω, παρατείνομαι· «ὑποδέδρομε βῆσσαν Τμῶ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 284. 3) τρέχω ὄπισθέν τινος, ὑπεισέρχομαι, προτρέχω, τρέχω μέσα, σπεύδω μέσα· 4) ἀπαντίας τρέχω, καταδιώκω, κυνηγῶ, τρέχω κατόπιν, τρέχω «προσθεν, κάπτω τὸν ὁρμον, καὶ πιάνω· «ὑποδραμεῖν τοὺς λῃστὰς», Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 2, 12. — 5) ἐμβαίνω κρυφίως μέσα, παρεισδύω· «τινίν, ὅθεν καὶ, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι· «οὐχ' ὑπέδραμεν, ὅν μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν· «ὧν σ' ὑποτρέχω», ἂν σ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. 4, 2. «εἰτε ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, ἢ τὴν διάνοιαν», Βασίλ. ὅπου δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «ἔλεος ὑποτρέχει με», μ' ἔρχεται συμπάθεια, Πολύβ. β) ὡς τὸ ὑπέρχομαι, κολακεύω, διὰ κολακείας ζητῶ, πάσχω νὰ κερδήσω τινά, Πλάτ, Νόμ. 11. «Τμᾶς ἐωπείαις ὑποδραμών, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας» καὶ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. «Καὶ οὐχ' ὑποτρέχων σε τοῦτο ἐωπείᾳ λέγω» „Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει», ἡ σελήνη περνᾷ ὑποκάτω τοῦ ἡλίου εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐκλείψεως. Πλούταρχ.

Τ'ποτρέω, ῶ. Μλ. έσω (τρέω). Ὀλίγον τι τρέμω, τρέμω ὀλίγον ὑπὸ φόβου, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὅθεν ὑποχωρῶ, ἐκφεύγω· „ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι", ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀναποδίσῃ, νὰ ὑποχωρήσῃ, Ἰλ. Η, 217. „αἱ δέ τε πᾶσαι (βόες) ὑπέτρεσαν', Ο, 636. „νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν", ἀφέντες τὸν νεκρὸν ὑπεχώρησαν, ἔφυγαν, Ρ, 275. — 2) μεταβατ. φοβοῦμαι ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα, μετὰ αἰτιατ. „οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας", Ἰλ. Ρ, 587.

Ὑπότρητος, ὁ, ἡ. (ὑποτιτράω) Ὑποκάτω διατετρυπημένος· κύπορητος αὐλός· εἶδος αὐλοῦ διαφορετικὰς τὰς τρυπὰς ἔχοντος. Ἀθήν. 4, σελ. 176. τὸν ὁποῖον ὁ Πολυδεύκ. 4, 82. κυπορίσκιον φαίνεται, ὅτι λέγει.

* Ὑποτρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ, ὑποτραχύνω.

* Ὑπότρηχυς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, ὑπότραχυς.

Ὑποτριβή, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τρίβειν· «ἵππος χωλεύοντας ἐξ ὑποτριβῆς», χωλεύοντας ἐξ αἰτίας τῆς τριβῆς τῶν ποδῶν αὐτῶν ὑποκάτω, διὰ τὸ τὰ μὴ ἔχωσι πέταλα ὑποκάτω εἰς τὰς ὁπλάς. Λατ. subtriti, Ἀκπιαν. ἐκ τοῦ

Ὑποτρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Ὑποκάτω, ἢ ῥῆμα, ἐλαφρὰ τρίβω. Μέσ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. 17, 96. «ὑποτρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς» ὅταν ὁ ἵππος τρέχῃ χωρὶς πεταλων ὑπὸ τῶν ὁπλῶν, καὶ τρίβωνται οἱ πόδες αὐτοῦ. Λατ. subterere pedes· καὶ «ὑποτετριμμέναι ὁπλαὶ» οἱ ὑπὸ ἀκολλιγωσίαν. Ἡ συνήθεια λέγει «ἀκολλιγώσαι» ἀντὶ τοῦ, προσηλῶσαι πέταλα εἰς τὰς ὁπλὰς τοῦ ἵππου. Καλλίγραμμα δὲ τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ ἀκολλιγωσίαν, τὴν ἔλλειψιν καὶ στέρησιν τῆς τοιαύτης πράξεως ἢ τῶν πεταλων.

Ὑποτρίζω, (τρίζω) Ῥῆμα, ἐλαφρὰ τρίζω, συρίζω, ἠχῶ. Ἀνάλεκτ. 3, φαλ. 57. ἔνθα νῦν ὑποτρίζων κεῖται.

Ὑπότριμμα, τό. καὶ ὑποκορ. «Ὑποτριμμάτιον», τό. (ὑποτρίβω) Εἶδος ζωμοῦ, ἢ ἐμβάμματος ὑπὸ διαφόρων ῥιζῶν, καὶ ἀρτυμάτων, ἢ ἀρωμάτων, καὶ χόρτων κατεσκευασμένον· καθ' Ἡσύχ. κατεσκευάζετο ἐκ φοινίκων, μέλιτος, κυμίνου, καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων. Ὁ Ἱπποκράτης λέγει. «Ὄψα ἐν ὑποτρίμμασιν ἔφθειν· καὶ ὁ Ἀθήν. «Τὸν γαλεὸν ἐν ὑποτρίμμασι ζέσθειν. Ὅτι δὲ εἰς ταύτην τὴν κατασκευὴν ἔμβασιν διάφοροι ὁρμιαὶ ὕλαι, δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291 «βλέπων ὑπότριμμα· ἀντὶ τοῦ, ὁρμὴ βλέπων· ὡς τὰ ἔψητα σιναπισμοί, ἢ σκόροδον, ἢ χρέας, ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων. Ὁ Πελλ. 5, 10 ἔχει· «εἰς δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ καταχυσμάτια, καὶ σκόροδον, καὶ σκορόθαλμη, καὶ ἐξάλμη· ὁ αὐτὸς 71. λέγει «ὑποτρίμματα χλωρὰ· καὶ τὸν ἐκ τῶν χλωρῶν χόρτων ζωμὸν ἢ τὸ ἐκ τῶν φύλλων λαχάνων τινῶν ἥδυσμα, ὅπερ ἄλλως καὶ φυλλάδες ἐλέγετο· καθόλου δὲ ἰσοδυναμεῖ μὰ τὸ τῆς συνηθείας «σαλάτα ἔσθ' ὅτε καὶ σαλατικά, τάν· τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια λάχανα.

Ὑποτριόρχαι, οἱ. Ὑποδιαιρέσεις τινὲς τοῦ πτηνοῦ τριόρχης λεγομένου. Ἀριστοτέλ.

Ὑπότριτος, ὁ, ἡ. (τρίτος) Σημαίνει τὴν ἀναλογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀριθμός τις εἶναι μικρότερος ἄλλου τινὸς κατὰ ἓν τρίτον, ὡς τὸ 2, πρὸς τὸ 3. ἔσθ' ὅτε εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὸ αὐτό, ὅ,τι εἰς τὴν πρόσθεσιν τὸ, ἐπίτριτος.

Ὑποτρίψις, εως, ἡ. (ὑποτρίβω). Τὸ ὑποτρίβειν, τὸ τρίβειν ὑποκάτω, ἔνδον, ἐπάνω, ἢ πρὸς ἄλληλα. 2) ντριπόδων ὑποτρίψεις. Μαθημ. παλ. σελ. 74. τὰ σταυρωτὰ ἢ πλάγια ξύλα τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιστηρίζονται οἱ πόδες, καὶ τρίβει.

Ὑποτρομέω, ῶ. (τρομέω) = ὑποτρέμω. Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι τρέμω· ντοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Ἰλ. Χ, 241. ἀπό τινος τρέμω· μετὰ εἰτ. «καὶ μιν ὑποτρομέουσιν, Ἰλ. Τ, 28.

Ὑπότρομος, ὁ, ἡ. (τρέμω) Ὁ τρέμων, ὁ ὑπὸ τρόμον καὶ φόβον ὤν, ἔμφοβος, δειλός, περίφοβος, περιδεής.

Ὑποτροπάδην, Ἐπίρ. (ὑποτρόπομαι) Πρὸς τὰ ὀπίσω, καθ' ὑποτροπήν. Ὕππιαν.

* Ὑποτροπάζω, ῆμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ ὑποτροπιάζω.

Ὑποτροπή, ἡ. (ὑποτρέπομαι). Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω τροπή, ὑποστροφή, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ μετὰ τὴν ἧσσαν πάλιν ὑποστροφὴ πάθους τινός, ξαναερχομός, ξανακύλισμα, ἢ ἐξανακύλισμα. Schaef. Πλούτ. Λουκλ. 7. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀναλλαξὶς μεταβολή, μετατροπή, τὸ ἡττᾶσθαι καὶ νικᾶν κατὰ διαδοχήν.

Ὑποτροπιάζω, (ὑποτροπὴ) Ἐπιστρέφω, ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἐπαναέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἐπανελεύσεως τῶν ἀσθενειῶν, Ἱπποκρ. «Νόσους ὑποτροπιάζειν· ἐξανακυλοῦσιν, ὑποστρέφουσι πάλιν μετὰ τὴν ἴασιν, ἐξαναέρχονται, ὑποτροπὴν ἔχουσιν. ἔνθεν

Ὑποτροπιασμός, ὁ. = ὑποτροπή. Ἱπποκράτ.

Ὑποτροπίη, ης, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὑποτροπή. Ἀπολλών. Ἀργ.

Ὑποτροπικός, ἡ, όν. (ὑπότροπος) Ὁ ὑποτροπιάζων, ὁ ὑποστρέφων, ὁ πάντα πάλιν ἐρχόμενος ὀπίσω, ὅστις συχνάκις ξαναέρχεται, ὑπότροπος. Ἱπποκράτ.

Ὑποτροπιος, ία, ιον. (τρόπις) Ὁ ὑποκάτω τῆς τρόπιδος (ἤτοι τῆς καρίνας) ὤν, ἢ εὑρισκόμενος. Ὀρφ. Ἀργ. 265. «Ἦν οἱ ὑποτροπίην ὄργοι θέτο νηὶ μελέτην.

Ὑποτροπος, ὁ, ἡ. (ὑποτρέπω) Παλίδρομος, ὁ ὑποστρέφων, ἐπαναερχόμενος ἐν δευτέρου, ὁ ὀπίσω πάλιν ἐλθών. Ἰλ. Ζ, 501. Ὀδ. Γ, 332. «Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἔσσεται αὖτις· ἐξ ὑποστροφῆς ἀνελπιλήτως, ὁ Σχολ. δὲν ἠξεύρω ἂν ἐπιστρέψω, ἂν γυρίσω πάλιν ἐπίσω· Τμν. Ἀπόλ. 476. «ὑπότροπος οἰκάδε», Ὀδ. Φ, 211. Χ, 35. Ἀπολλών. Ῥόδ. 1, 79. καὶ 1052. «Εἰμὶ δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν». ὁ Σχολ. ἀνελθὼν πρὸς τὰς ναῦς, πάλιν ἔξω πρὸς τὴν πόλιν. 2) πάντοτε ἐπαναερχόμενος, ἐπιστρέφων, ὡς τὸ, ὑποτροπικός.

* Ὑποτροφέω, ῶ, (τρέφω) Ὀλίγον τι τρέφω, αὐξάνω. ἔνθεν

Ὑποτροχάλα, ῆμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδότ. 3, 5. ἀντὶ τοῦ, περιτροχάλα.

* Ὑποτροφή, ἡ, Τὸ κατ' ὀλίγον μεγαλώνω ἠύξημένον, ψυτρωμα, φυτόν. Μαθημ. Τυρ. 2, σελ. 42. 56. 72.

Ὑποτροχάλος, ὁ, ἡ, (τροχαλὸς) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Ὑποτροχάω, ποιητ. ἀντὶ, Ὑποτρέχω.

Ὑποτροχίζω, (τροχίζω) Ὑπὸ τὸν τροχὸν φέρω, βάλλω.

Ὑπότροχος, ὁ, ἡ. (τροχὸς) Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι τροχοί, ἔνθεν ὁ τροχὸν ἔχων, ὁ ὑπὸ τροχῶν κινούμενος, ἢ τροχοὺς ἔχων ὑποκάτω. «Βάρος ὑπότροχον». Διόδ. Σικ.

Ὑπότρυγος, ὁ, ἡ. (τρύξ) Πλήρης τρυγίας, ὁ τρυγίαν ἔχων ὑποκάτω Ἱπποκράτ.

Ὑποτρύζω, Μ. υσω. (τρύζω) Ὑποκάτωθεν, ἢ ῥῆμα τρύζω, μουρμουρίζω, τοιθορύζω, ψιλλω. π. χ. ἐπὶ τετίτων, οἵ τινες προφέρουν μέ στιγαιὴν φωνὴν μαγικοὺς ἐπῳδούς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων· συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ, ὑποτρίζω.

* Ὑποτρύω, (τρύω) Κατ' ὀλίγον κουράζω, ἐξαντλῶ, 2) κατ' ὀλίγον κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι. (περὶ τῆς προσῳδίας. ἴδε τρύω).

Ὑποτρώγω, μελ. ξομαι, (τρώγω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον, ὁμοῦ τρώγω. Ξενοφ. Συμπ. 4, 9. β) πρότερον τρώγω. 2) τροπικ. ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον περιτρώγω, π. χ. ἐπὶ ποταμῶν, ὡς τὸ, ὑποξύω. Καλλίμ. ἐπιγρ. 46.

Ὑποττοβέω, (ὀττοβέω) Ὑποκάτωθεν, πρός τι ὀττοβέω, ὀρυβῶ, κτυπῶ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 577.

Ὑποτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, (τυγχάνω, ἀνώμ. Ἀπατῶ. 2) ὡς τὸ, ὑπολαμβάνω, διακόπτω τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, Πλούταρχ.

Ὑποτυπόω, (τυπόω) Τυπόνω, σχεδιάζω, ὑπογράφω, χαρακτηρίζω, ἐμφαίνω, παραστήνω, δεικνύω. 2) Μέσ. «Ὑποτυποῦμαι. Χαρακτηρίζομαι, παραστήνω τι εἰς ἐμαυτόν, παριστάνω τι εἰκονικῶς εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. Διον. Ἁλικ. «ὑποτυπωθείς τι τῶν ἀγαθῶν».

Ὑποτύπτω, μέλ. ψω, (τυπτω, ἀνώμ.) Κυρίως, τύπτω, κτυπῶ, ωθῶ ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ. «τύπτω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ μέσα. «Κοντῷ ὑποτύψαντες εἰς λίμνην· ὠθῆσαν ἔσπρωξαν μὲ τὴν κώπην εἰς τὴν λίμνην. Ἡρόδ. 2, 15'. «Ὑποτύψας δὲ κηλωνηΐῳ ἀντλείῳ· ὠθεῖ, σπρώχνει τοῦτον τὸν καδίσκον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀντλεῖ. Ἡρόδτ. 6, 119. οὕτω καὶ «ὑποτύπτουσα φιάλη τοῦ χρυποῦ ἐσωρέετο», μὲ τὴν φιάλην πρὸς τὸ κάτω ὠθοῦσα εἰς τὸ κιβώτιον, ἐγχαρίζει ἀπὸ τὸν χρυσόν, Wess. καὶ Valck. Ἡρόδ. 3, 130. ἔνθα δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ τίποτε, παρβλ. Ἐμπ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1145. «οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὡς περ ταῖς ἁμαξιν». 2) ἀμετάβ. ὑποκολυμβῶ, ὑφέρπω. Ἄρατ. 950. «Χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη· ἔνθα νῦν ὑπέκυψε. ἀντὶ τοῦ, ὑπῆλθεν κεῖται· οὕτως καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 499. προύτυψεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιπεσών. ἐπὶ ταχείας προχωρήσεως, ὡς καὶ, Θηρ. 176. «προύτυψε δὲ πόντῳ».

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ. (ὑποτυπόω) Ὑπογραφή, χαρακτὴρ, εἰκὼν, ὑπόδειγμα, σχέδιον, ὑπογραμμός, διατύπωσις, παράστασις, σκιαγράφησις. 2) εἰς τὴν Ῥητορικὴν σχῆμά τι, διὰ τοῦ ὁποίου ζωγραφίζονται, καὶ παριστάνονται τὰ πράγματα ζωηρότατα.

Ὑποτυρίς, ίδος, ἡ. (τυρὸς) Ἀθήν. 14, σελ. 647. Πλακοῦς τις ἐκ τυροῦ ἢ γάλακτος μετ' μέλιτος κατεσκευασμένος.

Ὑπότυφος, ὁ, ἡ. (τῦφος) Ὀλίγον τι τετυφωμένος, ὑπερήφανος, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. Τίμων παρὰ Διογ. Λαερτ. 9, 18.

Ὑπότυφλος, ὁ, ἡ. (τυφλὸς) Ὀλίγον τι τυφλὸς, ἔχων τὴν ὄψιν ἀδύνατον, μὴ βλέπων τόσον καλά.

Ὑποτύφω, μέλ. θύψω, (τύφω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν διὰ πυρὸς καίω, ἀνάπτω, ἀλλὰ τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ πῦρ δὲν καίει τόσον καθαρῶς, ὑπεκαίω, κρυφοκαίω, καὶ μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, ἐρεθίζω, κινῶ εἰς πάθος, «κατὰ βραχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκούοντας», ὑποκινιζούσης, κατ' ὀλίγον ἀναπτούσης τὸ πάθος, Σουίδ. «ὑποτύφοντας καί, παραλείποντας, Διον. Ἁρεοπ. «τὴν διαβολὴν οἷον ὑποκύψαντα, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνάψαντα, Πολυβ. 5, 52, 3. Παθητικ. καὶ Μέσ. Ὑποτύφομαι· ἀντὶ τοῦ, καίω ἢ καίομαι χαμηλὰ φλόγα. στλβω, λάμπω κρυφίως, Κτησ. Περσ. 45. ἔνθεν

Ὑπότυψις, εως, ἡ. Ἄνυσμα, ἴτηα, προτέλεσμα, διήγερσις, παρακίνησις· ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ, ὑποτύψις, ὅπερ ἰδέ.

Ὑποτυάτιος, ὁ, ἡ. (οὐδὰς,) Ὑποκάτω τῶν ὠτων ὤν. Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἔνθα ὁ Βισκόντιος «ὑποτυάτιος» ἀνέγν.

Ὑπουδαῖος, αία, αῖον. (οὐδὰς) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος ὤν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος.

* Ὑπουδητίας, ου, ὁ, = ὑπουδάτιος.

Ὑπουθητιος, ία, ιον. (οὖθαρ) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν μαστὸν, τὸ βυζίον ὤν, ἔνθεν ὁ βυζάνων, θηλάζων, ὡς τὸ, ὑπομάζιος.

Ὑπούλος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπούλως, Ἐπίρ. (οὐλὴ) Κυρίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἑλκῶν, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ ἀπ' ἔπάνω κλείωσι καὶ σαρκώνωνται, ὑποκάτω ὅμως δουλεύουσιν ἀκόμη· οἷον «ὑπούλα ἕλκη αἱ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον ἰατρευθεῖσαι πληγαί. 2) μεταφορ. ἐπὶ παντὸς κεκρυμμένου καὶ μυστικοῦ κακοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κρυφίων, μυστικῶν, δολίων, ἀπατεώνων ἀνθρώπων, ἐξαιρ. ὅμως ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν φαίνονται καλὰ, καὶ ὑγιῆ· κατὰ δὲ τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι διεφθαρμένα, σεσηπότα, καὶ ἀσθενῆ, καὶ ἔχοντα εἰς ἑαυτὰ τὸ σπέρμα, ἢ τὴν ὕλην ἀσθενείας, ἢ

κακίας τινός· ὄθεν, «κάλλος κακῶν ὑουλονι, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1396. «οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὑπουλός ἐστι δι' ἐκεῖνους, Πλάτ. Γοργ. 74. «ὕπουλον εἶναί τινι», εἶμαι κρυφίως ἐχθρός τινος. Ὁ Φώτιος ἔχει ὕπουλος, δόλιος, φαινόμενος δῆθεν εἰρηνικός, ἀπὸ τῶν ἕλκων ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἐνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, ἐξ οὗ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν ἐλέγχη οὗτος ὁ λόγος· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «Ὑπουλος», ὑποπτος, δόλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀτυμφανής. Ὑπουλα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη ἢ ὄθεν

Ὑπουλότης, ητος, ἡ. Ἀπατηλὸν φαινόμενον, δολιότης, ὑποκρισία. Κύριλ.

Ὑπουραῖος, αία, αῖον, (οὐρὰ), Ὀπίσω, ἢ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς ὤν, ἢ εἰς τὴν οὐρὰν ὤν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὕπουρα, ὑπὸ τὰ ὄρνιθα.

Ὑπουράνιος, ὁ, ἡ. (οὐρανὸς). Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἤτοι ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ ὤν· «ὑπουρανίων πετεηνῶν», Ἰλ. Ρ, 670. φθάνων ἔνια εἰς τὸν οὐρανόν· «ὑπουράνιον κλέος α· Ἰλ. Β. 212. Ὀδ. Ι, 264. Παρ' Ἀράτ. καὶ τριχταλήιτ.

Ὑπουργέω, ῶ. (ὑπουργὸς) ὡς τὸ, Ὑπηρετέω, Ὑπηρεσίαν, δουλείαν, βοήθειαν προσφέρω εἴς τι ἔργον· συνεργῶ, συμβοηθῶ, πραξικῶ, δουλεύω, δουλείαν ἐπιτελῶ· «τινὶ τι», Ἡσιόδ. 7, 33. 8, 110. καὶ, «τινί τι», οἷον, «χρηστὰ Ἀθηναίοισιν», Ἡσιόδ. 8, 143. Σοφοκλ. Φιλ. 143. ὡτιοῦν, «ὑπουργεῖν χάριν τινὶ», Αἰσχύλ. Προμηθ. 635. καὶ, «ὑπουργεῖν πρὸς χάριν». Ἀθήν. 13 σελ. 572. κ. Θέλον δὲ, δείκνυσι ἑαυτὸν πρόθυμον, ὑπηρετητικὸν· «τὰ ὑπουργηθέντα», ὅσα ἔκαμέ τις πρός τινα, εἰς ὅσα τὸν ἐβοήθησεν· «ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ», παρέχω· «χρυτὸν... τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἀεὶ κακοπαθείας ὑπουργεῖα», Διόδ. Σικελ. 5, 27. ὅθεν

Ὑπούργημα, το. Ὑπηρέτημα, ἡ ἀποδεδειγμένη βοήθεια, ἔργον, δούλευσις Service, Γαλ. Ἡρόδοτ. 1, 137.

Ὑπούργησις, εως, ἡ Βοήθεια, ἐπικουρία, δούλευσις, ἀρέσκεια, χάρις, κολακεία, = ὑπηρεσία. Σοφοκλ.

Ὑπουργία, ἡ, = ὑπούργησις. Ξενοφ.

Ὑπουργικός, ἡ, όν· καὶ, ὑπουργικῶς, Ἐπίρ. Ὁ εἰς ὑπουργον ἀνήκων, πρέπων, μὲ ὑπουργὸν ὅμοιος, ὁ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπουργεῖν. ἐκ τοῦ

Ὑπουργός, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ, ὑποεργός, (ΕΡΓΩ) Ὁ ὑπὸ ἔργον ὤν, ὅστις ὑπουργεῖ, ὑπηρετεῖ, δουλεύει, ἢ συνεργεῖ, καὶ συμβοηθεῖ εἴς τι ἔργον, ὅστις ἐπίσταται εἰς τι ἔργον ἢ συνεργῶν βάλλει εἰς πρᾶξιν ἔργον τι, συνεργός, συμβοηθός, ὠφέλιμος, αἴτιος, πρόξενος, «τινὶ», καθόλου δὲ, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἐπιτελεστὴς ἔργου τινός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 8, 15. «Τὸ κιθαρίζειν ὑπουργὸν τῷ ἀποκτείνασθαι τὸ αἷμα». αἰτία. Διον. Περιηγ. 342 «Ὑποεργὸς Ἀθήνηι· ὑπηρέτης, δοῦλος.

Ὑπουρὶς, ίδος, ἡ· (οὐρὰ) Ἰμάς, ἤτοι λῶρος πλατύς, βαλλόμενος κατὰ τὴν οὐρὰν τῶν ἁμαξοφόρων ζώων, συνδετμούμενος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ σαγμάριον, ὀκνεῖον, καὶ χυδαῖκ. πισκαύλιον. Γλωσσ. Στεφ. λατ. postilena.

Ὑπουρουχίον, τό. Μαθημ. παλ. σελ. 91. ἔνθα τὸ ἐν Βερολίνῳ χειρόγραφον «ὑπερουχίον» ἔχει· μηχανή τις ἐπὶ ἀμφιβ. στηματ.

Ὑπόφαιδρος, ὁ, ἡ. (φαιδρὸς) Ὀλίγον τι φαιδρός, ἱλαρός, χαίρων. Πολυβ. 4, 143.

Ὑποφαίνω, μέλ. φανῶ (φαίνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν δείκνυμι, ἢ κάμνω ὁρατὸν «δρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζηι», Ὀδ. Ρ, 409. τουτέστιν· «ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾴον αὐτοῦ ἐπικύψας ἁψασθαι, ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν», Εὐστάθ. β) ὑποκεκρυμμένως, κρυφίως, ἢ τὸ ἥμισυ δείκνυμι, κρυφοδείχνω· μισοδείχνω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑποφαίνει, φαιεροῖ, δεικνύει». 2) Ουδετερ. δὲ καὶ Μέσ. Ὑποφαίνομαι· ὑποκάτω, ὀλίγον, κρυφίως, ἢ κατὰ τὰ ἥμισυ δείκνυμι ἑαυτόν· β) κρυφοφαίνομαι, μισοφαίνομαι, ὀλίγον τι φαίνομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 1. «Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινεν, ἄρχεται ὀλίγον νὰ φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἄρχισε νὰ λυκοχαράζῃ, ἢ νὰ γλυκοχαράζῃ, ἄρχισε νὰ ἐξημερώνῃ, νὰ χαράζῃ, ὅ ἐστι, νὰ φαίνεται τὸ λυκαυγὲς φῶς τῆς ἡμέρας· καὶ Ἑλλην. 3, 4, 16 «Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν· καὶ, 1, 4, 58. «Ὑποφαίνοντος πάλιν τοῦ ἔαρος· ὡς τὸ τῇ συνηθείᾳ ἄρχιζε νὰ φαίνηται ἡ ἀνοιξις, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος.

* Ὑπόφαιος ὁ, ἡ, (φαιὸς) Ὀλίγον τι φαιός, ἔχων τὸ χρῶμα μεταξὺ τοῦ φωτὸς, καὶ τοῦ σκότους, ἀσπρόμαυρος.

Ὑποφακώδης, εος, ὁ, ἡ. (φακώδης) Ὀλίγον τι ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φακῆς. Ἱπποκράτ.

Ὑποφαρμάσσω, καὶ, Ὑποφαρμάττω, Ἀττ. Μ. ἄω. Ὀλίγον τι μετὰ φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἢ ἀρτυμάτων καὶ ἀρωμάτων μιγνύω, ἀναπατόω, ἑτοιμάζω, νοθεύω. «Τὸν ἄκρατον, τὴν γλυκύτητα ῥίζας, κυκεῶνα λόγον ταράττειν καὶ ὑποφαρμάττειν». Πλουτ.

Ὑπόφασις, εως, ἡ. (ὑποφαίνω) Τὸ κρυφίως, ἢ ἐξ ἡμίσειας δεικνύειν τι. «Ὀφθαλμῶν ὑπόφασις». Ἱπποκράτ. ὅταν τὰ ὄμματα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι φαίνωνται ὑποκάτω τῶν ἡμισανοιγμένων βλεφαρίδων.

Ὑποφάτις, ιος ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Ὑποφήτις. Ἡσυχ. τοῦ, Ὑποφήτης. Ἡ ἄγγελος, ἐξηγήτρια, ἱέρισσα μαντείου τινός. Ἀλλὰ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 2, 140. τὸ, «διαβολιῶν ὑποφάτιες (αἶμι· εἶναι χωρὶς ἀμοιβολίαν ἡμαρτημ. αἰὰν. καὶ καλῶς διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βοικχίου (Böckh) εἰς τὸ, ὑποφαύτιες.

Ὑπόφαυλος, ὁ, ἡ. (φαῦλος) Ὀλίγον τι φαῦλος, κακὸς, ἢ ποταπός.

Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, (φαύω) Ἡ μικρὰ φαῦσις, λάμψις, ἐλίγη λάμψις, ὀλίγος φωτισμὸς διά τινος ὀπῆς ἢ θυρίδος. Ἡρόδοτ. 7, 36. «Διεκπλόων δὲ ὑπέφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκόρων· καθόλου δὲ, μικρὰ, στενὴ τρύπα, στενὸς τόπος.

Ὑποφαύσκω, (φαύσκω) Ὀλίγον τι φαύσκω, ὀλίγον φῶς δεικνύω μετὰ τοῦ φωτός μου ἀναφέλλω, φαίνομαι, ἀρχίζω νὰ φέγγω, νὰ λάμπω. Ἀριστοτέλ.

* Ὑπόφαυτις, ιος, ἡ. Αἰολ. ἀντὶ, ὑπόφατις Πιθαν. μεταβολὴ τοῦ Boechk παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 76. (140) «διαβολιᾶν ὑποφατιεσσι· ἀντὶ «διαβολιᾶν ὑποφατιεσιν, κρυφοὶ ψιθυρισμοὶ τῶν διαβαλιῶν.

Ὑποφείδομαι, μέλ. σομαι, μεσ. ἀποβ (φείδομαι) Ὀλίγον τι φείδομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ, φείδομαι εἴς τ., Ξενοφ. Ἀν. 4, 1, 6. «Οἱ δὲ ἐθέλοντες, ὑποφειδόμενοι εἶπος ἂν ἐθελήσειαν».

Ὑποφέρω, Μέλ. ὑποίσω, ἀόρ. ὑπήνεγκα, καὶ ὑπήνεγκον, (φέρω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν ὑφαιρῶ, ἐκβάλλω, ἀποτινος κινδύνου ἀποσῶ, καὶ ἐλευθερόνω, σώζω· «ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες», Ἰων. ἀόρ. ἀντὶ, ὑπήνεικαν, Ἰλ. Ε, 885. 2) ὑποκάτωθεν φέρω, κρατῶ, βαστάζω, βάλλων ἑαυτὸν ὑποκάτω εἰς βάρος, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου, ὄθεν, ὑπομένω, ἀνέχομαι· «πόνλα ὑποφέρειν», φορῶ βαρεῖαν παποκλίαν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 57.—3) φέρω, θέτω ὑποκάτω, ἐμβάζω μέσα, ἀπ' ἐναντίας στήνω, θέτω. β) προφέρω, προτείνω, ἐπιπλήττω, ἀντιλέγω. γ) προφασίζομαι, προσποιοῦμαι, «ὑπέφερον τοὺς μηνυτάς», Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 7, 2. δ) προσφέρω, προβάλλω, προτείνω, συνήθ. μὲ τὴν παρατηματίαν τοῦ, κρυφίως, δολίως. 4) πρὸς τὰ κάτω φέρω, ἕλκω, σύρω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ κάτω, κάμνω τινὰ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ κάτω· καταφέρω, κρημνίζω, ῥίπτω κάτω. «Ὁ δὲ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιπορούντας· ὁδοιπορούντας· ὁδοιπορούντας·

Ὑποφθόνως, Ἐπίῤ. Ὀλίγον τι φθονερῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 15.

Ὑποφθορεύς, έως, ὁ (ὑποφθείρω). Ὁ κρυφίως φθείρων, διαφθορεύς. Γλωσσ.

Ὑποφλεγέθω, ποιητ. ἀντὶ ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω (φλεγμαίνω). Εἶμαι ὀλίγον τι ἀναμμένος, πυρωμένος, θερμός, ὀλίγον ἐξογκοῦμαι, ἰδίαιτ., φουσκώνω.

Ὑποφλέγω, μελ. ξω (φλέγω). Ὑποκάτωθεν ἢ μετὰ ὑποκάτω ἀναμμένου πυρὸς φλέγω, καίω, κατ' ὀλίγον, ἢ ὀλίγον τι καίω.

Ὑπόφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοίσβος). Ὁ ὑπὸ φλοίσβου ὤν, ὁ φλοίσβου πρόξενος, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον θορυβῶν, ἠχῶν, βοίζων. «Θάλαττα ὑπόφλοισβος.» Ὀρφ.

Ὑποφοινικίζω, μέλ. ίσω (φοινικίζω). Φαίνομαι ὀλίγον τι φοινικοῦς· ἀμφιβάλλ.

*Ὑποφοινίσσω, ποιητ. ὑπεφοινίτσω (φοινίσσω). Καμνω ὀλίγον τι φοινικοῦν. Διοσκορ. 3, 78.

Ὑποφόνια, τὰ (φόνος). Παρ' Ἀθηναίοις τὰ διὰ φόνον διδόμενα χρήματα ἀπὸ τῶν φονέων εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, πρὸς ἐξαγορὰν καὶ ἀποφυγὴν τῆς ἐκδικήσεως των. Ἀρποκρατ. Φιλόστρατ. Ἐπ. 1. καὶ Ξιφιλίν. Ὁ Ὅμηρος λέγει τοῦτο «Ποινήν,» καὶ ὁ Σόλων εἰς τοὺς Νόμ. «Ἀποινα.»

Ὑποφορά, ἡ (ὑποφέρω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρειν, κινεῖν, κίνησις τῆς κοιλίας. 2) τὸ προτείνειν, προβάλλειν, καὶ τὸ προβεβλημένον, ὅθεν -α) ἐπίληψις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, διὰ λόγων ἐναντίωσις. -β) Προσκοπὴ, πρόφασις. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 36. «Ἀργεῖοι εἰδότες, ὅτι ἡ τῶν μηνῶν ὑποφορὰ οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει, εἰς εἰρήνην πρόθυμοι ἦσαν.» 3) ἀμαρτάβ. τὸ κάτω πίπτειν, βυθίζεσθαι, βύθισμα, πτῶσις, πίεσμον. -β) Κατήφορος. -γ) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συριγξ, ὑπόνομος ἢ εἴδημα συριγγῶδες (φιστουλας). Παῦλ. Αἰγ. 6, 78. «Πολλαὶ ὑποφοραί.» Διοσκ. 4, 175. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ulcera sinuosa glutinant.

Ὑπόφορος, ὁ, ἡ (φέρος). Ὁ ὑπὸ φόρον, ὑπὸ τέλος ὤν, ὅστις δίδει, πληρόνει φόρον, ὑποτελὴς. Λατ. tributarius, vectigalis. 2) Ἐκ τῆς σημασίας γ. τοῦ, ὑποφορὶ, ὑπόνομος, προνύπτει, ὅτι τὸ, ὑπόφορος, οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, κατωφερὴς, κατηφορικὸς ἀλλὰ καὶ τὸ, ὑπόνομους ἢ συριγγας ἔχων. Παρ' Ἱπποκρ. Τεχ. 8 λέγεται τοῦτο. «Καὶ τούτων οὐδὲν ὅτι οὐχ ὑπόφορόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμους.» ἔνθα σ.νήθως «Ὑποφορον» φέρεται· καὶ χειρόγραφά τινα «Ὑπόῤῥοον» ἔχουσιν. Ὁ Ἑρμιτὰς ὁς ἔχει «Ὑπαφρον» καὶ ἑρ.ην. διὰ τοῦ, κορυφαῖον· ὁ δὲ Ἡτὺχ. «Ὑπαφρον, τὸ μὴ φανερὸν, κρύφιον καὶ ὑπουλον.» ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δηλοῖ ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἀναγνωσιν «Ὑποφρονι» ὅταν ἑρμηνεύῃ διὰ τοῦ «Τὴν ὑγρατίαν ἔχον ἐμφυτῳ ἀφρῷ·» καὶ τῳόντι φέρεται παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 710. «Ὑπαφρον ὄμμα·» τὸ ἀρχόμενον δακρύειν ὄμμα· τὸ ὑπουλον ἢ συνήθειαν Βουρκωμα, καὶ «Βουρκόνοντι τὰ ἐμματα» ἀντὶ τοῦ, εἰς δάκρυα κινοῦνται· λέγει, ἐκ τοῦ, βρύω, βρύκω κατὰ μετάθεσιν· ὅθεν καὶ «Βύρκος, βοῦρκο.» ὁ βόρβορος τόπος.

Ὑποφραδμοσύνη, ἡ (φραδμοσύνη). Συμβουλὴ, νουθεσία. Ἡσιοδ. Θεογ. 658. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. πλὴν ἡ ἀνάγν. ἐνταῦθα εἶναι ἀμφ.

Ὑποφράζομαι, ὅθεν «Ὑποφραστὴς.» «Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 462. μέσ. (φράζω, ἀνώμ.) = ὑποτοέω.

Ὑποφράσσω, καὶ, ὑποφράττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φράσσω). Ὑποκάτω φραττω, κλείω, στυπόνω. Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 351.

Ὑπόφριξος, ὁ, ἡ (φρίξ). Ὁ ὑπὸ φρικηνῶν. ἀμφ.

Ὑποφρίσσω, καὶ, ὑποφρίττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φρίττω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως φρίττω, κρυφοφοβοῦμαι· «τινά.»

Ὑποφρονέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, ὑπερφρονῶ· ἀμφ.

Ὑπόφρος, ὁ, ἡ, ἴδε ὑπόφορος.

Ὑποφρύγιος, ὁ, (Φρύγιος). Πλησιάζων εἰς τὸν Φρύγιον ἦχον· ἔνομα ἦχου τινὸς εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν.

Ὑποφυγή, ἡ (ὑποφεύγω). Καταφυγὴ, καταφύγιον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 8. «Θέρους, ὑποφυγὴ «λύτρωσις ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ θέρους, τὸ φεύγειν που, διά ν' ἀποφύγῃ τις τὴν μεγάλην θερμότητα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ὑποφύομαι, μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω φύω, φυτρόνω, κατόπι φύομαι, ἐπιφύομαι, βλαστάνω, Ἀριστοτ. (περὶ τῆς προσφδίας, ἴδε, φύω.)

Ὑποφυσάω, μέλ. ήσω (φυσάω). Ὑποκάτω, ἢ ἠρέμα, ἠύτμως φυσῶ. Ἐτυμολόγ.

Ὑπόφυτις, εως, ἡ (ὑποφύομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα φυὴ, γένησις, ἢ μετὰ ταῦτα ἡ ὑποκάτω βλάστησις, ἐπίφυσις, παραφυὰς· λατ. suboles stolo.

Ὑποφυτεύω, Ὑποκάτω φυτεύω, «τινί τι.» Γεωπον.

*Ὑποφωλεύω, καὶ

*Ὑποφωλέω (φωλέω, φωλεύω). Ὑποκάτω φωλεύω, κεῖμαι ὑποκάτω κρυμμένος.

Ὑποφωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (φωνέω). Ἐπιφωνῶ, ἀντιφωνῶ· ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Ὑποφωνῆσαι, ὑποδεῖξαι·» ὅθεν

Ὑποφώνησις, εως, ἡ = ἐπιφώνησις. Τὸ ἐνθαρρύνειν δι' ἐκφωνήσεων· Πλουταρχ.

Ὑποφώσκω, (φώσκω) = ὑποφαύσκω, Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον φωτεινὸς γίνομαι, φέγγω, ἀρχίζω νὰ φέγγω «Ὑποφώσκει ἡμέρα·» φέγγει ἡ ἡμέρα. Διοδ. 13, 18.

Ὑποχάζομαι, Μ. ἀπομαι μέσ ἀποθ. (χάζομαι, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον ἢ ὀλίγον ὑποχωρῶ, σύρομαι ὀπίσω, ὡς τὸ πεζὸν, ὑποχωρέω.

Ὑποχαίνω, μέλ. χανοῦμαι, παρακειμ. ὑποκέχηνα (χαίνω, ἀνώμ.) ὡς τὸ, ὑποχάσκω. Στέκομαι ὀλίγον ἀνοικτὸς, ὀλίγον χάσκω, ἀνοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, τὸ ἔχω ὀλίγον ἀνοικτόν. Αἰλιαν. Ζῴ. Ἴστ. 15, 1.

Ὑποχαίρω (χαίρω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως χαίρω, κρυφοχαίρομαι.

Ὑποχαλάω, μέλ. άσω (χαλάω). Ὀλίγον, ἠρέμα, κατ' ὀλίγον κρυφίως χαλῶ, ἀφίνω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· «τινός.» Αἰλιαν. ζ. Ἱς. 12, 46.

Ὑποχαλεπαίνω, (χαλεπαίνω). Ὀλίγον, τι θυμοῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι.

*Ὑποχαλινίδιος, ία, ιον (χαλινός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χαλινοῦ ὤν. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 1. «Ἡνία ὑποχαλινίδια·» τὰ κάτω τοῦ χαλινοῦ μέρη, ἢ οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ· ἀμφ.

Ὑποχαλκίζω (χαλκίζω). Παρ' Ἡτυχίῳ φαίνεται ὡς καὶ τὸ, ὑπαργυρέω, ἢ κάλλιον, ἀπαργυρέω, ὅτι σημαίνει το, μεταποιῶ τι εἰς χαλκόν. 2) παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. «Τὴν χρόαν ὑποχαλκίζει·» κλίνει πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν χαλκόν.

Ὑπόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐξαιρέτως ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ὑποκάτω ὤν, ἢ ἔχων χάλκωμα καὶ ἀπ' ἐπάνω χρυσωμένος. Πολυδ. «Ὑπόχαλκον νόμισμα. Ὑποχαλκον χρυσίον,» ὑποκάτω χάλκωμα, καὶ ἀπ' ἐπάνω γανωμένον μὲ χρυσίον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, νόθον, κίβδηλον, παραπεποιημένον, ἀπατηλὸν, ὡς τὸ, ὑποξυλος. Πλουταρχ. ὅθεν

Ὑποχαλκόω, ῶ. Σμίγω μὲ χαλκὸν, διὰ προσθήκης ἢ ἐπιθέτεως, ἢ ὑποθέτεως χαλκοῦ νοθεύω, κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, Λατ. subaerare. Γλωσσ.

*Ὑποχαράσσω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (χαράσσω). Ὑποκάτω χαράσσω, σημειῶ, ξύω, σκαλίζω. γράφω, ἐγγράφω. Πλουταρχ.

Ὑποχαροπός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι χαροπός. Ξενοφ. Κυν. 5, 23.

Ὑποχάσκω, (χάσκω) = ὑποχαίνω. Ἀριστοφάν.

Ὑπόχαυνος, ὁ, ἡ (χαῦνος), Ὀλίγον τι φουσκωμένος· τροπικ. ὀλίγον τι φαντασιώδης, μάταιος, ὑπερήφανος ὅθεν

Ὑποχαυνόω, ῶ· Ὀλίγον τι χαυνόω, φουσκόνω, τροπικ. καμνω τινὰ φαντασιώδη, ὑπερήφανον.

Ὑποχείριος, ὁ, ἡ· καὶ — ιος, ία, ιον· παρ' Ἡροδ. (χείρ) Ὁ ὑπὸ χεῖρα ὤν, ὅστις εἶναι εἰς τὰς χεῖρας, ὅ ἐστιν, ὑπὸ τὸ ἔργον, ὅστις ἐργάζεται, ἐμβαίνει, πίπτει εἰς χεῖρας, ἢτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός. Ὀδυσσ. Ο. 443. «Οἴκῳ γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅ τις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·» τῇ χειρὶ μου ὑπακούσῃ, ἐμβῇ εἰς χεῖρὰς μου· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς πεσών, ὑπόδουλος, αἰχμάλωτος, πεπτωκὼς· «τινί.» Ἡροδ. 6, 33, 44. «Ὑποχειρίους ποιεῖσθαι,» καὶ «παρέχειν,» ὑποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· Ἡροδ. 1, 106. 178. 3, 154. 5, 91. 6, 45. 107. «Ὑποχείριοί τινι ὄντες,» Ἡροδ. 6, 219. «Ὑποχείριος γίγνομαί τινι,» γίνομαι αἰχμάλωτός τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 3. «Λαβεῖν ὑποχείριον,» λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

*Ὑποχετεύω (ὀχετεύω). Ὑποκάτωθεν φέρω, ὁδηγῶ που. (ὁ Ἐμπεδ. φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθη τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τὸν στίχον μακράν. Naeke Χοιριλ. σελ. 118.)

Ὑπόχευμα, τὸ. Τὸ ὑποχεόμενον, ἢ προσέτι χεόμενον. Πίνδαρ. Πύθ. 5, 134. ἀλλ' ὁ Boekh τὸ γράφει διαχωρισμένως· ἐκ τοῦ,

Ὑποχέω, μέλ. χεύσω, ἀορ. ὑπέχεα, ἐπικ. ὑπέχενα (χέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, χέω, ἐπιχέω, ἐκχέω· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξηρῶν σωμάτων, ὑποκάτωθεν χύνω, ἢ διασκορπίζω, ὑποκάτω στρόνω· «βοείας, ῥῶπας,» δέρματα, Ἰλ. Λ, 843. Ὀδ. Ξ, Παρβλ. Π, 47. «Φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί,» φύλλα πεσμένα ὑποκάτω τῶν ποδῶν, καὶ διεσκορπισμένα. Ἡροδ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐπικ. ἀόρ. Εἰς τὸ παθ. μεταφορ. «Ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ,» τὸν ἐκυρίευσε μεγάλη ἐμφιβολία, Ἡροδ. 2, 152. Μέσ. «Σπλάγχνοις ὑπεδέξατο παῖδας,» συνέλαβε παιδία, Ὀππιαν. «Ὑποχεόμενος τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυτιολογίαν,» Πλούταρχ.

Ὑποχή, ἡ· Εἶδος στρογγύλων δικτύων, ἢ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, Τ, «Πόχηα» λεγομένη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς τὰ Ταλιάνια, Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 81. 4, 251. Ἀστὼ ἴν. 10, 10. Πλουταρχ. καὶ Γεωπον. 20, 25

Ὑπόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὁ χηλὴν ἔχων. Κατὰ Πολυδ. 2, 144. «Ὑπόχηλα» λέγονται τὰ ἐξέχοντα ὀστέα τῶν κλειδώσεων, τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρός· ὁ ἐστι, τὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ καρποῦ, ἔνθα ἄρχονται οἱ δάκτυλοι.

Ὑποχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν· καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα ὤν. «Θεοὶ ὑποχθόνιοι·» Ἡσιοδ. Ἔργ. 141. ὅπου ὅμως ὁ Σπόνιος (Spohn) Ἐπιχθ. ἀναγινώσκει.

Ὑπόχθων, ονος, ὁ, ἡ = ὑποχθόνιος.

Ὑποχίτων, ωνος, ὁ (χιτών). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χιτῶνος ὤν. 2) ὁ ὑποχ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ὑποκάμισον αὐτό, καταπάρχιον. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑποχλιαίνω, (χλιαίνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον χλιαίνω, θερμαίνω, κάμνω χλιαρόν. (τὸ ἴωτα μετεχειρίσθησαν καὶ μακρὸν, καὶ βραχύ· ἴδε χλιαίνω.)

Ὑποχλίζω, μέλ. ίσω, (ὀχλίζω). Ὑποκάτωθεν αἴρω, σηκόνω τὸν μοχλὸν, ἐξαίρ. τὸν θύρτην τῆς θύρας. Παρθέν. ποιητ. 21. «Κλῃδὰς ὑποχλίσασα πυλάων·» ἀνύψωσε τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν, καὶ ἤνοιξεν αὐτάς.

Ὑπόχλοος ὁ, ἡ (χλόη). Ὀλίγον τι πρασινοκίτρινος, ὡς τὸ, ὑπόχλωρος.

Τποχλωρόμελας, ὁ, ἡ (μέλας, καί, χλωρός). Ὀλίγον τι κιτρινόμελας, χρῶμα μολυβδοῦν ἔχων. Ἱπποκράτ.

Τπόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὀλίγον τι πράσινος, πρασινοκίτρινος· καθόλου δέ, χλωμός, ἀσπροειδής.

Τποχοιρίς, ίδος, ἡ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 7, 7. καί, 11. Πλίν. 25, 15. Εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς νεχώρης. πιθανῶς τὸ παρὰ Λιον. Hypochaeris.

Τπόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ὑπὸ χολὴν ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς χολὴν καὶ θυμόν, μελαγχολικός. Πολυδ. 2) ὀλίγον τι χολώδης, θυμώδης. «Ἀναβήσσειν ὑποχόλα.»

Τποχονδριακός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὰ ὑποχόνδρια πάσχων, ὁ ὑποχονδρίαν ἔχων, πάσχων. «Πάθος ὑποχονδριακόν· εἶδος μελαγχολίας, ὃ καὶ φυσῶδες καλοῦσιν, ἐπὶ φλεγμονῇ τῶν περὶ τὸν στόμαχον ὑποχονδρίων συνισταμένων, ποτὲ μὲν αὔρας τινὰς μοχθηρὰς, ποτὲ δὲ καὶ τῆς οὐσίας τοῦ χυμοῦ μέρος ἀναπεμπόντων πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Παῦλ. Αἰγ. 3 14.

Τποχονδριος, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ ὑποκάτω τῶν χόνδρων ὤν. «Τποχόνδριον, καὶ, ὑποχόνδρια, τὰ» παρὰ Κέλσῳ λέγονται τὰ τρυφερὰ καὶ τραγανὰ μέρη τοῦ σώματος, ἤτοι τὰ ἀπὸ τοῦ θώρακος μέχρι τῶν αἰδοίων μαλακὰ ὀστέα, καὶ μάλιστα τὰ κατώτερα πρὸς τὰ αἰδοῖα, εἶον τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν, τὸ ὑπογάστριον, τὸ διάφραγμα, καὶ τὰ σπλάγχνα, οἷον τὸ ἦπαρ, ὁ σπλὴν, ἡ χολὴ, τὰ ἔντερα, κ. τ. λ. ὁ Φώτ. ἔχει· «Τ ὀχόνδρια, τὰ ἀκροσπόδια, τὸ ὑπὸ τὴν λαγόνα τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στέρνους ἤτοι τοῦ στήθους, ἀφ' οὗ ἄρχονται τὰ λαπαρώδη μέλη μετὰ τὰς πλευράς.» ἐκ τοῦ χόνδρος, ἐξαιρέτως τὰ ἄκρα τῶν πλευρῶν. Ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν «Τποχονδρία, ἤ» τὸ πάθος τοῦτων τῶν ἐντοσθίων, ὅτε μάλιστα ὁ πάσχων αἰσθάνεται ἀηδίαν ἕλων τῶν ἡδονῶν καὶ ἀποστροφὴν πάσης εὐφροσύνης καὶ συντυχίας· ὅθεν τὸ Λατ. hypochondria, παρὰ Κελσ. praecordia.

Τποχορηγέω, ῶ (χορηγέω). Συμβοηθῶ εἰς χορηγίαν, χορηγῶ· ἐξαιρ. παρέχω, δίδω τὰ ἔξοδα· καθόλου δέ, συνεργῶ, συμβοηθῶ εἴς τινα ἐπιχείρησιν· ὅθεν

Τποχορηγία, ἡ· Συμβοήθεια εἰς χορηγίαν, ἡ ὑποκάτω τῆς χειρὸς χορηγία· τὸ παρέχειν, δίδειν τὰ ἔξοδα· καθόλου δέ, συμβοήθεια Στράβ. 5, σελ. 359.

Τποχος, ὁ, ἡ (ὑπέχω). Ὑπεξούσιος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὢν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ δύναμιν ἄλλου τινός· μετά δοτικ. Ξενοφ. Ἀν. 2, 5, 7. «Τποχός τινι» ὑποχείριος, ὑποτεταγμένος. Παρ' Αἰσχύλ. Περτ. 25. μετὰ γενικ. 2) παρὰ Δημοσθ. «Ἐξωλείας ὑποχος» ἔνοχος, ὑπεύθυνος. Εἰς τὰς ἐπιστολ. Εὐριπ. 5. κεῖται «Τπόχους» ἀντὶ τοῦ, ὑπάρχου.· ἀμφ.

* Τποχραίνω (χραίνω). Ὀλίγον τι μιαίνω, μολύνω, κάμνω ῥυπαρόν, λερόνω. Κολουθ. 232.

*Τποχρεμετίζω, μελ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χρεμετίζω). Ἐπὶ τοῦτο, πρὸς τοῦτο χρεμετίζω, Κοιντ. 8, 57.

Τποχρέμπτομαι, μέσ. ἀποθ. (χρέμπτομαι). Ἠρέμα, ἐλαφρὰ χρέμπτομαι· Ἱπποκρ.

Τποχρεως, ω, ὁ, ἡ (χρέος). Ὁ ὑπὸ χρέος ὤν, ἢ ὑποπεσών, κατάχρεως, καταχρεωμένος. Ἀριστοφάν. Νεφ. 2) καθόλου, ὅστις εἶναι εἰς χρέος, ἢ dl ὑποσχέσεως, ἢ διὰ χάριτος, ὅστις ἔλαβεν εὐεργεσίαν τινὰ ἀπό τινος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν χρεωστεῖ εὐχαριστίαν. «Τπόχρεως φιλίας καὶ χάριτος πατρώας.» Πλούταρχ. εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ὑπεχρεωμένος διὰ τὰς καλωσύνας, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του. «Χάριτι ὑπόχρεως.» Π λύβ. 9, 29.

Τποχρίω, (χρίω) Ὑποκάτωθεν χρίω, ἐπιχρίω, λέγον τι χρίω, ἀλείφω, Λατ. sublinere· ἐξαιρ. τὰ μέρη τοῦ προσώπου ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίω, βάφω, ἀλείφω· «τινί,» εἰς ἄλλον τινά, Ξενοφ Κύρ. Παιδ. 8, 8, 20. μέσ. εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, ', 41, παρβλ. ὑπογραφή· (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, χρίω.)

Τπόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυτός). Ὑποκατω τοῦ ὁποίου εἶναι χρυτός, μὲ χρυσὸν μεμιγμένος, ὁ χρυσὸν ἔχων ὑποκάτω, ἢ ἔνδον, ἢ ὀλιγόχρυτος· ὡς καὶ τὸ, ὑπάργυρος. Πολυδ. 2) παρ' Ἡλιοδώρ. 2, σελ. 72. «Ἔμποροι ὑπόχρυσοι» πλούσιοι, πολὺν χρυτὸν ἔχοντες· ἔνθα ὁ Κοραῆς «Ἐπίχρυσοι» ἔναξε, (τὸ, χρυσωμένος, ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σημάνῃ ἡ λέξις· ἐνυπάρχει ὅμως ἡ ἔννοια τοῦ παραπεποιημένου, κιβδήλου χρυτοῦ, καθότου ἐκφράζει τὸ μὲ χρυτὸν μεμιγμένον, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ καθαροῦ χρυσοῦ.)

* Τποχρωματίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χρωματίζω). Ὑποκάτω, ἢ μέσα χρωματίζω, ζωγραφίζω.

Τπόχυμα, τό (ὑποχέω). Τὸ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὑποχεόμενον ὑγρόν, ὑπόχυσις, ἢ τὸ διὰ ὑποχύσεως ἐσκοτισμένον ὄμμα. Παῦλ. Αἰγ. 3, 22. «Γλαύκωμα καὶ ὑπόχυμα· εἰ μὲν ἀρχαῖοι ἐν τι ἡγοῦντο εἶναι, οἱ δὲ ὕστερον τὰ μὲν γλαυκώματα, τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ πάθη ἐνόμιζον, ὑπὸ ὑγρίτητος, μεταβαλλομένου ἐπὶ τὸ γλαυκὸν· τὰ δὲ ὑπόχυματα, ὑγρῶν παρέγχυσιν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ τοῦ κρυσταλλοειδοῦς.»

Τπόχυσις, εως, ἡ (ὑποχέω). Τὸ χύειν ὑποκάτω, ἢ ἐπιχύειν. 2) ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὅταν ὑπογέεται ὑγρασία τις μεταξὺ τῆς δερμίδος καὶ τῆς κόρης καὶ σκοτίζεται ἡ ὅρασις· = γλαύκωμα. Διοσκορ. Παῦλ. δὲ ὁ Αἰγ. 6, 21. ἔχει· «Τπόχυτις ἐστὶν ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν.» Λατ. suffusio oculorum.

Τποχυτήρ, ῆρος, ὁ (ὑποχέω). Ἀγγεῖον, εἰ οὗ ἐπιχέει τις ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον. Πολυδ.

Τπόχυτος, ὁ, ἡ (ὑποχέω). Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποχέω· Ὑποκάτω, ἢ ἐπὶ τι χυμένος, ὑποκάτω μεμιγμένος, ὅθεν τροπικ. νόθος, παραπεποιημένος· «Οἶνος ὑπόχυτος» Φρύνιχος παρὰ Διογ. Λαερτ. 4, 20. «Οὐ γαῦσις, οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ πράμνιος» ἔνθα τὰ χειρόγραφα «Γαυστός, γαῦξι, καὶ, γλύξις. καὶ ὁ Συνέσ. γλυκύ,» ἔχουσιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Γλύξις, ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἀπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν» παρ' Ἀθην. 1, σελ. 31, ἔκειτο πρότερον «Γλύτρις» ἐν τῶν δέ, γλύξις· εἰς τοῦτο Ἀθηναῖος χωρίον λέγεται «Τιμαχίδας ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ· καὶ γλύξις δὲ οἶνος καλεῖται ὁ τὸ ἄψημα ἔχων. Πολυζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον ἐν Ῥόδῳ.» Τοῦτον τὸν τοῦ Πολυζήλου «Αὐτίτην οἶνον» ἀναφέρει ἔτι καὶ ὁ Ἱπποκράτης τὸν ὁποῖον ὁ Ἐρωτιανὸς ἑρμηνεύει διά τοῦ, ἀπαράχυτον, ὅ ἐστιν, ἄδολον, ἄκρατον. Ἑκατὸν Ἀθηναίου μανθάνομεν μόνον, ὅτι ὁ «Τπόχυτος» γλυκὺς ἦτον οἶνος, πιθανῶς ἔγινε γλυκὺς διὰ τοῦ ἐπιχεομένου εἰς αὐτὸ ἥψηματος· εἶναι δὲ ὡς ὁ εἷς ἡμᾶς «Μυσελίζιον ἢ μουσελίζιον» λεγόμενος· ὁ Πολυδ. 3, 66. ἔχει «Τπόχυτος» ἀποτινος «μικοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὁ μὴ γνήσιος πολίτης· ἔνθα ἴσως ἐγράφη ποτὲ «Ἐπίχυτος» ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει, εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου καὶ μολύβδου κεχυμένου.

(Τποχύω) ἀντὶ τοῦ, ὑποχέω, κακὸς τύπος.

Τποχωλεύω, (χωλεύω). Ὀλίγον τι χωλαίνω, κουτσαίνω.

Τποχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω). Ὀπίσω χωρῶ, κλίνω, στρέφομαι ὀπίσω, γυρίζω, ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, παραχωρῶ, παρεκλίνω, παραμερῶ, ἀναχωρῶ, ὑποφεύγω, ἐνδίδω, τραβοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος τόπου. Ἰλ. Ζ, 107. Ν, 476. Χ, 96. μετὰ γεν. «Τποχωρεῖ τῆς χώρης,» Ἡρόδ. 1, 207. «σαυτὸν· «Τοῦ πεδίου,» Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 24. «Τποχωρεῖ τινι τοῦ δρόμου,» σημαίνομαι ἀπὸ τὴν καθέδραν μου, ἀφίνω εἰς αὐτὸν τὸν τόπον μου. Ἀριστοφ. Βατρχ. 790. — 2) Ἐκχωρῶ, ὑπεκφεύγω, λάθρα χωρῶ, κρυφίως φεύγω· ἀποχωρῶ, κάτω χωρῶ, ὑπάγω. «Τποχωρεῖ ἡ γαστήρ.», ὑπάγει, ἔχει τὴν συνήθη καὶ καθημερινὴν κίνησιν· ὅθεν

Τποχώρημα, τό· = ἀποχώρημα. καὶ διαχώρημα, Τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει ἐκ τῆς κοιλίας κόπρος. Διοσκορ.

Τποχώρησις, εως, ἡ (ὑποχωρέω). Τὸ ὑποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραχώρησις, ὑποστροφή, γύρισμα, ἢ τράβημα τοῦ ἑαυτοῦ ὀπίσω. 2) «ὑποχώρησις τῆς γαστρός» εὐκοιλία, ὅταν δηλαδὴ ἡ κοιλία ἐκβάλλῃ συνήθως τὴν κόπρον.

* Τποχωρητικά, τά (ὑποχωρέω). Μέλη, τὰ ὁποῖα ἐψαλλαν εἰς τὴν σκηνὴν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος.

Τποψαθυρος, ὁ, ἡ (ψαθυρός). Ὀλίγον τι εὔτριπτος, εὐχίστος, μαλακός, τρυφερός.

Τποψαλάσσω, Μ. άξω (ψαλάσσω). Ὑποκατωθεν, ἢ ἠρέμα ψηλαφῶ, πιάνω καθὼς π. χ. ψηλαφῶσι τὰ ζῶα, διὰ νὰ ἴδωσιν, ἂν ἦναι καχεκτικά· ὡς τό, ὑποψηλαφάω, Ἀριστοφ. Λυσ. 84.

Τποψάλλω, μέλ. ψαλῶ (ψάλλω). Κυρίως, κάτωθεν, ἢ ὑποκάτω ἐλαφρῶς ψάλλω, καὶ πιάνω, ὡς π. χ. τας χορδὰς μουσικοῦ τινος ὀργάνου, τὰς κάμνω ὀλίγον τι νὰ ἠχήσωσι· μεταφορ. καὶ ἐπὶ μαλακίας· ἐλαφρῶς ψάλλω. «Τποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας» διήγειρεν αὐτοὺς ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου εἰς ψαλμῳδίαν· τοὺς ἔκαμνε νὰ ἀρχίζωσι τὰ τραγούδια, ἤτοι νὰ τραγῳδῶσι. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 7, 11. 2) Ὑστερ. «ὑποψάλλει τὴν Ἀθηνᾶ ἡ γλῶσσα,» ἤγειρε κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον, ὁ αὐτ. Σοφιστ. 2, 1, 7.

Τποψάμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). ὡς τό, ὕψαμμος· Ὁ περιέχων ἄμμον, ὁ μεμιγμένος μὲ ἄμμον, ἀμμώδης· εἰς τὸ συγκρ. παρ' Ἡρόδ. 2, 12.

Τποψάομαι, ίδε, ὑποψάω.

Τπόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρὶς). Ὀλίγον τι ψαρός, ποικίλος, παρδαλός. Στράβ. 3. σελ. 288.

Τποψαύω, (ψαύω). Κάτω, ἢ ὀλίγον τι, ῥῆμα, ἤτυχος, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, ψηλαφῶ.

Τποψάφορος, ὁ, ἡ (ψαφαρός). Ὀλίγον τι εὔθρυπτος, εὔτριπτος, μαλακός, τρυφερός. Ἱπποκρ.

* Τποψάω, μέλ. ήσω, συνήθ. ὡς μέτ. ἀποθ. ὑποψάομαι, (ψάω, ἀνῶμ.). Ὑποκάτω τρίβω, σπογγίζω. 2) ῥέμα, ἐλαφρῶς σπογγίζω.

Τποψεκάζω, (ψεκαζω). Ὑποκάτωθεν στάζω, ὑποβρέχω. 2) «πυκνὸν ὑποψεκάζων» = ὑποπίνω. Πολυδ. 6, 9. καὶ 30. τὸ ὁποῖον παρὰ Ξενοφ. Συμπ. 2, 25. «ἢν εἰ παῖδες μαραὶς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσι.» ὅλα τὰ Χειρόγρ. ἔμπες ἔχουσι τὸ ὀρθὸν, ἐπιψεκάζω.

* Τποψελλίζω (ψελλίζω). Ὀλίγον τι ψελλίζω, τραυλίζω, τσεβδίζω Χρυσόστ. ἐκ τοῦ

* Τπόψελλος, ὁ, ἡ (ψελλός). Ὀλίγον τι τραυλός. Ψελλ. περὶ ἑαυτοῦ, ὅπου τονίζεται ὑποψελλός.

Τποψεύδομαι, μέλ. σομαι, μέτ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ὀλίγον τι ψεύδομαι. Εὐστάθ.

Τποψηλαφάω, ω. Ἰων. — έω (ψηλαφάω) = ὑποψαλάσσω, Ὑποκάτω ἢ ἐλαφρῶς καὶ κούφως ψηλαφῶ. Ἐτυμολογ.

Τποψηνίζω, (ψηνίζω). Κάτωθεν κεντῶ, ὡς ἡ σφήκα· ὅθεν κατὰ κωμικ. μεταφορ. κρυφίως ἐγγαστρίσω.

Τποψήφιος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὑπὸ ψῆφον ὤν, ὅστις ἐψηφίσθη διά τι ἐπάγγελμα, πλὴν δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ κρυ-

φίως ψηφισθείς. Σωζόμεν. Ἐκκλ. Ἱστορ. 2, 20. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· «ὑπόψηφος, καὶ ὑπόψηφον ἐστί, λέγε· μὴ ὑποψήφιος». Συνήσιος περὶ Προνοίας πρωτ. «Τοὺς ὑποψήφους τῆς βασιλείας».

Ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ψηφίζων, λογοθέτης· καὶ

Ὑποψήφισις, εως, ἡ. Λογαριασμὸς διὰ ψήφων. Γλωσσ.

Ὑπόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ εἰς ἐν ἀξίωμα· «τῇ βασιλείᾳ, εἰς ἑκατὸν δυναμένων νὰ ἐκλεχθῇ βασιλεύς. Συνέσ. σελ. 91.

Ὑποψία, ἡ. Ἰων. ὑποφίη (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὑπόνοια, ὑποτοπασμός· ὅταν σημαδεύῃ ἔχῃ τις εἰς τὸν νοῦν του κακήν ἰδέαν περί τινος, ἢ ἀβέβαιος ἰδέα, τὸ διὰ τοῦ νοὸς ἢ κατὰ φαντασίαν βλέπειν. Παρὰ Θουκυδ. 2, 37. 2) ὑποπτος καὶ ἐποπτεύοντες παρατήρησις· λέγεται δέ, «ὑποψίαν παρέχειν, παρεμβάλλειν, ἔχειν». Ἡρόδ. 9, 99 «ἦν ὑποψίη εἶναι, δι' ὑποψίας εἶναι, εἰς ὑποψίην ἐμβάλλειν, ἐμπίπτειν· καὶ «ἀπολύεσθαι ὑποψίων». Θουκυδ. καὶ Δημοσθέν· ὅθεν

Ὑποψιαστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὑποπτος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 641.

Ὑποψιθυρίζω, (ψιθυρίζω). Ὑποκάτωθεν, ἀπ' ἐναντίας, ἢ κρυφίως ψιθυρίζω, γογγύζω, μουρμουρίζω, κρυφομουρμουρίζω.

Ὑπόψιος, ὁ, ἡ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, μὲ καταφρονητικὰ, ἢ χλευαστικὰ βλέμματα βλεπόμενος· ὑποψίας ἄξιος, ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, ὑποπτος. Ἰλ. Γ, 42. «Ὑπόψιον ἄλλων», «ὑποκτεύεσθαι καὶ μισεῖσθαι ἄξιος ὑπὸ τῶν ἄλλων». (Εἰς τὴν Ἰλ. ἀνέγνωσαν ὁ Ἀριστ. καὶ Ἡρωδιαν. ἐποψις) Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, ὑπόψιος, διὰ τοῦ, «ὔποπτος ἢ ἐποπτεύσιμος, καὶ ὃν τινες ὑπόδρα βλέπουσιν, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑφορώμενος διὰ δειλίαν, ἢ ὁ ἐν ὄψει πάντων ἀτιμώμενος φυγάς». 2) (ὄψις). Ὁ ὑπὸ τὴν ὄψιν εὑρισκόμενος, εἰς τὴν ὄψιν ἐκτεθειμένος.

Ὑποψοφέω, ᾶ (ψοφέω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ψοφῶ, κροτῶ, κάμνω μικρὸν ψόφον, βόμβον, μικρόν τινα ἦχον ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκπέμπω, Nache Χειρίλ. σελ. 350.

Ὑπόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὀλίγον τι ψυχρός, κρύος, δροσερός.

Ὑποψύχω, (ψύχω, ἀνώμ.). Κάμνω ὀλίγον τι ψυχρόν, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ψυχραίνω.

Ὑποψωνέω, ῶ. Μ. ήσω (ὀψώνιον). Εἰς τὸ ψωνίζειν, ἤτοι εἰς τὸ ψώνισμα ἀπατῶ, παραλέπτω. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

*Ὑποψωρώδης, ές, ἡ (ψωρώδης). Ὀλίγον τι ψωριασμένος, ψωριάλεος, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 3. Τ, 1, σελ. 250. Lind.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω (ὕπτιος). Ὕπτιος, ἤτοι εἰς τὰ ὀπίσω κλίνω, σκύπτω, εἰς τὰ ὀπίσω πίπτω, πίπτω ἀνάσκελα. α) ἀμελῶ, ἀφροντίστως κεῖμαι. «Πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν ὑπτιάζειν». Ἡρωδιαν. 2, 8, 9. ὡς τὸ τῆς συνηθείας «πίπτω τ' ἀνάσκελα, ἐξαπλόνομαι, καὶ δὲν μὲ μέλει τίποτε». β) ἐπὶ ὑπερηφάνων, καὶ καλλωπιζομένων ἀνθρώπων, ῥιπτόμαι. 2) ἐνεργητικῶς φέρεται παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. 3, 7, 29. καὶ 5, 5, 6. Ὑποστρέφειν, ὀπίσω στρέφειν, τιθέναι, ῥίπτειν· καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

*Ὑπτίασις, ἡ, = ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα, τό (ὑπτιάζω). Στρέψιμον, γύρισμα, βάλσιμον εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνασκέλωμα, ἐξάπλωμα τ' ἀνάσκελα. «Χερῶν ὑπτιάσματα». Αἰσχύλ. Προμ. 1013. καὶ 1306. τὸ δέεσθαι καὶ παρακαλεῖν μὲ ἐξαπλωμένας χεῖρας. 2) τὸ παρημελημένον.

Ὑπτιασμός, ὁ (ὑπτιάζω). Τὸ ὑπτιάζειν, ἀνασκελωμός, τὸ πίπτειν τ' ἀνάσκελα, ἢ ἐξαπλωμός τ' ἀνάσκελα. 2) ἀποστροφή, μῖσος.

*Ὑπτιαστέον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπτιάζω· «εἰς τὸ πρανές, καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον», εἰς τὰ ὀπίσω στρεπτέον. Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

Ὑπτιάω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπτιάζω.

Ὕπτιος, ία, ιον. Ἀνεστραμμένος, ὀπίσω ἐστραμμένος, λυγισμένος, ὀπίσω, ἢ ὀπισθεν, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τεθειμένος, βαλμένος, ἀνάποδα, ἢ ἀνάσκελα κείμενος, ἀνάσκελα ἐξαπλωμένος, ἀνατελωμένος, ἐπὶ νώτων κείμενος· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ πιπτόντων· «πέσεν ὕπτιος», ἀντίθ. τοῦ, πρηνής. Ἰλ. Λ, 179. Ω, 11. β) εἰς τὸ σῶμα καλοῦνται «ὕπτια μέρη» τὰ ὄμπροσθεν, παραβαλλόμενα μὲ τὰς πλάτας, ὅ ἐστι τὰ πρὸς τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν μέρη ὅταν αἱ πλάται ἦναι ὑποκάτω καὶ ἡ κοιλία ἀπ' ἐπάνω. Ἰλ. Ω, 359. «ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὸς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖ ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· ἄλλοτε πάλιν ἕκειτο τ' ἀνάσκελα, καὶ ἄλλοτε τἀμπρούμετα. Η, 145. καὶ 271. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη· ἐξηπλώθη τανάσκελα». «Ὑπτία χεὶρ· ἡ ἠπλωμένη, ἢ ἀνοικτὴ καὶ ἐξαπλωμένη, ὅταν δηλαδὴ ἡ παλάμη εἶναι ἀπ' ἐπάνω, manus supina. «Πρηνὴς» δὲ ἡ ἐναντία θέσις αὐτῆς, manus prona. Πλάτ. Φαίδρ. 104. «ἔξω ὑπτίας διαιρεῖν τὸν λόγον» ταὐτόποδα ξανάστροφα· ὅ ἐστιν, οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελευτῆς ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. γ) ἐπὶ τῆς στάσεως σώματός τινος, ὅταν δηλαδὴ ἱσταμένου κλίνῃ εἰς τὰ ὀπίσω, τουτέστιν, ὅταν κεῖται πλαγίως· ἄρα, πλάγιος ἢ πλαγιασμένος, χαμαλός, χαμηλός· μὴ δὲ ὅλου ὀρθίου, ἀνηφορικός. «Ὑπτιον πεδίον» καὶ «ὑπτία χώρα» ἡ ἐπίπεδος. «Θάλαττα ὑπτία» ἡ γαληνιῶσα. 2) τροπικ. ἀμελὴς, ῥάθυμος, ἀφρόντιστος, ἀκαλλώπιστος, ὡς τὸ Λατ. supinus· ὅθεν παρὰ Ῥήτ. «λέξις ὑπτία» ἡ ἀνειμένη καὶ ἐκτεταμένη, ἢ χωρὶς τοὺς λόγου κάλλους τετυρμένη, ὅταν δηλαδὴ σύρῃ τις τοὺς λόγους, καὶ ταυτὴ αὐτοὺς· ὑπνηλὴ καὶ χωρὶς τόνου ἔκφρασις. β) ὑπερήφανος, ἀλαζών. (Τὸ, ὕπτιος, παράγεται ἐκ τῆς, ὑπό, καθὼς τὸ, supinus ἐκ τῆς sub. συγγεν. μὲ τὸ, ὕφος.) ὅθεν

Ὑπτιότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ ὑπτίου, τοῦ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλιμένου σώματος, τὸ κεῖσθαι δηλαδὴ ἀνάσκελα καὶ ἀνεστραμμένως· ἢ ἐπὶ τόπου, ἡ πλαγία καὶ ἀνηφορικὴ θέσις αὐτοῦ. 2) τροπικ. ἀμέλεια καὶ ἀφροντισία, χαυνότης.

Ὑπωάδιος, ὁ, ἡ (ὠόν). Ὁ εἰς τὸ αὐγὸν ἀκόμη εὑρισκόμενος, ἐμπεριεχόμενος, μὴ ἐκκλωσμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 751. ἀντίθ. τοῦ «νεοττοκίδιος».

Ὑπώβολος, ὁ, ἡ = ὑπόβολος, Lobeck. Φρύν. σελ. 699. Ὑπόβολος δὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ, τὸ ἁπλῶς ὑποβεβλημένον, εἴτουν ὑποκείμενον εἰς δάνειον, ἢ τόκον. Εὐστάθ.

*Ὑπωδέω, (ᾠδέω, ἀνώμ.). Ἀπωδῶ, σπρόχω ἔξω· κατὰ τμῆσ. «ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο», Ἰλ. Ε, 854.

Ὑπωλένιος, ία, ιον· καὶ ὑπωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὠλενῶν ὤν, ἔστις εἶναι ὑποκάτω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας. διάφ. γραφ. Ἔτυμ. Ὄμ. εἰς Ἔρμ. 509. ἀντὶ, ἐπωλένιος.

Ὑπώμαιος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὤμων ὤν. Ἄρατ. «Ὑπώμιος πούς· ὁ ἔμπροσθεν πούς.

Ὑπωμία, ἡ (ὦμος). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὤμων μέρος. Γλωσσ. Γλωσσ.

Ὑπωμοσία, ἡ· = ὑπομοσία, ὅπερ ἴδε

Ὑπωπιάζω, Μ. άσω (ὑπώπιον). Τύπτω, κτυπῶ, ῥαπίζω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε διὰ τοῦ ῥαπίσματος προξενεῖται αἱμάλωξ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπώπιον προξενῶ διὰ τοῦ ῥαπίσματος, τοὺς κάμνω ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μαύρα σημεῖα, πλήττων πληγόνω τινὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀριστοφ. Εἰρ. 540. «Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένοι» «σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου· «Παρὰ τὰ ὑπώπια, ἃ εἰσὶν ἐκκαύματα ὀφθαλμῶν καὶ κρούσματα, ὅπερ Κορύλλας φησίν» ὁ Σχολ. Διογ. Λαέρ. «Νικοδρόμου ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη· πληγὴν· ῥάπισμα ἔλαβεν εἰς τὸ πρόσωπον· ἐπροπηλακίσθη. Εἰς τὴν Ν. Δ. παρὰ μὲν τῷ Εὐαγ. Λουκᾷ 18, 5. «Ἵνα μὲ τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζει με» «σημαίνει τὸ, κατακοπέω, τὰ ὦτα περιέχω, πειράζω, βλίβω· παρὰ δὲ τῷ Ἀποστ. Παύλῳ. 1. πρὸς Κορ. 9. «Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα» ἀντὶ τοῦ, δαμάζω, κατακόπτω, καταπονῶ, ταπεινόω, μαραίνω, κακουχέω, καταδαμάζω, συντήκω, κατατήνω αὐτὸ διὰ τῶν πόνων καὶ μαλώπων ὡς τὸ τοῦ ἀπομάχου· ὅθεν

Ὑπωπιασμός, ὁ. Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος ὑπώπιον ἀποκτᾶν, καὶ σώματος ὑπωπιασμός, μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύντηξιν.

Ὑπώπιον, τό (ὤψ). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος τοῦ προσώπου. Ἰλ. Φ, 463. «Νυκτὶ δοῦ ἀτάλαντος ὑπώπια» «τὴν πρόσοψιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· μὲ νύκτα ὅμοιος κατὰ τὸ πρόσωπον, σκοτεινός, Ἱπποκρ. παθ. 13. «Τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπώπια ὠχρά» Γαλην. συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ς', 1. «Τὸ ὑπώπιον, ὅτι μὲν ὑπὸ τοὺς ὠπας γίνεται, καὶ τοῦνομα αὐτὸ δηλοῖ, καθάπερ εἴτις ὑποφθάλμιον ὠνόμασεν αὐτὸ· τοῦ γένους δὲ ἐστὶ τῶν ἐκχυμάτων.» 2) συνήθως δὲ λέγεται, ὡς τὸ, ὑποπιασμός, τὸ εἰς τὸ πρόσωπον ῥάπισμα καὶ ὁ δι' αὐτοῦ προξενούμενος μώλωψ, σμώδιγξ. Ἀριστοφ. Σφὴξ. 1377. «Πρὸς ταῦτα τυροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπιον· εἰς ὄψιν πλήγματα· Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὠπας τῶν πληγῶν ἴχνη· καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. Λαέρτ. εἰς Μενέδημον. «Οὕτω μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥστε ὑπώπια φέρων ἀπῆει» «καθόλου ἀντὶ τοῦ, ῥαπίσματα εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τραυμάτων. Suggillatum, Suggillatio· ὁ Φέστος σχεδὸν ἑτυμεύσας· «Suggillatum dicitur ex graeco, quod ea pars, quae est sub oculo, κύλλον (et κοίλον) ab eis dicitur. Ἐκ τοῦ κοίλον ἔγεται τὸ Cilium, ὡς καὶ τὸ Polium ἐκ τοῦ Φύλλου, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Subcilium, Succillium, Sugilium, Sugilare· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ Supercilium, κ. τ. τ. 3) Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 550. τό. «Ὑπώπιον σημαίνει τύλον, ῥίζον· λέγει δ' Ἀριστοφ. «Μισθοῦ δ' ἀσμένου — ὑπωπίων» ὁ Σχολ. «τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας· λέγεται δὲ ὑπώπια, καὶ τὰ ἀφ' οἱασδήποτοῦν πληγῆς τραύματα. 4) Κατὰ τὸν Ἡσύχιον λέγεται ἔτι καὶ τὸ φυτὸν Θαψία, ὑπωπίς, (παρὰ Διοσκορ. 4, 157. φέρεται «Ὑπώπιον.») διότι ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐπετίθετο ἐπὶ τοὺς μώλωπας· ἄλλως δὲ ἐπὶ τούτων (τῶν ὑπωπίων) ἔτασσαν τὸν κνίδον, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ μώλωψ. Λέγεται ἔτι καὶ πᾶς μώλωψ, αἱμώλωψ, πελίδνωμα, καὶ οἴδημα. Δίων. Κάτ. 79.

Ὑπωπίς, ίδος, ἡ· ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ Θαψία· ἴδε Ὑπώπιον, σημ. 4.

Ὑπώρεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τὰ ὄρος πεδιὰς, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους, ἢ τὰ ὑποκάτω ὄρους τινὸς κείμενα μέρη· «ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἴδης», Ἰλ. Τ, 218. παρ' Ἡροδ. καὶ κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ὑπωρίη, Ἡροδ. 2, 158. 7, 199. 9, 19. ἔχει δὲ πρὸς τούτοις καὶ, ἡ ὑπώρεα, Ἡροδ 4, 23. ἂν ἡ ἀναγν. ἦναι ὀρθή· πληθ. ὑπωρεαι, Ἡροδ. 1, 110. 7, 129. συνήθ. δὲ προτάσσει καὶ γεν. προσδιοριστικήν· «ὑπώρεια οὔρεος, οὐρέων, Κιθαιρῶνος

κ. τ. τ. ἀντίθ. τοῦ. ἀκρώρεια. Κυρίως δὲ θηλυκ. τοῦ ὑπώρειος, Ἰων. ὑπώρεος, ἐξυπακουομ. τοῦ. χώρα.

*Ὑπώρειος, ε, ἡ (ὄρος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄρους ὢν· εὑρίσκεται δὲ καὶ, ὑπόρειος, γραφόμενον.

*Ὑπώρεος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπώρειος.

*Ὑπώρορε, γ'. ἐνικ. πρόστ. ἀόρ. β'. κατ' ἐπικ. ἀναδίπλωσιν, τοῦ, ὑπόρνυμι, Ὅθτ.

Ὑπωρόφιος, α, ἡ· καὶ, ὑπορόφιος, ία, ιον· παρὰ Πινδ. καὶ τρικαταλήκτων (ὄροφος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὀρόφου ὤν, εὑρισκόμενος, ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης, τῆς σκεπαστῆς κατοικῶν, εἰς τὴν οἰκίαν οἰκῶν, μένων· «ὑπορόφιοι δέ τοί εἰμενα», Ἰλ. Ι, 640. ὅθεν, ἡ ὑπωροφία, ἐξυπακουομ. τοῦ, χώρα· καπνοδόχη, καπνοδοχεῖον, Λατ. fumosa coenacula, Ἰουβ. 2) ὁ εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα, εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μέρος τῆς οἰκίας κατοικῶν· ὅθεν, ἡ ὑπωρο· ὡς τό, ὑπερῷον, κατοικία εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα· «τόξα ὑπωροφίαιν», κείμενα ἐπάνω τοῦ ταβλίου. 3) «ὑπωρ. βιάν», ἦχος, ὡς ἐκεῖνος τοῦ καλάμου, τῆς σύριγγος, γλυκύς, ἐκ τοῦ, ὄρωφος = κάλαμος.

*Ὑπώροφος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Lobeck. Φρύν. σελ. 716.

Ὑπωρυχία, ἡ (ὑπορύσσω). Τὸ ὑποκάτω ὀρύσσειν, σκάπτειν. 2) τὸ ὑποκάτω ὠρυγμα, τὸ ὑποκάτω ὠρυγμένον καὶ ἐσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος. Ἀππιαν. ἐμφ. 4, 111.

Ὑπωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρός, κίτρινος, χλωμός.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ρ.

Ὗραξ, ακος, ὁ. Μῦς, ποντικός· sorex. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 37. κατὰ τοὺς Αἰολεῖς· ἴσως συγγεν. μὲ τό, ὗς.

Ὑράξ, Ἐπίρ. = φυράξ, Μίγδην· ἀνακατωμένα, Ἡσύχ. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ, σύρω· κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ, φύρω.)

*Ὑρία, ας, ἡ, ἐπικ. Ὑρίη, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 496.

Ὑριατόμος, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελιττῶν. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ὗρον, ὗριον, τὸ σμῆνος.

*Ὗριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὗρον, Ἡσύχ.

*Ὑρμίνη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλείας, Ἰλ. Β, 616.

*Ὑρνήθιον, καὶ ὑρνίθιον, τό, Χωρίον παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

*Ὑρνηθώ, καὶ ὑριηθώ, οὖς, ἡ, Ὄνομ. κύριον.

*Ὗρον, τό, Σμῆνος, κυρίως τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ. (συγγεν. μὲ τό, ὑρρίς.)

*Ὑραξ, ὁ, Ὄνομ. κύρ.

*Ὑρπηξ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, ὄρπηξ, Λατ. utrex.

*Ὑρρέσιος, ὁ, Ὄνομ. κύρ.

*Ὑρρας, α, ὁ, Ὄνομ. κύρ. Διονύσ. Θρᾴξ.

Ὑρρίς, ηος. Πλεγμένον καλάθιον· ἴσως διόλου ἄχρηστ. πρωτότυπον.

Ὑρρίσκος, ἡ, Ὑρρίστος, ἡ, Ὑρρίσχος, ὁ· καὶ διὰ βαρμέως, βρίσχος. Φορμός, σπυρίς, ἀγγεῖον πλεκτόν, καλαθίσκος, καλαθάκιον· ἄλλως δὲ καὶ «πυρίσκος» λέγεται, καὶ «πάρισκος», ἡμ. (συγγεν. πρὸς ἀλλήλους τύποι.) Σουίδ. καὶ Φρύνιχ.

*Ὑρταξίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Ὕρταξος. Ἰλιάδ.

*Ὑρτακίνη, ἡ, καὶ

*Ὑρτάκινος, ὁ. Πόλις τῆς Βρήτης.

*Ὑρτακος, ου, ὁ, Ὄνομ. κύρ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλιάδ.

*Ὑρτάνη, ἡ. Τὸ πῶμα τῆς χύτρας. Ἡσύχ.

Ὑρτήρ, ῆρος, ὁ· = Πλευνές. Ἡσύχιος. ἐκ τοῦ ὕρω, ἀντὶ τοῦ, σύρω· ὅθεν, ἄσυρής, ἀκάθαρτος. Ἡσύχ.

*Ὑρτιος, ου, ὁ, Ὄνομ. κύρ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Μυσίων. Ἰλιάδ.

Ὑρχη, ἡ· καὶ Αἰολικ. ὕρχη. Πολυδ. 6, 14. παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 676. Πήλινόν τι ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀλάτιζαν ἰχθύας· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «Κεράμινον ἀγγεῖον, ὑποδεκτικὸν ταρίχων, δύο ὠτα ἔχοντος· τὸ τῆς συνηθείας «Ζαρα» λεγόμενον· ἐκ τούτου τό, ὄρκη, τὸ Λατ. orca, καὶ urceus, Bentl. Hor. Sat. 2, 4, 68.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Σ.

Ὗς, ὑός, ὁ· αἰτιατ. ὖν, ὡς τὸ σῦς, ὅθεν τὸ Λατιν. Sus. Ὁ ἥμερος χοῖρος. Θηλ. ὑς, ἡ· ἡ σκρόφα, γουρούνα Πληθυντ. ὖς, αἱ· ὄχι σπανίως παρ' Ὅμ. ὅς τις ὅμως μεταχειρίζεται συχνότερα τον τύπον, σῦς, Nauke Χοιριλ. σελ. 157. ἀλλ' ἀπαντᾶται καὶ, ὗς ἄγριος, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 129. ὃς τις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τύπους, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6. 28. Lobeck Φρύν. σελ. 381. Παροιμ. «ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤριτεν», καὶ συντομώτερα· «ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν», τό Λατ. sus Minervam, ἐπὶ ἔριδος τῶν ἀμαθῶν πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους· «ὗς ἐκώμασεν», ἐπὶ πολλὰ αὐθάδους διαγωγῆς· «ὗς ὑπὸ ῥόπαλον ἀραμεῖται», ἐπὶ τῶν δι' ἰδίαν αἰτίαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τρεχόντων. (Τὸ υ φιλόν εἶναι καθ' ὅλας τὰς δισυλλάβους πτώσεις βραχύ.)

*Ὕσβη, ἡ, Ὄνομα πόλεως τῆς Λυδίας.

*Ὕσγη, ἡ. Θάμνος τις, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ «ὑσγινοῦν» χρῶμα.

Ὑσγινορᾱφής, ές, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Εἰς τὸ ὑσγινον ῥάπτω, ὑπὸ ὑσγίνου βεβαμμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 3, 7. Ἡριμεζίτικος.

Ὑσγινόεις, εσσα, εν. Βαμμένος μὲ ὑσγινον, Νίκανδρ. Θηρ. 870. (ὅπου ὅμως τό, ἰῶτα, εἶναι βραχύ.)

Ὑσγινον, τό. Βαφή τις ὁμοία μὲ πορφύραν ἐκ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ, ὕσγη, φυομένη· πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ πρίνος, quercus coccifera, ἢ τὸ πρινοκόκκιον φέρουσα· «Ἐξ ὑσγίνου βαφέντα». Ἀναλεκτ. 2, σελ. 107. Εἶναι δὲ τό, ὕσγη, ἡ· Γαλατικὸν ὄνομα. Παυσανίας 10, 36. καὶ τό «Ὑσγινον» σημαίνει τὸ μεταξὺ τῆς πορφύρας καὶ τοῦ κοκκίου χρῶμα, τὸ ὑπέρυθρον καὶ λαμπρίζον ὡς φλόξ. τὸ ἁλίκον, κριμεζί (Δ. Νικ. Θηρ. 511. Μυρίν. ἐπ'. 2.)

Ὑσδος, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ, ὄσδος, ὅ ἐστιν, ὄζος· Κλάδος, κλῶνος. Σαπφὼ παρ' Ἑρμογέν. καὶ Ἡσύχ.

Ὑσθην, ὑσθῆναι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. τοῦ, ὕω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ὑσαι, βρέξαι· ὁ Φώτ. «Ὑσθην, ὠμβρίσθην», ἐβρέχθην.

*Ὑστριξ, τριχος, ὁ, καὶ, ἡ, = ὕστριξ.

*Ὕσται, αἱ, καὶ, ὕστη, ἡ, Ὄνομ. πόλεως.

Ὑστιρίς, ίδος, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, ὄστρις, Λατ. ostrea. Ἑλλάνικος παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑσις, εως, ἡ (ὕω). Τὸ βρέχειν, βροχή.

Ὑστακλος, καὶ, ὑτάκλος, ὁ καὶ, ἰτακλος, καὶ, ἰτάκλος. Λέγεται δὲ «Ὑτακλοι· αἱ ἀγκύλαι καὶ βρόχοι τῶν σκοπελίων, διὰ τῶν ὁποίων διαπερώμενον τὸ λωρίον περιδέεται εἰς τοὺς πόδας (καθὼς π. χ. αἱ τρύπαι καὶ θηλαὶ εἰς τὰς καρβατίνας, Λατ. ansae, ansulae)· οἱ Λατῖνοι λέγουσι τούτους Obstrigilla· ὅθεν «Ὑποδήματα ὑσκλωτά» παρὰ Δικαιάρχῳ· τὰ ὑσκλους ἔχοντα. Ἐπομένως δὲ λέγονται «Ἑπτυσκλοι, ἐννηύσκλοιν» κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑσκλων.

Ὑσκυβα, ἡ (ὗς). Συὸς ἀφόδευμα, κόπρος τοῦ χοίρου. Ἡσύχ. (ἴσως μὲ τό, σκώρ, σκατός, σύνθ.) Ἡσύχ.

Ὑσμα, τό (ὕω). Βροχή· Ἱπποκράτ.

Ὑσμίνη, ἡ. Μάχη, σύγκρουσις τῶν στρατευμάτων· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ· ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐπίθ. κρατερή· ἔτι δὲ καὶ, «ὑσμίνη σηιστῆσιν», Ἰλ. Τ, 225. «πρώτη ὑσμίνη», πρώτη τάξις, πρόταξις, πρόταγμα, τὸ μέτωπον, πρόστωπον, Ἰλ. Ο, 340. Υ, 395. «ὑσμίνην δέω», εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Β, 477. μὲ τὴν μεταπλαστικὴν ἐπικ. θετ. «ὑσμίνιον» ὡς ἐκ τοῦ, ὑσμίν, ἡ ὑσμίς, Ἰλ. Β, 863. Θ, 56.

Ὑσπέλεθος, ὁ (ὗς, πέλεθος, σπέλεθος). Κόπρος τοῦ χοίρου.

Ὑσπλαγίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑσπληγίς, = ὑσπληγξ. Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 1000. ἔνθα, «Ὑσπλατίσι» ἐφέρετο. Πέρσ. Μοῖρ. σελ. 376.

Ὑσπλαγξ, αγγος, ἡ, καὶ, ὑσπλαξ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑσπληγξ, ὑσπληξ.

Ὑσπληγξ, ηγγος, ἡ, σπανιώτ. ὁ, Lobeck Φρύν. σελ. 71. καὶ, ὑσπληξ, ηγος, ἡ. Ἡ τῶν δρομέων βαλβίς, ἡ ἀφετηρία· ἦτο δὲ αὕτη ξύλον μακρὸν ἐγκαρσίως τοῦ δρόμου κείμενον, ἐμποδίζουσα τοὺς τρέχοντας· ἢ σχοινίον, ἐμβεβλημένον πρὸ τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον ἐκαταβίζετο, ὅταν οἱ δρομεῖς ἔμελλαν νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ στάδιον. Λουκιαν. «Ἅμα ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς· οἱ δρομεῖς ἵσταντο κατὰ στίχον πρὸ τῆς ὑσπληγγος· «Ἑστάσιν ἐφ' ὑσπληγγοῖν». Λουκιαν. Διαβολ. 12. Κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τὴν ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίεται· Περὶ Δίκ. Περιηγ. 121. = καμπτήρ 2) παγὶς, βρόχος, ἡ εἶδος ξυλίνης παγίδος, διὰ τῆς ὁποίας παγιδεύουσι τὰ τετράποδα ζῶα, καὶ τὰ πτηνά· ἔτι δὲ καὶ τὸ ῥόπτρον ταύτης. Θεόκρ. 8, 58. Ὀππιαν. Ἰξευτ. 3, 18. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. «Ἐντεταμένη ὑσπληγξι». 3) μαστίξ, ἐκ χοιρείνων τριχῶν συμπεπλεγμένη, βουπληξ, κέντρον, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτυποῦσαν τὸ βόδι, καὶ ἄλλα ζῶα· ἐκ τοῦ, ὑ, καὶ, πλήσσω· ἀλλ' ἡ σημασ. αὕτη εἶναι πολλὰ ἀμφ. 4) παρὰ Λυκόφρ. 22. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄγκυρα.

*Ὑσπληξ, ηγος, ἡ, ἴδε τὸ προηγμ. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 254. Ε. ἂν καὶ ὁ Lobeck Φρύν. σελ. 71. τὸ ἀποδοκιμάζῃ εἰς τοὺς Ἀττικ.

Ὑσπολέω. Συβωτέω, φυλάττω, βόσκω χοίρους· ἐκ τοῦ

Ὑσπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Συβώτης, ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων, ὡς τό, αἰπόλος, ὁ βοσκὸς τῶν αἰγῶν.

*Ὑσπορος, ὁ (πόρος). Βράχος τις εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ διαπεράσωσι χοίροι, Νόνν. 26. σχηματισμέν. κατὰ τό, βόσπορος.

Ὑσσακος, ἡ, ὕσσαξ, ακος, ὁ (ὗς). Ἀριστοφάν. Λυτ. 1001. Τό γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς καὶ τό, χοῖρος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἴδε, χοιρακομεῖον, καὶ, πύσσακος.

*Ὕσσος, ὁ, Ποταμὸς καὶ λιμὴν τοῦ Πόντου.

Ὑσσός, ὁ. Βέλος, ἀκόντιον· τὸ τῶν Ῥωμαίων Pilum. Πολύβ.

Ὑσσωπίτης οἶνος. Οἶνος μὲ ὕσσωπον κατασκευασμένος· ὡς τό, Ἀψινθίτης· ἐκ τοῦ

Ὕσσωπος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 3, 30. Plin. 14, 16. Hyssopus officinalis. Linn. συχνάκις συγχέεται μὲ τό, Οἴσυπος· εἶναι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ ῥύπου, παρομοία μὲ σάμψυχον.

Ὑσσωτός, ἡ, ὀν (ὑσσός). Ὡς ὑσσὸς πεποιημένος, ὑσσοῦ σχῆμα ἔχων· ἀμφ.

Ὑστάτιος, ία, ιον. Κυρίως, ὁ εἰς τὸν ὕστατον ἀνήκων, ἢ ἴδιος· ἀλλὰ συνήθ. ποιητ. ἀντὶ, ὕστατος. Ἰλ. Ο, 634. «Πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν». Οὐδ. ὑστάτιον, ὡς ἐπίῤῥ. Ἰλ. Θ, 353. Ὀδ. Ι, 14. ὡς τό, μεσσάτιος, ἀντὶ, μέσσος· τοσσάτιος, ἀντὶ, τόσσος, κ. τ. τ.

Ὑστατος, άτη, ατον. Ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινὸς ὅλων τῶν ἄλλων, ὁ ἀκρινὸς· ἐπὶ τόπου, πολλάκις παρ' Ὅμ. εἶον, Ἰλ. Β. 281. «Οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν· ἀντὶ

τοῦ, σύμπαντες, ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· «ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως εἰς τὸν ὕστερον· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρόνου. — Ἐπίρ. «Ὕστατον, καὶ ὕσταται· ἐσχάτως, ὀλιγόστερα· πάντοτε ἐπὶ χρόνου. Ὅμ. ὅς τις συντάσσει καὶ «πύματόν τε καὶ ὕστατον, καὶ, «ὕστατα καὶ πύματα· «Ὕστατα τῆς οἰκουμένης· ἀντὶ, τὰ πέρατα· ἀντίθ. τοῦ, πρῶτος· συγκρίτ. ὕστερος, τὸ ὁποῖον παρβλ.

Ὑστέρα, ἡ, Ἰων. Ὑστέρη. Ἡ μήτρα τῆς γυναικός, ἢ τὸ μητρῷον χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔμβρυον συνίσταται καὶ τρέφεται, καὶ τὸ ἔμμηνον αἷμα συναθροίζεται· κυρίως ἐκ τοῦ Ὑστερος, διότι αὐτὴ εἶναι τὸ ὕστατον καὶ κατώτατον πάντων τῶν σπλάγχνων εἰς τὰ γυναικεῖα σώματ· κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ ὕστρος, γαστήρ, Ἡσύχ. ὅθεν καὶ Λατιν. Uterus.

Ὑστεραγωνιστής, οὗ, ὁ, = ὑστερολόγος.

Ὑστεραῖος, αία, αῖον (ὕστερος). Ὁ ὕστερον, ἢ μετὰ ταῦτα ὤν, ἀκολουθῶν. Ἡρόδ. 9, 3 συνήθ. «ἡ ὑστεραία, ἡ μετὰ ταῦτα, ἡ ἑπομένη, ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα· «Τῇ ὑστεραίᾳ· τὴν ἑπομένην ἡμέραν, τὴν δευτέραν ἡμέραν. Λατ. postridie. Ἰων. τῇ ὑστεραίῃ, Ἡρόδ. 7, 54, 119. πλήρ. «τῇ ὑστεραίῃ ἡμέρᾳ, Ἡρόδ. 9, 22. καὶ ὡς τὴν ὑστερείην«, Ἡρόδ. 4, 113. Ξενοφ. Κύρουπ. 2, 3, 1. «Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καὶ τῇ τρίτῃ· τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ τὴν τρίτην· «Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει· ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 7, 1, 1. τὸ ἑπόμενον ἔτος, τὸν δεύτερον χρόνον.

Ὑστεραίως, = ὑστερέως. Ἱπποκράτ. Ἐπιδ. 6, 7, 7. ἀμφ.

Ὑστεραλγία (ὑστέρα, ἄλγος). Ὁ ἄλγος, ἤτοι πόνον προξενῶν, ἢ πόνους ἔχων εἰς τὴν μήτραν.

Ὑστεραλγία, ἡ. Ἄλγος, πόνος τῆς ὑστέρας, ἤτοι τῆς μήτρας.

Ὑστερεύω, καὶ, ὑστερέω (ὕστερος). Ὕστερος, ἢ ὀπίσω εἶμαι· μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ χρόνου, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 7. 12. Lobeck Φρύν. σελ. 237. ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ὕστερος, μετὰ ταῦτα κεῖμαι. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἔρχομαι ἀργά, ἢ ὑστερώτερα, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα. Ξενοφ. Ἀνοβ. 1, 7 10. «Ἀβροκόμας ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε· ἦλθε μετὰ πέντε ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τὴν μάχην, ἦλθε πέντε ἡμέρας ὑστερώτερα οὕτω καὶ Ἑλλ. 3, 5, 18. «Ὅτι ὑστερήσειεν εἰς Ἀλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου· καὶ 5, 1, 8. «Οἱ ὑστερήσαντες· οἱ ἐλθόντες ὕστερον. Θουκυδ. 8. «Ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ· μετ' ὀλίγον ἐλθόντες, δὲν ἀργήσαν πολύ. Ἡρόδ. 1, 70. 3) τροπικ. εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, εἶμαι, ἢ γίνομαι ὑστερούμενος. β) ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἔχω, ἐνδεής, ἢ χρείαν ἔχω, ἔλλειψιν πάσχω, ἐξαιρ. εἰς τὴν Ν. Δ. γ) ἐλλείπω, δὲν εἶμαι παρών. Εἰς τὴν τρίτην σημασ. β'. καὶ γ'. μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. στρ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρ. ὡς παθητ. ὀποθ. Ἀντίθετον τοῦ, προτερέω· ὅθεν

Ὑστέρημα, τό. Τὸ νὰ μένῃ τις ὀπίσω, ἔλλειψις, ἔνδεια, πτωχεία, ἔτι δὲ, βραδύτης· ἀντίθετ. τοῦ, πρότέρημα, Ν. Δ.

Ὑστέρησις, εως, ἡ (ὑστερέω). Τὸ ἀργά, ἢ ὑστερώτερα ἔρχεσθαι· καθόλου δέ, = τῷ προηγμ. ὅθεν

Ὑστερητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπίτω μένων, ὁ ἐρχόμενος ἀργά, ἢ μετὰ ταῦτα, ὅστις ἔρχεται ὑστερώτερα· «Τύπος ὑστερητικὸς· λέγεται ἀπὸ τοὺς Ἰατροὺς τὸ τοῦ παροξυσμοῦ σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται πάντοτε ὑστερώτερα, παρὰ πρότερον.

Ὑστερίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ (ὕστερος). Ὡ. τό, ὑστερέω· ὕστερος, ἢ ὑστερώτερα ἔρχομαι, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἢ ἀργά, ἀργοπορῶ, ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, δὲν ἔρχομαι εἰς τὸν τεταγμένον ἢ πρέποντα καιρόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 13, 5. «Προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον, ἢ ὑστερίζειν· μίαν ἡμέραν πρωτήτερα, παρὰ ὑστερώτερα· «Κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγώ« Κύρουπ. 1, 6, 19. δὲν ἤθελεν ἀργοπορήσῃ νὰ ἐκβῇ ὁ λαγώς· «ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν, ἔρχομαι μίαν ἡμέραν ὑστερώτερα ἀπὸ τὴν προδιορισμένην, Ἡροδ 6, 80. ὅθεν α) μένω ὀπίσω τινός, ἵστημαι ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι· «καταῤῥᾳθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων«, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 13. μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις κατώτερος. β) ἀποτυγχάνω τινός, ἐλλείπομαι, παραμελῶ, ἀναβάλλω, ἔχω ἐλλειψίν τινος· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν· μὴ ἀργοπορεῖν, μὴ ἀναβάλλειν τὴν καλὴν εὐκαιρίαν, μὴ χάνειν τὸν καιρόν· «Τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ ὑστερίζω«, Ἰσοκράτ. ὑστεροῦμαι, δὲν ἔχω πλέον τὰς τῆς νεότητός μου δυνάμεις.

Ὑστερικός, ἡ, όν (ὑστέρα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑστέραν, εἰς τὴν μήτραν, ἢ ὁ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενος, ἐρχόμενος. «Πάθη ὑστερικὰ· τὰ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενα πάθη.

Ὑστεροβουλέω, ῶ (ὑστερόβουλος). Ὕστερον βουλεύομαι, μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύομαι, ἢ ζητῶ συμβουλήν· ὅθεν

Ὑστεροβουλία, ἡ. Τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύεσθαι, μετάνοια, μεταμέλεια. Ο'.

Ὑστερόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλευόμενος· ὅστις δηλαδὴ λέγει τὴν κοινὴν παροιμίαν «Ὑστεροβουλή μου γνῶσι, νὰ σὲ εἶχα πρώταν· ὁ Ἀρμαρτίνους Ἐπιμηθεύς.

Ὑστερογενής, ές, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ) Ὑστερώτερα, ἀργότερα παρὰ τὴν γέννησιν, μετὰ τὴν γέννησιν, ὑστερογεννημένος, ὁ μετὰ τὴν γέννησιν φυεὶς, αὐξήσας· «Ὁρίζ ὑστερογενέζ· Ἀριστοτέλ.

* Ὑστερογονία, ἡ (γόνος). Οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μετὰ ταῦτα γενεά.

Ὑστερόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω), = παλιναίργετος. Σουίδ.

Ὑστερολογέω, ῶ (ὑστερολόγος). Ὕστερον πάντων λέγω, ὕστερον ὁμιλῶ· ὅθεν

Ὑστερολογία, ἡ. Τὸ ὕστερον πάντων ὁμιλεῖν, λέγειν, ἢ ὁμιλία τοῦ ὑστερινοῦ ὁμιλητοῦ. Ἡ παράστασις ἢ ὁμιλία τοῦ τελευταίου ὑποκριτοῦ, ἤτοι τοῦ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ δράματος παίζοντος. 2) παρὰ Ῥήτ. καὶ σχῆμα λόγου, = προϋστερον.

Ὑστερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕστερον πάντων λέγων, ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑποκριτὴς τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ θεατρικοῦ δράματος, ὁ τὸ ὕστερον πρόσωπον τοῦ δράματος ὑποκρινόμενος ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς κωμῳδίας παίζων· ἴδε, Δευτερολόγος, καὶ, Τριταγωνιστέω.

Ὑστερόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις), = ὑστερόβουλος· ποιητ. Νόν.

Ὕστερον, Ἐπίρ. κυρίως Οὐδέτερον τοῦ, ὕστερος· ὅπερ ἴδε.

* Ὑστεροπαθέω (πάσχω, παθεῖν). Ὕστερα πάσχω

Ὑστερόποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν παιδεύων, τιμωρῶν, ἢ ἐκδικούμενος. Αἰσχύλ. μόνον ποιητ.

Ὑστερόποτμος, ὁ, ἡ (πότμος). Τὸ νὰ ἔρχεταί τις πάλιν ζωντανὸς, ἐν ᾧ πρότερον τὸν ἐθρήνησαν ἀποθανόντα εἰς ξένην γῆν· ἢ καθ' Ἡσύχ «ὁ ζῶν τὸ πάρος οὐ τεθνηκότι γέγονεν. Πλούταρχ. πρ βλ. Ῥωμ. = δευτερόποτμος. 2) καὶ ὁ δεύτερος διὰ γυναικείου κόλπου διαδύς· ὡς ἦτο συνήθεια παρ' Ἀθηναίοις νὰ γεννῶνται ἐκ δευτέρου. Ἡσύχ. Ἡ τοιαύτη συνήθεια τῶζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅταν δηλαδὴ γυναικός τινος τὰ τέκνα θνήσκωσι μετὰ τὴν γέννα, ἅμα γεννηθῇ τὸ βρέφος, λαμβάνει αὐτὸ ἄλλη γυνὴ, καὶ διαβιβάζει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ τῆς κοιλίας κάτω ἔσω ἕως τοῦ ὑποκίτωνος, ὡς ἂν τάχα αὐτὴ νὰ τὸ ἐγέννησε, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς γνωρίζει αὐτὸ ὡς ὑπόθετον τέκνον.

Ὑστερόπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐδ. ποὺν (πούς). Ὁ μετὰ ταῦτα ἤτοι ὕστερον, ἢ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ ὑπάγων, ἐφιαίτερα βαδίζων. Ἀριστοφάν. Λυσ. 326.

Ὑστερόπρωτον, τό (πρῶτος). Τὸ ἀναστραμμένως γινόμενον, ὅτε δηλαδὴ τὸ πρῶτον γίνεται ἢ κεῖται ὕστερον. Λατ. praeposterum, παρβλ. πρωθύστερον.

Ὕστερος, ἄρα, αρον. Ὑστερινὸς, ὁ ὑστερινὴ ὕστερα ἐρχόμενος, ἑπόμενος, ἀκολουθῶν, πλησιέστερος, μέλλων, ἔσχατος, τελευταῖος· «ὁ δ' ὕστερος ὥρυτο χαλκῷ Τυδείδης· Ἰλ. Ε, 17. ὑστερώτερος, δεύτερος· παρβ. Π, 479. 2) συνήθ. ἐπὶ χρόνου· βραδὺς, ἀργοκίνητος, Ὅμ. μετὰ γεν. Ἰλ. Σ, 333. «ὑστέρῳ χρόνῳ, Ἡροδ. 1, 130. 3, 149. ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκριτικ. γενικῆς· «ὑστέρῳ χρόνῳ τουτέων«, Ἡρόδ. 4, 166. 5, 32 9, 83. Ἀριστοφάν. Λυσ. 69. «Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν· ἆρα κἄλθαμεν ἀργά· Ἀριστοφάν. 69. «Ἐξ ὑστέρου· βραδέως, ἀργά. Διόδωρ. Σικ. καὶ, «ἐξ ὑστέρης«. Ἡρόδ. 5, 105. 6, 85. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 2, 9. «Οἱ μὲν πρῶτοι ἐπτοητοπεδεύοντο — οἱ δὲ ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες· οἱ ὑστερινοί, οἱ ἑπόμενοι· «ὑστέρᾳ δεκάτῃ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός· «τὰ ὕστερα, παρὰ τοῖς Ἰατρ. = τὸ Χορίον, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς παιάλουσθον« λέγομεν, τὸ θέρμα, τὸ περικαλύπτον τὸ ἔμβρυον, καὶ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κοιλίας, ἀφοῦ γεννηθῇ τὸ παιδίον, Λατ. secundinae. 3) τροπικ. ἥττων, κατώτερος, ἀσθενέστερος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. «Γυναικὸς ὕστερος« Σοφοκλ. Ἀντιγ. 746. ὑποκείμενος, ὅστις ὑποτάσσεται εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἐπιῤῥ. ὑστέρως, παρ' Ὅμ. Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. εἶναι εὔχρηστον ὡς ἐπιῤῥ. τὸ οὐδέτ. ὕστερον, ἐπὶ χρόνου, ἐσχάτως, ὑστερινά, ἀργά, μετὰ ταῦτα, ἑπομένως· ἔτι δὲ καὶ: «ὕστερα· «ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πενσθεὶς, Ὀδ Π, 319. καὶ: ἐς ὕστερον· «ἥμιν ἔπειτ' ἀπεπαύετ' ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι«, Ὀδ. Μ, 126. Ἡσιοδ. Ἔρ. 353. Ἡροδ. 5, 41. μετὰ συγκριτικ. γενικ. «ὑστέρου τουτέων«, Ἡροδ. 6, 140 9, 105. καὶ, «ὕστερον ἔτι τουτέων«, Ἡροδ. 9, 83. καθὼς ὁ Σβολιγκ. ἀντὶ «ὕστερον ἐπὶ τουτέων« γράφει. Ἀντίθ. πρότερος. Ὑπερθετ. ὑστατος, ὅπερ ἴδε. (συγγεν. μὲ τὸ, ὕφος.)

Ὑστεροφημία, ἡ (φήμη). Ὀπίσθιος, ἐπιθετ. ἡ φήμη, καταλαλιά. Καὶ ἡ μετὰ ταῦτα, ἤτοι ἡ μετὰ θάνατον φήμη. Πλούταρχ.

* Ὑστεροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν πρᾶξιν, φθείρων, βλάπτων, Σοφοκλ. Ἀντ. 1060 ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ὑστερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μετὰ ταῦτα, ὕστερον φωνῶν, ὁ τὴν φωνὴν μετὰ ταῦτα ἀντηχῶν, ὡς ἡ ἠχώ.

Ὑστεροχρονέω, ῶ (χρόνος). Ὕστερος εἶμαι κατὰ τὸν χρόνον. Βλήμ. ὅθεν

* Ὑστεροχρονίζω, ἡ. Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος, καιρός.

* Ὑστέρω, ἐπίρ. τοῦ, ὕστερος· ὡς τὸ, πρωτέρω, τοῦ, πρότερος, Διογ. Λαέρτ. 3, 95.

Ὑστηρία, τά (ύς). Ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζαν χοίρους· Ἀθήν. 5. σελ. 378. Sch. ἢ κατ' ἄλλους, ἑορτὴ, τελουμένη, διὰ νὰ βρέξῃ, ἢ πομπὴ εὐχαριστήριος, διότι ἔβρεξε.

Ὑστριακός, ὁ. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθήν. 11. σλ. 500.

Ὑστρία, ἡ, = κωλεός. Ἡσύχ.

Υ᾽στριξ, χος· καί, ὕτριξ, καί, ὕστριγξ, ὁ (ὗς, θρίξ). Κυρίως αἱ τρίχες τοῦ χοίρου (γουρουότριχα). Καί ἐντεῦθεν ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ μέγας ἀκανθέχοιρος· ἐξαιρ. εἶδός τι αὐτοῦ ἐκ τῆς Λιβύης, κατά πρῶτον παρ᾽ Ἡροδ. 4, 192. 2) = ὑστριχίς. (ἡ φυσιωτέρα παραγωγή εἶναι ἡ τοῦ, ὀστλιγξ, ἀστλιγξ. βάστριξ.) ὅθεν

Υ᾽στριχίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μάστιγος ἐξ ὑείων τριχῶν πλεγμένη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμαστίγωναν τοὺς δούλους. Ἀριστοφάν. Κίρ. 745. καὶ Βάτρ. 632. Παρὰ Φίλωνι (τόμ. 2, σελ. 645.) κεῖται καὶ «Υστρίχουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὁ Σχολ. Ἀριστοφάν. ἔχει· «Ἔστι δὲ καὶ Ὑστριχὶς (γρ. Ὕστριξ) θηρίον, τρίχας ἔχον ὑός, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξοκοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων». Hystrix. Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. 9, 20, 7.

*Υ᾽στριχος, ὁ, = τῷ προηγμ.

*Υ᾽στρος, ὁ. Γαστήρ, κοιλία, τὸ Λατ. uterus, ἐκ τοῦ, ὕστερος, κατὰ συγκοπ. ὡς τό, ὑστέρα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Φ.

Υ᾽φαγεῦ, Δωρικ. ἀντὶ, Ὑφηγοῦ. προστακτ. ἐνεστ. τοῦ, ὑφηγέομαι.

*Υ᾽φάδιον, τό, ὑπερθετ. τοῦ, ὑφή. Τὸ νῆμα, τὸ ὑφαινόμενον μεταξὺ τῶν στημονίων. Lobeck. Φρυν. σελ. 74.

Υ᾽φαδρος, ὁ, ἡ (ἀδρός). Ὀλίγον ἁδρός, ἁδρύς, δυνατός. Πολυδ. 7, 57. «Ἰμάτιον ὑφαδρον.»

Υ᾽φάζω, = Ὑφαίω, ὑφαίνω. Ἐτυμολ.

Υ᾽φαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Ὁ αἷμα ὑποκάτω, ἢ ὑπόχυμα ἔχων, πελιδνωτός, αἱματώδης. «Ὑφαιμον βλέπειν», βλέπειν μὲ αἱματωμένους, κοκκίνους ἀπὸ αἷμα ὀφθαλμούς. Αἰλιαν.

*Υ᾽φαίνασκε, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφαινε· γ᾽. ἑνικ. πρόσ. παρατ. τοῦ, ὑφαίνω.

Υ᾽φαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὕφηνα, Ἀττ. ὗφανα, Lobeck. Φρύν. σελ. 26. παρακείμ. ὕφαγκα. ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔχει μόνον τὸν ἀόρ. (ὑφάω). Ὑφαίνω, διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου συνάπτω εἰς ἓν τὰ διῃρημένα καὶ κεχωρισμένα, ἤτοι τὸν μίτον καὶ τὸν στήμονα, καὶ τοιουτοτρόπως κατασκευάζω ὑφάσματα· πολλάκις παρ᾽ Ὅμρ. ὅς τις συντάσσει πάντοτε «ἱστὸν ὑφαίνειν». Ἰλ. Γ, 125. Ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὑφαίνει. Ὀδυσ. Ε, 62. «Χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὑφαίνων ἱστόν». Β. 104. «Ὑφαίνεσκε ἱστόν», μόνον Ὀδ. Ν, 108. «φάρεα ὑφαίνειν». 2) πολλὰ συχνάκις δὲ μεταφορ. Πλέκω, κατατεύχω, μηχανῶμαι, ἐπὶ κρυφίων, ἀπατηλῶν καὶ δολίων πράξεων, τὰς ὁποίας τις βουλεύεται καὶ διαπράττει, καὶ διὰ πολυτρόπων ἀπατηλῶν μέσων ζητεῖ νὰ τὰς βάλῃ εἰς ἔργον. ὡς τὸ Λατ. texere· πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. ὃς τις συνήθως συναπτει «μῆτιν», ἢ δόλον ὑφαίνειν, μετά, ἢ χωρὶς τῆς προσθήκης «νοῒ φρεσίν». Ἰλ. Ζ, 187. «Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὑφαινεν (ἐνθα ἄλλοι «πλέχουσιν ἀναγινώσκουσι»)· ἕπλετο κατὰ νοῦν. «τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος, ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, Νέστορα Η, 324. ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν συμβουλήν του, τὸν λέγοντου, ἄρχισε πρῶτος τῶν ἄλλων νὰ λέγῃ τὴν συμβουλήν του· «οἱ δ᾽ ἐνόησ᾽ μῆτιν ὑφαινον», οὗτοι δὲ ἔνδον δόλον τινὰ καὶ ἀπάτην ἐμηχανῶντο, κατεσκεύαζαν. Ὀδ. Δ᾽, 678. «εἰ δή πού τινα «εἶσιν ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας», 739. «ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνας, διὰ νὰ συμβουλευθῶ μετὰ σοῦ, Ν, 303. «ἀλλ᾽ ἄγε μῆτιν ὕφηνον», συλλογίσου, στοχάσου, καὶ συμβουλευσέμε, 386. «πάντας δὲ δόλους, καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὑφαινον», Ι, 422. ἐνθα προηγεῖται· «αὐτάρ ἐγὼ βουλεύσω, ξυλλογιζόμην, διενοούμην, ἐστοχαζόμην πάντα δόλον καὶ μηχανήν. «Ὅτε δή μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαινεν· ὅταν αὐτοὶ παρρησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὡμίλουν, καὶ μετ᾽ αὐτῶν συνεβουλεύοντο, Ἰλ. Γ, 212. «ὑφαίνειν τινί τι ἐπὶ τυραννίδι» μηχανῶμαι, σκευωρῶ τι κατά τινος διὰ νὰ εἰσέλθω τὴν τυραννίαν, Ἀριστφ. Λυσιστρ. 630. 3) καθόλου δὲ, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, φέρω εἰς τέλος. Πίνδαρ. Πύθ. 4. 251. λέγει. «Ὅλβον ὑφαίνειν» ἀντὶ τοῦ, κατασκευάζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ στίχ. 491. «χάριτας ἐξυφαίνειν· καὶ, μέλος ἐξυφαίνειν». Νέμ. 4, 71. Ἀλλ᾽ ὁ Καλλίμαχος, Τμν. εἰς Ἀπ. 57. λέγει τραχέως, «Θεμιστίλια Φοίβος ὑφαίνει», ἀντὶ τοῦ κατασκευάζει. Ὁ δὲ Τρυφ. «κυρὸν ὑφαίνειν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν συγγραφέων, ὡς τὸ Λατ. texere: «σαύτως καὶ εἰς τὸ Μέσ. (Εἰς τοὺς αὔξησιν ἐπισχομένους χρόνους τὸ υ ψιλὸν εἶναι μακρόν. Ἰσχ. Ἀχ Ταυ. σελ. 189. 659. 832. Mehlh. Ἀναιρ. 35, 11.)

Υ᾽φαίρεσις, εως, ἡ (ὑφαιρέω). Τὸ ὑφαιρεῖν, μείωσις, στέρησις, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις, τὸ ὑποκάτω ἢ κυρίως αἴρειν, πέρνειν, κλέπτειν, ἀφαίρεσις. «ὑφαίρεσίν τινος ποιεῖσθαι», κάμνω μερίασιν τινὸς πράγματος. Πολύβ. 15, 8, 13.

Υ᾽φαιρέτρια, ἡ. Μαῖα, μαμή. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Υ᾽φαιρέω, ῶ. Μ ήτω, ἀόρ. ὑφεῖλον, Ἰων. ὑπαιρέω, Ἡρόδ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἀφαιρῶ, πέρνω, ὑποκατωθέν τινος ἐξαιρῶ, ὑποκάτωθεν σηκόνω εἰς τὰ ἐπάνω. «πάντεμον ὑφελοῖσαι» (Ῥωμκ. ἀντὶ, ὑφελοῦσα). Πίνδ Νέμ. 7, 117. «ὑπὸ δ᾽ ἤρεον ἅρματα νηῶν», ὑποκάτωθεν εἵλκυσαν, Ἰλ. Β, 154. — β) εἰς τὸ λογαριάζειν ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. «τί τινος». 2) Μέσ. Ὑφαιροῦμαι, κρύφα καὶ δολίως κλέπτω, κρυφίως πέρνω, ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, ὑφαρπάζω. Ἡροδ. 5, 83, 9, 116. «ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ· «ὁ τοῦ κλέπτει, τοῦ ἁρπάζει. Ἀριστοτλ. ἔτι δὲ καὶ, ἐνβάλλω τινὰ κρυφίως ἐκ τοῦ μέσου, τουτέστι, τὸν φονεύω· μετοχ. παθ. παρακειμ. «ὑπαραιρημένος», ὅς τις ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ μέσον, ὁ φονευθείς, Ἡρόδ. 3, 65. β) παρεκβάλλω, ἐπαίρω, κουφίζω. Δημοσθέν· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κάμιλ. «Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετευσαμένων· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «ἐκεῖνον, ἐπῆρε τὸ νερόν, καὶ τὸ ἔδωσεν ἄλλου νὰ πατήσῃ. γ) οἰκειοποιοῦμαί τι, κάμνω τι πρὸς ὄφελός μου, μεταχειρίζομαι εἴς τι, Βρ. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1141 «τοὺς καιροὺς», ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὸν καιρὸν, τὴν εὐκαιρίαν, Αἰσχίν.

Υ᾽φαλικός, ἡ, όν, (ἅλικές). Ὀλίγον τι ἁλμυρός, Ἱπποκρ. 2) πλησίον τῆς θαλάσσης ὤν. κατὰ τὴν σημτ. ταύτην ἅμφ.

Υ᾽φάλλομαι, μέλ. αλοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι) Ὑποκάτωθεν εἰς ὕψος, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἅλλομαι, πηδῶ. subsilio, Λατ. Γλωσσάρ. Στεφ.

Υ᾽φαλμυρίζω, Ὀλίγον τι ἁλμυρός εἶμαι, ἁλμυρίζω ὀλίγον. ἐκ τοῦ

Υ᾽φάλμυρος, ὁ, ἡ (ἁλμυρός). Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς ὤν. Διοσκορ.

Υ᾽φαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἁλός, ἤτοι τῆς θαλάσσης ὤν. «Ὑφαλος πέτρα· ἡ μὲ ὀλίγον ὕδωρ καλυπτομένη πέτρα, ὑποθαλάσσιος ξέρη. Ἐπίγραμ. «ὕφαλα τραύματα», ῥήγματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τὸ πλοῖον ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) μεταφορ. κεκρυμμένος, δόλιος, ὡς τό, Ὕπουλος.

*Υ᾽φαλυκὸς, ἡ, όν (ἁλυκός) = ὑφαλικός.

Υ᾽φαλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης ὑφάλων πετρῶν.

Υ᾽φαμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος) ὡς τό, ὑπόψαμμος Ἄμμον ἔχων ὑποκάτω, μὲ ἄμμον μεμιγμένος, ἀμμώδης. Θεόφρ. «Ὑφαμμος γῆ· καὶ «Ὑφαμμον χωρίον». Πλούταρχ.

Υ᾽φανάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ, ὑφαίνω. Μανέθ. 6, 433.

Υ᾽φανσις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Τὸ ὑφαίνειν.

Υ᾽φάντης, ου, ὁ, (ὑφαίνω). Ὅστις ὑφαίνει, ὑφαντής. Πλάτ. Πολ. 2. «Ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρματά τε καὶ ἑρίοις χρῆσθαι ἔχουσιν». Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, «Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφάντῃ μὲν, ἔρια· ἀνδριαντοποιῷ δὲ, χαλκόν». ὅθεν

Υ᾽φαντικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑφάντην ἀνήκων, ὁ εἰς ὕφανσιν ἐπιτήδειος. «Ὑφαντικὴν· ἐξυπακουομ. «Τέχνην» ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, 5.

Υ᾽φαντοδίνητος, ὁ, ἡ, (δινέω). = Ὑφαντός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 943. ἐνθα τὰ Χειρόγραφα, ὡς καὶ ὁ Σουΐδ. ὀρθότερον «ὑφαιτοδόνητο,» (ἐκ τοῦ, δονέω), διὰ τὸ μέτρον ἔχουσιν.

Υ᾽φαντός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπιθ. τοῦ, ὑφαίνω, Ὑφασμένος. Ὀδυσ. Ν, 218. «Ἡρίζηλα ὑφαντὰ εἵματα καλά» καὶ, 136. «Ἐσθῆτά τε ὑφαντὴν». Ἐξοδ. 26. «Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ· ὕφασμα μὲ πλουμίδια, ἢ ὕφασμα κλαδωτόν.

*Υ᾽φαντουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων ἔργα ὑφαντά, ὑφαντὴν δουλείαν.

Υ᾽φάντρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ὑφαντήρ, ἡ ὑφάντης.

Υ᾽φαπλόω, ῶ (ἁπλόω). Ὑποκάτω ἁπλόνω. «Χεῖρας ὑφαπλώσαμεν. ἀντὶ τοῦ, ὑπτίας χεῖρας ἁπλώσας. Ἴμν.

Υ᾽φάπτω, μέλ. ψω, Ἰων, ὑπάπτω (ἅπτω) Ὑποκάτωθεν ἅπτω, ἀνάπτω, ὑποκάτω καίω, βάλλω φωτίαν. Ἡρόδ. 1, 176. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 2, 8. «Πῦρ εὑρόντες, ὑφῆπτον αὐτούς (τοὺς πύργους)· ἔβαλαν πῦρ καὶ τοὺς ἄναπταν ὑποκάτω, ἤτοι τοὺς ἔκαιαν. Κυρουπ. 5. 1, 8. «Οἱ καλοὶ τοὺς θεμένους ὑφάπτουσιν, ὥστε αἰδεσθαι· ἀνάπτουσι, καίουσιν, ἐναύουσιν, ἐξάπτουσι· καθόλου δὲ, ἀνεπαιτήτως, ἢ ἐσωτερικῶς καίω, φλογίζω. 2) μέσ. «Τὸ ἐειρὴν ἀφαμένην· ἀντὶ τοῦ ὑφαψαμένην ἐειρήν.» Ἀλεξανδ. Παρθέν. 14. «ἔδεσε μίτῃ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαμόντης, (ἔβαλε τὸν βρόχον μίτῃ εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς) καὶ ἐκρεμάσθη.

Υ᾽φαρπάζω, Μ. άσω· μεταγενεστ. δὲ καὶ, άζω, Ἰων. ὑπαρπάζω, (ἁρπάζω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, κρυφίως κλέπτω, ἁρπάζω, ἢ πρότερον ἁρπάζω. ὅθεν «λόγων», πέρνω τινὸς τὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν διακόπτω εἰς τὴν ὁμιλίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὸ λόγον του. Ἡρόδ. 5, 50, 9, 91. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 4, 8. ὅθεν

Υ᾽φάρπασις, ἡ. Τὸ ὑφαρπάζειν, κλέπτειν, ἁρπάζειν κρυφίως. Γλωσσάρ. Στεφ.

*Υ᾽φάρπω, = ὑφαρπάζω, Ἀγαθ. ἐπ. 47, 2. ποιητ.

Υ᾽φασία, ἡ· καὶ

*Υ᾽φσις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Ὡς τό, ὕφανσις, τὸ ὑφαίνειν.

Υ᾽φασμα, τὸ (ὑφαίνω). Τὸ ὑφασμένον. Ὀδυσ. Γ, 247. «Πολλὰ δ᾽ ἀγάλματ᾽ ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε· ἱμάτια ὑφαντά. Στραβ. «Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι.

*Υ᾽φαστρίς, ίδος, ἡ, = ὑφάντρια, Ἡσύχ.

*Υ᾽φατός, αντὶ, ὑφαντός, ἐκ τοῦ, ὑφάω, Σοφοκλ. Τραχ. 1502. ἔνθ. Νεοφτ. Δυῦσα.

Υ᾽φάω, ῶ· ἐπικ., καὶ ποιητικ. Ὑφόω, = Ὑφαίνω· ὅθεν «Ὑφώοντι· ἀντὶ «Ὑφῶντι ἢ, Ὑφόωσι. Ὀδυσ. Β, 105. «Αἱ δ᾽ ἱστοὺς ὑφόωσιν. ὑφαίνουσι.

Υ᾽φεαρ, ατος, τό. Ὁ ἐπὶ ἐλάτης καὶ πεύκης φυόμενος ἰὸς, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. 2, 23. παρβλ. στελίς.

Ὑφεδρεύω, (ἕδρα). Ὑποκάτω ἑδρεύω, κάθημαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, Λατ. subsidere. Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. ὅθεν

Ὑφεδρία, ἡ. Τὸ ὑφεδρεύειν, ἢ κατωτέρω καθέδρα. Σουίδ.

Ὑφέζομαι, μέλ. ὑφεδοῦμαι, μέσ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑφεδρεύω. Ὀππ.

Ὑφειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητικοῦ παρακειμ. τοῦ, ὑφίημι. Μὲ ὕφεσιν, ὀλιγόστευτα, καθειμένως, συγκεχωρημένως, ὑποστελλόμενος, ἐκλελυμένως. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ 7, 7, 16. Λατ. summisse.

* Ὑφεῖτα, (εἶτα). Ἐνάβιτα, ἔβαλα νὰ καθίσωσι, ὅθεν Ἰων. «ὑπείσας ἄνδρας», ἔβαλεν ἄνδρας εἰς ἐνέδραν, Valck. Ἡροδ. 3, 126. 6, 103. παρβλ. ὕφημαι, καὶ, διὰ τὴν σημασίαν, ὑφίστημι, σημ. 2. β'.

*Ὑφεκτέος, ἑα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπέχω Πρέπει νὰ ὑπέχῃ, νὰ ὑπομένῃ τις. Ξενοφ. Λακ. 9, 5.

Ὑφελκυσμός, ὁ. Τὸ ὑφέλκειν, κρυφίως ἁρπάζειν, ἢ σύρειν ὑποκάτω. Γλωσσαρ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὑφελκύω, ἢ, Ὑφέλκω μέλ. ὑσω (ἕλκυσα, ἕλκω.) Ἕλκω, σύρω, τραβῶ ὑποκάτω, λάθρα, κρυφίως, ἥρεμα ὑποσύρω. Ἰλ. Ξ, 477. «Ὑφελκε πεδοῖιν». Πλουτ. ἐν Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑφέλκεται, προτρέπεται.

Ὑφελόμενος, Ἰων. γ', πληθ. πρόσ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. τοῦ, ὑφαιρέω, ἀντὶ τοῦ, ὑφέλοιτο, Λάβοιεν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1201.

Ὑφέν, ἐπίρ. κυρίως, ὑφ' ἓν. Ἅμα, ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, συνειλημμένως. 2) Παρὰ Γραμματ. σημεῖον τῆς ἑνώσεως δύο λέξεων εἰς μίαν. (ν)

Ὑφέρπω, καὶ, ὑφερπύζω, (ἕρπω). Ὑποκάτω ἕρκω, ὑποκρύπτω, κρυφίως ἕρπων εἰσέρχομαι, τρυπόνω. 2) μετὰ αἰτιατ. ὑπέρχομαι, ἐνεδρεύω· καὶ μεταφορικ. «νοῦν, θυμὸν,» subire animum, Λατ.

Ὑφεσις, εως, ἡ (ὑφίημι). Ἔνδοσις, ἔνλυτις, ὑποχώρησις, ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολή, ἐλάττωσις, ταπείνωσις, μείωσις, ὀλιγόστευσις, παραίτησις, ἄφεσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις. 2) Παρὰ Γραμματ. ἡ ἔξω ἄφεσις, ἔλλειψις, «διὰ ὑφέσιν τοῦ». Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 149.

Ὑφέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὁ πρὸς ἑσπέραν κείμενος, ὢν, ἢ ἐρχόμενος, ὅθεν «Ὑφέσπερα». Οὐδετ. πληθ. ἀντὶ Ἐπιῤῥήμ. πρὸς ἑσπέραν. Αἰολ. καὶ «Ὑφεσπέριος, ὁ, ἡ. Εὐσταθ. εἰς Διον. σελ. 450.

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ὑπὸ τὴν ἑστίαν, ἢ εἰς τὸν οἶκον ὢν εἰσιτικός.

Ὑφή, ἡ (ὑφάω). Ὕφανσις, ὕφασμα. Πλάτ. παρ' Ἡσυχίῳ. Εὐρ.

Ὑφηγεμών, όνος, ὁ (ἡγεμών). Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα· παρὰ Μελεάγρ. ἐπιγρ. 11. = Ἡγεμών.

Ὑφηγέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Προηγοῦμαι, προπορεύομαι, καθηγοῦμαι, προοδοποιῶ, ὑπάγων ἔμπροσθεν ὁδηγῶ τινά, ἢ ἀνοίγω τὴν ὁδὸν εἰς τινα. μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν πράγμ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 4, 23. «Δρόμῳ ὑφηγεῖσθαι, στρατεύματος ἑπομένου· καὶ Ἱππ. 6, 5. «Τῷ ἀγωγεῖ προείντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον» καὶ Ἀναβ. 6, 5, 15. «Ἡφηγεῖτο φάλαγγος». παθ. Ἀριστοτέλ. β. «Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον κατὰ τὴν ὁποίαν ἠρξάμεθα, ἐπιχειρήσαμεν νὰ βαδίσωμεν, κατὰ τὴν πεπατημένην καὶ τετριμένην, ἤτοι τὴν συνήθη. 2) Ὑποδεικνύω, ὑποτίθημι, προτρέπω, συμβουλεύω, νουθετῶ, παραινῶ, διδάσκω. Ξενοφ. Κυρουπ 8, 7, 3. «Μὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφηγηνται ἀγαθὰ, ματαια ποιήσητε· καὶ εἰς Ἀγησίλ. 1, 19. «Ὁπότε αὐτὸ-μολεῖ πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι». Ἀριστοτέλ. «Τοῦτο ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος». χωρὶς πτῶσ. παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 148. D. 3) Ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι. ὅθεν

Ὑφήγησις, εως, ἡ. Προοδηγία, ὁδηγία τῆς ὁδοῦ, ἀγωγή, ἐξήγησις, διδασκαλία μετὰ διηγήσεως, παραίνεσις, συμβουλή Πλάτ. εἰς Πρωταγόρ. «Καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμάτων», κατὰ τὴν ὁδηγίαν, κατὰ τὰ σημεῖα τῶν γραμμῶν, καθὼς ὑπάγει ἡ γραμμή.

Ὑφηγητήρ, ῆρος· ἡ, Ὑφηγητής, οῦ, ὁ (ὑφηγέομαι). Ὁδηγός, κηγέτωρ, προοδοποιός, διδάσκαλος, ἑρμηνεύς, συμβουλος. Σοφοκλ. ὅθεν

* Ὑφηγητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑφηγεῖσθαι, προηγεῖσθαι, προοδοποιεῖν, διδάσκειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Διογ. Λαέρτ. 3, 49.

* Ὑφημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάθημαι· ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ μεταβατ. ἀόρ. ὑφεῖσα.

Ὑφημιόλιος, ὁ, ἡ. Ἐκφράζει τὴν ἀναλογίαν δύο ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς περιέχει τὸν ἄλλον ὅλον, καὶ προσέτι καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ· οἷον, 2 = 3, ὅταν δηλαδὴ παραλάβωμεν ἀκόμη 1 ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ, 2.

Ὑφηνιοχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἡνιοχέω). Εἶμαι δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, ὑπηρετῶ, δουλεύω τὸν ἡνίοχον· καθόλου δὲ, = ἡνιοχέω. Παθ. παράθημοσθέν. «Τῶν μὲν ζυγῶν προορμηπάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων· τινὲς ὅμως ἤρχοντο κατόπιν, ἠκολούθουν. ἐκ τοῦ

Ὑφηνίοχος, ὁ, ἡ (ἡνίοχος). Ὑπηρέτης, δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐφ' ἁμάξης μαχομένου. Ἰλ. Ζ, 19 Παρὰ Ξενοφ. = Ἡνίοχος. Κυρουπ. 6, 4, 2. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 86. «Πάλλει ὑφηνίοχοια.

Ὑφήσσων, ονος, ὁ, ἡ (ἧσσων). Ὀλίγον ἧσσων, μικρότερος, κατώτερος, ἢ νεώτερος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 258.« — ἡ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος».

Ὑφιζάνω, Μέλ. ζήσω, (ἱζάνω) = ὑφίζω. Καταπάθημαι, καθήμαι, ὑποκάθημαι, ὑφέμαι, ἐλαττοῦμαι, καταπάθομαι, βυθίζομαι, ἐπίγης, κ. τ. τ. ὅθεν

Ὑφίζησις, εως, ἡ. Τὸ καθέζεσθαι, ὑπακάθησις, βύθισις, καταπάθισμα. ἐκ τοῦ

* Ὑφίζω. καὶ εἰς τὸ μέσ. ὑφίζομαι, μέλ. ὑφιζήσω, (ἵζω, ἀνώμ.) Κάθημαι, καταθημαι· καθόλου δὲ, βυθίζομαι, καταπίπτω.

Ὑφίημι, μέλ. ὑφήσω, Ἰων. ὑπίημι, Ἡροδ. (ἵημι, ἀνώμ.) Ἀφίνω, βάλλω, ῥίπτω, βυθίζω κάτω, ἀπολύω, καταιβάζω· «ἱστία», τὸ καθ' ἑαυτὸ, ἱστία, καταιβάζω τὰ πανία, καὶ τὰ μαζόνω. συνήθ. εἰς τὸ μέσ. «ὑφίεσθαι τὰ ἱστία», submittere vela. β) Ὑποκάτω θέτω, ἢ στήνω. «ὑπὸ δὲ ῥηχὺν ποτὶ ἤπειρον θέλει βάλει ὑποκάτω τὸ ὑποπόδιον, Ἰλ. Ξ, 240. Ὀδ. Τ, 57. βάλλω νοεῖται ὑποκάτω εἰς τὴν μητέρα, διὰ νὰ τὸ βυζάξῃ· «ὑφίητε τὰ μοχλία, Θεόκρ. 4, 4. παρβλ. Ὀδ. Ι, 245. 311. ἀλλ' εἰς τὸ μέσ. «ὑφίεμαι μαστοῖιν», Εὐριπ. Φοιν. 30. βάλλω ὑπὸ τῶν μαστῶν μου, ὑποκάτω εἰς τὰ βυζία μου Λατ. submitto pecus. γ) «ὑφίεται τινὰ στέλλω τινὰ κρυφίως, ὑποκάτω, ἐπιτρέπω τι κρυφίως εἰς αὐτὸν, submittere, ἢ subornare aliquem, Λατ. Ἡροδ. 6, 103. 2) μεταφορ. ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, συγχωρῶ, ὑπείκω, συγκαταβαίνω, παραχωρῶ, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω. «Τιμιέντων τοῦ φρονήματος» ἐλαττοῦν, ὀλιγοστεύειν, σμικρύνειν τὴν ἀλαζονείαν. «Τιμέντας τὴν χώραν ἤδη ἡμέτεραν εἶναι». Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 5, 3 συνεχώρησαν, παρεχώρησαν. «ὑφίεναι τῇ γλώττῃ, ἐξυπακουομ. τοῦ, ἡνία· ὑποχαλῶ τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν γλῶτταν μου, Φιλόστρ. 3) ἀμεταβ. καθὼς εἰς τὸ παθ. καὶ μέσ. «ὑφίεμαι, παραιτοῦμαι, παραχωρῶ, παύομαι ἀπό τινος· μετὰ γεν. «τῆς ὀργῆς, τῆς ἀγνωμοσύνης», Ἡροδ. 1, 156. 3, 52. 9, 4. χωρὶς γενικ. «οὐδὲν ὑπιέντες», Ἡρόδ. 7, 162. — Ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσ. «τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ», Ἡροδ. 4, 181. ὅθεν, γίνομαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, ἀδυνατώτερος, ἢ ταπεινότερος, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· «τινί τινος». — Εἰς τὸ παθ. ἀπολύτ. ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 17. 3, 2, 3. Παθητ. παρακείμ. «ὑφειμένος», ἀφειμένος, παραχωρημένος, ἀποκεκμηκώς, κουρασμένος, ἀδύνατος, ποταπός, ταπεινός, ὀλιγοστευμένος, ὑποχωρητικός, μὲ μαζωμένα πανία, Σοφοκλ. «Λιτὰ σοῦγε καταδανεῖν ὑφειμένη», ἐπειδὴ ἔλαβε τοὐλάχιστον τὴν ἄδειαν, «ἀποδάνης εἰς τὸν τόπον σου. Εὐρ. Ἄλκ. 527. «ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν», «δὲν ἤτο συγχωρημένον εἰς κανένα, νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην του, Πλουταρχ. (περὶ τῆς προσφδίας ἴδε, ἵημι.)

Ὑφίστημι, μέλ. ὑποστήσω, (ἵστημι). Ὑποκάτω ἵστημι, στήνω ὑποκάτω, ὑποτίθημι, ὑποστηρίζω, ὑποβάλλω. «τινί τι», Ἡρόδ. 4, 152, 5, 16. 2) Μέσ. ὁμοῦ μὲ ἀόρ. β'. παρακείμ. καὶ ὑπερσυντλ. ἐνεργητ. ὑποκάτω ἵσταμαι, θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω, ὅθεν μετὰ αἰτιατ. ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἔξαιρ. ἐπιχειρῶ νὰ κατορθώσω τι, ὑποσχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυῶμαι· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἐνεργ. ἀόρ. β'. «τινί τινα». Ἰλ. Ε, 715. Ν, 375, Τ, 243. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλ. Ἰλ. Τ, 195. μετὰ ἀπαρεμφ. ἀόρ. Ἰλ. Φ, 273. «ὑποσχεσίην ὑποστῆναι, σπανιώτρ. μετὰ δοτ. «ξυμφορῇς ταῖς μεγίσταις ὑφίστασθαι,» Θουκυδ. 2, 61. ἑπομένου ἀπαρεμφ. κατὰ μέλ. χρόνον. Ὀδ. Κ, 483. καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 127. 128 9. 54. εἰς τὸ μέσ. Ἡροδ. 1, 196. β) ὑποκάτω εἶμαι, εὑρίσκομαι, Ἡρόδ. 4, 2. στήνω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτὸν, παραχωρῶ, ἐνδίδω εἰς αὐτὸν, «τινί», Ἰλ. Ι, 160. ἀλλὰ καὶ, βάλλω, θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινὸς ἀντικειμένου, διὰ νὰ κρυφθῶ ὑποκάτω αὐτοῦ, ὅθεν, εἰς ἐνέδραν κάθημαι, Ἡρόδ. 8, 91. παρβλ. ὑφεῖσα. γ) κατέναντι ἵσταμαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντέχω, ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνομαι, προβάλλομαι. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. 4, 2, 15. «Ὑποστῆναι αὐτοῖς». Ἀναβ. 3, 2, 7. δ) ἀπολ. ὑφιζάνω, καταπάθημαι, βυθίζομαι, ὑποκάθημαι, κάτω εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. «ἡ κοιλία ὑφίσταται», ἡ κοιλία εἶναι ἐμφραγμένη, στουπωμένη. Πλούταρχ. ε) ὡς τὸ, ὑπολαμβάνω, δέχομαι ὡς ἀληθές, πιστεύω. Διόδωρ. Σικ. 1, 6. καὶ 12.

Ὑφόλμιον, τό· (ὅλμος) Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, τὸ ὑποστήριγμα τοῦ γουδίου Πολυδ. 4, 70. 2) μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τὸ στόμα, ἢ αἱ γλωττίδες. Ἡσύχ.

Ὑφοράω, ῶ. καὶ, Μέσ. Ὑφοράομαι, μέλ. ὑπόψομαι (ὁράω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ μὲ χαμηλωμένας, ἢ συνεσταλμένας βλεφαρίδας βλέπω, ἄρα, λοξὰ βλέπω, ὑποπτως βλέπω, ἢ ἀκριβῶς βλέπω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, ὑπεβλέπω, ὑποσκοπῶ, ὑποπτεύομαι. Ξενοφ Ἀναβ. 2, 4, 10. «Οἱ Ἕλληνες ὑφορῶντες τοῦτους — ἐχώρουν· ὑποπτευόμενοι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑφορώμενος, φοβούμενος, ὑποσκοπῶν» ὁ δὲ Κύριλλος προσθέτει καὶ τό, εὐλαβούμενος. λατ. suspicio, suspecto, suspicor, παρβλ. ὕποπτος. ὅθεν

Ὑφόρασις, εως, ἡ Τὸ ὑποκάτωθεν βλέπειν, ὑπόνοια, ὑποφία, φόβος, εὐλάβεια. Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. 2, 29. Διογ. Λαέρτ. 2, 99.

Ὑφορατικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποπτευόμενος. ἀμφ.

Ὑφορβός, ὁ. (ύς, ὑέρβω) ὡς τὸ, συφορβός,

ὑοφορβός. Χοιροβοσκός, ποιμήν, βοσκὸς τῶν χοίρων· πολλὰ συχν. εἰς τὴν Ὀδ. Γέλλιος 13, 9

Τ᾽φορμέω, ῶ. (ὄρμος) Καταβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ὅρμον τινά, καὶ μένω αὐτοῦ κεκρυμμένος ὑπὸ φόβου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐνεδρεύων τινά. Θουκυδ. καὶ Πολύβ. 3, 19, 8. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ ληστρικῆς νηός, ἥτις κρύπτεται εἰς τοὺς ὅρμους μεταξὺ τῶν πετρῶν, ὡς εἰς ἐνέδραν. Παρὰ Συνεσ. ἡ Τφώρμει δέος οὐκ ἐλαττονᾶ· μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐκυρίευε μεγάλη ὑποψία.

Τ᾽φορμίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, (ὁρμίζω) Καταβιβάζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, λιμένα, ἀράζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. Παῦ. Μεσ. ὑφορμίζομαι, ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅρμον. Θουκυδ.

Τ᾽φόρμιον, τό. (ὅρμος) Χρυσοῦν τι περὶ τὸν τράχηλον κοσμάριον, λαιμοδέτης Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ.

Τ᾽φορμίσις, εως, ἡ. (ὑφορμίζω) Τόπος, ὅπου ἀράζουσι τὰ πλοῖα, ὅρμος, λιμήν. Ἀναλεκτ. 5. σελ. 235. 2) Τὸ ἀράζειν, ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα.

Τ᾽φορμιστὴρ, ῆρος, ὁ. (ὑφορμίζω) Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 421. Ὁ ὑποκάτω στερεῶς κρατῶν.

Τ᾽φορμος, ὁ. (ὅρμος, σημσ. 2.) Τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν᾽ ἀράζωσι τὰ πλοῖα, τόπος καλὸς λιμένα ἔχων. Στράβ.

Τ᾽φος, εος, τὸ (ὑφαίνω) Ὡς τὸ, ὑφὴ, καὶ, ὕφασμα. Τὸ ὑφασμένον πανίον, ῥοῦχον, κ. τ. τ. Πλάτ. 2) Μεταφορικ. ἡ σύνθεσις καὶ καλὴ τάξις τῆς ἐνθέσεως τοῦ λόγου. 3) τὸ κείμενον τῆς συγγραφῆς. Ἠλίμ. Ἀλ.

Τ᾽φόω, Ὀδ. Η, 105. ἐπ. ἀντὶ, ὑφάω, τὸ ὑποῖον ἴδε.

Τ᾽φυγρος, ὁ, ἡ. (ὑγρὸς) Ὀλίγον τι ὑγρός, βρεγμένος. 2) πλήρης ὑγρασίας, Πολυδ. ὕφυγρος· γλύκταινα· ὅθεν ὡς τὸ ἑπόμ.

*Τ᾽φυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) Ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) πλήρης ὕδατος, Πολυδ. ὅθεν 3) ὑδρωπικός.

Τ᾽φυπνόω, ῶ. (ὑπνόω) Κατ᾽ ἐλλιγν ὑπνόω. ἁμφ.

Τ᾽φύφασται, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφασται. γ. ἐνικ. πρόσ. παῦ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, ὑφαίνω. Ἐτυμολογ.

*Τ᾽φῶ, ᾷς, ᾷ, πληῦ. ὑφῶμεν κ. τ. λ. Ἑποτακ. ἀορ. β. τοῦ ὑφίημι.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ψ.

Τ᾽ψαγόρας, ὁ. Ἰων. ὑψαγόρης, (ὕψι, ἀγορεύω) Μεγαληγόρος, μεγαλορρήμων, ὑψηλὰ λέγων, ὑψηλόγος, κομπολόγος, ὅστις ὁμιλεῖ μεγάλα καὶ ὑπερήφανα. Ὀδυσ. Α, 385. Β, 85, καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγόρας. ὅθεν

Τ᾽ψαγορέω, Μεγάλα καὶ ὑψηλὰ λέγω, ὑπερηφάνως ὁμιλῶ, κομπάζω, μεγαλορρήμονῶ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγορέω.

Τ᾽ψάντυξ, ιγος, ὁ, ἡ· (ἄντυξ) Ὁ ὑψηλὴν ἄντυγα, τόξον, καμάραν, ὄγλον ἔχων. Νόν.

Τ᾽ψαυχενέω, ῶ· ἡ, Τψαυχενίζω. (ὑψαύχην) Περιπατῶ, ὑπάγω μὲ ὑψωμένον αὐχένα, κομπάζω, ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ Πλούταρχ. «Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενούς».

Τ᾽ψαυχέω, ῶ. (αὐχέω) = Τψαυχενέω. Φωκυλ. 56. «ὑψαυχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος». μεγαλαυχεῖ.

Τ᾽ψαύχην, ενος, ὁ, (αὐχὴν) Ὁ ὑψωμένον ἔχων τὸν αὐχένα, ὅστις σηκόνει τὸν λαιμὸν ἐπάνω. συνῃ. μεταφορικ. Τψηλὸς τὸ φρόνημα, ὑπερήφανος, αὐθάδης, γαῦρος, «ὑψαύχην Ῥαμνη». Χρησμ. Σιβύλλ. σελ. 679. ἴδε καὶ, ὑψηλαύχην.

Τ᾽ψερεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἐρέφω) Ὁ ὑψηλὸν ὄροφον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφὴν, σκεπαστὴν ἔχων μέγας, ὑψηλός. πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. «δῶμα». Ὀδυσ. Δ, 15. «Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ᾽ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα». «θαλάμοισι· «πύργοισι· «νηοί ὑψερεφεῖς· μόνον ποιητ. λέγεται δὲ καὶ ὑψηρεφὴς, ὑψόροφος, ἀλλ᾽ οὐδέποτε ὑψίροφος.

Τ᾽ψηγόρας, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Τψαγόρας, ὅθεν

Τ᾽ψηγορέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ, ὑψαγορέω, ὅθεν

Τ᾽ψηγορια, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑπερηφανος λόγος, κομπασμός, ὑπερηφανία.

*Τ᾽ψήγορος, ὁ, ἡ. Μεγαλορρήμων, κομπαστὴς, ὑπερήφανος, Αἰσχ Προμηθ. 318.

Τ᾽ψήεις, ήεττα, ήεν. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλός. Νίκανδ.

*Τ᾽ψηλαυχενεία, ἡ, καὶ

Τ᾽ψηλαυχενία, ἡ. Τὸ ὕψωμα, σήκωμα τοῦ αὐχένος, ἢ εἰς ὕψος σήκωσις τοῦ λαιμοῦ. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 13. «κηδόμενον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ», ἐκ τοῦ

Τ᾽ψηλαύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) ὡς τὸ, ὑψαύχην. Μὲ ὑψηλὸν αὐχένα, λαιμόν, ὁ ἔχων, ἢ κρατῶν τὸν λαιμόντου ὑψηλά, μεταφορ. ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Τ᾽ψηλοβατέω, ῶ. (βαίνω) Περιπατῶ, ὑπάγω ὑψηλά, εἰς τὸ ὕψος.

*Τ᾽ψηλογνώμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, (γνώμη) Ὁ ἔχων ἀνωτέραν ἑαυτοῦ γνώμην, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, Θεμίστ.

Τ᾽ψηλοκάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία) Τψηλὸς τὴν καρδίαν, ὑπερήφανος. Ο΄.

Τ᾽ψηλόχρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ὄχθον ἔχων, κατηφορικὸς ἐπὶ ποταμῶν καὶ ὀρέων. Αἰσχύλ.

Τ᾽ψηλολογέω, ῶ. (ὑψηλολόγος) Μετ᾽ ὑψηλῶν λόγων ὁμιλῶ, ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους λόγους λέγω, καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ· ἔτι δὲ καὶ Μέσ. παρὰ Πλατ. Πολ. 3. ὅθεν

Τ᾽ψηλολογία, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑψηγορία. Πολυδ.

Τ᾽ψηλολόγος, ὁ, ἡ. = Τψαγόρας. Θεμίστ. λόγ. 15.

*Τ᾽ψηλόλοφος, ὁ, ἡ, ἴδε, ὑψήλοφος.

Τ᾽ψηλόνοος, καὶ συναιρ. «Τψηλόνους». (νόος) Ὁ ὑψηλὸν νοῦν ἔχων, μεγαλόνους, ὑψηλὸς κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὸ φρόνημα, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος «Τὸ ὑψηλόνουν· ἀντὶ τοῦ, ὑψηψηλόνοια· τὸ ὑψηλὸν τοῦ νοὸς, μεγαλόνοια. Πλούταρχ.

Τ᾽ψηλόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτον) Ὁ ὑψηλὰ νῶτα ἔχων. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 829.

*Τ᾽ψηλοπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος, εἰς τὰ ὑψηλὰ πετῶν.

*Τ᾽ψηλοποιέω, ῶ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ποιῶν, κάμνων ὕψη, ὑψώματα, ἐξοχάς.

*Τ᾽ψηλόπορος, ὁ, ἡ, = ὑψίπορος.

*Τ᾽ψηλόπους, ὁ, ἡ, εὐθ. ποδος, γεν. ποδος, (πούς) Ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πόδας.

Τ᾽ψηλός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίθ. ὑψηλῶς. (ὕψι, ὕψος) Ὁ ὕψος ἔχων, ὁ εἰς ὕψος ἀναπεταμένος, ὑψηλὰ κείμενος· παρ᾽ Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μέγας, ἐξοχος, μεγαλοπρεπὴς, ἀξιωματικὸς· παρ᾽ Ἡροδ. 1, 110. ἐπὶ ὀρεινοῦ τόπου. ὅθεν

*Τ᾽ψηλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑψηλοῦ.

Τ᾽ψηλοτρᾰχηλος, ὁ, ἡ. (τράχηλος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν τράχηλον, λαιμόν. Ἡσύχ.

Τ᾽ψήλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων. ὁ αὐξάνων εἰς ὑψηλὰ ὄρη. Εἶναι δὲ χωρὶς ἀμφιβλ. ἐσφαλμ. γρφ καὶ χρεία ν᾽ ἀποκαταστήσωμεν ἀντὶ τούτου ἡ «ψιλοφος», τὸ ὀπίσω καὶ ἀλλοῦ ἀπαντᾶται, ἢ τό, ὑψηλόλοφος. πρβλ. Basil ep. cr. σ.λ. 53. «ὑψηλόλοφος βετάνη· ἡ ἐξ ὑψηλῶν ὀρέων οὖσα, Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. 19. ἔνθα τὰ χειρόγραφα «ὑψίλοφοι» ἔχουσι· «τοῦ δ᾽ ἡμῖν τὸ παρεὶν μάλιστα τὰς ὀρεινὰς καὶ ὑψιλόφους βοτάνας ῥιζοτόμει». Εἰς τοὺς Ἕλληνικ. Ἐπιστ. (σελ. 823) ὁ ἐκδότης μετέβαλε τὴν ἀνάγνωσιν «ὑψηλόφυλλα» εἰς τὸ, «ὑψηλοφύτους». Καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάν. Βάτρ. 818. φέρεται· «ὑψίλοφοι λόγοι· εἰ ὕψοι λόγου ἔχοιτες· οὕτω φέρεται καὶ παρὰ Κολούθῳ, Ἑλέν. ἁρπ. 17. καὶ 119. παρομοίως καὶ Ἀνάλεκτ. 1, σελ. 214. «ὑψίλοφοι Δωρίδες» μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Τ᾽ψηλοφρονέω, ῶ. (ὑψηλόφρων) Τψηλὸν φρόνημα ἔχω, ὑψηλὰ φρονῶ, ὑπερηφανεύομαι.

Τ᾽ψηλοφροσύνη, ἡ. Τὸ ὑψηλὸν φρόνημα, ὑπερφία, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, φαντασία· ὁ Σουϊδ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. εὐφροσυνίαις, ἀντὶ τούτου καὶ, ὑψηλοφρυΐα.

Τ᾽ψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) Ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑπερόπτης, ἀλαζὼν ὑπερήφανος.

Τ᾽ψηλοφυὴς, έος, ὁ, ἡ (φυὴ) Ἔχων ὑψηλὴν, ὁυσιατὴν φυὴν, ὁ ὑψηλῆς φύσεως ὤν, μεγαλόφυης.

Τ᾽ψηλόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ἔχων ὑψηλὴν, ὁυσιατὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Τ᾽ψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ. (ὕψος, ἀνὴρ) Ὁ ὑψόνων τὸν ἄνδρα, ἢ τοὺς ἄνδρας, ὁ ὑψηλὸν, μέγαν, ἢ ὑπερήφανον ποιῶν τὸν ἄνδρα, ὁ σεμνύνων αὐτὸν, δίδων εἰς αὐτὸν ἀξίαν, τιμήν. «τιμὴ ὑψήνορι· ἢ ὑψόνουσα τοὺς ἄνδρας. Νόν. 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Ἰλιάδ.

Τ᾽ψηρεφὴς, έος, ὁ, ἡ. = ὑψερεφὴς, καὶ, ὑψιρεφὴς. Ὅμηρ.

*Τ᾽ψηρὸς, ά, όν, = ὑψηλὸς, Ἐτυμολ. Μέγ.

Τ᾽ψηχέω, ῶ. Τψηλῶς καὶ μεγάλως ἠχῶ, κροτῶ ἐριγδούπεω. Σχολ. Ἰλ. Ζ, 507. ἐκ τοῦ

Τ᾽ψηχὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἠχὸς) Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως ἠχῶν, ὑψηλὸν, μέγαν, καθαρὸν ἦχον ἔχων, ἐκπέμπων. «Ἵπποι ὑψηχεῖς». Ἰλ. Ε, 772. Ψ, 27. ἐπὶ χρεμετισμοῦ ἢ κτύπου τῶν ποδῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται· κατὰ τὸν Σχολ. ἢ κατ᾽ Εὐστάθ «ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἦκει τῶν ποδῶν» κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. «παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν· κατὰ δὲ τὸν Διιδερλεῖτιον (Doederlein), οἱ μὲ ὑψηλὰ σημοῦσιν κεφαλὴν χρεμετίζοντες. Ἀλλ᾽ ἄλλοι ἀντὶ τούτου «ὑψαύχενες» ἀνέγνωσαν· (ἴσ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηχὴς, ἐγράφη ποτὲ, ὑψαυχὴς, ὅ ἐστιν, ὑψαύχην). Τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἑρμην. τὸ, «ὑψηχέα» διὰ τοῦ, «ὑψαύχενας», ἤτοι εἰς ὕψος σειρτμένοι μετὰ ἦχου, ἄριστοι γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑψηχέες ἵπποι, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τοὺς τραχήλους, οἷον ὑψαύχενες, ἢ μεγαλόφωνοι· «ὑψηχεῖς ἔχθοι· παρ᾽ Ὅμ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλοί· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. «λόγους».

Τ᾽ψι, Ἐπίρ. Τψηλῶ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ· ὑψου. «ὑψι βαίνειν· ἀντὶ τοῦ, ἡσθῆν ἐνθουσιωδῶς. Ἰλ. Τ. 155. «Ζεὺς δ᾽ ἡμέας ὕψι». Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ὕδεν, ὑψίων, ὑψίτερος, ὑψιστος. (πιθανῶς ἐκ τῆς, ὑπέ.)

Τ᾽ψιαίετος, ὁ. Ἀντωνῖν. Λιβ. 20. Εἶδος ἀετοῦ, ὅστις περιγράφεται διὰ τοῦ «περφοίνικος ἑρμινός μέγας τε καὶ ἄλκιμος» ὄρα, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους (ζῷ. ἱστορ. 9, 3.) πύγαργος.

Τ᾽ψιβαθύς, εῖα, ύ. (βαθὺς) Λίαν πολλὰ βαθύς Ὀππιαν. 3, 26.

Τ᾽ψιβάμων, ὁ, ἡ· ἡ Τψίβατος, ὁ, ἡ. (βῆμα, βαίνω) Ὁ εἰς ὕψος βαίνων, ἀνερχόμενος, ὅστις περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀναβαίνει εἰς ὕψος, ὁ ὑψηλὰ κείμενος, ἢ ἱστάμενος, «πόλεις, «ὑψίβατος τρίπους· ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων, ὑψηλὰ βαλμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 1400. ἐνθ. Νεῖστ. Δεύκα. Πινδ. Νέμ. 10, 87. ποιητ.

*Ὑψιβίας, ου, ὁ, Ἰων. ὑψιβίης, (βία) Ὁ ὑψηλὴν, ὑπερβολικὴν δύναμιν ἔχων, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν δυνάστης· ἔτι δὲ καὶ ὑπερήφανος. Κορίν.

Ὑψιβόας, ου, ὁ· (βοὴ) Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως βοῶν, φωνάζων, κραυγάζων· κωμικ. ὀνομ. βατράχου εἰς τὴν Βατραχομ. 205. ποιητ.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ. (βρέμω) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψηλῶς, μεγάλως βροντῶν. Ἰλ. Α, 354. «Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ὁ ἐν ὕψει ἔχων, βροντῶν, βρόμος δὲ κυρίως ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦχος, ποιητ.

Ὑψίβρομος, ὁ, ἡ. = Ὑψιβρεμέτης. Ὀρφ. ὕμν. 18, 1. ποιητ.

*Ὑψιγένεθλος, ὁ, ἡ, (γενέθλη) Ὁ ἀπὸ ὑψηλὸν γένος καταγόμενος.

Ὑψιγέννητος, ὁ, ἡ· (γεννάω) Ὁ εἰς ὕψος γεννηθείς, ὁ μεγάλως, ἢ ὑψηλῶς βλαστήσας, αὐξήσας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 43. «ἴσχυε', ἐλαίας Σ' ὑψιγέννητον κλάδον· μεγάλον καὶ ὑψηλὸν κλάδον, μεγάλως βλαστήσαντα.

Ὑψίγυιος, ὁ, ἡ. (γυῖον) Ὁ ὑψηλὰ γυῖα, σκέλη, μέλη ἔχων, ὑψηλὰ αὐξημένος, ὑψηλὰ κτισμένος. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 31. «ὑψίγυιον ἅλσος Ἡλέμωνα, ὑψηλῶς φυτοσμηθέντα.

*Ὑψίδμητος, ὁ, ἡ, (δέμω) Ὑψηλὰ κτισμένος. ποιητ.

*Ὑψίδομος, ὁ, ἡ, (δέμω) Ὑψηλὰ κτισμένος, ὑψηλόκτιστος. Κολλοῦθ. 384. μόνον ποιητ.

Ὑψίδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δραμεῖν) Ὁ εἰς τὸ ὕψος τρέχων, ὑψηλὰ πετῶν, εἰς τὸ ὕψος κινούμενος, ποιητ. Νόν. Ὀρφ.

Ὑψίζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγὸν) Κυρίως ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κωπηλατῶν, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὴν κωπηλατικὴν ἕδραν καθήμενος, ὅθεν τροπικ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, «Ζεὺς ὑψίζυγος· ὁ ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ἀνωτάτω ἔχων καθέδραν, καὶ πάντων ὢν κυβερνήτης. Ἰλ. Δ, 166. Η, 69. Λ, 544. Ξ, 185. Ἡσιοδ. Ἔρ. 18. μόνον ποιητ.

*Ὑψίζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη) Ὁ ὑψηλὰ ζωσμένος. ποιητ. Καλλίμ. Δείῳ. 19.

Ὑψιζέμεθλος, ὁ, ἡ. (ζέμεθλον) Ὁ βαθύτατον ζεμέλιον ἔχων· βαθέως ζεμελιωμένος. Νόν.

*Ὑψιζώων, ουσα, ον, (ζάω) Ὁ ὑψηλὰ τρέχων. Γράφεται δὲ καλλιον διασυλλάβως. Γρηγ. Ναζ. ἐπίγρ. 183.

Ὑψίθρονος, ὁ, ἡ. (θρόνος) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὸν θρόνον ἔχων, ὁ εἰς ὕψος καθήμενος· καθέλου δὲ, ὑψηλὸς· ἐπίθετον τῶν θεῶν, Πίνδ. Ἴσθ. 6, (5), 23. Νέμ. 4, 105. μόνον ποιητ.

*Ὑψίθωκος, ὁ, ἡ, (θάω) = τῷ προηγμ. ποιητ.

Ὑψικάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) Ὁ ὑψηλὴν κεφαλὴν, ἄκρον, ἢ κορυφὴν ἔχων Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἀφρόδ. 265. «Δρύες ὑψικάρηνοι· ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχουσαι, ὡς τό, ὑψίκομος.

Ὑψικέλευθος, ὁ, ἡ. (κέλευθος) Ὁ ὑψηλὰ ἀνερχόμενος, πορευόμενος, ἀναβαίνων, ἢ εἰς ὕψος κίνησιν τὴν πορείαν. Ἐπιγρ.

Ὑψίκερας, ατος, ὁ, ἡ· καί,

*Ὑψικέρατος, ὁ, ἡ. ὡς τὸ Ὑψίκερως. «Πέτραν ὑψικέρατον» ἐκ Πινδ. Λεξ. 285. τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 591. ἢ εἰς ὕψος ἀνατεταμένη, ὑψηλὴ, ἐξέχουσα· ὡς καὶ τό, «πυργοκέρατα» Βακχυλίδης παρ' Ἀπολλωνίῳ Γραμματ. ἴδε τὸν σημειωτὴν Κοϊνιν. Γρηγορ. Κορινθ. σελ. 443. ἐκδ. τελευτ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 685.

Ὑψικέρυνος, ὁ, ἡ. (κεραυνὸς) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους κεραυνῶν, ἀστραπῶν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἢ διὰπυρος πληγῆς.

Ὑψίκερως, ω, ὁ, ἡ. (κέρας) Ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων, Ὀδυσ. Κ, 158. «ἔλαφον ὑψικέρωνα. ποιητ παρβλ. ὑψίκερας.

Ὑψικέλωνος, ὁ, ἡ. (κολωνὸς) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων, τραχὺς, ὑψηλὸς, εἰς ὑψηλὸν λόφον κείμενος, ποιητ.

Ὑψίκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὁ εἰς ὕψος τὴν κόμην, ἢ ὑψηλὴν κόμην ἔχων, ὑψιπέτηλος, οὗτινος ἡ κορυφὴ εἰς ὕψος ἀνατείνεται, ὑψηλός. Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. τῆς δρυός. Ὀδυσ. Μ. 357. «Φύλλα δρυφάμενοι τέρεα, δρυὸς ὑψικόμοιο· οὕτω καὶ Ἰλ. Ξ, 398. καὶ Ψ, 118. καὶ ἀλλαχοῦ. ποιητ.

*Ὑψικόμπων, Ἐπίρ. (κόμπος) Ὑψηλορρόνως, ὑπερηφάνως, μετὰ ὑψηλορροσύνης, ἢ μεγάλου κομπασμοῦ. Σοφοκλ. Αἰ. 766. Ν Δούκας, ἐκ τοῦ

*Ὑψικόμπος, ὁ, ἡ. Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος.

Ὑψικρατέω, ῶ. Εἰς τὸ ὕψος κρατῶ, ἐξουσιάζω. Σουίδ. ὅθεν παρὰ Λουκιαν. «ὑψικρατής, ου, ὁ· ὁ εἰς τὸ ὕψος κρατῶν, ὁ εἰς τὸ οὐρανὸν ἐξουσιάζων, ἔτι δὲ καὶ κύρ. Ὁμ.

Ὑψικρεμής, ές, ὁ, ἡ. (κρεμάννυμι, κρέμαμαι) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὰ κρεμασμένος. Ὀππιαν. Κυν. 4, 93. «Ἀμνὸς ὑψικρεμής».

Ὑψίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ὑψηλὴν ἀχθὴν ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 421. γράφεται καὶ, ὑφήκρημνος. – Ἡρόδοτ. βίος Ὁμήρ. 17. «μῆλα ὑψίκρημνος· ὑψηλὸς, κρημνώδης, ἀνηφορικός.

*Ὑψιλοπεδής, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ, Τ. παρβλ. ὑοειδής.

Ὑψίλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφὴν ἔχων, εἰς ὑψηλὰ ὄρη ὤν, Πίνδ. ὑψηλὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας ἔχων. μεταφορ. «ὑψίλοφος λόγοις, ὑπερήφανος, ἀλαζονικὸς λόγοις. Ἀριστοφ. Βατρ. 818. ποιητ. παρβλ. ὑψήλοφος.

Ὑψίλυχνος, ὁ, ἡ. (λύχνος) Ὁ ὑψηλὰ φωτίζων, ἀπὸ ὕψους φέγγων· «ναυσὶν Φιλοξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 147. ὡς ἐν τοῦ εἰς ὕψος κρεμαμένου λύχνου. εἶναι δὲ ὁ εἰς τὴν συνήθειαν, «πολυέλαιος», λεγόμενος. Lustre, Γαλ.

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ. (μέδων). Ὁ εἰς ὕψος κρατῶν, ἐξουσιάζων, βασιλεύων. «Ζεὺς», Ἡσιόδ. Θεογ. 529 «παρὰ ὑψιμέδοντι Περιναιῷ», ἀντὶ τοῦ, ὑψηλῷ, ὑψικρήνῳ. Πίνδ. Νέμ. 2, 29. ποιητ.

Ὑψιμέλαθρος, ὁ, ἡ. (μέλαθρον) Ὑψηλὰ ὠκοδομημένος, ὑψηλὴν οἰκοδομὴν ἔχων, ὑψηλός. «Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 103. 134. 399. «Αὐλιον ὑψιμέλαθρον». 2) παρ' Ὀρφ. ὕμν. 4, 1. ὁ ὑψηλὰ κατοικῶν, κείμενος.

Ὑψιμέλας, αινα, αιον. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἰλιαδ. Ο, 138. ἔνθα διεστραμμένως «ὕψι μέλαινα» πρέπει ν' ἀναγινώσκεται

Ὑψινεφής, ές, ὁ, ἡ. (νέφος) Μέχρι νεφῶν ὑψηλὸς, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη οἰκῶν. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 39.

*Ὑψίνομος, ὁ, ἡ, (νέμομαι) Ὁ βόσκων, κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη. ποιητ.

*Ὑψίνοος, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ὑψίνους, οῦς, ὁ, ἡ. ὑψίνους, οὐδέτ. ουν, (νόος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν, Νόν. Διον. 8, σελ. 376. ποιητ.

Ὑψιπαγής, ές, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) Ὑψηλὰ πεπηγμένος, ἑστεωρευμένος, ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Θεόδωρ. ἐπ. 7. ποιητ.

Ὑψίπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Ὁ ὑψηλὸν πέδον ἔχων, ὁ εἰς ὑψηλὰς πεδιάδας κείμενος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. 1, 43. «ὑψίπεδον Θερώπνης ἕδος». ποιητ

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ. (πέταλον) Ὁ ὑψηλὰ πέταλα, φύλλα ἔχων, ὑψηλός. Ἀθήν. 9. σελ. 370 «πρέμβη ὑψιπέταλος».

Ὑψιπετήεις, ήεσσα, ήεν. ποιητ. ἀντὶ, ὑψιπέτης (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος πετόμενος. Ἰλ. Χ, 308. Ὀδυσ. Ω, 538.

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ. (πέτηλον) Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ὑψιπέταλος, Ὁ ὑψηλὰ πέτηλα ἔχων ὑψηλὸς, μακρὸς, Ἰλ. Ν, 437. «δένδρεον ὑψιπέτηλον». Ὀδ Δ, 458 Λ. 588.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ. (πέτομαι) Ὁ εἰς τὰ ὕψη πετῶν· «αἰετὸς ὑψιπέτης», Ἰλ. Μ, 201. 219. Ν, 822. Ὀδ. Τ, 243. ποιητ. Γραμματικοί τινες τονίζουσι «ὑψιπετῆς», ὡς ἐκ τοῦ – ήεις, κατὰ συναίρεσιν γινόμενον.

Ὑψιπετής, ές, ὁ, ἡ. (πίπτω) Ὁ ἀπὸ ὕψους (ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ) πεσών. παρβλ. Διιπετής.

*Ὑψιπόδης, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑψίπους.

Ὑψιπολίτης, ὁ, ἡ. Ὁ ὑψηλότατος εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ ὑψῶν τὴν πόλιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 370. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ὑψιπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) Ὁ ὑψηλὰ στρεφόμενος, ἢ περιπλανώμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη πορεύόμενος· ἐπίθετον τῶν πτηνῶν. Ὀππιαν. Κυν. 3, 121. ποιητ.

Ὑψίπορος, ὁ, ἡ. (πείρω, πορεύομαι) Ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων, ὁ διὰ ὕψους τρέχων. Ὀππιαν.

*Ὑψιπότητος, ὁ, ἡ. (ποτάομαι) Ὡς τό, ὑψιπέτης· ὁ ὑψηλὰ πετῶν. ποιητ.

Ὑψίπους, οδος, ὁ, ἡ. οὐδ. πουν, (πούς) Ὁ ὑψηλοὺς πόδας ἔχων, ὅθεν, ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 866. ποιητ.

Ὑψίπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Ὁ ὑψηλὴν πρύμναν ἔχων.

Ὑψίπρωρος, ὁ, ἡ, (πρῴρα) Ὁ ὑψηλὴν πρῴραν ἔχων. Στράβ. 4, σελ. 207.

Ὑψίπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν πύλην. «Θήβην ὑψίπυλον» (εἰς τὴν Κιλικίαν) Ἰλ. Ζ, 416. «ὑψίπυλον Τροίην», Π, 698. Φ, 544. – 2) ὑψιπύλη, ἡ, κύρ. Ὀνομ. Ἰλ. Β, 499. καὶ ὑψικύλεια, Πινδ. λεγομ. ποιητ.

Ὑψίπυργος, ὁ, ἡ, (πύργος) Ὁ ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Ἀνάλεκτ. 1. σελ. 143.

Ὑψιρεφής, ές, ὁ, ἡ· καί,

*Ὑψίροφος, ὁ, ἡ, διάφρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, ὑψερεφής, ὑψίροφος. Lobeck. Φρύν. σελ. 685.

Ὑψίστολος, ὁ, ἡ. (στολὴ, σημτ. 2) Ὁ ἄνω ἐσταλμένος τοὺς χιτῶνας, ὁ ἔχων τὰ φορέματα σηκωμένα ἐπάνω. ποιητ. Ἡσύχ.

Ὕψιστος, ίστη, ιστον. ὑπερθετικὸν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὑψι· Ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Ὑψιτενής, ές, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὁ εἰς ὕψος τεταμένος. καθέλου δὲ, ὑψαμός, εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλός. ποιητ.

Ὑψιτένων, οντος, ὁ, ἡ. (τένων) «ταῦρος», Ταῦρος, ἔχων ὑψηλὰ τεταμένους τένοντας, ἰσχυρὰ, δυνατὰ νεῦρα, ἐξαιρ. εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸν αὐχένα. Ψευδοφωκυλίδ. ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσύχ. = ὑψηλαύχην, ποιητ.

Ὑψίτερος, ερα, ερον. συγκριτ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὑψι. Ὑψηλότερος. Θεόκριτ. 3, 46.

*Ὑψίτιμητος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑψίθμητος. Χρητμ. Σβύλλ. 14, 210.

*Ὑψίτυχος, ὁ, ἡ, (τύχη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην τύχην. ποιητ. Παῦλ. Ἀλεξ.

*Ὑψιφάεννος, ὁ, ἡ. Εὐσέβ. Εὐαγγ. προπαρασ. 9. 3'. = τῷ ἑπομ.

Ὑψιφαής, καὶ, Ὑψιφανής, ές, ὁ, ἡ. (φάος, φαίνομαι) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους φαίνων, λάμπων. «Μνῆμα ὑψιφανές». Ἐπιγραφ. Χανδλερ. σελ. 123. ποιητ.

Ὑψιφερής, ές, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ εἰς ὕψος φερόμενος. ἀμφ.

Ὑψιφοίτης, ου, ὁ. (φοιτάω) Ὁ ὑψηλὰ περιφερόμενος, εἰς τὰ ὕψη περιπατῶν. ποιητ. Ἡσύχ.

Ὑψιφόρητος, ὁ, ἡ. (φορέω) Ὁ ὑψηλὰ φερόμενος, βασταζόμενος, μετεωριζόμενος, αἰωρούμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη ὑπάγων, ἀναφορικός. Ἀνάλεκτ. 2, 4. σελ. 444. «ὑψιφόρητον ἁρπάν».

Ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρήν) ὡς τό, ὑψηλόφρων. Μεγαλόφρων, μετὰ φρονῶν, μεγαλο-

ψυχος· »ὑψιφρόνων βροτῶν«, Πίνδ. Πύθ. 2, 94. ποιητ.

Τ'ψιχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὁ ὑψηλὴν χαίτην, μακρὰν κόμην ἔχων· »δοιαὶ ὑψιχαῖται ἀνέρων«, Πίνδ. Πύθ. 4, 306. ποιητ.

*Τ'ψίων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, ποιητ. συγκρ. τοῦ, ὑψι· Τψηλότερα, Πίνδ. Δείψ. 232. ἀντὶ τοῦ συνήθ. ὑψίτερος.

Τ'ψόθεν, παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ποιητ. καὶ, ὑψόθε. ἐπίρρ. (ὕψος) Ἐκ τοῦ ὕψους, ἐπάνωθεν, ἀπὸ ὑψηλά, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. 2) ὡς τὸ, ὑψοῦ εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλά· καὶ μετὰ γεν. ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, »γλεφάρων ὑψόθεν.« Πίνδ. Ὀλ. 3, 22. τουτέστιν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι· ποιητκ. ὕφονε. Ἰλ. Λ, 53.

Τ'ψόθι, Ἐπίρ. (ὕψος) Τψηλά, ἐπάνω, ὡς τὸ, ὑφοῦ· »ὑψόθ' ἐόντι Διΐ«, Ἰλ. Κ, 10. Λ, 676. Τ, 376. 2) μετὰ γεν. ἐπάνω, ὑπὲρ. ποιητ.

*Τ'ψόλοφος, ὁ, ἡ, = ὑψίλοφος, ποιητ.

Τ'ψόπρυμνος, = ὑψίπρυμνος.

Τ'ψόπρωρος, ὁ, ἡ = ὑψίπρωρος.

Τ'ψόροφος, ὁ, ἡ. (ὀροφὴ) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφὴν, στέγην, σκεπαστὴν, ἢ θόλον. πολλάκις παρ' Ὅμ. κὴ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίεν, (ἡ Ἑλένη, σηλ.) Ἰλ. Γ, 423. »κίκεσθαι οἶκον εἰς ὑψόροφον«, Ὀδ. Ε, 42. Κ, 474. – ποιητ. παρβλ. ὑψερεφὴς, καὶ, ὑψηρεφὴς.

Τ'ψος, εος, ους, (ὕψι) Τὸ πρὸς τὰ ἄνω διάστημα, ἄκρον, μέγεθος, κορυφὴ, ἄκρον δένδρου, ἢ ὄρους, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἤτοι πρὸς οὐρανὸν ἔκτασις πράγματός τινος. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. »ὅσον ὕψος«, ὅσον ὑψηλά, Ξενοφ. Συμπ. 2, 8. ὡς ἀπολ. αἰτιατ. κατὰ τὸ ὕψος, Ἡροδτ. 1, 50. 7, 60. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 4. »Τοῦ τείχους ἦν ὕψος ἑκατὸν πόδεων· καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου πρὸς οὐρανὸν κέντρον 2) »ὕψος λόγου· ἀκρότης καὶ εὐοχή τις τῶν λόγων, ἢ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου, τὸ εἰς ἔκστασιν καὶ ἔκπληξιν ἄγον, τὸ μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα· κατὰ τὸν Λογγῖν.

Τ'ψόσε, Ἐπίρ. (ὕψος) Εἰς ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω. Ὀδυσ. Θ, 372. »ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς· ἀναπηδήσας, καὶ μετέωρος ὤν, εἰς ὕψος πηδήσας.

*Τ'ψοτάτω, ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ, Τψηλότατα. Βακχυλ. 11, 5. ποιητ.

Τ'ψοῦ, Ἐπίρ. (ὕψος) Εἰς τὸ ὕψος, ἄνω, ἐν ὕψει, ὑψηλά ἐκεῖ ἄνω, ἐπάνω. Ὅμ. Ἡσίοδ. Ἡρόδ. καὶ ἑφ.

Τ'ψόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψωμένους, ἐξόχους, προβλῆτας ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπερόπτης. Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σελ. 230.

Τ'ψόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ὁ ὑψηλὴν, μεγάλην φωνὴν ἔχων. Ἱπποκράτ.

Τ'ψόω, ῶ. μέλ. ώσω, (ὕψος) Εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, κάμνω ὑψηλόν, εἰς ὕψος ἀναβιβάζω. Βατραχομ. 80. »Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας· φουσκώσας, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὸν κηρύττω, ἐπαινῶ, μεγαλύνω. Ψαλμ. τὸ δέ, »ὑψώθητι· ἑρμην. διὰ τοῦ, δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου. ὅθεν

Τ'ψωμα, ατος, τό. Τὸ ὑψωμένον, ἢ ὑψηλὴ κατάστασις, οἷον, τῶν ἀστέρων· καθόλου δὲ, ὕψωσις, ἀντίθ. τοῦ, ταπείνωμα. Πλούταρχ.

*Τ'ψώρροφος, ὁ, ἡ, = ὑψόροφος, Lobeck. Φρύν. σελ. 708.

Τ'ψωσις, εως, ἡ. (ὑψόω) Ἡ εἰς τὰ ἄνω ἄρσις, σήκωσις, ἔπαρσις.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ω.

Τ'ω, Μέλ. ὔσω. Ἀόρ. ὗσθην. Κυρίως βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ βροχῆς, βίπτω, ῥήγνω βροχὴν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν. »Ζεὺς ὗεν«, Ἰλ. Μ, 25. Ὀδ. Ξ, 457. Ἡσ. Ἔρ. 490. Θέογν. 26. Οὐαλκ. Ἡρόδ. 2, 13. ἔτι δὲ καὶ »ὁ Ζεὺς ὕει«, βρέχει, Ἡροδ. 2, 13. 3, 119. Πρώτιμα δὲ παρελείφθη τὸ οὐτιαστ. καὶ ἔμεινεν εἰς συνήθη χρῆσιν μόνον τὸ, ὗει, ὡς τὸ λατ. pluit, ἀπροσωπ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 551. Ἡροδ. 4, 28. παρβλ. 2, 22. »ὕδατι ὕσαι«, Ἡροδ. 1, 87 »εἰ ὗει, ἂν ἔβρεχεν, ἢ, ἂν ἤθελε βρέξῃ, Ἡροδ. 4, 185. »ὗοντος πολλῷ, ἐπειδὴ ἔβρεχε πολύ, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. Ὡσαύτως δὲ λέγεται, »νίφει, σείει«, κ. τ. τ. μετὰ, καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ Ζεύς· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. „ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην“, ἑπτὰ χρόνους δὲν ἔβρεξεν ὁ Ζεὺς τὴν νῆσον Θήρην. Ἡροδ. 4, 151. παρβλ. Παυσαν. 2, 29, 3. πολὺ συχνότερα δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· „ὗτε χρυσόν“, ἔβρεξε χρυσίον, Πίνδ. Ὀλ. 7, 91. ὡσαύτως „ὗσαι τέφραν“ κ. τ. τ. ἀντὶ δὲ ταύτης τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἡ δοτ. „ὗσαι λίθοις, ὗσαι βατράχοις“, κ. τ. τ. ἀπαραλλάκτως καθὼς τὸ λατ. pluit carnem, sanguinem, ἀλλὰ, καὶ, pluit lapidibus, Οὐαλκεν. Ἡροδ. 4, 151. – Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. βρέχομαι, ὑγραίνομαι, ἐξαιρ. ἀπὸ βροχὴν· „λέων ὑόμενος“, Ὀδ. Ζ, 131 „ἠέσθην αἱ Θῆβαι“, ἐβράχησαν αἱ Θῆβαι, δηλαδὴ ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας, Ἡρόδ. 3, 10. ὡσαύτως, ἡ γῆ, ἢ, ἡ χώρα, ἡ, τὰ χωρία ὕεται, βρέχει εἰς τὰ χωρία, Ἡροδ. 2, 13, 14. 22. 25. 4, 50. 198. »ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ«, βρέχει ὀλίγον, ἢ σπανίως, Ἡροδ. 1, 193. »ὕεται πολλῷ«, βρέχει πολύ, ἢ συχνά. (ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, ὕδατι) ἔτι δὲ ἐνίοτε, πίπτω ὡς βροχὴ· οἷον, »ὕεται χρυσός, ὕεται ἄρτος, ὕεται σῖτος«, ἀλλ' αἱ τοιαῦται συντάξεις ἀπαντῶνται μόνον εἰς τοὺς μεταγενστρ. οἷον, εἰς τὸν Φίλωνα, Γρηγόρ. Ναζ. κ. τ. τ. (Ἐκ τοῦ, ὗω, παράγεται ἀπὸ τὸ, ὕδος, ὕδωρ, ὑδαλέος, ὑδαλέος, ὑδατόεις, ὕδρα, ὕδερος, ὕδρωψ· ἔπειτα, ὑγρὸς, μὲ τὰ παράγωγά του, καὶ τὸ Λατ. humus, humor. humeo, humesce, humidus, καθὼς καὶ τὸ, uvus, uvidus, udus, καὶ fudo, fundo· προσέτι δὲ, ἰδὼς, ἰδίω, ἰδρὸς, ἰδρῶς, ἰδρόω. ὅθεν τὸ λατ. sudo, sudor, καὶ διὰ τὴν ὑδατώδη ὁμοιότητα, ὗελος, ὕελος. — Πλατύτεραι δὲ ἀναπτύξεις τῆς κυρίας σημασίας τοῦ, ὗω, ὑπάρχουν εἰς τὸ, ΧΥΩ, χέω, καὶ εἰς τὸ, ΡΥΩ, ῥέω· ἐξαιρ. δὲ διὰ τὴν ὡς ἔγγιστα συγγένειαν τῆς ὑγρότητος μὲ τὴν αὐξητικὴν, εὐφορίαν, καρποφορίαν, τὴν δυνατὴν καὶ ἀθάνατον πλησμονὴν, εἰς τὸ, φύω καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνέχεται καὶ τὸ, ὑγιὴς, ὑάκινθος, ὕλη, ὗς, καὶ ἄλλα τινὰ μὲ τὸ, ὗω, Ἐξεναντίας δὲ ἡ μετὰ τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὕμνος, ὑθλέω, ὕθλος, ὕσλος, αὐτοῦ συγγένεια, ὑπέκειται ἀκόμη εἰς τινας ἀμφιβολίας. (Τὸ υ ψιλὸν εἶναι πάντοτε μακρὸν, καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Τ'ώθης, εος, ὁ, ἡ. (ὗς, εἶδος) ὡς τὸ, ὑοειδὴς, Συωδὴς, χοιρώδης, ῥυπαρὸς, ἀκάθης. ὅθεν

Τ'ωθία, ἡ. Συωδία, τὸ χοιρώδες πολίτευμα, χοίρου φέρσιμον, ῥυπαρότης, βαρβαρότης, ἀμάθεια, ἀκάθεια. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 997.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Υ.

Φ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπὸ ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Δημ. Ι. Ῥεφ.

Φ, φ, ἡ, φεῖ, τό, ἄκλιτον, Εἰκοστὸν πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον, ἀξιοῦμενον μὲν φ', = 500· ὑπογραμμένον δὲ ἔχον τὸ ἰῶτα, φ, = 500,000. Συγκειται δὲ τὸ φ ἐκ τοῦ χειλικοῦ συμφώνου π, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἐπιφερομένου δασέος πνεύματος· ὅθεν, πρὶν εἰσαχθῇ τὸ φ εἰς τὸ Ἑλλ. ἀλφάβητον, ἔγραφον ἀντ' αὐτοῦ ΠΗ, τὸ ὁποῖον διεφύλαξαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ ph. Τροπὰς τοῦ φ, ἔξαιρ. εἰς τὰς διαλέκτους. — 1) Οἱ Αἰολεῖς, Δωριεῖς, καὶ Ἴωνες ἀποβάλλουν συνήθως τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ γράφουν π, ἀντὶ τοῦ φ. οἷον, ἀσπάραγος, λίσπος, σπόγγος, σποδύλη, ἀντὶ, ἀσφάραγος, λίσφος, σφόγγος, σφονδύλη, ἔξαιρ. δὲ σημείωσε τοῦτο περὶ τῶν Μακεδόνων, οἵτινες καὶ Πίλιππον ἀντὶ Φίλιππον ἔλεγαν τὸν βατιλέα των. Οἱ Ἀττ. ἐξεναντίας ἀποστροφοῦσιν ἀσμένως, τὸ φ, ὅταν μάλιστα ἀκολουθῇ τὸ σ, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν. Κ. Γρηγ. σελ. 344. Lob. Phryk σελ. 113. 399. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν πρωτοτύπων λέξεων· οἷον φώκη, καὶ πανδ.· φάτρα καὶ πάτρα, φαινόλης, φάρτος, πλητή. Βτμ. Λεξ. 2, σελ. 271. 2) Οἱ Μακεδόνες ἔτρεπαν ἐνίοτε τὸ φ, καὶ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῦ χειλικὸν σύμφωνον β. οἷον, Βίλιππος, Βρύγες, ἀντὶ Φίλιππο., Φρύγες. Ἡρόδ. 7, 73. Κ Γρηγ· σλ. 285. 3) οἱ Δωριεῖς τρέπουν, πλὴν σπανίως, τὸ φ, εἰς ψ, Κ Γρηγ. σελ. 484. — 4) πολὺ εὐχρηστότερα δὲ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἴωνας ἡ τροπὴ τοῦ θ εἰς φ. οἷον, φήρ, φλάω, φλίβω, ἀντὶ θήρ, θλάω, θλίβω, κ.τ. τ. Κ Γρηγ. σλ. 614.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἐποπ. καὶ ἐλεγ. ποιηταὶ ἐθεώρουν ἐνίοτε τὸ φ ὡς διπλοῦν σύμφωνον, ὅθεν καὶ ἐξελάμβαιον τὴν αὐτοῦ προηγουμένην συλλαβὴν θέσει μακράν, ὡς εἰς τὰς λέξεις ἔφις, σύφος, Ζεφύριος. Wolf praef. Ἰλ. pag. LXXXI. Schaef. Θεογ. 1057. Reisig de constr. anastr. p. 5. Mehlh. Ἀναρ. 35. 11.

Φᾶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἆφα, ἆφη. ἴδε φημί.

Φάανθεν, ἐπικ. κατ' ἔκτασιν ἀντὶ φάνθεν. ὁ, ἐ. ἐφάνησαν. γ'. πληθ. πρόσ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω. Ἰλ. Α, 200. ω – δεινὼ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. φοβεροὶ δ' αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν. (ω – υ)

Φαάντατος, άτη, ατον. ἀνώμλ. ἐπικ. ὑπερθ. τοῦ, φαεινός, Ὅ,τι εἶναι λαμπρότατον, φωτεινότατον, πάντηρ, Ὀδυσ. Ν, 93.

*Φαάντερος, έρα, ερον. Ἀνώμλ. ἐπ. συγκρ. τοῦ, φαεινός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρότερον, φωτεινότερον παρ' ἄλλοτι.

*Φαβάτινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι παρεσκευασμένον ἀπὸ κουκία· παρὰ τὸ Λατ. faba (φάβα). Ἀλεξ. Τραλλ.

Φαβοκτόνος, ὁ, ἡ. (φάβη, κτείνω) Ὅστις φονεύει φάττας, φαττιάς.

Φαβοτύπος, ὁ, ἡ. (φάβη, τύπτω) = τῷ προηγμ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. η, 3. (υ)

Φάγαινα, ἡ. (φαγεῖν) Ὑπερβολικὴ ὄρεξις τοῦ τρώγειν. 2) = φαγέδαινα, τὸ πάθος φάγουσα κοινότερ. Γραμματ. (α)

Φαγάνθρωπος, ὁ, ἡ. = ἀνθρωποφάγος.

*Φαγάς, καὶ φαγὰς, οῦ, ἡ ᾶ, ἐ, (φαγεῖν), καθὼς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ὅστις τρώγει πολύ. Lobeck Phryn. σλ. 434.

Φαγέδαινα, ἡ. Τὸ πάθος, κοινότερ. φάγουσα. ἡ Ἕλκωσις, ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυτώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσαν, Πολυδ. καὶ Γαλην. ἡ Ἕλκος ἀναβιβρώσκον τὰ ὑπόγυα καὶ παρακείμενα, Αἰσχύλ. παρ' Ἀριστοτέλ. ποιητ. κβ'. «Φαγέδαινα, ἢ μου σάρκας ἐπδίει πολύς» 2) = φάγαινα. σημ. 1. ὅθεν

Φαγεδαινικός, ή, όν. Ἐπὶ πληγῶν· ὅ,τι καταπατρώγει τὰς σάρκας, ὡς ἡ φάγουσα. Διοσκορ. β', 99. ἕλκος φαγεδαινικόν.

*Φαγεδαινόομαι, Μ. ῥήσομαι, παθτκ. Πάσχω φαγέδαιναν, ἔχω τὴν φάγουσαν.

Φαγέειν, καὶ φαγέμεν Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ φαγεῖν. Ὀδυσ.

Φαγεῖν, Ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ἔφαγον τοῦ, ἐσθίω, ἔδω. Τρώγω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις συνήθει συνῆ. «πιεῖν φαγέμεν τε· μετὰ αἰτ. κοιν. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ὀδ. Ι, 102. Ο, 373. καθόλου, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, Ὀδ. Β. 77. Δ, 33. ὁ Μλ. φάγομαι εἶναι μεταγενέστερος τύπος, καὶ ἀντὶ ἐνεστ. χρησιμεύων. Ο'. πρβλ. Lobeck Phryn. σλ. 327. ὁ ἐνεργτ. δὲ φάγω δὲν ἀπαντᾶται.

Φαγέσωρος, ὁ, ἡ. (σωρὸς) Ὅστις εἶναι πολυφάγος, ἀπληστος, ἰσχόρταγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε', 42.

Φάγημα, τό. (φαγεῖν) Φαγητὸν, Σουΐδ. (ᾰ)

*Φάγησι, Ἐπικ. ἀντὶ φάγῃ. γ'. ἐν. πρόσ. ἐνεργτ. ὑπτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἐσθίω. Ὅμ.

Φαγήσια, ίων, τά. (φαγεῖν) Ἑπτκ. ἱερά. Ἀθ. ζ', σελ. 275. Ἑορτὴ καθ' ἣν ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν

*Φαγησιπόσια, τά (φαγεῖν, πίνω) Ἑπτκ., ἱερὰ = τῷ προηγμ. ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότ. φαγοπόσια, καὶ παγοπότια

Φάγησις, εως, ἡ. (φαγεῖν) Φάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι. ἀμφιβ. (ᾰ)

Φάγελος, ὁ. (φαγεῖν) Ἀρνίον, ἢ ἐρίφιον νέον, κυρίως, ὅταν ἦναι καλὸν νὰ φαγωθῇ, ἢ ὅταν παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ βυζάνῃ, καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ χλόην. Πλούταρχ. Ἑλλην. προβλ. 17. Κύριδη δὲ καὶ ὁ τύπος φαγηλὸς καὶ φαγαλὸς, Ἡσύχ. (ᾰ)

Φάγομαι, νεώτ. μέλ. τοῦ, φαγεῖν, ὅπερ ἴδε.

Φάγος, ὁ. (φαγεῖν) = φαγέσωρος, φαγᾶς, παρὰ τὴ ΝΔ. καὶ φαγὸς. Lobeck Φρύν. 434. (ᾰ)

Φάγρος, ὁ· παρὰ κρηπὶ κατ' Ἀθήν. ζ'. ἢ ἀεόινη. γλ. Εἶδος ἰχθύος, φαγγρὶ. κοινότ.

ΦΑΓΩ, ἴδε φαγεῖν.

Φαγών, ῶνος, ὁ. Φάγος, φαγᾶς. – 2) ἡ σιαγών.

Φάγωρος, ὁ, καὶ Φαγώριος. Ἀγνωστόν τι εἶδος ἰχθύων, ἴτως = Φάγρος. Στράβ. ιζ', σλ. 1179.

Φάε, γ'. ἐνικ. πρόσωπ. ἀόρ. τοῦ, φάω, φαίνω, κατ' ἀμετβ. σημτ. ὡς τὸ, ἐφάνη Ὀδ. Ξ, 502.

Φαεδοντιάς, άδος, ἡ, καὶ

*Φαεδοντίς, ίδος, ἡ ἰδιαιτρ. θηλ. τοῦ φαέθων, ἀντὶ φαίδουσα. ποιητ. Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 213. «Φαεδοντιάς αἴγληα.

Φαέθω (φάω, φάος). Ἐπὶ πραγμάτων, φέγγει, λάμπει· μόνη ἡ μετοχὴ φαέθων χρήτμ. Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου· ὅθεν κυρίως ἡ ἡμέρα· «πανύχιοι καὶ φαεδοντα, τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Σοφκλ. Αἴας 930. παρβλ. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 785. — 1) Φαέθων, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομ. ἕνας τῶν δύο ἵππων τῆς Ἠοῦς, Ὀδ. Ψ, 246. — β) ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ἡ Κύπρις διὰ τὸ κάλλος του. Ἡσ. Θεογ. 987. γ) ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ὁ περίφημος εἰς τὴν νεωτερ. Μυθολογίαν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δυστυχῆ κυβέρνησιν τοῦ ἡλιακοῦ ὀχήματος. — 2) Φαέθουσα, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὀδ. Μ, 132.

Φαεινός, ή, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν· μετὰ θαυμ. πολλάκις παρ' Ὁμερ. ἐπὶ στιλπνῶν μετάλλων, καὶ λαμπρῶν χρωμάτων· ἐπίθ. τοῦ πυρός, Ἰλ. Ε, 215. τῆς σελήνης, Θ, 555. τῆς Ἠοῦς, Ὀδυσ. Δ, 183. τῶν ὀφθαλμῶν, Ἰλ. Ν, 37. καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τοὺς μεταγεωτ. δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, λαμπρά, ὅθεν καθαρά, σαφής, μακρὰν ἠχοῦσα. Πίνδ. Πύθ. 4, 505. ἐν γέγει δέ, ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι περίβλεπτος, ἔνδοξος, μεγαλοπρεπής, ποιητ. μόνον. Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζ. πάντοτε τὸν τύπον φαεννός. Boeckh. κατ' ἀνάγν. Πίνδ. Ὀλ. 1, 6. Ἀπαντᾶται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εἰς τὰ ἰαμβικὰ χωρία. Valck. Φοιν. 84. παρὰ τοῖς Ἑποπ. δὲ οὐδαμοῦ. Συγκρ. φαεινότερος. Ἰλ. Ξ, 610, ὅθεν

Φαείνω, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαίνω. ἐπὶ πραγμάτων. Λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Ὀδ. Μ. 383, 335. Σ, 308, 343. Ἡσ. Ἔργ. 530 Θεογ. 372.

Φαεννός, ή, όν, νεώτερ. ποιητκ. μόνον, καὶ ἐξαιρτ. λυρικ. καὶ δραματκ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, φαεινός. ὅπερ ἴδε.

Φαεσίμβροτος, ὁ, ἡ (φάω, βροτός). Ὁ φῶς φέρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. «Ἡλιοσκ. Ὀδ. Κ, 138, 191. Ἡσ. Θεογ. 98. «Ἠὼς. Ἰλ. Ω, 785. ποιητκ.

Φαεσφορία, ἡ. Τὸ φέρειν φῶς, φωτίζειν, φέγγειν, ὅθεν φωτισμός, ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ (φάος, φέρω). Ὁ φέρων φῶς, προξενῶν ἡμέραν, φωτίζων, λαμπρύνων. ποιητ. δὲ συναιρ. φωσφόρος.

Φάθι, ποστακτ. τοῦ, φημί. Ἀριστοφ. (νυ· ἆρα ἡ τόνωσις τοῦ Δρκν. φᾶθι, εἶναι ψευδής).

Φαίαξ, ακος, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Φαίηξ. Οἱ μυθολογούμενοι διὰ τὴν εἰς τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν, τὰ πλούτη, καὶ τὴν φιλοξενίαν των περίφημοι οἰκηταὶ τῆς Σχερίας, μετέπειτα Κερκυραῖς, καὶ τώρα Κορυφῶν νήσου. Ὀδυσ. — 2) κυρ. ὄνομ. ἀρχιτέκτονός τινος, ὅθεν Φαίακες, ἢ Φαιακοί, τὰ παρ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν λαβόντα ὑδραγωγεῖα.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν· σπανιώτερ. ποιητ. παρασχηματισμὸς, ἀντὶ τοῦ, φαίδιμος. Ἰλ. Ν, 686. «Φαιδιμόεντες Ἐπειοί».

*Φαίδιμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. δὲ καὶ τριακτλ. (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν· πολλάκις παρ' Ὁμερ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὅμως τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, λαμπρὸς, ἔνδοξος, clerus, illustris· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· «ὦμος, γυῖα». Τὸ θηλκ. γένος δὲν εὑρέθη εἰς τὸν ποιητ. — 2) κύρ. ὄνομ. Σιδονίου τινὸς ἡγεμόνος. Ὀδ. Ο, 117.

Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ (φαιδρὸς, ἀνήρ). Ὁ καθαρίζων τοὺς ἄνδρας, ἢ τοὺς ἀνθρώπους ποιητ.

*Φαιδροείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ φορῶν λαμπρὰ, καθαρὰ φορέμματα, ποιητ.

Φαιδρόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων καθαρὸν νοῦν, ἱλαρὰν καρδίαν, εὔθυμος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1240.

Φαιδρός, ά, όν (φάω, φαίνω). Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, φωτεινόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. —

2) συνήθ. κατά τροπ. σημασ. ὃς τις εἶναι φαιδρόπρόσωπος, εὔθυμος, ἀντίθετ τοῦ, στυγνός. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 6, 11. — 3) πρ. περιπτμ. Φαῖδρος, ὁ, κύρ. ὄνομ. — β) Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. δὲ, Φαίδρη, ἡ σύζυγος τοῦ Θησέως, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου. Ὀδ. Λ, 321. ὅθεν

Φαιδρότης, ητος, ἡ. Καθαρότης, λαμπρότης. — 2) τροπικ. εὐθυμία.

Φαιδρόω (φαιδρός). Καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν. 2) εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα. Μέσ. εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδιζόμενος Ξενοφ. Κυρουπ. β', β', 9. Ἐπεμειδίασε καὶ ὁ Κυροσίδων αὐτὸν φαιδρωθέντα· ὡσαύτως καὶ τό, φαιδρύνω.

*Φαίδρυμα, τό, = φαίδρυσμα.

Φαιδρυντής, οῦ, ὁ (φαιδρύνω). Ὁς τις καθαίρει, λαμπρύνει τι.

Φαιδρύντρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, φαιδρυντής· κοπαρτέων φαιδρύντριαι· ἡ καθαίρουσα, πλύνουσα τὰ σπάργανα. Αἰσχύλ. Χῳφ. 755.

Φαιδρύνω, ὡς φαιδρόω. μέσ. φαιδρύνομαι χράομαι καθαρίζω τὸ σῶμά μου. Ἡσιόδ. Ἔργ. 755. — 2) τροπικ. εὐφραίνω, χαροποιῶ. «Οὗ με φαιδρύνει λόγος». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1112. παθητικ. εἶμαι εὔθυμος.

*Φαίδρυσμα, τό. Ὅ,τι καλλωπίζει, λαμπρύνει τι· ὅθεν ἐξαιρ. στολισμός, καλλωπισμός.

Φαιδρωπός, ὁ, ἡ (φαιδρός, ὤν). Ὁ ἔχων ἱλαρὸν πρόσωπον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 720.

*Φαίδων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνομα.

Φαιεκάς, άδος, ἡ. Εἶδος λευκῶν σανδαλίων τῶν Ἀθηναίων γυμνασιαρχῶν, καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. Ἀπιων. ἐμφυλ. ε', 17.

*Φαικάσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φαικάς. (α)

Φαικάς, ή, όν· εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Γραμματικοὺς ἑρμηνεύουν αὐτὸ διὰ τοῦ, φαιδρός, λαμπρός, ἀρα παρὰ τὸ ἴδιον πρωτότπ. φάω, φαίνω. Ἐπίρ. φαικῶς.

Φαῖμεν, ἀ. πληθ. πρόστπ. εὐκτκ.. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντί, φαίημεν. Ἰλ.

Φαινέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντί, φαίνειν. Ὀδτ.

Φαινέσκετο, Ἰωνικ. γ'. πρόσπ. παθτ. παρατ. ἀντί ἐφαίνετο. Ὀδτ.

Φαινίνδα, ἐπίρρ. (φαίνω)· συνήθ. μετά τοῦ, παίζειν σύντασιν. Παίζω τὴν σφαῖραν, τὸ τόπι. Λέγεται δὲ καὶ ἐφετίνδα, καὶ, ἁρπαστόν. Ἀθήν. α', σελ. 14.

Φαινίς, ίδος, ἡ· ἀντί, ἀνεμώνη· παρὰ Λακεδαιμ. Θεόκρ. ε', 92.

Φαινόλης, ου, ὁ (Λατ. paenula). Χυνδρὸν ἐπανωφόρεμα· τὸ συνήθ. Ἰταλικ. mantello. (Τουρκ. γιαπουντζίς). Οἱ τύποι φαιλόνης καὶ φελόνης ἀμφ. Πολυδ. ζ', 61. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Φαινολίς, ίδος, ἡ (φαίνω). Ἡ τὸ φῶς φέρουσα, φωσφόρος. «Φαινολὶς ἠέλιος». Ὅμηρ. Ἴλ. Δήμ. 51. καὶ Σαπφὼ παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1260. ἀπαντᾶται μόνον κατ' ὄνομστ.

Φαινολοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττονται οἱ φανόλαι. Γλωσ.

Φαινομένῃφι, ἐπικ. ἀντί, φαινομένῃ. Ὅμηρ.

Φαινομηρίς, ίδος, ἡ (φαίνω, μηρός). Ἡ δείχνουσα τὸν μηρόν, τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ γυμνὸς μηρός· οὕτω καλεῖ ὁ Ἴβυκος τὰς Λακωνικὰς παρθένους, διότι εἶχαν τὸ φόρεμα σχισμένον εἰς τὰ κάτω μέρη, καὶ ὅταν ἐπεριπατοῦσαν, ἐφαίνοντο οἱ μηροὶ αὐτῶν. «Φαινομηρίδας τε αὐτὰς (τὰς παρθένους οἱ Ποιηταὶ) ἀποκαλοῦσιν. Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγόμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν μηρόν». Πλούταρχ. σύγκρ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. 3. εὑρέθη δὲ γραφόμενον καὶ φαινομηρις, καὶ φανομηρίς.

Φαινοπροσωπέω (πρόσωπον). Δείχνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον, δὲν φοβοῦμαι τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων· ἀρα παροτρύνομαι εἰς τὸν κόσμον ἀνυποστόλως. Ὑπὸ τοῦ Καιρώνος ἔχει τόσον ἀναλόγως σχηματισμένη λέξις, ἐν ᾧ φαιεροπροτωπέω ἔπρεπε κυρίως νὰ λέγηται.

*Φαίνοψ, οπος, ὁ, ἡ (ὤψ), = φαιωψ. 2) ἄρτεν. κύρ. ὄνομα. Ἰλ.

Φαίνω, μέλ. φανῶ· ἀόρ. ἔφηνα· ἀπαρμφ. φῆναι. ἰωνικ. παρακ. πέφαγμαι. Δειπν. ἀμετβ. παρακ. β'. πέφηνα. — Μέσ. δὲ, φαίνομαι, μέλ. φανοῦμαι. παθητ. ἀόρ. ἐφάνθην καὶ ἐφάνην. Ὅλοι οὗτοι οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ παρακμ. ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ὅς τις πρὸς τοῦτοις ματαχειρίζεται καὶ τοὺς ἑξῆς ἐπικ. ἁπλῶς τύπους· ἀμετβ. ἀόρ. φάνεσκε (ε), κυρίως εἰς τὸν ἐφάνην ἀνήκοντα· γ'. πρόσπ. τοῦ ἀορ. φάνθη καὶ γ'. πληθ. φάνθεν (υ-ν), ἀντὶ ἐφάνθησαν, παρὰ τὸ, ἐφάνθην, Ἰλ. Α, 200. Ρ, 650. παρβλ. Lob. Phryn. σελ. 420. γ'. πληθ. πρότ. ἀορ. φάνεν ἀντὶ ἐφάνησαν, Ὀδ. Σ, 68. ἀπαρμφ. ἀορ. φανέμεναι ἀντὶ φανῆναι, Ἰλ. Ι, 240. Ὁ ἐνεργ. δὲ ἀόρ. β'. ἔφανον, ὃς τις οὐδαμοῦ φαίνεται ὀρθῶς εὐχρηστος, Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 1266. Βουτμ. Σοφ. Φιλ. 1191. Meineke Μενανδρ. σελ. 416. — (φάω, φάος). Φανερόνω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστόν κοινῶς· «ὁδόν τινων· δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον. Ὀδ. Μ, 334. «τέρας τινί· δείχνω εἰς τινα σημεῖόν τι, σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἔχει προφητικήν τινα σημασίαν, Ἰλ. Β, 324. Ὀδτ. Γ, 173. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, σήματα, Ἰλ. Β, 353. Ὀδ. Φ, 413. καὶ ἀλλαχοῦ· «μηνοὺς, ἐπιγουνίδια· δείχνω τὸν μηρόν, τὸ γόνυ, ἀφαίνων αὐτὰ γυμνά, Ὀδ. Σ, 67, 74. «γόνον τινί», κάμνω μίαν γυναῖκα νὰ ἐγγαστρωθῇ, νὰ γεννήσῃ. Ὀδ. Δ, 12. «παράκοιτίν τινων· διορίζω εἰς τινα τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ νυμφευθῇ. Ὀδτ. Ο, 26. — β) ἐξαιρ. Κάμνω τι ἀκουστόν, νὰ ἠχῇ· «ἀοιδὴν φαίνειν». Ὀδτ. Θ, 499. — γ) ἐν γένει δὲ, δείχνω, φανερόνω, δηλοποιῶ· «νοήματα». Ἰλ. Σ, 295. «ἐρετήνην». Ὀδ. Θ, 237. «ἀκκείαις». Γ, 309. «βίην». Ἡσιόδ. Θεογ. 639. «νεύσιαν», Ἡρόδ. 3, 127. Ἑρμηνεύω, διασαφηνίζω, ἐξηγῶ τι· «λόγους». Ἡρόδ. 1, 116, 118. ἔτι δὲ καὶ «λόγων ὀδούς». Ἡρόδ. 1, 75. — δ) ἐξαιρτ. Φανερόνω τι εἰς τὸ κριτήριον, ὅθεν ἀγκαλῶ τινα κατὰ τοὺς νόμους, μάλιστα δὲ, καταδίδω τι ὡς πρᾶγμα ἀπηγορευμένον, τὸ συνήθ. Ἰταλ. contrabando. Ἀριστοφ. Ἀχ. 819, 824, 826, 827. — 2) παθητ. φαίνομαι, ἀόρ. β'. ἐφάνην, ἀπαρφ. φανῆναι, καὶ β'. παρακ. πέφηνα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάγονται καὶ οἱ Ὁμηρ. τύποι τοῦ ἀορ. α'. ἐφάνθην. Φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός· παρ' Ὅμηρ. πολλάκις μετ' ἀπαρμφ. Ὀδ. Α, 336. Ξ, 355. Ο, 25. Δείχνω τι γυμνόν, ἀσκέπαστον, Ἰλ. Χ, 325. Ὀδ. Σ, 68. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἐπικ. ἀόρ. φάνεσκε, ἀντὶ ἐφάνη. Ἰλ. Α, 64. Ὀδ. Δ, 587. Μ, 241, 242. — β) ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν οὐρανίων φωτῶν, Ἰλ. Θ, 556. Ἡσιόδ. Ἔργ. 600. ἐξαιρ. δὲ τῆς Ἠοῦς, τῆς χαραγῆς, Ἰλ. Α, 477. Ω, 13. Ὀδ. Β, 1. Γ, 404. ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πολλάκις· ὅθεν «ἅμα ἠοῖ φαινομένῃφιν· εὐθὺς ὡς ἐξημέρωσαν, ἐχάρησαν, Ἰλ. Ι, 618. Ὀδτ Δ, 407. Ζ, 31. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁρμῆς ἀνέμου, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ φυσᾷ ἄνεμος, Ὀδτ. Δ, 361. Εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ φαινόμενα λέγονται τὰ οὐράνια φῶτα, τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ἄστρα, τὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα μας ὁρατά. — γ) Μετὰ μετοχ. ὁμοιάζω μέ τινα, Ἰλ. Ε, 867. Παρ' Ἡροδτ. δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. εἰ. θέλωσιν τοῦ σαφοῦς, γνωστοῦ, βεβαίου· «φαίνεται ἀγνοῶν» εἶναι φανερόν, ὅτι ἀγνοεῖ, δὲν ἠξεύρει βεβαίως· «φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων», εἶναι φανερόν, ὅτι μᾶς βλάπτει ὁ νόμος. Προστακτ. «εὖ ποιοῦντες φαίνεσθαι», δείχνετε εὐεργέται, Ἡρόδτ. 9, 89. παρβλ. 6, 9. τοὐναντίον δὲ μετ' ἀπαρμφ. «φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτειν», ὡς νὰ ἤθελε μᾶς βλάψῃ, ὡς νὰ ἠμπορῇ νὰ μᾶς βλάψῃ· ὅλως ὡς τό, δοκεῖ, Wolf. Δημ. εἰς Λεπτ. σελ. 259. ὅθεν «τὸ φαινόμενον», ὅ,τι εἶναι σαφές, ὀφθαλμοφανές· «πλῆθος φαινόμενον· ἀλλὰ καὶ τό, δοκοῦν, τὸ νομιζόμενον, τὸ κατὰ φαντασίαν· ἀντίθ τοῦ, ὅ,τι ὑπάρχει πραγματικῶς. — δ) «οὐδαμοῦ φανῆναι», τὰ νὰ μὴ φαίνῃ αἱ τις ποινὴ ἀνεξοφλητος, τοῦτέστι νὰ νομίζηται ὡς μηδέν. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. C. Φαίδ. σελ. 72. B. — ε) μέσ. ἀόρ. β'. φηνάμην, κατὰ σημασ. τοῦ, νὰ δείχνῃ τις ξένον τι ὡς ἰδικόν του, νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν μέ τι, Σοφ. Φιλ. 940. ἐκδ. Νεοφ. Δούκ. -ξ) παθητ. κυρίως μετὰ ἀορ. α'. ἐφάνθην, ἐγκαλοῦμαι, καταδίδομαι, ἐξαιρτ. εἰς τὸ κριτήριον, Ἀττικ. Ὁ δὲ Ποιητ. μεταχειρίζ. τὸν παθητ. ἀόρ. α'. πάντοτε κατὰ σημασ. τοῦ β'. ἀορ. — 3) Ἀμετβ. «φαίνω τινί», φωτίζω, φέγγω εἰς τινα, Ὀδ. Η, 102. Ι, 25. — β) ἀπολύτως, ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, λάμπει, φέγγει, φωτίζει· ἐπὶ τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, καὶ παντὸς ἄλλου φωτοβόλου πράγματος. Θεόκρ. 2, 11. παρβλ. φάω· ὅθεν ὁ πλανήτης ἀστὴρ Κρόνος ὀνομάζεται Φαίνων. — γ) ἐν γένει δὲ φαίνομαι, Seidl. Εὐριπ. Ἡλ. 1231. μ' ὅλον ὅτι ὁ Wunderl. Obs. cr. σλ. 99. δὲν ἀποδέχεται τὴν χρῆσιν ταύτην. (Εἰς τὸν β'. μέλλ. φανῶ, φαίνεται, ὅτι τὸ α, λαμβάνεται ἐνίοτε, ἂν καὶ σπανιώτατα, μακρόν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 303. Ἀπολ. Δύσκλ. περὶ ἐπιρ. σελ. 600. 28. L. Dind. Ἀριστοφ. Ἱππ. 303. Βουτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σελ. 245.)

* Φαινώ, οῦς, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἐμπ. Δήμητ. 4, 8.

*Φαινῶπις, ιδος, ἡ· ἰδιάιτ. θηλ. τοῦ, φαινῶψ.

*Φαινώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει λαμπρὰ ὄμματα, λαμπρὸν βλέμμα· ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές.

*Φαίνωψ, οπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος στρατηγοῦ, Ἰλ.

Φαιός, ά, όν (φάος). Κυρίως ὅ,τι εἶναι κυανοῦν, τὸ κοινότρ. μαυρόγυρον, οὔτε σκοτεινόν, οὔτε φωτεινόν· ὅθεν ἐπὶ παντὸς χρώματος, ἀσπρόμαυρον, γραβανόν, Λατ. pullus, Τουρκ. σιτζαπί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος προτώπου ἡλιοκαμένου. — 2) Τροπικ. ἐπὶ φωνῆς, βαθεῖα, ἥτις μόλις ἀκούεται, μόλις διακρίνεται· ἀντίθ. τοῦ, καθαρά, ὀξεῖα· ὅθεν

Φαιουρός, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅτι ἔχει μαυροδερῆν, γραβανὴν οὐρὰν· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, φαος = λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ φορῶν μαυροδερὸν φόρεμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1039. ὅπου εὑρέθη καὶ ἡ ψευδὴς ἀνάγνωσις φαιοχίτων, καὶ φαιοχίτωνι. (ε)

Φαιστός, ή, όν, καὶ φαίστος, η, ον (φάω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν. ἀμφ.

*Φαίστος, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἀντίμου τινὸς Λυδοῦ. Ἰλ. Ε, 43.

*Φαιστός, ἡ. Πόλις τις εἰς τὴν Κρήτην. Ἰλ. Β, 648. Ὀδ. Γ, 296.

+Φαισύλη, ἡ (-υ-), καὶ

*Φαιώ, οῦς, ἡ. Ὀνόματα τῶν δύο Γάδων. Ἡσιόδ. Λείψ. 60.

*Φαχᾶς, ὁ (φαχῆ). Σκωπτικὴ παρονομασία.

Φάκελλος, καὶ φάκελος, ὁ (Λατ. fasciculus). Δέσμη, δεμάτιον, πολλὰ ὁηλαδὴ πράγματα εἰς ἓν δεμένα. Ἡρόδτ. 4, 62, 67. Θουκυδ. β'. 129. «Φιρυσῖται δὲ ὕλης φακέλους». Ἰσοκρ. «Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς περιβαλλὼν τῷ χορίῳ πῦρ ἐ-ῆκεν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Συνετιος (ἐπιστ. 134.) «Φάκελλον ἐπιτολῶν· τὸ κοινότερον, «Πλίσκον καὶ πακέτον, ἐκ τοῦ Ἰταλ. (ε) ὅθεν

Φακελόω. Δένω τι εἰς φάκελλον, δεμάτιον. Τροπ. Νικητ. Χρον. ιδ', 9. «Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πο-

λύστιχον ἐφακέλωσαν· συνέταξαν εἰς πολλοὺς τόμους· γράφεται δὲ καὶ φακελλόω.

Φακεύς, έως, ὁ· σπάνιος μετσχηματισμ. τοῦ φακῆ, Κύφορίων παρ' Ἀθην. ια', σελ. 501.

Φακῆ, ῆς, ἡ (κυρίως συγκρημ. ἀντὶ φακέα). Εἶδος στρογγύλου ὀσπρίου κατὰ τὸ μέσον ὄγκου ἔχοντος· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. — 2) Τὸ ἐκ φακῶν μαγειρευόμενον φαγητόν. Lob. Φρυν. σελ. 455. ὅθεν

Φάκινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ φακᾶς. — 2) ὁ τρώγων φακᾶς. (ξ)

Φακίολος, ὁ, = φακέλλος. ἀμφβ.

Φακίον, τό (φακῆ). Ἀπόβρασμα ἀπὸ φακᾶς, φακήνερον, Ἱπποκρ. (κ)

Φακοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φακῆν. «Φακοειδὲς ὑγρόν», τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κρυσταλοειδὲς. Ἀέτ. ζ.

Φακοπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ ξεψυλουδισμένας, ἢ χοντροκοπανισμένας φακᾶς, καὶ κριθάς. — Ἀπόζεμα ἀπὸ αὐτά.

Φακός, ὁ. Τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τὸν ὁποῖον ἀτυφλίζειν ἐξαρτ. νὰ τρώγωσι μετὰ τὸν ἐνταριασμὸν τινες. «Ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων φακός». φακῆ αὐξάνουσα εἰς βαλτώδεις τόπους. — 2) Ἀγγεῖόν τι φακοειδές, στρογγύλη τις, πλατεῖα, καὶ ὁμαλὴ ὕαλος, διὰ τῆς ὁποίας ἀναπτερώνεται ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. — 3) Κηλὶς μέλαινα καὶ φακωτὴ εἰς τὸ σῶμα. Ἑλλιπ. συνήθως κοινότρ. ὅθεν

Φάκοψις, ιος, ὁ, ἡ (ὄψις). Ὁ ἔχων πολλὰς ἐλαίας εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ ὅς τις εἶναι πρόπαλαιος. Γλωσσ. Φιλοξ (ξ)

Φακώδης, ὁ, ἡ· συνηρημ. ἀντὶ φακοειδής. — 2) (φακός, σημαντ. 3.). Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του γεμάτον ἀπὸ ἐλαίας. Ἱπποκρ.

Φακωτός, ἡ, όν (φακός). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς φακῆς. «Ὀχλίας φακωτός». Ἡλιόδωρ. ἐν ταῖς τοῦ Σοιδ. Ἐκλογ. Φυσικ. σλ. 467. σημ.

Φάλαγγαι, αἱ· ὡς τὸ, φάλαγξ, σημαντ. 2. ὅπερ ἴδε. Λατ. palangae, parancae. (υ – –)

Φαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῆς φάλαγγος· ὅθεν

Φαλαγαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου.

Φαλαγγάω, = φαλαγγιάω, ἀμφβ.

Φαλαγγηδόν, ἐπίρ. (φάλαγξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆ φάλαγγος, εἰς φάλαγγας. Ἰλ. Ο, 360.

Φαλαγγιάω (φαλάγγιον). Εἶμαι φαρμακερός, ὀργίλος, ἢ κακὸς, ὡς τὸ παρωργισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγιόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκώθη ἀπὸ φαλάγγιον. Διοσκορ.

Φαλάγγιον, τό (φάλαγξ, σημασ. 4.). Εἶδος φαρμακερᾶς ἀράχνης. — 2) Φυτόν τι, ἀντιφάρμακον νομιζόμενον εἰς τὸ δάγκαμα τοῦ φαλαγγίου, Ξενοφ. Ἀπομν. α', γ', 12. «Τὰ φαλάγγια, οὐδ' ἡμιβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, προταφάμενα μόνον τὸ στόματι, ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι. — Ἐνίοτε γὰρ φαλάγγια κατὰ τὸ δεῖγμα. Διοσκορ. γ', 122. Πλίν. κζ', 12. ὅθεν

Φαλαγγιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), = φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ (φάλαγξ). Στρατιώτης ἐκ τῆς φάλαγγος. 2) φάλαγγιον, σημασ. 2. ὅθεν

Φαλαγγιτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν φαλαγγίτην στρατιώτην.

Φαλαγγομαχέω, μέλ. ήσω. Μάχομαι μὲ, ἢ εἰς τὴν φάλαγγα. — 2) πολεμῶ ἐναντίον τῆς φάλαγγος· ἐκ τοῦ

Φαλαγγομαχία, ου, ὁ (μάχομαι). Ὅς τις μάχεται μὲ τὴν φάλαγγα, ἢ εἶναι εἰς τὴν φάλαγγα καὶ πολεμεῖ· καθόλου, ὅς τις πολεμεῖ εἰς τὸ πεζικὸν στράτευμα. (μχ)

Φαλαγγόω (φάλαγξ, σημασ. 2. β.). Βάλλω φαλάγγια ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὰ μετατοπίζω τι, ἐν ᾧ κυλίονται τὰ φαλάγγια. «Ὀδοποιήσας καὶ φαλαγγώσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασιν». Μαθημ. Παλ. σελ. 98. ἔβαλε φαλάγγια ὑπὸ τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ σύρῃ αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ὅθεν

Φαλάγγωμα, τό, = φάλαγξ, σημασ. 2. β'. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. συνήθως.

Φαλάγγωσις, εως, ἡ. Σχῆμα τῶν ὀμματοφύλλων, ὅταν αἱ τρίχες αὐτῶν συνίστανται εἰς δύο, ἢ τρεῖς ἀρίδας, ἢ εἶναι γυρισμέναι πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ ὀμματίου. Παῦλ. Αἰγιν.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ. Παράταξις πολεμική, πολλὰκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ σχεδὸν πάντοτε κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. Αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν πολεμικὴν παράταξιν· ἔτι δὲ καὶ ἡ φάλαγξ ἀνδρῶν, Ἰλ. Τ, 158. Ἡσιόδ. Θεογ. 935. καθ' ἑνικὸν ἀριθμ. δὲ μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. Ζ, 6. εἰς δὲ τὴν Ὀδυσσ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου ἡ λέξις. β) Πολεμικὴ τις παράταξις τοῦ πεζικοῦ τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα παρεδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι (Λατ. cuneus. Λίβ.)· διέφερε δὲ ἡ φάλαγξ αὕτη διὰ τὸ σημαντικὸν αὐτῆς βάθος, συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 τάγματα, ἢ στοίχους. — γ) Οἱ εἰς τὴν παράταξιν ταύτην τεταγμένοι πεζοὶ στρατιῶται· ὅθεν ἐν γένει, πεζικὸν στράτευμα· πεπὶ φάλαγγος ἀγωνίζομαι. Προστάζω τὸ πεζικὸν νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παραταγμένον εἰς φάλαγγα· παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τὸ στρατόπεδον. — 2) Στρογγύλον ξύλον, δοκὸς, μοχλὸς· Ἡρόδ. 3, 97. — β) ἐξαιρ. κύλινδρος, ξύλον στρογγύλον, μακρὸν ὁπωσοῦν καὶ στρογγύλον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βαλλόμενα βαρέα πράγματα, εὐκόλα μετακομίζονται. Λατ. palangae, palancae, plancae· παρβλ. φάλαγγαι. — 3) Τὰ ἄρθρα, ἢ αἱ «κλειδώσεις», ἐξαιρ. τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. – 4) ἡ ἀράχνη διὰ τὰς μακρὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν της. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1509. (ὅπου ὁ Φόσιος ψευδῶς ἠρμήνευσε τὴν λέξιν διὰ τοῦ, καρκῖνος) ὅθεν φαλάγγιον. (υ–)

Φάλαινα, ἡ (φαλὴ). Εἶδος μεγάλου κήτους· ὅθεν τὸ Λατ. Balaena, καὶ τὸ Ἰταλ. Balena. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. α', δ', 1 –2) ἐν γένει τέρας, τὸ ὁποῖον καταπίνει ἅλας, παμφάγον θηρίον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. –3) (φαλός). Τὸ περὶ τοὺς λύχνους ἱπτάμενον ζωύφιον, τὸ κοινότρ. λυχνοκαύστης, τὸ ὁποῖον ἄλλως «Πυραύστης» καὶ «Πετομένη ψυχή» λέγεται. (πιθαν. πάντοτε – Νίκ. Θηρ. 760. Νόνν. 6, 298. Ἰωνβ. 10, 14. διότι εἰς ἄλλα χωρία, οἷον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. τὸ πρᾶγμα μένει ἀδιάκριτον ὅθεν ἡ κοινοτέρα γραφὴ τῆς λέξεως, φάλλαινα, εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀπὸ τὴν ἀγνοιαν μόνον τῆς μετρικῆς γεννηθεῖσα.)

Φαλάκρα, ἡ (φαλακρός). Τὸ νὰ ἦναί τις φαλακρός· ὅθεν

Φαλακράω, μέλ. άσω. Εἶμαι φαλακρός· ἔτι δὲ καὶ, φαλακριάω. Lob. Phryn. σελ. 80.

Φαλακροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις φαίνεται ὡς φαλακρός· ἐκ τοῦ

Φαλακρός, ά, όν. Ὁ ἐφιλωμένος τὴν κεφαλὴν, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ δὲν ἔχει τρίχας· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθ. Ἡρόδ. 3, 12. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Καθόλου, ὅ,τι εἶναι φιλλόν, ἄτριχον, ὑαλιστηρόν. 3) ὁ φαλακρὸς ἐλέγετο παρατολισμὸς, ἢ σόφισμά τι εἰς Εὐκλείδην τὸν Μεγαρέα ἀποδιδόμενος, καὶ ἄλλως ἀδιόριστον. Διογ. Λαέρτ. 2, 108. (παρὰ τὸ, ψιλὸς, φαλαρὸς, χωρὶς ὅμως πρόσληψιν τοῦ, ἄκρος.) ὅθεν

Φαλακρότης, ητος, ἡ, = φαλάκρα. – 2) φαλακρὰ κεφαλὴ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. γ', 11. «Ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται».

Φαλακρόω (φαλακρός). Κάμνω τινὰ φαλακρόν. Παθητ. γίνομαι φαλακρός. Ἡρόδ. 3, 12. ὅθεν

Φαλάκρωμα, τό. Ὅ,τι ἔγεινε φαλακρὸν· ἡ φαλακρωμένη κεφαλὴ· καὶ

Φαλάκρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χάσῃ τίς τινα φαλακρὸν· τὸ νὰ γίνῃ τις φαλακρός. Πλούταρχ.

Φαλανθίας, ου, ὁ, = φίλανθος.

Φάλανθος, ὁ, ἡ (φαλὸς), = φαλακρός. (υ–)

Φαλαντίας, ου, ὁ, = φαλανθίας.

Φάλαντος, ὁ, ἡ, = φάλανθος.

Φάλαρα, τά (φαλὸς). Μετάλλινός τις ὑαλιστηρὸς κεφαλῆς, ἢ περικεφαλαίας στολισμὸς τῶν πολεμιστῶν, χρησιμεύων ἅμα καὶ ὡς κάλυμμα, πιθανῶς τὰ τὰς παρειὰς καλύπτοντα ἀσπιδήσκια τῆς περικεφαλαίας, ἢ αἱ δύο καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμεναι μεταλλιναὶ πλάκες, ἢ περισσότεροι ὑπὸ τὸ πηγούνιον δεσόμενοι, καὶ μὲ στιλπνὰς μεταλλου φολίδας ἐπικοσμημένοι ἱμάντες. Ἰλ. Π, 106. παρβλ. Βουτσμ. Λεξιλ. 2, σελ. 246. Ὁ ἑνικ. ἀριθμ. «Φίλαρον τιαρικὸν», ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς κεφαλῆς τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Περσίας, εὑρέθη μόνον εἰς τὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 661. ὅπου παλιν καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦνται τὰ ἀπὸ τῆς τιάρας καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμενα ἀσπιδήσκια, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Στράβ. 15. σλ. 734. καὶ παρατηροῦμεν ἀκόμη εἰς Περσικὰ νομίσματα. — 2) Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲ καὶ οἱ εἰς τὰς παρειὰς τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων ἑκατέρωθεν κρεμάμενοι τοῦ χαλινοῦ στολισμοὶ, ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τοὺς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν περιλαμβάνοντας χαλινοῦ ἱμάντας, τὸ συνήθ. Τουκβιρ. τὰ ῥάχτια. Προστέτ. δὲ καὶ πᾶς δήποτε λαμπρὸς στολισμὸς τῶν ἵππων ἐν γένει, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 215. παρβλ. φαλαρὸς (υυυ).

Φαλαρίζω. Πράττω τυραννικὰς πράξεις, ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. φαληρὶς (φαλαρός). Πτηνόν τι διαιτώμενον εἰς λίμνας, τὸ εἰς ἡμᾶς φαλαρίδα, καὶ κοινότερ. νεροπούλι λεγόμενον. Fulica alba· οὕτως ὀνομάσθη ἀπὸ τὴν λευκὴν καὶ λαίαν κεφαλήν του. Ἀριστοφ. Ὄρν. 565 (κατὰ τὸν Ἰωνικ. τύπον). Ἀχαρ. 887. Κατὰ Βουτσμ. Λεξ. 2. σελ. 248. εἶναι μελανόπτερον, ἔχον εἰς τὴν κεφαλὴν λευκὴν κηλίδα, σχηματιζομένην ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν πετρῶν. Γερμ. Bleschum. Ἀθην. δ', 395. ψηφ. «Ἡ φαλαρὶς καὶ αὐτὴ στενὸν ἔχουσα τὸ ῥύγχος, στρογγυλοτέρα τὴν ὄψιν, ἐντὸς τὴν γαστέρα μικρῷ μελαιτέρα τὸ νῶτον». 2) εἶδος χλόης, τῆς ὁποίας οἱ στάχεις ὁμοιάζουν ἴσως μὲ τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον. Πλίν. Φυσ. Ἱστορ. 27, 12. Διοσκορ. γ', 159.

Φάλαρις, ιδος, ὁ. Ὁ διὰ τὴν ἀγριότητα τον γνωστὸς τύραννος τῆς Ἀκραγάντος. (υυυ) ὅθεν

Φαλαρισμός, ὁ. Σκληρότης, ἀπανθρωπία, ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Φαλάριδος. Κικέρ. εἰς Ἀττ. ξ', 12.

Φάλαρον, τό· ἴδε φάλαρα.

Φαλαρός, ά, όν· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. φαληρός· ἔτι δὲ καὶ φάλαρος, φαληρος, προπαροξύτονον (φαλὸς, φαλός). Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, λαμπρὸν, φωτεινὸν· ἐπὶ λαμπροῦ, ἢ καθαροῦ χρώματος, λευκαυγὲς, λευκόν· μόνων δὲ κύκνων ὁ φαλαρὸς, ὁ ἄσπρος σκύλος. Θεόκρ. 8, 27. Ὁ αὐτὸς 5, 104. ὀνομάζει καὶ τὸν κριὸν φάλαρον· κατὰ Βουτσμ. δὲ Δεξ. 2, σελ. 248, μαῦρος, μὲ λευκὴν κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς τὸ φαλαρὶς. Ὡσαύτως ἑρμηνεύει καὶ τὸ, «δέρη χιόνεντι φαληρὰ παρὰ Νικ. Θηρ. 461. διὰ τοῦ, βουνὰ ἔχοντα τὴν κορυφὴν των σκεπασμένην μὲ χιόνα, καὶ ἐκ τούτου ὁμοια μὲ λόφον περικεφαλαίας φαινόμενα· παρβλ. φαληριάω. (συγγεν. τοῦ, φαλος, φάλαρα.)

Φάλη, ἡ. Πρωτότ. τοῦ, φάλαινα. Τὸ κῆτος, Λυκόφ. 894. (τὸ α πιθαν. πάντοτε μακρόν.)

Φαληριάω (φαληρός). Εἶμαι λευκός, ἀσπρίζομαι· ὅθεν ἐπὶ σφοδρῶς κινουμένων κυμάτων· «κύματα φαληριόεντα», τὰ μὲ ἄσπρον ἀφρὸν σκεπασμένα. Ἰλ. Ν, 799. (ἀλλαχοῦ δὲ δὲν εὑρέθη ἡ λέξις.)

*Φαληρίς, ίδος, ἡ· ἴδε φαλαρίς.
Φαληρός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ φαλαρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν. Νίκανδ. ἴδε ὅμως καὶ φαλαρός. — 2) προπαροξ. Φάληρος, κύρ. ὄνομ. ἑνὸς Δαναΐδου. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 180.
Φαλῆς, ητος, ὁ, = φαλλός. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Θεόκρ. Ἐπίγρ. 4, 3. Ἀριστοφ. Θεσμ. 291. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλατ. 565. Ἡ τόνωσις, φάλης, νομίζεται Δωρικ. φαλῆς δὲ, Ἀττικ. (υ–)
*Φαλῆς, ῆτος, ὁ. Κατώτερα τις βακχικὴ θεότης, θεράπων καὶ ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου. Ἀριστοφ. Ἀχ. 261.
Φαλιόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς), = λευκόπους. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Φάλιος. ία, ιον (φαλός), ὡς τὸ φαλαρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν, λευκαυγές, Καλλιμ. Λείψ. 176. (ᾰ).
*Φαλίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀργείας Ἥρας, π.θαν. παρὰ τὸ φαλός, διὰ τὴν λευκὴν στολήν της.
Φάλκης, ου, ὁ· καὶ φάλκις, ὁ· καὶ φόλκις, ὁ. Ξύλον τι τοῦ πλοίου, κατὰ Πιλυδ. 1, 85, 86. τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐπιφολκίς, ἡ ἐφολκίς, ἄλλως δὲ καὶ, ῥινοστηρία, ἐλέγετο· ἆρα, περίφραγμα, ὁσκός· πιθαν. συγγεν. τοῦ, φέλαγξ, στηρ. 2. πσρβλ. Βουττμ. Λεξ. 1, σελ 246.
*Φάλκης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Τρωός τινος ἐντίμου. Ἰλιάδ.
Φαλλαγωγία τά, ὑπαχμ. ἱερά (φαλός, ἀγωγή). Ἑορταστικὴ πομπή, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκομίζετο ὁ Φαλλός, ὅθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πριάμου. Κορνοῦτος, 30.
*Φαλλαῖνα, ἴδε φάλαινα.
Φάλληνος, ὁ, ἡ· ἴδε φαλλός.
*Φλληφορέω, Ἑορτάζω τὰ φαλληφόρια.
*Φαλληφόρια, τά, ὑπαχμ. ἱερά. Ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκόμιζαν τὸν φαλλόν, ἡ ἥτις ἐτελεῖτο εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Φαλλοῦ, παρὰ τὸ
Φαλληφόρος, ὁ, ἡ (φαλλός, φέρω), = καλλοφορος.
Φαλλικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν· ἐξαιρ. εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, συνήθης εἰς τὰ φαλληφόρια. «Ἄσματα φαλλικά.
Φαλλοβατέω, ῶ. Παρὰ Λουκιαν. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ. Ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν σιήλην, τὴν σχῆμα φαλλοῦ ἔχουσαν, παρὰ τὸ
*Φαλλοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸν φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ (–υυ–)
Φάλλος, ὁ. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἐξαιρέτως τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ κατασκευασμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὴν πομπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Διονύσου εἰς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 48, 49. Παροιμία τελετὴ σώζεται ἔτι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀσίαν εἰς τιμὴν τοῦ Λιγγάμ. Τὸ αἰδοῖον τοῦτο ἦτον ἐκ ξύλου κατασκευασμένον, καὶ μάλιστα ἐκ ξύλου συκῆς, ὅθεν παρὰ Κωμικ. «Συκίνη ἐπικουρία» ἀντὶ τοῦ, ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής· καὶ τὸ ἐπίθ. φύλλινος, ον, ξύλινος· ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φάλης, ἡ φαλῆς, Λατ. palus, Γερμαν. Pfahl. πιθαν. παρὰ τὸ, φάλος· ὅθεν
Φαλλοφορέω, Μέλ. –ήσω. Βαστάζω τὸν φαλλὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.
Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φαλλοφορῶν, βαστάζων τὸν φαλλόν.
Φαλός, ή, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ἔχει ἀνοικτὸν χρῶμα· ἐκ τούτου παράγεται τὸ, ἠφάλιος, φαλαρός, φαληρός, φαληριάω, φαλακρός, φάλανδος, φαλαρίς, καὶ φάλος, φάλης, φαλλόω, κτλ. ἴδε φαλαρός.
Φάλος, ὁ. Στιλπνόν τι μεταλλινον ἐξέχον μέρος τῆς περικεφαλαίας, εἰς τὰ πρόσω αὐτῆς, ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τὸν λόφον μέχρι τοῦ μετώπου ἐκτεινόμενος, ὅπου μάλιστα ἐξείχε, ἐπίσημος προβλής. καὶ ἐχρησίμευεν εἰς στολισμὸν καὶ σκέπην κατὰ τῶν διὰ τοῦ ξίφους πληγῶν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο ὁ λόφος, μετὰ ταῦτα κώνος ὀνομάσθη· παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἴδε Βουττμ Λεξ. 2, σλ. 242. πρβλ. τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα· δίφαλος, ἀμφίφαλος, τετραφάλαρος, τετραφάληροςιν. (Εἶναι δὲ τὸ, φάλος, συγγν. μὲν τοῦ, φαλός, εἰς τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ, λαμπρός, προσλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ, προέχων, ἐξέχων, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς παρ' ἡμῖν παράγωγα, ἐξαιρ. εἰς τὸ, φάλης, ἡ φαλλῆς, φαλλός· ὅταν δὲ προσλαμβάνεται ἡ ἔννοια, στιλπνός, εἶναι τὸ, φάλαρον, φάλαρα, καὶ τὸ, ἐμφαλός, ἐν μέρει.) [ᾰ]
*Φάμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φήμη. (– –)
*Φάμων, Ἰων. ἀντὶ ἔφαμεν, α'. πληθ. πρόστ. τοῦ, φημί· Ὅμ. (ᾰ). 2) Ἐγκλ. Ἰλ. Ο, 735.
*Φαμί, Δωρ. ἀντὶ φημί.
Φάν, ποιητ. ἀντὶ ἔφησαν, γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, φημί, Ὅμ. (ᾰ)
Φαναῖος, αία, αῖον (φανή). Ὁ παρέχων, φέρων φῶς. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Φανάριον, τό· ὑποκορικτ. τοῦ, φανός. (–υυ–)
Φανείμεν, Ἀττικ. α'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. παθτ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανείημεν, Αἰσχλ. Πέρσ. 784.
Φάνεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. παθτ. ἀορ. β'. τοῦ φαίνω, ἀντὶ ἐφάνησαν, Ὀδ. Σ, 69. τὸ δὲ ἐξύτ. φανέν, μετ. οὐδετ. γέν. (υυ)
Φανερολογία, ἡ (φανερὸς, λέγω). Φανερὰ λόγια, φανερὰ ὁμιλία. Μάρκος Ἐρημίτ.
Φανερόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὁ φανερόνων τὸ μῖσος ἢ τὴν ἔχθραν του πρός τινα· ἀντίθ. τοῦ, φανερόφιλος. Ἀριστοτέλ. Νικομ. δ'.
Φανεροποιέω, (ποιέω). Φανερόνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι· ὅθεν
Φανεροποίησις, εως, ἡ· καὶ
*Φανεροποιία, ἡ. Τὸ νὰ φανερώσῃ, ἐξηγῇ τί τι.
Φανερός, ά, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. καὶ φανεροὶ ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι· ἂν ἐφανερώνετο εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἡροδτ. 1, 146. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. κατὰ μετοχ. καθὼς τὸ, φαίνεσθαι· πεπισπευδὼν φανερὸς ἦν· ἦτο φανερόν, ὅτι ἐσπευδεν, Ἡροδ. 7, 18. «φανερὸς ἐστὶ ψευδόμενος, εἶναι φανερόν, ὅτι ψεύδεται, κ. τ. τ. Ἀλλὰ εἰς τὸ, φανερός ἐστιν, ἐπιφέρεται καὶ τὸ, ὅτι, μετὰ ὁριστ ῥήμ. πολλάκις παρὰ Ξεν. ὃς τις συντάσσει καὶ τὸ οὐδέτ. ἄρρος μὲ τὸ, ὅτι· Ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, «φανερὸν δέ» ὅτε εἰς τὴν ἑπομένην πρότασιν συνήθως τίθεται τὸ, γάρ, καὶ χρησιμεύει εἰς διαστρεπτικὴν ἀπόδειξιν· Οὐόλφ. εἰς Δημοσθ λεπτ. σλ. 225. μὲκ τοῦ φανερῶς = φανερὸς· Ἡρόδτ. 8, 126. 9, 1. 2) γνωστός, περίφημος, ἐξακουστός, Ξενοφ. Παρ' Εὐριπ. δὲ κεῖται καὶ δικατάλ. Ἐπῤῥ. φανερῶς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡριόδ,
Φανερόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ φανερὸς, εἰλικρινὴς φίλος, ἀντίθ. τοῦ φανερόμισος.
Φανερόω (φανερός). Φανερόνω, γνωστοποιῶ, σαφηνίζω, δεικνύω τι. — 2) Κάμνω τινὰ γνωστὸν, περίφημον. Παθητ. γίνομαι γνωστός, ἢ περίφημος. «φανερώθη εἰς τοὺς Ἕλληνας μεγίστῃσι δαπάνῃσιν. Ἡροδτ. 6, 122 ὅθεν
Φανέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνηται, δείχνηται τις, ἢ τὸ νὰ φανερώσῃ, δείχνῃ τί τι.
Φάνεσκε, γ'. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, ἐφάνη. Ὅμ (ᾰ)
Φανή, ἡ (φαίνω). Φαυὸς, λαμπάδα· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. καὶ φαναί, τὰ ἔργα τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων τελούμενα. Εὐριπ. Ἰων 550. «Φαναὶ Βακχίου». Ῥῆσ. 946. «Φαναὶ μυστηρίων».
Φανή, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρόσ. ὑποτακτ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῇ.
Φανήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παθητ. ἀορ β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῆναι. Ἰλιάδ.
Φάνης, ητος, ὁ. Εἰς τὰς Ὀρφικὰς μυσταγωγίας λέγεται μυστική τις Θεότης, παριστάνουσα τὴν τοῦ κόσμου ἀρχαίγονον ὕλην. Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. ζ', καὶ ἡ. (υ–)
Φανητιάω, ἐφετικὸν τοῦ, φαίνομαι· Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι ἵνα φαίνηται, νὰ δείξω τὸν ἑαυτόν μου. Lobeck Phryn. σελ. 80.
Φανητίζω, = φανερόω, ἀμφ.
Φαννηφόρος, ὁ, ἡ (φανή, φέρω). Ὁ βαστάζων φανὸν, λαμπάδα· ὅθεν τροπ. ὁ φροντίζων περὶ τοῦ καθαγιασμοῦ, ἢ τῆς μυστικῆς τελετῆς θεότητός τινος. Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 189. «Φοίβου τε φαιηφόρος ἱερεύς».
Φανίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φανός. Μελ. 78, 4. 5. 79. 2.
Φανομηρίς, ίδος, ἡ = φαινομηρίς.
*Φανόπτης, ου, ὁ. Θυρὶς, παραθύριον. Σχολ. Λυκόφ. 19. 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. 997. δὲ, Οἰκίσκος, μικρὸς οἶκος· νεωτερ. λέξις.
Φανός, ή, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, λευκόν· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 545. Ἐκκλ. 348. καθαρὰ πλυμμένον, ὅθεν — β) ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, φανερόν. (τὸ α εἶναι πάντοτε μακρόν, Δράκ. σλ. 86. 5. ὅθεν συγκρ. φανότερος, ὑπερθετ. φανότατος, καὶ ὄχι ὡς συνήθως εὑρίσκεται γραφόμενον φανώτερος, φανώτατος.)
Φανός, ὁ (φαίνω). Φανάριον, λύχνος, λαμπάδα. Ἀριστοφ. Λυσ. 308. Ἐπίγρ. ἀδέσπ. 24, 4. Σχολ. Ἡφαιστ. σλ. 2. Εἰς τὸν Αἰσχύλ. δὲ εὑρέθη καὶ ὁ τύπος πανός. — 2) Φανός, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Ἀριστοφ Ἱππ. 1253.
Φανότης, ητος, ἡ (φανός). Λαμπρότης, φωτεινότης. Ἀριστοτέλ.
Φανόω, (φανός) = φαίνω. Στράβων.
Φαντάζω. Μ. ἀσω (φαίνω). Κάμνω τι φανερὸν, δείχνω, φανερόνω τι, συνήθ. κατὰ παρεμβεβλημ. σημ. τοῦ, πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους δὲ καὶ, Παρασταίνω, παρουσιάζω. Παθητ. φαντάζομαι, ὡς τὸ, φαίνομαι, δείχνομαι, φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός, τινί· Ἡρόδτ. 4. 124. 7. 15. ἐξαιρ Παρουσιάζομαι, δείχνομαι δημοσίως, στολίζομαι λαμπρῶς, κάμνω ἐπίδειξιν, φαντάζω. Schweigh. Ἡρόδτ. 7, 10, 5. — β) «φαντάζομαί τινα φαίνομαι ὅμοιός μέ τινα, Αἰσχλ. Ἀγαμ 1511, — γ) ὁ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 823, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ συκοφαντεῖσθαι· Μετ. μετὰ αἰτιατ. φαντάζομαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μού τι· ὅθεν
Φαντασία, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ὁρατόν, νὰ δείχνῃ, νὰ παραστήσῃ τι· ἐξαιρ. νὰ ἐκθέτῃ τι εἰς δημόσιον θέαν, εἰς ἐπίδειξιν, νὰ κομπάζῃ διά τι. — 2) ἀμετβ. Τὸ νὰ παρουσιάζηται, φανερόνηται τις, ἐξαιρ. μὲ ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν, κομπασμόν. — 3) Ἡ αἴσθησις ἢ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ὅταν προσβάλλῃ εἰς αὐτὴν αἰσθητόν τι καὶ νοητόν· ὅθεν εἰς τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ἰδέα πράγματός τινος, καὶ ἡ φανταστικὴ δύναμις καθ' ἑαυτήν, ἥτις καὶ ἀπὸ φαντασίου λέγεται· τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ προξενοῦν τὴν φαντασίαν, «φαντασθὲν» ὀνομάζεται. Οἱ Στωϊκοὶ ἰδὲ ἐξ ἐναντίας «φαντασίας» μὲν ἔλεγαν τὰς ματαίας καὶ ψευδῆ ἰδέας· «φάντασμα» δὲ, τῆς τοιαύτης ἰδέας τὸ πρᾶγμα. — β) Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς τοῦ ἰδεάζεσθαι τὰ κατ' ἰδέαν καὶ ἔννοιαν ἁπλῶς, ἢ τὰ ἀπόντα, ὡς ὄντως ἀληθῆ καὶ ὑπάρχοντα· ὅθεν καὶ — γ) τὸ ἰδεα-

πᾶν πρᾶγμα, ἡ εἰκών, ὁ τύπος αὐτοῦ, εἴδωλον, φάντασμα. — 4) Πάθος, ἐπιθυμία ἀπόντων πραγμάτων· ὅθεν
Φαντασιαστικός, ή, όν· = φανταστικός. ἀμφ.
Φαντασιοδαιμονιστής, οῦ, ὁ (δοκέω). Λίαν τινῶν ὄνομα, οἵτινες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν σάρκα μόνον κατὰ φαντασίαν. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φαντασιοκοπέω. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου ματαίας καὶ ἀνυπάρκτα πράγματα, κενὰς ἐλπίδας· ἐκ τοῦ
Φαντασιοκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ πλάττων εἰς τὴν φαντασίαν του ματαίας καὶ κενὰ πράγματα· ματαίας ἐλπίδας. Εὐστάθ. περὶ τοῦ Ταντάλου. «Τοιαῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἡ φαντασιοκόπος ὢν, καὶ ἐλπίσι κεναῖς, ἐφ' οἷς οὐ χρή, βοτκόμενος».
Φαντασιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ἀντωνῖν. α', 7. Πᾶν ὅ,τι πλήττει, προσβάλλει εἰς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τὰ ἐξαπατᾷ· βαμβύνει καὶ διαφθείρει τὴν ἰδέαν.
Φαντασιόω (φαντασία). Προξενῶ φαντασίαν, ἰδέαν τινά· συνήθ. κατὰ παθ. ἀποθ. διάθ. φαντασιόομαι, ἔχω φαντασίας, πλάττω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μετ' αἰτιατ. ἐν γένει δέ, ἔχω φανταστικὴν δύναμιν. Πλούταρ. «Φανταστωθεὶς δαιμόνιόν τι».
Φαντασιώδης, ές, ἡ (φαντασία, εἶδος). Ὅμοιος μὲ φαντασίας, ἢ φαντάσματα, ὁ, ἔχων πολλὰς φαντασίας.
Φάντασμα, τό (φαντάζω). Ὅ,τι κατὰ φαντασίαν, κατ' ἰδέαν μόνον ὑπάρχει, εἰκών, εἴδωλον. Ρουθ. Εὐριπ. Ὀρ 401.
Φαντασμάτιον, τό· ὑποκορ τοῦ φάντασμα.
*Φαντασμός, ὁ· = φάντασμα· Τίμ. παρὰ Διογ. Λαερτ 9, 25.
*Φανταστής, οῦ, ὁ (φαντάζω). Ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ φαντασίας, κομπαστής.
Φανταστικός, ή, όν (φαντάζω). Ἀνήκων εἰς παράστασιν διὰ τῆς φανταστικῆς δυνάμεως, ἔχων φαντασιῶν, ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον φαντάζεταί τις. «Τοῦ μέλλοντος φαντασιῶν». Πλούταρχ.
Φαντάστός, ή, όν· ρῆματ. ἐπίθ. τοῦ φαντάζω. Ὅ,τι ἐνεργεῖ εἰς τὸ φαντασιῶν· ὅ,τι συνελήφθη εἰς τὴν φαντασίαν. Πλούταρχ.
Φαντί, Δωρ. γ'. πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φασί.
Φάο, Ἐπικ. προστακτ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φάσο. Ὀδυσ. Π, 168. Σ, 171. (ῡ)
*Φαόβιος, ὁ, ἡ (φάος, βίος). Ὁ ἔχων λαμπρὸν, στιλπνὸν τόξον.
*Φαολκός, ὁ, ἡ = φολκός. Τζέτζ.
Φάος, αους, τό· συναιρ. φῶς, γεν. φωτός, ὅθεν κατ' ἐπικ. ἀνάλογ. φόως (φάω). Τὸ φῶς, ἐξαιρ. τὸ τῆς ἡμέρας, ἡ αὐγή, χαραγή, πολλάκις παρ' Ὁμ. εἰς τὸν ὁποῖον κορῶν φάος ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ, ζῶν, «λείπειν φάος ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ, θνήσκειν, κεῖται. Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν φῶς, τὸ διὰ πυρὸς, λαμπάδων, κ. τ. τ. προξενούμενον. Ὀδ. Ι, 24. 34. 64. Ἐνίοτε δὲ κατὰ πτῶσ. ἀριθμ. ἁπλ φῶτα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Ἄττικ. — «βλέπειν εἰς τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, Ὀδ. Φ. 429 β) παρὰ τοῖς Ἄττικ. καὶ πᾶν, ὅ,τι φωτίζει, φέγγος, κηρίον, λαμπὰς, πῦρ, ἑστία «ὡς ποιῶν ἀνάπτω φωτίαν, Ξενοφ. «ὡς ἔχων κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καθὼς καὶ τὸ Λατ. lumen, παραθύριον, τρυπὰ, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεταί που φῶς· «ὑφῶτα μετατίθημι, ἀλλάζω τὰ παράθυρα, ἀνοίγω παράθυρα εἰς ἄλλο μέρος. 2) Τροπ. φῶς ἀντίθετ. τοῦ, σκότος, ὡς εἰκὼν τῆς χαρᾶς, σωτηρίας, νίκης, ζωῆς· ἄρα εὐτυχία, σωτηρία, νίκη· Ἰλ. Ζ, 6. Θ, 282. Ο, 669. 741. Π. 39, 95. Ρ, 615. Σ, 102. Φ, 538. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προρρήσεως πρὸς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία εἶναι χαρᾶς, ἡ σωτηρίας πρόξενος, «γλυκερὸν φάος». Ὀδ. Π, 23. Ρ, 41. καὶ φίλτατον φῶς» Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 1224. κ. τ. τ. 3) Παρὰ ποιητ. δὲ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς τὴν Ὀδύσ. Π, 15. Ρ, 39. Τ, 417. καὶ πάντοτε κατ' αἰτιατ. πληθ. φάεα. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται συνήθ. τὸν τύπον φόος ὄχι σπανίως δὲ καὶ φόως, ἀλλὰ τοῦτο ποτὲ εἰς τὰς πληγὰς πτώσεις, τὸν τύπον δὲ, φῶς οὐδαμοῦ. Ἡ ἀνώμαλος δοτ. «ἐν φῶι εὑρέθη εἰς τὸν Εὐρ. «ἐν φαὶ δὲ εἰς τ. χρησμ. Σιβύλλ. (Τὸ α εἶναι συνήθ. βραχύ, μόνον εἰς τὴν ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. «φάεα» εἶναι πάντοτε μακρόν, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν δοτ. πληθ. «φάεσσι, Καλλιμ. Ἄρτεμ. 71. ἀλλ' εἰς τὸν τύπον φάεσσι, μένει βραχύ· καὶ εἰς τὸ σύνθετον δὲ «περιφαὲς κύκλωι, Ὀππ. 2, 6. τὸ α εἶναι μακρόν.)
Φάρ, φαρός, τό. Τὸ σπαρτὸν ζειά, κοινότ. βρώμη.
Φαράγγιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ, φάραγξ.
Φαραγγώδης, ές, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ φάραγγα· τόπος περιέχων φάραγγας, διατεμνόμενος ἀπὸ φάραγγας. Ἀριστοτέλ. «Τόποι φαραγγώδεις» ἐκ τοῦ
Φάραγξ, αγγος, ἡ. Κυρίως, σχισμένον ὄρος, ἡ διερρηγμένη πέτρα, διεσχισμένος βράχος· σχίσμα μεταξὺ ὀρέων, κοιλὰς, νάπη, ἄντρον, χαράυλον, χάσμα, χαράδρα. Εὐριπ. Κύκλ. 664. συγγν. τοῦ φάρυγξ. (υ –)
*Φαράω = φάρω, Ὀργόνω. Καλλίμ. Λείμν. 183.
*Φάργνυμι, ἀντὶ φράγνυμι, φράττω, Ἡσύχ.
Φαρέτρα, ἡ· Ἰων. φαρέτρη (φέρω). Βελοθήκη εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰ στρατιῶται τὰ βέλη· pharetra, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ξενοφ. Κυρουπ. α', β', 9. «Ἔχειν δεῖ τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν».
Φαρετρεών, ῶνος, ὁ· = φαρέτρα. Ἡρόδοτ. 7, 216. 2, 141. 7, 61.
Φαρέτριον, τό· Ὑποκορτ. τοῦ, φαρέτρα. Μόσχ.
Φαρετροφόρος, ὁ, ἡ (φαρέτρα, φέρω). Ὅς τις φορεῖ φαρέτραν, Μελ.
Φαρικόν, τό. Εἶδος ὀηλητηρίου εἴτ' ἀδιόριστον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Φαρικὸν, φάρμακον σύνθετον θανάσιμον».
*Φάριον, τό, Ὑποκορ τοῦ, φάρος, (ᾰ)
*Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας. Ἰλ. Β, 582.
Φαρκιδόω (φαρκίς). Κάμνω ρυτίδας (σοῦρας, ζαρωματίας.) Παθ. «φαρκιδούμενος, η, ον» ὅς τις ρυτιδόνεται (σουρώνεται, ζαρώνεται.)
Φαρκιδώδης, ὁ, ἡ. Γεμάτος ἀπὸ ρυτίδας.
Φαρκίς, ίδος, ἡ (φάρω). Ῥυτὶς (σοῦρα, ζαρωματία). (ῐ)
Φαρκτός, ή, όν· = φρακτός· Ἡσύχ.
*Φάρκτω, = φράσσω· Φώτ.
Φαρμακάω, Μελ. ήσω (φάρμακον). Πάσχω ἀπὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον μ' ἐπότισαν, τέ ὁποῖον ἔβλαψε καὶ τὴν ὑγείαν, καὶ τὸ λογικόν μου, Δημοσθ. 2) ἐπιθυμῶ νὰ πάρω ἰατρικὸν, Πλούταρχ.
Φαρμακεία, ἡ (φαρμακεύω). Ἡ δόσις ἢ ἡ χρῆσις ἰατρικοῦ τινος. ἔτι δὲ καὶ γοητεύματος, ἢ φαρμάκου.
*Φαρμάκεια, ἡ = φαρμακίς.
Φαρμακεῖον, τό. Τόπος ἢ ἐργαστήριον, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἰατρικά. φαρμακοπωλεῖον. Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 268. C.
Φαρμάκευμα, τό· = φάρμακον. Νικήτ. χρον. ια'. 3. (μᾰ)
Φαρμακεύς, έως, ὁ (φάρμακον). Ὅς τις κατασκευάζει ἰατρικὰ, γοητεύματα, ἢ φαρμάκια, καὶ τὰ μεταχειρίζεται εἰς ἄλλους· ἀλλὰ καὶ ὅς τις, μεταχειρίζεται διὰ τὸν ἑαυτόν του τὰ τοιαῦτα.
*Φαρμάκευσις, εως, ἡ (φαρμακεύω) = φαρμακεία, Πλάτ. Νόμ. 8, σελ. 845. D. (μᾰ)
Φαρμακευτής, οῦ, ὁ· = φαρμακεύς.
Φαρμακευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φαρμακευτὴν, ἢ ἐξ αὐτοῦ προέρχεται «Κάθαρσις φαρμακευτική». Πλάτ. «Φαρμακευτικὴ, ἡ» ὑπακουομ. τέχνη· ἡ γνῶσις τῶν ἰατρικῶν, ἢ περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἰατρικῶν διδασκαλία, συνήθ. παρὰ τοῖς Ἰατρ. φαρμακολογία.
Φαρμακεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, φαρμακευτής. παρβλ. φαρμακίς.
Φαρμακεύω, Μ. εύσω (φάρμακον). Μεταχειρίζομαι, ἢ δίδω ἰατρικὰ, γοητεύματα· ἐπιτηδεύομαι, κάμνω τὸν μάγον, τὸν φαρμακωτὴν, μαγεύω, φαρμακόνω τινά· ὁ Γαληνὸς Ἀφορ. Ἱπποκρ. 22. ἔχει. «Τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔξος ἐστὶν αὐτῷ (τῷ Ἱπποκράτει) λέγειν ἀντὶ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι» ἀσυνήθ. «φαρμακεύω τι εἰς τὸν ποταμόν», μεταχειρίζομαί τι ὡς μαγικὸν, ἢ καταπραϋντικὸν μέσον, ῥίπτων αὐτὸ εἰς τὸν ποταμόν, πρὸς καθησύχασιν αὐτοῦ, Ἡροδ. 7, 114. Παθητ. Μεταχειρίζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἰατρικὰ, ἢ γοητεύματα, φαρμακόνομαι, πίνω φαρμάκιον.
Φαρμακία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φαρμακεία. Ἐπιγρ.
Φαρμακικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φάρμακον. Σχολ. Λυκόφρ. 1138.
Φαρμάκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ φάρμακον. (μᾰ)
Φάρμακις, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, φαρμακεύς. Μάγισσα, ἰάτριστα, ἡ οἱαδήποτε κατασκευάζει ἰατρικὰ, ἢ καὶ φαρμάκια· Ἀπολ. Ῥοδ. 2) ὡς ἐπίθ. φαρμακερὰ, ἔχουσα εἰς ἑαυτὴν φαρμάκιον.
Φαρμακίστρια, ἡ· = φαρμακίς. Ἡσύχ.
Φαρμακίτης, ου, ὁ· ὑπακουομ. «Οἶνος. Οἶνος κατεσκευασμένος μὲ ἰατρικὰ, ὑγείας παρεκτικός. 2) = Ἀθηνᾶγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς', 42. «Καὶ φαγέσωρον δὲ, τὸν ἁπλούστερον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον· καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακίτην». 3) «Δακτύλιος φαρμακίτης». Ὁ βασκανίας ἀποτρεπτικὸς ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 885.
Φαρμακόεις, όεσσα, όεν (φάρμακον) = φαρμακώδης, ἐξαιρ. Φαρμακερὸς, ὅς τις ἔχει πολὺ φαρμάκιον.
Φαρμακόμαντις, εως, ὁ. Εἴτε ὅς τις εἶναι καὶ φαρμακεὺς καὶ μάντις συγχρόνως, εἴτε ὅς τις μεταχειρίζεται τὰ φάρμακα διὰ νὰ μαντεύῃ ἐξ αὐτῶν· Αἰθήν. ς', σελ. 261. καὶ Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν λέξ. Ὀρίγανον· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.
Φάρμακον, τό. Παντὸς ποτε τεχνικὸν μέσον, ἐξαιρ. φυσικῶν δυνάμεων παρεκτικόν· ὅθεν — 1) ἰατρικὸν εἰς ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον, πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐπίθ. «πῖπια, ἐσθλὰ, ὀδυνήφατα», καὶ παρὰ Πινδ. «φάρμ. πραΰα. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτοῦ διεκρίνετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς εἰς «φάρμακα χριστὰ, παστὰ, ἢ ἐπίπαστα, πλαστὰ, βρώσιμα, πότιμα ἢ ποτιστὰ· ὅθεν «φάρμακον πεπωκώς». Ἡρόδ. 4, 160. — 2) Φαρμάκιον, πᾶν τὸ φθοράν, ὄλεθρον, θάνατον προξενοῦν· «φάρ. κακὰ ἢ λυγρὰ, οὐλόμενα, ἀνδροφόνα, θυμοφθόρα». Ἰλ. Χ, 94. Ὀδ. Α, 261. Β, 329. Κ, 213. 236. 394. — Γοητεύμα, μαγικὸν μέσον, λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ πραγματικῶς μαγείας ποτῶν, καὶ ἐπὶ μαγικῶν ᾀσμάτων, ἐπῳδῶν· Ἰλ. Λ, 741. Ὀδ. Δ, 220 230. Παιδήποτε μυστικὸν μέσον εἰς ἐνέργημα πράγματός τινος, Ἡροδ. 3, 85. — 4) Καθόλου ἰαματικόν τι, ἀντιφάρμακον, συνήθ. κατὰ τροπ. σημασ. Ἡσ. Ἔργ. 487. μετὰ γεν. «ψ. αὐρὰν ψύχρην βοηθητικὰ κατὰ τῶν ψυχρῶν ἀέρων, Πινδ. Ὀλ. 9, 147. Ἀλλὰ καὶ παροξυντικὰ, ἐρεθιστικὰ, «φάρμακον ἀφροσύνης» ὁ οἶνος, τοῦ ὁποίου ἡ πολυποσία γίνεται ἀφροσύνης πρόξενος· οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀνάχαρσις καὶ τὸ ἔλαιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, «φάρμακον μα-

νίαιν· διότι ἁλειφθέντες ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλους ὡς μαινόμενοι. — 5) ἐξαιρ. χρωματιστικὸν μέσον, Ἡρόδ. 1, 98. ψιμμύθιον, (φιασίδι) ζωγραφίας χρῶμα, Pierr. Moer. σελ. 399. Schaef. Διον, Συνή. σελ. 289. β) ἄρωμα εἰς ἄρτυσιν τῶν φαγητῶν χρήσιμον· ἔτι δὲ καὶ τροπ. ἡ ἁρμακὸν ἀρετᾶς ἐπὶ θανάτῳ, τὸ θέλγητρον, ἢ τὸ ἡδυσμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀρετὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον, ἡ ἀφοβία θηλ. μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνάρετος ἀποθνήσκει, Πινδ. Πύθ. 4, 332. παρβλ. φαρμάσσω· (τὸ α τῆς παραληγούσης συνήθως μὲν εἶναι βραχύ, τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ποιητῶν, καὶ ἐξαιρ. τῶν Ἰώνων, μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ ὡς μακρόν· Welcker Ἰππων. Λείψ. 21, σελ. 52. Gaisf. Ἡφαιστ. σελ. 254. Blomf. Αἰσχύλ. Προμηθ. 981.) ὅθεν

Φαρμακοποιέω (φαρμακοποιός). Κατασκευάζω ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, ἢ ζωγραφίας, βαφάς. ὅθεν

Φαρμακοποιΐα, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, βαφάς, κ. τ. τ. ἡ τέχνη τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Φαρμακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ,τις κατασκευάζει ἰατρικά, ἢ βαφὰς καὶ χρώματα, ἢ ὀνλητήρια, φαρμάκια.

Φαρμακοποσία, ἡ. Τὸ πίνειν ἰατρικόν, ἢ φαρμάκιον, ἐκ τοῦ

Φαρμακοποτέω, Μ.Λ. -ήσω (πίνω). Πίνω ἰατρικά, φαρμάκιον.

Φαρμακοπωλέω, Μέλ. -ήσω. Πωλῶ ἰατρικά, φαρμάκια, πραγματεύομαι μὲ αὐτά· ὅθεν

Φαρμακοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅ,τις πωλεῖ ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα καὶ βαφάς, ψιμύθιον, ἀρώματα, ἀρτύματα. Ἀριστφ.

Φαρμακός, ὁ, ἡ (φάρμακον) ὡς τό, φαρμακεύς. Ὅστις μεταχειρίζεται εἰς ἄλλους φαρμάκια, γοητεύματα, μαγείας, φαρμακωτικήν, μάγος· ὑπερθ. φαρμακίστατος, ὁ κάκιστος φαρμακωτής.— 2) Ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζαν, διὰ νὰ καθαριτθῇ· διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ ἄλλος τις ἀπὸ κάμμιαν ἁμαρτίαν του, ἢ ἐξαιρ. διὰ νὰ καθαριτθῇ ὅλη ἡ πόλις ἀπό τι κακόν· Ἀριστοφ. Βάτρ. 733. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ δημόσιος· ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ἐσυνείθιζε νὰ κρατῇ φυλακωμένους κακούργους, καὶ ἁπλῶς οὕτως ἀξίους θανάτου, ἐπίτηδες εἰς τοιούτους καθαρισμοῦ θυσίας διωρισμένους, τὸ, φαρμακὸς ἦτον ἐν γένει ἐπονειδιστον ὄνομα, ὡς τό, κάθαρμα, Ἀριστφ. Ἱππ. 1405. (–υυ, ἀλλ' ἐνίοτε καί, – – ν, Ἱππων. Λείψ. 44. Χρηστμ. Σιβύλ. 3, σελ. 361. Gall. Riesl. Τζέτζ. Χιλ. 5. 756.)

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ· καὶ

*Φαρμακοτρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὅστις τρίβει καὶ ἑτοιμάζει φάρμακα, συνήθ. δοῦλος τοῦ φαρμακοπώλου. Δημοσθ.

*Φαρμακοτρῖψ, ῖβος, ὁ = τῷ προηγμ. ἀμφιβαλλ. Lobeck Φρύν. σελ. 611.

Φαρμακουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΟΝ) = φαρμακοποιός. Λυκόφρ. 61.

Φαρμακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅστις προάγει καὶ γεννᾷ ἰατρικά, ἢ φαρμάκια. «Ἡ φαρμακοφόρος». Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Α.

Φαρμακόω, Μέλ. ώσω (φάρμακον), = φαρμάσσω, φαρμακεύω, φαρμακόω τινά· τὸ δὲ παλαίω φαρμακώσασθαι ἰαματικῶς μὲ ἔλαιον μιγνύουσα, Πινδ. Πύθ. 4, 393.

Φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ· (φαρμάσσω) = φαρμακεύς, ὅθεν

Φαρμακτήριος, ία, ιον· = φαρμακευτικός· Λυκόφρ. 1138.

Φαρμάκτης, ου, ὁ· = φαρμακτήρ, φαρμακεύς. Ὀππιαν. ἁλ. δ', 648.

*Φαρμακτός, ἡ, όν· Ἐπίθ. ρημτ. τοῦ, φαρμάσσω. Ὅστις ἐφαρμακώθη· «δόλος φαρμ.» ἐπιβουλὴ μὲ φαρμάκιον. Μανέθ.

Φαρμακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἰατρικόν, φαρμάκιον, γοήτευμα, ἢ βαφήν.

Φαρμακών, ῶνος, ὁ. Τόπος, ὅπου βάπτονται πράγματα, βαφεῖον, (κοινότ. βαφικόν.)

Φάρμαξις, εως, ἡ· = φαρμακεία· Θεραπεία, ἢ συνήθ. εἰς τοὺς Ἰταλοὺς Ἰατρ. cura λεγομένη, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν πάσχοντα. Πλάτ. Φίληβ. ἐκ τοῦ

Φαρμάσσω, Ἀττ. φαρμάττω, Μέλ. άξω. Μεταχειρίζομαι φάρμακον, τῆς σημασίας τοῦ ὁποίου ὁ ἀκριβέστερος διορισμὸς δηλοῦται ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον εὑρεθὲν τὸ, φαρμάσσων, Ὀδ. Ι, 393. ἐπιμεταλλουργοῦ, ἔστις σκληρύνει τὸν σίδηρον διὰ τεχνητοῦ τινος μέσου, βουτίζων αὐτὸν πεπυρωμένον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. «Ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει· φαρμάσσων μεγάλα ἰσχύουσι· τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχ. «φάρμαξις περὶ τὸν χαλκὸν» ὀνομάζει· παρβλ. Meineke Μελ. σελ. 385. Συνήθ. δὲ — 1) Μεταχειρίζομαι ἰατρικά, διὰ τῶν ὁποίων ἰατρεύω, ἢ μετριάζω τὸ πάθος τοῦ ἀρρώστου. 2) φαρμακόνω τινά, τὸν θέλω φαρμάκιον, καὶ τὸν φονεύω, ἢ τὸν καταναρκόνω, τὸν κάμνω ν' ἀρρωστήσῃ. 3) Μεταχειρίζομαι κατά τινος γοητεύματα, τὸν μαγεύω, τὸν προξενῶ τι διὰ τῆς μαγείας. ἐξαιρ. κακόν, τὸν κάμνω παράλυτον, τὸν ναρκόνω, ἢ τὸν βλάπτω ἄλλως πως διὰ μαγικῶν ποτῶν, ἀλειμμάτων, ἐπῳδῶν, κ. τ. τ. κάμνω τινὰ νὰ ἐρωτευθῇ, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς ἄλλο τι πάθος, μεταχειριζόμενος κατ' αὐτοῦ μαγικὰ μέσα· ἔτι δὲ καὶ τροπ. ἐπαινῶν, ἢ κολακεύων τινά, τὸν κάμνω νὰ φαίνεται ὡς μαγευμένος, Πλάτ. — 4) Μεταχειρίζομαι βαφικὰ μέσα, βάπτω, ψιασιδόνω· ὅθεν ἐν γένει νοθεύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἑτερογενές, καὶ οὕτω τὸ διαφθείρω· ἀλλὰ καί, διορθόνω, κάμνω τι καλλίτερον, ἀνακατόνων αὐτὸ μὲ ἄλλο, ἢ προσθέτων εἰς αὐτὸ ἄλλο τι· (συγγ. τοῦ, φύρω, ἢ τοῦ, μάσσω.)

Φάρος, εος, τὸ, σπανιώτρ. παροξτ. φᾶρος. Παταδήποτε μεγάλη συνοχή, ἤτοι μεγάλον κομμάτιον ὑφάσματος, χλαμύς, περικάλυμμα, σινδών, ὀθόνη, Ἰλ. Σ, 353. Ὀδ. Ν, 108. Ι, 138. Ἐνταφίαι ὀθόνη, κοινότρ. σάβανον, Ὀδ. Β, 97, Ω, 132. Παιδίον τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ε, 258. 2) Ἐξαιρ. φαρδὺ φόρεμα, χωρὶς μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν μάλιστα οἱ ἄνδρες ἐπάνω εἰς τὸν χιτῶνα (ὡς τὸ Ἰταλ. mantello)· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅπου κεῖται συνήθ. πορφυροῦν, καὶ παρ' Ἡροδ. Ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐφόρουν τὸ φᾶρος, Ὀδ. Ε, 230. Β, 543. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ ὡς καλύπτραν, ἢ πέπλοι ἐπὶ τὴν κεφαλήν, Ὀδ. Θ, 84. (Ὁ Ἐμπερκούσιος παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. palla, pallium). [Τὸ α παρ' Ὁμ. εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ἄρσιν μακρόν· βραχὺ δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 200. κατὰ τὸν τύπον δὲ φαρέτρη· πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Δράκ. σελ. 35, 5. εἰς τοὺς ὁποίους φαίνεται κατ' ἐξοχὴν εὐχρηστος ἡ ἐν. ὀνομ. φάρος, πληθ. φάρη, οὕτω καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἐποπ. ἴδε Ἐὺν. Ἰλ. Ω, 231. Ἀπολ. Ῥοδ. 3, 863 Ἰάκ. Ἀνθ. Παλατ. 281. ὅτι δὲ τὸ μακρὸν α ἐματαχειρίζοντο οἱ Τραγ. διδάσκει ὁ Seidl. dochm. σελ. 257. παρβλ. Ἡρωδιαν. εἰς Διονδ. Γραμμ. 1, σελ. 36. Osann auctar. lex. σλ. 21.]

Φάρος, ὁ· (φάρω) = φάρσος. Σχισμένον τι μέρος γῆς, ὡς τὸ φάραγξ· ἀλλὰ [καὶ αὐλακωμένον, ὠργωμένον· παρβλ. ἄφαρος. (ᾱ)

Φάρος, ἡ. Νῆσος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, Ὀδ. Δ, 355. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα περίφημος διὰ τὸ φανάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαιε τὴν νύκτα, κείμενον ἐπὶ πύργου ὑψηλοῦ πρὸς ὁδηγίαν τῶν καταπλεόντων εἰς τὸν λιμένα, ὑπὸ τοῦ β'. Πτολεμαίου κτισθέν. καὶ ἐντεῦθεν. — 2) πᾶν τοιοῦτον κτίριον ὑψηλόν, εἰς τὸν ὁποῖον κλείονται πυρποὶ τὴν νύκτα. (ᾱ)

Φαρόω, περιττῶς ἀντὶ τοῦ, φαρόω, παραδειγμένος Ἐνετ. διὰ τό, «φαρόσει τὴν γῆν μὲ τὸ ὑνίον, ὅθεν ὀρτρεύων, ὀργένειν, Καλλιμ. Λείψ. 183, ὅθεν, ἄφαρτος καὶ ἄφαρος· (κατὰ Βουτμ. Λεξ. 1, σελ. 244. 2 σελ. 271. ὄχι παρὰ τό, ἀρόω, ἀλλὰ παρὰ τό, φέρω, συγγ. τοῦ, φάρυγξ καὶ φάρτος.)

Φάρσος, εος, ους, τό (φάρω). Παιδήποτε ἀποκομμένον, ἀποχωρισμένον πρᾶγμα· μέρος, κομμάτιον, διαίρεσις· «φάρτεα πέλιοιο», τα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται μία πόλις (μαχαλάδες), Ἡρόδ. 1, 180. 181. 186. ὅθεν τὸ Λατ. pars.

Φαρυγγίζω, (φάρυγξ) = λαρυγγίζω. Πολιτ. β', 207.

Φαρύγεθρον, τό· καὶ Φαρύγεθρον, τό = φάρυγξ. ἔτι δὲ καὶ, φαρύγαθρον (γ').

Φαρυγίδιον, Ἐπίρ. Κατὰ τρόπον φάρυγγος, ὡς φάρυγξ, ἐκ τοῦ

Φάρυγξ, υγγος, ἡ, ποιητ. υγος· σπανιώτρ. ὁ φάρυγξ. (φάρω). Ὁ κατακιών, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐσωφάγου, τοῦ μέρους δηλ. ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον, λατ. gula, Ὀδ. Σ, 373. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦ, λάρυγξ, ὁ βρόγχος, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέομεν· ὅθεν ἐν γένει ὁ λάρυγξ, λάρυγγας, ἀκόμη καὶ τὸ ἐκτὸς μέρος αὐτοῦ, ὁ βρέγχος, ὁ λαιμός, Ὀδ, Τ, 480. τὸ λωγάνιον, ἢ λωγάλιον τοῦ βοός, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χαλαρὸν δέρμα, palearis. Ἡλιόδ. (ὁ ποιητ. μεταχειρίζεται δύο φορὰς τὴν ποιητ. γεν. φάρυγος) 2) τροπικ. = φάραγξ, ὅπερ ἴδε. — Εἰς τὸν Ἐπίχαρμ. κεῖται ἡ λέξις κατὰ γένος ἀρτεν. ἀλλὰ τὸ παρ' Ὁμ. Ἐπιθ. νομίζεται καὶ ὡς μόνον ἀντ. μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀριστοτ. εὑρίσκεται παραδεδεγμένον τὸ ἀρτ. Θωμ. ὁ Μαγ. σελ. 570. Lobeck Φρύν. σελ. 65. ὁμοιομ. δὲ, φάρυξ δὲν φαίνεται ποῦ ποτὲ εἰς χρῆσιν· (υ–)

Φαρυμός, καὶ, φαρυνός, νομίζεται Αἰολ. καὶ = τολμηρός. Θεσσαλικὸς· ἄρα πιθανῶς παρὰ τὸ, θάρρος, θαρτος.

Φάρω, Μλ. φάρτω· παρακ. πέφαρκα, ὡς τό, σχίζω, Κόπτω, μερίζω, κομματιάζω, λιανίζω· εἶναι δὲ ἡ λέξις ὀλίγιστον εὐχρηστον πρωτότ. τὸ ὁποῖον διεγρήγορε σχεδὸν μόνον εἰς ἐτυμολ., ὅθεν τὸ φάρος, φάραγξ, φάρυγξ, φαρόω, παρὰ τὸν μέλλ. δὲ, τὸ φάρσος, καὶ τὸ λατ. pars, παρὰ τὸν παρακμ. τὸ, φαρκίς, φαρκιδόω, συγγ. τοῦ, πείρω, πέπαρμαι.

*Φάς, ὁ, μετχ. τοῦ, φημί. Ὅμ.

*Φάσαξ, ακος, ὁ (φάω, φαίνω)· = συκοφάντης. Ἡσύχ. ἑκτικὸς Κωμικ.

Φασγανίς, ίδος, ἡ· ὑποκοριστ. τοῦ, φάσγανον. Μικρὰ μάχαιρα, ἢ ξίφος. Ἀνθολογ. «Φασγανὶς λεπτόκωπος».

Φάσγανον, τό (σφάζω, ἀντὶ σφάγανον). Ὀργανόν τι κοπτερόν, μάχαιρα, ξίφος ἐγχειρίδιον, (Γαλλ. poignard, Ἰταλ. stilletto) πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅπου ὅμως φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ μέγα ξίφος τῶν πολεμιστῶν, ὄχι διάφορον τοῦ, ἄορ, καὶ ξίφος. Ὀδ. Δ, 24. 48. 82. — 2) Φυτόν τι σπαθοειδῆ φύλλα ἔχον. ὅθεν

Φασγανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων μαχαίρας, ξίφη, ἐγχειρίδια· ὅθεν μαχαιροποιος, ξιφοποιός, πολεμικῶν ὅπλων χαλκεύς· Αἰσχύλ. Χοηφ. 645.

Φασγάνω (φάσγανον). Σφάζω τινὰ μὲ τὸ ξίφος. Ἡσύχ.

Φάσηλος, καὶ, φασήολος, καὶ, φασίολος, ὁ. Ὄσπριον, τὸ κοιν. λεγόμενον φατσόλι, phaselus, phaseolus. Ἀριστοφ. 2) Εἶδος ἐπιμήκους, στενοῦ, καὶ ἐλαφροῦ πλοιαρίου, Ἰταλ. feluca. Πᾶν ταχέως πλέον πλοῖον, πιθανῶς διὰ τὸ ὅμοιον τῆς κατασκευῆς του μὲ τὸ κουίλον τῶν φατσολίων. Catull. 4. (ε)

*Φασήολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσθαι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β΄ τοῦ, φημί. Ὅμ.

*Φᾶσθαι, μέσ. Ἐνεστ. ἀπαρεμφ. τοῦ, φάω, Ἰλ. Λ, 187. Ὀδ. Λ, 443. ὅπου ὅμως δύνανται ν' ἀναχθῶσι καὶ εἰς τὸ, φημί· διότι, ἂν ἀνήγετο εἰς τὸ, φάω, ἔπρεπε νὰ γράφηται προπερισπωμ. φᾶσθαι.

*Φασιανικός, ἡ, όν, ὡς τό, φασιανός. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, κατὰ συνεμφασιν δὲ τοῦ, φαίνω, = συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 68. πρβλ. τὸ ἑπόμ.

Φασιανός, ὁ, ἡ (φᾶσις). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν τῆς Κολχίδος, ἢ Πόντου, Φᾶσιν ποταμόν, ὅθεν, ἐ φασ. ὑπάνεμον. ὄρνις, τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερ. λεγόμενον φαζάνι, Ἀριστοφ. Νεφ. 109. ὅπου ἄλλοι ὅμως ἀντὶ ἵππων ἐκ τοῦ φάσις ἐλλαμβάνουσι τὴν σημασίαν τῆς λέξ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 450. Τὸ δὲ ψφασ. ἀνήρ κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φαίνω, φάσις, = συκοφάντης. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 726.

Φάσιμος, ίμη, ιμον (φάτις, φαίνω) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν.

*Φασίολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσις, εως, ἡ. Ἐγκάλεμμα, κατάδομα εἰς τὸ κριτήριον ἐξαιρ. κατὰ παρεμπαρουσιάντων (Ἰτλ. contrabandieri) κατ' ἐπίνευσιν ἀνθ. ὅτοι ἐμβάζουν κρυφίως εἰς τὸ βατίλειον ἀπηγορευμένας ξένων τόπων πραγματείας. — 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. φαντασία, φάντασμα, ὄνειρον. Ἀριστοτέλ. (α)

Φάσις, εως, ἡ (φημί). Γλῶσσα, λόγος, ὁμιλία, ἀπόφθεγμα Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ζ΄. «Δεῖ πρατέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων. ἔτι δὲ αὐτοῦ τοῦ, πρᾶγμα. Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. γ΄. «Μὴ εἶναι ἀπορίας ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις». — 2) Κατάφασις, ἐπιβεβαίωσις, ἀντίθ. τοῦ, ἀπόφασις. Πλάτ. Σοφ. σελ. 263. Ε. «Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν». Ἀριστοτέλ.

*Φάσις, ιος, ὁ. Ὁ ποταμὸς τῆς Κολχίδος ἢ τοῦ Πόντου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340 (Ἡ σπειράδην ἀπαντωμένη παροξ. τόνωσις φᾶσις, εἶναι ψευδὴς· Poppo καὶ Krug. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 8, 4.)

Φασκαίνω, ἀντὶ, βασκαίνω. Ἐτυμολογ.

Φασκάς, άδος, ἡ. Εἶδος νήττης, παπούρας. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. ϛ΄, σελ. 393. ἀναφέρει δύο ἤδη φασκάδων. «Αἱ δὲ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων, τὰ λοιπὰ νήττῃσι εἰσὶ παραπλήσιαι. λέγεται δὲ καὶ, βασκάς, καὶ βοσκάς. Ἡσύχ.

Φάσκον, τό· Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. η΄, 9. Τριχώδες ἢ μακρὸν εἶδος βρύου ἐπὶ τῶν δρυῶν γινόμενον.

Φάσκω, = φημί. Λέγω, ἐξαιρ. καταφάσκω, βεβαιόνω τι μὲ τὸν λόγον μου, λέγω τό, καὶ ἔτι δὲ καί, χωρὶς νὰ εἶναι λέξις, στοχάζομαι, νομίζω· πολλαχοῦ παρ' Ὅμ ἐξαιρ. εἰς τὴν Ὀδ. μετὰ μέλλ. ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 109. Ὀδ. Ε, 135. Ὁ Ποιητ. δὲν μεταχειρίζεται ἄλλον χρόνον, πλὴν τοῦ παρατ. ἔφασκον, ες, ε, μετὰ καὶ χωρὶς αὐξήσεως. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτὸς τούτου μεταχειρίζονται καὶ τὸν μετοχ. καὶ τὸν ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. φάσκων, φάσκειν. Τοῦ ἐφιστ. δὲ ἐνεστ. δὲν εὑρέθη ἴσως κἂν ἕν ἄλλο παράδειγμα, πλὴν τοῦ, φάσκουσι, παρὰ Πλάτ. Φαίδ. ὅπου ὅμως ὁ Εὐδόρριος τὸ, λέγουσι, ἤθη ἀντικατέστησε. παρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 903.

Φασκώλιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, φάσκωλον.

*Φάσκωλον, τό, καὶ

*Φάσκωλος, ὁ. Δερμάτινον σακκούλιον, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ τίθενται χρήματα, φορέματα, κ. τ. τ. Λατ. pesceolus. Γερμ. Mantelsack. Ἰταλ. Pontamantello. Εὑρίσκεται δὲ καὶ «φάσκελος» γραφόμενον.

Φάσμα, ατος, τό (φάω, φαίνω). Φάντασμα, εἴδωλον, ὄνειρον, ἀπὸ τῶν χαιρόν τοῦ Ἡροδ. πολλὰ σύχρηστον· «Φάσμα ἀνδρὶ εἰκὼ τὸ εἴδωλον ἀνδρός τινος, ὡς φάντασμα παριστανόμενοι εἰς τινα, Ἡρόδ. 4, 15. — β) ἡ εἰκὼν πράγματός τινος, ἀντίθ. τοῦ, καὶ αὐτὸ πρᾶγμά τι· ἢ) σημεῖόν τι ὑπό τινος θεότητος στελλόμενον, προγνωστικὸν, οἰωνός, οἴωνισμα· Πίνδ. δ) ἐξαιρ. σημεῖόν τι ἐξαίσιον, ὑπερφυές, ἢ παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτον, τέρας· ὅθεν καὶ περιφραστικῶς «φάσμα ταύρου», «φάσμα ὕδρας», ἀντὶ, τερατώδης ταῦρος, ὕδρα, κ. τ. τ. Σοφοκλ. καθὼς τὸ λατ. spectrum, monstrum, ostentum, portentum, prodigium· ὅθεν

Φασματωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ φάσμα, ὅστις φαίνεται ὡς φάσμα. Σχολ. Λουκιαν.

Φάσσα, Ἀττ. Φάττα, ἡ. Τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερ. φασὶ λεγόμενον, ξυλόκιστα, ἀγριόρυζα, λατ. palumbus. Τὸ δεύτερον μικρότερον εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φάψ. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ϛ΄, 11. Ἀθην. γ΄, σελ. 394. Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσ. ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου εἰς Εἰδυλ. ε΄. 96. ὅθεν

Φασσοφόνος, ὁ, ἡ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων, σκοτώνων, κυνηγῶν τὰς φάσσας «ἵρηξ φασσοφόνος» Ἰλ. Ο, 238. κατὰ νεώτερον δὲ καὶ ἀδόκιμον τύπον γράφεται καὶ φατσοφόντης.

*Φασσοφόντης, ου, ὁ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὡς τὸ προηγ.

Φατειός, ά, όν (φημί). ποιητ. ἀντὶ, φατός, φατὸς ὅθεν, «οὔτε φατειόν Ἄῤῥητος, ἀνέφραστος, τρομερώτατος· Ἡσ. Θεογ. 310. Ἀσπ. 144, 181. πιθαν. παρὰ τὸ, φατεύς, Ἰων. σχηματισμένον· Πλὴν τῶν τριῶν τούτων παρ' Ἡσ. μαρτυριῶν, δὲν ἀπαντᾶται ἀλλοῦ παρ' ἡ λέξις.

*Φατέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι εἶναι ῥητόν, λεκτόν, δύναταί τις νὰ λέγῃ. Πλάτ.

Φάτης, ου, ὁ (φημί). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ· ἐκ τούτου τὸ λατ. vates· (υ-)

Φατί, Δωρικ. γ΄. ἑνικ. πρόσ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φησί.

Φατίζω, (φάτις). Μλ. ἱστο. Λέγω, ὁμιλῶ, διαλέγω φήμην, εἴδησιν, ἢ λόγον τινά. Ἡρόδ. 5, 58. 2) ὁμολογῶ, ὑπάρχομαι τινί τι· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 134. «Φατίσας τὴν παῖδ' ἄλογον τῶν τῆς θεᾶς» ὑπεδέχθη νὰ δώσῃ αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Ἀχιλλέα· 3) ὀνομάζω τινά, ἢ τι. Ἀπολλ. Ῥοδ. ὅθεν

*Φάτιξις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, φάτις.

Φάτις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (φημί) ὡς τό, φήμη (φάω, φημί). Λόγος, ὁμιλία, εἴδησις Ὀδυσ. Ζ, 29. «Ἐκ γὰρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνειν· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Πίνδ. μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου· «Φάτις μιγήτηρωσιν ἢ εἴδησις περὶ τῶν μνηστήρων· Ὀδ. Ψ, 352. «ἡ φάτις ἔχει μιν, γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ Wess. Ἡρόδ. 7, 3, 8, 94. ἀπαύθως καὶ «Φάλαριν κατέχει φάτις» Πίνδ. Πύθ. 1, 186. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν· «ἔχει τινὰ φάτιν ἀνὴρ ἐφέσιος». Ἡρόδ. 9, 84. Εὐρ. Ἑλ. 257. διόλου κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν· 2) δόξα, εὐκλεια· «φάτις ἔστηλε» Ὀδ. Ζ, 29. 3) χρησμός, θεοπρόπιον· 4) τὸ ἀντικείμενον λόγου ἢ εἰπήσεώς τινος, τὸ πρᾶγμα αὐτό, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄξια λόγου· Σοφ. Αἰ. 173. καὶ Τραχ. 690. ἐκδ. Νεωφ. Δούκα. «Δέρκομαι φάτιν· ὅπου ψευδῶς ἐλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, φάσις, φάσμα (ε).

*Φάτισις, ἡ· Δωρ. φάτιξις (φατίζω) = φάτις.

Φατνεύω. (φάτνη). Τρέφω ζῷόν τι εἰς τὴν φάτνην· οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε΄, 34.

Φάτνη, ἡ. Ὅμ. καὶ κοινότ. παθνη, ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς τύνη. παχύτ. (παχεῖ) ἀναμφιβ. παρὰ τὸ, πατέομαι, πάσασθαι· 2) ἐπειδὴ ἡ φάτνη ἦτο διαχωρισμένη μὲ ῥάβδους εἰς πολλὰ συνεχόμενα διαχωρίσματα, λέγεται καθ' ὁμοιότητα καὶ τὸ ὡσαύτως κατασκευασμένον στέγασμα τῶν οἰκημάτων Γαλλ. plafond. Τουρκοβαρβ. tavân.

Φατνίζω, Μλ. ίσω = φατνεύω. Παθητ. παρ' Ἡλιοδώρ. ζ΄, σελ. 361. «Ἵππος φατνιζόμενος» ὁ εἰς τὴν φάτνην ἱστάμενος ἵππος,

Φατνόω, (φάτνη). Κοιλαίνω, βαθούλωνω, κάμνω τι ὡς φάτνην· 2) κατασκευάζω τι μὲ διαχωρίσματα, μὲ τανιδώματα· ὅθεν

Φατνώματα, τά. Στέγασμα οἴκου ῥαβδωτὸν (ταβάνι)· 2) αἱ κοιλότητες εἰς τὴν σιαγόνα, ὅπου φυτρώνουν οἱ ὀδόντες· Πολυδ. 3) αἱ εἰς τὰ πλάγια τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τρύπαι διὰ τὰ στόμια τῶν κανονίων· Ἀθήν. ε΄, σελ. 208. ὅθεν

Φατνωματικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ῥαβδωτὰ, πεπαυρωτὰ χωρίσματα· «Στέγη φατνωματικὴ» πεπαυρωμένη, τανιδωτή. Πλούταρχ. Λυκοῦργ. 16.

Φατνωτός, ἡ, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φατνόω = φατνωματικός.

Φατός, ἡ, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι ἐλέχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι συγχωρημένον νὰ εἴπῃ τις, ῥητόν· συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ. «οὐ φατὸς» ὅτι εἶναι ἄῤῥητον, ἀνέφραστον, δὲν ἠμπορεῖ, δὲν πρέπει τις νὰ εἴπῃ· Ἡσ. Ἀσπ. 230. Πίνδ. Ὀλ. 6, 82. Ἰσθ. 7, 51. παρβλ. φατειός· 2) τροπ. ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι παρίφημον, ὀνομαστόν, ἐξακουστόν. Ἡσ. Ἔρ. 3. (α)

*Φατός, ή, όν, παρὰ τὸ ἄχρηστ. ΦΑΩ, ΦΕΝΩ. Ὅστις εἶναι φονευμένος. Ἡσύχ.

Φατρία, ἴδε φρατρία.

*Φατριάρχης, ου, ὁ, ἴδε φρατριάρχης.

Φάττα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ, φάσσα.

Φαττάγης, ὁ. Τετράπουν ζῷόν τι φολιδωτόν. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιϛ΄, 6, mani Λιν. ἀκρβέστ. ἄγνωστον.

Φάττιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φάττα. Μικρὰ φάσσα· παρ' Ἀριστοφάν. ἐν, Πλούτ. 1011. καὶ κολακευτικὴ, ὑποκοριστικὴ λέξις.

Φαύζω, ἢ φαῦζω (φαύω) = φώζω, φάω. Φρυγανίζω (καβουρδίζω) τι· κατὰ Φώτιον Ἀττ. λέξις ἐκ τῶν Γραμμ. γνωστή· ὅθεν φαῦσις.

Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ (φαῦλος). Ὁ διόλου κακός, ἀχρεῖος· πρβλ. λεπτεπίλεπτος. Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 50.

Φαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ίττω (φαῦλος). Εὑρίσκω, νομίζω τι, ἢ τινα κακὸν, τὸν καταφρονῶ. Ξεν. Ἀπ. ϛ΄, 5.

Φαύλιος, ία, ιον = φαῦλος. Τὸ δὲ «Φαυλίᾳ ἐλαίᾳ σαρκώδης, παχεῖα ἐλαία· olea regia· «Μῆλα φαύλια» μεγάλα μῆλα, κατ' ἄλλους δέ, φαῦλα, ἀχαμνά.

Φαύλισμα, τό· = φαυλισμός· παρὰ τοῖς Ο΄.

Φαυλισμός, ὁ (φαυλίζω). Εὐτελισμός, καταφρόνησις.

Φαυλίστρια, ἡ (φαυλίζω). Γυνὴ χλευάστρια, καταφρονήτρια· παρὰ τοῖς Ο΄.

Φαυλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Κακὴς διαγωγῆς ἄνθρωπος. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 425.

Φαυλοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων κακοὺς ἀνθρώπους, ὅθεν καὶ ὡς τοιοῦτος χαμερπής.

*Φαυλόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Κακόφρων, ὁ ἔχων κακὸν φρόνημα. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 625. Νικήτ. Χρον. δ΄, 18.

Φαυλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὁ ὁμιλῶν κακὰ, αἰσχρὰ λόγια. Ἐπίθ. «Φαυλορρήμονος.»

Φαῦλος, η, ον· ἔτι δὲ καὶ δικαταληκτ. Ὅς

τις εἶναι κακός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός· «Δαίμων,» Θεογν. 163, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται πανταχοῦ τὸν τύπος φλαῦρος. Σβεῖγχ. Ἡρόδ. 1, 120. ὄθεν κακοήθης ποταπός, εὐκαταφρόνητος. Ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, Δειλός, ἄκαρδος· ἐπὶ μορφῆς, Ἀσχημος, δυσειδής· καθόλου δὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀχρεῖον, ἀχρήτιμον, ποταπόν, ἄδλιον, κοινὸν χωρὶς τιμήν, δὲν ἀξίζει τίποτε· ὅθεν «Παρὰ φεῦλον ποιοῦμενα Καταφρονῶ, δὲν λογαριάζω διά τίποτε. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωρὶς φαυλικὴν ὡρισμένως παρασημασίαν, ὅ,τι εἶναι ἐντελές, ἁπλοῦν, ἀσήμαντον, εὔκολον· πολλάκις παρ' Ἀριστφ. καὶ Πλάτ. ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ. σελ. 269 «Φαῦλος στρατιώτης οἱ ἐλαφρὰ ὡπλισμένοι στρατιῶται, Θουκυδ. 6, 21. ὅθεν καὶ, ὅ, τι εἶναι εὐτελές, εὐδηνόν, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα· ἐν γένει ἀντίθ. τοῦ, πολυδάπανον, πολύτιμον, ἀκριβόν· ὡσαύτως καὶ ἐπίρρημ «Φαύλως φέρω,» ὑποφέρω τι εὔκολα, μὲ ἀδιαφορίαν μου, leviter ferre, Εὐρ. ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τό, «Ἁπλῶς φέρειν·» «Φαύλως παιδεύω Ἀνατρέφω τινὰ ἁπλ.ῶς, χωρὶς μεγάλην φροντίδα ἔτι δὲ καὶ κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ὅστις κάμνει τι ἀσυλλογίστα πέρνει τὰ πράγματα ἐλαφρά· ὅθεν «Φαῦλόνω ἀντίθ. τοῦ, «Πάνυ ἀκριβέως Θουκυδ. 6, 18. — Ἰσοδύναμος εἶναι καὶ σπανιώτερος φαῦρος, ἐκ τοῦ ὁποίου δηλοῦται ἡ συγγένεια τῆς λέξ. μὲ τὸ, καῦρος, φλαύρος, paulus, paucus (καὶ τὸ Γερμ. faul, flau)· ὅθεν

Φαυλότης, ητος, ἡ. Εὐτέλεια, οὐτιδανότης, ἀχρειότης, ἁπλότης· τὸ νὰ ἦναι... μικροῦ λ'γου ἄξιον, εὐδηνόν, ἀντίθ. τοῦ, ἀξιόλογον, πολύτιμον· «Ἡ ἐμὴ φαυλότης» ἡ μικρὰ ἀγχίνοιά μου. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2. 30.

Φαυλουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται κακῶς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ποταπή, κακὸς ἐργάτης, τεχνίτης. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 55. ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα. «Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός.»

Φαῦρος, α, ον· σπανιώτερ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαῦλος, ὅθεν ἄφαυρος.

*Φαυσιάδης, Πατρωνυμ. τοῦ, Φαύστος, ὁ υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Ἰλ. Δ. 578.

Φαυσιβολέω, (φαῦσις, βάλλω). Φωτοβολεῖ, ἀκτινοβολεῖ, φέγγει, ἀστράπτει. Νικήτ. Χρον. ιβ', 6. κέ. 6.

Φαυσίβροτος, ὁ, ἡ, ὀρθότρ. φαεσίμβροτος· ὅπερ ἴδε.

Φαύσιγξ, ιγγος, ἡ (φαῦω, φαύζω). Φυσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον. — 2) Παταδήποτε φυσκαλίδα ἐπὶ τὸ δέρμα, pustula, papula, Ἀρ.

*Φαυσίμβροτος = φαεσίμβροτος. Πινδ. ὅπερ ἴδε.

Φαῦσις, εως, ἡ (φάω, φαύω, φαύσκω). Φῶς, λάψις. 2) = φάσις. Ἐμφάνεια, «Σελήνης,» τὸ πρόσωπον τῆς σελήνης, ὅταν λάμπῃ. 3) Σημεῖον διδόμενον διὰ φώτων, πυρσῶν. παρὰ τοῖς Ο'.

Φαύσκω, ἴδε φαύω.

Φαυστήριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διὰ τὴν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ λαμπαδοφορίαν. Δυκοφ. παρὰ τὸ

Φαύω, ὡς τὸ, ψάω, φαίνω· ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, Φέγγει, λάμπει. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, καθὼς καὶ τὰ κατὰ παρασχηματισμὸν μὲ αὐτὸ ἰσοδύναμα «Φαύσκω, φαίζω, φαιζόω μόνον εἰς τοὺς Γραμμ. ἀπαντῶνται.

Φάψ, αβός, ἡ. Εἶδός τι ἀγρίας περιστερᾶς, Δυκόφρ. 580, μικρότερον παρὰ τὴν φάσσαν, ἴδε φάττα, Ἀριστοτέλ.

Φάω, ἀρχαία πρωτότ. λέξις τοῦ, φαίνω, ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλων σωμάτων, Λάμπει, φέγγει· «Φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς,» Ὀδ. Ξ. 502. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων· πρβλ. φαίνω, σημτ. 3. β'. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβατον σημτ. μεταχειρίζεται ὁ ποιητ. τὸν μέλλ. χρόνον, πεφήσομαι, ἀντὶ, φανήσομαι. «Τροίῃ πεφήσεται ὄλεθρος.» Ἰλ. Ρ. 155. οἱ δὲ Ἀττ. τὸν μετοχ. παρακείμ. πεφασμένος, σαφής, δῆλος, ὅπερ ἴδε. β) Καίω, — 2) μεταβτ. φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι νὰ φέγγῃ· σαφηνίζω, ἐξηγῶ· κάμνω τινὰ περίφημον· ἐκ τοῦ ὀλίγον εὐχρήστου πρωτοτύπου φάω, προκύπτει ὄχι μόνον τὸ, φάος, φάσις, φαίνω, μὲ ὅλα αὐτῶν τὰ παράγωγα, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν λέξεων, ψημί, ψήμη, φάτις, τὸ Λατ. fama, fari, κ. τ. τ. ἡ συγγένεια, ἄπερ ἴδε· διότι καὶ εἰς αὐτὰ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ σαφηνίζειν, δηλοποιεῖν, δηλονότι διὰ λέξεων.) (α)

ΦΑΩ, φονεύω· ἴδε ΦΕΝΩ

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ε.

Φέβομαι, Ἑλλειπὴς ἀποθ. καὶ παρατ. μόνον εὐχρηστον· ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φοβέομαι, φοβοῦμαι, ὅθεν φεύγω, Ὁμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. ὑπό τινι, Λ, 121. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τινὰ διὰ φόβον, Ἰλ. Ε, 232. Ὁ ἐνεργ. Ἐνεστ. φέβω δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ· (τὸ φέβομαι, εἶναι κυρίως τὸ πρωτότ. τοῦ, φόβος, φοβέω, κ. τ. τ. ὡς τό, φέρω, τοῦ, φόρος, φορέω· τό, λέγω, τοῦ, λόγος, κ. τ. τ.)

*Φεγγαῖος, αία, αῖον (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, φωτίζει· ἀμφιβ.

Φεγγίτης, ου, ὁ (φέγγος). Σχολ. Δυσόφρ. 98. Λίθος τις διαφανὴς ὡς ὕαλος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυρίδας, ὡς τοὺς ὑέλους τὴν τήμερον.

*Φεγγοβολέω (βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων. Φέγγει, ἐκπέμπει φῶς, λάμφιν.

Φέγγος, τό. Φῶς, λάμψις, κατὰ πρῶτον εἰς Τμν. Δήμητ. 279. καὶ παρὰ Πινδ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. δὲ καὶ Ὀδ. καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἡσιόδ. δὲν ἀπηντήθη καθόλου ἡ λέξις· ἐξαιρ. τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ φῶς τῆς σελήνης, (ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερον (φεγγάριον) ἴδε Κοραῆ Ἠλιόδ. 2, σελ. 290. εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως εὑρίσκονται ἐξαιρέσεις τινές, οἷον Σοφ. Αἴ. 658, καὶ μάλιστα 848. — 2) παρὰ Ποιητ. κατὰ τροπ. σημασίαν, εὐτυχία, σωτηρία, Οὐάλκεν. Ἱππων. 1122. Ἀριστφ. Ἱππ. 1318. (φέγγος δὲ καὶ φάος εἶναι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις) ὅθεν

Φέγγω, ὡς τὸ, φάω, φαίνω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· ἀμετβ. Φέγγει, λάμπει, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2) μεταβατ. λαμπρύνω, φωτίζω τι· (ἐκ τοῦ φέγγω γίνεται τό, φέγγομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν ἐναντίων συνέχειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ, ψημί, ἐκ τοῦ, φάω, φαίνω.)

Φεγγώδης, ὁ, ἡ (φέγγος, εἶδος). Ὅ,τι φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινόν.

*Φειά, ἡ. Πόλις εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλείδος παρὰ τὸν Ἰάρδανον. Ἰλ. Ρ, 135.

*Φειδαλφιστέω, καὶ

*Φειδαλφιτέω, Εἶμαι φειδωλός· ἐκ τοῦ

Φειδάλφιτος, ὁ, ἡ (φείδομαι, ἄλφιτον). Κυρίως, ὃς τις φείδεται τοῦ ἀλφίτου, ὅθεν ἐν γένει φειδωλός, ἀνελευθέριος· ἐπίρ. Φειδαλφίτως. Σουίδ. καὶ Φρύνιχ.

*Φείδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Ν, 691.

*Φειδασ, άς, ὁ (φείδομαι) Τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, φειδωλή, Λιβάν.

*Φειδέομαι, Ἰων. ἀντὶ φείδομαι, παρβλ. Οὐάλκεν. Ἡροδ. 8. 10.

*Φειδιππίδης, ου, ὁ. Ὄνμ. κύριον.

*Φειδίππος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 678.

*Φειδίτειον, τό, = φειδίτιον.

*Φειδίτης, ου, ὁ. Σύσσιτος εἰς τὰ φειδίτια.

Φειδίτιον, τὸ συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. φειδίτια. Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐλέγοντο οὕτω τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένα σύνδειπνα, συσσίτια, ὅπου συνέτρωγαν ὅλοι οἱ πολῖται, καὶ ὑπέκειντο εἰς τὸν αὐτὸν νόμον τῆς φειδωνιᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθεν ἡ ὀνομασία αὐτή· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εἵνοντο τὰ φειδίτια· εἰς τὴν Κρήτην ὠνομάζοντο τὰ φειδίτια ἀνδρεῖα, καὶ ἀνδρία. Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 20. εἰς Λυκοῦργ. 12. Σπανιώτερ. παρασχηματισμένοι τύποι εἶναι οἱ, φειδίτειον, φειδίτιον, φιλίτιον. (—υν)

Φείδομαι, Μέλ. φείσομαι· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ, φεισήσομαι, Ἐπ. περιφείσομαι. Ἰλιάδ. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β'. περιφδομην, ὅθεν παρ' Ὁμ. ἀπαρεμφ. περιφέσσαι εὐκτ. περιφδίμην, περιφοίτο, κοινὰ εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως μεταχειρίζεται Ἰλ. Ω, 230. καὶ τὸν ἀόρ. α'. Μέσ. ἀποθ. Ἀψυχώ τινα, μετὰ γενικῆς, Ἰλ. Ε, 202. Ο, 215. Φ, 101. Ω, 158. Ὀδ. Ζ. 277. Χ, 54. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φειδωλεύομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ μεγάλην μετριότητα· «Φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίαν ποιέεσθαι Ἡρόδ. 8, 68, 1. Ἐξαιρ. ἐπὶ κτημάτων, περιουσίας, ὑπαρχόντων, Ἰλ. Ω, 236. «Σίτου Ἡσιόδ. Ἔργ. 606. παρβλ. 371. Ἐν γένει, ἐγκρατεύομαι, φυλάττομαι, ἀποφεύγω τι· «Τοῦ κινδύνου, τοῦ λέγειν Ξενοφ. ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6, 35 Ρορσ. Εὐρ. Ὀρ. 387. καθόλου ὡς τὸ Λατ. parcere, ὅθεν

Φειδός, ή, όν. Ὅστις εἶναι φειδωλός, ἀκριβός· δὲν ἐξοδεύῃ ἐλευθέρως, ἔτι δὲ καὶ, φιδός. Καλλίμαχ. Δείψ. 401.

Φειδυλος, κωμ. ὑποκορστ. τοῦ, φειδωλός· ὡς μικύλος ἀντὶ μικρός, κ. τ. τ. Ἐτυμ. Μ.

Φειδώ, ούς, συνηρημ. οῦς, ἡ (φείδομαι) Τὸ νὰ ἀψυχῇ, νὰ μὴ καταχρῆται τίς τινα· «νεκύων» Ἰλ. Η, 409 ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ κτημάτων καὶ περιουσίας. Ἀκρίβεια, οἰκονομία, ἀνελευθερία Ὀδ. Ξ, 92. Π, 315. Ἡσιόδ. Ἔρ. 371. «βίου» Ἰακ. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 348.

Φειδωλή, ἡ. Φειδώ, Ἰλ. Χ, 244. Σόλων. Λειβ. 5, 46.

Φειδωλία, ἡ = τῷ προηγουμ. Ἀριστφ. Νεφ. 835. Ἐκκλ. 750, καὶ Πλάτ. ΑΒ. σελ. 115

Φειδωλός, ή, όν· εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. (φειδώ) Ὅστις φείδεται, δὲν ἀψυχεῖ τι· δὲν εἶναι ἐλευθέριος· ηγλώσσα φειδωλὴν ἡ ὁποία δὲν ὁμιλεῖ πολλά, εἶναι μοτρία εἰς τοὺς λόγους της· ἀρα ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 722. παρὰ τοῖς μεταγενστ. συνήθ. μετὰ γενικ.

Φειδων, ωνος, ὁ. (φείδομαι) = φειδωλός. — 2) Ἐλαιοδόχον τι ἀγγεῖον μὲ στενὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνεται ὀλίγον μόνον ἔλαιον Πολυδ. ί, 179. 3) κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινος τῆς Θεσπρωτίδος· Ὀδσ.

Φεισμονή, ἡ = Φειδώ. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολογ.

Φέκλη, ἡ. Κεκαυμένη οἴνου τρυγία, λατ. faecula, faex vini usta, Ἰταλ. Cremor di tartaro.

Φελλάτας, ου, ὁ (φελλός, σημτ. 2) Λίθος Εἶδος λίθου εἴτ' ἄτι ἀγνώστου ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκεύαζον ἀγάλματα· ἴδε φελλός, σημτ. 2. λατ lapis pelates.

Φελλεύς, έως, ὁ. (φελλός, σημ. 2) Τόπος πετρώδης. 2) ὀνομασία ὀρεινοῦ τινος τόπου εἰς τὴν Ἀττικήν. Πλάτ.

Φελλεύω, (φελλός) Πλέω ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ὡς φελλός Ἡσύχ.

Φελλεών, ῶνος, ὁ = φελλεύς. Lobeck Φρύνχ. σελ. 167. Ἀρρίαν. Κυνηγ.

Φελλίνας, ου, ὁ. (φελλός) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ

φελλόν, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός, Ἡσύχ. 2) παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ', 23. εἶδος ἐνύδρου πτηνοῦ. (ι)

Φελλίνεος, ίη, ινον. (φελλός) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ φελλοῦ, Λουκ.

Φελλίον, τό. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. = φελλεύς.

Φελλίς, ίδος, ἡ (φελλός, σημασ. 2) γῆ, Πετρωδης γῆ, ὀρεινὸς τόπος.

*Φελλίτις, ίδος, ἡ, ὑπακμν. γῆ, = τῷ προηγμ.

Φελλοδρυς, υος, ἡ. (φελλός, δρῦς) Εἶδός τι δρυός, παρηλλαγμένον εἴδος πρίνου τὴν ὁποίαν οἱ Δωριεῖς «πάρλαν» ἔλεγαι. Θεόφρ. γ', 18. διότι τὸ, φελλόδρυς, νομίζεται Ἀρκαδικὴ λέξις.

Φελλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πους). Ὅ,τι ἔχει πόδας φελλοῦ. Λουκιαν. ἀλ. ἱστορ.

Φελλός, ὁ. Εἶδος δρυός. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 18. Πλίν. ιϛ', 6. ἐξαιρ. ὁ φλοιὸς (ἡ φλοιὰς) αὐτῆς, λατ. cortex, suber, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται τὰ στομώματα τῶν ὑγροδόχων κατ' ἐξοχὴν ὑελίνων ἀγγείων, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. 2) Μακεδονικὸς ἀντὶ, λίθος, πέτρα· ἔτι δὲ καὶ φελὸς, φέλα, φέλλα, καὶ πέλα, πέλλα, ὅθεν φελλεύς, φελλεῶν, φέλλιον, φελλὶς, φελλίτις· Ὀρεινὸς, πετρώδης, ἄκαρπος τόπος· «ἀφελήκα τόπος, ὅπου δὲν εὑρίσκονται πέτραι· γράφεται δὲ καὶ, φελλάτας, φελλέτας, φελλάντας· πιθανῶς εἶδος τι λίθων πολλὰ πορώδες, ὡς ἡ κίστηρις, κοινότρ. Θαλασσόπετρα λεγομένη, ὅθεν ὁ Ἀριστοκρατίων ὀνομάζει αὐτὴν «λίθον κιστηρώδη»· κατὰ τὸν Ἡσύχ. δὲ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν ὀρεινὸν καὶ πετρώδη τόπον τῆς Ἀττικῆς «Φελλῆνα» λεγόμενον, ὅπου κατὰ πρῶτον εὑρέθη· παρβλ. Ruhnk. Τίμ. σελ. 270.

Φελλώδης, ὁ, ἡ (φελλὸς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν φελλὸν, ἐλαφρὸν ὡς ὁ φελλός. Πολυδ. ί, 85.

Φελόνης, ου, ὁ = φαινόλης· ἀμφιβλ.

*Φελόνιον, τό ὑποκορστ. τοῦ, φελόνης, ἀμβιβλ.

*Φελὸς, ὁ· ἴδε φελλὸς, σημασ. 2.

Φέναγμα, τό = φρεναίκισμα· ὡς παρὰ τὸ, φενάσσω. Φώτ.

Φενάκη, ἡ· ὡς τὸ, Πηνίκη. Προσθετὴ κόμη, Ἰτλ. Parruca (ἀμφιβάλλεται δὲ, ἂν τὸ φενάκη, ἀνάγεται εἰς τὸ πηνίκη, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀρχαιότερος τύπος, ὅθεν προέκυψε τὸ, φενάκη) [ᾰ ῐ]

Φεναξία, ἡ· = φεναξισμός· ἀμφ.

Φεναξίζω, Μέλ, ίσω (φέναξ). Ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα, μετ' αἰτ. Ἀριστοφ. 2) Προσποιοῦμαι, πλάττω τι ψευδές, διαψεύδομαι· μετὰ αἰτ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 50.

*Φεναξικός, ἡ, όν (φέναξ). Ἀπατηλὸς, δόλιος.

Φενάκισμα, τό (φενακίζω). Ἀπάτημα, δόλωμα.

Φεναξισμός, ὁ (φεναξίζω). Ἀπάτη, πλάνη, δόλος. Ἀριστοφ.

Φεναξιστής, οῦ, ὁ (φεναξίζω) = φέναξ· ὅθεν

Φεναξιστικός, ἡ, όν. = φεναξικός.

Φεναξόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ἀπατηλὲς μάντις Νικηφ. Χρον. ιά 9.

Φέναξ, ακος, ὁ. Ἀπατηλὸς, δόλιος, ἀπατεών, φαύττης, πλάνος ἄνθρωπος. Παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 89. κωμικ. πεπλατυμένη Περσικοῦ πτηνοῦ ὀνομασία, κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φοίνιξ, ὡσάν τρόπον τινὰ σκώπτης.

*Φένεος, ἡ Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Ἰλ. Β, 615. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδότου ὅμως εὑρίσκη πανταχοῦ ἐξυπενοούμενον, Φενεάς.

Φενίς, ίδος, ἡ. Παιδιὰ διὰ σφαίρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἷς ἄλλον μὲν δείκνυσιν τὴν σφαῖραν, εἰς ἄλλον δὲ ἔπειτα τὴν ῥίπτουν, ὡς φαινίζοντες. Ἀπολλων. Ἀργ. δ', 951. ἰδὲ καὶ, φαινίνδα.

Φενόλης, ου, ὁ = φαινόλης· ἀμφιβλ.

*ΦΕΝΩ, Φενῶ, σκοτόνω, ὡς τὸ, ΦΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ, φόνος, καὶ τινα σύνθετα, οἷον, ἀρείφατος, μυλήφατος, ἀδυνήφατος. Εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. ἀνάγεται καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν ἀόρ. ἔπαφον, πέφνον, πολλάκις παρ' Ὁμ. μὲ καὶ χωρὶς αὔξησιν, ὅπου σημειώσε ὅτι ὁ μετχ. ἀόρ. παραξύνεται, πέφνων, ὡς μετοχ. ἐνεστ. φαινόμενος, Ἰλ. Π, 827. Ρ, 539. Ὁ ἐνεστ πέφνω, ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ὀππ. ἔχει δὲ τὸ, πέφνων πάντοτε ἀόρ. σημασίαν. Προστέτ. ἀνάγεται ἐνταῦθα καὶ ὁ παθ. παρακμ. πέφαμαι, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται τὸ γ'. ἐνικ. καὶ πληθ. πρόσ. πέφαται, πέφανται, καὶ τὸ ἀπαρμφ. πεφάσθαι, ἔτι δὲ καὶ τὸν παθ. μέλλ. πεφήσεται, πεφήσεαι. Ἰλ Ν, 829. Ὀδ. Χ, 217. Μέ τὸ, ΦΑΩ εἶναι ἀναμφιβλ. καὶ τὸ, σφάζω, συγγενές.

*Φεραί, ῶν, Λατ. Pherae, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Ὁμ. εἰς τοὺς μεταγενστρ. καὶ, Φηραί, γραφμν.

Φεραυχής, έος, ὁ ἡ (φέρω, αὐχὴς). Ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, Ὅ,τι φέρει, ἔχει αὐχῆ. Μελεάγρ. ἐπίγραμ. 110.

Φέρασπις, ίδος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς) ὡς τὸ, φερεσπαθής. Ὁ φορῶν ἀσπίδα. Ὁμηρ. Τμν. ζ', 2.

Φεραυγής, ους, ὁ, ἡ (αὐγὴ). Ὅ,τι ἔχει λάμψιν, εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν.

Φερβά, τά· ἀμφιβλ. ἀνάγν. ἀντὶ, φορβά, τὸ ὁποῖον ἴδε

Φέρβω, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Βόσκω, τρέφω (τουρεβ. ταΐζω), μετ' αἰτ. Τμν. Ὁμ. 30, 2. μέ τι, τινός. Ἐν γένει ὡς τὸ, σώζω, Ἡσ. Ἔρ. 379. Πεσ. Τρέφομαι, μέ τι, Τμν. Ὁμ. 30. 4. ὅθεν, τρώγω, πίνω, καταναλίσκω· καθέλου, ζῶ, ὑπάρχω, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. «Φέρβεται νόον» Τρέφω τὸν νοῦν μου. Πινδ. ὅθεν ὡς τὸ, τρέφω. (ἀπὸ τό, φέρβω, παράγεται τὸ Λατ. herba.)

Φέρε, ἴδε φέρω, σημ. 9.

*Φερεαυγής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φραυγής.

*Φερεβότρυς, ἡ, υ, τὸ, γεν. υος (βότρυς). Ἐπὶ ἀμπέλων αἱ ὁποῖαι φέρουν σταφύλια.

Φερέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅς τις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ἀξιόπιστος, βέβαιος, ἱκανός, Ἡρόδτ. 5, 30. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. Τροπ. ἐπὶ πραγμάτων· «Λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας» ἱκανὸς, ἐπιτήδειος νὰ σώσῃ τὰ πλοῖα, Ἡρόδτ. 7, 49. παρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 381. ἔτι δὲ καὶ ματαγεν. Σοφοκλ. Ἠλ. 942. παρβλ. ἐχέγγυος.

Φερεγλαγής, ὁ, ἡ (γλάγος). Γάλα φέρων ἢ δίδων, γάλα ἔχων. Ἐπὶ μητέρων, αἰδοῖαι ἔχουν γάλα.

Φερέδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὁ φέρων, ἢ δίδων τραπέζιον, συμπόσιον, Νόν.

*Φερέζυγος, ὁ, ἡ (ζυγὸν). Ὅ,τι κρατεῖ ζυγὸν, εἶναι ἐζευγμένον Ἴβυκ.

Φερέζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅ,τι παρέχει, δίδει ζωὴν. Νόν.

Φερέκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι προξενεῖ κακὸν, δυστυχίαν, κόπον, ἔργον. 2) Ὅς τις ὑποφέρει κόπους, ταλαιπωρίας.

Φερέκαρπος, ὁ, ἡ (καρπὸς). Ὅ,τι καρποφορεῖ.

*Φέρεκλος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Τρωὸς τινος πολεμιστοῦ. Ἰλ. Ε, 59.

*Φερέμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ φέρειν. Ὁμ.

*Φερεμελίης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, φερεμελίας (μελία). Ὁ φορῶν, φέρων δόρυ, δορατοφόρος. Μίμνερμ. Ἀλεξανδ. β'. σελ. 517.

Φερένικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὁ νικῶν, ὁ νικητής. 2) Ὁ φερένικος, ὄνομα τοῦ δρομικοῦ ἵππου τοῦ Συρακουσίου Ἱέρωνος. Πινδ. Ἴσως καὶ τὸ ὄνομ. Περενίκη, ἄγεται κατὰ Μακεδονικὴν τροπὴν τοῦ, Φερενίκη.

Φερέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ φέρων, κουβαλῶν μαζῆτον τὸν οἶκόν του, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡροδτ. 4, 46. ὅθεν ὁ κοχλίας (σάλιαγγας), Ἡσ. Ἔρ. 573. Λατ. domiporta, Κικ. «Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ» καὶ Λῃν. β'. σελ. 65. ἔτι δὲ καὶ ἡ Χελώνη. Κυριλ. Ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φέροικος 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ φέρουσα προῖκα.

*Φερέπαφα, ἡ, ἀντὶ φερέφαττα. Πλάτ. Ρτλ. σελ. 404. D.

Φερέπολις, ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις φέρει, διασώζει τὴν πόλιν, ἢ τὴν πολιτείαν. Πινδ. ποιητ. μόνον.

Φερεπονία, ἡ. Ἡ εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὑπομονὴ Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Φερέπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ προξενῶν, ἢ ὑποφέρων κόπους καὶ ταλαιπωρίας. Πίνδαρ. Πύθ. β', 54. ποιητ. μόνον.

*Φερέπτερος, ὁ, ἡ (πτερὸν) = τῷ ἑπομ.

*Φερεπτέρυγος, ὁ, ἡ καὶ

Φερεπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὅ,τι φέρει, ἔχει πτέρυγας. Ὀππιαν. ἁλ. β', 482.

Φερέπτολις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φερέπολις. Ὀππιαν. ἁλ. ά, 197.

*Φερεσανθής, ὁ, ἡ. Ψευδ. ἀνάγν. εἰς Τμν. Ὁμ. 30, 14. ἀντὶ, εὐανθής.

Φερέσβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅστις φέρει, γεννᾷ τροφὴν, ζωοτροφίας· «Γαῖαν Τμν. Ἀπόλ. 341. Ἡσ. Θεογ. 693. «Οὖδαρ ἀρούρης» Τμν. Δήμητρ. 450. «Ἄρουραν Τμν. Ὁμ. 30, 9 «Στάχυα» Αἰσχύλ.

Φέρεσκε, Ἰων. καὶ ἐπικ. παρατ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ, ἔφερε. Ὀδ. Ι, 429.

*Φερέσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὁ φέρων, κάμνων σπονδάς. — 2) ὁ Φερ. ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Νόν.

Φερεσπακής, έος, ὁ, ἡ (σάκος). ὡς τὸ, φέρασπις, Ἀσπιδοφόρος, πολεμιστὴς· ὡπλισμένος μὲ ἀσπίδα. Ἡσ. Ἀσπ. 13. ποιητ. μόνον.

*Φερεστέφανος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, φερέπονος, Welcken Συλλ. Ἐπιγρ 135, 5. σελ. 186.

Φερεσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλὴ) = φερέβοτρυς (α)

*Φερέστεγος, ὁ, ἡ· υ, τὸ, γεν. υος (στέγος). Ὁ,τι ἔχει, φέρει στέγος. Ἰων. Γαζ.

Φερέστερος, έρα, έρον, ποιητ. ἀντὶ, προφερέστερος, ἢ φέρτερος· πιθαν. χωρὶς παράδειγ.

Φερετρεύω, (φέρετρον). Φέρω τινὰ εἰς τὸ φέρετρον μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως· κατὰ πρῶτον παρὰ Πλουτ. Μαρκλλ. 8.

Φερέτριος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Διός· feretrius Liv. ά, 10. καὶ Διον. Ἁλικ. β'. 34.

Φέρετρον, τό. Φορεῖον. εἶδος κρεββατίου, ἢ καὶ σκαμνίου. εἰς τὸ ὁποῖον φέρουν τοὺς ἀρρώστους, ἢ καὶ ἄλλως διὰ μεγαλοπρέπειαν ἢ ῥᾳδιμίαν ἀπὸ μερικοὺς μεταχειριζόμενον. Λατ. feretrum, Ἰταλ. Portantina· ἔτι δὲ καὶ γεροκράββατον· κατὰ συγκοπὴν φέρτον. Ἰλ. Σ, 238.

*Φέρην, Αἰολ. ἀντὶ, φέρειν.

*Φέρης, ητος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινὸς τῆς Θεσσαλίας.

*Φερητιάδης, πατρωνμ. τοῦ, Φέρης· ἔτι δὲ καὶ, Φηρητιάδης. Ἰλιάδ.

Φέριστος, ίστη, ιστον, ὡς τὸ φέρτατος. Κράτιστος, ἐξοχώτατος, ἄριστος. Ὁμ. ἐξαιρ. εἰς προστρήσεις «φέριστε» «ὡσάντως καὶ παρὰ Πλάτ. εὑρέθη ὅμως καὶ κατ' αἰτιατ. Ἰλ. Ι, 110.

Φέρμα, τό (φέρω). Πᾶν ὅ, τι φέρει τις. ἔπειρ. ἐπὶ μητέρων, τὸ ἔμβρυον. Αἰσχυλ. Ἀγ. 121.

Φέρμιον, τό (φέρω) = φέρτρον.

Φερνή, ἡ (φέρω). Προῖξ, δῶρα νυμφικὰ, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, πρᾶξις, Πολυδ. γ', 35. «Λέγοις δ' ἂν πρεῖξις καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν.» Ξενοφ. Κυ-

ρουπ. ή, έ, 10. »Ἐπιδίδωμι αὐτῇ ἐγὼ καὶ φερνήν, Μηδίαν τὴν πᾶσαν.« Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 20. »Τῶν δ' ἄλλων γάμων ἀφεῖλε τὰς φερνάς, ἱμάτια τρία, καὶ σκεύη μικροῦ νομίσματος ἄξια κελεύσας, ἕτερον δὲ μηδέν, ἐπιφέρεσθαι τὴν γαμουμένην.« Ἡρόδ. 1, 93. »Φέρνη πολέμου τὰ λάφυρα.« Εὐριπ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 986. »Θεραπεύτρις φερνή.« πρὸ ὑπηρσίᾳ διδομένη εἰς τὴν νύμφην ὡς προῖκα δούλη· ὅθεν

Φερνίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ίζῶ. Προικίζω, προῖκα διδωμί τινι. Ο'. Ἐξοδ. κβ'.

Φερνίον, καὶ φέρνιον, τό. (φέρω) = φέρμιον. Βαλλάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν σφαῖρα. Αἰλιαν. ζῴ. ἰστορ. ιζ', 18. παρβλ. φορμός.

Φερνοφόρος, ὁ (φερνή, φέρω). Κόρη προικισμένη, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸν ἄνδρα της προῖκα.

*Φέρνω = φέρω· ἀμφβ.

*Φέροικος, ὁ, ἡ = φαρέοικος.

Φερόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβος). "Ὁς τις προξενεῖ εὐτυχίαν. Ὀρφ.

*Φέροπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). "Ὁς τις φορεῖ ὅπλα, εἶναι ὡπλισμένος.

*Φέρουσα, ἡ. Κύρ. ὄνμ. μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248. ἴδε φέρω.

*Φερρέφασσα, Ἀττ. φερρέφαττα, ἡ· = φερσέφασσα.

*Φερσεφάτιον, τό. Τέμενος, ἢ ναὸς τῆς Περσεφόνης. Lobeck Φρυν. σελ. 309. παρὰ τὸ

*Φερσέφασσα, Ἀττ. –ττα, ἡ = Περσέφασσα, Περσέφαττα, Περσεφόνη. Περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν ταύτης τῆς πιθανῶς ξένης λέξεως, ἴδε Heind. Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 404. C.

*Φερσεφόνεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Φερσεφόνη.

*Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη.

Φερτάζω, σπάνιος παρασχηματισμός τοῦ, φέρω.

Φέρτατος, άτη, ατον. (φέρω). "Ὁς τις εἶναι κράτιστος, ἰσχυρότατος, καλλιστος, "Ομ. τὸ πρᾶγμα, τὸ πρωτόγνωμα, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι τοιοῦτος, τίθεται κατὰ δοτ. Ἰλ. Η, 289. Ὀδ. Μ, 246. ἴδε καὶ φέριστος· συγκρ. φέρτερος. (Παρὰ τὸ, φέρταται, παράγεται τὸ Λατ. fortis.)

Φέρτε, ἴδε φέρω.

Φέρτερος, έρα, ερον (φέρω). "Ὁς τις εἶναι ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος· ἀναίτερος κατὰ τὸ ἄξίωμα παρ' ἄλλον τινά· πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ δοτικ. Ἰλ. Γ, 341. Ὀδ. Ζ, 6. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Ε, 170. »πολὺ φέρτερόν ἐστιν, πολὺ καλλίτερον, πολὺ ὠφελιμώτερον εἶναι. Ὅμ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Μ. 109. ὑπερθετ. φέρτατος.

Φερτός, ή, όν· ποιητ. ἐπίθ. ρήμ. τοῦ, φέρω. "Ὅ,τι ἐφέρθη, ὑπεφέρθη, ὀνλ. ὑπεφερέτις· ὅ,τι εἶναι ὑποφερτόν, ὑποφέρεται, Εὐριπ.

Φέρτρον, τό. Κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, φερετρον. Ἰλ. Σ, 236.

Φέρω, Πρωτότυπος λέξις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον ὁ παρατ. ἔφερον, εἶναι ἀκέμη εἰς χρῆσιν, ὡς τὸ, ἐφερόμην, παρὰ τὸ, φέρομαι. Κοντὰ εἰς ταῦτα μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς τὴν ἐπικ. προστακτ. φέρτε, Ἰλ. Ι, 171. γ', ἐνικ. πρόσ. φέρητι, ὡς παρὰ τὸ, φέρημι, Ὀδ. Τ, 111, καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. παρατ. φέρεσκε, φέρεσκον, Ὀδ. Ι, 429. Κ, 108. Ἔτι δὲ σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἀόριστ. καὶ τὸ σπάνιον καὶ ποιητ. ἁπλοῦν ρῆμα. ἐπίθ. φερτός, καὶ ὁ πολλάκις ἀπαντώμενος παρασχηματισμένος τύπος, φορέω. Τὸ φέρω, λαμβάνει ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΟΙΩ, τὸν μέλλ. οἴσω, τὸν ὁποῖον, καθὼς καὶ τὸν μέσον μέλλ. οἴσομαι, μεταχειρίζεται καὶ ὁ ποιητὴς· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐθύπαρκτον ἐνεστ. καὶ ἀόρ. προστακτ. οἶσε, Ὀδ. Χ, 106. 481, ἐνεστῶτος, ἢ ἀορίστου σημασίαν ἔχον, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὡσαύτως καὶ ὁ ἀπαρεμφ. μέλλ. π. χ. »οἰσέμεναι.« Ὀδ. Γ, 429. »οἰσέμεναι.« Ἰλ. Γ, 120. »οἰσειν« Πινδ. Πύθ. 4, 181. ὁ δὲ παθτ. μέλλ. οἰσθήσομαι, εἶναι Μεσομηρικός, ὡσαύτως καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. οἰστός, οἰστέος. Ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρωτότ. εἶναι καὶ ὁ σπανιώτατος ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀνῶσται, καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀνωστός. Ἡρόδ. 1, 157. 6, 66. καὶ ὁ παθ. παρακείμ. προοῖσται, παρὰ Λουκιαν. Παραστ. 2. Ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΕΓΚΩ ἢ ΕΝΕΓΚΩ, σχηματίζεται τελευταῖον ὁ ἀόρ. α. ἤνεγκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι εὔχρηστος ἐξαιρ ὁ ὁριστκ. καὶ τὰ προστακτ. ὅσα ἔχουν τὸ α. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀόρ. β. ἤνεγκον, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾶται κατ' ἔξοχὴν τὸ ἀπαρεμφ. καὶ ἡ μετοχή. Ὁ ποιητὴς ὅμως μεταχειρίζεται μόνον τὸν Ἰων. ἀόρ. α. ἠνεικα, καὶ ἀναυξτ. ἐνεικα, ὑποκτ. ἐνείκω, ἀπαρεμφ. ἐνεῖκαι, καὶ ἀπὸ τὸν ἀόρ. β. τὸ ἐπ. ἀπαρεμφ. ἐνεικέμεν, Ἰλ. Τ, 194. καὶ τὸ γ. εὐκτ. προσ. ἐνείκοι, Ἰλ. Σ. 147. ὁ δὲ Ἰων. παθ. ἀόρ. ἠνείχθην, εἶναι μεσομηρικός. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 440. εὑρέθη μάλιστα καὶ ἐνεστ. συνείκεται, τῷ ὁποίῳ μοιον διετηρήθη τὸ θέμα ἐνείκω, γ πλθ προπ. μέσ. ἀορ. ἠνείκαιτο, Ἰλθ. Ι, 127. Ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. εἶναι οἱ μεθομηρικοὶ χρόνοι, πρκμ. ἐνῆγκα, μτλ. πσθτ. ἐνεχθήσομαι, παθτ. παρκμ. ἐνήνεγμαι καὶ παθτ. ἀορ. ἠνείχθην. — Κυρία σημτ. τῆς λέξ. εἶναι τὸ Βαστάζω, καθὼς τὸ Λατ. fero. — 1) Βαστάζω, ἔχω ἢ πείρω ἐπάνω μου φορτίον, βάρος τι, πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου. — 2) Κουβαλῶ, μὲ τὴν παραπημασίαν μετακινήσεως διὰ συντόνου δυνάμεως, μετακινῶ, φέρω τι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· παρ' Ὁμ. πολλὰ εὔχρηστον ἐπὶ τῶν ποδῶν, τὸ σῶμα μετακομιζόντων, ἐπὶ ἵππων καὶ ἄλλων ὑποζυγίων, τῶν ἱππέα ἢ τὸν ὀχούμενον μεταφερόντων· ἐπὶ πλοίων, φορτίον ἢ ἐπιβάτας· ἐπὶ ἀνέμων, τὰ πλοῖον μετακινούντων· ὅθεν κατ' ἀναλογίαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου καὶ, ὀχοῦμαι, κεμίζω, ἐλαύνω, ἀποπλανῶ· πάρμα φέρειν ἐπὶ ἵππων πειρόντων τὴν ἅμαξαν, Ἰλθ. Ε, 232. Δ, 533. Ψ, 304. »μένος, ἢ μένος χειρῶν ἰδὲ τινες φέρωσι φέρω τὴν δύναμίν μου ἐναντίον τινὸς κατ' εὐθείαν, τοῦτ' ἔστιν, ὁρμῶ ἐπ' αὐτὸν μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, Ἰλθ. Ε, 506. Π, 602. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων, ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Ἄγω, ἐλαύνω, Ὅμ. ἐν γένει ἐπὶ παντοειδήποτε κινήσεως ἐνεργουμένης οὐχὶ δι' ἰδίας δυνάμεως, καὶ πολλάκις ἐναντίον τῆς θελήσεως, ἀλόντος τοῦ κινηθέντος ἀντικειμένου· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τρπκ. Ἄγω, ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ Πλούτ. Παθτ. Βαστάζομαι, κουβαλοῦμαι, μὲ μετακινεῖ, μετατοπίζει τις ἢ τι, ὁμοίως ἐπὶ ἀκουσίου βεβιασμένης ἐξαιρ. κινήσεως· ὅθεν παρὰ τῷ Ποιητ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὑπὸ τῶν ὁποίων μεταφέρεται, μετακινεῖται τι, ἔτι δὲ καὶ μὲ ῥητὴν προσθήκην »θύελλα, ἄνεμοι« καὶ λ. τ. τ. Παθτ. Κινοῦμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἐνεργείας ἐξωτερικῆς τινος σφοδρᾶς συναφαρπαζούσης με δυνάμεως· ὅθεν Καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, κατασύρομαι, συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας ἁρπαστικῆς, ἀποσπαστικῆς, καθαιρετικῆς ταχύτητος, Ἰλθ. Α, 592. »ἦκε φέρεσθαι τὸν ἐρύμβα, τὸν ἐσφενδόνισε, τὸν ἀπόταξεν, Ἰλθ. Φ, 120. »ἐμαυτὸν καὶ νῆάς φέρομαι ὁρμῶ, τρέχω κατ' εὐθὺ ἐναντίον τινός, τὸν καταπλακώνω μὲ ὁρμήν, Ἰλθ. Τ, 172. πρβλ. Ο, 743. »ἦκα πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι ἀφῆκα τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖράς μου νὰ κινῶνται, ὅπως τύχῃ, Ὀδ. Μ, 442. »ἐμαυτὸν καὶ τὸ »πόδα προϊέμενοι φέρεσθαι Ὀδ. Τ, 463. »φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Λιγυστίνους Ἡρόδ. 8, 91. »φερόμενοι ἐσέπεσον ἐς τοὺς Πέρσας«, Ἡρόδ. 9, 62. σπαστρ. μετὰ Μτχ. ἐνργτ. »φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ· μὲ βίαν ἐρρίφθη, ἐμβῆκεν εἰς τὸ φιλικὸν πλοῖον, Ἡρόδ. 8, 87. ἡ χρῆσις τῆς ἐργτ. μετοχῆς συνεζεύχθη μᾶλλον ἀπὸ τοὺς μετέπειτα συγγραφεῖς, Wess. Diod. 20, 15. Hemst. Λουκ. Θε. διαλ. 6. ἄρα καὶ ἐπὶ παντὸς σώματος ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὁρμῆς, ἢ εἰς αὐτὸ ἐνεύσης δυνάμεως, κινουμένου. Σπεύδω, τρέχω, πορεύομαι, βαδίζω, ἔρχομαι, πηγαίνω, ὀχοῦμαι, ἱππάζομαι, πετῶ, αἰωροῦμαι, κολυμβῶ, πλέω, κλ. τ. τ. »ὅμοσε τινὶ φέρομαι τρέχω, κατά τινος, τὸν καταπλακώνω, τρέχω μαζή του, Σοφ. »εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φέρεται πάλιν περιπίπτει εἰς τὸ φυσικόν του. Αἰσχ. ὅθεν, φορά. β) Τροπ. »εὖ ἢ κακῶς φέρεται ἐπὶ πραγμάτων καὶ πράξεων καλῆς ἢ κακῆς ἐκβάσεως. Εὐδοκιμεῖ, προκόπτει, ἐπιτυγχάνει ἢ ἀποτυγχάνει τι, ἀποβαίνει εἰς καλὸν ἢ εἰς κακόν· »τὰ πράγματα κακῶς φέρεται« Σοφ. Ἑλλ. 3, 4, 25. »εὖ φέρεται ἡ γεωργία«. Σοφ. Οἰκν. 5, 17. ἐν γένει »ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐᾷν πάντα φέρεσθαι τὸ νὰ καταφρονῇ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφίνῃ νὰ γίνεται, ὅπως τύχῃ, Δημοσθ. Χρσ. 67. σελ. 108. Σπανιώτρ. ἐπὶ Ἀνθρώπων »πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι« συρόμενοι ἀπὸ τὰς κατάρας τοῦ πατρός, τοῦτ' ἔστι, περνοῦν τὴν ζωήν των, καθὼς τοὺς ἐκατοράσθη ὁ πατήρ, ὀνλονότι δυστυχοῦν, Ἀσχλ. Θηβ. 821. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω πόνους, δυστυχίαν, ταλαιπωρίας καὶ τ. τ. ὀλυγρά« Ὀδ. Σ, 135. πρβλ. Ἡσθ. Ἔρ. 217. »ἀτὴν φέρειν« Ἡρόδ. 1, 32. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως, ὑποφέρω, χωνεύω, δὲν μὲ βλάπτει φαγητόν, ἢ ποτόν τι. — β) ἐξαιρ. μετὰ ἐπῤῥμτ. πολλάκις ἡβαρέως, χαλεπῶς, δεινῶς, πικρῶς φέρειν τὶν ὑποφέρω τι μὲ ἀνυπομονησίαν δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησίν μου, καθὼς τὸ Λατ. graviter ferre. Ἡρόδ. 3, 155. 5, 19. ἔτι δὲ καὶ ἡβαρέως φέρω τὸ φρόνημα« Ξεν. ἀντὶ δυσφορῶ· ἐξ ἐναντίας δὲ κούφως, καὶ κουφότατα, φαύλως, ἁπλῶς, πράως, ῥᾳδίως, προθύμως φέρω τι καθὼς τὸ Λατ. leviter ferre, ὑποφέρω τι εὐκόλα, μὲ ἀδιαφορίαν, μὲ ὑπομονήν, Ἡρόδ. 1, 35. 9, 18. 40. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. χρτμ Οἵτινες ὅμως ἀντὶ μετὰ αἰτιτ. καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινι συντάσσουσι τὴν λέξιν, τό, φέρειν κατ' ἀμετβ. σημσ. λαμβάνοντες, π. χ. »βαρέως ἢ κούφως φέρω ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις« λυποῦμαι, ἢ ἀδιαφορῶ διὰ τὰ συμβάντα, Wess. Diod. 3, 63. Wytt. ep. cr. σελ. 177. Σπανιωτρ. μὲ δοτ. μόνην χωρὶς προθέσεως παροῦσιν Σοφ. Ἀντ. 1, 3, 3. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ μετὰ τοῦ, διά τι, Bast. ep. cr. 105. 4) κομίζω, φέρω, παρέχω, δίδω, προσφέρω, πολλὰ εὔχρστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ἐξαιρ. »ὥρα φέρειν προσφέρω ὥραν, ὡρίζω τινά. Κατὰ μέσ. διάθεσ. Φέρομαι, ἔχω μαζή μου τι, φέρω τι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, Ἡρόδ. 4, 67. 7, 50. ἐξαιρ. — α) »χάριν φέρω τινὶ καθὼς τὸ Λατ. gratiam referre, κάμω τι κατὰ χάριν τινός, νὰ φανῶ εἰς αὐτὸν ὠφέλιμος, νὰ ἐκπληρώσω τὴν θέλησίν του, Ἰλθ. Ε, 211. Φ, 458. Ὀδσ. Ε, 307. ταὐτὸν τῷ, »ἐπίκρα καὶ ἧρε φέρω τινὶ« Ἰλθ. Α, 572. 578. Σ, 132. Ὀδσ. Γ, 164. Π, 375. Σ, 56. οἱ μεταγενέστερ. δὲ μεταχειρίζονται τὸ, »χάριν φέρω τινὶ« ἀντὶ εὐχαριστῶ τινι, δείχνω εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μου μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον. — β) ἐνεργῶ, προξενῶ τι ὑπέρ τινος ἢ κατά τινος γίνομαι αἴτιος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἢ πάθῃ τίς τι· »κλέος τινὶ διὰ νὰ φημισθῇ, ἐξακουσθῇ τὸ ὄνομά του, Ὀδσ. Α, 283. Γ, 204. »κακόν ἢ κακά, πῆμα, ἄλγεα, κακότητα, φόνον φέρω τινὶ« γίνομαι αἴτιος νὰ πάθῃ τις κακόν τι, δυστυχίαν, βλάβην, λύπας, νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, Ἰλθ. Β, 304. 352. Γ, 6. Η, 541. Μ, 332. Ρ, 757. Ὀδσ. Δ, 273. Μ, 231. 427. »σήμερον τὰ φέρω τινὶ« τὸν βάλλω εἰς πόλεμον, γίνομαι αἴτιος, τὸν παρακινῶ νὰ κάμῃ πόλεμον, Ὀδσ. Ζ, 203. ὡσαύτως καὶ »Ἄρηα φέρω τινὶ«. Ἰλθ.

Γ, 132. Θ, 515. πόλεμον φέρω τινίω Ἡσ. Ἀσπ. 150. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἴς τι μέλλον ἀναφερομένων, π. χ. πτὰ ἱερεῖα νίκην φέρουσι ἀντὶ σημαίνουσι, προφαίνουσι. Τὸ δέ, ὥσπερ τὸ δίκαιον ἔφερεν καθὼς τὸ ἔφερεν ἡ δικαιοσύνη, ὡς ἦτο δίκαιον νὰ γένῃ, Ἡρόδ. 5, 53. — γ) ἡμῖν ἢ ἀγγελίην, φέρω τινίω φέρω κάνένα λόγον ἢ κάμμίαν εἴδησιν εἰς τινα, Ἰλ. Κ, 288. Ο, 175. 202. Ὀδ. Α, 408. οἱ Ἀττ. δὲ θέτουν τὸ, φέρω καὶ χωρὶς προσθήκης τινές ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλω, μηνύω, φανερόνω τι εἰς τινα. Αἰσχλ. Παρ. 245. Lobeck Σφκλ. Αἴ. 798. Reisig enarr ἐν Σφκλ. Οἰδ. Β, 410. — δ) Ἀποδίδω, πληρόνω ὀφειλόμενον, χρέος μού τι, πάτοινον Ἰλ. Α, 13. Ω, 139. 502. 558. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ ἐξαιρ. πφόρον φέρω πληρόνω τὸ κοινὸν δάσιμον· πμισθὸν φέρω πληρόνω μισθὸν εἰς τινα· πτιμὴν φέρω πληρόνω ζημίαν, χρηματικὴν ποινήν. — ε) πφῆφον φέρω δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου περὶ ἐκλογῆς τινος εἰς τινα λειτουργίαν· ὅταν προτείνω, προβάλλω τὸ ὄνομά τινος, ἐκλέγω τινὰ εἰς τινα ὑπουργίαν τῆς πατρίδος· μετὰ αἰτ. Δημτ. — ζ) ἀποφέρω, ἀποκομίζω παίρνω τι μαζῆ μου καὶ ἀναχωρῶ, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ τινὲς μετὰ τῆς ἐκ προθ. Ἰλ. Ξ, 429. Ρ, 718. καὶ ἀλλαχοῦ. Παροιμ. πάτος φέρειν ἀναπαύεσθαι ἄλλαιν τὸ κοινόν, εἰς ἡμᾶς πάμποτε ὁ λόγος νὰ ᾖναι εἰς τὸν ἀέρα, νὰ μὴ λάβῃ ἀποτέλεσμα, νὰ μὴ γένῃ, Ὀδ. Θ, 403. πρβλ Τ, 565. ἐξαιρ. — η) παίρνω τι ὡς λάφυρον, ἁρπάζω τι, Ἰλ. Β, 302. Ν, 190. Ὀδ. Μ 99. Ξ, 307. μάλιστα δὲ πάγω καὶ φέρω ἁρπάζω, ληλατῶ, παίρνω ὅ,τι εὕρω· ὅπου τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν λαμβάνεται, Ἰλ. Ε, 484. Ἡρόδ. 1, 189. Λατ. agere et ferre, Λίβιος 22, 3. 38, 15. 40, 49. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ πφέρω καὶ ἄγω τινὰν διαρπάζω ὅλα τὰ πράγματα, ὅλην τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ ὅλα, Ἡρόδ. 1, 88. 165. 3, 39. 6, 42. 90. 9, 31. πφέρειν καὶ ἄγειν τὰ τῶν πολεμίων καὶ τ. τ. πφέρειν καὶ ἄγειν τὴν Βιθυνίδα Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 2. εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι πολλὰ εὔχρηστος ἡ σύνταξις αὐτη. Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς πφέρω τινὰν χωρὶς τοῦ, ἄγειν, διαρπάζω τὰ πράγματά τινος, Θεόδ. 1, 6. παρβλ. ἄγω. Τὸ, φέρειν καὶ ἄγειν ὅμως κεῖται καὶ κατ' ἀντίθετον σημασ. συνομίζω, συλλέγω, συνάγω καὶ τότε τὸ, φέρειν τίθεται πάντοτε προηγούμενον τοῦ, ἄγειν, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 279. C. Νμ. 7, σελ. 817. A. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3, 3, 2. Οὕτω καὶ Λατ. portare atque agi, Caes. bell. civ. 2, 25. — β) ἐν γένει, Λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ τι, Ἰλ. Α, 301. ἐξαιρ. μὲ κόπον, μὲ ἐπιμέλειαν κατορθόνω τι, πκράτος φέρων νικᾷ, κερδαίνω τὴν νίκην· πήκα φέρητι μίγα κράτος ἤκα φερσίμην Ἰλ. Σ, 308. πένερθ, τεύχεα Ἰλ. Ζ, 480. Ρ, 70. ἄγω, κομίζω, Σ, 191. Ὀδ. Β, 329. ἔτι δὲ καὶ Λαμβάνω, παραλαμβάνω τι τὸ ὁποῖον μὲ χρειαστεῖτις, ἄρα τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ πμισθὸν φέρω ὡς τό, μισθοφορῶ, Λαμβάνω τὸν μισθόν μου, Ξεν. Οἰκον. 1, 6. Meineke. Μιδρ. σλ. 126. Reisig enarr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Β. 6. κατὰ μέτ. διάλ. Παίρνω τι εἰς χρῆσίν μου, διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, διὰ νὰ τὸ ὠφεληθῶ, Ὀδ. Κ, 124. ἀπεκτῶ, κερδαίνω τι, πκράτος φέρομαι Ἰλ. Ν, 486. Ξ, 308. πκῦδος φέρομαι Ἰλ. Χ, 217. πένερθ φέρομαι Χ, 245. πκέρδεα παρά τινος οἴσεσθαι Ἡρόδ. 6, 100. πάντα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου ἔλαβαν, παρέλαβαν αὐτὰ ὡς μικρόν τι προβιβαστικὸν, ὠφέλιμον μέσον διὰ τὸν πόλεμον, Ἡρόδ. 4, 129. ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξαιρ. πἄεθλον φέρομαι κερδαίνω τὸ ἄεθλον νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἰλ. 1, 127. Ψ, 413. 441. 809. πτὰ πρῶτα, φέρομαι, Ἑπτ. ἄεθλα, κερδαίνω τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἰλ. Ψ, 538. 663. 667. 858. ὅθεν τρπκ. πτὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι κατορθόνω τὸ νὰ πρωτεύω ἢ δευτερεύω εἴς τι ἀξίωμα, νὰ λάβω, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ δευτερεῖα. Ἡρόδ. 8, 104. Valck. ἐν Ἡρόδ. 9, 78. ἔτι δὲ καὶ πτὰ πρῶτα φέρειν Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 451. 936 Meineke Μιδρ. σελ. 518. πτὰ ἄκρα φέρεσθαι Jac. Κρυγ. Ἐπ. 41. ππλέον, ἢ πλείον φέρομαι λαμβάνω, παίρνω περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον μέρος ἀπό τι, ἔχω περισσότερον ὄφελος παρά τις ἄλλος τινός, Ἡρόδ. 7, 211. ἔτι δὲ καὶ, τιμῶμαι περισσότερον ἢ ἄλλος τις. Πλτχ. τὸ φέρομαι λοιπὸν χρησιμεύει εἰς δήλωσιν πάντων, ὅτα λαμβάνει, οἰκειοποιεῖται τις εἰς ἰδίαν χρῆσιν ἢ εἰς ἰδιαίτερον ὄφελός του, καὶ τὰ φέρει που, ἐξαιρ. εἰς τὸν οἶκόν του, π. χ. Ἰλ. Δ, 97. Ψ, 275. 856. Ὀδ. Β, 410. Ο, 378. Τ, 504. Ἡσ. λφν. 39, 8. ὅθεν προστίθεται πολλάκις τό, φέρειν ἢ φέρεσθαι, εἰς τό, δοῦναι, κατὰ σημασ. τοῦ ἀποκομίζειν, μεθ' ἑαυτοῦ λαμβάνειν τι ἀπάρτεσθαι, καὶ τοῦ παραλαμβάνειν, μ' ὅλον ὅτι ἡ προτάκη αὐτὴ εἶναι περιττή. Ἰλ. Α, 798. Π, 665 Ρ, 131. Ψ, 513. Ὀδ. 1, 317. Ο, 83. Φ, 349. πφέρ. παράτινος Ἡρόδ. 5, 47. — δ) ἀπολαμβάνω τι ἀπό τινα ἐξαιρ. Λαμβάνω, ἀκούω, μανθάνω εἰδησίν τινα, Valck. Φοιν. 1450. — 6) ἐπὶ χώρας, τόπου, ἀγρῶν, καὶ ἐπὶ καρποφόρων δένδρων καὶ φυτῶν, Φύω, γεννῶ, καρποφορῶ, Ὀδ. Δ, 229. 1, 110. 131. Ἡσ. Ἔρ. 121. 565. πἡ γῆ καρτὸν φέρει, Ἡρόδ. 6, 139. καὶ Ξεν. ἀλλὰ καὶ πμήτηρ κοῦρον φέρει γαστέρι. Ἰλ. Ζ, 58. — β) ἀπαλύτως. Καρποφορεῖ, εἶναι τὴ καρποφόρον, ὠφέλιμος κατ' ἀπόλ. ἔννοιαν καὶ πἡ γῆ φέρειν Ἡρόδ. 5, 82. καὶ ἄμπελοι φέρουσιν Ξεν. — γ) Τρπκ. Ἀποφέρει, προσόδους παρέχει, κέρδος φέρει τι, καθὼς ὁ τὸ πᾶν φέρων ὁ ὁποῖος προξενεῖ, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρίνεται τὸ πᾶν, Ἡρόδ. 8, 100. πτὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες τὰ πλοῖα φέρουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ κυριώτερον τοῦ πολέμου ὄφελος, Ἡρόδ. 8, 62. — 7) ἐπὶ πραγμάτων. Τείνει, ἄγει, φέρει τινὰ εἰς τον σκοπόν του, εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει ὁ σκοπός του· ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ πἡ ὁδὸς φέρει Λατ. via fert, ducit. συνήθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ τῆς ἐπὶ μετὰ αἰτ. ὁ δρόμος εὐγάζει που τινα, Ἡρόδ. 2, 122. 138. 7, 31. οὕτω καὶ πἡ θύρα ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα, Δημτ. — β) ἐμτβ. Ἐκτείνεται, κεῖται τί που, φθάνει ἕως εἴς τι μέρος, εἰς τι διάστημα, πφέρει ἐπί, ἢ εἰς, ἢ πρὸς θαλάσσαν Ἡρόδ. 4, 99. 100. πχωρία πρὸς νότον φέροντα Ἡρόδ. 7, 201. — γ) τρπκ. Συντείνει, χρησιμεύει, εἴς τι, ἢ προξενεῖ τι, κακὸν ἢ καλὸν πεἰς αἰσχύνην φέρειν Ἡρόδ. 1, 10. 3, 133. πτὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα 4, 90. πφέρει σοι ἐπ' ἀμφότερα ταῦτα ποιεῦν τό νὰ πράξῃς αὐτὸ σ' εἶναι καὶ κατὰ τὰ δύο ὠφέλιμον, Ἡρόδ. 3, 134. πτὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα τὰ εἰς ὑγείαν συντείνοντα, Ξεν. πἴχνη τῆς ὑποψίας φέρει εἴς τινα κάποια πράγματα δείχνουν, ὅτι εἶναί τις ὑποπτος, ῥίπτουν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποψίαν, Ἀντφ. πεἰς τιμὴν αὐτῷ φέρειν συμβάλλει εἰς τιμήν του, τὸν κάμνει τιμήν. Ηdn. ἐν γένει, Συντείνει, συναργεῖ τι εἰς τι, Μρκλ. Εὐρ. Ἰα. 295. Br. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 517. — ε) ἀποβλέπει, ἀναφέρεταί τι εἰς τι, δηλοῖ, σημαίνει τι, μετά τοῦ, εἰς ἢ πρός τι, πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἐξαιρ. ἐπὶ χρησμῶν, οἰωνῶν, προγνωστικῶν σημείων κ. τ. τ. πεἰς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; πῶς σᾶς φαίνεται, εἰς τί ἀποβλέπει, εἰς τί ἠμπορεῖ νὰ καταντήσῃ, τί τέλος νὰ λάβῃ αὐτό; Ἡρόδ. 1, 120. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τό, ἔχειν εἰς, ἢ πρός τι· πεἰς ἀρήιους ἀγῶνας φέρον τό μαντήιον 9, 33. πτό χρηστήριον εἰς τοὺς Ἀργείους φέρον 6, 19. πἡ τοῦ δήμου φέρει γνώμην ἐπιφερομένου τοῦ, ὡς, ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ ἀποβλέπει νὰ..., 4, 11. πτῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν ἡ γνώμη των ἦτον, ἀποβλέπεν εἰς τό νὰ γένῃ ἡ μάχη, 5, 118. 6, 110. πτῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον οἱ περισσότεροι εἶσαν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην των, εἶχον μίαν γνώμην, Θεόδ. 1, 79. οὕτω καὶ πτοῦ στρατηγοῦ ταύτη ὁ νοῦς ἔφερεν ἐκεῖ ἀπέβλεπεν ἡ γνώμη του, αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἶχεν, Ἡρόδ. 8, 100. παρβλ. 3, 77. — 8) φέρω, ἔχω τινὰ ἢ τι εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν γλῶσσάν μου, τοῦτ' ἔστι ὁμιλῶ, λέγω τι πολυτρόπως περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παράσημ. ἐπαίνου, ἐγκωμίων εὐφημισμοῦ, πολὺν φέρων κατὰ πολλὰ εὐφημίζων αὐτόν, Αἰσχν. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ παθ. διάθ. νεῦ, καλῶς, πολὺ φέρεται ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐαρεστεῖ, εὐφημίζεται, εὐδοκιμεῖ κατὰ πολλά· ἔτι δὲ καὶ πμέγα φέρεσθαι Πιδ. Πθ. 1, 170. τὸ δὲ πκακῶς, πονηρῶς, χαλεπῶς φέρεσθαι φέγεται, ὀνειδίζεται, δυσφημίζεται, μισεῖται, Ξεν. — β) περιφέρεταί τι, εἶναι εἰς κοινὴν χρῆσιν, καθὼς τό Λατ. fertur, ἀπολύτως, φέρεται, λέγουσι, διηγοῦνται, τρέχει λόγος· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. πλοιόνδε φέρεται πρῆγμα γίγνεσθαι Ἡρόδ. 8, 104. ὅθεν, τά φερόμενα = τα λεγόμενα, Wytt. ep. cr. σελ. 248. — 9) τό προστακτ. φερε παρ' Ὅμ. μέν ἔχει τὴν κυρίαν σημασ. του, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς φέρε ἐλθω, ἔπειτα ὅμως ἐλήφθη ὡς τό, ἄγε αὐτὸ ἰδιαιτέρου ἐπιρρήματος πτοίτ. φέρε δώω, ἄς ἴδω εἰς ποῖον νὰ τὰ δώσω; Ἀριστφ. σπανιώτ. κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον, καὶ παρ' Ἀριστ. Κύρ. 234. 252. ὅθεν ἐν γένει προτρεπτικῶς, παρακελευσματικῶς, παρωτικῶς ὡς τό κοιντρ. ἔλα δά, χάμε δά, τό Γαλλ. allons, καθ' ἃ ἐκλείπει ὅλως ἡ κυρία ποιότης τῆς λέξεως, ὥστε τό ἐνικοῦ ἐρῶμ. φέρε, καὶ εἰς πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα ὄχι σπανίως πρόσκειται, Valck. Καλλμ. σελ. 279. Κατ' ἐπίτασιν δὲ πφέρε δῆτα — β) πφέρε γάρ τίθεται συνήθως εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως δι' εἰσαγόντος τινὸς παραδείγματος ἀναπτυκτικῆς· ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεταγνῶστ τό φέρε ἁπλῶς, χωρὶς ἐπιτατικοῦ τινος μορίου προτάσσηκης, μεταχειρίζονται· ὡς Ἀριστ. Ἀχ. 541. ἔτι δὲ καὶ, ποῖον φέρε, καὶ φέρε εἰπεῖν. — γ) φέρε, ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον ἔχον, ἀντὶ τοῦ, δεῦτε, ὑποθετέον καθὼς τό Λατ. fac, finge pone. — 10) Μτχ. οὐδέτ. πτό φέρον ὡς οὐσιαστ. ἡ μοῖρα, ἡ τυχη, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. οὐδέποτε ἀνάρθρως, Wunderl. obs. cr. σελ. 55. ἀλλὰ πτὸ φερόμενον κλῆρος, λαχνός, εἱμαρμένη, Reisig enarr Σφκλ. Οἰδ Β. 1656. 11) ἡ μετχ. τοῦ, φέρω καθ' ὅλα τὰ γένη κεῖται πολλάκις μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος συντεταγμένη, ὥστε ἡ μετοχὴ φαίνεται μὲν περιττή, χρησιμεύει ὅμως εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ κυρίου ῥήματος, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως σημείωσε. α) ὅτι ἡ μετχ. δηλοῖ παρασημαινόμενόν τι τῆς κυρίας πράξεως, τό ὁποῖον ἡμεῖς ἐκφέρομεν κοινῶς εἴτε διὰ τοῦ ῥήματος τῆς αὐτῆς μετοχῆς, εἴτε μόνον διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἀφίνοντες τὴν μτχ. πολλάκις παρ' Ὅμ. π. χ. πἔδωκα φέρων ἔφερε καὶ ἔδωκε, πὅς τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρων ἤνεικε καὶ ἔδωκε τοῦτο εἰς τὸν φίλον μέγχος ἔστησε φέρων ἔφερε μαζῆ του τὸ κοντάριον καὶ τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ· πεἶτον παρέθηκε φέρουσα ἔφερε καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν τὰ φαγητά, κλ. τ. τ. ὅταν δὲ προτασσομένη, ἐκφράζομεν τὴν σημασ. τῆς

μετχ. διά τοῦ, ἔχοντες ἢ μαζῆ μὲ ἢ διά τῆς μετοχῆς τοῦ τό πρᾶγμα, τήν πρᾶξιν σημαίνοντος ὁ ὁμάτος, «ἦλθον τά ὅπλα φέροντες» ἦλθον ἔχοντες, ἢ μαζῆ μὲ τά ὅπλα, ἢ ὡπλισμένοι. β) ὅτι ἡ μετχ. σημαίνει, καί ἐξαιρ. εἰς τά ῥήματα περνόμαι, βαδίζω, ἔρχομαι καί τ. τ. προτεινόμενη, τήν εὐκολίαν, ἐλαφρότητα, ταχύτητα, ἢ σπουδήν, ὁρμήν τῆς εἰς τό κύριον ῥῆμα ἐγκειμένης πράξεως· ὡσαύτως καί τήν δι' αὐτῆς κουφόνοιαν, ἀπερισκεψίαν, τέλος δέ καί τό ἑκούσιον ἢ τό σκοπούμενον διά τῆς πράξεως ἴδε ἐξαιρ. Hemst. Λουκ. νεκρ. ὁ ἁλγ. 6, 3. Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 431.

Φερωνυμέομαι, Μλ – ήσομαι, παθτ. (φερώνυμος). Φέρω, ἔχω τό ὄνομα ἀπό τινος. Εὐστάθ.

Φερωνυμία, ἡ. Τό νά φέρῃ, ἔχῃ τις τό ὄνομα του ἀπό τινος περιστάσεως, συμβεβηκότος ἢ πράξεως. Ὀππιαν. Ἁλ. α', 243. «Ἔργων φερωνυμίαν.

Φερώνυμος, ὁ, ἡ· καί Ἐπίρ. – νύμως (φέρω, ὄνομα). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει τό ὄνομά του ἀπό τινος αἰτίου, συμβεβηκότος, περιστάσεως, πράξεως ἢ ἰδιότητος προτερήματος προερχόμενον· μετά γενκ. ὅθεν, ὅστις ἔχει δικαίως, ἀξίζει τῷ ὄντι νά ἔχῃ τό τοιοῦτον ὄνομα· ὡς τό, ἐπώνυμος.

*Φετιάλεις, οἱ· καί φητιάλες, καί φητιάλιοι. Τά φετιάλια τῶν Ῥωμαίων. Schaef. ἐν Πλτχ. Μρλ. 5.

Φεῦ, Πόνου, ἀγανακτήσεως, λύπης, ἀνυβρίστου. Ἀλλοίμονον καθώς τό Λατ. heu, ha, ah, vah, vae· μετά γενκ. φεῦ τῆς Ἑλλάδος. — 2) ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ· τό κοιν. οὐχ, θεός μου· «φεῦ τοῦ ἀνδρός»! οὐχ τί λογῆς ἢ «πόταπος ἄνδρας»! θεέ μου τί ἄνδρας. Ξιφ. Ῥρ. Πδ. 3, 1, 38. Τό δέ, «φεῦ τό καί λαβεῖν πρός ᾠδῆμα τοιοῦδ' ἀνδρός», κρίμα τοῦλάχιστον νά ἠξιούτο τις νά γένῃ μέτοχος τῆς ἐντεύξεως τοιούτου ἀνδρός. Σφκλ. Φιλ. 234. ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα ἀφ' οὗ ψεύδω, παρβλ. φῦ.

*Φευγέμεν, καί φευγέμεναι, Ἐπκ. ἀντί φεύγειν, ἀπρμφ. ἐνστ. ἐνεργτ. τοῦ, φεύγω, Ὅμ.

*Φεύγεσκεν, Ἐπκ. ἀντί ἔφευγεν, γ. ἐνκ. πρστ. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ φεύγω. Ὅμ.

Φεύγυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) ὡς τό ὑδρεφόβος. Πελύβ.

Φεύγω, Μ. φευξοῦμαι, Δρκ. φευξοῦμαι, ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττ. ὠσαύτως. Ἀρστφ. Ἀχ. 203. καί ἀλλαχοῦ. Εἰς τούς πολλά μεταγενεστέρους δέ συγγραφεῖς καί μελ. β. φυγῶ. Ἀόρ. ἔφυγον, πρκμ. πέφευγα· παθτ πρκμ. κατά σημσ. ἐνεργτ. πεφύγμαι. Ἐπθ ῥημτ. φευκτός, φευκτέος, καί εἰς την Ἰλιάδ. φυκτός. Ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται τόν ἐνστ., τόν παρατ. τόν μέλλ. φεύξομαι, τόν δορ. τόν ἐνκτ. πρκμ. Ἰλιάδ. Φ, 609. καί τήν μετχ. Ὀδυσ. Α, 12. τοῦ δέ παθτ. πρκμ. τόν μντχκ. πεφυγμένος μόνον. Πρός τούτοις δέ, Ἰλιάδ. Φ, 6. 528. 532. Χ, 1. τήν Ἐπκ. μτχ. πεφυζότες, ὡς παρά τό, φύζω παρβλ. φύζα — Ἀμτρβ. ὡς καί εἰς την συνήθειαν, φεύγω· πολλάκις παρ' Ὅμ. εἰς τόν ὁποῖον κεῖται συνήθως τοῦ, ὀπίσω, ἀντθτ. Πλεοναστικῶς «φυγῇ φεύγειν». Πλάτ. β) πολλάκις ὅμως ἔγκειται εἰς τό, φεύγω καί ὁ σκοπός, ἡ φροντίς ἢ ἡ θέλησις τοῦ φυγεῖν. Θέλω, ἐπιμελοῦμαι, ἔχω σκοπόν νά φύγω· τά δέ σύνθ. «ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, προφεύγω», προστιθέμενα τήν ἐντελεσθείσαν φυγήν σημαίνουσι, π. χ. «βέλτερον, ὡς φεύγων προφύγῃ κακόν», ἤ ἀλλ' ὡς εἶναι καλλίτερον ἀν φροντίζῃ τις νά φύγῃ, ἄν φύγῃ τῷ ὄντι, παρά τό νά πιασθῇ, Ἰλιάδ. Ξ, 81. ὡσαύτως πρόσκειται τό, φεύγων καί εἰς τό, ἀποφεύγειν, καί ἐκφεύγειν. Ἀρστφ. Νφ. 187. Ἀχ. 177. παρβλ. Wesseling. Ἡρότ. 4, 23. 5, 95. Porson. Εὐρπ. Φοιν. 1234. γ) Φεύγω διωκόμενος ἀπό τινα· ὑπό τινος, Ἰλιάδ. Φ, 23. 554. Ἡρότ. 4, 125. 5, 30. δ) μετά ἀπρμφ. Φεβοῦμαι, ἐντρέπομαι, «μιβάλλω, ἀπέχομαι», Ἡρότ. 4, 76. κατά τήν αὐτήν σημσ. καί ἀπολύτως χωρίς ἀπρμφ. παρά Σφκλ. Ἀντ. 580. ὄχι σπανίως δέ ἐπιφέρεται εἰς τό μετ' ἀπρμφ. φεύγω καί τό πλεοναστκ. φαινόμενον καί εἰς ἅλα τά ὁρκητικά ῥήματα προστιθέμενον μή, Schweigh. Ἡρότ. 4, 76. Σφκλ. Ἀντ. 263. Herm. obs. crit. in Aesch. et Cur. Heind. Πλάτ. Παρμ σελ 147. A. Σφστ. σελ. 235. B. — 2) μεταβτ. μετά αἰτιατ. Ἀποφεύγω τινα, προσέχω νά μή μέ ἴδῃ, νά μήν ἐμβῶ εἰς τάς χεῖράς του. Ὅμ. ὡσαύτως καί ἐπί πραγμτ. «φεύγω τιν. π. χ. «θάνατον, ὄλεθρον, πόλεμον, κακόν» ἀποφεύγω, ἐκκλίνω τόν θάνατον, γλυτόνω ἀπό τόν κίνδυνον τοῦ θανάτου, τῆς ψθαρᾶς κλ. Ὅμ. ἔτι δέ καί μέ διττήν αἰτιατ. καί τοῦ πρτπ. καί τοῦ πράγματος, «ποίον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων»; Ἰλιάδ. Δ, 350 Ξ, 83. Ὀδυσ. Α, 64 καί ἀλλαχοῦ. Συνήθ. πλεοναστκ. σύνταξις τῆς λέξ. «φεύγειν φυγήν» ὅθεν καί «φεύγω τήν παρά θάλασσαν ὑπκ. ὁδόν», ἀντί φεύγω διά θαλάσσης, Ἡρότ. 4, 12. β) Τροπκ. ἐπί παντοειδήποτε ταχέως κινουμένου πράγματος, π. χ. «τήλοχον φύγον ἠνίαι» ἐξεγλύστρησαν τά χαλινάρια ἀπό τά χέρια τοῦ ἁμαξᾶ, Ἰλιάδ. Ψ, 485. πρβλ. Ὀδυσ. Κ, 131. — γ) ἀλλά καί ὁ μετχ. παθτ. πρκμ. παρ' Ὅμ. ἔχει προσκειμένην τήν αἰτ. πτῶσιν, «πεφυγμένος μοῖραν, ὄλεθρον». Ἰλιάδ. Ζ, 488. Χ, 219. Ὀδυσ. Ι, 455. καί μόνον Ὀδυσ. Α, 18. μετά γενκ. «πεφυγμένος ἀέθλων ἐλευθερωθείς ἀπό τούς κόπους, ὅπου ἡ γενκ. ἐξηγεῖται ἐκ τῆς μέ τό ῥῆμα συνεχομένης ἐννοίας τῆς ἀπαλλαγῆς, Nitzsch Ὀδυσ. Α, 18. Ταύτην τήν μετχ. συντάσσει ὁ Ποιητ. πάντοτε μετά τοῦ, εἶναι ἢ γενέσθαι καί οὕτω ἐκφράζει περιφραστικῶς τόν ἐνεργτ. παρκμ. πέφευγα. — δ) παρά τοῖς Ἀττ. εὑρέθη ἐνίοτε καί, φεύγειν μετά γεν. ἀντί τῆς αἰτ. Σφκλ. Φιλ. 1044. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἁπλ. Τόμ. 4. 86. — 3) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγάς, ἐξώριστος, μέ ἐξορίζουν, ἐξώρισαν ἀπό τήν πατρίδα· «φεύγω ἀπό τήν πατρίδα μου διά κάνεν σφάλμα μου», Ἰλιάδ. Ι, 478. Ὀδυσ. Ν, 259. Ο, 270. Ψ, 120. «ὑπό τινος» ἀπό τινα ἢ διά συνεργείας τινός ἀνθρώπου ἐξορίζομαι, Ἡρότ. 4, 125. «ὅθεν Διώκομαι ἀπό τήν πατρίδα μου, ζῶ εἰς ξένην χώραν ὡς ἐξώριστος. — β) ἔτι δέ καί μετά αἰτιατ. «φεύγω πατρίδα» ἀντί τοῦ συνήθ. «ἐκ πατρίδος» Ὀδυσ. Ο, 228. Ξιφ. Ῥρ. π. 3, 1, 24. Valck. Phoen. 1286. Τό δέ «παιδεραστίαν φεύγω» φεύγω ἀπό τήν πατρίδα μου διά βίου, δέν ἐπιστρέφω ποτέ πλέον εἰς αὐτήν. Πλάτ. Νμ. 9, σελ. 877. Δ. 877. C. E. 881. B. — 4) εἰς τό Ἀττ. δικανικόν ἰδίωμα, Ἐγκαλοῦμαι, μέ καταδίκουν εἰς τό κριτήριον, ἢ κατατρέχομαι ἀπό τό κριτήριον· ἐπειδή ὁ ἐναγόμενος εἶχε τό δίκαιον νά ἀποφεύγῃ τήν καταδίκην ἐξορίζόμενος ὁ ἴδιος ἑαυτόν, φεύγων εἰς ξένον τόπον ἐθελοντατισθῶς ὡς ἐξώριστος, ἐξαιρ. ὅταν ἡ κρίσις ἦτο διά τι κακούργημα· ὅθεν «ὑπό φυγόντα» ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἐγκαλεσμένος, ἀντιθτ. τοῦ, διώκω «ὑπό διώκοντα» ὁ ἐναγων, ὁ ἐγκαλεστής μετά αἰτ. «φεύγω δίκην» προσκαλοῦμαι εἰς τό κριτήριον διά τι· ὅτε τό πρᾶγμα, διά τό ὁποῖον ἐγκαλεῖται τις, κεῖται κατά γενκ. πτῶσιν, π. χ. «φεύγω φόνου» ὑπκ. δίκην, μ' ἐγκάλεσαν ὡς φονέα, διότι ἐφόνευσά τινα· ταὐτοσήμαντον εἶναι καί τό «φεύγω ἐφ' αἵματι» Valck. Ἱππ. 35. «φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦ ἐγκαλεσθῆ ἀπό ἐμέ, ἐγώ τόν κατεδίωξα εἰς τό κριτήριον, Δημσθ. β) ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω νά ἀποφύγω τήν κρίσιν, δικαιολογοῦμαι, ὡς ἐναγόμενος, εἰς τό κριτήριον. Παρ' Ἡρότ. 7, 214. ὅμως, τέ, αἰτίην φευγειν, φρεσι καί τήν κυρίαν σημσ. ἀποφεύγω τό ἐγκλεστμα, φεύγω ἀπό τήν πατρίδα μου, διότι μέ κατεδίωκαν εἰς τό κριτήριον, ἢ διότι ἔπραξα κακόν μεγάλον σφάλμα. (ἀπό τοῦ ἀορ. ἔφυγον, φυγεῖν παρηχθη τό, φυγή, φύξις· τό Λατ. fuga, fugio, συγγν. δέ, μέ τό φεύγω εἶναι τό, φέβομαι, φόβος, φοβέω.)

Φεύζω, Μ. ξω. Φωνάζω, φεῦ διά τι! μετά αἰτιατ καί α) εὐρύομαι, θρηνῶ. β) φωνάζω μέ θυμασμόν ἰδών, ἀκούσας τι. (παρά τό, φεῦ, ὡς τό, οἰμώζω παρά τό, οἶμοι, οἴζω, παρά τό εἴ.)

Φευκταῖος, αία, αῖον (φεύγω), = ἀποτρόπαιος· ἀμφιβάλλεται δέ παραλέγως.

*Φευτέος, έα, έον. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φεύγω. Πάν ὅ,τι πρέπει νά φευχθῇ, ἀποφεύχθῇ τις· ὅθεν «φευτέον ἐστί μοι» μετά αἰτ. Λουκ. ἱστρ. 6.

Φευκτιάω, ἐφετικόν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά φύγω. Ἀριστοτέλ. παρά τῷ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 283.

Φευκτικός, ἡ, ὀν. Ὅττις ἢ ὅ,τι δύναται νά φύγῃ, φεύγει εὐκόλα· ὁμῴβ.

*Φευκτός, ἡ, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φεύγω. Ὅ,τι ἔφυγεν, ἐπέφυγεν, ἐξέκλινέ τις· πρέπει νά φευχθῇ, ἀποφευχθῇ τις, εἶναι ἄξιον ἀποφυγῆς· παρβλ. τό ποιητ. φυκτός.

Φευξείω, Herm. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 627. καί

*Φευξιάω. Ἐφετικόν τοῦ, φεύγω = φευκτιάω· τό, φευξιάω ὅμως ἀμφῴβ. Piers. Moer. σλ. 14.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ· = φύξιμος, ἐκ τοῦ

Φεῦξις, εως, ἡ (φεύγω) = φύξις, Σφκλ.

Φέφελος, ου, ὁ, Ἀρστφ. Ἰων. φεφελος, ποιτ. δέ καί φεφαλυξ, υγος, ὁ, Λυκγ. Ἀτμός, αὐχμός, καπνός, σπινθηροβολισμός, τό νά πετῶσι σπινθῆρες ἐκ τοῦ πυρός, ἢ νά ἀνέρχεται καπνός μέ σπινθῆρας εἰς τόν ἀέρα. «Φέφελοι, οἱ διαφερόμενοι σπινθῆρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων». Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. «Ἐξέλθε πνεῦμα πολύ καί φέφελος καί τέφραν ἀνήνεγκεν». Πολύβ. 1, 48. «Ἀποσκοτουμένους ὑπό τῆς λιγνύος καί τῶν φεφαλύγων ἔτι δέ καί τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας» ὅθεν παροιμ. «Οὐδέ μοιχοῦ φεφαλυξ καταλέλειπται». Ἀριστοφάν. Λυσ. 107. δέν ἀπέμεινεν οὔτε σπινθήρ.

Φεφελόω, Καίω, καταναίω τι, τό κάμνω στάκτην. Αἰσχύλ. Προμ. 362.

*Φεφάλυξ, υγος, ὁ· ποιητ. ἀντί φέφελος· ὅπερ ἴδε. Ἀρχλ. λφν. 61.

*Φέφελος, ὁ, Ἰων. ἀντί φέφηλος.

Φέως, ω, ὁ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ζ', 1, καί, 5. Ἀκανθώδες τι φυτόν, τό ὁποῖον ἄλλως καί «Στοίβην» λέγεται· ὡς πρωτοτ. αὐτοῦ θέλει ὁ Schneider τό, φαός, ὅθεν φεώς, Ἀττ. ὡς τό, λεώς παρά τό, λαός, νεώς παρά τό ναῦς. Λατ. pheos, poterium spinosum, Linn.

Τό Φ μετά τοῦ Η.

Φῆ, Ἰων. ἀντί ἔφη, γ. πρσπ. τοῦ, φημί, Ὅμ.

*Φή, ἀντί φησί, ἐγκλτκ. Ἀνκρ. παρ' Ἀπολ. Δυσκλ. συντ. σελ. 238.

*Φή, ἡ φῆ, = ὡς. Καθώς· ἔγρεψεν ὁ Ζηνόδ. εἰς Ἰλιάδ. Β, 144. Ξ, 499. καί Ἀλξ. νομίζεται δέ ὅτι ἐμετεχειρίζοντο αὐτό οἱ ποιητ. οἷον ὁ Ἀντμ. καί Καλλμ. εἰς αὐτούς ἀφορῶν κατέστησεν αὐτά ὁ Ἑρμάννος μετά μεγάλης πιθανότητος εἰς Τμ. Ἑρ. 241. Περί τῆς ἐτυμλγ. τοῦ μορίου αὐτοῦ καί τῶν μέ αὐτό συνεχομένων ἢ, πῆ, τῇ, ἴδε Βτμ. Λξ. 1. σελ. 240. ἔστιες προκρίνει τήν τόνωσιν, φῆ.

*Φηγεύς, έως, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

Φηγενέος, έα, έον· καί συναιρ. Φηγενοῦς, ῆ, οῦν (φηγός), = φήγινος· ὅθεν τό Λατ. fagineus.

*Φήγενος, ίνη, ινον (φηγός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγοῦ, Ἰλιάδ. Ε, 838.

*Φηγενοῦς, ῆ, οῦν, συναιρ. ἀντί φηγινέος.

Φηγός, οῦ, ἡ. Εἶδος, δένδρου στρογγύλους ἐδωδίμους βαλάνους, ὁμοίους μέ τούς τῆς δρυός

φέροντες, ἴσ. τὸ Λατ quercus esculus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λφ. 18. 39, 7. 2) ὁ ἐδώδιμος καρπὸς αὐτοῦ. (ἴσως παρὰ τὸ, φαγεῖν.)

Φηγότευκτος, η, ον (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγοῦ.

Φηγών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἔνθα φύονται φηγοί· ὡς τό, Δρυμὼν Γλωσσ. Στεφ.

Φήη, Ἑπικ. ἀντὶ φῇ· ἐ. ἐνκ. προπ. ἐνεργτ. ὑποτακτ. ἐνστ. τοῦ, φημί. Ὀδσ.

Φηλάω, = φηλόω. ἀμτ.

*Φηληκίζω = φηλάω.

Φήληξ, ηκος, ὁ. Ἀγρότικον, τὸ ὁποῖον φουσκόνει μὲν καὶ σκάζει, ὅταν φαίνεται ὡς ὥριμον, δὲ εἶναι ὅμως τῷ ὄντι ὥριμον. Ἀριστοφ Εἰρ. 1163. «Τὸν τε φήληκ' ὁρῶν εἰδέναι τ' ἐσθ' ὁπόταν ἡ πέπων ἐσαίνων· ἔνθα ὁ Σχολ. »Φήληκα, τὸν ὄλυνθον· κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ πάρωρος, ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ὥρας δὲ ὤν. (φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τὴν ἀπατηλὴν θεωρίαν τοῦ, νὰ ἦναι ὥριμον, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ, φηλός.)

*Φηλητεύω, Ἀπατῶ, κλέπτω, ἁρπάζω. Τμ. Ἑρ. 169. παρὰ τό

Φηλητής, οῦ, ὁ (φηλός). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης, λῃστὴς ὡσῶστε φηληταίων, Τμ. Ἑρ. 67. 448. »Ἑρμῆς φηλητῶν ἄναξ», ῥῆτ. 217. Παρ' Ἡσ. Ἔρ. 377. εὑρέθη ἡ λέξ. παροῦσα, φηλήτης, ὅπου ὅμως ὁ Spohn προκρίνει τό, φιλήτης· παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 122.

Φηλός, ή, όν, ὴ, φῆλος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι, δόλιος, ἀπατεών, ψεύστης, ἀπατηλός, κακοῦργος· Μενδ. (πιθαν. μὲ τὸ, σφάλλω, σφῆλαι συγγν.) ὅθεν

Φηλόω, Ἀπατῶ τινα, Αἰσχύλ. Ἀγμ. 503. Meinecke Μενδ. σλ. 15. ὅθεν

Φήλωμα, τό, Ἀπάτη, ψευτιά· καὶ

Φήλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀπατᾷ τίς τινα.

Φῆμα, τό (φημί). Ὅ,τι ἐρέθη, ἐλέχθη· λέξις, λόγος· Ἡσχ.

Φήμη, ἡ. Δωρ. φάμα ἔθεν τὸ λατ. fama, (φημί) Θεία φωνή, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται δηλουμένη, ὄχι ἀπὸ γνώμην ἢ προαιρέσεως τοῦ αὐτὴν διαδόντος, ἢ αἰνιττομένου, ἀλλὰ κατὰ θεῖαν ἁπλῶς ἔμπνευσιν ἢ οἰκεθεν ὁρμὴν, ἢ βούλησις τῶν θεῶν ἢ μελλόντων πραγμάτων ἢ προσημασία· προγνωστική, προφητική φωνή, Ὀδσ. Β, 35. Τ, 100. 105. ὅθεν ἐν γένει, θεσπρόπιον, χρησμός, οἰωνισμός· προγνωστικὸν σημεῖον τι διὰ τῆς πτήσεως ἢ διὰ τῆς φωνῆς πτηνῶν, διὰ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος, δι' ἐναίρων, διὰ τεράτων ἤτοι φυσικῶν παραδόξων φαινομένων, διὰ κατὰ τύχην συμβεβηκότων ἢ περιστάσεων, καὶ διὰ προαιτήσεως· ὡς τό, κληδὼν καὶ ὀμφή, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ἴδε Wesz· Ἡρδτ. 1, 43. 3, 153. — 2) συνήθως δὲ, Λόγος περιφερόμενος, ἀγγελία, εἴδησις· κοινὴ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ἡσδ. Ἔρ. 765. »λόγων φάμαι Σφκλ. παρβλ. Wytt. ep. cr. σελ. 150. καὶ ἑξ.

Φημί, φῄς, (οὐχὶ φῇς ἢ φῇς) φησὶ, κτλ. ἀπαρμφ. φάναι· Μτχ. φάς, φάσα, φάν. Πρτκτ. φάθι, ἢ φάθι· μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ Lobeck, Φρύν. σελ. 60. 170. ἀποδοκιμάζει ὅλως τό, φάθι· ὁ Βεττμ. Γρμτ. Ἑλλ. 1. σελ. 563. προκρίνει αὐτὸ ἐξ ἐναντίας· Παρατ. ἔφην, Μλ. φήτω· ἀόρ. ἔφησα· ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ ἀπαρμφ. φάσθαι, ἢ μετχ. φάμενος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττ., καὶ ὁ παρτ. ἐφάμην, ἀπὸ τῆς παθ. δὲ τοῦ παρακειμένου τινὲς τύποι μόνον εἶναι εὐχρηστοι, οἷον ὁ μετχ., πεφασμένος, Ἰλδ. Ξ, 127. καὶ προστακτ. πεφάσθω· ἐπίθ. ῥηματ. φατὸς, φατέος, φατείς· ὁ δὲ παρτ. ἔφην εἶναι ὅλως μὲ τὸν ἀόριστον συνήθως ἰσοδύναμος καὶ μὲ τό, εἶπον ταὐτοσήμαντος· εἰς τό, ἔφην, αὐτὸ συνέπεται πάλιν ὁ ἀπαρμφ. φάναι, ὅστις τοιουτοτρόπως ἔγινε καθόλου ἀόριστος, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρησιμεύει τὸ, λέγειν ἢ φάσιεν· Τὰ αὐτὰ ὁμολογοῦνται καὶ περὶ τοῦ μέσ. παρατατ, εἰς τὸ ὁποῖον σκέπτεται ὡσαύτως ὁ ἀπαρμφ. καὶ ὁ μετχ. ἐνεστικός· τὸ φημὶ λαμβάνει ἀπὸ μὲν τοῦ ΕΠΩ πρωτοτ. τὸν πολλὰ εὐχρηστον ἀόρ. εἶπον καὶ τὸν Ἰων. μᾶλλον εἶπα· ἴδε εἶπον· ἀπὸ δὲ τοῦ ΡΕΩ, τὸν παρεμ. εἴρηκα ἐνεργητ. καὶ εἴρημαι παθτ., τὸν παθτ. ἀόρ. ἐρρήθην καὶ ἐρρέθην (ὄχι Ἀττ. δὲ εἰρήθην καὶ εἰρώθην) καὶ τὸν παθτ. μέλλτ. εἰρήσομαι· διότι τὸ ἐρῶ, Ἰων. ἐρέω, ἀπὸ τοῦ ποιητ. ἐνστ. εἴρω, εἶναι ἐ συνηθ. ἐνεργητ. μέλλων· ὁ δὲ ποιητ. μεταχειρίζεται ἐξαιρτ. τὸ, ἀ. πλθ. προπ τοῦ ἐνστ. εἶστ. φαΐμεν ἀντὶ φαίημεν, Ἰλ. Β, 81. Ω, 222. τὸ γ' πρσπ. ὑποτ. φήῃ ἀντὶ φῇ, Ὀδσ. Λ, 128, Ψ. 275. τὸ πρτπ. τοῦ παρτ. φῆν ἀντὶ ἔφην, τὸ β. φῆς ἀντὶ ἔφης, τὸ γ'. φῆ ἀντὶ ἔφη, τὸ γ'. πληθ. φαν, φὰν ἀντὶ τοῦ ὡσαύτως συνήθους ἔφαταν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον· καὶ τὸ μέσ. πρτκτ. φάο ἀντὶ φάσο, Ὀδσ. Π, 168. Σ, 171. — Τὰ δ' ἄλλα πρωτήτ. τοῦ, φημί, εἶναι τὸ, ΦΑΩ, ἐξ οὗ προκύπτει καὶ τὸ κυρίως ἰσοδύναμον φαίνω, φάος κ. τ. λ., διότι ἡ κοινὴ αὐτῶν σημασία εἶναι ἡ δηλοποίησις, κοινοποίησις, φανέρωσις, εἴτε διὰ λέξεων, διὰ λόγου, εἴτε ὁπωσδήποτ' ἄλλως γινομένη, ὅθεν πολλάκις τοῦ παθτ. παρκμ. τοῦ, φημί οἱ τύποι δὲν διακρίνονται τῶν τοῦ ταὐτοσημάντου φαίνω. Τοῦ, φημί, κατὰ συγκοπὴν τῆς ἀοριστικῆς συλλαβῆς αὐτοῦ, τύπος εἶναι τὸ, ἠμί ταὐτοσήμαντον μὲ τό, παραχηματισμένον φάτω. — Ὁ ἐνστ. φημὶ ἐγκλίνεται μὲν ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν Ὁριστ. ἐγκλ., κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ β'. πρσπ. φῇς. — Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξ. εἶναι τὸ διὰ λέξεων, διὰ λόγου δῆλον ἢ γνωστὸν ποιεῖν τι· ὅθεν Δαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἰτ., παρ' Ὁμ. ἤδη πολλὰ εὐχρηστον· ἠφάτο μῦθον· φάτο ἀγγελίην πολλάκις δὲ καὶ ὑπὸς φάσθαι, Ἰλδ. Ι, 100. Η, 788. ἐν γένει, Λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην ἢ τοὺς στοχασμούς μου· ὅθεν ὄχι σπανίως παρὰ τῷ Ποιτ καὶ, νομίζω, πιστεύω, στοχάζομαι· διότι διὰ δεινὴν καὶ ἀκμαίαν ὀξύνοιαν καὶ γοργότητα τῶν Ἑλλήνων τό, οἴεσθαι, νομίζειν κ. τ. τ. δὲν εἶναι σχεδὸν τοῦ ἀκριβοῦς ἡ ἐκφωνεῖν διαφορα. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲν ἦτο ξένη ἡ χρῆσις αὐτὴ τῆς λέξεως, Schaef. mel. σελ. 136. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ παρ' Ὁμ. πτί φῄς; ἢ πῶς φῄς; Τί, πῶς σοὶ φαίνεται; ὡς ὑπωπτεύθη, ἐκπλήξεως φράσις, Valck. Φοιν. 925. πίστον ἐμοὶ φάσθαι Τὸ νὰ φαντάζηται, νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτόν του ἴσον, ὅμοιον μὲ ἐμέ, Ἰλδ. Α, 187. Ο, 167. Εἰς πλείστα χωρία ὅμως εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἡ διάκρισις τοῦ προφορικοῦ ἀπὸ τοῦ κατὰ νοῦν λόγου, καὶ ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς αὐτοῦ· τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον· καθότι διὰ τῶν τοιούτων χωρίων ἀποδεικνύεται πολὺ μᾶλλον ἡ ταὐτότης καὶ τῶν δύο σημασιῶν αὐτῶν. Ὅλαι δὲ αἱ σημασίαι αὗται εἶναι κοιναὶ μὲ τό, ἠμί καὶ κατὰ τὴν μέσην διάθεσιν αὐτοῦ. Ἰδιαίτερα, φράσεις α) ἠφησί, καὶ φασὶν παρὰ τοῖς Λογογρ. ἐν παρεγθέσει ἐκφερόμενα, Λέγουν, τρέχει, ἀκούεται λόγος, ἢ παροιμία λέγει, Wolf Δμτθ. Απτ. σελ. 288. Schaef. εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν τίθεται καὶ τὸ Λατ. inquit, ait. L. Bos. ell. σελ. 92. καὶ Διονσ. συνθ. σελ. 29. β) ὡσαύτως τὸ ψησί ἢ ἔφη ἐπιφέρεται πολλάκις εἰς τὸ, λέγει ἢ εἶπεν εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν ὅλως πλεοναστικῶς, εἰς ἀναμνησιν μόνον, ὅτι εἰσάγονται εἰς τὸν προκείμενον λόγον τὰ ὑφ' ἄλλου τινὸς ῥηθέντα, Heind. Πλατ. Χρμ. σελ. 164. Ε Ηρτλ. σελ. 404. A. Hindenb Ξενοφ. Ἀπμ. 1, 6, 4. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 779 γ) ἐνίοτε δὲ συντάσσεται ἀμέτως τό, φημὶ καὶ μὲ ἄλλο τι ταὐτόσημον ῥῆμα, π. χ. ἤφη λέγων, ἔλεγε φάσκων κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐ σπανίως. Τό, φημὶ προτάσσεται τοῦ ἰδίου ὑποκειμένου συνήθως· ἔφην ἐγὼ, ἔφη ὁ Σωκράτης κ. τ. τ. ὥστε ὁ Heind. Κα. Θεῶν φυσ. 1, 7, 16. ὡς μὴ Ἑλληνικὸς ἀποφαίνεται τὰς φράσεις ἔφην ἐγὼ, ὁ Σωκράτης ἔφη, ὅτι ὅμως δὲν εἶναι ἀχρηστοι καὶ αὗται, ἀποδεικνύει ὁ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 7. καὶ ὁ Protscher, Ξενοφ. Ἱερ. 1, 1. Τὸ αὐτὸ ὁμολογεῖται καὶ περὶ τοῦ, εἶπεν· Bornem. Ξενοφ. Συμ. 3, 8. δ) τὸ, ἔφη, τίθεται καὶ ἀπροσώπως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. »ἔφη δὲ, Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὧδε». Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 5. καθὼς τὸ Λατ. ait, inquit. 2) καθ' ὡρισμένην σημσ. Λέγω τὸ ναί, καταφάσκω, βεβαιόνω, προφασίζομαι, συμφάσκω, συνομολογῶ, ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, ἀπολύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως, Seidl. Εὐρπ. Ἡλ. 33. Τοὐναντίον δὲ οὗ φημι, ἢ φημὶ οὐχὶ λέγω τό, ὄχι, ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω, παραιτοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαί τι, καὶ κατ' ἀπόλυτον σημτ., καὶ μετὰ αἰτ., καὶ μετὰ ἀπρμφ., Ἡρδτ. 6. 86. Κατὰ ταύτην τὴν ὡρισμένην σημτ. μεταχειρίζονται οἱ Ἀττ., πλὴν τοῦ ἐνστ., καὶ τὸν μελ. φήσω, ἔξαιρ. καὶ τὸν ἀορ. ἔφησα, κατὰ παρτατ. ὅμως τίθεται συνηθ, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἀμφιβόλου, τό εἰς Λογογρ. ἄλλως ξένον, φάσκειν, καὶ τὸ μέσ. φάσθαι, φάμενος· τοῦτο δὲ (φάμενος) μετὰ τοῦ, οὐ ἐξαιρ, π. χ. οὐκ ἔφη σπουδάζειν ἔλεγεν, ὅτι ἔχει βίαν· ὅθεν ὑφάσκω, βεβαιῶν, προφατιζόμενος· οὐ φάμενος «Ἀρνούμενος, ἀποφάσκων. Εὑρίσκη ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημτ. καὶ τὸ, ἔφη. Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 7. (τὸ α, βρχ. συνηθ, πλὴν εἰς τό, φασὶ καὶ εἰς τὰς μετχ. φάς, φᾶσα· εἰς τὸ ἀπρμφ. δὲ, πάντοτε βρχ. ὅθεν ἡ τόνωσις φᾶναι, εἶναι ψευδὴς· μόνον παρ' Εὐβ. Ἀθην. σελ. 8. C. κεῖται τό, φᾶναι ὀρθῶς, κατὰ ποιητ. ἄδειαν ὅμως ὡς καὶ τό, τεθνάναι ἀντὶ τεθνέναι· ἡ δὲ ἀποδοχὴ τοῦ ἀπρμφ. ἀορ. ψῆναι, ἢ ψῆναι, εἶναι ὅλως παράλογος.)

Φημίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ἐω. Δρκ. ἴξω (φήμη). Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω λόγον τινὰ· ψήμη οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἣ τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσιν, Ἡσδ. Ἔρ. 4 6. 2) ὀνομάζω, δίδω εἴς τινα ἢ εἰς τι ὄνομα λέγω, ἐκφράζω τὸ ὄνομά τινος, ἢ ὄνομά τι. Δμσθ. »ὄνομα φημίζειν». 3) μετ. ἐκφέρω, ἐκφράζω τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, »συντόμως ἐφημίσω, σύντομα, μὰ ὀλίγα λόγια τό εἶπες, Αἰσχλ. Ἀγμ. 626.

*Φήμιος, ὁ (φήμη). Phemios, Κύρ. ὄνμ. Ψάλτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδσ.

Φήμις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φήμη. Λόγος, ὁμιλία, συνδιαλέξις, συνομιλία, Ἰλ. Κ, 207. ἐξαιρ. Κενολογία, δόξα, δοξασία, ἀγγελία, εἴδησις κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ὀδσ. 6, 273. Ω, 201. »δήμοιο φῆμις». Ἡ γνώμη, ἡ κρίσις τοῦ λαοῦ, Ὀδσ. Π, 75. Τ, 527. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Ο, 468. »εἰς δῶκον πρόμολον δημοῖό τε φῆμιν», δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους διαλέξεων τοῦ λαοῦ εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἢ ἀγορὰς, ἢ ἐπὶ τοῖς ψηφοφορίαις αὐτοῦ, μ' ὅλον ὅτι συνήθως αἰνίττονται τινος τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, ἢ Ὀδσ.

Β, 150. ἡ χώρη πολύρημος ὀνομάζεται. Περὶ Ἡρόδ. δὲ διαφορεῖται ἡ ἀνάγνωσις μεταξὺ τοῦ, φήμη καὶ φῆμις.

Φημισμός, ὁ (φημίζω) = φήμη. Σουίδ.

*Φήν, Ἰων. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφην, Ὅμ.

*Φήναι, ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω, Ὀδύσ.

*Φήνειε, γ΄, ἐνε. πρτπ. Ἐπικ. ἀορ. ἀ. τοῦ, φαίνω, Ὀδύσ.

Φήνη, ἡ Κῖος λίθος, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου, Ὀδύσ. Γ, 372. Π, 217. παρὰ Πλιν. ossifraga. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. η΄, 3. καὶ ϛ΄, 4.

Φήρ, ηρός, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Θήρ. ὅθεν τὸ Λατ. fera· ἐξαίρ. ἐκαλοῦντο Φῆρες οἱ Κένταυροι ὡς ἀνθρώπου καὶ θηρίου μορφὴν ἅμα ἔχοντες, Ἰλιάδ. Α, 268. Β, 741. εἰς ἐνκ. ἀρθμ. παρὰ Πινδ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ ἐκαλοῦντο ὡσαύτως καὶ οἱ Σάτυροι.

*Φηρά, ᾶς, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Φηρή· ἔτι δὲ καὶ Φηραί, αἱ, Πόλις τῆς Μεσσήνης, Ὅμ.

*Φήρεα, τὰ (φήρ). Μικρούλον πρίξιμον τῶν ἀδένων τῶν ὠτίων, μὲ τὰ κέρατα τῶ Σατύρων ὅμοιον φαινόμενον, φῆρες, Ἵππικ.

*Φηρητιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης, Ὅμ.

Φηρομανής, ὁ, ἡ (φήρ, μαίνομαι). Μαινόμενος περὶ τῶν θηρίων, μὲ ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ θηρία. Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἀνάλεκτ. β΄ σλ. 517.

*Φῆς, β΄. ἐνικ. πρόσπ. τῇ φημί, Ὅμ. φῄς, δὲ παραταττ. Ἰων. ἀντὶ, ἔφης, Ὅμ.

Φῆσθα, Ἐπικ. β΄, ἐνκ. πρτπ. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφησθα, ἔφης, Ὅμ.

*Φητιάλες, οἱ, = φετιάλεις.

Φήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φάτρα, ἴδε φράτρα.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Θ.

Φθαίρω, Δωρικ. ἀντὶ, φθείρω. Valck. Ἡρόδ. 5, 51.

Φθάν, Ἐπικ. γ΄. πλθ. πρτπ. ἀορ. β΄. τοῦ, φθάνω, ἀντὶ, ἔφθασαν.

Φθάνω, (Ἐπικ. – –, Ἰλιάδ. Ι, 506. Φ, 263. Ἀττ. υ –, παρὰ ταῖς μετέπειτα δὲ, κατὰ τὴν ἑκάστοτε χρείαν τοῦ μέτρου, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 834.) Μλ. φθήτομαι, Ἰλιάδ. Ψ, 444. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ φθάσω (υ –) ἀόρ. ἔφθην, πολλαχ. παρὰ τῷ Ποιητ. Ἐπικ. γ΄. πλθ. πρτπ. φθὰν ἀντὶ ἔφθασαν, Ἰλιάδ. Λ, 51. (ε) Ἀπρμφ. φθῆναι. Μτχ. φθάς· ὑπτκ. φθῶ, Ἐπικ. γ΄. ἐνκ. πρτπ. φθῇς, καὶ φῇσιν, Ἰλιάδ. Π, 861. Ψ, 805. Ἐπικ. ά. πλθ. πρτπ. φθέωμεν. γ΄., φθέωσιν, Ὀδύσ. Π, 383. Ω, 437. Εὐκτ. Ἰλιάδ., σπανίζ. Ἐπικ. γ΄. ἐνκ. πρτπ. παρεφθείησι, Ἰλιάδ. Κ, 346., Μεσόμρ. ἀόρ. ά. ἐφθέσατο Ἐπικ. μετχ. μέσ ἀόρ. φθάμενος (ᾰ) Ὅμ., Πρκμ. ἐφθάκει, Δρκ. Μλ. φθάξω, ἀόρ. ἔφθαξα. — Φθάνω, προφθάνω, ἔρχομαι, πηγαίνω που προτήτερα ἀπό ἄλλον τινά, ἢ προτήτερα ἀπό τὸν διορισμένον καιρόν, Ἰλιάδ. Ι, 506. ἡφθάνειν εἰς πόλινον, Ξενοφ. ὅθεν, εἰμὶ ταχύτερος, κάμνω τι ὀλιγωρότερα παρά ἄλλον, προφθάνω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον καὶ εἰς ὅ,τι δήποτε ἄλλο· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. τὸ ὁποῖον προφθάνει τις, ἢ κάμνει τι προτήτερα, ὀλιγωρότερα ἀπὸ αὐτό, Ἰλιάδ. Λ, 451. Φ, 262. Ἡσιόδ. Ἔρ. 556. 572. Ἡρόδ. 7, 161. Valck. Φοιν. 932. ἔτι δὲ καὶ ἐφθησαν τὸν χειμῶνα, ἐπροφθασαν, ἐπρόλαβαν καὶ ἀπῆλθαν τὰ πλοῖα πρὶν ἐρχηῇ ἡ ἀνομοζαλη, Ἡρόδ. 7, 188. ἡ δὲ πρᾶξις, κατὰ τὴν ὁποίαν προφθάνει, προλαμβάνει εἰς τι ἄλλον τινά, ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, τῆς ὁποίας τὸ γένος διορίζεται ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, π. χ. πλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατέπιτδε βαλώνι, ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος τὸ ἐπρόλαβε μὲ τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταρίου, Ὀδύσ. Χ, 91. παρβλ. Ἰλιάδ. Κ, 368. Λ, 51. Π, 314. Ψ, 805. Ὀδύσ. Π, 383. Ω, 437. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πολλάκις. Μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου, πρίν, Ἰλιάδ. Π, 322. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ, ἤ, ὡσαύτως, Ἰλιάδ. Ψ, 444. Ὀδύσ. Λ, 53. Θεογν. 2, 114. ἢ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ πρίν, ἢ ἀλλὰ ἐπιφερομ. Σπανίζ. μετὰ παθτ. μετχ. ἠῆ κε πολὺ φθαίη πόλις ἄλλοθεν ἢ πόλις ἠθελε κυριευθῆ προτήτερα, Ἰλιάδ. Ν, 815. ὡσαύτως καὶ ηεί κε φθαίη τυπείσα· ἠθελε πληγωθῆ προτήτερα, Ἰλιάδ. Π, 861. παρβλ. Ἡρόδ. 6, 108. Ἐνίοτε ὅμως κεῖται καὶ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. ηφθαίης ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν εἰδέναι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 942. ἡ μετοχ. ἀναλύεται ἐν γένει εἰς τὸ κοινότ. εἰς ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ τῶν ἐπῤῥμ. προτήτερα, ὀλιγωρότερα κ. τ. τ. π. χ. ηὕρθην βαλὼν ἐρρίφθη προτήτερα ἢ ὀλιγωρότερα, ηὕρθην ἀριεὶς μενος· ἐπροφθασα, ἠλθα προτήτερα, ταχύτερα, ηφθάνω εὐεργετῶν ἐγὼ εὐεργετῶ προτήτερα κ. τ. τ. Ὁ δὲ Ποιητ. θέτει τὸν μετχ. μέσ. ἀόρ. μετὰ κυρίου τινὸς ῥήματος, ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος ἀντί, ὅς μ' ἔφθη βαλών, Ἰλιάδ. Ε, 119. Ν, 387. πρβλ. Φ, 576. Ψ, 779. Ὀδύσ. Ι, 449. Οἱ δὲ Ἀττ. μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἐνργ. μετχ. ηφθάνοντες ὁρῶμεν ἡμεῖς προλαμβάνομεν καὶ ἐρημόνομεν, ἢ, ἡμεῖς προτήτερα ἐρημόνομεν τοὺς τόπους· ηφθάτας ἀσθενοῦσιν. Ἐγὼ θέλω ἀδυνατήσει προτήτερα· οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμοῦ κατήγορος ἔστιαι· δὲν θέλει προφθάσει, κανεὶς ἄλλος νὰ ἐγκλείσῃ προτήτερα ἀπὸ ἐμέ, Ἡρόδ. 3, 71. Οἱ μετέπειτα μεταχειρίζονται καὶ τὴν παθτ. διαθ. Προφθάνομαι, προκαταλαμβάνομαι· ὑπό τινος. Διάνρ. 5, 6. — β) Τὸ, φθάνειν μετὰ τοῦ, οὐ καὶ μετχ. τό, καί, ἢ τό, καὶ αὐθὺς καθὼς τὸ Λατ. simul ac ἐπιφερόμενον ἔχον, τὴν ταχείαν ἀλληλουχίαν, ἢ τὸ ἅμα τῶς σύγχρονον δύω τινῶν πράξεων, σημαίνει, π. χ. οὐκ ἔφθεμεν ἐλθόντες καὶ νότος ἐλήφθημεν. Μόλις ἠλθαμεν, καὶ εὐθὺς ἀρρωστήσαμεν· οὐκ ἔφθη μοι συμβὰν ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπεχείρησαν διαφορᾶς ταύτοθενα· ἅμα, ἢ, ἐν ταὐτῷ καθὼς μ' ἦλθεν ἡ δυστυχία, εὐθὺς ἀρχισαν νὰ — Δημτ. οὐκ ἔφθη λέγων καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν πάντες· μόλις ἠ εὐθὺς ὡς ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι, κ. τ. τ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα κεῖται ἐνίοτε, τὸ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. ηκκεῖν ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν δύρασε ἐξέφερον ἄνω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1337. — γ) Εἰς τὸν πευστικὸν λόγον τὸ, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ, σημαίνει τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ, περὶ οὗ ἡ πεῦσις, καὶ ὅταν τίθεται συνήθως εἰς προστακτικὴν σημτ. ἀντὶ τῆς ἐμφατικωτάτης προτροπῆς, παρακινήσεως, παρακλήσεως, ἢ τῆς τὸ δυνατὸν ταχίστης ἐκπληρώσεως τῆς προταγῆς· οὐκ ἂν φθάνεις λέγων; δὲν θέλεις τὸ εἰπεῖ εὐθύς; τοῦ τ' ἔστιν, εἰπέ το εὐθύς! οὐκ ἂν φθάνοιτ' ἀκολουθοῦντες; δὲν θέλετε ἀκολουθήσει εὐθύς; ὃ ἐστὶν· ἀκολουθήσατε εὐθύς! ἔτι δὲ καὶ μετὰ παθτ. πρκμ. οὐκ ἂν φθάνοις κατακοπτόμενος; δὲν θέλουν τὸν κατακόψει, κατακομματιάσει εὐθύς; καθὼς τὸ Λατ. quin statim, ἐπὶ ἐρωτήσεων. Δημτ. ὡσαύτως τίθεται καὶ ὁ Πρκμ. φθάσας μετὰ πρτπτ., ὡς τὸ, ἀνύσας, ἀλέγε φθάσας λέγε, ὁμίλει ὀγλίγωρα! πτρέχε φθάσας κ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ τό, φθάσας συντάττεται καὶ μὲ ἄλλην τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένην μετχ. ηφθάτας αὐτὸς τὴν Πέρκαλον ἁρπάτας καὶ σχὼν γυναῖκα, Ἡρόδ. 6, 65, — β) εἰς τὸν ἀποκριτικὸν λόγον τίθεται τὸ, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ καὶ ἐπιφερομένου ἀν, κατ' Εὐκτ. ἄγαθ. συνήθως· οὐκ ἂν φθάνοιμι, θέλω ἀρχίσει εὐθύς, Πλάτ. Συμπ. σελ. 214. Ε. (εἶναι δὲ ἡ λέξ. πιθν. συγγν. μὲ τό, ΠΤΑΩ, πτάσθαι, πέταμαι, πέτομαι.)

Φθάρμα, τό (φθείρω). Ὅ,τι ἐφθάρη, εἶναι ἀποβολῆς ἄξιον· ἔστρωμα· ἀπόῤῥιγμα· Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. ε΄, ι΄. 5. »Πόδα τοῦ ἔθνους φθάρματα.

Φθαρτικός, ή, όν (φθείρω). Πάν ὅ,τι προξενεῖ φθορὰν, ὀλεθρον, βλάβην· Ἀριστοτέλ.

Φθαρτός, ή, όν. ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φθείρω, Ὅ,τι ἐφθάρη, ἐβλάβη, ἐχαλάσθη· ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς φθορὰν· ὅθεν καὶ θνητὸν, πρόσκαιρον.

Φθατάω, = φθάνω. Ἡσύχ.

*ΦΘΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

Φθέγγομαι, Μλ. ηξομαι ἀόρ. ἐφθεγξάμην· μέσ. ἀποθ. Ἀκλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἐκπέμπω φωνήν, ἦχον, τόνον· ὑψόνω τὴν φωνὴν, ἐξαίρ. ἐκφέρω τραχεῖαν, δυνατὴν φωνὴν, φωνάζω δυνατά, ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν φωνὴν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅττις πάντοτε ἐπ' ἀνθρώπων μετεχερίζεται τὴν λέξιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λιπτῆς, ἀδυνάτου φωνῆς· πολλῇ ἐπὶ φθεγξάμενος Ὀδύσ. Ξ, 492. αὐτὸν φθεγξαμένην Ἰλιάδ. Ω, 170. Παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐπὶ πολέμου κραυγῆς τῶν στρατιωτῶν ὅταν ἀρχεται ἡ μάχη ἐξαίρ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, π. χ. ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζει· Ἡρόδ. 3, 84, 85. ἐπὶ ἀετῶν, Ξενοφ. Ἀνβ. 6, 1, 23. καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων ἠχεῖ, π. χ. ἐπὶ τῆς σάλπιγγος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρανοβροντῆς, Ξενοφ. Κύρουπ. 7, 1, 3. ηφθέγγουμαι παλίμμιαι, ἀντὶ τοῦ, χειροκροτῶ, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 580. — β) = ὀνομάζω, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 154. Β. — γ) ἀπὸ φθεγγόμενον = φθόγγος, Ἡρόδ. 8, 65. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, αὐγάζῃ φωνὴν, ὁμιλῶ, λέγω τι, Πίνδ. »ἔπος φθέγγομαι, Ἡρόδ. 7, 103 — 3) μετὰ αἰτ. τοῦ προπ. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως, ἢ ὑμνῶ, Πινδ. τύπος εἰρητκ. φθέγγε, δὲν εὑρέθη, οὐδαμοῦ, ἀναμφβ. ἡ ὀρθὴ ἐτυμλγ. αὐτοῦ εἶναι παρὰ τὸ, φάγγος, εἰς τὸ πρωτότ. ΦΑΩ ὑπογόμενον· ὡσαύτως καὶ μὲ τὸ, φάος συνέχεται τὸ φημὶ κατὰ συγγένειαν)

Φθεγκτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φθέγγομαι. Ὅ,τι ἔχει, ἐκπέμπει φθόγγον, φωνὴν, ἦχον, τόνον· vocalis.

Φθέγμα, ατος, τό (φθέγγομαι). Φθόγγος, φωνὴ, λόγος, λαλιὰ, ὁμιλία, ἐν γένει, τόνος ἤχου κλαγγή. Πινδ. ὅθεν

*Φθεγματικός, ή, όν. Ὅ,τι ἔχει.

Φθείομεν, Ἐπικ. ἀντὶ φθείωμεν, φθῶμεν, ά. πλθ. προπ. ὑπτκ. ἀόρ. β΄ ἐνεργητ. τοῦ, φθάνω.

Φθείρ, ός, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν τὸ ὁποῖον συνήθως κολλᾷ εἰς τὰς τρίχας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ῥυπαρῶν ἀνθρώπων· ἐν τῇ συνηθ. ἡ ψεῖρα· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 168. πολλαχ. παρ' Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς μετέπειτ. δὲ καὶ θῆλ. ἡ φθεῖρ, ὄχι Ἀττ. ὅμως, Lob. Φρύν. σελ. 307 — 2) ἰχθὺς τις θαλάσσιος, ὃς τὶς προτελλόμενος εἰς ἄλλους βυζάνει αὐτούς. Ἀριστοτέλ. 3) ὁ μικρὸς καρπὸς εἴδους τινὸς πίτυος ἢ ἐλάτης, διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ πίτυος φθειροφόρος ἢ φθειροποιὸς ὀνομαζομένης.

Φθειριάζω, = φθειριάω, ἀμφβλ.

Φθείρισις, εως, ἡ. Νόσος, ἀῤῥωστία ἐξ αἰτίας τῶν φειρῶν· φείρι ασμα, Γαληνός· »Φθείρισις ἐστὶ περὶ τὰς ῥίζας τῶν βλεφαρίδων ψώρα λεπίδας πιτυρώδεις ἀποβάλλουσαι παρὰ τὸ

Φθειριάω, Μλ. άτω (φθεῖρ). Φθειριάζω, ἔχω φείρας· πάσχω τὴν φθείρισιν (κτω)

Φθειρίζω, = τὸ ἐπμ. πολλὰ ἀμφβλ.

*Φθειρίζομαι, παθτ. (φθεῖρ). Φθειρίζομαι, ζητῶ καὶ πιάνω σκοτώνω τὰς ἐνοχλούσας μὲ φείρας.

Φθειρικός, ή, όν (φθεῖρ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς ψείρας, προέρχεται ἀπὸ τὰς φείρας.

Φθειριστικός, ή, όν (φθειρίζομαι). Ὅστις ψειρίζεται, ζητεῖ καὶ πιάνει τὰς ψείρας· ἡ φθειριστικὴ ὑπτκ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ψειρίζηταί τις, νὰ πιάνῃ τὰς φείρας.

Φθειροκομίδης, ου, ὁ (κομίζω). Ὅστις τρέφει ψείρας, εἶναι γεμάτος ἀπὸ ψείρας· ψειριάρης. Ἡσυχ.

*Φθειροκτονέω, (κτείνω). Φονεύω, τὸ κοιντρ. συνηθ. τσακίζω ψείρας.

Φθειροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ψείρας· — 2) ψθείρας γεν. ὢν· ἡ Πίτυς ἡ φθειροποιός· Θεόφρ. φυτ. ἱστ. β', 2. εἶδός τι πίτυος, ἡ ἐλάτης μικρούς στρόβιλους, κουκουναρια κοιντρ., φέρον· λέγεται δὲ καὶ φθειροφόρος· ἴδε ψείρ, σημ. 3.

Φθειροτραγέω, (ψθείρ, σημ. 3. τρώγω) Τρώγω τῆς φθειροφόρου πίτυος τοὺς στροβίλους· Ἡρόδ. 4, 109. δύναται ὅμως ὀρθῶς νὰ ἔχῃ καὶ τό, ψείρας τρώγειν, κατ' Ἀρριαν. περίπλ. Πόντ. σελ. 18.

*Φθειροτρωκτέω, = τῷ προηγμ.

Φθειροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει ψείρας (ε)

Φθειροφόρος, ὁ, ἡ (φθείρ, σημ. 3. φέρω) ὑπκ. πίτυς. Τὸ ἐνδρον, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ εἶναι μικροὶ στρόβιλοι· εἶδος ἐλάτης.

Φθείρω, Μλ. ερῶ. ἐπικ. φθέρσω, Ἰλιάδ. Ν, 625. Πρκμ. ἔφθαρκα, καὶ ἔφθορα· παθτ. πρκμ. ἐφθάρμαι· παθτ. αὁρ ἐφθάρην (ᾰ) ἐπιτ. ῥημτ. φθαρτός — · φθείρω, χαλῶ τι, τό κάμνω χειρότερον ἀπ' ὅ,τι ἦτον, τό χειροτερεύω τὸ ἀρῖνο νὰ καταντήσῃ εἰς κακὴν κατάστασιν· ἡμῖλα κακοὶ φθείρουσι νεμῆσεις Ὁδσ. Ρ, 246. παρβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 876. ἐξαιρ. Ἀδυνατίζω κάμνω τι ἀδύνατον, νὰ χάσῃ τὰς δυνάμεις, τὴν ζωηρότητά του· Παθτ. Φθείρομαι, καταντῶ εἰς κακὴν κατάστασιν, χαλοῦμαι, δυστυχῶ ηφθείρετέον δυστυχεῖτε! Ἰλ. Φ, 128. Ἀθν. 6, σλ. 261. Ρ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Κατάρας λέξις, ηφθείρουν τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. πήγαινε εἰς ἀνάθεμα! κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ! πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 460. Πλτ. 598. 610. ηφθείρομαι πρὸς ἤ εἴς τι" καταντῶ κατὰ δυστυχίαν μου εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· ἔτι δὲ καὶ ηφθ. πρός τινα π. χ. ηπρὸς τοὺς πλουσίους κατὰ δυστυχίαν μου ἔπεσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων· Δημοσθ. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι καὶ κατὰ ἐνεργητ. διάθεσιν φέρει τὸ ῥῆμα ἐνίοτε τὴν σημσ. τῆς παθτ. διαθτ. Lobeck ἐν Φρύν. σλ. 529. ἰδιαιτέρως δὲ — 1) ἐπὶ πραγμάτων· βλάπτω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καταρημόνω τι· ηχώραν, φθείρειν· Ξενοφ. — 2) ἐπ' ἀνθρώπων, φονεύω, σκοτόνω τινά· παθτ. χάνομαι, φονεύομαι, μὲ φονεύει τις· 3) ἐπὶ κορασίων, Διαφθείρω, καταισχύνω· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παίδων· ἐν γένει παράγω, ἀποπλανῶ, χαλνῶ τὰ ἤθη κόρης ἢ παιδός τινος· — 4) ἐπὶ χρωμάτων· τρίβω, συμμιγνύω, ἀνακατόνω Αἰτχύλ. Χοηφ. 1001. ηΠολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος· μιγνύουσα· Πλούταρχ. Εἰ ἐν Δελφ. ηΤὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ὀνομάζουσιν· οὕτω καὶ ημιαίνω, μολύνω, χραίνω· διότι διὰ τῆς μίξεως διαφόρων χρωμάτων φθείρεται ἢ χάνεται τὸ κύριον καθ' αὐτὸ χρῶμα ἑκάστου· ὁ β' παρκμ. ἔφθορα ἔχει κυρίως τὴν ἀμεταβ. σημσ. τοῦ παθητ., κατὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται αὐτὸν καὶ οἱ μεταγνστ., οἱ δοκιμώτεροι Ἀττ. ὅμως πάντοτε μεταβτ. ὡς τὸν ἀ· παρκμ. ἔφθαρκα· (φαίνεται δὲ συγγενὴς ἡ λέξ. καὶ τῷ, τείρω, καὶ τῷ, θέω, ψθίω, ψθίνω).

Φθειρώδης, εος, ὁ, ἡ (φθείρ, εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς ψθείρ, ὁμοιάζει μὲ ψθείρα, εἶναι πλήρες ψθειρῶν.

*Φθειρτίβροτος, ὁ, ἡ (φθείρω, βροτός). Πᾶν ὅ,τι ψθείρει, ἢ φονεύει τοὺς ἀνθρώπους· ὡς τό, φθισίμβροτος· ἐπιγρ. παρὰ Παυσν. 8, 8, 5. ποιητ. μόνον,

Φθειρσιγενής, ὁ, ἡ (φθείρω, γένος). Ὅ,τι διαφθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸ γένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 1057.

*Φθερσίμβροτος, ὁ, ἡ = φθειρσίβροτος· ποιητ.

Φθέω, = φθίω, Ἀρχαῖ. πρωτότ. ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι προέκειψε καὶ τό, φθείρω· καὶ τὸ ὁποῖον δύε μόνον εἰς Ὁδσ. Δ, 330. Ξ, 177. καὶ τοῦτο κατ' ἀμφίβολον ἀνάγνωσιν ἁπλῶς, ἀπαντᾶται ὄζειν φθέῃ, καὶ πιθανῶς καὶ τό, φθόος, παράγεται,

*ΦΘΕΩ, ἄχρηστον πρωτότ., ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθείρω.

Φθέωμεν, φθέωσιν, Ἐπκ. ἀντὶ φθῶμεν, φθῶσιν· ὁ. καὶ γ'. προσπ. ἐνεργητ. ὑπτκ. αὁρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ὁδσ.

*Φθῆ, Ἰων. ἀντὶ ἄφθη· γ'. ἑνκ. προπ. ἐνεργτ. αὁρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλιάδ.

Φθήῃ, Ἐπκ. ἀντὶ φθέῃ, φθῇ· γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεργτ. ὑποτκ. αὁρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλιάδ.

*ΦΘΗΜΙ, ἄχρηστον πρωτότ., ὅθεν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

*Φθῆσιν, Ἐπικ. ἀντὶ φθῇ, γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεργτ. ὑποτκ. αὁρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλιάδ.

*Φθία, ἡ, Ἐπκ. καὶ φθίη, Ἰων. Πόλις τῆς Θετταλίας, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. (ῐ), ὅθεν

*Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθίας· καὶ

*Φθιῶτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα περὶ τὴν Φθίαν, ἡ ἐπικράτεια, τὰ περιξ αὐτῆς. Ἐπῃ. Φθίος, ία, ιον· καὶ Φθῖος = Φθιῶτας, Ἰλιάδ. Ν, 686. 693. Ἰδιαίτ. θηλκ. Φθιάς, άδος, ἡ· ἔτι δὲ καὶ = φθιώτις, ὑπκ. γῆ.

Φθίδιος, ία, ιον (φθίω). Ὅ,τι εἶναι ψθαρτόν, Ἡσύχ.

*Φθίηνδε, ἐπῤῥ. Εἰς, πρὸς τὴν Φθίαν, κινήσεως σημαντικόν, Ἰλ. (- - υ)

*Φθίηψι, Ἐπκ. δοτκ. πτῶσις· ἑνκ. ἀρσ. τοῦ, Φθία· Ἐν τῇ Φθίῃ· Ἰλ. (- - υ).

*Φθίμενος, Ἐπκ. συγκπ. μετχ. αὁρ. κατὰ παθτ. σημσ. τοῦ, φθίνω· Ὁμ. (ῐ)

Φθίνα, ἡ = ἐρυσίβη· 2) εἶδος ἑλμίας· 3) φθίνη νόσος, = φθίη, ἡ φθινάς· (υυ:)

Φθινάς, άδος, ἡ (φθίνω) ἀμετβ. Πᾶν ὅ,τι σμικρύνεται, ἐλαττόνεται, ὀλιγοστεύει, φθείρεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τελειώνει, π. χ. ησελήνη, ἡμέρα, ὥρα ὡς τό, φθίνουσα — 2) ἐνεργητ. Ὅ,τι προξενεῖ σμικρύνειν, ἐλαττώνειν, φθοράν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ηνόσος ἢ φθίσις, ὁ μαρασμός, (κοιντ. χτηκώ, ὀχτηκας)· Ἱππκ. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 819. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Φθίνασμα, τό· ὡς παρὰ τό, φθινάζω. Τὸ νὰ σμικρύνηται, ὀλιγοστεύῃ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ηΙλίου φθίνασμα· ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Αἰσχύλ, Πέρσ. 232. — 2) = φθίσις· (ὀχτήκασμα) (ῐ)

Φθινάω, καὶ Φθινέω, Πάσχω φθίσιν, εἶμαι φθισικός, ἀποδηλῶ ἀπὸ τὴν φθίσιν.

Φθινοκάρπος, ὁ, ἡ (φθίνω, καρπός). Παν ὁτιδήποτε καρπιμον, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ φθείρονται, πίπτουσι, τὸ ὁποῖον δὲν χρατεῖ τοὺς καρπούς του, μένει ἄκαρπον, Πίνδ. Πύθ. ὁ', 471.

*Φθινόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει φθίνοντα, μαραινόμενα, ξηραινόμενα μέλη.

Φθινοπωρικός, ἡ, όν (φθινόπωρον). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν φθινόπωρον, γεννᾶται τὸ φθινόπωρον, ἀνήκει εἰς τὸ φθινόπωρον.

Φθινοπωρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλκ. τοῦ, φθινοπωρινός, Πινδ. ηΕλαία φθινοπωρίς.

*Φθινοπωρισμός, ὁ· παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 282. = τῷ ἑπομ.

Φθινόπωρον, τό (φθίνω, ὀπώρα). Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐγγίζοντος χρόνου· κυρίως ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τοῦ τῆς ἀνατολῆς τῶν Πλειάδων, λατ. bruma, brumale tempus· Ἰσοδύναμον μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τό, μετόπωρον· Schaef. Δογγ. σλ. 344.

Φθινύθεσκε, Ἐπκ. κατ' ἐπτσ. παρατατ. τοῦ φθινύθω· Ἰλ. Α, 491.

Φθινύθω, ποιητ. ἀντὶ φθίνω· κατὰ μεταβατικὴν καὶ ἀμετβ. σημσ. Ὅμ., μόνον κατὰ τὸν ἐνστ. καὶ παρατ. χρησιμον· (υυ-)

Φθινύλλα, ἡ (φθίνω). Χλευαστικὴ ἐπωνυμία, γραίας τινὸς κατεξηραμένης· ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντρ. μπαμπόγραια· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 972, κατὰ τὴν ὁποίαν σημσ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἡ φθίσα (ῐ)

Φθίνω, Ἐνστ. χρόνος ἀπὸ τοῦ, φθίω, παρηγμένος, ὅπερ ἴδε (τὸ ἰῶτα ἐπκ. μὲν εἶναι μκρ., Ἀττ. δὲ βρχ.)

Φθινώδης, ὁ, ἡ (φθινάς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν φθίσιν, φαίνεται ὡς φθίσις, προσημαίνει τὴν φθίσιν· ὅστις πάσχει τὴν φθίσιν, ὑπόκειται εἰς τὸ πάθος τῆς φθίσεως. Ἱπποκρατ.

*Φθίος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φθίας· Ὅμ.

Φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φθίω, ἀνήρ.). Ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἄνδρας· ηπόλεμοιο πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ἐν γένει, ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἐπιβλαβές, φθοροποιὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ποιητκ.

*Φθίσθαι, Ἐπκ. συγκπ.· τύπος ἀπρμφ. αὁρ. παθτ. τοῦ, φθίω· Ὅμ.

Φθισιάω, (φθίσις). Ἔχω, πάσχω τὴν φθίσιν, εἶμαι φθισικός, Ἀριστοτέλ. προβλ. κή, 1. καὶ Πλούταρχ.

Φθισίβροτος, ὁ· ὄχρστ. τύπος ἀντὶ φθισίμβροτος.

*Φθισιχεύομαι, μέτ. ἀποθτ. = φθισιάω. Γαλλν.

Φθιστικός, ή, όν (φθίσις). Ὅστις πάσχει φθίσιν, κλίνει εἰς τὴν φθίσιν — 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι προξενεῖ τὴν φθίσιν.

*Φθισίμβροτος, ὁ, ἡ (φθίω, βροτός) = φθισήνωρ, Ἰλιάδ. Ν, 339. Ὁδσ. Χ, 297.

Φθίσις, εως, ἡ (φθίω). Τὸ πάθος φθίσις, μαρασμός, κοιντρ. εἰς ἡμᾶς ὄχτησις, χτηκιό) Γαλ. εἰς Ἀφορισμ. Ἱπποκρ. ζ', 16. ηΗν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες (καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι) φθόην· ταύτην οὖν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἐκλύσεσιν ἀνιάτοις, γιγνομένης ἀπαστος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός· ηΦθίσις ἐστὶν ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος, ἢ ῥώγμος, ἢ φάρυγγος, ὥστε βῆχα παρακελεύεσθαι καὶ πυρετοὺς βληχροὺς καὶ συντήκεσθαι τὸ σῶμα· καὶ πάλιν ὁ αὐτός· ηΦθίσις μὲν γάρ ἐστιν, ἡ λεγομένη κοινῶς πᾶσα σώματος μείωσίς τε καὶ σύντηξις· καὶ πάλιν, ηΦθόη δὲ ἡ ἰδίως ἐφ' ἕλκη σύντηξίς τε καὶ μείωσις τοῦ σώματος· εἴρηται δὲ φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίειν, ὅπερ ἐστὶ μειοῦσθαι· καὶ ὁ Λέτιος ἡ, 75. ηΦθίσις ἐστὶ κυρίως ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσιν ἑπομένη· ὅταν τὴν αἱμορραγίας ἐπισχεθείσης μὴ κολληθῇ τὸ ἕλκος, μηδὲ ἐπουλωθῇ· παρεπεται δὲ φθίσει καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπυϊκῶν καὶ τῶν περιπνευμονικῶν, ἐσθ' ὅτε καὶ τῶν πλευριτικῶν παθῶν· δυσιατότατα δὲ ἐστι τὰ ἐν τῷ πνεύμονι ἕλκη· ηΦθίσις ὀφθαλμοῦ· ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης μετὰ ἀμυδρώσεως· Γαλην. ἐν γένει δὲ, τὸ νὰ μαραίνηται, φθείρηται τις ἢ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον (υυ).

Φθιολίθρων, ονος, ὁ, ἡ (φθίω, ὀλέθρ). Πᾶν ὅ,τι φθείρει, καταταράττει, κατατήκει τὸν νοῦν τὸ φρόνημα, τὸ λογικόν· Ὀππιαν. Κυνηγ. β', 423. ποιητ.

*Φθίτος, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσπ. κατὰ συγκπ. παθτ. αὁρ. ἐνκτ. τοῦ, φθίω, Ὁδσ. Δ, 330.

Φθιτός, ή, όν· ἐπῤῥ. ῥημτ. τοῦ, φθίω. Πᾶν

ὅ,τι ἐφθάρη, ἐμαράνθη, ἐξηράνθη, ἀπέθανεν· ὅ,τι εἶναι ψθαρτόν, θνητόν, πρόσκαιρον· ὅθεν Φθίτός, ὠ = φθίνω· μεταβτ. Λυκόφρ.

*Φθίω, παρτ. ἐφθίον· καὶ οἱ δύο οἱ χρόνοι παρὰ τῷ Ποιητ. μόνον, καὶ καθεξῆς ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Σ, 440. Ὀδσ. Β, 368. κατὰ μεταβατικὴν καὶ κατ' ἀμετβτ. σημσ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶναι εὐχρηστότεροι, παρὰ τοῖς λογογρ. ἐν γένει ὅμως σπάνιοι· ὁ μέλ. φθίσω, καὶ ὁ ἀόρ. ἔφθισα, κατὰ μεταβτ. σημσ. μόνον· ὁ συνήθης τα πλείστα ἀμετβ ἐστσ., τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ποιητ. εἶναι τέ, φθίνω, τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παθτ. καὶ μεσ. φθίω ἔχων· Μλ. φθίσομαι. Πρκμ. ἔφθιμαι· ὑπρτντ. ἐφθίμην, ὅστις ὅμως ὡς ἀόρ. ἅμα κατὰ συγκρ. εἶναι, καὶ ὄθεν· ἔχει τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐγκλσ. Ἀπρμφ. φθίσθαι, Ὅμ. (οὐχὶ δὲ φθῖσθαι, προπαρατον. Heyne Ἰλ. I, 240.) φθίμενος, Ὅμ., ὑπτκ. φθίωμαι, ἐπκ. φθίομαι, φθίεται, Ἰλ. Τ, 173. καὶ, φθίμεσθα ἀντὶ φθιώμεθα, Ἰλ. Ξ, 87 Εὐκτ. φθίμην, φθῖο, φθῖτο, Ὀδσ. Κ, 51. Λ. 330. Ποιητ. δὲ παρεσχηματισμένος τύπος, κατὰ μεταβ. καὶ κατ' ἀμετβ. σημσ., παρὰ ποιητ. ὅμως χρτμ. μόνον εἶναι ὁ καὶ παρ' Ὅμ. ὄχι σπάνιος ἐστσ, καὶ ὁ παρτ. φθινύθω, ἐφθινύθουν· 1) ἀμετβτ. κατὰ παθτ. καὶ κατὰ μέσ. διαθτ. Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀδυνατίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πλησιάζω εἰς τὸ τέλεσμου, ἀποθνήσκω, Ὅμ. ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν σημτ. ἀποθνήσκω, μεταχειρίζεται ἐξαιρ. τὸν Μέλ., τὸν Χρημ. καὶ τὸν μεσ. ἀόρ. ὄθεν φθίμενος πάντοτε τὸν νεκρόν, τὸν τεθνεῶτα σημαίνει, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. 7, 220. Ἀλλὰ καὶ τὸ, φθινύθω μεταχειρίζεται εἰς ταύτην τὴν σημτ. ἰδιαιτέρως· — α) ἐπὶ χρόνου, καιροῦ· πρίν καὶ νὺξ φθίτοιο πρὸ τοῦ νὰ περάσῃ ἡ νύκτα, Ὀδσ. Λ, 330. κατὰ ταύτην τὴν σημτ. εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ ἐστσ, φθίνω ἐξαιρέτως, ψφθίνουσι νύκτες. Ὀδσ. Λ, 183. Ν, 338. Π, 39. μηδέ σοι αἰὼν φθιέτω μὴ χάνεται ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς σου, Ὀδσ, Ε, 161. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μηνολογίας μηνῶν φθινόντων· ὅταν ὀλιγοστεύουν οἱ μῆνες, τοῦτ' ἔστιν, ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος των, Ὀδσ. Κ, 470. καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀττ. μὲν κατὰ μηνολογικὴν ἔννοιαν μὴν ἱσταμένου ἡ πρώτη δεκάς, αἱ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄχρι τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς ἡμέραι· μὴν μεσοῦν ἡ δευτέρα δεκάς, ἀπὸ τὰς 10 ἕως εἰς τὰς 20, καὶ μὴν φθίνων ἡ τρίτη δεκάς, ἀπὸ τὰς 20 ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὕτη δὲν εὑρίσκει χώραν παρ' Ὅμ. Ἀλίξ ἐναντίας, ὡς Ὀδ. Ξ. 162. Τ, 307. πτοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένου· ὅθεν μὴν φθίνων ἐστί, παρ' αὐτῷ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ μηνός, ἀπὸ τὰς 15. ἕως εἰς τὸ τέλος του, τὸ ὁποῖον δηλοῦται σαφέστατα, παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 782. β) τὸ δὲ πτούς δὲ δὴ φθινύθειν εἶναι καταρατικὴ φράσις, ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοιτ. ἄφες τους νὰ κουρεύωνται, νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος, Ἰλ. Β, 346. — γ) ἐπὶ φυτῶν, Μαραίνεται, ξηραίνεται· 2) μεταβτ. σμικρύνω, ἐλαττόω, φθείρω, καταναλίσκω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· σφαγίζω, καθαιρῶ, ἐξολοθρεύω τι· κάμνω τι νὰ χάνῃ τὴν δραστικότητα, τὰς δυνάμεις του ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ παύσῃ, τελειωθῇ ἐξαλειφθῇ· ἐξαιρ. φονεύω, σκοτόνω, τινὰ ἤτοι Ὅμ., ὅστις καὶ τὸ φθινύθειν μεταχειρίζεται κατὰ ταύτην τὴν σημτ. πφθίω φρένας, φθινύθω φίλον κῆρ· κατατήκω, κατασαρκίνω τὴν καρδίαν μὲ λύπην, δυσθυμίαν κ. τ. τ. Ἰλ. Σ, 446, Ὀδσ. Κ, 485. Ἰλ. Α, 491. πφθινύθω οἶκον, οἶνον κατανα-λίσκω τὴν περιουσίαν, τὸν οἶνον, Ὀδσ. Α, 250. Ξ, 95. Π, 127. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, πΑἴων φθινύθειν Ὀδσ. Σ, 204. Τὸν ἐνεστ. φθίνω ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται κατὰ μεταβατ. σημτ. ὁ Ποιητ. τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδέχεται ὁ Valck. diatr. σελ. 6. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὑρέθη, ἂν καὶ σπανιώτατα, ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ ῥήματος, Ἑρμῆν. Σχλ. Ἡλκτ. 1406. [τὸ Ἰῶτα εἰς τὸν ὑποτ. ἐνεστ. φθίω, μκρ. παρ' Ὅμ. Ὀδσ. Β, 368. (ὅτου μόνου, καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἀπαντᾶται παρ' αὐτῷ κατ' ἐνεστ. χρόνον) εἰς τὸν παρατ. δὲ. ἔφθιεν, βρχ, εἰς τὸν Μλ. καὶ ἀορτ. φθίσομαι, ἔφθιτο πάντοτε μακρ. π. χ. Ἰλδ. Π, 461. Χ, 61. Ω, 86. Ὀδσ. Τ, 67. εἰς τὸν παθτ. ῥκμ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ εἰς τὸν κατὰ συγκρ. ἀορ. πάντοτε βρχ., πλὴν τοῦ Εὐκτ. ἀορ. Ὀδσ. Κ, 51. Λ, 330. εἰς τὸ φθίνω· δὲ, παρὰ μὲν τοῖς Ἐπ. μερ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βρχ. εἶναι τὸ Ἰῶτα ὥσπερ εἰς τά, κρίνω καὶ τίνω· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πνδ. Ἴστ. 7, 51. Ἀλλὰ καὶ οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται εἰς τὸν ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀορ. βρχ. ἐνίοτε τὸ Ἰῶτα, Σχλ. Αἴ. 1020. Τρχ. 709. ἔκδ Νεοφτ. Δούκα] (τὸ, φθίω, φθίνω, συγγενὲς φαίνεται μὲ τὸ, φθείρω, τείρω· παραβλ. καὶ φθέω).

*Φθιώτης, ου, ὁ· καὶ φθιῶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Φθία.

Φθογγάζομαι, μέτ. ἀπδ. (φθογγή) = φθέγγομαι· Ἴων. παρὰ Φίλωνι.

Φθογγάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φθογγή· μικρὰ λεπτὴ φωνή — 2) μικρὸς αὐλός, σφυρίκτρα, πΗρων πνευμ. σελ. 227. πΦθογγάριον τῶν γινομένων πρὸς τὸ τὰς φωνὰς προϊέσθαι· (α)

Φθογγή, ἡ (φθέγγομαι) ὡς τὸ, φθόγγος, φωνή, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρώπου· παρ' Ὅμ. ὅμως καὶ τῶν ἀλόγων ζώων, Ὀδ. Ι, 167.

Φθέγγος, ὁ (φθέγγομαι). Φωνή, ἐξαιρ. ἀνθρωπίνη, Ὅμ. ἐν γένει δὲ ἦχος, κλαγγή, κραυγή, λόγος, ῥῆμη· Πλάτ. παρβλ. φθογγή.

Φθόη, ἡ (φθέω) = φθίσις.

Φθόϊς, ιος, ὁ· πλθ. ὀνμστ. φθοΐς, Ἀριστφ. ἔτι δὲ καὶ φθόσις, Ἀττ. συναίρ. ὁ φθοῖς, Piers. Moer. σελ. 386. καὶ φθοΐς, ίδος, ἡ· πλθ. ὀνμστ. φθοίδες. Εἶδος πλακοῦντος, πιθανῶς, στρογγύλου· — β) παρὰ τοῖς ἰατρ. τροχίσκος, καταπότιον, κοιν. χάπιον· — 2) εἶδος ψαλλῆς στρογγύλης.

Φθοΐσκος, ὁ· ὑποκορ τοῦ φθοΐς, Πλακούντιον στρογγύλον· ἐξαιρ. χάπιον, τὸ ἄλλως τροχίσκος· Ἱπποκράτ

Φθονερία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ φθονεροῦ· Ἀριστοτέλ. μεγ. ἠθ. α. 28. Δγν. Λρτ. 7, 115, παρὰ τό

Φθονερός, ά, όν (φθόνος). Ὡς καὶ εἰς τὴν συνηθειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θέογν. 768. πολλάκις παρ' Ἡρότ., Πνδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πτὸ θεῖον πᾶν ἐστὶ φθονερόν, Ἡρότ. 1, 32. 3, 40. πρβλ. 7, 46. μετὰ δοτκ. τοῦ πράγμ. ὅστις φθονεῖ τινα διά τι — β) ὅστις διὰ φθόνον ἢ βασκανίαν, ζηλείας, δὲν συγχωρεῖ εἴς τινά τι, φέρεται μὲ σκληρότητα πρός αὐτόν, τὸν κατατρέχει, κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυρουπ. α', δ', 15. πΕπιτοῦντα — οὐδ' ὁπωστιοῦν φθονερῶς.

Φθονέω, ῶ, Μλ. ήτω (φθόνος). Φθονῶ, ζηλεύω τινά, εἶμαι ζηλότυπος, Ἰλδ. Δ, 55, 56, β) ἀρυοῦμαι, ὑστερῶ τινά τι, τὸν βλάπτω καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον ἀπὸ φθόνον κινούμενος, μετὰ γενκ. τοῦ πρτπ. καὶ δοτκ. τοῦ πραγμ., Ὀδσ. Ζ, 68. Ρ, 40. Ἡσδ. Ἔρ. 26. Ἡρότ. 7, 236. 237. πού φθονήσω σοι τοῦ λέγουν· δὲν θέλω σὲ ἐμποδίσει διὰ φθόνον, φθονῶν σε, τοῦ νὰ ὁμιλήσῃς· ὡσαύτως καὶ μετὰ εἶτ τοῦ πργμτ. Σχλ. Οἰδ. Τ, 331. Σπανιώτερον ὅμως ἐπί τινων Ξεν. Κυρ. Πδ. 2, 4, 10. Schaef. appar. Dem. 3. σελ. 276. Δατ. σλ. 503, 12. ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπρμφ. πού, ἂν φθονέσιμι ἀγορεῦσαι δὲν θέλω παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλήσω, δὲν θέλω σὲ στερήσει τῆς διηγήσεώς μου, ὑπὸ φθόνου κινούμενος, ὡς φθονερός, Ὀδσ. Δ, 381· πφθόνουν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν νεωτέρους διὰ φθόνον δὲν ἤθελον νὰ διδάσκωσι τὴν νεολαίαν, μετὰ τοῦ, ὅτι, εἰ. ἐὰν ἐπιφερομένου, ἀγανακτῶ, μὲ κακοφαίνεται διά τι, Bremi Λυτ. κατὰ Σιμν. 9, ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ δὲν συγχωρῶ εἴς τινα τὸν ἐμποδίζῃ νὰ κάμνῃ τι, κυττάζω τινὰ μὲ φθονερὸν ὄμμα· ἐν γένει ἀποστρέφομαί τινα, εἶμαι δυσαρεστημένος κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρω νὰ κάμνῃ τι, Ὀδσ. Α, 346 Σ, 18. Τ, 348. Ἡρότ. 8, 109· Παθτ. φθονοῦμαι, μὲ φθονεῖ τις· ὅθεν

Φθόνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φθονῇ τίς τινα. ὁ γένει = φθόνος.

Φθόνος, ὁ· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. καὶ Πνδ. Περὶ τοῦ, πφθόνος θεῶν ἴδε Valck. Ἡρότ. 3, 40. Ruhnk. Rutil. Lup. σελ. 75. Blomf. Αἰσχ. Περσ. 368. Blümner über die Ideen des Schicksals bei Aeschyl. σελ. 93. Παροιμ. οὐδεὶς φθόνος τὸ εἰς γάμους, μετὰ χαρᾶς, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· β) ὄνειδος, κατηγορία, καταφρόνησις ἀπὸ φθόνον προερχομένη (ὅθεν ἡ ἐτυμλγ. παρὰ τό, φθέω = φθίω, φθίνω, πιθανῶς ὀρθή).

Φθορά, ἡ· Ἴων. φθορή (φθείρω). Ὄλεθρος, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, ἀπώλεια, Ἡρότ. 7, 18. Πλούταρχ. κοῦτω γενοίντο καὶ φθοραὶ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις· ἐξαιρ θάνατος, ὄθεν, λοιμός, πανώλη· — 2) τὸ νὰ ἀτιμάσῃ τις κόρην τινά, νὰ διαφθείρῃ τὴν παρθενίαν της· — 3) παρὰ Ζωγράφοις ἡ τῶν χρωμάτων σμμιξις. Διονυσ. Ἁλικαρν. συνθέσ. ὀνομ. καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ, εἰ ἐν Δελφ. πτὰ μεμιγμένα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μῖξιν ὀνομάζουσιν· Συμπ. προβλ. ἡ, 5· πάντα τὰ μεμιγμένα τῶν ἁπλῶν ἐπισφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἐστί· ποιεῖ γὰρ ἡ μῖξις μάχην, ἡ δὲ μάχη μεταβολήν· μεταβολὴ δέ τις ἡ σῆψις· διό τὰς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσιν.

Φθορεύς, έως, ὁ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, βλάπτει, ἀφανίζει τι — 2) ὅστις διαφθείρει, καταισχύνει, ἀτιμάζει κόρην τινά, ἢ γυναῖκα.

*Φθορικός, ἡ, όν (φθορά). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν.

*Φθορίμαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ φθορίμου, Lobeck Φρν. σελ. 55α.

Φθόριμος, ίμη, ιμον (φθορά) ἐνεργ Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθοροποιόν, προξενεῖ φθοράν· — 2) οὐδέτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον, ὀλιγοχρόνιον.

Φθόριος, ὁ, ἡ (φθόρος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ προξενῇ φθοράν, νὰ βλάπτῃ τι· πφθόριον φάρμακον, ἐπιτήδειον πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου· ὡς τό, ἐκβόλιον.

Φθοροεργός, ὁ (ΕΡΓΩ) = φθοροποιός. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1065.

Φθοροίκος, ὁ, ἡ (οἶκος) = οἰκεφθόρος. Ὡριπάλλ. β', 79.

Φθοροποιέω, ῶ. Προξενῶ, ἐπιφέρω φθοράν, βλάβην· Διοσκορ. προῖμ. ζ. παρὰ τό

Φθοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, βλάβην, ὄθεν ἐπιβλαβής, βλαπτικός.

Φθόρος, ὁ. = φθορά, ὄθεν πεῖς φθόρον, οὐκ εἰς φθόρον; καταράτου φράσεις· τὸ εἰς ἡμᾶς ἐστ. χρημάτων, πήγαινε εἰς ταιαθημα! δὲν χρημάζεσαι; Ἀριστφ. 2) ὡς τό, ὄλεθρος. Ἄνδρωπος φθορὸς πρόξενος, ὅστις βλάπτει τοὺς ἄλλους κατὰ πολλά, Ἀριστφ. Ἱππ. 1151. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, ἡ φθόρος, Lobeck Αἴ. σελ. 276. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα ὄθεν

Φθορώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιό-

τητα νὰ ψᾶσῃρῃ, βλάπτῃ· «Τοῦ ἀέρος τὸ ψᾶρωδεμ· Ἡρωδιαν· ά, ιβ', 2.
*(Φ3ύζω), ἴδε ἐπιφᾶύζω.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ι.

*-φι, -φιν. Εἰς τὴν Ἑπικ. πολλὰ εὐχρηστος προσθήκη ἐν τῇ λήγουσαν τῶν λέξεων, συνήθως καὶ εἰς τὴν ὁστκ. πτῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γενικ. ἑνικῶς καὶ πληθντ., κυρίως κατ' ἐπιρρμτκ. σημσ. ἁπλῶς, καὶ μάλιστα κατὰ τοπικὴν ἀναγορὰν· ἴδε Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 204. Ὅτι δὲ ἡ λήγουσα αὕτη τίθεται καὶ εἰς τὴν ὀνμστ. καὶ εἰς τὴν κλητκ., φαίνεται πολλὰ ἀπίθανον, τοὐλάχιστον αἱ μαρτυρίαι δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε· ὡς παρ' Ἡσ. Ἔρ. 218.
Φιαλεῖν. φιαλεῖς, ἴδε φιάλλω.
Φιάλη, ἡ. Εἶδος ἀγγείου, τὸ ὁποῖον ἔχει πλατεῖαν βάσιν, εἶναι μᾶλλον πλατὺ παρὰ βαθύ, (τὸ κοῖλον κοῦπα) διάποτά· ἦδεν τὸ λατ. phiala, Ἰλιδ Ψ, 270. 616. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ Κάλπις, ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαπτον τὴν στάκτην τῶν ὀστέων τῶν ἀποθαμμένων, Ἰλιδ. Ψ, 243, 255. Ὡς μητρητικὸν ἀγγεῖον οὐδαμοῦ εὑρέθη χρήσιμος ἡ φιάλη, Βουττμν. Λεξ. 2, σλ. 212—2) διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κατασκευῆς Ἄρεος φιάλην = ἀσπίς, ποιητ., Ἀρστ. ῥητρ. 3, 11. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς προσθήκης τινός, Πλουτ. — 3) φάτνωμα τοιοῦτόν τό μὲ βαθουλὰ ὁμοιοσῶν πεταυρωμάτων διαχωρίσματα στέγασμα τοῦ οἰκήματος, lacunar, tectum laqueatum· ὁ τύπος φιάλη, δὲν εἶναι εὔχρηστος εἰς τοὺς δικ/μους Ἀττ., Piers. Moer. σλ. 390. Osann inscr. Graec. Syll. 2. σελ. 67 (ἐτυμλγ. συνέδ. παρὰ τό, πίνω· Ἀθήν. σελ. 501. B.) [υυ-] ἦδεν
Φιαληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων φιάλην.
*Φιάλιον, τό (ᾰ) καὶ
Φιαλίς, ἴδος, ἡ· ὑπερστ. τοῦ, φιάλη· Μικρὰ φιάλη.
Φιαλίτης, ου, ὁ (φιάλη). Ἀριθμός, ἀριθμητικὴς πρόβλημα περὶ φιαλῶν· παραβλ. μηλίτης· Πρόκλος εἰς Εὐκλείδην, σελ. 12. ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μηλίας καλῶν τινας καὶ φιαλίταις.
Φιάλλω, Μλ. φλῶ. Ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ κάνέν πρᾶγμα· εὑρέθη δὶς μόνον, καὶ κατὰ τὰς δύο φορὰς κατὰ μέλ. χρόνον, ποτὲ φιαλεῖται παρ' Ἀρστφ. Σφῆκ. 1348. καὶ πῶπως ἔργῳ φιαλῶμενα Εὐρ. 432. ἦδεν ἐσχημάτισάν τινες ἐνεστ. χρόνον φιαλέω (εἶναι δὲ ἡ λέξ. κατ' Εὐστθ. τύπος τοῦ, ἐφιάλλω κατὰ συγκπ. ὅρα ἐφιαλεῖς, ἐφιαλοῦμεν, πρέπει κυρίως νὰ γράψητε).
Φιαλοειδής, ὁ, ἡ (φιάλη, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς φιάλη, ὁμοιάζει μὲ φιάλην.
Φιαλόω, (φιάλη). Κοιλαίνω, βαθουλόνω τι, καὶ τὸ κάμνω ὡς κοῦπαν, κτὰ δένδρων σκάπτων τὴν γῆν ὁλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων, κάμνω βαθούλωμα, τὸ σύνηθ. κοινῶτ. ξυλακίζω· λατ. oblaqueare. Γεωπον.
Φιαλώδης, ὁ, ἡ. Κατὰ συναιρ. ἀντὶ φιαλοειδής.
Φιαλωτός, ή, όν (φιαλόω). «Θρίδακες φιαλωταί.» Μαρούλια, τῶν ὀπείων τὰ φύλλα αὐξάνουν ὡς κοῦπα, στρίγγυλα κατὰ πλάτος καὶ οὐχὶ κατὰ μῆκος. Γεωπον. actuinae sessiles.
Φιαρός, ά, όν. Ἰων. ψιερός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ὑαλιστερόν, ἐξαιρ. ὡς τό, λιπαρός, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος νέων ἀνθρώπων, ἢ ἰδιαιτέρων τινῶν μελῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν ἢ εὐτροφίαν των σπαρτῶσιν, εἶναι παχυλά, ὅθεν, παρὰ Θεορτ. ὀνομάζεται τό νέον, εὐτραφὲς κοράσιον ψιαρώτερα ὄμφακος ὠμάζω καὶ παρὰ Νικ. 91. ψιαρὴ γρηῦς, ἡ διὰ τὸ λίπος της ὑαλιστερὴ κορυφὴ τοῦ γάλακτος, (τὸ συνηθ. τουρκβ. καϊμάκι). καὶ 387. «Ὄρνιθος ψιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ.» — 2) Τρπ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθαρόν, ἀγνόν· ποιητ. (κατά τινας μὲν παρὰ τό, πίαρ, πιαρός, τό ὁποῖον εἶναι καὶ πιθανώτατον· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, φῶς· ὡς καὶ μιαρὸς παρὰ τό, μυοῦς. Ὁ δὲ Βτμν. δύο μάλιστα κυρίας σημσ. δέχεται· τὴν μὲν παρὰ τό, φῶς, τὴν δὲ παρὰ τό, φύω. Ὅ,τι εἶναι ἀδρομερές, πυκνόν, παχὺ, εὐπαγές, ὡς τό, θίασος παρὰ τό, θύω) ἴδεν
*Φιαρόω, καὶ
*Φιαρύνω, Λαμπρύνω, φωτίζω, καθαρίζω.
*Φιβαλέα, συκῆ, ἡ· καὶ
*Φιβαλέον, σῦκον, τό. Εἴδος σύκων τὰ ὁποῖα ὡριμαζουσι πρώϊμα, καὶ ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπό τινος χώρας περὶ τὴν Μεγαρίδα ἢ περὶ τὴν Ἀττικὴν, Φίβαλις λεγομένης, Ἀρστφ. Ἀχ. 803. ἢ Φιβάλεις, κατ' Ἀθν. 3. σελ 75. B.
*Φιβάλεως, ω, ἡ. Ἡ συκῆ, ἡ ὁποία καρποφορεῖ τὰ φιβαλέα σῦκα. (ᾰ)
*Φίβαλις, εως, ἡ· ἴδε φιβαλέον.
Φιδάκνη, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ πιδάκνη, ὅπερ ἴδε· παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 113.
Φιδίτιον, τό· ἴδε φειδίτιον.
Φίδομαι, = φείδομαι, μόνον παρὰ Δσθ. (ῐ)
*Φιδός, ή, όν = φειδός. Κλλμ.
*Φιέλη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ φιάλη ὅπερ ἴδε
*Φιερός, Ἰων. ἀντὶ φιαρός· ἴδε αὐτό.
Φιλάβουλος, ὁ, ἡ (ἄβουλος). Ὅστις θέλει νὰ ᾖναι ἄβουλος, ἀσύνετος. Μελέαγρ. Ἐπ. 55. (ᾰ)
Φιλάβρος, ὁ, ἡ (ἄβρός). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὰ τρυφερὰ, ἢ λεπτά, πράγματα. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. σελ. 355.
Φιλαγαθής, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, φιλογαθής Αἰσχ. ἐπτ. 920.
Φιλαγαθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀγαθά· παρὰ τὸ πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπη. Κλήμ. Ἀλ.
Φιλάγαθος, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καλά, ἢ τοὺς καλούς, ἐναρέτους ἀνθρώπους, καὶ Ἐπί'. Φιλαγάθως. Πλούταρχ. (ᾰ)
Φιλαγέννητος, ὁ, ἡ (ἀγέννητος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ἀγέννητον, τὸ αἰώνιον. Ἐκκλησ. Συγγρ.
Φιλάγλαος, ὁ, ἡ (ἀγλαός). Ὁ τὸ τίμιον ἢτοι εὔμορφον, καλὸν ἀγαπῶν· ὡς τό, φιλόκαλος. Πλιδ. Πύθ. κά, 1. ποιητκ. μόνον.
Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ (ἀγραυλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χωριάτικον βίον.
*Φιλαγρέτης, ου, ὁ (ἄγρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. «Πὰν φιλάγραυλος.» Ἀναλεκτ. γ. σελ. 118.
Φιλαγρέτις, ιδος, ἡ· θλκ. τοῦ, φιλαγρέτης. Ἀναλεκτ. γ. σελ. 93. Ἡ τὸ κυνήγιον ἀγαπῶσα.
*Φιλαγρέω, Ἀγαπῶ τὸν χωριάτικον βίον, νὰ ζῶ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν ἐξοχήν, ὡς κοινῶτ. λέγεται. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Ἀρτ. 10, 130. ἐκ τοῦ
Φίλαγρος, ὁ, ἡ (ἀγρός). Ὡς τό, φιλάγραυλος. Λουκιαν (ῐ)
Φιλαγρότις, ιδος, ἡ = φιλαγρέτις. Ὀρφ. Τμν. 35.
Φιλάγρυπνος, ὁ, ἡ (ἄγρυπνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅστις περιπᾷ τὴν νύκτα ἄσμένως, ἢ συνήθως χωρὶς νὰ κοιμᾶται.
*Φιλάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀγῶνας, ὅτι συνεδίζεται εἰς τοὺς ἀγῶνας. (ᾰ)
*Φιλαδέλφεια, τά, ὑπκ. ἱερά· ἴδε Morgenstern zu Richters Wahlfahrten im Morgenl. σελ. 636.
Φιλαδελφία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς του, τὸ νὰ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των τὰ ἀδέλφια· ἐκ τοῦ
Φιλάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς, τὰ ἀδέλφιά του. 2) εἶδός τι ῥάμνου, εὐώδη ἄνθη φέρον· πιθανῶς τὸ σύνηθ. τουρκβ. γιασουμί. Philadelphus coronarius. Λιν. Ἀθν. 15. σελ. 682. (ᾰ)
Φιλαδύναμος, ὁ, ἡ, (ἀδύναμος). Ὅ,τι προξενεῖ εὐκόλως ἀδυναμίαν. Ἱππ. (ῠ)
Φιλάεθλος, ὁ, ἡ (ἄεθλος). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ φιλάθλος. Πλούταρχ.
Φιλαθήναιος, ὁ, ἡ, (Ἀθηναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἀθηναίους, εἶναι φίλος τῶν Ἀθηναίων.
*Φιλαθηναιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν τοὺς Ἀθηναίους, τὰς Ἀθήνας.
Φιλάθλητης, ου, ὁ, (ἄθλητής). Ὅς τις ἔχει παράφορον ἀγάπην εἰς τοὺς ἀθλητάς, τοὺς ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολήν. — 2) = φιλάθλος.
Φιλάθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς ἄθλους, ἀγῶνας (ῐ)
*Φίλας, Ἑπκ. τό· ἐνεργ. προπ. πρστκτ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ, φιλέω, Ἰλιδ Ε, 117. Κ, 280.
Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, (αἰάζω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν θρῆνον, ἀγαπᾷ νὰ ἀναστενάζῃ, θρηνῇ, συναϊζῃ νὰ κλαίηται Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 818.
*Φιλαιδήμων, ονος, ὁ, ἡ (αἰδήμων). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν αἰδημοσύνην, τὴν σεμνότητα, εἶναι εὐτροπαλός.
Φιλαίματος, ὁ, ἡ, (αἷμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ, νὰ χύνῃ αἷμα, νὰ φονεύῃ, εἶναι φονικός, αἱματοχαρής. Ἀνθρ.
*Φίλαιμος, ὁ, ἡ (ῐ) καὶ
*Φιλαίμων, ιος, ὁ, ἡ, (αἷμα) = φιλαίματος.
Φιλαίτερος, ερα, ερον· καὶ φιλαίτατος, ατη, ατον· ἀμλ. συγκρ καὶ ὑπρθτ. τοῦ, φίλος Καλλμ. καὶ Θεόκρ Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 3', 15. «Κύρῳ φιλαίτερον ἢ ἑαυτῷ.»
Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, (αἰτία). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, διεδίζῃ, κατηγορῇ, ἐπιπλήττῃ. Αἰσχλ. ὅθεν, ὅστις εἶναι φιλόψογος, φιλεπιτιμητὴς, φιλολοίδορος, δυσάρεστος ἄνθρωπος. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ή, 6. «Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν.»
*Φιλακίζομαι, = χαριεντίζομαι. Ἐτμλ. μέγα· καὶ Ψωτ. ἀσαφῆς, ἴσως διεφθαρμένη λέξις, Ruhnk παρὰ Τιμ. σελ. 19. ὅπου ὁ Struve νομίζει, ὅτι πρέπει νὰ γράφεται· — φιλ' ακίζομαι.
Φιλακόλαστος, ὁ, ἡ, (ἀκόλαστος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀκολασίαν, ἀπωτείαν.
Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκολουθῇ, νὰ συνοδεύῃ· ὅστις συνεδίζῃ νὰ ὑπακούῃ, ὑπακούῃ ἄσμενος. Ἀρστφ. Βάτρ. 414. — Παρ' Ἐκκλησ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀγαπᾷ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας.
*Φιλάκρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. φιλάκρητος (ἄκρατος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ ἄκρατον οἶνον· ἐν γένει ὅστις εἶναι φιλοπότης, Σιμωνίδ.
Φιλακριβέω, (ἀκριβής). Ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, φροντίζω νὰ γίνῃ τι μὲ ἐντέλειαν Ἡσύχ.
Φιλακροάμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἀκρόαμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἀκροάματα, τὰ πράγματα, ὅσα ἡδύνουτι τὸ ὠτίον· ἄρα φίλος τῶν ἀκροαμάτων· ὁηλ. τῆς Μουσικῆς, Ποιητικῆς, Ῥητορικῆς, κ. τ. τ. (-υυ--)
Φιλαλειπτέω, (ἀλείφω). Ἀγαπῶ ν' ἀλείφωμαι, ν' ἀλείφω μὲ ἔλαιον τὸ σῶμά μου ὡς παλαιστής· ἀγαπῶ τὴν πάλην, νὰ παλαίω. Ἐτυμολογ.
Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, εἶναι φίλος αὐτοῦ.
Φιλαλήθης, ους, ὁ, ἡ, (ἀλήθης). Ὅστις εἶναι φίλος τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν — 2) Φιλαλήθεις, ἐπωνομάζετο αἵρεσίς τις φιλοσόφων παρὰ Δγν. Ἀρτ. 1, 17. ἧς τινες τοὺς ἐπικουρείους, ὡς φαίνεται, ἐνοεῖ. Ἐπίρ. φιλαλήθως.
Φιλαλληλία, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία, καὶ ἀγάπη. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φιλάλληλος, ὁ, ἡ (ἄλλήλων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐτὸν ἀγαπώντα. «Τὸ φιλάλληλον· καὶ φιλαλληλία· Χρυσόστμ.

Φιλαλλογενής, ὁ, ἡ (ἀλλογενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀλλογενεῖς, τοὺς ἀλλοφύλους, τοὺς ξένους. Κύριλ. Ἀλεξ.

Φιλάλυπος, ὁ, ἡ (ἄλυπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀλυπίαν, καὶ ζῇ χωρὶς λύπην, χωρὶς μερίμνας. (α)

Φιλαλυσιτής, οῦ, ὁ (ἀλύω). Ὅστις δυσθυμεῖται, λυπεῖται, πίπτει εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν εὐκόλα. Ἱπποκράτ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἁμάρτημα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁμαρτίαν νὰ ἁμαρτάνῃ. Τμνφδ.

Φιλάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀμπέλους, ἔχει πολλὰς ἀμπέλους. Ἀριστφ. Εἰρ. 308.

Φιλαναγνωστέω, Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ ἀναγινώσκω, Διόδωρ. Σικελ. παρὰ τό

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ (ἀναγιγνώσκω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀγαπῶν ἀναγνώστης, Πλούταρχ.

Φιλαναλώτης, ου, ὁ (οὐχὶ δὲ ἐξυντ. φιλαναλωτης). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ καταδαπανᾷ, νὰ ἐξοδεύῃ πολλά. Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 548. Β.

*Φιλαναλώτος, ὁ, ἡ (ἀναλίσκω)=τῷ προηγμ.

Φιλανδρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν σύζυγον ἀγάπη τῆς γυναικός· ἐκ τοῦ

Φίλανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Γυνὴ ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα, τὸν συζυγοῦντες, Αἰσχύλ. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας, μαίνεται διὰ τοὺς ἄνδρας. (ι)

Φιλανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη. Εὐριπίδης παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 465.

Φιλανθρακεύς, έως, ὁ, ἡ (ἀνθρακεύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶναι φίλος τῶν ἀνθρακέων, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 356.

Φιλανθρώπευμα, τό. Φιλάνθρωπος πρᾶξις, μεταχείρισις, φιλάνθρωπον ἔργον. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15. παρὰ τό

Φιλανθρωπεύω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. φιλανθρωπεύομαι, κατὰ διάφορόν πως σημασ. ὅμως, μεταχειρίζομαί τινα, φέρομαι πρός τινα μὲ φιλανθρωπίαν, εὐσπλαγχνίαν μετὰ αἰτιατ. — β) Παρέχω, δίδω τι μὲ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενος. — 2) ἀμετβ. Διάγω, ζῶ, πολιτεύομαι φιλανθρώπως. Ἡλιόδωρ. 3', σελ. 454.

Φιλανθρωπέω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, πράττω τι, πολιτεύομαι μὲ φιλανθρωπίαν. Πολύβ. ὅθεν

Φιλανθρωπία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φιλανθρώπου· ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγάπη· εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, πραότης, εὐμένεια, ἡμερότης τῆς ψυχῆς. Ξενοφ.

*Φιλανθρωπικός, ἡ, όν· καὶ

*Φιλανθρώπινος, ίνη, ινον, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλάνθρωπον, εἶναι ἴδιον φιλανθρώπου. Ἐπίρ. — πίνως. Τμνφδ.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι εὐσπλαγχνος, συμπαθής, ἱλαρός, πρᾶος, εὐμενής, ἥμερος, Ἐπῤῥ. φιλανθρώπως.

Φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ Δημ ἀντὶ φιλήνωρ, Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον — 2) Κύρ. ὄνμ. Πνδ. (υ--)

Φιλαοιδός, ὁ, ἡ (ἀοιδή, ἀοιδός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαλῳδίαν, ψαλμῳδίαν, τὰ τραγῳδιαὴ τοὺς μελῳδούς, ψάλτας, τραγῳδιστάς.

*Φιλάπαιστος, ὁ, ἡ (ἄπαιστος). Ὅστις χωνεύει συνήθως κακὰ τὴν τροφήν του, πάσχει ἀπὸ κακοχωνευσίαν. (ᾰ)

*Φιλαπεχθημόνως, Ἐπῤῥ. τοῦ φιλαπεχθήμων.

Φιλαπεχθημοσύνη, ἡ. Ἕλξις, πάθος εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηταί τις μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἀδικῇ, νὰ φιλονεικῇ μὲ αὐτούς, ὁ τρόπος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλαπεχθήμονος. Δμτρ. ἐκ τοῦ

Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

*Φιλαπεχθής, ὁ, ἡ (ἀπεχθήμων, ἀπεχθής). Ὅστις ἔχει τὴν μανίαν, ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐχθρὸς μὲ τοὺς ἄλλους· νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἐξαιρ. ὅστις κάμει ἐχθρούς του τοὺς ἄλλους ἐξαιτίας τῆς γλώσσης του, καὶ ἀδιαφορεῖ περὶ τούτου· Ἐπῤῥ. φιλαπεχθῶς.

Φιλαπλοϊκός, ἡ, όν = τῷ ἑπμν.

*Φιλάπλους, ὁ, ἡ, συναιρ. φιλάπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (ἁπλόος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁπλότητα, εἰλικρινείαν· εἶναι εἰλικρινής, μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν.

Φιλαπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀποδημῇ, ξενιτεύηται, ταξειδεύῃ, Ξενοφ.

Φιλαργυρέω, Ἀγαπῶ τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα, εἶμαι φιλάργυρος· ὅθεν

Φιλαργυρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα. «Ἀκρόπολις τῆς κακίας ἡ φιλαργυρία εὑρηται καὶ ῥίζα ἁπάντων τῶν κακῶν.» Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα μὲ ὑπερβολήν· ἐν γένει αἰσχροκερδής. «Οἱ φιλάργυροι καθάπερ μάχαιρα τῷ βίῳ χρῶνται, πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβήν.» Διογένης παρὰ Στοβαίῳ λόγ. ι.

Φιλάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀρετήν. (ᾰ)

*Φιλαριστείδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἀριστείδην, μιμεῖται αὐτόν.

Φιλάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἁμάξια, ἢ νὰ τρέχῃ εἰς ἀγῶνα ὀχούμενος, Πίνδαρ. καὶ Εὐριπ.

Φιλάρχαιος, καὶ, Φιλαρχαῖος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀρχαιότητας. Ἀθήν. γ',

Φιλαρχέω, ῶ. Μ. ἥτω (φίλαρχος). Ἀγαπῶ νὰ ἐξουσιάζω· φίλαρχος εἰμί· ὅθεν

Φιλαρχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής.

Φιλαρχικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φίλαρχον, εἶναι ἴδιον φιλάρχου.

Φίλαρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής· καταγίνεται νὰ λάβῃ ἐξουσίαν.

*Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀστραγαλίζῃ, νὰ παίζῃ τοὺς ἀστραγάλους (τὰ ζάρια, τὰ κότσια) [υ-νυν]

Φιλάσωτος, ὁ, ἡ (ἄσωτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀσωτείαν, συνηθίζει νὰ ζῇ ἀσώτως, εἶναι παραδομένος εἰς ἀσωτείας. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 60. καὶ 64. (ᾰ)

*Φίλατο, Ἐπ. γ'. προσπ. ἐνε. μέσ. ἀορ. τοῦ, φιλέω, Ἰλιάδ. Τ, 304 (-νυ)

Φιλαυθέμαιμος, ὁ, ἡ (αὐθέμαιμος) = φιλάδελφος. Λυκόφρ. 566.

Φίλαυλος, ὁ ἡ (αὐλός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐλόν, ἀγαπᾷ νὰ λαλῇ τὸν αὐλόν, Σφυδ. Ἀντ. 955. ἐκδ. Νεοφρ. Δούκα. καὶ Πλούταρχ. (ᾰ)

Φιλαυτέω, ῶ. Μ. ἥτω (φίλαυτος). Ἀγαπῶ τὸν ἑαυτόν μου· εἶμαι φίλαυτος, ὅθεν

Φιλαυτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν ἑαυτόν του,

Φίλαυτος, ὁ, ἡ (αὐτοῦ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτόν του, πράττει, πολιτεύεται μόνον κατὰ τὸ συμφέρον του, ἀδιαφορεῖ ἂν διὰ τούτου βλάπτῃ τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτέλ. ἠθ. μεγ. β'. 13. «Ἔστι φίλαυτος ὁ ἑαυτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.» καὶ Ῥητορ. ά. «Ἐποὶ δὲ φίλαυτοι πάντες καὶ τὰ αὐτῶν ἀναγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν, οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.» (ῐ)

Φιλάω, τὸ Λατ. pilare. Ἁρπάζω, κλέπτω, ἀδικῶ, ἀπατῶ ὅθεν, φιλήτης, πιθν. ἄνευ παραδείγματος.

*Φιλέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐγγυητής. Στράβ. ε, σελ. 329.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔγκλημα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, κατηγορῇ, διαβάλλῃ· ἐν γένει = φιλαίτιος. Πολυδ.

Φιλέεσσα, Ἰων. καὶ Ἐπκ. Παραταϊ. τοῦ φιλέω. Ὅμ.

Φιλέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κόμην, τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς, χαίρει νὰ ἔχῃ εὐμορφα μαλλία· συνήθ. δὲ, ὅ,τι εὑρίσκηται κείμενον, ἢ φορεῖται εἰς τὴν κόμην. «Σπόνδων φιλεθειροι.» Ἀναλεκτ. β'. σελ. 53.

Φιλειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἠξεύρῃ, νὰ μανθάνῃ πολλὰ πράγματα· νὰ ἦναι πολυμαθής, πεπαιδευμένος.

Φιλέκδημος, ὁ, ἡ (ἐκδημος) = φιλαπόδημος.

Φιλέλαιος, ὁ, ἡ (ἔλαια). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δένδρα τῶν ἐλαιῶν, τοὺς ἐλαιῶνας. Ἀναλεκτ. ά, σελ. 505.

Φιλελεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεήμων) καὶ

Φιλέλεος, ὁ, ἡ (ἔλεος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ ἐλεῇ, εἶναι εὐσπλαγχνος, ἔχει συμπάθειαν, ἐλεήμονα καρδίαν. Ἑκκλσ. Κύριλ.

Φιλελευθέριος, ὁ, ἡ (ἐλευθέριος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθεριότητα.

Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν, νὰ ζῇ ἐλεύθερα, εἶναι φίλος τῆς ἐλευθερίας, μισεῖ τὴν δουλείαν.

Φιλέλλην, ηνος, ὁ, ἡ Ἕλλην). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἕλληνας, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὴν γλῶσσαν, τὴν φιλολογίαν τῶν Ἑλλήνων.

Φιλελπίς, ιδος ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε. Φρύνιχ. (ῐ)

Φιλέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς ὁδοιπορίας, τὰ ἐμπορικὰ ταξείδια.

Φιλενδειχτέω, Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν· Νικήτ. Χρον. ιγ', 6. παρὰ τό

*Φιλενδείχτης, ου, ὁ (ἐνδείκνυμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐνδείξεις, νὰ ἐγκαλῇ τινα εἰς τὸ χριτήριον· ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, νὰ καυχᾶται, ἀλεζονεύηται, μεγαλαυχῇ.

Φιλένδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 13, 19.

Φιλένδοτος, ὁ, ἡ (ἐνδίδωμι, σημασ. 5.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ παραχωρῇ, εὐσπλαγχνος, ἐλεήμων, συμπαθής· ἀντιθ. τοῦ Ἀνένδοτος. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. φιλεντελος.

Φιλένθεος, ὁ, ἡ (ἔνθεος). Ὅστις ἐνθουσιάζεται εὐκόλως, ἢ συνήθως. Ὀρφ.

*Φιλέννυχος, ὁ, ἡ (ἔννυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός.

*Φιλέξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐκβαίνῃ ἔξω, δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν οἶκόν του· «Γυνὴ» Ἔπχρμ.

Φιλεορτάστης, οῦ, ὁ (ἑορτάζω) = φιλέορτος. Πολυδ.

Φιλέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑορτάζῃ, ἀγαπᾷ τὰς ἑορτάς.

Φιλεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Φίλων.

Φιλεπιτιμητής, οῦ, ὁ (ἐπιτιμάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐπιτιμᾷ, νὰ ὀνειδίζῃ. Ἀθήν. 3'. σελ. 385.

Φιλεραστέω, Συνηθίζω νὰ ἀγαπῶ, νὰ ἐρωτεύωμαι. Πολυδ. γ', 63. ἐκ τοῦ

Φιλεραστής, οῦ, ὁ (ἐραστής). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζῃ, νὰ ἐρωτεύηται εὐκόλα. Πλάτ.

Φιλεραστία, ἡ. Τὸ νὰ ἐρωτεύηταί τις εὐκόλα. Ἀριστοτέλ. ά, 18. παρὰ τό

Φιλέραστος, ὁ, ἡ (ἔραμαι) = φιλεραστής. Jac. Ἀνθλ. Πλάτ. 771. — 2) Ὅ,τι εἶναι

τερπνον, ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους. »Ῥόδα φιλέραστα. « Μελέαγρ.

* Φιλεραστρια, ἡ. Ἰδιωτ. ϑλκ. τοῦ, φιλέραστος. Jac. Ἀνϑλ. Παλτ. σλ. 641.

Φιλεργέω. (φιλεργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω, νὰ εἶμαι ἐπιμελὴς εἰς τὰ ἔργα μου ὄϑεν

Φιλεργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐργάζηται, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δουλειάν, νὰ ἦναι πρόϑυμος εἰς τὸ δουλεύειν. Ξενοφ.

Φιλεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δουλειάν, νὰ ἐργάζηται μὲ προϑυμίαν.

Φιλέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν, τὴν μοναξίαν.

Φιλέριϑος, ὁ, ἡ (ἔριϑος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνεται, μᾶλλον, ἢ ἐν γένει τὰς χειραργωτίας. Ἀνϑολογ.

Φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ (ἔρις). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογομαχῇ. (ε)

Φιλεριστέω, Εἶμαι φίλερις, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας καὶ φιλονεικίας.

* Φιλεριστὴς, οῦ, ὁ = φίλερις· ὄϑεν

Φιλεριστικός, ἡ, ὐν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλεριστήν, εἶναι ἴδιον φιλεριστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 782.

Φιλέριστος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅστις εἶναι ἕκδοτος εἰς τὸν ἔρωτα, συνειϑίζει νὰ ἐρωτεύεται. αὐλοδ. Λουκιαν. (ε)

Φιλέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἑσπέραν. »Ἴον φιλέσπερον « Ἀνακρεοντ. ἀ. 499.

Φιλεταιρεία ἡ. Ξενοφ. Ἀγτ. β'. 22. καὶ

Φιλεταιρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους του.

* Φιλέταιρις, ιδος, ἡ· ἰδιωτ. ϑλκ. τοῦ, φιλέταιρος.

Φιλέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, συντρόφους του, Ξενοφ.

* Φίλεττος, ὁ, ἡ (ἕττων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον ὁπλίτων, ἤτοι τὰ μετὰ τὸ βράδιμον τριμμένα καὶ εἰς πηκτὸν ζωμίον, μαγειρευμένα, ὄσπρια.

Φιλεύδιος, ὁ. ἡ (εὐδία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐδίαν, ἐξαστερίαν. Ἰ. Γαζ.

Φιλεύιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φωνάζῃ, νὰ ἀκούῃ τὸ Βακχικὸν εὐοῖ ἐπίσημον τοῦ Διονύσου. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 517.

Φιλευλαβὴς, ὁ, ἡ (εὐλαβὴς). Ὅστις συνειϑίζει νὰ ἦναι προσορατικός, προσεκτικὸς εἰς παντὸς πρᾶγμα. ὄϑεν

* Φιλεύλειχος, ὁ, ἡ (λείχω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γλείφῃ τι, παρὰ Λεων. Ταρντ. κατὰ τὸν συμπρασμὸν τοῦ Brunk. Ὁ Lobeck ὅμως Φρυνιχ. σλ. 573. προκρίνει τὸ, φιλεύλοιχος.

Φίλευνος, ὁ, ἡ (εὐνὴ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐνήν, τὸ κρεββάτιον, ἤτοι συγκοιμᾶσθαι. Ἀνακρ. ξδ', 7. (ε)

Φιλευποιΐα, ψευδ. ἀνάγνωστ. ἀντὶ φιλοποιΐα παρὰ Δημ. Ἀρτ. 7, 113. 130.

* Φιλευπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ ὡραῖα πρόσωπα, εὐμόρφους ἀνϑρώπους, ἢ νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εὔμορφον πρόσωπον.

* Φιλεύτακτος, ὁ, ἡ (εὔτακτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν, ἢ τὴν κοσμιότητα, σεμνότητα.

Φιλευτράπελος, ὁ, ἡ (εὐτράπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐτραπελίαν, τοὺς ἀστείσμους. (α)

Φιλεύχειλος, ὁ, ἡ· (χεῖλος) = φιλεύλειχος.

* Φιλέφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἐφήβους, τοὺς νεανίας, ἢ τὴν νεολαίαν.

Φιλεχθὴς, ὁ, ἡ = φιλέχθρος.

Φιλεχθρέω, Μ. ἤτσω. Ἀγαπῶ τὴν ἔχθραν, ἀγαπῶ νὰ ἐχθρεύωμαι. Πρωκλ. παράφρ. εἰς Πτολεμ. 171. παρὰ τὸ

Φίλεχθρος, ὁ, ἡ (ἔχθρις). Ὅστις ἀγαπᾷ συνειϑίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηται μὲ τοὺς πλησίον του· Ἐπῤῥ. φιλέχθρως, Δημ. Ἀρτ. 3, 36. »φιλέχθρως ἔχω πρός τινα« ἐχθρεύομαι κατὰ πολλά τινά. (ε)

Φιλέψιος, ὁ, ἡ (ἔψα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, παίζει μετὰ χαρᾶς, εἶναι παιγνιδιάρης. Ἡσ.

Φιλέω, ῶ. Μ. ἤτω. Κοντὰ εἰς τὸν ὁμαλὸν κλίν. ἐφίλησα μεταχειρίζεται ὁ Ποιητ., κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνεργ. σημασ., καὶ τὸ γ'. ἐνεστ. πρσπ. ἐφίλατο, φίλατο τοῦ, Ἐπικ. ἁπλῶς, ἐφιλέμην, ἀορίστου, Ἰλιάδ. Ε, 61. Υ, 304. τοῦ πρτττ. φίλει, Ἰλιάδ. Κ, 117. Χ, 208. (ὅπου ὁ Wolf. φίλει παροξυτ. γραφει) καὶ τοῦ ὑπτκ. φίλωνται (ε). Ἴαμ. Δημτ. 117. τὸ δὲ, φίλατο ὡς παϑητ. παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 66. Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνεστ. φιλήμεναι, Ἰλιάδ. Χ, 385. τὸν ἀπρμφ. μλ. φιλησέμεν, Ὀδυσσ. Δ, 171. Ἰων. πκρτ. φιλήσσκε, Ὁμ., Αἰολ. β'. πρσπ. ἐνεστ φίλητϑα ἀντὶ φιλεῖς, Σπφ. Τὸν μέσ. μέλ. φιλήσομαι κατὰ σημασ. ἐνεστ. μεταχειρίζεται, πλὴν τοῦ Ὁμ., καὶ Ἀντιφ. c. venf. σλ. 113. συνηϑως δὲ ὁ μελ. γ'. περιφιλήσομαι χρησιμεύει ἀντὶ παϑητ. μέλ. Ἐνεστ. δὲ, φίλομαι, ἢ φίλημαι δὲν ἀπαντᾶται καϑόλου· (φίλος). Ἀγαπῶ, καϑ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξεως· ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀνϑρώπους ἀγάπης τῶν ϑεῶν· ἐπὶ τῆς φιλανϑρωπίας γενικῶς· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γεννητόρων καὶ τῶν τέκνων, τῶν φίλων, τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους· παρ' Ὁμ. πολλὰ σύχρηστον· ἴδε δὲ καὶ ἐπὶ πράξεων. Μὲ ἀρέσκει, ἀποδέχομαί τι, »σχέτλια ἔργα Ὀδυσ. Ξ, 83. ἀτυνηϑ. μετὰ διττῆς αἰτ. »τὸν περὶ κῆρι φίλης Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα.« Ὀδυσ. Ο, 245. Παϑητ. Μὲ ἀγαπᾷ τις, ἀγαπῶμαι ἀπό κάνένα, ἐκ τινος· Ἰλιάδ. Β, 668. ἔτι δὲ καὶ παράτινος, Ν, 617. συνηϑως δὲ ὑπό τινος, Ἡρόδ. 5, 5. ἀλλὰ καὶ περιφιλεῖσθαί τινι. ἐξαιρ. δὲ — α) Προτρέρομαι, φέρομαι πρός τινα μὲ αἴσϑησιν, φιλίαν, μᾶλλιστα δὲ ἐρωτικὴν, περιποιοῦμαί τινα φιλοφρόνως, μὲ φιλοξενίαν, Ὀδυσ. Δ, 29. Ε, 135. Η, 33. Θ, 42. Κ. 14. Μ. 450. Ξ, 128. Ο, 70. 74. Ρ, 111. Ἰλιάδ. Γ, 207. Ζ, 15. ὅϑεν, »Παρ' ἄμμι φιλήτειαι Ἐπικ. ἀσπασμοῦ, δεξιώσεως φράσις, τὸ ἡμᾶς συνήϑ. Καλῶς ὡρίσατε, καλῶς ἦλϑετε, Ὀδυσ. Α, 123. ὅπου ὁ μέσ. μέλ. κεῖται κατὰ παϑητ. σημασ., παρβλ. Ο, 281. — β) Ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, ἀγάπης, Ἰλιάδ. Ι, 450. Ὀδυσ. Σ, 325. Βγ. ἐν Ἀρτῳ. Βτρ. 541. Εἰρ. 1038. ὡσαύτως καὶ, τό, amare παρὰ Πλουτ. — γ) προτιμῆσαι καὶ ἄνευ τοῦ, στόματος. Ἐπὶ ἀγάπης δεικνομένης διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῶν χειλέων, τοῦτ' ἔστι, φιλῶ τινα· ἀφ' οὗ φίλημα. Ὁ Ὅμ. δὲν λαμβάνει ἀκόμη τὴν λέξιν κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἀλλὰ μεταχειρίζεται ἀντὶ τούτου τό, κύσσω, κύσσαι (ὅϑεν τὸ Γερμ. küssen). — δ). ἐν γένει ἀσπάζομαι, ἀναγκαλίζομαι, κολακεύω, χαδεύω τινά ἢ δείχνω ἄλλως πως δι' ἐξωτερικῶν σημείων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Μέσ. φιλοῦμαι, Ἀγαπῶ τὸν ἀγαπῶντά με, ἀγαπῶ τινα καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ ἐμέ — 2) μετ' ἀπρμφ. Συνειϑίζω νὰ κάμνω, ἢ κάμνω τι συνήϑως ὄϑεν καὶ ἀπρσπ. »Φιλεῖ γίγνεσθαι συνειϑίζει νὰ γίνεται συμβαίνει τι συνήϑως· »Οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ Ἡρόδ. 8. 128. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ὡς φιλεῖ, καὶ οἷα φιλεῖα ὑπε. γίγνεσθαι. (Κατὰ τὴν συνήϑ. Ἰταλ. κατὰ τὸν μόδον) »ἀπὸ πείρης πάντα ἀνϑρώποισι φιλέει γίγνεσθαι« μὲ τὴν πεῖραν γίνονται, ἢ μανϑάνει συνήϑως ὅλα ὁ ἄνϑρωπος, Ἡρόδ. 7, 9. 3. 7, 10, 5. 6. πρβλ. 2. 27. 3, 82. 8. 27, 7, 50, 1. 160. 9, 122. Πιν. Νμ. 1, 15. Π. 3, 31. Ἡ μετὰ ἀπρμφ. σύνταξις αὕτη τῆς λέξ. δὲν εὑρέϑη παρ' Ὁμ. (τὸ ἰωτα πάντοτε εἶναι βραχὺ, πλὴν τῶν τύπων τοῦ ἀτμλ. Ἐπικ. ἀορτ. ἐφιλάμην, ὅπου πάντοτε μακρὸν κεῖται· παρβλ. δὲ καὶ φίλος.)

Φίλη, ἡ, ϑλκ. τοῦ, φίλος. Φιλαινίδα — 2) Ἀγαπητική, ἐρωμένη, παλλακίς· ὡς τὸ ἑταίρα.

* Φίληβος, ὁ, ἡ (ἦβη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεότητα, 2) Κύρ. ὄνμ. (ε)

Φιλη δέω, ῶ. Μ. ἤτω. Ἀγαπῶ, ζητῶ, ἀπολαμβάνω. »Φιλησέω τινὶ εὑρίσκω ἡδονὴν, εὐχαρίστησιν εἴς τι. »Μέχρις« Ἀρτῳ. Εἰρ. 1121. »Χώρᾳ διατρίβω, κατοικῶ εἴς τινα τόπον μὲ εὐχαριστησίν μου, ἡδύνομαι νὰ κατοικῶ που· ἴδε δὲ καὶ »Πρὸς χωρᾳ« παρὰ τὸ

Φιλησὴς, ὁ, ἡ (ἦϑος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γλυκὺ, τὸ τερπνὸν, τὴν ἡδονὴν, ζητεῖ, εὑρίσκει, ἀπολαμβάνει αὐτό· ὄϑεν

Φιλησία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἡδονὰς, νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὰς ἡδονὰς, νὰ εὐχαριστήται εἰς τι.

Φιλησονέω, ῶ. Μ. ἤτω (φιλήδονος). Εἶμαι φιλήδονος· ὄϑεν

Φιλησονία, ἡ· ὡς τὸ φιληδία. Πλούταρχ.

Φιλήδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή) = φιληδὴς· Ὅστις εἶναι ἕκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. Κυριλ. Ἀλεξ.

Φιληκοέω, (φιλήκοος). Ἀγαπῶ, ἡδύνομαι νὰ ἀκούω, νὰ ἀκροάζωμαι, ἢ νὰ ἀναγινώσκω, ἀκούω τι μὲ εὐχαριστησίν μου· ἀκούω μὲ προσοχήν τι Πολύβ. ὄϑεν

Φιληκοΐα, ἡ· Τὸ νὰ ἦναί τις φιλήκοος. Ἰσοκράτ.

Φιλήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀκροάζηται, ἢ νὰ ἀναγινώσκῃ (διότι, ὅταν ἀναγινώσκῃ, ἀκούει τις ἅμα ὅσα ἀναγινώσκων ἐκφωνεῖ.) ἀκούει, ἀκροάζεται μὲ προσοχήν.

Φιληλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἠλακάτην (τὴν ῥόκαν), ἡδύνεται νὰ γνέϑῃ. Ἀνϑολογ. (ε)

Φιληλιαστὴς, οῦ, ὁ (ἡλιαστὴς). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κριτὴς, ἐξαιρ. εἰς τὸ ἐν Ἀϑήναις Ἡλιαία λεγόμενον κριτήριον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 88.

Φίλημα, τό (φιλέω, σημασ. γ) ὡς καὶ εἰς τὴν συνήϑειαν. Ξενοφ. συμπ. (ε)

Φιλημάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φίλημα.

* Φιλήμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνργ. ἀόρστ. τοῦ, φιλέω, ἀντὶ φιλεῖν, Ἰλιάδ. Χ, 385.

Φίλημι, ἴδε φιλέω.

* Φιλημοσύνη, ἡ (φιλέω). Ἀγάπη, φιλία, Θέογ. 284. ὁ Brunck συνημοσύνη, χωρὶς τινα λόγον ἔγραψε· (ἐσχηματίσϑη δὲ ἡ λέξις ὡς παρὰ τὸ, Φιλήμων, τὸ ὁποῖον ὡς κύρ. ὄνμ. μόνον εὑρίσκεται.)

* Φιλήμων, ονος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Philemon.

Φιλήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἄνεμον, ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος, ία, ιον (ἠνία). Ὅ,τι πείϑεται εἰς τὰ ἡνία, εἰς τὸν χαλινόν. Αἰσχύλ. Προμϑ. 465.

Φιλήνωρ, ὁ, ἡ. Δωρ. φιλάνωρ (ἀνήρ) = φιλάνδρος. Αἰσχυ. 2) Κύρ. Ὄνμ. Πινδ. Ὀλ. 12, 19.

Φιλήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κωπηλατῇ, νὰ ἔλκῃ τὰ κωπία, νὰ ταξειδεύῃ, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδυσ. ἐξαιρ. ἀπὸ τῶν Φαιακων.

* Φίληρις, ιδος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φιλητία, ἡ (φιλάω). Κλεψία, τὸ νὰ κλέπτῃ τις Ἡσυχ.

Φιλησίμολπος, ὁ, ἡ (μολπὴ) = φιλόμολπος. Πίνδαρ. Ὀλ. 14, 19. (ε)

Φιλήσιος, ὁ, ἡ = φιλοτήσιος. Ἐπίϑετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Μακρόβ. ά, 17.

Φίλητις, εως, ἡ (φιλέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τίς τι, τὸ νὰ φιλῇ τινα ἢ τι· ἀγάπη, φίλημα (ε)

Φιλησιστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος) = φιλοστέφανος. Ἀριστοφ.

Φιλήσυχος, ὁ, ἡ (ἡσυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἡσυχαστικός, εἰρηνικός.

* Φιλητέος, ἑα, ἑον. Ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ, φιλέω. Ὅ,τι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ἀγαπᾷ. Ἀριστ. Ἠϑ. 2, 11.

Φιλητεύω, ῶ· ὡς τὸ φηλητεύω, ἐπαοιδὸς παρὰ τὸ

Φιλήτης, ου, ὁ (φιλάω). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης· ἀμφβλ. ἀνγσ. ἀντὶ τῆς ὁποίας προκρίνεται συνήθως τὸ ὀξύτον· φιλητης, ἡ τὸ μὲ ῆ γραφ. φηλήτης, ἴδε Geisf. Ἡσ. Ἐρ. 373. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 122.

*Φιλητής, οῦ, ὁ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φιλεῖ τινα ἢτι.

Φιλητικός, ἡ, όν (φιλητός). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἀγάπην, εἰς φίλημα, ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ ἀγαπᾷ ἢ νὰ φιλῇ· μετάγεν. Ἀρστ.

Φιλητορίδης, ου, ὁ· πατρνμ. τοῦ, Φιλήτωρ. Ἰλ. Τ, 457.

*Φιλητός, ἡ, όν. Ἐπῳ. ρῆμτν. τοῦ, φιλέω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾶται, φιλεῖται ὑπό τινος· ὅστις εἶναι ἀγάπης ἄξιος, ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ τις.

Φίλητρον, τό. (φιλέω). Ἐρωτικόν, ἀφροδίσιον πρᾶγμα, ἐρωτευμένου κινδύνευμα, ἀποτόλμημα· ἔτι δὲ καὶ = φίλτρον, Naeke χοιριλ. σλ. 98. (ε)

Φιλήτωρ, ορος, ὁ = φιλητής· ἔτι δὲ καί, ἡ φιλήτωρ, Αἰσχλ. — 2) Ὄνμ. κύρ.

Φιλία, ἡ. Ἰων. φιλίη, Ἡρότ. (φιλέω). Φιλία, ἀγάπη, κλίσις, εὐνοια πρός τινα· κατὰ πρῶτον παρ. Θεογν. 306. 600. 1098. «φιλία ἡ ἐμὴ ἡ πρός με φιλία τινος· «φιλίαν λαμβάνω, ἢ κτῶμαι παρά τινος.» ἀποκτῶ τὴν φιλίαν τινός. — Σλκ. τοῦ, φίλιος, ὑπκ. γῆ, ἡ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος· ὅθεν

Φιλιάζω, Μλ—σω. Εἶμαι ἢ γίνομαι φίλος τινές· μετὰ δοτκ. παρὰ τοῖς Ο'.

Φιλεαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φιλιόει τινὰ μὲ ἄλλον τινά.

*Φιλιατρέω. Εἶμαι φίλος τῆς ἰατρικῆς, ἀγαπῶ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, παρὰ τό

Φιλίατρος, ὁ, ἡ (ἰατρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἰατρικήν. Πλουτ. (υ — υ)

Φιλικός, ἡ, όν (φίλος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς φίλον, ἢ εἰς τὴν φιλίαν εἶναι ἴδιον φίλου. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ, ζ', 3. «Ἔργα φιλικά.» καὶ Ἀπομν. β', ς', 21. γ', ι, 2. «Τὸ φιλικώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος.» ὅθεν «Φιλικά,» τὰ φίλτρα τὰ τῆς φιλίας δείγματα. Κυρουπ. δ', ς', 2. «Πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου·» καὶ ἐν β'. δ'. 19. «Νομίζω φιλικώτερον εἶναι οὕτως.» Ἐπίρ. φιλικῶς. «Ἐπιμέγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς.» Συμπ. ἡ, 6. ὅθεν «φιλικὸς ἔχω·» ἀγαπῶ.

*Φίλιννα, ἡ καὶ Φιλίνη, Κύρ. ὀνμ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 564. ἔτι δὲ καί, Φιλιννίς, ίδος, ἡ· (υ — υ, υ — —)

*Φιλῖνος, ὁ. Ὀνμ. κύρ.

Φίλιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τὰ πλεῖστα καὶ διτλ. (φίλος) ἐργτ. Ὅστις εἶναι φιλόφρων, ἔχει φιλικὸν φρόνημα, «Πόλις φιλιωτέρη.» Ἡρότ. 7, 151. «φίλιοι λόγοις» 7, 163. 8, 106. «φίλιαι γνῶμαι» 9, 4. μετὰ δοτκ. τινι· ὅθεν ὅστις φρονεῖ φιλικῶς περί τινος, εἶναι φίλος του, δείχνει τὴν πρός αὐτον φιλίαν του πανηθυμότερος, ἀντιθτ. τοῦ πολέμιος, ὅστις κρατεῖ μέ τινα εὐρισκόμενόν τινες τὸν πόλεμον ὅθεν «Ἡ φιλία» ὑπκ. γῆ ἢ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος, ἀντθτν. τοῦ, ἡ πολεμία· ὡσαύτως καὶ «φίλιον στράτευμα· φρούριον, ἢ χωρίον.» = β) ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φίλον, προέρχεται ἀπὸ φίλον. «Ζεὺς φίλιος.» Ὁ προστάτης τῆς φιλίας· ἀλλὰ καὶ φίλιος ἁπλῶς χωρὶς τοῦ, Ζεύς, Ἀρστφ. Ἀχ. 730. Φερεκρατ. Πολδ. 2, 127. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. ἴδε Ruhnk Τιμ. σλ. 193. Stallb. Εὐθφρ. σλ. 6. B. Körner Εὐρπ. Ἀνδρ. 594. — 2) πσθτ. ὡς τὸ, φίλος· ὅ,τι εἶναι ἀγαπητόν, ποθητόν ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμτ. Seidl. Εὐρ. Τρ. 243. Ἐπῤῥ. φιλίως. Ξενοφ. Κυρο. Παιδ. ς', γ', 6. ὅθεν

Φιλιόω, νεώτ. τύπος ἀντὶ φιλάω· Φιλιόνω τινὰ μὲ ἄλλον τινά. Παθτ. φιλιόνομαι μέ τινα ἐχθρὸν μου.

Φιλίππειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀποδίδεται εἰς τὸν βατιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, εἶναι τοῦ Φιλίππου πρᾶγμα, «ὁ Φιλίππειος.» ὑπαι Χρυσοῦς, ἢ Στατὴρ Χρυσοῦν νόμισμα φλωρίον, ὑπὸ Φιλίππου κεχαραγμένον. Διόδωρ, Σικ. ις', 8.

Φιλιππία, ἡ (φίλιππος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἵππους, ἢ τὸ ἱππάζεσθαι, Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 120.

*Φιλιππίδης, ου, ὁ, Κύρ. ὀνμ. ἴδεν

*Φιλιππιζόομαι, παθτ. Γίνομαι, εἶμαι λιγνὸς, λεπτός, ἀδύνατος ὡς ὁ Φιλιππίδης. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 552.

Φιλιππίζω, Μλ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, κρατῶ μὲ τὸν Φίλιππον, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Φιλίππου, βατιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅθεν

Φιλιππισμός, ὁ. Τὸ νὰ φρονῇ τις τὰ τοῦ Φιλίππου, νὰ ἦναι ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Φιλίππου.

Φίλιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους, Πνδ. ἐν γένει ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἱππάζεται (καβαλλικεύῃ). — 2) Ὄνμ. κύρ. (υ — υ)

*Φιλιππότροφος, ὁ, ἡ (ἱπποτρόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ ἵππους· ὅστις χαίρει εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἵππους ὁρομίας, ἢ σταδιοδρόμους. Φιλρ. Ἐπ. 68.

Φιλιστορέω, Εἶμαι φιλίστωρ, φιλομαθής, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω πολλά, πανδήποτέ τι, εἶμαι περίεργος, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ περιέργειαν νὰ μανθάνω, νὰ πληροφορῶμαι περὶ ὅλων· παρὰ τό

Φιλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Ὅστις εἶναι φιλομαθής, ὅστις εἶναι περίεργος νὰ μανθάνῃ, νὰ πληροφορῆται περὶ πάντων. Στέφαν. Βυζαντ.

Φιλίτιον, τό· ἀμφβλ, ἀνγσ. ἀντὶ φιδίτιον, φειδίτιον.

Φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ (ἰχθύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἰχθῦς, τὰ ὀψάρια. (υ-υ)

Φιλίων, ονος, ὁ, ἡ· ὀνμλ, συγκρτ. τοῦ, φίλος· ποιητ. Ὀδυσ. Τ, 351. καὶ Ω, 263.

*Φιλίωσις, εως, ἡ (φιλιόω). Τὸ νὰ φιλιώνηται τις μέ τινα ἐχθρόν του.

*Φιλιωτής, οῦ, ὁ (φιλιόω). Ὅστις φιλιόνει τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἐχθρούς.

Φιλλυρέα, ἡ. Εἶδος δένδρου πιθαν. ταὐτὸν τῷ, φίλυρα. Διοσκορ. α', 125.

Φιλόβακχος, ὁ, ἡ (Βάκχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Βάκχον, ἢ τὸν οἶνον. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 91.

Φιλοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς βαρβάρους, ἢ τοὺς μὴ Ἕλληνας ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς βαρβαρισμοὺς εἰς τὴν ὁμιλίαν,

Φιλοβάρβιτος, ὁ, ἡ (βάρβιτον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίζῃ τὴν βάρβιτον. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 60». ἴδε βάρβιτον.

*Φιλοβάσανος, ὁ, ἡ (βάσανος) Ὁ τὰς βασάνους, τὴν τυραννίαν ἀγαπῶν. Προκλ. παρρ. σελ. 226.

*Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ (βατιλεύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν βατιλέα. Πλουταρχ. Αἰμιλ. 24.

*Φιλοβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς) = τῷ προηγμ.

*Φιλοβάσκανος, ὁ, ἡ (βάσκανος). Ὅστις εἶναι φθονερός, ζηλιάρης· ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰφθονῇ.

Φιλόβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ βιβλία, τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ ἀναγινώσκῃ βιβλία, συγγράμματα. Στράβ. ιγ'. σελ 906.

Φιλόβορος, ὁ, ἡ· ὁ (βορά), Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ πολύ, εἶναι λαίμεργος· φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος, ὁ, ὁ (βότρυς). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἡδύνεται νὰ τρώγῃ σταφύλια.

Φιλοβούπαις, παιδος, ὁ, ἡ (βούπαις). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς βουπαίδας, ἤτοι τὰ ἡλικιωμένα παιδία. Στράτ. Ἐπιγράμ.

*Φιλόβρως, ωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) = φιλόβορος.

Φιλογαθής, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ φιλογηθής.

Φιλόγαιος, ὁ, ἡ (γαῖα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν γῆν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 215.

Φιλόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν γάμον, ἀγαπᾷ νὰ ὑπανδρευθῇ, ἀγαπᾷ τὴν ὑπανδρείαν. Κύριπ. Ἱρ. Αὐλ. 391.

*Φιλογαστορίδης, ου, ὁ· καὶ

*Φιλογαστρίδιας, ου, ὁ (γαστήρ). Ὅστις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν γαστέρα, τὴν κοιλίαν του· γαστρίμαργος, ἀσελγής, ἄσωτος.

Φιλογελοιαστής, οῦ, ὁ (γελοιαστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀστείσμους, νὰ ἀστειζεται, (χωρατατσής.) Πολυδ.

Φιλογέλοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χρατεύῃ ἢ νὰ περιγελᾷ. Ἀριστοτέλ. Ῥητ.

Φιλογέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ νὰ γελᾷ.

Φιλογενναίος, ὁ, ἡ (γενναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς γενναίους ἀνθρώπους, τὴν γενναιότητα· ὅθεν συνεθίζει νὰ προτρέφηται μὲ γενναιότητα, ὡτό φιλογενναίονω. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ φιλογενναίου. Δγν. Αρτ. 4, 19.

*Φιλογεωμέτρης, ου, ὁ (γεωμετρέω). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὴν γεωμετρίαν, καταγίνεται εἰς αὐτήν.

Φιλογεωργέω, (φιλογέωργος). Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον. ὅθεν

Φιλογεωργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν γεωργίαν, ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ', 25.

Φιλογέωργος, ὁ, ἡ (γεωργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γεωργίαν, ἢ τὸν ἀγροτικὸν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ', 25, 27. «Φύσει φιλογεωργότατος Ἀθηναίων.»

Φιλογηθής, Δρκ. φιλογαθής, ὁ, ἡ (γῆθος, γάθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γηθοσύνην, ψαιδρότητα, εὐθυμίαν, ἱλαρότητα. Αἰσχλ.

Φιλόγλυκος, ὁ, Ἀριστέλ. καὶ

Φιλόγλυκυς, εος, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ γλυκὰ πράγματα, ἐξαιρ. τὸν γλυκὺν οἶνον. Lobeck. Φρν. σελ 536.

Φιλογονία, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ τέκνα ἀγάπη. Καλλίστρατ. εἰκὼν, παρὰ τό.

Φιλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅττις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του. Ἰώσηπ.

Φιλόγοργος, ὁ, ἡ (γοργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ ἦναι, νὰ φαίνηται τρομερός, φοβερός, ἢ σκυθρωπός.

Φιλογραμματέω, (φιλογράμματος). Ἀγαπῶ τὴν γραμματείαν, φιλολογίαν, ἢ τὰ βιβλία, τὴν παιδείαν. Πλούταρ. ὅθεν

Φιλογραμματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἦναι φιλογράμματος. Στοβ. ἠθ. ἐκλ. σελ. 120. «Φιλομουσίαν καὶ φιλογραμματίαν, καὶ φιλιππίαν, καὶ φιλοικονγίαν, καὶ καθόλου τὰς ἐγκυκλίους λεγομένας τέχνας, ἐπιτηδεύματα μὲν καλοῦσιν, ἐπιστήμας δ' οὔω.

Φιλογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα, στμσ. 3. 4.) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν γραμματείαν, φιλολογίαν, (Γαλλ. amateur de la litterature,) ἢ τὰ βιβλίαν, τὴν παιδείαν· πολλάκις παρὰ Δγν. Αρτ. καὶ Στοβ. Ἐκλ. ἠθ. σελ. 122. «Μόνον τὸν σοφὸν φιλόμουσον εἶναι λέγουσι καὶ φιλογράμματονω.

Φιλογραφέω, (γραφή.) Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφίαν, τὴν ζωγραφικήν. Πλούταρχ.

Φιλογρήγορος, ὁ, ἡ, (γρηγορέω) = φιλάγρυπνος.

Φιλογυμνασία, ἡ. πολλὰ ἀμφβ. ἀνάγνω. ἀντὶ «Φιλογυμναστίαν.

Φιλογυμναστέω, Ἀγαπῶ τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, εἶμαι φίλος τῆς γυμναστικῆς· παρὰ τό.

Φιλογυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, ἡδύνεται

εἰς τὸ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται. ὅθεν

Φιλογυμναστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματος, νὰ γυμνάζηται. Πλάτ. Συμπ. σελ. 182. C. 205. D. Ἐρ. σελ. 133. D. ὅθεν

Φιλογυμναστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλογυμναστήν, εἶναι ἴδιον φιλογυμναστοῦ πολλὰ ἀμβλ. ἀνάγν. παρὰ Πλτ. 5. σλ. 455. E.

*Φιλογύμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται.

*(Φιλογύναιξ) τοῦ φιλογύναικος κλ. = φιλόγυνος. Εἶναι δὲ ἡ λέξ. ἄχρστ. κατὰ τὴν ὀνμτ. πτῶσιν. Ἔτι δὲ καὶ φιλογύναικος, ὁ, ἡ. (χ)

*Φιλογύναικος, ὁ, ἡ = φιλόγυνος. (χ)

*Φιλογύνεια, ἡ = φιλογυνία. Κικ. Τουσκ. 4, 11.

*Φιλογύνης, ου, ὁ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας.

Φιλογυνία, ἡ (φιλόγυνος). Τὸ νὰ ἦναί τις φιλογύνης, νὰ ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, τὰς γυναῖκας. Στραβ. ἐκλ. ἡϑ. σελ. 182.

*Φιλόγυνος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας, εἶναι φίλος τῶν γυναικῶν. Lobeck. Φρν. σελ. 184.

Φιλοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τοὺς δαίμονας, τοὺς ἐθνικοὺς θεοὺς ἢ τὰ εἴδωλα τῶν θεῶν. Ἐκκλ. Γρηγόρ. Ναζ.

*Φιλοδάκρυος, ὁ, ἡ· καὶ

Φιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τό (δάκρυ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δάκρυα, συνεζίζῃ νὰ κλαίῃ πολλάκις, ἢ εὐκόλα.

Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ (δάφνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δένδρον δάφνην. Εὐριπ.

Φιλοδειπνιστής, οῦ, ὁ (δειπνίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὐμχῆται, νὰ τὸν φιλεύουν, ἢ νὰ εὐμχῇ, φιλεύῃ ἄλλους, νὰ δίδῃ τραπέζας. Ἀγν. Λρτ. ὁ, 98.

Φιλόδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δεῖπνα, τὰς εὐωχίας. Πλουτχ.

Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κλίνην, τὸ κρεβάτιον ἐξαίρ. τὴν κλίνην τῆς συζυγίας, τοῦτ' ἔστι τὴν ἢ τὸν συζυγόν του. Ὀππιαν. κυν. ά, 161.

Φιλόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ δένδρα ἢ τὰ ὄαση. Ἀναλεκτ. β', 515.

Φιλοδεσπαστής, οῦ, ὁ (δέσπας). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ποτήριον, εἶναι φιλοποτής. Εὐστάϑ.

Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ (δέσποινα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δέσποιναν, οἰκοδέσποιναν, οἰκοκυράν. Χρυσόστ.

Φιλοδεσποτεύομαι, μέσ. ἀποϑ. (δεσποτεύω). Ἀγαπῶ τὴν ἐξουσίαν δεσπότου τινός, ἤτοι τὸν δεσποτισμόν. Ἀναξίλας παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν δεσπότην, τὸν αὐϑέντην του. Θεογ. 84γ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεμπτικὴν σημτ. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα, οὐτιδανοί, τὸν τύραννόν των ἀγαπῶντες δοῦλοι, σκλάβοι. Ἡρόδτ. 4, 142.

Φιλοδημία, ἡ. Ἡ πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπη τινός. Γαλλ. Popularite, Πολωδ. παρὰ τό

Φιλόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δῆμον, τὸν λαόν, Ἀριστφ. — β) παϑ. Ὅστις εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν δῆμον, τὸν ἀγαπᾷ ὁ λαός, Γαλλ. populair. 2) Κύρι ὄνμ. ὅθεν

Φιλοδημότης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι φίλος τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ. ὅθεν

Φιλοδημοτικός, ἡ, όν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ

Φιλοδημώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοδήμοτην, εἶναι ἴδιον φιλοδημότου. Ἀγν. Λρτ. 4, 22.

Φιλοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην. (ι)

Φιλοδικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ δικάζῃ, νὰ κάμνῃ τὸν κριτήν, νὰ ἦναι κριτής. Ἀϑήν. δ'. σελ. 170.

Φιλοδικέω, ὡ. Μ. ἤσω (φιλόδικος). Ἀγαπῶ τὰς κρισολογίας ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας. ὅθεν

Φιλοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς κρισολογίας, ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, λογομαχίας. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ 374.

Φιλόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κρισολογίας, ἢ τὰς φιλονεικίας, λογομαχίας.

Φιλοδίτης, ου, ὁ (ὁδίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὁδίτας, ὁδοιπόρους. Ἐπιϑ. τοῦ Παυσ. (υυ – –).

Φιλοδοξέω, Μ. ἤσω (φιλόδοξος). Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος, ὅθεν

Φιλοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν δόξαν, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Φιλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, ἀγαπᾷ νὰ τὸν τιμοῦν, δοξάζουν. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πράττῃ, ἀκολουϑῇ τὴν ἰδικήν του ἢ καὶ ἄλλων τὴν γνώμην.

Φιλοδοσία, ἡ (δίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεϑίζει νὰ δίδῃ, δωρίζῃ, χαρίζῃ, εἶναι ἐλευϑεροδότης. Χαντλρ. Ἐπίγραμ. 120.

Φιλόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς δούλους, σκλάβους. Ἰώσηπ.

Φιλόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἀκούει μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς κτύπους, ϑορύβους, ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κάμνῃ κτύπον, ϑόρυβον. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 53.

Φιλοδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἡδύνεται νὰ τρέχῃ, ἢ νὰ βλέπῃ ἄλλους τρέχοντας. Ὀρφ.

*Φιλόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν δρόσον.

Φιλόδυρτος, ὁ, ἡ (ὀδυρμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὀδύρεται, ϑρηνῇ, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 71.

Φιλοδωρέω, Μ. ἤσω (φιλόδωρος). Δωρίζω, χαρίζω ἀσμένως, εἶμαι ἐλευϑέριος. ὅθεν

Φιλοδώρημα, τό. Ὅτι ἐχαρίσϑη, ἐδωρήϑη, ἐχάρισέ τις μὲ ἐλευϑεριότητα. Νικήτ. Χρον. α. 5.

Φιλοδωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεϑίζῃ τις νὰ δωρίζῃ, χαρίζῃ, ἐλευϑεριότης. παρὰ τό

Φιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει τι ἀσμένως, εἶναι ἐλευϑέριος. Ἐπιῤῥ. φιλοδώρως. Ξενοφ. Ἀπομ. γ', ά, 6.

Φιλοεργέω, ὁ, ἡ, καὶ, Φιλόεργος, προπαρξτ. (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζηται. Ἀνϑολογ.

*Φιλοεστιάτωρ, ορος, ὁ (ἑστιάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑστιᾷ, φιλεύῃ ἄλλους. Φιλ. (ε)

*Φιλοζέφυρος, ὁ, ἡ (ζέφυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δυτικὸν ἄνεμον.

Φιλοζητητής, οῦ, ὁ (ζητέω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ περίτινας. Κύριλ.

Φιλοζωέω, Μέλ. ήσω (φιλόζωος) ὡς τὸ, φιλοψυχαίω. Ἀγαπῶ τὴν ζωήν, ἀγαπῶ νὰ ζήσω. ὅθεν

*Φιλοζωΐα, ὡς τὸ, φιλοψυχία. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ζωήν, νὰ ἀγαπᾷ νὰ ζήσῃ. ὅθεν τὸ νὰ ἦναι δειλός. Ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ φείδεται τῆς ζωῆς του, νὰ μὴ γίνηται παραλόγως ῥιψοκίνδυνος.

Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζωή) ὡς τὸ, φιλόψυχος, Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ζωήν, τὸ νὰ ζήσῃ, ὅθεν δειλός. Εὐρπ. ἀλλὰ καὶ ὅστις φείδεται εὐλόγως τῆς ζωῆς του. 2) (ζῶον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ζῶα, τὰ ἔμψυχα πλάσματα. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 4, 7.

Φιλόζυγος, ὁ, ἡ (ζυγός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάϑηται, καϑηται ἀσμένως ἢ συνήϑως. ὅθεν, ὀνειρος Ἡσύχ.

Φιλοϑεαμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ϑεάματα Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ', ά, 15. παρὰ τό

Φιλοϑεάμων, ονος, ὁ, ἡ (ϑέαμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ϑεάματα, ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ ϑέατρα, ἀξιόλογα ἢ παντοῖα πράγματα. Πολυδ. (α)

Φιλοϑεάω, (ϑέαμα). Εἶμαι φιλόϑεος. Ἐκκλσ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοϑεία, ἡ. Ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, εὐσέβεια. Συγγρ. Ἐκκλσ.

Φιλόϑεος, ὁ, ἡ (ϑεός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, εἶναι ϑεοσεβής, εὐσεβής, Ἐκκλσ. Συγγρ. — 2) παϑ. Ὅστις ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐκκλσ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοϑεότης, ητος, ἡ· ἀντὶ, ϑεοσέβεια. Ὁ Πολλ. 1, 31, ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν. Lobeck. Φρν. σελ. 351.

Φιλόϑερμος, ὁ, ἡ (ϑέρμη). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν ϑερμότητα, τὴν ζέστην.

*Φιλοϑεωρέω. Μλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ϑεωρίαν, τὸ νὰ σκέπτωμαι φιλοσοφικῶς. ἔτι δὲ καὶ ἀγαπῶ τὰ ϑεάματα. παρὰ τό

*Φιλοϑέωρος, ὁ, ἡ (ϑεωρέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεϑίζει νὰ κάμνῃ ϑεωρίας, νὰ σκέπτηται· ἔτι δὲ καὶ = φιλοϑεάμων.

*Φιλόϑηλυς, εος, ὁ, ἡ, υ, τό (ϑῆλυς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἢ τὸ ϑῆλυ γένος. Ὅτι ἀγαπᾷ τὸ ϑηλυκόν του. Lobeck. Φρν. σελ. 536.

Φιλοϑηρεία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸ κυνήγιον. παρὰ τό

Φιλοϑηρέω, (φιλόϑηρος). Ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον, νὰ κυνηγῶ· ἡ γραφὴ τῆς λέξ. φιλοϑηράω, εἶναι ψευδής, Lobeck, Φρν. σελ. 626. ὅθεν

Φιλοϑηρία, ἡ. = Φιλοϑηρεία. Ξενοφ. Κυρουπ. β', ά, 17.

Φιλόϑηρος, ὁ, ἡ (ϑήρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυν. ε, 25.

*Φιλοϑόρυβος, ὁ, ἡ (ϑόρυβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ϑορύβους, τὰς ταραχὰς, τὰς συγχύσεις.

*Φιλοϑουκυδίδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ Θουκυδίδην, ἡδύνεται εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ.

*Φιλοϑράμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω, ϑρέμμα). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀνατρέφῃ τινά, ἢ νὰ τρέφῃ τι. Χρητμ. Σιβύλλ.

*Φιλοϑρηνής, ὁ, ἡ· καὶ

Φιλόϑρηνος, ὁ, ἡ (ϑρῆνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ϑρήνους, ϑρηνεῖ εὐκόλως, ἢ συνήϑως.

Φιλόϑρησκος, ὁ, ἡ (ϑρῆσκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ϑρησκευτικὰς τελετὰς (τὸ Γερμ. bigott).

Φιλοϑύρτος, ὁ, ἡ (ϑύρσος). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὸν ϑύρτον. Ὀρφ.

Φιλοϑύτης, ου, ὁ, καὶ

*Φιλόϑυτος, ὁ, ἡ (ϑύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ϑυσίας, ϑυτιάζει, προσφέρει ἄσμενος, ἢ συνήϑως ϑυσίαν.

*Φιλοϊατρος, ὁ, ἡ, (ἰατρός) ὡς τό, φιλίατρος. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἰατρούς, ἢ τὴν Ἰατρικήν. (υυ – υ)

Φιλοικειος, ὁ, ἡ (οἰκεῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς οἰκείους του, τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς συγγενεῖς του, ἔτι δὲ καὶ τοὺς ὁμοίους του. Ἀριστοτέλ. ἠϑ. καὶ Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. ε, 28.

Φιλοικοδόμος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς οἰκοδομάς, ἀγαπᾷ πάντοτε νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ. Πλούταρχ.

Φιλοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶκον, ἢ τὸν οἰκεῖόν του. (ι)

Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ὅστις ἔχει κλίσιν πρὸς οἶκτον εὐσπλαγχνίαν, εἶναι συμπαϑητικός, εὐσπλαγχνος. Ἐπιῤῥ. φιλοικτιρμόνως.

Φιλοικτιστος, ὁ, ἡ (οἰκτίζω). Σοφοκλ. Αἰ. 580, ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. καὶ

Φιλοικτος, ὁ, ἡ (οἶκτος). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ ὀρνῇ, ἐλεεινολογῆται διὰ νὰ παρακινῇ ἄλλους εἰς οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν. — 2) = φιλοικτίρμων. (ι)

Φιλοινία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν οἶνον. ἐκτοῦ

Φίλοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶνον, εἶναι φιλοπότης. Ἀθήν. (ι)

Φιλοιστρομανής, ὁ, ἡ (οἰστρομανής) = τῷ ἑπμ. Ὀρφ. Ὕμν. ιγ', 3.

Φίλοιστρος, ὁ, ἡ (οἶστρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶστρον, τὴν λύτταν, ἢ τὴν μανίαν. ἐξαιρ. τὸν ἄγριον, ἐμμανῆ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης. Ὀρφ. (ι)

Φιλοίστωρ, ορος, ὁ. = φιλίστωρ. Ἡσύχ.

*Φιλοίτιος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. βουκόλου. Ὀδσ.

Φιλοίφης, ου, ὁ (οἰφάω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἀφροδισιασμόν, ἀτελγής, πόρνος. Θεοκρ.

*Φιλοκαθάριος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα, πάστρα. (α)

*Φιλοκάθαρος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαρότητα, ἀγνότητα. (ε)

Φιλόκαινος, ὁ, ἡ (καινός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καινά, καινούρια πράγματα. Διον. Ἁλικ.

*Φιλοκαίσαρ, αρος, ὁ (καῖσαρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα, εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος. Ἐπιγρ. παρ' Ossian. auct. lex. gr. στλ. 163.

Φιλόκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κακόν, ἢ τοὺς κακούς, πονηροὺς ἀνθρώπους. Σχολ. Πινδ. Πύθ. δ', 507.

Φιλοκακοῦργος, ὁ, ἡ (κακοῦργος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κακουργίας, ἡδύνεται νὰ κακουργῇ. Ἐπῤῥ. φιλοκακούργως. Ἐκκλσ.

Φιλοκαλέω, Μλ. ήσω (φιλόκαλος). Ἀγαπῶ τὸ καλόν, τὸ εὔμορφον, τὸ εὐγενές, τιμῶ, ζητῶ, ἐπιθυμῶ αὐτό. «Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας. Θουκυδ. 2, 40. 2) ὡς τὸ, φιλοτιμέομαι. Φιλοτιμοῦμαι, νομίζω τι ὡς τιμῆς μου πρόξενον καὶ ὅθεν σπουδάζω, καταγίνομαι μὲ ζῆλον περὶ αὐτοῦ. Πλούταρχ εἰς Ἀλέξ. 35. ὅθεν

Φιλοκαλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις ὁ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, εὐγενές, τίμιον.

*Φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ (καλλωπίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν καλλωπισμόν, τὰ στολίδια.

Φιλόκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Ὅστις ἀγαπᾷ, ζητεῖ, τιμᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, ὡραῖον, εὐγενές, τίμιον. καὶ ἐπὶ ἐξωτερικοῦ κάλλους ἢ εὐσχημοσύνης, εὐπρεπείας, καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καλοῦ, σεμνοῦ, κοσμίου· ὅθεν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν λαμπρότητα τὴν εὐπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετήν, τὴν κοσμιότητα, τὴν σεμνότητα. Συγκρτ. φιλοκαλώτερος, Ξεν. Συμπ. 4, 15.

Φιλοκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). = φιλόπονος. (α)

*Φιλοκαμπής, ές, ὁ, ἡ (καμπή). Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὐκόλα· ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κάμπτῃ, τὸ σύνηθ. λιωτσακίζῃ τὸ σῶμά του, νὰ κάμνῃ λιωτσακίσματα, ὅταν χορεύῃ ἢ περιπατῇ.

Φιλοκαρποφόρος, ὁ, ἡ (καρποφόρος). Ὅ,τι καρποφορεῖ συνήθως, εἶναι καρποφόρον. Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 186. «Φιλοκαρποφόρον θέρος».

Φιλόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κενά, ματαια πράγματα, τὰς κενοπρεπεῖς ἐπιδείξεις. «Στόμα φιλόκενον» ἀντὶ τοῦ, ματαιολόγον. Σουΐδ.

Φιλοκέρδεια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ. Ξενοφ. Κυνηγ. ιγ', 12. ἐκ τοῦ

Φιλοκερδέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, ἀγαπῶ νὰ κερδαίνω· εἶμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', στ', 19. «Πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς ὄντες». παρὰ τὸ

Φιλοκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κέρδος· καταγίνεται μὲ πάντα τρόπον νὰ κερδαίνῃ, εἶναι ὅλως εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ προτηλωμένος. Θεογ. 199. Πινδ. Ἴσθ. 2, 9. Πλάτ. Ἱππαρχ. «Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι τούτους φιλοκερδεῖς εἶναι, οἱ ἑκάστοτε ἀπὸ ἀπληστίας καὶ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια αὐδενός, γλίχονται ὑπερφυῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν. Ἐπῤῥ. φιλοκερδῶς. ὅθεν

*Φιλοκερδία, ἡ = φιλοκέρδεια.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ (κέρτομος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ λωπῇ τινα σκώπτων, περιπαίζων αὐτόν. Ὀδυσ. Χ. 287.

Φιλοκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ (κηδεμών). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του. Ξενοφ. Ἀγησ. ιέ, 13.

Φιλοκηδής, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ φροντίδας. = 2) φιλοκηδεμών.

Φιλόκηπος, ὁ, ἡ (κῆπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κήπους. Διογ. Λαέρτ. 9, 112.

Φιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαριστής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, νὰ ἀκούῃ ἄλλον νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν. Πλούταρχ.

Φιλοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κινδύνους, εἶναι τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ξενοφ. Ἐπῤῥ. φιλοκινδύνως.

Φιλοκιττοφόρος, ὁ, ἡ (κιττοφόρος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ στέφηται μὲ κιττόν. Εὐρ. Κύκλ. 616.

*Φιλόκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζῃ νὰ κλαίῃ, παραπονεῖται. τὸ κοινότρ. κλάφτης, παραπονιάρης.

Φιλοκνήμις, ιδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ φορῇ κνημίδας, ἐξαιρτ. πολεμικὰς κνημίδας, ὅθεν καὶ = φιλόπλος, ἐν γένει. Ἡσύχ.

Φιλόκνιστος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅς τις ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κνίζῃ, διερεθίζῃ, ταραλίζῃ, πειράζῃ σκόπτῃ, περιπαίζει τινά· ἐξαιρτ. τοὺς ἐρωτευμένους.

Φιλόκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸ κοινόν, τὸν λαόν· καὶ ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἦθη. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 684.

*Φιλοκοιρανίη, ἡ (κοίρανος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κοίρανος, βασιλεύς. Χρησμ. Σιβυλ. 14, 4.

Φιλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ (κόλαξ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κόλακας, ἢ παρασίτους.

*Φιλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅς τις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του.

Φιλοκομπέω, μέλ. ήσω (φιλόκομπος). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Σουΐδ.

Φιλοκομπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συνεθίζῃ τις νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, μεγαλορρημονῇ.

Φιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅς τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον.

Φιλόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν κόπρον, αὐξάνει, προκόπτει, καρποφορεῖ καλά, πολὺ ὅταν κοπριστῇ. Θεόφρ.

*Φιλοκοσμέω (φιλόκοσμος). Ἀγαπῶ τοὺς στολισμούς, τοὺς καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ὅθεν

Φιλοκοσμία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς στολισμούς, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς στολισμούς, ὡραϊσμούς, καλλωπισμούς, τὴν μεγαλοπρέπειαν. 2) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ κόσμου, τὰ πρόσκαιρα πράγματα. Τμνωθ.

Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τοὺς κρημνώδεις τόπους, τοὺς βράχους. Ἀνθολ.

Φιλοκρινέω, μέλ. ήσω (κρίνω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, διακρίνω τι μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχήν, Θουκυδ. ς', 18.

Φιλοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τὰ τρόταλα ἢ νὰ κροταλίζῃ· ἴδε κρόταλον. Ἀνθολογ.

Φιλόκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν κρότον ἢ τὸν θόρυβον, ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ὅμρ. Ἔμν. ιη', 2. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χειροκροτῇ, ἢ νὰ τὸν χειροκροτοῦν.

Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον), ποιητ. ἀντὶ φιλοκτήμων, φιλοκτήματος· ὅθεν Φιλοκερδής, αἰσχροκερδής, συγκρτ. φιλοκτεανώτατος. Ἰλ. Α, 122.

*Φιλοκτήματος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κτήματα, νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ, ν' αὐξάνῃ τὰ πλούτη του· ὅθεν

*Φιλοκτημοσύνη, ἡ, καὶ

Φιλοκτησία, ἡ (κτάομαι). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ, νὰ ἀποκτᾷ, νὰ αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν του· ὅθεν αἰσχροκέρδεια,

*Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. τοῦ περιφήμου ἥρωος εἰς τὸν κατὰ τῆς Τρωάδος πόλεμον. Ὅμηρ.

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, καὶ φιλόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω), = φιλοικοδόμος. Νονν.

Φιλόκυβος, ὁ, ἡ (κύβος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).

Φιλοκυδής, ὁ, ἡ (κῦδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, εὐκλειαν, λαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, εὐθυμίαν. «Ὕβρι, κώμοις». Ἔμν. Ἑρμ. 375, 381.

Φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ (κυνηγέτης), = φιλόθηρος. Ξενοφ.

Φιλοκυνηγία, ἡ, = φιλοθηρία. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. στλ. 120.

Φιλοκύνηγος, ὁ, ἡ (κυνηγός), = φιλοκυνηγέτης, Πλούταρχ. (υ)

Φιλόκυνος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκύων, -υνος, ὁ, ἡ (κύων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κύνας, σκύλους· [υ]

Φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ (κωθωνίζω). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ κωθωνίζῃ (τὸ κοινότρ. σβανιάζῃ), ἀγαπᾷ τὸν οἶνον.

Φιλόκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους, τὰ συμπόσια, τοὺς χορούς κ. τ. τ.

Φιλόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη), = φιλήρετμος. Γραμ.

Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ (λάγνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν λαγνείαν, τὸν ἀφροδισιασμόν. Ἱπποκρ.

Φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ (Λάκων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Λάκωνας ἢ τὰ τῶν Λακώνων, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων. [ᾰ]

*Φιλόλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λαλῇ, λέγῃ πολλά, φλύαρος, Διογ. Λαέρτ. 1, 92.

Φιλολάμπαδος, ὁ, ἡ (λαμπάς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς λαμπάδας ἢ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. παρ' Ἡσυχ.

Φιλολήϊος, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ φιλόλειος (ληΐη, λεία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λάφυρα, Ἔμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 335.

Φιλόλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ, λαμβάνῃ. Πολυδ. ς', 167.

Φιλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς λίθους, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ πετράδια.

Φιλόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λιχνεύματα, εἶναι λαίμαργος, πολυφάγος, Ἀνάλεκτ. β', 52.

Φιλολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλόλογος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ, ἡδύνομαι, συνεθίζω νὰ λέγω, ὁμιλῶ, εἶμαι πολύλογος, φλύαρος. – 2) συνήθ. δὲ ἀγαπῶ τὴν παιδείαν, τὰ μαθήματα, τὴν γραμματείαν, τὴν φιλολογίαν (Γαλ. litterature), διολογοῦμαι ἢ συγγράφω περὶ φιλολογικῶν πραγμάτων. Πλούταρχ. «Φιλολογεῖν παρὰ δεῖπνον· ἐν γένει, σπουδάζω περί τι σοφῶς, μὲ σκέψιν καὶ ἀκρίβειαν, πραγματεύομαι, συγγράφω μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ἀκριβείας περί τινος πράγματος· ἔχω ἐπιστημονικὰς γνώσεις, εἶμαι σοφὸς, πολυμαθής· ὅθεν

Φιλολογία, ἡ. Κυρίως, τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλά, ἢ φλυαρῇ, πολυλογῇ. – 2) συνήθως δὲ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, πολυμαθίαν, τὴν γραμματείαν, τὸ νὰ καταγίνηται εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα,

νὰ διαλέγηται καὶ συγγράφῃ περὶ αὐτῶν, ἐξαιρ. τὸ νὰ καταγίνηται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὰς παλαιὰς γλώσσας καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

Φιλόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λογες). Κυρίως μέν, ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλά, εἶναι πολύλογος, φλύαρος. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἀκακεῖται ἡ λέξις κατὰ πρῶτον παρὰ Πλουτάρχ. καὶ παρ' Ἀθην. παρὰ τῷ Ἀθην. ὅμως 2, σελ. 39. Ε. ἴσως ἐκ τοῦ Ἀλέξιδος. – 2) συνήθως δέ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὴν πολυμαθίαν· ὁμιλεῖ, διαλέγεται ἢ συγγράφει περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων· ἀγαπᾷ τὰς συνδιαλέξεις περὶ παιδείας, πολυμαθίας, καὶ ἐπιστημῶν· πολλάκις παρὰ Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὸ, φιλολόγως μὲ τὸ, φιλοσόφως, Πολιτ. 9. σελ. 383. C. ἴδε Lobeck. Φρυν. σελ. 393. ἐν γένει, ὅστις καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τι ἐπιστημονικῶς καὶ ἀκριβῶς· ἔζει φιλεπιστήμων, παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, φιλομαθὴς συντασσόμενον· ἐξαιρ. ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν παλαιῶν γλωσσῶν καὶ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ὠνομάσθη, φιλολόγες, τὸ πρῶτον ὁ Ἐρατοσθένης, περίφημος ὡς σοφὸς ποιητής, ἐρευνητὴρ τῶν γλωσσῶν, τῆς ἱστορίας, κριτικὸς καὶ μαθηματικός. Καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ὁ γραμματικὸς Ἀτήϊος Καπίτων (Ateius Capito) κατὰ τὸν Σουετόνιον, «quia multiplici et varia doctrina coeebatur», (εἰς πολλὰς ἐνδόσεις καὶ εἰς τὰ πλεῖστα λεξικὰ εὑρίσκη ἡ λέξις παρεξυτονουμένη, φιλολόγος, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι ἀποδέχεται καὶ τὸ Μέγ. Ἐτυμλ. σελ. 406, 10. ἄλλοι δέ, οἷον ὁ Göttling, θέλουσι προπαρξτ. μέν, φιλόλογος, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν, παροξυτ. δέ, φιλολόγος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν της νὰ γράφηται ἡ λέξις· ἀλλὰ τὴν προπαροξτ. τόνωσιν, φιλόλογος, κατὰ πάντα τρόπον ἐπικυροῖ ἔχει μόνον ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀρχαδίου σελ. 89. καὶ τῶν νεωτέρων, καθὼς Lob. Φρυν. σελ. 393. ἀλλὰ καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ διότι τὸ νὰ παροξύνωνται αἱ ἐξ ἐπιθέτου καὶ ῥήματος εἰς ος λήγουσαι λέξεις, ἀντιβαίνει καθ' ὅλα εἰς τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης· ὡσαύτως πρέπει νὰ γράφωμεν προπαροξυτόνως καὶ μιστόλογος, καὶ, πολύλογος, καὶ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτης συνθέσεως λέξιν.)

Φιλολοιδορία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, κακολογῇ τινα· παρὰ τό

Φιλολοίδορος, ὁ, ἡ (λοιδορέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, χλευάζῃ. Ἐπίῤῥ. φιλολοιδόρως.

Φιλολουτρέω. Ἀγαπῶ νὰ λούωμαι εἰς τὸ λουτρόν, Γαλην. παρὰ τό

Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ (λουτρόν). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούηται εἰς τὰ λουτρὰ, Lob Φρυν. σλ. 504.

* Φιλόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ ἢ νὰ ἀκούῃ ἄλλον παίζοντα τὴν λύραν.

Φιλομάθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προθυμεῖται τις τὸ νὰ μανθάνῃ πολλὰ ὠφέλιμα πράγματα. [ᾰ] παρὰ τό

Φιλομαθέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω, πολλά, καλά, ὠφέλιμα πράγματα· παρὰ τό

Φιλομαθὴς, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, ἀγαπᾷ νὰ μανθάνῃ, εἶναι ἐπιμελὴς εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, Ξενοφ. Κυρουπ. ά, ς', 19. «Φιλομαθὴ σε τούτων ὄντα, οὐχ' οἷς ἂν μάθοις, τούτοις μόνοις χρῆσθαι». Ἐπίῤῥ. φιλομαθῶς.

Φιλομάθεια, ἡ, = φιλομάθεια, Στρβ. καὶ Πλτρ.

(Φίλομαι), ἄχρηστ. ἐνστ. ὅθεν ὁ ἐπικ. ἀόρ. φίλατο· ἴδε φιλέω. [-υυ]

* Φιλομάλακος, ὁ, ἡ (μαλακὸς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαλακότητα, τὴν ἡδυπάθειαν. [ᾰ]

Φιλομαντευτὴς, οῦ, ὁ (μαντεύομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαντείας, προφητείας, Πλάτ. Νόμ. 7. σελ. 913. D.

Φιλόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαντικὴν ἢ τοὺς μάντεις, Λουκιαν.

Φιλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστὸς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ βυζίον, ἀγαπᾷ νὰ βυζαίνῃ τὸ μητρικὸν γάλα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 146. καὶ 729.

Φιλομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μάχας, ἐριδας καὶ φιλονεικίας, ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι. Πλούταρχ. παρὰ τό

Φιλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, τὰς ἐριδας, λογομαχίας, Αἰσχύλ.

* Φιλόμβριος, ὁ, ἡ, καὶ

Φίλομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄμβρον, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ὑγρασίαν. [ῐ]

* Φιλόμβροτος, ὁ, ἡ (βροτὸς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φιλάνθρωπος, ποιητ.

* Φιλομέδουσα, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Η, 10,

Φιλομειδὴς, ὁ, ἡ· συνήθ. ποιητ. φιλομμειδὴς (μειδιάω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνειθίζει νὰ χαμογελᾷ, εἶναι συνήθως εὔθυμος, ἱλαρὸς, φαιδρὸς, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. οἵτινες καὶ οἱ δύο μεταχειρίζονται τὸν ποιητικὸν τύπον.

* Φιλομειράκιος, ὁ, ἡ (μειράκιον), = τῷ ἑπομένῳ, Διογ. Λαέρτ.

Φιλομειρᾰξ, ακος, ὁ, ἡ (μειρᾰξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μειράκια, τὰ κοπελλουδάκια, Διογ. Λαέρ. 4, 40.

Φιλομεμφὴς, ὁ, ἡ (μέμφομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μέμφηται, συνειθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, μαλώνῃ, εἶναι δύσκολος, δυσάρεστος ἄνθρωπος· τὸ ἀσυνήθ. φιλομεμφότατος, ὑπερθετικ. ὥσπερ ἐκ τοῦ, φιλόμεμφος παρὰ Πλουτάρχ.

Φιλομεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβολὴ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολὰς, συνειθίζει, ἀγαπᾷ νὰ μεταβάλληται.

Φιλομηθὴς, ὁ, ἡ· ἴδε φιλομμηθὴς.

Φιλομήλα, ἡ, Ἰωνικ. φιλομήλη. Ἡ ἀηδὼν, ἐπειδὴ μυθολογεῖται, ὅτι ἡ Φιλομήλα μετεμορφώθη εἰς αὐτὸ τὸ πτηνόν. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. ἔζει

* Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῆς Λέσβου, Ὀδσ.

Φιλομήλειος, εία, ειον (φιλομήλα). Ὅ,τι προέρχεται, εἶναι ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, ἀνήκει εἰς τὴν ἀηδόνα.

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ὀπωρικά.

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀναγιγνώσκῃ, νὰ μιμῆται τὸν Ὅμηρον.

Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του.

Φιλομισέω. Ἀγαπῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῶ τι, ἢ πάντα· παρὰ τό

Φιλόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει πάθος, κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῇ. Ἐπίῤῥ. φιλομίσως.

Φιλομμειδὴς, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φιλομειδὴς. Ὅμηρ. καὶ Ἡσιόδ.

* Φιλομμηθὴς, ὁ, ἡ, ές, ποιητ. ἀντὶ φιλομηθὴς, παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 200. ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἤτις ἠγάπα τὰ μήδεα, τὰ γενητικὰ μόρια τοῦ ἀνδρός, ἐξ ὧν καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν μυθολογίαν· ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι ἄλλο τι πάρεξ μόνον μία παράλογος ἐτυμολογία τῶν Γραμματικῶν, καὶ ὅλος ὁ στίχος σέλεικος.

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ (μελπή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελῳδίαν, τὰ τραγῳδία, τὸν χορὸν, τὰ παιγνίδια. Πίνδ. Νεμ. ζ', 13.

Φιλομουσέω (φιλόμουσος). Ἀγαπῶ τὰς Μούσας, ἢ τὰς τέχνας, τὰς ὁποίας προστατεύουσιν αἱ Μοῦσαι, Φιλόδημ.

Φιλομουσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς Μούσας ἢ τὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, ἤτοι τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς Μούσας, ἢ τὰς ἐλευθερίους ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, μουσικὴν, ὀρχηστικὴν, ποιητικὴν κ. λ.

Φιλομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρὸς). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς μοχθηροὺς, κακοὺς, πονηροὺς ἀνθρώπους. – 2) ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μόχθον, κόπον τὰ κοπιαστικὰ ἔργα· κατ' ἀνάγν. παρὰ Πλουτρ. Πολιτ. 7, 16. σελ. 535. D.

Φιλόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος), = φιλόπονος.

Φιλομυθέω, (φιλόμυθος). Ἀγαπῶ τοὺς μύθους, ἢ τὰ παραμύθια, ἀγαπῶ νὰ διηγῶμαι, νὰ ἀκούω μύθους. ἔζει

Φιλομυθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ διηγῆται μύθους.

Φιλόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται ἢ νὰ ἀκούῃ μύθους, μυθώδεις διηγήσεις. 2) Ὅστις εἶναι πολύλογος, φλύαρος.

* Φιλόμυρος, ὁ, ἡ (μύρον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μύρα, τὰ ἀρώματα, τὰ μυρωδικά.

Φιλόμωμος, ὁ, ἡ (μῶμος), = φιλέψογος. Πλάτ.

Φιλονάματος, ὁ, ἡ (νᾶμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νάματα, τὴν ὑγρασίαν, ἢ τὰ ὕδατα. Ὀρφ. (υυ–υυ

Φιλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ναύτας, ἢ τὴν ναυτιλίαν, τὴν ναυτικήν. Ἀνθολογ.

Φιλονεικέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλόνεικος). Φιλονεικῶ, ἀγαπῶ τὰς ἐριδας, φιλονεικίας, συναρίζομαι, θέλω νὰ ἐείξω, ὅτι ἔχω δίκαιον· μετὰ ὀστικῆς. ὄζει

Φιλονεικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ φιλονεικῇ, λογομάχηται, μαλώνει, διά τι· πρός τι· «φιλονεικίαν ἐμβάλλω, ἢ ἐμποιῶ τινι». δίδω εἰς τινα αἰτίαν, τὸν παρακινῶ νὰ φιλονεικήσῃ, μαλώσῃ.

Φιλόνεικος, ὁ, ἡ (νεῖκος.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογοφέρηται, μαλώνῃ, Πινδ. Ὅστις ἀμιλλᾶται, συναρίζεται, θέλει νὰ ἐείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον, νὰ κυρώσῃ τὸν λόγον του· «τὸ φιλόνεικον = φιλονεικία. ἐπίῤῥ. φιλονείκως. «φιλονείκως ἔχω πρός τινα». συναρίζομαι μέ τινα, τὸν ζηλεύω, ζηλοτυπῶ.

Φιλόνεος, ὁ, ἡ (νέος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεολαίαν, τοὺς νέους ἢ τοὺς νεανίσκους. «Φιλόνεος γυνὴ». Λουκιαν. καὶ Ἡλιόδ. ζ'.

Φιλονικέω, (φιλόνικος). Ἀγαπῶ τὴν νίκην, νὰ νικῶ, νὰ προτιμῶμαι, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα.

Φιλόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τὴν νίκην, ἀγαπᾷ νὰ ἦναι νικητής· ἐν γένει ὅστις ἐπιμελεῖται νὰ φαίνηται ἀνώτερος, νὰ προτιμᾶται, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα.

Φιλονοσέω, (νόσος.) Εἶμαι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσθενὴς, φιλάσθενος. Ἀλκίφρ. β', 2.

Φιλονύμφιος, ὁ, ἡ (νυμφίος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν νυμφίον, γαμβρὸν, ἢ τὴν νύμφην. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 89.

Φιλόξεινος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, φιλόξενος. Ὀδσ. καὶ Θεόκριτ. ιστ', 39.

Φιλοξενέω, Μελ. ήσω (φιλόξενος). Ἀγαπῶ τὴν ξενίαν, τοὺς ξένους εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλους ἐρχομένους, εἶμαι φιλόξενος — 2) Ἀγαπῶ τὰ ξένα ἤθη, τὰς ξένας συνηθείας.

Φιλοξενία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλόξενος, νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τοὺς ξένους, ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸν οἶκόν του ὡς φίλοι.

Φιλοξενίζω, = φιλοξενέω. Σχολ. Σοφοκλ. ἀμφ.

Φιλόξενος, ὁ, ἡ· ποιητ. φιλόξεινος (ξένος). Ὅστις ἀγαπᾷ, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους, ὅσοι ἔρχονται ὡς φίλοι εἰς τὸν οἰκόν του. Ὅθεν ὅπου πάντοτε εἰς τὸν ποιητ. τύπον κεῖται· ἔτι δὲ καὶ τριτλ. ἐνίοτε, Ροτε. Εὐρπ. Μηδ. 822. Ἐπίῤῥ. φιλοξένως. — 2) Κύρ. ὄνομ.

Φιλοξύτονος, ὁ, ἡ. (ξύτονος) Λέξεις συ-

νήσως ὀξυτονουμένη, τὴν ἐξεῖαν ἀπὸ τὴν λήγουσαν δεχομένη. (ῠ)

*Φιλοπαθής, ές, ή. (πάθος) Ὅστις κυριεύεται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν· ἐμπαθής, παράφορος, ἠδυπαθής, φιλήδονος.

Φιλόοινος, ος, ον. = φίλοινος. Ἀνθολογ.

Φιλοπαιγμοσύνη, ή. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ παιγνίδια, ἢ τοὺς ἀστεϊσμούς, γέλοια, μωρίσματα. παρὰ τὸ

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ. (παίζω) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, τὰ μωρίσματα· ἀστεῖος, παιγνιδιάρης· πόρχηθμός Ὁδ. Ψ, 134. Ἡσ. λεῖφ. 13. 3. Ἐπρ. φιλοπαιγμόνως.

Φιλοπαίκτης, ου, ὁ. = φιλοπαίγμων.

Φιλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. (παῖς) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του 2) ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, ὡς τό, παιδεραστής· ὅθεν νόσος φιλόπαιδος ἡ παιδεραστία. Καλλιμ. Ἐπ. 49. 6.

Φιλοπαίσμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

*Φιλοπαίστης, ου, ὁ = φιλοπαίγμων, φιλοπαίκτης.

Φιλοπάλαιστρος, ου, ἡ. (παλαίστρα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παλαίστραν Ἡσύχ.

Φιλοπάννυχος, ὁ, ἡ. (πάννυχος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀγρυπνίας ἢ τὰς νυκτερινὰς εὐθυμίας, ἀγαπᾷ νὰ διατρίβῃ, τὰς νύκτας εἰς συμπόσια, χορούς κ. τ. τ. Ὀρφ.

Φιλοπαράβολος, ὁ, ἡ (παράβολος). Ὅστις συνηθίζει νὰ διακινδυνεύῃ τὸν ἑαυτόν του εὐκόλως· εἶναι φιλοκίνδυνος, Ἐπῤῥ. φιλοπαραβόλως. Πλούταρχ. Φίλομ. 9.

Φιλοπάρθενος, ὁ, ἡ. (παρθένος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς παρθένους· ὅστις φυλάττει τὴν παρθενίαν του.

*Φιλοπατορία, ἡ. (φιλοπάτωρ) Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του

*Φιλοπατρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα, ἢ τὸν πατέρα του. Ἀριστοφ. Σφκ. 1465. παρὰ τὸ

Φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ. (πατρίς) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, τὴν αἰτ. φιλόπατριν παρὰ Διοδ. Ἐπ. 11. καὶ Κιν. Ἀττ. 9, 10. 2) τὸ φιλόπατρι = φιλοπατρία. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ.

Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (πατήρ) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του. Εὐρπ.

Φιλοπενθής, ές, ή. (πένθος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πενθῇ, λυπεῖται, παραπονεῖται, κλαίει συνήθως. Πλούταρχ.

Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ. (πένταθλον) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀγωνίζηται τὸ πένταθλον. Πίνδαρ. Νέμ. ζ', 16. ἴδε πένταθλον.

Φιλοπευθής, ές, ὁ, ἡ. (πυνθάνομαι, πεύθομαι.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ· φιλοπράγμων, περίεργος.

Φιλοπευστέω, Μλ. ήσω, Ἀγαπῶ, συνηθίζω νὰ ἐρωτῶ πολλά, περὶ πολλῶν πραγμάτων, εἶμαι περίεργος Πολύβ. γ', 50. παρὰ τὸ

Φιλοπεύστης, ου, ὁ. (πεύθομαι) = φιλοπευθής. ὅθεν

Φιλοπευστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνηθίζῃ τις νὰ ἐρωτᾷ πολλά, ἢ περὶ παντὸς πράγματος περιέργεια Πλούταρχ.

*Φιλοπευστικός, ή, όν. Lobeck. Φρυν. σελ. 128. καὶ

*Φιλόπευστος, ὁ, ἡ = φιλοπευθής.

Φιλοπλάκουντες, ὁ, ἡ. (πλακοῦς) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πλακοῦντας, τὰς πίττας, τὰ ζυμαρικά. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 644. (α)

*Φιλοπλάτων, ωνος, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Πλάτωνα· ἀναγινώσκει ἄσμενος τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος. Δημ. Αρτ. 3, 47. (α)

Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὅ,τι περιπλέκεται, πλέκεται εὐκόλως, εἶναι εὐκολόπλεκτον. «Κόμη φιλόπλεκτος». Ἀνθολογ. β'. σελ. 11.

Φιλόπλοος, ὁ, ἡ. συναιρ. φιλόπλους, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, τὸ (πλόος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πλέῃ μὲ τὸ καράβιον, νὰ ταξειδεύῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ. Ἀνθολογ. β', 220.

*Φίλοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. (ῐ)

Φιλοπλούσιος, ὁ, ἡ. (πλούσιος) = φιλόπλουτος. Ἠλιόδωρ. ὁ.

Φιλοπλουτέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλόπλουτος). Ἀγαπῶ τὰ πλούτη, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πλουτήσω· ὅθεν

Φιλοπλουτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ πλοῦτη, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ πλουτήσῃ.

Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, φροντίζει, ἐπιμελεῖται διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη, νὰ γένῃ πλούσιος. Εὐρ.

Φιλοποιέω (φιλοποιός). Κάμνω τινὰ φίλον μὲ ἄλλον τινά, μέσ. φιλοποιοῦμαι, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἀποκτῶ τὴν φιλίαν του, μεταχειρίζομαί τινα ὡς φίλον μου. Διονύσ. Ἁλικαρν καὶ Διόδωρ. Σικελ. ιβ', 98. ὅθεν

Φιλοποίησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τὶς τινα φίλον μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν του, νὰ γίνηται φίλος μετά τινος, Γλωσσ. Στεφ.

Φιλοποιητής, οῦ, ὁ (ποιητής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιητάς· ἀναγινώσκει μετὰ χαρᾶς ποιητῶν συγγράμματα, Πλάτ. Πολιτ. ί.

Φιλοποιΐα, ἡ, = φιλοποίησις. Οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζουσι τὸν ἔρωτα. «Ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινομένου». Διογ. Λαέρτ. ζ', 30.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ, ἡ. Κύρ. ὁμοῦ. Κυρίως δέ, ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον· ἡ χρῆσις αὐτοῦ ὅμως ὡς ἐπίθ. ἀμφ.

Φιλοποίμνιος, ὁ, ἡ (ποίμνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ποίμνια. «Κύων φιλοποίμνιος». Θκρ.

Φιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει τοὺς ἀνθρώπους φίλους πρὸς ἀλλήλους. «Τὸ φιλοποιὸν τῆς τραπέζης». Πλούταρχ. προοίμ. συμπ. προβλ.

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. φιλοπτόλεμος (πόλεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους. Εἰς τὴν Ἰλ. πάντοτε κατὰ τὸν ποιητ. τύπον. πρβ. φιλοπόλεμον, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους.

Φιλόπολις, εως, καὶ -ιδος, Ἰων. -ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, Πίνδ. καὶ Αἰσχλ. Ικέτ. Φρυν. σελ. 607. Ἡ γεν. φιλοπόλεϊος παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 5, σελ. 470. D. ἡ δ' αἰτιατ. φιλόπολιν, Πλάτ. Ἀπλ. σελ. 24 B. ποιητ. δὲ καὶ φιλόπτολις, ὁ, ἡ.

Φιλοπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πολίτας ἢ τοὺς συμπολίτας του. [ῐ]

*Φιλοπολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ (πολύγελως). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πολλὰ γέλοια, συνηθίζει νὰ γελᾷ πολύ· ποιητ. δὲ καὶ φιλοπουλύγελως. [ῠ]

Φιλοπονέω, μέλ. ήσω (φιλόπονος). Ἀγαπῶ τὴν φιλοπονίαν, ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπιμελῶς, ἀέκνως, προθύμως· μετὰ αἰτιατ. ὅθεν

*Φιλοπόνημα, το. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, κατασκευασμένον μὲ ἐπιμέλειαν, Φώτιος.

Φιλοπονηρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφράστ. Χαρακτ. κδ'. παρὰ τὸ

Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πονηροὺς, κακοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφρ. Χαρακτ. κδ'.

Φιλοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς κόπους, νὰ ἦναι ἐπιμελὴς, δραστήριος εἰς τὰ ἔργα του, τὸ νὰ γίνηται, τελειώνηται, ἐνεργεῖται, κατορθώνηται τι μὲ κόπον, νὰ ἦναι κοπιαστικὸν πρᾶγμα, ἔργον, Πειον. παρὰ τὸ

Φιλόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κόπους, ἐργάζεται, δουλεύει προθύμως, ἐπιμελῶς, εἶναι ἄοκνος. - 2) Ὅ,τι γίνεται, κατορθώνεται μὲ κόπον, εἶναι κοπιαστικὸν ἔργον, ἐπίῤῥ. φιλοπόνως.

Φιλόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορνείαν, ἢ τὰς πόρνας, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φιλοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορφύραν ἢ τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλοποσία, ἡ (φιλοπότης). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν φιλοπότην, νὰ πίνῃ ἐξαιρ. πολὺν οἶνον.

Φιλοποτέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν πόσιν, τὸν πότον, συνηθίζω νὰ πίνω πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ἐκ τοῦ

Φιλοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει νὰ πίνῃ πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ὅθεν

*Φιλοποτία, ἡ, = φιλοποσία, Lobeck. Φρυν σελ. 522.

*Φιλοπότις, ιδος, ἡ· θηλκ. τοῦ, φιλοπότης.

Φιλοπουλύγελως, ωτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλοπολύγελως. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 112. «Φιλοπουλύγελως κόρη».

Φιλοπραγματία, ου, ὁ, = φιλοπράγμων. Δίων Κάσ. «Φιλοπραγματίας ἀνθρώπους».

Φιλοπραγμονέω, μέλ. ήσω (φιλοπράγμων). Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς πράγματα, νὰ εἶμαι ἀσχολημένος, νὰ ἔχω πάντοτε νὰ κάμνω τι, νὰ μὴ κάθημαι ἀργός, νὰ μὴν ἡσυχάζω. - 2) Ἀγαπῶ, συνηθίζω νὰ ἐρευνῶ, νὰ ἐξετάζω τι, ἐξαιρ. ξένα πράγματα· μετὰ αἰτιατ.

Φιλοπραγμοσύνη, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, ἐπιθυμία, προθυμία, προσπάθησις πρὸς πράξεις, ἢ πράγματα· ἐξαιρ. ξένα, εἰς ἄλλους ἀναφερόμενα, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, κριτολογίας· ἐκ τοῦ

Φιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλοπραγμονῇ, νὰ ἦναι ἀσχολημένος, νὰ καταγίνηται πάντοτε εἴς τι, νὰ μὴ μένῃ, κάθηται ἀργός· νὰ ἦναι ἐρευνητικὸς, ἐπιμελὴς ἔτι δὲ, καὶ ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξετάζῃ τὰ ξένα πράγματα, νὰ παρατηρῇ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι, εἶναι ἀνήσυχος, φιλονεικος· σχεδὸν ὡς τό, πολυπράγμων. Ἐπίῤῥ. φιλοπραγμόνως.

Φιλόπρακτος, ὁ, ἡ (πράττω), = φιλοπράγμων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.

Φιλοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φυλάττει τὸ πρέπον, τὸ κόσμιον, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον. Ἐπίῤῥ. φιλοπρεπῶς. (ἀμφίβλ. Schaef. mel. σελ. 48.)

Φιλοπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικὸς καταδεκτικός. ἐκ τοῦ

Φιλοπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσήγορος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει νὰ ὁμιλῇ, νὰ συναναστρέφηται μετὰ τῶν ἀνθρώπων, πρᾶος, καλοκέγαθος, κοινωνικὸς· εὐπροσήγορος.

Φιλοπροσηνής, ὁ, ἡ (προσηνής). Ὅστις συνηθίζει νὰ ἦναι φιλάρεσκος, ἱλαρὸς, εὐμενὴς, ἥμερος. Κικέρ. Ἀττικ. ε', 9.

*Φιλοπρωτεία, ἡ. Τὸ νὰ καταγίνηται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμῇ, ἐπιμελῆται τις νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα· τὴν πρωτείαν, νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι. — 2) Τὰ πρωτεῖα, ἡ πρωτεία· ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτεύω (φιλόπρωτος) Ἀγαπῶ νὰ λάβω τὰ πρωτεῖα εἴς τι, νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος. Ν. Δ. ὅθεν

*Φιλοπρωτία, ἡ = φιλοπρωτεία. Ἰουλ. Καισ. 15, 10.

Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, ὑπεροχὴν ἐξουσίαν.

Φιλοπτόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλοπόλεμος. Ἰλιάδ.

Φιλόπτολις, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλόπολις.

*Φιλόπτορθος, ὁ, ἡ (πτόρθος). Ὅ,τι ἡ ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα κλωναράκια, βλαστοράκια, Ἐπθ. τῆς μελίσσης. Νον. Διον. 13, 261.

Φιλοπτωχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ βοηθῇ, παρηγορῇ τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ. ἐκ τοῦ
Φιλόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ, παραμυθεῖ τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ.
Φιλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πυρὸν ἤτοι τὰ σιτάρια. Ἀνέκδοτ. β', σελ. 217.
Φιλοπυστέω, = φιλοπευστέω. Ἰουστίν. Μάρτ. ἐκ τοῦ
Φιλόπυστος, ὁ, ἡ = φιλόπευστος.
Φιλοπωριστής, οῦ, ὁ (ὀπώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ, ποτιμεύεται, τὰς ὀπώρας, τὰ ὀπωρικά. Ἀνθλ.
*Φιλοπωτέω· σπάντρ. παρατσχηματισμὸς τοῦ, φιλοποτέω· ἐκ τοῦ
*Φιλοπώτης, ου, ὁ· σπαντρ. παρατσχηματισ. τοῦ, φιλοπότης, Lobeck Φρυν. σελ. 456.
Φιλοργής, ὁ, ἡ· καὶ φιλοργος, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὀργίζηται, θυμώνῃ εὐκόλα, διὰ παραμικρὸν πρᾶγμα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 175.
Φιλόργιος, ὁ, ἡ (ὄργια). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὄργια, τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἢ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς.
*Φιλοργός, ὁ, ἡ· ἴδε φιλοργής.
Φιλορήτωρ, ορος, ὁ, ἡ = φιλορρήτωρ.
Φιλόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ὀρθόν, τὰ ὄρθια, τὸ ἴσον, τὸ νὰ ἡναίτι, νὰ γίνηται ὀρθῶς. «Φιλόρθιον κατοίκημα σελίδωνα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 52.
Φιλοριστία, ἡ (ἐρίζω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κάμνῃ ὁρισμούς, διακρίσεις. Γαλην.
Φιλορμιστειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ φιλορμιστήρ.
*Φιλορμιστήρ, ῆρος, ὁ (ὁρμίζω). Ὅστις ὁδηγεῖ, εἰσάγει τινὰ ἢ τι ἀσμένως, συνήθως εἰς λιμένα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 89
Φιλορνιθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἐρωδιὰ ἢ τὰ πουλία. Ἀρστφ. Ὄρ. 1289. ἐκ τοῦ
Φίλορνις, ιθος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἐρωδιά, τὰ πουλία, τὰ πετώμενα. Αἰσχλ. 2) ὅ,τι ἀγαποῦν, ὅπου συχνάζουν τὰ πουλία, τὰ πτηνά. (υ - υ)
*Φιλορρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥήτωρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ῥήτορας, τὰ ῥητορικὰ συγγράμματα ἢ τὴν ῥητορικήν.
*Φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ῥυθμόν, τὸν μουσικὸν χρόνον.
Φιλορρώθων, ωνος, ὁ, ἡ (ῥώθων). Ὅστις κεῖται συνήθως ἐπὶ τὴν μύτην. «Ἡμῖς φιλορρώθων ἐσμεν» Ἐπιγρ. 27.
Φιλόρρωξ, ωγος, ὁ, ἡ (ῥώξ, σημτ. 2. ῥάξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ ἢ φέρει ῥώγας σταφυλίων, σταφύλια, Ἰακ. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 22. «Ἄμπελος φιλορρώγα. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 168.
Φιλορτυγοτροφέω (ὀρτυγοτροφέω). Ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὀρτυγας, ὀρτύκια. Ἀρτεμιδ. γ', 5.
Φιλόρτυξ, υγος, ὁ, ἡ (ὄρτυξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὄρτυγας, τὰ ὀρτύκια, Πλάτ. Λυσ.
Φιλορχήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ. Ἀρβιαν. 6, 3, 10.
*Φιλορχηστής, οῦ, ὁ (ὀρχέομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὄρχησιν, ἤτοι τὸν χορόν.
*Φιλόρχηστος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφ.
Φιλορώμαιος, αία, αιον (Ῥωμαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ῥωμαίους, ἢ τὰ τῶν Ῥωμαίων.
Φίλος, φίλη, φίλον συνήθ. παθητ. Ὅστις ἀγαπᾶται, εἶναι ἀγαπητός, τερπνός, παθητός, ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητός, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων τινί· πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου εὑρέθη ὅμως καὶ «ὁ ἐμὸς φίλος, ὁ σὸς φίλος», κ.τ.λ. «τὸ σὸν, τὸ ἐμὸν φίλος, ὁ σὸς φίλος», κ.τ.τ. Θέογν. 100. παρβ Πατσοβίου mel. crit. εἰς Αἰσχύλ. Περσ. σελ. 43. ἐξαιρτ. χρησιμεύει τὸ, «φίλος, φίλη, φίλον» μετὰ καὶ χωρὶς οὐσιαστ. εἰς προσφωνήσεις καὶ προσρήσεις, Ὅμ., ὅστις καὶ «φίλα τέκνα» συντάσσει, Ὀδσ. Β, 363. Γ, 184. καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ γενικ. «φίλ' ἀνδρῶν», Θεοκρ. 15, 74. 24, 40. Pors. paref. Hec. σελ. LXII. -β) «φίλον ἐστίμοιμι, μὲ ἀρέσκει μ' εἶναι ἀρεστόν, εἶναι κατὰ τὸν στοχασμόν, κατὰ τὴν ἰδέαν μου· πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸ, «φίλα ἀστίμοιμι, καὶ «φίλον γίγνεταί μοι», Ὀδ. Η, 316. Ἰλ. Η, 387. καὶ «ὅσσ' φίλον ἔπλετο θυμῷ» πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. «οἷ' ἔστο μετὰ ἀπαρεμ. «ἔνθα φίλ', ἐπαλέα κρέα ἐδμεναι», ἔπειτα σᾶς ἀρέσει, ἠδύνασθε νὰ τρώγητε ὀπτὰ κρέατα, Ἰλ. Δ, 345. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 108. 4, 97. καὶ ἀλλ. — γ) ἡ ποιητ. εἰς τὴν Ὁμρ. φράσιν ἐξαιρ. ἰδίᾳ χρῆσις τοῦ, φίλος εἶναι κατὰ περίφρασιν τῆς κτητ. ἀντωνυμ. ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, μετὰ λέξεων συντεταγμένου, διὰ τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων δηλοῦται γενικῶς, ὅτι εἶναι ἀρεστά, ἀγαπητὰ τὰ σημαινόμενα αὐτῶν· οἷον ἐξαιρτ. «ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· «φίλον ἦτορ· φίλον κῆρ· φίλαι χεῖρες· φίλα γυῖα καὶ γούνατα κ.λ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ «φίλος θυμός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, «φίλος υἱός· φίλη ἄλοχος· φίλα τέκνα κ.τ.τ. πῶς δὲ πρὸς τούτοις ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως κεῖται καθ' ὑπέμφασιν, δηλοῦται ἐκ μαρτυριῶν, ὁποῖαι εἶναι Ἰλ. Ι, 555. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ Μελεάγρου, «μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ γαμόμενος κῆρ· ἐν γένει δέ, εἰς δήλωσιν τοῦ κτήματος, π. χ. «φίλα εἵματα», Ἰλ. Β, 261. — δ) ὡς οὐσιαστ. δέ, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ὅστις εἶναι φίλος, προσφιλής, Ὅμηρ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. οἱ οἰκεῖοι, οἱ συγγενεῖς. Ἐπὶ συζύγου «κουρίδιος φίλος», Ὀδ. Ο, 22. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συζύγου γυναικός «φίλη ἀνάκτοσσα», Ἰλ. Ι, 146, 288. — 2) πολὺ σπανιώτ. δὲ καὶ μόνον παρὰ ποιητ., ἐνεργ. ὡς τό, φιλῶν, μετὰ ὀνομ. ὁ ἀγαπῶν, ὁ φιλόστοργος, ὁ εὐνοϊκός, εὐμενής, φιλόφρων, Ὀδ. Α, 313. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Dissen Πίνδ. Νεμ 5, 7, 18. Ὁ προσφιλῶς, εὐνοϊκῶς διακείμενος πρός τινα, «φίλα μήδεα», Ἰλ. Ρ, 325. «φίλα φρονεῖν· πολλάκις παρ' Ὁμρ. «φίλα ποιοῦμαί τινα, κάμνω φιλίαν μέ τινα, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, κάμνω εἰς αὐτὸν χάριν τινά, Ἡρόδ. 2, 152. 5, 37. 7, 104. — Ἐπίῤῥ. φίλως, παρὰ τῷ Ποιητ. ἅπαξ μόνον· «φίλως χ' ὁρώσῃσι», ἤθελατε τὸ ἰδῆ μὲ εὐχαρίστησίν σας, Ἰλιάδ. Α, 344. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἄσπ 45. «κἀσπαστίως τε, φίλως τε ἐὸν δόμον εἰσαφίκανεν». — Συγκρ. φιλίων, ὁ, ἡ, ον, τό· Ὀδσ. Τ, 351. Ω, 268. Ὑπερθτ. φίλιστος, ἴστη, ἴστον, Σοφοκλ. ἔτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα -β) συγκρ. φίλτερος, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. ὑπερθτ. φίλτατος· πολλὰ εὔχρηστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις τοῦτον τὸν τύπον μόνον μεταχειρίζεται· ἐξαιρ εἰς τὴν Ἰλ. -γ) συγκριτ. φιλαίτερος, ὑπερθτ. φιλαίτατος, παρὰ Θεοκρ. καὶ Καλλιμ -δ) ὁμαλ. συγκρ. φιλώτερος, ὑπερθτ. φιλώτατος, μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. (τὸ Ἰάτα κοινῶς μὲν βραχ. ὁ Ποιητ. ὅμως μεταχειρίζεται αὐτὸ κατὰ κλητ. πτῶσιν εἰς τὴν πρώτην ἀρσιν καὶ ὡς μακρ. Ἰλ. Δ, 155. Ε, 359.)
Φιλοταρχέω, Μλ. -ήσω (φιλόταρχος). Εἶμαι ἐκδεδομένος εἰς τὰς ἡδυπαθείας, εἰς σωματικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν
Φιλοσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἐκδεδομένος εἰς ἡδυπαθείας, εἰς σαρκικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φιλόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις εἶναι ἡδυπαθής, φιλήδων, ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, εἶναι παραδομένος, ἐκδιδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ (σίγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ σίγμα, συνεθίζει νὰ τὸ προφέρῃ συχνά. Εὐστάθ.
Φιλόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν σῖτον, Σειραφ. Οἰκον. κ', 27. — 2) ἐν γένει, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ. Πλάτ. πολιτ. ε'.
*Φιλοσκαρδμος, ὁ, ἡ (σκαρδμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χορεύῃ, νὰ πηδᾷ, σκιρτᾷ. Νον.
Φιλόσκαπος, ὁ, ἡ (σκάπη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι σκαπτισμένος, ἢ ὑποκάτω εἰς σκαπτήν, Θεοφράστ. αἰτ. φυτ.
Φιλόσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φέρει, κρατεῖ συνήθως σκῆπτρον. Ἀνθολογ. «Φιλόσκηπτρος βασιλεύς».
*Φιλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ (σκήπων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ, κρατῇ βακτηρίαν, ῥάβδον.
Φιλόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν σκιὰν ἤτοι τὸν ἴτιον.
*Φιλοσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰς σκοπέλους, τοὺς βράχους.
*Φιλόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός, σημτ. 2). Ὅστις ἐπιτυχαίνει συνήθως τὸν σκοπόν, τὸ σημάδιον.
*Φιλοσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (σκύλαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς σκύλους, τὰ σκυλάκια, Νον. (2)
Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ ὅλα. Πολυδ. ε', 151. παρὰ τὸ
Φιλοσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ, νὰ σκώπτῃ, νὰ παριγελᾷ· περιγελαστής. Ἡρόδοτ.
Φιλοσκωπτέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ τινα, ἢ παυσήποτέ τι. Ἀθήν. ιδ'. παρὰ τὸ
Φιλοσκώπτης, ου, ὁ· (σκώπτω) = φιλοσκώμμων. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 616.
*Φιλοσμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κρότον, τὸν θόρυβον, ποιητ. (2)
*Φιλόσμηνος, ὁ, ἡ (σμήνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μελίσσια, συνεθίζει νὰ κρατῇ μελίσσια.
Φιλοσοφέω, Μ. ήσω (φιλόσοφος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ σοφίαν, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, ἢ γνῶσίν τινά, σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ τὴν ἀποκτήσω· ἔπειτα δὲ, ἀγαπῶ καὶ τὴν παιδείαν, τὴν μάθησιν, τὰς ἐπιστήμας, σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω πεπαιδευμένος, πολυμαθής, ἐπιστήμων, καταγίνομαι εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα, Ἡρόδ. 1, 30. Θκδ. 2, 40. ἐξαιρ. Καταγίνομαι περὶ τὴν διαλεκτικὴν ἐπιστημονικῶς, Ἰσοκρατ. ἐν Πανηγυρ. 1. «Τὰς ἄλλας τέχνας καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν». Τέλος δὲ, ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, ζητῶ αὐτὴν, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω σοφός· κατὰ τὴν τωρινὴν ἔννοιαν τοῦ φιλοσοφεῖν, ἤτοι τοῦ σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, μελετᾶν περὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, δὲν ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν οἱ παλαιοί. — 2) ἐν γένει, πράττω τι κατά τινας κανόνας καὶ κατά τινα ἀξιώματα, κατά τινα μέθοδον· φροντίζω ἢ ἐρευνῶ περί τινος μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελείας· διατάττω τι, διακοσμῶ, παρασκευάζω τι μετ' ἀκριβείας· ἐπιχειρῶ τι μὲ σύνεσιν καὶ τέχνην· ἐξευρίσκω, κατανοῶ· ἐξετάζω, ἀναζητῶ τι διὰ μελέτης καὶ σκέψεως, ἐξαιρ. ἐξετάζω, διερευνῶ, ἀκριβολογοῦμαι, ἢ ἀναζητῶ, ἀνακρίνω τι ἐπιστημονικῶς, ἢ σοφῶς· μετὰ αἰτ., π. χ. «φιλοσοφίαν φιλοσοφῶ· ἐκλέγω ἐπιστημονικήν τινα ὑπόθεσιν εἰς ἀναζήτησιν, ἀνάκρισιν, σπουδάζω περὶ αὐτὴν ἐπιστημονικῶς ἢ μεθοδικῶς, Σνφ. Ἀπομν. 4, 2, 23. «Πάνυ ὤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, ἣ δὲ μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα». παρβλ. Ἰαμ. Ἀχλ. Ταρ. σλ. 935. «τὰ φιλοσοφούμενα, τὰ φιλοσοφίας ἐπιδεκτικὰ πράγματα. Δημ. Ἀρχ. 4, 40. ὅθεν
Φιλοσόφημα, τό. Ἡ ἕξις ἢ κατάστασις καὶ τὸ ὀφειλόμενον σοφῆς ἢ ἐπιστημονικῆς τινος ἐρεύνης, ἀνακρίσεως· ἢ ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις, ἔρευνα αὐτή. Σενέκ, ἔννοια, ἐνθύμησις, λογισμός· μελέτη, εὕρημα· γνώμη, δόξα, διάνοια· ἐν γένει ἐπιμέλεια, σπουδή, μελέτημα.

ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσιν. Ἀριστοτέλ. Οὐρανογρ. β'.

*Φιλοσοφητέον, Ἐπῳδ. ῥήματ. τοῦ, φιλοσοφέω. Πρέπει νὰ φιλοσοφῇ τις, νὰ φιλοσοφῶμεν. κτλ. Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 288. D.

Φιλοσοφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ τις ἐπιτηδειότητα, δεξιότητα, τέχνην ἢ γνῶσιν τινά, ἐμπειρίαν· τὸ νὰ ζητῇ, ἐπιμελῆται, σπουδάζει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτήν· τὸ νὰ μετέρχεται αὐτήν, ἀσχολῆται, καταγίνεται εἰς αὐτήν· ἔπειτα δὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, καὶ τὰς ἐπιστήμας, τὸ νὰ μετέρχηται, αὐτήν, νὰ σπουδάζῃ, ἀσχολῆται περὶ αὐτήν· ἐξαιρ. τὸ νὰ μετέρχηται ἐπιστημονικῶς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, Ἰσοκρ. τέλος δὲ· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν σοφίαν. — 2) ἐν γένει τεχνική, μεθοδικὴ μεταχείρισις, ἡ ἔρευνα, ἀνάκρισις πραγμάτές τινος κατά τινας κανόνας, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐπιμελὴς ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα· πᾶσα σήποτε ἀκριβὴς σπουδή, μελέτη, σκέψις, ἐνθύμησις, θεωρία, ζήτησις, ἀσχολία, περίτι, συνήθ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθμόν, π. χ. καὶ φιλοσοφίαι καὶ παιδεῖαι τῶν ἄλλων. Ἰσοκρ. Παιδ. ἴδε Morus Ἰσοκρ. Πανηγ. 1. 5.

*Φιλοσοφοκλῆς, -λέους, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Σοφοκλῆ, ἀναγινώσκει ἀσμένως τὰ ποιήματα αὐτοῦ. Δημ. Λαρτ. 4, 10.

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ. (φιλομειρᾰξ). Ὅστις μετέρχεται τὴν παιδεραστίαν συστηματικῶς. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 572. B

Φιλόσοφος, ὁ (σοφία). Κυρίως, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, σπουδάζει περὶ αὐτὰς ἢ μετέρχεται αὐτὰς· καὶ πρῶτον ἐπὶ σωματικῆς ἢ μηχανικῆς δεξιότητος καὶ τέχνης, καὶ λ. ἔπειτα δὲ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ, σοφία, ἐπηυξήθη κατὰ μικρόν, καὶ ἐφηρμόσθη πάντοτε μᾶλλον εἰς τὴν εὐφυΐαν ἢ νοερὰν δεξιότητα, ὠνομάζοντο φιλόσοφοι ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί, οἱ ᾠδοί, ψάλται, οἱ Ποιηταὶ καὶ οἱ Μάντεις· παραβλ. σοφὸς καὶ σοφιστής· μετέπειτα δὲ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν παιδείαν ἢ τὴν ἐπιστήμην καὶ ζητοῦντες αὐτήν, σπουδάζοντες περὶ αὐτήν· ὅσοι ἀγαπῶσι τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἐρεύνας, ἀνακρίσεις, ἀσχολίας· ὅσοι εἶναι φιλίστορες, πολυμαθεῖς, εὐτύπωτοι, γνωμονικοί· ὅθεν συντάσσεται ἐνίοτε ἡ λέξις μὲ τὸ, φιλομαθὴς καὶ φιλέλλην, Πλάτ. Πολτ. 2. σλ. 376 B. 9. σλ. 582. E. Ἐξαιρ. δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, εἶναι εἰδήμων αὐτῶν. Τέλος δὲ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὸν σοφίαν· καθ' ἣν σημασίαν ὠνόμασεν ὁ Πυθαγόρας, διὰ μετριοφροσύνην, ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον φιλόσοφον ἀντὶ σοφόν· ἡ δὲ σημασία, ὅστις ἐρευνᾷ, σπουδάζει περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἰσήχθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν κατάστασιν τῶν φιλοσοφικῶν κυρίως σχολείων· ἔκτοτε φιλόσοφος λέγεται ὁ ἰδιαίτερον ἑαυτοῦ φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχων, καὶ ὡς διδάσκαλος παραδίδων αὐτὸ εἰς ἄλλους· Ἐπῤῥ. φιλοσόφως, Κικ. Ἀττ. 13, 20. Δημ. Λαρτ. 3, 50. (ὁ Ἀρτεμ. Ἐκκλ. 571. μεταχειρίζεται ἀσυνήθως, διὰ τὸ ἐπιφερόμενον φ. μακρὰν τὴν παρελήγ. τῆς λέξεως.)

Φιλοσπήλυγξ, υγος, ὁ, ἡ (σπήλυγξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια· συνεθίζει νὰ κατοικῇ εἰς σπήλαια· ποιητ. Ἀνθολογ.

Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς σπονδάς, λοιβάς, ὅ,τι εἶναι χρήσιμοι, ὅ,τι συνεθίζεται εἰς αὐτάς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 289.

*Φιλόσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σπουδήν, τὸ τάχος, τὸ νὰ κάμνῃ ἢ νὰ γίνηταί τι μὲ βίαν, ἀγαπᾷ τὴν σπουδαιότητα, ἐπιμέλειαν, ὀραστηριότητα, ἢ τὴν εὐσυνοπρέπειαν, τὴν ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς στάσεις, ἐπαναστάτης, πολιτικὰς ταραχάς. Πλάτ. Πολιτ.

*Φιλοσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ σταφύλια. (α)

Φιλοστεφανέω, Μλ. -ήτω. Ἀγαπῶ τοὺς στεφάνους, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀξιωθῶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης· ψιλοστεφανέω εἰς τινα· ζητῶ τὴν προστασίαν τινὸς διὰ νὰ λάβω τὸν στέφανον τῆς νίκης. Πολύβ. ζ', 10. καὶ Πλουτ. παρὰ τὸ

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στεφάνους, τὰ διαθήματα, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ στεφάνους, στολίζεται μὲ στέφανον, διάθημα Ἀφροδίτης Τυ. Δημ. 102. ἐξαιρ. ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης, νὰ στεφθῇ ὡς νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φιλόστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στενάζῃ, στενάζει πάντοτε ἢ συνήθως· Ἐπῤῥ. φιλοστόνως. Αἰσχύλ. ἑπτ. 285.

Φιλοστοργέω (φιλόστοργος). Ἀγαπῶ τινα μὲ στοργήν, μὲ τρυφερὰν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ γεννητόρων, τέκνων, καὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Διόδ. Σικελ. ψΦιλοστοργεῖν τὸν ἀδελφόν. ἴδε

Φιλοστοργία, ἡ. Ἀγάπη τρυφερά. Ξενοφ. Κυρουπ. α', δ. 3.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέργω, στοργή). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ στοργήν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπῤῥ. φιλοστόργως.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στρατιώτας, τοὺς εὐνοεῖ καὶ ὅστις ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀνβ. 7, 6, 4.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολάς, εἶναι εὐμετάβλητος. Ἀρεταῖος.

*Φιλοσυγγενής, ὁ, ἡ (συγγενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος, ὁ, ἡ (σῦκον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ, τρώγει ἐσμένως τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ (σύμμαχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ (συνήθης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφήν, εἶναι κοινωνικός. Πλούτ.

Φιλοσυνθεσία, ἡ (συνθεσία). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ παραβάλλῃ, εἰκάζῃ, συγκρίνῃ τι· Σχολ. Λουκιαν.

Φιλοσυνουσιάζω (συνουσιάζω). Ἀγαπῶ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν· ἐξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Δημ. Λαρτ. 3, 48. ἴδε

Φιλοσυνουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν, ἐξαιρ. τὴν συγκοίνησιν. Σχόλ. Θεοκρίτ. 4, 62.

Φιλοσύντομος, ὁ, ἡ (σύντομος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συντομίαν. Πλούταρχ.

Φιλοσωματέω (φιλοσώματος). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του. ἴδε

Φιλοσωματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆταί τις τὸ σῶμά του. Ἱεροκλ.

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του· Ἐπῤῥ. φιλοσωμάτως. Πλούταρχ.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σωφροσύνην, σεμνότητα, μετριότητα. Τιμωθ.

Φιλοτάριον, τό· Ἐπιχρ. τοῦ, φιλότης· παράβλ. φιλοτάριον. (α)

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ (τάριχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ταριχευτὰ καὶ ἐξαιρέτως τοὺς ταριχευτοὺς ἰχθύας. Ἀθήν. (ε)

Φιλοτεκνία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα. παρὰ τὸ

Φιλότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα, εἶναι φίλος τῶν παίδων.

Φιλοτεχνέω (φιλότεχνος). Ἀγαπῶ τέχνην τινά, ἡμετέρχομαι αὐτήν· ἐργάζομαί ἢ κατασκευάζω τι τεχνικῶς. — 2) Ἀγαπῶ τὰ τεχνάσματα, τὴν δολιότητα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτά· ὅθεν· τεχνάζομαι, ἐνεργῶ, κατορθώνοτι μὲ δολιότητα, πανουργίαν. ψΦιλοτεχνοῦντες ἀφορμὴν πρὸς τὸ διαστρέφεσθαι. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ', 26 μετὰ ἀπρμφτ. — 3) ψφιλοτεχνέω ὑπέρτινος πρός τινα· ὁμοιῶ πρός τινα περίτινος ὡς τεχνίτης. Αἰλιαν ποικ. ἱστ. 2, 2. ὅθεν

Φιλοτέχνημα, τό. Ὅ,τι κατεσκευάσθη, μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιμελείας· Γαλλ. chef d'oeuvre· Ἰταλ. Capo d'opera. Γερμαν. Kunstwerk.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ· = φιλότεχνος.

Φιλοτέχνης, ου, ὁ· = φιλότεχνος.

Φιλοτέχνησις, εως, ἡ. Ὀλίγον χρήσιμος τύπος ἀντὶ φιλοτεχνία. Βατίλ.

Φιλοτεχνία, ἡ (φιλοτεχνέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ μετέρχεταί τις ἐπιμελῶς τέχνην τινά· — 2) = φιλοτέχνημα. — 3) Τέχνη, ἐπιτηδειότης. — 4) τρπκ. δολιότης, σόφισμα, πανουργία.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς τέχνας, εἶναι ἔμπειρος τεχνῶν, πολύτεχνος, τεχνοπειός· Ἐπῤῥ. φιλοτέχνως.

Φιλότης, ητος, ἡ. Φιλία, ἀγάπη, εὔνοια, φιλοφροσύνη· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φιλικῆς διαθέσεως ὁλοκλήρων ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα, Ἰλιάδ. Γ, 73. 94. Η, 302. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ φιλότητα συγγίγνομαι, συναναστρέφομαι, συνέρχομαί μέ τινά που, κάμνω συνέλευσιν περίτινος μετ' αὐτοῦ διὰ φιλίαν· Ἡρόδ. 1, 172. ὡσαυτῶς καὶ ἐπὶ φιλοξενίας, Ὀδυσ. Ο 55. 197. καὶ ἄλλχ ἐξαιρ. δὲ τὰ πλείστα ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, συγκοιμήσεως· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλὰ εὔχρηστον· συνήθ. εἰς τὰς συντάξεις ψφιλότητι καὶ εὐνῇ, φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι καὶ τ. τ. ἴδε μίγνυμι, σημ. 4. β'. ἔτι καὶ νύμφιος καὶ φιλότητι· Ἰλιάδ. Ν, 636. Ξ, 353. σποντρ. μετὰ γενικ. ψφιλότης γυναικός Ἡσιόδ. Ἀσπ. 51. πρβλ. Θγν. 374. 405. 625. 822, Ὁ δὲ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. πάντοτε εἰς τὰ πλῆθ. ἀριθμ. — 2) ὡς προσφώνημα, πρόπτησις, ὦ φιλότης = ὦ φίλε.

Φιλοτησία, ἡ· ἴδε τὸ ἐπιμ. σημασ. 2.

Φιλοτήσιος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ διτλ. (φιλότης). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλίαν, ἢ ἀγάπην ψφιλοτήσια ἔργα τὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔρωτος· ἀφροδισιασμός, συγκοίμησις, ὡς τὸ ψἔργα Ἀφροδίτης Ὀδ. Λ, 246. — 2) ψἡ φιλοτήσιος ὑπκ. κύλιξ ἢ κοτύλη. Τὸ εἰς φιλίαν ἢ ἀγάπην ἀφιερωμένον ποτήριον, Θέογν. 483., συνήθ. ψἡ φιλοτησίαν ὑπκ. πόσις, τὸ νὰ πίῃ τις εἰς τὴν ὑγείαν τινός· ψφιλοτησίαν λαμβάνω τὸ κοιν. εἰς ἡμᾶς, σημ. τὸ ποτήριον εἰς τὴν ὑγείαν τινός· ψπίνε, κατάκεισο, λαβὲ τὴν σὲ φιλοτησίαν. Ἀριστοφ. Πλτ. 985. ψφιλοτησίας προπίνειν ὅπου τὸ, φιλοτησίας ὡς γενικ. λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦ, ἕνεκα ἀναπληροῦται συνήθως· ψφιλοτησίας μελετᾶν Πλατ. ἐν γένει πᾶσα πόσις, ἔτι δὲ καὶ φιλοποσία.

Φιλότησις, ἡ· = φιλότης. ἀμφ.

*Φιλοτιμέομαι, μοῦμαι· ἀποστ. παθ. μετὰ μέσ. μέλ. -ήσομαι· ἀόρ. φιλοτιμηθῆναι, Ξεν. Κύρ. Ἐκράτησε δὲ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. φιλοτιμήσασθαι, Ἡσιόδ. καὶ Ἀρστφ. (φιλότιμος) Ἀγαπῶ τὴν τιμὴν καὶ ζητῶ αὐτήν, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀποκτήσω τιμήν· εἶμαι φιλότιμος καὶ ἀποδείχνω ἐμπράκτως τὴν φιλοτιμίαν μου — β) ψφιλοτιμοῦμαί τινα καὶ περίτι, καὶ πρός τινα· θεωρῶ, νομίζω τι

ὡς τιμῆς πρόξενον, καὶ καταγίνομαι εἰς αὐτὰ μὲ ζῆλον, προθυμίαν, Ξεν. Ἀλλὰ καὶ φιλοτιμ. περί τινος ἀμιλλῶμαι συναρίζομαι διά τι, καὶ θέλω νὰ τὸ ἀποκτήσω, νὰ τὸ κατορθώσω, περὶ οὗ ἐκεῖνος Πλουτ. — δ) μετὰ ἀπαρμφ. Ἐπιμελοῦμαι, κοπιάζω, ἀμιλλῶμαι περί τινος πράγματος ὑπὸ φιλοτιμίας κινούμενος, π. χ. καὶ πάντα ἐν φιλοτιμηθείαν φίλῳ σοι χρῆσθαι Ξεν. καὶ Δημοσθ. — ε) φιλοτιμ. εἴς τινα ἢ πρός τινα Προσφέρομαι, δείκνυμαι πρός τινα εὐεργετικὸς ἢ ἐλευθέριος ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος· ὅθεν καὶ Καυχῶμαι, μεγαλορρήμονῶ πρός τινα, Ἀριστοφ. Βατρ. 281. καὶ ἀλλαχ. ὅθεν καὶ φιλοτιμοῦμαί τινα Δωρίζω, χαρίζω, Ἀριστοτ. 1, 1. — ζ) φιλοτιμ. εἰς τινα συνεισφέρω, συνεργῶ εἴς τι μὲ φιλοτιμίαν, μὲ ἀμίλλαν· φιλοτιμ. πρὸς τὴν πολιτείαν, Δημοσθ. 35, 6. καὶ καλλοι, εἰς τὴν τιμὴν καὶ λ. τ. τ. Αἰλιαν. (κατὰ ἐργασ. διαθέσ. φιλοτιμέω, δὲν ὑπάρχει καθόλου.)

Φιλοτίμημα, τό. Ἀπόδειξις τῆς φιλοτιμίας πραγματική· ἔξαιρ. διὰ πολυτελείας, μεγαλοπρεπείας, καὶ ὡραίων· ἀποδείξεις ἐκτενοῦς, ὁραστηρίου σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἢ ἀμίλλα, ἐλευθερίως πράξις· ἐν γένει, πρᾶξις, ἔργον, κατόρθωμα φιλοτίμου ἀνθρώπου, εἴς ἕνα τινὰ ἰδίως ἀναφερόμενον, καὶ ἐμπράκτως δηλούμενον, ὡς τό, φιλοτιμία, τὸ ὁποῖον γενικῶς καὶ ὡς γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, ἐκλαμβάνεται. (τι)

Φιλοτιμία, ἡ· Ἰων. φιλοτιμίη (φιλοτιμέομαι). Τὸ ἦθος, τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοτίμου· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν τιμήν, νὰ ἀμιλλᾶται, μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν· πάντα τὰ ἐκ τῆς ἀγάπης αὐτῆς προκύπτοντα ἰδιώματα, κλίσεις, ἐφέσεις, ἐπιθυμίαι, ἐκτενὴς ἐπιμέλεια, ζῆλος, φροντίς· ἔξαιρ. μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον διὰ τιμῆς ἀγάπην· ἀλαζονεία, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, ἀνδρεῖος ἀμετάπειστος, αὐθάδεια, ἀδιάτρεπτος, οἴησις, Valck. Ἡρόδ. 3, 53. Κατὰ καλὴν δὲ σημ. ἐλευθεριότης, μεγαλοδωρία, εὐεργασίας γενναιόψυχια, γενναιότης.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τιμήν· πράττει τι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν, Αἰσχύλ. ἴδιον, ἔστις ἐπιμελεῖται, κοπιάζει μὲ ζῆλον, μὲ ἀμίλλαν εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, τὴν μεγαλοπρέπειαν, συνεισέρχεται νὰ καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν. Κατὰ καλὴν σημ. δὲ, ὅστις εἶναι ἐλεύθερος, μεγαλόδωρος, εὐεργετικός, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος — β) Παθ. Ὅ,τι γίνεται, κατορθώνεται, διὰ φιλοτιμίαν· Ἐπῤῥ. φιλοτίμως· φιλοτίμως ἔχω πρός τινα Ἀμιλλῶμαι, κοπιάζω μὲ ζῆλον διά τι, — 2) Ὀνομ. κύριον.

Φιλότιμητος, ὁ, ἡ (τέμνω) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κόπτῃ, ἢ τὸ κόψιμον· ἡ Ἡμέρα φιλότμητος, Νον. ἡ ὀγδόη ἡμέρα μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ περιτομή.

Φιλοτοιοῦτος, ὁ (τοιοῦτος). Ἐραστής, φίλος τοιούτων τινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου δηλουμένων. Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 1, 8, 10. 3, 11, 4. Zell. 4, 4, 4.

Φιλοτραγήμων, ονος, ὁ, ἡ (τραγήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τραγήματα. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 642.

Φιλοτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τράπεζαν ἢ τὰ τραπέζια, φίλος τῆς τραπέζης. Ἀθήν. γ'. σελ. 113. (ε)

*Φιλοτρεφής, ὁ, ἡ = φιλοτρόφος. ἀμφβ.

*Φιλοτρεφέω. Ἀγαπῶ νὰ τρέφω, νὰ κρατῶ ζωόντι ἢ ζῶα· κύνας. Πλουτ. παρὰ τὸ

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ τι, — 2) (τροφή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν τροφήν, νὰ τρέφηται.

*Φιλοτρώξ, ωγος, ὁ, ἡ (τρώγω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ ἢ τραγανίζῃ τι

Φιλοττάριον, τό· ποιητ. ἀντὶ φιλοτάριον. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891.

Φιλοτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τύραννον, ἢ τὴν τυραννίαν εἶναι ὀπαδός, συνεργὸς τυράννου. (υ)

*Φιλότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τῦφον, τὴν ἀλαζονείαν.

Φιλοτωθάζω, Μλ. ἄσσω (τωθάζω). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ περιπαίζω, ὀνειδίζω, περιγελῶ· ψυσ. ἄγνωστ. παρ' Ἵππ. ὅθεν

*Φιλοτώθαστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ δύναται, συνεθίζῃ νὰ ὀνειδίζῃ, ἢ νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ, Ἵππ.

Φιλόϋλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ἰμιωδ.

*Φιλόυπνος, ὁ, ἡ = φίλυπνος.

*Φιλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ (φαίαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φαίακας.

Φιλόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν θόρυβον, τὴν ταραχήν, συνεθίζει νὰ καμῃ θόρυβον «Κύων φιλόφθογγος». Σκύλος πολλάκις ἢ συνήθως ὑλακτῶν, γαυγίζων.

Φιλόφθονος, ὁ, ἡ (φθόνος). Ὅστις συνεθίζει νὰ φθονῇ, φθονερός. Πλούταρχ.

Φιλοφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷτις τοὺς αὐτὸν ἀγαπῶντας, τοὺς φίλους του, νὰ ἦναι φίλος τῶν φίλων του. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. η', 1.

Φιλόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του. Ἀριστοτέλ.

Φιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν τὴν φόρμιγγα· ἴδε φόρμιγξ. Αἰσχύλ. ἱκετ. 711.

Φιλοφρονέομαι, οὔμαι. Μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀπαθ. μετὰ μέσ. καὶ μετὰ παθ. ἀορίστου, κατ' ἀνάβασιν διαφόρων ὁμοῦ τῆς σημ. (φιλόφρων). Προσφέρομαι πρός τινα μὲ φιλοφροσύνην, φιλίαν, εὐνοιαν, ἀγάπην· μετὰ αἰτ. παρὰ Ξεν. ὁμοῦ καὶ τινί· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀθην. καὶ Δημ. Ἀρτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ, πρός τινα· ἔξαιρ. ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· φιλοφρονήσασθαί τινα τὸ νὰ δείξῃ τις πρός τινα χάριν τινά, φιλοφροσύνην, νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν κάμμίαν φιλικὴν δούλευσιν, περιποίησιν, Ξεν. Κύρ. π 3, 1, 8. ἐξ ἐναντίας δὲ κατὰ παθ. ἀόρ. φιλοφρονηθῆναι κατ' ἀμοιβαίαν σημ. Τὸ νὰ δείχῃ τις φιλοφροσύνην πρὸς τὸν αὐτὸν φιλοφρονηθῆναι. Ξεν. Κύρ. σλ. 3, 1, 40. δεύτερον παράδειγμα ὁμοῦ κατὰ ταύτην τὴν σημ. δυσκόλως ἤθελε εὑρεθῇ· ἀντὶ τοῦ ὁποίου. Ἀνάβ. 4, 5, 54. κεῖται φιλοφρονεῖσθαι ἀλλήλους. — 2) εἶμαι, γίνομαι ἥμερος, εὔθυμος. — 3) τροπ. ὡς τό, χαρίζεσθαι, μετὰ δοτ. «θυμῷ φιλοφρονεῖσθαι ὡς τό, εἶκειν θυμῷ». Πλάτ. Νομ 11. σλ. 935. C. (Κατ' ἐργασ. διαθ. φιλοφρονέω, κεῖται κατ' ἀσφαλμένην ἄγνωστ. μέτον ἀντὶ φίλα, φρονῶ, Ὀδσ. Π, 17.)

Φιλοφρονέστερος, στέρα, στερον· συγκρτ. τοῦ, φιλόφρων. Ἐπῤῥ. φιλοφρονεστέρως.

Φιλοφρόνημα· τό (φιλοφρονέομαι). Φιλικὴ δεξίωσις, φιλικὲς μεταχειρισμός, φιλικὸν φέρσιμον. Αἰσχίν. ἐπιστ.

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ (φιλοφρονέομαι). Τὸ νὰ φιλοφρονῆταί τις τινα. ὅθεν

Φιλοφρονητικός, ἡ, όν = φιλόφρων. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Φιλοφροσύνη, ἡ (φιλόφρων). Φιλικὴ καὶ εὐνοϊκὴ διάθεσις, σπουδή, προθυμία, ἀγάπη· φιλικὴ φρόνημα πρός τινα. Ἰλιάδ. Ι, 256. φιλικὴ δεξίωσις, περιποίησις κατὰ πάντα τρόπον. — 2) Ἱλαρότης, φαιδρότης, εὐθυμία. Ξενοφ.

Φιλοφρόσυνος, υνη, υον, = φιλόφρων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 183.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει φιλικὰ φρονήματα, καλὴν διάθεσιν προσφέρεται πρός τινα, τὸν μεταχειρίζεται μὲ φιλίαν, εὐνοιαν, μὲ γλυκὺν, καλὸν τρόπον· Πινδ. Ἐπῤῥ. φιλοφρόνως, ἢ φιλοφρόνως ἔχω πρός τινα φρονῶ καλὰ διά τινα, ἔχω εὔνοιαν πρὸς αὐτόν.

Φιλόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις συνεθίζει νὰ λέγῃ, νὰ ὁμιλῇ πολλά, εἶναι φλύαρος, πολύλογος. Πλούταρχ.

Φιλόχαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ χλαῖναν, ἐπαινωφόρεμα ἴδε χλαῖνα. Νον.

Φίλοχλος, ὁ, ἡ (ὄχλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄχλον, τὸν κοινὸν λαόν, Δημ. Ἀρτ. 4, 41. 42. (ι)

Φιλοχορευτής, οῦ, ὁ (χορεύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορευτικὸν χορόν, νὰ βλέπῃ τοὺς χορευτὰς ἢ νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν χορευτῶν εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοφ.

Φιλέχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορὸν εἰς τὸ θέατρον ἢ καὶ τὸν χορὸν ἐν γένει. Αἰσχύλ. — 2) Κύρ. ὄνομ.

Φιλοχρυματέω (φιλοχρήματος). Ἀγαπῶ τὰ χρήματα. ὅθεν

Φιλοχρηματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ χρήματα, νὰ ἐπιμερίνται, τὰ προσπορίζῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐπαυξήσῃ, τὴν περιουσίαντου. «Ἀφιλοχρηματία Σπάρται οἶσι, ἄλλο δ' οὐδέν». Ἀριστοφ.

Φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις πασχίζει, προσπαθεῖ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἐμπορίου. ὅθεν

Φιλοχρηματιστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοχρηματιστήν, εἶναι ἴδιον φιλοχρηματιστοῦ· Ἐπῤῥ. φιλοχρηματιστικῶς.

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα. Ἀριστοτ. Ῥητ. α'. «Καὶ γὰρ τὸ ἥδεσθαι ἐστὶ, κτήματος δόσις, καὶ τιμῆς σημεῖον· διὸ καὶ οἱ φιλοχρήματοι καὶ οἱ φιλότιμοι ἥδονται αὐτῶν». Ἐπῤῥ. φιλοχρημάτως. Ἰσοκρατ. «Φιλοχρημάτως ἔχω· ἀντὶ τοῦ, φιλοχρήματος εἶμαι.

Φιλοχρημονέω, ῶ· (φιλοχρήμων) = φιλοχρηματέω. Πλάτ. Νόμ. ε'. σλ. 729. Α. «Μὴ δή τις φιλοχρημονείτω παίδων γε ἕνεκα, ἵνα ὅτι πλουσιώτατους καταλείπῃ».

Φιλοχρημοσύνη, ἡ· = φιλοχρηματία. Φωκυλίδ. «Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης».

Φιλοχρήμων, ονος, ὁ, ἡ· = φιλοχρήματος.

Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρηστά, καλά, χρήσιμα πράγματα, ἢ τοὺς χρηστούς, χρησίμους ἀνθρώπους· εἶναι φιλόκαλος, τίμιος, Ξενοφ. Ἀπομν. β', 3', 3. «Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε, καὶ εὐφυέστερος, ἢ ὡς ἀπὸ συκοφαντῶν λαμβάνειν».

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Φιλόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ ζητεῖ νὰ εὕρῃ καιρόν, εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ καιροῦ, ἢ τὰ κοσμικὰ πράγματα, τὰ πρόσκαιρα θνλ. Γρηγόρ. Ναζ.

Φιλοχρυσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν χρυσόν· ἐκ τοῦ

Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν.

Φιλοχωρέω, ῶ. Μ. ήτω (φιλόχωρος). Ἀγαπῶ, ἢ δύναμαι νὰ εἶμαι, διατρίβω, εὑρίσκομαι εἴς τινα τόπον· μετὰ δοτικ. «Ὄρεσι, λόφῳ φιλοχωρῶν· ἔτι δὲ μετὰ τῆς, ἐν· καί, ἐπὶ πολλάκις παρὰ Διον. Ἁλικ.

Φιλοχωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἡδύνηται, ἀγαπᾷ τις νὰ ἦναι, διατρίβῃ εἴς τινα τόπον. Ἀριστοφ. Σφηκ. 834.

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκηται, νὰ διατρίβῃ τὸν καιρόντου εἰς τινα τόπον. Γρηγόρ. Ναζιαν.

Φιλοψευδία, καὶ φιλοψευδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ψεύδη, τὰ ψεύσματα. παρὰ τὸ

Φιλόψευδής, ὁ, ἡ (ψεῦδος, ψεύδομαι). Ὅσ-

τις ἀγαπα, συνεθίζει νὰ ψεύδηται, νὰ λέγῃ ψεύσματα, Ἰλ. Μ, 163.
*Φιλοψευδία, ἡ· = φιλοψεύδεια.
Φιλοψεύστης, ου, ὁ (ψεύδομαι) = φιλοψευδής.
Φιλοψία, ἡ (φίλοψος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ τρώγῃ, νὰ νοστιμεύηται, νὰ τρώγῃ μὲ μεγάλην ὄρεξιν γλυκά, νόστιμα πράγματα. ἐξαιρ. ἐψάρια. Κλήμ. Ἀλεξ.
Φιλοψογέω, Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ψέγω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ. Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. παρὰ τὸ
Φιλόψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψέγῃ. Ἐπῤῥ. φιλοψόγως.
Φίλοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται νὰ τρώγῃ λιχιεύματα, γλυκά, νόστιμα πράγματα, ἐξαιρ. ἐψάρια. Πλούταρχ. (ῐ)
Φιλόψοφος, ὁ, ἡ (ψόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ κάμῃ ψόφον, κτύπον, βόρυβον. ἀουστίν.
Φιλοψυχέω (φιλόψυχος) = φιλοζωέω. Τυρτ. 1, 18. Εὐριπ. Ἡρακλ. 518.
*Φιλοψυχητέον, θετ. ἐπῤῥ. ῥημ. τοῦ φιλοψυχέω. Πρέπει νὰ ἦναί τις φιλόψυχος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 512. Ε.
Φιλοψυχία, ἡ· Ἰων. φιλοψυχίη = φιλοζωΐα· ἡφιλοψυχίην δ' ἀναιρέεται, συλλαμβάνει ἀγάπην περὶ τῆς ζωῆς, τοῦτ' ἔστι φροντίζει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, Ἡρόδ. 6, 29.
Φιλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = φιλόζωος. Ὁ φειδόμενος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο μὴ κινδυνεύων, μικρόψυχος, δειλός, ἀκαρδος. Ἐπῤῥ. φιλοψύχως. (ῠ)
Φιλόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ψυχρά, κρύα, ἢ τὴν ψύχραν.
*Φιλόω, Μλ. -ώσω, (φίλος) = φιλέω.
*Φιλτάτιον, τό· Κωμκ. ὑποκορτ. τοῦ, φίλτατος. Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 475. παρὰ τὸ
Φίλτατος, άτη, ατον· ἀνωμ. ὑπερθ. τοῦ, φίλος, Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. ἡτὰ φίλτατα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. οἱ ἔγγιστα συγγενεῖς, γονεῖς, τέκνα, σύζυγοι, ἀδέλφια, Valck. Phoen. 437. 1467. παρὰ τοῖς Λογγῖν. σποντρ. Valck. Ἱππ. 961.
*Φίλτερος, έρα, ερον· ἀνωμ. συγκρ. τοῦ, φίλος. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσόδ.
Φίλτρον, τό· Παιδήποτε μέσον, ἀγάπης, ἔρωτος διεγερτικόν. Πίνδ. ὅθεν χάρις, θέλγητρον, κάλλος, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, παρακινεῖ, πείθει, ἕλκει τινὰ εἰς τι· ψιλτ. τόλμηγα. Παρακίνησις, ὅ,τι παρακινεῖ τινα εἰς τὸ νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ τι· Αἰσχλ. ψιλτ. εἰρήνην ἐρέτισμα εἰς εἰρήνην, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρακινεῖται τις νὰ φυλάττῃ τὴν εἰρήνην ἢ νὰ κάμῃ εἰρήνην· ἡδύτερα φίλτρα γόμου· ὅ,τι ἐρεθίζει, παρακινεῖ, πείθει τινὰ εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ δευτέρου. Ἔτι δὲ καὶ ἔρως, ἀγάπη, γενικῶς. Ἑρμᾶν. Ὀρφ. σλ. 823. ὅθεν
Φιλτροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὁς τις παρασκευάζει φίλτρα, ἢ ποτὰ ἔρωτος διεγερτικά· ἐν γένει ὅστις κάμνει πορίζει παιδήποτε μέσον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ κινῇ τινα εἰς ἔρωτα. Ἀριστοφ. Εἰρ. β', 18.
Φιλτρόποτον, τό. (πίνω) = φίλτρον. Ποτὸν ἔρωτος διεγερτικόν· ἀμφβλ. Καλλιος Ἀνθήλ. Χρ. Μ. α', 5. ἀμφ.
Φίλυβρις, ιος, ὁ, ἡ. (ὕβρις) Ὅστις συνεθίζει νὰ ὑβρίζῃ τινὰ ἢ τι, ὑβριστής, Κράτης παρὰ Ηλιόδωρ. σελ. 492. (ῐ)
*Φιλυβριστής, οῦ, ὁ = φίλυβρις.
Φιλυγιής, ές, ῆ. (ὑγιής) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὑγείαν, προσέχει περὶ τῆς ὑγείας του.
Φιλύδρηλος, ὁ, ἡ. (ὑδρηλός) Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν ὑγρασίαν, εἶναι συνήθως ἢ πάντοτε ὑγρόν. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 185. (ῐ)
Φιλυδρίας, ου, ὁ. = Φίλυδρος. Ἐτυμολ. ὅθεν
Φιλυδρίαω, Μλ. άσω, Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ. (ασω)
Φίλυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ νερὸν ἢ ὑδατώδη πράγματα. (ῐ)
Φιλύκη, ἡ. ἴδε φιλίκη.
Φίλυμνος, ὁ, ἡ. (ὕμνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους. Ἀνακρ. (ῐ)
Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ. (ὑπήκους) Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑπακούει προθύμως.-2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκόους του· Πλούταρχ. Ἀρταξ.
Φίλυπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον, νὰ κοιμᾶται. ἡΦίλυπνον πρόσωπον. (ῐ)
Φιλυπόδοχος, ὁ, ἡ. (ὑποδοχή) Ὅστις ὑποδέχεται, ξενίζει, περιποιεῖται τοὺς ξένους ἄσμενος. Δγν. Λρτ. 2, 133.
Φιλυπόστροφος, ὁ, ἡ. (ὑποστροφή) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ὑποστρέφῃ, συνεθίζει νὰ ἐπανέρχηται, ἐπιστρέφῃ εὐκόλα ἡΚακῶν φιλυπόστροφον· Ἱπποκράτ.
Φιλυποστροφώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος) = φιλυπόστροφος. Ἱπποκράτ.
Φιλυποφία, ἡ. (ὑποφία) Τὸ νὰ συνεθίζῃ τις νὰ ἦναι ὑποπτος, νὰ ἔχῃ ὑποψίας. ἀμφβλ.
Φιλύρα, ἡ Ἰων. φιλύρη. Τὸ δένδρον κοινῶς φιλουριά, Ἡρόδ. 4, 67.-2) ἡ πίττα ὑπὸ τὴν φλοιῶδαν τῆς φιλουριᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζον τὸν πάπυρον, χαρτίον· ἔπλεκαν ψάθας, καὶ ἔδεναν τοὺς στεφάνους.-3) κύρ. ὄνομ. ἑξαιρ. ἡ μήτηρ τοῦ Χείρωνος, Πίνδ. ὅθεν Φιλύρειος, ποιητ. Φιλυρήϊος, ἴη, ἴον, ἰδιαίτρ. Ἐλν. Φιλυρηΐς, ίδος. (οἱ συνήθ. προπαρ. τόνωσιν φιλύρα ψευδῆς. (υ–)
Φιλυρέα, ἡ. Διοσκορ. α', 125. Δένδρον τι κόκκους εἰς καρπὸν φέρον, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· γράφεται καὶ φιλλυρέα.
Φιλύρινος, ίνη, ινον. (φιλύρα) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ φιλουρίαν, φιλουρίσιον, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς τὸ ξύλον τῆς φιλουρίας. Ἀριστοφάν. ὄρν. 1368. παράβαλ. Ἀθήν. ιβ', σελ. 551. (ῠ)
Φιλύριον, τό. ὑποκορ. του, φιλύρα. Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. ιδ', 12. ἐξαιρέτως πιναξίδιον ἐκ φιλυρίου ξύλου λεπτῶς ἐξεσμένον ἐπιτήδειον εἰς γράψιμον. (ῠ)
*Φιλύρινος, ὁ, ἡ = φιλύρινος. (ῠ)
(Φίλω), ἄχρηστον πρωτότ. ὅθεν σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φιλέω. ἴδε φίλομαι.
Φιλωδός, ὁ, ἡ. (ᾠδή) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ᾠδάς Ἀρστ.
*Φίλων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. κατὰ πρῶτον παρὰ Σμυδ. (υ–)
*Φιλωνάδας, ου, ὁ· καὶ
*Φιλωνίδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ.
*Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνμ.
*Φιλώραιος, ὁ, ἡ (ὡραῖος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὡραιότητα, τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν. Τζέτ.
Φιλωρείτης, ου, ὁ. (ὄρος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ὄρη· ᾗ, διατρίβει συνήθως ἐπὶ τὰ ὄρη. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 295.
Φίλως, Ἐπῤῥ. τοῦ, φίλος, φιλικά, ἀγαπητά, ἡδέως, κατὰ πρῶτον εἰς Ἰλ. Δ, 347. ἡφίλως χ' ὁρόωτο.
Φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. = φίλος. Ἡτχ. (υ–)
Φιμός, ὁ· καὶ ἑτερογενῆ πλ. ἀρσ. ποιητ. τὰ φιμά. Παιδήποτέ τι, μὲ τὸ ὁποῖον δένομεν, συσφίγγομέν τι. ὅθεν–1) Τὸ ὡς καλαθάκιον πλέγμα, εἰς τὸ ὁποῖον κλείεται τὸ στόμα τῶν ἀλόγων ζώων ὅσα συνεθίζουν νὰ δαγκάνουν, ἢ τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ἐμποδίζουν τοῦ νὰ βόσκουν ἢ ἢ νὰ βυζάνουν· capistrum, fiscella, ἄλλως καὶ κημὸς πύσσαχος· λεγόμενον.-2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ ἐπὶ τὴν μύτην κείμενον καὶ συσφίγγον αὐτήν, ἄλλως πιεγεὺς ὀνομαζόμενον, Αἰσχλ. Ἱκτ. 465.-3) Εἶδός τι ποτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ταράττονται τὰ ζάρια εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἔπειτα ῥίπτονται ἐξ αὐτοῦ τὰ ζάρια, Αἰσχν. κατὰ Τιμρχ.-4) = φίμωσις. (συγγ, τῷ, παίζω, καὶ τῷ, σφίγγω) ὅθεν.
Φιμόω, Μλ. ώσω. Δένω, συσφίγγω τι καλά, στερεά· ητῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα δένω τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου εἰς τὴν ζεύγλαν. Ἀρστφ. Νψ. 592. ὅθεν, συγκλείω, φράττω, στουπόνω τι. ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός. Τρπκ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· τὸ κοινῶς. Μάσε τὸ στόμασον, βουβάσου.
Φιμωδής, ές, ῆ. (φιμός, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φιμόν, εἶναι κατεσκευασμένον ὡς φιμός, σημσ. 1.-2) ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσφίγγῃ, συγκλίβῃ· καὶ ὅ,τι εἶναι στυπτικὸν στυφόν. Νικανδρ. Θηρ. 893. ηφιμώδεα μύρτα.
Φίμωσις, εως, ἡ. (φιμός) Τὸ νὰ συγκλείηται, συσφίγγεται, φράττεται πόρος ἢ τρύπα τις ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, π. χ. ὁ πρωκτός, τὸ στόμιον τῆς μήτρας· καὶ τ. τ. (– – υ)
Φίμωτρον, τό. Ὀργανόν τι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ, συσφίγγῃ, συγκλείῃ, στουπόνῃ τίς τι. (ῐ)
Φίν, σπαντρ. Δρκ. τύπος ἀντὶ σφίν, σφίσι, παρὰ Καλλιμ. καὶ τοῖς μεταγεστ. ποιητ.
*Φίντερος, φίτατος, Δρκ. ἀντὶ φίλτερος, φίλτατος, Ἐπιχρμ.
Φίνις, = φήνη. Διοσκορ. β', 58.
Φίντης, ὁ, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 37. Σκελικὸν ὄνομα ἡνιόχου τινὸς ἀντὶ Φίλτης, ὡς τὸ, Φιντίας, Φιντύλος καὶ κ. τ. τ. ἴδε Boeck. expl. σλ. 156. κατ' ἄλλους δέ, Δρκ. ἀντὶ φίλος.
Φίξ, ικός, ἡ. Βοιωτικ. ἀντὶ τοῦ, Σφίγξ κατ' ἀνάγν. παρ' Ἡσύχ. Θγν. 326. παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 72
*Φιτιάλιοι, οἱ = φετιάλεις.
*Φίτρον, τό = τῷ ἐπμ.
Φιτρός, ὁ. Κορμὸς δένδρου, στέλεχος κούτσουρον, σχίζα· ἐν γένει, κομμάτιον ξύλου, Ἰλιάδ. Μ, 29. Φ, 314. Ψ. 123. Ὀδύσ. Μ. 11.-2) παρὰ Δυκόφρ. 913. ἀντὶ τοῦ, δαλός, δαυλί, συγγν. τῶ, φύω, φιτύω, φυτεύω, ὅθεν συνηρ. κατὰ τὸν Δάμμιον φιτρὸς ἀντὶ φιτυρός.)
Φίττα, Ἐπίῤῥ. Αἰολ. ἀντὶ, σίττα, ψίττα. Πολυδ. 3', 127.
*Φιττάκια, τά, Αἰολ. ἀντὶ ψιττάκια.
Φίτυ, τό. ποιητ. ἀντὶ φίτυμα. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1164. ηποδὲν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά; ηκαινὸν φῖτυ τῶν βοώνων. Εὔπολις παρὰ τῷ σχολιαστῇ Πλάτωνος, σελ. 211. (ἡ τόνωσις φίτυ παροξτ. ψευδής.)
*Φίτυμα, τό (φιτύω) Βλάστημα, βλαστάριον, κλωνάριον, Τροπκ. Ἀπόγονος, ἔγγονος, υἱός, παῖς. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1292. ημητροκτόνον φίτυμα ποινάτωρ πατρὸς παρβλ. φύτευμα (– – υ)
Φιτυποιμήν, ένος, ὁ, (φῖτυ, ποιμήν) ποιητ. ἀντὶ φυτοκόμος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 909.
Φίτυς, υος, ὁ. Γεννήτωρ, γονεύς, πατήρ. Λυκόφρ. 462. 486. παρὰ τὸ
Φιτύω, Μλ. ύσω (φῖτυ) = φυτεύω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν Φυτεύω, σπείρω, γεννῶ. κατὰ μέσ. διάστ. ηκαφάλῳ φιτύσατο υἱόνα Ἡσόδ. Θγν. 986. πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε δ' καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον παρὰ Πλάτ. Νμ. 9, σλ. 873. C. κατὰ Bekker, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μόνον παρὰ ποιητ. (τὸ ἰωτ. πάντοτε μαρ. καὶ μόνον ὡς ποιητ. λέξ. διακρίνεται τοῦ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. χρησίμου φυτεύω, τοῦ ὁποίου καθὼς καὶ τοῦ, φυτὸν ἡ παραλήγ. πάντοτε εἶναι βραχεῖα Βr. Σφκλ. Ἀντ. 645. καὶ Ἀπλ. Ῥδ. 4, 807. τὸ δὲ υ, εἰς μὲν τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶναι βρχ. εἰς τοὺς λοιποὺς δὲ χρόνους σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχοντας, μακρόν.)

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Λ.

Φλαδάω, = Φλάω. Ἡσύχ.
(Φλάδω) ἴδε τὸ ἐπμ.

Φλάζω, Σχίζω, κατασχίζωτι ὄθεν ἐ ἀνηλ. ἀόρ. β'. ἔφλαδον, ἠλαδὲς ἐφλάδωσι τὰ ἐμβαλώματα ἐσχίσθησαν, Αἰσχλ.Χορ. 28. (παρά τό, θλάω, φλάω· ὁ θ' ἀόρ. β', σχηματίζεται ἀπό τοῦ, φλάζω, ὡς τό, πέφραδον παρά τό, φράζω. ὄθεν ἡ παρέλαφις ἰδιωτρ. ἐνεστ. φλάδω, εἶναι ὅλως περιττή, μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν νόμον, τῆς γλώσσης ἀντὶ βαίνουσα· ἴδε Ἐτμ. μεγ. σλ. 403, 47.)

*Φλάζω, πρωτότ. τοῦ, παφλάζω. Ὁμιλῶ ἀταμῶς, ἀκατάληπτα, βατταρίζω, τραυλίζω· ἐλίγον χρήσιμον λέξις.

*Φλαΐω = τῷ προηγμ. χωρὶς παράδειγμα.

Φλαμένται, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. Flamen, ἱερομάντης, ἱερεύς. Ἀππιαν.

*Φλάμινες, οἱ, καὶ

Φλαμίνιοι, τό Λατν. Flamines, ἱερεῖς, ἱερομάνται, Πλτχ. Μαρκλ. 5.

Φλανύσσω, Δωρ. ἀντὶ φλυνύσσω.

Φλᾶσις, εως, ἡ (φλάω) Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, θλάσις. Ἱπποκρατ. (υ υ)

Φλάσμα, τό. (φλάω) Ἰωνικ ἀντὶ, θλάσμα, ζούλισμα ἢ ζούλιγμα· ἐξ ἐπιπολῆς κτύπημα τῆς σαρκὸς, κένευσ μέλους τοῦ σώματος διὰ βαρέως τινὸς πράγματος, Ἱππ. contusion. Γαλλ.

Φλασμός, ὁ. (φλαζω) ἀντὶ, παφλασμός 2) Τροπικ. τύφος, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Φλαστέα, ἡ, ὀν. Ἑπτ. ῥημτ. τοῦ, φλάω, Ἰωνικ. ἀντὶ, θλαστέα. Ζουλιστέα, ἢ ζουλιχτέα.

*Φλαττόβρατ, καὶ φλαττοβραττεφλαττόβρατ. Κωμ. λέξεις παρ' Ἀριστφ. Βτρ. 1312. 1323. τῶν ὁποίων ἡ σαφὴς ἀσημασία ὑπερβάλλει, καὶ κάμνει καταγέλαστον τὸν στόμφον καὶ τὸ πομπῶδες τῶν σημασίας κενῶν σχεδὸν λέξεων τῆς βαρυφθόγγου μεγαλορρημοσύνης τῶν κομπαστῶν.

Φλαυρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ, φαυλίζω. παρὰ τὸ

Φλαῦρος, α, ον. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, φαῦλος. εὑρίσκεται ὅμως καὶ παρὰ Σόλ. Ἰω. Ἐλγ. 5, 15. καὶ παρὰ Πινδ., μάλιστα δὲ καὶ παρ' Ἡρδτ. Schweigh. εἰς 1, 120. Ἐπῤῥ. φλαύρως, πολλάκις παρ' Ὁμ. φλαύρως ἔχειν, ὡς τό τῆς συνηθείας, δὲν εἶμαι καλά, δὲν εἶμαι ὑγιὴς πάσχει ἡ ὑγεία μου. Ἡρδτ. 3, 129. 6, 135. τό δὲ φλαύρως ἔχει τὴν τέχνην δὲν ἠξεύρει καλὰ τὴν τέχνην, δὲν εἶναι καλὸς τεχνίτης, Ἡρδτ. 3. 130. φλαύρως πρήξαντα τῷ στόλῳ ἐπειδὴ ἐδυστύχησε μὲ τὸν στόλον, Ἡρδτ. 6, 94. φλαύρως ἀκούειν καθὼς τό Λατ. male audire, ἔχει κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα, Ἡρδτ. 7, 10, 7. (ὄθεν τό γερμ. Bau.) ὄθεν

Φλαυρότης, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ φαυλότης. Πολυδ. δ', 12.

Φλαυροῦργος, (φλαῦρος, ἔργον) Ὅστις ἐργάζεται κακῶς.

Φλάω, Μ. άσω. Ἰων. ἀντὶ θλάω, Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω, στενοχωρῶ, καταλιχνίζω, κατατυντρίβω, κατατσακίζω, Πινδ. ἐν γένει, βλάπτω, πληγόω, κτυπῶ, Θέογρ. (ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τό α βραχὺ καὶ εἰς τὸν Μέλ. καὶ ἀορ. Νεμ. 10, 128. τοὐναντίον δὲ ὁ Θέογρ. 5, 148. 150. μακρόν.)

*Φλάω, ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδ. μόνον ἀπαντωμένη λέξις. Κατατίνω, (χάφτω) τρώγω, λαίμαργα, Ἀριστφ. Πλούτ. 694. 718. Εἰρ. 1306. κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. μόνον χρήσιμον (τό ῥῆμα τοῦτο, τό ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν καθόλου μὲ τό προηγμ. εἶναι πιθαν. παρασχηματισμός τοῦ, φλάω, ὅπερ ἴδε.)

(Φλαβάζω, (φλαβ) = φλάω, φλύω, βρύω. Ἐτυμολόγ. καὶ Φωτ.

Φλεβικός, ἡ, όν. (φλέψ) Ὅτι ἀνήκει εἰς τὰς φλέβας ὑπόρος φλεβικός. Ἀριστλ.

Φλέβιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φλέψ. Μικρὰ φλέβα. Διον. Ἁλικ.

Φλεβονευρώδης, ὁ, ἡ. (φλέψ, νεῦρον) Ὅ,τι συνίσταται εἰς φλέβας καὶ νεῦρα.

Φλεβοπαλία, ἡ. (πάλλω) οὕτως ὀνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸν σφυγμόν. Ἐρωτιαν. ἐν λέξ. Φλεγοδώδη.

*Φλεβορρηγία, ἡ. (ῥήγνυμι) Σκάσιμον, σπάσιμον τῆς φλεβός. (οὐχὶ δὲ τομὴ τῆς φλεβός).

Φλεβοτομέω, (φλεβοτόμος) Τέμνω, κόπτω, σχίζω, ἀνοίγω τὴν φλέβα· πέρνω αἷμα. Γαλ. ὄθεν.

Φλεβοτομία, ἡ. Τό ἄνοιγμα τῆς φλεβός· τό καὶ πάρχυσις αἵματος. Γαλην. Γλωσσ. «Φλεβοτομίαν, οὐ μόνον τοῦ συνήθους τούτου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διῃρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος· καὶ τό φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως».

Φλεβοτόμος, ὁ, ἡ. (φλέψ, τέμνω,) Ὅστις τέμνει, ἀνοίγει τὴν φλέβα, πέρνει αἷμα. «Φλεβοτόμον, τόα· ὑπάρχουσι, σμιλίον· τό ὄργανον δι' οὗ κόπτουσιν ἢ ἀνοίγουσι τὴν φλέβα· τό συνήθ. νυστέριον, Ἰταλ. Lanzetta.

Φλεβοτρεόμαι, οὔμαι. παθτ. κατά ἐνεργτ. ἀόρ. ἄχρστ. (φλέψ, τείνω) Ἔχω τένοντιν τῶν φλεβῶν, τό ὁποῖον συμβαίνει, ὅταν κοπιάζω τις, κάμνει τι μὲ συντονίαν, κόπον μεγάλον· ὄθεν κάμνω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις μεταχειριζόμενος τένοντα τῶν φλεβῶν. Φρύνιχ.

Φλεβώδης, ὁ, ἡ. (φλέψ, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φλέβα· ἔχει πολλὰς φλέβας.

Φλεγέθω, ποιητ. παρατχηπτμ. τοῦ, φλέγω· κατ. ἐνστ. μόνον χρτμ. Μεταβτ. Καίω, καταναλίσκω τι, Ἰλιάδ. Ρ, 738. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθτ. πῦρα πυρὶ φλεγεθοίατο, ἥρωϊκῶς Ἰλιάδ. Ψ, 197. 2) Ἀμετβ. Καίομαι, ἐκπέμπει φλόγας, Ἰλιάδ. Σ, 211. Φ, 328. Ἡσιόδ. Θγν. 846.

Φλεγεθός, ἐά, ἐόν. = Φλογιός, φλογερός. ἀμφιβλ. ἀναγνστ. παρὰ Γαλλ.

Φλέγμα, ατος, τό. (φλέγω) Φλόγα, φωτιά, ζέστα, καύσιμον, ἄναμμα, Ἰλιάδ. Φ, 337. ὅλως ὡς τό, φλόξ. ὄθεν τό Λατ. flamma, flagro. 2) παρὰ τοῖς Ἰατρ. ἀπό τὸν καιρὸν τοῦ Ἱπποκράτους, ψυχρός, λευκός, ἰξώδης τις χυμός εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὡς αἴτιον πολλῶν νόσων θεωρούμενος. Λατ. pituita ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 4, 187. «λευκὸν φλέγμαν τό πάθος λευκοφλεγματία, τό Γερμ. Bleichsucht, τό ὁποῖον πάσχουσιν αἱ γυναῖκες ὅταν τό πρόσωπόν των χάνῃ ὅλον τό φυσικόν χρῶμα του, καὶ γίνεται λευκόν. Αὐτὴ ἡ σημ. τῆς λέξ. προῆλθεν ἴσως ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιζομένων ὑγροτήτων καὶ οὕτως εἰς γλισχρώδες καὶ γλοιώδες τι μεταβαλλομένων. Οἱ Ῥωμαῖοι διεφύλαξαν τό, flegma, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ευρισκομένου ἰξώδους χυμοῦ, καθὼς μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀκόμη τὴν λέξιν εἰς τὴν συνήθειαν· ἐπὶ φλογώσεως δὲ καὶ πρίσματος ἔλεγαν, flemen, καὶ plemen. ἐν τέ, φλέγμα ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, χόλος, εἶναι πολλὰ ἀμφιβλ. εἰσέτι· διότι εἰς τας περὶ τούτου ἀναφερομένας μαρτυρίας Eryc. Cyc. 11, 4. Julian. Aego. 6, 4. δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ βλαβερόν, φθόριον λέμφον, ἰόλον.

*Φλεγμαγωγός, ὁ, ἡ. (φλέγμα, σημ. 2. ἄγω.) Ὅ,τι ἐκκρίνει τό φλέγμα, ἐνεργεῖ νὰ ἐξέρχηται διὰ τοῦ πρωκτοῦ.

Φλεγμαίνω, ἀόρ. ἐφλέγμανα καὶ ἐφλέγμηνα (φλέγω) μετβτ. ἐπὶ πραγμάτων, Φλογίζει, προξενεῖ φλόγωσιν, πρίζιμον· πρίσκει, φουσκόνει· ὅτι δὲ καὶ τρέφει, παχύνει, ἐπὶ φαγητῶν, ἀντιθ. τοῦ ἰσχναίνω, 2) ἀμετβ. Πάσχει φλόγωσιν, πρίσκεται· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, φουσκόνει, κάμνει μεγάλα κύματα, ἀφρίζει· οὕτω καὶ Τρπκ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν ὀργῆς, μίσους φθόνου, μανίας κ. τ. τ. διὰ σφοδρὰς καὶ ἀσχέτου ὁρμῆς δηλουμένου· «καταλαμβάνει τό περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ὅτι φλεγμαῖνον.» Λουκ. «ἀρχὴ φλεγμαίνουσα = σπαργῶσα καὶ θυμουμένη. Πλτ. Νμ. 3. Τό δὲ «πόλις φλεγμαίνουσα ἢ εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου ὑποκειμένη, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται μεγάλη ζέστα τό καλοκαίριον. Πολδ.

Φλεγματαίος, αία, αῖον. ἀντὶ = φλεγματικός. ἀμφ.

Φλέγμανσις, εως, ἡ. Ἱπποκρ. καὶ

*Φλεγμασία, ἡ. (φλεγμαίνω) = φλεγμονή Ἀριστλ.

Φλεγματιαίος, αία, αῖον. (φλέγμα, σημτ. 2) Ὅστις πάσχει ἀπό φλέγμα· ἔχει πολὺ φλέγμα. Γεωπονικ. ιβ'. 22.

Φλεγματίας, ίου, ὁ. Ἰωνικ. = τίης. (φλέγμα, σημτ. 2) = τῷ προηγμ. Ἱπποκράτ.

Φλεγματικός, ἡ, όν. (φλέγμα, σημτ. 2) Ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τό φλέγμα, προέρχεται ἀπό φλέγμα, εἶναι ὡς φλέγμα· ὅστις ἔχει πολὺ φλέγμα, πάσχει ἀπό φλέγμα.

*Φλεγματοειδής, ὁ, ἡ, (φλέγμα, εἶδος) Ὅ,τι ἔχει φλόγωσιν, πρίξιμον, φούσκωμα, ἐπὶ φαγητῶν δέ, ὅ,τι τρέφει, παχύνει, Ἱππ.– 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ φλέγματος, ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φλέγμα· ὅστις ἔχει πολὺ φλέγμα.

Φλεγματώδεις, όεσσα, όεν. ποιητ. ἀντὶ φλεγματικός.

*Φλεγματωδής, ὁ, ἡ· κατὰ συναιρ. ἀντὶ φλεγματοειδής.

Φλεγμονή, ἡ. (φλέγω) Φλόγωσις τῶν ὑποκάτω τοῦ δέρματος μερῶν τῆς σαρκός· οἴδημα, πρίσμα· «κοινῶς μὲν τοὺς θερμοὺς ἅπαντας καὶ ὀδυνηροὺς μετὰ φλογώσεως ὄγκους, φλεγμονὰς προσαγορεύειν εἰώθασιν, — ἡ ἰδίως δὲ προσαγορευομένη φλεγμονή, ἐρύθημά τε καὶ ζέσιν μετά τινος ἐπιστήματος τῷ κάμνοντι μορίῳ ἐπάγουσαν. Παῦλ. Αἰγ. Μεταφορ. Παροξυσμός, σφοδρότης, ἐξύπνης ψυχικῶν παθῶν, λαγνεία, ἀσέλγεια. Ἀθην. ά, 18. ὄθεν

Φλεγμονώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλεγμονή, πάσχει, ἔχει φλεγμονήν· ὅ,τι ἐπιφέρει προξενεῖ φλεγμονήν.

Φλεγμός, ὁ = φλογμός. ἀμφιβλ. καθ' Ἡσύχ. Τό αἷμα.

Φλέγος, τό. = φλόξ. Ἡσύχ.

*Φλέγρα, ἡ. Phlegra. Τόπος τις δὲ ὑπογείου πυρὸς περίφημος. ὅπου μυθολογεῖται, ὅτι οἱ θεοὶ κατεδάμασαν τοὺς Γίγαντας· ὠνομάζετο δὲ τοιοῦτός τις τόπος εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ εἰς τὴν Θράκην ὡσαύτως. Πινδ.

*Φλεγύαι, ῶν, ἡ φλέγγες, ύων, οἱ. Θεσσαλικόν τι ἔθνος. Ἰλιάδ. (υ)

Φλεγύας, ου, ὁ. (φλέγω) Ἐπίθετον τοῦ ἀστοῦ, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 134. ὅπερ τινὲς μὲν διὰ τοῦ, μέλας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πυρώδης, ἐρυθρός, ξανθός, ἑρμηνεύουσι. 2) Φλεγύας, κύρ. ὄνμ. Τμ. Ἀπλ. 15, 3. Ησδ. Λφν. 29, 3. Πινδ. (υυ–)

Φλεγέρος, ά, όν. (φλέγω) ὡς τό, φλογερός. Ὅτι εἶναι καυματώδες, καυστικόν, ὅστις εἶναι ὀξύς, θερμός, ὀξύρροπος· ἐνθουσιασμένος. Ἀριστφ. Ἀχ. 665. Ἱππν. παρ' Ἀθν. 8. σελ. 344. F. 2) ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν· ὄθεν Τρπκ. ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι γνωστός εἰς ὅλους, περίφημος, διαβόητος, πολυθρύλλητος, ἐξακουστός.

Φλέγω, Μέλ. ξω. Μεταβτ. Καίω, πυρπολῶ, καταναλίσκω τι, βάλλω φωτίαν εἴς τι, κάμνω τι νὰ ἀνάψῃ, νὰ καῇ, Ἰλιάδ. Φ, 13. Herm. Σφκλ. Αἰ. 700. Παθτ. Καίεται, πυρπολεῖται τι «πυρὶ φλέγεσθαι Ἰλιάδ. Φ, 365. β'.) λάμπει, φωτίζει τι. «φλέγει χρυσοῦ ἄνθεμα. Πίνδαρ. Ὀλ. β', 131. Νέμ. ς', 66. «ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγειν» 2) Τροπικ. Παροξύνω, διεγείρω τινά, τόν ἀνάπτω, ὡς κοινότρ. λέγομεν, τόν κάμνω νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ γένῃ ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπό τόν θυμόν του, ἢ ἀπό ἔρωτα, καθὼς τό Λατ. ardere aliquem. κ.τ.τ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 120. ἔτι δὲ καὶ ἐξάπτω, ἀνάπτω τόν πόνον του, λυπῶ εἰς ὑπερβολήν, Reisig enar. Σφκλ.

Oid. K. 1688. Ἐκφλέγω, κάμνω νὰ ἐκραγῇ τι ἔξαφνα καὶ μὲ σφοδρότητα· ὅθεν διαταράττω, διεγείρω, παρορμῶ, παροξύνω, κάμνω νὰ συμβῇ τι, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. Valck. Φοιν. 248. Br. Αἰσχλ. Περ. 393. «ὅταν οὐρανίαι φλέγωσιν Σφυλ. Αἴ. 196. «πάνυ» ὁ χρόνος μηραίνει τε καὶ φλέγει, αὐτόθι 714. Ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα. Παθτ. ἐκφλέγεται, ἐκκαίεται, ἐκπέμπει φλόγα, ἐκρήγνυται, συμβαίνει τι ἔξαφνα καὶ μὲ βίαν, σφοδρότητα «ὕμνοι φλεγόμενοι» Βακχύλ. 12, 12. β) κάμνω τινὰ ἢ τι λαμπρὸν, περίφημον, περιβόητον, Πίνδ. Πύθ. 5, 60. Παθτ. εἶμαι ἢ γίνομαι, λαμπρὸς, περίφημος, Πινδ. Νμ. 10, «Ἰσθ. 7, 93. ὅθεν «φλεγυρὰ ψῆφος βροτῶν» αἴγυπς ἀναλάμπουσα, ταχέως γνωστοποιουμένη, διαδιδομένη φήμη, γνώμη, δόξα· καθὼς τὸ Λατ. rumore malo flagrare. (ἡ χρησις αὕτη τοῦ, φλέγειν δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων τοῦ ὑηλοῦν τι σημεῖον διδόναι διὰ πυρὸς, ἤτοι μὲ τὸ, πυρσοί, φρυκτωρίαι. – Β) ἀμετβ. Καίει, φλογίζεται, πυρπολεῖται τι. β) λάμπει, αὐγάζει, φέγγει. Αἰσχλ. «φλέγει χρυσοῦν λάμπει ἀπὸ χρυσόν, Πινδ. Ὀλ. 2, 131 2) Τρπ. ἐκρήγνυται, γίνεται, συμβαίνει τι ἔξαφνα ἢ μὲ σφοδρότητα· ὡς κατὰ παθτ. διάθτ. β) ἐκπρέπω, διαπρέπω, γίνομαι περίβλεπτος, περίφημος, Πινδ. Νμ. 6, 66. Br. Ἀπλ. Ῥd. 3, 773. (συγγν. μὲ τὸ φλέω, φλεύω) 3) Μεταφορικ. Εἰς παθη φέρω τινὰ, φλογίζω, ἀνάπτω τὴν καρδίαν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ. Εἰς ἀγωνίαν καὶ σπουδὴν φέρω.

Φλεδονεία, ἡ. Ἀνωφελὴς φλυαρία. Ἐτυμολογ. παρὰ τὸ

Φλεδονεύω, (φλέδων) Φλυαρῶ, ληρῶ, μωρολογῶ, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, φλεδονεύομαι. Ἡσύχ.

*Φλεδονέω, = φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ές, ἡ (εἶδος) = φλύαρος, ληρώδης. Ἱππ. παρὰ τὸ

Φλέδων, ονος· καὶ, φλεδὼν, ῶνος, ὁ. (φλέω) Ἀνωφελὴς, μάταιος, φλύαρος, μικρολόγος.

*Φλεδών, όνος, ἡ. Μωρολογία, καινὴ φλυαρία, Αἰσχλ.

*Φλέϊνος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέως. Lobeck Φρν. σελ. 293.

Φλέξις, εως, ἡ. (φλέγω) Καῦσιμον, φλόγισμα, πυρκαϊὰ· χωρὶς παράδειγμα ἴσως.

*Φλέξις, εως, ἡ. Πτηνότητι ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Ἀριστφ. Ὄρ. 883.

*Φλεύω, (φλέω) Καταφλέγω, κατακαίω τι ὡς ἁπλοῦν ὅμως ἄχρηστον φαίνεται, τὸ δὲ σύνθ. περιφλεύω, παρ' Ἡρόδ.

Φλέψ, φλεβός, ἡ (φλέω) Φλέβα, εἰς τὸ σῶμα τῶν ζώων, Ἰλιάδ. Ν, 546. Ἡρόδ. 4, 2. 187. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 4, 58. «ῥήγνυται φλὲψ ἰατρὸς σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα αὐτοῦ», 2) πασαδήποτε φλέβα, νεροῦ, μετάλλων, ξύλου, πέτρας καὶ ἄλλων ἀψύχων σωμάτων. ἔξαιρ. δὲ πηγὴν ἁλμυρὸν ὕδατος ἀνδρικὸν αἷδοῖον ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσληψεώς τινος, Jac. ἐν φιλ. 2. 6, 5.

«Φλέω, Ἀμετβ. Ἐπὶ ῥευστῶν, ὑγροτήτων, βρύει, ἀναβρύει, ῥέει, τρέχει, χύνεται, ἐκπηγάζει, ξεχειλίζει, ὀγκοῦται, φουσκόνει, Αἰσχλ. Ἀγμ. 387. μετὰ θοτ. 1426. κυρίως ἐπὶ περιστείας, ἀφθονίας τῶν χυμῶν καὶ τῆς ἰκμάδος· ἐπὶ πιμελῆς, πάχους· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαπρότητος, σηπεδόνος, σαπήματος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφθονίας κτημάτων, περιουσίας Τέλος δὲ καὶ ἐπὶ περιστείας λέξεων, ἐπὶ πελυλογίας, περιττῆς φλυαρίας, μωρολογίας. 2) Μεταβτ. Ἀρίνω, κάμνω τι νὰ ἐκρεῖ, ἐκπηγάζῃ, χύνεται, ἐκχύνεται· ἐν γένει χύνω, ὑπεκχειλίζω ἐπὶ ῥευστῶν, ὅταν βράζωσι, καὶ ἐκβάλλουν, ὑπερεκχειλίζουν ἔξω μέρος αὐτῶν· ἐπὶ ἐμετοῦ ἢ ἐρεύξεως, ἐρεύγομαι, ἐρυγγάνω· ὅθεν τὸ λατ. Ῥεο. «ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀκρύων ζώων σώματος, ὅταν διὰ φλογιστικῶν, ἕξεων νόσων, ἢ διὰ φλογώσεως ἐκβάλλῃ ἐπὶ τὸ δέρμα παντοίας φυσκαλίδας, ἢ παντοία ἐξανθήματα.

Τὸ ῥῆμα φλέω κυρίως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. φαίνεται εὔχρηστος, σπανίως ἀπαντᾶται, τόσον εὐχρηστότερον εἶναι ὅμως ὡς πρωτότ. παντοίων ἀπ' αὐτοῦ παραγομένων λέξεων. Ἐκ τῆς εὐρίας σημ. αὐτοῦ πηγάζει ἀναβρύειν, ἐκρεῖν, ἀφθόνως χέεσθαι, προσύπτουσι πρὸ πάντων μὲν τὰ, φλύω, καὶ βλύω, φλίω, φλιδάω, φλοίω, φλοῖτρος· καὶ τὸ Λατ. Ῥεο, ἐπὶ ῥευστῶν· ὡσαύτως συγγενέστατα μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ, φλόος, φλοῖος· ὅθεν τὸ λατ. flos, καὶ floreo, καὶ ἀπὸ μακρόθεν τὸ φλίβ· πρὸς τούτοις καὶ τὰ ἐνθ. τοῦ Βάκχυλ. φλέων, φλεύς, φλοῖος, φλυεύς, ἅπαντα φυσικὰς δυνάμεις ἀβροδιαίτης, ἀκολασίας, ἀσωτείας πλησμονὴν γεννώσας σημαίνοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα Βάκχης τινός, Φλεώ· ἔπειτα δὲ τὸ, φλεύω, φλέγω, τῶν ὁποίων ἡ μὲ τὸ, φλέω συγγένεια φαίνεται μὲν περρότερα συμπλέκεται ὅμως μὲ αὐτὰ καὶ ἡ σημασία τοῦ, πρελαύειν, ὑπερβλαστάνειν, ἀναβλύειν· εἰς τὴν ἰδιαιτέραν δὲ σημασίαν τοῦ, φλυαρεῖν, περιττολογεῖν, κενοκοπεῖν ἀνάγεται τὸ ἠφλίζω, παφλάζουσι μετὰ τῶν παρεστχηματισμένων τύπων φλαίνω, φλανύσσω· φλέθω, φληθῶ, φληθάω· φλήνω, φληνέω, φληνύω, φληνύσσω, φλῆνος, φληναφος, φληναφῶ, φληναφάω· φλοίαξ, φλύω, φλύος, φλύαξ, φλύαρος, κ. Ἐκ τοῦ, φλύω γεννᾶται τὸ αφλυκτὶς, φλύκταινα, φλυσίβη, ὥσπερ καὶ τὸ, πλύνω, ἐκ τοῦ, φλέω δὲ, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἐσσέος γεννᾶται τὸ, πλέω, πλέω, πλέω, πλήθω, πλήρης κ. τ. τ. Πρὸς τούτοις δὲ ἡ μὲ τὸ πρωτοτ. φύω συγγένεια τοῦ, φλέω εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Φλέως, ω, ὁ. Ἀττ. ἐκ τοῦ Ἰων. φλέος, φλοῦς, Ἡρόδ. Φυτόντι εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. δ', 9. καὶ 11. κατὰ τὸν Sprengel τὸ Λατν. arundo ampelodesmon, Lobeck. Φρν. σλ. 293. δὲν πρέπει διὰ νὰ συγχέηται μὲ τὸ φέως.

Φληδάω, ῶ. Μ. ήσω (φλέω). Φλυαρῶ. Ἡσύχ.

Φληναφάω, ῶ (φλήναφος). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ, μωρολογῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 664. Νφ 1475 (ὁ Döderl. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν παρὰ τὸ, φλῆνος καὶ ἅπτεσθαι, παραβάλλων αὐτὴν πρὸς τὸ, ἅπτεσθαι λόγων.)

*Φληναφεύω, καὶ

*Φληναφέω = φληναφάω· ὅθεν

Φληνάφημα, τό, = φλῆνος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 168. (α)

Φληναφία, ἡ. Τὸ νὰ φλυαρῇ τις· φλυαρία, μωρολογία· παρὰ τὸ

Φληναφος, ὁ (φληνάω), ὡς τὸ, φλῆνος ἢ φλεδών· Φλυαρία κενολογία, ματαιολογία, μωρολογία. 2) ὡς Ἐπθ. φλήναφος, ὁ, ἡ, Φλύαρος, μωρολόγος· ὅθεν

Φληναφώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος· τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ φλυαρία.

*Φληνάω, φληνέω, καὶ φληνέω (φλῆνος), = φλήνω.

*Φλῆνος, τό (φλέω), ὡς τὸ, φληναφος.

*Φληνύσσω, καὶ

*Φληνύω, = φλήνω.

*Φλήνω (φλέω). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.

Φλιά, ἡ. Παραστὰς, παραστάτης τῆς θύρας, τὰ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὀρθὰ στηνόμενα ξύλα. Ὀδυσ. Ρ, 221. «Ὃς πελλῆσι φλιῆσι παραστὰς φλίψεται ὠμοιν· ἄλλως δὲ καὶ σταθμός· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἀνώφλιον, τὸ εἰς τὰ ἄνω ἄκρα τῶν παραττάδων ἁρμοζόμενον καὶ πλαγίως κείμενον ξύλον.

Φλίβω, Ἰωνικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, θλίβω· κατ' ἀνάγν. εἰς τὴν Ὀδσ. Ρ, 221. ὅπου τώρα θλίβεται κεῖται. (ι)

*Φλιδάω, καὶ

Φλιδάω (φλίω, φλέω), ὡς τὸ, φλυδάω. Ἐπὶ ὑγροτήτων· ἔχει περίστειαν ὑγρασίας· εἶναι τι ἢ τις φουσκωμένον ἀπὸ ὑγρασίαν ἢ λίπος, πάχος, διὰ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν, ἰκμάδα, ἢ διὰ τὸ πολὺ πάχος του διαῤῥέει, ἀναλύεται, σκάζει, ἐξαιρ. σήπεται. Νικ.

*Φλίδω = τῷ προγμ. παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον. (υ–)

Φλιμέλια, τά. Ἱππιατρ. τὸ Λατιν. Flemina. Αἱ εἰς τοὺς πόδας ἢ αἱ εἰς τοὺς μηροὺς τῶν ζώων φλεγμοναί· διὰ τὸν πολὺν κάπον, τὸ κοινότρ. συγκαύματα.

*Φλιοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ.

Φλῖφις, ἡ (φλίβω). Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, θλῖψις.

*Φλίω = φλιδάω· χωρὶς παράδειγμα.

*Φλόα, Αἰτιατ. ἐνικ. τοῦ, φλόας, κατὰ μεταπλασμόν. Νικ.

Φλογάνα, ἡ, = Φλόξ. Ἀριστοφάν· παρὰ Πολυδ. ί, 119. ἀμφ.

Φλόγεος, έα, εον (φλόξ). Ὅ,τι εἶναι φλογερόν, καυστερόν σπινθηροβολοῦν, ἀκτινοβολοῦν, λαμπρόν, «ἠέλιος». Ἰλ. Ε, 745. Θ. 389. — Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 569.

*Φλογεόουσα, Χρσμ. Σιβλ. πιθαν. κατ' ἐσφαλμένην ἀναγνσ. ἀντὶ φλογέουσα.

Φλογερός, ά, όν (φλόξ), ὡς τὸ, φλόγεος. Εὐριπ. Ἑλ. 1136.

*Φλογερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει ὀπλὰς, ὄνυχας φλογεροὺς. Ι. Γαζ.

Φλογετός, ὁ (φλόξ), ὡς τὸ, πυρετός. Καύσων, θέρμη, καῦμα, ζέστη. Φιλοξεν. Γλωσσ.

Φλογιά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φλόξ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 393.

Φλογιάω, Μλ. –άσω. Ἔχω καῦσιν ἀνάπτω καὶ γίνομαι κόκκινος, ὡς ἡ φλόξ. Ἱπποκράτ.

Φλογίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φλογίς. (ι)

Φλογίζω, Μ. ίσω (φλόξ, φλογίς) = φλέγω, Σχλ. Φιλ. 1199. ἔξαιρ. Φρυγανίζω τι εἰς τὴν φλόγα, καφαλίζω. Παθ. ἐπὶ πραγμτ. Καίει, αὐγάζει φλόγα λάμπει ἀπὸ φλόγα. Ὁ φλογίζων, ἡ λάμπων, «Ἥλιος φλογιζόμενος» παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 95. ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα, φωτίζων ἥλιος.

Φλόγινος, ίνη, ινον (φλόξ). Ὅ,τι λάμπει ὡς φλόγα, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· τὰ φλόγινα ὑπκ. ἱμάτια, πόκκινα ὡς ἡ φλόγα φορέματα. Λατ. flammea. «Φλόγινα ἐνδεδυκότες», Ἀθήν. σελ. 540. ἐν γένει = φλογερὸς, φλόγεος. — 2) «τὸ φλόγινον» = φλόγιον, σημσ. 2.

Φλόγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φλόξ. Μικρὰ φλόγα, 2) ἄνθος, πιθανῶς τὸ ἴον κρόκεον· κοινότ. κιτρινολούλουδον· ἔτι δὲ καὶ φλόγιον.

Φλογίς, ίδος, ἡ (φλέγω) Κρέας ὀπτὸν ἐπὶ τῆς φλογὸς ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. Πολυδ. ς'. «Τὸ δὲ ὀπτὸν κρέας, φλογὶς ἐκαλεῖτο· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. ιδ'. «Φλογίδες, ὀπτὰ κρέα». (τὸ Τούρκ. Κιουλπαστί, λεγόμενον.)

Φλόγισις, εως, ἡ· καὶ

Φλογισμός, ὁ (φλογίζω). Τὸ νὰ φρυγανίζῃ τίς τι, φρυγάνισμα εἰς τὴν φλόγα. Ἔτι δὲ καὶ = φλογμός.

Φλογιστός, ή, όν. Ἐνθ. ῥημτ. τοῦ, φλογίζω. Ὅ,τι ἐκάη, ἐμπρήσθη, εἶναι ἐμπρησμένον, καμένον, Σχλ. Ὅ,τι ἐφρυγανίσθη, εἶναι φρυγανισμένον εἰς τὴν φλόγα.

Φλογμός, ὁ (φλέγω). Καύσων, καῦσις. Θέρμη, ζέστη, φλόγωσις, φλεγμονή. Ἱπποκρ. ὅθεν

*Φλογμοτύραννος, ὁ (τύραννος). Ὅστις εἶναι κύριος τῆς φλογός, ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν

του τὴν φλόγα· δύναται νὰ φλέγῃ ὅ,τι καὶ ὅταν θέλῃ. (υ)

*Φλογοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· Ι. Λυδ.

Φλογογεννής, ὁ, ἡ (φλόξ, γένος). Ὅ,τι ἐγεννήθη ἐκ τῆς φλογός. Γλωσσ.

Φλογοειδής, ὁ, ἡ (φλόξ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλόξ, ἔχει, ἐκπέμπει φλόγας, εἶναι κόκκινον ὡς ἡ φλόξ, Τρπκ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι θερμός, ὀξύς, ὀξυρρόπος.

Φλογόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ φλογερός, φλόγιος.

*Φλογόλευκος, ὁ, ἡ (φλόξ, λευκός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μὲ λευκὸν μεμιγμένον· εἶναι ἀσπροξάνθου, ἐρυθρόλευκον. Ἡσυχ.

Φλογοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι τρέφει αὐξάνει τὴν φλόγα. Τμ. φιλ.

*Φλογόφαιος, ὁ, ἡ (φλόξ, φαιός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μεμιγμένον μὲ μελανόν, εἶναι ξανθόμαυρον

Φλογόω, Μ. ώσω (φλόξ), = φλέγω.

Φλογώδης, ὁ, ἡ, συναίρ. ἀντὶ φλογοειδής. Ἱπποκράτ.

Φλόγωμα, τό (φλογόω). Ὅ,τι ἐκάη, ἐμπρήσθη, φλογιαυίσθη· εἶναι καμένον φλογισμένον εἰς τὴν φλόγα· ὡς Ἄρτου φλόγωμα. Τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότ. φωμίον καβουρδισμένον. Ἡσύχ.

Φλογωπός, ὁ, ἡ (φλόξ, ὤψ). Ὅ,τι φαίνεται ὡς φλόξ, εἶναι φλογερόν, λαμπρόν, φωτεινόν. Αἰσχλ. Πρμθ. 253. Ροτκ. Εὐρπ. Μηδ. 1363.

Φλόγωσις, εως, ἡ (φλογόω) Καῦσιμον, καῦσις, ζέστη, φλογμονή Θεόδ. 2, 49. Ὁ Γαληνὸς ἔχει· «Φλεγμονὰς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς φλογώσεις, ἀφ' ὧν τοῦνομα τίθεται τοῖς θερμοῖς ὄγκοις καὶ ἀλλαχοῦ δ' αὐτός· «Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα τὸ τῆς φλεγμονῆς ἐπὶ τῆς φλογώσεως μᾶλλον οἱ παλαιοὶ πάντες ἔλεγον, εἰ καὶ χωρὶς ὄγκου συσταίην. 2) Τὸ καιόμενον μέρος πράγματός τινος, π. χ. τῆς λαμπάδος. Διοδ. Σικ.

*Φλογώψ, ῶπος, ὁ, ἡ = φλογωπός. Αἰσχλ. Πρμθ. 707.

Φλοιά, ἡ = κατ' ἀνάγκ. παρὰ Θκρτ. 23, 18. Ἀπλ. Τέ. 3, 278. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλὰ ἀμφβλ ὅμως. 2) παρὰ Δακεδαιμον. ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης· πιθαν. παρὰ τὸ, φλοιός, φλόος, φλοῦς· ἡ ἀνθοῦσα, θάλλουσα.

Φλοΐαξ, ακος, ὁ (φλοιὸς) = φλύαξ.

Φλοιάριον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, φλοιός. (ᾰ)

*Φλοιδάω = τῷ ἑπμ.

Φλοιδιάω, καί,

*Φλοιδόω (φλοιὸς, φλέω, φλύω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ πριστῇ, φουσκωθῇ, διακινῶ ἢ ταράττω, σείω τι, βάλλω τινὰ εἰς ἀνησυχίαν. 2) ἀνάπτω, καίω, κατακαίω τι.

Φλοΐζω, Μ. ίσω (φλοὸς). Ἐνβάλλω τὴν φλοῦδα ἐφλουδίζω τι Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. γ', 16. «Φλοϊσθέντος τοῦ ξύλου».

Φλοΐνος, ίνη, ινον (φλόος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ φλοῦδα, ἢ ἀπὸ τὴν ὑποκάτω εἰς τὴν φλοῦδαν λεπτὴν πέτσαν δένδρου. «Ἐσθῆτες φλοΐναι». Ἡροδότ. 3, 98. 2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ τὴν πέτσαν τοῦ ἐνύδρου φυτοῦ φλέως, φλοῦς λεγόμενον «Φορέουσι ἐσθῆτά τε φλοΐνην· ἢν ἁπαλὴν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήτωσι καὶ κόψωσι, τὸ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδυέωσιν.

Φλοιοβαρής, ὁ, ἡ (φλοιὸς, βαρύς). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὴν φλοῦδά του, ἔχει πολλὴν, παχεῖαν, χονδρὴν φλοῦδα, Γραμμ. Ἴδε Heyne 2. Τεμ. 6. σελ. 444.

Φλοιορρᾱγέω (φλοιορρᾰγής). Ἐπὶ δένδρων, ἔχει διερρηγμένον φλοιὸν, σχασμένην φλοῦδα, σχίζεται, σκάζει ἡ φλοῦδά του. Διοσκορ. δ', 279.

Φλοιορρᾱγής, ές, ο, ἡ (φλοιὸς, ῥήγνυμι). Ὅ,τι ἔχει σχασμένην φλοῦδα· ὄζων.

*Φλοιορρᾱγία, ἡ. Σκάσιμον τῆς φλούδας, τὸ νὰ σχίζηται, σκάζῃ ἡ φλοῦδα τοῦ δένδρου.

Φλοιόρριζος, ὁ, ἡ (φλοιὸς, ῥίζα) Ὅ,τι ἔχει ῥίζας ὁμοίας μὲ φλοῦδα, ὡς τὰ βολβοειδῆ, κρομμυοειδῆ φυτὰ, τῶν ὁποίων ἡ ῥίζα συνίσταται εἰς πολλοὺς ἀλλεπαλλήλως κειμένους φλοιοὺς, ὄζων τὰ τοιαῦτα καὶ κεφαλόῤῥιζα λέγονται. Θεόφρ.

Φλοιός, ὁ (φλέω, φλοίω). Ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων, ἢ ὑπὸ τὴν φλοῦδα λεπτὴ πέτσα αὐτῶν, Ἰλιάδ. Α, 237. Ἡρόδ. 4, 67. 8, 115. Ἐξαιρ. δὲ ὁ φελλός. Ἐν γένει ἡ φλοῦδα ἢ ἡ πέτσα τῶν φυτῶν· παρβλ. φλοὸς, φλοῦς.

Φλοῖσβος, ὁ (φλέω, φλοίω) Θόρυβος, ταραχὴ, κρότος πολλῶν τινων διαταραττομένων πραγμάτων· ἐξαιρ. ὁ βαθὺς ταραχώδους φωνῆς ἠχος πλήθους ἀνθρώπων, ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὸν πόλεμον θόρυβος, Ἰλιάδ. Ε, 322. 469. Θ, 416. Τ, 377. Εἰς τὴν Ὀδυσ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Παρὰ ταῖς μεταγενεστ. Ὁ φόφος, κτύπος, τὸ μορμύρισμα, τῆς ἀφριζούσης, ἀναβραζούσης, κυμαινομένης θαλάσσης, ἢ ἄλλων ὑδάτων· ἢ ἰδία ταραχώδης κίνησις, τὸ κυμάτισμα τῶν ὑδάτων, τὸ ἄφρισμα καὶ ἡ κύμανσις· ποιητ. μόνον· ὄζων ἀφλοισμός.

Φλοϊσμός, ὁ (φλοίζω). Ξεφλούδισμα. Θεόφραστ.

Φλοϊστικός, ἡ, όν (φλοίζω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ξεφλούδισμα. «Φλοϊστικὴ, τὰ· ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὑφάσματα ἢ πλέγματα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Πλάτ. πολ. 28.

Φλοίω (φλοιὸς)· ἐπὶ ῥευστῶν καὶ χυλωδῶν πραγμάτων. Ἀναβλύζει, φουσκόνει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος του.

Φλοιώδης, ὁ, ἡ (φλοιὸς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φλοιὸν, φαίνεται ὡς φλοιὸς· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός· ὄζων τρπκ. Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀσήμαντος ἄνθρωπος. παρὰ Δογγ. ἑ, 7. Φλοιώδες τό. Τὸ ἀσήμαντον καὶ μηδενὸς ἀξιον.

Φλοιώτις, ιδος, ἡ (φλοιὸς). Ἡ συνισταμένη ἀπὸ φλοιὸν, κατασκευασμένη ἀπὸ φλοῦδα φυτῶν· «φλοιώτις σκέπη». Λυκφ. 1422.

Φλομίς, ίδος, ἡ· καὶ

Φλόμος, ὁ. Εἶδος χέρτου τριχώδους, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου· οἱ παλαιοὶ διέκριναν πολλὰ εἴδη αὐτοῦ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ φλῶμος, καὶ φλόνος, καὶ πολμος γραφόμενον. Σφλομος εἰς τὴν συνήθειαν καλούμενον· Verbascum· γράφεται καὶ, φλῶμος, παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ, Φλόνος, Ἐτυμολ. καὶ, Πλόμος, παρὰ Γαληνῷ. Εἰς τὸν Πολυδεύκην, 10, 115. αἱ Ἐκδόσεις «Φλογμὸς» ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα, φλομμὸς, καὶ, φλόμος. (πιθαν. παρὰ τὸ, φλέξ, φλογμὸς· ἐπειδὴ τὰ παχέα, χοντρὰ, καὶ τραχέα φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίμευον εἰς ἐλλύχνιον φωτίλλιον, εἰς τοὺς λύχνους· ὄζων ἓν εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φλομὶς λυχνῖτις, ἢ θρυαλλίς.)

Φλομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φλόμος, ὁμοιάζει μὲ φλόμον· συνῳρ. ἀντὶ φλομοειδής.

Φλονίς, ίδος, ἡ, = φολὶς, λεπίς. Ἡσύχ.

Φλονῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα ἄλλως λεγόμενον· τινὲς δὲ γράφουσι φλομῖτις παρὰ τὸ, φλόμος ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. Διοσκορ. γ', 137.

*Φλόνος, ὁ· ἴδε φλόμος.

Φλόξ, ογός, ἡ (φλέγω). Φλόγα, πᾶν καῖον, φλόγας, ὡς ἐκπέμπον πῦρ· πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. εἰς τὴν Ὀδυσ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ω, 71. παρ' Ἡσιόδ. κ. τ. λ. εὐχρηστότερον· «φλόγα παρακαλῶ». Κάμνω νὰ ἐκβῇ φλόγα· Πληθ. φλόγαις, πολλαχ. εἰς τὴν Ἀνάλ. Παρ' Ἀθην. καὶ ἄλλους μεταγνωστ. λογογρ. L. Dind. Ξενοφ. Συμπ. 2, 24. σύνηθες σύμβολον, ἀκατασχέτου, βιαίας, σφοδρᾶς ταχύτητος καὶ δυνάμεως· «φλὸξ οἰνωνὰ. Εὐρπ.

Φλόος, ένκ. αἰτ. καὶ φλόα κατὰ μετπλσμ. Νικ., συνῳρ. φλοῦς· (φλέω) σπαντρ. τύπ. τοῦ, φλοιος, Ἡ φλοῦδα τῶν φυτῶν· ἐξαιρ. ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων. Παρὰ Νικ. δὲ καὶ τρπκ. ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ τὸ σῦφαρ, ἤτοι τὸ δέρμα τῶν ὄφεων, κοινότ. ὀφιόδουποκάμιστον. 2) Ἄνθος, ἡ ἀκμάζουσα κατάστασις φυτοῦ τινος, ὄζων τὸ Λατ. flos.

*Φλοῦς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φλέως, Φυτόντι εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον. Wess. Ἡρόδ. 3, 98. 2) συναίρ. ἀντὶ φλόος.

Φλυάκιον, τό, = φλυζάκιον. (υ–υυ)

Φλυακογραφέω (φλυακογράφος). Συγγράφω βωμολοχίας, παίγνια, φλυαρίας, μωρολογίας κωμῳδίας· ὄζων

Φλυακογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράφῃ τις βωμολοχίας, φλυαρίας, κωμῳδίας Σουΐδ. ἐν λέξ. Ῥινθωνα.

Φλυακογράφος, ὁ, ἡ (φλύαξ, γράφω). Ὅστις συγγράφει βωμολοχίας, παιγνιώδη, γελοῖα πράγματα, φλυαρίας, μωρολογίας ἢ καὶ ἀστεῖσματα. Ἀθήν. γ', κεφ. 9. (γρ)

Φλύαξ, ακος, ὁ· Δωρ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, φλύαρος (φλύω). Βωμολοχία, ματαιολογία, μωρολογία ὄζων – β) ἰδιαίτερόν τι κωμῳδίας εἶδος, τοῦ ὁποίου ἐπινοητὴν λέγουσι τὸν Ταραντῖνον Ῥίνθωνα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, φλύακες τραγικοὶ ἢ ἱλαροτραγῳδία λεγόμενον, ἄρα τραγῳδίας τρόπος τις κατὰ παρῳδίαν, Ἰταλ. tragedia travestita. –2) ὅστις φλυαρεῖ, εἶναι φλύαρος, ματαιόλογος, πολύλογος· γελωτοποιός, γελοιαστής, Γαλ. buffon. (ῠ–)

Φλυαρέω, ῶ, μέλ. ήσω· Ἰων. φλυηρέω (φλύαρος). Φλυαρῶ, μωρολογῶ, Ἡρόδ. 7, 203, 104. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ φέρτιμόν μου, εἰς τὰς πράξεις μου, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἀστεϊσμούς, Γαλλ. buffonerie. Ξενο. Κυρουπ. α', δ', 11. ὄζων

Φλυάρημα, τό, = φλυαρία. Διον. Ἁλικ. (υ–ᾰυ)

Φλυαρία, ἡ (φλυαρέω)· ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς· ἔτι δὲ καὶ πᾶν περιττὸν παράκαιρον ἄτοπον, εἰς ὑπερβολὴν γινόμενον πρᾶγμα. Heind. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 66. C.

Φλυαρογραφέω, = φλυακογραφέω.

*Φλυαρογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος.

*Φλυαροκοπέω (κόπτω)· τοῦ, φλυαρέω κατ' ἐπίτ. Φλυαρῶ ἀκαταπαυστα. Lobeck. Φρυν. σελ. 416. ὄζων

*Φλυαροκοπία, ἡ· τοῦ, φλυαρία κατ' ἐπίτ.

Φλυαρολογέω (φλυαρολόγος), = φλυαρέω· ὄζων

Φλυαρολογία, ἡ, = φλυαρία.

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), = φλύαρος.

Φλύαρος, ὁ, ἡ, Ἰων. φλύηρος (φλύω). Ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ, μωρὰ, ἀνόητα, ἀηδῆ, ἄτοπα πράγματα. 2) οὐσιαστ. λῆρος, ἀνωφελὴς καὶ μωρὰ ὁμιλία. (υ–υ)

Φλυαρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος, ὄζων διαφέρει ἀπὸ τὸν φλύαρον. Πλούτ. Λυκόφρ. 6.

Φλυάσσω, = φλυαρέω. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ τὸ Λακωνικὸν ἠφλουάσσωσι ἔχει.

Φλυδαρός, ά, όν· ὡς τό, πλαδαρός. Ὅ,τι εἶναι μαλακὸν, ἁπαλὸν διὰ περισσείαν ὑγρασίας, τὸ κοινότ. σαχνὸν, σαχνιασμένον.

Φλυδάω (φλύδω, φλέω), ὡς τὸ πλαδάω· ἐπὶ πραγμάτ. Εἶναι πολὺ νοτισμένον (κοινότ. σαχνιάζει), ἔχει πολὺν ὑγρασίαν.

Φλυζάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φλύκταινα.

Φλυζογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 214. (ῐ)

Φλύζω, μέλ. ξω· σπαντρ. παρατχηματσμ. τύπ. τοῦ, φλύω. Νικ.

*Φλύηρος, φλυηρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ φλύαρος, φλυαρέω.

Φλύκταινα, ἡ (φλύω, φλύζω). Φουσκαλίδα εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἀπὸ καύσιμον, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι προερχομένη. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1114. »Μήτε φλύκταιναν λαβώνω· ἐνθα ὁ Σχολ. φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν.

Φλυκταινίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φλύκταινα. (ι)

Φλυκταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλύκταινα, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα.

Φλυκταινόομαι, παθητ. χωρὶς ἐνεργ. διάθετ. (φλύκταινα)· Γίνεται φουσκαλίδα, ἀποκτῶ, εὐγάζω εἰς τὸ σῶμά μου φουσκαλίδας.

Φλυκταινώδης, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ, φλυκταινοειδής.

Φλυκτάλωσις, εως, ἡ (φλυκταινόομαι). Τὸ νὰ γίνωνται εἰς τὸ σῶμα φλύκταιναι, φουσκαλίδες.

Φλυκτίς, ίδος, ἡ (φλύω). = φλύκταινα.

Φλυνδάνω, = φλυδάω.

Φλύος, τό, = φλύαρος. —2) = φλυαρία. Ἀρχίλοχ. παρ' Εὐσταθίῳ.

Φλύσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ περιστάσεις ὑγροῦ γινόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξάνθημα, Γαλην. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Φλύω, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐκπηγάζει, ἀναβρύει, πλημμυρεῖ, χύνεται, βράζει, ἀναβράζει, ἐπὶ βράζοντος ἢ ἄλλως διαταραττομένου ὕδατος· πάνα δ' ἔβλυε καλὰ ῥέεθρα. Ἰλ. Φ, 361. —2) τροπ. ἐπὶ περιστάσεις λόγων, πολυλογίας· ἔθεν φλυάρω, βωμολοχῶ, ἁμιλῶ πολλὰ καὶ μάταια, ἀηδῆ πράγματα, μεγαλορρημονῶ, καυχῶμαι, Αἰσχύλ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ μετὰ αἰτ. »αἰσχρά, ὀνειδος, ψήμην φλύσαια. Ἀνθλ. ἐν γένει ποιητ. μόνον. — ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι μόνον χωρὶς τὴν δασύτητα, καὶ τὸ, βλύω, βλύζω. Περὶ τῆς ἐτυμολγ. δὲ ὅλων τῶν μετ' αὐτοῦ συγγενῶν ἴδε φλέω. (τὸ υ, φαίνεται μακρ. συνήθως· εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. ὅμως καὶ βραχ. π. χ. Ἰλ. 361. μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν ἀόρ. εὑρίσκεται βραχ. Μηδ. 119, 4. Διοσκορ. 23, 6. ἡ βραχύτης αὕτη ὅμως φαίνεται, ὅτι ἔχει χώραν μόνον, ὅταν καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἦναι βραχεῖα.)

Φνεί, κωμ. σχηματισμ. τοῦ διὰ τῶν βωβώνων ἐκφερομένου ἀνέρρων ἤχου. Παρὰ τοῖς Γραμμ. δὲ καὶ ὡς μίμημα ὀρνέου φωνῆς.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ο.

Φοβέεσκε, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. παρατ. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ ἐφόβει. Ἡσιόδ.

Φοβερίζω, μέλ. ίσω (φοβερός). Φοβερίζω, τρομάζω, κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ φοβηθῇ, παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερισμός, ὁ. Φόβισμα, τὸ νὰ φοβίζῃ, τρομάζῃ τίς τινα ἢ τι· παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερός, ά, όν (φοβέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ φόβον ἠνωμένον· ἔθεν —1) ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φόβον, τρόμον, ἔκπληξιν, ταράττει τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν· χρηστήρια φοβερά, Ἡρόδ. 7, 139. Schaef. appar Demosth. 1. σελ. 852. »ἵππος φοβερὸς μὴ ἀνήκουστόν τι ποιήσῃ. ἄλογον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φοβεῖται τις, διότι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τι κακόν, Ξενοφ. ἐν γένει, »φοβερόν ἐστι μή—», εἶναι ἄξιον φόβου, πρέπει νὰ φοβῆται τις μήπως—. —2) ὅστις ἢ ὅ,τι φοβεῖται, ἔχει δειλίαν, Ξενοφ. ἐπίρρ. φοβερῶς ἔθεν

Φοβερότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τις φοβερός, τρομακτικός —2) τὸ νὰ φοβεῖταί τις ἢ τι· φόβος, δειλία.

*Φοβερωπός, ὁ, ἡ· καὶ

Φοβερῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ (φοβερές, ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄψιν, πρόσωπον, βλέμμα φοβερὸν τρομακτικὸν, φόβου πρόξενον.

*Φοβεσιστράτη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ τὰ στρατεύματα εἰς φόβον βάλουσα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1177. καὶ

Φοβέστρατος, ὁ, ἡ (φοβέω, στρατός). Ὅστις κινεῖ, βάλλει εἰς φόβον τὰ τάγματα τῶν στρατιωτῶν. Ἡσιόδ.

Φοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φόβος). Προξενῶ φόβον εἰς τινα, τὸν κάμνω νὰ φοβηθῇ· ἐξαιρτ. τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ φύγῃ διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. εἰς τὴν Ὀδυσσ. δὲ οὐδέποτε· παρ' Ἡσιόδ. ἅπαξ μόνον, Ἀσπιδ. 162. — Παθητ. φοβέομαι, μετὰ μέσ. μέλ. φοβήσομαι καὶ παθητ. μέλ. φοβηθήσομαι, χωρὶς διαφορᾶς τῆς σημασ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 19. 3, 3, 30. 6, 7, 15. ἀόρ. ἐφοβήθην· παθητ. παρακειμ. πεφόβημαι· φοβοῦμαι, μὲ πίπτει φόβος, ἐξαιρ. φεύγω διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡροδοτ., εἰς τὴν Ὀδυσσ. δὲ ἅπαξ, Π, 163. ὑπό τινος, Ἰλ. Θ, 149. ὑπό τινι· Ο, 637. ἔτι δὲ καὶ, φοβοῦμαί τινα, φεύγω φοβούμενός τινα, Χ, 230. τὸ δὲ, »φοβέομαι πρός τι», φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ξυππάζομαι, σκιάζομαι ἀπό τι, Σοφοκ. Οἰδ. Τυρ. 1211. »φοβέομαι περί τινος», φοβοῦμαι, εἶμαι ἐμφρονῶς διά τι, διὰ κάμμίαν αἰτίαν, »φοβέομαι μή—», φοβοῦμαι μήπως—, μετὰ μετχ. Λυκουργ. 6, 2. μετὰ ἀπαρμφ. »φοβέομαι ποιεῖν τι», φοβοῦμαι νὰ κάμω τι. Ὁ παθητ. παρακ. φέρει ἐδικιτ. σημασ. τοῦ, τρέπομαι εἰς φυγήν, μὲ κάμνῃ τις νὰ φύγω, Ἰλιάδ. καὶ Ἡρόδ. 9, 70. —Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφοβησάμην, παρὰ τοῖς μεταγενεστ., π. χ. Ἀνακρ. 3, 11. καὶ ἀδόκιμος. (Πρωτότ. τῆς λέξεως εἶναι τὸ, φέβομαι, συγγεν. τοῦ, σοβέω.)

Φόβη, ἡ. Μακρὰ καὶ κυματοῦντα μαλλία, Πίνδ. καὶ Σοφοκλ. ἐξαιρ. ἡ χαίτη τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἵππου. —2) τροπ. ὡς τὸ, κόμη, καὶ τὸ Λατιν. coma, σημασ. 2. Τὰ πολλὰ φύλλα, εἶναι κόμη τῶν δένδρων, Σοφοκλ. Αἰτ. 419. —3) ὁ στάχυς τοῦ καλάμου, τῆς κίγχρου κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ »εὐπέταλοι φόβαι», = ἄμπελος. Ἀνθλ. (ἡ ὑπὸ Damm. ἐτυμλ. παρὰ τὸ, φοβέω, εἶναι ὀρθοτάτη· πρὸς τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ τὸ, φόβη ἀκριβῶς, καθὼς τὸ, σόβη, πρὸς τὸ, σοβέω.)

*Φόβηθεν, Ἐπικ. καὶ Δωρικ. γ' πληθ. πρόσπ. παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ, ἐφοβήθησαν, Ὀδυσσ.

Φόβημα, τό (φοβέω). Τρόμος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 699. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

*Φοβητής, οῦ, ὁ (φοβέω). Ὅστις φοβίζει, προξενεῖ φόβον, κάμνει τινὰ ἢ τι νὰ φοβηθῇ, νὰ φοβηθῇ· ὅθεν

Φοβητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φοβερόν, τρομακτικόν, φόβον, τρόμου πρόξενον. —2) ὅς τις εἶναι δειλός.

Φοβήτριον, τό (φοβέω). Πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλέπων τις φοβεῖται, τρομάζει. Καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρον. Ἀξιοχ. ἐσχημτσ. ὡς τὸ φίλτρον ἐκ τοῦ, φιλέω.

Φοβόδιψος, ὁ, ἡ (δίψα), = ὑδροφόβος. Καιλλιος, γ', 9.

Φόβος, ὁ (φέβομαι)· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Φόβος, τρόμος, ἐξαιρτ. φυγὴ διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. εἰς τὴν Ὀδυσσ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ω, 57. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδοτ. 9, 69 »φόβος ἀνδρῶν», ἡ φυγὴ τῶν ἀνδρῶν, Ἰλ. Ο, 310. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἔχει τις ἀπὸ τοὺς ἀνδρας· σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. »φόβος Θηβαίους καὶ τοὺς Φιλίππου ξένους», διὰ φόβον ἀπὸ τοὺς Θηβ. κ. τ. λ. Δημοσθ. Ψευδ. Νεμ. 81 »φόβος τοὺς Ἕλληνας», Ἀριστοτ. 2, σελ. 210. Dind. παρβλ. Σχολ. Αἰσχλ. Περσ. 113. »φόβος ἀπό τινος, καὶ ἐκ τινος», ὁ ἀπό τινά νὰ ἢ ἀπό τι προερχόμενος καὶ διαδιδόμενος φόβος, Ξενοφ. παραβλ. Schaef. mel. σελ. 84. »φόβον δε ἵππους ἔχειν, φόβον δε τροπᾶσθαι, φόβον δε αἴστεινα, ὡς τό, φύγαδε, τό νὰ τρέπῃ τις τοὺς ἵππους εἰς φυγήν κ. λ. Ἰλ. Θ, 139. Ο, 666. Ρ, 579. »φόβον δε ἀγορεύειν», τὸ νὰ συμβουλεύῃ τίς τινα νὰ φύγῃ, Ἰλ. Ε, 252. »φόβον παρέχω τινί, καὶ φόβον ἐμβάλλω τινί», κάμνω τινὰ νὰ φοβῆται, τουναντίον δέ, φόβον ἀπελαύνω, ξεφοβίζω τινά, τὸν ἐγκαρδιόνω, ἐκβάλλω τὸν φόβον ἀπὸ τὴν καρδίαν του. —β) κατὰ πληθ. ἀριθμ. »φόβοισι, τὰ φόβου πρόξενα πράγματα, Λατ. terrores, Ξενοφ. Ἀναβτ. 4, 1, 23. —Φόβος, προσωποποιημένος εἰς δαίμων, θεότης, τοῦ φόβου γεννητικὸς καὶ εἰς φόβον χιών, ἢ εἰς φυγὴν τρέπων, Ἰλ. Ο, 119. υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ν, 299. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Ἡσιόδ. Θεογ. 934. ἀναφέρεται συνήθως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δείμου, ὅστις ἦτον ἡνίοχος καὶ ὁπαδὸς τῆς Ἔριδος καὶ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Δ, 440. Α, 37.

Φοιβάζω, μέλ. άσω (φοῖβος). Καθαρίζω, πατρεύω, ἐκκορώ, ἤτοι σκουπίζω, σαρόνω. —2) (φοῖβος). Ἔχω προφητικὸν ἐμπνευσιν, λέγω, ἐκφράζω ἐνθουσιασμένος προφητικὰς λέξεις, προφητικοὺς λόγους, προφητεύω· »μύθους», ὅπως κ. τ. τ. —3) μεταβ. ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω προφητικὸν πνεῦμα εἰς τινα, Λογγ.

*Φοιβαίνω, = βοιβάζω.

Φοιβάς, άδος, ἡ (Φοῖβος). Ἡ τοῦ Φοίβου ἱέρεια, ἐν γένει, ἔνθους, χρησμῳδός, προφῆτις· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. = φοιβάζουσα· ἐνθουσιασμένη, προφητεύουσα, μαντεύουσα.

*Φοιβαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Φοιβαστής, οῦ, ὁ (φοιβάζω, σημασ. 2.). Προφήτης, μάντις.

Φοιβαστικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἐπιδεκτικὸς ἐνθουσιασμοῦ, ἔθεν καὶ ἐνθουσιασμένος, μαντεύων, προφητεύων. Λογγῖν. ἐγ. »Φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν». Πλούταρχ. Ῥωμ. 20. τὴν εἰς ἐμμέτρους στίχους χρησμολογήσασαν.

Φοιβάστρια, ἡ, θηλν. τοῦ φοιβαστήρ. Προφήτισσα, μάντισσα, φοιβάς. Λυκόφ. 1468.

Φοιβάω, μέλ. ήσω (φοῖβος)· ποιητ. ἀντὶ φοιβάζω, σημσ. 1. Θεόκρ. Ἀπολλών. Ῥόδ.

Φοίβειος, εία, ειον· Ἰωνικ. φοιβήϊος (φοῖβος). Ὅ,τι εἶναι τοῦ Φοίβου, ἀνήκει εἰς τὸν Φοῖβον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι προφητικός, μαντικός· ἔτι δὲ καὶ δικατλ.

*Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Κοίου, τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας, Ἡσιόδ. Θεογ. 136, 404. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάζετο ὡσαύτως καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Φοίβου· καὶ ὄχι σπανίως κεῖται παρὰ τοῖς μεταγενεστ. τὸ, Φοίβη ἀντὶ τοῦ, Ἄρτεμις. Κυρίως δὲ ἡ καθαρά, ἁγνή, λαμπρά· παρὰ τὸ, Φοῖβος.

*Φοιβήϊος, ῆη, ῆον, Ἰωνικ. ἀντὶ Φοίβειος· παρ' Κύριπ. δὲ καὶ δικτλ.

*Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλν. τοῦ Φοιβηΐος.

*Φοιβητεύω. Εἶμαι φοιβητής. Ἡσύχ.

*Φοιβητής, ὁ (φοιβάω). Μάντις, προφήτης.

Φοιβητός, ή, όν, ἐπίθ. ρηματ. τοῦ, φοιβάω. Ὅ,τι εἶναι προφητευμένον, ἐπροφητεύθη. —2) Ὅστις εἶναι ἔνθους, ἔχει προφητικὸν πνεῦμα, προφητικὴν χάριν, προφητεύει. Μανέθ. δ', 550.

*Φοιβήτρια, ἡ, θηλκ. τοῦ, φοιβητής. Μάντισσα, προφήτισσα. —2) = καθάρτρια.

Φοιβήτωρ, ορος, ὁ, = φοιβητης.

Φοιβίτης, ου, ὁ, = φοιβητης· ἀμφ. Γλωσσ. Φιλοξ.

*Φοιβόλαμπτος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ φοιβόλητος, Ἡρόδ. 4, 13.

Φοιβόλητος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις εἶναι

ὑπὸ τοῦ Φοίβου κυριευμένος, ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος.

Φοιβολογέομαι, ἄνευ ἐνεργ. διάθ. (λέγομαι). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον μαντοίτων Ἱερέων, εὔχρηστον, Πλούταρχ. 7, σελ. 545.

* Φοῖβος, η, ον. Ὅ,τι εἶναι ἁγνόν, καθαρόν, λαμπρόν, φωτεινός· ἡλίου φοῖβη φλόξ, Αἰσχύλ. Προμ. 22. ἠφοίβου ὕδωρα, Ἡσιόδ. Λείψ. 78. Δυκόφρ. 1009. (πιθαν. παρὰ τὸ, φάση, φῶς.) ἐκ τούτου προέκυψε τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων τὸ, februs, februa, februarius.

Φοῖβος, ὁ. Ὁ καθαρός, ὁ λάμπων· ἀρχαῖον ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, πολλάκις εἰς τὸν Ὅμ. «Φοῖβος Ἀπόλλων· συνήθως συντάσσονται τὴν λέξ. ἀλλὰ καὶ Φοῖβος μόνον ὄχι σπανίως μεταχειριζόμενον· ἡ δὲ σύνταξ. Ἀπόλλων Φοῖβος, ἀσύνηθ. Ἰλ. Τ, 68. καὶ Ἡσιόδ. παρ' Εὐστ. Ὀδ. Δ, 232. Nitzsch ἐν Ὀδ. σελ. 256. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τὸ ἐπίθετ. ὁ προφητεύων, προφητικός, μαντικός· καὶ ἄλλοι, οἷον ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 8. ἐτυμολγ. αὐτὸ παρὰ τὸ, Φοίβη, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρὰ τῷ Ποιητ. ὅμως τὸ, Φοῖβος, δὲν ἐνδείκνυται ποτὲ ἀντὶ τοῦ, θεὸς τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ αὕτη ὁ αἰνιγματικὴ σημασ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τοῦ μετέπειτα χρόνου· πολὺ μᾶλλον τὸ ἐπίθετ. Φοῖβος, ἀνάγεται εἰς τὸ λαμπρόν, φωτεινόν· ναὸν κάλλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδὼν αὐτὸς ἡ γνώμη τοῦ Kannes, ὅτι τὸ, φοῖβος εἶναι συγγεν. μὲ τὸ ἠβη, φαίνεται εὐλογωτέρα, παρὰ τὴν ἀβέλτερον καὶ μωρὰν ὑπὸ τοῦ Ῥεμφέρου ἐτυμολγ. παρὰ τὸ, σάβη, σοβέω κ.τ.λ. ἡ δὲ σημασ. προφητικός, ἐφαρμόζεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ προφητεύοντος Ἀπόλλωνος, χωρὶς νὰ ἐκφέρηται διὰ τοῦ ἐπίθετ. Φοῖβος.

*Φοΐδες, ψευδὴς τύπος ἀντὶ φωΐδες, φῳδές, ἐκ τοῦ φώς.

* Φοίνη, ἡ, Αἰολ. καὶ Λακων. ἀντὶ, βοίνη, ὡσαύτως τὸ, φήρ, ἀντὶ θήρ. Ἀλκμ.

Φοινήεις, εσσα, εν (φοινός). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, ἐρράκωνα. Ἰλ. Μ, 202, 220. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, πυῤῥός. Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, εἶναι μελανοκόκκινον, μελανοκίτρινον, ὡς τὸ, βαφοινός. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ αἷμα, αἱματωμένον, τρομερόν, φρικτόν.

Φοινίγμα, τό (φοινίττω). Ὅ,τι εἶναι κοκκινισμένον. Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 1493.

Φοινιγμός, ὁ (φοινίττω). Κοκκίνισμα, τὸ νὰ κοκκινίζῃ, νὰ κάμῃ τίς τι κόκκινον β) παρὰ τοῖς Ἰατρ. τὸ κοκκίνισμα τῆς ἐπιδερμίδος διὰ κνιστικῶν ὀξέων, δριμέων μέσων

Φοινίζω, = φοινίττω. Πολυδ. α', 45.

Φοινικάνθεμος, ὁ, ἡ (φοινιξ, ἄνθεμον) Ὅ,τι ἔχει, φέρει πορφυρᾶ ἄνθη. «Κερ φοινικάνθεμον» Πινδ. Πύθ. δ', 114. purpureum ver.

Φοινικάω, = φοινίττω· ἀμφίβ.

Φοινίκειος, ὁ, ἡ, Ἰων. φοινικήϊος, = φοινίκεος, σημασ. 2. «Ἐσθὴς φοινικηίη». (1)

Φοινικελίκτης, ὁ (φοινιξ). Γόης, πλάνος, ἀπατεών· κατὰ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 288. «Φοινιξὶ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς». Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Φοινίκεος, έα, εον, συναιρ. φοινικοῦς, ῆ, οῦν (φοινιξ). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον, πορφυροῦν, τὸ σύνηθ. ὅλικον· «ῥόδα», Πινδ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε ἐπὶ χρώματος. — 2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τῶν κορπῶν τοῦ φοίνικος, κατὰ τὴν ὁποίαν σημασ. ὁ Ἡρόδ. παντοτε τὸν, φοινικήϊον, τύπον μεταχειρίζεται. — 3) = φοινικικός. Διόδ. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 148. (1)

*Φοινικίη, ἡ (φοινιξ). Ἡ χώρα τῶν Φοινίκων. Ὀδ. Δ, 83. Ξ, 291. (1)

Φοινικήϊος, ίη, ον· Ἰων. ἀντὶ φοινίκειος, φοινίκεος, σημασ. 2. ἐξ οὗ «Ἐσθὴς φοινικηίη», φόρεμα κατεσκευασμένον ἀπὸ φύλλα, ἢ ἀπὸ φλοιὸν τοῦ φοίνικος δένδρου, Ἡρόδ. 4, 43. ἔτι δὲ καὶ «φοινικηίου οἴνου», κρασίου ἀπὸ φοίνικας κατεσκευασμένου, Ἡρόδ. 1, 193. 194. 2, 86. 3, 20. «Φοινικηίη νοῦσος», = ἐλεφαντίασις, Ἵππ.

Φοινικηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, φοινικήϊος. — 2) = φοινικίς.

*Φοινικήδιον, ὑποκορ. τοῦ, Φοίνιξ. Μικρός, νέος Φοίνιξ, κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοινικίας, ου, ὁ, ὑπανεμ. ἄνεμος. Ὁ ἐκ Φοινίκης πνέων ἄνεμος· ὄθεν, μεσημβρινοανατολικός.

Φοινικίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· ὡς τὸ, βαρρίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους αὐτῶν, τὰ τῶν Φοινίκων φρονῶ, ὁμιλῶ Φοινικά· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, Λεσβιάζω, ἐπὶ ἀρσενοκοιτίας, παιδεραστίας. — 2) (φοινιξ) = εἶμαι πορφυροῦς.

τΦοινικικός, ή, όν (Φοινιξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Φοινίκης, Ἡρόδτ. 6, 47. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ἐκ τῆς Καρχηδόνος Ἐπίῤῥ. Φοινικικῶς. Καθὼς κάμνουν, συνηθίζουν οἱ Φοίνικες. Διογεν. Λαέρτ. 7, 25.

Φοινίκινος, ίνη, ινον (φοινιξ, σημασ. 2). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ξύλου, ἢ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος δένδρου. «Οἶνος φοινίκινος». — 2) = φοινίκεος. (– ⏑ ⏑)

Φοινίκιον, τό. Μουσικόν τι ἔργανον ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐπινοηθὲν καὶ φοινιξὶ λεγόμ. (– – ⏑ ⏑)

Φοινίκιος, ία, ιον, = Φοινίκεος. (– – ⏑ ⏑)

*Φοινικιοῦς, ᾶ, οῦν, = φοινίκεος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 272. — 2) ητὸ Φοινικιοῦν, δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ χρώματος αὐτοῦ οὕτω προσαγορευθὲν, Παυσαν. 1, 28, 8. παρβ. βατραχιοῦν.

*Φοινικιόω, = φοινικόω.

Φοινικίς, ίδος, ἡ (φοινιξ). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα πορφυροῦν, ἁλικον, ἢ ἐν γένει ὕφασμα ἢ φόρεμα ἁλικον. Λατ. punicea vestis. Κουρουπ. ξ', δ', 1. «Ἠστραπτο μὲν χαλκῷ, ἠδὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιὴ» ἔτι δὲ καὶ κάλυμμα, σκέπασμα, παραπέτασμα καὶ στρῶμα τοιούτου χρώματος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 3, 6. — 2) εἰς τὰ πλοῖα, πορφυρᾶ, κοκκίνη σημαία, τὴν ὁποίαν ὑψωνεν ὁ Ναύαρχος εἰς τὸ πλοῖόν του εἰς σημ. προσβολῆς, ἐν γένει δὲ, πορφυρᾶ σημαία. — β) τὸ βαθὺ κόκκινον πολεμικὸν φόρεμα τῶν Λακεδαιμονίων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 320. Scheid. Ξενοφ. Πολτ. Λακ. 11, 3. Λίλ. ποικ. Ἱππορ. 6, 6. Θωμ. Μάγν. σελ. 899. «Φοινικίς, ἔνδυμα Λακωνικόν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίνῃ, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον». — 2) κοκκινός τις πίναξ, ἢ πλάκα, ὑποκάτω εἰς ὑψηλὰ κρεμαμένας εἰκόνας κείμενος, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἐσημαίνετο τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονισμένου πράγματος, ἢ προσώπου.

Φοινικιστής, οῦ, ὁ (φοινιξ). Βαφεὺς κοκκίνων πραγμάτων. — 2) παρὰ τοῖς Πέρσαις, ἀνὴρ μεγάλου ἀξιώματος, ἔπαρχος, σατράπης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ φορέματά του κόκκινα (purpuratus). Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 20. κατὰ τὸν Larcher δὲ, σημαιοφόρος Πέρσης, διὰ τὴν φοινικῆ πορφυρᾶν σημαίαν τῶν Περσῶν· ἐξ ἐναντίας ἦταν οἱ Παραλουργεῖς, οἵτινες εἶχαν κατώτερα ἀξιώματα, ἐφόρουν μόνον μέ κόκκινον χρῶμα ἐπερράμενα (καπλατισμένα) φορέματα. — 3) = φοινικίζων, λατβιάζων, τὰ ὁποῖα ἴδε.

Φοινικιστί, ἐπίῤῥ. (φοινιξ). Κατὰ Φοινικικὸν τρόπον, Φοινικικα, εἰς Φοινικικὴν διάλεκτον. (– – – ⏑)

Φοινικίτης, ου, ὁ (φοινιξ, σημασ. 2.)· οἶνος, = Φοινικίτης. Διοσκορ. ε', 40.

Φοινικοβάλανος, ἡ (βάλανος). Ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος. (τὸ συνήθ. Τουρν. χουρμᾶς) [ᾰ]

Φοινικόβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω), = πορφυροῦς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031.

Φοινικοβατέω (βαίνω). Ἀναβαίνω εἰς τοὺς φοίνικας.

Φοινικοβαφής, ὁ, ἡ (βαφή), = φοινικόβαπτος. Φιλόστρ. ἐπ. κζ'.

Φοινικογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγνήσθη εἰς τὴν Φοινίκην, εἶναι ἐκ Φοινικικοῦ γένους. Εὐρπ.

Φοινικοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα, κόκκινα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

* Φοινικοκείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὅστις φορεῖ πορφυρᾶ, ἁλικα φορέματα. Ἐπιχρμ.

Φοινικόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ φοινίκεος, Ἰλιάδ. Κ, 133. Ὀδύσ. Ξ, 500. Φ, 118. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 95. «αἵματι φοινῶ, αἱματωμένος, βαμμένος μὲ αἷμα, Ἰλ. Ψ, 717. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 194. (παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. κεῖται εἴτε τὸ Ἰῶτα βραχ. εἴτε ἡ λήγουσα καὶ παραλγ. ἐκφέρεται ὡς μία συλλαβὴ τὸ ὁποῖον προκρίνει ὁ Klarke· ἴδε Heyne, Ἰλ. Κ, 133.) ταὐτὸν τῷ φοινίκεος.

Φοινικόχροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ κοκκίνην κρόκην, κόκκ. ὑφάδιον· ἐν γένει μὲ κόκκινον μαλλίον. «Ζώνη φοινικόχροκος. Πινδ. Ὀλυμπ. ς', 66.

Φοινικόλεγνος, ὁ, ἡ (λέγνη). Ὅ,τι ἔχει κοκκίνας λέγνας, γραμμὰς· ἐπίθετ. τοῦ πτηνοῦ, Πενέλοψ.

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅ,τι ἔχει φοινικοῦν ἢτοι κόκκινον λόφον, ἢ χαρακάλι, κοινῶς. Εὐρπ. Φοίν. 827. καὶ Θεόκρτ.

Φοινικοπάρειος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. φοινικοπάρης (παρειά). Ὅστις ἔχει κοκκίνας παρειὰς, κόκκινα μάγουλα· ὅ,τι ἔχει τὰ πλάγια μέρη του κόκκινα βαμμένα, ὡς τὸ, μιλτοπάρῃος, ἐπίθετ. τῶν πλοίων. Ὀδύσ. Δ, 123. Ψ, 271. (1)

Φοινικοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅ,τι ἔχει πορφυρᾶν πορφύραν (οὐβίαν κοινῶς. Τουρν. κινάβρι), εἶναι καπλατισμένον κόκκινον· ὄθεν πτήβεται πορφυραῖ φοινικοπόρφυροι, τὰ Iraheae τῶν Ῥωμαίων. Διονύσ. Ἁλικ. ἐν Ἀρχ. Ῥωμαϊκ. καὶ Πολυδ. ζ', 14.

Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ἔδαφος. Αἰσχύλ. Λείψ. παρὰ Στράβ. 1, σελ. 33 (58). πραρβ. Herm. de Aesch. prom. sol. σελ 15.

Φοινικόπεζα, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἡ ἐρυθροὺς πόδας ἔχουσα. Πίνδρ. Ὀλ. ς', 159. ἴδε Boeckh. expl. Ol. 6, 92.

Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθροβαφεῖς πτέρυγας, κόκκινα πλατύρια· ἐνυδρόν τι πτηνόν, Phoenicopterus, Λιν. Γερμ. der Flammand. Ἀριστοφ. Ὄρν. 275.

Φοινικοῤῥόδιος, ὁ, ἡ, = φοινικόῤῥοδος.

*Φοινικόῤῥοδος, ὁ, ἡ (ῥόδον). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ἀπὸ ῥόδα· ἔχει, φέρει κόκκινα τριαντάφυλλα. Πινδ. «λειμῶνες φοινικοῤῥόδιοι». Πλουτρ.

Φοινικορύγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ῥύγχος· ἴδε ῥύγχος.

*Φοινικός, ή, όν, = φοινίκεος· πολλὰ ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀγησ. 2, 17. ὅπου αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις, φοινικᾶ ὁρᾶς ἔχουσι· ὡσαύτ. πρέπει νὰ γραφῇ, καὶ ἐν Ἀναβ. 1, 2, 16. Κύρ. παιδ. καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ὁ Wess. Ἡρόδτ. 6, 47. μετὰ τοῦ, φοινικοῦς, ἀναφέρει.

Φοινικοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα σκέλη ἢ ποδάρια. Εὐρπ. Ἰων. 1207.

Φοινικοστεροπής, ου, ὁ καὶ Δωρ. -ᾶς (στεροπή). Ὅστις ῥίπτει κόκκινας ἀστραπάς, Πινδ. Ὀλ. δ', 10. ποιητ. μόνον.

*Φοινικόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅ,τι στέλλεται ἢ ῥίπτεται, τὸ ῥίπτουν Φοίνικες· «ἰθύγκαιε». Πινδαρ. Νεμ. ς', 67.

Φοινικοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅπου τρέφονται, αὐξάνουν φοινικόδενδρα, Στράβ.

Φοινίκουρος, ὁ (οὐρά). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθρὰν ἢ τοι κοκκίνην οὐράν· ὄνομα πτηνοῦ. Κοκκινόκωλος. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 3', 49. (ῐ)

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, συναιρτ. ἀντὶ φοινίκεος, Σεπτ. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 148.

*Φοινικοῦς, οῦσα, οῦν· συναιρτ. ἀντὶ, φοινικόεις.

*Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ, = φοινικών. Δάσος ἀπὸ φοινικόδενδρα. Διόδρ. Σικελ.

Φοινικοφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι ἐκπέμπει, ἔχει ἐρυθρὰν λάμψιν, Ἰων 162.

Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν). Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα φοινικόδενδρα. Διόδρ. Σικελ.

*Φοινικτικός, ἡ, όν (φοινίσσω). Ὅ,τι προάγει, κάμνει πορφυροῦν χρῶμα· κοκκινίζει τι, τὸ κάμνει κοκκινον.

Φοινικών, ῶνος, ὁ (φοινιξ). Τόπος κατάφυτος μὲ φοινικόδενδρα· δάσος, κῆπος μὲ φοινικόδενδρα, Ἰώσηπ.

Φοίνιξ, ῐκος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φοινίκης, Ὅμηρ. «Φοίνιξ ἀνήρ», κατὰ παρασημασίαν τοῦ, ψεύστης, ἀπατεών, Ὀδσ. Ξ, 288. Καθ' ὅσον οἱ Φοίνικες ἐν γένει, ὡς τὸ πρῶτον τὴν ἐμπορείαν μετελθόν ἔθνος, ἐθεωρίζοντο κοινῶς δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες· παρὰ τῷ Ποιητ. ἐμφαίνονται ἐξαιρ. ὡς οἱ πρῶτοι σωματέμποροι· ἴδε σωματέμπορος καὶ ψυχέμπορος. Θηλ. Φοίνισσα, ἡ, Ὀδσ. —β) Καρχηδόνιος, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Φοινίκων καταγωγήν των, Boeckh. expl. Πινδ. Πύθ. 1, 72. —2) Κύρ. ὄνομ. ἐξαιρ. ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ὁ πατὴρ τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Ξ, 321.

Β) Φοῖνιξ, ῐκος, ὁ· ὡς προσηγορ. Τὸ πορφυροῦν, ἅλικον χρῶμα· ἐπειδὴ ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἡ κατὰ πρῶτον χρῆσις τῆς πορφύρας ἀποδίδεται εἰς τοὺς Φοίνικας, Ἰλ. Δ, 141. Ζ, 219 Ὀδσ. Ψ, 201. καὶ ἀλλαχοῦ. —2) τὸ φοινικόδενδρον, (ἡ χουρμαδιά) Ὀδσ. Ζ, 163. Τμν. Ἀπολλ. 117. διακρίνονται δὲ δύο εἴδη αὐτοῦ, ἀρσενικὸν μὲ φοίνιξ ἄρσην», καὶ θηλυκ. «ἡ φοίνιξ βαλανηφόρος», Ἡρόδ. 1, 193. ὁ αὐτὸς ὅμως μεταχειρίζεται καὶ τὴν βαλανηφόρον εἰς τὸ ἀρσενικ. γένος, 4, 172. 182. 183. — β) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου αὐτοῦ (χουρμᾶς). —3) Μουσικόν τι ὄργανον ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐφευρεθέν, Ἡρόδ. 4, 193. καὶ φοινίκιον ἔτι λεγόμενον. — 4) Τὸ μυθώδες Αἰγυπτιακὸν πτηνόν, κατὰ πρῶτον παρ' Ησδ. Δεῖψ. 50, 40. ἔπε τα παρ' Ἡροδ. 2, 73. Creuzer Symb. 1, σελ. 438. ἴδε Κορὴ Σημειώσ. εἰς Ἡλιόδ. Τέμ. 2, σελ. 201. —5) Εἶδός τι βοτάνης, καὶ ῥοῦς καὶ ἀγχίνοψ ἄλλως λεγόμενον.

Γ) Φοῖνιξ, ῐκος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι πορφυροῦν, ἅλικον, ἐν γένει βαθὺ κόκκινον, ὅσον ἐπὶ τοῦ χρώματος μελαγχοκκίνου ἵππου, Ἰλ. Ψ, 454. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρός· «φοῖνιξ πυρὸς πυόεις, καθὼς τὸ Λατιν. fulvus. Εὐρ. Τρ. 832. Ἰδιαίτ. θηλυκ. φοίνισσα. Πινδ. παραβλ. φοινὸς, φοινήεις, διαφοινός. (τὸ Ἰῶτα, κατὰ πάσας τὰς σημασ. ταύτας εἶναι μακρὸν εἰς τὰς τρισυλλβ. πτώσεις· εἰς τὴν ὀνομαστ. δὲ ἐμφαίνεται μακρὰ ἡ λήγουσα κατὰ θέσιν κυρίως διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ξ· ὅθεν πολλοὶ τῶν Γραμματ. οἷον ὁ Ἡρωδιανὸς, Δράκων, καὶ Πρισκιανὸς περισπῶσιν εἰς τὴν ὀνομαστ. τὴν λέξιν, φοῖνιξ, Schaef. Ἡσιόδ. Ἔργ. 69. καὶ Σοφοκλ. Φιλ. 562. παραβλ. Ἀνεκδ. Bek. σελ. 70, 24. καὶ 1429. ὁ δὲ Wolf. Ὁμρ. Herm. de emend. gr. Gr. rat. σλ. 71. Jac. Αἰσχλ. Τατ. σελ. 531. Herm. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 746. καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Bornem. Ind. ἐν Ξενοφ. Ἀναβασ. περὶ τοῦ, φοῖνιξ, ἀναφερόμενα, παροξυτονοῦσι, φοῖνιξ, τὴν λέξιν. Ἡ σημασ. τῆς λέξ. δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν τῆς τονώσεως· μόνον τὸ κύριον ὄνομ. ὁ Φοῖνιξ, προπερισπᾷ ὁ Ουόλφ. μ' ὅλον ὅτι ἔχει τὸ ἰῶτα μακρόν.

Φοίνιξις, εως, ἡ (φοινίσσω). Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι κοκκινον, κοκκίνισμα. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, = φοινιγμὸς, σημασ. 2. Κοκκίνισμα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ σώματος δι' ἐπιθέτεως ἐμπλάστρων ῥιθυτικῶν ἢ ἄλλων τοιούτων μέσων· ἔτι δὲ καὶ δι' ἐπαλείψεως χρώματος -2) ἐρύθυμα, κοκκινάδα.

Φοίνιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ δικατλκτ. (φοινὸς). Ὅ,τι εἶναι ἐρυθρὸν, κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, Ὀδ. Σ, 61. ὅθεν ὅστις εἶναι μὲ αἷμα καὶ φόνον μιασμένος, αἱμόδ.φος, φοινιὸς· ποιητ. Εὐρ.

Φοίνισσα, ἡ, θηλκ. τοῦ, Φοῖνιξ. Γυνὴ ἐκ τῆς Φοινίκης, Φοινίκισσα, Ὀδ. Ο, 417. -2) θηλκ. τοῦ ἐπιθ. φοῖνιξ. Ἐρυθρὰ, κοκκίνη, Πίνδαρ. Πυθ. 1, 45. 4, 365.

Φοινίσσω, μέλ. ξω (φοινὸς). Κοκκινίζω, κάμνω τι κόκκινον, παίμπτε πόντον», Ἡρόδ. 8, 77. Φυκιόω, βάλλω κοκκινάδιον, παρὰ τοῖς Ἰατρ. δὲ, κάμνω τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος νὰ κοκκινίσῃ, ἐπιθέτων ἐμπλάστρων ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ῥιθυτιστὸν πρᾶγμα. —2) ἀμεταβτ. Ἐρυθριῶ, κοκκινίζει τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ ἐντροπὴν, ξηροκοκκινίζω, Νικ. Θητ. 238 303. 845. ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθτ. Jac ἐν Αἰσχύλ. Τατ. σελ. 505.

Φοινός, ἡ, όν (φόνος). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι αἱματωμένος, Ἰλ. Π, 159. φοινιὸς, Τμν. Ἀπολλ. 362.

*Φοινός, ὁ, = φόνος, Νικ.

Φοινώδης, ὁ, ἡ (φοινὸς, εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄψιν κοκκίνην ὡς τὸ αἷμα. Νίκ. Ἀλεξ. 489.

Φοῖς, ῐδος, ἡ· ψευδ. τύποι ἀντὶ φώς· ἀμφβ.

Φοιταλέος, ὁ, ἡ· καὶ, φοιταλέος, αία, αῖον (φοιτάω). Ὅστις ἐπιῤῥέπεται, περιτρέχει, περιπλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαιρτ. παραφρονῶν· ὅθεν τροπκ. φρενόληπτος, φρενοβλαβὴς, τρελλὸς. Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. δ', 55. «Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ᾠδειν ἐπάτησε κορύφωνα. 2) ἐνεργ. ὅστις κάμνει τινὰ, ἢ τι νὰ πλανᾶται κέντρωμ. Αἰσχυλ. Προμ. 603. Ἡ λέξις εἶναι μόνον εἰς τοὺς ποιητὰς εὐχρηστος (Τὸ α φαίνεται, ὅτι οἱ τραγικοὶ εἰς τὰ λυρικὰ χωρία ἐμεταχειρίσθησαν ἐνίοτε μακρὸν, Seidl doctim. σελ. 38. Blomf. Αἰσχύλ. Προμ. 619. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀμφβ.)

Φοιταλεύς, έως, ὁ· καὶ

*Φοιταλιώτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὁ περιπλανώμενος, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὀππιαν. κυνηγ. δ', 236.

Φοιτάς, άδος, ἡ (φοιτάω)· Ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ, φοιταλέος. Περιπλανωμένη, περιφερομένη, περιτρέχουσα· ὅθεν ἐξαιρ. α) δρομὰς, ἡ εἰς τὰς ὁδοὺς περιεχομένη πόρνη, β) τροπκ. μανὴ παράφρων, φρενοβλαβὴς, τρελλὴ, ἐμμανὴς. γ) μαινομένη Βάκχη, ὡς τὸ μαινὰς. 2) ἔτι δὲ καὶ φοιτὰς, άδος, ὁ, ἡ, τὸ, = φοιταλέος, π. χ «φοιτάσι πτερύγεσσι», Εὐρ. Φοιν. 103. ἐπκ. σχηματσμ. ὡς τὸ, ἠθὰς, φορβὰς κ.λ.π.τ. Pors. Εὐριπ. Ὀρν. 264. Φοίν. 1038.

Φοιτάω, Ἰων. φοιτέω. Ἡρόδ. μέλ. ήσω (φοῖτος). Πηγαίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπάνω κάτω, μέσα κ' ἔξω· περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, παντοτε κατὰ τὴν ἰδιαίτρ. παρισημ. τοῦ ἐπαναληπτικῶς, συνεχῶς, ἢ τοῦ συνήθως, ἢ τοῦ ἀβούλως, ματαίως, ἀβεβαίως, ἢ τοῦ δρομαίως, ταχέως, μετὰ σπουδῆς βαδίζειν, πορεύεσθαι· πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀστάτως διαπετωμένων πτηνῶν. Ὀδσ. Β, 182. «διὰ νηὸς φοιτᾶσα», τρέχω νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ πλοῖον. Ὀδσ. Μ 420. Ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται πολλάκις τὰς δύο συνταξεις ἐξαιρ. «φοίτα μακρὰ βιβὰς», καὶ, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλοσε», «βάδιζε, ἐπεριπάτει μὲ μακρὰ βήματα· ἐπήγαινεν ἕνας ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ· περιεφέροντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐξαιρτ. κατὰ σημασ. τοῦ πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς πορεύεσθαι, καὶ ἔρχεσθαι. β) φοιτῶν, ἐπὶ ἐμπορικῶν πράξεων, πραγματειῶν, συμβαίνει, γίνεται πολλάκις ἢ συνήθως· ἔχει πολλὴν, μεγάλην ζήτησιν· π. χ. «τὸ σῖτος, φοιτᾷ», ἔχει πέρασιν τὸ σιτάριον, ζητεῖται πολὺ· ὡσαύτως καὶ, «τὸ σῖτος ἦκεια», κ.λ.τ.τ. Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Ἀλλὰ καὶ, ἔρχονται, φέρονται πραγματεῖαι, «νέρεα τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα», φέρονται εἰς τὴν Ἑλλάδα κέρατα διὰ νὰ πωλῶνται, Ἡρόδοτ. 7, 126. ὡσαύτως καὶ «τὸ σῖτος φησι πολλὺς ἐφοίτα», ἤρχετο εἰς αὐτοὺς πολὺς σῖτος. Ἡρόδ. 7, 23. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φόρων ἢ δασμῶν, «τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα», ὁ Ἀλεξάνδρος εἶχε εἰσόδημα καθ' ἡμέραν ἕνα τάλαντον ἀργυρίου, Ἡρόδοτ. 5, 17. οὕτω καὶ 3, 90. μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ εἰσόδημα, παρβλ. τὸ Λατν. redire. γ) «φοιτάω εἴς τινα, ἢ ὡς τινα», συχνάζω εἰς τινα· πηγαίνω καὶ ἔρχομαι πολλάκις πρὸς· ἐξαιρτ. «φοιτάω εἰς διδάσκαλον, ἢ εἰς διδασκάλους», ὑπακμ. οἶκον. Συχνάζω εἰς τὸ σχολεῖον. Λουκ. Ἐνύπν. 1. ἔτι δὲ καὶ φοιτᾶν ἁπλῶς χωρὶς τινος προσλήψεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 916. 938. Ἱππ. 1255. δ) κατὰ σημασ. τοῦ περιφέρεσθαι, περιπλανᾶσθαι εἰς παραφροσύνην, ἢ μανίαν, παρὰ Σοφκ. Αἴ. 59. Οἰδ. Τ. 1245. ἐνθ. Νεῳ. Δούκα· καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν Μαινάδων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ρυβήλης μάλιστα· παρβλ. φοιταλέος, καὶ φοιτὰς· ὡσαύτως εἰς τὸ Λατν. error mentis, ἀντίθ. τοῦ, mens constans· ὅθεν

Φοίτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συχνάζῃ, πηγαίνῃ καὶ ἔρχεταί τίς που πολλάκις, συχνὰ· συχνασμὸς, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. φρεκβεντάτσιονε, ἐξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖον· ὅθεν «ἡ φοιτήσεως Περικλείτου». Ἐκ τοῦ σχολείου τοῦ Περκ Γκυσν. 5, 17.

*Φοιτήτην, Ἑπκ. γ'. πρτπ. δυΐκ ἀρθμ. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ, φοιτάω, ἀντὶ ἐφοιτάτην. Ἰλιάδ. Μ, 266.

Φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Φοιτητής, οῦ, ὁ (φοιτάω). Ὅστις πηγαίνει καὶ ἔρχεται που συχνὰ, συχνάζει που· συχναστὴς· ἐξαιρ. εἰς τὸ σχολεῖον, Μαθητής. 2) ὡς οὐσστ. = φοιταλέος.

Φοιτίζω, ποιητ. ἀντὶ φοιτάω. Τμν. Ὁμ. κέ. 8. Καλλιμ. καὶ Ἀπλ. Ῥόδ.

Φοῖτος, ὁ. Τὸ νὰ συχνάζῃ, πηγαίνῃ καὶ ἔρχεται τίς που πολλάκις· συχνασμα, συχνοπήγημα· τὸ νὰ περιπλανᾶται, περιφέρεται τις· πλάνη, περιπλάνημα. 2) Τρπκ. Παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, μανία, λύσσα, «Διὸν φοίτῳ φρενῶν». Αἰσχύλ. Θήβ 649. ἔτι δὲ Βακχικὴ μανία. (πιθαν. τὸ, φοῖτος, φοιτάω, κ.τ.λ. ἀνάγονται εἰς τὸ πρωτότ. ΟΙΩ, οἶτω· ὅρα εἶναι συγγν. μὲ τὸ, οἶτος, οἶμος, οἴμη, οἶστρος, οἴστος· παρβλ. φολκός.)

*Φολεγάνδριος, ία, ιον, Ἐπίθ. καὶ Ἐθν. ἐκ τοῦ

*Φολέγανδρος, ἡ, ὄνμ. κύρ. μιᾶς τῶν Σποράδων νήσων, Στέλ. λείψ. καὶ Ἀρατ. παρὰ Στράβ.

Φολιδώδης, ὁ, ἡ (φολὶς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φολίδας, φόλια· ἔχει δέρμα, πίτσαν ἀπὸ φόλια, σκληρόν· «Οἴδημα φολιδῶδες». Ἱπποκράτ.

Φολιδωτός, ἡ, όν (φολὶς), ὡς παρὰ τὸ, φολιδόω. Ὅ,τι ἔχει δέρμα μὲ φόλια, φόλες, εἶναι σκεπασμένον τὸ σῶμά του μὲ φόλια· ἐπὶ ὄφεων, σαυρῶν, γουστερίτσας, καὶ ἐπὶ χελωνῶν· διότι ἐπὶ ἰχθύων, χρησιμεύει τὸ, λεπιδωτός· «Θώραξ φολιδωτὸς», ὁ κατεσκευασμένος μὲ πεταλλίδας μετάλλου ἀλλεπαλλήλως

νεμένας. 2) ὅ,τι ἔχει παρδαλοῦ δέρμα, ὡς ἡ Τίγρις.

Φολίς, ίδος, ἡ. Τὸ κοινῶς φόλα· εἶναι εἴδη αἱ σχηματίζονται τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τῶν ὄφεων, τῶν σαυρῶν καὶ τῶν χελωνῶν· αἱ τῆς τῶν Ἰχθύων δέ, λέγεται λεπίς κυρίως, τὸ παρ' ἡμῖν λέπι· πολλάκις συγχέονται τῶν λέξεων αὐτῶν ἡ χρῆσις. 2) τὰ στίγματα τοῦ δέρματος τοῦ παυήρους· ὅθεν παυδήποτε στίγμα, σπίλωμα, τὸ σύνηθ. τουρκβ. λεκές· ψηλίς, σπιλάς, 3) ψφολὶς λιθοκόλλητος, Πίναξ, σανίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι διηρημένη εἰς χωρίσματα μὲ διάφορα χρώματα (πιθανῶς παρὰ τό, φλόος, συγγν. τῷ, φλοιός, ὥσπερ καὶ τό, λεπίς παρὰ τό, λέπω, λεπός.)

Φολκίς, ὁ, ἴδε φάλκης.

Φολκός, ὁ. Κυρίως μόνον ἐν Ἰλιάδ. Β, 217. ὡς ἐπίθ. τοῦ Θερσίτου· ὅθεν ἐτυμολογεῖται συνήθως παρὰ τό, φάος ἕλκειν, μὲ διαλοβὴν ὀμμάτια ἑλκόωρος, ὡς τό, στραβός. Ἀλλ' ὁ Ητυμ. Λέξ. 1. σελ. 246. παρίστησι μετὰ πιθανότητος, ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἀπό τινος ῥήματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μὲν ἐν χρήσει, ἐξ οὗ ὅμως διετηρήθησαν ἐνιαι συγγενεῖς αὐτῷ λέξεις, καὶ ἐξαιρ. τὸ, φάλκης, φάλκις, φολκίς, ἡ οἱ τύποι οὗτοι ἐτυμολογητέοι παρὰ τό, ἕλκω, ὁλκός κ. τ. λ. ὡς τό, φοξός παρὰ τό, ὀξύς, τό, φοῖτος παρὰ τό, εἶνος· τό, φορμός παρὰ τό, ὄρμος, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸν βαιβοσκελῆ, στραβοπόδαρον, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὴν παρ' Ὁμ. περιγραφὴν τοῦ Θερσίτου, ἁρμοδιώτατα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν κάτω μελῶν τοῦ σώματος ἄχρι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν φυσικώτερον καὶ ἁρμοδιώτερον τὸ «φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα» ἐννοεῖται μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἤτοι στραβοπέδαρος καὶ κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἓν ποδάρι.

* Φόλλεξ, εως, ἡ· αὐτὶ φολίς.

* Φόλλις, εως, ἡ· καὶ, ὁ. Ἓν, ἓν μόνον χερμάτιον, κομμάτι νομίσματος· ἓν ἑκτημόριον, τριτημόριον κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Λατιν. Follis, εὔχρηστον ἐπὶ Ἀριθμῶν, καὶ Νομισμάτων, παρὰ Βυζαντινοῖς.

* Φολόη, ἡ. Πόλις καὶ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

* Φόλος, ὁ. Ὄνομα τῶν Καταύρων τινός.

* Φόναξ, ὁ· Ὄνομ. κύρ. κυνὸς τινος· παρὰ Ξενοφ.

Φονάω. Μλ. -ήσω (φόνος). Εἶμαι αἱματοχαρής, αἱματόδιψος, φονικός· ἡδύνομαι, ἀγαπῶ νὰ χύνω αἷμα, νὰ φονεύω. Σφκλ. Φιλ. 1209.

Φονεργάτης, ου, ὁ· αὐτὶ «ἐργάτης φόνου». Φοινὺς. Αἰσχύλ. Θηβ. 124. (ξ)

Φόνευμα, τό (φονεύω). Τὸ πτῶμα, τὸ λείψανον τοῦ φονευθέντος. Εὐριπ. Ἰων. 1496.

* Φονεύς, έως, Ἐπικ. -ῆος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοὺς ἀνθρώπους φονεύων, κτείνων, σκοτώνων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινῶς, φονιάς, Ἰλιάδ. Σ, 335. Ὀδ. Ω, 434. Ἡρόδ. 1, 45. (τῷ α τῆς λήγοὐσ. ἐν τῇ αἰτ. φονέα, χρῆται πολλάκις βρχ. ὁ Εὐρ. Pors. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 876. παρβλ. Meineke Mid. σελ. 387.)

Φονευτής, οὔ, ὁ, = φονεύς.

* Φονεύτρια, ἡ. Θλκ. τοῦ, φονευτής.

Φονεύω, Μ. εὐσω (φόνος). Φόνον ποιῶ, κτείνω, διαχρῆμαι, σκοτόνω. Θανατόνω· μετὰ αἰτ. ἀφ' Ἡρόδ. πάνυ εὐχρηστον.

Φονή, ἡ (ΦΕΝΩ, πεφονῆν). Τὸ νὰ φονεύσῃ τίς τινα ἢ τὸ σύνηθ. κοινῶς φονιά· καπὰ πλθ. ἁρπαί, συνήθ. «ἁρπάζειν ἐν ἁρπαλέῃσι φονῇσιν», Ἰλιάδ. Κ, 521. «μαχήσασθαι βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν», Ο, 633. «τιθέναι τινὰ ἐν φοναίοις», = φονεύειν. Πνδ. Πθ. 11, 57. «εὖ φονῆσιν εἰμὶ, καταγίνομαι νὰ φονεύω. Ἡρόδ. 9, 76. «πᾶν φοναίοις τὸ νὰ περιστῦρῃ τίς τινα, νὰ τὸν κυλίῃ εἰς τὸ αἷμά του φονεύσας αὐτόν, Σφκλ. Ἀντ. 1003. «ἔστιν ἐν φοναῖς θηροκτόνοισα ἁπλῆ» νὰ φονεύσῃ θηρία, θηλ. ἐπῆγεν εἰς τὸ κυνήγι. Εὐρ. «μαστὸς ἐν φοναίοις», τὸ στῆθος καταπληγωμένου καθηματωμένου. Εὐρ. — 2) Ὁ τόπος ἔνθα γίνεται, ἐγένετο φόνος τις, τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἴδε Boeckh. expl. Pnd. Πθ. 11, 1 — 37. Παρὰ τοῖς λογογρ. σπαν. ἡ χρῆσις τῆς λέξ.

Φονικός, ἡ, όν (φόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φόνον. «Θεσμὸς φονικός». — 2) Ὅστις, ἤ, ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν φόνον, ἡδύνεται νὰ φονεύῃ· μτφ. φονικόν» ἡ ἡδονή, ἡ εὐχαρίστησις, ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν.

* Φόναξ, ὁ, ὄνμ. κύρ. κυνός τινος, παρὰ Ξενοφ.

Φόνιος, ία, ιον· καὶ, φόνιος, ὁ, ἡ (φόνος). Ὅ τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς φόνον· ὅστις εἶναι φονικός, συνειθίζει νὰ φονεύῃ. 2) ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ φόνον.

Φόνιος, ιος, ὁ. Εἶδός τι Ἰχθύων.

* Φονοκοπία, ἡ (πε) καὶ

* Φονοκόπιον, τό, = φονοκτονία.

Φονοκτονέω (φονοκτόνος). Φονεύω, σκοτόνω, μολύνω τι μὲ φόνον· παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Φονοκτονία, ἡ, = φόνος· παρὰ τοῖς Ο'.

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ (φόνος, κτείνω), = φονεύς. Ἡσύχ.

Φονολειβής, ὁ, ἡ, ές, = τῷ ἑπομέν. ἀμφ.

* Φονολιβής, ὁ, ἡ (λείβω). Ὅ,τι σταλάζει, ἀπὸ αἷμα φόνου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 159. Ἀγαμ. 1438.

Φονόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἢ καιρὸς καθ' ὃν ῥέει, τρέχει, χύνεται τὸ αἷμα φονευμένων. «Ζωὰ φονόῤῥυτος». Αἰσχύλ. Θηβ. 918.

Φόνος, ὁ. Ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, σκοτομός, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κατὰ ἐνεργητ. καὶ κατὰ παθητ. σημασ. ἔτι δὲ καὶ ἐν πολέμοις, καὶ ἐν κυνηγεσίοις, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἄρα ἐν γένει, χύσιμον αἵματος, σφαγή, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. massacro. ωσαύτως καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Λ, 612. Ἡσιόδ. Θγν. 228. Θέογν. 51. «φόνος Ἑλληνικός», φόνος τὸν ὁποῖον ἔπαθον οἱ Ἕλληνες, Ἡρόδ. 7, 170. β) ἡ διὰ φόνου ἐκχυσις αἵματος, Ἰλιάδ. Κ, 298. Ὀδύσ. Χ, 376. «κεῖσθαι ἐν φόνῳ», Ἰλιάδ. Ω, 610. οὕτω καὶ «φόνος αἵματοις», Π, 126. γ). Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ φόνος· τὸ αἴτιον τοῦ φόνου, Π, 144. Τ, 391. Ὀδύσ. Χ, 24. δ) Ὁ θάνατος ἄξιος κακούργου· μεθημηρ. ε) Ἐργτ. Ἡ αἰτία τοῦ φόνου, δι' ἣν γίνεται ὁ φόνος· ὁ φονεύς· οὕτω προσαγορεύει οἱ Πνδ. Πθ. 4, 445. τὴν Μήδειαν, καὶ μάλιστα ὅταν Πελίᾳ φόνοιο τὴν φονεύτριαν τοῦ Πέλιου. (πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, ΦΕΝΩ, ἀφ' οὗ πίφνον.) ὅθεν

* Φονόω, = φονοκτονέω, Μολύνω τὰς χεῖράς μου μὲ φόνον· Ὀππ. Κυνηγ. 4, 192.

(Φόντης, ὁ), = φονεύς· μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, Βροτοφόντης, Ἀργειφόντης κ. τ. τ. εὔχρηστον.

Φονώδης, ὁ, ἡ (φόνος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φόνον, φαίνεται ὡς φόνος· ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς αἷμα. Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. ς', 4. «Ὀσμὴ φονώδης· μυρωδία ἀπὸ φόνον, ἀπὸ φονευμένων αἵματα.

Φόξινος, ὁ. Ποταμός τις ἰχθύς. (Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. ς', 13. καὶ 14. ἀκριβ. ἐλλόριστος.)

Φοξίχειλος, ὁ, = φοξόχειλος. Lob. Φρυν. σελ. 666. (ξ)

Φοξός, ἡ, όν. Ὅ,τι λήγει εἰς ὀξύ, εἶναι μακρούλου, μυτηρόν, σουβλητόν, Ἰλιάδ. Β, 219. «Φιδὸς ἦν κεφαλὴν» ὀξυκέφαλος, σουβλιοκέφαλος· τὸ κοινῶς γιδοκέφαλος. (ἡ παρὰ τό, ὀξύς, πρατλήψει τοῦ δασέος, ἐτυμολγ. ἐστὶν ἀναμφιβόλως ὀρθή, ὡς ἡ τοῦ, φολκὸς παρὰ τό, ἕλκω, ὁλκός. Ὁ δὲ Ητυμ. Λέξ. 1. σλ. 244. ἐπειδὴ οὐδαμοῦ εὑρηται τεκμηριόν τι τοῦ γάμματος ἐν ταύτῃ τῇ λέξει, ἐτυμολογεῖ αὐτὴν, πάνυ βεβιασμένως, παρὰ τό, φάγω, λέγων, ὅτι σημαίνει κυρίως σφάλμα τι πηλίνου τινὸς ἀγγείου, ὅπερ διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ ἐπετρίβη καὶ ἐγένετο ὀξὺ τρόπον τινὰ ἀντὶ στρογγύλου, ἡ γνώμη τῶν πάλαι ὅμως, ὅτι ἡ λέξ. ἐστὶ σύνθετος ἀπὸ τοῦ, φάτα καὶ ὀξύς, πολὺ ὀλιγώτερον ὀρθὴ φαίνεται) ὅθεν

Φοξότης, ητος, ἡ, = ὀξύτης.

Φοξόχειλος, ὁ, ἡ (φοξός, χεῖλος). Ὅστις ἔχει ὀξέα χείλη, λήγουσι τὰ χείλη του εἰς ὀξύ, καθὼς πολλῶν γερόντων ὅταν χάσωσι τὰ ὀδόντιά των· ἐπὶ ἀλόγ. ζώων, ὅ,τι ἔχει σουβλητὸν, μακρουλὸν στόμα. Ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι ἔχει μακρουλὸν γύρον.

Φορά, ἡ (φέρω), ὡς πρᾶξις — 1) ἀπὸ τῆς ἐνεργτ. διαθ. Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ, κρατῇ, βαστᾷ, κομίζῃ τίς τι, ἐξαιρ. α) τὸ νὰ φέρῃ, δίδῃ, πληρωνῇ τις φόρον, δασμὸν ἢ χρέος· πληρωμή· καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ', ά, 19. «Ἔλιπες τὴν φορὰν· δὲν ἐπλήρωσες τὸ δόσιμόν σου· ἐν γένει δὲ, τὸ νὰ παριχῷ, δίδῃ τίς τι, π. χ. «ψῆφον φορᾶν· τὸ δόσιμον τῆς γνώμης τινος περὶ τινος ἐκλογῆς, ἢ διακριτικῆς ἀποφάσεως. β) ἐπὶ ἀγρῶν καὶ καρποφόρων δένδρων, καρποφορία, εὐφορία· οἷον «καρπὸς ἐν φορᾷ», ἐλαιῶν, ἀχραδύων λογάς, καὶ «Μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεται». Θεόφραστ. καὶ Ἀριστοτέλ. 2) ἀπὸ τῆς παθητ. διαθ. φέρομαι, τὸ νὰ φέρηται, κουβαλῆται τίπον, φέρτιμον, κουβάλημα· ἢ τὸ νὰ κινῆται τις ἢ τι εἴς τι πρός τι μέρος· παυσάθητος ταχεῖα κίνησις, τόξευμα, παλμός, πήδημα, πήτασμα, δρόμος, τρέξιμον, πηλάλημα· ὅθεν ἐν γένει, ὁρμή, ὀξύτης, βία, σφοδρότης, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. impeto. Jac. Ἀχλ. Τακτ. σελ. 761. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὀξύτητος, σφοδρότητος ψυχικῶν παθῶν. Β) ὡς πρᾶγμα. Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τις ἤτε, φορτίον, φόρτος, βάρος ὅσον δύναται, νὰ βασταχθῇ ἢ νὰ κουβαλήσῃ τις ἢ τι διὰ μιᾶς. Πολυδ. ζ'. «Τὸ ἔργον τῶν ἀχθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο», ὅ,τι ἐφέρθη, ἐκουβαλήθη, ἐπληρώθη. 2) ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἐπὶ καρπῶν, ἐξαιρ. Προϊόν, πρόσοδος, εἰσόδημα· ἔτι δὲ καὶ μεταφρ. ἐπὶ πάντων ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται, φαίνονται συχνά, πολλάκις, π. χ. «φορὰ προσόδων καὶ ὠφελοκοπιῶν. Δημοσθ. ὅθεν ἐν γένει, πλῆθος, ἀφθονία, ἁφθόνια. 3) ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τι μεθ' ἑαυτοῦ· ποταμός, ζεῦγος, πνοὴ ἀνέμου, εὔφορος, οὖρος ἄνεμος.

Φοράδην, Ἐπίῤῥ. (φέρομαι). Πάντα φερόμενον, τὸ βασταγμῷ φέρεσθαι· ἐπὶ ὄχημα ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καθήμενος· φερτά, σηκωτά, βασταχτά. 2) βιαστικά, ἁρπαχτά, τραβηχτά, σπρτά· ἐρμητικά, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1311. (υυ-)

Φοράς, άδος, ἡ (φέρω). Ἐπὶ θηλκ. ζώων. Ἔγγυος, ἐγκαστρωμένη, πολύτοκος. (ἡ ἐξηγητὴς. φορτηγὸν ζῶον, ψευδής.) ὅθεν παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς θηλ. ἵππου σύνηθες· φοράδα.

Φορβά, ῶν, τά, ποιητ. = φορβή. Ὀρφ. Ἀργίναυτ. στίχ. 1111.

* Φορβαδικός, ἡ, όν, ταὐτ. τῷ, φορβαῖος, Πλούτ. Συμπ. προβλ. 7. 8. 2.

Φορβαιά, ἡ· αὐτὶ τοῦ, φορβειά· ἀμβφ.

Φορβαῖος, αία, αῖον (φορβή). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς βοσκήν, δίδει βοσκήν· ἐπὶ ἀλόγ. ζώων· ὅ,τι βόσκει, εἶναι εἰς βοσκήν.

Φορβάς, άδος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι παρέχει, γενῷ βοσκὴν ἢ τροφήν, τρέφει· «φορ. γῆκ ἢ τροφὴν διδοῦσα, τρέφουσα, Σοφκλ. Φιλ. 700. 2) ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, πηγαίνει εἰς βοσκήν, βόσκει ἐν τῇ ἀγέλῃ· «Ἵππος, πῶλος, βοῦς, κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ἡ φορβὰς ἁπλῶς. ὑπν. ἵππος. Φοράδα ἢ οἱαδήποτε βόσκει εἰς τὴν ἀγέλην. αὐτόθ. τῷ, τροφίας, ἥτις τρέφεται εἰς τὸν σταῦλον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου, Λυκόφ. 676. «γυνὴ φορ-

βάζω = τροφός. Σφκλ. ποιητ. μόνον. – 3) Φέρβας, αντος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. πολλαχ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἐν Τμ. Ἀπλ.

Φορβασία, ἡ, = φορβιά. Σουΐδ. ὀμφ.

*Φορβεά, ἡ, = φορβειά.

Φορβειά, ἡ (φορβή, φέρβω). Βοσκή, τροφή. 2) ῥυταγωγεύς, τό σύνηθ. κοινῶς. ἐκ τοῦ ἰταλ. Καπίστρι. 3) Δέρματος κομμάτιον, τό ὁποῖον ἔβδινον εἰς αὐλητὰς περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς παρειὰς διὰ νὰ μετριάζεται δι' αὐτοῦ τὸ φύσημα καὶ νὰ ἀκούηται ὁ ἦχος γλυκύτερος. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 580. »Ἐν φορβειᾷ τοῖσιν δικασταῖς ἔξοδον ηὗλησ' ἀπιοῦσιν· ὅπερ καὶ κημὸς καὶ στομὶς καὶ χειλωτήρ ἄλλως λέγεται· ὅθεν πάτηρ φορβειᾶς ψυσάων Φυσῶ εἰς τὸν αὐλὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, δυνατά, Τρπκ. ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν. Λατ. sine modo. Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σημασ. ἀντιστοιχ. τῷ Λατ. capistrum.

Φορβή, ἡ (φέρβω). Νομή, βοσκή, τροφή· ἐξαιρ. τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων, Ἰλιάδ. Ε, 202. Λ, 562. Παρ' Ἡρόδ. δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τρυφῆς, ζωοτροφία, ψορβὴ καὶ οἰνοφλυγία, ἀντὶ τοῦ, βρῶσις καὶ πόσις. Ἡρόδ. 1, 211.

Φορβιά, ἡ, = φορβειά.

Φορβόν, τό, = φορβή· μόνον κατὰ πλῆθ. ἁρμ. τὰ φορβά, χρήσιμον· Ὀρφ. Ἀργ. 1118.

*Φόρβος, ου, ὁ, ἀρτ. κύριον· ὄνμ.

Φορεαφόρος, ὁ, ἀμφιβλ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φορειοφόρος. Πλούταρχ. Γάλβ. 25.

*Φορέεσκε, Ἐπκ καὶ Ἰων. γ'. ἐνν. προσπ. ἐνεργ. παρτ. τοῦ, φορέω, ἀντὶ ἐφόρει· Ὅμ.

*Φορέησι, φορήσιν, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσπ. ἀόριστ. ἐνεργ. τοῦ φορέω, ἀντὶ φορῇ, Ὀδ.

Φορειά, ἡ, = βόρβορος. Ἀρχιάδιες ἐν τῷ περὶ Προσῳδίας παρὰ Σαλμασίῳ Exercit. σελ. 833. ὅθεν τὸ Λατ. soria, conforeare.

*Φορειαφόρος, ὁ, = φορειοφόρος.

*Φορεῖον, τό (φορέω, φέρω) Εἶδος κραββατίου, ἢ θρονίου ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἀνθρώπους καθημένους, εἰ ὁποῖος δι' ἀσθένειαν ἢ διὰ τὸ γῆρας δὲν δύναται, ἢ διὰ μεγαλοπρέπειαν δὲν θέλουσι νὰ περιπατῶσιν, ὡς τὸ τουρκβ. ταρχτιρβάνι, τραχτιβάι λεγόμενον· τὸ ἰταλ. portatina· ἔτι δὲ καὶ φέρετρον, παρόμοιόν τι πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάττοιτες πράγματα μετακομίζουσιν αὐτὰ δύο ἄνθρωποι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον. Δγν. Ἀρτ. 5, 41. 2) ὁ μισθὸς τῶν φορίων, ἤτοι ἐκείνων, οἵτινες μετακομίζουσί τινα ἢ τι ἐπὶ τὸ φορεῖον, Πολύβ. ὅθεν

*Φορειοφόρος, ὁ (φέρω). Ὅστις φέρει, μεταφέρει τι ἐπὶ τὸ φορεῖον· ἐν γένει φορεύς, τό σύνηθ. ἰταλ. facchino, Γερμ. trägerlohn, τουρκβ. χαμάλης.

*Φόρεμα, τό. Νεωτέρα λέξις ἀντὶ φόρημα. Lobeck Φρυν. σελ. 250. (ἡ ἐξήγησις, ὅτι εἶναι μεταγενεστ. εἶναι πάνυ ψευδής.)

*Φορέοισι, Δωρ. ἀντὶ φορεῦσι, γ'. πληθ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. Ἐνεστ. τοῦ φορέω.

*Φορεπία, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, φορεῖται ἐπάνω του, φόρεμα, ἱμάτιον, χλαμύς, ἐνδυμασία, φορεσία. Σουΐδ.

*Φορεσακκής, ὁ, ἡ (σάκος) = φερεσσακής. Ψευδ. ἀγνστ. παρὰ Νόν.

Φέρετρον, τό (φέρω), = φορεῖον, σημσ. 2. Ὁ μισθὸς τοῦ φορέως, τό σύνηθ. ἰταλ. φακινάγιον, τουρκβ. χαμηλιάτικον. Πολυδ. ζ, 133.

Φορεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων, ὅστις φέρει, βαστάζει κουβαλεῖ τι, βαστάζος, κουβαλητής· τό σύνηθ. ἰταλ. facchino, τουρκβ. χαμάλης, Ἰλιάδ. Σ, 566. ἐξαιρ. ὁ τοῦ φορείου, »ἵππος φορεύς· ὁ φορτηγός· ἄλογον τὸ ὁποῖον φορτόνουν, τουρκβ. κερατσίδικον, καρβανιστικον. Πλούτ.

*Φορεύω, μέλ. εὑσω, Γλωσσ. ἀμφβ. καὶ

Φορέω, Μλ. –ήσω· εὐχρστ. παρασχηματισμ. τοῦ, φέρω. Φορῶ, φέρνω, κουβαλῶ τι, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ., ἐξαιρ. κουβαλῶ φορτίον· ἔτι δὲ καὶ φορῶ φορέματα, ὅπλα, ἢ στολίδια, Ἰλιάδ. Δ, 137. Ν, 372. 398. Ὀδσ. Θ, 127. Μέτ. ὡς τό, ἐμφόρομαι καὶ προσφέρομαι, Τρώγω· »λευκανίηισι φορεύμενος Βάλλων φαγητὰ εἰς τὸ στόμα του, τρώγων, Ἀπλ. Ῥῆ. Τῷ, φορέω ἔχεται κυρίως ἡ συνέχεια καὶ διάρκεια τῆς διὰ τοῦ φέρω ὑηλουμένης ἁπλῆς πράξεως, π. χ. ἀγγελίην φέρω. Φέρνω μίαν τινὰ μόνον εἴδησιν, ἀλλὰ ἀγγελίας φορέω, φέρω συνήθως εἰδήσεις, χρησιμεύω ὡς ἄγγελος, μηνυτής, τό κοινῶς συνηθ. ἡμιτηλ. μανταταφόρος, διὰ νὰ φέρνω εἰδήσεις, Ἡρότ. 3, 34. 53. 122. ὅθεν, πολλάκις ἐπὶ διαρκῶν ἰδιωμάτων φυσικῶν τε καὶ εἰδικῶν· μοὶ εἶναι φυσικὸν, εἶμαι συνηθισμένος νὰ ἔχω, νὰ κάμνω τι· ἀγγελίην φορέω εἶμαι συνηθισμένος, εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν, μοὶ ἀρέσκει ἡ μεγαλοπρέπεια, Ὀδσ. Ρ, 249. ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλὰς συνηθίσαν τὰς κεφαλάς των νὰ ἦναι σκληραί, δυνατάι, νὰ μὴν ἦναι λεπταί, Ἡρότ. 3, 12. ἦθος, λῆμα, νόον». Σφκλ. Ἀντ. 700. ἐκδ. Νεωστ. Δουκα. Ἀρστφ. Ἱπ. 757. Θεογ. Ἐπ. 4, 7. Χρῶνται ὅμως καὶ ἐξαιρ. οἱ ποιητ. τῷ, φέρω καὶ τῷ, φορέω ἄνευ διαφορᾶς τῆς σημασ. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 585. ὅθεν

Φορή, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, φορά.

Φορηδέν, Ἐπίρ. (φορέω) ὡς τό, φοράδην.

*Φόρημα, τό. (φορέω) Πᾶν ὅ,τι φέρει τις ἐπάνω του, βάρος, φορτίον, (φορέω) ἱμάτιον, ἔνδυμα, φέλλιον, δακτύλιον, κ. τ. τ. Τό κοιν. παρ' ἡμῖν φόρεμα, φορεσιά. 3) = φάρετρον Πλούταρχ.

*Φορήμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀντὶ φορεῖν, Ἰλιάδ. Ο, 310.

Φόρημι, ποιητ. παρατχηματισμ. τοῦ, φορέω.

*Φορῆναι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ φορέω. Ὅμ.

Φόρησις, εως, ἡ. (φορέω) Τό νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις ἤτι· φόρτιμον κουβάλισμα.

Φορητός, ἡ, όν. Ἐτι δὲ καὶ ὀκτλ. ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ, φορέω, Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ 2) ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ, εἶναι φερτόν, ὑποφερτόν. Ἐπίρ. φορητῶς.

Φόρμος, ὁ, ἡ. (φέρω, φορά) Ὅ,τι φέρει, δίδει καρπόν, ἐν γένει ὄφελος, εἰσόδημα Ἀνάλεκτ. β', σελ. 281. 2) ἡ φερίμη, εἶδός τι στυπτηρίας, σαλμάσιος exercit. σελ. 1166.

Φορίνη, ἡ. Τό δέρμα, ἡ πέτσα τοῦ χοιρίνου χριστοῦ τὴν ὁποίαν τρώγομεν ἐμοῦ μὲ τὸ κρέας, 2) τό χοιρόν, παχὺ δέρμα ἀπὸ μυρσοῦ ἀνθρώπου, ἀναισθησία. 3) παλαιόθεν τραχύ, σκληρόν δέρμα. (υ – –) ὅθεν

Φορινόω, Σκαπάζω, περιτείνω, τό τουρκβ. καπλαντίζω τίποτε μὲ σκληρόν, χονδρόν, δυνατόν δέρμα. Παῦλ. ἔχω χονδρόν, δυνατόν δέρμα, εἶναι σκεπασμένον τι μὲ χονδρόν δέρμα.

Φορίς, ίδος, ἡ = φορά. ἀμφ.

*Φορκίδες, ίδων, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος· αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθεινώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα, ἀνομαζόμεναι, Πίνδ. Πυθ. 12. 24. Αἰσχλ. Πρμ. 800.

Φορκός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ἄσπρον, ἀσπροδέρον, ἀσπρολιάρικον, ἀσπρόμαυρον Λυκόφρ. 177. πλαιμῷ φορκῷ.

*Φόρκος, ὁ = Φόρκυς, Πινδ. Παῦλ. 12, 24. 2) = Ἔρεβος, ὅθεν τὸ Λατ. orcus. Βοch. ἐν Φαινοκλ. 1, 20, σελ. 198. παρβλ. C. O. Müller, Orchom. σελ. 155. Welcker. Αἰσχλ. Τριλογ. σλ. 383. ἴδε καὶ Φόρκυν, σημσ. 2.

Φόρκυν, υνος, ὁ. Ὀδσ. Α, 72, Ν, 96. 345. (ἐν πᾶσι τοῖς παραδείγμασιν αὐτοῖς κατὰ γεν. πτῶσιν) = Φόρκυς· ὅπερ ἴδε 2) ὡς τό, Φόρκος, σημσ. 2. τό Λατν. Orcus. Meineke ἐν Εὐφορ. λφν. 2, 2. καὶ ταῦθα κατὰ γεν. πτῶσιν ἀσαύτως.

*Φόρκυς, υος, ὁ. Θαλάσσιός τις θεός, υἱός τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, ὑφ' οὗ ἔτεκεν ἡ Νηρῶ τὰς Γραίας, τὰς Γοργόνας καὶ ἄλλα τέρατα, Ἡσιόδ. Θγν. 270. 2) στρατηγός τῶν Φρυγίων, Ἰλιάδ. οὗ ἡ αἰτιατ. πτῶσ. καὶ Φόρκυν, καὶ Φόρκυνα κεῖται.

Φορμηδόν, Ἐπίρ. (φορμός) Κατὰ τρόπον φορμοῦ, τοῦτ' ἔστι σταυρωτά, διασταυρωτά, Θεόδ. β, 172. 9. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. »Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Β. Σειρῶνος, παρωκοδόμουν ἑκατερωθεν, φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες». ἐν γένει πλεκτὰ ἐπάνωτα Θουκιδ. 4, 48. »τοὺς νεκροὺς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλλόντες ἐπήγαγον ἔξω τῆς πολεως». ἔνθα ὁ Σχολ. »Ὡς ἐάν τις πλέξῃ φορμοὺς τοὺς καλουμένους ψιάθους, τοὺς μὲν κατὰ μῆκος αὐτῶν τιθείς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίως ἐπιβάλλων κατ' αὐτῶν». 2) δεματιαστά, δεματωτά.

Φορμιγκτής, Ὅστις παίζει τὴν φόρμιγγα. ἀντὶ τοῦ συνήθ. φορμαστής, ἐν τινι Ὀρχομεν. ἐπιγρ. ἐκ τοῦ

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ Εἶδός τι κιθάρας παραπλήσιον τῇ ἅρπῃ καὶ τῷ παρὰ τοῖς Γερμ. χάρφε, καὶ ἰταλ. ἅρπα, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀρχαιότατον μουσικὸν χορδότονον ὄργανον τῶν Ἑλλ. ἀοιδῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. τοῦ Ἀπόλλ. μουσικ. ὄργανον, Ἰλιάδ. Α, 603. Ω, 63. παρβλ. Ὀδσ. Ρ, 270. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 203. ἦτον δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐστολισμένη μὲ χρυσόν, μὲ ἐλεφαντόδοντα, μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ παντοίας εἰκόνας, ὅθεν »περικαλής, δαιδάλεη κ. τ. τ. Κατὰ Πινδ. Παῦλ. 2, 130. ἦτον ἑπτάχορδος. (κυρίως μεταφερθεῖσα κιθάρα, παρὰ τό, φέρω, φορέω, φόρμιος· ἐπειδὴ ἐκρέμων αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων μὲ ταινίαν, ἢ ἱμάντα καὶ παίζοντες ἐβάδιζον ἅμα, ἢ τοῖς ὤμοις φερομένην Ἡσύχ. (ἢ ὑπὸ τοῦ Riemer ἐτυμλγ. τῆς λέξεως παρὰ τό, ὁρμιά, βορμιά, οὗ μόνον γελοία ἀλλὰ καὶ ἀχριεστάτη.)

Φορμίδιον, τό ὑποκορ. τοῦ, φορμός. (ι)

Φορμίζω, Μ. ἰσω. Δωρικ. ίξω. (φόρμιγξ) Παίζω τὴν φόρμιγγα. Ὀδσ. Α, 155. Θ. 266. ὅθεν

*Φορμικτής, οῦ, ὁ, Δρκ. φορμικτάς, Ὅστις παίζει τὴν φόρμιγγα. Πινδ.

Φορμικτός, ἡ, όν. Ἐπῃ. ῥημτκ. τοῦ, φορμίζω, ὅ τε ἐπαίχθη, ἐψάλθη μὲ τὴν φόρμιγγα. »Μέλη πεζὰ καὶ φορμιγκτά· ἃ ἔψαλον μὲ τὴν φόρμιγγα. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448.

Φορμίον, τό. καὶ φόρμιον, προπερισπ. ὑπερστ. τοῦ, φορμός, Πανδηποτέ τι μικρὸν πρᾶγμα πλεγμένον ἐκ φοινίκων, βρύλων, σχοίνων ἢ ἐξ ἄλλων τοιούτων οἷον, καλάθι, ψάθα, κοφίνια, σπυρίς, τό τουρκβ. ζεμπίλι, καὶ κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 2) φυτόν τι παρὰ Γαληνῷ καὶ Παύλῳ Αἰγ. ὅπερ τινὲς νομίζουσιν εἶναι τὸ ἀλλιῶς ὁρμινον λεγόμενον.

*Φορμίς, ίδος, ἡ, ὑπκρ. τοῦ, φορμός. Ἀρστφ. Σφκ. 58.

*Φορμίσιος, ὁ, παρ' Ἀρστφ. Ἐκκλ. 97. Κύρ. ὄνμ. πολίτριχος, μαλλιαροῦ τινος Ἀθηναίου κατὰ συνέμφασιν τοῦ γυναικείου αἰδοίου· κυρίως δὲ, ὑπερστ. τοῦ, φορμός. (– – υυ)

*Φορμίσκιον, τό, καὶ

*Φορμίσκος, ὁ, ὡς τό, φορμίον. Ὑπερστ. τοῦ, φορμός.

Φορμοκοιτέω, Μ. ήσω (φορμός, κοίτη). Κοίτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμοραφέω, ἡ, φορμορράφω, Μλ. – ήσω (φορμός, ῥάπτω). Ῥάπτω πλέκω ψάθας, καλαθίσκους, κοφίνους, κ. τ. τ. Παρ' Αἰσχίνῃ γ', μθ'. λέγει ὁ Δημοσθέν· »Φορμοραφοῦμεθα ἐπὶ τὸ στενόν· τροπικ ὅπερ ὁ μὲν Βουδαῖος. »Ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὥσπερανεὶ φορμίσι τισιν ἐνραπτόμενοι· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Φορμορα-

φούμεθα, ὡς φόρμοι καταραπτόμεθα· ἑρμηνεύει.

Φορμοραφίς, ίδος, ἡ (φορμός, ῥαφίς). Βελόνη, ἡ ἧς πλέκουσι τοὺς φορμούς. Αἰνέας. Τακτ. 18.

*Φορμορράφέω, = φορμοραφέω.

Φορμός, ὁ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλεγμένον ἐκ σχοίνου, ῥόμου, ἢ ἐκ καλάμων· καλάθι, Ἡσὶ Ἔργ. 484. Ἡρόδ. 8, 71. — β) ψάθα. — γ) ἔνδυμα, φόρεμα ἑαυτῶν κατασκευασμένον ἀπὸ χοντρὰ πλεγμένα πράγματα, ὑφάσματα. — 2) Δεμάτι ξύλων. — 3) Μέτρον σίτου, χωροῦν σχεδὸν ὅσον ὁ μέδιμος· Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σλ. 89. (ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, ὅρμος, εἵρμος, προσδίδεται τοῦ ὅτι φαίνεται ὀρθότερα, παρὰ τὴν παρὰ τὸ, φέρω.)

Φορμοφορέω. Φέρω, κουβαλῶ φορμούς, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. ἐκ τοῦ

Φορμοφόρος, ὁ, ἡ (φορμός, φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φορμούς καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. Ἀθν. καὶ Διν. Λρτ.

*Φορογράφος, ὁ (φόρος, γράφω). Ὅστις γράφει, καταγράφει φόρον. Γρηγ. Ναζ.

Φοροδετέω (φόρος, τίθημι). Βάλλω, διορίζω φόρους, δασμούς, νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν διάτι· μετὰ αἰτ.

Φορολογέω (φορολόγος). Συνάζω φόρους. 2) μετὰ Λίτιατ. = φοροδετέω. ὅθεν

Φορολόγητος, ὁ, ἡ. Ἐπῆ. ῥημτ. τοῦ, φορολογέω. Ὅ,τι ἐφορολογήθη, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδιωρίσθη δασμός, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται δασμόν.

Φορολογία, ἡ. Τὸ νὰ φορολογῇ, συνάζῃ τις φόρους, σύναξις φόρου. ἐκ τοῦ

Φορολόγος, ὁ, ἡ (φόρος, λέγω). Ὅστις συνάζει, συλλέγει φόρους, φορολογεῖ.

Φορός, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ τι· ἔτυχε. — α) ἀπομαιρώνει, φέρνει, κουβαλεῖ μακρύτερα, προβιβάζει, κάμνει τι νὰ προκόψῃ, προβαίνῃ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον, ὅθεν ἐπὶ ἀνέμου, εὐγορος, οὐρος, καλός, ἀμάδιος εἰς ταξείδευμα· ἔτι δὲ καὶ σφοδρός, δυνατός, βίαιος, τρομερός. — β) συνεπτερωτός, ὠφελεῖ, καρποφορεῖ· ἐπὶ γυναικῶν, ἔγγυος, ἐγγαστρωμένη· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὠφελείας, κέρδους πρόξενον· πρόσω, Στρβ. — 2) παθ. Ὅ,τι φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται, ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, ἐκουβαλήθη, ἐπροβιβάσθη, ἐπροκόπη, εὐτύχησεν. Ἀλλὰ καὶ ἠρπάγη· τροπικ. δὲ, πᾶν ὅ,τι εἶναι σφοδρόν, ὁρμητικόν.

Φόρος, ὁ (φέρω). Κυρίως, ὅ,τι ἐφέρθη, ἐπροτιμήθη, συνήθ. ὅ,τι μέλλει, πρέπει νὰ φερθῇ, προσφερθῇ, δοθῇ, καταβληθῇ, πληρωθῇ· ὁ χρεωστούμενος, διοριζόμενος εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐπικρατείας δασμός, τὸ κοινὸν δάσιμον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 6. 27. 3, 13. καὶ ἀλλαχ. ἐν γένει βατιλικὸν δάσιμον, κεφαλιάτικον, τὸ τουρκβ. χαράτσι, καὶ λ. τ. τ. δημόσια δασίματα· οἱ Ἀθηναῖοι μετοῦντες τὴν λέξιν, ὠνόμαζον τὰ εἰς τὴν πατρίδα ὀφειλόμενα χρηματικὰ χρέη τῶν συνταξειωτῶν. — 2) Ἀγορά τὸ τουρκβ. παζάρι· παρὰ τὸ Λατν. forum. παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

Φορταγωγέω. Φέρω ἢ κομίζω φορτίον.

Φορταγωγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον. «Νῆες φορταγωγοὶ» καράβι πραγματευτάδικον, ἄλλως δὲ καὶ φορτίς· — 2) καὶ ὁ Ναύτης, καραβοκύρης. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 138. παρβλ. φορτηγός.

Φόρταξ, ακος, ὁ (φόρτος). Φορεύς, τὸ συνήθ. ἰταλ. φακίνος, τουρκβ. χαμάλης. — 2) ὡς τό, φορτικός· ὅστις εἶναι ἐχληρός, ἐνοχλητικὸς ἄνθρωπος. Νουμένιος παρ' Εὐσεβ. ιδ', 7.

Φορτηγέω, (φορτηγός) = φορταγωγέω. Ἡρόδ. 2, 96. ὅθεν

Φορτηγία, ἡ (φορτηγός). Τὸ νὰ φέρει, κουβαλεῖ τι φορτίον, νὰ ἦναι φορτωμένον. — 2) ἡ ἐμπορία μὲ φορτηγὰ πλοῖα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καράβι καὶ νὰ τὸ ναυλόνῃ, μεταφέρει εἰς αὐτὸ πραγματείας. Ἀριστοτλ.

Φορτηγικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φορτηγίαν ἢ εἰς φορτηγόν. «Πλοῖον φορτηγικὸν» καράβι εἰς τὸ ὁποῖον φορεύονται πράγματα εἰς τὸ ὁποῖον φορεύονται πράγματα. Θκδ. 6, 218. 10. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα, ἐκ τοῦ, φορτηγός.

*Φορτηγίς, ίδος, ἡ, ναῦς, = φορταγωγός

Φορτηγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω) = φορταγωγός. Ὅ,τι φέρει βάρη, φορτία, φορτώνεται καὶ μεταφέρει φορτία· ὅστις φέρει, κουβαλεῖ βάρη, Θεόγ. 679. ναύτης φορτηγικοῦ πλοίου, καραβοκύρης, ὅστις ναυλόνει τὸ καράβι του· πραγματευτής.

Φορτίζω, Μ. ίσω (φόρτος). Φορτώνω τι μέτι, ἢ εἴς τι· ναυλόνω, ἀγωγιάζω· Μέσ. ντα μείονα φορτίζομαι φορτίον εἰς τὸ καράβι τὸ ὀλιγώτερον μέρος τῆς περιουσίας, τῶν πραγματειῶν μου, Ἡσὶ Ἔργ. 692.

Φορτιχεύομαι, μέτ. ἀπιθ. Προσφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς φορτικὸς ἄνθρωπος· εἶμαι, γίνομαι ἐχληρὸς ἐνοχλητικός, ἀπολίτευτος, κακοήθης. ἐκ τοῦ

Φορτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (φόρτος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φέρτωμα, φέρει, μεταφέρει, κουβαλεῖ φορτίον, φόρτωμα «πλοῖον» εἰς τὸ ὁποῖον φορτώνονται καὶ μετακομίζονται φορτία, βάρη. — 2) συνήθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ἐχληρός, ἐνοχλητικός· γίνεται βαρετός, ἀηδής, μισητὸς εἰς ἄλλους διὰ τὸ βαρβαρικόν, ἀλλαζονικόν, ἀχρεῖον φερτιμόν του εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του· ἐξαιρ. ὅστις μὲ τὸν ἀλαζονικόν, ὑβριστικόν, καὶ αὐτιδανὸν τρόπον του ἐνοχλεῖ τινα· ὅθεν, ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, κακοήθης, βάρβαρος, ἀπελέκητος, ἀηδής, ἀδιανόητος, αὐθάδης· ἐν γένει κοινός, ποταπός, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. — β) ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φορτικὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἴδιον φορτικοῦ ἀνθρώπου· δὲν ἀρμόζει εἰς τίμιον, χρηστοήθη, πεπαιδευμένον, πολιτικὸν εὐγενῆ ἄνθρωπον· «φορτικαὶ τέχναι, ἡ σοφίαι» ὡς τό, βάναυσοι, Heind. Πλάτ. Θητ. σλ. 176. C. «φορτικὸν καὶ ναυτικὸν ἔρχημα» χορὸς ἴδιος, κοινῶν, ποταπῶν, καὶ ναυτῶν, τὸ ἰταλ. matrozzone· καὶ τ. τ. τὸ δὲ «λέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα λέγω, ὁμιλῶ ὄχι διὰ νὰ τὸν ἐνοχλήσω, βλάψω, ἀδικήσω, ἢ ὀρθότερον, ὄχι διὰ νὰ τὸν ὑβρίσω, ἀτιμάσω, τῷ προξενήσω ἀτιμίαν» Αἰσχν. «φορτικώτερον ἢ φιλοσοφικώτερον ἐμαλέγομαι περί τινων ἐμιλῶ περί τινος μᾶλλον ὡς κοινὸς, ἀπαίδευτος, παρὰ ὡς πεπαιδευμένος, χρηστοήθης ἄνθρωπος. ὅθεν

Φορτικότης, ητος, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φορτικοῦ ἀνθρώπου· ἐχληρὸν, χωριάτικον, ἀπολίτευτον φέρσιμον. Ἀριστοτελ. Ῥητ. β. «Ἡ φορτικότης τῶν ἀκροατῶν» ἡ ἀνελευθερία καὶ ἀπαιδευσία, ἡ χωριατοσύνη τῶν ἀκροατῶν.

Φορτίον, τό (φόρτος). Φορτίο, βάρος, ἀγώγιμον πρᾶγμα, τὸ ἐπιτιθέμενον τοῖς ὀχηφόροις ζώοις, ἐξαιρ. ὅ,τι φορτώνεται εἰς καράβι πραγματείαι· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσὶ Ἔργ. 645 δρ5. εἶτα παρ' Ἡρόδ. καὶ λ. πολλάκις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', α', 23. «Φέροντες ἐλαιῶν καὶ σκορόδων φορτίονα» κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. συνήθως. Ξενοφ. Οἰκ. η', 12. «Ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται». (ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ τύπον μόνον ὑποκρτ. τοῦ, φόρτος οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημασ.)

Φορτίς, ίδος, ἡ (φόρτος)· ὑπακ. Ναῦς. = φορταγωγὸς ναῦς. Ὁδύσ. Ε, 250. Ι, 323. ἐν γένει καράβι διὰ ναύλωμα, πραγματευτάδικον· παντόπορτε φαρδύ, στρογγυλοειδὲς πλοῖον· ἀντιθ. τοῖς ἐπιμήκεσιν, ἐλαφρᾷ κτισμένοις πολεμικοῖς πλοίοις.

Φορτοβαστακτής, ου, ὁ (βαστάζω)· = φορτάξ. ἐκ τοῦ

Φόρτος, ὁ (φέρω). Φορτίον, φορτίο, βάρος ὅσον ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ εἷς ἄνθρωπος, ἢ ἄλογον ζώων ἢ ἐν πλοῖον μόνον, Ὁδύσ. Θ, 163. Ξ, 296. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσὶ Ἔργ. καὶ Ἡρόδ. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅ,τι εἶναι ὀχληρόν, ἐνοχλητικόν, ἀποτρεπτον, μισητόν, ἀηδές, ληρώδες, ἄτοπον, ἀπαίτιον, δημώδες, ἄκομψον, ἄκαιρον, Ἀριστφ. Εἰρ. 748, Πλάτ. 796. — 3) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = ὕλη. Ἀθην. ε', 4. ὅθεν

*Φορτοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω)· «Πλοῖον ἐμπορικοῦ». Ὅστις φορτώνει, ναυλόνει καὶ στέλλει που πραγματευτάδικα καράβια· τὸ σύνηθ. ἰταλ. σπεδιτόρος, σπεδιτσιονέρος πραγματευτάδικων καραβίων.

*Φορτοφορέω Φέρνω, βαστάζω, κουβαλῶ φορτίον, βάρος τι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. ἐκ τοῦ

Φορτοφόρος, ὁ, ἡ (φόρτος, φέρω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ = φορτάξ, φορτοβαστάκτης.

Φορτόω (φόρτος). Φόρτον ἐπιτίθημι, ἢ ἐντίθημι, ὡς τὸ φορτίζω· τὸ κοινὸν φορτόω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. φορτόομαι, χρήσιμον, παρβλ. Lob. Φρυν. σλ. 361. καὶ Ἠλιοδ. σλ. 63.

Φορύκαινα, ἡ. Εἶδός τι δενδρου, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου. Ἡσύχ.

Φορυκτός, ἡ, όν. Ἐπῆ. ῥημτ. τοῦ, φορύσσω. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συγκεχυμένον, ἀνακατωμένον, βαμμένον, χρωματισμένον· σπιλωμένον, τὸ τουρκβ. λεκιασμένον. Λυκόφ. 863.

Φορύνω, = φύρω, κυρίως Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι· ἐπὶ ἄρτου κατασκευῆς, ζυμόνω ψωμί· ὅθεν ἐν γένει, Ἀνακατόνω διάφορα πράγματα εἰς ἓν ὅλον ὑγρόν, νοτίζω, βρίχω τι· βάπτω, χρωματίζω τι· συνήθ. μιαίνω, σπιλόνω, τουρκβ. λεκιάζω, «πίτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετον ψωμί καὶ κρέατα ψητὰ ἀνακατώθηκαν καὶ ἐσπιλώθηκαν κατὰ γῆς, Ὁδύσ. Χ, 21. παρβλ. φορύσσω. (ῡ)

*Φορύσσω, Μλ. -ξω· = φορύνω· «φορύξας αἵματι». Ὀράντίτας, ἁλείψας, μολύνας σε μὲ αἷμα. Ὁδύσ. Σ, 336.

Φορυτός, ὁ. Μίγμα, σύμμιγμα παντοίων οὐδενὸς ἀξίων, ποταπῶν, ἀχρείων πραγμάτων, σκούπρα, σκύβαλα, κόπρος, βόρβορος· ἐν γένει ὅ,τι τύρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἄνεμος, ἄχυρα, χορτάρια, φρύγανα καὶ λ. τ. τ. Ἀρστφ. Ἀχ. 927. «ἐν φορυτῷ κατακείμενος» ἄχυρα, ξυλορινίδια, χορτάρια καὶ λ. τ. τ. τὰ ὁποῖα βάλλουν μεταξὺ πηλίων, ὑαλίνων ἀγγείων ὅταν τὰ στοιβάζουν εἰς κίστας, κάσας καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ τὰ στέλλουν που, διὰ νὰ μὴ συντρίβωνται· τὸ δὲ παρ' Ἀλκμ. 3, 7. «ῥωμάτων φορυτὸς» Σίμμιξις φαγητῶν, ἢ φορτίον ἀπὸ διάφορα ἀνακατωμένα βρώσιμα πράγματα. ἐκ τοῦ

Φορύω, πρωτότ. τοῦ, φορύνω καὶ φορύσσω· ἄχρηστον ὅμως, ὡς φαίνεται.

Φοῦ, Πιθανῶς Παντοίων ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγρία νάρδος, τὸ συνήθ. Λατν. βαλεριάνα· καλουμένου. Διοσκορ. α', 10. καὶ Ἀρεταῖος Θεραπ. ἤπατος. Λιν. Valeriana phu, καὶ officinalis.

*Φουλλικλός, ὁ· ἐκ τοῦ Λατν. folliculos. Ἡ σφαῖρα, τὸ τόπι, ἡ τόπα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. μπαλόνι μὲ τὸ ὁποῖον παίζουσι μάλιστα τὰ παιδία.

*Φουρνοπλάστης, ου, ὁ (πλάστω). Ὅστις κατασκευάζει φούρνους. ἐκ τοῦ

Φοῦρνος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Furnus. Ἡ ὑποκαύστρα, ὁ καὶ παρ' ἡμῖν φοῦρνος, εἰς τὸν ὁποῖον ψήνομεν τὸν ἄρτον κλ., λεγόμενος. Ἀθήν. γ', σελ. 113.

*Φοῦσκα, ἡ. Ξυνήν, ξυνισμένον κρασί, ἐκ τοῦ Λατν. posca.

Φόως, τό· Ἐπκ. ἑπεντσ. τὸ ἐκ τοῦ, φάος συνηρμ. φῶς· πολλκ. παρ' Ὁμ. ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνμστ. καὶ αἰτ. ἑνκ. πτῶσιν χρήσιμον, ἅρα ἄκλιτον· ὄζεν

*Φόῶδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸ φῶς· τὴν ἡμέραν, Ἰλ.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ρ.

Φράγδην, Ἐπίῤῥ. (φράσσω). Ὡπλισμένως, ἁρματωμένα. Βατραχομ.

Φραγγέλη, ἡ· καὶ

*Φραγγέλιον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Flagellum. Μάστιξ, τὸ τουρκβ. καμτσίκι. ὄζεν

Φραγγελλόω, Μ. ώσω. Διά τοῦ φραγγελίου μαστιγόνω. Ν. Δ.

Φράγμα, τό (φράσσω). Ὅ,τι εἶναι φραγμένον, περικλεισμένον μὲ φράκτην. — 2) φράκτης, Ἡρότ. 8, 52. ὄζεν καὶ προφυλακτικὸν ὅπλον· ἀσπίς, Ἰωράϊ. «φράγμα μετώπων τὰ κέρατα τῶν ἐλάφων· ποιητ. ὄζεν

Φραγμίτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φράκτην· γίνεται, αὐξάνει εἰς φραγμένον τόπον. Διοσκορίδ.

Φραγμός, ὁ (φράσσω). Τὸ νὰ φράττῃ, περικλείῃ, ὀχυρόνει τις τόπον τινά· φράξιμον· Ἡρότ. 7, 36. 142. ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, φραγμένος, περικλεισμένος τόπος.

Φραγμών, ῶνος, ὁ (φράσσω). Αἱμασιά, ἀγκαδιά· τόπος κατάφυτος μὲ ἀκάνθας.

Φράγνυμι, σπανιτρ. παρατχηματσμ. τοῦ, φράσσω· ἐξαιρ. ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα λογογρᾷ. χρήσιμον, π. χ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 24.

*Φρᾳδά, ἡ, Δρκ. ἀντὶ φραδή. Πνδ.

*Φρᾳδάζω, Μλ. -σω, καὶ σσω· ποιτ. (φραδή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἐνομάζω, γνωστοποιῶ· «φράδασσε γάνυ Πνδ. Νμ. 3, 45. ἐν γένει ἐκφράζω, λέγω τὰς ἰδέας μου· ὡς τὸ σύνηθ. φράζω.

*Φρᾳδάω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Φρᾳδέω, = φραδάζω· Ἡσχ.

Φραδεύω, ταύτ. τῷ, φραδέω.

Φρᾳδή, ἡ (φράζω). Φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ἐπίγνωσις, διάγνωσις, νόησις, κατάληψις· «φραδαὶ τῶν μελλόντων». Πνδ. Ὀλ. 12, 13. — 2) συμβουλία, συμβουλή· ἀνακοίνωσιν γνώμης· Αἰσχλ. ποιητ. ὄζεν

Φρᾳδής, ὁ, ἡ. Φρόνιμος, συνετός· ὡς τό, φράδμων. Ἰλ. Ω, 354. «Φραδέος νόου· ἀντὶ τοῦ, βουλευτικοῦ, ὁρίστα βουλεύεσθαι δυναμένου. Ἐπίῤῥ. φραδῶς. φραστικῶς, φανερῶς, συνετῶς. ἀντιθ. τῷ, ἀφραδής· ποιητ.

Φραδμοσύνη, ἡ Σύνεσις, φρόνησις, νόησις. ἀγχίνοια, ὀξύνοια, δεξιότης· πολυτροπία, πανουργία, δολιότης· Τμ. Ἀπλ. 99. κατὰ πλθ. ἀρθμ. πολλκ. παρ' Ὁμ. ποιητ. μόνον, ἐκ τοῦ

*Φράδμων, ονος, ὁ, ἡ (φράζω). Συνετός, φρόνιμος, γνωστικός, ἀγχίνους, πολύτροπος, πανοῦργος, δόλιος· Ἡρότ. 3, 57. ἐξαιρ. ὅστις εἶναι εἰδήμων πράγματός τινος. Ἰλ. Π, 638. «Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ σαρπηδόνα θείειεν. ποιητ. μόνον.

Φράζω, Μ. άσω· ἀόρ. ἔφρασα, Ἐπκ. ἀόρ. β'. πέφραδον, ες, ε· καὶ ἐπέφραδον· ὁ Ποιητ. χρῆται πολλάκις τῷ ἀορ. β'. ἐξαιρ κατὰ τὸ η· προπ πέπραδε, ἐπέφραδε· ἀπρμφ. πεφραδέειν καὶ πεφραδέμεν, Ὀδτ. Η, 49. Τ, 477. τὸ πρῶτ. πρτπ. ἐπέφραδον κεῖται μόνον ἐν Ἰλδ. 10, 127. τῷ ἀορ. α'. ἅπαξ μόνον Ὀδτ. Λ. 22. χρῆται ὁ Ποιητ. εἶτα δὲ εὕρηται καὶ ἐν Τμ. Ὑμν. 128. καὶ Ἐρ. 442. παρ' Ἡσ. λφν. 29. καὶ παρὰ Πνδ. πλουσίκις· ὁ ἐνργ. Ἑνστ., ὁ παρατ., ὁ μλ. καὶ ὁ παρκμ. πέφρακα, μεθομηρικοί. — Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ, ἐνομάζω, δεικνύω, σημαίνω, κάμω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τι· συμβουλεύω· «τινί τιν» πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. «Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. «σημάτα πέφραδεν ἐδόκει σημεῖα νὰ καταλάβουν, Ὀδσ. Τ, 250. «τῇ χειρὶ φράζων δίδω σημεῖόν τι μὲ τὴν χεῖρα, Ἡρότ. 4, 113. «μῦθόν τινι» Ὀδτ. Α, 273. παρβλ. Θ, 142. «λόγον τινί· Πιν., ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἁπρμφ. συμβουλεύω, παραγγέλλω, κελεύω, προστάζω, Ἰλδ. Κ, 127. Ὀδσ. Θ, 68. Schaef. Θερτ. 25. 27. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως μετὰ δοτκ. μόνον τοῦ πρσπ. Ὀδσ. Κ, 549. παραινῶ, νουθετῶ, Σφκλ. Ἠλ. 197. «φράζε τί φῄς; εἰπὲ τὴν γνώμην σου, τί στοχάζεσαι; Σφκλ. Οἰδ. Τ, 655. — Μστ. φράζομαι, μλ. -άσομαι· ἀορ. ἐφρασάμην· μετὰ παθ. ἀορ. ἐφράσθην καὶ παρκμ. πεφραδμαι καὶ πέφρασμαι· ὁ μέσ. ἑνστ. πρατικ. μελ. καὶ ἀόρ. εὐχρήστοι παρὰ τῷ Ποιητ. Ἐπκ. παρατ. φραζέσκετο, Τμ. Ἀπλ. 346. τῷ παθ. ἀορ. χρῆται μόνον ἐν Ὀδτ. Τ, 485. Ψ, 260. ὁ δὲ παθ. πρκμ. μεδομηρικός ἐστι· κυρίως, λέγω, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, διερευνῶ τι κατ' ἐμαυτόν, ἀνακρίνω, ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, ἀποφασίζω· ἔχω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ πράξω, μεταχειρίσωμαί τι· πολλκ. παρ' Ὁμ. «φράζεσθαι βουλάων· Ὀδτ. Λ, 510. ἐνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, θυμῷ, ἔτι δὲ καὶ «φράζομαι μετὰ φρασίων. Ἡσ. Ἔρ. 688. πολλάκις μετὰ τοῦ εἰ ἐπιφερομένου προσκείμ. τὸν ὁρτ. μέλ. ἔχοντος, Ὀδσ. Κ, 192. «ἀμφὶς φράζομαι εἰ γνώμη μου εἶναι διαφορετική, διαφορετικὰ στοχάζομαι, Ἰλδ. Β, 14. — β) τινί τι· ἔχω σκοπόν τινα περί τινος, στοχάζομαι νὰ πράξω τι κατ' αὐτοῦ, «δόλιαρα, Ὀδσ. Δ, 444. «κακὰ» Β, 367. «ὀλεθρον». Ν, 373. «θάνατον» Γ, 242. Ω, 127. «ὄρκια. τινὶ ὅρκιον ἔχω κατά τινων, ἀποφασίζω νὰ στήσω μνημεῖον ἐπὶ τὸν τάφον τινός, Ἰλδ. Ψ, 126. — γ) μετὰ αἰτ. καὶ ὁπρμφ. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, φαντάζομαί τι, Ὀδσ. Α, 624. — δ) Παρατηρῶ, ἐννοῶ, καθορῶ, βλέπω, κυτάζω τι, Ἰλδ. Κ, 339. Ο, 67. Ψ, 450. 453. Ω, 352. Ὀδσ. Ρ, 161. Ἡρότ. 5, 92. 7, 46. 9, 19. — ε) Γνωρίζω, ἐπιγιγνώσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ πραγμάτων τινά ἢ τι· Ὀδσ. Κ, 453. Τ, 501. Φ, 222. Ψ, 75. 114. «ὀφθαλμοῖσιν» Ὀδσ. Ω, 217. «ὀφθ. τι θυμῷ» Ω, 391. — ζ) Προσέχω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρατηρῶ τι, Ὀδσ. Χ, 129. ὄζεν φυλάττομαι ἀπό τι· μετὰ αἰτ Ἡρότ 3, 57. — η) μετὰ γεν. Τεκμαίρομαι, προαισθάνομαι, προορῶ, προνοῶ, προβλέπω ἄλλο τι Ἀρτ. — 3) παρὰ Θερτ. δὲ ἐνεργτκ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. — ἡ ἐνεργτ. διαθ. σπαν. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λογογρ. ἡ δὲ μέσ. πλὴν παρὰ ποιητ. εὑρηται καὶ παρ' Ἡρότ.

Φραχτήρ, ῆρος· ὁ, καὶ

*Φράκτης, ου, ὁ (φράσσω) = φράγμα, σμσ. 2. — 2) = φραγμός. Παρὰ Προκοπίῳ Κτίσμ. γ'. Καταῤῥάκτης ὑδροῤῥόα, τὸ ἰταλ. καναλὶ μεθύρας· ἄλλως καὶ ἀρίς, λεγόμ.

Φρακτικός, ή, όν· = κατάφρακτος. Ἀθην. ε', 214. «Δορυφόρους ἔχων πολλοὺς τῶν φρακτικῶν καλουμένων». ἐκ τοῦ

Φρακτός, ή, όν· Ἐπθ. ρημτ. τοῦ, φράσσω. Ὅ,τι εἶναι περικλειτμένον, φραγμένον, ὠχυρωμένον, ὅστις εἶναι θωρακισμένος, ὡπλισμένος.

Φράν, ανές, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ φρήν. (α) ὄζεν

*Φρανίζω, Δωρ. = φρενόω.

Φρασαίατο, Ἰωνικ. ἀ τί, φρόσαιντο.

Φράσσω, Δωρικ. ἀντὶ, φράζω. Θεόκριτ.

Φρασεολογία, ἡ (φράσις, σημ. 2. λέγω). Συλλογὴ διαφόρων φράσεων. ἀμφβλ.

Φρασί, Δωρικ. ἀντὶ, φρασί.

Φράσις, εως, ἡ (φράζω). Τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις· ὁμιλία. — 2) τρόπος ἐκφράσεως, λόγου. — 3) τὸ νὰ ἐκφράζῃ, φανερόνῃ τίς τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, τό Λατ. eloquutio. Διον. Ἁλικ. (νυ)

Φράσσω, Ἀτ. φράττω, Μ. ξω. Φράζω, περικυκλόνω, περικλείω τι· συνήθ. κατὰ παράσημ. ὀχυρώσεως, ἐξασφαλίσεως, προφυλάξεως, διαφεντεύσεως «ρίνοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις» φράξαντες μὲ ἀσπίδας τὰς ἐπάλξεις, τουρκβ. τὰ μπετέπια, Ἰλδ. Μ. 263. «φράξαντες ὁρυ δουρὶ, σάκος, σάκεσι ἔβαλαν, ἐκρατοῦσαν μίαν ἀσπίδα ἐπὶ ἡ πλησίον εἰς τὴν ἄλλην, ἐν δόρυ κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο διὰ νὰ διαφεντεύωνται, προφυλάττωνται, Ρ, 268. παρβλ. Ἡρότ. 5, 34. 9, 143. «σαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων «σχεδίην φράξε ῥιπίσσιν ἔφραξε τὸ καρκάβι μὲ πλεγμένα πράγματα, μὲ φάσκες διὰ νὰ μὴν εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ, Ὀδσ. Ε, 256. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «φράξαντο νῆας ἔρκει χαλκῷ» Ἰλδ. Ο, 566. «σαύτως καὶ «φράξαντο τὰ τείχεα» Ἡρότ. 9, 70. ἐν γένει συμμαζόνω, στριμώνω, συσφίγγω, ἢ συσσωρεύω τι· ὡς τό, πυκνόω, ὄζεν «φράζομαι χεῖρα ἑρίστιν γεμίζω τὸ χέρι μου μὲ κλωνάρια, νικητικά, Πνδ. Μέσ. προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι, Θκδ. 8, 35. Ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ ἐνργ., τῷ παθ. καὶ τῷ μέσ. ἀορ. οὐδενὶ δὲ ἄλλῳ χρόνῳ χρῆται — οἱ μεταγνστ. ποιοῦσιν ἐσθ' ὅτε ἐναλλαγ. τῶν στοιχ. π. χ. φάρξασθαι ἀντὶ φράξασθαι· πέφραγμαι ἀντὶ πέφραγμαι, φακτός ἀντὶ φρακτός· παρβλ. Meineke ἐν Εὐφρ. σλ. 149.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ (φράζω). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ἐκφράζει, δηλοποιεῖ φανερόνει, εἰπηγεῖ, κάμνει τι καταληπτόν, συμβουλεύει ἢ δεικνύει τι· «φραστὴρ ὁδῶνω, ὅστις δείχνει εἰς τινα τὸν δρόμον, τό τουρκβ. καλαούζης, Πνφ. «φραστῆρες ὀδόντες» = γνώμονες. ὅπερ ἴδε. Ἀριστφ.

*Φράστης, ου, ὁ = φραστήρ. ὄζεν

Φραστικός, ή, όν, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λέγειν, ὁμιλίαν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν· «Τὸ φραστικόν· ἢ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐπιτηδειότης. Πλούταρχ.

Φραστύς, ύος, ἡ (φράζω). Σκέψις, ἔννοια, βουλή, ἀντὶ τῷ, ἄφραστος. Ἡσχ.

Φράστωρ, ορος, ὁ (φράζω) = φραστήρ. Αἰσχλ. Ἱκέτ. 508. ποιητ. — 2) ἀρτ. κυρ. ὄνμ. Πνδ.

Φρατήρ, ῆρες, ὁ· ὡς τό, φράτωρ. Ὅστις εἶναι μέλος φρήτρας ἢ φρατρίας τινός. Πολυδ. καὶ Εὐστάθ.

Φρατρία, ἡ· (φράτωρ) = φρατρία, φράτρα. Σουίδ. ἀμφ.

Φρατρικός, ή, όν· καὶ

*Φρατρίας, ό, ἡ = φρατρικός, καὶ, φράτριος.

Φράτρα, ἡ φράτρη, ἡ, Ἰων. φρήτρη· Ἰλδ. καὶ Ἡσ. Δρκ. πάτρα, ἔτι δὲ καὶ φρατρεία, καὶ φρατρία, ἡ. Μέρος, κλάσις ὑποδιαίρεσις λαοῦ τινος κατὰ καταγωγὴν ἢ συγγένειαν δήμου σχηματίζουσα, φυλή, γενεά· «κρὶν' ἄνδρας κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ διαίρεσις, διέλεξαι κάθε φυλήν, κάθε γενεάν, κάθε ἔθνος χωριστά, διὰ νὰ βοηθῇ διαφεντευῇ ἡ μία φυλὴ τὴν ἄλλην, νὰ διαφεντεύωνται μεταξύ των, Ἰλδ. Β, 362. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ ἐπικρατείας τινός· ἥτις ἀναμφιβόλως εἶχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ παλαιᾶς συγγενείας τινός. Ἐν Ἀθήναις δὲ, ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς ὥσπερ ἐν Ῥώμῃ ἡ curia ἦν ὑπέρ. τοῦ Ἰλίου, ἑκάστη φυλὴ συνίστατο εἰς τρεῖς φράτρας ἢ φρατρίας, ὧν τὰ μέλη ὠνομάζοντο φράτορες, ὡς τὰ τῶν φυλῶν, φυλέται, καὶ ἑκάστη φράτρα εἶχεν παντοία θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἑορτὰς καὶ συμπόσια ἰδιαίτερα· πᾶσα φράτρα δὲ πάλιν περιεῖχε τριάκοντα γένη, ὧν τὰ μέλη γενῆται ἐλέγοντο, ὥστε κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος ἦσαν ἐν Ἀθήναις 12 φράτραι ἢ φρατρίαι, καὶ 360. γένη· αἱ τῶν Ῥωμ. curiae ἦσαν ὁ-

λως ὡς αἱ φρατρίαι, ὅθεν ὁ Δισ. Ἀλ. καὶ ὁ Πλτχ. ἑρμηνεύοντι τὸ curia ἀεὶ διὰ τοῦ, φρατρία· (ἡ γραφὴ τῆς λέξ. φράτρα ἀμφισβητεῖται ὥσπερ καὶ ἡ Ἐτυμολγ. αὐτὴς· αἱ παλαιαὶ ἐκδ. ἔχουσι παρ' Ἡρόδ. φρήτρη, τῇ ὁποίᾳ συνάδει τὸ Δρκ. πάτρα· al δὲ νεώτρ. ἐκ τῶν δοκιμωτάτων χειρογράφων τὸ, φρήτρη ὥσπερ ἐν τῇ Ἰλ. ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, φρατρία, παρὰ Γρμμ. φατρία, καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ Ἰων. πατρίη· τῷ ἰδίῳ τύπῳ φατρία χρῶνται καὶ οἱ μεταγνστ. Πεζογρφ. — Πρωτότ. τῆς λέξ. νομίζεται συνήθ. τὸ, πατήρ, πάτρα, πατρία· τοῖς ὁποίοις μὲν τοι οὐδὲν κοινὸν ἔχει τὸ Λατν. frater. ἄλλοι δὲ ἐξέλουσι πρωτότ. τὸ, φράσσω, ὥσπερ τὸ, πυκνός, πυκνόω παρὰ τὸ, πυύξ, οἱονεὶ οἱ συμπεπλεγμένοι, διὰ τοῦ αὐτοῖς ἰδίου συνελεύσεως τόπου εἰς μίαν κοινότητα νομένοι, μίαν κοινότητα σχηματίζοντες· ἡ πρώτη ἐτυμολγ. ὅμως φαίνεται ἐρθοτέρα· παρβλ. ἐξαιρτ. Βτμν. Abhd. G. διὰ ταύτην τὴν λέξιν, δηλ. φράτρα in den Schriften der Berl. Acad. d. W. 1818. 19. Hist. philol. Cl. σλ. 12. καὶ Mythol. 2. σλ. 304.) [τὰ ἄλφα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ μκρ. ὥσπερ δηλοῦται ἐκ τῆς τροπῆς αὐτοῦ Ἰων. εἰς η. φρήτρη.]

*Φρᾰτρεία, ἡ = φρατρία. Ἀθν.

*Φρᾰ́τρη, ἡ, = φράτρα, ὅπερ ἴδε.

*Φρᾰτρία, ἡ· ἴδε φράτρη. ὅθεν

Φρᾰτρᾰ́ζω, Μ. άσω. μετὰ γενν. Εἰμὶ μετά τινος εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν, ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχω. Δημοσθ. »Μεθ' ὧν φρατριάζειν.

Φρᾰτρῐακός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φρατρίαν· ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν φρατρίαν, εἶναι ἴδιον τῆς φρατρίας· ὡσαύτως καὶ φρατρικὸς καὶ φρᾰτρῐος. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. λέγει· »Ἐκκλησίαν φρατρικήν· τὴν Comicia Curiata τῶν Ῥωμαίων.

*Φρᾰτρῐάρχης, ου, ὁ, καὶ

Φρᾰτρῐ́αρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἢ προεστὼς τῆς φρατρίας· ὁ ἄρχων τῆς φρατρίας.

Φρᾰτρῐαστής, οῦ, ὁ (φρατριάζω) = φράτηρ.

Φρᾰτρῐαστικός, ή, όν· = φρατριακός· ὅπερ ἴδε.

*Φρᾰτρῐᾰτικός, ή, όν· τὸ Λατν. curiatus. ὅθεν νόμος φρατριατικός, lex curiata.

*Φρᾰτρῐεύς, έως, ὁ = φράτωρ. — 2) παρὰ Διον. Ἁλκ. τὸ Λατν. curio.

Φρᾰτρίζω, Μ ίσω· = φρατριάζω.

Φρᾰτρικός, ή, όν· = φρατριακός· ὅθεν πέκλητία φρατρική, τὸ Λατν. comitia curiata.

*Φρᾰ́τριος, ία, ιον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν φράτραν· ἐν Ἀθήναις ἐπθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς προστατῶν τῶν φρατρῶν. Heind. ἐν Πλατ. Εὐθδ. σλ. 302. D. ηφράτριονν τό, ὑπτμ. ἱερόν, θυσία προτιθεμένη ταῖς θεοῖς ὑπὸ τινος φράτρας. (⏑⏑⏑)

*Φρᾰ́ττω, Ἀττ. ἀντὶ φράσσω, ὅπερ ἴδε.

*Φρᾰ́τωρ, ορος, ὁ, ὡς τό, φρατήρ. Ὅστις εἶναι μέλος φράτρας τινός· Πληθντκ. τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φράτρας· curiales, tribules Λατ. Βίος Ὁμ. 29. 31. (– –)

Φρεάντλης, ου, ὁ (φρέαρ, ἀντλέω). Ὅστις ἀντλεῖ, ἀνάγει ἱερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Κωμ. παρῳδία τοῦ ὑπέμπτου τοῦ Ἠλεκύνους. Διογέν. Λαέρτ.

Φρέᾰρ, ατος, συναιρ. φρητός, πλ. Ἰων. καὶ ποιητ. φρεῖαρ, -ατος. Ὄρυγμα κατὰ βάθος εἰς τὴν γῆν ἵνα ὕδατος πηγή, πηγάδι· »φρείατα μακρά«. Ἰλιάδ. Φ, 197. κατὰ τὸν [συνήθ. τύπον ἐν Ἴμ. Δημητ. 99. κατὰ πρῶτον, Ἡρόδτ. 6, 119. ἐν γένει δεξαμενὴ ὕδατος· ἔτι δὲ καὶ ἐλαιοδόχος μέγας πίθος. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 810. »Τὸ φρεαρ δ' ἐλαίου μεστόν«, (τὸ α ἐν τῇ γεν. καὶ ταῖς λοιπαῖς τρισυλλάβαις πτώσεσι παρὰ τοῖς Ἐποπ. μὲν βρχ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μκρ. συνήθως. Βτμν. Λξ. 1. σλ. 229. πλὴν τινων ἐξαιρέσεων μέν τοι παρὰ τοῖς Κωμκ. Ερf. obs. cr. ἐν Ἀθν. σλ. 440. ἐν τῷ Ἰων. δὲ τύπῳ φρεῖαρ, ἀεὶ βρχ. τὸ α.) ὅθεν

*Φρεᾰτεῖος, εία, ειον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φρέαρ. (⏑, Ἀττ.)

*Φρεᾰτία, ἡ. Ἡ πηγή, τὸ σύνηθ. κοινότρ. τ. μάνα πηγαδίου, ὑδραγωγεῖον. (⏑⏑–, Ἀττκ.)

Φρεᾰτῐαῖος, αία, αῖον· ὡς τό, φρεάτειος. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φρέαρ, εἶναι ἐκ φρέατος. »Τὸ ὕδωρ φρεατιαῖονν. Ἀθήν. γ'. περὶ πηγαδήσιον. (⏑, Ἀττκ.)

*Φρεᾰτῐᾶς, ου, ὁ. Ὑπόνομος, ὑπόγεως ὀχετὸς ὑδραγωγίας φρεατίου ὕδατος· τὸ κανάλι, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρεται τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγήν, μάναν, εἰς τὸν τόπον, ὅπου κεῖται τὸ φρέαρ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 7. τὸ ὁποῖον ὁμοίως δύνατκι ὑπάγεσθαι καὶ εἰς τὸ, φρεατία.

*Φρεᾰτῐδιος, ία, ιον, = φρεατιαῖος· ἀμφβ.

Φρεᾰτῐον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φρέαρ. (⏑, Ἀττ.)

*Φρεᾰτῐος, ία, ιον (φρέαρ)· ὡς τό, φρεατιαῖος. (⏑, Ἀττκ.)

*Φρεᾰτορύκτης, ου, ὁ, = φρεωρύχος.

Φρεᾰτοτύπανον, τό (τύπανον)· παρὰ Πολβ. Μηχανή τις ἐν τοῖς πηγαδίοις, δι' ἧς ἀναβιβάζεται τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ βάθους. (⏑)

*Φρᾰττύς, ή, ὄνομα χώρ. χωρίου τινὸς παρὰ τὸν Πειρᾶ, Παυσαν.

Φρεᾰδώδης, ό, ή (φρέαρ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι κατεστεναγμένον, φαίνεται ὡς φρέαρ.

Φρεᾰτορυχέω, = φρεωρυχέω· ἐκ τοῦ

*Φρεᾰτορύχος, ὁ, ή, = φρεωρύχος. (⏑)

Φρεῖαρ, ατος, τό· Ἰωνικ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, φρέαρ. Ἰλ. Φ, 197.

Φρενᾰπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (φρήν, ἀπατάω). Ἀπατῶ, ἀποπλανῶ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν τινός, Ν. Δ. Παῦλ. Γαλάτ. ἴδιον

Φρεναπάτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν τινος, ἀπατεών, πλάνος, ψεύστης. Ν. Δ.

*Φρένες, ῶν, αἱ, πληθ. ὀνομ. τοῦ φρήν.

Φρενετιάζω, μέλ. άσω, = φρενετιάω· ὅθεν

*Φρενετίᾱτις, εως, ή, = φρενῖτις.

*Φρενετίζω, = φρενιτίζω· ὅθεν

*Φρενετισμός, ὁ, = φρενῖτις.

Φρενήρης, εος, ὁ, ή (φρήν, ἄρω). Ὅστις εἰκῆρις τῶν φρενῶν, τῆς ψυχῆς του· ἀντίρροπος, φρόνιμος, συνετός. Ἡρόδτ.

Φρεντιάω, ψευδὴς ἀόριστ. ἀντὶ τοῦ, φρενιτιάω· ὅθεν

*Φρεντικός, ή, όν· ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ φρενιτικός.

Φρενιτιαῖος, αία, αῖον, = φρενιτικός. Ἱππκ.

Φρενιτιάω, μέλ. άσω· καὶ

*Φρενιτίζω, μέλ. ίσω (φρενῖτις). Ἔχω, πάσχω καυσώδη πυρετὸν μὲ παραλαλήματα· παραλαλῶ διαρκοῦντος τοῦ πυρετοῦ· ἐν γένει πάσχω φρενῖτιδα, εἶμαι παράφρων.

*Φρενιτικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει φρενῖτιδα, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος ἔχει φλόγωσιν· ἐκ τοῦ

Φρενῖτις, ίδος, ή (φρήν). Ἡ παραφροσύνη τῶν καυσώδη πυρετὸν πασχόντων· ἐν γένει παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, τρέλλα. Γαλην. »Φρενῖτις ὀνομάζεται πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοιαύτη διάθεσις, ἐν ᾗ τὰς φρένας ὁρῶσι βεβλαμμένας, ἃς δὴ καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὀνομάζουσιν. Τραλλιαν. α', 13. »Γίνεται ἡ ἀκριβὴς φρενῖτις ἀπὸ τῆς ξανθῆς χολῆς, ὅταν αὐτὴ ἀναδοθεῖσα φλεγμονὴν ἐργάσηται περὶ τὸν ἐγκέφαλον, ἢ τὴν ἐν αὐτῷ μήνιγγα. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. δηλυκ. ἐπίστ. κυρίως εἰς τὴν ψυχὴν ἀναγόμενον· ὅθεν »νόσος φρενῖτις«, τῆς ψυχῆς, ψυχικὴ νόσος.

Φρενοβλάβεια, ἡ. Βλάβη, τὸ νὰ βλαφθοῦν, τὸ συνήθ. κοινότρ. παρασκαλίσουν αἱ φρένες τινός· ὅθεν παραφροσύνη, μανία, τρέλλα (⏑) ἐκ τοῦ

Φρενοβλαβής, ό, ή (βλάπτω). Ὅστις ἔχει βλαμμένας, παρασκελισμένας τὰς φρένας του, ὅθεν, μανικός, παράφρων, τρελλός, μωρός, ἀναίσθητος, Ἡρόδ. 2, 120. Ἐπίρ. φρενοβλαβῶς.

*Φρενοβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φρενοβλάβεια.

*Φρενόβλαβος, ὁ, ἡ, = φρενοβλαβής. ποιητ.

Φρενογηθής, ό, ή (γῆθος). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, καλοκαρδίτμένος, ὅ,τι εὐφραίνει τὴν καρδίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 518.

*Φρενοδαλής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ταράττει, βλάπτει τὰς φρένας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 317. 326. ἀμφίβολον.

Φρενοδαλής, ίδος, ἡ (δηλέομαι), = φρενοβλάβεια. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

*Φρενοδεινής, ὁ, ἡ (δεινός). Ὅτι κάμνει τὰς φρένας νὰ στριφογυρίζωσιται, ἀντιπαλλίζει, προξενεῖ ἀντάλλον.

Φρενοθελγής, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὅστις ἢ ὅ,τι θέλγει, τέρπει, γοητεύει τὰς φρένας, τὴν ψυχήν. Προκλ. Τιμ. εἰς Μοῦσ. 17. »Καὶ κλέος εὐπίνης φρενοθελγέος αἴων ἔχουσαν«.

Φρενόθεν, Ἐπίρ. (φρήν) = ἐκ φρενός, Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας· τὸ κοιντ. μὲ ὅλην τὴν ψυχήν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας, Σοφκλ. Αἴ. 188. ποιητ. μόνον.

*Φρενοκηδής, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὅ,τι λυπεῖ τὴν καρδίαν, προξενεῖ μέριμναν, λύπην.

Φρενοκλοπέω, Κλέπτω τὰς φρένας τινός· ὅθεν ἐξαπατῶ, πλανῶ. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὁ τὰς φρένας τινὸς κλέπτων, ὅθεν ἀπατεών, ψεύστης.

Φρενόλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχασε τὰς φρένας του, τὸ σύνηθες τοῦ ἐπῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν, παράφρων, τρελλός. Σουΐδ.

*Φρενολήστης, οῦ, ὁ (λῄστης). Ὅ,τι ἁρπάζει, σηκώνει τὰς φρένας, τὸν νοῦν τινος. Μελεαγρ. ἐπιγρ. 42. ποιητ.

Φρενολῃσία, ἡ (φρενόλῃπτος) = φρενοβλάβεια. Τμηφδ.

*Φρενολύπη, ἡ (λύπη). Λύπη τῆς καρδίας Αἰσχλ. Ἀγαμ. 103. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθωσιν. (⏑)

Φρενομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις εἶναι παράφρων, ἐμμανής, λυσσασμένος, τρελλός. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1132. ποιητ. μόνον.

*Φρενομέρως, Ἐπίρ. (μόρος). Μόνον ἐν τῇ συνταξει ηφρενομέρως κοσαίω εἶναι ἀρρωστος εἰς τὸν νοῦν· τὸ κοιντ. τοῦ λείπει τὸ λαγκιόλι, εἶναι τρελλός, Σοφκλ. Αἴ. 620. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. ὅπου χειρόγραφά τινα φρενομόρως ἔχουσι· Ἐπιθτ. φρενόμορος, οὐδαμοῦ, ὥσπερ οὔτε φρενόμορος εὑρηται.

Φρενοπλήκτης, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅ,τι πλήττει μὲ παραφροσύνην τὴν ψυχήν, κάμνει τινὰ παράφρονα, τρελλόν· Αἰσχύλ. Προμ. 884. ποιητ. μόνον.

Φρενοπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἐπλήχθη τὰς φρένας, ὁ πεπληγμένος, κτυπημένος, τὰς φρένας μὲ παραφροσύνην· εἶναι παράφρων, μωρός, τρελλός. Αἰσχυλ. Προμ. 1062. ποιητ.

*Φρενοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ = φρενόπληκτος. ποιητ.

Φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ (τέκτων). Ὅστις κτίζει, ἑτοιμάζει πράγματα μὲ τὸν νοῦν του· τὸ εἰς τὴν κοινττ. σύνθ. κτίζει καστέλλια εἰς τὸν ἀέρα. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 820. ποιητ.

*Φρενοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὡς τὸ, φρενοθελγής.

Φρενόω, ῶ. Μ, άσω (φρήν). Παραινῶ, νουθετῶ, διδάσκω, σωφρονίζω, συνετόν, φρόνιμον ποιῶ τινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194. Προμ. 335. Χοηφ. 113. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β', 5', 1. καὶ δ', α', 5. »Τοὺς ἐπὶ πλούτῳ μέγα φρονοῦντας ἐφρύαιον, λέγων«.

*Φρενώλης, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Ὅστις ἐχει τὰς φρένας διαταραγμένας, τὸ κοινὸν ἔχασε τὸν νοῦν του· παράφρων. Αἰσχλ.

Φρένωσις, εως, ἡ (φρενόω). Νουθεσία, διδασκαλία, παραίνεσις. Ἡσύχ.

*Φρενωτήριον, τό (φρενόω). Τρόπος, μέσον νουθεσίας, διδασκαλίας, παραινέσεως.

Φρεορυκτέω, Μλ. -ήσω· = φρεωρυχέω, ἐκ τοῦ

*Φρεορύκτης, ου, ὁ· = φρεωρύχος. Lob. Φρύν. σλ. 212.

Φρέω, Μ. ήσω. Κατὰ τὴν σημασ. συγγν. τῷ, ἄγω, ἵημι, κατὰ τὸν τύπ. δέ, τῶ, φέρω ἀφ' οὗ καὶ προέκυψεν ὡς φαίνεται· εὑρηται δὲ μόνον ἐν τοῖς συνθετ. ἐκφρέω, εἰςφρέω, διαφρέω, ἐμβάζω, εὐηάζω, ἀπερυτινα ἢ τι ἀνάμεσα που. Πρὸς τουτοις δὲ ἀιαφέρει τὸ μέγ. Ἐτυμλ. καὶ τὸ πρτκτ. φρὲς ὡς παρὰ τὸ, φρῆμι.

Φρεωρυχέω, Μλ. -ήσω (φρεωρύχος). Σκάπτω φρέαρ, πηγάδι· εἰμαι πηγαδᾶς· Ἀριστοφ. Λυσ. 1033. Κωμκ. μετφρ. ἐπὶ κειτώσεως μυιᾶς, μυίγας. ὅθεν

*Φρεωρυχία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις πηγάδι· κωμική μεταφρ. ἐπὶ κειτώσεως μυιός.

Φρεωρύχος, ὁ, ἡ (φρέαρ, ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει πηγάδι· ὁ φλεωρύχος πηγαδᾶς, ὅστις εἶναι πηγαδᾶς. (ῠ)

*Φρῆμι, ἴδε φρέω.

Φρήν, φρενός, ἡ· πλθτ. φρένες· Δρκ. τφρᾶν. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις συγγραφεῦσι τὸ διάφραγμα, ἤτοι ὁ ὑμὴν ὅστις διακρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐγκάτων· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθ. Ἰλ. Η, 10. Π, 481. 504. Ὀδσ. Ι, 301. ἀλλ' οὗ παρὰ τοῖς μεταγενστ. διάφραγμα, ἐπειδὴ εἰώθασι νομίζειν τὸ διάφραγμα ὡς ἀρχὴν, πηγὴν, πρωταίτιον πάσης νοερᾶς ὁρμῆς καὶ ἕξεως, — 2) ἡ ψυχή, ὁ νοῦς, ἐν γένει ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καὶ βούλεσθαι, ἢ ὡς ἡμῖν αἰσθητότερον σημαίομεν ἡ καρδία, καὶ παρ' Ὅμ. ἡ εὐχρηστοτέρα στμσ. καθ' ἑνικὸν τε καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἔτι δὲ καὶ διανοήματα, ἐπινοήματα, λογισμοί, γνῶμαι διαθέσεις τῆς ψυχῆς, Ὅμ. Νοερὰ δύναμις, Ἡρδτ. 3, 134. 7, 13. ἡ ἐπεκταθεῖσα ἔννοια τῆς λέξεως περιλαμβάνει οὐ μόνον τὸ νοεῖν, διανοεῖσθαι, τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, τὴν σύνεσιν καὶ μνήμην ἢ τὸ μνημονικόν· ἀλλὰ καὶ τὸ βούλεσθαι, ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι, καὶ πᾶσαν ἀσωτερικὴν αἴτησιν ἡδονῆς τε καὶ λύπης. Παρὰ τοῖς λογογρ. δὲ συνήθως φρόνησις, σύνεσις, διάνοια, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν· Ἰδιαίτρ. Ὅμηρ. φράσεις· ᾗφρεϊ νοεῖν, φράζεσθαι, μενοινᾶν, ὁρμαίνειν, χαίρεσθαι, γεγηθέναι, τρομεῖν καὶ λ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ κατὰ φρένα δεδικέναι, εἰδέναι· καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ᾗφρένα τερπεσθαί τινι ἢ π. χ. ᾗφόρμηγγι, χόρῳ, ἀοιδῇσι· καὶ ἡδεῖναι, καὶ ἀείσασθαί τινί τι ἐν φρενί, καὶ ἐπὶ φρενὶ σπανιώτρ. νέῳ φρενὶ ποιεῖν· Ἰλδ. Ν, 35. πεπὶ φρενί, καὶ μετὰ φρενὶ βαλλέσθαι σῇσιν. τὸ νὰ ἔχῃ νὰ βουλῇ τίς τι εἰς τὸν, μὲ τὸν νοῦν του· ᾗφρεσίν ἔχω ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχομαί, ἢ εἰς τὸν νοῦν μου, τὸ δὲ κεῖ φρενόων ἐκ καρδίης, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας· πὸ ἐκ φρενὸς λόγοισι Αἰσχλ. Χφρ. 101. ὡς τὸ, ἠκηρόδεκα, — ᾗφρένας βλάπτω τινί· κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Ἰλδ. Ο, 724. ἀφ' οὗ ᾗφρενοβλαβής, καὶ βλαψίφρων. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. φρένας τινὸς ἐξελέσθαι· καὶ ᾗφρένας ἑλεῖν τινὰ· Ἰλδ. Π, 805. πΔιὸς ἐτράπετο φρένα μετεβλήθη, ἠλλαξε τὴν γνώμην, τὴν βουλὴν του ὁ Ζεύς· Ἰλδ, Κ, 45. ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. εὐχρηστοτρ. ᾗφρένας τρέπειν, καὶ πείθειν, ἔτι δὲ καὶ παραπείθειν, καὶ ἐκγεγράμπτειν. Ἰλδ. Ζ, 120. Ι, 514. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ συντάξει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ, νοῦν ἔχειν καὶ φρέναςω Παρ' Ὅμ. ἀρχὴ, πηγὴ, τὸ σύνηθ. καθέδρα τῆς καρδίας εἰσὶν αἱ φρένες μήτηρ, κραδίη ἐνὶ φρεσίνω Ἰλδ. Θ, 413. Π, 242. 435. Ρ, 11. ἐπὶ μᾶλλον δὲ ἀπαντᾶται πεἰνὶ φρεσὶ θυμόςω Ἰλδ. Θ, 202. Ν, 282. 487. Ω, 321. πὲς φρένα θυμὸς ἀγέρθη τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν, τῷ ἦλθε πάλιν ἡ καρδιὰ, ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τόπον. Ἰλδ. Χ, 475. Ὀδσ. Ε, 458. οὗ τὸ ἐναντίον πᾶξω φρενῶν καθεστώς, ἢ γενόμενος τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν· τὰ ἔχασεν, ἐπάγωσε, χάθηκεν ἀπὸ τὸν φόβον του, μεθυμρκ. τὸ δὲ μκαρδία φόβῳ φρένα λεπτίζειν κτυπῷ, τρέμει ἡ καρδιά του ἀπὸ φόβον, ὡς κοινὸν λέγομεν, Αἰσχλ. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ἰδιαιτέρως τῷ πλθ. ἀρθμ. φρένες αὐτὸ τῷ, ψυχή, διακεκριμένως ἀπὸ τοῦ σώματος, ἢ χωρισθεῖσα τοῦ σώματος, ἡ πηγή, τὸ σύμπαν ὅλης τῆς σωματικῆς ζωῆς· ἄρα ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἧς στεροῦνται οἱ τεθνεῶτες. Ἰλδ. Ψ, 104. Ὀδσ. Κ, 493. πρβλ. Ἰλδ. Ζ, 352. πἈλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἔχουσι παρὰ τῷ Ποιητ. φρένας, Ἰλδ. Δ, 245. Π, 157 Ρ, 111. (διὰ τὴς κυρίας σημασ. διάφραγμα, δηλοῦται ἢ τῷ, φράσσω στενὴ συγγν. τῆς λέξ. φρὴν τῇ τροπκ. δὲ σημασ. αὐτῆς, ψυχὴ, νοῦς συνέχεται καὶ τὸ, φρενόω, φρονέω, φρόνις, φροντὶς, φροντίζω, καὶ τὸ, φράζω. Ἐν ταῖς συνθετ. τὸ, φρὴν τρέπεται εἰς -φρων -φρονες· π. χ. εὔφρων, κακόφρων, εὔφρονες, κακόφρονες καὶ λ. τ. τ.)

*Φρηταρχος, ὁ, ψευδ. ἀγγισ. ἀντὶ φρήτραρχος.

Φρητία, ἡ· Ἰων. συναιρ. ἀντὶ τοῦ, φρεατία.

*Φρήτραρχος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φρήτραρχος = φρατριάρχης

Φρήτρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ φράτρα, Ἰλδ. Β, 362. Ἡρδτ. 1, 125.

*Φρητρηφιν, Ἐπκ. ὁττ. τοῦ, φρήτρη. Ἰλδ.

*Φρήτριος, ίη, ιον· Ἰω. ἀντὶ φράτριος.

Φρῖγος, τό· ποιητ. ἀντὶ σφρῖγος. Ὅ,τι σφρίγῃ, σπαργᾷ, εἶναι χυλὸν, γεμάτον, φουσκωτὸν, κρέχτον κοιντρ.

Φρικάζω, Μλ. -σω (φρίκη). Ἔχω ῥῖγος παροξυσμοῦ· ἐν γένει κρυόνω, ἀνατριχιάζω.

Φρικαλέος, έα, έον (φρίκη). Κυρίως ὅ,τι ἔχει ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον. — 2) συνήθ. ἕκτις ἢ ὅ,τι προξενεῖ, φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα.

Φρικασμός, ὁ (φρικάζω). Τὸ νὰ φρίττῃ, ἀνατριχίαζη τις, ἀνατριχίασμα, παρὰ τοῖς Ο', καὶ Νικήτ. χρον. ιβ', α.

Φρίκη, ἡ· ὡς τὸ, φρὶξ. Τραχύτης, ἀνωμαλία ἐπιφανείας τινός. — Ῥῖγος, ἀνατρίχιασμα, Ἡρδτ. 6, 1. 34. ἐξαιρ. τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ, Πλάτ. Φίδ. σλ. 251. Δ. ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ὁ μετὰ φρίκης, φόβου πρὸς τὴν θειότητα σεβασμός, ἢ μετὰ φόβου εὐλάβεια. Ξενοφ. Κυρουπ. ὅ, β', 15. πΠᾶσι φρίκη πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι. πτὸ πρὸς τὸ θεῖον μετὰ συστολῆς σίβας. ἐνγένει, φόβος· πφρίκη τρομερά» Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 185. (−−)

*Φρίκια, τά, (−νυ) καὶ

Φρικίαι, αἱ (φρὶξ, φρίκη). Τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. Διοσκορ. α, 181. καὶ δ', 14.

*Φρικίας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Πιθ. (−υ−)

Φρικίασις, εως, ἡ· καὶ

*Φρικιασμός, ὁ (φρικιάζω) = τῷ προηγμ.

Φρικιάω, (φρὶξ) ὡς τὸ, φρικίζω. Ἔχω ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Φρικνός, ή, όν· = φρικαλέος. Ἡσχ.

Φρικοποιός, ὁ, ἡ (φρὶξ, ποιέω). Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην.

Φρίκος, τό· ποιητ. ἀντὶ φρίκη. Νικάνδρ. Θηρ. 778. ὅθεν

Φρικόω, Προξενῶ φρίκην, κάμνω τινὰ νὰ ἀνατριχιάζῃ Παθτ. = φρικάζω.

Φρικτός, ή, όν· Ἐπθ. ρηματκ. τοῦ, φρίσσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἡ ἕκτις εἶναι φρικτός, τρομερός, φρίκης προξενες Ἐπῤῥ. φρικτῶς.

Φρικώδης, ὁ, ἡ (φρὶξ, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα τραχεῖαν, ἀνώμαλον, οἷον εἶναι λεῖον, ὁμαλόν, ἁπαλόν· ἀπὸ φρικῶδες τὸ τραχὺ, ἀδρύ. — 2) Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα. Ἀριστφ. Βτρ. 1372. ὅθεν, ᾗπυρετὸς φρικώδηκα ἀμὲ ῥῖγος, μὲ ἀνατριχιάσματα, καὶ ἐξωτερικὴν καῦσιν· ἀντιθ. τῷ, ᾗπίαλος, ὁ ἐσωτερικὸς μὲν καῦσιν ἐξωτερικὸς δὲ ῥῖγος ἐπιφέρων. Γαλλν. ὅθεν,

*Φρικωδία, ἡ. Τραχύτης, ἀνωμαλότης. — 2) Ἀνατρίχιασμα.

*Φρίκων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἐπιγρ. Ὁμ. 4, 4. (−−)

Φριμαγμός, ὁ. Φρύαγμα, τὸ σφοδρὸν φύσημα διὰ τῶν ῥωθώνων· ἐν γένει αἱ ὁρμητικαὶ καὶ ταραχώδεις κινήσεις καὶ πηδήματα θυμοειδῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. τῶν τράγων, σπανιτρ. τῶν ἵππων, ἐφ' ὧν τὸ, φρυαγμὸς κυρίως χρησιμον. ἐκ τοῦ

*Φριμάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· Μλ. -ξομαι· μέσ. ἀποθ. Φυσᾷ, φριάττεται, κινῆται μὲ ὅλον τὸ σῶμα, ἀγριαίνεται, πηδᾷ, ἐπὶ ἀλόγων ζώων ὅσα διὰ εὐρωστίαν, καὶ εὐπάθειαν γίνονται ἀνυπότακτα, καὶ ὅθεν δεικνύουσι παντὶ τρόπῳ τὸ θυμοειδὲς αὐτῶν· ἐξαιρ. ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν, Θκρτ. 5, 141. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων ᾗφριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι· Ἡρδτ. 3, 87. μ' ὅλον ὅτι ἄλλως τὸ, φρυάσσομαι εὐχρηστότερόν ἐστιν ἐπὶ τῶν ἵππων, Valck. Ammon. σλ. 216. Κ. Τρνγ. σλ. 275. Thom M. σλ. 901. Schaef. ἐν Διονσ. συνθετ. σλ. 196. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 518. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κυνῶν σκυζῷ, κυνᾷ, τὸ κοινὸν σέρνει, βατεύεται· ὀρύεται, εὐρλιάζει, γρινιάζει, κλ. — 2) Τρπκ. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, αὐθαδιάζω, πράττω, ὁμιλῶ ὑβριστικῶς, κάμνω σχήματα ἀλαζονικὰ, κατ' εἰρτγ. διάθ. φριμάσσω μόνον παρὰ τῷ Νικτ. χρ. κα'. 1. (συγγν. τῷ, βρύω, βριμεω, βρίμω· τῷ δὲ, φρίσσω οὐδὲν κοινὸν ἔχει ἡ λέξις.)

*Φριμάω = φριμάσσομαι. Ὀπκ.

*Φρινώνδειος. Δήλιος πανοῦργος, πονηρός. Φρινωνίδας γὰρ ἐπὶ πονηρᾷ διαβεβόητος.

Φρίξ, ικός· ἡ. Παθαίτατα τραχεῖα, ἀνώμαλος ἐπιφάνεια· ὡσαύτως καὶ τὸ τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον γίγνεσθαι τὴν πρότερον λείαν καὶ ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, ἐξαιρ. τὴν τῶν ταραττομένων θαλασσίων καὶ ἄλλων ὑδάτων ἐν γένει· ἡ δὲ ἠρεμαίου ψολόεντος καὶ ἐλαφρᾶς κυμάνσεως ἀνωμαλουμένη ὑδάτων ἐπιφάνεια, ὡσαύτως καὶ ὁ ψολόεις καὶ ἡ κύμανσις αὐτῶν, Ἰλδ. Ψ, 693. μέλαινα φρὶξ· ἡ ἠρέμα ταραττομένη ἐπιφάνεια τῶν μελαίνων φαινομένων θαλασσίων ὑδάτων, Ἰλδ. Φ, 126. Ὀδσ. Δ, 402. πΖεφύρειο ἐχεύετο πόντον ἐπὶ φρῖκα· διὰ τῆς πιοῆς τοῦ Ζεφύρου ἐφηπλώθη ἐλαφρὰ κύμανσις ἐπὶ τὴν θαλασσαν. Ἰλδ. Η, 63. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ὁ σάλος τῆς σφοδρότερον ταραττομένης ἐπιφανείας τῶν κυματωμένων θαλασσίων ὑδάτων, ὅθεν ἀντιθ. τῷ, ἠμαλαχὴ φρῖξα ἠρεμαία κύμαισι. Δέων Ἀλ. 28, 2. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλης ἀνωμάλου ἐπιφανείας ἢ διορθώσεως τῶν αὐτὴν καλυπτόντων πραγμάτων, π. χ. τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τῆς χαίτης ἢ τῶν τριχῶν τοῦ δέρματος ἀλόγων ζώων· τῶν στοχύων τῶν θαλλόντων ἀγρῶν, τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξερχόντων ἄκρων χειράδων ἢ σκοπέλων, ἐξαιρ. ὅμως τῶν τριχῶν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ πυρέσσοντος ἀνθρωπίνου σώματος· ὅθεν τὸ κοιντρ. παρ' ἡμῖν ἀνατρίχιασμα (ἀφ' οὗ φρίσσω, φρίκη, φρικὸς καὶ λ.) [τὸ ἰῶτα ἐν ταῖς δισυλλβ. πτώσεσιν ἀεὶ μκρ.]

Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ (φρίσσω, αὐχήν.) Ὅ,τι ἔχει ἀνατριχιασμένον τὸν αὐχένα, ὁ ἀνατρι-

χιατμένας ἔχων τὰς τρίχας, τὴν χαίτην, τοῦ αὐχένος. ||Κάπρος φριξαύχην. Πλούταρχ.

Φριξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (φρίσσω, θριξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὀρθὰς ἱσταμένας τὰς τρίχας, ὀρθοχαίτης, ὡσαύτως καὶ ὅστις εἶναι οὐλόθριξ, ἔχει κατσαρὰ μαλλιά, Παλαίφ. σελ. 6. ||Οἱ Ἰνδοὶ μελανοὶ εἰσὶ καὶ νεανικοὶ καὶ φριξόθριχες.

Φριξοκόμης, ου, ὁ (κόμη). = Φριξόθριξ. Ἀνέκδοτ. α. σελ. 297.

Φριττός, ή, όν (φρίσσω). Ὅ,τι ἐξέχει, κεῖται πρὸς τὰ ἄνω τεῖον, ἐξαιρέτως ἐπὶ τριχῶν.

*Φρίξος, ὁ (φρίσσω) ὡς τὸ, φρίξ καὶ φρίκη. Ῥῖγος πυρετοῦ, ἀνατριχιασμός, 2) ἀρτ. Κύρ. ὄνμ.

Φρίσσω, Ἀττ. — ττω. Μλ — ξω. Πρκμ. πέφρικα· πρὸς ᾧ Δρκ. πεφρίκοντας ὡς ἐκ τινος ἐνστ. πεφρίκω, Πνδ. Π9. 4, 326. (φρίξ.) Ἐκ πραγμάτων. Εἶναι ἀνώμαλον, τραχύ, ἀόρ, τείνει πρὸς τὰ ἄνω· ||φρίσσουσιν ὄρουμαι ἀναπηδῶντες, τρέμουν τὰ χοιράφια, τοῦ τ' ἐστὶ τὰ στάχυα τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν, Ἰλιάδ. Ψ, 599. πλησιέστερον πάρουρα, ἢ λήϊον φρίσσει ἀστάχυέστινον ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παρατάξεων ἐν πολέμοις. ||μάχη ἔφριξεν ἐγχείῃσιν. Ἰλιάδ. Ν. 339. ||φάλαγγες σακεσσί τε καὶ ἔγχεσι, περικνῖαι, στίχες ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι περικνῖαι. Ἰλιάδ. Δ, 242. Η, 62. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνορθουμένων τριχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τῆς χαίτης, τῶν τριχῶν ἀλόγων ζώων ||φρίσσουτι τρίχεσιν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 542. ||φρίσσουσιν ἔθειραι καλ. τ. τ. Τὰ μαλλιὰ συνίστανται τὸν ἄνθρωπον, ἀνατριχιάζουν· ἔτι δὲ καὶ ||φρίσσειν λοφιήν, ἡ τρίχωσις ὅπου εἴτε ἡ αἰτιατ. εἰληπται, ὡς ἀνωτέρω ἡ δοτική, φρίττει τὰς τρίχας, ἀντὶ, ταῖς θριξίν, εἴτε τὸ, φρίττει κεῖται μεταβατικ. συνίστη τὰς τρίχας τὸν ἀνθρωπον, Ὀδύσ. Τ, 446. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 391. ὡσαύτων καὶ ἡνίων, ἢ αὐχένας φρίσσειν. Ἰλιάδ. Ν, 473. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 171. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ||φρίττω ταῖς θριξίν. ἀνατριχιάζω. ||λέοντος δέρος χαίτῃ παφρικόσα καὶ λ. τ. τ. Οὕτω καὶ ἐπὶ ὑγρεμίας ταραχῆς, ἐπιπολαίου σάλου τῆς ἐπιφανείας κυμαινομένων ὑδάτων, ||ὁ πόντος πέφρικεν παρβλ. φρίξ. Κυρίως ὅμως τὰ πλεῖστα ἐπὶ τῆς αἰσθήτεως ψύχους, ῥίγους, τρόμου, ἢ φόβου, ὑφ' ὧν ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρωπίου σώματος, ἢ ἐπιδερμὶς ῥυσσοῦται ῥυτιδοῦται, συστέλλεται, σουρώνεται, ἢ ἀνωμαλοῦται, τραχύνεται ἀνατριχιάζουσα, ὅθεν τρπκ.α)Τρέμω ἀπὸ τὴν κρυάδαν Ἡσιόδ. Ἔργ.512 ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥίγους πυρετοῦ. — β) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι, τρέμω ἀπὸ φόβου, Ἔμπ. Ὁμ. κζ'. 8.—γ) Τρομάζω ἀπό τινα, τὸν φοβοῦμαι τόσον, ὥστε βλέποντάς τον μὲ πιάνει τρόμος· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Λ, 383. Ω, 775. σκανιώτρ. μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Θηβ. 492. Wunderl. obs. cr. σλ. 121. δι Τρέμω ἀπὸ συλλάβειαν, ἀπὸ φόβου θεοῦ· ἐπὶ εὐσεβείας φόβου ὅταν πλησιάζω εἰς τινα θεότητα, Jac. Ἀισχύλ. Πολιτ. 1057. — ε) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ἡδονῆς τρόμου, τρέμω ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ ἡδονὴν ||ἔφριξε ἔρωτιν Σοφοκλ. Αἴ. 690. ἐκδ. Νεοφ. Λούκα. — ζ) μετὰ ἀπαρεμφ. ||ἔφριξε ποιῆσαιν ἐμοβήθη, ἐτρόμαξε νὰ πράξῃ τι. (ἴσως δὲ ἡ λέξ. συγγεν. τῷ, ῥίγος, ῥιγέω, ῥιγόω. ἀφ' ὧν τὸ Λατιν. rigeo, frigeo καὶ ἐκ τούτου τὸ Γαλλικ. frissoner.)

*Φροιμάζομαι, Μλ — σομαι, μέσ. ἀποθ. συναιρ. ἀντὶ προοιμάζομαι· μετὰ αἰτ. ||θεοὺς κ. Ἀρχίζω νὰ πρόσφερω τι ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ· τὸ σύνηθ. ἀρχίζω τι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 20. Ἡ ἐνεργ. διάθ. φαίνεται ἄνευ παραδείγματός τινος. ἐκ τοῦ

Φροίμιον, τὸ, συναιρ. ἀντὶ προοίμιον, ὡς τὸ, φρωδὸς ἀντὶ πρόοδος.

Φρονέω, Μλ. -ήσω (φρήν). Ἔστι δὲ ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ πρωτότ. αὐτοῦ φρήν, ἐπὶ πάσης ἐσωτερικῆς ἢ ψυχικῆς δραστηριότητος· οἷον ἐπὶ ἐνεργείας, σπουδῆς καὶ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς γνώμης, τῆς διαθέσεως, καὶ τῆς διανοίας, τοῦ νοὸς, τῆς φρονήσεως, τῆς συνέσεως, τῆς ἐπιγνώσεως, τῆς καταλήψεως· ὅθεν 1) Νοῶ, καταλαμβάνω, φρονῶ· εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, εἶμαι φρόνιμος, συνετός, κρίνω, συλλογίζομαι ὀρθῶς· κατὰ ταύτην τὴν σημ. σπανίως μὲν, χρήσιμον ὅμως τὸ ῥῆμα παρὰ τῷ Ποιητ. π. χ. ||ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε. οἱ καὶ εἰς μάχας καὶ εἰς βουλὴν ἄριστοι, Ἰλιάδ. Ζ, 79. Παρὰ τοῖς λογογρ. συνήθως· ἔχω ὑγιῆ νοῦν, ἢ ἔχω τὰς φρένας μου σωστὰς, πράττω τι μὲ φρόνησιν, ὅθεν. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι καὶ φρονοῦντες οἱ φρόνιμοι, συνετοὶ, γνωστικοὶ ἄνθρωποι. ||τὸ φρονεῖν = φρόνησις. Πολλάκις προστίθεται καὶ τὸ, εὖ· καὶ φρονεῖν. εἰ εὖ φρονοῦντες κλ. τ. τ. ||βέλτιστημίτικα τοῦ φρονεῖν κάμω τινὰ νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, Ἰτκρ. ||βέλτιστα μὴ τοῦ φρονεῖν παραφρονῶ, χάνω τὰ φρένας, τὸν νοῦν μου. β) μετὰ αἰτ. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Ὀδύσ. Π, 136. Ρ, 193. 281. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 46. 2) Στοχάζομαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ἔχω γνώμην, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπὸν, θέλω, προτίθεμαι, ἐρίζομαι, ἐπιθυμῶ, παρ' Ὁμ. μετὰ καὶ ἄνευ αἰτ., πολλάκις δὲ προσλήψει τοῦ, ἐνὶ θυμῷ, Ὀδύσ. Ζ. 313. Η, 74. Κ, 317. καὶ, ἀνὰ θυμόν, Ἰλιάδ. Β, 36. Σ. 4. Ὀδύσ. Β, 116. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ||φρονεῖν ἐνὶ φρεσὶν Ὀδύσ. Ξ, 82. Μετὰ ἀπρμφ. Νομίζω, ἐλπίζω, βούλομαι, θέλω, Ἰλιάδ. Ι, 608. Ρ, 286. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Γ, 98. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. ||τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν οὐκ ἐφρόνευον δὲ εἶχαν σκοπὸν, δὲν τοὺς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ τοξεύουν καὶ νὰ ἀκοντίζουν, Ξεν. Κυρ. Παιδ. 3, 3, 66. — β) ||φρονεῖν τινί τι στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι κατά τινος· πολλὰ, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ||μάγαθά, ἢ φίλα φρονῶ τινι ἔχω εὔνοιαν πρός τινα, στοχάζομαι καλὰ δι αὐτὸν, θέλω τὸ καλόν του· καὶ ἀνάπαλιν ||κακὸν, ἢ κακὰ φρονῶ τινι, ἔτι δὲ καὶ ||πολλὰ φρονεῖν τινι Ἰλιάδ. Π, 701. Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 162. ||μάγαθά φρονέουσι κατ' ἠθικὴν σημ. κεῖται, καλὰ, εὐγενικὰ φρονήματα ἔχουν. Μετὰ τοῦ, εὖ, Ἐπῳδ. ||εὖ φρονῶ τινι ὡς τὸ ||μάγαθά ἢ φίλα φρονῶ τινι πολλαχ. παρὰ τῷ Ποιητ. ἀντιθ. τῷ, ||κακῶς φρονῶ Ὀδύσ. Σ, 163. τὸ δὲ ||τὰ ἐμεῖνο φρονέουσι ἢ γνώμη μου εἶναι ὀρθοτέρα, στοχάζομαι τὸ καλήτερον, ὠφελιμώτερον, Ἡρόδ. 7, 145. 172. Ἔτι δὲ ||κρυπτάδια φρονέουσι ἐπιβουλεύω, μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ, ἐπινοῶ δόλους, Ἰλιάδ. Α, 542. ||τὰλλα φρονέουσα ναυτικεύομαι, ἢ καὶ εἶμαι φαιδρὸς, χαρούμενος ὡς ναυτικὸς, Ἰλιάδ. Σ, 567. Τυμ. Δημ. 24. Ἡσιόδ. Θεογ. 989. παραβλ. Ἰλιάδ. Ζ, 490. ||πυκνὰ, καὶ πυκινὰ φρονέουσι εἶμαι ἀγχίνους, συνετός, ἢ καὶ ποικιλόφρων, δόλιος, πανοῦργος, Ὀδύσ. Ι, 445. ||νεφεληγερέτα φρονῶ, στοχάζομαι, φροντίζω μόνον διὰ τὸ παρόν, διὰ τὴν σήμερον, Ὀδύσ. Φ, 85. Ἐξαιρ. δὲ εὐχρητ. παρ' Ὁμ. καὶ τῆς Ἀττ. ἔστι τὸ ||μέγα φρονῶν ἔχω γενναῖα φρονήματα· ἀλλὰ καὶ ἀλαζονικὰ, ὑβριστικὰ, αὐθάδη· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ σχεδὸν κατὰ ψεκτικὴν σημ. κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, φαντάζομαι· ||ἐπί τινι διά τι· ||μεῖζον φρονῶ φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι πρέπει νὰ φαντάζηται ὁ θνητὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ ||ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἢ ὑπὲρ τὰ ἀνθρώπινα φρονεῖν· ἔτι δὲ καὶ ||μηδὲν θνητὸν φρονῶ ἔχω παραμεγάλην ||παποΐζησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς δυνάμεις μου, φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶμαι· ἀντιθ. τῷ ||μικρὰ φρονῶ εἶμαι μικρόψυχος ἢ δειλός, ἔχω χαμερπεῖ προνήματα ὡσαύτως καὶ ||μικρὸν φρονῶ Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1099. ||μείον φρονῶ εἶμαι πάνυ μικρόψυχος. ἐξ ἐναντίας δὲ μετριόφρων, σεμνὸς, διακριτικὸς. ||πιστὰ φρονῶ ἔχω πιστὰ φρονήματα, εἶμαι πιστὸς, Πνδ. ||μαλθακὰ φρονῶ εἶμαι πρᾶος, ἱλαρὸς, Πνδ. ||τυραννικὰ φρονέω εἶμαι σκληρόκαρδος, ἀπλαγχνος, ||ἀπάνθρωπος. ||νεωτερα φρονέω ἀγαπῶ τοὺς νεωτερισμοὺς, τὰς μεταβολὰς, ||ἀρχαῖα φρονῶ μοὶ ἀρέσκουν τὰ ἀρχαῖα ἤθη, τὰ κοινὰ ἔχω ἀλληθορτινὰ φρονήματα· ||τὰ τινος φρονῶ εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τινός, κρατῶ μὲ αὐτὸν· ἔτι δὲ καὶ ||τὰ πρός τινα φρονῶ Ξεν. Ἀνάβ. αὐτ. οὐ παρ' Ὁμ. ||τὰ φρονέειν, ἅ, τ' ἐγὼ περιΙλιάδ. Δ. 361. καὶ ||ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην μου, Ο, 50. ||θεοῖσιν ἴσα φρονέειν τὸ νὰ φαντάζηται, συγκρίνει τις τὸν ἑαυτόν του μὲ τοὺς θεούς. Ε. 441. ||τὰ αὐτὰ, ἢ τὸ αὐτὸ φρονῶ τὰ ἴδια στοχάζομαι, ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, Ἡρόδ. 1, 60. 5, 3. 72. ἀντιθ. τῷ, ||ἄμφις φρονῶ εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, δὲν συμφωνεῖ ἡ γνώμη μου μὲ τὴν γνώμην ἄλλου τινός, Ἰλιάδ. Ν, 345. ||ἄλλῃ φρονῶ ἄλλοῦ που ἔχω τὸν νοῦμου, ἄλλα στοχάζομαι, Τυμ. Ἀπλ. 469. ||ἄλλα φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν Ἡρόδ. 9, 54. ||ἦσιν φρονέων ὁ σκοπός μου ἀποβλέπει κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως εἰς τι, Ἰλιάδ. Μ, 129. Ν, 135. ||νοῦ παρδαλίος τόσον μένος, ὅσσον Πάνθου υἷες φρονέουσιν οἱ πάρδαλιες δὲν εἶναι τόσον αὐθάδεις, ὅσον οἱ υἱοὶ τοῦ Πάνθου, Ἰλιάδ. Ρ, 23. ὥσπερ καὶ ἄλλως τό, φρονεῖν ἀντὶ τοῦ, μέγα φρονεῖν οὐ σπανίως κεῖται. Schaef. Bos. ell. σελ. 267. — γ) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων χρῆται τὸ, μέγα φρονεῖν, ὁ Ποιητ. αὐθαδειάζει, θρασύνεται, ἐπὶ κάπρων, Ἰλιάδ. Λ, 335. ἐπὶ λεόντων, Ρ, 758. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λύκων καὶ προβάτων ||κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, Ἰλιάδ. Χ, 264. — δ) σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, φροντίζω, ὅθεν φυλάττομαι, προσέχω ἀπό τι, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω τι, μετὰ αἰτ. ||ὀπίσσω Ὀδύσ. Ξ, 83 — 3) ἐν γένει ἐπὶ ψυχικῆς ὁρμῆς αὐτὶ τοῦ ζῆν, ||ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέητον ||ἀντὶ νέκυ ζώοντα, Ἰλιάδ. Χ, 59. παρβλ. φρὴν, ἀ. Ε. ὅθεν

Φρόνημα, τὸ, Φρένες, νοῦς, στοχασμός, διάνοια, λογισμός, σκέψις, ὅ,τι ἔχει τις, εἰς τὸν νοῦν του, Θουκιδ. ||ἐν φρονήματι ὄντες Πελοποννησίου ἡγήσασθαι ἐ. 94. 19. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ ψυχῆς διάθεσις, γνώμη, οὐ σπανίως κατὰ πλ. ἀριθμ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 122, 125. 9, 54. — 2) ἐξαιρ. μεγαλοψυχία, γενναιοκαρδία. — 3) πολλάκις ὅμως κατὰ ψεκτικὴν σημ. ἀλαζονεία, ψευδὴς ὑπερηφάνεια, αὐθάδεια, κενὴ φαντασία, οἴησις, μεγαλαυχορία, κόμπος, κομπασμός, ἔπαρσις.

Φρονηματίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει μεγάλην παποΐζησιν εἰς ἑαυτὸν, γενναῖος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος, γενναιόφρων. —2) συνήθως κατὰ μεμπτικὴν σημ. Ὅστις ἔχει ὑπὲρ τὸ δέον παποΐζησιν εἰς ἑαυτὸν, φαντάζεται περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶναι· στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του φρονιμώτερον πάντων· ἀλαζὼν, αὐθάδης, οἰηματίας, ὑψηλόφρων, φαντασμένος, Ἀριστοτέλ. πολ. ε.

Φρονηματίζω, Μ. ίσω (φρόνημα). Κάμνω τινὰ γενναῖον, γενναιόψυχον. Παθ. Γίνομαι, γενναῖος ἢ προθύμως μὲ γενναιότητα, μεγαλοψυχίαν. — 2) Κάμνω τινὰ ὑψηλόφρονα, οἰηματίαν, ἀλαζόνα. Παθ. γίνομαι οἰηματίας, ἀλαζών, ἢ προθύμως ἀλαζονικῶς, ὑβριστικῶς. Πολύβ. Διόδωρ. καὶ Ἰώσηπ. ἀρχ. 3', 9. ὅθεν

Φρονημιστὸς, ὁ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα

ἀλαζόνα, αὐθάδη, οἰηματίαν, ὑψηλόφρονα. Σουίδ.

Φρονηματώδης, ὁ, ἡ (φρόνημα, εἶδος). Ὅστις εἶναι συνετός, γενναῖος· ἐν γένει = φρονηματίας. Περὶ τῆς ἐτυμολγ. τῆς λέξεως ἴδε Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. D.

Φρόνησις, εως, ἡ (φρονέω). Σύνεσις, γνῶσις, διάνοια, στοχασμός, βουλή, νοῦς, φρονιμάδα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. »Τῶμη δὲ μετὰ φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Φρόνησις ἀνριβής, νοῦς πράττων καλῶς.«

* Φρονητέος, ἑά, ἑόν, ῥημτ. ἐπίστ. ἐκ τοῦ φρονέω, ὅθεν »φρονητέον ἔστιν. ἐπίρ. Πρέπει νὰ φρονῇ ἢ νὰ ἔχῃ φρόνημάτις. Ξενοφ.

* Φρονίμενμα, τό· νεώτρ. τύπος αὐτὶ τοῦ, φρόνημα· Φρόνιμος, συνετὴ πρᾶξις, φρόνιμες συνετὸς τρόπος.

* Φρονιμεύομαι, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φρονέω, Εἶμαι φρόνιμος, πράττω, ᾽φρονμαι φρόνιμα, Lobech. Φρν. σλ. 386. ὅθεν

* Φρονίμευσις, εως, ἡ, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ φρόνησις (ι)

* Φρονίμημα, τό, Ἡ πρᾶξις τοῦ φρονίμου, Στοβ ἐκλ. ϗϑ. σλ. 194. Ὁ Lobech ὅμως ἀποδοκιμάζων τὴν λέξιν γράφει ἀντ᾽ αὐτῆς φρονίμευμα. (ι) ἐκ τοῦ

Φρόνιμος, ὁ, ἡ (φρήν.) Ὁ εἰς ἑαυτὸν ὤν, ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἑαυτόν του ἤτοι εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὰ λογικά του, ὁ σῶας τὰς φρένας ἔχων. ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. »φρόνιμος περίτινος συνετός, γνωστικὸς εἰς ἤ διά τι, ἤτοι φρόνιμος σύνεσις, σωφροσύνη, ψυχῆς δεινότης, φρόνημα, νοῦς· τὸ Γαλλικ. présence d'esprit. Ξενοφ. Ἐπῤῥ. »φρονίμως ἔχειν«, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, φρόνιμος, σώφρων εἶναι. ὅθεν

Φρονιμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φέρεται, πράττει, πολιτεύεται ὡς φρόνιμος· ἐν γένει = φρόνιμος, πάνυ ἀμῤῥ.

* Φρόνιος, ὁ, ἀρσ. Κύρ. Ὄνμ. Σακησίου τινός. Ὁδσ.

Φρόνις, εως, ἡ (φρήν, φρονέω). Σύνεσις, σωφροσύνη, φρόνησις, σωφροσμάδα, διάνοια, Ὁδυσ. Γ, 244. ψῆμη, ἀγγελία »κατὰ φρόνιν ἦγαγε πολλὴν ἔνερθε πολλὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς Τρωάδος ὅπου εἰσῆλθε κρυφίως. Ὁδσ. Δ, 258.

Φρονούντως, Ἐπίρ. μετχ. ἐνστ. τοῦ, φρονέω. Μετὰ φρονήσεως· σωφροσυνης, φρονίμως, φρόνημα, γνωστικά.

* Φροντιδοκοπέομαι, παθτ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνργτ. διαθσ. (φροντὶς, κόπτω). Ἔχω πολλὰς φροντίδας, αἱ φροντίδες μὲ καταζαλίζουν, φροντίζω κατὰ πολλὰ διά τινα. »ὑπέρτιτος«. Νικήτ. Χρον. ιά, 7. »Φροντιδοκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν«.

Φροντίζω, Μ. ἰσω Ἀττ. ιῶ (φροντὶς) ἀπολύτως, φρονῶ, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, διαλογίζομαι, Θεογ. φοϑ. ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβάλλω, διστάζω. — 2) μετὰ αἰτ. Βουλεύομαι, μελετῶ, σπουδάζω, Ἡρόδ. 7, 8, 1. 16, 2. Ἐπιτῶ, ἐκπορίζω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω τι στοχαζόμενος. — 3) μετὰ γενικ. ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, ἔχω φροντίδα, μέριμναν, ἐπιμελοῦμαι διά τι, δίδω προσοχὴν εἰς τὸ νὰ κάμω, ἐκτελέσω τι, μοὶ μέλλει διά τι — 4) περίτινος, εἶμαι εἰς φροντίδα, ἀνησυχίαν διάτι, Ἡρόδ. 4, 198. — β) ἐγνοιάζομαι, πασχίζω διά τι· περί τινος. Παθτ. εἶμαι, ἢ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, Ξνφ. Μετὰ Γενικ. μεριμνῶ, φροντίδα ποιοῦμαι περί τινος, ἐννοιάζομαι, προσηλόνω ἐμαυτὸν ἐπί τι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος, Ἱερ. ζ, 10. »Φροντιζόμενον, μήτε παϑῇ· πεφροντισμένον ὅ, τι ἐπεξεργάσϑη, ἐπενοήϑη ἐπιμελῶς.

Φροντὶς, ἰδος, ἡ (φρὴν, φρονέω) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Ἡ μετὰ ἀγωνίας συνηνωμένη ἐπίμονος διεύϑυνσις τῆς ψυχῆς ἐπί τι ὑποκείμενον ἤτε πρὸς ἀποφυγὴν ἢ πρὸς κτῆσιν αὐτοῦ, προσοχή, ἐπιμέλεια ἀνϑρώπου τινός διά τι, Ηϑδ. ἀλλὰ καὶ μέριμνα, λύπη, ἄγνοια, ἀγωνία, ἀμηχανία, ἀπορία, Θεογ. 1227. περί τινος. Ἡρόδ. 7. 205. ἐν φροντίδι εἰμὶ περί τινος φροντίζω, ἐγνοιάζομαι, πασχίζω διά τι, Ἡρόδ. 1. 111. καὶ νὺν φροντίδι γίγνεσϑαι 2, 104. τὸ δὲ νὺν φροντίδι ἔχω τινὰ τιμῶ, σέβομαί τινα, Παρθ. »φροντὶς ἔστιν ἐμοὶ« ἐγὼ φροντίζω, ᾠδική μου εἶναι ἡ φροντὶς, ἔχω τὴν φροντίδα, Ἡρόδ. 6, 129. — 2) Σκέψις, συλλογισμός, ὅθεν »φροντὶς εὕρημα« ἐυλαβὴς σκέψις, προσευχή. Σφκλ. Oid. K. 131. ἔκδσ. Νεοφτ. Δούκα. — 3) ἐν γένει, γνώμη, ψυχῆς διάϑεσις, διάνοια, Εὐρπ. Μηδ. 48.

* Φρόντις, ιος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. Ρ, 40.

Φρόντισμα, τό. (φροντίζω) Πᾶν ὅ,τι διενοήϑη, ἐπενοήσαν, ἐξεῦρέ τις μὲ τὸν νοῦν του, σκεπτόμενος, στοχαζόμενος. Ἀριστφ. Νφ. 155. ἐν γένει τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐρεύνης, μελέτης τινές· ἔτι δὲ καὶ = φροντὶς. 2) Ἀσχολία, καϑῆκον.

Φροντιστήριον, τό. (φροντίζω) Ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεται φροντὶς, σκέψις, μελέτη· περί τινος πράγματος, κατὰ πρῶτον κωμ. παρ᾽ Ἀριστφ. Νφ. 94. 128. καὶ ἀλλχ. κατὰ Voss. ἐργαστήριον σοφισμάτων· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, σχολεῖον, ἀκροατήριον, διδασκαλεῖον.

Φροντιστής, οῦ, ὁ. (φροντίζω) Ὅστις σκέπτεται, συλλογίζεται, μελετᾷ, μεριμνᾷ πτῶν μετεώρων περὶ οὐρανίων πραγμάτων Ξνφ. συμπ. β, 6. παῤῥλ. Ἀπμν. 4, 7, 6. ἔτι δὲ καὶ »φροντιστὴς τὰ μετέωρα« Πλατ. Ἀπλ. Σκρ. σλ. 18. B. Οὕτω προσηγορεύοντο οἱ ἀρχαιότατοι σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐπὶ Σωκράτους, κατὰ Voss. παρ᾽ Ἀριστφ. Νφ. 266. καὶ ἀλλχ. μεριμνοφροντιστὴς, ὅστις χωρὶς ἀνάγκης ϑέλει νὰ κατατρίχηται μὲ φροντίδας. 2) ἐπιμελητὴς, ἐκτελεστὴς διαϑήκης τινός, τὸ συνῃ. Ἰταλ. ἐξεκουτόρος.

Φροντιστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι φροντίδος ἄξιον, ὅστις εἶναι ἐμφρονὴς, προϊοντικός, προσεκτικός, ἐπιμελὴς. Ἐπῤῥ. φροντιστικῶς. Ξενοφ. Ἀπομν. γ, ιά, 10. »παῤῥωστήσαντος φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασϑαι· ἐπιμελῶς, περιφρονισμένως.

* Φρόντων, ωνος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνμ. Ἀναλ.

Φροῦδος, οὐδὴ, οὐδὲν. ἔτι δὲ καὶ δικτλκτ. (κατὰ συναίρ. τοῦ πρὸ ὁδοῦ, ὥσπερ τὸ φρόϊμον, ἐκ τοῦ, προοίμιον, καὶ τὸ, φρουρὸς, ἐκ τοῦ προερος, κατὰ λέξιν, Ὅστις ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν, εὑρίσκεται κατ᾽ ὁδόν, ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέλιπεν, ἠφανίσϑη· ὅ,τι εἶναι μάταιον, πρόσκαιρον, ἀνωφελές· »φροῦδός ἐστιν ἀπῆλϑεν, ἐχάϑη, ἔφυγεν, ἠφανίσϑη, ἀπ᾽ οὗ τελειότερον οἱ δ᾽ ὤχοντ᾽ ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο« Ἰλιάδ. Δ, 382. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων »φροῦδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ᾽ ἁρπαγὴ« ἐξέλιπε καὶ ἡ φωνὴ, ἀδυνάτισαν καὶ οἱ πόδες τοῦ κοιτ. καὶ »ἠφωνημένου κόπτω καὶ τὰ ποδάρια μου δὲν μὲ ἀκούουν πλέον, Εὐρπ. Ἀνδρ. 1075. Πλεοναστικῶς, φροῦδοι ἐξωκισμένοι. Ἀριστφ. Ὄρ. 197. κατὰ Βεμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 264. μόνον ἡ ἐνκ. καὶ πλῃ. ὁμοτ. ἐστὶν ἐν χρήσει, ἀλλὰ παρὰ Σφκλ. Αἰ. 257. εὑρηται καὶ ἡ γενκ. ἑνκ. Ἐπῤῥ. φροῦδως· ὁ Σφκλ. καὶ ὁ Εὐρπ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πολὺ τῇ λέξει, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστφ. οὐχ ἧττον.

* Φρούδος, ὁ· νεωτρ. λέξ. ἀντὶ φρῦνος.

Φρουρά, ἡ. Ἰων. φρουρὴ (προράω) Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς αὐτὸν εἰρετὴ, φυλακὴ, κλεῖσιμον εἰς φυλακὴν. 2) φύλαξις ὠχυρωμένου τινὸς τόπου, ἀκρόπολις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου πόλεως, ἡ φρουρίου, τὸ σύνῃ κάστρου, εἰ αὐτὸ φυλάττοντες στρατιῶται τὸ Γαλλικ. Garnison, κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ἡρόδ. 7, 59. »φρουρᾶς ἔδωκα ὑπκ. ἔπεμψα, εὑρίσκομενος εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἐδιορίσϑην νὰ φυλάττω, γράφω διὰ νὰ περάσῃ ὁ καιρός, ἢ διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηϑῶ, ὅθεν παροιμία ἐπὶ πάντων ὅσοι ἀγρυπνοῦντες πρέπει νὰ ἦναι χαρούμενοι ϑέλοντες καὶ μὴ ϑέλοντας Ἀριστφ. Νφ. 728. 3) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, στράτευμα ὁπλισμένον διωρισμένον εἰς ἐκστρατείαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ· ὅθεν »φρουρὰν ἐξάγω, φρουρὰν φαίνω« ἀποφασίζω νὰ κάμω ἐκστρατείαν, ἐξάγω τὸ στράτευμα, τὸ ξεκινῶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν. Ξνφ. ὅθεν

Φρουράρχης, ὁ. = φρούραρχος, Ξενοφ.

Φρουραρχία, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον, ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ φρουράρχου. Ξενοφ.

* Φρούραρχος, ὁ· (φρουρὰ, ἄρχω) Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν, τῶν φυλαττόντων ὠχυρωμένον, ἢ ὁπωσονήποτε τόπον, τὸ σύνῃ. Ἰταλ. ὁ κομανταντὴς τῆς γαριζόνης· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων στρατιωτῶν, τῶν στρατιωτῶν εἴτινες φυλάγουσι τὸν βασιλέα.

Φρουρέω, ῶ. Μ. ήσω. (φρουρὸς) Ἀμτβ. Ἵσταμαι, στέκομαι εἰς φρουράν, φυλάττω. εἶμαι διωρισμένος εἰς φρουράν, γαριζόνην, Ἰταλκ. 2) μετβτ. Φυλάττω τὸν τόπον ὅπου ἐδιορίσϑην, τὸν διαφεντεύω· κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ἡρόδ. Μέσ. Φυλάττομαι, προσέχω ἀπὸ κάτεινα, τινά τι· ὡς τὸ, φυλάσσω, φυλάσσομαι, ὁ δὲ μέσ. μελ. φρουρήσομαι, κατὰ παθτ. σημτ. παρ᾽ Εὐρπ. Ἰω. 605. ὅθεν

Φρούρημα, τό. Ὅ,τι φρουρεῖ, φυλάττει τις — 2) »βουκόλων φρουρήματα« αἱ φυλακαὶ, εὗτοι οἱ τόποι ὅπου ἵστανται οἱ βουκόλοι καὶ φυλάττουσι τὰς ἀγέλας· οἱ φυλάττοντες βουκόλοι, ἀγελαδάρηδες, Σφκλ. Αἰ. 54. τὸ ὁποῖον παράδειγμα ψευδῶς ἐξηγεῖται συνήϑως.

Φρούρησις, εως, ἡ. (φρουρέω). Τὸ νὰ ᾖναί τις εἰς φρουράν, νὰ φυλάττῃ τι.

* Φρουρητήρ, ῆρος, ὁ. (φρουρέω) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι.

* Φρουρητικός, ἡ, όν (φρουρέω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδειον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς φρουρὴν. Ψελλ.

* Φρουρητός, ἡ, όν, Ἐπϑ. ῥημτκ. τοῦ, φρουρέω, ὅτι φρουρεῖται, φυλάττεται, εἶναι ὑπὸ φρουράν.

* Φρουρήτωρ, ορος, ὁ, = φρουρητήρ.

Φρουρικός, ἡ, όν. (φρουρὰ) Ὅ,τι ἡ ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, φύλαξιν, εἶναι ἐκ τῆς φρουρᾶς. Δίων Κασ.

Φρούριον, τό. (φρουρὸς) Τόπος διωρισμένος νὰ φυλάττεται ὑπὸ στρατιωτῶν· ἀκρόπολις, ὠχυρωμένος, περιτειχισμένος τόπος, τὰ Ἰταλ. καστέλλον, κοιτρ. κάστρον 2) εἰ εἰς τοιούτους τόπους διωρισμένοι, καὶ φυλάττοντες αὐτοὺς στρατιῶται, τὸ Ἰταλ. ἡ γαριζόνη, Αἰσχλ. Πρμ. 807. 3) παυδήποτέ τι ἀπὸ τὰ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττηταί τις. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. κατὰ τύπον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημσ. ὑπκρστ.)

Φρουρὶς, ίδος, ἡ. (φρουρὸς) Πλοῖον διωρισμένον νὰ φυλάττῃ, προτέχῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. ά, γ, 11. »ναῦς φρουρὶς« ἡ ὡς φρουρὰ φυλάττουσα ἢ παραφυλάττουσα.

Φρουρόδομος, ὁ, ἡ (φρουρέω, δόμος) Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, οἰκοφύλαξ. Γρηγορ. Θαυματ.

Φρουρός, ὁ. Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι, φύλαξ, φυλακας, φυλακάτουρα· οἱ φρουροὶ οἱ ὠχυρομένου ἢ ἄλλον τινὰ τόπον φυλάττοντες

στρατιῶτες, ἡ γαρνιζόνη, Ἰταλ. (κατὰ συναίρ. τοῦ, προορὸς παρὰ τό, προορῶ, ὥστερ τὸ φρούριον παρὰ τό, προοίμιον καὶ τὸ, φροῦδος παρὰ τό, πρὸ ὁδοῦ.)

Φρύαγμα, τό. (φρυάσσομαι) Τὸ σροδρὸν διὰ μυκτήρων, ῥωκμὼν φύσημα καὶ πήδημα, σκίρτημα ὅμα, ἐξαιρ. τὰ ἄγρια, ὁρμητικὰ κινήματα θυμοειδοῦς τινος ἀλόγου ζώου, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἱππ. ια', 12. παθρόον τὸ φρύαγμα καὶ τὸ ῥύτημα τῶν ἵππων· ἔτι δὲ καὶ τοῦ κίνδυνου, Ὅπλ. 2) Μεταφ. ὁ ἀλαζονικὸς, ὑβριστικὸς, αὐθάδης τρόπος ἀνθρώπου τινὸς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ (υ – υ) ὅθεν

Φρυαγματίας, ου, ὁ. Ὁ ἄγριστος, θυμοειδὴς καὶ ἄγριος ἵππος. Μεταφορικ. ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑβριστὴς, αὐθάδης ἄνθρωπος, ἐν γένει ὡς ἐπῖ. ἄγριος, αὐθάδης, ἀλαζών. Πλούταρχ. Ἀντων. «Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ ἰσομοιρίδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνομάλου μεστόνα.

Φρυαγμός, ὁ = φρύαγμα· ἐπὶ τράγων, παρὰ Διον. Ἅλικ

Φρυαγμοσέμνος, ὁ, ἡ. (φρύαγμα, σεμνὸς) Ἀκοσμὴς, ἀλαζών, κωμ. λεξ. ἐπὶ τινο, ὅστις ἐν ᾧ εἶναι ἀλαζών καὶ αὐθάδης προσποιεῖται τὸν σεμνὸν. Ἀριστοφ. Σφ. 135. ὅπου ἄλλοτε φρυαγμοσέμνικος ψευδῶς ἀναγινώσκετο.

Φρυαγματής, οῦ, ὁ = φρυαγματίας. Διογ. Λαέρτ. ἐν τῷ

Φρυάσσομαι, Ἀττ. τττομαι. Μ. ξομαι. μέσ. ἀποθ. Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν καὶ τὸ θυμοειδὲς των εἶναι ἀκράτητα ἐξαιρ. ἐπ' ἀδαμάστων καὶ θυμοειδῶν ἵππων. Φυσᾷ διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρὰ, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, σειρᾷ, πηδᾷ, καμπτει ἄγρια, αὐθάδη κινήματα, τεινάζεται καὶ τρέμει ὅλον τὸ σῶμά του ἀπὸ τὸν θυμόν του. Thom. mag. σλ. 901. «φρυάττεται πρὸς τοὺς ἀγῶνας φυτὰ καὶ σκάπτει μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς ποδας ἀνυπόμονον, ἀκράτητον εἰς τὸ νὰ ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τράγων, ἀλεκτρυόνων καὶ ἄλλων ἀλόγων ζώων· παρβλ. φριμάσσομαι. 2) Μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων τολμηρὸς, αὐθάδης, ἀκόλαστος, ἄτακτος, ἀλαζών, οἰηματίας, ὑβριστὴς, κομπαστὴς, καυχησάρχης, ζουρλοπερήφανος· «φρυάττομαι ἐπί τινια ἀλαζονεύομαι διατι· ὡσαύτως καὶ «φρυάττομαίτια Μελ. 22. ὁ δὲ Μυδρ. νομίζεται ὅτι ἐχρήτατο τῇ λέξει ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως τῇ σημασ. αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐκπεπληγμένου καὶ διὰ φόβον τρόμοντος καὶ ἀμηχανοῦντος ἀνθρώπου· κατ' ἐνεργτ. διῤῥ. μόνον παρὰ τοῖς Ο'. εὑρηται ἡ λέξ. χρήσιμος. (συγγ. τῷ, βρύω, βρυάζω, καὶ τῷ, φριμάσσομαι.)

Φρυγανίζομαι, Μ. ίσομαι Ἀττ. ισοῦμαι. μέσ. ἀποθ. (φρύγανον) Συλλέγω, μαζόνω φρύγανα, στεγνὰ ξυλάκια διὰ ν' ἀνάψω φωτιάν.

Φρυγανικός, ἡ, όν. (φρύγανον) Ὅ,τι συνίσταται εἰς, εἶναι ἀπὸ κοντὰ, ξηρὰ ξυλάκια, ἔτι δὲ καὶ = φρυγανώδης. Ὁ σχῆμα φρυγάνου ἔχων Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. γ'.

Φρυγάνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φρύγανον. Διοσκορ. γ', 105.

Φρυγανίς, ίδος, ἡ, = φρύγανον. Εὐστάθ.

Φρυγανισμός, ὁ. (φρυγανίζομαι) Τὸ νὰ συλλέγῃ, ἢ φέρῃ τις φρύγανα διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν. Πολύαιν. α', 18.

Φρυγανιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Φρυγανιστής, οῦ, ὁ (φρυγανίζομαι) Ὅστις συλλέγει, μαζόνει φρύγανα, διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν.

Φρυγανιστρια, ἡ. Ἐλλ. τοῦ, φρυγανιστήρ.

Φρυγανίτης, ου, ὁ, Συλλ φρυγανίτις, ίδος, ἡ, = φρυγανικός. Ἡλιόδωρ. 3', σελ. 422. «ὕλην φρυγανίτιδαν, ἐκ φρυγάνων κατεσκευασμένην.

Φρύγανον, τό (φρύγω) Μικρὰ, λεπτὰ, ξηρὰ ξυλάκια, κλαδάκια ἢ κλωναράκια, θαμνάρια, χαμόκλαδα δένδρων, ἐξαιρ. εἰς ἀναμμα φωτιᾶς χρησιμεύοντα συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. παρ' Ἡρόδ. 4, 62. ὥστόπου καὶ παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ξεν. Ἀν. δ', γ', 8. «φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ. διὰ νὰ ἀνάψωσι φωτιάν. (– υυ) ὅθεν

Φρυγανοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φρύγανα Λυσ.

Φρυγανώδης, ες, ὁ, ἡ. (φρύγανον, εἶδος) Ὅ,τι φαίνεται, εἶναι ὡς φρύγανον, ὁμοιάζει μὲ φρύγανον «θάμνος φρυγανώδης». Διοσκορ. ὁ αὐξάνων ὡς φρύγανον. «πόα φρυγανώδης· καλάμη· ἐνβλαστάνουσα. Διοσκορ. περὶ του, Μυάγρου.

Φρύγετρον, τό. (φρύγω) Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφρυγάνιζαν, τὸ τουρκβ. ἐναβούρντιζαν κριθάρι, καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ψητάρι εἰς τὸ ὁποῖον ψήνουν, καβουρντίζουν τὸν καφέν· καὶ ἐπειδὴ ἐν τοιούτων ἀγγείων εὑρίσκετο εἰς κάθε οἰκονομικὸν οἶκον, ἀνομοθέτησεν ὁ Σόλων, «τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον φρύγετρον φέρειν σημεῖον αὐτουργίας», τὸ ὁποῖον παραβάλλεται πρὸς τὸ τοῦ Plin. h 18. 3. Ῥωμαῖκ. «novae nuptae barreum praeferebant». 2) εἶδός τι ξύλου ἐπὶ ταύ. του κατεσκευασμένου εἰς τὸ νὰ ἀνακατώνωσι τὰ ἐν τῷ φρυγέτρῳ ψητόμενα· «ξύλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς παφριγμένας κριθάς» Ἡσυχ. (– υυ)

Φρυγεύς, έως, ὁ. (φρύγω) Ὅστις φρυγανίζει, καβουρδίζει τι. 2) = φρύγετρον. Πολυδ.

Φρυγία, ἡ· ἡ (φρύγω) Θῆλκ. τοῦ, φρυγεύς, στημ. 1. πάνυ ἀμῳβ. Ἡσύχ.

Φρυγία, ἡ, Ἰων. φρυγίη, ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἰλιάδ.

Φρυγίζω, (φρύξ) Φρονῶ τὰ τῶν Φρυγῶν, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, λαλῶ τὴν γλῶτταν αὐτῶν. Στέφ. Βυζάντ.

Φρυγίλος, ὁ. Εἶδός τι πτηνῶν, πουλάκι ἀκριβέστερον ἀγνωστον. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 763. καὶ 873. ὅπερ τινὲς παραβάλλ. τῷ Λατ. fringilla. (υυυ)

Φρυγίνδα, Ἐπῤῥ. (φρύγω) Τρόπος παιγνιδίου μὲ φρυγανισμένα κουκία σίνηθ. μετὰ τοῦ, παίζειν. Ἡσύχ.

Φρύγιον, τό. Ξύλον ξηρὸν, στεγνὸν, διὰ καῦσιμον· τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσαραλίκι, κυρίως οὐδτ. τοῦ

Φρύγιος, ία, ιον. (φρύγω) Ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνὸν, ξηραμένον, στεγνωμένον Ἡσύχ. (– υυ)

Φρύγιος, ία, ιον. Παν ὅτι εἶναι ἐκ τῆς Φρυγίας, ἢ κατὰ τὸν Φρυγικὸν τρόπον «ἁρμονία, μέλος, αὐλήματα Παυσαν. ἰ. 30. ἢ ὑπὸ τοῦ Μαρσύα εὑρεθεῖσα πρὸς αὐλὸν μελῳδία, ἥτις διέγειρε μανίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν, ὡς λέγεται· ὅθεν ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης μητρῴας λεγομένας, διὸ ὠνομάζετο καὶ μητρῷον αὔλημα. (υ υυ)

Φρυγιστί, Ἐπίῤ Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν· εἰς Φρυγικὴν διάλεκτον ἢ μελῳδίαν. (υ–υ)

Φρυγμός, ὁ. Τὸ νὰ φρυγανίζῃ, καβουρδίζῃ· τὸ νὰ ξηραίνῃ τίς τι εἰς τὴν φωτιάν· ἐκ τοῦ

Φρυγμός, Μ. ὑφ. ὅτι δὲ καὶ φρύττω, φρύττω. Φρυγανίζω, τὸ τουρκβ. καβουρδίζω, ξηραίνω, ψήνω, κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπγ. Ὀμ. ιθ'. 4. καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 95. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄψης. (ἀφ' οὗ τὸ φρυκτός, καὶ τὸ Λατ. frigo, frixus. frux. fructus. καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φρυγανιά· ὁ ἠμάρθος, ἢ καβαλιτμένος ἄρτος.) [ῠ]

Φρυκτεύω, (φρυκτός) Ἀνάπτω, καίω τι, φλογίζω. Νικήτ. Χρον κά', 3.

Φρυκτός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ, φρύγω, ἢ φρύττω. Ὅ,τι εἶναι φρυγανισμένον, καβουρδισμένον, καφαλισμένον, ἐψημένον, ἐφθόν, — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ φρυκτὸς λαμπάδα, πυρσὸς δῆθεν· συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. ἐξαιρ. λαμπάδα διὰ τῆς ὁποίας διορισμένοι τινὲς που φύλακες ἔβλεπον σημεῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 30. ἐξαιρ. διὰ πυρσῶν σημείων ὑπὸ διορισμένων που φυλάκων δεδομένων, ὅτι τὰ περιμενόμενα βοηθητικὰ στρατεύματα ἐφθασαν εἰς τὴν χώραν, ἢ ὁ ἐχθρὸς ἐπροχώρησεν, ὅθεν «φρυκτοὺς ἀνίσχειν» τὸ νὰ συκόνωσι τοὺς πυρσοὺς νὰ δίδωσι σημεῖον μὲ λαμπάδας ἀναμμένας, «φρυκτοὶ πολέμιοι αἴροντες» συκόνουν τὰς λαμπάδας· δίδουν σημεῖον μὲ ἀνημμένας λαμπάδας ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὴν χώραν ὁ ἐχθρός. Θουκ. 2, 94, 3, 22. παρβλ. φρυκτωρός. β) ὁ φρυκτὸς, ὑπκ. κύαμος, ὡς τὸ «ἠθῆρος», καὶ κλῆρος «Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1331. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφιζον διὰ κυάμων πεφρυγμένων. Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἔδιδε τὸ μαντεῖον τοὺς χρησμοὺς ἢ τὰς «ἀποκρίσεις διὰ τῶν κλήρων, οὓς αὐτοὶ οἱ ἐρωτῶντες ἐνέβαλον ἢ ἔστελλον· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. «τῶν Θετταλῶν φρυκτοὺς περὶ βατιλέως πρὸς τὸν θεὸν πεμπόντων» καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡτυχ. «φρυκτὸς, μάντις, κλῆρος· φρυκτὸς, δελφοῖς κλῆρος· ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ». γ) οἱ φρυκτοὶ, ὑπκ. ἰχθῦς· εἶδος μικρῶν καὶ εὐτελῶν ὠῴων· ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς τριφόνια εἰς τηγάνισμα ἁρμόδια. Ἀθήν. ς'. σελ. 227. καὶ ζ', σελ 303.

Φρυκτωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (φρυκτωρὸς) Δίδω σημεῖόν τι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑψόνων ἀναμμένης λαμπάδας 2) μετὰ αἰτ. «φρυκτ. πολεμίους» δίδω διὰ τῶν λαμπάδων σημεῖον ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν χώραν· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθτ. «φρυκτωροῦνται μοι νῆες προσπλέουσαι» μοὶ ἐδηλώθησαν διὰ λαμπάδων ἐρχόμεναι καράβια, Θουκυδ γ', 8. «νὺπό νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων». διὰ φρυκτοῦ ἐμηνύθησαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προφαίνω, φαθουχῶ, φωτίζω, ἀφ' οὗ

Φρυκτωρία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃτις σημεῖον δι' ὑψώσεως ἀναμμένων λαμπάδων· σημεῖον διὰ πυρὲς, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ τούτου διορισμένοι που φύλακες. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1161. παρ' Ἀριστοτέλ. «Φρυκτωριῶν ἐποπτήρια» οἱ φύλακες καὶ παρατηρηταὶ τῶν διὰ πυρὸς ἢτοι διὰ φανῶν καὶ πυρσῶν σημείων ἢ δομένων μακρόθεν εἰδήσεων. (Βίγλα, παρὰ Βυζαντινοῖς.) Ἔχον δὲ τὰς φρυκτωρίας ἐπάνω τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ὡς οἱ σημερινοὶ τῶν Εὐρωπαίων τὰ τηλέγραφα λεγόμενα, δι' ὧν ἐμήνυον πρὸς τὴν μητρόπολιν τὰ εἰδήσεως ἄξια συμβαίνοντα ἐν τοῖς ἔξω μέρεσι τοῦ βασιλείου. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «τοιοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρτευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν Ἀσίᾳ καινουργούμενα». Τοιαύτας φρυκτωρίας εἶχον καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ ὧν Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐν τῷ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ περὶ τελετῶν συντάγματι (τόμ. α', σελ. 283.) πραγματεύεται.

Φρυκτώριον, τό. ὁ Ὑψωμένος τόπος, πῦργος, σκοπὴ, ἢ κορυφὴ ὄρους τινὸς ἔνθα ἐφύλαττεν ὁ φρυκτωρὸς καὶ ἔβλεπεν εἴδησιν διὰ τῶν πυρσῶν καὶ φανῶν, ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ ὁ, φάρος· ὅπερ ἴδε. Ἡρωδιαν. δ', 2. «ἐπισκάπτουσι τὰς ἂν τὸ σχῆμα τοῦ καταστεγάσματος φρυκτωρίοις, ἃ τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς εἰς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ. φάρους γὰρ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν».

Φρυκτωρός, ὁ. (φρυκτὸς, σημτ. 2. οὐρος) Φύλαξ διορισμένος νὰ φυλάττῃ ἐψ' ὑψηλοῦ τινος τόπου καὶ νὰ δίδῃ ἐν καιρῷ νυκτὸς σημεῖον ἀνάπτων πῦρ, ἢ ὑψόνων ἀναμμένας λαμπάδας εἰς δήλωσιν, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν, ἢ ἐπλησίασε που ὁ ἐχθρὸς κ.τ.τ. ἴδε Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ 293. τὴν μεγαλοπρεπεστάτην

περιγραφὴν τῆς συνεχείας τῶν φρυκτῶν, περὶ τῆς αὐτῆς συνηθείας παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἔθνεσι παραβλ. Vaillants zweite Reise Th. 2. σλ. 215. — 2) ὁ φρυκτὸς αὐτός. Λεξῤῥ. 345.

Φρύνη, ἡ· ὡς τό, φρῦνος — 2) ἐπίθετον περιφήμου τινὸς ἑταίρας ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της, Μνησαρέτη κυρίως ὀνομαζομένης. (– –)

Φρύνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, βατράχιον καὶ ποτήριον ἄλλως λεγόμενον (ῡ)

*Φρῦνις, ὁ, ἐρρ. Κύρ. ὄνμ. Ἄρστφ.

*Φρύνιχος, ὁ. Ὄνμ κύρ. ἀρσ. (– υ υ)

Φρυνοειδής, ὁ, ἡ. (φρῦνος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φρῦνος, ὁμοιάζει μὲ τὸν φρῦνον κατὰ τὸ σχῆμα ἢ χρῶμα.

Φρυνολέχος, ὁ, ἡ. (λοχάω) Ὅ,τι ἐπιβουλεύει τοὺς φρύνους, ἐπίθ. σαρκοβόρου τινὸς πτηνοῦ Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. θ', 24.

Φρῦνος, ὁ· ὡς τό, φρύνη· Εἶδος βατράχων, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτρ. ζίμπα, ζόμπα· παρὰ Βαβρίῳ δὲ καὶ ἡ φρῦνες.

*Φρυνώνδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐξαιρ. διαβοήτου τινὸς ἡγήτορος ἐν Ἀθήναις. Ἄρστφ. ὅθεν

*Φρυνωνδεῖος, ὁ. Ἀγύρτης, ἀπατεὼν κλέπτης, λῃστής, ταινοῦργος.

*Φρύξ, Φρυγός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας, γεννημένος ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Φρύσσω, Ἀττ. φρύττω = φρύγω, ὅπερ ἴδε. Θεόκρτ.

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Υ.

*Φῦ, Ἐπικ. γ'. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ φύω, ἀντὶ ἔφυ. Ὅμ.

Φῦ, Λύπης, πόνου, καὶ δυσαρεστείας, ἀποστροφῆς, ἀηδείας ἀναβόησις, ἐπιφώνημα, ὡς τό, φεῦ. Ἀριστοφάν. Λυσ. 304. πρὸ Φῦ, φῦ. Ἰοὺ ἰού. τοῦ καπιοῦν.

*Φυά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φυή.

Φυγαγωγός, ὁ. (φυγάς, ἄγω) Ὅστις τρέχων φθάνει τοὺς φεύγοντας καὶ ἄγει, φέρει αὐτοὺς σύρων, σβορνίζωντάς τους· ἀμβλ. ἀντιστ. παρὰ Πολυ. ὅπου ὁ Lob. Φρυν. σλ. 383. λαφυραγωγὸς ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Φύγαδε, Ἐπῤῥ. (φυγὴ) ὡς τό, φόβονδε ἐσχημάτισμ. Εἰς τὴν φυγήν, φεύγοντας, ὄπισω. Ἰλιάδ. συγκρ. φύγδα. (υ υ υ)

Φυγαδεία, ἡ. (φυγαδεύω) ὡς πρᾶξις, Τὸ νὰ διώξῃ, ἐξορίσῃ τίς τινα. — 2) φυγή, διωγμός, ἐξορία.

Φυγαδεῖον, τό. (φυγαδεύω) Καταφύγιον, ἄσυλον· παρὰ τοῖς Ο'.

Φυγάδευσις, εως, ἡ. = φυγαδεία. (ᾰ)

Φυγαδευτήριον, τό. = φυγαδεῖον· παρὰ τοῖς Ο'.

Φυγαδευτικός, ἡ, όν. (φυγαδεύω) Ὅστις φυγαδεύει, διώκει, ἐξορίζει τινά.

Φυγαδεύω, (φυγάς) Διώκω, ἐξορίζω τινὰ ἀπό τινος τόπου· ἐφυγαδεύθην ἐκ τῆς πόλεως. Δημοσθ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', γ', 18. τοὺς πεφυγαδευμένους κατῆγεν. Πλούταρχ. ἀμετρ. εἰμαι φυγάς, ἐξωρισμένος. Lob. Φρυν. σλ. 385.

Φυγαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, προσήκει, ἁρμόζει εἰς φυγάδα, εἶναι ἴδιον ἐξορίστου. Θεόδ. κτὸ φυγαδικόν· = οἱ φυγάδες, Ἐπῤῥ. φυγαδικῶς.

Φυγαδοθήρας, ου, ὁ. (φυγάς, θηράω) Ὅστις διώκει, κατασκοπεύει τοὺς φυγάδας, ζητεῖ, ἐρευνᾷ νὰ εὕρῃ αὐτούς. Πλβ. 9, 29. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 28.

Φυγαίχμης, ου, ὁ. (φεύγω, αἰχμή) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὰ δόρατα, τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1013. Καλλίμαχ. Λείψ. 117. ποιητ. μόνον.

Φυγανθρωπεύω, (φυγάνθρωπος) Ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὴν μετ' αὐτῶν συναναστροφήν. εἰμὶ ἐρημίαν εἰμαι ἀπρόσμικτος, μισάνθρωπος. ὅθεν

Φυγανθρωπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισανθρωπία.

Φυγάνθρωπος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἄνθρωπος) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι μισάνθρωπος.

*Φυγαρτενία, ἡ. (φεύγω, ἀρτην) Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, ἀποστρέφηται, μισῇ τις τοὺς ἄνδρας. Μανίδ. σ'. 64. ποιητ.

Φυγάς, άδος, ὁ, ἡ. (φεύγω, φυγεῖν) Ὅστις ἔφυγεν ἀπάτινα χώραν, ἐξαιρ. ἐξωρίστος, ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ., 8, 65. πάνυ εὐχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ ὁ αὐτόμολος Ξενοφ. Κυρουπ. ς', γ', 5. ὑμῖδός τις ἐλέγετο φυγὰς εἶναι παρ' ὑμῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τό, φεύγων, μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ 9. σελ. 855. C.

Φυγγάνω, παρετσχηματισμ. τύπος τοῦ, φεύγω.

Φύγδα, Ἐπῤῥ. κατὰ συγκ. ἀντὶ φύγαδε. ποιητ. καὶ

*Φύγδην, Ἐπῤῥ. (φυγὴ) = φύγαδε. Εἰς τὴν φυγὴν εἰς τὸ φευγατίον, φευγάτα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 125. Λυκόφρ. Θηρ. 21. ποιητκ.

Φύγεθλον, τό. Φλεγμονή, ἀπόστημα, πρῖσμα, σκίῤῥωμα, σκλήρωμα τῶν ἀδένων περὶ τὰ αἰδοῖα, ἄλλως βουβὼν λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τὰς μασχάλας. Γαλην. πρὸς Γλαύκ. β', 1. ἔστι γὰρ ὁ μὲν βουβών, καὶ τὸ φῦμα, καὶ τὸ φύγεθλον, ἀδένων παθήματα, βουβὼν μέν, ἡ φλεγμονή· φῦμα δέ, τὸ ταχέως αὐξανόμενον, καὶ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγόμενον· φύγεθλον δὲ τὸ λεγόμενον φλεγμονώδες ἐρυσίπελας ἢ ἐρυσιπελατώδης φλεγμονή· (ἔδει δὲ λέγεσθαι ὀρθότερ. φρύγεθλον παρὰ τὸ, φρύγω.)

Φύγεργος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἔργον) Ὅστις ἀποφεύγει τὸ ἔργον, τοὺς κόπους, δὲν ἀγαπᾷ νὰ δουλεύῃ, ὀκνηρός, ῥᾴθυμος. βλάκες φύγεργοι. Ἀριστοφάν. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Φυγή, ἡ. (φεύγω) Τὸ φεύγειν, ἀπόδρασις, ἡ μετὰ σπουδῆς διὰ φόβον ἀναχώρησις καὶ ἀπομάκρυσις ἀπό τινος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιτρ. φευγατιό. Ὀδυσ. Κ, 117. πτῶ δὲ δὺ σίξαντι φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰεσθην, καὶ Θουκυδ. ἡφυγῇ ὥρμησαν εἰς τὴν θάλασσαν· ἡφυγῇ φεύγειν· Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. ἀρσ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. Valck ἐν Ἱππ. 1043. — β) ἐξαιρ. ἐξορία. ἡφυγὴν φεύγων εἰμαι ἐξωρισμένος, πηγαίνω, ζῶ εἰς τὴν ἐξορίαν· ἡφυγὴν ἐπιβάλλω τινὶ καταδικάζω τινὰ εἰς ἐξορίαν, Ἡρόδ. 8, 3. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ξ'. 35. πού γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆιτο περὶ φυγῆ α, — 2) = οἱ φυγάδες, οἱ ἐξωρισμένοι, οἱ ἐξόριστοι. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', β', 9. πκατάγειν ἐβούλοντο τὴν φυγήν, Θουκυδ. ἡ, 64. καὶ Πλούταρχ. εἰς Φλάμ. 12. πκατάγειν τὰς φυγάς. — 3) ἄδειξις, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ὠθησις, τροπή, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. α', δ', 22. πἰσχυράν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει κατέχωνα, — 4) ὡς ἐπῤῥ. ἐκλαμβάνεται παρ' Εὐρπ. Ὀρ. 1468. Ἡλ. 216. ἡφυγῇ ποδὶ ἴχνος ἔφερεν, φυγῇ ἐξαλλόμεσθα ποδία ὅπου τό, φυγῇ, ἀντὶ τοῦ, φυγάδι ἐκλαμβάνεται, οὐχ ὑγιῶς μένει· ἄμφω γὰρ εἰ ἔστ. εἰσὶν ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀποδοτέαι ὡς ἐπιῤῥητκ. προσδιορισμοὶ εἰς τὸ ῥῆμα· εὐταξία διὰ τῶν ποδῶν φυγῇ, κατὰ τὸν πολλάκις συνήθη πλεονασμὸν τῆς ἔστ. ποδί, χειρὶ κ. τ. τ.

*Φύγησις, φυγήσιν, Ἐπκ. γ'. προστ. ἐνκ. ὑπτκ. ἐξαιρ. ἀορ. β'. τοῦ, φεύγω ἀντὶ φύγῃ, Ἰλιάδ.

*Φυγινόα, Ἐπῤῥ. χρήσιμον μόνον ἐπί τινος παιδιᾶς εἴδος. Θέογ ἐν Ἀνεκδ. Βακ. 3. σελ. 1353.

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ· (δέμνιον) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν κλίνην, ἐξαιρ. τὴν γαμικήν, εἶναι μισόγαμος. ποιητ.

*Φυγόδεμνος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. πολλάκις παρὰ Νον.

Φυγοδικέω, Μλ. ήσω. (δίκη) Πατρίζω, κάμνω τρόπους διὰ νὰ ἀποφύγω χριστολογίαν τινά. Δημοσθ. ὅθεν

Φυγοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις χριστολογίαν τινά, (τὸ σύνηθ. προτέσσον) μὴ παρουσιαζόμενος εἰς τὸ κριτήριον· τὸ νὰ πασχίζῃ τις μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποφεύγῃ τὰ προτέσσα. Γλωσσ. φιλοξ.

*Φυγόλεκτρος, ὁ, ἡ. (λέκτρον) = φυγοδέμνιος. ποιητ. τό δέ, φυγέλεκτος. Ὀρφ. Ὕμν. λά, 8. φεοδ. ἀνάγν.

Φυγομαχέω, Μλ. ήσω. Ἀποφεύγω τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει, τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, ἀντίστ. τῷ φιλομαχέω, ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) Ὅστις φεύγει, ἀποφεύγει τὴν μάχην, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, τὰ μαλώματα, ἀντίθ. τῷ, φιλόμαχος.

Φυγόξενος, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἢ ἀποστρέφεται τοὺς ξένους, τὴν φιλοξενίαν, ὅθεν = κακόξενος Πίνδαρ. Ὀλ. ιά, 16.

Φυγόπολις, εως, ὁ, ἡ. (πόλις) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν πόλιν δὲν θέλει νὰ ζῇ εἰς πόλιν. Ἐτυμολ.

Φυγοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν ἐργασίαν, τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Πολύβ. γ', 79. ἐκ τοῦ

Φυγόπονος, ὁ, ἡ. (πόνος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἀποστρέφεται τὸ νὰ ἐργάζηται, τὴν δουλειάν, τὸν κόπον, ῥᾳθυμος, ὀκνηρός, ἀκαμάτης.

Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ φυγοπόλεμος (πτόλεμος) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός Ὀδυσ. Ξ, 213.

*Φυγόπτολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φυγόπολις.

*ΦΥΓΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ λαμβάνονται χρόνοι τινὲς εἰς τό, φεύγω.

Φύζα, ἡ. (ΦΥΖΩ) ποιητ. ἀντὶ φυγή· πολλάκις παρ' Ὅμ. (ἄλλοι δὲ προπαροξύνουσιν, οὐκ ὀρθῶς μέντοι, τὴν λέξιν φύζα γράφοντες, ἀλλὰ καὶ ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδ. τῆς Ἰλιάδ. γράφει παροξυτ. φύζα.)

Φυζακινός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ τι συνηθίζει νὰ φεύγῃ, ἀγαπᾷ τὴν φυγὴν διὰ δειλίαν, πέλαφοι Ἰλιάδ. Ν, 102. ποιητ. μόνον.

*Φυζαλέος, έα, έον = τῷ προηγμ. ποιητ.

*Φυζάνω, ἢ φυζόω, παρ' Ἡσυχ. καὶ

Φύζημι, παρασχηματισμ. τοῦ, φεύγω. ἀφ' οὗ μετχ. παθ. ἀόρ. φυζηθέντας παρὰ Νικ.

Φυζηλός, ἡ, όν, = φυζαλέος, ἀμφιβλ. Ὀππ.

*Φυζίπολις, εως, ὁ, ἡ = φυγόπολις. Ὀππ.

*ΦΥΖΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ἐν Ἰλιάδ. πρκμ. μετχ. πεφυζότες ἀντὶ πεφευγότες· ἀνθ' οὗ ὁ Νικ. ἔχει πεφυζηκότες· ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. ἐστὶ τό, φύζα.

Φυή, ἡ· (φύω) Τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ ἰταλ. στατοῦρα, τουρκβ. μπόϊ, ἐξαιρ. εὔμορφον, εὔμηκες, καλοκαμωμένον σῶμα, ὡς τό, εὐφυΐα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ὁμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσιόδ. μόνον ἐπὶ ἀνθρωπ. σώματος καὶ μόνον κατ' αἰτ. χρῆται τῇ λέξει. παρβλ. δέμας. ὅθεν ἐν γένει, κάλλος εὐμορφία, φυσικὴ χάρις — 2) ποιητ. ἀντὶ φύσις, ἅπασα ἡ μορφή, ἡ σωματικὴ κατάστασις ἢ ποιότης, ἔτι δὲ καὶ ἡ νοερά, Πίνδ. — 3) ἡ ἀκμὴ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πινδ. Ὀλ. 1, 109. — 4) ὡς τό, φῦλον καὶ γένος, πφυὴ μερόπων κ. τ. τ.

*Φύη, γ'. ἑνκ. πρτπ. εὐκτ. ἐνεργ. ἀορ. β'. ἔφυν τοῦ, φύω, ἀντὶ φυίη. Θεορτ. 15, 94. ὁ δὲ Spohn lect. Theor. spec. 2. σελ. 5. προκρίνει τό, φυίη. (ῡ)

*Φύημα, τό = φῦμα. Ἱππ. (υ–υ)

Φυκαρίζω, = φυκάω. Σχολ. Ὀππιαν. ἁλ. α. 127.
*Φύκη, ἡ· Ὁ θῆλυς ἰχθὺς φύκης (υ)
Φυκήν, ῆνος, ὁ καὶ
*Φύκης, ου, ὁ (φυκὶς) Ἰχθύς τις διαιτάμενος εἰς τὸ θαλάσσιον χορτον φῦκος, ἴδε αὐτό. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 335. καὶ Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ς, 13 (υ)
Φυκία, ἡ. = φῦκος. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. ἀμφ.
*Φυκίδιον, τό, ὑπερτ. τοῦ, φυκίς. (ῐ)
Φυκιόεις, όεσσα, όεν, (φῦκος) Ὅτι εἶναι πλήρης φύκων· ἔχει πολὺ φῦκος. Ἰλιάδ. Ψ, 693.—2) Ὅτι εἶναι φυκιασμένος, φυκιασιδωμένος, ὅ,τι εἶναι βεμμένον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φύκους.
Φυκίον, τό, καὶ, φύκιον, = φῦκος· Θεορτ. 7, 58. (κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπερτ· οὐχὶ δὲ κατὰ σημτ.) Πλούταρχ. ὅθεν
Φυκιοφάγος, ὁ, ἡ. (φαγεῖν) = φυκοφάγος. (ᾰ)
*Φυκιοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φῦκος.
Φυκιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τρίχας παρομοίας μὲ φῦκος, ἐσχημισμ. ὡς τὸ, ψαφαροχαίτης, Ἡσύχ.
Φυκιόω, (φυκίον) = φυκόω. Γλωσσ. Στεφ.
Φυκίς, ίδος, ἡ. (φῦκος) Τὸ θηλυκὸν ψάρι τοῦ, φῦκοι ὀνομάζομέν. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ, 2. Πλίνιος θ', 6.
Φυκογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων) Ὅ,τι γειτνιάζει μὲ τὸ φῦκος, εἶναι, εὑρίσκεται πλησίον, διατρίβει, διαιτᾶται εἰς τὸ φῦκος, εἰς τὴν θάλασσαν. Statil. Flacc. 4. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 262. «Πρίηπος φυκογείτων».
Φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅ,τι ἔχει τρίχας ὁμοίας μὲ τὸ φῦκος· εἶναι σκεπασμένος μὲ φῦκος ὡς μὲ τρίχας. Ἀθήν. δ', σελ. 135. «πέτρα φυκόθριξ· ἡ ἔχουσα φύκια ὡς τρίχας πέτρα μὲ μούσκλια.
Φῦκος, τό. Τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ μάλιστα εἰς τοὺς λιμένας φυόμενον πλατὺ καὶ ὑπόμηκες χόρτον· τὸ κοινῶς μοῦσκλον παρ' ἡμῖν λεγόμενον· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. Ι, 7. «πολλὸν δὲ παρῇξε ἅλι φῦκος ἐχευάνη ἐκ τοῦ, βρύον κατὰ τὸ μεγαθος μόνον διαφέρον, κατασκευάζεται ἐξ αὐτοῦ χρῶμα πορφυροῦν. ὅθεν — 2) τὸ φύκιον, κοιν. φυκιδάκι κόκκινον, κοκκινάδι, μὲ τὸ ὁποῖον βάπτουν τὰς παρειὰς αἱ γυναῖκες. Λουκιαν. Ἑρμοτ. «τὰς ἀναιτιχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἀπιχρίτοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ.» ὅθεν
Φυκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι τρώγει τὸ φῦκος. (ᾰ)
Φυκόω, (φῦκος). Βάπτω, ἀλείφω τι μὲ φύκιον, φυκιασιδώνω, ἐρυθράν, κόκκινην βάπτω τὴν παρειὰν τῷ φυκίῳ. Παθητικ. Φυκόομαι, οῦμαι· χρίω, ἀλείφω, βάπτω τὸ πρόσωπόν μου μετὰ φυκίου, φυκιασιδώνομαι. Πλούταρχ. συμπ. ς. «Φυκοῦμαι καὶ μυρίζομαι· καὶ ἀλλαχοῦ «φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον. — 2) παραγεμίζω, στουπώνω τι μὲ φῦκος· Διοδώρ. ιζ', 45. «ἠμφιέσθαι περυκωμένην· μετὰ φύκους ἐστουπωμένην· ὡς τὸ παρὰ Vitruv. ί, 20. Coria alga farcta.
Φύκτη, ἡ. Ἡ κοιλότης τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ συνένωσις τῶν δύο παλαμῶν τῆς χειρός· ἤτοι τὰ γύαλον αὐτῶν τῶν δύο ὁμοῦ· τὸ παρ' ἡμῖν φούκτα, καὶ χούφτα· παρ' Ἀλεξάνδρῳ Τρελλιανῷ σελ. 68. (Ἔκδ. Λουτσατ. 1548.) «Πιτύρου σίτου φούκτην ἀ.» ἔνθα φύκτην ἀναγνωστέον.
Φυκτός, ή, όν· ποιητ. μόνον, ἐπὶ ῥηματ. τοῦ, φεύγω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει ἢ δύναται νὰ φύγῃ, ἀποφεύγῃ τις, ποῦκατι φυκτὰ πέλονται Ἰλιάδ. Π, 128. Ὀδυσ. Θ, 299. Ξ, 489. — 2) πᾶν ὅ,τι ἔφυγεν, ἀπέφυγέ τις.
Φυκώδης, ὁ, ἡ, ες (φῦκος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ φῦκος, φαίνεται ὡς φῦκος. Τόπος ἔχων πολὺ φῦκος.
Φύλαγμα, τό (φυλάσσω) = φυλακή· παρὰ τοῖς Ο'. (υ)
Φυλάζω, Μ. ξω. (φυλή). Διαιρῶ τὰς φυλάς· διαιρῶ λαόν τινα εἰς φυλάς. Πλούταρχ. Λυκ. 6. «Φυλὰς φυλάξαντα. — Ἐν τούτοις τὸ μὲν φυλὰς φυλάξαι, καὶ ὠβὰς ὠβάξαι, διελεῖν ἐστὶ καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας.»
Φυλάκειον, καὶ φυλακεῖον, τό (φυλακή). Τόπος ὅπου φυλάττουσι στρατιῶται, ἐξαρ. πῦργος ἔνθα φυλάττουσιν, τόπος ἔνθα ἔστι φρουρὰ στρατιωτῶν· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. guarigione· ὅθεν = τείχος. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. Κομμάτι πανίου μὲ τὸ ὁποῖον περιδένουσι μέρος τι τῶν μελῶν των αἱ γυναῖκες ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, παρβλ. σφενδόνη, καὶ χειροκομεῖον. (ᾰ)
Φυλακεύς, έως, ὁ· ἑπκ. ἀντὶ φύλαξ· κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. μόνον φυλακῆες ἀπαντώμενον. Ὀππιαν. Κυν. δ'. 295.
Φυλακή, ἡ (φυλάσσω). Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, νὰ ἵσταταί που ὡς φύλαξ· φύλαξις, ὡς πρᾶξις. Ἰλιάδ. ἐξαιρ. «ἐν καιρῷ κυνὸς, Λατ. excubiae· «φυλακὰς ἔχειν. Ἰλιάδ. Ι, 1. 471. «φυλακὴν ἔχω περίτινων φυλάττοντας ἀπό τινα, Ἡρόδ. 1, 39. τὸ δὲ «φυλακὴ ἔχει αὐτόνω καταγίνεται εἰς τὸ νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡσύχ. λφν 47, 7. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ «φυλακὰς φυλάττων» ἀντὶ φυλάττω, στέκομαί που καὶ φυλάττω. β) ὡς πρόσωπον, φύλαξ, φυλακαὶ, πρόκειται ἤτοι ὁ εἰς φυλακὴν ἱστάμενος στρατιώτης, τὸ ἰταλκ. sentinella, Γερμν. Schildwache, Οὐγγ. strázja συνήθ. ὡς τὸ Λατν. custodia, ἀντὶ custos, Wolf Λπτ. σλ. 326. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ σωματοφύλακες καὶ ἐξαιρ. οἱ εἰς φύλαξιν χώρας, πόλεως ἢ φρουρίου διωρισμένοι στρατιῶται, τὸ ἰταλ. guarigione. — γ) ὡς τόπος φυλακῆς, φυλαξεως, σκοπιά, τὸ κοινότρ. καρτέρι, λημέρι, Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ φυλακεῖον, φυλάκειον. — δ) ἡ καρὶς καθ' ὃν ἐν νυκτὶ ἐτάττετο ἡ τρίτη καὶ τελευταία φυλακή, τοῦτ' ἔστιν ἐλάζετο ὁ φύλαξ τῆς τελευταίας ἐν νυκτὶ φυλακῆς, ὅθεν καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός. — 2) φύλαξις, τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι ἢ τινα, τόσον εἰς ἀτομέλειαν, διὰ νὰ μὴ πάθῃ τι ὅσον καὶ φυλακωμένον· ὅθεν — β) καὶ ὁ εἰς τοιοῦτον σκοπὸν διωρισμένος τόπος, εἱρκτή, φυλακή, τὸ τουρκβ. χάψη, ἰταλ. prigione· «ἔχειν τινὰ ἐν φυλακῇ» πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ «ἐν φυλακῇσι» Ἡρόδ. 3, 152. Τρπκ. «τὸν ἰσθμὸν ἐν φυλακῇ ἔχωμεν κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν Ἰσθμόν. Ἡρόδ. 7, 207. 8, 40 ἀσύνηθες «τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἐν φυλακῇ ἔχωμεν διατηρῶ πάντοτε τὸν ἴδιον χαρακτῆρα, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, τῆς διαλέκτου. Ἡρόδ. 3, 152. πρβλ. φυλάσσω, 2. γ. — 3) τὸ νὰ φυλάττηταί τις ἀπό τι, ὅθεν «φυλακὴν ἔχω = φυλάττομαι, Ἡρόδ. 1, 38.
*Φυλάκη, ἡ. Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὀμ. (υυ–)
Φυλακίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. — ιῶ (φυλακή, σημτ. 2) Φυλακόνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν φυλακήν. Ν. Δ.
Φυλακικός, ή, όν (φυλακή). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἀναγκαῖον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς φύλαξιν, νὰ φυλάττῃ. Πλάτ. πολ. έ.
Φυλάκειον, τό· = φυλάκειον. (ᾰ)
Φυλακίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλ. τοῦ, φύλαξ. Πλάτ. «καὶ φυλάκιδι ἢ φυλάττουσα, φρουροῦσα, ὡς τὸ φρουρίς.
*Φυλάκισσα, ἡ = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'. (ᾰ)
Φυλακίτης, ου, ὁ (φυλακή, σημτ. 2. β.) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακήν, φυλακωμένος. Νικήτ. Χρόν. ια', 11.
Φύλακος, ὁ· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ φύλαξ, Ἰλιάδ. Ω, 566. πολλκ. παρ' Ἡρόδ. ὅ,τι δὲ οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει ἡ λέξ. καὶ ἐνικ. ἀρθμ. ψευδῶς νομίζεται, ἰδὲ π. χ. Ἡρόδ. 1, 84. 2, 113. (κατ' Ἀρστρχ. ὀξυτονητέα ἡ λέξις φυλακτός, Φλμ. Λξ. 269. σελ. 189. Σχολ. Ἐντ. Ἰλιάδ. Ω, 566. παρβλ. ἀνακός.) [υυυ]
*Φύλακος, ὁ, Ἀρτενκ. κύρ. ὄνμ. Θεσσαλοῦτε καὶ τῶν Τρώων τινός, Ὀμ. καὶ Ἡσόδ. (υ υυ) ὅθεν
*Φυλακίδης, ου, ὁ· πατρωνμκ. Ὁ υἱὸς τοῦ Φύλακου. Ὀμ.
Φυλακτέον, θετκ. ἐπίρρμ. τοῦ, φυλάττω, Πρέπει νὰ φυλάττῃ τις. Ξενοφ.
Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ· = φύλαξ. Ἰλιάδ. Ι, 1, 66. 80. καὶ ἀλλαχοῦ.
Φυλακτηρία, ἡ· = φυλακή, πάνυ ἀμφ.
Φυλακτήριον, τό. Τόπος «ἐχυρωμένος, ἢ φρούριον ἐν ᾧ εἶναι φρουρὰ, γαρνιζόνη. Τόπος, ὅπου ἵσταται στρατιώτης φυλάττων, τὸ ἰταλ. σύνηθ. πόστο. Ἡρόδ. 5, 52. ἐξαιρ. Τόπος «ἐχυρωμένος μὲ τοὺς πύργους τῶν τειχῶν ἐν ᾧ εὑρίσκονται οἱ φρουροί· τόπος, οἰκίσκος ἐν ᾧ ἠτυχάζουσιν οἱ φύλακες στρατιῶται, τὸ ἰταλ. χβάρδια, Γερμ. Wachhaus. τουρκβ. κουλούκι. — 2) προφυλακτικόντι μέσον, τὸ συνήθ. ἐγκόλπιον, τουρκβ. χαμαϊλί, χαμαΐλι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδ. τοῦ
*Φυλακτήριος, ία, ιον (φυλακτήρ). Ὅστις φυλάττει τι· προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ εἴς τι.
Φυλάκτης, ου, ὁ· = φυλακτήρ. Πλούταρχ.
Φυλακτικός, ή, όν (φυλάσσω). Ὅστις φυλάττει, προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ καλά εἰς, ἢ διά τι· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ φυλάττῃ. — 2) (ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. φυλάσσομαι). Ὅς τις ἠξεύρει νὰ φυλάττηται· εἶναι προσεκτικός. Ξυφ. Ἀπομ. 3, 1, 6. Ἐπῤῥ φυλακτικῶς.
*Φυλάκτωρ, ορος, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ φυλακτήρ, φύλαξ.
Φύλαξ, ακος, ὁ· καὶ ἡ. Ὅστις φυλάττει, φύλακας, φυλακάτορας· ὁ εἰς φύλαξιν ταττόμενος στρατιώτης. Κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. οἱ φύλακες = οἱ φρουροί, γαρνιζόνη, παρ' Ὀμ μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ κατ' ἀρσεν. γένος, ἔτι δὲ καὶ «φύλακες ἀνδρεσι» Ἰλιάδ. Ι, 477. «οἱ φύλακες» οἱ εἰς φύλαξιν τόπου, χώρας τινὸς τεταγμένοι στρατιῶται. Παράδειγμ. κατὰ τὸ θηλ. γέν. παρὰ Lob. Φρυν. σελ. 453. Παρὰ Πλάτ. Κρίτ. ά. «Τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξι. ἀντὶ τοῦ δεσμοφύλακος. — 2) διατηρητής, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ἡσόδ. Ἔρ. 124. 253. — 3) ὅστις παρατηρεῖ τι προσέχει εἴς τι, θεωρός, παρατηρητής, ἐπιτηρητής. (υ–)
Φυλάξιμος, ίμη, ιμον (φυλάσσω) Ὅ,τι εἶναι διὰ φύλαξιν, δύναται νὰ τὸ φυλάττῃ τις, ἐπιδέχεται φύλαξιν. — 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. Παυδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ φυλάττηται τις· παρβλ. φύξιμος.
Φύλαξις, εως, ἡ (φυλάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ φυλάττῃ, παρατηρῇ τίς τι. (υ)
Φυλαρχέω, Μλ–ήσω. Εἶμαι φύλαρχος, τὸ ἀξίωμά του ἔχω. Ἀρριαν. Λυσ. 561. ἐκ τοῦ
Φυλάρχης, ου, ὁ (φυλή, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγὸς, πρῶτος, προεστώς, ἢ προστάτης φυλῆς τινος· ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ ὁ ἡγεμὼν ἱππέων φυλῆς, καβαλλαρίας. (οὐχὶ τοῦ πεζικοῦ, ψευδὴς γὰρ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξήγησις.) ὅθεν
Φυλαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου. Ἡσύχ.
*Φύλαρχος, ὁ = φυλάρχης. Ἀρστφ. Ὄρ. 799. (υ)
*Φύλας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσόδ. (– —)
*Φυλασσέμεναι, Ἑπκ. ἀπρμφ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, φυλάσσω, ἀντὶ φυλάσσειν. Ὀμ.
Φυλάσσω, Ἀττ. φυλάττω, Μ. άξω· μέσ. μέλ. φυλάξομαι· ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ παθ. σημτ.

Σφκλ. Φιλ. 48. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Ξιφ. Οἰκ. 4, 9. Ἀμετρ Ἀγρυπνῶ, διακινητεύω, δέν κοιμῶμαι, Ὀδ. Τ, 53. ἐξαιρ φυλάγω, στέκομαι ὡς φύλαξ. Ὅμ. νύκτα φυλάττω δέν κοιμῶμαι ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ. Ὀδ. Ε, 466. Χ, 195. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἰλ. Κ, 188. — β) εἶμαι εἰς φρουράν, γαρνιζόνην. — 2) μεταβτκ. Φυλάττω, διατηρῶ, ἀσφαλίζω, διαφεντεύω τι· πολλκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. Ἡρδτ. καὶ λ. ἐπ' ἀνθρώπων, ποιμνίων, ἀγελῶν, πραγμάτων. π. χ. κτήματα φυλάττω καὶ λ. τ. «δῶμα φυλάττω τὸν εἴσω, δέν εὐγαίνω ἔξω, δέν τὸν ἀφίνω μόνον, Ὀδ. Κ, 208. «φυλάττω τινά ἀπό τινος» Μεθομηρ. φυλάττω τινά νά μή πάθῃ τι. — β) παρατηρῶ, κατασκοπῶ, προτέχω εἴς τι. Ὀδ. Δ, 670 χειροφυλακτῶ, προσμένω μέ προσοχήν τὴν εὐκαιρίαν νά κάμω τι· μετά αἰτ. «νόστον» Ἰλ. Β, 251. ἔτι δέ καὶ αἰτ. τοῦ πρσ. Ξεν. Ἀνβ. 4, 6, 11. Ἡρδτ. 1, 44. 2, 82. 8, 9. καὶ ἀλλχ. Ἀπολτ. Παραμονεύω. — γ) τρπκ. Διατηρῶ, σώζω, τιμῶ, σέβω, «χόλον» φυλάττω, κρατῶ τὸν θυμόν, δέν ἐλεύνομαι, Ἰλ. Π, 30. «παίδω καὶ φιλότητα» διατηρῶ, συντηρῶ, σώζω σέβας καὶ τιμήν πρός τινα, Ἰλ. Ω, 111. «ὅρκια» κρατῶ, τιμῶ τούς ὅρκους, δέν τούς καταφρονῶ, δέν τούς παραβαίνω, Ἰλ. Γ, 280. «ἔπος» φυλάττω τήν προσταγήν, πράττω ὡς ἐπροστάχθην. Ἰλ. Π, 686. «οὐκ ἐφύλαξε ἀπειλὰς ὑμετέρας» εἰς τούς φοβερισμούς σας δέν ἔδωκα προσοχήν, τούς κατηγόρησα Παθτ. «φυλάττομαι παρά τινι» εἶμαι κρυμμένος εἰς τόν οἶκόν τινος, μέ φυλάττει τις κρυμμένον, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 383. κατά μέτ. διάθ. Προτέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, παρ' Ὅμ. μόνον κατά παθτ. πρκ «πεφυλαγμένος εἶναι» τό νά ἦναί τις προσεκτικός, Ἰλ. Ψ, 323. Τό δέ «φυλάττομαί τιν κρατῶ τι εἰς τόν νοῦν, εἰς τήν ἐνθύμησίν μου, Ἡσ. Ἔρ 263. 561. 694. ὡσαύτως καὶ «φυλάττομαί τι ἐν θυμῷ» Ἡσ. Ἔρ. 491. συνήθως μέντοι. — β) «φυλάττομαί τι ἤ τινά» «προτέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, ἤ ἀπό τινα ἄνθρωπον, Ἡρδτ. 1, 108. 7, 130. ὅθεν, Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ζητῶ νά ἀποφύγω τι ἤ τινα· ἔτι δέ καὶ «φυλάττομαι ἀπό τινος» σπανιτ. «φυλάττομαί τινος» Ἀρτ. ὡσαύτως καὶ μετά ἀπρμφ. — Παρά ταῖς μετέπειτα δέ καὶ «φυλάττομαι μή — φοβοῦμαι, ὑποπτεύω μήπως, — διά νά μή — ἔτι δέ καὶ μετά γενκ. Θκδ. 4, 132. 13. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Σπανίως δέ τίθεται καὶ ἡ ἐνεργτ. διάθ. ἀντί τῆς μέσ., κατά πρῶτον παρά Πλτ. Θητ. σελ. 154. Δ. Γοργ. 461. Δ. εὐχρησττρ. παρά τοῖς μεταγνστ. Lobeck Φρν. σελ. 363. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 923.

*Φυλείδης, ου, ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Φυλεύς. Ἰλ.

Φυλατεύω, Λαμβάνω, δέχομαί τινα εἰς τήν φυλήν, φυλέτην ποιῶ τινα. Ἀριστοτέλ πολ. γ, 2. ἐκ τοῦ

Φυλέτης, ου, ὁ (φυλή). Ὅστις εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας φυλῆς, ὁμόφυλος. Λατ. tribulis. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 368. «τῆς ἐμῆς γυναικός ἐντα ξυγγενὲς καὶ φυλέταν» ὅθεν

Φυλετικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τόν φυλέτην «ἐκκλησία, ψηφοφορία φυλετική». Λατ. comitia tributa, ἐνθα ψηφίζουσι κατά φυλάς. Διον. Ἁλ. Ἐπῤῥ. φυλετικῶς

Φυλέτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ, φυλέτης, ἔτι δέ καὶ αὐτό τοῦ, φυλετική, π. χ. «ἐκκλησία φυλέτις.»

*Φυλεύς, έως, ὁ. Ὅνμ. κύρ. Στρατηγός, πρεσβεύτης τις ἐν τῷ Δουλιχίῳ. Ἰλ. κατ' αἰτιατ. ἐπκ. Φυλῆα, Ἰλ. Ψ, 637.

Φυλή, ἡ. Ἕνωσις πλειόνων ἀνθρώπων εἰς μίαν κοινότητα, εἰς ἓν κοινόν, ἤ εἰς μίαν πολιτείαν, αὕτη ἐστίν ἡ κυρία σημτ. τῆς λέξ. κατά Δικαίαρχον· ὅθεν, σύνδετμος, ἡ κοινωνία, κοινότης ἐν τῷ λαῷ μεταξύ τῶν πολιτῶν, δῆμος, διαίρεσις τοῦ δήμου εἰς τάξεις, κλάσεις, ὡς τό Λατ. tribus, κατά πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 5, 66. 68. 69. 6, 131. ἐν Ἀθήναις διαιρεῖτο κατ' ἀρχάς ὁ δῆμος εἰς 4. φυλάς, τάς ὁποίας ὅμως ὁ Κλεισθένης (509) δέκα ἐποίησε. Τά μέλη τῆς φυλῆς ἐλέγοντο φυλέται· παρβλ. φράτρα. — 2) διαίρεσίς τις ἐν τῷ στρατιωτικῷ, οἱ ἐκ μιᾶς φυλῆς πολεμισταί. Ξνφ. Κυρ. Παδ. 8, 5, 4. ἔτι δέ καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν, ἐξαιρ. ἐν τῷ ἱππικῷ. Ξνφ. Ἑλλ. 2, 4, 3. — 3) ἐν γένει, Γενεά, γένος, κλάσις, τάξις τοῦ δήμου πολιτείας τινός. Ξιφ. Οἰκ 9, 6. (ἔστι δέ ἡ λέξις συγγεν. τῇ ἀρχαιοτρ. φῦλον, ὅπερ ἴδε.)

*Φυλή, ἡ, Δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Πλτ. 1147. ὅθεν

*Φυλήν δε, Ἐπίρ. Εἰς τόν δῆμον Φυλήν.

Φυλία, ἡ. Ἡ ἀγριοελαία, Ὀδ. Ε, 477. ἄλλως κότττινος λεγμ. Ὁ δέ Ἀμμώνιος ἐκλαμβάνει τήν λέξιν αὐτί τοῦ, σχῖνος, Μαστιχόδενδρον.

Φυλίκη, Ἀειθαλές τι δένδρον ἤ θάμνος, τῇ ῥάμνῳ παραπλήσιον, ὃ ἡ συνήθεια, φιλίκιον, καὶ θυλίκιον, καὶ θλίκιον λέγει· κατ' ἄλλους δέ = φυλία γράφεται δέ καὶ φιλύκη.

Φυλίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φυλή. Πλάτων ὁ Κωμικός παρ' Ἀθην. β. σελ 55.

Φυλλάζω, Μλ – άτω (φύλλον). ἐπί φυτῶν, Ἔχει ἤ αὐγάζει φύλλα. Γλωστ.

Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ (φύλλον, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας εἰς τά φύλλα, ἔχει ἀγκαθωτά φύλλα. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ζ, 9. (– υ – υ)

Φυλλάμπελον, τό (ἄμπελος). Φύλλον ἀμπέλου· ἀμπελόφυλλον. Γλωστ.

Φυλλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φύλλον. Μικρόν φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλάς, άδος, ἡ (φύλλον). Σωρός φύλλων, κοίτη, στρῶμα ἀπό φύλλα «φυλλάδα ἐπιβαλλεινα Ἡρδτ. 8, 24. — 2) κλωνάρι μέ φύλλα, Λατ. frontes.

Φυλλεῖον, τό (φύλλον). Παντοῖα φύλλα λαχανικῶν, τό σύνηθ. τουρκβ. ζαρζαβατικά· ἐξαιρ. ἡ πρασθήκη ἀπό πήγανον, κορίαννον, μάλαθρον, ἄνηθον, ἡδύοσμον, σέληνον καὶ λ. τ. τ. τά ὁποῖα δίδουσι συνήθως εἰ λαχανοπῶλαι περιπλέον εἰς τούς ἀγοράζοντας παρ' αὐτῶν λαχανικά. Ἡσύχ. «τά τῶν λαχάνων, ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις αἴολα καὶ φαῦλαι· καὶ Γαλην. ἐν Γλωστ. «φύλλια, ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέληνον».

Φυλλιάω, (φύλλον). ἐπί δένδρων· Ἔχει φύλλα κάμνει φύλλα χωρίς καρπόν. «Ἀναλδέα φυλλιόωσι.» Ἄρατ. 333.

Φυλλίζω, Μλ – ίσω, Ἀττ. ττῶ (φύλλον). Ἀποφυλλίζω, κόπτω τά φύλλα δένδρου τινός. Γεωπον.

Φυλλικός, ή, όν (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει φύλλα, εἶναι μέ φύλλα· ὅ,τι ἀνήκει εἰς φύλλα. «Βλάστησις φυλλική» ἡ τῶν φύλλων βλάστησις.

Φύλλινος, ίνη, ινον (φύλλον). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, καμωμένον ἀπό ἤ μέ φύλλα. «Ἀγῶνες φυλλίναι» Πολυδ.

Φύλλιον, τό· = φυλλεῖον.

Φυλλίς, ίδος, ἡ· = φυλλάς. Γεωπον. ἔτι δέ καὶ φαγητόν τι ἀπό λαχανικά· παρ' Ἀθηναίῳ γ. σελ. 120. «ἡ λεγομένη φυλλὶς» καὶ ἐν δ. σελ. 134. «φυλλὶς ἡ δριμεῖα» ὃ ὁ Ἡσύχ. εἶδος κυκεῶνος, λέγει, ὅθεν ἴσως ἡ κοινῶς σαλάτα λεγομένη. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνμ. — 3) χώρα τις ἐν Θράκῃ. Ἡρδτ. 7, 113.

Φυλλίτης, ου, ὁ. Θλκ. φυλλῖτις – ιδος, ἡ = φύλλινος· ὅθεν «λίγων φυλλίτης», ὡς τό, στεφανίτης, ἀργυρίτης, κλ. τ. τ. ἀγών τοῦ ὁποίου ἆθλον ἦτον στέφανος ἐκ φύλλων. β) ἡ φυλλῖτις, φυτόν τι ὅλον ἐκ φύλλων συνιστάμενον, κατά τινας τό ἄλλως σκολόπενδρα λεγόμενον. Διοσκορ. γ, 121. Asplenium scolopendrium. Λιν.

Φυλλοβολέω, Μ. ήσω (φυλλοβόλος) ἐπί δένδρων, Ῥίπτει, ἀποβάλλει, δέν κρατεῖ τά φύλλα του, πίπτουν τά φύλλα του. — 2) ῥίπτω κατά τινος φύλλα, τόν κτυπῶ μέ φύλλα καὶ μέ ἄνθη, λουλούδια. Ἡρωδιαν. ὅθεν

Φυλλοβολία, ἡ. ἐπί δένδρων, Τό νά ἀποβάλλῃ, ῥίπτῃ, χάνῃ τά φύλλα του δένδρον τι. 2) τό νά ῥίπτῃ τις ἐπί τινα φύλλα, νά τόν κτυπᾷ μέ φύλλα καὶ ἄνθη εἰς σημεῖον νίκης καὶ τιμῆς, διότι τό παλαιόν ἐφυλλοβόλουν τούς νικηφόρους. Ἐρατοσθένης παρά τῷ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 874. καὶ ὁ Σχολ Πινδάρ. ὅθεν Πανθητ. «Φυλλοβολούμενος».

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ (φύλλον, βάλλω). ἐπί δένδρων· Ὅ,τι ἀποβάλλει, χάνει, πίπτουν τά φύλλα του. — 2) ὅστις ῥίπτει φύλλα καὶ ἄνθη ἐπάνω εἰς τόν νικητήν.

Φυλλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ «φύλλα» ἀντί μαλιά ἐπί κεφαλῆς ἔχων, ἐπί δένδρων, ὅ,τι ἔχει πολλά, πυκνά φύλλα. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 217.

Φυλλοκοπέω, (κόπτω). Κόπτω τά φύλλα δένδρου τινός.

Φυλλοκρινέω, (κρίνω). ὡς τό, ἐκφυλλοφορέω.

Φυλλολογέω, Μελ. ήσω (λέγω). Φυλλολογῶ μαζώνω φύλλα

Φυλλομανέω, Μ. ήσω. ἐπί δένδρων, Κάμνει πολλά φύλλα, καὶ καθόλου, παντελῶς καρπόν. παρβλ. ὑλομανέω. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

*Φυλλομανής, ὁ, ἡ, ές (μαίνομαι). Τό μή καρποῦν, μή καρποφορεῖν, ἀλλά φύλλα μόνον κτίμενον, παρβλ. ὑλομανής.

Φύλλον, τό (φύω). Πέταλον, τό λεπτόν καὶ πλατύ καὶ ὁμαλόν, καὶ ἁπαλές μέρος τῶν φυτῶν, τό ἐπί τῶν κλάνων φυόμενον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις, ὡς περ καὶ ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Ἡρδτ. κατά πληθ ἀρθμ. μόνον χρῆται τῇ λέξει. — ἔτι δέ καὶ ἄνθος, λουλούδι, Θκρτ. 11, 25. 18, 39. Jac. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 266. — 2) ὁ μέ φύλλα ὅμοιος σπόρος τοῦ σιλφίου. Ἱππκ. — 3) φυτόν τι ἀκριβέστερον ἀδιώριστον· ἐν γένει, φυτόν. — 4) εἶδός τι ἀρώματος, ἀκριβτ. ἀδιώριστον.

Φυλλορραγέω, Μλ – ήσω (ῥήγνυμι). Κόπτω φύλλον τι, τό συμμαζώνω καὶ φυτήσας εἰς αὐτό κλείω σφίγγωντάς το τόν ἀμφυτηθέντα ἀέρα, εἶτα τό κτυπῶ ἐπί τό μέτωπον ἤ ἐπί τήν παλάμην μου καὶ οὕτω σκάζον κάμνει κρότον· ὅθεν

*Φυλλορραγία, ἡ. Τό νά φυλλορραγῇ τις· ἴδε τό προηγούμενον.

Φυλλορροέω, ήσω, (φυλλορρόος) = φυλλοβολέω, σημτ. 1.

Φυλλόρροια, ἡ· = φυλλοβολία, σημτ. 1.

Φυλλορρόος, ὁ, ἡ (ῥέω) = φυλλοβόλος, σημτ. 1.

*Φυλλοσμυής, ὁ, ἡ (σμάομαι) Ὅστις ἤ ὅ,τι βλάπτει τά φύλλα τῶν δένδρων. Νικ.

*Φυλλόσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπας). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μέ φύλλα, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. 3, 7, 3.

*Φυλλοστρώς, ῶτος, ἴδε τό ἑπόμενον.

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι στρωμμένον ἤ σκεπασμένον μέ φύλλα. Εὐριπ. «Ὁδός φυλλόστρωτος» ἐκ τοῦ τύπου φυλλοστρώς, οὐχί δέ φυλλοστρῶτις, μόνον ἤ ὅτε. φυλλοστρῶτι εὑρηται. Θηρτ. ἐπ. 3. παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 429.

Φυλλοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ φύλλα. Ὀππιαν. κυν. ά, 116.

Φυλλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει φύλλα ἀπό τά δένδρα. Γλωστ.

Φυλλοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὅ,τι τρώγει

φύλλα, τρέφεται μὲ φύλλα δένδρων. Ἀθήν. δ. στελ. 180.

Φυλλοφορέω, Μλ -ήσω. Ἐπὶ φυτῶν ὅ,τι φέρει, ἔχει φύλλα· φέρω κουβαλῶ φύλλα δένδρων. ἐκ τοῦ

Φυλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, ἔχει, φύλλα, ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φύλλα δένδρων· «φυλλοφόρος ἀγὼν» = φυλλίτης ἢ στεφανίτης. Πινδ.

Φυλλοφυέω, Μλ -ήσω (φύω). Ἐπὶ φυτῶν. Φύει, γεννᾷ φύλλα.

Φυλλοχοέω, Μλ -ήσω· = φυλλοβολέω, σημ. 1. — 2) χύνω, σκορπίζω φύλλα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἐκ τοῦ

Φυλλοχόος, ὁ, ἡ (χέω) = φυλλορρόος. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι χύνει, σκορπίζει φύλλα, κάμνει νὰ πίπτωσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, «μήν φυλλοχόος» καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἡσιόδ. παρὰ Πολυδ. 1, 231.

Φυλλόω, (φύλλον). Στολίζω τι μὲ φύλλα δένδρων. Ἱππ. — 2) μεταβάλλω τι εἰς φύλλον.

Φυλλώδης, ες, ὁ, ἡ (φύλλον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φύλλον, φαίνεται ὡς φύλλον δένδρου· ὅ,τι ἔχει πολλὰ φύλλα, εἶναι πολύφυλλον.

Φύλλωμα, τό (φυλλόω) = φύλλον. Διόδωρ. Σικ.

Φυλοβασιλεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος βασιλεὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιτελῇ, κάμνῃ θυσίας· ὡς τὸ τῶν Ῥωμαίων «rex sacrificulus».

Φυλοκρινέω, Μλ -ήτω (φῦλον, κρίνω). Διακρίνω, διαιρῶ τὰς φυλάς· ὅθεν

Φυλοκρίνησις, ἡ. Τὸ νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τὰς φυλάς, διάκρισις, διαίρεσις τῶν φυλῶν. Βλήμ. Ἀλεξ. (ξ)

Φυλοκριτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀπαιτεῖται εἰς διάκρισιν τῶν φυλῶν, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τὰς φυλάς. Βλήμ. Ἀλεξ.

Φῦλον, τό (φύω). Γενικὰ, γένος, εἶδος· ἐπὶ πάντων τῶν ἐμψύχων, ὄντως· πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. «φῦλον θεῶων» Ἰλ. Ε, 441. Ἡσιόδ. Θγν. 202. «φῦλον θεάων» Ἡσιόδ. Θγν. 965. «φῦλον ἀοιδάων» Ὀδ. Α, 481. «πάντάτων φῦλον» Ἡσιόδ. Ἔρ. 201. «γυναικῶων Θγ. 1020. Ἀσπ. 4. Συνήθως κατὰ πληθ. ἀρσ. πλῆθος ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους σημαίνοντα· «φῦλα θεῶων» Ἰλ. Ο, 54. 161. 177. «φῦλα ἀνθρώπων» Ξ, 361. Ὀδ. Γ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· «φῦλα γυναικῶν» Ἰλ. Ι, 130. 272. «φῦλα ἐπικούρων» Ρ, 220. «φῦλα Γιγάντων» Ὀδ. Η, 206. σμῆνος μυιῶν, μυγῶν, Ἰλ. Τ, 30. τὸ δὲ «φῦλα μελισσέων» πάντη ὑσύνῃσι ὡς περίφρασις τοῦ, μέλισσα, Ἡσιόδ. λφν. 22. παρβλ. γένος ἔθνος, φυή. — 2) κατ' ἀκριβεστέραν εἰδικὴν ἔννοιαν, ἔθνος, λαὸς, γένος φυλή· «φῦλα πελατῶων» Ἰλ. Β, 840. πρβλ. ἐμφυλος, ἐμφύλιος, ἀποφύλιος, καταφυλαδόν. — 3) κατ' ἀκριβεστάτην εἰδικὴν ἔννοιαν. Γενικὰ, συγγένεια, οἰκία, οἶκος, τὸ σύνηθ. οἰκογένεια, ἰταλ. famiglia· εἰ κατὰ γένος ἢ ἐξ ὁμαιμότητος ἤτοι συγγενείας ἐξ αἵματος ἀλλήλοις προσήκοντες· «Κατὰ φῦλα Κατὰ τ' ἀγέλη» Ἰλ. Β, 362. 363. «Φῦλον Ἑλλήνης, φῦλον Ἀρκεσίοιο» Ὀδ. Ξ, 68. 181. — Ἆρα ἡ λέξις φέρει τριπλῆν τινα τοῦ γένους διαίρεσιν· κατὰ ἔθνος, κατὰ πατρίδα, καὶ καθ' ὁμαιμότητα· οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ χρῶνται αὐτῇ κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. μόνον χωρὶς νὰ τὴν κλίνωσι παρεπιτέρω. Ὁ Ἡσιόδ. χρῆται αὐτῇ σπανιώτερον ἢ ὁ Ποιητ. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. αὐτῆς καθ' ἑνικ. ἀριθμόν.

Φυλοπις, ιδος, ἡ. Βοὴ, ταραχὴ, θόρυβος τῶν πολεμούντων, μάχη πολλαχ. παρ' Ὅμ. πρὸς τῇ συνήθει αἰτ. φυλοπιν καὶ τῇ σπανιτερ. φυλόπιδα ἅπαξ, Ὀδ. Δ, 314. χρωμένῳ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 114. Ὁ ποιητ. χρῆται ἐνίοτε καὶ τῇ συνήθ. «φυλοπις πολέμοιο» Ἰλ. Ν, 635. Ὀδ. Δ, 314· ἄλλως δέ, «Φύλοπις καὶ πόλεμος» Ἰλ. Δ, 15, 82. Σ, 242. καὶ «Νεῖκος φυλόπιδος» Τ, 141 — Τρπκ. Ὁ εἰς μάχην ἕτοιμος στρατὸς· (κατὰ τοὺς παλαι Γραμμτ. παρὰ τὸ, φῦλον καὶ ὄψ, ἐν σημασ. τοῦ, βοή.) [-υυ]

*Φυλώ, όος, συναιλ. οῦς, ἡ. Θήλ. Κύρ. ἐνομοθεράπαινά τις τῆς Ἑλένης. Ὀδ.

Φύμα, τό (φύω) ὡς τὸ, φυτόν. Ἐλάσσημα, γέννημα. Ἐξαιρ Ἀποφυὰς, ἔκφυσις κατὰ τὸ σῶμα, οἴδημα, ἀπόστημα, πρῖσμα. Ἡρόδ. 3, 113. Γαλην. «Ἀπὸ τῶν ἐν γῇ φυομένων οἱ ἄνθρωποι φύματα κεκλήκασι τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους, ὅσοι τοιοῦτοι ἄνευ τῆς ἔξωθεν αἰτίας γίνονται.» [ὅτι τὸ υ, ἐχρησίμευεν ὡς βρχ. διάστικτον Μρκ. ὁ Σιδ. 83. συμφώνως τῷ Δρκτ. σλ. 95, 23. 100, 22. ἀλλ' ἐν σλ. 57. 8. προστίθησιν ὅτι οἱ Ἀττ. γράφουσι προπερισπ. τὴν λέξιν φῦμα· περὶ οὗ ἴδε Canon prosod. 35. 101. bei Herm. de emend. gr. Gr. rat. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαντᾷ ὡσαύτως φῦμα προπερισπ. κείμενον.] ὅθεν

Φυματίας, ου, ὁ. Ὅστις πάσχει, ἔχει φύματα Ἱπποκρ.

Φυμάτιον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ, φῦμα. (ᾰ)

Φυματόω, (φῦμα). Προξενῶ φύματα· παθτ. φυματοῦμαι· εὐγάζω, ἀποκτῶ φύματα. Ἱπποκρ.

Φυματώδης, ὁ, ἡ (φῦμα εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φῦμα, εἶναι φαίνεται, ὡς φῦμα· ὅστις ἢ ὅ,τι πάσχει, ἔχει πολλὰ φύματα. «Σκέλος φυματῶδες.» Ἱπποκρατ.

*ΦΤΜΙ, ἴδε φύω.

*Φῦναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, φύω· ἀεὶ κατ' ἀμετβ. σημτ.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἀνήρ). Ὅστις ἀποφεύγει, φοβεῖται, μισεῖ τοὺς ἄνδρας. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 9. (ᾰ)

Φυξείω, ἐφετικὸν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, θέλω νὰ φύγω.

Φυξήλιος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἥλιος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀποφεύγει τὸν ἥλιον, ὅθεν ζητεῖ τὸν ἴσκιον. Νίκανδρ. Θηρ. 660.

Φύξηλις, ιος καὶ ιδος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅστις εἶναι φυγὰς, φεύγει εὐκόλα, εἶναι ἑτοίμως, μικρόψυχος· «Φύξηλιν ἐοῖταν» Ἰλ. Ρ, 143. ποιητ. μόνον.

*Φυξίμηλα, τά. «Δένδρεα Ὅσα ὑψηλὰ ὄντα ἀποφεύγουσι τὴν ὑπὸ τῶν προβάτων βλάβην. Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

Φύξιμος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἀρχαῖος ποιητ. ἐξαιρ. τύπος ἀντὶ φευξίμος, Πρὸς τὸν ὁποῖον ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ φύγῃ, καταφύγῃ· «τὸ φύξιμον» τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ἄσυλον. — 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐκκλίνῃ, ἀποφεύγῃ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ· ὥρα μισητὴ, ἀπευκταία, ἀηδὲς τρομερὸν, Νικ. Θηρ. 54. μετὰ αἰτ. «φύξιμός τινα» ὅστις εἶναι εἰς κατάστασιν, δύναται νὰ φύγῃ ἀπό τινα, Σφκλ. Ἀντ. 783. ἔνθ. Νεοπτ. Δούκα. Παρὰ τοῖς μεταγενετ. τὸ χρήσιμος τύπος ἐστὶ τὸ, φεύξιμος. (κατὰ ἐνργτ. σημτ. Ὅστις τρέπει τινὰ εἰς φυγὴν, διώκει τινὰ, οὐδέποτε ἐχρησίμευσεν ἡ λέξις.)

Φύξιον, τό· ὡς τὸ, φύξιμον, Καταφύγιον, ἄσυλον. ἀρχαία λέξις παρὰ Πλουτ. Θησ. 36. μόνον χρησιμ. κυρίως δὲ οὐδέτερ. τοῦ

Φύξιος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς φυγήν — 2) Πρὸς ὃν καταφεύγουσι τις εὑρίσκει ἄσυλον· ἐπίθ. τοῦ Διὸς, Ἀπλδ. 1, 9, 1. Staveren. Hygin. fab. 3.

Φυξίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις φεύγει ἀπὸ τὴν πόλιν, εἶναι ἐξωρισμένος. Ὀππιαν. Ἁλ. 278.

Φύξις, εως, ἡ. (φεύγω). Ἀρχαῖος, ἐξαιρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ φευξις = φυγή. Ἰλ. Κ, 311. 447. — 2) Καταφύγιον. Νεωτερ. δὲ παρὰ Δογγιν. ἐξαιρ. εὐχρηστος τύπος ἐστὶ τὸ, φευξις, Lobeck Φρυν. σλ. 728.

Φυράδην, Ἐπίρ. (φύρω) = φύρδην.

Φύραμα, τό (φυράω). Ὅ,τι εἶναι ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ζυμάρι ἀπὸ σιτάλευρον ἢ κριθάλευρον. Ἔτι δὲ καὶ ἰδιαίτερόν τι Πέμμα· εἶδος ζυμαρικοῦ. (—υ)

Φύρασις, εως, ἡ (φυράω). Τὸ νὰ ἀνακατόνῃ, ζυμώνῃ τις τι· ζύμωμα. (—υ)

Φυρατής, οῦ, ὁ, καὶ Φυράτης, ου, ὁ (φυράω). Ὅστις φυρᾷ, ζυμώνει, ἀνακατόνει τι· Κικέρ. εἰς Ἀττικ. ζ', 1.

Φυράω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω. κατ' ἐπιτσ. τύπ. τοῦ, φύρω μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλα. «γῆ ὑγρῷ φυραξεῖται» Πλατ. Θατ. σλ. 147. C. Συμμιγνύω, ζυμόνω, συγχέω. Μεταφορικῶς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 979. «Φυράσασθαι μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστάς» τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις πρὸς τοὺς ἐραστὰς μαλακήν τινα καὶ γυναικώδη φωνὴν, νὰ τοῖς ὁμιλῇ μὲ γλυκεῖαν φωνήν· [τὸ α, ἐν τῷ μέλ. παρκμ. καὶ ἀορ. μακρ. Δκρν. σλ. 14, 24.]

Φυρήν, Ἐπίρ. (φύρω). Συγκεχυμένα, μεμιγμένα, ἀνακατωμένα, ζυμωμένα ἢ ζυμωτὰ, ἄτακτα, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 5, 18. «Φυρὴν ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς.»

Φύρκος, τό. Δωρ. φοῦρκος = τεῖχος· συγγν. τῷ, πύργος, μῖσον παρ' Ἡσυχ.

*Φύρμα, τό (φύρω) Σύμμιγμα, ἀκαθαρσία, σκύβαλον, ῥύπος, κόπρος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 483.

Φυρμός, ὁ (φύρω). Ἀνακάτωμα, ἀταξία, ταραφή· παρὰ τοῖς Ο'.

Φύρση, ἡ (φύρω). Ταραχή, σύγχησις, ἀνακάτωμα. Ἐπιφάν. Λίβ. σγ', 23. «Πολλὴν φύρσην εἰργάσατο» ἔκαμε μεγάλην ταραχήν.

Φύρσιμος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συντετριμμένον, πρὸς σύντριψιν καὶ μίξιν ἐπιτήδειον. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 324. Lob.. Φρυν. σλ. 116.

Φυρτός, ἡ, όν, Ἐπῃ. ῥημτ. τοῦ, φύρω. Ὅ,τι εἶναι ἀναμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ῥυπαρὸν, μεμιασμένον, μεμολυσμένον. Ἡσύχ.

Φύρω, Μέλ. φύρσω· Μαλ. γ'. παθτ. πεφύρτομαι, Ἡσιόδ. Νμ. 1, 102. Μιγνύω, ἀναμιγνύω, συγχέω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλα· ἐξαιρ. μὲ ὑγρόν τι· «Γαίῃ ὕδατι» Ἡσιόδ. Ἔρ. 61. Νοτίζω, βρίχω, μουσκεύω τι, λερόνω, ῥυπαρόνω, καὶ οὕτω τὸ ᾠδεῖρον, χαλνῶ· «Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον» Ἰλ. Ω, 162. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς δοτ. «Σοὶ δὲ καὶ χαλκὸς φύρσω αἵματος» Ὀδ. Σ. 21. Παθτ. «Πεφυρμένος αἵματι» Ὀδ. Ι, 397. «Δάκρυσι πεφυρμένην Ρ, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐξαιρ. «ἀνακατόνω ἀλεύρι μὲ νερὸν διὰ νὰ κάμω ψωμί, ζυμόνω, ἢ μὲ ἄλλο τι διὰ νὰ κάμω ζυμαρικόν τι» Ὁ φύρων ὑπκ. τὰ ἄλφιτα, ὅστις ζυμόνει ψωμί, Ξνφ. «Πεφυρμένα τὰ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ κεκοπανισμένοις κρίθαις καὶ ἀνακατωμένον μὲ κρασὶ καὶ λάδι· παθτ. ἐν γένει, τὸ νὰ ἤναί τι ἀνακατωμένον, γεμάτον μέ τι τινί, καὶ τινός, π. χ. «πᾶν' αὐ' οἷον βορβόρῳ πεφυρμένα» Σμιθ. — 2) τρπκ. συγχέω, διαταράττω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, ταραχὴν, ἀταξίαν, «Πάντα φύρειν καὶ ταράσσειν» Πλτχ. «Ἔφυρον εἰκῇ πάντα» ἔκαμναν ὅλα συγχεχυμένα καὶ ἀτάκτως, Αἰσχλ. «Φύρωὲν ταῖς ὁμιλίαις» ὁμιλῶ ἀπροσκέπτως καὶ συγκεχυμένα· λέγω ὅτι φθάνω, ὅ,τι μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἢ εἰς τὴν γλῶσσαν, Ἀντωνιν. — Παθτ. Εἶμαι εἰς ἀταξίαν, σύγχυσιν, καταπτῶ εἰς ταραχὴν ἢ ἔκπληξιν, Πλάτ. — β) «Φύρομαι πρός τον ἄνθρωπον» ἀνακατόνομαι μέ τινα, ἔχω νὰ κάμνω μὲ αὐτὸν, παίρνω καὶ δίδω μαζῆ του, τὸν συναναστρέφομαι, Ηλιάτ. παρβλ.

μιγνυμι, σημ. 4. ὡσαύτως καὶ »Πεφυρμένος περὶ γαστέρος ὁρμήνω κυλίομαι εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς γαστρός, ἀσωτεύω, Ὀππ. [τό υ, μκρ.] (ἀφ' οὗ παρηγμένος τύπος τό, φυράω, ἴδε Lob. Φρυν. σέλ. 205)

Φῦσα, ης, ἡ (φύω). Τὸ τοῦ χαλκέως ἐξ ἀσκοῦ ὄργανον, δι' οὗ φυσᾶται τὸ πῦρ ἐν τῇ καμίνῳ αὐτοῦ κοινῤ. φυστούνι, τουρκβ. μουχάνι, Ἰλ. Σ, 372. 409. 412. 468. 470. Ἡρέτ. 1, 68 Θαλ. 4, 100. — 2) Πνοή, φύτημα, ἄνεμος, ἀνεμία, ἦτοι ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, τὸ σύνηθ. ἰταλ., φλάττο· ἐξαιρ. τὸ φύτημα τῆς φλογός, ὁ ἄνεμος τὸν ὁποῖον προξενοῦν αἱ φλόγες, »Φλὸξ φῦσαν ἴσῑτα πυρός« Τιμ. Ἑρ. 114. παρβλ. αὐτμή = 3) ὁ κρατὴρ τοῦ Ἡφαιστείου ὄρους, πᾶν Ἡφαίστιον χάσμα, Στρβ. (ἀφ' οὗ φυσάω, φυτιάω, καίλ.) [οὔτε ἡ παροξτ. τόνωσις φῦσα, οὔτε ἡ γραφὴ φῦσσα, ἐστὶν ὀρθή.]

Φυσελλίς, ίδος, ἡ (φυσάω) καὶ

Φυσαλλίς, ίδος, ἡ (φυσάω). Φοῦσκα, φουσκαλίδα πασαδήποτε· π. χ. νεροῦ, ἀφροῦ, σαπωνίου κλ. τ. τ. ὅθεν τὸ Λατ. pusula, pustula. — 2) Μουσικόν τι ὄργανον ἐμπνευστικὸν ἐν εἴδει αὐλοῦ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. — 3) Φυτόντι, καρπούς μὲ φούσκας ὁμοίους φέρον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρύχνων.

Φύσαλος, ὁ (φυσάω). Εἰδός τι βαθράκων οἱ ὁποῖοι φουσκώνουν καὶ τὸ φύτημά των νομίζεται φαρμακερόν. Λουκιαν. 2) Φαρμακερός τις ἰχθύς, ὅστις φουσκόνει καὶ αὐτὸς ἑαυτόν 3) Κητῶν τι εἶδος, ἴδε φυσητήρ, σημ. 1. γ'. Ὀππιαν. Ἁλ. ά, 368. (-υυ)

Φυσάριον, τό, ὑπερτ. τοῦ, φῦσα (ᾰ)

Φύσας, αντος, ὁ· μετχ, ἀορ. ά. τοῦ, φύω, Ὁ γονεύς, ὁ γεννήτωρ. (ῠ)

Φυσασμός, ὁ (φυσάω). Ψευδ. ἀνγισ. ἀντὶ φυσιασμός. Ἀριστοτέλ. προβλ. λά', 7.

Φυσατήριον, τό. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, φυσητήριον. Ὄργανόν τι μουσικὸν ἐμπνευστικόν, Αὐλός. Ἀριστοφ. Λυσ. 1244.

Φυσάω, ῶ. Μ. ήσω Ἰων. φυσέω (φῦσα). Φυσῶ συσφίγγων τὰ χείλη, διά τινος στρογγύλης ἐπῆς τοῦ σώματος διώκω τὸν ἀέρα πρὸς τὰ ἔξω σφοδρῶς, πέμπω πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος, πνέω, ἀναπνέω, Ἡρέτ. 4, 2. - Ἐπὶ φύσης, μουχανίου, Ἰλ. Σ, 470. - Ἐπ' ἀνέμων, Ψ, 218. κοινταναλίνω »Δεινὰ φυσᾶνε τὸ νὰ κονταναταλίνῃ, ἢ φυτῷ τις διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρὰ ἀπὸ θυμόν· »Μέγα φυσῆνω τὸ νὰ ἦναι τις φουσκωμένος ἀπὸ φαντασίαν, ἀλαζών — 2) συνήθ. μεταβτ. φυσῶ, φουσκώνω τι, Ἡρέτ. 4, 2, »Φυσάω τοὺς γνάθους« φουσκόνω τὰς παρειάς, χυδ. τὰ μάγουλα, ἀλαζονείας φράσις. Παροιμ. »Δίκτυον φυσάοισι τὸ παρ' ἡμῖν κοινῤ. κουβαλῶ νερὸ εἰς τὸ κόσκινον, ἐπὶ ματαίων ἔργων. Τρπκ. »Φυσάω τινὰ τὸν φουσκόνω, τὸν κάμω νὰ φαντάζηται, νὰ ἀλαζονεύηται ἐπαινῶν αὐτὸν κολακευτικῶς. Παθτ. φουσκόνω, καμαρόνω, εἶμαι φαντασμένος. — β) Φυσῶ προσπνέω, συμπῶ π. χ. τὴν φωτιάν, φυσῶν ἐνεργῶ τι, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι, ὅθεν λαλῶ ἐμπνευστικὸν ὄργανον, αὐλόν, Ἀρστφ. Ὄρ. 859 — γ) ἐκφυσῶ, ἀποφυσῶ, φυσῶν σύγκλειστί τι ἔξω, ἀναβρίζει, ἀπορρεῖ, ξεχύνεται, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμ. φυσῶντι κάμνω νὰ ξεχύνηται, Σφκλ. Αἴ. 998. Ἠλ. 1385. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ Ἰων. τύπ. φυσέω· παρβλ. φυσιάω.

Φυσέχη, ἡ (φύσις, ἔχω). Ἀστεῖος ἐσχηματισμ. πρωτότ. τοῦ, ψυχή. Πλάτ. Κρτλ. σελ. 400. Β

Φυσέω, Ἰων. ἀντὶ φυσάω. Ἡρόδ. φυσεώμενος, Ἰων. μετχ. παθ. ἐνστ. ἀντὶ φυσώμενος.

Φύση, ἡ Ἰων. ἀντὶ φῦσα. (ῠ)

Φύσημα, τό. (φυτάω). Ὅ,τι ἀπέβη, συνέβη, ἐγένετο, ἐφάνη διὰ φυσήματος ἢ φυσῆς· ὁ διὰ ἐμφυσήματος ἐκπεμφθεὶς ἦχος, τόνος· ἐξαιρ. ὁ σφιγμὸς τοῦ ὄρεως. — Ὅ,τι ἐφουσκώθη, εἶναι φουσκωμένον· φουσκαλίδα, φούλτακας· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐντὸς διάκενοι ἄωροι μαργαρῖται, ἤτοι τὰ κούφια καὶ ἀνωρίματτα μαργαριτάρια — 3) Πνοή, φύτημα διά τῶν μυκτήρων, ὡς τὸ φρύαγμα. Τροπκ ἀλαζονεία, ἔπαρτις φαντασία, φούσκωμα ἀπὸ μεταιωρούσην. — 4) παρ' Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐ. 1114. »Μέλανος αἵματος φυσήματα« ἐτσαγμένοι βόες ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς σφαγῆς τῶν ὁποίων ἀναβλύζει μαῦρον αἷμα μὲ σφοδρότητα ἐκχεόμενον ὥστε ἀποτελεῖ φυσήματος ἦχον. — 5) παρὰ Γαλλ. = ῥητίνη, πιτύϊνη. (--υ)

Φυσημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φύτημα. (ᾰ)

Φύσητις, εως, ἡ (φυσάω). Τὸ νὰ φυτῷ, πνεῦμα, φρυαττηταί τις ἢ τι· τὸ νὰ προπνίξῃ, φυτῷ τις εἴς τι. (- - υ)

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ (φυσάω). Παυδήποτέ τι διὰ τοῦ ὁποίου φυτῷ τις εἴς τι, συριγξ, κοινῤ. σφυρίχτρα, σφυρίχτρα, σουρίχτρα Ἡρόδ. 4, 2. ὅθεν — α) ὁ αὐλός· τὸ σιφούνι, ἐξαιρ. ἡ τρύπα ἐπὶ τὸ ῥύγχος τοῦ κήτους διὰ τοῦ ὁποίου φυσῶν κάμνει νὰ πηδᾷ ὑψηλὰ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τῆς σηπίας, σουπιᾶς διὰ τοῦ ὁποίου χύνει τὴν μελάνην της καὶ γεννᾷ τὰ αὐγά της. β) ἡ φῦσα, τὸ φυσοῦνι διὰ τοῦ ὁποίου φυσῶμεν εἰς τὴν φωτιάν — γ) Τὸ κῆτος αὐτό· ἐξαιρ. ἰδιαίτερόν τι εἶδος κητῶν. — 2) ὅστις φυσᾷ τι, ἢ εἴς τι.

Φυσητήριον, τό (φυσάω). Ἡ φῦσα, τὸ φυσοῦνι, τουρτβ. μουχάνι. 2) τρύπα, δι' ἧς ἐξέρχεται ὁ ἀήρ. 3) Ἐμπνευστικὸν μουσικὸν ὄργανον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως σύνθρ. τοῦ

Φυσητήριος, ία, ιον (φυσάω). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ φυσᾷ τις δι' αὐτοῦ.

Φυσητής, οῦ, ὁ = φυσητήρ· »Τάλαιος Μυθμ

Φυσητικός, ή, όν (φυτάω). Ὅστις εἶναι ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, δύναται, ἢ συνηθίζει νὰ φυσᾷ. Ἐπῤῥ. φυσητικῶς.

Φυσητός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥημτκ. τοῦ, φυσάω. Ὅ,τι εἶναι φυσημένον, φουσκωμένον· »Τὸ φυσητὸν« οἱ τό, φυσητήριον· σημ. 1. Boelth Ἀθη. Staatshaush. 2. σλ. 308.

Φυσήφρων, ή φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φυσάω, φρήν). Ψηλόφρων, ἐλαφρογνώμων, εὐήθης, μάταιος, Ἡσ.χ.

Φυσίαμα, τό. Φύσημα, πνοή. Αἰσχύλ. Εὐμ. 53

Φυσιασμός, ὁ. Φύσημα, φούσκωμα, φρύαγμα. Ἀριστοτέλ. προβλ. ια, 42. ἐκ τοῦ

Φυσιάω, ἀφ' οὗ Ἐπκ. μτχ. φυσιών (φυσάω). Φυσῶ, φρυάττομαι, πιεστικῶ, κοιτανασαίνω Ἱππ. φυσιοωντες Ἰδ. Δ. 227. Π, 505. Σωριττω, σφρίζω· »Φυσιάοντα ἔχειν Ὀππ. — β) Τρπκ. Φουσκόνω, ἀλαζονεύομαι — 2) μεταβτ. φουσκόνω παρὰ τοῖς Ο. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Φυσίγγη, ἡ = φῦτιγξ, σημ. β'.

Φυσιγγόομαι, παθτκ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνργτ. διαθέσεως, (φῦσιγξ). Εἶμαι ὠρτισμένος, θυμωμένος, τὸ κοινῤ. φωτιασμένος, καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν τῷ δίδωσι καὶ τρώγει σκόροδον διὰ νὰ ἦναι ἐρμητικώτερος· ἴδε Ἀριστφ. Ἱππ. 497 ὅθεν οἱ ὠρτισμένοι Μεγαρεῖς ὀνομάζοντες παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 527. »ὠδύναις πεφυσιγγωμένοις ἐπειδὴ εἰς τὴν χώραν των ἠῦρεσαν πολλὰ σκόροδα.

Φυσίγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ὅστις φουσκώνει τὰς γνάθους, τὸ χυδ. τὰ μάγουλα· »ὁ φυσίγναθος« κωμ. ἐπῤ. τινὲς τῶν βατρχ. ἐντῇ Βατρχμχ. Ἀνώνυμος ὁ Λύγουστανὸς ἔχει ἐν κεφ. 47. »Χαμαιλέων ἐστὶν ὀλιγόμυιος φυσίγναθος, ἔστι δὲ ἰσομεγέθης τῷ χροκοδείλῳ (χερσαίῳ), κυρτὸς καὶ εἰς ὀξὺ λεπτός.«

Φυσιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ = φυσιογνώμων. Θεοκρίτ. Ἐπιγρ.

Φῦσιγξ, ιγγος, ἡ (φυσάω) κυρίως, Φῦσα, φυσοῦνι, σίφων, ὅθεν — 2) ἡ μὲ σιφούνι παρομοία οὐρὰ τοῦ σκορπίου καὶ ἄλλων τοιούτων. — β) ἡ ἐξωτερικὴ φλοιὸς τοῦ σκορόδου — γ) ἰδιαίτερόν τι εἶδος σκορόδων. (- -)

Φυσίζοος, ὁ, ἡ (φύω, ζωή). Ἐπῤ. τῆς γῆς, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φύουσα, γενικῶτα »Φυσίζοε μῆτερ γαῖα Ἰλ. Γ, 243. Φ, 63. Ὀδσ. Λ, 301. ὡς τὸ βιόδωρος, καὶ ζείδωρος· ποιητ. μόνον· ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐπῤ. Αἰσχλ. Ἱκτ. 590.

Φυσίζωος, ὁ, ἡ = φυσίζοος. Wem. ἐν Τρῳ. 77

Φυσιεύομαι, μέσ. ἀποθ. (φυσικός). Διαλέγομαι, ὁμιλῶ ὡς φυσικὸς ἤτοι ὡς εἰδήμων τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Λεόντιος περὶ τῆς Ἀρατείου Σχίσης σελ. 265. Βολ. Ἐκδ.

Φυσικέλλος, ὁ· λέξις Λακωνική, Εἶδος ἄρτου σημαίνουσα, Ἀθήν. 4, σελ. 139. Α. »Ἀρτίσκος ἐγχρὶδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν« ἅπου προπαρῳξ. φυσίκελλος κεῖται ἡ λέξ. (ῐ)

Φυσικός, ή, όν· Ἐπίῤῥ. φυσικῶς, (φύσις) Ὅ,τι εἶναι ἐκ φύσεως γεννημένον, κατεσκευασμένον ὑπάρχον, συμβαῖνον ἐκ φύσεως — β) ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, γίνεται, συμβαίνει κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνες. κατὰ φυσικὸν λόγον, π. χ. εἰκὸς φυσικὸν ἀντ. τῷ, ἠθικὸν« καὶ »θεωρία φυσικὴ« ἁπλῶς καὶ »φυσικὴ« ἁπλῶς. Ἔρευνα τῆς φύσεως, τῶν φυσικῶν σωμάτων, πραγμάτων, φαινομένων, καὶ ἐνγένει τῆς οὐσίας τῶν ὄντων· ἡ εἰς τοῦτο ἀσχολουμένη ἐπιστήμη· ὅθεν οἱ φυσικοὶ« οἱ ἀρχαιότατοι, Ἰων. καὶ Ἐλεατικοὶ φιλόσοφοι, οἱ τινες δὲν κατεγίνοντο εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἠθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἰς τὴν ἔρευναν ἀρχῶν αἰτίων, καὶ τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων· »τὸ φυσικὸν« τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, τὸ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας τῶν πραγμάτων, κατὰ τὴν διαίρεσιν τῆς φιλοσοφίας, ἣ ἐχρῶντο οἱ Στωϊκοί, εἰς τὸ φυσικόν, ἠθικὸν καὶ διαλεκτικόν. Σξ Ἐπ Πυρ. ὑπο. 2, 3. — ἆρα ἡ λέξις ἀντίκειται τοῦτο μὲν τῷ τεχνικῷ, τεχνιστῷ, προσποιητῷ, βεβιασμένῳ, τοῦτο δὲ τῷ παρὰ φύσιν, ὑπὲρ φύσιν ἐξαίσιῳ, τοῦτο δ' αὖ τῷ ἠθικῷ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ὅ,τι εἶναι γοητευτικόν, μαγικόν, συμπαθητικόν, π. χ. »φυσ. φαρμακα« ὅθεν οἱ φυσικοὶ οἱ μάντεις, μάγοι, οἱ ἀπαγγέλλομενοι ἰδιαιτέραν γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς.

Φύσιμος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς βλάστησιν, γέννησιν· ἔχει γοητευτικὴν ἰδιότητα Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. δ', 6. »Φύσιμον σπέρμα«

Φυσιογνωμία, ή· σπανιότ. τύπ. ἀντὶ φυσιογνωμονία Lob. Φρυν. σλ. 383.

Φυσιογνωμικός, ή, όν = φυσιογνωμονικός. Donat. Ter. Hec. 1, 1, 18.

Φυσιογνωμονέω, Μ ήσω (φυσιογνώμων). Ὅστις κρίνει, διακρίνει τὴν φύσιν, ποιεῖται διακρίσεις περὶ τῆς φύσεως ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός τινος· ἐξαιρ. διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του καὶ γνωρίζει τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 2. »Ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι, καὶ ἐκ τῶν σχημάτων, καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων, καὶ ἐκ τῶν ἡθῶν, τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ ἐκ τῶν τριχωμάτων, καὶ ἐκ τῆς λειότητος, καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, καὶ ἐκ τῆς σαρκός, καὶ ἐκ τῶν μερῶν, καὶ τοῦ τύπου ὅλου τοῦ σώματος« Παρὰ Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. »Φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποψηφισαμένους« ὅθεν

Φυσιογνωμονία, ή, Ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ γνωρίζῃ τις τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ὄψεως ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός του, ἐξαιρ ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του· τὸ συνηθέστερ παρ' ἡμῖν φυσιογνωμία, »Ἡμὲν οὖν φυσιογνωμονία ἐστὶ, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτῆς λέγει, περὶ τὰ φυσικὰ πα-

θήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ, καὶ τῶν ἐπιστήτων, ὅτα παραγιόμενα μεθίστησι τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων· Ἀριστ. φυγ. 2.

Φυσιογνωμονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυσιογνωμονίαν, ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῆς φυσιογνωμονίας, ἠδύνατο εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς· Ἐπρ. φυσιογνωμονικῶς.

Φυσιογνωμοσύνη, ἡ = φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (φύσις, γνώμων) κυρίως ὅστις διακρίνει τὴν φύσιν, ἢ κρίνει τι κατὰ τὴν φύσιν· συνήθ. δὲ ὅστις γνωρίζει τὴν διάθεσιν, τὸν τρόπον, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸ φυσικὸν σχῆμα, κατὰ τὴν φυσικὴν μορφήν, ἐξαιρ. κατὰ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τον.

Φυσιολογέω, Μ. ήτω (φυσιολόγος). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν ἢ τὰ ἰδιώματα τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ ἑρμηνεύω αὐτὰ εἰς ἄλλους. — 2) ἐξηγοῦτι κατὰ τοὺς φυσικοὺς λόγους. ὅθεν

*Φυσιολόγημα, τό. Ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως. Ἐπκρ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 87. καὶ

Φυσιολογία, ἡ. Ἡ ἔρευνα καὶ ἐξέτασις τῆς φύσεως ἢ τῆς ποιότητος τῶν φυσικῶν σωμάτων. ἐξαιρ. ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς.— 2) Ἐρμηνεία, ἐξήγησίς τινος κατὰ φυσικὸν λόγον. Πλούτ. εἰς Περικλ. 4.

Φυσιολόγος, ὁ, ἡ (φύσις, λέγω). Ὅστις ἐρευνᾷ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα τῶν φυσικῶν σωμάτων. ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ ἐξηγεῖ εἰς ἄλλους.

Φυσιοποιέω, (ποιέω). Κάμνω τι νὰ γένῃ φυσικόν. Ηλημ. Ἀλ.

Φυτιέω, Μλ—ώσω (φύσις). τινά, μετὰ ὀπιθρομένου ἀπρμρτ. Κάμνω τι εἰς τινα νὰ τῷ γένῃ φυσικόν, ὡς νὰ τὸ εἶχεν ἐκ φύσεως· Ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμός, φυσιέ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν· ὡς πρὸς συνήθειαν Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 219. — 2) = φυσιόω, Φυτῶ, φουσκόνω τν παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Φυσιόων, Ἑπικ. μετχ. τοῦ φυσιάω, ὅπερ ἴδε. Ἰλ.

Φύσις, εως, ἡ (φύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ φύσις, τοῦτ' ἔστιν ἡ οὐσία, τὸ εἶναι ἀνθρώπου ἢ πράγματός τινος· ἡ φυσικὴ ἁφορμή, ἀρχή, καταβολὴ αὐτοῦ· «Φαρμάκου φύσιν» Ὀδσ. Κ. 303. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ ποιητ. — β) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐπὶ τῆς νοερᾶς ποιότητος· ἄμρυτος νοερὰ δεινότης, εὐφυΐα, ἀγαθοφυΐα, τὸ σύνηθ. Γαλλ. Genie, Ἰταλ. talento, Valck diatr. σλ. 76. B. — γ) ἡ φυσικὴ διάταξις, εὐταξία, διάθεσις· ὅθεν «Φύσεσιν ἐκ φύσεως· διὰ φυσικῆς διαθέσεως, ἢ φυσικῆς ἁφορμῆς «Κατὰ φύσιν» κατὰ φυσικὸν λόγον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, ὅρους, π. χ. «Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος· ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ, υἱός, ἀδελφός· καὶ λ. τ. τ.» φυσικὸς θάνατος, γνήσιος, πατήρ, κλ. ἐξ ἐναντίας δὲ «Παρὰ φύσιν» ἔχει κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐναντίον τῶν κανόνων, τῶν ὅρων τῆς φύσεως, Πλάτ. Φιλβ. σλ. 32. Α. «Ἡώς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φανεῦσαι τὸν Ἡρακλέα» πῶς δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι ὁ Ἡρκ. ἐφόνευσε πολλὰς μυριάδας; Ἡρδτ. 2, 45. «Τοῦτο φύσιν οὐκ ἔχειν» δὲν εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀντιβαίνει εἰς τοὺ φυσικοὺς ὅρους· «Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι» συμβαίνει, γίνεται κατὰ φυσικὸν λόγον, Πολβ. πρβλ. Διον. συνθ. σλ. 144. — 2) ἡ φύσις, ὡς γενετικὴ δύναμις, ὅθεν καὶ γένεσις, κτίσις, ἀρχή — 3) Ὃν ἠπλάκημα τι· ἐν γένει ὅ,τι ἔτεχθη, ἐγεννήθη, ἐπλάσθη, ἔλαβεν ὑπαρξιν· ὅθεν τέκνον, ἀπόγονος γενεά, γένος, Σφκλ. Ἡλ. 325. Ἀντ. 346. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. καὶ' Ἡτύχ. δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον· (παρὰ τὸ, φύω,) [υυ]

Φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ = φυτήφρων.

*Φυσίωμα, τό (φυσιόω). Ὅ, τι εἶναι εἰς τινα ἢ εἰς τι φυτικόν, ἔμφυτον· κλῆσις, φυτικὴ ἐπιθυμία.

Φύσίωσις, εως, ἡ (φυσιόω, σημτ. 2. φυσιάω) Τὸ νὰ ἐπαίρηταί τις, φαντάζηται, φουσκόνῃ, γεμίζῃ τὴν κεφαλήν του μὲ οἴησιν, ἢ μὲ κενὰς καὶ ψευδεῖς φαντασίας, ἄπρτις, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονία. Ν. Δ.

Φύσκη, ἡ (φυσιόω). Ὁ στόμαχος καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. — 2) ὁ ἐκ τοῦ παχέος ἐντέρου κατασκευασμένος ἀλλᾶς, λουκάνικον σύνηθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ., ἢ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. φαγητὸν, κοιλιὰ παραγεμισμένη καὶ ψημένη εἰς τὸν φοῦρνον, Ἀριστφ. — 3) Φουσκαλίδα, φούλτσκας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος.

Φύσκιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ φύσκη.

Φύσκος, ὁ, = φύσκη. σημτ. 2. Γλωστ. Φιλοξ.

Φύσκων, ωνος, ἡ φυσκών, ῶνος, ὁ (φύσκη). Ὅστις ἔχει παχεῖαν κοιλίαν· χοιτροκοίλης, κοιλαρᾶς, πριτκοκοίλης· γελοία προσωνυμία τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἡ ὁποία ὅμως προσήφθη ἤδη καὶ τῷ Πιττακῷ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου Διογν. Λκέρτ. ἐ. 81.

*Φυσόβαθρον, τό (φῦσα, βάθρον). Τὸ ὑπόβαθρον τοῦ φυσητηρίου. κοιντ. τὸ πολάρι τοῦ μουχανίου.

*Φυσοειδής, ὁ, ἡ (φῦσα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φυσαλίς, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα, μὲ φούλτσκαν.

*Φυσόω, ἀμρβλ. ἀνάγνστ. ἀντὶ φυσάω.

Φύσσα, φυσσαλίς, φύσσαλος, φυσσητήρ. κλ. κατ' ἄγνοιαν τῆς μετροποιίας προκύψαντα σφαλερὰ γραφὴ ἀντὶ φῦσα, φυσαλίς, φύσαλος, φυσητήρ κλ.

Φυστή, ἡ, φύστη, ἡ (φύρω). ὑπκ. μάζα. Εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, ζυμαρικοῦ κατασκευασμένου ἀπὸ κριθάλευρον, καὶ ὄχι κατὰ τὸ σύνηθες ζυμωμένου, ἀλλὰ ἀνακατομένου ὀλίγου μόνον. «Εὐκάμπτους φύστη ἐνὶ γρωνῇ ματσομένη παλάμαις». Ἐπίγραμ. Λεωνίδ. ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως οἱ λοιποὶ Ἕλληνες πλὴν τῶν Ἀττ. ἐχρῶντο τῷ, φύραμα.

Φύστις, εως, ἡ (φύω) ποιητ. ἀντὶ φύσις, σημτ. 4. Οἱ ἀπόγονοι, γενεά, γένος. Αἰσχύλ. Περσ. 922.

*Φυστίς, ίδος, ἡ (φύρω) = φυστή.

Φυστώδης, ὁ, ἡ (φῦσα, εἶδος.) Ὅ τι εἶναι γεμάτον ἄνεμον, ἀνεμώδες. Ὅ,τι προξενεῖ ἄνεμον, φούσκωμα.

Φυταγωγέω, (φυτὸν, ἄγω). Περιποιοῦμαι φυτόν τι εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ καλά. Ἐτυμολόγ.

Φυτεῖα, ἡ, (φυτόν). Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα, ἢ ἀμπελῶν, ἀμπελότοπος, ἀμπελοτόπι, ἀντιθτ. τῷ, ἄρουρα, ἀγροί, χωράφια, τόπος διὰ σπάρσιμον, Ἰλδ. Ζ, 195. Μ, 314. Τ, 185. ἐν γένει φυτεία, τόπος διὰ φύτευμα δένδρων, δενδροτόπι κοινότρ. — 2) ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, φυτόν. «Φυτεῖαι Παλλάδος» τὸ ἐλαιόδενδρον, Καλλμ. 3) Ὁ τελευταῖος καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὅτε φυτεύουσι τὰ δένδρα. (τῷ καθ' ἑαυτὸ βρχ. υ, χρῶνται οἱ Ἐποπ. μκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Φυτεῖλίζω, Μλ—ίσω, = φυτεύω. Ἡτύχ.

*Φυτάλεμος, ὁ, ἡ. ἴδε φυτάλμιος.

*Φυτάλιος, ὁ, ἡ· ὅτι δὲ καὶ τριακτλ. = φυτάλμιος· «φυτάλιος Ζεύς» Herm. ἐν Ὀρφ. Γμ. 15, 9 (-υυυ, παρὰ τοῖς Ἐποπ. τὸ γὰρ ὕμνον βρχ. καθ' ἑαυτό.)

*Φυτάλμιος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ καὶ τριακτλ. (φυτὸς). Ὅστις προξενεῖ, χορηγεῖ, εὐκαρπίαν, πολυκαρπίαν, εἶναι γόνιμος, τρόφιμος. Ἐπθ. τῶν θεῶν· ἀλλὰ καὶ «φυτάλμιοι γέροντες» οἱ πατρικοὶ γέροντες τοῦτ' ἔστιν οἱ γηραιοί, οἱ γέροντες πατέρες. Αἰσχλ. Ἀγ. 337. παρβλ. μέντοι Reisig. enarr. ἐν Σφκλ. Oid. K. 146. «φυτάλμιος πατὴρ» ὁ γέρων ἤδη πατήρ, Σοφοκλ. «λέκτρα φυτάλμια» ἡ γαμικὴ κλίνη, συγκοίμησις. Ἡδτ. 930. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἔμφυτον, δὲν εἶναι ἐπίκτητον, κατὰ περίτταιν, κατὰ συμβεβηκός, «πλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος» ὅστις εἶναι ἐκ φύσεως τυφλός, ἐκ γενετῆς, ἐγεννήθη τυφλός. Σφκλ. Oid. K. 150. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «χθὼν φυτάλμιος» ἡ πατρίς, Δυσφ. 341. (ἐστιδὲ ἡ λέξις· ἐκ τοῦ φυτάλμιος κατὰ μετάθεσιν ἐσχηματισμένη.)

Φυτάνη, ἡ· = φυταλιά. ἀμφ. Γαλην. Γλωστ.

Φυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φυτόν. Ἀθην. ἐ. σελ. 210. (υ_)

Φυτᾶς, ᾶδος, ἡ· (φυτόν). Τὸ φυτόν, βλαστάρι διὰ φύτευμα, παραφυὰς, κοινστ. κολοβρίζι, ἐξαιρ. ἐλαίας. Πλούταρχ.

Φυτεύω, μεσ. ἀνγν. ἀντὶ φιτύω, ἀφ' οὗ παρ' Ἡσ. Θγν. 986. τὸ ἡμκρτμ. φυτήσατο, ἀντὶ, φιτύσατο, ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι.

Φυτεία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, φύτευτις, φυτειὰ κοινστρ. Τρπκ. ἡ γέννησις, ἡ τεκνοποιΐα. — 2) φυτόν. — 3) ἡ αὔξησις τῶν φυτῶν.

Φύτευθεν, Αἰολικ. καὶ Ἑπκ. γ'. πλθ. πρόστ. παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ, φυτεύω ἀντὶ ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα, τό (φυτεύω). Ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, τὸ φυτόν. Πσθ. (υ)

Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς φύτευσιν ἢ εἰς φυτείαν, τόπος ἐπιτήδειος, καλὸς εἰς τὸ νὰ φυτεύωνται δένδρα. Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Φύτευσις, εως, ἡ (φυτεύω). Τὸ νὰ φυτεύῃ τις δένδρα. Τροπκ. παιδοποιΐα, τεκνοποιΐα. (υ)

Φυτευτήριον, τό. Φυτὸν τὸ ὁποῖον μεταφυτεύεται ἀπὸ παραφυάδα, κολοβρίζι δένδρου ἢ ἀπὸ φυτωρίων. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. γ', 6. «Τὰ δὲ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν ἢ ἀκμαζόντων». Ξενοφ. Οἰκον. 19, 13. «Πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν».

Φυτευτής, οῦ, ὁ (φυτεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις φυτεύει.

Φυτευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγει εἰς φύτευσιν.

Φυτευτός, ἡ, όν· ἐπθ. ρήμτκ. τοῦ, φυτεύω Ὅ,τι ἐφυτεύθη, εἶναι φυτευμένον. Τρπκ. ὅ,τι ἐγεννήθη, τέκνον.

Φυτεύω, Μ. εὔτω (φυτόν). Τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ καὶ καρπὸν φέρῃ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν «φυτόν, δένδρεα» Ὀδσ. Ι, 103. Σ, 359. Ἡσ. Ἔρ. 22. συνήθ. κατ' ἀντίθ. τοῦ, ἀρόω, σπείρω. — 2) Μετφρ. Παιδοποιοῦμαι, τεκνοποιοῦμαι· ἐπὶ πατέρων. Ἡσ. Ἔρ. 814. Ἀσπ. 29. οὕτω καὶ παρ' Ἡρδτ. 4, 145. καὶ παρὰ τοῖς Τργ. πολλάκις. — 3) ἐν γένει, γεννῶ, κάμνω, προξενῶ, χορηγῶ, ἐκτελῶ, κάμνω νὰ γένῃ, συμβῇ τι, συνήθ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων «φυτεύειν τινὶ κακόν, κακά, μόρον, φόνον, κῆρα» πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἐν Ἰλ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ο, 134. Ἀλλὰ καὶ «γάμον, δόξαν, τιμὰς» κλ. τ. τ. Πίνδ. πρβλ. τὸ ἰσοδύναμον μέν αὐτῷ, παρὰ ποιητ. ὅμως μόνον ἐν χρήσει, φιτύω. — 4) σπανιτρ. κατασπείρω, σπείρω, ὅθεν «γῆ πεφυτευμένη». Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 10,

*Φυτηκομέω (φυτηκόμος). Φυτεύω φυτά, περιποιοῦμαι αὐτά. ὅθεν

Φυτηκομία, ἡ. Ἡ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ φυτεύῃ τις φυτὰ, νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτῶν, νὰ τὰ περιποιῆται, κηπεία, κηπουργία, Ὀππιαν. ἀλ. ἀ, 309.

Φυτηκόμος, ὁ, ἡ (φυτόν, κομέω.) Ὅστις φυτεύει, περιποιεῖται τὰ φυτὰ, δένδρα, φροντίζει περὶ αὐτῶν· καταγίνεται εἰς κηπείαν, κηπουργίαν,

ὅθεν ὁ φυτηκόμος, ὁ κηπουρὸς, κηπουργός. ἴδε Lobeck. Φρν. σελ. 653.

Φυτικός, ἡ, ὸν (φυτόν.) Ὅ,τι γίνεται, προέρχεται ἐκ τῶν φυτῶν, ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, ὁμοιάζει μὲ φυτόν.

Φύτιος, ὁ, ἡ (φύω) = φυτάλμιος. ἐπίθ. τῶν θεῶν. «Ζεὺς, Ἥλιος, Ἄρτεμις (ῠ)

Φύτλη, ἡ (φύω) ὡς τὸ φύστις, ποιητικ. ἀντὶ, φύσις. Γένεσις, γενεὰ, τεκνοποίησις, γένος, εἶδος. Ησ.

*Φυτοειδῶς, Ἐπῤῥ. (φυτὸν) = φυτώδως. Ὡς φυτὸν, καθὼς τὰ φυτὰ, Δγν. Δρτ. 7, 86. ἐκ τῶν τοῦ Ζην.

Φυτοεργός, ὁ, ἡ· ἴδε, φυτουργός. Ποιητ.

Φυτοκομέω, (φυτοκόμος) = τῷ ἀρχαίῳ ποιητ. φυτηκομέω. ὅθεν

*Φυτοκομία, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκομία

Φυτοκόμος, ὁ, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκόμος.

Φυτόν, τὸ (φύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται ἐκ τῆς γῆς καὶ βλαστάνει, θέλει· δένδρον, σπαρτὸν, χόρτον, ἄξαιρ. κήπευμα, κοινῶς λαχανικὸν, δένδρον φυτευμένον εἰς κήπον, Ὅμ καὶ Ησ. ἔτι δὲ καὶ = φῦμα, Ἀπόστημα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅπερ γίνονται συνήθ. εἰς τὸ σῶμα ζώων, Ἀρχλ. — 2) παρὰ ποιητ. καὶ ἄξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν γένει Πλάσμα, κτίσμα, δημιούργημα τῆς φύσεως, ἴδε δὲ καὶ ὡς τό, ἔρνος, ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀπόγονος, παῖς, τέκνον, ἀνάθρεμμα, Valck ἐν Ἱππ. 630. «χαρίτων φυτόν» Θεόκρ. 2°, 7. «φυτὸν οὐράνιον» ὁ ἄνθρωπος. Jac. Ἀνθλ Παλατ. σελ. 645. ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ

Φυτός, ἡ, όν, ἐπῃ. ῥήματ. τοῦ, φύω. Ὅ,τι ἐβλάστησεν, αὔξησεν, δύναται νὰ βλαστήσῃ, αὐξήσῃ. — 2) Ὅ,τι εἶναι γόνιμον, εὔκαρπον.

Φυτοσκαφία, ἡ. Γυρεία, ἤτοι τὸ νὰ σκάπτῃ τις ὀλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν, τὸ κοιν. σκάλισμα ἐπὶ λαχάνων, ξυλάκωμα δὲ ἐπὶ δένδρων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 202. ἐκ τοῦ

Φυτοσκάφος, ὁ, ἡ (σκάπτω) Ὅστις γυρεῖ, γυρεύει, τὸ κοιν. ρ. παρ' ἡμῖν σκαλίζει τὰ φυτὰ, ξυλακόνει τὰ δένδρα, σκάπτων δηλ. περὶ τὴν ῥίζαν των τὰ περιποιεῖται, ὅθεν ἐν γένει κηπουρός. — 2) παθτ. «ἡ φυτόσκαφος ὑπακούομ. γῆ, Ἀνασκαμμένη (ᾰ)

*Φυτοσπορία, ἡ. Φύτευσις, τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. Μιθ. ἐκ τοῦ

Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις σπείρει, φυτεύει, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. — 2) Τρπκ. Ὅστις ἢ ὅ,τι τεκνοποιεῖται, «ὁ φυτοσπόρος». Πατήρ. Σφκλ. Τραχν. 359.

Φυτοτροφέω, (φυτοτρόφος). Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι φυτὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τρέφω τὰ φυτὰ. Στοβ. λογ. ρμά. ὅθεν

Φυτοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, περιποιῆται τὰ φυτὰ, κηπουρία, φυτουργία. Γεωπον.

Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = φυτηκόμος.

Φυτουργέω, (φυτουργός). Ἐργάζομαι περὶ τὰ φυτὰ, φροντίζω περὶ αὐτῶν, τὰ περιποιοῦμαι. ὅθεν

Φυτούργημα, τὸ. Ἡ περὶ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ περιποιῆταί τις τὰ φυτά.

Φυτουργία, ἡ. Τὸ νὰ φυτουργῇ τις, νὰ περιποιῆται τὰ φυτὰ, κηπουργία, φυτουργία. ὅθεν

Φυτουργικός, ἡ, όν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ἢ εἰς τὸν φυτουργόν. Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῆς φυτουργίας, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὴν· «ἡ φυτουργικὴ ὑπὸ τέχνη = φυτουργία, κηπεία Πολυδ. ζ', 140.

Φυτούργιον, τὸ. = φυτώριον. ἐκ τοῦ

Φυτουργός, ὁ, ἡ (φυτὸν, ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, καταγίνεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν· φυτηκόμος, κηπουρός. 2) Τρπκ. ὁ φυτουργὸς, ὁ φύσει πρωταίτιος, ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς φύτευσης. Πλάτ. πολ. ἰ. 2. «Βούλει οὖν τοῦτον φυτουργὸν τοῦτου προσαγορεύωμεν. ποιητ. φυτοεργός, ὁ, ἡ.

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ τόπου, ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται φυτά.

*Φυτόω (φυτὸν). Κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, βλαστήσῃ ὡς φυτὸν. παθτ. γίνεται, βλαστάνει, αὐξάνει τι ὡς φυτόν.

Φύτρα, ἡ. = φύτλη Ἡσύχ.

*Φυτώδης, ὁ, ἡ (φυτὸν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, φαίνεται ὡς φυτὸν, ὁμοιάζει μὲ φυτὸν. Ἐπῤῥ. φυτοειδῶς.

*Φυτών, ῶνος, ὁ (φυτὸν.) Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα ἢ ἀμπέλους.

Φυτώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπό τι φυτόν. Ἀχιλλ. Τατ. β. 14.

Φυτωρ, ορος, ὁ (φύω). Γεννήτωρ, πατήρ. Ἡσύχ. (υ-)

Φυτωρεῖον, τὸ, καὶ

*Φυτωρίον, τὸ (φυτὸν, ὠρα). Τόπος ἰδιαίτερος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύονται παντοῖα φυτὰ, δένδρα, καὶ γίνεται φροντὶς περὶ τῆς καλῆς αὐξήσεώς των, ἔπειτα δὲ λαμβάνονται ἐκεῖθεν καὶ μεταφυτεύονται εἰς ἄλλους τόπους, τὸ Γερμ. Pflanzschule, Baumschule. Αγγ. Plantarium.

*Φύω, μέλ. φύσω, ἀόρ. α' ἔφυσα. ἐπὶ φυτῶν, χόρτων, λαχάνων, δένδρων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων μερῶν αὐτῶν, ῥιζῶν δηλ. φύλλων, κλωναρίων, κ. τ. τ. Γεννᾷ, βλαστάνει, κάμνει, νὰ φυτρώσῃ, τὸ νὰ λάβῃ ὕπαρξίν τινα. Ἰλ. Α, 235. Ζ 148. Ξ, 347. Ὀδ. Η, 119 «καρπὸν φύειν». Ἡρόδ. 9, 122, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ζώων. «τρίχας φύω, ἐγγάζω, ἀποκτῶ τρίχας, μαλλιά. «πώγωνα φύειν, τὸ παρ' ἡμῖν, ἀφίνω τὰ γένεια, Ἡρόδ. 8, 104. «γλῶτταν φύειν, ἀποκτῶ, ἔχει γλῶτταν, 2, 68. «Πτερὰ φύεται εὐγάζει, ἀποκτᾷ ἔχει πτερὰ, Ἀριστφ. ὄρ. 106. Πλατ. Φῆρ. σλ. 251, C. παρβλ πετροφυὲς· ὡσαύτως καὶ «Ὀδόντας φύειν εὐγάζω, ἀποκτῶ ὀδόντια· καὶ τ. τ. ἄρα ἐν γένει τὸ ἔχειν ἢ κτᾶσθαι φυσικήν τινα ἰδιότητα· τὸ δὲ «Ἄνδρας φύειν τὸ νὰ γεννᾷ ἄνδρας, ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅπου γεννῶνται ἀνδρεῖοι, πολεμικοὶ ἄνδρες, Ἡρότ. 9, 122 ὅθεν καὶ γεννῶ, τεκνοποιοῦμαι, «ὁ φυτὰς, ὁ γεννήτωρ, ὁ πατὴρ· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μητέρων τίθεται ἡ λέξις, τίκτει, γεννᾷ, Pors. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 34. β) τροπκ. «φρένας φύειν, τὸ κοινῶς μ' ἔρχεται ὁ νοῦς, γίνομαι φρόνιμος, φρονιμεύω, Σοφκλ. Οἰδ Κ, 804. Ἡλ. 1463. Lob. ἐν Αἴ. 1066. «νοῦν φύειν. Σοφκλ. Ἀμφιαρ. Λειψ. 5. ἔτι δὲ καὶ «ὀδύξαν φύειν, φαντάζομαι, ἀλαζονεύομαι. — Ὁ Ποιητ. χρῆται τοῖς τριτ. χρόνοις τῆς ἐνεργ. διάθ. εἰτινες ὅμως εἰσὶ γενικῶς πολὺ σπανιώτ. κατὰ μεταθετ. παρὰ κατ' ἀμετάθετ σημαντ. τ) παθητ. φύομαι, μέλ. φύσομαι, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ φυήσομαι, μετὰ ἐνεργητ. β'. ἀόρ. ἔφυν, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἐφύην. (υυ-) Παρακμ. πέφυκα. Γεννᾶται, γίνεται· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, βλαστάνει, αὐξάνει, φυτρώνει, Ὀδ. Ι, 109 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶμαι, Ἰλ. Ζ, 149. ὅπου τὸ, φύω, φέρει ἀτυπήσως τὴν ἀμετάθ. σημαντ. τοῦ, φύομαι· ἐν γένει, γίνεται, προκύπτει τι ἐκ τῆς φύσεως, λαμβάνει ὕπαρξιν, φυσικὴν ποιότητα, ἰδιότητα, ἕξιν, φυσικόν τι ἰδίωμα, ἐπὶ πάντων τῶν ἐκ τῆς φύσεως τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐχόντων· ὅθεν καὶ ἔστι, ὑπάρχει ἄνευ περαιτέρω ἰδιαιτέρου τινὸς διορισμοῦ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐχρηστότερος κατὰ ταύτην τὴν ἀμετάθ. σημαντ. ἐστὶν ὁ παρακμ. πέφυκα ἐν σημαντ. ἐνεστ. ὁ ὑπερτυντ. ἐπεφύκει, ἀντὶ παρατ., καὶ ὁ ὡσαύτως ἐνταῦθα ὅλως ὑπαγόμενος ἀόρ β', ἔφυν ὡς παρὰ τό, ΦΤΜΙ. ἀπαρεμφ. φῦναι, μετχ. φύς, φῦσα, φύν, παρὰ τοῖς μετέπειτα μὴ Ἀττ. συγγραφ. δὲ καὶ ἡ παθτ. διάθεσ. ἐφύην, ἀπαρεμφ. φυῆναι, μετοχ. φυείς. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ βλαστήσεως φυτῶν, φύλλων κ. τ. τ. ἐξαιρτ. τῷ παρακμ. καὶ τῷ ὑπερτυντλ. Ἰλιάδ. Δ. 483. 484. Ξ, 288. Φ, 352. Ὀδσ. Ε, 238. 241. 477. Η, 114. 123. Ι, 141. ὡσαύτως καὶ «ἤκρα πεφυκεία, Ἰλ. Δ, 109. τῷ β' ἀορ. δὲ δὶς μόνον, Ὀδ. Ε, 481. Ψ, 190. τῷ ὁποίῳ ὅμως τόσῳ μᾶλλον χρῆται ἐν τῇ ἐπικ. φράσει· «ὣς δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, αὔξησιν εἰς τὸ χέρι του, κατὰ λέξιν, τοῦτέστι τὸν ἔσφιξε τόσον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐκράτει σύσφιγκτα, ὡς νὰ ἦτον κολλημένος εἰς αὐτὸν· εἰς δήλωσιν ἐγκαρδίου ἀσπασμοῦ, ὅταν χαιρετᾷ τίς τινα καὶ σφίγγει δυνατὰ τὴν χεῖρά του, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. σπανιώτ. δὲ «ἥφυν ἐν χερσίν», Ὀδσ. Κ, 397. καὶ «ὣς χείρεσσι φύοντο». Ὀδσ. Ω, 410. ὡσαύτως καὶ «σὺν δὲ ἓν χείλεσι φύντες», ἀγαπῶντες, δυνατὰ σφίγγοντες τὰ χείλη μὲ τοὺς ὀδόντας, εἰς δήλωσιν ὀργῆς ἀποκρυπτομένης, ὅταν θέλῃ τις νὰ κρύψῃ, κρατήσῃ ἐπίτηδες τὸν θυμόν του. Ὀδσ. Α, 351. Σ, 410. Γ, 268. Ἀττ. δ' ἐξ ἐναντίας ἐστὶ τὸ πέφυκε μετὰ ἀπαρεμφ. εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, συμβαίνει συνήθως, π. χ. «πέφυκε γενέσθαι, Ἰουλ. Ὀρ. σελ. IX. Ἰακ. Ἀνθολ. 2, 3. σελ. 258. μετὰ γεν. «πεφυκέναι τινὸς, τὸ ἀπό τινος κατάγεσθαι. Πλουσιαστ. «φῦσα πέφυκα. Σοφοκλ. Φιλ. 79. ἐκδ Νεοφύτου Δούκα. Meineke ἐν Μιθ. σελ. 394 Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 13. ἔτι δὲ καὶ «φύσει φύσασθαι, τὸ ἐκ φύσεως γίνεσθαι, γεννᾶσθαι· τὸ δὲ «ἄνθρωπος πεφυκώς, ὁ κατὰ φύσιν, καὶ ἑαυτὸ ἄνθρωπος. — Ἐκ τοῦ παρακμ. σχηματίζεται ὁ ποιητ. ἀεὶ τὸ γ' πληθ. πρόσπ. πεφύκᾱσι ἀντὶ πεφύκᾱσι, καὶ τὴν μετοχ. πεφυώς, ῶτος, Ὀδσ. Ε, 477. Θηλκ. πεφυία, Ἰλ. Ξ, 283 ἀντὶ πεφυκώς, ότος, κ. λ. τῷ ὑπερτυντλ. χρῆται κατὰ διπλασ. ἁπλῶς ἄνευ αὐξήσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσ. θέτει εἰς τὸ αὐτῷ χρήσιμον, ὅλως κατὰ παρ. τρόπον ἐσχημάτ. γ' πληθ πρόσπ. ἐπίρρυκον, ὡς ἐκ τινος πεφύκᾱσι ἐνεστ. Ἔργ. 151. Ἀσπ. 76. Θεογν. 152. 673. τῷ ὧν ἐχρήσατο ὁ Παρμεν. ἀντὶ τοῦ φύναι· τὸ δὲ γ' πληθ πρόσπ. τοῦ β'. ἀόρ. ἔφυν ἀντὶ ἔφυσαν, ἐπικ. ἐστὶν ἐν γένει, π. χ ἐν Ὀδσ. Ε, 481. ἐξ ἐντίας δὲ ὁ αὐτὸς. ἀόρ. φύτην ἀντὶ, ἔφυν, τὸν ὁποῖον ὁ Βουττμ. θέλει νὰ εἰσαχθῇ παρὰ Θεόκρ. 15, 94, πάνυ ἀμφιβλ. ἔστιν εἰσαχθὲν (ἐν γένει ὁμολογεῖται ὁ κανὼν ὅτι τὸ υ, πρὸ μὲν φωνήεντος, ἄρχ ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ. καὶ ἐν τοῖς Ἐπ τύπ. τοῦ Πρκμ. πεφύκᾱτι, πεφυώς καὶ τλ. βρχ. ἐστὶ, πρὸ συμφώνου δὲ, ἄρα ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς χρόνοις, μκρ. Οἱ μετάκειται ποιητ. μέντοι, οἷον Νικ. Ἀλ. 14. Διον. Περ. 941. 1013. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἐν τῷ πρτατ. μερ ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ ἐν τῇ θέσει τοῦ ῥυθμοῦ. Νικ. Ἀλ. 506. Διον. Περ. 1031. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἰσχύει καὶ ἐν τοῖς σύνθ. αὐτοῦ.)

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ω.

*Φῶ, ὑποτακτ. ἀόρ. β'. τοῦ φημί.

Φῷ, κατὰ συγκ. ἀντ. τοῦ, φῶς ἀντὶ φωτί. Ἐτμλ. μεγ. παρβλ. Valck. diatr. σελ. 150. B.

Φώγανον, τὸ (φώγω). Σιτὸς μαγειρικὸν· εἰς ψήτιμον ἢ φρυγάνισμα ἐπιτήδειον. Πολυδ. ἰ, 109.

*Φώγνυμι, καὶ

Φωγνύω, = φώγω.

Φώγω, καὶ, φώζω, Μλ. φῶξω καὶ φώσω. παθητ. πρκμ. πεφώγμαι, καὶ πέφωσμαι. παθητ. ἀόρ ἐφώχθην. Φρυγανίζω, τουρκιστὶ καβουρδίζω, ψήνω, διαθερμαίνω, ζεσταίνω, καψαλίζω τι. «πεφωσμένας ἰσχάδας». Στράτις. «Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύσταξ σεαυτόν». (συγγν. τῷ ΦΑΩ, φῶς, φαύω, φαύ-

ίζω, καὶ τῷ Λατ. focus, foco, suffoco καὶ foveo.)

*Φώζω = φώγω.

Φῶϊξ, ἀμφβλ. γραφὴ ἀντὶ πῶῦξ.

Φωΐς, ΐδος, ἡ, καὶ συναιρ. φωὶς, φωδός. συνήθ. μόνον κατὰ πλθ. ἀρθμ. φῶδες χρσμ. (φώζω). Φουσκαλίδα, φούλτακας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ καύσιμον γινόμενος. ἐν γένει ἔγκαυμα, καύσιμον, Ἀριστφ.

*Φωκάδιον, τό, ὑπερτ. τοῦ, φώκη. Lob. Φρν. σελ. 74. (ᾰ)

*Φώκαια, ἡ. Ἰων. Φωκαίη, Ἡρόδ. Πόλις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ. Τμ. Ἀπλ. 35. ὅθεν

*Φωκαιεύς, έως, ὁ· καὶ Φωκαεύς. Κάτοικος τῆς Φωκαίας, ἐκ τῆς Φωκαίας. καὶ

*Φωκαεῖς, ΐδος, ἡ· καὶ Φωκαΐς. Θλκ. τοῦ, Φωκαιεύς. Ἡ κάτοικος αὐτῆς.

*Φωκαΐτης, ου, ὁ, καὶ Φωκαῖτης = Φωκαιεύς.

*Φώκαινα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ φῶκος, ὁ. Εἶδός τι κητῶν. Ἀριστλ. ζω. Ἱστρ. 6, 11. 1, 2.

Φωκαΐς, ΐδος, ἡ = φωὶς. ἀμφβλ.

*Φωκαΐς, ΐδος, ἡ· ἴδε τὸ ἐπμ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ, θλκ. — ΐτις — ΐδος, ἡ. Ἐκ τῆς Φωκίδος. «Στατῆρες Φωκαΐται» Νόμισμά τι χρυσοῦν τῶν Φωκέων κατωτέρας τιμῆς Θουκυδ. δ', 52. παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ στατῆρες φωκαΐδειοι.

*Φωκάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Φωκαίας. Ἐπιγρ.

*Φωκεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Φωκίδος. Ἰλδ. Ὅπου ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ Φωκήων κεῖται.

Φώκη, ἡ. Τὸ θαλάσσιον ζῷον φώκαινα κοινῶς, Ὀδσ. καὶ Ἡρόδ.

*Φωκικός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Φωκίδα, ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν Φωκίδα. ἐκ τοῦ

*Φωκίς, ΐδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ Παρνασσῷ. ἴδε Φῶκος.

*Φωκίς, ΐδος, ἡ, Εἴδός τι ἀπίων, ἀπιδίων.

Φωκίων, ονος, ὁ. Ὀνομασία πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιωρίστου, Ἡσυχ.

*Φωκίων, ονος, ὁ, ἀρτ. Κύρ. ὄνμ.

*Φῶκος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Φωκὶς ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἡσυχ.

*Φῶκος, ὁ = φώκαινα.

*Φώκτας, ᾶν, αἱ, παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξῖφ. ἄθετμα, φαγητόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον, πιθανῶς. ἐκ τοῦ

*Φωκτός, ἡ, όν. Ἐπθ. ρμτκ. τοῦ φώγω. Ὅ,τι, εἶναι φρυγανισμένον, ψυδρ. τσιγαρισμένον, ἐψημένον.

Φωλάζω, = φωλεύω. Ἡσύχ.

Φωλάς, άδος, ἡ = φωλεύουσα. Ἡ κρύπτουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν φωλεὸν αὐτῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος· ἢ ἐπιβουλεύουσα, παραμονεύουσα. Θεόκριτ. ά, 115. «Ἄρκτος φωλάς» β) Χώρα, τόπος ἔχων ἄντρα, σπήλαια εἰς τὰ ὁποῖα εὐκόλως κρύπτεται τις ἢ τι. — 2) ὡς οὐσιαστ. εἶδός τι κοχλίου, ἢ ὀστράκου,—β) = φωλεός.

Φωλεά, ἡ, ἔτι δὲ καὶ παροξτ. φωλέα = Φωλεός. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ.

Φωλεία, ἡ (φωλεύω). Τὸ νὰ διατρίβῃ, ζῇ τις· τὸ νὰ διαιτᾶται θηρίον τι εἰς σπήλαια. ἐξαιρ. ὁ διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος ἐν σπηλαίοις ὕπνος ἀγρίων τινῶν θηρίων, οἷον τῶν ἀρκτῶν, ἀρκούδων, καὶ τῶν τρώχων οἵτινες εἰσὶ ζώων τετράποδων ζωμαλέων τρίχας οὐλας ἤτοι κατσαρὰς μαύρας καὶ ὄσπρας ἁμὰ καὶ κοντοὺς πόδας ἔχον καὶ ὁμοίους μὲ τοὺς κάστορας, καστόρι, κατὰ τὸ μέγεθος.

*Φωλεύς, ὁ, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπκ. ἀντὶ φωλεός.

Φωλεύω, Νίκανδρ. Θηρ. 394. = φωλεύω. ἀμφβ.

φωλεός, ὁ· καὶ κατὰ πλθ, ἕτερογν. ἀρθμ. τὰ φωλεά, ποιητ. Σπήλαιον, ἄντρον, ἐξαιρ. τὰ σπήλαια ἔνθα διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, κοιμῶνται θηρία τινά· ἐν γένει τρύπα, κρυπτὸς τόπος, κρυφοτόπι, κρυψάνα. — 2) παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐλέγετο τὸ σχολεῖον, διδασκαλεῖον, ἐν γένει τόπος συνελεύσεως (συγγν. τῷ, γωλεός, καὶ τῷ Γερμ. hohl.)

*Φωλεύσις, εως, ἡ = φωλεία, ἐκ τοῦ

Φωλεύω, καὶ

*Φωλέω, Μλ. ήτω (φωλεός). Κρύπτομαι, κάθημαι κεκρυμμένος εἰς σπήλαιόν τι. ἐξαιρ. ἐπὶ θηρίων τινῶν κοιμωμένων διαρκούντος τοῦ χειμῶνος. Ἐν γένει κρύπτομαί που καὶ παραμονεύω τι.

Φωλεώδης, ὁ, ἡ (φωλεός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φωλεόν, σπήλαιον, ἄντρον, κρυψάναν. Πλούταρχ.

Φωλητήρ. ῆρος, ὁ (φωλέω). Ὅστις εἶναι κρυμμένος εἰς σπήλαιον, κρυπτόν τινα τόπον. Ἐν γένει ὅστις εὑρίσκεται, διατρίβει πάντοτε εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Φωλητήριον, τό· ὡς τὸ, φωλεός, σημτ. 2. Τόπος συνελεύσεως, τόπος ἐν ᾧ γίνονται συνελεύσεις ἀνθρώπων, ἢ οὗ χαιρεύουσι καὶ διάγουσι. Πολύβ. ς'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Φωλητήρια, φωλεαὶ τῶν διάσων καὶ συνόδων εἴκοιεν. ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, οἷοι συμποσιακοί.

*Φωλία, ἡ = φωλεία.

Φωλίον, τό. Ἑπκρστ. τοῦ, φωλεός. Πτν. 4, 18, 4.

Φωλίς, ΐδος, ἡ, Ἰχθὺς τις θαλάσσιος κρυπτόμενος εἰς τὴν πολλὴν μύξαν του τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. δ', κέ, 7. «Τὴν δὲ λεγομένην φωλίδα ἡ μύξα, ἣν ἀφίησι, περιπλάττεται περὶ αὐτὴν, καὶ γίγνεται καθάπερ θαλάμη».

Φωνάεις, Δωρικ. ἀντὶ, Φωνήεις. Πνδ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. καὶ Ἀθν. οὐκ ἄχρηστον. Lob. Φρν. σλ. 639. (ᾰ)

Φωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, φωνή. Ἀθήν. (ᾰ)

Φωνασκέω, ῶ. Μ. ήτω (φωνασκός). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὴν φωνήν μου, μανθάνω νὰ ψάλλω ἢ νὰ διεξέρχωμαί τι, τοῦτ' ἔστι νὰ ἀπαγγέλλω τὸ συνηθ. ἰταλ. declamare, καὶ ἅμα ζῶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διοριζομένην μοι δίαιταν. «Οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες ἴχνοίτε καὶ ἀσ.τοι ἀναγκάζονται ἄδειν· αὐτοὶ πρέπει πρότερον πολλὰς ἡμέρας νὰ γυμνάζωσι τὴν φωνήν των καὶ νὰ συνεθίσωσι νηστεύοντες νὰ ψάλλωσι. Πλάτ Νόμ. β' ἔθεν ζῶ αὐτάκτως, ἐγκρατῶς, σωφρόνως. Πλατ. ὅθεν

Φωνασκητής, οῦ, ὁ = φωνασκός. Γλωσσ. Στ.

Φωνασκία, ἡ (φωνασκός). Τὸ νὰ ἀσκῆταί τις εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τραγῳδῇ, ἐν γένει, ἄσκησις τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλλειν. Θεόφραστ. φυτ ἱστορ. δ'. ὅθεν

Φωνασκικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φωνασκίαν, τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν ἢ εἰς τὸν φωνασκόν. Ἐπίρ. «Φωνασκικῶς», κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνασκίας. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, 4. «Καὶ ὁ φώνασκος φωνασκικῶς».

Φωνασκός, ὁ (φωνή, ἀσκέω). Ὅστις ἀσκεῖ, γυμνάζει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων τὴν φωνήν· ἐν γένει διδάσκαλος τῆς ψαλτικῆς ἢ τῆς καθ' ὑποκρισιν ἀπαγγελλίας, τὸ ἰταλ. Declamation. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, 4. Κικέρ. λογ. ά, 59.

Φωνέω, ῶ. Μ. ήσω (φωνή). Φωνάζω, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπου ὅστις ὁμιλοῦν δύναται ἢ εὐκατάληπτα, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημτ., ἅστις χρῆται πολλάκις, καὶ τὰ πλεῖστα ἀμτβ. τῇ λέξει, καὶ ἄλλῳ τινὶ ἰσοδυνάμῳ ῥήματι συνήθως συντεταγμένος ἔπος φάτο φωνησάντε, φωνήσας προσέφη. φωνῆσαι ἔπος ηὐδαιε. κ. λ. τ. τ, μόνον ἐν Ὀδτ. Ω, 535. «ὅπα φωνήσασα ἧκεν ποινήματα τὴν φωνὴν τῆς, ὅσατα φωνάξασα Ἔτι δὲ καὶ κρίζω, ψάλλω, τραγῳδῶ· ἐν γένει ὑμνῶ τὴν φωνήμου, φωνάζω δυνατὰ· ἡμέγισταφωνέω». Ἡρόδ. 4, 141. 7, 117. ἐξαιρ. κελεύω, προστάζω, ὡς τό, καλέω, Schaef. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1047. — 2) μετβτ. Προσφωνῶ, προσαγορεύω τινά· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ο, 145. Ὀδσ. Λ. 122. — β) Ὀνομάζω, κράζω τινὰ εἰς τὸ ὄνομά του. Πλθ. ὀνομάζομαι.

Φωνή, ἡ. (ΦΑΩ). Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενος ἦχος καὶ προσβολὴν ποιῶν εἰς τὴν ἀκοήν· ἢ κατὰ τὸν Βασίλ. πληγὴ ἀέρος, ἢ τὸ γινόμενον εἶδος περὶ τὸν ἀέρα, πρὸς ὃν βούλεται τυποῦν τὸ φωνοῦν· ἢ ὁ διὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμενος ψόφος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων· συνήθως δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, φωνή, λαλιά, λόγος, ὁμιλία, διάλεκτος, γλῶσσα, πολλκ. παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ λ. Ἐξαιρ. σφοδρὰ, τραχεῖ, καθαρὰ φωνή· βοή, κραυγὴ ἐν πολέμοις. Ἰλδ. Ξ, 400 Ο, 686. Σ, 219. Ἀλλὰ καὶ ἀλόγων ζώων φωνή. «Χοίρων, κυνῶν, βοῶν», Ὀδτ. Κ, 239. Μ, 86. 396. Τῆς ἀηδόνος, Ὀδτ. Τ, 521. ἆρα καὶ φδή, ψαλμῳδία, τραγῳδία· ἐν γένει φωνὴ ἐναρθρος ἀντιθέτως τῷ, ψόφος ἔναρθρος φωνή. Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 155. Ἡ γλῶσσα, διάλεκτος, Ἡρόδ. 4, 117. παρβλ. 2, 55. 4, 114. (συγγν. τῷ, φάος, φῶς, ἴδε φαίνω καὶ φημί.) ὅθεν

Φωνήεις, ήεσσα, ῆεν. Δωρικ. φωνάεις (ᾰ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει φωνήν, εὐαρέστως λαλεῖ, γλῶσσαν ἤτοι ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, Πνδ. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφίησιν, ἐκπέμπει φωνήν, τόνον, ψόφον, λαλιάν, λόγον, φωνὴν ἔναρθρον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ Θγν. 584. «τὰ φωνήεντα προσλήψεται καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, γράμματα. Τὰ φωνήεντα τοῦ ἀλφαβήτου, φησὶ τῷ, ἄφωνα, τῶν συμφώνων τινά. Συναιρ. φωνῆς, ῆντος, Πνδ. ἅστις οὕτως ἐκφέρει Δωρ. τὴν ὑμτ. πλθ. τοῦ οὐδ. γέν φωνάεντα. Τῷ Δωρικῷ δὲ τύπῳ, φωνάεις - άεσσα - άεν χρῶνται καὶ οἱ νεώτερ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. Ἀθν. καὶ Σξτ. Ἐμπ. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 639.

Φώνημα, τό (φωνέω). Φωνή, ἦχος, ψόφος, ὁμιλία, διάλεκτος. Σοφοκλ.

Φώνησις, εως, ἡ (φωνέω). Τὸ νὰ φωνάζῃ, λαλῇ, ὁμιλῇ, ἠχῇ, καλεῖ, κράζῃ τις.

Φωνητήριος, ία, ιον, = Φωνητικός, «φωνητήρια ὀργανεῖα. Τὰ τῆς ὁμιλίας, ἡ γλῶσσα, τὰ χείλη. καὶ λ.

Φωνητικός, ἡ, όν (φωνή.) Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἦχον, φωνήν. Ὅστις δύναται νὰ ὁμιλῇ· ἐν γένει = φωνήεις.

*Φωνίον, τό, ὑπερτ. τοῦ, φωνή.

*Φωνομαζάω, (μαζάω) = φωνασκέω, κυρίως δὲ ζυμόνω μασσῶ τὴν φωνήν.

Φωνομαχέω (μάχομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ περὶ λέξεων, λόγων, λογομαχῶ. Σέξτ. Ἐμπ. ὅθεν

Φωνομαχία, ἡ. Λογομαχία. Πτολεμ.

Φωνόμιμος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι μιμεῖται φωνήν τινα. Ἡφαιστ. δ'.

Φώρ, ωρός, ὁ. Κλέπτης, λῃστής. Ἡρόδ. 2, 174. ὅθεν τὸ Λατ. fur, καὶ Πλάτ. πολ. β'. — 2) Παρ' Ἀριστοτέλ., ζωϊ. ἱστορ. δ', 27. Πλινίῳ ἰά, 18. Varro R. R. γ', ιστ', 19. Ἀντιγόν. Καρυστ. σλ. 105. εἶδος Μελίσσης διαφορετικοῦ τοῦ Κηφήνος. «Δυο μὲν ἡγεμόνων (τῶν μελιττῶν) γένη· ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥὸς· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος. — ἕτερος δὲ ὁ Φὼρ ὁ καλούμενος, μέλας, καὶ πλατυγάστωρ.α — 3) «Φώρων λιμήν» Λιμὴν τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, εἰς ὃν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐτύχαζον οἱ παρεμπορευόμενοι, παρεμπολοῦντες· τὸ σύνηθ. ἰταλ. contrabbantieri, ὅσοι ἐμπορεύονται μὲ ἀπηγορευμένας, ἐμποδισμένας πραγμ. Boeckh,

Ath. Staatshaush. 1. σλ. 361. Παρὰ Δημοσθ. δὲ καὶ Ὑπερθετ. «Φωροστάτος ἀεί καπήλους παρέχεται.» Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ὅθεν

Φωρά, ᾶς, ἡ. Ἰων. φωρή = κλοπή. Ἴαμ. Ἐρ. 136. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθ.

* Φώρα, ας, ἡ· ἴδε φώρη.

Φώρασις, εως, ἡ (φωράω). Ἡ ἐξίχνευσις, εὕρεσις κλέπτου ἢ κλοπῆς τινος· τὸ τὰ πάντα τις τὸ κλέπτην, ἢ τὸν ὁποιονδήτι κακὸν πράττοντα ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κλέπτῃ ᾧ κακουργεῖ.

Φωρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ καὶ εὑρίσκει —, φανερώνει τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν ἢ ἄλλο τι κεκρυμμένον πρᾶγμα. Ὅστις πιάνει τὸν κλέπτην ἐν ᾧ κλέπτει.

Φωράω, Μ. άσω. (φώρ, φωρά). Ζητῶ, ἐξιχναζω, εὑρίσκω τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν, τὸ κλεμμένον πρᾶγμα. Ἐρευνῶ εἰκόν τινα διὰ νὰ εὕρω τὸν κλέπτην. Ἀρτεφ. ὅπου ὁ Σχολ. περιγράφει τὸν τρόπον τοῦτον τῆς φωράσεως ἤτοι τῆς περὶ κλοπῆς ἐξετάσεως οὕτω. «Ἔδοξ ἦν τοὺς εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι, γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μήτε ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν· ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἔχθρας λάθωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον, καὶ ζημίας αἴτιοι τούτῳ γένωνται· οἱ γοῦν μέλλοντες εἰσιέναι ἵναι ἐπισθεάτωνται χρήματα τοῦ δημοσίου, ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἱστήσαν, ἵνα μήτε ἀποκρύψαντα.» Πιάνω, εὑρίσκω τὸν κλέπτην· ἐν γένει ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, ἐξευρίσκω κρυμμένον τι πρᾶγμα. (ᾱω, ᾱσω)

* Φώρη, ἡ, Ἀττ. φώρα· καθ' Ἡσυχ = ἔρευνα, φώρασις. Ἴαμ. Ἐρ. 385. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθωσιν, ἣν ἀπεδέχθη καὶ ὁ Wolf. ἐν γένει ἐξίχνευσις, ἐξεύρεσις κρυμμένου τινὸς πράγματος Δγν. Ἀρτ. 1. 96. παραλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

* Φώρης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ φώρ. φαίνεται ὅ,τι ἄνευ παραδείγματος μετηνέχθη ἡ λέξις ἀπ' ἐκδόσεως εἰς ἔκδοσιν.

Φωριαμός, ὁ. Κιβώτιον, κίστη, τὸ ἰταλ. κάσα, τουρκιβ. σενδούκη· ἐξαιρ. ἱματοθήκη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἀρμάρι· ὅπου φυλάττομεν φορέματα, πλουτικὰ καὶ τ. τ. Ἰλιάδ. Ω, 228. Ὀδυσσ. Ο, 104. (κατὰ τὸν Ἐρτσθ. παρὰ τὸ, φώριος, σκεῦος χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ κρύπτωμέν τι εἰς αὐτό· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φέρω, φορέω· εὕρηται δὲ καὶ χωριαμὸς γραφόμενον — Τὸ δὲ γένος τῆς λέξεως ἔστιν ἀβέβαιον.)

Φωριάω, = φωράω. Ἡσύχ. ἀμφ.

Φωρίδιος, ία, ιον. Ποιητ. ἀντὶ, φώριος. Πᾶν ὅ,τι ἐκλάπη, ἐκλέφθη. (ῐ)

Φώριον, τό. Κλοπή, κλεμένον πρᾶγμα· ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐδέτ. κυρίως τοῦ

Φώριος, ὁ, ἡ (φώρ). Ὅ,τι ἐκλέφθη, — 2) Ὅ,τι γίνεται μὲ ὑπόκρισιν, κρυφὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον, «βλέμμα, λέκτρα» καὶ τ. τ.

Φωρότατος, Ὑπερθετ. τοῦ, φώρ, ὅπερ ἴδε. «Καπήλου φωροτάτους,» Σώφρων παρὰ τῷ, Ἐτυμολογ.

Φώς, φωός, ἡ· πληθ. φῶες, συναιρ. ἐκ τοῦ φωιες· ὅπερ ἴδε. πληθ. φωΐδες· φουσκαλίδες, φυλλτάκια ἀπὸ καύσιμον.

Φώς, φωτός, ὁ· πληθ. φῶτες, γεν. φωτῶν, ποιητ. ἀντὶ ἀνήρ. πάνυ εὐχρηστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ἐξαιρ. δὲ ῥωμαλαίος, ἀνδρεῖος, εὔρωστος ἀνήρ, Ἰλιάδ. Δ, 194. Φ, 546. Ὀδυσσ. Φ, 26. Herm. ἐν Σχολ. Ἡλ. 45. ἀλλὰ καὶ ὁ θνητός, ἀντιτ. τῷ, θεός. Ἰλιάδ. Ρ. 58. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει. Ἀνθρωπος. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 110. ὅθεν παρ' Εὐρπ. Ἑλ. 1100. καὶ ἡ γυνὴ· οὐδέποτε μέντοι ἐλήφθη ἡ λέξις ἐν τῷ θλκ. γένει κατὰ γραμματικήν· (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ΦΑΩ, φημί· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν ἐναρθρον ἀφιεὶς φωνήν, ὡς τὸ, μέροψ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φύω, εἴτε ἐνεργτκ. ὁ γεννῶν, εἴτε παθτ. ὡς τὸ, φυτόν, τὸ γεννηθέν, τὸ πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος.)

Φώς, ωτός, τό συναιρ. ἐκ τοῦ, φάος ὅπερ ἴδε, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ φωτίζον, λαμπρύνον τὸν ἀέρα· καὶ αὐτὴ ἡ λαμπρότης ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προξενουμένη· ἢ κατὰ Σουϊδ. ἡ τοῦ διαφανοῦς ἐνέργεια, καθὸ ἔστι διαφανές, τουτέστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης αὐτοῦ. τὰ χθκ. φέξη, ἕξαιρ. τὸ φῶς τοῦ, ἡλίου, ἡ ἡμέρα· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὰ ἐν ζωῇ ὄντα μόνον βλέπουσιν αὐτό, φῶς τῆς ζωῆς· «εἰς φῶς ἔρχεσθαι» τὸ νὰ ἔρχηταί τι, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, νὰ γεννᾶται, γίνεται, φανερόνηται εἰς τὸν κόσμον· «εἰς φῶς ἄγω» φέρω τι εἰς τὸ φῶς, τὸ κάμνω νὰ γένῃ, νὰ λάβῃ ὕπαρξιν· φανερόνω τι· «φῶς γίγνεται» γίνεται ἡμέρα, φέγγει ἐξημερόνει, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 311. Α. ἔτι δὲ καὶ τὸ, καίον φῶς, λύχνος, λαμπὰς, ὰξ, κηρὶ, φωτιὰ, πᾶν ὅ,τι λάμπει, φέγγει· ὅθεν καὶ ἡ θυρὶς, παραθύρι, διότι δι' αὐτοῦ φωτίζεται ὁ οἶκος τὸ δωμάτιον. Πλούταρχ. «Μετατιθέναι φῶτα.» Τρπκ. εὐτυχία, χαρὰ, ἀγαλλίασις, σωτηρία. Vern. ἐν. Τρφ. 425. «Φωτὸς ὅπλα.» Παῦλ. αἱ τῶν ἐντολῶν ἐργασίαι. «Νῦν δὲ φῶς ἐν κύριῳ» ἀντὶ τοῦ, πεφωτισμένοι· οὕτω καὶ τὸ «Τίους φωτὸς» ἀντὶ, τοὺς πεφωτισμένους ἐν γνώσει. Παῦλ. Καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θείων λόγων, ἢ μάθησις δι' ἧς φωτίζεται ὁ νοῦς. Γρηγόρ. Νύσ. λόγ. ιβ'. κατὰ Εὐνομ. «Τὸ ἡλιακὸν φῶς ὕψους ἐστὶ διακριτικόν· ὁ δὲ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθητῶν λόγος, ταῖς ψυχαῖς τὸν φωτισμὸν τῆς ἀληθείας ἐντίθησι.» τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θεοδωρήτ. εἰς τὸν ῥ. Ψαλμ. «Τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς μετειληφότας, πάντας ἀνθρώπους φωτίσαι διὰ τῆς αὐτῶν διδαχῆς.» Παρὰ Θεολόγοις, Φῶς, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Γρηγόρ. ὅθεν καὶ Πατὴρ τῶν Φώτων. ὁ ὀφθαλμός, Εὐρπ. Κυκλ. 633. Κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ φῶτα. παρὰ Στρβ. ἢ κατὰ συγκρ. ὁστ. φῶ, ἀντὶ φωτὶ, ἐν τῷ Μαγ. Ἐτυμλ. — ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ ποιητ. τύπῳ, φάος κλ. οὐθαμοῦ δὲ τῷ συνήθει φῶς, χρῆται.

Φώσκω, (φῶς) = φαύσκω, φαίνω. Ἐπὶ φωτοφόρων σωμάτων, λάμπει, φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινὸν λαμπρόν.

* Φώσσων, ωνος, ὁ· ἔτι δὲ καὶ φώσσων· Χανδρὸν πανί· τὸ συνήθ. κοινοτ. τσαντίλλα· φόρεμα κατασκευασμένον ἀπὸ τοιοῦτον πανί· ἕξαιρ. ὀθόνη, τὸ κοινοτ. καραβοπάνι· ἔστι δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή.

* Φωσσώνιον, ἢ φωσώνιον, τὸ· ὑποκρτ. τοῦ, φώσσων, Κομμάτι ἀπὸ χονδρὸν πανί.

Φωστήρ, ῆρος, ὁ (φῶς, φωσκω). Ὅ,τι φωτίζει, λάμπει, φέγγει, λαμπρύνει, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν «οἱ φωστῆρες» τὰ οὐράνια φῶτα, οἱ ἀστέρες· — τροπκ. θύρα, θυρὶς ἢ παραθύρι, τρύπα, δι' ὧν εἰσέρχεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

* Φωσφόρεια, ων, τά = φωσφόρια.

Φωσφορέω, Μλ. ήσω (φωσφόρος). Φέρω, ἢ ἔχω φῶς.

Φωσφόρια, ίων, τά· ὑπκ. ἱερά. Ἑορτὴ τις καθ' ἣν ἕψερον φῶτα· καθ' ἣν ἐβάστα ἕναστος λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· ἑορτὴ εἰς Θεοῦ τινος τιμήν, Φωσφόρος καλουμένου· Πλούταρχ.

Φωσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, ἔχει, ἐκπέμπει φῶς. Ὅστις κρατεῖ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· — 2) ὡς οὐσίας· «ὁ φωσφόρος» μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἀστὴρ, ὁ αὐγερινὸς, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. lucifer, παραβλ. φαεσφόρος, καὶ ἑωσφόρος.

Φώσσων, ωνος, ὁ = φώσσων· ὅθεν

Φωσσώνιον, τό = φωσσώνιον.

Φωταγωγέω, (φωταγωγός). Ὁδηγῶ τινα, πηγαίνω ἐμπρὸς κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Διον. Ἀρεοπ. ὅθεν

Φωταγωγία, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἐμπρὸς τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Γρηγόρ. Ναζ.

Φωταγωγικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φωταγωγίαν «φωταγωγικὴ τάξις τῶν ἱερέων.» Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Φωταγωγός, ὁ, ἡ (φῶς, ἄγω). Ὅστις προπορεύεται, πηγαίνει ἐμπρός τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγει φωτίζει τὸν δρόμον του· ὅτι φέρει ἢ διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται πού φῶς, ὅθεν ἡ φωταγωγὸς ὑπκ. θύρα, θυρὶς, παράθυρον, παραθύρι.

Φωταύγεια, ἡ. Ἡ λάμψις τοῦ φωτός. Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Φωταυγής, ὁ, ἡ (φῶς, αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει· ἐπίρρμ. φωταυγῶς.

* Φωταυγός, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

Φωταψία, ἡ (ἅπτω). Ἀναμμα τῶν φώτων, τὸ νὰ ἀνάπτῃ τις φῶς, λαμπάδα, λύχνον, κυρίως δὲ φωταψία γραπτέον.

Φωτεινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φῶς, φαίνεται ὡς φῶς. Εὐριπ. Ἱππ. 740. ἐκ τοῦ

Φωτεινός, ἡ, όν (φῶς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὅ,τι φωτίζει, φέγγει, λάμπει, ἐκπέμπει φῶς, Ξενοφ. Ἀπομν. δ', γ', 4. «Ἥλιος φωτεινὸς ὢν τὰς ὥρας ἡμῖν σαφηνίζειν.» — 2) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι σαφὲς, καθαρόν· ἀντιτ. τῷ, σκοτεινός. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, ι, 1. «σκοτεινὰ καὶ φωτεινὰ σώματα.»

Φωτεμβολέω, Μλ. ήσω (φῶς, ἐμβάλλω). Βάλλω ἢ φέρω μέσα πού φῶς· Κλήμ. Ἀλεξ.

Φωτίγγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φωτιγξ.

Φωτιγγιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν φώτιγγα παίζων.

Φώτιγξ, γγος, ἡ. Πλάγιος αὐλὸς, ἢ πλαγιαύλος, φλοῦρα τὴν ὁποίαν πλαγίως κρατοῦντες εἰς τὰ χείλη ψυσοῦν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν λαλοῦν· τὸ συνήθ. ἰταλ. φλάουτον· Ἀθήν. δ', σελ. 182. καὶ 175. ἀρτεμιν. «Τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον.» Πλούταρχ. ἐν τῷ, πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· κεφ. 3. «Κηλοῦνται μὲν ὕλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, καὶ τοὺς παγούρους ἐκ τῶν χηρευμῶν ἀνακαλοῦνται βιαζόμενοι ταῖς φώτιγξιν· οὕτω καὶ Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ς'. 31.

Φωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φῶς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλων πραγμάτων· φωτίζει, φέγγει, λάμπει· «ὁ ἀνθρὰξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ» Θεοφρστ. — 2) μεταβτ. Φωτίζει λαμπρύνει, κάμνει τι φωτινόν, λαμπρόν· ὅθεν «φέγγω τινὸ, φέρω που φῶς. Τρπκ. εὐγάζω τι εἰς τὸ φανερὸν, φανερόνω, γνωστοποιῶ, νουθετῶ, διδάσκω τινά, τὸ κοινοτρ. τοῦ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια. Πολύβ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. δὲ, βαπτίζω, ἁγιάζω· ὅθεν

* Φώτισμα, τό. Τὸ νὰ φωτίζῃ τι ἤτις τι· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Φωτισμός, ὁ (φωτισμός). Ἡ διὰ τοῦ φωτὸς γινομένη λάμψις. — 2) ὅ,τι φωτίζει, τὸ φῶς· παρὰ τοῖς Ο'. 3) Μαθητεία, Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. ε'. «Φωτισμός, ἡ μαθητεία κέκληται, ἡ τὰ κεκρυμμένα φανερώσασα.» 4) Βάπτισμα, Φώτισμα, Ἁγιασμός, δι' ἱεροῦ ὕδατος, μὲ ἁγίασμα. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φωτιστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ φωτίζεταί τι. — 2) = φώτισμα, τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἡ κολυμβήθρα. Ἐκκλησ.

Φωτιστικός, ἡ, όν (φωτίζω). Ὅ,τι φωτίζει, λαμπρύνει. Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 191. ἐπίρ. φωτιστικῶς.

Φωτοβολέω, Μλ. -ήσω (φῶς, βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν πραγμάτων, ἐκπέμπει φῶς, ἡ ἀκτῖνας, ἀκτινοβολεῖ. «Τὰ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ φωτοβολοῦσι· ὅθεν

* Φωτοβόλημα, τό. Τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς, λάμψις, ἀστραπή.

*Φωτοβολία, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπέμπῃ τι φῶς, νὰ λάμπῃ, ἀκτινοβολῇ.
Φωτοβόλος, ὁ, ἡ. Ὁ φωτίζων, αἰγάζων, Ἐκκλησ. Συγγρ.
Φωτογονία, ἡ (φῶς, ΓΕΝΩ). Ἡ γέννησις τοῦ φωτὸς Διον. Ἀρεοπ.
Φωτοδοσία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ τις ἢ τι φῶς· νὰ φωτίζῃ, φέγγῃ, λαμπρύνῃ, φωτισμός. Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ
Φωτοδότης, ου, ὁ· (δίδωμι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι δίδει φῶς, οἷς τὸ, φωτοφόρος. Θηκλ. Φωτοδότις, ιδος, ἡ. Διονσ. Ἀρεοπγ.
Φωτοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (φῶς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φῶς· εἶναι πλῆρες φωτός, Γρηγρ. Ναζ.
*Φωτολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει ὡς, ἢ ἀπὸ φῶς. Ἐπγρμ.
*Φωτοποιέω, Ποιῶ, κάμνω, προξενῶ φῶς. Ἐτκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ
*Φωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ φῶς· φωτίζει. Ἰαμβλ.
Φωτοφάνεια, ἡ (φαίνομαι), Ἡ τοῦ φωτὸς φανέρωσις, λάμψις, τὸ φαινόμενον φῶς, Διον. Ἀρεοπ. (ε)
Φωτοφορέω, Φῶς ἢ φῶτα φέρω, βαστῶ, ὡς τὸ φωτοφορέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ
Φωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστῶν φῶς ἢ φῶτα, ὡς τὸ φωσφόρος. Ἐκκλησ. Συγγρ.
Φωτοχυσία, ἡ (χέω). Τὸ νὰ χύνῃ, ἐκπέμπῃ τι πολὺ φῶς. Ἡ λάμψις πολλῶν φώτων, λύχνων λαμπάδων ἐν ταὐτῷ, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. illumination Διονύσ. Ἀρεοπαγ.
Φωτωνυμία, ἡ (ὄνομα). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν λέξιν φῶς. Διον. Ἀρεοπαγ.
Φωχθείς, Μτχ. παθτ. ἀορ. τοῦ, φώγω.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ἅπαν τὸ Φ ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ἀχρι τῆς λέξεως φοιτάω ὑπὸ Δ. Ἰ. Ῥ. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀχρι τέλους ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Φ.

Χ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾶ.

Χ, χ, χῖ, τό, ἄκλτ. εἰκοστὸν δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον Ὀξυτ. χ΄. γραφόμενον σημαίνει ἑξακόσια, ἤτοι 600. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω χ, σημαίνει ἑξακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 600,000. ὡς ἀρχτικὸν, στοιχεῖον ἐν Ἐπγρμ. ἐσήμαινε τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, 1000. Boeckh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 377. Πρὸς τούτοις δὲ ἐχρῶντο αὐτῷ οἱ Γραμμτ. καὶ οἱ Κριτικοὶ ὡς ἀποδοκιμασίας σημεῖον τὸ ψευδεπίγραφον συγγράμματός τινος ἢ τὸ ἀδέκιμον χωρίου τινὸς ἐν αὐτῷ σηλοῦν, Menag. ἐν Δγ. Λρτ. 3. 65. 66. παραβλ. χιάζω, καὶ χιασμός· ἑκατέρωθεν δὲ στιγματιζόμενον Χ, περιεπτιγμένον ἐλέγετο καὶ ἐσήμαινεν ἐξόχως τὰς ἀρίστους ῥήσεις συγγράμματός τινος, ὅθεν ἔκειτο ἀντὶ τοῦ, χρηστὸν καὶ χρήσιμον, τοῦτ' ἔστι τὸ εἰς χρηστομάθειαν ὠφέλιμον. Τῆς χρηστομαθείας δὲ δηλωτικὸν σημεῖον συνηθίζετο τὸ ☧ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε, πλὴν τούτου, καὶ εἰς δήλωσιν τοῦ, χρόνος. Basl. comm. palaeogr. σλ. 849. Παρὰ τοῖς μεταγενστ δὲ, ἐχρησίμευεν ὡς μονόγραμμα, μονοκονδυλιὰ κοινὸν τοῦ ὀνόματος Χριστός.

Μεταλλαγαὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς διαλέκτοις.

1) Οἱ Δωριεῖς ἐχρῶντο τῷ χ ἀντὶ τοῦ δ. π. χ. ὄρνιχος ἀντὶ ὄρνιθος, Πνδ., ἴδε Κ. Γρηγ. σλ. 218—2) οἱ Ἴωνες ἔγραφον πολλάκις τὸ κ ἀντ' αὐτοῦ, π. χ. δέκομαι, ῥάγκω, σκελίς, κιτών, κίθρα, κνόος, ἀντὶ τοῦ, δέχομαι, ῥέγχω, σχελίς, χιτών, χύτρα χνόος. Κ. Γρηγ. σλ. 399. Ἡ αὐτὴ μεταλλαγὴ ὅμως εὑρίσκει χώραν παρά τε τοῖς Δωρ. καὶ παρὰ τοῖς πάλαι Ἀττ. — 3) πρὸ τοῦλ τιθέμενον νέους σχηματίζει λέξεων τύπους· οἷον, χλαῖνα, χλανὶς, ἀντὶ λαῖνα· χλαρός, ἀντὶ λαρός, χλιαρὸς, ἀντὶ λιαρός. — 4) ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, παρὰ. χάρ. τρύχω καὶ τρύφος, ὅφις καὶ ἔχις κ. τ. τ. — 5) Οἱ δὲ Λατῖνοι ἐξέφερον αὐτὸ ὡσθ' ἕτε ὡς τὸ G. g. π. χ. χαλβάνη galbanum. Περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν δὲ ἐκφωνήσεως αὐτοῦ λέγει Διονύσιος ὁ Ἁλικαρν. συνθέσ. ἐνομ. ιδ΄. «Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μὲν, τῆς γλώσσης ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηκούσης τῷ πνεύματι, τὸ, κ, καὶ τὸ χ, καὶ τὸ γ, οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ, ψιλὸν λέγεται, τὸ δὲ, χ, δασέως, τὸ δὲ, γ, μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. Διὰ τὸ ἐσπ δὲ τοῦ διφθόγγου δὲ οὐ ἐξεφωνεῖτο τὸ χ ἐχρῶντο αὐτῷ, σπανίως μέντοι, ἀντὶ διπλοῦ συμφώνου τὴν προηγουμένην βραχεῖαν συλλαβὴν θέσει μακρὸν ποιοῦντος, π. χ. ἐν τῷ, βρέχος, Schaef. ἐν Θγνδ. 1057. καὶ ἐν τῷ, ἰσχω, ἰσχω, ἰαχή, Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1222. καὶ ἐν Εὐριπδ. Ἡρκ. 752.
*Χαβάξιος, ὁ, ἀρσ. κυρ. ὀνμ. λίθου τινὸς θεραπεύοντος τὸ ἕνημα τοῦ σκερπίου. Ὀρφ. λίθ.
Χαβός, ὁ· παρ' Ἡσχ. = καμπύλος. Καμπούρης· παράβλ. χαμός.
Χάβος, ὁ = κημός. Σχλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 1147.
*Χαβρίας, ου, ὁ· ἀρσ. κύρ. ὀνμ. περιφήμου τινὸς στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· ἴδε Πλούτ. Φωκ. 6.
*Χάδε, ἀντὶ ἔχαδε Ἐπκ. γ΄. προσπ. β΄. ἀορ. τοῦ χανδάνω, Ἰλδ. Λ, 462 (νυ)
*Χαδέειν, ἀντὶ χαδεῖν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β΄, τοῦ χανδάνω, Ἰλδ. Ξ, 34.
*Χάζομαι Μλ. χάσομαι καὶ Ἐπκ. ὡσαύτως, ὅπου δὲ εὕρηται τὸ α μακρ. γραπτέον χάσσομαι. Ἀέρ. ά. ἐχασάμην. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται ἐν Ἰλδ. Δ, 497. Ο, 574. ὁ β΄. ἀόρ. κατὰ διπλασ. κεχαδόμην, τὸ γ΄. πλθ. πρσπ. κεχάδοντο ἀντὶ κεχάδοντο. Ὁ ἐνεργ. δὲ ἐνεστ. χάζω σπάνιος καὶ παρὰ τῷ Ποιτ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἄχρηστος, ἔτι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποστ, καὶ ἡ κυρία σημσ. αὐτοῦ, Παραχωρῶ, ἐνδίδω· ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω, πόνῳ εὔχρστ. ἐν Ἰλδ. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔτι δὲ καὶ πάλιν χάζεσθαι« Ἰλδ. Γ, 32. Λ. 585. Ξ, 408. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ «ἐπίσω χάζεσθαι,« Ἰλδ. Ε, 702. Σ, 180. ἐν γένει ἐνδίδω, τραβῶ χέρι, ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι. — β) ὡς τὸ ἰσοδύναμον αὐτῷ χωρέω μετὰ γεν. «πυλάων« Ἰλδ. Μ, 172. «Ἑλεύθου« Λ, 504. Μ. 262. «φωτός« Π, 736. «νεκρῶν« Ν, 193. Ρ, 357. «μάχης« Ξ, 426. «δουρὸς« Δ, 539. σπανιώτερ. δὲ μετὰ τῆς ἐκ πὸκ βαλέων« Ἰλδ. Π, 122. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ κὺπ' ἐγχεος« Ν, 153. ἐξ ἐναντίας δὲ χάζεσθαι ἑτάρων εἰς ἔθνος« πολλκ. ἐν τῇ Ἰλδ. — γ) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ μετὰ ἀπρμφ., ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι, τρομάζω, φοβοῦμαι· «δοὺς ἔκνειν οὐ χάζομαι« Εὐριπδ. Ὀρ. 1114. ἴδε μέντοι Elmsl. Εὐριπδ. Ἡρκ. 600. Monk. ἐν Εὐριπδ. Ἄλκ. 336. ἐξαιρ. δὲ, Δυστάζω· ἀναβάλλω τὸ πρᾶγμα, προφασίζομαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως ποιητ. ἐξαιρ. τῇ Ἐπ. χρήσιμος· εὕρηται μέντοι καὶ παρὰ Ξνφ. Κύρ. π. 7, 1, 34. Ἀνβ. 4, 7, 10. ἀναχάζομαι. Ὁ ἐνεργ. δὲ τύπ. χάζω, σπανιώτατος καὶ μόνον ἐν συνθέσ. ἀπαντώμενος, ἅπαξ παρὰ Πνδ. Νεμ, 10, 129. καὶ παρὰ Ξνφ. Ἀνβ. 4, 1, 16. — περὶ τοῦ ἀορ. κεκαδεῖν, κεκαδὼν καὶ τοῦ Μλ. κεκαδήσω, στερῶ, ἀποστερῶ, τοὺς ὁποίους χρόν· δι' ὄγκου ὑπάγοντές τινος εἰς τὸ, χάζομαι, ἴδε κηδω. (Πρωτ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, καὶ συγγν. τῷ χαλάω, χανδάνω, χατέω.) [τὸ α, ἐκ βρχ., ὅπου δὲ οἱ Ἐποπ. χρῆζουσιν αὐτοῦ πρότου σ, ὡς

μκρ. διπλατιάζουσι τὸ σ, ὡς ἐν Ἱππ., χάσσεται, χάσσεσθαι, χασσάμενος.]

ΧΑΖΩ, ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιλαμβάνει, περιέχει τι ἐν ἑαυτῷ· ἄχρηστον, ἴδε χαίδαινω. »Οὐ κεχαδε δημος χέλονα· οὐκ ἠδύνατο χωρῆσαι τὸ στῆθος τὸν θυμόν· »ὅσσον κεφαλὴ χάδε φωτός.« Ἰλ. Λ, 262. ὅσον ἐδύνατο νὰ βαστάξῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ· ὅσον ἠν δυνατόν.

ΧΑΖΩ, Στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος· ἄχρστ. ἴδε κηδω.

Χαίνω, Μλ. χανοῦμαι. (ἡ σημείωσις τῆς λέξεως ταύτης, Μελλ. χανῶ, σόλοικος.) ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σελ. 119. δέχεται καὶ τὸν β'. Μλ. χήσομαι ἐν Τμ. Ἀφρδ. 252 ὅπου χήσεται γράφεσθαι θέλει· Ἀόρ. ἔχανον. Πρκμ. κέχηνα, κατ' Ἀπολλ. Δτρ. δέ, εὑρηται καὶ κεχανα· ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται μόνον τῆς Εὐκτ. Ἐγκλ. καὶ τῆς Μτχ. τῷ ἀορ. χάνοι, χανών, καὶ τῷ Πρκμ. κεχηνότα· οἱ δ' ἄριστοι τῶν Συγγρφ. ἐν γένει ἀποφεύγουσιν ὅλως τὴν χρῆσιν του παρὰ τοῖς μεταγενστ. μόνον χρησίμου ἐνστ. χαίνω, τῷ Παρκμ. αὐτ' αὐτοῦ ἢ τῷ τύπ. χάσκω, χρώμενος ἢ Κυρία σημτ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, χατμῶμαι, χάσκω, ἐπὶ ἐμψύχων, Ἰλδ Π, 340. 409 Τ, 168. καὶ τὸ, χάσκει, ἀνοίγεται, σχίζεται, σκάζει, ἐπὶ ἀψύχων· »τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν τὸ παρ' ἡμῖν κοιτ. ἂς σχισθῇ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπίῃ, Ἰλδ Δ, 182. Θ, 150. παρβλ. Ρ, 417 β) »χαίνω πρός τινα χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι διὰ νὰ τὸ χάψω, καταπίω· »πρὸς κῦμα, Ὀδσ. Μ. 350. στεκόμαι, προσμένω χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα διὰ νὰ λάβω, ἀπολαύσω τι ὅσον γ) τρπκ. »χαίνω πρός τινα ἔχω μεγάλην ἔφεσιν, ἐπιθυμίαν διά κανέν πρᾶγμα· σπανιώτ. »χαίνω εἰς τινα. Ἀρστφ. ἴδε Franke vita Juven. σελ. 32., ἔτι δὲ καὶ »χαίνω περί τινι Jac. ἐν Ἀχλ Τατ. σλ. 847. δ) τὸ δὲ »χαίνω πρός τινα κυτάζω τινὰ χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα θαυμάζων ἢ προσέχων εἰς αὐτόν, ἢ ἀκούων τί λέγει ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπίῃ τοὺς λόγους, τὰ λόγια του. ε) ἐν γένει ὡς δηλωτικὸν βαθυμοῦ, νωθρείας, καὶ ἀναισθήτου μωρίας, ἠλιθιότητος· »οἱ κεχηνότεροι οἱ ἄφρονες, οἱ μωροί, οἱ ἀνόητοι, τὸ κοιτ. χασκωμωροι, χασκίδες· παρβλ. Κεχηναῖος. ζ) σπανιώτ. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου διὰ νὰ ὁμιλήσω, λαλῶ, ὁμιλῶ, Τμ. Δμτρ. 466. κατὰ τὴν ὑπὸ Ilgen διόρθωσιν δέ, καὶ μετὰ αἰτ. »ξένα ῥήματα κατά τινος χαίνων κακολογῶ, ὑβρίζω τινὰ μὲ γεμάτον στόμα, λέγων ὅ,τι μ' ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φθάσω, ὡς κοιτ. λέγομεν, Σφελ Αἰ. 1327. ὡσαύτως καὶ »οἰζυρόν τι χανεῖν« Καλλμ. Τμ. Ἀπολ. 24. (πρωτότ. τῇ λέξ. χαίνω ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, χάος, χανδάνω, συγγν. τῷ, χαῦνος, χην, κενός.)

*Χάϊος, ία, ον. Καλός, ἀγαθός, εὐγενής, εἰλικρινής, δόκιμος. Λακωνικὴ λέξις παρ' Ἀρστφ. Λυσ. 91. 157. κατὰ δυσήμαντον συνίμφασιν τοῦ ΧΛΩ. χαίνω χασδός, ἐπὶ γυναικῶν τῶν διὰ τὴν ἀσελγῆ διαγωγὴν εὐρυχανῆ μέλη τινὰ ἐχουσῶν· ἀντ' αὐτοῦ εὑρηται, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Γραμμτ. μόνον, καὶ οἱ τύποι χαιοί, χαΐς καὶ χάσιος, Lobeck Φρυν. σλ. 404. (α)

Χαΐος, ὁ. Ἡ ποιμαντικὴ ῥάβδος, τὸ κοιντ. στραβολάκα, κλοῦτσος Ἀπολλών. Ῥόδ., τοὺς παρεσχημτσμ. τύπους χαβὸς καὶ χαμὸς μόνον ὁ Ἡσχ. ἔχει.

Χαιρακακέω, (χαιράκακος), = ἐπιχαιρεκακέω· ὅθεν

Χαιρακακία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις χαιράκακος, νὰ χαίρῃ διὰ τὴν δυστυχίαν, διὰ τὸ κακὸν ἄλλου· ἄλλως δὲ καὶ ἐπιχαιρεκακία.

Χαιράκακος, ὁ, ἡ (χαίρω, κακόν). Ὅστις χαίρει ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων, ὡς τό, ἐπιχαιράκακος.

*Χαίρεσκε, Ἐπε. καὶ Ἰων. γ'. ἐνκ. προσπ. ἐνργ. παρατ. τοῦ χαίρω, ἀντὶ ἐχαιρε. Ὅμ.

Χαιρετίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (χαῖρε). Χαιρετῶ τινα, τῷ λέγω τὸ, χαῖρε· ὅθεν ἐν γένει, χαιρετῶ, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι τινά, τῷ λέγω, καλῶς ὥρισες, καλῶς ἦλθες· »πηγαίνω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἰδῶ, ἐπισκεφθῶ, τὸ συνηθ. Ἰταλκ. νὰ τῷ κάμω βίζιταν· ἐξαιρ. πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνδρωπον διὰ νὰ δείξω τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας μου· μετὰ αἰτ. ὅθεν

Χαιρετισμός, ὁ. Τὸ χαιρετᾶν, χαῖρε λέγειν τινί, ὅθεν ἀσπασμός. προσαγόρευσις· ἐξαιρ. τὸ νὰ πηγαίνῃ τις πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνδρα διὰ νὰ δείχῃ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας του. Πολυβ. Λατ. salutatio.

Χαιρέφυλλον, τό. Εἶδός τι ἀμπέλου, κλήμακος, ἀγιόκλημα κοιντρ. ἀφ' οὗ σχηματίσθη τὸ Γαλλ. cerfeuil. Παρὰ τοῖς Ἕλλ. συγγραφεῦσιν οὐχ εὑρηταί που λέξις. Ὁ δὲ Columella 10, 110. ἔχει, διὰ τὸ μέτρον, chaerophylon, καὶ ὁ Phin. h. 19, 8. caer folium.

(Χαιρέω). ἄχρστ. ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαιρηδών, όνος, ἡ (χαίρω). Χαρά, ὡς τὸ, ἀλγηδών παρὰ τὸ ἀλγέω. Κωμκ. λέξ. παρ' Ἀρστφ. Αἰχ. 4. μόνον ἀπαντωμένη.

Χαιρησιφονέω (χαίρω, φόνος). Χαίρω, χαίρομαι, ἔχω χαρὰν ἢ μοί ἀρέσκουν οἱ φόνοι, νὰ φονεύω, σκοτόνω. Lobeck Φρυν. σελ. 770.

Χαιρομυσής, ὁ, ἡ (χαίρω, μύσος). Ὅστις χαίρει, εὑρίσκει εὐχαριστησιν εἰς τὰ μυσαρὰ πράγματα, τῷ ἀρέσκουσι τὰ ἀναίσχυντα, ἀπρεπῆ πράγματα· πάνυ ἀμφβ. ἀνάγν. παρ' Αἰτχλ. Χῳρ. 70 ἀντὶ τοῦ χειρομυσής.

*Χαιροσύνη, ἡ, Χαρά, ἡδονή, εὐφροσύνη, Ἡσ.χ. ἐκ τοῦ

Χαίρω, Μ. Χαιρήσω, ἀόρ. ἐχάρην παρκμ. κατὰ σημτ. ἐνστ. κεχάρηκα. Μτχ. κεχαρηκώς, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ., συνηθ. δὲ, κεχαρημαι. Τούτων τῶν Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ Ἐνστ. καὶ τῷ παρτ. πολλάκις, τῷ Μλ. μόνον ἐν Ἰλδ. Τ, 163. τῷ ἀορ. κατ' εὐκτ. ἐγκλ. ἐπὶ τὸ πολύ· ἄλλα καὶ κοθ' ὑπτκ. χαρείη Ἰλδ. Ζ, 481. καὶ τῷ Μτχ. χαρεντες, Ἰλδ. Β, 451. ἀπὸ τοῦ Πρκμ. δὲ, μόνον τῷ μετχ. κεχαρημένος, Τμ. Ὁμ. 5, 10. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῷ γ'. ἐνκ. προσπ. χήρατο τοῦ Ἐπκ. μέσ. ἀορ. ἀ. ἐχημάμην, Ἰλδ. Ξ, 270. παρβλ. Jac. Ἀνθλ Παλτ. σελ. 262. καὶ τοῦ κατὰ διάλεκτ. ἀορ. β'. κεχαρόμην, τοῖς τύποις κεχάροντο, κεχάροιτο, κεχαροίατο, ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν Ὀδσ, τῷ Ἐπκ. μτχ. παρκμ. κεχαρηώς, στος, Ἰλδ. Η, 312. Ἡσόδ. λφν. 49., τῷ ὑπρτστ. κεχάρητο, Τμ. Δμτ. 498. καὶ τῷ ὡσαύτως κατ' Ἐπκ. ἀναδιπλατ. Μέλ. κεχαρητόμεν, Ἰλδ. Ο, 98. ὡς παρὰ τὸ, κεχαρήτω καὶ κεχαρήσεται, Ὀδσ. Ψ, 266. Τῷ δὲ παρκμ. κέχαρμαι, χρῶνται οἱ μεθ' Ὅμ. ποιητ. καὶ οἱ μεταγνστ. συγγραφεῖς ἐν γένει, τῷ Μλ. χαρήσομαι· εὑρηται δὲ καὶ ὁ ἐνργ. ἀόρ. ἐχαίρησα, παρὰ Πλτχ., παρβλ. Lobeck Φρν. σλ. 740 Ὁ δὲ ἐνστ. χαίρομαι ἦν διαβάντος βαρβαρισμός, Ἀρστφ. Εἰρ 291. ὡσαύτως ἦν ἄχρστ. καὶ οἱ χαιρέω, χαρέω ἢ χάρω ἐνστ. τύποι. Σημαίνει δὲ ἡ λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χαίρω, χαίρομαι, χαρὰν αἰσθάνομαι εἰς τὴν ψυχην, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι, εἶμαι εὐθυμος, χαρούμενος· πάνυ εὐχρηστ. παρ' Ὅμ., οὐ σπανίως δὲ καὶ προτλκτκῶς τοῦ, θυμῷ ἢ ἐν θυμῷ, ἔτι δὲ καὶ »ψρεσὶν ἤτοιμ, Ἰλδ. Ν, 609. καὶ ηφρέναι Ζ, 481. τὸ δὲ »χαίρω ἰσθμ. ἔχω κρυφὴν χαρὰν, τοῦτ' ἐστι χαίρω χωρὶς νὰ δείχνω τὴν χαρὰν μου, Ὀδσ. Θ, 87. ὡσαύτως καὶ τὸ »ἐν θυμῷ. Ὀδσ. Χ, 411. »εὐχάρητε καὶ ἤπιοι«, Ἡρόδ. 7, 101. 2) μετὰ ἀοτκ. Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἴς τι, μοὶ ἀρέσκει τι. Ἰλδ. Η, 312. Κ 277. Ω. 706. Ὀδσ. Β, 35. 249. Γ, 52. Ν, 358 Σ, 117. Χ, 306. Ἡσόδ. Ἔρ. 360. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »χαίρω ἐπί τινι σπαν. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα »ἐν τινι. Ἀντπ. Σιδ. 28, 1. β) τρπκ. Εὐχαριστοῦμαι μέ τι· δὲν ζητῶ περισσότερον· εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν κατάστασίν μου· ὅθεν γ) ἐν γένει ὡς τό, στέργω, καὶ μέντοι μετὰ ἀοτκ., π. χ. »χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις« ἐπὶ φυτοῦ τινος, Ἀγαπᾷ τὸν ἀμμώδη τόπον, αὐξάνει εἰς τόπους ὀλίγον ἀμμώδεις· ὅθεν καὶ δ) ὡς τὸ, φιλέω, συνηθίζω, ἔχω συνήθειαν νὰ — κατὰ μετχ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 235. Ἀιτφ. παρ' Ἀθν 4. σελ. 169. F. 3) σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. αὐτὶ τῆς ἀοτ., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Valck ἐν Ἱππ. 1339. ὅστις κατὰ πρῶτον ὠμίλησε περὶ τούτου ἀκριβῶς· καὶ Schaef. Bos. ell. σελ. 359. Ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη ἦν καὶ παρὰ τοῖς Λογογρφ. οὐχ' ὅλως ξένη, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Franke vita Juven. σελ. 30. ἐκ τοῦ Δμσθ. Στφ. σελ. 323. 6. Τὸ ἕως τοῦδε παραδ'ν ἀρχαιότατον παράδειγμα κεῖται ἐν Ἰλδ. Φ, 347. »χαίρει δέ μιν ὅττις ἐὺ εἰπών ὅπερ ὁ Heyne ὑπὲρ λόγου κακῶς διήρεσε »χαίρει δέ μιν ὅστις ἐὺ εἰπών γράψας· ὡσαύτως καὶ »τίς κ' τάδε γεθήσειεν; Ἰλδ Ι, 77. παρβλ. καὶ τό, ἥδομαι. 4) μετὰ Μτχ. αὐτὶ μετ' ἀπρμφ. »χαίρω ἀκούσασα χαίρω νὰ ἀκούσω, ἀκούω μὲ χαράν, μὲ εὐχαριστησιν μοῦτι, Ἰλδ. Τ, 185. »χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.« Ὀδσ Ξ, 377. παρβλ. Ἡσόδ. Ἔρ. 55. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 236. Herm. Vig. σελ. 766. ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις εὑρεται καὶ, χαίρω μετὰ ὀρθῶς κειμένης αἰτ. καὶ μετὰ μετχ., αὐτὶ τῆς αἰτ. μετ' Ἀπρμφ, π. χ. »χαίρω σε ἐλκηλυθότα χαίρω σ,τι ἦλθες, διὰ τὸν ἐρχομόν σου, αὐτὶ σε ἐληλυθέναι« Valck ἐν Φοιν. 711. β) παρὰ τοῖς Ἀττ τὸ, χαίρω μετὰ μετχ. ἐκφερομένου σημαίνει το, εὑρίσκω εὐχαριστησιν, μοὶ ἀρέσκει ἢ διὰ τῆς μετχ. δηλουμένη πρᾶξις· »χαίρω πράττων καὶ ὁρῶν· χαίρω ἐπαινούμενος. 5) κατὰ μέλτ. χρόνον μετὰ τοῦ, οὐ, μορίου, »οὐ χαρήσεις« δηλ. δὲν θέλει χαρεῖς, μᾶλλον ἐκφρασις αὐτὶ τοῦ, θέλει μετανοήσεις κατὰ πολλά, π. χ. »οὐδέ τιν' οἶω Τρώων χαιρήσειν στεχάζομαι ὅτι δὲν θέλει χαρεῖ κανεὶς Τρωαδίτης, τοῦτ' ἐστιν ὅλοι θέλει λυπηθοῦσι, θέλει μετανοησουσιν, Ἰλδ. Τ, 363. παρβλ. σημ. 7. β'. 6) τὸ προστκτ. χαῖρε, πάνυ εὔχρηστον ἐν ἀσπασμοῖς χαρᾶς, εὐφροσύνης ευχὴν δηλωτικοῖς· ὡσαύτως κατὰ ἐλλ. καὶ πλθ. ἀρθμ. »χαίρετε, χαίρετον παρ' Ὅμ. πανευχρστ. πολλάκις καὶ μετὰ χαίρω, Ὀδσ. Ω, 402. »χαῖρε, γυνή, φιλότητι τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, εἰς καλὸν νὰ σοὶ εὐγοῦν, νὰ σοὶ γένουν τὰ γλυκαγαλείσματα, Ὀδσ. Λ, 248. ἐξαιρ. ὡς ἀξιωσις, ὅταν ἀπαντῶνται, ἢ βλέπωνται δύο τινὲς κατὰ πρῶτον, Ἰλδ. Ι, 197. Ὀδσ. Ν, 229. ἐν ἀποχωρήσει, ὅτοι εἰς ἀποχαιρετισμόν, ὅταν ἀναχωρῇ, ἀπέρχηται, μισευγτις, ὡς τὸ συνηθ. κοιτ. ἔχετε ὑγείαν, σᾶς ἀφίνω ὑγειαν, Ὀδσ. Ε, 205. ὡς τὸ Λατ. salve, καὶ vale· καὶ τὸ Ἰταλ addio. Boechh expl. Pind. σελ. 2, 57 ὅθεν οἱ μεταγνστ. χρῶνται αὐτῷ ἀντὶ ἀσπατμοῦ ἐν ἀρχῇ τε καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἐπιστολῶν. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ, χαῖρε τοιουτοτρόπως προσηφθη ἡ σημσ. τῆς ἀφέσεως, ἀποκομπῆς, τοῦ κοιντ. Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, φύγε, ὥρα σου καλή, ἡ σημσ. αὐτὴ δηλοῦται ἐμφατικώτερα ἐξαιρ. διὰ τοῦ γ'. ἐνκ. προσπ. χαίρετω, ὡς ὀλιγωρίας, καταφρονήσεως, ἀποδιωξεως μᾶλλον δηλωτική· τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. ἂς πηγαίνῃ, ἂς κρημνισθῇ ἀπ' ἐδῶ, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἂς χαθῇ, ἂς

εὐχίλη τὸ λαιμὸν τοῦ· ἄρα ὅλως ὡς τὸ, ἐρρῶσθω, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 96. ὡσαύτως μεταχειρίζονται καὶ οἱ Λατ. το valeat. ἀντὶ τοῦ prœcat, ἢ abeat in malam rem. Τερ. 7) Μτχ. χαίρων, χαρούμενος, καλοκαρδιτμένος πολλ. παρ' Ὁμ. αἰεὶ οὐ χρῆται Ἡρόδ. συνήθ. τῷ πρκ. κεχαρηκώς· ἐν συντάξει δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων δύναται σημαίνειν καὶ τὸ, ἄμεινος, πρίσμορος. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. «χαίρων ἀπαλλάττειν γλυκύνει εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ· «οὐ δὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν, Ἀρστφ. Ἀχ. 563. «οὐ τί χαίρων, Ἀρστφ. Σφκ. 185. Βτρχ. 843. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 383. Reisig conj. σελ. 297. «χαίροντα πρός τινος ἀπαλλάττειν εὑρηται καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 106. «οὐ χαίρων ἀπαλλάξεις· δέν θὰ γλυτώσεις ἀτιμωρήτως· Δωσθ. παρβλ. σημ. 5. γ) τὸ χαίρον, ἡ χαρά Schaef. ἐν Διον. συνθ. σελ. 205. παραβλ. ἥδομαι. 8) ἀπρμφ. χαίρειν ἐν συντάξει μετὰ τοῦ, «χαίρειν λέγω σοι» ὡς ἀπαξιώσεως, ὁμοίως τῷ, χαῖρε· ἔτι δὲ καὶ «προσεῖπόν τινα χαίρειν τὸ νὰ δείχνῃ τίς τινα λέγων αὐτῷ τὸ, χαῖρε, Ξενοφ. ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς δὲ τίθεται συνήθ. τὸ ἀπρμφ. μόνον, π. χ. «Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν, ὑπακμ. λέγει, ἢ κελεύει· ὁ Ξενοφ. αὐξάνεται τῷ Γρύλλῳ τύχην καὶ εὐδαιμονίαν, Διτ. «Xenophan Gryllum saivêre jubeta, ἤτοι «Xenophon Gryllo salutem», ὑπακούομ. dicit β) ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ, χαῖρε ἐχρησίμευε καὶ κατ' ὀλιγώτερον εὐνοϊκὴν σημτ. λέγεται καὶ «χαίρειν ἐῶ, ἢ κελεύω τινὰ ἢ τιν. ἀφίνω, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι ἀπό τινα, ἀπό τι, ἀδιαφορῶ, δέν μοὶ μέλει, δέν φροντίζω, δέν θέλω νὰ ἠξεύρω περὶ αὐτοῦ, τὸν ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, καταρῶμαι, Valck. ἐν Ἡρόδ. 9, 41. καὶ Κύρηδ. Ἱππ. 113. Schaef. mel. σελ. 34. ὡσαύτως καὶ τὸ «χαίρειν λέγειν, φρίζειν ἢ εἰπεῖν τινα, καὶ τινι, Ἀρστφ. Κατ' ἐπιτρ. «πολλὰ χαίρειν εἰπεῖν τινι· μακρὰν χαίρειν φράζει τινία, κ. τ. τ. (ἀφ' οὗ χαρά, χάρις, χίρμα, καὶ τὸ Λατν. carus καὶ τὸ Ἰταλ. caro. ὁ δὲ Ἀρστλ. ἐτυμολογεῖ καὶ τό, μάκαρ παρὰ τὸ, χαίρω.) [ᾰ]

*Χαίρων, ωνος, ὁ. Κύρ. ἐνμ. Ἡσθ. λφν. 21, 6.

*Χαιρώνεια, ἡ, δημ. πόλεώς τινος τῆς Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, ὅθεν

*Χαιρωνεύς, ὁ, τὸ ἐθν. ὁ κάτοικος τῆ Χαιρ.

*Χαιρωνικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ἄγεται εἰς τὴν Χαιρωνίαν, ὅθεν Χαιρωνική, ὑπακμ. μάχη.

*Χαιτάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ χαιτήεις.

Χαίτη, ἡ, Μακραί, κεχυμμέναι, καὶ ἀφημέναι τρίχες τῆς κεφαλῆς· πολλ. παρ' Ὁμ. καθ' ἑνικόν τε καὶ κατὰ π. ἀριθμόν, οὐμόνον ἐπὶ κόμης ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν τράχηλον μακρῶν τριχῶν τοῦ ἵππου, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τῶν λέοντος τριχῶν, juba Λατ. 2) Τρπ. Τὰ φύλλα δένδρων παρὰ ποιητ. μόνον· (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, χάω, χαλάω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, χέω) ὅθεν

Χαιτήεις, ήεσσα, ήεν, ὁ. Ὅστις ἔχει μακράν, λελυμένην κόμην, μακρὰ ἄπλεκτα μαλλιά, παρὰ Ησθ. ἐπθ. τοῦ Ἀπόλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαίτης ἀλόγων ζώων· παρ' Ὁππ. ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἀρκούδας, ἀντὶ τοῦ λατόστριχος· ποιητ. μόνον. Δωρ. δὲ, χαιτάεις. (ᾰ)

*Χαιτόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ. ἀμφβ. μέντοι.

*Χαίτωμα, τό, ὡς ἐκ τοῦ, χαιτόω = χαίτη, Αἰσχύλ. Θηβ. 387.

Χάλαζα, ἡ (χαλάω, κυρίως ἀφειμένον, ἀπολυμένον). Αἱ ὑπὸ τοῦ ψύχους, πιπτηγυῖαι ῥανίδες τῆς βροχῆς, αἵτινες καταπίπτουσιν ἀπὸ τῶν νεφῶν, ἢ ὄμβρος παχὺς, ψήφους ἔχων καὶ ὕδωρ πεπηγὸς, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινῶς, χαλάζι, Ἀρισττ. Κόσμ. «χάλαζα δὲ γίνεται νεφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρίσαι ἐκ πιλήματος εἰς κατα-φορὰν παχυτέραν λαβόντος», καὶ Ἰλδ. Κ, 6. «χάλαζα ψυχρὴ, ἀέσπατος», καὶ Ο, 170. Χ, 151. 2) ἐξανθήματα, φλυκτίδες, φουσκαλίδες εἰς τὸ χείλιον κρέας. 3) λιθίασις ἐν τοῖς βλεφάροις τῶν ὀμμάτων, τὸ κοινῶς κριθαράκι, Γαλην. Ὅρ. Ἰατρ. «χάλαζα ἐστὶ κεγχρώδης συστροφὴ κατὰ τοῦ βλεφάρου, καὶ λιθίασις ἐστὶ τὸ αὐτὸ», ὁ δὲ Παῦλ. Αἰγιν. καλεῖ αὐτὸ χαλάζιον, οὕτως λέγων «χαλάζιον, σύστασίς ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ κατὰ τὸ βλέφαρον. 4) ὁ πυρήν, ἢ καρδία (ἔχει δὲ σκληρότητος κόκκου) τοῦ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Φιλστρτ. 5) τροπκ. Παιδήποτε τι, τὸ ὁποῖον καταφέρεται, πετᾷ ἢ πίπτει ὡς χαλάζι, π. χ. ἐν μάχαις ἐπὶ πετρῶν ἢ βελῶν· «πέπων χάλαζαν· τὸ κοινῶς ὑβρίτσαι, κακολογίαι μὲ τὸν σωρόν, Ἀριστφ. Βτρχ. 852. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σελ. 316. (υ-υ) ὅθεν

Χαλαζαῖος, αία, αῖον· παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 764. «θῆγος χαλαζαῖον· Βαλανιδιά, ἡ ὁποία δὲν φοβεῖται τὴν χάλαζαν, δὲν τὴν βλάπτει τὸ χαλάζι καθόλου.

Χαλαζάω (χάλαζα). Χαλαζόνει, πίπτει χάλαζα. τ) Ἔχει ἐξανθήματα φουσκαλίδας εἰς τὸ κρέας, ἐπὶ χοίρων. Ἀριστφ. Ἱππ. 310, ἔνθα ὁ Σχόλ. λέγει· «Νόσημα δὲ τοῦτο τῶν θρεμμάτων, ὅταν ζώντων μὲν λανθάνῃ, ἀποθανόντων δὲ καὶ τημομένων φανερὸν γίνεται· ταῖς σαρξὶ δὲ αὐτῶν ἀναμέμικται καὶ ἐμπέφυκεν ἡ χάλαζα· ὅθεν «Χαλαζῶσαι ὗες». Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ἡ, 21. ἐπὶ Βλεφάρων. Ἀέτιος ἐν ξ, 83. «Χαλαζιῶν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα, ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνηταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ, ὁμοια χαλάζῃ, καὶ διαιρουμένων, ὑγρὸν κενοῦται ὅμοιον τῷ λευκῷ τοῦ ὠοῦ».

Χαλαζεπής, ὁ, ἡ (χάλαζα, ἔπος). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ, ῥίπτει ὑβριστικοὺς λόγους, κακολογίας ὡς χαλάζι. Φιλ. Θιστλ. 84. καὶ Ἀνάλεκτ. β', σελ. 235. «Φεῦγε τὸν χαλεζεπῆ τάφον, τὸν ψριστόν, Ἱππώνακτος· ποιητ. μόνον· παράβαλε χαλαζα, σημτ. 5.

Χαλαζήεις, ήεσσα, ήεν, Δωρ. χαλαζάεις (χάλαζα). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χάλαζαν, φαίνεται ὡς χαλάζι· εἶναι πυκνὸν, πολυπληθὲς ἢ ψυχρόν, «ῥόμβοις πυκνὲς, πολὺς ὡς χαλάζι, Πιδ. «τοξορρίοις τοῦ ὁποίου τὸ κέντημα προξενεῖ ῥίγος, ἀνατρύχιασμα. Νικθ. ποιητ. μόνον.

Χαλάζιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, χάλαζα.

Χαλαζίτης, ου, Θηλ. χαλαζίτις, –ιδος, ἡ (χάλαζα), = χαλαζήεις· «λίθος χαλαζίτης». Γεωπονικ. καὶ Πλίν.

Χαλαζοβολέω, ῶ, Μ. ήτω. Χαλαζόνω, ῥίπτω χαλάζι· ἐκ τοῦ

Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, κάμνει νὰ πίπτῃ χαλάζι. 2) παθτ. χαλαζόβολος, ὁ, ἡ· προπαρξτ., ὅ,τι ἐχαλαζώθη, ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ χαλάζι.

Χαλαζοκοπέω, Μ. ήσω (κόπτω). Κτυπῶ τι μὲ χαλάζι, τὸ χαλαζόνω, τὸ χαλνῶ, βλάπτω κτυπῶντας μὲ χαλάζι· ὅθεν

Χαλαζοκοπία, ἡ. Κτύπημα μὲ χαλάζι· «Ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ὕφατο πώποτε· ὅ ἐστι, «Τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησαν», Λατ. calamitas.

Χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις προσέχει, παρατηρεῖ πότε θέλει πέσῃ χαλάζι, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ προφυλακτικόν τι· πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ. Πλούταρ. προβλ. συμπ. ζ, 2. οἷον ἐθέλει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἴματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις γυναικείοις ἀποτρεπομένην. (υ)

Χαλαζόω, Μλ. –όσω = χαλαζάω, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημτ. Παθτ. δὲ, ὅ,τι κτυπεῖται ἀπὸ χαλάζι, χαλαζόνεται.

Χαλαζώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χαλαζήεις. 2) ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χάλαζαν σημτ. 2. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ἡ, 21.

Χαλαίνω, ποιητ. ἀντὶ χαλάω· «ῥυτὰ χαλαίνοντες». Ἡσίοδ. Ἀσπ. 308

Χαλαίπους, οδος, ὁ, ἡ (χαλάω, πούς). Πᾶν ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας, εἶναι χωλὸν, κουτσὸν· ἀναγνωστικ. παρὰ Νικ. ἁρ. Θηρ. 458. ἔνθα ἄλλα Χειρόγραφα «Χωλοίπους», καὶ Κυλοίπους», ἔχουσι.

*Χαλαίρυπον, τό, καὶ

Χαλαίρυπος, ὁ (χαλάω, ῥύπος). Τὸ ὕδωρ τοῦ νίτρου, ἐν ᾧ πλύνονται τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα καὶ καθαρίζονται ἀπὸ τὸν ῥύπον· ὅθεν ἐν γένει, δολόν, ἀκάθαρτον, ἀπαστρον νερόν, ξέπλυμα. Ἰουλ. Πλεῖ. 7, 39. ἡ παρ' Ἡσχ. γραφὴ δὲ, χαλέρυπος ἐσφαλμένη νομίζεται.

Χαλανδρα, ἡ, = κιλανδρα.

Χαλαργός, ὁ, ἡ, Δωρκ ἀντὶ χηραργός· παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ 860. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα, ἀντὶ τοῦ, τραχύπου, ἢ λευκόπους.

Χαλαρός, ά, όν (χαλάω)· καὶ ἐπίῤῥ. —ῶς. Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι τεντωμένον, τανυσμένον, εἶναι χαῦνον, Τουρκ. μπόστικον· πάρδρα χαλαρὰ, ξεκλειδωμένα μέλη τοῦ σώματος. Τροπκ. πάρμον αἱ χαλαραὶ, μουσικαὶ συμφωνίαι μὲ χαλαρὸν ἦχον, ὅταν δὲν ἔχουσι τὸ σύντονον, ἁρμονικὴν συμπλοκήν, συνάφειαν τῶν τόνων. Πλάτ. ἔνθ.

Χαλαρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλαρὸν, χαῦνον, νὰ μὴν ἦναι σφιγμένον, τανυσμένον, τεντωμένον, πυκνόν. Ξενοφ.

Χάλασις, εως, ἡ (χαλάω). Τὸ νὰ χαλᾶται, ἀφίνεται, ξελύεται, ξετεντόνεται τι. α) Τὸ νὰ καμῇ ἢ ἀφήσῃ τίς τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ, ξεκλειδωθῇ «χάλασις ἀρθρώσεως, ξεκλείδωμα, παράλυσις τῶν μελῶν σώματος. β) Ξετάνυσμα, ξέδυσιμα κλεισμένης ἢ σφιχτῆς, στενῆς τινος τρύπας (ᾰ)

Χάλασμα, τό (χαλάω). Ξετέντωμα, ξετάνυσμα, ξέσφιγμα, τὸ Τουρκβρ. ξεμποσιάτισμα· ξεκλείδωμα τῶν μελῶν σώματός τινος. (υ-υ)

Χαλασμός, ὁ (χαλάω), = χάλασις. Διοσκορ.

Χαλαστήρια, τά· ὑπακμ. «σχοινία» (χαλάω). Ἀππιαν. ἐμφ. δ', 78. Σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων ἀφίνεται κάτω ἐπίῤῥακτή τις θύρα, τὸ κοινῶς κλαβανή, Τουρκ. κεπένγκι· ἐξ ἐναντίας δὲ «καταπαστήρια», τὰ σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων σηκώνουσι ἐπάνω, ἀνοίγουσι τὴν τοιαύτην θύραν.

Χαλαστικός, ή, όν (χαλάω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, ἔχει ἰδιότητα νὰ προξενῇ, κάμνῃ χάλασιν ἢ χαλασμόν.

*Χαλαστός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥηματκ. τοῦ χαλάω. Ὅ,τι ἐχαλάσθη, ἐχαυνώθη, ξετσίχθη, ξετεντώθη. 2) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ χαλασθῇ, ξετεντωθῇ, ξετανυσθῇ, χαυνωθῇ· ὅθεν «τὸ χαλαστόν», ἄλυσις, ἁλυτίδα, παρὰ τοῖς Ο'.

*Χάλαστρα, ἡ. Τόπος τις ἐν Μακεδονίᾳ· ὅθεν

Χαλαστραῖος. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Χαλάστραν· «τὸ χαλαστραῖον, ὑπακμ. νίτρον ἢ ῥύμμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν τῇ Χαλάστρᾳ τῆς Μακεδονίας λίμνην, καὶ μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάπωνος, σαπωνίου εἰς τὸ νὰ πλύνωσι τὰ φορέματα. Ὁ Σχόλ. τοῦ Πλάτ. εἰς Πολιτ. δ'. ἔχει· «Χαλάστρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ χαλαστραῖον νίτρον γινόμενον διὰ ἐνεστηριδίου πήγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται».

*Χαλατονέω (χαλάω, τόνος)· ἐπὶ πραγμ. Χάνει τὸ τέντωμά του, ξετανύζεται, ξετεντόνεται, Τουρκβρ. ξεμποσιαντίζει.

Χαλάω, ῶ, μέλ. άσω, Δωρκ. –άξω (χάω)· μεταβτ. Πετανύζω, ξετεντόνω· λύω, ἀφίνω τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ· «βίον, τόξα». Τμ. Ἀπολ. κζ, 12. παθητ. «τόξα κεχαλασμένα». β) Κατεβάζω, ἀφίνω τι νὰ κρεμηται κάτω·

πτέρυγα. Πίνδ. Πυθ. 1, 12. ηὐτώπουν, ξεσουρῶνω τὸ μέτωπον, τὸ κάμνω νὰ φαίνηται φαιδρόν, Ἱλαρόν, Ruhnk. Rut. Lup, σλ. 69. γ) ἀφίνω, ἐκπολυῶ, λύνω· ηὐτιά ἐκ δεσμῶν, Αἰτχύλ. Προμθ. 176. δ) ἐξαιρτ. ηχαλινὰ χαλάω, ἀφίνω, ἀπολύω τὸν χαλινόν, ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ἔτι δὲ καὶ ηκλῆθρα ἢ κλῆθας χαλάω, λύνω τὸ συστρίγμισον λωρί τῆς θύρας, τοὐτέστιν, ἀνοίγω τὴν θύραν, Valck ἐν Ἱππ. 803. ηχαλάται τοῦ ποδός· ἴδε παρίημι, σημ. 3. ε) ἐπὶ συστριγμένων ἢ κατακλειστμένων πραγμάτων, ἐξανοίγω, πλατύνω, φαρδύνω τι· ηχαλάω τὸν ἀσκόν, λύνω τὸ ἀσκὶ διὰ νὰ τρέξῃ πολὺ ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ὑγρόν. Εὐρπ. Κύκλ. 161. Ἀφίνω, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι ἀπό τι, π. χ. ηχαλῶν τὴν ὀργήν. Ἀριστφ. Σφῆκ. 735. 2) ἀμετβτ. χαυνόσεται, χάνει τὴν δύναμιν, τὸ τέντωμα, τὸ τάνυσμά του τι, ὅθεν β) χαλιᾷ, λύεται, διαλύεται, ἀνοίγεται, στέγεται, μένει ἀνοικτόν, χάσκει. γ) τροπικ. μετά γεν. ηχαλῶ τινός, ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι, π. χ. ητῆς ὀργῆς, Ἀριστφ. Ὄρν. 383. ἀλλὰ δ) μετὰ δοτκ. ηχαλάω τινὶ, ἐνδίδω εἰς τινα, δὲν ἀντιστέκομαι, δὲν τῷ ἐναντιόνομαι· ἔτι δὲ καὶ, εὐγνωμονῶ, ἐπιεικὴς πρός τινα, τῷ συγχωρῶ τι· ηχάλα τοῖς τοκεῦσιν, συγχώρητον τῇ μητρίμου, Εὐρπ. Ἑκβ. ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως, ὡς τό, εἶκειν, Reisig. enarr. ἐν Σοφκ. Οἰδ. Κ, 195. ε) παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ηκοίλη ὑγρὰ χαλᾷ. τὸ κοιντ. ἔχει κίνησιν, Ἱπκρ. — Ὡσαύτως καὶ κατὰ παθτ. διάθτ. ἀμετβ. χαυνόνομαι, ὅθεν ηὦμα κεχαλασμένον, χαυνωμένον, ἀδύνατον· ηλίθιος κεχαλασμένος, ἀπαλὴ πάτρα· ηχαλάω τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμονίων, κριττῶ, κριτσνίζω τὰ δάκτυλα. (ᾱω, ᾰτω)

Χαλβάνη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοιντ. χαλβανή. Ὁ ῥητινώδης χυμὸς φυτοῦ τινος ἐν Συρίᾳ φυομένου, καὶ φύλα μὲ σκιάδιον ὅμοια φέροντος (οὐχὶ δὲ ἀκανθώδες). Θεόφρ. φυτ. Ἱστρ. 3', 7. Διοσκορ. γ', 97. Πλίν. ιβ', 25. (–υ–) ὅθεν

Χαλβανίς, ίδος ἡ, ῥίζα. Ἡ ῥίζα τῆς χαλβάνης, χαλβανόῤῥιζα. Νίκανδρ. Θηρ. 938.

Χαλβανόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χαλβάνην, ἢ κατεσκευασμένον μὲ χαλβάνην. Νίκαν.

*Χαλδαῖος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάτοικος τῆς Χαλδαίας, γεννημένος εἰς τὴν Χαλδ. 2) τροπικ. Ἀστρολόγος, ἀστροσκόπος, ὡροσκόπος, γενεθλιολόγος· ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι κατεγίνοντο ἐξαιρτ. εἰς ταύτας τὰς τέχνας. Cicero de Divina. α', 1. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. «Γένος μάγων πάντα γινωσκόντων», ἑρμηνεύει.

Χαλεπαίνω, μέλ. ανῶ (χαλεπός). Κυρίως μὲν, εἶμαι, γίνομαι βαρετός, ἐνοχλητικός· ἐπὶ βιαίων ἀνέμων, κατεγίδων δὲ, ἐμπίπτει, ξεσπάζει μὲ σφοδρότητα, ἀκράτητον ὁρμήν, Ἰλ. Ξ, 399. Ὀδτ. Ε, 485. συνήθ. δὲ τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, θυμόνω πολὺ, γίνομαι εἰς ἄλλους ἐνοχλητικὸς διὰ τοῦ θυμοῦ μου· ὑβρίζω, φιλονεικῶ, μαλόνω· εἶμαι δυσαρεστημένος, ἀγανακτησμένος, χολιασμένος· ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα, προσφέρομαι ἐχθρικῶς, πολλάκις παρ' Ὅμ. «Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃσι, Ἰλ. Τ, 183 μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς· ὑβρίζω τινά· τὸ κοιντρ. Τουρκβ. εὐγάνω τὸ γενάτι μου εἰς τινα· μετὰ δοτκ. Ἰλ. Π, 386. Ὀδ. Ε, 147. Π, 114. Τ, 83. Ἡρόδτ. 1, 189. ἔτι δὲ καὶ πρός τινα, Θουκδ. 2, 59. ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι· ἐπί τινι. Ὀδσ. Σ, 415. Τ, 323. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὑρηται ὁ παθτ. ἀόρ. ἐχαλεπάνθην παρὰ Ξενοφ. Ἀναβτ. 4, 6, 2. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 38 κατὰ τὸν Poppo. 2) πάνυ σπανιώτρ. ἀμεταβ. ὀργίζω, θυμόνω, παροξύνω, διεγείρω· καταπίεζω, καταχρῶμαί τινα· ἐχθρόνω ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἔχθραν μέ ἄλλον τινά· ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ αἰτ. β) κάμνω τι βαρύ, δύσκολον, ἐμποδίζω τι· μετὰ αἰτ. παρβλ. χαλέπτω.

Χαλεπήρης, ὁ, ἡ (χαλεπός, ἄρω)· ποιητ. ἀντὶ χαλεπός. Κυρίως, ὅ,τι ἔχει χαλεπότητος ἰδιότητα.

Χαλεπός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βραχύ, σκληρόν, δύσκολον, ὅθεν, ὅ,τι εἶναι ἐνοχλητικόν, καταπιεστικόν, ἐλλιβερόν, μὲ κόπους καὶ μόχθους ἢ κινδύνους ἠνωμένον· ἀτερπές, ἀηδές, ταλαιπωρίας, βλάβης, ψθορᾶς, κινδύνου, κακῶν πρόξενον· ηκερτωνιά, ὑνελλα, ἄνεμοι, ἄεθλος πόνος, ἄλγος, γῆρας, δεσμός, ἕλη, μοῖραι κ. τ. τ. Ὅμ. ωσαυτως καὶ παρ' Ἡσδ. ηχαλεπὸς μῦθος· χαλεπὰ ἔπεα· ὡσαύτως καὶ Ὅμ. ηχαλεπὰ ὀνείδεα, Ἰλδ. Γ, 438. ηχαλεπ. ὁμοκλαίω, Ὀδ. Ρ, 189. ηχαλεπὴ ψῆμις, κακὸν στόμα, κακὴ γλῶττα, Ὀδσ. Ξ, 259. Ω, 201. ητὰ χαλεπὰ, κακοπάθειαι, ἀθλιότητες, ταλαιπωρίαι, δυστυχίαι, ἀνάγκαι, κίνδυνοι, πάντα, ὅσα καταπιέζουσι καὶ καταπονοῦσι τὸν ἄνθρωπον. β) ὅ,τι εἶναι βαρύ, δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτον, ἐπαπειλεῖ μὲ κόπους, μόχθους. κινδύνους τὸν αὐτὸ μεταχειριζόμενον, Ὁμηρ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Φ, 184. Ὀδσ. Δ, 651. Δ, 156. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Π, 620. Ὀδσ. Τ, 313. Ψ, 81. 2) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ καταρθώσῃ, μεταχειριθῇ τίς τι, νὰ συναναστρέφηται μὲ αὐτούς· ὀργίλος, θυμώδης, δυσάρεστος, ἐχθρόφρων, ἀηδής, ὁρμητικός, κακός, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. μετὰ δοτ. Ὀδ. Ρ, 388. συγκρ. Ὀδσ. Λ, 614. ὑπερθτ. Ἡσδ. Ἔργ. 559 Θεογν. 800. — Ἐπίῤῥ. χαλεπῶς, Ἰλ. Η, 424. Τ, 186. Ἡσδ. Ἔργ. 686. ηχαλεπῶς ἔχω τινί, ἢ πρός τινα, εἶμαι ὠργισμένος κατά τινος· διά τι, ηἐπί τινι. Vyll. ep. cr. σελ. 177. ηχαλεπῶς φέρω τι, μοί κακοφαίνεται διά τι, μοί βαρυφαίνεται τι, τὸ πέρνω ἐπὶ κακῷ, ἀγανακτῶ. Ἐπίῤῥ. συγκρ. χαλεποτέρως, παρὰ Θουκ. Προτοχῆς δὲ ἀξία ἐστὶν ἡ διαφορὰ τοῦ ηχαλεπὸς ἐγένετό μοι, μὲ ἠνάγκλησεν, ἀπὸ τοῦ, ηχαλεπῶς ἐγενετό μοι, βαρὺ μοί ἐφάνη, ἐδυσκολεύθην, Siebelis Helen. σελ. 43. ὅθεν

Χαλεπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλεπόν, δύσκολον, βαρύ, ἐνοχλητικόν. 2) συνθ. τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρόπος κακός, δυσάρεστος, ἀπεχθής, δύσκολος, ὀργίλος· ὀργή, θυμός, σκληρότης, αὐστηρότης, σκυθρωπότης, δυσχερής, δυσάρεστος ψυχῆς διάθεσις, γνώμαι. Πλάτ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. χαρακτηρίζει τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος διά τοῦ, χαλεπότης. Ἀριστοτ. Πολιτ. β', 9. «Ἴδον δ' ἐν τοῖς νόμοις (τοῦ Δράκοντος) οὐδέν ἐστιν, ὅ,τι καὶ μνείας ἄξιον, πλὴν ἡ χαλεπότης διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος».

*Χαλεπτύς, νος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, χαλεπότης. Ἡσύχ.

Χαλέπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἀντὶ χαλεπαίνω· συνήθ. δὲ μεταβτ. Καταπιέζω, θλίβω, στενοχωρῶ τινα, τὸν κάμνω ἐνδεᾶ, δυστυχῆ· μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Δ, 433. ἔτι δὲ καὶ ταπεινόνω, καταισχύνω τινά, Ἡσδ. Ἔργ. 5. ἐν γένει, καταδιώκω, κατατρέχω, κακοποιῶ, βλάπτω, ζημιόνω τινά, τὸν κάμνω ἐχθρόν μου, Ἰακ. Ἀνθολγ. Παλ. 113. Ἀπολλών. 1675. «Καί δή τις ἀποπροθεν ἔμμε χαλέπτειν. β) ὀργίζω, θυμόνω τινά, τὸν παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς θυμόν· ἀόρ. παθητ. ηχαλεφθείς τινι, ὀργισθείς, θυμωθείς κατά τινος Θέογν. 155. 2) πολλὰ σπάν. ἀμεταβ. ὀργίζομαι, θυμόνομαι, δυσαρεστοῦμαι πρός τινα, μετὰ δοτκ. Βίων 17, 2. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ εὐχρηστότερον κατὰ παθητ. διάθεσ. χαλέπτομαι. Παρὰ Φωκυλ. 39. «Χρυσὰ πάντα χαλέπτονται, ἀντὶ τοῦ, χαλεπὰ ποιοῦν.

*Χαλέρυπος, ὁ· ἀμφγ. ἀνάγν. ἀντὶ χαλαίρυπος, Ἡσύχ.

*Χαλιδοφόρος. ὁ, ἡ (χαλίς, φέρω), = ἀκρατοφόρος. Ἐπιγρ.

Χαλίκραιος, αία, αιον, καὶ

*Χαλίκρατος, Ἰων. χαλίκρητος, ὁ, ἡ (χαλίς, κεράννυμι)· ἐπὶ οἴνου. Ἄκρατος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ. Ἀρχλ. ποιητ. ἀντὶ ἄκρατος ἀνώμλ. συγκριτικ. χαλικρότερος, Νίκανδρ. ἴδε Schaef. bei Naeke ἐν Χοιρλ. σελ. 273.

Χαλιχώδης, ὁ, ἡ (χάλιξ, εἶδος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς μικρὰ κομμάτια, εἰς τρίμματα.

Χαλίχωμα, τό (χαλιξ)· κατά πληθ. ἀριθμ. συνήθ. χαλιχώματα, Χαλίκια, πετρίτσαια, πετροπούλες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ οἰκοδόμοι εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι, παραγεμίζωσι τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν τῆς οἰκοδομῆς. Λατιν. caementa. (ῐ)

Χαλιμάζω. Εἶμαι χαλίμη, προσφέρομαι, φέρνομαι, κάμνω χειρονομίας ὡς χαλίμη.

Χαλιμάς, άδος, ἡ· καὶ

*Χαλίμη, ἡ (χαλίς). Μέθυτος, μεθυσμένη, ἐξαιρ. Βάκχη· ἐν γένει, ἀσελγής, ξεδομένη γυναῖκα, ποταπὴ πόρνη, τὰ κοινότ. Ἰταλικοτυρκβ. πουτάνα τοῦ σωκακιοῦ· ὡς τό, φοιβάς. (ῐ)

*Χάλιμος, ὁ, ἡ (χάλις). Μέθυτος, τὸ Τουρκοβρ. μπεσιρής· ἐν γένει δὲ, ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνόητος, ἐμμανής, μανικός. (ᾰ)

*Χάλιμος, ὁ, = φαρμακός. Ἡσύχ.

Χαλιναγωγέω (χαλινός, ἄγω). Ὁδηγῶ, κυβερνῶ ζῶόν τι μὲ τὸν χαλινόν. Λουκιαν.

Χαλινίτης, ου, ὁ· καὶ θηλκ. -νῖτις, ιδος, ἡ (χαλινός). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς, ἢ εἶναι ὅμοιον, παρομοιάζει μὲ χαλινόν.

Χαλινοποιητική, ἡ· Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς· Τουρβ. σαρατσική· ἐκτοῦ

Χαλινοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φτιάνει χαλινούς, τὸ Τουρκβ. σαράτσης.

Χαλινός, ὁ. Τὸ ἐνιέμενον, ἐμβαλλόμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον, οὗ τὸ μέσον ἡνίον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, συνήθτ. χαλινάρι, Τουρκοβ. γκέμι· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ψάλιον ἢ ἐνστόμισμα, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθ. Ἰλδ. Τ, 393. Ἡρόδοτ. 1, 215. 4, 64. καὶ ἀλλαχοῦ· καθ' ἑνικ. δὲ ἀριθμ. Ἡρόδ. 3, 118. ηχαλινοῖς χαλᾶν, διδόναι, ἀνιδόναι, τὸ νὰ ἀφίνῃ τις χαλαρόν, νὰ μὴ τραβᾷ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, νὰ ἀφίνῃ τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ὡσαύτως καὶ ηβριτὰ χαλαίνειαν. Πίνδ. ηΔιὸς χαλινόεν. Αἰσχύλ. ηψυχῆς χαλινὸς ὁ νοῦς», κ. τ. τ. Πᾶν ὅ,τι δαμάζει, ἀναχαιτίζει, κωλύει, ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον τοῦ νὰ πράττῃ ἀπρεπές τι, Ἰακ. Ἀνθολ. Παλτ. σελ. 555. 2) Αἱ γωνίαι τοῦ στόματος, ἢ τῶν χειλέων ἑκατέρωθεν, ἐπὶ ἵππων κυρίως, τοὺς ὁποίους εἰς ταύτα τὰ μέρη κατέχει τὸ ψάλιον· παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων χειλέων αἱ γωνίαι. 3) Οἱ φαρμακεροὶ ὀδόντες τῶν ὄφεων, εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματος αὐτοὺς ἐχόντων· οἱ μεταγενστρ. ποιητ. ἀπὸ Ἀπολ. Ῥαδ. χρῶνται τῇ λέξει καὶ ἑτερογενῶς ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τὰ χαλινά. (παρὰ τό, χαλάω· ξετεντόνω.) ὅθεν

*Χαλινουργός, ὁ (ΕΡΓΩ), = χαλινοποιός. Schow. Chrta papyr. σελ. 109.

Χαλινοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι δαγκάνει ἢ μασᾷ τὸν χαλινὸν ἢ τὸ ἐνστόμιον· ηχαλιν. στόμα. Καλλιμ. ποιητ. μόνον. (ᾰ)

*Χαλινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φορεῖ, κουβαλεῖ τὸν χαλινόν.

Χαλινόω, μέλ. ώσω (χαλινός). Χαλινόνω, βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὁδηγῶ, κυβερνῶ μὲ τὸν χαλινόν· ὅθεν

Χαλίνωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χαλινόνῃ τις τὸν ἵππον, νὰ τῷ βάλῃ τὸ χαλινάρι. 2) Τὸ νὰ ἐ-

ἀηγῇ, κυβερνᾷ τὸν ἵππον μὲ τὸν χαλινόν. Ξενοφ. Ἱππ. (υ – – υ)

*Χαλινωτέον, ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χαλινόω. Πρέπει νὰ χαλινώσῃ, χαλινώσῃ τίς τινα, κ.τ.λ. Κλημ. Ἀλεξ.

Χαλινωτήρια, τά (χαλινόω)· ὀνεῶνα. Τὰ καλώδια ἢ σχοινία, δι' ὧν δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 519. Ὀππιαν. Ἀλ. α', 359. ἐν γένει, = χαλινοί.

Χάλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ Μικρὸς λίθος, λιθάρι, λιθαράκι, χαλίκι, πετροῦλαι μὲ τὰς ὁποίας παραγεμίζουσιν οἱ οἰκοδόμοι τὰ μεταξὺ τῆς συνθέσεως τῶν λίθων κενά. 2) Οἱ εἰς τοὺς πεδιάδας εὑρισκόμενοι καὶ εἰς οἰκοδομὴν χρήσιμοι λίθοι· οἱ πελεκημένοι τῶν τειχῶν λίθοι. 3) Ἀσβεστόπετρα, ἄκαυστος ἀσβέστης. (συγγεν. τῷ, κάχληξ, καχλίξ, κόχλαξ, ὅθεν τὸ Λατ. calx, calculus) [ῠν]

Χάλις, ιος, ὁ. Καθαρὸς, ἀμιγὴς, ἄκρατος οἶνος. 2) ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, χαλάω, ὥσπερ καὶ λυαῖος παρὰ τὸ, λύω.) [ῠῠ]

Χάλις, ὁ, = χαλίφρων. Ἡσύχ.

Χαλιφρονέω (χαλίφρων). Εἶμαι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνετος, μωρός· ἠχαλιφρονέωμεν. Ὀδυσ. Ψ, 13. ὅθεν

Χαλιφροσύνη, ἡ. Κουφόνους, ἐλαφρογνωμία, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, μωρία, ἀπειρισκεψία τῶν παιδίων. Ὀδυσ. Π, 310.

*Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ (χαλάω, φρήν). Κυρίως, ὅστις ἔχει χαῦνον, ἀπαίδευτον νοῦν, ὅθεν κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, μωρός, ἠλίθιος. Ὀδυσ. Δ, 371. Τ, 530. ἀμφοτεράκις μετὰ τοῦ, νήπιος συντεταγμένον· ἀντίθετ. τῷ, σώφρων, πυκινόφρων. 2) Ὅστις ἔχει ὑπεικτικὸν, ἐπιεικῆ, πρᾶον ἦθος, εἶναι ἐπιεικὴς, συγχωρητικὸς, πρᾶος, δὲν εἶναι αὐθάδης· ἠχαλίφρονα τεύματα κόρης, τὰ ἐπιεικῆ, ταπεινὰ, σεμνά, οὐχὶ δὲ θυμωμένης κόρης βλέμματα. Μουσαῖος, 117.

*Χαλκανθές, έος, τό, ὡς ἐκ τοῦ χαλκανθής, = χαλκάνθη.

Χαλκάνθη, ἡ (χαλκὸς, ἄνθος). Διάλυμα χαλκίτιδος στυπτηρίας· τὸ κοινῶς Τουρκοβ. ἀναλυλυμένη καραμπόϊά, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς κατασκευὴν μελάνης, Φίλων. συλλγ. Μαθ. σλ. 102. καὶ οἱ σκυτορράφοι, ὑποδηματοποιοὶ εἰς τὸ νὰ βάπτωσι μαῦρον τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. atramentum sutorum. 2) πᾶσα διάφορον τῆς χαλκάνθης ἐστὶ τὸ ἠχαλκοῦ ἄνθος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται κεχροειδὲς ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀναλυμένου χαλκοῦ, ὅταν χυθῇ εἰς αὐτὸν ψυχρὸν ὕδωρ. Lobeck Φρυν. σελ. 304, 761. Διοσκορ. 5, 114. καὶ Νικανδρ. Σχολ. Θηρ. 257. ἠΟ χαλκὸς χωνευμένος καθίσταται πελιδνότερός τε καὶ μᾶλλον ἔχων ἐγκιρρὲς τὴν πελιδνότητα, μικρὸν δὲ καὶ στρέγγυλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ νάπυος.

*Χάλκανθον, τό, καὶ

*Χάλκανθος, ὁ καὶ ἡ, = χαλκάνθη· ὅθεν

*Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χάλκανθον, φαίνεται ὡς χάλκανθον, Ὀριβ.

Χαλκάρματος, ὁ, ἡ (χαλκὸς, ἅρμα). Ὅστις ἔχει χαλκοῦν ἅμαξι, ἢ ὀχεῖται ἐπὶ χαλκοῦ ἁμαξῆς καθήμενος Πίνδ.

*Χαλκάς, άδος, ἡ. Εἶδος λαχάνου, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Διοσκορ. 4, 58.

Χάλκασπις, ίδος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον ἀσπίδα. Πίνδ. καὶ Σοφ. ποιητ. μόνον.

Χαλκάτυχης, ὁ, ἡ (ἔγχος). Ὅστις ἔχει χάλκινον δόρυ, πολεμεῖ μὲ χάλκινον κοντάρι. Εὐρ. Τρωάδ. 143. ποιητ. μόνον.

Χαλκεία, ἡ (χαλκεύω). Ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως. Πλάτ. Συμπ. σελ. 197. Β.

Χαλκεῖον, τό (χαλκεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, Ἰωνικ. χαλκήϊον, Ἡρόδοτ. 1, 68. 2) Χάλκινον σκεῦος, ἄγγειον, χάλκωμα· λέβης, Τουρκοβ. καζάνι, μπακράτσι, Ἰωνικ. χαλκήϊον, Ἡρόδ. 4, 81. 152. ἐξαιρ. ὁ μέγας λέβης τῶν βαλανείων, εἰς τὸν ὁποῖον ζεσταίνουν τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ, ἄλλως δὲ καὶ, ἐπιστάτης, καὶ ὑποκλίβης λεγόμενον. β) χαλκοῦ πλάκα· χάλκινος, ἢ ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένος καθρέπτης. 3) τὰ χαλκεῖα, ὑπαιθρ. ἱερά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη περὶ τὰ τέλη τοῦ Πυανεψιῶνος μηνός, Ἁρποκρ. τὰ παρὰ Ῥωμ. Vulcania· ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐδετ. κυρίως τοῦ

Χαλκεῖος, εία, ειον (χαλκὸς)· ποιητ. ἀντὶ χάλκεος. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χάλκωμα, πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ τῷ τύπῳ χαλκήϊος δὶς χρωμένῳ, Ὀδυσ. Τ, 433. ἠχαλκήϊα ὅπλα, καὶ ἠχαλκήϊος θέμοιμι, = χάλκεον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, χαλκιάδικον, Ὀδ. Σ, 328. ἠὸ χαλκήϊος, ἢ χαλκεύς, χαλκιᾶς. 2) ὡς οὐσιαστ. εἶδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. ζ', 3. Πλίν. κα', 16.

Χαλκέλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χαλκήλατος, Πίνδρ. Ὀλ. ζ', 66. παραβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλατ. 102.

*Χαλκεμβολάς, άδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ χαλκέμβολος. Εὑρπ. ἠναῶν χαλκεμβολάδων.

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολον). Πλοῖον χάλκινον ἔμβολον ἔχον· ἴδε ἔμβολον. ἠΧαλκέμβολος τριήρης». Πολυδ.

*Χαλκένδυτος, ὁ, ἡ (ἔνδυτος). Ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ χαλκὸν, ἁρματωμένος μὲ χάλκινα ἅρματα. Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 1137.

Χαλκέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα ἔντερα· καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀκαμάτου καὶ ἀκουράστου ὑπομονῆς καὶ ἐργασίας· ἐπίθετ. τοῦ γραμματικοῦ Διδύμου. Σουϊδ.

Χαλκευτεύς, έως, ὁ, = χαλκευτής. ἀμφβ.

Χαλκευτής, ὁ, ἡ (ἔνδυμα). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Πίνδ. Νεμ. α', 23. ποιητ. μόνον.

Χαλκεόγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον, στερεωμένον, συνηρμοσμένον μὲ χάλκινα καρφία. Συμωνίδης παρὰ Διονυσ. Ἁλικ.

*Χαλκοθέμεθλος, ὁ, ἡ (θέμεθλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα θεμέλια· ποιητ.

*Χαλκεόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις ἔχει χαλκῆν, ἀταραχον ψυχὴν, θάρρος· ὡς τὸ, χαλκεοκάρδιος·

*Χαλκεοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ· ἐπκ. καὶ Ἰων. δὲ, χαλκεοθώρηξ, ηκος (θώραξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον θώρακα. Ἰλιάδ. Θ, 62. Δ, 448. ποιητ. μόνον.

Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία), Ὅστις ἔχει χάλκινον καρδίαν· ὑπομονητικὸς, ἀπτόητος. Θεόκριτ. ιγ', 5.

*Χαλκεόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ χαλκοῦ κλωστάς. Τσέτ. (τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

Χαλκεομίτρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. χαλκεομίτρης (μίτρα). Ὅστις φορεῖ χαλκῆν ζώνην ἢ χαλκοῦν θώρακα· χαλκοῦν διάδημα ἢ περικεφαλαίαν, ἠΚάστορι. Πίνδ. ποιητ. μόνον.

*Χαλκεομίτωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγουμ. Herm. παρὰ Seidl. Εὐριπ. Τυρ. 264. ποιητ. μόνον. (ι)

*Χαλκεόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ νῶτα. ποιητ.

Χαλκεόπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας· ποιητ.

Χαλκεόπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Εὐρ. Ἑλ. 698. ποιητ. μόνον.

Χάλκεος, έα, Ἰωνικ. ἠη, εον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλκ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 222. καὶ παρ' Ἡροδ. πολλάκις· συναιρ. χαλκοῦς, ῆ, οῦν· ὅστις ἐστὶν ὁ Ἀττκ. τύπος κυρίως (χαλκός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἠχάλκεος Ζεύς· χάλκ. Ποσειδῶνα, ἄγαλμα χαλκοῦν τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδ. 9, 81. ἠχάλκεον ἵστημί τινα», στήνω χάλκινον τὸ ἄγαλμά τινος, Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 339. β) τροπ. ὅ,τι εἶναι σκληρὸν, στερεὸν, δυνατόν· ἠχάλκεος Ἄρης», ὅπερ ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ὁπλήσεως τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε, 704. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ ἠχάλκεος ἀνδρεία». Χρητμ. παρ' Ἡροδ. ἠχάλκεον ἦτορ», καρδία σκληρὰ, ὑπομονητική, ἐπίμονος, ἀκάματος, Ἰλ. Β, 490. ἠὄψ χαλκῆ», φωνὴ καθαρὰ, σφοδρὰ, τραχὺ, Ἰλιάδ. Σ, 222. ὅθεν καὶ ἠχάλκεον ὀξὺ βοῶν». Ἡσιόδ. Ἀσπ. 243. ἠὕπνος χαλκῆ», βαθὺς, βαρὺς, τοὐτέστιν, ὁ τοῦ θανάτου ὕπνος, Ἰλ. Λ, 241. — Δικαταλ. χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλ. Σ, 222. Τῇ θηλκ. ληγούσῃ δὲ χρῆται ἐκ τοῦ ποιητ. μόνον χάλκειος. Ἰωνικ. τύπ. κυρίως ἐστὶ μὲν τὸ, χάλκεος, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητ. ὄχι σπάνιος παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lobeck Φρυν. σελ. 207. (τὸ, χάλκεος κεῖται συνηλλαβῶς παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 149.)

*Χαλκεοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις κατασκευάζει τεχνικὰ πράγματα ἐκ χαλκοῦ· ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου· ποιητ.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει δυνατὴν, τραχὺν φωνήν. Ἰλιάδ. Ε, 785. Ἡσιόδ. Θέογν. 311. ποιητ. μόνον.

Χάλκευμα, τό (χαλκεύω). Παντὸς ἁπλῶς τι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένου ἀγγείου, ὀργάνου, ὅπλου. Αἰσχύλ. Χοηφ. 572.

Χαλκεύς, έως, ὁ (χαλκεύω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει χαλκὸν, τὸ κοινῶς χαλκιᾶς, Ὅμ. ὅστις καὶ ἀνὴρ χαλκεύς, καὶ ἄνδρες χαλκῆες, γράφει β) τροπικ. ὅστις ἐργάζεται μέταλλα, ὅθεν καὶ ὁ χρυσοχόος, Ὀδ. Γ, 432. γ) ὅτε δὲ ἐγένετο κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μετάλλων χρησιμωτέρα, σιδηρουργὸς, σιδηρᾶς ἐξαιρ. καθ' ἣν σημασ. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἡσιόδ. ἰδε Wessel. ἐν Ἡροδ. 1, 68. 2) Θαλασσόδικος τις ἰχθύς. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. δ', 9. Αἰλιαν. ι', 11. Ὀππιαν. Ἀλ. α', 133. ὠνόμασται οὕτως ἴσως ἐκ τῶν κατὰ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ μελανῶν κηλίδων.

*Χαλκευτήρ, ῆρος, ὁ, = χαλκευτής· ὅθεν

Χαλκευτήριον, τό, = χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, τὸ χαλκιάδικον. Γλωσσ.

*Χαλκευτής, οῦ, ὁ (χαλκεύω), = χαλκεύς· ἔτι δὲ καὶ μεταφρ. νύμφων χαλκ. Λύκοφ. Σιδ. 79.

Χαλκευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χαλκέα ἢ σιδηρουργὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτῶν, ὅστις εἶναι εἰδήμων, ἐπιτήδειος τῆς τέχνης ταύτης· ἡ χαλκευτικὴ», ὑπαιθρ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως, ἢ σιδηρουργοῦ. Διογν. Λαέρτ. 3, 100.

*Χαλκευτός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ῥημ. τοῦ χαλκεύω. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου. Τροπκ. ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφκιάσθη· ὁστίζων χαλκευτὸς Περσέων ἐπ' ἀκμονίνῳ. Ἀντ. Θεσ. 24.

Χαλκεύω, μέλ. εὑσω (χαλκός)· μεταβτ. Ἐργάζομαι, δουλεύω χαλκὸν, μέταλλα· κατασκευάζω ἐξ αὐτῶν πράγματα· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Σ, 400. Κατὰ μέσ. διάθεσ. ὑπέδας χαλκεύεται αὐτῷ», Θέογν. 537. 2) ἀμετβ. εἶμαι χαλκεύς.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. Ὀδυσ. Θ, 273. ὅπου τὸ, εω, μονοσυλλάβως ἐκφέρεται.

Χάλκη, ἡ· ὡς τὸ, κάλχη. Ἡ κογχύλη, ἡ πορφύρα. 2) Ἀνθους, λουλουδίου τι εἶδος, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Νίκανδρ.

*Χαλκήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ χαλκεῖον, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδοτ.

Χαλκήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. ἀντὶ χάλκειος, ὅπερ ἴδε. Ὀδυσ.

Χαλκηλᾰτος, ό, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἢ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, Ἀριστοφ.

Χαλκήρης, ό, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι προμηθευμένον, συντηρημένον, στερεωμένον μὲ χαλκόν· παρ' Ὅμρ. πολλάκις ὡς ἐπίθετ. παντοίων ὅπλων. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ· δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ χάλκινα, σιδηρᾶ ἅπλα· παρβλ. χαλκοάρης

Χαλκήσιον· τό, ἴδε καρχήσιον.

*Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλκίδος. Ἀριστοφ.

*Χαλκιδίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς· φρονῶ τὰ τῶν Χαλκιδέων, εἶμαι εἰς τὸ μέρος των, κρατῶ μὲ αὐτούς.

*Χαλκιδικός, ή, όν· ἐπίθ. τοῦ Χαλκίς. Ὅς στις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χαλκίδος. 2) ὡς οὐσ. ἡ χαλκιδική, = χαλκίς, σημσ. 3.

Χαλκίζω, μέλ. ίσω (χαλκός)· ἐπὶ πραγμάτων· Λάμπει, ἠχεῖ ὡς χαλκός· ὄθεν ὑφανὴ χαλκίζουσαι. Πολυδ. 2, 117. 2) Παίζω τὸ μὲ χάλκινα νομίσματα συνηθιζόμενον παιγνίδι, χαλκισμός ἢ χαλκίνδα καλούμενον. Πολυδ. 7, 206.

Χαλκικός, ή, όν. = χάλκεος· ἀμφβ.

*Χάλκιμον, τό. Φυτῶν τι εἶδος ἀκριβέστερον ἄγνωστον, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 980.

Χαλκίνᾱος, ό, ἡ (ναός). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χαλκοῦν ναόν· ὡς τό, χαλκίοικος. (ε)

Χαλκίνδᾱ, ἐπίρρ. τῷ, παίζειν συνηθ. συνταυσέμενον. Παίγνιόν τι, παιδιὰ μὲ χάλκινα νομίσματα· ἴδε χαλκισμός.

Χαλκίοικος, ό, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χάλκινον ναόν, ἢ οἶκον· ἐπίθ. ἐξαιρ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Λακεδαίμοσι· ἴδε καὶ χαλκίνᾱος, καὶ χαλκύπυλος. (ε)

Χαλκίον, τό (χαλκός). Ποινδήποτέ τι ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον σκεῦος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον χάλκινον, μεταλλινον, σιδηροῦν. 2) ἐξαιρ. χρήματα, νομίσματα, τὸ Ἰταλκ. μονέδα χαλκοῦ· ἠποινηρὰ χαλκία. Ἀριστεφ. Βατρχ. 785.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (χαλκός). Ὄρνις, πτηνόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ἐν Ἰλδ. Ξ, 291. «ἦν τ' ἐν ὄρεσσι Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἀνέρες δὲ κύμινδιν. Κατ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. 9, 12, 32. «μελαιόπτερον σαρκοβόρον ὄρνεον, μέγεθος τοῦ τὰς περιστερὰς καταδιώκοντος ἱέρακος, μακρὰ καὶ ἰσχνὸν σῶμα ἔχον, ἐπὶ τὰ ὄρη διατρίβον καὶ σπανίως φαινόμενον ὡς ὁ χρυσάετος». Ἐτυμολογεῖται δὲ ὑπό τινων μὲν παρὰ τὸ χαλκοειδὲς χρῶμα τῶν πτερῶν του· ὑπ' ἄλλων δέ, παρὰ τὴν καθαρὰν, μεταλλοηχῆ φωνήν του, ὁ δὲ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1181. τίθησι καὶ τὸ, κύμινδις, μεταξὺ τῶν σαρκεβούρων πτηνῶν· μένει δὲ ἀμφίβολον ἂν ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος τῶν νυκτερινῶν σαρκοφάγων ἐρνέων, ἢ τῶν γλαυκῶν, ἢ τῆς θαλασσίου Κίσσης. 2) Ἰχθύων εἶδός τι ἐν θαλάσσῃ τε καὶ ἐν ποταμοῖς διαιτώμενον· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μαινίδος, χαρίεσσας κοιτρ. 3) Εἶδος σαύρας, γουατερίτσας χαλκεοχρόους γραμμὰς ἐπὶ τὸν ῥάχιν φέρουσα, ἄλλως δὲ καλκιδικὴ καὶ ζιγγὶς λεγομένη· ὅθεν οἱ Σαρδῶοι καὶ νῦν ἔτι cicigna ὀνομάζουσιν αὐτήν. 4) Παρὰ τοῖς Λάκωσι δὲ ὠνομάζετο οὕτως ἡ δούλη, σκλάβα. 5) ὡς κύρ. ὄνομ. Χαλκίς, ίδος, ἡ, ἡ πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰλ. Β, 537. Ἡσδ. Ἔργ. 657. νομίζεται δὲ, ὅτι ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν πλειονοχώρων χαλκοῦ μεταλείων ὠνομάσθη οὕτω. Ἑτέρα τις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη πόλις ἀναφέρεται ἐν Ἰλ, Β, 640. ὁ δὲ Βυζ. Στεφ. ἐπαριθμεῖ πλείονας τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντας πόλεις.

Χαλκισμός, ὁ (χαλκίζω, σημσ. 2.). Παιγνιδιόν τι, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ παίζωσι μὲ χαλκοῦν τι νόμισμα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐστάθ. «Παιδιὰ κυβευτική· ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἕδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ ὀακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν· καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας· καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον. «Ἦν ὁ χαλκισμὸς, ὀρθοῦ νομίσματος (ξετέου χαλκοῦ) στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἕδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ ὀακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρινὴ καταπεσεῖν· καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμόν, καὶ ἦν νικητής». Ἴδε καὶ χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου, ὁ· θηλ. χαλκῖτις, ίδος, ἡ (χαλκός). Ὅ,τι περιέχει χαλκόν· «χαλ. λίθος». πέτρα ἡ ὁποία περιέχει χαλκόν· Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ε', 19. «Ἐν Κύπρῳ οὗ ἡ χαλκῖτις λίθος κεῖται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων». — 2) «χαλκῖτις στυπτηρία» ἡ παρ' ἡμῖν κοιν. ὀτ. Γαλ. ἄξια πέτρα, χαλαζόπετρα.

Χαλκοάρης, ό, ἡ· κατ' ἐπτσ. ποιητ. τύπος ἀντὶ χαλκήρης. Dissen Πιδ. Ἴσθ. 3, 81. 4, 51. (-νυ)

Χαλκοβαρής, ές, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὸν πολὺν χαλκὸν ἐκ τοῦ ὁποίου σύγκειται, ἢ διὰ τὸ νὰ ἦναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· μόνος, Ἰλδ. Ο, 465. Ὀδσ. Φ, 423. «πόρπη» Ὀδσ. Λ, 532. ποιητ. μόνον

*Χαλκόβερυς, -βέρεια, -βαρυ (βάρος)· = τῷ προηγμ. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ θηλ. μόνῳ γένει, Ἰλδ. Λ, 96. Ὀδσ. Χ, 259. τὰ λοιπὰ δὲ γένη οὐχ εὑρηνται, ἴσως, οὐδαμοῦ, Lobeck Φρν. σλ. 538. ποιητ. μόνον.

Χαλκοβατής, ές, ἡ (βαίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει ἢ ἵσταται ἐπὶ χαλκοῦ, εἶναι θεμελιωμένον ἐπάνω εἰς χαλκόν, ὅθεν ὅ,τι ἔχει στερεὰ θεμέλια· παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός· ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου, Ὀδσ. Ν, 4. «δύναται ὅμως εἶναι καὶ τὸ βασίλειον, παλάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, ὡς τό, χαλκόπεδος· ποιητ. μόνον.

*Χαλκοβόας, α, ὁ (βοή)· = χαλκώψιος. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1046. ποιητ. μόνον.

Χαλκογένειος, ό, ἡ· καὶ

*Χαλκόγενυς, υος, ό, ἡ· οὐδέτ. υ (γένυς). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους παρειὰς, γνάθους, σιαγόνας ἢ ὀδόντας· (οὐχὶ δὲ πώγωνα, γένειον). «Ἄγκυρα χαλκόγενυς». Πίνδαρ. Πύθ. δ', 42. ποιητ. μόνον.

Χαλκογλώχιν, ινος, ό, ἡ (γλωχίν). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦν ἄκρον, σουβλί, μύτην· ἡμελίην Ἰλδ. Χ, 225.

*Χαλκογραφέω (χαλκογράφος). Χαλκογράφος εἰμί, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ γράφω, σκαλίζω.

*Χαλκογραφία, ἡ, Τὸ γράφειν, σκαλίζειν, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ.

*Χαλκογραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκογράφειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· «χαλκογραφικὴ, ἡν, ὑπακουέμ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκογράφου.

Χαλκογράφος, ό, ἡ (γράφω). Ὡς τὸ, τυπογράφος· νεωτέρα λέξις εἰς δήλωσιν τοῦ τυπογράφου σχηματισθεῖσα· ἥτις ὅμως, ἐπειδὴ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν ἦσαν ποτὲ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τοῦ χαλκογλύπτου, ὅστις σκαλίζει γράμματα, εἰκόνας καὶ λ. τοιαῦτα εἰς χαλκοῦ πλάκας· le graveur en taille-douce, Γαλ. Kupferstecher, Γερμ. (α)

Χαλκοδαίδαλος, ό, ἡ (δαιδάλλω). Ὅστις ἐργάζεται ἢ σχηματίζει, εἰκονίζει τεχνηέντως εἰς χαλκὸν ἢ ἐκ χαλκοῦ τι· «Τέχνη χαλκοδαίδαλος» τὸ ἀγχρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁ τοιοῦτος τεχνίτης δηλ., Φιλ. Θεσ. 50. ποιητ. μόνον.

Χαλκοδάμας, αντος, ό, ἡ (δαμάω). Ὅ,τι δαμάζει τὸν χαλκόν, ὅθεν ὅ,τι ἐξασθενίζει, λεπτύνει, ὀξύνει τὸν χαλκόν, ποιητ. μόνον· ὁ Πινδ. Ἴσθ. 6, 108. συντάσσει μὲν τὴν λέξιν «χαλκοδάμας ἀκόνα» ἀλλὰ διὰ τῆς συντάξεως ταύτης δὲν φέρει θηλ. ἐπίθ. τύπον ἡ λέξ., τὸ ὁποῖον ἠλήγουσα αὐτῆς δὲν συγχωρεῖ κατὰ κανόνα τρόπον· παρβλ. Lobeck Σοφκλ. Αἴ. 323. (-νυ-)

*Χαλκόδεσμος, ό, ἡ (δεσμός)· καὶ

Χαλκοδέτος, ό, ἡ (δέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν συνδεδεμένον, στερεωμένον, περιστοιχισμένον. Αἰσχλ. καὶ Σοφκλ.

*Χαλκοδέους, ειτος, ό, ἡ· καὶ

*Χαλκοδέων, ειτος, ό, ἡ· ἀμφβ. ἀνγσ. ἀντὶ χαλκώδων. ὅπερ ἴδε.

Χαλκοειδής, ές, ό, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χαλκόν, φαίνεται ὡς χαλκός.

Χαλκοθήκη, ἡ (θήκη). Τόποι, μέρη ὅπου τίθενται, φυλάττονται χαλκοῖ, ἢ χάλκινα ἀγγεῖα, Ἀθήν. ς'. σελ. 231.

*Χαλκόθροος, ό, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ ὡς χαλκός· ποιητ.

Χαλκοθώραξ, -ᾰκος, ό, ἡ· = χαλκεοθώραξ. Σοφκλ.

Χαλκοκέραυνος, ό, ἡ (κεραυνός). Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. 1, σελ. 38. (58.) κατὰ τὸν Voss mythol. Br. 2. σλ. 161. Ὅ,τι ἀστράπτει ἢ σπινθηροβολεῖ ὡς χαλκός, ψευδὲς τῷ ὄντι, ἐπειδὴ ἡ λέξις παρ' Αἰσχλ. κεῖται ὡς ἐπίθ. τοῦ, λίμνη, πρέπει νὰ ἔχῃ τοιαύτην τινὰ σημσ., ἀλλ' ἡ σημασία αὐτὴ οὐκ ἔστιν ἰδία τῆς λέξεως, διότι οὐδέποτε δύναται νοεῖσθαι κεραυνὲς ἀντὶ τοῦ, ἀστραπή· ὅθεν ὁ Herm. de Aesch. Prom. sol. σελ. 17. διορθοῖ τὴν λέξ. χαλκομέραυγος, στίλβων ὡς χαλκός· ἀναλόγως τῷ Ὁμρκ. πολύχαλκος.

*Χαλκοκνήμις, -ῖδος, ό, ἡ (κνημίς). Ὅστις, ἔχει, φορεῖ χαλκίνους κνημίδας· Ἰλδ. Η, 41. ποιητ. μόνον.

Χαλκοκόλλητος, ό, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν κολλημένον. Γλωσσ.

Χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις ἔχει χαλκῆν ὁπλισιν, εἶναι μὲ χάλκινα ὅπλα ὡπλισμένος. Ἰλδ.

Χαλκοκρᾶς, ατος, ό, ἡ· καὶ

*Χαλκόκρατος, ό, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ χαλκόν.

Χαλκόκροτος, ό, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι κροτεῖ, κάμνει κρότον, ἔχον χαλκοῦν, ἐξαιρ. ἐπὶ συγκρούσεως χαλκῶν ὅπλων, ἢ ὀργάνων, Πινδ. Ἴσθ. 7, 3. «ἵπποις τῶν ἐπίων τὰ χαλκᾶ ὑποθήματα, τὰ πέταλα, τὸ καλλίγωμα κοιντ. κάμπει κρότον, Ἀρστφ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον.

Χαλκόκτυπος, ό, ἡ (κτυπέω)· = χαλκόκροτος. «Κύμβαλα χαλκόκτυπα». Ἀθήν. ιδ'.

Χαλκολογέω. Συλλέγω, συνάζω χαλκόν ἢ χαλκᾶ χρήματα, νομίσματα· παρὰ τὸ

Χαλκολόγος, ό, ἡ (λέγω). Ὅστις συλλέγει, συνάζει, μαζόνει χαλκόν, ἢ χάλκινα χρήματα, νομίσματα· κερματιστής, τὸ τουρκβ. σαράφης. Γλωσσ.

Χαλκόλοφος, ό, ἡ (λόφος). Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χάλκινον λόφον· ἢ περικεφαλαία ἔχουσα χάλκινον λόφον.

*Χαλκομάραυγος, ό, ἡ (μαραυγέω). Ὅ,τι στίλβει, λάμπει ὡς χαλκός· ἴδε χαλκοκέραυνος. (ε)

*Χαλκόμιτρος, ό, ἡ· = χαλκεομίτρας· ὅπερ ἴδε. Λυκόφρ. 997.

*Χαλκόμυια, ἡ (μυῖα). Εἶδός τι μυιγῶν τῶν ὁποίων ὁ ῥάχις εἶναι πράσινος· κοιντ. κομμένα.

Χαλκόνωτος, ό, ἡ (νῶτος). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα νῶτα. «Ἀσπὶς χαλκόνωτος». Εὐριπ.

Χαλκοπαγής, ές, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι συγκολλημένον, συνηρμοσμένον, μὲ χαλκόν,

ἢ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· «Σάλπιγξ χαλκοπαγής». Ἀνθολογ.

Χαλκοπάρειος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. -ρρος, ὁ, ἡ· Δρκ. -ρεος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς παρειάς, παρηγναθίδας ἢ πλευράς, πλάγια μέρη· παρ' Ὁμ. ἐπθ. τοῦ, κυνέη καὶ κόρυς· ποιητ. μόνον. (πᾱ)

Χαλκόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον ἔδαφος. «Θεῶν ἕδρα χαλκόπεδος». Πίνδαρ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοπέτηλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα εἶναι κατεσκευασμένον μὲ χάλκινα φύλλα, ἢ χαλκᾶς πλάκας. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Χαλκοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, σχηματίζει χαλκᾶς εἰκόνας, ἀγάλματα· χαλκεύς παρὰ τοῖς Ο'.

Χαλκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ πλευρά, πλάγια μέρη.

Χαλκοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι γεμάτος, φορτωμένος μὲ χαλκόν, ὅστις ἔχει χαλκῆν πανοπλίαν. Εὐρ. Ἰκέτ. 1220. ποιητ. μόνον.

Χαλκόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη, ἐφονεύθη μὲ χαλκόν, μὲ χαλκοῦν, σιδηροῦν ὅπλον. — 2) = χαλκήλατος. Δρκ. χαλκόπλακτος. Σοφοκλ. Ἠλ. 484. «Χαλκόπληκτος γένυς». Εὐριπ. «Χαλκόπληκτον φάσγανον», ὅπου ὁ Herm. ἐβέλει τὴν λέξ. κατὰ σημσ. ἐνεργ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ χαλκόν· ὁ δὲ E. I. συμπεραίνει χαλκόπακτος· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον χρήσιμος.

Χαλκόπους, ὁ, ἡ· οὐδ. συν· γεν. ποδος (πούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας ἢ ὁπλάς, εἶναι ὑποδημένος, καλιγωμένος μὲ χαλκόν· ἐπθ. τῶν ἵππων, Ἰλ. Θ, 41. Ν, 23. — 2) Ὅστις ἔχει στερεόν, δυνατόν, ἀμετακίνητον βάτιν, πάτημα. Σοφοκλ. Ἠλ. 491. «Ἐρινὺς χαλκόπους». ποιητ. μόνον.

Χαλκοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει χαλκοῦν, σιδηροῦν μέτωπον, τοῦτ' ἔστιν ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἀδιάτροπος. Χρυσόστομ. κατὰ Ἰουδ. «Καὶ τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν, τοῦτ' ἔστι ἀναίσχυντον· οὕτω γοῦν καὶ ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾶν μὴ εἰδότας χαλκοπροτώπους καλεῖν· ὡς τὸ Ferreum os Catulli.

Χαλκόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῴρα) ἐπὶ πλοίων. Τὰ χάλκινον πρῴραν ἢ χαλκοῦν ἔμβολον ἐπὶ τῇ πρῴρᾳ ἔχοντα. Πολυδ.

* Χαλκόπτης, ου, ὁ (κόπτω) ἀντὶ χαλκοκόπτης = χαλκοτύπος. Welker Syll. epg 3. σλ. 6. ἀλλὰ καὶ Belh Inscr. a. σλ. 837 «ἐπὶ τὸν χαλκόν».

Χαλκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὅστις ἔχει χάλκινον πυγήν, ὀπισθεν· τοῦτ' ἔστιν ὅστις εἶναι ἀκάματος, ἀκούραστος εἰς καθεστικὸν ἔργον· ὡς τὸ, χαλκόκνημος· (ὁ Schneider ἐλέχθη ταύτην τὴν καλῶς ἐσχηματισμένην λέξιν, παράδειγμα ὅμως τῆς χρήσεώς της οὐχ εὑρηταί που.)

Χαλκόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς πύλας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. πόρτας· Ἡρόδ. 1, 181. ἐξαιρ. «Χαλκόπυλος θεὰ» ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀντὶ τοῦ συνήθ. χαλκίοικος. Εὐριπ. Τρωάδ. 1113.

* Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Ὅστις ἔχ. χαλκόχρωτα γένεια· τὸ κοινῶς κακκιογένης.

Χαλκοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χαλκόν, ἐμπορεύεται μὲ χαλκόν. Πολυδ. ζ. 196.

Χαλκός, ὁ. Τὸ μέταλλον χαλκός, χάλκωμα, τουρκ. συνθ. μπακίρι· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσθ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς λ. Εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματός του δέ, «χαλκὸς ἐρυθρός» Ἰλιάδ. Ι, 365. καὶ αἰθὼψ, πολλάκις παρ' Ὁμ. Τὸ πρῶτον μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἔμαθον νὰ διαλύωσι καὶ ἐξεργάζωνται ἦτον ὁ χαλκός· εὐτυχέστερος δ' ἔπειτα καὶ τοῦ σιδήρου τῆς χωνεύσεως καὶ ἐξεργασίας, μετήνεγκαν οἱ ποιητ. ἐξαιρ. τὴν λέξ. χαλκὸς ἀπὸ τοῦ τηκτοῦ, χυτοῦ χαλκοῦ εἰς τὸν τηκτὸν σίδηρον, ὅθεν κεῖται πολλάκις ἀντὶ σίδηρος, χαλκός, ἀντὶ σιδήρεος, χάλκεος, καὶ τ. τ. περὶ τοῦ παρ' Ὁμ. χαλκοῦ δὲ, ἴδε Hoecks Kreta, 1. σλ. 261. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου, ἐξαιρ. χαλκᾶ σκεύη, ἀγγεῖα, ὅπλα, πολλ. παρ' Ὁμ., κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. μέν τοι. — β) Χαλκοῦντι νόμισμα, τὸ ὀκτημόριον τοῦ ὀβολοῦ· ὡσαύτως καὶ χαλκᾶ νομίσματα ἐν γένει. — 3) Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. διακρίνονται διάφορα εἴδη καὶ διάφοροι μίξεις τοῦ χαλκοῦ· «χαλκὸς μέλας» ὁ κοινὸς χαλκός, ὡσαύτως καὶ «χαλκὸς Κύπριος» ἐπειδὴ ὁ πρῶτος χαλκὸς εὑρέθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ· «χαλκὸς λευκὸς» ἄσπρος χαλκός, εἴδός τι τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων χειμικῶν Prinzmetall λεγομένου· «χαλκὸς ἐρυθρός» ὁ ἐρείχαλκος, τουρκβ. τούντσης· «χαλκὸς κεκραμένος» ὁ ἀνατατωμένος, συνήθ. Κορινθιακὸς χαλκός, τὸ ἰταλ. bronzo· (ἀναμφιβόλως παρὰ τό, χαλάω· ἐπειδὴ ἡ διὰ σφυροκοπήματος ἕλκυσις τῶν μετάλλων ἐγνώσθη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ χαλκῷ.)

* Χαλκοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ σκέλη, Σχολ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις φορεῖ χάλκινον στέφανον, στεφάνι· ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν περιεσφιγμένον, περικεκαλυμμένον· «Τέμενος χαλκοστέφανον». Διόδωρ. Σικ. ια', 14.

Χαλκόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον στόμα, στόμιον, χάσμα χαλκῆν τρύπαν. «Κώδων χαλκόστομος». Σοφοκλ.

Χαλκοτευχής, ὁ, ἡ (τεύχος). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χαλκῆν ὅπλισιν, εἶναι ὡπλισμένος μὲ χάλκινα ἅρματα. Εὐριπ. Ἰκέτ. 998.

Χαλκότευχος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 99. ποιητ. μόνον.

Χαλκότονον, τό (τείνω). Μηχανήτις, τὴν ὁποίαν ἐτάνυζον, ἐτέτειναν μὲ ἐλαστικὰς χαλκοῦ πλάκας ἢ κρεκέλας ἀντὶ μὲ χορδάς, κόρδας. Μαθηματ. παλ.

Χαλκότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χαλκοῦν τόξον, δεξάρι. Πίνδαρος Νεμ. γ', 64 «Ἀμαζὼν χαλκότοξος».

Χαλκοτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω). Ὅ,τι εἶναι τορευμένον, ἐσχηματισμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ. Ὀρφ. Ἀργ. ιε', 2. «Τρίκινα χαλκοτόρευτος».

Χαλκοτορέω. Σχηματίζω, μορφόνω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ. Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 238. ἐκ τοῦ

Χαλκότορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορέω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐξειργασμένον ἐκ χαλκοῦ. «Ξίφος χαλκότορον». Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 251 2) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι κτυπημένος, τρυπημένος, πληγωμένος μὲ χάλκινόν τι ἐργαλεῖον· «τειλάειν, Ὀπτ.

Χαλκοτυπεῖον, τό· = χαλκεῖον, Ἐργαστήριον χαλκέως. Νικόμαχ. Μουσ.

Χαλκοτυπέω, (χαλκοτύπος). Σφυροκοπῶ, σφυρίζω, ἐξεργάζομαι χαλκόν, ἢ σκαλίζω τι εἰς χαλκοῦν· ἢ γενικῶς κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· «τιμᾶεν» Πλούτ.

Χαλκοτυπία, ἡ (χαλκότυπος.). Πλήγωμα μὲ ὅπλον χάλκινον.

* Χαλκοτυπικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκοτυπεῖν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· «ἡ χαλκοτυπικὴ Τέχνη, τοῦ τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.

* Χαλκοτύπιον, τό· = χαλκοτυπεῖον.

Χαλκοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις σφυροκοπεῖ, σφυρίζει, ἐξεργάζεται, δουλεύει χαλκόν· ὁ χαλκοτύπος = χαλκεύς, ἐν γένει. — 2) Ὅστις συγκροτεῖ, συγκρούει χαλκᾶ «χαλκοτύπος μανίη» ἡ μανία τῶν ἱερέων τῆς Κυβήλης, αἵτινες εἰς τὴν μανίαν των συνέκρουον χάλκινα κύμβαλα, Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 147. 4. Ὁ Jac. del. epigr. 1, 6. ὅμως, προκρίνει τὸν προπαρξ. τύπ. χαλκότυπος, μανία διεγειρομένη διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμβάλων. (ῠ)

Χαλκότυπος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη μὲ χάλκινον ὅπλον· «ὠστειλαίαι». Ἰλιάδ. Τ, 25. — 2) Ὅ,τι ἐσφυροκοπήθη, ἐσφυρίσθη, ἐξειργάσθη, κατεσκευάσθη ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκουργεῖον, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. 2) Χαλκεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. ἐκ τοῦ

Χαλκουργέω (χαλκουργός). Ἐξεργάζομαι χαλκόν, κατασκευάζω πράγματα ἐκ χαλκοῦ.

* Χαλκούργημα, τό. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· σκεῦος, ἀγγεῖον, πρᾶγμά τι χάλκινον.

Χαλκουργία, ἡ (χαλκουργός). Τὸ νὰ ἐργάζηται, κατασκευάζῃ τις πράγματα χάλκινα.

Χαλκουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χαλκουργόν ἢ εἰς χαλκουργίαν. «Χαλκουργικὴ, τὴν ὑπακουομ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ. Ἀριστοτέλ. πολιτ. ἐκ τοῦ

Χαλκουργός, ὁ, ἡ (χαλκός, ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται χαλκόν, κατασκευάζει χάλκινα πράγματα· χαλκεύς, χαλκιᾶς, τουρκβ. καζαντσῆς, μπακιρτσῆς.

Χαλκοῦς, ῆ, οῦν. Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ χάλκεος· ὅπερ ἴδε. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ χαλκοῦς, Νόμισμα ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι λάμπει ἐκ χαλκοῦ, εἶναι καλλωπισμένον, ἐστολισμένον μὲ χαλκόν. «Δώματα χαλκοφάλαρα». Ἀρστφ. Ἀχ. 1072. ποιητ. μόνον. (φᾰ)

Χαλκοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς χαλκός ἢ ἔχει τὴν ὄψιν, θεωρίαν τοῦ χαλκοῦ.

Χαλκόφι, Ἐπκ. γεν. πτῶσις τοῦ, χαλκός, ἀντὶ χαλκοῦ. Ἰλ. Δ, 351.

Χαλκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). ἐπὶ τόπου. Ὅστις φέρει, περιέχει, γεννᾷ χαλκόν, πολὺν χαλκόν.

Χαλκόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) = χαλκεόφωνος.

Χαλκοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ χαλκᾶ ὅπλα Πινδ.; κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, χάρμα· ὅστις χαίρει ἢ ἀγαπᾷ τὸν χαλκόν ἢ τὰ χάλκινα ὅπλα· παραβλ. σιδηροχάρμης.

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φορεῖ χαλκοῦν χιτῶνα, φόρεμα, ἢ θώρακα· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ὅν γένει ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν· ποιητ. μόνον. (ῐ)

* Χαλκόχυτος, ὁ, ἡ (χύω). Ὅ,τι εἶναι χυμένον ἐκ χαλκοῦ ἀναλωθέντος.

Χαλκόω, Μλ. -ώσω (χαλκός). Χαλκόνω ἤτοι στερεόνω, σκεπάζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· ἐξεργάζομαι, δουλεύω χαλκόν. Παθ. ἐπὶ πραγμάτων. Γίνεταί τι χαλκός, μεταβάλλεται εἰς χαλκόν· ἐπ' ἀνθρώπου. Σκεπάζομαι, θωρακίζομαι μὲ χαλκόν, Πινδ.

Χαλκωδής, ὁ, ἡ κατὰ συναιρ. ἀντὶ χαλκοειδής.

* Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Χαλκώδων, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος. Ἰλ. Δ. 464.

Χαλκώδων, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς ὀδόντας, χάλκινα σουβλία.

Χάλκωμα, τό (χαλκόω). Πᾶν, ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος, ἀγγεῖον, ἢ ἐργαλεῖον· χαλκῆ πλάκα, ἐξειρύτου λίβητος λουτροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θερμαίνουν, ζεσταίνουν τὸ νερόν.

Χαλκωμάτιον, τό Ὑποκορτ. τοῦ, χάλκωμα· Μικρὸν χάλκωμα. Ἡσύχ. (ᾰ)

*Χάλκων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς Μυρμηδόνος. Ἰλιάδ.

Χαλκοώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠγοράσθη μὲ χαλκὸν ἢ μὲ χάλκινα χρήματα, ἢ καὶ μὲ χρήματα ἐν γένει.

Χαλκώνυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους ὄνυχας ἢ ὁπλάς. Σχολ. Ἀπολλων. γ', 233.

Χαλκωρυχεῖον, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. Πλούτ. συμπ. γ', «Ἴδοι τοὺς γε διατρίβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχείοις ἱστοροῦσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα καὶ βλεφαρίδας ἀκμὴν ἔχειν τοὺς ἀποβλεπτικότας » ἐκ τοῦ

Χαλκωρυχέω, Μλ. -ήσω (χαλκωρύχος). Σκάπτω καὶ ἐξάγω χαλκόν· δουλεύω εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. Λυκόφρ. 484. ἐφ' οὗ

Χαλκωρυχία, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρύχιον, τό· = χαλκωρυχεῖον. (υ)

Χαλκωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. (υ)

Χαλυβδικός, ἡ, όν (χάλυψ) = χαλυβικός· «Ξιφίδια προσβολὰς χαλυβδικὰς ἔχοντα». Δίων Κάσ. λη', 49.

*Χαλυβηΐς, -ΐδος, ἡ· ἰδιαίτερον ὄηλκ. τοῦ χαλυβικός.

Χαλυβικός, ἡ, όν (χάλυψ). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χάλυβος, τουρκβ. σύνθ. ἀπὸ τσελίκι.

*Χάλυβος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χάλυψ. Αἰσχλ. (α)

Χάλυψ, υβος, ὁ. Τὸ σύνθ. τουρκβ. Τσελίκι, ἰταλ. acciaio· τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν λέγεται ὅτι οἱ Χάλυβες, πέντε ἢ τέσσαρες ἔθνος, εὗρον κατὰ πρῶτον, στομόνοντες, βάπτοντες καὶ οὕτω σκληρότερον ποιοῦντες τὸν σίδηρον. (υ–)

Χαμάδις, Ἐπίρ. (χαμαί) ποιητ. ἀντὶ χαμᾶζε· ὡς τό, οἴκαδις ἀντὶ οἴκαδε. Κάτω, κατὰ γῆς, πολλκ. παρ' Ὁμ. τῷ, πίπτω, χέω ἢ ῥέω συνήθως τὴν λέξιν συντάσσοντι. (υυυ)

Χαμαδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὅ,τι ἕρπεται, σύρεται, κοιλοσύρεται κατὰ γῆς, κοχλίας εἶδος. (υυυ–)

Χαμάζε, Ἐπίρ. (χαμαί). Κατὰ γῆς, ἐπὶ τὴν γῆν, ἐν τῇ γῇ, εἰς τὴν γῆν· πολλκ. παρ' Ὁμ., ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἔραζε, δύραζε, Ἀθήναζε, κατὰ διαφορὰν τῆς τονώσεως μόνον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀρκὰ. καὶ χαμάζε παροξύτ. καὶ οὐχὶ προπερισπωμ. γράφει, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἀντιβαίνει ἡ ῥητὴ μαρτυρία ἄλλων καὶ ἐξαιρ. τοῦ Δράκοντος.

Χαμάθεν, Ἐπίρ. (χαμαί)· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἥσσον ὀρθῶς ἐχοιτος χαμόθεν, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ κάτω. Ἡρόδ. 2, 125. 4, 172. Piers. Moer. σλ. 409. (υυυ, ἡ γὰρ τόνωσις χαμᾶθεν, φαίνεται ὅλως ψευδής.)

Χαμαί, Ἐπίρ. Κατὰ γῆς, κάτω, ἀλλὰ καὶ ὡς τό, χαμᾶζε, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος, ὅθεν τὸ Λατ. humi, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἥεις τὸ χαμαὶ Ἔπγρ. ἀέστκ. 108. (παρὰ τό, χαμαὶ γίνεται τό, χαμηλός, χαμαλός, χθαμαλός, συγγν. τῷ, χθών. Τὰ τεκμήρια ὀρχαίου τινὸς πρωτοτ., χαμός, χαμεί, χαμή, διετηρήθησαν ἐν τῷ, χαμόθεν καὶ χαμηλός· ἐξ αὐτοῦ παράγεται εὐλόγως τό, χαμαιγενής, γηγενής.)

Χαμαιάκτη, ἡ. Ἡ χαμηλὴ ἀκτή. Διοσκορίδ. δ', 178. Παυσανίου, βουζίας, βουζιλιᾶς εἶδος, ἡ ὁποία αὐξάνει κατὰ γῆς ἐκτεινομένη ὡς λάχανον· Γερμανιστὶ Hollunder καὶ Flieder. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 13. καὶ Διοσκορ. δ', 174.

Χαμαιβόλανος, ἡ (βάλανος). Εἶδος φυτοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ, ἡ Ἀπίωσι, λέγεται. (ᾰ)

Χαμαιβάμων, μονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει, περιπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, χαμηλός. Νικήτ. χρον β', 5. (υ–––)

Χαμαίβατος, ὁ, ἡ (βάτος). Βάτος, κοιντ. βατσινιά, ἀκανθώδες φυτόν, τὸ ὁποῖον ὁπλόνεται κατὰ γῆς Θφρστ. Φυτ. ἱστρ. 3. 18. ἀντὶ τῷ, ὀρθοφυής.

Χαμαιγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἐγενήθη ἐπὶ ἢ ἐκ τῆς γῆς· ἐπῳ. τῶν ἀνθρώπων· Τύμν. Ἀφρόδ. 103. Δημτρ. 353. Ἡσιόδ. Θγν. 879. καὶ Πινδρ. Πύθ. δ', 175. ποιητ. μόνον.

Χαμαιδάφνη, ἡ (δάφνη). Διοσκορ. δ', 149. Χαμηλὴ τις δάφνη.

Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὑποδιδάσκαλος, τοῦτ' ἔστιν ὁ διδάσκων τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης, τὰ κοινὰ γράμματα· διδάσκαλος τῶν μικρῶν σχολείων· Εὐάγριος Ἐκκλησ. ἱστορ. δ', 29.

Χαμαιδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Μικρῶν πραγμάτων δικαστής, κριτής. Παυσάνιου.

*Χαμαιδρυΐτης, ου, ὁ· ποίησις. Ὁ κατεσκευασμένος μὲ χαμαίδρυν.

*Χαμαίδρυον, τό· καὶ

Χαμαίδρυς, υος, ἡ (δρῦς). Χαμηλὴ δρῦς, εἶδος φυτοῦ· λέγεται δὲ καὶ χαμαίδρυον, καὶ λιτόδρυς. Διοσκορίδ. γ', 117. Πλίν. κδ', 15. Θεόφραστ. δ', 10.

Χαμαιεννάς, άδος, ἡ· ὄηλκ. τοῖς χαμευνάτης. «Σὺς χαμευνάδεω». Ὀδυσ. Κ, 243. Ξ, 15. ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον· (παρ' Ὁμ. ἡ προπαροξ. κεῖται βρχ.)

*Χαμαιεύνης, ου, ὁ (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κοίτεται, κοιμᾶται κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Π, 235. (ὅπου ἡ προπαροξ. βρχ. κεῖται.) — 2) ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον.

*Χαμαιεύρετος, ὁ, ἡ (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, εὑρέτις κατὰ γῆς.

Χαμαιζηλία, ἡ (ζῆλος). Τὸ νὰ ἦναί τις χαμαίζηλος. Τιμοθ.

Χαμαίζηλος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. -ήλως (ζῆλος). Ὅ,τι ζητεῖ τὴν γῆν, εἶναι προσκολλημένον, κλίνει, κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, αὐξάνει ἐπὶ τὴν γῆν χαμηλά· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι χαμηλὸν ὑψίφρος, ὀρόγειος καὶ τ. τ. — 2) ἐν γένει ὅστις ζηλεύει, ἀγαπᾷ τὰ ταπεινά, ποταπὰ πράγματα, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα· ἔχει ταπεινὰ, ποταπὰ φρονήματα. — 3) Ὅστις εἶναι ταπεινὸς, ποταπὸς, οὐτιδανός· κοινός, χυδαῖος. — 4) τὸ χαμαίζηλον, φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ βρυωνία μελαινα λέγεται.

*Χαμαίθεν· Ἐπίρ. σπάνιος παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ χαμάθεν, χαμόθεν.

Χαμαίκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει χαμηλοὺς, ἐπὶ τῆς γῆς κειμένους καυλούς.

*Χαμαικεράτιον, τό· Διόδρ. καὶ

Χαμαικέρατος, ὁ (κέρατος). Χαμοκερατιά. Ἀθην. — 2) Φυτόν τι χαμηλὸν καρποὺς ὁμοίους μὲ κεράτια ἔχον.

Χαμαίκισσος, ὁ (κισσός). Κισσὸς, κοιντ. μπρούστλαιη, ὅστις ψυτρόνει καὶ ἁπλόνεται ἐπὶ τὴν γῆν. Διοσκορ. δ', 126. Πλίν. ις', 34.

Χαμαικλινής, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, κοίτεται κατὰ γῆς, ἢ χαμηλά, ὅ,τι εἶναι χαμηλόν. Στράβ. ιε'. σελ. 1037.

*Χαμαικοίτεια, ἡ· = χαμαικοιτία. Ἐκκλ.

Χαμαικοιτέω, Μλ. -τήσω Κεῖμαι, κοίτομαι, ἢ κοιμῶμαι κατὰ γῆς. ἐκ τοῦ

Χαμαικοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κεῖται, κοίτεται ἢ κοιμᾶται κατὰ γῆς· ὡς τὸ χαμαιευνέτης, Σοφοκλ. Τραχ. ὄθεν

Χαμαικοιτία, ἡ. Τὸ νὰ κεῖται, κοίτηταί τι, ἢ νὰ κοιμᾶταί τις κατὰ γῆς.

*Χαμαικοίτιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, χαμαικοίτη. Ἐκκλ.

Χαμαίκοιτος, ὁ, ἡ· = χαμαικοίτης.

Χαμαικυπάρισσος, ἡ (κυπάρισσος). Χαμηλὴ κυπάρισσος· εἶδος φυτοῦ. Πλίν. κδ', 15. ἀνριβέστερον ἄγνωστον. (ᾰ)

Χαμαιλέας, ὁ, ἡ· = χαμαιλέων. Νίκανδρ. Θηρ. 656. ποιητ. μόνον.

Χαμαιλεύκη, ἡ· ἔτι δὲ καὶ χαμαιπεύκη. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ Βήχιον. Πλίνιος κδ', 15. κς', 6. καὶ Ἀέτιος.

Χαμαιλεχής, ὁ, ἡ (λέχος)· = χαμαικοίτης.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Εἶδος σαύρας, γουστερίτσας ἥτις ἀλλάσσει διάφορα χρώματα. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. β', 11. Πλίν. η', 33. — 2) Εἶδος φυτοῦ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματος τῶν φύλλων του διαφόρως ἀλλειωμένου οὕτω ὀνομασθέν. Διοσκορ. γ', 10. καὶ 11. Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ. 3', 13. — 3) Κύρ. ὄνμ.

*Χαμαιμηλέλαιον. Μίγμα, σύγκραμα χαμαιμήλων καὶ ἐλαίου.

*Χαμαιμήλινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαμαιμήλων.

Χαμαίμηλον, τό (μῆλον). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ, ἀνθεμὶς, λέγεται· κοιντ. χαμόμηλον καὶ ὅρμενος συνήθ. ὠνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν ὀσμὴν τοῦ ἄνθους του παραπλησίαν οὖσαν μὲ τὴν ὀσμὴν τῶν μήλων. Διοσκορ. γ', 154. Πλίν. κβ', 21.

Χαμαιμυρσίνη, ἡ (μυρσίνη). Χαμηλή τις μυρσίνη· παρὰ Πλιν. κγ, κγ. τελευταίῳ, καὶ ιε', 7.

*Χαμαιμύτη, ἡ· = τῷ προηγμ. Δοιρδ. ἀμφβ. μέν τοι.

*Χαμαιπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. — 2) = τῷ χαμαίζηλος.

*Χαμαιπέτεια, ἡ. Ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις τοῦ χαμαιπετοῦς.

*Χαμαιπετάω. Σύρομαι χαμηλὰ, κατὰ γῆς· Τρπκ. ἡνιόωμα χαμαιπετοῖσαι χαμερπὴς, ποταπὴ, οὐτιδανή. Πίνδαρ. Νέμ. δ', 66. ἐκ τοῦ

Χαμαιπετής, ὁ, ἡ (πίπτω) κυρίως. Ὅστις ἢ ὅ,τι πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν κεῖται, κοίτεται ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸν κονιορτὸν, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, χαμερπὴς· κατὰ κυρίαν καὶ καταχρηστικὴν σημσ. — 2) Ὅ,τι πίπτει, χάνεται, εἶναι μάταιον τὸ κοιντ. γίνεται, πηγαίνει εἰς τὰ χαμένα. Πινδ. Ὀλ. 9, 19. Πυθ. 6, 37. Ἐπίρρ.

Χαμαιπεύκη, ἡ· ἴδε χαμαιλεύκη. Πλίν. ἐν κδ', 15.

*Χαμαιπιτύϊνος, ίνη, ίνον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ, χαμαίπιτυς· π. χ. οἶνος.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ. Φυτῶν ἢ χαμοδένδρων εἴδός τι εἰς πλείονα εἴδη ὑποδιαιρούμενον· ἀκριβέστερον δὲ ἀδιόριστον. Διοσκορ. γ', 175. Πλίν. κδ', 6.

Χαμαίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ πεζῶς. Πολυδ. β'.

Χαμαιράφανος, ὁ (ῥάφανος) = χαμαιβάλανος (α)

*Χαμαιρεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σύρεται κατὰ γῆς· ὅ,τι κλίνει, βαίζει κατὰ γῆς, ἁπλόνεται, ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν· Ἐπίρρ. χαμαιρεπῶς.

Χαμαιρριπής, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ὅ,τι ἐρρίφθη, τὸ ἐρριμμένον κατὰ γῆς. — 2) ποιητ. χαμαὶ Χαμηλὸν φοινικόδενδρον, τουρκβ. χερμαδιά, Θεόφρ., εἰμὴ ὀρθότ. χαμαιρεπής.

*Χαμαίρωψ, οπος, ἡ. Φυτόν τι παρὰ Πλιν. h, n. 26, 7, 13. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χαμαίδρωψ.

Χαμαιστρωσία, ἡ. Στρῶμα κατὰ γῆς, τὸ νὰ ἦναί τι κατὰ γῆς στρωμένον. ψιλλων χαμαιστρωσίαι. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 33. ἐκ τοῦ

Χαμαίστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι κατὰ γῆς στρωμένον, ἁπλωμένον, σκεπασμένον.

Χαμαισύκη, ἡ (συκῆ). Χαμηλὴ συκῆ, φυτοῦ τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τιθυμαλίδων. Διοσκορ. δ', 179.

Χαμαίτης· ἴδε χαμίτης.

Χαμαιτυπεῖον, τό (χαμαιτύπη). Πορνοστάσιον.

*Χαμαιτυπέω (χαμαιτύπος). Πίπτω ἢ κτυπῶ κατὰ γῆς.

Χαμαιτύπη, ἡ (χαμαιτύπος). Πόρνη δημοσία, κοινή, τὸ συνηθ. Ἰταλ. τουρεβ. πευτάνα τοῦ σωκαιοῦ. (ῠ)

Χαμαιτυπής, ές, ὁ, ἡ = χαμαιτύπος. — 2) Τροπ. = χαμαίζηλος.

Χαμαιτυπία, ἡ. Ἡ διαγωγὴ καὶ τὸ πολίτευμα τῆς χαμαιτύπης. Ἡσυχ. (ῠ) ὅθεν

Χαμαιτυπικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς χαμαιτύπην ἢ χαμαιτυπίαν. Γλωσσ.

*Χαμαιτυπίς, ίδος, ἡ = χαμαιτύπη. Πλτχ.

Χαμαιτύπος, ὁ (τύπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κτυπεῖ τὴν γῆν, πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν ὁ χαμαιτύπος, ἱεράξ τις ὁποῖος ὠθῶν καὶ κτυπῶν τὴν ἁγραν του κατὰ γῆς τὴν πιάνει. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. θ', 24. — 2) ὁ χαμαιτ. πόρνος· ἡ χαμαιτύπος, πόρνη, συνηθστ. χαμαιτύπη. (ῠ)

Χαμαιφερής, ὁ, ἡ (φέρομαι). Ὅ,τι καταφέρεται, πίπτει κατὰ γῆς.

*Χαμαιφυής, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι φύεται, φυτρώνει, αὐξάνει χαμηλά. Θεοδ. Πρόδρ.

*Χαμαιλός, ή, όν (χαμαί) = χαμηλός, ὅπερ χρησιμώτερον.

Χαμαιλαία, ἡ (ἐλαία). Χαμαιελιά, κοινὸν εἶδος θαμνώδους φυτοῦ ἀεὶ χλωροφύλλου. Διοσκορ. δ', 172.

*Χαμαιλαΐτης, ου, ὁ· ποίημα. Ὁ ἐκ χαμαιλαίας κατασκευασμένος.

Χαμερπής, ές, ἡ. (ἕρπω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἕρπει, σύρεται ἢ βαδίζει κατὰ γῆς· συνήθως ἄνθρωπος ποταπὸς, μικροπρεπὴς, οὐτιδανός, μικρὸν καὶ οὐτιδανὸν φρόνημα ἔχων. Γρηγόρ. Ἐπίρρ. χαμερπῶς.

Χαμετερίς, ίδος, ἡ. (ἑταίρα) = χαμαιτύπη. Ἡσύχ. παρὰ Πλινίῳ λϛ', 5.

Χαμευνάς, άδος, ἡ. (εὐνή) = χαμαιευνάς – 2) = χαμαιτύπη – 3) = χαμεύνη.

Χαμευνέω, Κεῖμαι, κοίτομαι, κοιμῶμαι κατὰ γῆς. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. ς', 10. ἐκ τοῦ

Χαμεύνη, ἡ. (εὐνή) Κοίτη κατὰ γῆς, χαμηλὸν στρῶμα ἢ στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, χορτάρι, φύλλα κ.τ.τ. Θεόκρτ. 13, 32. αὐτὶ χαμαιευνή — 2) ἐν γένει κλίνη, κρεβάτι χωρὶς στρώματα. Ἄρτ. Ὀνειρ. 820.

*Χαμεύνης, ου, ὁ (εὐνή) Ὅστις ἢ ὅ,τι κοιμᾶται κατὰ γῆς. Γρηγ. Ναζ.

Χαμευνία, ἡ. (χαμευνέω) Τὸ νὰ κεῖται, κοιμᾶται τις κατὰ γῆς.

Χαμεύνιον, τό. καὶ

Χαμευνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρστ. τοῦ χαμεύνη Μικρὸν, ταπεινὸν στρῶμα, στρωματάκι. Θεόκρτ. 7, 133.

*Χάμευνος, ὁ, ἡ (εὐνή) = χαμεύνης. Μαξ. Τυρ. (ᾰ)

Χαμηλός, ή, όν. (χαμαί) Μὴ ὑψηλός, χαμηλός. Τρπκ. «χαμηλὰ πιεῖν» τὸ νὰ ἔχῃ τις ταπεινὸν, οὐτιδανὸν φρόνημα, ἦθος· ταπεινὰς, ποταπὰς ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, κλίσεις, Πίνδ.

Χαμίτης, ὁ Ἀλλ. Χαμῖτις, ίδος, ἡ (χαμαί) = χαμηλός. ὅθεν «ἄμπελος χαμίτις» ἡ χαμαὶ κειμένη, χαμηλὰ ἐπὶ τὴν γῆν ἐκτεινόμενα κλίματα ἔχουσα.

Χαμόθεν, Ἐπίρ. (χαμαί) Νεώτερος οὐκ Ἀττ. τύπ. αὐτὶ χαμάθεν· ὅπερ ἴδε. Lobeck. Φρυν. σελ. 94.

*Χαμοκοιτέω. Νεώτερος τύπος αὐτὶ χαμαικοιτέω. ἐκ τοῦ

Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ. Νεώτ. τύπ. αὐτὶ χαμαίκοιτος. Ἡσύχ.

*Χαμός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. = καμπύλος, ἀφ' οὗ τὸ Λατν. hamus. γράφεται δὲ καὶ χαβός, Σχλστ. Ἀρστφ. Ἱπ. 1147. — 2) = κημός, ἀμφβ. — 3) = χαῖος.

Χαμουλκός, ὁ. (χαμαί, ἕλκω, ἕλκω) Μηχανή τις, δι' ἧς ἀνεβίβαζον τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Πολυδ. ζ', 101.

Χάμψαι, οἱ. Ἐλέγοντο παρ' Αἰγυπτίοις καθ' Ἡρόδοτον 2, 69. οἱ κροκόδειλοι, ὡς καὶ νῦν παρὰ τοῖς κόπταις.

*Χάν, ἡ, Δωρτ. ἀντὶ χήν, Ἡ χήνα.

*Χανάομαι, καὶ χανόομαι (χαίνομαι) Καταβυθίζομαι, καταποντίζομαι, τὸ κοιντ. χανταόνομαι. Γραμματ.

Χανδάνω, Ἀόρ. β'. ἔχαδον. Πρκμ. κατὰ σημασ. ἐστ. κέχανδα. Μλ. χείσομαι· ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιέχει, «ἓξ μέτρα χάνδανε κρητὴρ» Ἰλ. Ψ, 742. «πλέθρης τέτρατα μέτρα κεχαδώς», Ἰλ. Ψ, 268. «οὐκ ἐδυνήσατο πᾶσαν αἰγιαλὸς νῆας χαδέσαι», Ἰλ. Ξ, 34. «οἷκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλά», Ὀδ. Δ, 96. «ἁλαμὺς γλήνεα πολλὰ κεχανδώς» Ἰλ. Ω, 192. «οὐδείς ἀμφοτέρους ὧδε χείσεται» θέλει τοὺς χωρέσει, θέλει ἔχει τόπον καὶ διὰ τοὺς δύω, Ὀδυσ. Σ, 17. «Ἥρη οὐκ ἔχασε στῆθος χόλου» τῆς Ἥρας τὸ στῆθος δὲν ἐχώρεσε τὸν θυμόν της, τὸ κοιντ. ἔσπασεν ἀπὸ τὸ κακόν της, Ἰλ. Δ, 24. Θ, 461. «ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον» Ὀδ. Ρ, 344. «ἠῦσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός» ἐφώναζεν ὅσον ἐχωροῦσαν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρός, ὅσον ἠδύνατο νὰ βαστάζῃ ἡ κεφαλή του, Ἰλ. Λ, 461. κατὰ παρασημ. τῆς μεγαλαυχίας. Ἴμ. Ἀφρ. 252. κατὰ τὸν Wolf δὲ καὶ Herm. τὴν διόρθ. «οὐκέτι μοι στόμα χείσεται» δὲν θέλει ἀνοιχθεῖ πλέον τὸ στόμα μου νὰ ἐκφέρῃ μεγαλαυχίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα χανδάνω, δὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασ. θέλει ὁ Ἔττμ. ὀρθότ. τρέπεσθαι χήσεται ὡς Μλ. τοῦ, χάσκω. [ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. ἁπλῶς παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χαίνω, χάσκω]

Χανδόθεν, Ἐπίρ. = χανδόν. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Χανδόν, Ἐπίρ. (χαίνω) Μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκοντας. Τρπκ. μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν· οἷνον χανδὸν ἐλαίου Ὀδυσ. Φ, 294. ὅθεν

Χανδοπότης, ου, ὁ. (πίνω) Ὅστις πίνει μετ' ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης ὀρέξεως. Jac. Ἀνθ. Παλ. 271.

Χανδός, ή, όν. (χαίω) Ὅ,τι χάσκει, ἔχει χάσμα, ἄνοιγμα, μεγάλην τρυπαν, εἶναι φαρδοβαθυ. Ἀθήν. ί. σελ. 436. «ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος». Jac. Ἀνθ. Παλ. σελ. 959.

Χάννη, καὶ, χάννη, ἡ. καὶ, χάννος, ὁ. (χαίνω) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς διὰ τὸ πλατὺ στόμα του οὕτω κληθεὶς· οἱ Ἰταλ. ὀνομαζουσιν αὐτὸν ὡσαύτως κατὰ τὸ Ἑλλην. canna.

*Χάννη, ἡ, ἴδε χάνη.

*Χάννος, ὁ, ἴδε χάνη

*Χανόομαι, ἴδε χανάομαι.

*Χάνος, τό· (χαίνω) = χάσμα. Πολδ. 2, 97.

*Χανύσσω, καὶ χεννυσέω = χανύω.

Χανύω, (χαίνω) Χάσκω, χασμῶμαι· ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ἐξαιρ. ὁμιλῶ ἢ κράζω τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χάος, τό. (ΧΑΩ, χαίνω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀπειρος, κενὸς, ἄδειος τόπος· κατὰ προσωποποίαν ὑπὸ Ἡσ. Θγν. 116. ὡς πρώτιστον τῶν ὄντων εἰκονιζόμενον· ὅθεν ἡ αὐτοφυὴς, συγκεχυμένη, ἀσχημάτιστος ὕλη ἐξ ἧς ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη τὸ πᾶν· παρὰ τοῖς μεταπειτα δὲ καὶ τὸ ἄπειρον, ἀπέραντον τοῦ χρόνου, καιροῦ. ἐξαιρ. δὲ – α) πανδήποτε κενὸς καὶ πλατὺς τόπος, βαθειὰ πλατειὰ τρύπα, τὸ μεταξὺ πραγμάτων κενὸν μέγα διαστημα, ὡς τὸ, χάσμα – β) τὸ ὑπὸ τοῦ ἀέρος πληρούμενον τοῦ παντὸς, ἡ ἀτμόσφαιρα. Στησίχ. – γ) τὸ σκότος – δ) ὁ Ἅδης ἐν πᾶσι δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπείρου, ἀπεράντου. (υυ)

Χαός, έ, = χαῖος. ἐξαιρ. Ὁ ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγόμενος· «χαοὶ οἱ ἐπαινεθέντες οἱ πάλαι εὐγενεῖς, Θεόκρτ. 7, 4. διότι τὸ νὰ κληθῇ ἐνταῦθα τὸ, χάος αὐτὶ προπάτορες ἀντιβαίνει τῷ ὀρθῷ λόγῳ, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλστ. συνάπτει ἀναλόγως τὰς σημασίας χαὸς ἢ ἀγαθὸν, εὐγενὲς καὶ ἀρχαῖον.

Χαόω, (χάος) = Ἀπόλυμι. παρὰ Σιμπλικίῳ κατὰ πρῶτον.

Χαρά, ἡ· (χαίρω) Ψυχῆς διάχυσις, θυμηδία, τερψις, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', ε', 11. ἀκηρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πολλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ἡ χαρὰ σκίρτημά τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τῷ κατὰ γνώμην·» ὁ δὲ Χρυσόστομ. «χαρά ἐστι κατάθυμίων πλήρωσις, καὶ ἡδέων ἀπόλαυσις, καὶ ἀναρῶν λήθη». Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 637. «πλέγεις μοι χαράν» ἀντὶ τοῦ, χαρᾶς ἄξιον.

Χαραγή, ἡ. (χαράσσω) Χαραγματιά, σχησμάδα.

Χάραγμα, ατος, τό. (χαράσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον βαθιὰ σχισμένον, τυπωμένον. ὅθεν – α) «χειρὸς χαράγματα» τὰ ὑπὸ χειρὸς χαραχθέντα ἢ γραφέντα. – β) τυπωμένα νομίσματα, χρήματα, ἄσπρα. – γ) κύφωμον, σχίσιμον, κέντημα, ἄγχαμα, «πεγχίδινα χαράγματα». Σεφοκλ. Φιλ. 267. ἐκδ. Νεοστ. Δουκα. (υ – υ)

Χαραγμή, ἡ. = χαραγή. ἀμφβ.

Χαραγμός, ὁ. (χαράσσω) Τὸ νὰ χαράττῃ τίς τι, νὰ κάμῃ χαραγμὴν, χαραγματιὰν, βαθειὰν γραμμήν. – 2) γλυφὴ, σκάλισμα.

Χαραδεύς, ὁ. Δρκ. ἀντὶ Χαράδρα.

Χαράδρα, ἡ. Ἰων. χαράδρη (χαράσσω) Χάσμα γῆς, φάραγγας, βαθεῖα τρύπα εἰς τὴν γῆν. ἐξαιρ. ἡ διὰ σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων γινομένη, συνήθως, χερσάγωμα, ὁ τόπος ὅπου τρέχει χείμαρρος, ξηρίλακος, Ἰλ. Δ, 454. Ἡρόδ. 9, 102. ὅθεν τὸ ῥεῦμα αὐτὸ, ὁ κατεβασμένος ξηρίλακος, Ἰλ. Π, 390. – β) τόπος βαθὺς ὅπου εἶναι στεκάμενον νερὸν, χυδαΐκ. μπάρα. – γ) τόπος σκαμμένος ἐπὶ τούτου διὰ νὰ ξεχύνηται νερὸν ἀπὸ κάποιον μέρος. – 2) Τρπκ. Λάκκος, λακκιὰ, σπήλαιον· στενοπόρα, ἡ στενοῦρα, στενὴ στράτα, μονοπάτι, Ἡρότ. 7, 176. ἔτι δὲ καὶ σχίσιμον τῆς γῆς τὸ ὁποῖον προξενεῖται ἀπὸ σεισμόν. ὅθεν

Χαραδραῖος, αία, αῖον Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαράδρας, εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει εἰς χαράδραν· «πρέκτρον, ἰλύς, νιφετός, κ.τ.τ.»

Χαραδρεῖον, τό. ποιητ. ἀντὶ, χαράδρα. Νίκανδρ. Θηρ. 389.

Χαραδρεών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἔνθα εὑρίσκονται πολλαὶ χαράδραι· ὅστις διεσχίσθη ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων.

*Χαραδρήεις, εσσα, εν = χαραδραῖος, ποιητ.

*Χαράδριον, τό, ὑποκρστ. τοῦ χαράδρα. Κοῖλον, βαθουλόντι μέρος τόπου γεμάτον μὲ νερόν. Στρβ.

Χαραδρίς, ὁ. (χαράδρα) Εἰδός τι ὀρνέου ξανθοῦ χρώματος· ἐν χαράδραις διατρίβον καὶ πολυφάγον νομιζόμενον· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «χαραδριοῦ βίος» Πλάτ. Γοργ. 494. προσέτι δὲ ἐνομίζετο ὅτι ἡ ὄψις του μόνον ἦτον ἱκανὴ νὰ ἰατρεύῃ τοὺς ἰκτερικοὺς, τοὺς πάσχοντας κιτρινάδαν. Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰστορ. 17, 13. Σχολ. Ἀριστοφάν. εἰς Ὄρν. 267. ἐξ Εὐριπίδου «πέπαι γὰρ τοὺς ἰκτερικοὺς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὀφθείς, οἱ πωλοῦντες αὐτὸν, φασὶ, κρύπτουσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαί τις ἰαθῇ παραργῶς». Ἀνδρέας δὲ φασι, τῶν ἰκτερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους». παραβλ. Ἰκτερος, σημ. 2.

*Χαράδρος, ὁ = χαράδρα. Πλτχ. ὅθεν

Χαραδρόω. Μλ. ὥσω. Κάμνω χαράδραν εἴς τινα τόπον· σχίζω, σκάπτω τόπον τινὰ, ἀνοίγω λάκκον καὶ τρύπω τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ τινος διὰ τοῦ ὁποίου πλημμυρίζω, προξενῶ πλημμύραν. Παλτ. ἐπὶ τόπων. Σχίζεται, κατασκάπτε-

ται ὑπὸ τοῦ ῥεύματος χειμάρρου καὶ γίνεται ἄβατος. ὡς ἂν ὁ χῶρος χαραδρωθείη Ἡρόδ. 7, 176. ἠχαραδρωμένη χώρη· τόπος γεμάτος φάραγγας. Ἡρόδ. 2, 25. οἱ πόροι χαραδροῦνται· οἱ πόροι τοῦ σώματος πλατύνονται, ἀνοίγονται, γίνονται μεγαλήτεροι, Ἱππ. ἔτι δὲ καὶ ποτίζεται τόπος τις ὑδραγωγείων.

Χαραδρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ χαράδραν· τόπος γεμάτος μὲ φάραγγας, χειμάρρους, χάσματα, ἢ μὲ στενοπόρα μέρη.

Χαρακία, ου, ὁ (χάραξ) Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς πάσσαλον, παλούκι· χάραξ, φραγμὸς ἢ κάλαμος, τιθύμαλος χαρακίας. Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ.

Χαρακίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χάραξ) Περικλείω, περιφράττω, ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνηθ. ἰταλ. βάλλω παλλισάδια· ὅθεν ἐν γένει, βάλλω τι σταυροειδῶς ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἠχαρακίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν· ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα καλλωπίζονται, παστρεύονται μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας. Ἀριστ. Ζω. μορ. 4, 6.

* Χαρακίον, τό, ὑποκρ. τοῦ, χάραξ. Ἡσύχ. ἐν τῇ συνῆθ. ὀργανόν τι δι' οὗ χαράσσουσι, χαράκι, κοινότρ. ἄλλως καὶ λινίρι.

Χαρακισμός, ὁ. (χαρακίζω) Τὸ νὰ βάλλῃ, ἐμπήγῃ τις παλούκια σταυροειδῶς· τὸ σύνηθ. ἰταλ. παλλισσάδιρισμα. Ἀθήν. ς'. σελ. 260.

Χαρακίτης, ου, ὁ. (χαράττω) «Βιβλιακὸς χαρακίτης· ὅστις γράφει, κακογράφει βιβλία. Τιμ. Φιλ.

Χαρακοβολία, ἡ. (χάραξ, βάλλω) Τὸ νὰ χαρακώνῃ, περιφράττῃ, ὀχυρόνῃ τις τόπον τινὰ ἐμπήγων χάρακας, παλλισάδια. παρὰ τοῖς Ο'.

Χαρακοποιέομαι, Μλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ποιέω) Περιχαρακόνω, ὀχυρόνω τόπον τινά, τὸ στρατόπεδόν μου. Ἀππιαν. ὅθεν

Χαρακοποίησις, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χαρακώματα, περιχαρακόνῃ τόπον τινά, ἐξαιρ. στρατόπεδον. Πολύβ.

Χαρακόω, Μλ. ώσω (χάραξ) Περιχαρακόνω, περιφράττω μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια τόπον τινά· τὸν ἀσφαλίζω μὲ παλισσάδια. – 2) ἐμπήγω παλούκια ποὺ διὰ νὰ στερεώσω τι, π.χ πάμπελον ἐμπήγω παλούκια ὡς στηρίγματα τῶν κλημάτων. Γεωπ.

Χαρακτήρ, ῆρος, ὁ. (χαράττω) Κυρίως τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐγχαράττει ἢ ἐντυπόνει τίς τι ἔτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ποιεῖ τοιοῦτόν τι. – 2) συνῆθ. τὸ χαραγμένον, τυπωμένον, σημειωμένον σκαλισμένον πρᾶγμα, τὸ χάραγμα, ὁ τύπος τῶν νομισμάτων, τὰ εἰς πέτραν, ξύλον ἢ μέταλλον ὁποιαδήτινα σκαλίσματα ἢ γράμματα Ἀριστοτέλ. πολ. α', γ', 14 «ἐξ ἀνάγκης ἡ τοῦ νομίσματος ἐπορίσθη χρῆσις — τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρι ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μερήσεως αὐτούς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ ἔτεθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον.» – 3) Τρπκ. ὡς τό, τύπος, τὸ γνωριστικὸν σημεῖον, σημάδι, ἰταλ. μάρκα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, σημειώνεται εἴς τι πρᾶγμα ἵνα γνωρίζηται τίνος εἶναι· τὸ εἰς τι πρᾶγμα ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ φύσεως κεχαραγμένον ἰδίωμα διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, ἠχαρακτ. γλώσσης, προσώπου Ἡρόδ. 1, 57. 116. 142 ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, τὸ ἰδιαίτερον ἦθος, σχῆμα, εἶδος, ἢ ἰδιαίτερα μορφή τινος· ἔτι δὲ καὶ τὸ συγγραφικὸν ἰδίωμα, τὸ εἰς συγγραφέα τινὰ ἰδιαίτερον συγγραφῆς εἶδος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζει συγγράφων τὰς ἐννοίας του, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σελ. 359. – 4) παράστησις, περιγραφικὴ ἀξιοκόνισις πράγματός τινος. ὅθεν

Χαρακτηρίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βάλλω χαρακτῆρα, γνωριστικόν τι σημεῖον εἴς τι, σημαδεύω, ἰταλ. μαρκάρω τίποτε – 3) Τρπκ. περιγράφω παραστατικῶς, ἐξεικονίζω τι, τὸ παρασταίνω κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς ἰδιότητάς του.

* Χαρακτηρικός, ἡ, όν. (χαρακτὴρ) Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον ἐργαλεῖον εἰς γλυφὴν, σκάλισμα, Ἐπῤῥ. χαρακτηρικῶς, Εὐστθ.

* Χαρακτήριον, τό = χαρακτὴρ. Ἰωσπ.

* Χαρακτήρισμα, τό. (χαρακτηρίζω) = χαρακτὴρ, σμρ. 3. Τσέτζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χαρακτηρισμός, ὁ (χαρακτηρίζω) Σημείωσις διὰ χαρακτήρων, γνωριστικῶν σημείων· σημάδευμα. – 2) τὸ νὰ χαρακτηρίζῃ τίς τι, ἐξεικονίζει, περιγράφει παραστατικῶς.

Χαρακτηριστικός, ἡ, όν. (χαρακτηρίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι χαρακτηρίζει τίποτε· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. τοῦ χαρακτηρίζω.

* Χαράκτης, ου, ὁ (χαράττω) Ὅστις χαράττει, σημειόνει τι μὲ γλυπτὰ, σκαλισμένα, τυπωμένα σημεῖα.

Χαρακτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ῥμτκ. τοῦ χαράττω. Ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον, τυπωμένον. — 2) ὅ,τι ἔχει ἐντομάς, χαραγματιάς, βαθέα κοψίματα, εἶναι ὀδοντωτὸν, καθὼς π. χ πριόνι, ῥινὶ· ἠρίνατ' χαρακτὰ εἶν. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 211.

* Χάρακτρον, τό (χαράττω) Ἐργαλεῖον εἰς χάραγμα ἐπιτήδειον.

Χαράκωμα τό. (χαρακόω) Τόπος περικλειστὸς, περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ χάρακας. ἐξαιρ. στρατόπεδον ὠχυρωμένον. – 2) = χάραξ. (α)

* Χαράνδρος, ὁ, κυρ. ὄνομ. τόπου τινός. Πολύβ.

Χαράκωσις, εως, ἡ. (χαρακόω) Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ τις χαράκωμα, διὰ χαρακωμάτων ὀχύρωμα. — 2) τὸ νὰ ἐμπήγῃ τις παλούκια εἰς ἀμπελῶνα καὶ νὰ δένῃ εἰς αὐτὰ τὰ κλήματα. (α)

Χάραξ, ακος, ὁ, καὶ, ἡ. (χαράττω) Πάσσαλος, παλούκι, σκόλοψ, σουβλερὸν ξύλον, – β) τόπος, περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνηθ. ἰταλ. παλλιτσάδια, στρατόπεδον ὠχυρωμένον. — 2) οἰνώτρον ἤτοι παλούκι, τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσιν εἰς ἀμπελῶνας καὶ δένουσιν ἐπ' αὐτὸ τὰ κλήματα. – 3) κλαδάκι, κλωνάρι, ἐξαιρ. ἐλαίας, εἰς μεταφύτευμα κοπτόμενον τὸ συνήθ. φυδάκι. (ὄχι δὲ ῥάβδος ψευδὴς γὰρ ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως κατὰ ταύτην τὴν σημασ.) – 4) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἀκριβέστερον ἀγνωστον. — Κατὰ τοὺς πάλαι Γραμμ. μόνον εἰς αὐτὴν τὴν δευτέραν σημασ. ἤτον ἡ λέξις κατὰ Θηλ. γένος ἐν χρήσει· οἱ συγγραφεῖς ὅμως δὲν φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν ταύτην. Lobeck. Φρν. σλ. 61. (υ –)

* Χαραξίποντος, ὁ, ἡ (χαράττω, πόντος) Ὅ,τι διακόπτει, διαχωρίζει τὴν θάλασσαν· ἠκλῆς Πλτχ.

Χάραξις, εως, ἡ. (χαράττω) Τὸ νὰ ἐγχαράττῃ, ἐγκόπτῃ, κάμνῃ τις χαραγματιὰς εἰς τι· τὸ νὰ ὀξύνῃ, ἀκονᾷ, κάμνῃ τίς τι σουβλερόν, κοπτερὸν (υ – ν)

Χαραποιέω, ἀντὶ χαράν ποιῶ. Προξενῶ χαράν, χαροποιῶ. Θεοφύλακτ. νεωτέρα λέξις.

Χαράσσω, Ἀττ. χαράττω. Μ ἄξω. Χαράζω, ῥήγω, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, σουβλερόν, μυτερόν, κοπτερόν ἀκονίζω, «ὄρπας, ὀδόντασιν Ἡσόδ. Ἔρ. 575. Ἀσπ. 235. Παθητ. «ἠχαρτσόμενος σίδηρος» Ἡσόδ. Ἔρ. 389. ἔτι δὲ καὶ κάμνω τι ὀδοντωτόν, κάμνω ἐντομάς, κοψίματα βαθέα, χαραγματιὰς εἴς τι, προμηθεύω, ἀσφαλίζω τι μὲ σουβλερὰ πράγματα. — β) Τρπκ. Παροργίζω, παροξύνω, κινῶ τινα εἰς ὀργήν· ὡς τό, ῥήγω καὶ ὀξύνω, κατά τινος μετ' ὀστ. Παθητ. «ἠχαραγμένος τινὶν ὠργισμένος, θυμωμένος πρός τινα, Ἡρόδ. 7, 1. ἔτι δὲ καὶ «ἠχαράτωμαί τινί τιν κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ διά τι Εὐρ. Μηδ. 157. — 2) ἐν γένει κόπτω τι βαθέως, κάμνω ἐγκοπὰς, χαραγματιὰς, ζουγρανίσματα, γλύφω ἤτοι σκαλίζω τι εἴς τι, τυπόνω· κάμνω βαθουλὰ γράμματα ἢ γραμμὰς, ἢ ζωγραφίας βαθουλὰς εἴ. τι σημαίνω τι, μὲ βαθυσκαλισμένη ἢ τυπωμένην τι σημεῖον. — 3) κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, διαμερίζω τι. ἐξαιρ. διαιρῶ, διαχωρίζω τι μὲ αὔλακα, αὐλακίζω κάμνω αὔλακας. ὀργόνω. ὅθεν Τρπκ. πάλα, ὕδωρ, ὡσὰν θαλάσσης κ. τ. τ. ω Σχίζω τὴν θάλασσαν μὲ τὴν τρόπιδα τοῦ πλοίου, διαπλέω. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. ὀνοματογραφικὴ παιδικῶς, συγγν. τῷ, γράφω· καὶ τῷ Γερμανικῷ, scharren, graizen, graben· ἀφ' οὗ κάρχαρος, οὐχὶ δὲ τῷ, καίρω).

(Χαρέω), Ἄχρηστ. ἐντ. τύπος· ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαριδότης, ου, ὁ· καὶ

* Χαριδώτης, ου, ὁ. (χάρις, δίδωμι) Ὅστις δίδει, προξενεῖ χαράν. Ἐπῖθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἔμ. Ὁμ. ιε'. 2. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διός, καὶ τοῦ Βάκχου. Πλούταρχ.

* Χαριδώτις, ιδος, ἡ. Θλκ. τοῦ χαριδώτης. Ὀρφ. Ἔμ. νδ', 9. ἢ. 9.

Χαρίεις, εσσα, εν. Ἀττ. δὲ τὸ οὐδ. χάριεν προπρξ. γενν. εντος (χάρις) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀρεστός, χαρὶς πρόξεως, τερπνός, ἡδύς, χαροποιός, θελκτικός, καλός, εὔμορφος, ἀξιαράστος, εὐκτός, τὸ ἰταλ. γρατσιόζος εἴς τε, μετὰ ὀστ. παρὰ τῷ Ποιτ. δὲ ἐπὶ πραγμάτων μόνον· «ὦρος, εἵματα, πέπλος, δῶρον, ἔργον, ἀμοιβή, ἀοιδή, τέλος χαριέστερον, χαριεστάτη ἡβη» ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος· ὀμμάτων, πρόσωπον, κάρη Ἰλ. Π, 798. Σ, 24. Χ, 103. «δέναυλοιν Ἡσόδ. Θγν. 129. ἐπ' ἀνθρώπου δὲ παρ' Ἡσόδ. Θγν. 246. 280. κατὰ πρῶτον, εἰς δήλωσιν γυναικείας χάριτος καὶ καλλονῆς — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐχρησίμευεν ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνῆθ. ὅμως κατὰ μεταφρ. ἐννοιῶν, εἰς τὴν παιδείαν, χρηστοήθειαν, ἡθικὴν διαγωγὴν ἀγχινοίαν, σεμνότητα, κομψότητα ἐκπρεπῆ· ὥστε φαίνεται ἡ λέξ. ἰσοδύναμος σχεδὸν τῇ, σοφός, ἐφ' ἑκάστου τοῦ καθ' ἑαυτὸ ἐξαιρέτου τῶν ἄλλων φαινομένου. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 185. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, σεμνοπρεπές, γλυκύ, τερπνόν, ἀξιάρεστον, νόστιμον, τὸ σύνηθ. τουρκιβ. ζαρίφικον. Ἐπῤῥ. χαριέντως· ὅπερ ἴδε. (πρωτότυπον, κυρίως τῆς λέξ. ἡ, τὸ, χαρὶς ὡς τό, μοῖρα, ὁ Αἰολ. ἢ Βοιωτ. τύπος ὅμως χαρίεις ἐγίνετο ἐπικρατέστερος ἐξ ἀρχῆς, τὸ δὲ ὑγιὲς διετηρήθη σποράδην κατὰ σπανίαν ποιτ. χρῆσιν μόνον) [υ υ –] ὅθεν

Χαριεντίζομαι, Μλ. ισομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. μέσ. ἀποθ Προσφέρομαι, πολιτεύομαι, φέρομαι, πράττω ἢ λαλῶ, ὁμιλῶ μὲ χάριν, κομψότητα, κοσμιότητα, μὲ σεμνὸν, σώφρον σχῆμα. ἐξαιρ. ἀστεΐζομαι, μετωρίζομαι ἢ περιπαίζω τινὰ ἢ τι μὲ γλυκὺν, εὔμορφον, νόστιμον τρόπον «σπουδῇ χαριεντίζομαι» σκώπτω, περιπαίζω τινὰ χωρὶς μετρον, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά. Πλάτ.

Χαριεντισμα, τό. Ἀττεϊσμὸς, χωράτευμα, μετωρισμὸς· ἀστεία, κομψή, εὐτράπελος ἐπίνοια, εὐνοίας χωρατά. Σχολ. Ἀρ στοφ. Ἀχ. 380.

Χαριεντισμός, ὁ. (χαριεντίζομαι) Χαρὶς, κόσμιον, σεμνὸν πολίτευμα, φέρσιμον. ἐξαιρ. χαρίεις καὶ νόστιμος λόγος, ἀστειότης, εὐτραπελία, παίγνιον, χωράτα, σωφρονικὸν μετ' ἀστειότητος. Διονύσ. Ἁλικ. «χαριεντισμὸς ἐστὶ λόγος ἠθικὸς μετὰ χαρίτος παριστὰς τὴν τοῦ λέγοντος σημασίαν ἐπί τινι διαχύτει. Ἡρόδ.

Χαριεντότης, ητος, ἡ (χαρίεις) = χαριεντισμός. Πλούταρχ.

Χαριέντως, Ἐπῤῥ. Μὲ χαρίεντα, κόσμιον, σώφρονα, ἀστεῖον, ἀγχίνουν, γλυκὺν, νόστιμον τρόπον· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ

σημσ. εἰρωνικήν, — 2) χρηστοήθως εὐγνωμόνως μὲ ἁπλότητα, μὲ ἀδολον, ἀθῶον καρδίαν.

Χαριεργός, ός, ή (χαίρω ΕΡΓΩ) Ὅστις χαίρει, ἀγαπᾷ, τῷ ἀρέσκουν αἱ ἐργασίαι, χειροτεχνίαι. Ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστατίδος τῶν τεχνῶν καὶ χειροτεχνιῶν τῶν ὁποίων τὴν ἐργασίαν προβιβάζει καὶ τρέπει εἰς τὸ καλόν, πλ. ὡς Ἐργάνη προστηγορευομένης.

Χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι· ὠταύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 90. μέσ. ἀπόδ. (χάρις) Κάμνω χάριν τινὰ εἰς κάνένα· τῷ κάμνω ἢ τῷ λέγω καλόν, χεροποιόν τι· τῷ δείχνω τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν, ἀγάπην, φιλίαν μου· τῷ γίνομαι εὐάρεστος, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, καθὼς τὸ εὔχεται, τὸ σύνηθ. τουρκοβ. τοῦ κάμνω τὸ χατήρι· μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. Ἰλιάδ. Ε, 71. Λ, 28. Ν, 633. Ὀδύσσ. Ν, 365. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡτκύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 580. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· σπανιώτερ. ἄνευ πτωτικοῦ. ἐξαίρ. κάμνω τι κατὰ τὴν εὐάρεστειαν ἢ θέλησιν θεοῦ τινος διὰ λαμπρᾶς θυσίας· ηχαρίζετο ἱερὰ ῥέζων Ὀδύσσ. Α, 61. πρβλ. Ἐνρ. Ἀπμν. 4, β, 16. σπανιώτερ. μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. «χαρίζομαι ψευδέστ.» κάμνω τινὸς τὴν θέλησιν, ἀπαντῶ εἰς τὴν εὐχὴν του λέγοντάς τῳ ψεύματα. Ὀδύσσ. Ξ, 347. «χαρίζομαι φιλότητι» κάμνω χάριν τινὰ εἴς τινα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. κ. τ. τ. — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραδίδομαι εἴς τινα κλίσιν, ψυχικὴν διάθεσιν, εἰς τι πάθος μου, κάμνω τι κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας μου, τὸ συνήθ. κατὰ τὸ κέφι μου, ἀκολουθῶ τὰ κέφια μου. «θυμῷ, ὀργῇ χαρίζομαι» κάμνω τι καθὼς μὲ σύρει ὁ θυμός, ἡ ὀργή μου. «γαστρί, σώματι, ἡδονῇ» κάμνω τι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου, σύρομαι ἀπὸ τὰ σαρκικά πάθη μου. Ξεν. ἐξαίρ. παραδίδομαι εἰς τὸν ἀφροδισιασμὸν κατακόρως, εἴτε ὡς σύζυγος, εἴτε ὡς πορνοκόπος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γυναικός· «χαρίζομαι ἀνδρὶ» παραδίδομαι εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν ἀγάπην του, Ἄρστφ. Ἱππ. 577. παρβλ. χαρις σημσ. 3. β—2) μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. προσφέρω, δίδω τι προθύμως, ἄσμενος, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν· δίδω, χαρίζω, ἀφιερόνω, ἐξοδεύω μετὰ χαρᾶς, ὠδώρουν Ὀδύσσ. Ω, 283. «ἀπουσία» Ἰλιάδ. Ζ, 49. Η, 380. Λ. 134. «χαρίζομαί τινί τιν», Ἄρστφ. Ἱππ. 54. — 3) μετὰ γενικ. τοῦ πργμτ δίδω εἴς τινα μέρος ἀπό τι προθύμως, τὸν κάμνω μέτοχον πράγματός τινος ἄσμενος, «ἀλλοτρίωσιν χαρίζω ἀπὸ ξένον πρᾶγμα, εἶμαι ἐλευθέριος, χαρίζω πλουσιοπάροχα ἀπὸ ξένα πράγματα, Ὀδύσσ. Ρ, 442. ἐξαίρ. ἐν Ὀδύσσ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· «τιμὴν χαριζομένη παρεόντων» Α, 140. καὶ ἀλλαχ. «περὶ τῆς πριαμίδος χαρίζομαι ἐν Ὀδύσσ. Ν, 15. ἴδε προϊόντ., — 4) παθ. εἶμαι τερπνός ἢ φιλόφρων, εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐτός εἴς τινα· μετὰ δοτικ. Ὀδύσσ. Θ, 538. ἐξαίρ. κατὰ Πρκμ. κεχάρισμαι καὶ καθ' ὑπερφν. ὀθν. «κεχάριττο θυμῷ» ἦτον κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς καρδίας του, καθὼς ἤθελεν ἡ καρδία του. Ὀδύσσ. Ζ, 23. «τοῖσι Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο γένετο δὲ ἀγάπην τῶν Εὐβοέων, διὰ νὰ εὐχαριστηθῶσιν οἱ Εὐβοεῖς, Ἡρόδ. 8, 5. συνήθ. κατὰ μετχ. Πρκμ. «ἐμοὶ κεχαρισμένον θυμῷ» πολλάκ. παρ' Ὁμ. παρβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 685. «θεοῖς κεχαρισμένα τὰ ἀρέσκοντα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Υ, 298. παρβλ. Ὀδύσσ. Π, 148. Τ, 39. «κεχαρισμένα θεῖναί τινιι τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ἀρεστὸν εἴς τινα, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, καθὼς τὸ εὔχεται, θέλει, Ἰλιάδ. Ω, 661. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, εἰδέναι, Ὀδύσσ. Θ. 584 «κεχαρισμένος ἦλθεν τὸ συνήθ. κοινότ. ἦλθε ὡσὰν ὁ καλὸς ὁ χρόνος· ὁ ἐρχομός του ἐπροξένησε χαράν, εὐχαρίστησιν. Ὀδύσσ. Β, 54.

*Χαρικλέης, ῆς, ὁ, Ἀρστ. κύρ. ὄνμ.

*Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Ἐπλκ. κύρ. ὄνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Χείρωνος, Πινδ.

Χάριν, ἴδε χάρις, σημσ. 4. α'.

*Χαρίνος, ὁ, ἄρσν. Κύρ. ὄνμ. — 2) ὀνομασία κωμικοῦ τινος ὀρχηστοῦ, χορευτοῦ ἐν Σπάρτῃ, καὶ κωμικοῦ τινος ὑποκριτοῦ ἐν τῇ Ἀρχ. κωμῳδίᾳ, ὡς τὸ Γραττάζο Gracioso ἐν τῇ Ἱσπανικῇ, Müllers Dorier, 2. σλ. 343. 357.

Χάρις, ἡ. γενκ. ιτος, αἰτ. χάριν· παρὰ τοῖς μεγιστ. πειητ. δὲ καὶ χάριτα, ἑνίοτε, Μελγρ. 85, 2. Φιλ. Θεσ. 65, 6. 73. 2. ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 6, 41. κατὰ τοῦτον τὸν τύπ. πλθ. χάριτες. (χαίρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Χάρις, γλυκύς, τερπνός, εὐνοϊκός, ἀγαπητός, ἀξιαγάπητος, ἀρεστός, ἡδονικός, θελκτικός τρόπος· κάλλος, ὡραιότης, εὐμορφία, τὸ συνημ. τουρκβ. νοῦρι. ἐξαίρ. ἐπ' ἀνδρώπων, πολλάκις παρ' Ὁμ. «τὼ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη ἔχυσεν ἐπ' αὐτοῖν, τὸν ἐστόλισε μὲ γλυκύ, θελκτικόν τι, Ὀδύσσ. Β, 12. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ «χάριν ἀμφιχέαι τινὶν Ἡσιόδ. Ἔρ. 65. ἴδε δὲ καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. «κάλλει καὶ χάριτι στίλβειν» Ὀδύσσ. Ζ, 237. — β) σπανιώτερ. ἐπὶ πργμτ. τὸ νὰ ἦναι, νὰ φαίνηταί τι θελκτικόν, νοητόν, εὔμορφον, τὸ τουρκβ. ζαρίφικον, λαμπρόν, γλαφυρόν, εὐπρεπές, μεγαλοπρεπές· εὐμορφία, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, Ἰλιάδ. Ξ. 181. «πάρεστι χάριν καὶ κῦδος ἀπαζέειν» Ὀδύσσ Ο, 320. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ εὐγλωττίας, στωμυλίας, τερπνοῦ, γλυκέος τρόπου τῆς ὁμιλίας· «οὐ οἱ χάρις ἀμφιπερισπέρεται ἐπέεσσιν» Ὀδ. Θ, 175. — 2) εὔνοια, ἐπιείκεια, φιλοφροσύνη, εὐμένεια, ἀγαθότης, χρηστότης, πραότης πρός τινα· μετὰ γενκ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 19. «χάριν ἔχειν» τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν εὔνοιάν τινος, νὰ τῷ ἦναι ἀρεστός, ἀγαπητός· ἐξαίρ. δὲ — β) εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία διά τινα εὐεργεσίαν, διά τι καλόν, τὸ ὁποῖον ἀπέλαυσέ τις ὑπό τινος, Ἰλιάδ. Δ, 93· εὐχαριστία διά τι πρᾶγμα μετὰ γενκ. Ὀδύσσ. Δ, 695. Χ, 319. Ἡσιόδ. Θγν. 503. σπανίως μετὰ ἀπρμφ. «χάρις μάρναισθαι» εὐχαριστία διὰ τὴν μάχην, ἢ διὰ τό, ὅτι ἐπολέμησέ τις, Ἰλιάδ. Ι, 316. Ρ, 147. «δοῦναι χάριν ἀντί τινος» τὸ νὰ ἀφῇ τις ἐμπράκτως τὴν εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην του διά τι, Ἰλιάδ. Ψ, 550. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθ. «χάριν ἀποδοῦναι, χάριν ἀποτίσειν, χάριν ἐκτίσειν· ἔτι δὲ καὶ χάριν τίνειν» Wern Τρυφ. 658. ἐξ ἐναντίας δὲ «ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα» θέλει σοὶ γνωρίζω χάριν, θέλει σοὶ εἶμαι εὐγνώμων πάντοτε, ὅσῳ ζῶ· ὡσαύτως καὶ «χάριν ἀπομνήσασθαί τινι» Ἡσιόδ Θγ. 503. Lennep. εἰς Φαλαρ. 42. Λογογρ. συνήθ. «χάριν εἰδέναι, γινώσκειν, ἐπίστασθαί τινι» Pors. εἰς Εὐρπδ. Μηδ. 476. 476. Bart. ep. cr. σλ. 173. ἔτι δὲ καὶ «χάριν φέρειν τινὶ» τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐγνώμονα καρδίαν πρός τινα, «χάριν ὁμολογεῖν» νὰ ὁμολογῇ, κηρύττῃ τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν εὐχαριστίαν του πρός τινα, «χάριν ὀφείλειν» νὰ ἦναι ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ εὐγνωμονῇ πρός τινα, «χάριν, ἡ χάριτα καταθέσθαι τινὶν» νὰ ἀξίῃ τὸ νὰ τῷ εὐγνωμονῇ, εὐχαριστῇ τις, Ἡρόδ. 6, 41. «χάριν λαμβάνειν» τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις εὐχαριστίαν, «χάριν ἀπέχειν» τὸ νὰ ἀπέλαυσέ τις εὐχαριστίαν, ὡσαύτως καὶ «χάριν κομίσασθαι — 3) εὐνοϊκή, εὐμενής, φιλοφρόσυνος πρᾶξις, φιλοφροσύνη, εὐεργεσία, ὠφέλεια· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ τινα, ὅ,τι εὔχεται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τις, ὅ,τι τῷ εἶναι χαροποιόν, ἀρεστόν. ἐξαίρ. «χάριν φέρω τινὶν κάμνω, προξενῶ, εἴς τινα καλόν τι, τῷ δείχνω φιλοφροσύνην τινά, Ἰλιάδ. Ε, 211. 874. Ι, 613. Φ, 458. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. παρὰ Ἡρόδ. ἐξαίρ. ὅθεν γενικῶς, πράττω τι κατὰ τὴν εὐχήν, ἀρέσκειάν τινος, κάμνω, ἐκπληρῶ τὴν θέλησίν του ὡς τὸ, «ἦρα, καὶ ἐπίκρα φέρειν τινίν» παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. «χάριν δοῦναι, νέμειν καὶ ἀρᾶσθαι» Lobeck. Φρυν. σελ. 18 — β) ἐξαίρ. εὐνοϊκόν ἢ προσφιλές πολίτευμα, ψήφισμα πρός τινα, μάλιστα γυναικὸς πρὸς τὸν συζυγόν της, ὃ διὰ τοῦτον ἀπολαμβανόμενος ἀφροδισιασμὸς «χάριν μνηστῆς ἰδεῖν» τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπανδρείας, τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς γυναικός του, Ἰλιάδ. Δ, 243. παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως. π. χ. «χάριτας πράττομαι» ἀπολαμβάνω τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἀφροδισιάζομαι, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ περιφραστικῶς «χάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων» Πίνδ. τὸ δὲ «χάριν ἔχω τινὶν ὡς τὸ «χαρίζομαί τινιν» ἐκπληρῶ τὴν τῆς ἡδονῆς εὐχήν, τὸν ἔρωτά τινος, παραδίδομαι εἰς τὴν ἐρωτικήν του θέλησιν — γ) ἐν γένει, ἀπόλαυσις, ἡδονή, ἡδυπάθεια, Συμπόσ. παρὰ Πίνδ. ἐξαίρ. Νίκης, διὰ νίκην εὐφροσύνη, χαρά, ἀντιθ. τῷ, λύπη. Εὐρπ. Ἡλ. 661. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ. ἀρθ. Seidl. Εὐρπ. Τρ. 1114. — 4) φράσεις. — α) ἀπολτ κατὰ αἰτ. ἐνκ. «χάριν» μετὰ γενκ. πρὸς εὐνοιαν, φιλοφροσύνην, ἀρέσκειαν, ὄφελος, εὐχαριστησίν τινος· «χάριν Ἕκτορος δι' ἀγάπην πρὸς τὸν Ἕκτορα, τὸ σύνηθ. τουρκβ. διὰ χατήρι τοῦ Ἕκτ., Ἰλιάδ. Ο, 744. «ψεύδομαι γλώσσης χάριν» κατὰ τὴν θέλησιν τῆς γλώσσης μου, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ τὴν ἀναγκάζω ἀλλ' ἀφιωτάς την νὰ λέγῃ ὅ τι μὲ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρα, ἀσυλλόγιστα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 711. ἔτι δὲ καὶ ἐναρέτως «τὴν Ἀθηναίων χάριν» εἰς ὄφελος τῶν Ἀθηναίων Ἡρότ. 5, 99. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, τὴν γενκ. τῷ, χάριν, συνήθως ἐπιφέρουσι καὶ κατακόρως τῷ λεξει χρωμένους, ἐκλαμβάνεται ὅλως ἀντὶ προθέσεως μετὰ γενκ. καὶ ἰσοδύναμος τῷ, ἕνεκα· ἔτι δὲ καὶ «ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν» δι' ἐμέ, διὰ σέ, πρὸς ὄφελός μου, πρὸς ὄφελός σου· ὡσαύτως καὶ πλεοναστικῶς «τίνος χάριν ἕνεκα» Πλάτ. Νόμ. 3. σελ. 701. D. Herm. de pleon. σελ. 202. Schaef. ἐν Φωιλ. 188. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 832. διὰ τῶν ὁποίων μαρτυριῶν ἀναιρεῖται ἀποχρώντως ἡ ἀντιλογία τοῦ Boeckh ἐν Minos σελ. 97. καὶ τοῦ Bart ἐν Γρηγ. σελ. 32. — β) «ἐν χάριτι» μετὰ γενικῆς τε καὶ μετὰ δοτκ. δι' εὔνοιαν, φιλοπροσωπίαν πρός τινα, τὸ τουρκβ. διὰ χατήρι· «ἐν χάριτι χρίνω τινά, Θουκ. 5, 69. ἀλλὰ καὶ πρὸς χαράν, εὐαρέσκειαν, εὐχαριστησίν τινος· διὰ εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην πρός τινα· «ποιεῖσθαί τινί τι ἐν χάριτι — γ) πρὸς χάριν μετὰ γενκ. συνήθ. δι' ἀγάπην, εὔνοιαν, φιλοφροσύνην πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ., π. χ. «πρὸς χάριν διαλέγομαι, ἢ ὁμιλῶ τινιν τῷ λέγω ὅ,τι τῷ ἀρέσει, ὅ,τι ἡδύνεται, εὐχαριστεῖται νὰ ἀκούσῃ· τὸν κολακεύω· «πρὸς χάριν τινὸς πολιτεύομαι» Πλούταρχ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. πολλάκις ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπόλαυσιν, ἢ ἡδονὴν πράγματός τινος, π. χ. «πρὸς χάριν βορᾶς, πρὸς χάριν, σαρκὸς κ. τ. λ. «Σοφκλ. Ἀντ. 30. Φιλκτ. 1149. ἐκδ. Νεωτ. Δουκα. ὅθεν καὶ ὅλως ὡς περ τό, χάριν διά τι πρᾶγμα, ἐξ αἰτίας πρᾶγμάτος τινος. — δ) «διὰ χαρίτων εἶμί ἢ γίγνομαί τινιν, ἔχω φιλικάς, εὐνοϊκάς σχέσεις μέ τινα· ἀγαπώμεθα, φιλοφρονούμεθα ἀμοιβαίως.

II) Ὡς μυθολογικὸν κύριον ὄνομα δὲ, κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως· οἱ Χάριτες· θεαὶ τῆς χάριτος, τῆς τερπνότητος, τῆς εὐμενείας, τῆς εὐνοίας· ὡς πρόξενοι καὶ χορηγοί, παρεκτικαὶ πάσης τερψεως, ἡδονῆς, ἐπιθυμητῆς, προσφιλοῦς ἀπολαύσεως, παντὸς θελγήτρου, κάλλους· ὅθεν καὶ ὡς θεαὶ τὴν νίκην ἐν τοῖς ἀγῶσι παρέχουσαι, Boeck expl. Pind. Ol. 2, 50. 7, 12. Ὁ ἀριθμὸς των ἐστὶν ἀπροσδιόριστος παρὰ τῷ Ποιητ. φαίνεται δὲ ὅτι χρῆται τὸ ὀνόματι αὐτῶν πολυειδῶς· διότι ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 267. 275. ἡ Ἥρα ὑπόσχεται τῷ θεῷ τοῦ ὕπνου νὰ τῷ δώσῃ εἰς

σύζυγον μίαν τῶν νεωτέρων Χαρίτων, ἐν στιχ. 269. 276. Παυσέαν ὀνομαζομένην· ἐν Ὀδ. Σ, 194. σχηματίζουσι τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μέλος ἐστὶ καὶ ἡ Κυθήρη· καὶ Ὀδ. Θ, 364. εἰσὶ θεράπαιναι τῆς θεᾶς ταύτης, λούονται καὶ μυρόνονται αὐτήν· ἐν γένει ὅμως δηλοῦται ἑκάστη αὐτῶν ἡ ὑπερτάτη τέρψις, ἡδονή, τὸ ὑπέρτατον θέλγητρον, κάλλος, ἐξ αὐτῶν εἰς πάντας ἢ εἰς πάντα μεταδιδόμενον, ὅσα ἢ ὅσοι ἐγγίζουσιν εἰς αὐτάς, καὶ τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ παρέχωσιν ἑκάστῳ ὅσον καὶ ὅπως θέλουσι, π. χ. Ἰλ. Ε, 338. ὁ πέπλος ἐπαινεῖται τὰ μέγιστα μόνον διότι κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Χαρίτων· ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδ. Ζ, 18. ἐπὶ τῶν ἡλικιωτίδων, συμπαικτριῶν τῆς Ναυσικάας· καὶ Ἰλ. Ρ, 51. ἐπὶ τῆς κόμης ἡσύμαι Χαρίτεσσιν ὁμοίαιω, κυρίως ἡσύμαι κόμαις Χαρίτων ὁμοίαιω, Ἡσ. θ. Θγν. 907. διορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς, θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης καλῶν αὐτάς, Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Πνδ. Ὀλ. 14, 19. λέγεται δὲ ὅτι κατὰ πρῶτον εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν τριῶν αὐτῶν Χαρίτων καθ' ἑλλην τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἐτεοκλῆς ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. ἴδε C. O. Müller über Orchom. 8. σλ. 177. ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Λακεδαίμονες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δύω μόνον Χάριτας ἐτίμων κυρίως, τὰς ὁποίας οἱ μὲν Λακ. ὠνόμαζον Φάεναν καὶ Κλήταν οὐχὶ δὲ Κλητάν, ὡς χορηγούς τῆς πολεμικῆς εὐκλείας· οἱ Ἀθηναῖοι δέ, Ἡγεμόνην καὶ Αὐξώ, Ὁδηγὸν καὶ Τροφόν, Παυσ. 3, 18, 4. 9, 35, 1. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καλοῦνται Χάρις καὶ Πειθώ, παρβλ. Manso's mythol. Versuche σελ. 426–462. ἴδε περὶ τούτων πλατύτερα ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ. — 2) κατ' ἐνκ. ἀριθμ. δὲ, ἡ Χάρις, Σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ, 382. ἀνὴ ἡς ὁ Ἡσ. Θγν. 945, τὴν νεωτέραν τῶν τριῶν Χαρίτων Ἀγλαΐαν λέγει τὴν σύζυγον αὐτοῦ. (πκρά τὸ πρωτότπ., παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, χαίρω, χαρτός, χάρμα) [υυ, ὁ Ποιητ. ὅμως χρῆται ἐν τῇ ἄρσει τῇ ληγούσει τῆς αἰτ. χάριν καὶ μακρᾷ ἐνίοτε, π. χ. ἐν Ἰλ. Ε, 874. Λ, 243]. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ τὸ, χάρις σημαίνει Δωρεάν, ἐπιτκίαν τοῦ ἁγίου πνεύματος, Θεοῦ εὐνοιαν καὶ ἀγάπην πρός τινα, τὸ ἅγιον Βάπτισμα, τὰ θεῖα δῶρα ἤτοι τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. ὅθεν

Χαρίσιος, ία, ιον. Ὅ,τι ἀνήκει. ὑπάγεται εἰς τὴν χάριν, ὡς τό, χαριστήριος. ὅθεν «χαρισία βοσάνη» ἢ εἰς ἔρωτα, ἀφροδισιασμόν κινοῦσα — 2) ητά Χαρίσια ὑπκ. ἱερά, ἴδε, Χαριστήρια. (υ–υυ, Καλλμ. λφν. 193.)

*Χαρίσιος, ὁ. Εἶδός τι πλακοῦντος (υ–υ–, Εὐβουλ. Ἀθν. σελ. 668. D.)

Χάρισμα, τό. (χαρίζομαι) ὡς τὸ χάρις. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Δῶρον, σημεῖον εὐνοίας.

Χαριστέον, θετικὸν ἐπίρρ. τοῦ χαρίζομαι. Πρέπει νὰ χαρίζῃ τις· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος εἰς Φαίδρον ἔχει· «τὸ χαριστέον ἐστὶν ἢ τὸ διδόναι τι τινί, χωρὶς ἀντιδόσεως, ἢ τὸ ἐν λόγοις τινὶ ὑποκλίνεσθαι, ἤ, ὡς νῦν, τό, πρὸς ἀφροδίσιον ἑαυτὸν συνουσίαν ἐπιδιδόναι τινί.»

Χαριστήριος, ὁ, ἡ. (χαρίζομαι) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς χάρισμα, δῶρον, φιλοφροσύνης δήλωσιν· ὅστις συνεθίζει νὰ χαρίζεται, δωρίζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστίαν· ὅστις συνεθίζει νὰ ᾖναι εὐγνώμων. ὅθεν «τὸ χαριστήριον φιλοφροσύνη, δῶρον· «τὰ χαριστήρια ὑπκ. ἱερά, θυσία, ἑορτή, δῶρον εἰς δήλωσιν εὐγνωμοσύνης, εὐχαριστίας. Ξενοφ.

Χαριστικός, ή, όν. (χάρις) = χαριστήριος. ἐξαιρ ὅστις εἶναι ἐνεργητικός, ἐλευθέριος, φιλόδωρος. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β', α', 5.

Χαριστίων, ωνος, ὁ. Μηχανήτις τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ ζύγιασμα. Σιμπλικ. εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 253. «Χαριστίωνα τὸν καλούμενον, τὸ σταθμικὸν ὄργανον»

*Χαριτήσια, τά (Χάριτες) ὑπκμ. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων, Boeckh. Ath. Staatshausch. 2. σελ. 357. 359 ἔτι δὲ καὶ Χαρίσια.

Χαριτία, ἡ. (χάρις) Εὐτραπελία, κομψότης ἀστεϊσμός, χωρατᾶς. Ξενοφ. Κυρουπ. β', β', 13. «διὰ τὴν τοῦ λόγου χαριτίαν διηγησάμενος».

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ. (βλέφαρον) Ὅστις ἔχει θελκτικά, τερπνὰ χαριτωμένα βλέφαρα ἢ ὄμματα Εὔβουλ. παρ' Ἀθν. 15. σελ. 685. Ε. ποιητ. μόνον.

Χαριτογλωσσέω, Ἀττ. χαριτογλωττέω (γλῶττα) Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ πρὸς χάριν τινός, ὅ,τι τῷ ἀρέσκει. Αἰσχλ. Πρμθ. 294. ἔτι δὲ καὶ γλωσσοχαριτέω. Ἀθήν. δ', σελ. 164.

*Χαριτογλωττίζω, Μλ. ἴσως = τῷ προηγμ.

Χαριτοδότης, ὁ, (δίδωμι) = Χαριδότης.

*Χαριτόεις, εττα, εν (χάρις) = χαρίεις, Ἀνακρ. παρὰ Dind. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 14.

Χαριτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει γλυκείαν, τερπνὴν, ἡδονικὴν, χαριτωμένην, νόστιμον φωνήν. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 584.

Χαριτόω, Μλ. ώτω (χάρις). Χαριτόνω, καμνω τι ἢ τινα νὰ ᾖναι, νὰ φαίνηται χαριτωμένος, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Χαριτώπης, ου, ὁ (ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαριτωμένα ὄμματα, βλέμματα, ἢ χαριτωμένην ὄψιν. Ὀρφ.

*Χαριτῶπις, –ιδος, ἡ· θλκ. τοῦ χαριτώπης.

Χάρμα, τό (χαίρω). Χαρά, εὐφροσύνη, ἡδονή, παυσήπατέ τι χαρᾶς, ἡδονῆς, εὐφροσύνης προξενον «χάρμα τινὶ», Ὅμ., κατὰ πλῆ. ἀρθμ. Ὀδ. Ζ, 185. Ἡσ. Ἔρ. 703. Ἔτι δὲ καὶ τὸ χαιρεκακίας πρόξενον, Ἰλ. Γ, 51. Ζ, 82. Κ, 193. Ψ, 342. β) ἐν γένει, χαρά, εὐθυμία, εὐφροσύνη, Ὀδ. Τ, 471. Τμ. Δμτ. 372. 411. 429. Ἡσ. Ἀσπ. 400. (ἐκ τοῦ, χάρμα, ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλκ. charme, charmer κ. τ. λ.)

Χάρμη, ἡ. εἴς τι, Φιλονεικία, μάχη, ἡ συντονος καὶ σπουδεῖος, μὲ ζέσιν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ὡς κοινότ. λέγομεν, γινομένη, μάχη πόλεμος, ἀγών· πολλκ. παρ' Ὅμ, κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. καὶ παρὰ Λυκφ. καὶ τοῖς μεταγενστ. Ἕκαστ. Διστηρήθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν ταῖς συνθέσ. ἱπποχάρμης, καὶ ἱππιοχάρμης· μενεχάρμης. καὶ μενέχαρμος, σιδηροχάρμης, χαλκεοχάρμης. β) ἐξαιρ. = ἐπιδορατίς· Σχολστ. Vrat. Πνδ. Ὀλ. 9, 128. 2) = χάρμα, χαρά, εὐφροσύνη, Πνδ. Ὀλμ. 9, 129. Ψευδοφωκλ. 110. (ἀν τὸ χάρμη εἶναι τῷ ὄντι κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ. ταύτας ἡ αὐτὴ λέξις, καὶ ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χαίρω, ἡ νῦν ἱστορικῶς δευτέρα σημασία αὐτῆς πρέπει νὰ ᾖναι ἡ ἐτυμολογικὴ πρώτη· καὶ τότε ἀμφοτέρων τῶν σημσ. συναπτικὰ μίλη ἤθελεν ᾖναι τὸ, Ἀλλαγή, ἀγαλλίασις, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ νίκης, ἀλλάγμα, ἀλαλαγμός. Ὁ Doederl. quaest. Homer. 2. σλ. 3. ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ σημσ. μάχης ἐπιθυμία, πολέμου προθυμία ἦν ἡ μόνη παρ' Ὅμ. χρήσιμος. καὶ ἅμα ὡς τῶν δυοῖν σημσ. συναπτική· ὁ Schneider ὅμως ἀποδέχεται μόνον περὶ τῆς δευτέρας τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ τό, χαίρω, καὶ τὴν πρώτην ἄγει πρός τι τῷ ὄντι ἀξιόλογον γλώσσημα τοῦ Ἡσυχίου, χαρά, ὀργὴ ἢ ὀργίλος.)

Χαρμονή, ἡ (χάρμαι) = χαρμοσύνη, Σφκλ. Αἰ. 559. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον· ὅθεν

Χαρμονικός, ή, όν. Ὅ,τι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης· «Ὁδοιπορία χαρμονική», Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. σελ. 274.

Χαρμοσύνη, ἡ. Χαρά, ἡδονή, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον.

Χαρμόσυνος, υνη, υνον (χάρμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ χαρμοσύνην· «χαρμόσυνα ποιοῦμαί τινα θεωρῶ, νομίζω τι ὡς χαρμοσύνης γενετικόν, πρόξενον, Ἡρδ. 3, 27. «τὰ χαρμόσυνα ὑπκ. ἱερά, χαρᾶς ἑορτή, ἢ διὰ συμβάντι χαρμόσυνον τελουμένη. Πλούταρχ. καὶ Ἡσύχ.

Χαρμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (χέρμα, φρήν). Ὅ,τι χαροποιεῖ, εὐφραίνει τὴν καρδίαν, ἢ ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδιτμένος· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ. Τμ. Ἔρ. 127. ποιητ. μόνον.

Χαροδότης, ου, ὁ, καὶ

*Χαροδώτης, ου, ὁ (χαρά, δίδωμι). Ὅστις δίδει, παρέχει χαράν, ὡς τό, χαριδώτης· ποιητ.

*Χαροδώτις, ιδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, χαροδώτης, Ἡ δίδουσα, παρέχουσα χαράν· ποιητ.

Χαροσιδής, ὁ, ἡ· παρὰ Πολδ. ψευδ. ἀνάγνσ. ἀντὶ χοροσιδής.

Χαροπαίγμων, ὁ, ἡ, παρ' Ὀρφ. ψευδ. ἀναγνσ. ἀντὶ, χοροπαίγμων.

Χαροποιέω (χαροποιός). Ποιῶ προξενῶ χαράν· ἔθεν

*Χαροποίημα, τό. Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐπροξένησέ τις ἢ τι εἰς τινα. Ζωνρ.

Χαροποιός, ά, ὁ, ἡ (χαρά, ποιέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, καμνει, προξενεῖ χαράν,

Χαροπός, ή, όν· ἔτι δὲ καὶ διπλκτ. (χαρά, ὤψ). κυρίως, Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαρμοσύνου, ἡδύ, ἱλαρὸν, τερπνὸν βλέμμα, ὅθεν ὅστις βλέπει καθαρά, λάμπουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, «χαροποὶ λέοντες», Ὀδ. Λ, 611. Τμ. Ἔρ. 569. Ἀμφδ. 70. ὑμ. ιγ'. 4. Ἡσ. Θγν. 321. Ἀσπ. 177. «κύνες», Τμ Ἔρ. 194. Ὅστις εἶναι γλαυκόφθαλμος, γαλαιομμάτης· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Θεογν., ἐπὶ τῶν Γερμανῶν, Πλούτ. «ἠώς, σελήνη χαροπή» Ἀπολ. Ῥδ. «χαρ. πέλαγος, κῦμα, θάλασσαι, Ὀππ. Διὰ τοῦ, χαροπὸς δὲ οὐκ ἐσημαίνετο κυρίως διωρισμένον τι χρῶμα· ἀλλὰ τὰ ὄμματα εἶα εἶσι τὰ τῶν τῇ γαλῇ ὁμοίων θηρίων, καὶ τὰ τῆς γλαυκὸς, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀκριβῶς τῇ ἐτυμλγ. παρὰ τό, χαρά, ἐπειδὴ πᾶν καθαρὸν, λαμπρὸν βλέμμα, ὄμμα παρίστησιν εὐθυμίαν, φαιδρότητα καὶ βεβαιότητα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ λάμποντα ἐκεῖνα ὄμματα ἔχουσι γλαυκὴν, οὐρανογάλαζον, ἢ ὑπόλευκον, ἀστραφερὴν λάμψιν, μεταχειρίζηται οἱ μεταγενέστ. τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν τοιούτων χρωμάτων, γαλάζιον, οὐρανογάλαζον, θαλασσογάλαζον, πρασινογάλαζον, ἠρογάλαζον κ. τ. τ. ἐν γένει ἐπὶ παντὸς εἰς τὸ λαμπρὸν κλίνοντος καὶ εἰς τὸ ἄχρουν ἐγγίζοντος χρώματος. Κατὰ τὴν σημσ. λοιπὸν ἐστὶ τῷ, γλαυκὸς, συγγν. λέξις, τὸ φωτεινὸν, λαμπρὸν σημαῖνον. Ὅλως δὲ ταὐτοσήμαντοι οὐ μόνον οὐκ ἦσαν αἱ δύο αὐταὶ λέξεις, ἀλλὰ καὶ διακρίνονται ῥητῶς ἀπ' ἀλλήλων ὑπὸ τοῦ Ξενφ. καὶ τοῦ Ἀριστλ., Ταύτης τῆς πιθανῶς μέλις καταληπτὴς καὶ ἀμυθρότατης διαφορᾶς ὁ διορισμὸς ἐστὶν ἡμῖν ἀδύνατος, παρβλ. Schneider ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 459. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 324. Οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ δὲ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀφορῶντες μόνον, χρῶνται αὐτῇ κυρίως κατὰ σημασίαν τοῦ, εὔθυμος, ἱλαρός, φαιδρός. 2) Χαροπὸς, ὁ· προπαρξτ., Κύρ. ὑμ. Ἰλδ. Β, 672. ὅθεν

Χαροπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι χαροποὺς ὀφθαλμούς· ἐν γένει, λαμπρὸν, φωτεινὸν, ὑπόλευκον χρῶμα· ἐξαιρ. κυανοῦν, οὐρανογάλαζον, ἢ θαλασσογάλαζον, γαλανὸν, εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν. Πλούτ. Μαρ 11.

Χάροψ, οπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χαροπός. Ὀππ. (υ–)

*Χαρτάριον, τό, Υποκορ. τοῦ χάρτης. (–υυυ)
Χαρτηρία, ἡ, = χάρτης, παρὰ τοῖς Ο'.
Χάρτης, ου, ὁ (χαράσσω). Φύλλον χαρτίου, κόλλα συνήθ., κατασκευασμένου ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ φυτοῦ παπύρου· ἡ ποιότης τοῦ τοιούτου χάρτου ἦτον διαφορετική κατὰ τὸ πάχος, τὴν χονδρότητα καὶ λεπτότητα τῆς κατασκευῆς τοῦ· ὥστε τὸ παχύτερον ἐχρησίμευε νὰ γράφωσιν ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς δύω ὄψεις, τὸ λεπτότερον ὠνεμάζετο χάρτα βασιλικοί, Ἥρων αὐτομ. σελ. 269. – β) Βίβλος, βιβλίον συγκείμενον εἰς συνερραμμένα χάρτου φύλλα, τὸ κοιν. κατάστιχον, τουρκβ. ταρτέρι· ἐν γένει, συγγραφή, γράμμα, πάγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ γράφῃ τις· Πλὴ. Γράμματα, γραμματεῖα, φιλολογία, τὸ ἰταλ. litteratorura. – γ) Τρπκ. Παυδήποτε τι τῷ χάρτῃ κατὰ τὴν λεπτότητα παραπλήσιον φύλλον· πλιὰξ λεπτός, ἀβαξ πλάκα τὸ ἰταλ. tavola ἐπὶ τὸν ὁποῖον γράφονται· ηχάρται μολύβδινοις Φύλλα, πλάκες λεπταὶ ἀπὸ μολύβι.
*Χαρτίδιον, τό (ῐ) καὶ
Χαρτίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χάρτης. Χαρτί, χαρτάκι. Πλούτρχ.
Χαρτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπάνω εἰς χάρτην, εἰς χαρτί. (–υυυ)
Χαρτοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ χάρτας, χαρτιά, χαρτάς. (–υ––)
Χαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = χαρτοπράτης.
Χαρτός, ἡ, όν· ἐπῆ. ῥήματ. τοῦ χαίρω. Ὅ,τι εἶναι χαροποιόν, εὐκτόν, τερπνόν, χαρᾶς πρόξενον· ητό χαρτόνα = χαρά. (ἐκ τοῦ χαρτός ἀσχηματίσθη κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τό Λατν. gratus.)
Χαρτοφυλάκιον, τό, Θήκη ἢ τόπος ἔνθα φυλάττονται ἀναγραφαί, ὑπομνήματα, γράμματα τῆς πολιτείας, τὰ συνήθ. Ἰταλ. ἀκτα λεγόμενα, καὶ παντοῖα ἄλλα γραμμένα χαρτία· τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσιουσδάνι, τσιουντάνι, Ἰταλ. portafoglio· ἐκ τοῦ
Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ (χάρτης, φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τὰ γεγραμμένα χαρτία τὰ ἄκτα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ακτοάριος, ἀρχιβάριος. Βυζαντιν. (υ)
Χερυβδίζω, Μλ. –δίσω, Ἀττ. ιῶ. Καταπίνω ὡς Χάρυβδις· ἐκ τοῦ
Χάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἡ. Ἡ γνωστὴ κινδυνώδης δίνη, ἤτοι στρεφογύρισμα τῶν θαλασσίων ὑδάτων μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας, ἀπίνανται τοῦ βράχου τῆς Σκύλλης, ἤτις καταπίνει ἕλα τὰ ἐκεῖ ἀπερισκέπτως καὶ ἀπροφυλάκτως πλησιάζοντα πλοῖα. Ὀδσ. Μ, 101. 260. 428. ἴδε πλατύτερον περὶ ταύτης ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου, ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ· ὅθεν ἐν γένει, Ὑδάτων συστροφή, χάσμα· Τροπκ. δέ, ἄνθρωπος ἀκόρεστος, πολυφάγος, φυλάρπαξ, ἁρπακτικός. (ἀναμφβ. παρὰ τὸ, βοιβδέω.)
*ΧΑΡΩ, ἐχρησίμευε πρωτότ. τοῦ χαίρω.
Χάρων, ωνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χαροπός· ὡς ἐπίθ. τοῦ λάμπτος παρὰ Λυκῳρ. (υ–)
*Χάρων, ωνος, ὁ. Ὁ πορθμεὺς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, εἰς τὸν Ἅδην διαπορθμεύων αὐτάς· κοιν. ὁ Χάρος. 2) ἐν γένει ὄρ. κύριον ὄνμ. (υ–) ὅθεν
*Χαρώνειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Χάρωνα ἢ εἰς τὸν Ἅδην. «Χαρώνειος θύρα» ἡ θύρα διὰ τῆς ὁποίας ἐξήγοντο εἰς θάνατον οἱ καταδικασμένοι κακοῦργοι. – 2) «Χαρώνειος κλίμαξ» ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ κλίμαξ, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. scala διὰ τῆς ὁποίας, ἀνοιγομένου μέρους τινὸς τῆς σκηνῆς, ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὰ πρόσωπα ὅσα παριστάνονται ὡς ἐκ τοῦ Ἅδου ἀναβαίνοντα. – β) ὡς οὐσστ. ητό Χαρώνειον, καὶ «Χαρωνεῖον Σπήλαιόν τι πλῆρες ποικίλων ἀναθυμιάσεων, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἡ εἴσοδος τῆς ἐν Ἅδου καταβάσεως· ὁποῖον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Νεαπόλει τῆς Σικελίας εἰσέτι σωζόμενον.
*Χαρωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητκ. θηλ. τοῦ Χαρώνειος.
Χαρωνίτης, ου, ὁ (Χάρων). Ὅστις ἔρχεται ἢ κατάγεται ἐκ τοῦ Χάρωνος ἢ ἐκ τοῦ Ἅδου.
*Χαρωπός, ὁ, ἡ· παρ' Ἀρρν. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 106. καὶ
*Χαρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. Σπάνιοι παρὰ τοῖς μεταγνστ. τύποι ἀντὶ τοῦ χαροπός, χαρωψ. (υ–)
*Χάρωψ, οπος, ὁ. Κύριον ἐνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων. Ἰλ.
*Χάσις, εως, ἡ (χαίνω). Σχίσμα, χώρισις, διαχωρισμός, Ἡσχ. — 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ἀπώλεια, φθορά, φθίσις· καὶ τὸ τέλος τῆς σελήνης, ἡ ἐνη· ἴδε χάζω. (υυ)
Χασκάζω, Μλ. –άσω· ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ χάσκω, χαίνω· μετὰ αἰτ. ηχασκάζω τι «βλέπω, κοιτάζω τι χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα καὶ ἀκίνητα ὄμματα. Ἀριστοφ. Σφὴκ. 694.
Χάσκαγνον, τό (χάσκω). Προσωπεῖον, προσωπὶς (μάσκα) μὲ χάσκον στόμα κατασκευασμένη. — 2) Φυτόν τι, ἄλλως καὶ, ξάνθιον, λεγόμενον, Διοσκορ. δ'. 138.
Χάσκαξ, ακος, ὁ. Τό παρ' ἡμῖν κοιν. χάσκας, χάσκας, ὅστις κρατεῖ πάντοτε ἀνοικτὸν τὸ στόμα.
Χάσκω, ὁ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. εὐχρηστότερος τύπος τοῦ χαίνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χάσκω, ἡ χάσκει τι, εἶναι, στέκεται ἀνοικτόν· ἐξαιρ. ἔχω, κρατῶ τὸ στόμα ἀνοικτόν· «Χάσκ. πρός τινα» κυττάζω τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκοντας. Ἀνρ. ὅθεν
Χασκωρέω, = χασκάζω. Κυτάζω ὀλόγυρα χάσκων, Ἡσυχ.
Χάσμα, ατος, τό (χαίνω). Σχίσμα εἰς τὴν γῆν, βάραθρον, λάκος βαθύς, Ἡσδ. Θγν. 740. καὶ Φλ. Βόσμ. «Χάσματα γῆς ὀρῶ διοιγνυμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυούμενα» Πλάτ. πολ. β'. «Ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναί τε τὴν γῆν, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἐνέμενον· ἔτι δὲ καὶ ὁ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας ἐν τῷ στόματι· καὶ ἐν γένει πᾶς μακρός, πλατὺς τόπος· ὅθεν ἐστὶν ἡ λέξ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ὅθεν
Χασμάομαι, Μλ. –ήσομαι· μέσ. ἀποθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιν. χασμηριοῦμαι, χασμηρίζομαι. Ἀρστφ. Ἱππ. 823 2) Τρπκ. ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι. Πλάτ. Γοργ. σελ. 486 Β. 527. Α. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, χάσκει, εἶναι ἀνοικτόν. Πλούταρχ. καὶ ἐπὶ Θυρῶν, αἵτινες ἀνοίγονται μοναχῶν. Ἀξήν. δ', σελ 165. «Τῶν ἐσθιόντων τὴν θύραν χασμωμένην».
Χασμητίας, ὁ. Διογ. Λαρτ. 7, 154. καὶ
*Χασμητικός, ὁ, σεισμός, κατ' ἄλλους δὲ πρηστήρ. Σεισμὸς γῆς, μεγάλα χάσματα, σχίσματα τῆς γῆς προξενῶν. Ἀρστοτλ. Κόσμ. 4, 28.
*Χασμόομαι, Ἰων. ἀντὶ χασμάομαι· «εἰς τιν. Θεοκρτ. 4, 53.
Χάσμη, ἡ. Χάσμημα, χασμήρισμα. Τρπκ. Νν. σταγμός, νύσταγμα, ῥαθυμία, ὀκνηρία. – 2) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κυτάζων χάσκει τις, ἢ τὸ κυττάζει μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. λόγ. ξδ'. «Μηδ' εἰς πλοῦτον, μηδ' εἰς ἐγκοῦσαν εὐγένειαν, μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων».
Χάσμημα, τό (χασμάομαι). Πᾶν ὅ,τι χάσκει, στέκεται ἀνοικτόν, χασμᾶται· ἐξαιρ. τὸ κενὸν τοῦ ἀνοικτοῦ, χάσκοντος στόματος, Ἀρστφ. ὄρν. 61.
Χάσμησις, εως, ἡ (χασμάομαι), = χάσμη. Εὐστάθ.
Χασμόω, ὁ, = χάσμη· παρ' Ἱπποκράτ. ἀμφβλ.
Χασμωδέω. Χασμῶμαι πάντοτε ἢ συνήθως. – 2) Στιχουργῶ, κάμνω στίχους χασμωδίαν προξενοῦντας, τοῦτ' ἔστιν τοὺς ὁποίους ἀκούων ἢ ἀναγινώσκων τις χασμᾶται, (κατὰ τὴν δευτέραν σημ. εἰώθασί τινες γράφειν χασμῳδέω, μὲ ὑπογεγρμ.) ἐκ τοῦ
Χασμῳδός, ὁ, ἡ (χάσμη, εἶδος). Ὅστις χασμᾶται πάντοτε ἢ συνήθως· ὅθεν, νυσταγμένος, ῥᾳθυμος, ἀκαμάτης· ὅθεν
Χασμωδία, ἡ. Τὸ νὰ χασμᾶται τις πάντοτε, συνεχῶς· ἢ τοιοῦτο παρεπομένη νύσταξις, νύστα, ἢ ῥᾳθυμία, ἀκαματωσύνη. – 2) παρὰ τοῖ Γραμμτ. ὁ πλατυασμός· ὅταν λέξις τις λήγῃ εἰς φωνῆεν καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιφερομένη ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ὡσαύτως· ἔτι δὲ καὶ στίχος πλήρης πλατυασμῶν. (κατὰ τὴν δευτέραν σημ. γράφουσί τινες χατμῳδία.)
Χαστάω (χαίνω) = χασκάω. Ἡσχ. ὅθεν
*Χαστός, ἡ, όν· ἐπστ. ῥημ. τοῦ χαστάω· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. vastus. Ἡσχ.
Χατέω, = χατέω.
*Χατέω (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Χάτκω, ἀνοίγω τὸ στόμα· ὅθεν ἐπιθυμῶ, εὔχομαι ἐκ ψυχῆς νὰ ἔχω, ἀπολαύσω τι, Ἰλδ. Ι, 518. Ο, 399. Ὀδσ. Β, 249. μετὰ ἀπρφ, Ὀδσ. Ν, 280. «μῶες χατέουσιν ἀντία ἑστοίκης φάσθαι», Ὀδσ. Ο, 376. – 2) ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαί τι· μετὰ γενκ. «πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποια», Ὀδσ. Θ, 48. ποιητ. μόνον, καὶ ἐξαιρ. Ἐπε. δοκεῖ δὲ μόνον κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον· παραβλ. τὸ ἐπόμ.
Χατίζω, Μλ. –ίσω· Ὡς τὸ χατέω, κατὰ τὴν πρώτην σημ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Θ, 156. Δ, 350. – 2) = τῷ προηγμ. κατὰ τὴν δευτέραν σημ. Ἰλδ. Ρ, 221. Ὀδσ. Χ, 351. μετὰ γεν. Ἰλδ. Σ. 392. ὅθεν 3) καὶ Στερούμαι, ἔχω ἐλλείψιν τινος, μοὶ λείπει· μετὰ γεν. «ἔργοιιν εἰμὶ χωρὶς ἔργου, δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, δὲν ἔχω δουλειάν». Ἡσδ. Ἔρ. 21. «χατίζων» ἄνευ πτωτικοῦ, ὅστις εἶναι εὐδοκ., πάσχει ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαιοτάτων, πτωχός ἐν γένει. Ἡσδ. Ἔρ 396.
Χατίς, ἡ· καὶ
*Χάτος, τό. Ἔνδεια, χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων· σπανιωτέρας χρήσεως τύπ. ἀντὶ τοῦ, χητίς, χῆτος, ὅπερ ἴδε. (ᾱ)
Χαυλιόδους, όδοντος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαυλιόδων, όδοντος, ὁ, ἡ (χαύλιος, ὀδούς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τοῦ στόματος ἐξέχοντας, ἐμπεταχτοὺς ὀδόντας «κάπρος», Ἡσχ. Ἀσπ. 387. ὅστις ἔχει ὀδόντας ὁμοίους τοὺς τῶν σκύλων «ὀδόντας χαυλιοδόντεσσι παρ' Ἡρδτ. 2, 68. – 2) ὁ χαυλ. ὡς Οὐσστ. Τὸ ἐξέχον τῶν χειλέων, ἐμπεταχτὸν ὀδόντι, ἐπὶ τοῦ Ἱπποποτάμου «τετράπουν χαυλιόδοντας φαῖνον», Ἡρδτ. 2, 71.
*Χαύλιος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαῦλος, ὁ, ἡ = χαῦνος. Γραμμτ.
Χαύναξ, ακος, ὁ, ἡ (χαῦνος). Ἄνθρωπος χάσκας, χάχας, χασκαινήφορος, τὸ συνήθ. παρ' ἡμῖν· ἀηδής, ἄνοστος, ἀνάλατος· ἀλαζών, ξηροπερήφανος· ἔτι δὲ καὶ ψεύστης, ἀπατεών, ὅθεν
Χαυνιάζω, Πλανῶ, ἀπατῶ τινα. Παθ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. Γραμμτ.
Χαυνολόγος, ὁ, ἡ. ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοποιός, ὁ, ἡ· ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοπολίτης, ου, ὁ (χαῦνος, πολίτης). Πολίτης ὅστις ἀφίνεται νὰ τὸν ἀπατῶσιν, ἀποπλανῶσι διὰ ματαιολογίας, φλυαρίας. Ἀρστφ. Ἀχ. 635. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ 601. (ῐ)
Χαυνόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Ὅστις ἔχει χαῦνον πρωκτόν· τὸ κοιν. φαρδόκωλος, ξεκωλωμένος· ἐν γένει, ὁ δι' ἀλλοκότου, παρὰ φύσιν ἡδονῆς κεχαυνωμένος, αἴσχιστα ἀπελτής. Ἀριστφ.
Χαῦνος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλάτ. Νμ. 5. σελ. 728. Ε. ἔτι δὲ καὶ ἀνκτκτ, Ἐπῤῥ. χαύνως (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Ὅ,τι χάσκει, καταῤῥεῖ· ὅθεν, ἀδύνατον, χαλασμένον, μπραμένον· ἐπὶ σωμα-

τίνων πραγμάτων, ὅτι εἶναι ἄσφικτον, ἀρύ, ἀνοικτόν, ἔχει πολλὰ χάσματα, πολλὰς σχηματίδας, πόρους, τρυποπούλας· εἶναι ὡς σφογγάριον ἁπαλόν, κοιτ. μπρούχαβον. — 2) τρηχ. Ὅστις εἶναι φιλήδονος, ἀνανδρος, ῥᾴθυμος, ἄτωτος, ἀσελγής, ἐνήθης, ἀσύνητος, »νοῦς, πραπίς«. Σόλων. Λῴν. 19, 6. Πινδ. Πῡ. 2, 112. ἐξαιρ. Ὅστις εἶναι ὀλαζών, φουσκωμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, ματαιόφρων, κενόδοξος »χαν. τέλος«. Ματαῖος, ἀνωφελὴς σκοπός, Πινδ. Νμ. 8. 78. ὅθεν

Χαυνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἤναι τις ἢ τις χαῦνος καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. Ξενοφ.

Χαυνόω, (χαῦνος). Χαυνόνω, κάμνω τινὰ ἢ τι χαῦνον, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. ἐφιππος παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 363. »Ἑλλήνων, οὐχὶ συμπίπτασα τὸ στέμα — ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις χαυνοῦται ὁμοίως, ἐπὶ μαλακοῦ καὶ τρυφεροῦ φιλήματος. ἴδε χαύνωσις. — Παθ. χαυνόομαι· ἀλαζονεύομαι, φουσκόνω ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, γίνομαι μωροϋπερήφανος. ὅθεν

Χαύνωμα, τό. Γῆς, τόπου μέρος μὴ στερεόν, ἀλλὰ κεχαυνωμένον, ἀνατεταμμένον, ἀρεωμένον. Πλούταρχ. εἰς Σερτ. 17.

*Χαυνώνες, καὶ χαυνῶες καὶ χανῶες. Ἄρτος, ἢ πλακοῦς κρίθινος. παρὰ τοῖς Ὅ'. ἢ καθ' Ἡσυχ. »ἄρτοι ἐλέῳ ἀναφυραζόντες«

Χαύνωσις, εως, ἡ (χαυνόω). Τὸ νὰ χαυνόνῃ, κάμνῃ τίς τινα ἢ τι χαῦνον. Τρηχ. τὸ νὰ ἀλαζονεύωνται, μωροϋπερηφανεύωνται τις διὰ κολακείας καὶ ψευδῶν ψευασμῶν, διὰ μεταφροσύνης· ἡσυχ. »ἀναπειστηρίαν«. Ἀριστοφ. Νεφελ. 874. κατὰ τὸν Σχολ. Ματαιολογίαν, κενοὶ καὶ ἄνευ βάσεως λόγοι, τοὺς ὁποίους λέγεις τις θέλων νὰ παραστήσῃ, ἀποδεῖξῃ τοὺς λόγους του ἐναντίον ὡς ἀνύρους καὶ ψευδεῖς. ὅθεν

Χαυνωτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ χαυνόῃ τινὰ ἢ τι· μετὰ γενκ. »Σαρκὸς χαυνωτικόν«. Πλούταρχ.

*ΧΑΩ, ἐπὶ πραγμάτων. Χάσκει, εἶναι ἀνοικτόν, ἔχει χάσμα. ἄχρστ. πρωτότ. τοῦ χάος, χάσκω, χαίνω, χανδάνω, χάζομαι, χαῦνος, χηλή, χειά, χεῖλος, χέλυι, χελώνη, χῶρος, σχάζω, σχίζω, χαλάω, χατέω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ε.

Χέδροπα, τά. Ὄσπρια· παρ' Ἀριστοτλ. δὲ καὶ χέδροποι, καὶ παρ' Ἡσυχ. κέδροπα, κέρδοπα, ἂν τῷ ἑνκ. ἀρθμ. εὑρηνται μόνον οἱ σπάνιοι τύποι »χέδροψ καὶ χέδρωψ· Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ἡ, 1. »Τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισσός, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα«. (συνήθ. ἐτυμλγμ. παρὰ τὸ, χείρ καὶ δρέπω, εἰσὶν χειρόδροπα, ἐπειδὴ τὰ δρέπουσι, μαζόνουσι μὲ τὰς χεῖρας ξερριζόνοντές τα καὶ ὄχι θερίζοντες).

*Χέδροποι, οἱ = χέδροπα. Ἀριστοτλ.

Χεδροπώδης, ὁ, ἡ (χέδροπα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τῆς ποιότητος τῶν ὀσπρίων, ἢ φαίνεται ὡς ὄσπριον.

*Χέδροψ, οπος, ὁ. καὶ

Χέδρωψ, οπος, ὁ = χέδροπα ἢ ὅπερ ἴδε. κατὰ ἕνιν. ἀριθμ. σπαν. χρήσιμος ἡ λέξις.

*Χέε, χέων. Ἰων. καὶ Ἑπκ. γ'. ἑνκ. προπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ χέω, ἀντὶ ἔχεε, ἔχει. Ὅμ.

Χέεια, ἡ. Ἑπκ. ἀντὶ χειά. Νίκανδρ. Θηρ. 79.

*Χεζαναγκη, ἡ (χέζω, ἀνάγκη). Ἀλειφή τις βοηθητικὴ εἰς τὸ εὐκόλως χέζειν.

Χεζητιάω, ὡς τό, χεσείω, ἐφετικὰ τοῦ χέζω· Θέλω, ἔχω ἀνάγκην, τὸ συνήθ. μὲ σφίγγει, μ' ἔρχεται νὰ χέσω. Ἀριστφ.

*Χεζοκυνικός, ἡ, όν. Κωμικὴ ἀναστροφὴ τοῦ Κυζικηνικός, κατὰ συνέμφατον τοῦ χέζω· ὅθεν, »βάμμα χεζικηνικόν«. Σκατάλειμμα, ἐπὶ τῶν διὰ φόβον εἰς τὰ βρακία των χεζόντων. Ἀριστφ. Εἰρ. 1176. κατὰ τὸν Merkl., παραλόγως μεταβαλλόμενον εἰς Κυζικηνικόν, ἂν καὶ ὁ B. unh ἀποδέχεται τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην. ἴδε μέντοι καὶ Schaef. Bos. ell. σλ. 143.

Χέζω, Μλ. χεσοῦμαι· παρακ. κέχοδα. σόρ. ἔχεσα καὶ ἔχεσον (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστφ (ἀφ' οὗ χόδος, μυόχοδον, χόδανος, χοδιτεύω, χεστάς.)

Χειά, ἡ. Ἰωνικ. καὶ ἑπκ. χειή (ΧΑΩ). Ὀπή, τρύπα, φιδότρυπα κρυφάνα, τόπος κρυφός. ἐξαιρ. ὅπου κρύπτονται ὄφεις καὶ δράκοντες. Ἰλιάδ. Χ, 93. 95.

Χειλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χείλος. Μικρὸν χείλος, χειλάκια. (ᾰ)

Χειλεύω, ἀντὶ χειλόω. πάνυ ἀμφβ.

Χειλοποτέω, Μλ. ήσω (χείλος, πίνω). Πίνω μὲ τὰ χείλη, τοῦτ' ἔστι γευόμαι τι, ἢ ῥουφῶ, καταπίνω τι ὀργά, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον. Ἀναλέκτ. β', σελ. 277. »Χειλοποτεῖν ἀκρήτου κύλικα«

Χείλος, εος, τό. Τὸ περὶ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων κινούμενον καὶ καλύπτον τοὺς ὀδόντας μέρος, χεῖλος. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. Παροιμ. »χείλεσι γελῶν. Συσφίγγω τὰ χείλη χωρὶς νὰ γελῶ τῷ ὄντι, ξηρογελῶ, προσποιοῦμαι ὅτι γέλω τὰ γελάσω. Ἰλιάδ. Ο, 102. »χείλεα μὲν τ' ἐθύνε, ὑπερώνη δ' οὐκ ἐθύνανεν ἔβρεχε μὲν τὰ χείλη, ὄχι δὲ καὶ τὸν οὐρανίσκον, Ἰλιάδ. Χ, 495. ἐπὶ φειδωλοῦ. — β) ἐπὶ θηρίων, ἀλόγων ζώων, ῥύγχος, προβοσκίς. — 2) Τρηχ. ἐπὶ ἀψύχων, στόμιον, περιστόμιον, τὰ ἄνω ἄκρα παντὸς βαθουλοῦ πράγματος, πάσης τρύπας, ὅθεν τὸ στόμιον ποτηρίου, λαγηνίου καὶ τ. τ. Ὀδυσ. Δ, 616. Ο, 116. καλάθου, καυίστριου, Ὀδυσ. Δ, 132. πίθου, πιθαρίου. Ἡσιόδ. Ἔρ. 97. ἐξαιρ· τὰ ἄνω ἄκρα λάκκου ἢ ῥεύματος, ὄχθη, Ἰλιάδ. Μ, 52. »χειλοποταμοῖο Ἰρδτ. 2, 94. (κατὰ τὸν L. Bos. ἡ λέξ. χεῖλος ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ, λεῖχος, λείχω· πιθανωτέρα ὅμως ἐστὶν, ἡ συγγέν. αὐτῆς τῷ ΧΑΩ, χανδάνω, χέω. Ὁ Valckener ὑπάγει ἐνταῦθα· εὐλόγως καὶ τὸ, χέλυς, χελύνη, χελώνη.) ὅθεν

Χειλοστρόφιον, τό (στροφή). Ὄργανον βασανιστικὸν δι' οὗ περιστρέφουσι τὰ χείλη. Συνέσ. ἐπιστ. 58.

Χειλόω, (χεῖλος). Βάλλω εἴς τι στόμιον, περιστόμιον. — 2) ἀντὶ τοῦ, χιλόω, πάνυ ἀμφ. ὅθεν

Χείλωμα, τό. = χεῖλος, ἀμφ.

Χειλών, ῶνος, ὁ (χεῖλος). Ἰχθύς τις μὲ μακρὸν ῥύγχος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεφάλων γράφεται δὲ καὶ χελμών, καὶ χελών, καὶ, χελλών.

*Χείλων, ωνος, ὁ ἀρτ. κυρ. ὄνμ.

Χειλωτήρ, ῆρος, ὁ· πάνυ ἀμφβ. ἀντὶ τοῦ, χιλωτήρ.

Χεῖμα, τό (χέω) κυρίως ὡς τό, χεῦμα. Χύσιμον, ῥευστῶν πραγμάτων, ἐξαιρ. βροχῆς, ὅθεν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' οὗ πίπτουσι συνεχεῖς βροχαί, ὁ χειμών, ὅστις εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας ἐξαιρ. εἶναι πάνυ ὑγρός. Χειμὼν, ψυχος χειμῶνος, κρυάδα, παγετος, Ὀδυσ. Δ, 190 (ὅπου ἡ αἰτκ. ἐπιῤῥήματκ. κεῖται,) ἐν καιρῷ χειμῶνος, εἰς τὸ ψύχος, Ὀδυσ. Ξ, 487. ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους ἁπλῶς, ἀντιθ. τῷ, θέρος, Ὀδυσ. Η, 118. Ἡσιόδ. Ἔρ. 662. »χείματος ὥρην« αὐτόθ. 452. — 2) Τρηχ. σφοδρὰ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. παρβλ. χειμών.

Χειλαδεύω, (χειμὰς) = χειμάζω. Στράβ. δ', σελ. 315. ἐσχηματομ. ὡς τό, φυγαδεύω παρὰ τὸ φυγάς.

*Χειμαδίζω = χειμαδεύω, Ἰώσπ.

Χειμάδιον, τό. Κατοικία, διατριβή, εἰς καιρὸν χειμῶνος· τόπος, κατοικία ἔνθα διατρίβει τις τὸν χειμῶνα, ἔνθα παραχειμάζει τις, κοιντ. Χειμαδιὸ. Δίων Κασ. λϑ'. »Ὅτε χειμὼν ἐνέστη ἀνεχώρησαν (οἱ Κελτοὶ) εἰς τὰ χειμάδια· ἔστι δὲ ἡ λέξις, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Χειμάδιος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς καιρὸν χειμῶνος εἶναι χειμωνιάτικον. (ᾰ)

Χειμάζω, Μ. άσω (χεῖμα) μεταβ ἐκθέτω τι εἰς τὸν χειμῶνα ἢ εἰς τὸ ψύχος. Παθτ. Εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν χειμῶνα, ὑποφέρω τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψύχος, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. π. χ. Θεοφράστ. »Χειμασθέντα ἐσίδραια, τὰ ὑποφέροντα τὴν ψύχραν τοῦ χειμῶνος, τὰ εἰς τὴν ψύχραν ἐκτεθειμένα. — β) Φέρω εἰς χειμάδιον, εἰς μέρος, τόπον ἐπιτήδειον διὰ ξεχειμώνιασμα. Παθτ. Χειμάζομαι. Διατρίβω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς χειμάδιον. — γ) Προξενῶ χειμῶνα, κακοκαιρίαν· ἐνοχλῶ μὲ κακοκαιρίαν, τὸ συνήθ. φορτοῦναι Ξενοφ. Οἰκον. ἡ, 16. »Ὅταν χειμάζῃ ὁ Θεὸς (ὁ Ποσειδὼν) ἐν τῇ θαλάσσῃ« παθτ. παράττομαι, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ κακοκαιρίας, πάσχω, ὑπεφέρω, κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναι Θουκδ. γ'. 156. »ἐκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιαχθῆσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθείσαι, (καὶ) ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόνησον κατηνέχθησαν«, ἐκθ. Νεοτ. Δευκα, καὶ ἡ, 32. »χειμασθεισῶν τῶν νηῶν. Σχολ. ἐν 80. »νῆες χειμασθεῖσαι. Μεταφορικ. ἐνοχλῶ, παράττω, καταθλίβω τινὰ μὲ ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, ἀσθενείας, κινδύνους, ἀπειλάς· τῷ προξενῶ ψυχῆς ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀθημονίαν. »ταῦτα πλευτίους χειμάζει καὶ πόντους« Παθτ. ἐνοχλοῦμαι, καταπαράττομαι, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι, καταπιέζομαι ὑπό τινος. Meineke. ἐν Μανδρ. σελ. 146. ἔτι δὲ καὶ πάσχω, ἔχω σφοδρὸν ῥῖγος, παροξυσμὸν, θερμασίαν, Lobeck Φρυχ. σελ. 387. — 2) ἀμετβ. εὑρίσκομαι, εἶμαι, διατρίβω εἰς χειμάδιον, Ἡρδτ. 8, 133. καὶ Ξενοφ. παρβλ. χειμάζω. — β) εἶμαι ὁρμητικὸς, βίαιος κατά τινος· ἐπί τινα. Πλτχ. Ἀπρσπ. χειμωνιάζει, κάμνει κακοκαιρίαν, ψορτοῦναι, Ἡρδτ. 7, 191.

Χειμαίνω, Μλ. ανῶ (χεῖμα) μεταβτ. = χειμάζω ἐξαιρ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ διὰ κακοκαιρίας. Παθτ. εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς κακοκαιρίαν, πάσχω, ὑποφέρω κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναι, Ἡρδτ. 8, 118. Τρηχ. »ψεύδεσι κεχείμανται φρένες« ἡ ψυχὴ εἶναι καταταραγμένη ἀπὸ φόβον, Πινδ. Παθ. 9, 57 — 2) ἀμτβ. εἶμαι σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· κινοῦνται, ταράττεται ἡ ψυχή μου σφοδρά.

Χειμαλειπτέω, ψευδ. ἀγνστ. ἀντὶ Χειραλειπτέω,

Χειμάμυνα, ἡ (ἄμυνα, χεῖμα) Ἀμυντήριον βοηθητικὸν μέσον ἐναντίον τῆς ψύχρας ἢ τοῦ χειμῶνος, κατὰ κακοκαιρίας, ἀνεμοζάλης, βροχῆς· ἐξαιρ. καλὸν, χονδρὸν χειμωνιάτικον φόρεμα (– υ – ν)

Χείμαρος, Τὸ ἔμβολον, κοιντ τύλες, κωφοτύλι εἰς τὸν πυθμένα, πάτον τοῦ καραβίου, τὸ ὁποῖον, τραβῶντες τὸ πλεῖον ἐπὶ τὴν ξηράν, ἐύγαζον διὰ νὰ ξετρέχῃ τὸ ἐκεῖ συναγέμενον νερόν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 628. ἄλλως καὶ εὐδίαιος λεγόμενον. παρὰ Δημοσθέν. »τοὺς ἐκ τῶν οἰκίων χειμάῤῥους· τὰ τρέχοντα νερὰ τὲς βροχῆς ἀπὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, καὶ ἡ ἐκ τούτων εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν πλημμύρα.

*Χείμερος, ἀντὶ τοῦ χειμαῤῥὸς ἢ χείμερος, χειμέριος, ἄνευ μαρτυρίου ὁμοί.

*Χειμάῤῥοος, συναιρ. χειμάρους, ὁ, ἡ. (χεῖμα, ῥέω, ῥόος) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, κύνεται χειμωνικὸς, μὲ ὁρμήν, σφοδρότητα· ἐπὶ ὑδάτων χειμῶνος διὰ ῥαγδαίας βροχῆς καὶ διαλυομένης χιόνος αὐξανομένων καὶ βιαίως φερομένων· συνήθ. ἐπίθ. τῶν ξηρολάκκων, »χειμ. ποταμὸς« Ἰλιάδ. Ν, 138. ἔτι δὲ καὶ πᾶ χειμάῤῥους« ἄνευ οὐσιαστ. Ἰλιάδ. Λ, 493. ὡσαύτ. χειμάῤῥους παρὰ Δημ. ὁρμητικὸς ῥεῦμα, ἢ ποταμὸς, χείμαῤῥος ὄρους ἢ ὕδατος ψυσκώμενος ἀπὸ ῥαγδαίαν βροχήν.

*Χείμαῤῥος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ χειμάῤῥους. »χείμ. ποταμός, Ἰλιάδ. Δ, 452. Ε, 88. παραβλ. Lobeck Φρν. σελ. 214 669. ὅθεν

Χειμαῤῥώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χείμαῤῥον, ξηρόλακκον, κοινοτ. ἀπόκρημν. Στράβ. ιγ'. σελ. 910.

Χειμάς, άδος, ἡ. (χεῖμα) κυρίως ἰδιαίτ. ὕλη. τοῦ χειμέριος συνήθ. ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, χειμών· ἐξ ὑπακουομένου δὲ τοῦ, ἐσθής, ἔνδυμα, φόρεμα χειμωνιάτικον. Ἡσύχ.

Χειμασία, ἡ. Ἰων. χειμασίη (χειμάζω) Τὸ νὰ περᾷ τις τὸν χειμῶνα, νὰ ξεχειμωνιάζῃ, διατριβὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ἡρόδ. 2, 22 — 2)= χειμών. Ἡσύχ.

Χειμασκέω, Μ. ἤτω. (χεῖμα, ἀσκέω) Ἐπὶ στρατιωτῶν. Ἀσκοῦμαι γυμνάζομαι τὸν χειμῶνα. Πολύβ. γ', 70 Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α, β'. 32.

Χείμαστρον, τὸ. (χειμάζω) Ἱμάτιον χειμερινὸν, φόρεμα χειμωνιάτικον· ὡς καὶ τὸ, Θέριστρον, καλοκαιρινὸν φόρεμα.

Χειμετίζω, Μλ. ίσω = χειμάζω. ἀμφιβλ.

Χειμάω, καὶ χειμέω = χειμάζω, χειμαίνω· μόνον παρ' Ἡσυχ.

Χειμεθλιάω, = χειμετλιάω, ἐκ τοῦ

*Χείμεθλον, = χείμετλον, ὅπερ ἴδε.

*Χειμία, ἡ, Ἡ χειμικὴ ἐπιστήμη· καὶ χειμευτής, οῦ, ὁ. Ὁ χειμικός, ἴδε χυμικός.

Χειμερεία, ἡ. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὡς τὸ, Θερεία, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καλοκαιρίου. Διονυσ. ὁ Ἁλικ. ε'. σελ. 827. λέγει, ὅτι ὁ Θουκυδίδης διήρεσε τὴν ἱστορίαν του ἐν χειμερίαις καὶ θερείαις· εἰς χειμωνιάτικην καὶ καλοκαιρινήν. ἐκ τοῦ

*Χειμερεύω = τῷ ἑπμ.

Χειμερίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χείμερος) ὡς τὸ χειμάζω σημ. 2. Ἡρόδ. 6, 31, 7, 37. 8, 126. 130. καὶ ἄλλχ.

Χειμερινός, ή, όν = χειμέριος.

Χειμέριος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικτλ (χεῖμα). Ὅτι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειμῶνα, εἶναι χειμωνιάτικον »περιφάδες, ἄλλαι, ὧδαι Ἰλιάδ. »ὄμβροι Ἡσύχ. καὶ Πινδ., ὅθεν, Θορυβώδεις, βρεχερὸν, χειμερὸν, ψυχρὸν »ὥρη χειμερίη». ὁ καιρὸς, ἡ διάρκεια τοῦ χειμῶνος, Ὀδύσ. Ε, 485. Ἡσιόδ. Ἔρ. 496. ὡσαύτως καὶ »ἦμαρ χειμ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 526. 567. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς »χειμερίζειν ὑπὸ ὥρας ἐν καιρῷ χειμῶνος. Νικηφ. Συγκρτ. »χειμεριώτατοι μῆνες». Ἡρόδ. 2. 68. Οἱ ἀκριβέστεροι Λογογρ. χρῶνται τῷ χειμέριος κατὰ σημασ. τοῦ, κατὰ τρόπον χειμῶνος, χειμερινός, χειμωνιάτικος, ἐπὶ τῶν, ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος. Lobeck. Φρν. σελ. 52.

Χείμερος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, χειμέριος.

Χειμέτλη, ἡ, = χείμετλον. παρὰ Διοσκορ. β', 12. 44. καὶ, 199. δ', 106.

Χειμετλιάω. Πάσχω, ἔχω χείμετλα, ἐξαιρ. εἰς τοὺς πόδας. ἐκ τοῦ

Χείμετλον, τὸ (χεῖμα). Πρίσιμον τῶν χειρῶν καὶ ἐξαιρ. τῶν ποδῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ κοινοτ. χιονίστρας, παγωνές, ἰταλ. συνήθ. μπογάντσας. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1162. permio, συνήθως γράφεται »Χ'μετλονα.

*Χειμευτής, οῦ, ὁ, ἴδε χειμεία.

Χειμεύω, ἴδε χειμάω. Ἡσύχ.

Χειμιάω, Κρυόνω, παγόνω, Ἱππκ. ἐκ τοῦ

Χειμίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χεῖμα. Καιρὸς χειμῶνος, ψύχρα χειμωνιάτικη, πάγος, Ἱππκ. πιθαν. Ἡλιόδ. κυρίως ἀχρήστου τινὸς ἐπῶν. χείμινος ὑπακ. ὥρα.

Χειμοθνὴς, ῆτος, ὁ, ἡ (θνήσκω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ὑπὸ τοῦ ψύχους κ' ἐπάγωσε Λουκιαν. Ἀλεξιφ.

Χειμοσπορέω, ῶ. Σπείρω τὸν χειμῶνα. ἐκ τοῦ

Χειμόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅτι ἐσπάρθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος.

Χειμοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω) ἐργτ. Ὅστις σπείρει τὸν χειμῶνα ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Χειμοφυγέω, (φυγεῖν, φεύγω), Φεύγω, ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα, τὴν ψύχραν ἢ τὴν φουρτοῦναν. Στράβ. α', σελ. 60.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ (χεῖμα). Κακοκαιρία, ψύχος, ἀνεμοζάλη, χειμωνιάτικος καιρός· συνήθ. δὲ, χειμὼνας ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ῥητῶς διαχειρισμ. τοῦ, ὄμβρος, Ἰλιάδ. Γ, 4. Ὀδύσ. Δ, 566. Ἡσιόδ. Ἔρ. 677. »χειμὼν κατερράγην» ἐξέσπασε φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη, Ἡρόδ. 1, 8. »ἐπέπεσε τῷ χειμῶνι τοὺς ἐπλάκωσε φουρτοῦνα, Ἡρόδ. 7, 34. 2) Τρπκ. Πὶν ὅ,τι ἐλίβει, ταράττει, ἐνοχλεῖ τὸν ἄνθρωπον, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, ἔνδεια, ἀνάγκη, κίνδυνος, πάθος, λύπη, σφοδρὰ τῆς ψυχῆς ταραχή ὅθεν

Χειμωνόθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ ἢ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐκ τῆς ζάλης καὶ ταραχῆς. Ἀρατ. 995.

Χειμωνοτύπος, ὁ, ἡ (χειμὼν, τυπτω). Ὅ τι κτυπᾷ, ταράττει, συγχίζει τινὰ ἢ τι μὲ ἀνεμοζάλην, φουρτοῦναν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 35. »Λαίλαψ χειμωνοτύπος». ποιητ. μόνον.

Χείρ, ειρός, ἡ· πληθ. χεῖρες· δοτκ. πληθ. χερσὶ· γενικ. δοτκ. δυϊκ χεροῖν· αὕτη δὲ ἡ συλλαβικὴ συστολὴ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παρὰ τοῖς ποιητ. καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, χερὸς, χερὶ, χέρα, Ἡρόδ. 7, 42. 9, 72. χέρες κ. λ. Πρὸς τούτοις δὲ χρῶνται οἱ ποιητ. μόνον τῇ γενικ. καὶ δοτκ. δυϊκ. χεροῖν, καὶ τῇ δοτ. πληθ. χείρεσι καὶ χείρεσσι. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς κανονικοῖς τύποις, ἐκ τῶν Ἰωνικῶν, τῇ δοτκ. χερὶ τρὶς ἐν Ἰλ. τῇ αἰτιατ. χέρα μόνον ἐν Τύμν. ιή, 40 ἐκ δὲ τῶν ποιητ. ἁπλῶς, ταῖς δυσὶ δοτκ. πληθ. χείρεσι, χέρεσσιν, ὁ Ἡσιόδ. Θεογν. 510. 747. Ἡ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι καὶ ἤδη σωζομένη τόνωσις τῆς λέξεως διὰ τῆς περισπωμένης χεῖρ, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, Ἀρκαδ. σελ. 20, 18. 125, 11. Ἀνεκδ. Βεκ. 3. σελ. 1200. — Τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πήχεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπου εἶναι οἱ δάκτυλοι· χέρι, γρόνθος, ἔτι δὲ καὶ βραχίων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πάνυ εὔχρηστος λέξις· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων ἐνίοτε, τὸ ἐμπροσθινὸν ποδάριον ἐπὶ ἐλέφαντος, ἢ πρόσθιες, ὡς χειρὸς ἢ βραχίονος τόπον ἀναπληροῦσα. β) Εἰς δήλωσιν τοῦ δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ μέρους· »ἀπ' ἀριστερὰ χειρός». Ὀδ. Ε, 277. »ποτέρης τῆς χερὸς εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; Εὐρπ. Κυκλ. 675. γ) τὸ ἔργον, ὅ,τι γίνεται διὰ τῶν χειρῶν, ἀντιθ. ταῖς λέξεσι, κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθ. π. χ. »σπεύσει καὶ χερσὶν ἀρήξειν». Ἰλ. Α, 77 ἐνεργεῖαι, ἐνέργεια, ὀραστηριότης τῶν χειρῶν· »τῇ χειρὶ χρῶμαι», μεταχειρίζομαι τὸ χέρι μου, τουτέστιν εἰμὶ ἐνεργὸς, ἐργάζομαι, δουλεύω, ἀντὶ τῶ, »ὀργὸν ἐπιστάμαι». Ἡρόδ. 3, 78. 9, 72. ὅθεν, δύναμις, ἰσχὺς, βία, διότι διὰ τῶν χειρῶν κυρίως δεικνύεται, Ἡρόδ. 8, 140, 2. δυναστεία, κτύπημα, ὁρμὴ, μάχη, πόλεμος· »ἐς χεῖρων νόμον ἀπικέσθαι», νὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ πιασθῶσι χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 9, 48. »ἐς χειρῶν νόμον ἀπολυθῆναι», τὸ νὰ φονευθῇ τις, ὅταν μάχωνται χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 8, 89. »πάθεα χείρεια, πραγματικὸν, ἐμπρακτως κακὸν, καὶ Θουκ. 2, 160, 16. ἔκδ. Νεωφ. Δούκα. »ἐς χεῖρας ἦσαν». δ) ὡς τὸ κοινοτ. ἐν ἁπλοχείρου, μία χοῦφτα ἀνθρωποι, ἔξαιρ. πολεμισταί, στρατιῶται· »μεγάλη χεὶρ, μεγάλων, πολυάριθμον στράτευμα· ἔτι δὲ καὶ πλεοναστ. »μεγάλη χεὶρ πληθύουσα», Ἡρόδ. 7, 20. ἐν γένει, τάγμα, τάξις, ὄχλος, πλῆθος· »οἰκία χεῖρα, ἀντὶ »χεὶρ οἰκετῶν», πλῆθος, ἀγέλη δούλων, σκλάβων. Εὐρπ. Ἡλ. 624. ε) τὸ γράψιμον τῆς χειρὸς, τὸ συνήθ. ἡ εἰκόνα τοῦ γραφίματος· ὅθεν ἐν γένει, ἡ χεὶρ, τὸ χέρι τεχνίτου καὶ ἑκάστου ἀνθρώπου, ὅστις παρίστανει, κατασκευάζει τι, ὁ αὐτῷ ἰδιαίτερος μεταχειρισμοῦ τρόπος, τὸ ὕφος του, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του εἰς τινα τέχνην· ὅθεν »γλαφυρὰ χεὶρ, σοφὴ χεὶρ» κ. τ. τ. Θεόκρτ. 7, 5. Ἐπιγραμ. ἀόπτ. 315, 3. σπανιώτ. τὸ ἔργον τεχνικῆς χειρὸς, ὅ,τι κατασκευάζει ὁ τεχνίτης, τὸ τέχνημα καθ' αὑτὸ. τότε δὲ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλ. 871. ς) Πλεοναστικῶς κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ δοτκ. καθ' ἑνικόν τε, δυϊκ. καὶ πληθ. ἀριθμὸν μετὰ πάντων τῶν ῥημ. ὅσα καὶ ἄνευ τούτου εἶσι σημαντικὰ τῆς διὰ χειρῶν ἐνεργείας, π. χ. »χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἑλέσθαι κ. τ. τ.», Ὁμ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Lobeck ἐν Σοφκλ. Αἰ. 661. Erf. ἐν Ἀντ. 43. η) Καταλιμπάνεται δὲ ἡ λέξις, χεὶρ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν τοῖς ἐπιθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, »δεξιὰ ἢ δεξιτερὰ καὶ ἀριστερὰ ἢ σκαιά», ὡς καὶ κοινῶς εἰωθαμεν λέγειν, δεξιὰ, ἀριστερὰ, δεξιὰ, ζερβὰ· ὡσαύτως καὶ, »ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπὶ ἀριστερᾷ· πολλάκις ὅμως, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς πάλαι ποιητ, πρόσκειται τὸ, χεὶρ ἐν τούτοις τοῖς ἐπιθ., πολλάκις παρ' Ὁμ. παρβλ. Porσ. Εὐρπ. Ἑκβ 1141. 2) Φράσεις· »χειρὸς ἔχω τινά», κρατῶ τινα ἀπὸ τὸ χέρι, Ἰλιάδ. Δ, 154. Λ, 488. »χειρὸς ἑλεῖν ἢ λαβεῖν τινα», τὸ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ τίς τινα ἀπὸ τὸ χέρι, πολλάκις παρ' Ὁμ. »χεῖρα ὑπερέχειν, καὶ ὑπερτχεῖν τινι», τὸ νὰ κρατῇ τις τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τινα καὶ νὰ τὸν προφυλάττῃ, διαφεντεύῃ ἀπό τι, πολλάκις παρ' Ὁμ., ἐξ ἐναντίας δὲ, »χεῖρα ἐπιφέρω τινὶ», σημαίνω, ἁπλόνω τὸ χέρι μου κατά τινος, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, Ὁμ. ὡσαύτως καὶ, »χεῖρας ἀφιέναί τινι», πολλάκις ἐν Ὀδ. »χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς», τὸ νὰ σηκόσῃ, ἐκτείνῃ, ἁπλόνῃ τις τὰς χεῖρας του ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, Ὁμ. ὡσαύτως καὶ, »χεῖρας ἀείρειν, ἀνατείνειν, ἀναφέρειν», παρ' Ὁμ. ἀεὶ φράσις ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, καὶ Ὀδ. Λ, 423. ὅπου ὁ Voss τὸ, »χεῖρας ἀείρειν», οὐχ ὑγιῶς ἔννοεῖ ὡς κίνημα διαφεντεύτεως, παρβλ. 425. Παρὰ Ξενοφ. ἐξ ἐναντίας τὸ, χεῖρας ἀνατείνειν», κεῖται ὡς σημεῖον καταισχύνης. καὶ ἀποδοχῆς· »χεῖρας ὀρέξαι, καὶ πετάξαι τινὶ ἢ εἰς τινα», τὸ νὰ ἁπλόνῃ τις τὰς χεῖρας του πρός τινα εἰς δήλωσιν ἱκεσίας καὶ ἀγάπης, Ὁμ. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. »ὀρέγω χεῖρά τινι», ἁπλόνω τὴν χεῖρά μου πρός τινα διὰ νὰ τῷ βοηθήσω, τὸν πιάνω ἐκ τοῦ βραχίονος κατὰ τὴν μασχάλην· »χεῖρας ἀπέχω τινός», δὲν ἐγγίζω τινὰ ἢ τι μὲ τὸ χέρι· ἐξαιρ. δὲν τὸν κακοποιῶ, δὲν τὸν πειράζω, κρατῶ τὰ χέριά μου, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ, »χεῖρας παύω τινός», Ἰλ. Φ, 294. »πάγομαί τι ἐς χεῖρας», πιάνω τι μὲ τὸ χέρι, βάλλω χέρι εἰς τι. Ἡρόδοτ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. β) »ἐν χειρὶ, ἐν χερσὶ», εἰς τὸ χέρι, εἰς τὰ χέρια, ὅθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, συνήθ. μετὰ τοῦ, εἶναι καὶ ἔχειν, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ, »μετὰ χερσὶν ἔχειν», Volk. ἐν Ἡρόδ. 7, 16, 2. Κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν »ἐν χερσὶν εἶναι», τὸ νὰ μάχωνται χέρι μὲ χέρι· »ἐν χειρῶν δίκῃ ἢ νόμῳ», εἰς χειροψίαν, συμπλοκὴν· εἰς συστάδην, στῆθος πρὸς στῆθος πόλεμον, Ἡρόδ. 8, 89. γ) »Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἢ ἱκέσθαί τινι», τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, τὸ κοιτρ. νὰ τὸν βάλῃ τις εἰς τὸ χέρι, ποιητ. δὲ καὶ, χεῖρας ἱκέσθαι». Ὀδύσ. ὅθεν καὶ »εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἶναι τινὶ», τὸ νὰ πιάνηται, μαλώνῃ τις μέ τινα, ὥστε νὰ σηκώσωσι χέρι ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, τὸ συνήθ. κοιτρ. νὰ ἔρχωνται ἕως εἰς τὰ μαχαίρια, ἔτι δὲ καὶ, »εἰς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι». Ἡρόδτ. 9.

48. ἄλλως δέ, »χεῖρας συμμιγνύναι, »εἰς χεῖρας τινι ἀγεσθαι, συνήθ. μετά τοῦ, μέλλω, ἔχω σκοπόν νά πράξω τι, πράττω τι· »μέλλοντι δὲ οἱ εἰς χεῖρας ἀγεσθαι τὴν τελευτήν», ἐν ᾗ ἔμελλε νά γένῃ ἡ μύησις, Ἡρόδ. 4, 79. »ὡς ἐμέλλε ἐς χεῖρας ἄξεσθαι τό στράτευμα», ἐν ᾧ ἔμελλε νά συναχθῇ τό στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 8. ἐν γένει νά πιάνηται τις μέ τινα, νά καταντᾷ τό πρᾶγμα ἕως εἰς τά χέρια. ὃ) »ἐκ χειρός», ἀπό τό χέρι, ἀπό ἐλεύθερον χέρι· τροπ. ἐξ ἀπροόπτου, ἀπρομελετήτως, αὐτοσχεδίως· ἀλλά καί πλησίον, ἔγγυς, κοντά, Herm. ἐν Σοφ. Αἴ. 27. ὅθεν »ἡ ἐκ χειρός ἐπωρία», παρατήρησις ἐκ τοῦ πλησίον. ε) »ἐν χερσί», καί μετά χεῖρας ἔχω τινα, ἔχω τι εἰς τάς χεῖράς μου, καταγίνομαι εἴς τι, Ἡρόδ. 1, 35. 7, 16, 2. ἔτι δέ καί, »διά χειρῶν ἔχω», ἔχω μεταξύ εἰς τάς χεῖράς μου, μεταχειρίζομαι, διοικῶ, κυβερνῶ τι· »διά χειρός ποιοῦμαι πρᾶγμα», πωλῶ τι ἀπό ἐλεύθερον χέρι, τουτέστι, πρᾶγμα, κτῆμα ἐδικόν μου, ὄχι ἀγορασμένον ἀπό ἄλλον καί μόνος μου, χωρίς μεσίτην. ζ) »πρό χειρῶν», πρόχειρον, ἕτοιμον, πλησίον κείμενόν τι, Εὐρ. Τρ. 1214. η) »ἀπό χειρός, ἡ χειρῶν», ὑπό τήν δύναμιν, ἐξουσίαν τινός, ὡς τό, ὑποχείριος, ὅθεν »ὑποχείρα ποιοῦμαι, ὑποτάσσω εἰς τήν ἐξουσίαν, εἰς τήν δύναμίν μου· »ὑπό χεῖρα», δοῦλος, ὑποτεταγμένος. (ἡ λέξις ὑπάγεται εἰς τό πρωτότυπον ΧΑΩ, χέω, πιάνω, παράβλ. καί χείρ.) ὅθεν

Χειράγρα, ἡ (ἄγρα)· ὡς καί παρ' ἡμῖν, τό ἀρθρητικόν πάθος χειράγρα παρά τό, χείρ, ὡς τό, ποδάγρα ἐσχηματισμένον παρά τό, πούς. Ἀερτ. α', χρον. παθ. 12. »Ξυνός μέν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλά ποδῶν μέν ποδάγρην καλέομεν, ἰσχιάδα δέ ἰσχίων, χειράγρην δέ χειρῶνα».

Χειραγωγέω, ῶ, μέλλ. ήσω (χειραγωγός). Ὁδηγῶ τινα κρατῶν αὐτόν ἀπό τῆς χειρός. Ἀριστοτλ. ὅθεν

*Χειραγώγημα, τό. Τό νά χειραγωγῇ τίς τινα.

*Χειραγώγησις, εως, ἡ· καί

Χειραγωγία, ἡ. Τό νά κρατῇ τίς τινα ἀπό τό χέρι καί νά τόν ὁδηγῇ· ἐκ τοῦ

Χειραγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, ἀγωγή). Ὅστις χειραγωγεῖ, ὁδηγεῖ ἀπό τῆς χειρός τινα.

*Χείρακρα, τά (ἔκρος). Τά ἄκρα τῶν χειρῶν.

*Χειραλγία, ἡ (ἄλγέω, ἄλγος). Πόνος εἰς τάς χεῖρας, εἰς τό, χειράγρα. Ἰσπάν. Χυσόστμ.

Χειραλείπτέω, μέλλ. ήσω (ἀλείφω). Ἀλείφω τάς χεῖρας, τούς βραχίονάς μου, ἐξαιρ. μέ ἔλαιον, λάδι, ὅθεν καί γυμνάζομαι εἰς τήν πάλην. Διόδρ.

*Χειραλειπτητός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ρηματ. τοῦ χειραλειπτέω. Ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἰς τήν πάλην.

*Χειράμαξα, ἡ (ἅμαξα). Ἁμάξι, τό ὁποῖον ἕλκει, σύρει ἄνθρωπος. (–υ–υ)

*Χειραμάξειον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, χειράμαξα. Πετρν. 28.

Χειραπάζω, = χειραπτάζω· ἄνευ μαρτυρίου μέντοι.

Χειραπτάζω, μέλλ. άσω (ἅπτω). Πιάνω, ἐγχειρίζω, ἔχω τι εἰς τάς χεῖράς μου, τό μεταχειρίζομαι. Ἡρόδτ. 2, 90. »Τόν νεκρόν χειραπτάζουσι ὀπτοῦσι».

Χειράς, άδος, ἡ (χείρ). Σχίσιμον, σκάσιμον, ἐξαιρ. τῶν χειρῶν· τό νά σχίζωνται, σκάζωσιν αἱ χεῖρες τινός, π. χ. ὅταν ἔχῃ χείμετλα· ἀλλά καί τῶν ποδῶν· ὅθεν »χειράδας χειρῶν, ποδῶν», σκασμένα χέρια, ποδάρια· ἔτι δέ καί χεῖρας γραφόμενον.

*Χειράψετος, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἐλεύθερα ἀφημένος, Λατ. mann missus. Σουΐδ.

Χειραφία, ἡ (χείρ, ἅπτω). Μάχη, πόλεμος διά τῶν χειρῶν, ὅταν οἱ μαχόμενοι πλησιάζωσι πρός ἀλλήλους, ὥστε πολεμῶσι χέρι μέ χέρι· »χειραφίαι καί πεζῶν καί ἱππέων». Σουΐδ. 2) Κατά τεχνικήν ἔκφρασιν, ὁ παλαιστής, ὅταν πάῃ εἰς τάς ἀγκάλας τόν ἀντίπαλόν του διά νά τόν ῥίψῃ κάτω, ἔτι δέ καί »ἅμα», καί λαβήν. Καίλιος Αὐρήλ. Χον. α', 4. »Ἐν χειραφίᾳ περικρούοντος τοῦ προστραχιλίζοντος κενοσπουδῶς καί καταπεσόντος ἐπί τήν γῆν». 3) Ἔγγιγμα καί ξύσιμον μέ τάς χεῖρας, τρίψιμον, ὅθεν παρά Ἰατροῖς τρίψιμον ἐλαφρόν. Λατ. manutigium.

*Χειράω, παρά Πολυδ. ἀναγνστ. ἀντί χειριάω· ἴδε μέντοι Lob. Φρυν. σελ. 80

*Χειρεκμαγεῖον, τό (ἐκμαγεῖον). Χειρομάντιλον, μέ τό ὁποῖον σφογγίζομεν τάς χεῖρας, καί τό σύνηθ. Γαλλ. serviette, serbiète.

Χειρεπιθεσία, ἡ, τουτέστι, χειρῶν ἐπίθεσις. Ἐκκλησ. Συγγρ.

*Χειρεργάτης, ου, ὁ (ἐργάτης). Χειροδουλευτής, χειροτεχνίτης. Γραμμ.

Χείρεργον, τό (ἔργον), ἀντί χειρῶν ἔργον, τό κοινότρ. ἐργόχειρον. Ἰωάν. Μόσχ. ιγ'.

Χειριάω (χειρίς). Ἔχω χειρίδας, πάσχω ὑπό χειριδώων. Πολυδ. β', 152. γράφεται δέ καί, »χειράω».

Χειρίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, χειρίς. Μικρά χειρίς. (– – ν–)

*Χειριδόω, μέλ. ώσω (χειρίς). Βάλλω εἴς τι χειρίδας· ὅθεν

Χειριδωτός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει χειρίδας· »κυδωνίου». Ἡρόδοτ. 7, 61. ἔτι δέ καί καρπωτός, Πλούτ. Ὁ ἄνευ χειρίδων χιτών, ὠνομάζετο ἐξωμίς· ὁ μακρύς ἕως εἰς τούς πόδας ἐγγίζων, ἐλέγετο ποδήρης καί ἀστραγαλωτός, tunica talaris, Λατ. ide Πολυδ. 2, 151. 7, 58.

Χειρίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (χείρ). Ἔχω τι ἀνά χεῖρας, τό μεταχειρίζομαι· ἐξαιρ. ἐπιστατῶ εἰς τι, διοικῶ, κυβερνῶ, Πολυβ. ἐπί χειρούργων· ἀνατέμνω, ἀνοίγω νεκρόν τι σῶμα, ἤ κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, τό σύνηθ. Ἰταλ. operare, operire. Ἱπποκρ.

Χείρισις, εως, ἡ. Χειρουργική πρᾶξις, operatione. Ἱπποκρ.

Χείριος, ία, ιον (χείρ), = ὑποχείριος. Ὑπό τήν χεῖραν, ἤ ἐξουσίαν τινός ὤν, Σοφοκλ. Αἴ. 495. καί Εὐριπ. Ἀνδρ. 412. »χείριον λαβεῖν τινά», λαβεῖν τινά ὑπό τήν ἐξουσίαν. Εὐριπ. Κυκλ. 177.

Χειρίς, ίδος, ἡ (χείρ). Κάλυμμα, σκέπασμα τῆς χειρός· τό κοιντρ. χειρώτι, Ὀδσ. Ω, 230. συνήθ. σκέπασμα τοῦ βραχίονος, τό Ἰταλ. manica, Ἡρόδ. 6, 72. καί Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. η', γ', 7. »Κύρος, τάς χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων εἶχεν». (παρά τοῖς Ἀττ. Λογογρ. τό ἰῶτα λαμβάνεται βραχύ, ὅθεν χειρίδος κ.τ.λ. τονούμενον.)

*Χείρισις, εως, ἡ, = χειρισμός.

Χείρισμα, τό (χειρίζω). Τό μέλος τοῦ σώματος, τό ὁποῖον ἐθεραπεύθη ἤ ἐχειρουργήθη, τό Ἰταλ. operarizato ὑπό τοῦ χειρούργου. Theil. Ἱπποκράτ.

Χειρισμός, ὁ (χειρίζω). Πρᾶξις, κάμωμα διά τῶν χειρῶν· ἐν γένει μεταχειρισμός, ἐργασία, μεταχείρισις, διοίκησις, κυβέρνησις, Πολυβ. ἐξαιρ. χειρουργικός μεταχειρισμός, operation, ὡς τό, χείρισις.

Χειρίσοφος, ὁ, ἡ, = χειρόσοφος. (ῐ)

*Χειριστέον, 3στκ. ἐπίῤῥ. τοῦ, χειρίζω. Δεῖ πρέπει νά ἔχῃ τίς τινα εἰς χεῖρας, νά τόν μεταχειρίζεται.

Χειριστής, οῦ, ὁ (χειρίζω). Ὅστις ἔχει τι εἰς τάς χεῖρας, διοικεῖ, κυβερνᾷ τι, ἐπιστατεῖ εἴς τι· ἄρα, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, διοικητής, προστάτης, οἰκονόμος. Πολύβ. 3, 98, 8. 5, 26, 5.

Χείριστος, ίστη, ιστον, συνήθ. ἀνμλ. ὑπερθετικόν τοῦ, χείρων. Κάκιστος, ἀχριέστατος. χειρίστως, ἐπίῤῥμ. παρά τοῖς Ο'.

*Χειριστότερος, έρα, ερον, ἀντί χειρότερος, χείρων, Ἱππ. ἀμφ.

Χειροβαλίστρα, ἡ (βάλλω). Σφενδόνη, σφενδόνα, falarica. Γλωσσ.

Χειροβάναυσος, ὁ, ἡ, = βάναυσος. Πολυδ. ζ', 7. (ᾰ)

Χειροβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι τόσον βαρύ, ὅσον δύναταί τις νά τό σηκώσῃ μέ τάς χεῖρας. Ἀθήν. σελ. 418.

Χειρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ μέ τά ἔργα τῶν χειρῶν του.

*Χειροβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω), = τῷ προηγουμένῳ. (ῐ)

Χειρόβλημα, τό· καί

*Χειρόβλητον, τό (βάλλω), = χειρόβολον.

Χειροβολέω, μέλ. ήσω (βάλλω). Ῥίπτω, πετάχνω, σφενδονίζω τι διά τῆς χειρός. Λουκιαν. Λεξίφ.

*Χειροβολιά, ἡ, = χειρόβολον· ὅθεν

*Χειροβολιάζω, ὡς καί παρ' ἡμῖν. Κάμνω, δένω χειρόβολα.

*Χειρόβολον, τό· τό παρ' ἡμῖν, χειροβόλι, κοινότρ. Τό μέρος θεριζομένου πράγματος, ὅσον χωρεῖ ἡ χείρ τοῦ θεριστοῦ.

Χειροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω)· ὡς τό χειρόβιος. Ὁ ζῶν, θρέφων τόν ἑαυτόν του μέ τά ἔργα τῶν χειρῶν του. Πολυδ.

Χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἀποτρίβει, χαλνᾷ, βλάπτει τάς χεῖρας. »Δεσμός χειροβρώς». Ἡσύχ.

Χειρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις γεμίζει τήν κοιλίαν του διά τῶν χειρῶν του, ὅ ἐστιν, ὁ διά τοῦ ἐργοχείρου του τρεφόμενος.

Χειρογραφέω, μέλ. ήσω (χερόγραφος). Γράφω μέ τήν χεῖρά μου, τουτέστι, ἐδίως ἐγγράφων βεβαίωσιν, βεβαιόνω τι ἐγγράφως. Παυσάνι. ὅθεν

*Χειρογράφημα, τό. Χειρόγραφος βεβαίωσις πράγματός τινος, ἐξαιρ. χρεωστική, τό παρ' ἡμῖν συνήθως ὁμολογία. (ᾰ)

*Χειρόγρεφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον διά τῆς χειρός· τό χειρόγραφον, = χειρογράφημα. Πολυδ

Χειροδαίκτος, ὁ, ἡ (δαίζω). Ὅστις ἤ ὅ,τι κατεσπαράχθη, ἐφονεύθη, ἐσκοτώθη ὑπό χειρός. Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Χειροδείκτέω. Δείχνω διά τῆς χειρός. ἀμφίβλ. ἐκ τοῦ

Χειρόδεικτος, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἐδείχθη, δείχνεται διά τῆς χειρός, μέ τό χέρι. Σοφοκλ.

Χειρόδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμός, δέσιμον τῶν χειρῶν.

*Χειροδετέω, μέλ. ήσω. Δένω τάς χεῖρας, τούς βραχίονάς τινος. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Χειρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις ἔχει δεμένας, ἤ τοῦ ὁποίου ἔδεσαν τάς χεῖρας. 2) Ὅ,τι περιδέει, περικαλύπει τούς βραχίονας, ἔχει χειρίδας, τό Ἰταλ. manica, ὡς τό, χειριδωτός. Ἰώσηπ. ἀρχ. ζ', 8.

Χειροδίκης, ου, ὁ (δίκη). Ὅστις ἔχει τό δίκαιόν του εἰς τάς χεῖράς του, κυρόνει τό δίκαιόν του μέ τάς χεῖράς του, μέ τήν δύναμίν του, μέ βίαν, δυναστικῶς καί ὄχι διά τοῦ νόμου. Ἡσιόδ. Ἔργ 191. ἀλλά καί· 2) ὅστις ἐκτελεῖ τό δίκαιον κατά τούς νόμους· ἐπιστάτης τοῦ δικαίου. »Διαφέρει ὁ χειροδίκης, καί ὁ ἐν χερσίν ἔχων τήν δίκην. Χειροδίκης μέν γάρ συνήθως ὁ βίαιος καί οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἐν

χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κείμενον ἔχον τὸ δίκαιον. Δίκην δ' ἔχων ἐν χερσὶν, ὁ δίκαιος καὶ ἀεὶ πρὸ χειρῶν εἶον φέρων τὸ δίκαιον· καὶ »Χειροδίκας, εἰ τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει πεποιθότες, καὶ δι' ἑαυτῶν ποιοῦντες τὴν ἐκδίκησιν καὶ τύπτοντες· τοῦτέστιν, ἐν τῇ ἰσχύι τὸ δίκαιον ἔχοτες. Ἐτυμολγ.

Χειροδέσιον, τό (δίδωμι). Μισθὸς, πληρωμὴ ἔργου τινός, ἡμεροκάτατον, μεριάτικον, κοινότρ. Λατ. manuprelium. Ζωσ. Φιλοξ.

*Χειροδοτέω. Δίδω τι μὲ τὴν χεῖρα· ἐκ τοῦ

Χειρόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι). Ὅ,τι ἐδόθη μὲ τὸ χέρι, ἐγχειρίσθη. »Δάνεισμα χειρόδοτον, τὸ ὁποῖον ἐδόθη κατ' ἐμπιστοσύνην ἁπλῶς, χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν, χωρὶς ὁμολογίαν. Boeck Ath. Staatshaush. 1. σελ. 141.

Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ (δράκων). Ὅστις ἔχει δράκοντας, ὄφεις ἀντὶ χειρῶν. Εὐριπδ. Ἡλ. 1344. (ᾱ)

Χειροδρόπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅστις δρέπει, συνάγει, μαζόνει τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐξαιρ. ὁσπρια ταῖς χαιρσὶ δρέπων, συνάγων. Νίκανδρ. Θηρ. 752.

Χειροήθεια, ἡ. Ἡμερότης. Γεωπον, ἐκ τοῦ

*Χειροήθης, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ τὸν μεταχειρίζωνται εὐκόλως, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλὸν, ἥμερον. »Χειροήθης θεόφιν, ἐπὶ τοῦ Ἄπιδος θεοῦ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ὁποῖον ἐδύναντο νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τὸν περιάγωσιν εὐκόλως, διὰ τὴν ἡμερότητά του, Ἡρόδ. 3, 28.

Χειροθεσία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις, ἐπιχείρησις, τὸ νὰ θέττῃ, βάλλῃ τις τὴν χεῖρά του εἰς τινα ἢ εἰς τι, νὰ τὸ μεταχειρίζεται. Ἀθήν. ιά', σελ. 637. ἐκ τοῦ

Χειροθετέω, μέλ. ήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω εἰς τὴν χεῖρά μου, ἐπί τι βάλλω χέρι, ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι.

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων.

*Χειροκνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Τὸ καλάμι τῆς χειρός.

Χειροκοπέω, μέλ. ήσω (κόπτω). Κόπτω τὴν χεῖρά τινος. Στράβ. ιέ'. Ὁ Ἀρτεμίδ. α', 78. ἔχει καὶ, »Χειροκοπεῖν τὸ αἰδοῖον· ἀντὶ τοῦ, μαλακίζεσθαι.

Χειροκρασία, ἡ (κεράννυμι). Χειρῶν μῖξις, ἀναπάτωσις, ἡ διὰ χειρῶν μάχη, πόλεμος, Λατιν. mancum consortio. Λιουΐσ. Ἀλικρ. ἀρχ. ς', 65. ἀμφιβάλλεται ὑπὸ Lobeck Φρυν. σελ. 526.

*Χειροκρασία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ χειροκρατία· ἐκ τοῦ

*Χειροκρατέω, μέλ. ήσω (κρατέω). Μεταχειρίζομαι τὸ δίκαιον μὲ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου, μὲ βίαν, δυναστείαν· ὅθεν

Χειροκρατία, ἡ. Τὸ μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἐνεργούμενον δίκαιον, τὸ σύνηθ. Γαλ. le droit du plus fort. Γερμ Faustrecht· ἐν γένει, δυναστικὴ διοίκησις, τυραννία.

Χειροκρατικός, ἡ, όν. Ὅστις μεταχειρίζεται τὴν χειροκρατίαν, ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν χειροκρατίαν· ἐν γένει, δικαστικὸς, τυραννικὸς, ὅθεν »τρίπους χειροκρατικός«, βίαιον καὶ δικαστικὸν πολίτευμα, φέρσιμον.

Χειρόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη μὲ τὴν χεῖρα. 2) παροξτ. χειροκτύπος, ὁ, ἡ· ἐνεργ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ τὴν χεῖρα. Ἀθήν. ιά'. σελ. 617.

*Χειρολάβη, ἡ· (ᾱ) καὶ

Χειρολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Χειρούλι, μανίκι πράγματός τινος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὑνάται νὰ τὸ πιάνῃ κρατῇ τις· τὸ χειρούλι τοῦ ἀρότρου, ἀλετρίου, ὅπου κρατεῖ καὶ εὐθύνει αὐτὸ ὁ γεωργός.

Χειρολογέω, ῶ (λέγω). Συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω τι μὲ τὰς χεῖρας. Γεωπονκ.

Χειρόμακτρον, τό (μάσσω). Χειρομάντιλον, ὀθόνη, δι' ἧς ἀποσπογγίζομεν τὰς χεῖρας· καὶ τὸ Γαλ. σύνηθες serbiéta, serbéta, petsséta, Ἡρόδ. 2, 122. 4, 64. καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', γ', 5. »Ὅταν τινος δίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. 2) Εἶδος περιδεσμίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. Τὸ σύνηθες Τουρκβ. νταρτιμᾶς, πιστιμάλι, σαρίκι.

Χειρομαντεία, ἡ. Τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις τὸ μέλλον εἴς τινα παρατηρῶν τὴν χεῖρα καὶ ἐξειρώτας τὰς ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς αὐτοῦ γραμμὰς, ὡς συνηθίζουν αἱ κοιναὶ γηύτισσες, τουρκόγυπτσες, ἐκ τοῦ

Χειρόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει προφητεύει εἴς τινα τὸ μέλλον διὰ τῆς χειρομαντείας.

Χειρομαχέω, Μλ. = ήσω (χειρομάχος). Μάχομαι μὲ τὰς χεῖρας. »Τῇ κενῇ Κυπρίδι χειρομαχεῖω. Ἀνθολογ. 2) Κάμνω, ἔχω ἐργόχειρόν τι. ὅθεν

Χειρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη.— 2) Τὸ διὰ χειρῶν τελούμενον ἔργον· ἐργόχειρον.

Χειρομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μὲ τὰς χεῖρας. — 2) Ὅστις ἔχει, μετέρχεται ἐργόχειρόν τι (ᾱ).

Χειρομύλη, ἡ = τῷ ἑπομ. (ῡ).

*Χειρόμυλον, τό καὶ

*Χειρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τῆς χειρὸς κινούμενος, καὶ ἐλέσων μύλος. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

*Χειρομύλων, ωνος, ὁ = τῷ προηγμ. (ῡ).

Χειρομυστής, ὁ, ἡ (μύσος). Ὅστις μυαίνει, μολύνει τας χεῖρας του μὲ μύσος, ἐξαιρ. μετὰ φόνου, αἵματος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 70. »Χειρομυστῆ φόνου« κατὰ τὴν ὑπὸ Pors. διόρθωσιν ἀντὶ χειρομυστής.

*Χειρόνιπτρον, τό, καὶ

Χειρόνιπτρον, τό. (νίζω, νίπτω) Λεκάνη ἢ νερὸν διὰ νίψιμον, Ἀθήν. l. σελ. 408. παρὰ βλ. χέρνιβον καὶ χέρνιψ.

Χειρονομέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρονόμος) Κινῶ τὰς χεῖρας, κατά τινας κανόνας, ὅταν χορεύω, ὡς εἰς τὸν παρ' ἡμῖν κοινὸν συγκαθιστὸν χορὸν, ἢ μάχομαι Πολυδ. β', 152. »Χειρονομῆται, τὸ ταῖς χερσὶν ἐν ῥυθμῷ κινεῖσθαι.« καὶ Παυσανίας ς', 10. ἐκφράσω ἐξαιρ. διὰ νὰ παραστήσω τι μὲ χειρονομίας, ἢ μὲν νεύματα· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω χειρονομίας, »σκέλεσι χειρονομεῖν,« Ἡρόδ. 6, 129.— 2) = σκιαμαχέω. Πλάτ.

Χειρονομητικεῖον, ἐφετικὸν τοῦ χειρονομέω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω χειρονομίας. Κρατιν· καὶ Πολυδ. β', 155.

Χειρονομία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν κίνησις κατὰ ῥυθμόν τινα ἢ κατά τινας κανόνας, ἐξαιρ. ὅταν χορεύῃ τις, διὰ νὰ ἐκφράζῃ, παραστήσῃ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον· καὶ ὅταν μάχηται. Ξενοφ. Συμπ. β', 19. »Πυγμῆς χειρονομίαν. Ἡλιόδωρ. δ', 159. καὶ ἐν ς', σελ. 453. »Ἡ κατὰ συστάδην χειρονομία. Ὅθεν γενικῶς τὸ νὰ κάμῃ τις χειρονομίας, τὸ Ἰταλ. gesticulatsióny, παντόμιμα — 2) = σκιαμαχία. Ξῆφ. ἐκ τοῦ

Χειρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις χειρονομεῖ, κάμνει χειρονομίας, κατὰ ῥυθμόν τινα, ἢ κατά τινας κανόνας· ἐξαιρ. ὅταν χορεύῃ ἢ μάχηται. ὅθεν ἐν γένει, ὅστις κινεῖ τεχνικῶς καὶ ἐπιτηδείως τὰ μέλη τοῦ σωματός του· ὁ χειρονόμος, ὁ παριστάνων τέχνας μιμικῶς, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Pantomimus· παντόμιμος.

Χειρόνως, Ἐπίρ. τοῦ χείρων. Χειρότερα, κακίτερα.

Χειροπέδη, ἡ (πέδη). Τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα βάλλωσι εἰς τὰς χεῖρας τινος.

*Χειρόπεδον, τό. = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'.

Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι εἶναι πλασμένον, ἐσχηματισμένον διὰ τῶν χειρῶν· Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. ά, 10.

Χειροπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὅ,τι, γεμίζει τὴν χεῖρα ἢ τὴν παλάμην. »Λιθους«, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 3, 7. εἶναι τόσον μεγάλος ὥστε πιάνων τὰς τον, ἢ κρατῶντάς τον γεμίζει τὴς τὴν χεῖρά του· Θεοκρτ.

Χειροπλησιαίος, αία, αῖον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 3', 4. = τῷ προηγμ.

*Χειροπόδης, ου, ὁ (πούς) ποιητ. ἀντὶ χειρόπους. Ἀλκ. παρὰ Δγν. Λρτ. 1, 81. Ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας.

Χειροποιέω, μελ. ήσω. (ποιέω) Ποιῶ, κάμνω τι διὰ τῶν χειρῶν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. Σοφκλ. Τρχ. 888. ἐκδοσ. Νεοφτ. Δούκα· ὅθεν

Χειροποίητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ποιημένον, κατεσκευασμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, ὅθεν τεχνικὸν, Ἡρότ. 1, 195. 2, 149. ὅθεν

*Χειροποιήτως. ἐπίῤῥ. τοῦ προηγμ. Μὲ χειροποίητον τρόπον, τεχνικῶς. Διονσ. Ἁλικ.

Χειροπόνητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, ψκιασμένον διὰ τῶν χειρῶν.

Χειροπονία, ἡ (ποιέω). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ τις μὲ τὰς χεῖρας, ἔργον κατεσκευασμένον διὰ τῶν χειρῶν· ὅθεν

*Χειροπόνια, τά, ὑπκ. ἱερά. Ἑορτή τις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν τελουμένη.

Χειρόπους, ὁ, ἡ, ποδος, τὸ, γεν — ποδος. (χειρὰς, πούς). Ἐσκασμένους ἢ μὲ ῥαγάδας πόδας ἔχων, ὡς τὸ ῥαγόπους.

*Χειρορρέκτης, ου, ὁ (ῥέζω) = χειρουργός. Ἡσύχ.

*Χειροσιδήριον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ χειροσίδηρον.

*Χειροσίδηρον, τό, ἀντὶ σιδηρᾶ χείρ. Σιδηρέιον χέρι, εἶδός τι σκαπανίου ἢ σκαλιστηρίου. (ῑ)

Χειροσίφωνον, τό (σίφων). Μικρός τις σίφων, δι' οὗ ἐρίπτετο πῦρ σκευασμένον κατὰ τῶν προσώπων τῶν πολεμίων. Λέων τακτ. ιώ', 38. (ῑ).

Χειροσκοπικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, ἁρμόζει εἰς τὸν χειροσκόπον ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς αὐτό.

Χειροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, περιεργάζεται τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. τὰς ἐπὶ τὴν παλάμην γραμμὰς καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προφητεύων = χειρομάντις. 2) Ὁ ἐν τῇ χειροτονίᾳ παρατηρῶν τὰς ὑψωμένας χεῖρας καὶ ἀριθμῶν αὐτάς. Σουϊδ.

Χειρόσοφος, καὶ χειρίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδειότητα ἢ γύμνασιν εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἐξαιρ. ἐπιτήδειος εἰς χειρονομίας ἐν τῷ χορεύειν καὶ ὁμιλεῖν, ὀρχηστὴς, θεατρικὸς τεχνίτης, καὶ ἐξαίρετος ὁ Παντόμιμος. Λυσβάνας παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφάν. 14. ὅστις καὶ περιπαίζει τὴν λέξιν· ὅθεν = χειρονόμος.

*Χειροστρόφιον, τό (στροφὴ) Βασανιστικὸν ὄργανον δι' οὗ διαστρέφουσι, στρεβλόνουσι τὰς χεῖρας ἢ τοὺς βραχίονας.

Χειροτείνων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, ἁπλόνει τοὺς βραχίονας· ἔχει μακρούς, ἐκτεταμένους βραχίονας. Ἐπιδ. εἶδός τι ὀρχήσεως (καβούρου). Βατραχομυομαχ. 288.

Χειρότερος, ἐρα, ερον. ποιητ. συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ χείρων. Ἰλιδ. καὶ Ἡσιόδ.

Χειροτέτυκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) Πεποιημένον ὅτι εἶναι κατασκευασμένον, ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, ὡς τὸ χειροποίητος.

Χειροτεχνέω, Μλ. — ήσω. (χειροτέχνης)

Εἰμὶ χειροτέχνης, ἤτοι τεχνίτης, ἐργόχειρα ποιῶ ἢ ἐκτελῶ, ὅθεν

Χειροτέχνημα, τό. Τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, ἢ τεχνίτου ἐργόχειρον.

Χειροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις ἐργάζεται μὲ τὰς χεῖρας· τεχνίτης βάναυσος. Ἡρδτ. 2, 160. «Χειροτέχνης ἱστορίας». Χειροῦργος, Ἰατρός. Σφκλ. ὅθεν

Χειροτεχνία, ἡ. Ἡ διὰ χειρῶν γινομένη τέχνη, τέχνη ἐργόχειρον.

Χειροτεχνικός, ἡ, όν, (χειροτέχνης). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χειροτέχνην. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς τὴν χειροτεχνίαν. Πολυδ. Ἐπῤῥ. χειροτεχνικῶς.

*Χειροτέχνος, ὁ = χειροτέχνης.

Χειρότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅ,τι ἐκόπη, ἢ ἐκόπη τις διὰ τῆς χειρός. Στρίβ. ἀ. σελ. 102.

Χειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειροτόνος). Τείνω, συκόνω, ἐξαπλόνω τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ἐψηφοσυνέλευσιν διὰ νὰ δώσω σημεῖον τῆς ψήφου, τῆς γνώμης μου, ὅθεν ἐλέγω, ἀποφαίζω, μετά αἰτ. τινά, Ἀρστφ. Ἀχ. 593. κατὰ παῤῥ. διαῤῥ. 607. Ξενοφ. Ἀναβ. ε, ς, 19. «Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, αἰρέτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικ. Συγγρ. Διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἀποκαθιστῶ τινα ἄξιον ἐπαγγέλματός τινος. ὅθεν

Χειροτονητής, οῦ, ὁ. Ὅστις δίδει, φανερόνει τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην του, ἐκλέγει τινὰ διὰ τοῦ σημείου τῆς συκουμένης χειρός του.

Χειροτονητός, ἡ, όν. Ἐπῤῥ ῥημτκ. τοῦ, χειροτονέω. Ὅστις ἐκλήχθη εἰς τι δημόσιον ἐπάγγελμα διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ λαοῦ.

Χειροτονία, ἡ. Ἡ γινομένη ψῆφος καὶ ἐκλογὴ τινος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἐξαιρ. ἡ διὰ ἐκταμένων χειρῶν ψῆφος ἢ ἐκλογὴ εἰς τὴν συνέλευσιν, συναθροισιν τοῦ δήμου, ἀποφήφισις, ἐκλογή, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποφήφισις. «Οἷς ἂν ἡ πλείστη χειροτονία γένηται. Πλάτ. Νόμ. ς. σελ. 258. Ἐγίνετο δὲ ἡ χειροτονία οὕτως. «Ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ὅτῳ δοκεῖ τό, τό, καὶ τό, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτεινον οἷς ἐδόκει τάς χεῖρας. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο Καταχειροτονία. — Εἶτα πάλιν ἔλεγεν ὁ κήρυξ· οὕτῳ μὴ δοκεῖ τό, τό, καὶ τό, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτειναν οἷς μὴ ἐδόκει, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία, μετὰ ταῦτα ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε καταχειροτονησάντων, καὶ τῶν ἀποχειροτονησάντων, καὶ ἐκράτει τῶν πλειόνων ἡ γνώμη. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικ. Συγγρ. ἡ διὰ τῆς ἐπιθέτεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐκλογὴ ὑποκειμένου τινὸς εἴς τι ἱερατικὸν ἐπάγγελμα, χειροπιθεσία, ὡς τὸ ἐκ τοῦ

Χειροτόνος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, συκόνει ὑψηλὰ τὴν χεῖρα, δίδει τὴν περὶ ἐκλογῆς τινος γνώμην του συκόνων τὴν χεῖρά του· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἱκετεύει ἐκτείνων τὰς χεῖράς του. «Λιταὶ χειροτόνοι». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 179. — 2) χειροτόνος ὁ, ἡ, προπαροξύτ. παῤῥ. Ὅστις ἔχει ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας.

Χειροτριβέω, Μ. ήσω. (τρίβω). Τρίβω τι μὲ τὰ χέρια, τὸ μεταχειρίζομαι πολὺ ἢ συχνά. ὅθεν

Χειροτριβή, ἡ. Γύμνασις τῶν χειρῶν, ἰατρικὴ πρᾶξις, ἄσκησις. Ἱποκράτ. παραγγ. ε. «χειροτριβὴς ἀτρεμούσης».

Χειροτυπής, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις τύπτει, κτυπᾷ, ἢ τύπτεται, τον κτυπᾷ τις μὲ τὰς χεῖρας. Μελέαγρ. 60.

Χειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρουργός) Ἐργάζομαι, ποιῶ, ἐκτελῶ τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐμπράκτως, μεταχειρίζομαί τι πρακτικῶς. Μεταχειρίζομαι, πράττω τι μόνος μου, χωρὶς τῆς συνεργίας ἄλλου, Lobeck Φρυχ. σλ. 120 — 2) ἐπὶ χειρουργῶν, ἰατρῶν, χειρουργῶ, τὸ συνήθ. ἰταλ. ὀπερίρω. — 3) = χειρονομέω. ὅθεν

Χειρούργημα, ατος, τό. = χειροτέχνημα. Ἡ διὰ τοῦ χειρουργοῦ γινομένη ἐργασία.

Χειρουργία, ἡ (χειρουργέω). = χειροτεχνία, Ἡ διὰ χειρὸς ἐργασία. — 2) ἐξαιρ. Ἡ τεχνὴ τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν. Γαλην. «Ἡ διὰ τῶν συνήθων τομῶν, καὶ καύσεων, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται, χειρουργία ὀνομάζεται». ὅθεν

Χειρουργικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς χειρεργατίαν τινά, ἀγαπᾷ τὰς χειρεργατίας, χειροτεχνίας, ἔχει πρᾶξιν εἰς τὰς χειρουργίας. «Τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς». τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μουσικῆς. Πλούταρχ. — 2) ἐξαιρ. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χειρουργὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην του. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χειρουργικὴν ἰατρείαν — ἡ χειρουργικὴ ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ, Δγν. Ἀρτ. 3,85. Ὅστις διακρίνει κύτην διὰ τοῦ τέμνειν καὶ κλείειν. Ἐπῤῥ. χειρουργικῶς.

Χειρουργός, ὁ, ἡ (ἜΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται διὰ τῶν χειρῶν, μετέρχεται ἔργον τι ἢ τέχνην τὴν διὰ τῶν χειρῶν, πρακτικὸς· μετὰ γεν. «Χειρουργὸς τῆς γραφικῆς, τῆς μουσικῆς». ὅστις μόνος του ἤτοι ἰδίαις χερσὶ ἐργάζεται εἰς τὴν ζωγραφικήν, εἰς τὴν μουσικήν· ὅστις μόνος του ζωγραφίζει ἢ παίζει μουσικόν τι ὄργανον, πρακτικὸς καὶ ἐξητασμένος τεχνίτης — 2) ἐξαιρ. Ὁ χειρουργός, ὁ ἰατρός, ὁ τὴν χειρουργίαν μετερχόμενος.

Χειρόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὰς χεῖρας, μεταχειρίζεται καλὰ ἐπιτηδείως τὰς χεῖράς του.

Χειρόχωλος, ὁ, ἡ (χωλός). Ὅστις ἔχει χωλὰς, παραλύτους χεῖρας. Ἱππώναξ παρὰ Πολυδ. β. 152.

Χειρόω, Μλ. ώσω. (χείρ). Μεταχειρίζομαι, πιάνω τι μὲ τὰς χεῖράς μου. «Χειρ. πρός βίαν» μεταχειρίζομαί τι μὲ βίαν, δυναστείαν, Ἀρστφ. Σφ. 443. Μέτ. χειρόομαι καταδυναστεύω, βιάζω, καταδαμάζω, ὑποτάττω, νικῶ, κυριεύω μὲ βίαν χώραν ἢ πόλιν τινά. μετὰ αἰτκ. πολλκ. παρ' Ἡρδτ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σφκλ. Φιλ. 92. ἔκδ. Νεωτ. Δούκα· μετὰ παῤῥ. ἀόρ. χειρωθῆναι. Ἡρδτ. 3, 120. 4, 98. 5, 16. καὶ ἀλλχ. παντοχοῦ δὲ κατὰ παρασημασίαν βιαίας, δυναστικῆς πράξεως, Doederl. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694.

Χείρωμα, το. Πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ τὰς χεῖρας. «Χειρώματα τυμβοχόα». αἱ ἰδίαις χερσὶ γινόμεναι χοαὶ εἰς θυσίας ὑπὲρ νεκρῶν, Αἰσχ. Θηβ. 101. — 2) Ὅ,τι καταδυναστεύθη, καταδαμάσθη κατανικήθη καθυποτάχθη μὲ βίαν, δυναστείαν, καὶ τὸ εὐκόλως καταδυναστευόμενον, καταδαμαζόμενον, κτλ. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1337. = 3) καταδάμασις, καταδυναστεία «Ἀνάσιμον χείρωμα». Βίαιος, δυναστικὸς θάνατος, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 554. ἔκδ. Νεωτ. Δούκα.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ. οὐδτ. χεῖρον, τὸ γεν. ονος. συνήθ. ἀνωμλ. συγκρτ. τοῦ κακός. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι χειρότερος, κακώτερος, κατώτερος ἄλλου τινὸς κατά τε τὴν τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ κατὰ τὸ γένος ἢ εἶδος· ἐν γένει ὅστις εἶναι κατώτερος ἄλλου τινός. Ὁμ. παρβλ. τὸ Ἐπικ. χερειόων, τὸ Δωρκ. χερήων, τὸ ποιητ. χειρότερος, χερειότερος καὶ χειριστότερος. (ἅπαντες οἱ τύποι οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸ πᾶσιν αὐταῖς κοινὸν θετικὸν, χέρης, ὅπερ ἴδε).

Χείρων, ωνος, ὁ, Ὁ Κένταυρος· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας ἐπίσημ. ὡς μάντις καὶ χειρουργὸς ἰατρός. Ἀνατροφεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἰάσονος καὶ ἄλλων ἡρώων, ἐν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. (ἀμφιβόλως παρὰ τὸ χείρ, ὡς χειρουργὸς Mauicatus κατὰ Hermann.)

Χειρωνάκτης, ου, ὁ. σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ χειρώναξ, ἀμφιβάλλεται δὲ οὐκ εὐλόγως

Χειρωνακτικός, ἡ, όν. Ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειρώνακτα. ἐκ τοῦ

Χειρώναξ, ακτος, ὁ· (χειρών, ἄναξ). Χειροτέχνης, χειροτεχνίτης, ὡς τὸ δημιουργός, Ἡρδτ. 1, 93. 2, 141. Ὡς ἐπιθ. «πᾶς ὁ χειρώναξ λαὸς» Σφκλ. — 2) ἐν γένει ὅστις πράττει, ἐκτελεῖ τι «λόγων χειρώνακτες». Ἱερεῖς καὶ μάντεις, Εὐριπ. (Ὀρθ. ἡ τόνωσις χειρώναξ παρὰ τὴν παροξυτ. χειρώναξ. Lobeck Φρυν. σλ. 674.) ὅθεν

Χειρωνάξια, ἡ. Ἰων. χειρωναξίη. Χειροτεχνία, τέχνη, ἐπάγγελμα, πόρος τοῦ ζῆν. «Διπλᾶς χειρωναξίας ἔχων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 755. Ἐργασία, δουλεία ἐν γένει, Ἡρδτ. 2, 167.

Χειρωνάξιον, τό. Τὸ κοινὸν ὄφελιμον, τὸ ὁποῖον πληρόνει ἐτησίως ὁ τεχνίτης εἰς τὴν πολιτείαν.

Χειρώνειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εὑρεύθη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ἢ ὡμοιάσθη κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χείρωνος. οἷον «Χειρώνειον ἕλκος». δυσίατον.

*Χειρωνίς, ίδος, ἡ βίβλος. Βιβλίον τοῦ Χείρωνος, τοῦτ' ἔστι περὶ ἰατρικῆς πραγματευόμενον τὸ κοινῶς ἰατροσόφιον. ποιητ.

Χείρωσις, εως, ἡ (χειρόω). Τὸ νὰ νικᾷ, δαμάζῃ, ὑποτάσσῃ τίς τινα ἢ τι μὲ βίαν καὶ δυναστείαν. Δίων Κάσ.

Χειρωτικός, ἡ, όν. (χειρόω) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ καμῃ χειρώσεις

Χειρωτός, ἡ, όν. Ἐπικ. ῥημτκ. τοῦ χειρόω. Ὅστις ἠδύνατο ἢ ἐχειρώθη, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ χειρωθῇ, καταδουλωθῇ, καταδαμασθῇ, καταδυναστευθῇ.

*Χείσομαι, Μλ. τοῦ χανδάνω, ὡς τὸ πείσομαι τοῦ πάσχω, παθεῖν, ἐσχηματισμένον. Ὀδτ. Σ. 17. Γμ. Ἀῤῥδ. 253.

Χείτιον, τό. Τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους ἀγγεῖον. Εὐστάθ. παρὰ τὸ δεύτερον χείω.

Χείω, Ἐπκ. ἀντὶ χέω, χύνω. Ἡσιόδ. Θεογ. 83.

*(Χείω) ἄχρ. πρωτόπ. ἀφ' οὗ χείσομαι. Μλ. τοῦ χανδάνω.

Χέλειον, τό = χέλυον. Τὸ ὀστράκινον κέλυφος ἤτοι κέλαλον τῆς χελώνης, τοῦ καρκίνου. Ἀρατ. 494.

Χελεύς, έως, ὁ = χέλυς, Ἡσύχ.

*Χελιδοῖ, ἀνμλ. κλητκ. πτῶσις τοῦ χελιδών. «ὥσπερ ἔκτινος χελειδοῖ ὄνυκτκ. ἐσχημτσμ. Σιμωνδ.

*Χελιδόνειος, ὁ, ἡ (χελιδών). Τῇ χελιδόνι ἀνήκων, ἢ αὐτῇ ὅμοιος ὠν.

*Χελιδονίας, αδος, ἡ (χελιδών) καὶ

Χελιδονίας, ου, ὁ. (χελιδών). Εἶδός τι τῶν θύννων ἰχθύων· Ἀθήν. ἡ. σελ. 356. «ἀναλογῶν μέντοι ὁ χελιδονίας τῇ πηλαμίδι σκληρότερός ἐστιν, — 2) «χελιδονίας ἰχθύς» ὁ ἀρκτικὸς ἰχθὺς τοῦ Ζωδίου — 3) ἄνεμος, ἀνεμιαῖτικος ἄνεμος· Favonius Λατ. διότι μετ' αὐτοῦ ἔρχονται χελιδόνες — 4) ὡς ἐπίθ. ἰδιαιτ. ὄλν. τοῦ χελιδόνος.

Χελιδονιδεύς, έως, ὁ (χελιδών). Ὁ νεοσσὸς τῶν χελιδόνων, τὸ πουλάκι τῆς Χελιδόνος.

Χελιδονίζω, Μλ. — ίσω, Ἀττ. — ιῶ (χελιδών). Ψαρίζω, λαλῶ ὡς χελιδών, μιμοῦμαι τὸ λάλημα τῆς χελιδόνος. Τρπκ. μιμοῦμαι τὴν χελιδόνα εἰς τὴν φλυαρίαν, φλυαρῶ ὡς ἡ χελιδών, ὁμιλῶ δυσκατάληπτα, ἢ ἀπροσέκτως, ψευδῶς. Αἰσχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1680. — 2) ζητουλεύω ἐν ὀνόματι τῆς χελιδόνος, περιέρχομαι εἰς τοὺς οἴκους φάλλων, τραγῳδῶν τὸ τραγῳδὶ τῆς χελιδόνος. Ἴδε καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνηθίζουσιν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων νὰ περιέρχωνται τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τραγῳδοῦντες τὸ «χελιδόνα ἔρχεται ἀπὸ μαύρη θάλασσαν ἀπέρασε, πύργον ἔβαμε λιθάρι» κτλ. Ilgen opust. phil. 1. 164. καὶ Ἀθήν. ἡ. σελ. 360. «Χελιδονίζειν καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις, «περὶ οὗ Θεογνὶς γρτι-

ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. «Εἶδός δέ τι τοῦ ἀγείρειν Χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθότες ἐπιφωνεῖσθαι. »Ἦλθ' ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς· ἐπὶ γαστέρα λευκά, κἀπὶ νῶτα μέλαινα. Παλάθας οὐ προκυλεῖς ἐκ πίονος οἴκου, οὐσυτε δέπαστρον, τυροῦ τε κάνιστρον καὶ πυρῶν. Χελιδὼν καὶ λευκὸς ἐλθοῦσα οὐκ ἀποδεῖται. Πότερ' ἀπίωμεν ἢ λαβώμεθα; Εἰ μέν τι δώσεις, εἰ δὲ μή οὐκ ἐάσομεν, ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον, ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν, μικρὰ μὲν ἐστὶ ῥαΐδιος μὶν εἰσομεν, ἂν δὴ φέρῃς τί μέγα δή τι καὶ φέροις. Ἄνοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Οὐ γὰ γέροντες ἐσμέν, ἀλλὰ παιδία. Τὸν δὲ ἀγυρμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Φ. σελ. 1914. (Τώμ. Ἐκδ.) ἀναφέρων τὸν χελιδονισμὸν τοῦτον, τὸ »Παλάθας οὐ προκυλεῖς« ἔχει. »Οὐ παλάθας ζητοῦμεν οὐσυτε δέπαστρον, ἃ χελιδὼν καὶ λευκὸς οὐκ ἀποδεῖται«. Παρόμοιόν τι ἐστι καὶ τὸ περὶ Ὁμήρου ἱστορούμενον ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου βιοτῆς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀναφερόμενον βιβλίῳ κεφ. ιγ'. »Παραχειμάζων δὲ ἐν τῷ Σάμῳ (ὁ Ὅμηρος) ταῖς τοιμενίαις προσπορνύμενος πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστάτας, ἐλάμβανέ τι, ἀείδων τὰ ἔπεα τάδε, ἃ καλεῖται Εἰρεσιώνη· ᾠδήγουν δὲ αὐτὸν καὶ συμπαρῆσαν ἀεὶ τῶν παίδων τινες τῶν ἐγχωρίων. »Δῶμα προστετρηχέμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, ὃς μέγα μὶν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος ἀεί. ..... Νεῦμαι τοι, νεῦμαι, ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών. Ἔστην' ἐν προθύροισι· καὶ εἰ μέν τοι ὤοισες, εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν· οὐ γὰν σηνοικήσοντε ἐνδάδ' ἦλθομεν. παρβλ. χελιδόνισμα.

Χελιδόνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· ὁ Διοσκορίδ. β', 211. καὶ Πλίν. κέ, 8. περιγράφουσι δύο εἴδη »χελιδ. γλαυκὸν ἢ κυάνεον. Θεορτ. 13, 41. καὶ »χελιδ. χλωρόν«. Πολυαί. ἀπ. ι. 6. ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδτ. τοῦ

Χελιδόνιος, ία, ιον. καὶ, ὁ, ἡ (χελιδών). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χελιδόνος, ἀνήκει εἰς, ἢ ὁμοιάζει μὲ χελιδόνα. ἔθεν — α) »τυκαὶ ἢ ἰσχάδες χελιδόνιαι«. Εἶδος συκῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐρυθρομέλαινον χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ στήθους τῶν χελιδόνων — β) εἶδος ἐρυθρομελαίνων ἄμπελ. — γ) ἐπίθ. τοῦ κοινοῦ λαγοῦ, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸν βάχιν εἶναι ἐρυθρομέλας, μαυροκόκκινος, ὑπὸ τὴν κοιλίαν δὲ λευκός ὡς καὶ αἱ χελιδόνες. — δ) Εἶδος λίθου τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος φέροντος.

Χελιδονίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χελιδών. Ἀνακάλεκτ. γ'. σελ. 310. Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 266.

*Χελιδόνισμα, τό (χελιδονίζω) Ψελλ., τραγῳδῶ τὸ τραγῴδι τῆς χελιδόνος, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ τραγῳδοῦσι τῶν Ῥοδίων τὰ παιδία κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, ἴδε χελιδονίζω. Διετηρήθη δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ᾠδὴ αὕτη τοῦ Ἀθην. 8. σλ. 360. καὶ ἐδιωρθώθη ὑπὸ τοῦ Ilgen. opusc. Phil. 1. σλ. 165.

Χελιδονιστής, οῦ, ὁ (χελιδονίζω). Ὅστις περιέρχεται τοὺς οἴκους καὶ ψάλλων τὸ χελιδόνισμα ἀγείρει, ζητουλεύει. Ἀθην. σελ. 360.

Χελιδών, όνος, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ χελιδόνα κοινῶς, Ἰλιάδ. Φ. 411. Χ. 240. Ἡσιόδ. Ἔρ. 570. Ἡρόδτ. 2, 22. ἡ ἀνώμαλ. κλητ. πτῶσις χελιδοῖ ὥσπερ ἔκ τινος ὀνομτ. χελιδώ, οὐδαμοῦ εὑρισκομένης, παρὰ Σμυδ. λῴν. 118. Οἱ δὲ Γραμμ. ἀναφέρουσι καὶ Αἰολικ. αἰτιατ. Ἀχελιδέν, ἴδε Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. I.XVII. 2) Εἶδος ἰχθύων πτερωτῶν τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος ἔχόντων· exocoetus volitans ἢ evolans, Linn. — 3) Τὸ κοίλωμα ὑπὸ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου, Λατ. rana. Ξενοφ. Ἱππ. ά, 3. καὶ, ἅ, 5. »Ὁπλαὶ πέρῤῥω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην«. Ὁ Ἄφυρτος ἐν τοῖς Ἱππιατρικοῖς λέγει τοῦτο τὸ κοίλωμα »Βάτραχον«. — β) παρόμοιόν τι κοίλωμα ὑπὸ τὴν πατοῦσαν τοῦ σκύλου. Σουίδ. — γ) τὸ κοίλωμα εἰς τὸν βραχίονα τῆς κατὰ τὴν κάμπτην τοῦ ἀγκῶνος. — δ) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Σουίδ.

*Χελλάρης, ου, ὁ Θαλάσσιός τις ἰχθύς, συνήθ. μύλλος λεγόμενος.

*Χελλύσσω, ἴδε χελύσσω.

*Χελλών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών.

*Χελμών, ῶνος, ὁ. ἴδε χειλών.

*Χελούω, Λακων. ἀντὶ χελόω, χελύσσω.

Χέλυδρος, ὁ (χύλις ὕδωρ). Ἡ ἐν ὕδασι διαιτωμένη χελώνη, νεροχέλωνα κοινῶς. — 2) Ὄφις ἀμφίβιος. Νεροφίδι κοινῶς.

Χελύκλονος, ὁ, ἡ (χέλυς, σημτ. 2. κλόνος.) Ὀρφ. Ἀργ. 381. »Ψόρμιγξ χελύκλονος«. Λύρα κατασκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον, καύκαλον χελώνης.

Χελυνάζω, καὶ σχελυνάζω (χελύνη) = χλευάζω, Φλυαρέω. Ἡσυχ.

Χελύνειον, τὸ ὑπερτ. τοῦ χελύνη (ῠ).

Χελύννη, ἡ (χεῖλος). Τὸ χεῖλος. »Ὑπερῳ χελύννα τόδ' ὠ χεῖλος. — 2) = χέλυς, σημτ. 3. — 3) Αἰολ. ἀντὶ χελώνη (ῠ— —).

*Χελύνειον, τό. Ὑποερτ. τοῦ χελύνη. — 2) Μέλος τι τοῦ ἱερείου, τοῦ θυσιαζομένου ζώου = χέλυς, σημτ. 3. (ῠ)

Χελυνοειδής, ες, ὁ (χέλυς, εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πριτμένα, παχέα, χονδρὰ χείλη κοινῶς. πριτοχειλής.

Χελύον, τό. Ὄστρακον, καύκαλον κοινῶς τῆς χελώνης. ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος, ἡ, ὡς τὸ χελώνη. Χαλκὸν ἀχελώνα, ἐκ τοῦ ὄστράκου τῆς ὁποίας κατὰ πρῶτον ὁ Ἑρμῆς ἔκαμε τὴν λύραν θαυμάσιος χορδὰς ἀπ' αὐτό, Ὕμ. Ἑρ. 33. ὅθεν — 2) ἡ λύρα ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ κατεσκευασθεῖσα. Τμ. Ἑρ. 25. 153. ἐξαιρ. τὸ κοῖλον, καμαρωτὸν ὀπισθεν μέρος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται ὁ ἦχος, τὸ ἰταλ. risonanza. — 3) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους ὑφ' ᾧ κεῖται ὁ πνεύμων. Ἱπποκράτ. καὶ Εὐριπ. Ἡλ. 837. »— — ἀποῤῥήξω χέλυνα«.

Χελύσκιον, τό (χελύστω). Μικρὸς βήχας. Γαλην. Γλωσσ.

Χέλυσμα, τό (χέλυς). Τὸ εἰς τὴν τρόπιδα, καρῖναν τοῦ πλοίου ἐν σχήματ. ὀστράκου χελώνης σανίδωμα διὰ νὰ ἦναι σκεπασμένον τὸ κατώτατον μέρος τῆς τρόπιδος· τὸ σύνηθ. ἰταλ. sperone. Πολυδ. α. 86. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ε, 8.

Χελύσσω, συνήθ. κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθ. χελύσσομαι, Ἀττ. — τομαι. Μλ. — ύσομαι. (χέλυς, σημτ. 3) Βήχω, βηχῶ βαρέως καὶ πτύω, Ἱππκ. ἐν γέν. ἐκπτύω, φτῶ φλέγματα. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 81. »Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὅλοῃ χελλύσσεται ἄτῃ« παρὰ Λυκ. δὲ καὶ χελλύστω (τὸ υ, ἐν τῷ Μλ. μακρόν, Νικ. Ἀλ. 81).

Χελύω, Ἰωνικ. ἀντὶ χελύσσω.

*Χελών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών. — 2) ὡς πρωτότ. τοῦ χελώνη παρ' Ἡσυχ.

Χελωνάριον, τό. Ὑποερτ. τοῦ χελώνη. Μικρὰ χελώνη, χελωνίτσα — 2) = χελώνη, σημτ. 3. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ, κωλυμάτιον, ἑρμηνεύεται. (ε)

Χελωνεῖον, τό, καὶ Χελωνίον, τό (χελώνη). Τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, τὸ καύκαλον, χελωνοκέκαλον· ἔτι δὲ καὶ τοῦ καρκίνου, κάβουρα τὸ ὄστρακον, ὡς τὸ χέλιον καὶ χέλυον. — 2) Τὸ κοῖλον, ἐπικαμπὲς μέρος τῆς ῥάχης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ σφαιρικοῦ καθρέπτου ἐν γένει κύρτωμα, καμάρωμα, βαθούλωμα. Ὅ,τι εἶναι κυρτόν, καμαρωτόν, βαθουλόν. — 3) Μηχανήτις καμαρωτὰ ὁμοίως μὲ τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης κατασκευασμένη διὰ τῆς ὁποίας κατελύουν καὶ κατεδάφιζον τείχη, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πολυτιμάτων τοιούτων μηχανῶν. — 4) Χελώνιον, Νόμισμά τι παρὰ τοῖς Τενεδίοις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον τυπωμένη χελώνη.

Χελώνη, ἡ ὡς τὸ χέλυς. Τετράποδόν τι μικρὸν ζώον, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα ἔστιν ὀστράκιον· χελώνα, ἀχελώνα κοινῶς, Ὁμ. Τμν. Ἑρ. 42. 48. Ἡρόδτ. 1, 47. 48. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄστρακον αὐτῆς, χελωνοκαύκαλον, Lobeck Φρν. σλ. 187 — 2) ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης κατασκευασθεῖσα λύρα, ἐξαιρ. τὸ ὀπισθεν ἐπίκυρτον μέρος αὐτῆς. — 3) Συνασπισμός, τοῦτ' ἔστιν ὅταν οἱ στρατιῶται ὑψόνοντες τὰς ἀσπίδας των καὶ συναρμοζοντες αὐτὰς ἀσχηματίζουν τοιουτοτρόπως ὡς σκέπην τινά, ἐξαιρ. οἱ πολιορκηταὶ ὅταν ἐμέλλον νὰ κάμωσιν ἐπιδρομὴν κατὰ Δίωνα τὸν Κάτ. (Βιβλ. μβ', 26) εὑρέθη αὕτη ἡ τέχνη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ὀκταυιανοῦ. »Τοιοῦδε παρὰ τῇ τυχῇ (οἱ Ῥωμαῖοι) εὑροντο· ἐσπεσόντες ποτὲ εἰς ἀνάβρας καὶ πυκνοῖς τοξεύμασι βαλλόμενοι, τήνδε τὴν χελώνην ἐξαπιναίως συνασπίσαντες ἐποίησαν, καὶ τὰ γόνατα σφῶν τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὴν γῆν ἤρησαν. — Ἡ δὲ δὴ χελώνη αὕτη τοιάδε τις ἐστί, καὶ τόνδε τὸν τρόπον γίγνεται· τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ οἱ ψιλοί, οἵτε ἱππεῖς ἐν μέσῳ τοῦ στρατεύματος τετάχαται· τῶν δ' ὁπλιτῶν οἱ μὲν ταῖς προσμήκεσιν ἀσπίσι ταῖς κοίλαις ταῖς σωληνοειδέσι χρώμενοι, περὶ τὰ ἄτυχτα, ὥσπερ ἐν πλοίῳ τινί, τάσσονται, καὶ τοὺς ἄλλους, ἕως βλέποντες, καὶ τὰ ὅπλα περιβεβλημένοι, περιέχουσιν· οἱ δὲ ἕτεροι οἱ τὰς πλατείας ἀσπίδας ἔχοντες ἔντα τῷ μέσῳ συστέρνται καὶ ἑαυτοῖς καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπεραίνουσιν· ὥστε μήτ' ἄλλοτι πλὴν ἀσπίδων διὰ πάσης ὁμοίως τῆς φάλαγγος ὁρᾶσθαι, καὶ ἐν σκέπῃ τῶν βελῶν πάντας αὐτοὺς ὑπὸ τῆς πυκνότητος τῆς συντάξεως γίγνεσθαι· οὕτω γάρτοι δεινῶς ἰσχυρίζονται, ὥστε βαδίζειν τινας ἐπάνω αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους, καὶ ὀχήματα, ὁσάκις ἂν ἐν κοίλῳ τινὶ καὶ στενῷ χωρίῳ γένωνται ἐνελαύνεσθαι. Τοιοῦτο μὲν δὴ τὸ σχῆμα τῆς τάξεως ταύτης ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς χελώνης ἐπίκλησιν, πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς εἰληχεν. — β) ἐν γένει ἐπιδρομικῆς σκέπης εἰς προφύλαξιν τῶν πολιορκούντων καὶ τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, ὑπὸ διαφόρων ὀνομασιῶν. π. χ. »Χωστρίχι« ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔσκαπτον λάκους καὶ ἔχωναν χῶμα ἐπάνω· παρὰ τὸ χώννυμι. »ριοφόροις« ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἡ μηχανὴ χελώνιον σημτ. 3. παρβλ. καὶ γερροχελώνη — 4) Πᾶσα μηχανὴ ἀπὸ τέσσαρας παστάλους συγκειμένη καὶ κυρτὰ τὰ ἄκρα ἔχουσα τῶν δύω πλαγίων ξύλων, διὰ τῆς ὁποίας μετακινοῦνται βάρη ἐπιτιθέμενα αὐτῷ. — 5) = ὑποπόδιον. — 6) Πελοποννησιακόν τι νόμισμα, χελώνην τυπωμένην ἔχον. παρβλ. χελωνεῖον, χελωνίον, σημτ. 4. — Παιδιᾶς εἶδος, καθ' ἣν παίζουσαι αἱ παρθένοι τὴν ἐν μέσῳ καθημένην περιέρχουν καὶ ἐπηρώτων οὕτω. »Χέλει χελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ ὄρα Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Φ. σελ. 1914. (τῆς λέξεως τὸ πρωτότ. χελών μόνος ὁ Ἡσυχ. ἔχει). ὅθεν.

Χελωνιάς, άδος, ἡ Εἶδος καυθήρων ποικιλοστίκτων, ἄλλως καυθαρίς. Ἡσυχ.

*Χελώνιον, τό, ἴδε ἐν τῷ χελωνεῖον.

Χελωνίς, ίδος, ἡ. = χελώνη, σημτ. 2. Ἡ λύρα. — 2) = χελώνη, σημτ. 5. Ὑποπόδιον Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ., ά. 246. »Τὸ ὑφ'

ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν. 3) Κατώφλιον. Ο΄.

Χελωνίτης, ου, ὁ, ἡλκ. χελωνίτις – ιδος, ἡ (χελώνη). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χελώνην, εἶναι ὅμοιον μὲ χελώνην.

Χελωνοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χελωνῶν ἢ φαίνεται ὡς χελώνη. Εὐστάθ.

Χελωνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει χελώνας, ὁ ἐκ τῶν ἐρέας αὐτῶν ζῶν, διαιτώμενος. (α)

Χέννιον, τό· Εἶδος ὀρτύγων, πτηνὸν ὅμοιον μὲ ὀρτύκι τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ ταριχεύωσι, τὰ τουρκᾶ, νὰ κάμνωσι παττρωμᾶν οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀθήν. θ΄, σελ. 393.

*Χεράγρα, ἡ = χειράγρα. Casaub. Pers. 5, 38. Heind. Hor. sat. 2, 7, 15.

Χέραδας, τό, ὡς τὸ χεράς σημτ. 2. καὶ χερμάς. Συρφετός ἐκ λιθαρίων καὶ ἄμμου, ἀκαθαρσία, λοῦνη. ὁποίαν ἀφίνουσιν οἱ ποταμοὶ πλημμυρίζοντες τόπον τινά, χάλιξ, χαλίκι, μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 319. ὅπου μέντοι οἱ πάλαι Γραμμτ. ἀντὶ γενκ. τοῦ χεράς ἐνόουν τὴν λέξιν, χεράδος τοιοῦντας, καὶ μὲ τὸ ἄλλες, συντάσσοντας αὐτήν.

Χεράς, άδος, ἡ. Ἓν ἁπλόχειρον ἢ μία χοῦφτα λιθαράκια, πετροπούλες· σωρὸς ἀπὸ λιθαράκια. — 2) ἐξαιρ. Συρφετός, ἀκαθαρσία, λοῦνη, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν ὀπίσω οἱ πλημμυροῦντες ποταμοί. χάλιξ, χαλίκι, Πιν. Πῦ. 6, 13. παρβλ. χεραδος καὶ χερμάς, χερμάδιον. (ἐτυμολγ. δὲ τὴν λέξιν συνηθ. παρὰ τὸ χείρ, λίθοι ὅσους χωρεῖ ἡ παλάμη τῆς χειρός· ἄλλοι δὲ ὀνόματι ὀρθότ. τὴν συγγεν. αὐτῆς μετὰ τοῦ χέρρος καὶ ξηρός, καὶ κυρίαν σημτ. τὸ σκληρός, στερεός, καὶ τότε ὑπάγονται εἰς τὸ ἴδιον πρωτότ. καὶ ἡ αὐτὴ συγγν. λέξεις χειράς, χέρμα, χερμάς, χερμάδιον. κ. τ. λ.)

*Χέρεια, ἴδε ἐν τῷ χέρης.

*Χερειότερος, έρα, ερον, ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἑπκ. συγκρτ. ἀντὶ τοῦ, χερείων, Ἰλ. Β, 248. Μ. 270.

Χερείων, ὁ, ἡ. οὐδτ. χέρειον. γενκ. ονος, Ἑπκ. συγκρτ. τοῦ κακός, ἀντὶ χείρων. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χειρότερος, κατώτερός τινος, ἐν γένει ὑποτεταγμένος, ἑπόμενος, ἀκόλουθος, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἡ κυριωτέρα ἔννοια τῆς συγκρίσεως ἐκλείπει ἐνίοτε ἐν τῇ συντάξει τῆς λέξ. μετὰ ἀπαρ. «Οὔτι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἐλέσθαι» ὅσον εἶναι κακὸν τὸ νὰ δειπνῇς ὅταν πρέπῃ, ὅταν ᾖναι καιρός, Ὀδσ. Γ, 176. παρβλ. Ψ, 262. ταύτην τὴν φράσιν ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Λογογρφ. τῷ χείρων χρώμενοι, ἐξαιρ. ὁ Πλτχ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἴδε Schaef. Julian. or. σλ. XIII. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χέρης.

Χέρεσσι, σπάν. ποιητ. δοτκ. πλθ. τύπος τοῦ χείρ, ἀντὶ χερσί. Ἡσιόδ.

*Χέρνα, ἴδε ἐν τῷ χέρης.

Χερνήτης, ὁ, ἡ. γνκ. ου (χείρ, ἄρω). Ὅστις συναρμόζει, ἑνώνει τι μὲ ἄλλο τι διὰ τῆς χειρός. Πίνδρ. Πύθ. δ΄. 47. «Χειραρᾶν τεκτοσύνᾳ».

*(Χέρης) ἄχρστ. θετικὸν ἀφ' οὗ παράγονται πιθανώτατα τὰ ἀνωμλ. συγκρτ. τοῦ κακός, χείρων καὶ χερείων, ὡς τὸ, ἀρείων ἀπὸ τοῦ Ἄρης· ἐξ αὐτοῦ δὲ διετηρήθησαν αἱ ἑξῆς Ἑπκ. πτώσεις. δοτκ. χέρηϊ, Ἰλ. Α, 80. αἰτ. χέρηα, Δ, 400. Ὀνμστ. πλθ. χέρηες, Ὀδσ. Ο, 324. αἰτ. οὐδτ. γέν. χέρηα, Ἰλ. Ξ, 382. ἴδε δ' ἐν μέντοι ὁ Wolf καὶ χέρεια γράφει. Ὀδσ. Σ, 229. V. 310. ἡ δοτ. δὲ ἐτονοῦτο καὶ χερῇ· ἐν ἅπασι δὲ τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς ἐμφαίνεται ἡ λέξ. ὡς συγκρτ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. Δ, 400. ὅπου κατὰ γενκ. πτῶσιν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. Α, 80. καὶ Ὀδσ. Ο, 324. σαφῶς ὁ κατώτερος, δυνατώτερος τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ εὐγενεῖ, ἐντίμῳ ἀντιθέτως συγκρινόμενος, ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδσ. Σ, 229. Γ, 310. τὸ καλὸν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ χειρότερον. Ἐν Ἰλ. Ξ, 382. δὲ «ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν» ἐφαρμόζονται τὸ ἐσθλά — ἐσθλός. καὶ τὸ χέρηα — χείρονι καθόλου ἐντελῶς, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν σαφεστάτην σύγκρισιν· καὶ οὕτως οὐδετερήθη οὐδὲν παράδειγμα ὄντως θετικοῦ τινος· ὅτα δὲ ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 273. ἐλλείπουσιν ὅλως εὐλόγου ἀποδείξεως· μάλιστα δὲ πιθανώτατον ἐστὶν ὅτι, τὸ πρωτότ. χέρης, ἂν καὶ κατὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ἔστι θετικόν, κατὰ τὴν σημσ· ὅμως ἦτον ἀνάλογον συγκρτκ. καὶ ὡς τοιοῦτον ἐχρησιμεύετο. τὸ γὰρ χέρης ἐτυμολογητέον ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ χείρ, ἄρα = χείριος κυρίως, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος τινί, καὶ ὅθεν ἐμφαίνει ἀπὸ τὴν συγκρτκ. ἀναλογίαν τῆς ὑποταγῆς ἢ τῆς ἐλαττώσεως τινὸς πρὸς ἕτερόν τι παραβαλλόμενος. Ἡ συγγένεια δὲ τῆς λέξ. μετὰ τοῦ χερνής ἀνάρμοστος καὶ ἀπωτέρα ἐστί· διότι τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὸ χῆρος, χηρεύω κτλ. καὶ μόλις ἐν τῷ κυρίῳ πρωτοτ. ΧΑΩ, ἐγγίζει τῷ χέρης.

*Χερήων, ονος, ἡ. Δρκ. ἀντὶ χερείων.

*Χερίαρης, ου, ὁ = χελήρης. Πίνδ. Πῦ. 5. 47. (υυυ—)·

*Χερεφύρης, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι ἀνακατώθη, ἐσμίχθη ἢ ἐζυμώθη μὲ τὰς χεῖρας. Φιλ. Θεσμ. 11. 3.

Χέρμα, τό. Χάλιξ, λιθάρι· συνηθστ. Χερμάδιον καὶ χερμάς, ὅπερ ἴδε. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χεράς.

Χερμάδιον, τό (χερμάς). Λιθάρι, χάλιξ, ὁποῖα τὰ πάλαι μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ τὰ ῥίπτωσι μὲ τὴν σφενδόνην, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ὅ,τι δὲ τὰ χερμάδια ἦσαν εὐμεγέθη συνήθως διδάσκει οὐ μόνον τὸ ἐπθ., μεγάλα, Ἰλ. Λ, 265. 541. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τὸ, ἀνδρηχάϊα, Ὀδσ. Κ, 121. ἀλλὰ καὶ ἡ περιγραφὴ τοιούτου τινὸς λίθου ἐν Ἰλ. Ε, 302. Τ, 285. ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐχ ὑποκρστ. τοῦ, χερμάς, ἀλλ' οὐδτ. τοῦ, χερμάδιος. (α)

*Χερμάδιος, ὁ, ἡ (χερμάς). Ὅ,τι εἶναι κατὰ τρόπον, σχῆμα, ἢ μέγεθος τοῦ χάλικος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ σφενδονίζηται· «μολύβδαιναι χερμάδιοι» Μολύβδου σφαῖραι γρόνθου πάχος ἔχουσαι, τὰς ὁποίας ἐσφενδόνιζον. (α)

Χερμάζω, Μλ. -άσω (χερμάς). Σφενδονίζω ἢ ῥίπτω κατά τινος χερμάδας, πετροβολῶ.

Χερμάς, άδος, ἡ (χείρ). Λίθος, λιθάρι, χαλίκι, ἐξαιρ εἰς πετροβόλημα, σφενδόνισμα ἁρμόδιος. Πίνδ. Πῦ. 3, 86. Ἔτι δὲ καὶ τὰ μικρὰ χαλίκια, τὰ εὑρισκόμενα ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν, ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν, πιθανῶς διότι τὰ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς σφενδόνας· ἀντὶ μεγάλου λίθου χρῆται τῇ λέξει ἐξ ἐναντίας ὁ Λυκφ. 20, 616. ὥστε τὸ μέγεθος αὐτοῦ μένει ἀδιάριστον (ἐσχηματίσθη δὲ τὸ, χερμαὶ ἐκ τοῦ χεράς παρεκβέσει τοῦ μ· ἡ ἐτυμολγ. παρὰ τὸ, χείρ, καθ' ἣν ἐθέλουσιν ὅτι ἡ κυρία σημσ. τῆς λέξεως δηλοῖ λίθου πάχος ὅσον χωρεῖ ἡ παλάμη, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ χειρισθῇ, χουφτώσῃ ὡς κοιντ. λέγεται, ἐστὶν ὅλως ἀμφλ., πιθανωτέρα δὲ ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς καὶ τῆς σημασίας της μετὰ τοῦ, χέρρος, ξηρός. ἴδε ἐν τῷ χεράς.)

Χερμαστήρ, ῆρος, ὁ (χερμάζω). Σφενδονιστής, ὁ σφενδόνας ῥίπτων· «Ῥινὸς χερμαστῆρι τὸ εἰς τὴν σφενδόνην δέρμα, ἐφ' ᾧ ὁ λίθος τιθέμενος ἐκσφενδονίζεται, ῥίπτεται. Ἀνάλεκτ. β΄, σλ. 36. Ἀντίπατρ. Σιδ. «Ῥινοῦ Χερμαστῆρος ἐὔστροφα κῶλα τιταίνων».

*Χερνάς, άτος, ὁ· καὶ χέρνας παροξτν. Δωρκ. ἀντὶ χερνής.

Χερνής, ῆτος, ὁ. Πένης, πτωχός, ἐνδεής· ὅθεν χειρόβιος, ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἡμερομίσθιος, ἐργάτης κοιντ. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπθ. Πτωχός, ἐνδεής, Εὐρπ. Ἡλ. 205. ὅπου ὁ Seidler τονεῖ τὴν δοτκ. χέρνησι· μάλιστα δὲ γράφει καὶ ὁ Ἡσχ. χέρνης, παροξτν. τὴν συνήθη τόνωσιν ὅμως χερνὴς δικαιοτ. τὸ, γυμνὸς καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀριστ. σελ. 94, 7. ὅπου καὶ τὸ θηλκ. χερνῆτα εὑρηται· (καθ' Ἡσχ. μέν, παρὰ τὸ, χέρνα, πενία, ἔνδεια, σύγγν. τῷ, χῆρος, χηρεύω· κατ' Ἀρσττλ. δὲ, παρὰ τὸ, χείρ.)

*Χερνήτης, ου, ὁ· = χερνής. Αἰσχλ. Πρμθ. 893. ὅθεν

Χερνητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χερνῆτα, εἶναι ἴδιον χερνῆτος· «τὸ χερνητικὸν ἡ πτωχοτάτη κλάσις τοῦ δήμου, ὅσοι ζῶσι ἀπὸ τὸ μεριδίκιον, ἡμερομισθοῦντες».

*Χερνῆτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ χερνήτης. Ἡ ζῶσα ἐκ τῶν χειρῶν της, ἐνδεὴς, πτωχή· ἐξαιρ. ἡ γνέθουσα καὶ διὰ τούτου τοῦ ἔργου τρεφομένη. Ἰλ. Μ, 433.

*Χερνήτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χερνήτης. Μανέθ.

*Χερνίβιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, χέρνιβον, Ἀνθκδ. ἴδε Wolf. Dem. Lept. pag. 376. (ι)

Χέρνιβον, τό (χείρ, νίζω, νίπτω). Δεκάνη εἰς τὴν ὁποίαν τίθεται καθάρσιον ὕδωρ, ἢ νερὸν διὰ νίψιμον, εἰς τὴν ὁποίαν νίπτομεν τὰς χεῖρας, Ἰλ. Ω, 304. ὁ συνηθστ. τύπος παρὰ λογογρ. ἐστὶ τὸ, χερνίβιον, καὶ χειρόνιπτρον· τὸ δὲ, χέρνιβος, ὁ, μόνον παρ' Αἰλν.

Χερνιβόξεστον, τό· ἀντὶ, χειρόνιπτρον, Προκοΐδιον καὶ Δεκαίν. Βυζαντιν.

Χέρνιμμα, τό. Τὸ νὰ νίπτῃ τις τὰς χεῖράς του μὲ καθάρσιον, ἡγιασμένον ὕδωρ. — 2) = χέρνιβον. παρὰ τῷ

*Χερνίπτομαι, Μλ. -ψομαι· μέσ. (χείρ, νίζω, νίπτω). Νίπτω τὰς χεῖράς μου μὲ καθάρσιον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον συνεθίζετο ἐξαιρ. πρὸ τοῦ θυσιάζειν, Ἰλ. Α, 449. ἐν γένει δέ, Βαπτίζω τι μὲ καθάρσιον ὕδωρ μὲ ἁγίασμα, δι' οὗ καθαρίζω ἢ ἁγιάζω τι, ἐξαιρ. εἰς θυσίαν χρήσιμον· «χαίτην». Εὐρπ. Ἰφγ. Τ, 607. παρβλ. Θεοκρτ. ἐπκ. 6, 3. Ἐνργτ. δὲ χερνίπτω, θυσιάζω, παρὰ Λυκ. 184. μόνον. ὅθεν

Χέρνιπτρον, τό· = χέρνιβον· Φιλμ. Δεξ. 286. σλ. 200.

Χερνίπτω, Μλ. -νίψω· ἴδε ἐν τῷ χερνίπτομαι.

Χερνίτης, ου, ὁ· παρὰ Θεοφράστ. καὶ Πλιν. λς', 28. «Λίθος χερνίτης». Εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ κόκκαλον τοῦ ἐλέφαντος.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ (χείρ, νίζω, νίπτω). Τὸ καθάρσιον ὕδωρ, ἁγίασμα, μὲ τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας πρὶν καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πρὶν νὰ ἀρχίσωσι θρησκευτικήν τινα πρᾶξιν, θυσίαν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις ἐν Ὀδσ. καὶ ἀεὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν ἠχρίβωσαν ἐντὸς τῆς μόνης μιᾶς φορᾶς παρ' Ἀριστφ. Ορν. 804. ἀπαντωμένης δοτκ. «χέρνιβι» ἴσως τὸ μόνον ἐν τῷ ἑνκ. ἀρθμ. χρήσιμον παράδγμ. «χέρνιβα κατάρχεσθαι» Ὀδσ. Γ, 445. — 2) ἐν τῷ πλθ. ἀρθμ. «χέρνιβες» αἱ δι' ἡγιασμένου ὕδατος καθάρσεις· ἐν γένει, ἡ χρῆσις τοῦ καθαρτίου ὕδατος· ὅθεν «πέρνω τινὰ χερνίβων» δὲν ἐπιτρέπω τινὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, ὥσπερ ἐσυνηθίζετο πρὸς τοὺς μιαιφόνους, Δμσθ. ἐξ ἐναντίας δὲ «χέρνιβας νέμω» ἐπιτρέπω τὴν χρῆσιν τοῦ καθαρτηρίου ὕδατος, Σφκλ. «χερνίβων κοινωνός» οἰκειακός, ὁμοτράπεζος, ἐπειδὴ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἔκειτο πρὸ τῆς θύρας καὶ πρὶν καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἔνιπτον ἐν αὐτῇ τὰς χεῖρας, Αἰσχλ., Ὅτι δὲ ἐ-

χρώτο αὐτῷ καὶ ἐν ἐνταφιασμοῖς πρὶν εἰστέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ ἐνταφιασμοῦ· ὀηλοῦται ἐκ τοῦ παρ' Εὐρπ. Ἀλκ. 100. (Ὁ Σουϊδ. συμφώνως μετ' ἄλλων Γραμμ. προκρίνει τὴν τοιωτιν χερνίβα, χερνίβι παρῆτ., τῇ ὁποίᾳ χρῆται καὶ ὁ Dind. ἐν Ἀρστφ. ὁ Herm. ἐν Εὐρπ. Ἠρι. 924. συμφώνως τῷ Ἀδτ. 9. σελ. 403. Ἀνεκδ. Bk. ἐξέλαι ἐξ ἐναντίας τὴν προπαροξτν.)

Χερονέωσε, Ἐπίῤῥμ. (χείρ, νεκύς). Μὲ νεκρὰς χεῖρας, μὲ ἄδεια χεῖρα. παρὰ τοῖς Ο'.

*Χερόνησος, ἡ, Ποιητ. ἀντὶ Χερσόνησος, Ἀπλ. Ῥδ.

*Χερόνιπτρον, τὸ = χειρόνιπτρον.

*Χεροπλῆξ, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χειροπλῆξ.

Χεροπληκτος, ὁ, ἡ (χείρ, πλήττω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπᾷ, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησέ της μὲ τὴν χεῖρα. Σοφοκλ. Αἴ. 631.

*Χερός, Ἰων. καὶ ποιητ. γενκ. πτπ. τοῦ χείρ, ἀντὶ χειρός.

Χερρονησάζω, καὶ, χερρονησίζω, Ἀττ. ἀντὶ, χερσονησιάζω, Στραβ. β', σελ. 190. ια'. 752. 801. καὶ 953.

Χερρόνησιος, ία, ιον· Ἀττ. ἀντὶ χερσονήσιος· ὅθεν «Χερρονησία γῆ» ἡ ἐξ ἀξίων καὶ ἀρίστων ἔχουσα θάλασσαν· ἢ χερσόνησος.

Χερρονησιτεύω, ῶ· Ἀττκ. ἀντὶ, χερσονησιτεύω.

Χερρονησίτης, ου, ὁ· Ἀττ. ἀντὶ χερσονησίτης. Ἐπιτοφ. Ἑλλ. γ', β', 8.

Χερρονησιώδης, ες, ὁ, ἡ = χερρονησοειδής, ἀμφίβ Στράβ. ιδ', σελ. 1002.

*Χερρονησιώτης, ου, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ χερσονησιώτης.

Χερρονησοειδής, Ἀττ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ χερσόνησος· ὅπερ ἴδε· ὡσαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ, χερρόνησος ἐσχηματισμένα ἴδε ἐν τοῖς τῷ, χερσ. ἀρχομένοις.

Χέρρος, Ἀττ. ἀντὶ χέρσος, ὅπερ ἴδε.

Χερσαῖος, ὁ, ἡ· καὶ -αῖος, αία, αῖον (χέρσος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς τὴν ξηράν, εἶναι ἐκ τῆς ξηρᾶς, εὑρίσκεται, διάγει ἢ ζῇ ἐπὶ τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 4, 92. 7, 119. — 2) ἡ χερσαῖος, ὡς οὐσιστκ. = χερσόνησος. Δκρ. 534.

Χερσεία, ἡ. Τὸ νὰ γίνωσι ἢ νὰ γένηται τόπος τις ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, ἔρημος. ἐκ τοῦ

Χερσεύω, (χέρσος) ἀμτβ. ἐπὶ γῆς, τόπου. Κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι ἔρημος, ἀγεώργητος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθτ. διάθ. — β) ἐπὶ ἐμψύχων· Διατρίβω, ζῶ ἐπὶ τὴν ξηράν· καταβαίνω, ἀνέρχομαι ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν. — 2) μεταβτ. ἐρημόω, κενόω, ἀδειάζω τόπον τινά· Τρπ. Ὀρφανεύω, κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Εὐρπ. Ἡφ. «Τὸν παῖδα χερσεύει μόρος».

*Χερσιδάμας, αντος, ὁ· Κυρ. ὄνμ. εὐγενοῦς Τρωός τινος. Ἰλιάδ.

Χερσιμαχία, ἡ· ψευδ. ἀγνστ. παρὰ Πλάτ. Νμ. 1. σλ. 633. Β, ὅπου ὁ Bekker ὀρθότ. ταῖς χερσὶ μάχαις ἔγραψε. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 688.

Χέρσινος, ίνη, ινον = χερσαῖος.

Χερσόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅ,τι, ἢ ὅστις ζῇ ἐπὶ τὴν ξηράν, ἀντὶ τῷ, λιμνόβιος. Νικανδρ. Ἀλεξιφ. 36.

Χερσοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν χέρσον, εἶναι, φαίνεται ὡς χέρσος. — 2) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγεώργητον, ἀκαλλιέργητον, ἔρημον τόπον· ἐν γένει, τόπος ἀγεώργητος, ἄγριος, ἔρημος.

Χερσόθεν, Ἐπίῤῥ. (χέρσος). Ἀπὸ τὴν χέρσον, ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι. Πίνδ.

*Χερσόϑι, Ἐπῤῥ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηράν, ἔπαυσε εἰς τὴν χέρσον.

Χερσομανέω, Μλ. ήτω (χέρσος, μαίνομαι). Εἶναι ὡς χέρσος, ἤτοι ἄκαρπος καὶ ἀγεώργητος γῆ, πλήρης ἀγρίων φυτῶν. Γρηγόρ Ναζ.

Χέρσονδε, Ἐπίῤῥμ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηράν, πλησίον εἰς τὴν ξηράν, Ἰλιάδ. Φ, 238

*Χερσονησιάζω, Μλ. -σω, Ἀττ. χερρον- καὶ

*Χερσονησίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ἐπὶ τόπου, σχῆμα χερσονήσου ἔχειν, χερσονήσου μορφοῦν, σχηματίζειν.

*Χερσονήσιος, ία, ιον· Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ χερσονήσου, ἀνήκει εἰς χερσόνησον· ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνησον· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου.

*Χερσονησιτεύω = χερσονησίζω· ψευδ. ἀνγστ. παρὰ Πολβ. α'. 73. ἐκ τοῦ

*Χερσονησίτης, ου, ὁ· Ἀττ. χερρον- Κάτοικος χερσονήσου τινός· ἤτοι κάτοικος τῆς Θρᾳκικῆς, ἢ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Χερσονησιώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησοειδής· πάνυ ἀμφβ.

*Χερσονησιώτης, ου, ὁ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησίτης.

*Χερσονησοειδής, ές, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνησον, εἶναι, φαίνεται ὡς χερσόνησος. Ἡρόδ. 7. 22 ἐκ τοῦ

*Χερσόνησος, ἡ, Ἀττ. χερρόνησος, ποιητ. δὲ χερόνησος, Ἀπλ. Ῥδ. (χέρσος, νῆσος). Νῆσος συνεχομένη μὲ τὴν ξηράν, τόπος τις ἀπαντᾷσαν ὑπὸ θαλάσσης περιεκλυόμενος ὡς νῆσος, καὶ μόνον δι' ἑνὸς μέρους τῇ ξηρᾷ συνεχόμενη. — 2) ἐξαιρ. Ἡ Θρᾳκικὴ μεταξὺ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου· ἢ ὡσαύτως παρὰ τοῖς πάλαι ἀπαντωμένη Ταυρικὴ χερσόνησος ἐστὶν ἡ νῦν Κριμαία λεγομένη.

*Χερσονησώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- συναιρ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

*Χέρσος, ἡ, καὶ ὁ· Ἀττ. χέρρος. Ἡ ξηρά, ἡ Ἤπειρος ἀντιδτ. τῷ ὕδατι, ἐξαιρ. τῇ θαλάσσῃ, πολλκ. παρ' Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως μένει ἀδιάκριτον τὸ γένος τῆς λέξ. «χέρσον ἱκέσθαι» ἀντὶ χερσονδε. Ὀδτ. Ι, 486. — β) Ἀγεώργητος· ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος τόπος. — 2) ὡς ἐπῶν. χέρσος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι στερεόν, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἡρόδ. 2, 99. 4, 123. «χέρσος Εὐρώπη» ἡ ξηρὰ τῆς Εὐρπ. Πινδ. — β) Τόπος γῆ ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ Τρπ. ἐπὶ γυναικῶν, ἄγαμος, ἄπαις, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1502. ἐν γένει, τόπος κενός, ἄδειος, μετὰ γεν. «πηρὰ χέρσις ἀγλαϊσμάτων» Εὐρπ. Ἠλ. 323. (συγγν. τῷ, χῆρος, ἔερός, ἔηρός, σχαρός, σκηρός, χεράς, χοιράς, χέρμα, χερμάς, καὶ τλ.) ὅθεν

Χερσόω, Μλ. -ώσω. Χερσόνω, κάμνω μεταβάλλω μέρος τι θαλάσσης, ποταμοῦ, λιμνης, εἰς ξηράν. — 2) Κάμνω, ἀφίνω τόπον τινὰ ἀκαλλιέργητον, νὰ ἐρημώσῃ, παθητ. Γίνεται τόπος τις ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος· ὅθεν «γῆ κεχερσωμένη» ἀγεώργητος, ἔρημος.

Χέρσυδρος, ὁ (χέρσος, ὕδωρ). Ἀμφίβιος ὄφις, νεροφίδι· εἶδος ὄφεως, ὁ ἐν γῇ καὶ ὕδατι διάγων, διαιτώμενος. Νίκανδρ.

+Χερσύνω, = χερσόω.

Χερσωδής, ὁ, ἡ· (χέρσος, εἶδος) συναιρ. ἀντὶ χερσοειδής.

Χερυδριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χείρ. Μικρὰ χείρ, χεράκι, Μοσχ. 1. 13.

Χεσάς, άντος, ὁ (χέζω). ἔτι δὲ καὶ χέσας· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ χέζων, ὅστις χέζεται· ὁ διάῤῥοιαν πάσχων γαστρός. Ἀριστοφ.

Χεσείω, ἐρετικὸν τοῦ χέζω. Θέλω νὰ χέσω, μ' ἔρχεται, μὲ βιάζει, μὲ σφίγγει νὰ χίσω, ὡς τὸ, χεζητιάω. Ἀριστοφ.

Χεσιφωνέω, ῶ (χέζω, φωνή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω ἀπρεπεῖς, ἀηδεῖς φλυαρίας. Ἡσύχ.

*Χεῦας, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω, Ὀδτ. Δ, 75.

*Χεῦαν, Ἐπκ. γ'. πλῆ. πρτπ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω. Ὅμ.

*Χεῦε, Ἐπκ. γ'. ἑνικ. πρτπ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω. Ὅμ.

Χεύμα, τό (χεύω). Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, ὅ,τι χύνεται, εἶναι ῥευστόν· ὅθεν — α) χύσιμον· ῥεῦμα, ποταμός, κῦμα, θάλασσα· «χεῦμα κατσιτέρειον πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀναλυμένον κατσίτερον, τουρκβ. ἀπὸ καλάϊ, Ἰλιάδ. Ψ, 561. — β) Ὅ,τι σπένδεται, χύνεται ἐν ταῖς θυσίαις κατὰ γῆς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδή, τὸ ἰταλ. libazione. — γ) Σκεῦος, ἀγγεῖον λοιβῆς, λιβατσιόνης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχυνον τὰς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδάς, Ἡρόδ. 1, 51. ἄλλως χοαὶ λεγόμενοι.

Χεύω, ὡς Ἐπκ. ἐνστ. ἀντὶ τοῦ χέω, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς συνθ. καταχεύομαι καὶ περιχεύομαι ἀπαντώμενοι, ἀντὶ περιχέω· ἐξ ἐναντίας δ' εὑρηται ἐν Ὅμ. Ὀμ. ὡς Ἐπκ. ἀόρ. ὑποτκ. καὶ ὡς Ἐπκ. Μλ. τοῦ χάω, ὅπερ ἴδε.

*Χέω, Μλ. χεύσω, Ἀττ. ἀόρ. α'. ἔχεα, ἀπρμφ. χέαι, Πρττκτ. χέον, χεάτω, μέσ. ἀόρ. α'. ἐχεάμην· παρκμ. κέχυκα· παθτ. πρκμ. κέχυμαι· παθτ. ἀόρ. ἐχύθην (ῠ) ἀνθ' οὗ οἱ μετέπειτα συγγρφ. καὶ ἐχέθην ἔχοντες· ὅπερ δὶ ἀγνοιαν τῶν ἐκδότων μετεβλήθη πολλάκις εἰς τὸ, ἐχύθην, Lobeck Φρν. σελ. 731. — Τούτων τῶν κυρίως Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ ἐνργ. καὶ μέσ. ἐνστ. καὶ παραταθ. παντοίου ἄνευ συναιρ., καὶ μόνον τὸ, χεῖσθαι κεῖται ἐν Ὀδσ. Κ, 518. ἅπαξ δὲ χρῆται τῷ γ'. πλῆ. πρτπ. τοῦ ἀόρ. ἔχεαν, Ἰλιάδ. Ω, 799. πολλάκις δὲ τῷ παθτ. πρκμ. καὶ ὑπρτντ., καὶ τῷ παθτ. ἀόρ. συνθέσ., ἐξ οὗ ὅμως μόνον τὸ χυθείη, γ'. πρτπ. εὐκτ. εὑρηται παρ' αὐτῷ κατὰ τὸν ἁπλοῦν τύπον των, Ὀδσ. Τ, 500. Πρὸς τούτοις δὲ εὑρηται παρ' αὐτῷ εὔχρηστος ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος τοῦ ἀόρ. ἔχευα κατ' αὔξ. καὶ ἀναυξήτως, χεῦε, χεῦαν, ἀπρμφ. χεῦαι, μτχ. χεύας· πρτττ. χεῦον· ὑπτκ. χεύω, χεώμεν ἀντὶ χεύωμεν, Ἰλιάδ. Η, 336. (ὁ καὶ εἰσάτ: σποράδην ἀπαντώμενος καὶ κατὰ τὸν συνήθ. Μλ. χεύτω ἀσχηματσμ. τύπος τοῦ ἀόρ. ἔχευσα, χεῦσαι, οὐκ ἔστιν Ὁμρκ. πιθαν. δὲ αὐτὸ Ἑλληνικός·) σπανιώτερον δὲ χρῆται τῷ ἐπκ. μέσ. ἀόρ. ἐχευάμην, καὶ τοῦτο μόνον ἐν τῷ γ'. ἑνκ. πρτπ. ἐχεύατο, Ἰλιάδ. Η, 63. καὶ ἐκ τοῦ κατὰ σύγκ. παθτ. ἀόρ. ἐχύμην (ῠ) μόνον τῷ γ'. ἑνκ. καὶ πλῆ. πρτπ. χυτο, χύντο, καὶ τῇ μετχ. χυμένη· τέλος δὲ ὁ ἐπκ. ὑπτκτ. ἀόρ. χεύω μεταβλήθη πάλιν εἰς τὸν σπάν. Ἐπκ. μέλλτ. χεύω, ἐν Ὀδσ. Β, 322. τῷ μέσ. ἀόρ. χρῆται ὁ Κ. Σμρν. ἀντὶ παθτ. ἀόρ. — Πρὸς τούτοις δὲ εὑρηται· καὶ ὁ ἐπκ. ἐνστ. χείω παρ' Ἡσ. Θγν. 83. ὁ χεῶ δὲ μέλλ. μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὑστάτοις ἐν χρήσει ἐχυσα, χυσαι ἀορτ. ἴδε Lobeck Φρν. σελ 725. — Ἐπθ. ῥμτκ. χυτός. Ὅμ.

Κυρία σημτ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, χύνω, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, κυρίως, μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης σημσ συνθ. τοῦ, πολλοῦ, ἀφθόνου· ὅθεν ἀφίνω, κάμνω νὰ χύνηται, νὰ χύνωνται ὕδωρ, οἶνον, δάκρυ, δάκρυα, πολλάκις παρ' Ὁμ., ἐπὶ τοῦ Διὸς «ἡχέει ὕδωρα χύνει νεφέων, τοὔτ' ἐστὶ κάμνει νὰ χύνηται βροχή, Ἰλιάδ. Π, 385. ὡσαύτως καὶ «ἠχέει χιόνα βίπτει χιόνι, κάμνει νὰ χιονίζῃ· καὶ ἀπολύτως «ἠχέει» Ἰλιάδ. Μ, 281. — β) Διαλύω, κάμνω τι νὰ ἀναλυθῇ, νὰ γένῃ ῥευστόν, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων. — 2) παθτ. Χύνεται, τρέχειτε ἀφθόνως, ἐν ἀφθονίᾳ «δάκρυα θερμὰ χέοντο» Ὀδσ. Δ, 523. Ἰλιάδ. Ψ, 385. — β) Διαλύεται, γίνεται ῥευστόν τι. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. ἐπὶ τῆς λοιβῆς ἐν θυσίαις ὑπὲρ νεκρῶν «ἠχοὴ χεῖσθαι νεκύεσσιν» τὸ νὰ κάμνῃ τις λοιβὴν ὑ-

πέρ τῶν τεθνεώτων, ἥτις, καθ' Ὅμ., συνίστατο εἰς μέλι μεμιγμένον, εἰς οἶνον καὶ εἰς ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἔχυναν ἀλλεπαλλήλως εἰς τρεῖς χοάς, Ὀδσ. Κ, 518. Λ, 26. ὡσαύτως καὶ ηχοὰς χέασθαι Ἡρότ. 7, 43. παρβλ. χοή. —

Β) Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ στερεῶν ξηρῶν πραγμάτων, χύνω, διασκεδάζω, σκορπίζω, διασκορπίζω, σωρεύω, σκεπάζω ἢ παραχύνω τι μέ τι, ἀεὶ δὲ κατὰ παρασημασίαν τοῦ πολλοῦ, ἀφθόνως· ηφυλλαν Ἰλιάδ. Ζ, 147. Ἡσιόδ. Ἔρ. 423. ηὐθεῖαι Ἰλιάδ. Ι, 7. πάλπται Ὀδσ. Β, 354. 380. ἐξαιρ. ηπῆμα χέων τάφον γεμίζω ἐπισωρεύων χῶμα, Ἰλιάδ. Ω, 799. 801. Ὀδσ. Α, 291. Β, 222. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ ηπύμβον χέων Ἰλιάδ. Η, 336. Ὀδσ. Δ, 584. Μ, 14. καὶ ἄλλχ. ὅθεν καὶ ηθανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ἰλιάδ. Ψ, 256. Ὀδσ. Γ, 258. κόνιν κὰκ κεφαλῆφι Ἰλιάδ. Σ, 24. Ὀδσ. Ω, 317. τὸ δὲ, ηκαρπὸν χέων Ὀδσ. Λ, 588. ἐπὶ εὐκάρπων δένδρων, ἀφίνω τοὺς καρποὺς των νὰ κρέμωνται ἀφθόνως· οὐχὶ δὲ τινάζω τοὺς καρποὺς των. — β) Ῥίπτω, σφενδονίζω, ἐξαιρ. πολύ τι πλῆθος ηθεῦρα χέων οἰωνοὶ χύνω, τοῦτ' ἔστι ῥίπτω τόσα βέλεα ὥστε πίπτοντα φαίνονται ὡς νὰ χύνωνται ἀπὸ ποδὸς, Ἰλιάδ. Ε, 618. ηκαλάμην χθονίην ἀντὶ θερίζω ἢ θερίζων αὐτὴν κάμνω νὰ πίπτῃ κατὰ γῆς ἀφθόνως ὡς νὰ τὴν ἔχυνέ τις, Ἰλιάδ. Τ, 222. — γ) Ἀφίνω ἢ κάμνω τι νὰ πέσῃ, νὰ πίπτῃ κάτω· ηνία ἔραζε χέων Ἰλιάδ. Ρ, 619. ηείδατα ἔραζε χέων Ὀδσ. Χ, 20. 85. ηδεσμὰ ἀπὸ κρατὸς Ἰλιάδ. Χ, 468. — 2) παθ. Ἐπιστωρεύεται· Ὀδσ. Ρ, 298. Τ, 539. Χ, 387. Ἰλιάδ. Ψ, 775. — β) ἐξαιρ. ἐπὶ ἐμψύχων, κινοῦνται σωρηδόν, ἀγεληδόν, συντρέχουσι, συνάζονται πολλοί, πλῆθος, σπεύδουσι σωρηδόν, Ὀδσ. Χ, 389. Ἰλιάδ. Ε, 141. Π, 267. Τ, 356. ηδακρύοντες ἔχυντο ἔτρεχον κλαίοντες, Ὀδσ. Η, 415. — 3) κατὰ μετ. διάθ. μετὰ αἰτ. ηβέλεα χέοντον ἐρρίπτον βέλη ἀφθόνως, πάμπολα ὡς νὰ τὰ ἔχυναν, Ἰλιάδ. Θ, 159. Ο, 590. —

Γ) Ἐν γένει χύνω τρπ. αἰτι εὐγάζω, ἐκτείνω, ἁπλόϊω κατὰ τὰς διαφόρους ἀκαφορὰς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μὲ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον προέχουσαν σημασ. χοὴς, ἐπιχοὴς, προσθήκης, ἐπισωρεύτως, προπλοκῆς καὶ λ. τ. τ. π. χ. ηφωνὴν, αὐδὴν Ὀδσ. Τ, 531. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 398. παρβλ. Θγν. 83. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων ηούριγγι χέων μέλος, ἠδὺ πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖσι Σμιθ. 72. 8. ηαὐτμένα κατά τινος τὸ παρ' ἡμῖν, χοχλάζω τινὰ ἢ τι ζωπρά, ὡς ὅταν κρυώσουν τὰ χέρια καὶ τὰ χοχλίζομεν διὰ νὰ ζεσταθοῦν· Ἰλιάδ. Ψ, 765 παρβλ. Ὀδσ. Γ, 289. ηάχλυν κατ' ὀφθαλμῶν Ἰλιάδ. Τ, 321. οὕτω καὶ ηήερα Ἑκταίου, ἁπλόϊω σκότος, ὁμίχλην, Ὀδσ. Η, 15. Ἰλιάδ. Ρ, 290. καὶ ἄλλχ. ηὖπιον ἐπὶ βλεφάροισι Ἰλιάδ. Ξ, 165. Ὀδσ. Β, 395. Μ, 338. καὶ ἀλλαχοῦ· ηαχιλλεὺς κὰκ κεφαλῆφι Ὀδσ. Ψ, 156. ηδόλον ἐπὶ δέμνια ἁπλόϊω βρόχους ἐπὶ τὴν κλίνην, Ὀδσ. Θ, 282. — 2) παθ. Χύνεται, ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται πα τοῦ τι· πάμφι δὲ εἱ θάνατος χύτο Ἰλιάδ. Ν, 544. πάμφι δέμνι νὺξ μέχυται Ἡσιόδ. Θγν. 727. ηκατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Ἰλιάδ. Ε, 696. Τὸ δὲ ηπαλιν χύτο ἀῆρι τὰ στέατος διεσταλάσθη, ἐξέλιπεν, Ὀδσ. Η, 143. ηοὔ μέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιστι χυθείη Ὀδσ. Τ, 590. πάμφι δεσμοὶ ἔχυντον Ὀδσ. Θ, 287. ηῳρῆ ἐπὶ πόντου ἐχεύατο, Ἰλιάδ. Η, 63. — β) ηκεχυμένος εἰς τι παραδεδομένος μὲ ὑπερβολὴν, ἐμπαθῶς εἰς τι· πὸς ταῦροδίσιαν Δουκ., ἔτι δὲ καὶ ηπρὸς ηδονὴν Ἀλκιφ. τὸ δὲ πέχυτη ὁ θυμέος ἢ καρδία του κατεπληρώθη χαρᾶς, Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 1009. — 3) κατὰ μετ. διάθ. μετὰ αἰτ. πάμφι φίλον υἱὸν ἔχυνατο πήχεε ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητὸν υἱόν της, Ἰλιάδ. Ε, 314. οὕτω καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. πάμφ' αὐτῇ χυμένην Ῥιπτομένη περὶ αὐτὸν τοῦτ' ἔστι περιπλέκουσα, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν, Ἰλιάδ. Τ, 284. Ὀδσ. Θ, 527. (Ὑπάγεται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ.)

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Η.

Χηλαργός, ὁ, ἡ. Δρκ. χαλαργὸς (χηλὴ, ἀργός). Ἐπὶ τετραπόδων, ὅ,τι τρέχει ὀλίγορα, εἶναι ταχύπους· ὅθεν ηχαλαργοὶ ἁμιλλαται ἡ ἱπποδρομία, Σφκ. — 2) ὡς τὸ, λευκόπους ποιητ. μόνον χρτμ.

*Χηλᾶς, ὁ, = χηλευτής. Ἡσυχ. ἴδε Lobeck Φρν. σελ. 435.

Χήλευμα, τό (χηλεύω). Ὅ,τι εἶναι, πλεγμένον, πλεκτόν, πλέγμα, τὸ χηλευτὸν ἄλλως. — 2) ἡ βελόνη διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα χηλῇ ἄλλως.

*Χήλευσις, εως, ἡ (χηλεύω). Πλέξιμον, πλοκὴ, πλέγμα.

*Χηλευτής, οῦ, ὁ (χηλεύω). Ὅστις πλέκει, ῥάπτει, συῤῥάπτει τι, ἀκεστής.

Χηλευτός, ἡ, ὀν· ἐπῃ. ῥηματκ. τοῦ χηλεύω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον. Ἡρότ. 7. 89.

Χηλεύω (χηλὴ, σημτ. 2. β'). Πλέκω, ἐλίττω τι.

Χηλή, ἡ (ΧΑΩ). Τὸ εἰς δύω σχισμένον ὄνυχι τῶν τετραπόδων, βοῶν, προβάτων, ἐλάφων, καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ καὶ ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 61. — β) οἱ ὄνυχες τῶν ἀρίδων, Σφκλ. Ἀντ. 1003. — γ) τὰ μεγάλα ποδάρια τῶν καβούρων. — 2) Παντήποτέ τι ἐσχισμένον, εἰς δύω ἐσχισμένον, ὡς εἴδομεν ἐξέχον· ἐξαιρ. — α) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον. — β) Βελόνη σχιτμένη ἀνάμεσα διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα, καὶ φορμούς, στιβάδας, ῥίπας, καὶ τ. τ., ἤτοι τὸ τουρκ. ζεμπίλια, ψάθας. — γ) τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐντεινόμενα ἄκρα τῶν προχωμάτων, τὸ σύνηθ. ἰταλ. μόλων. — δ) ηχηλὴ τείχουσα τοίχός τι λίθων ἐξέχον ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν διὰ νὰ συνθλώνται προσβάλλοντα τὰ κύματα, Θκδ. καὶ Ξνφ. ὡσαύτως καὶ ηχηλὴ ὄρυσσε τι ἐν τῇ θαλάσσῃ εἰσχωροῦν ἀκρωτηρίου ἄκρον. — 3) Πᾶν σχίσμα, ἀγκύλωμα ἢ χάραγμα, ἐξαιρ. — α) Τὸ χάραγμα μὲ τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ βέλος ἐπὶ τὴν νευρὰν ἄλλως ηλυφὶς λεγόμενον. — β) ἡ σχισμάδα τῶν ὁμματοφύλλων διαροῦσα τὸ ἄνω τοῦ κάτω, ἡ ὁποία σχηματίζεται ὅταν κλείνται τὰ ὀμμάτια.

Χηλιτός, ἡ, όν = χηλευτός. Ἀγγεῖον χηλιτόνω· κόφινος, σπυρὶς, κ. τ. τ. Πολυδ. ζ, 172.

*Χηλίον, τό, Ὑπερστ. τοῦ χηλή.

*Χήλιον, τό, Ὑπερστ. τοῦ χήλος.

Χηλός, ὁ, (ΧΑΩ) Κίστη, κιβωτός, τὸ ἰταλ. κάσα, τουρκ. σαντούκι· ἱματιοθήκη, τὸ ἰταλ. ἀρμάρι, σκευοθήκη τὸ τουρκ. δουλαπι, θήκη γενικῶς εἰς τὴν ὁποίαν τίθενται, φυλάττονται παντοία σκεύη, πολλάκις παρ' Ὅμ. ματὰ τῶν ἑπῃ. ηκαλή, διαιδαλέη, περικαλλὴς, πυκινὴ.

Χηλόω, (χηλὴ, σημ. 2. β'.) Πλέκω, ἐλίττω τι — 2) (χηλὴ σημ. 3.) σχίζω, χαράττω τι. ὅθεν

Χήλωμα, τό. Σχισμάδα, χαραγμάδα, ὡς τό, χηλή.

Χηλωτέον, τό· = χηλή, σημ. 2, β', ἐκ τοῦ

Χηλωτός, ἡ, όν. Ἐπῃ. ῥητκ. τοῦ, χηλόω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον.

Χημεία, ἡ· καὶ

*Χημευτική, ἡ· ἴδε χυμεία.

Χήμη, ἡ. (ΧΑΩ). Χάσμη, χασμέρημα. 2) εἶδος κογχυλίου ἤτοι ὀστρακοδέρματος διθύρου, μὲ δύω ὄστρακα Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ε, 15. ξενοφῶντ. 18. καὶ 31. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιε, 12. Πλίν. λε', 5, καὶ 13. κοιν. ἀχηβάδι, πορλίδα. — 3) μέτρον τι εἰς μέγα καὶ μικρὸν διαιρούμενον· ἐκεῖνο μὲν τρεῖς, τοῦτο δὲ 2. δραχμὰς ζεστῶν πραγμάτων χωροῦν.

*Χήμια, ἡ, παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πλούτρ. περὶ Ἰσιδ. §. 33. Τομ. 9. σελ. 147. Η. (υ-)

*Χήμιον, ἡ χημίον, τό, ὑπερστ. τοῦ χήμη.

Χήμωσις, εως, ἡ. (χήμη) Πᾶσόν τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅτε ἡ φλεγμονὴ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος πρόσταται, κοκκινίζει καὶ σκεπάζει τὴν κόρην· ηχήμωσιν λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς τὰ βλέφαρα ἑκτραπῇ, ὡς μόλις ὑπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτεσθαι, καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μετεωρότερον τοῦ μέλανος γένηται, καὶ ἐρυθρὸν, καὶ πελυμερῶς ἐπιλαμβάνει τοῦ μέλανος. Παῦλ. Αἰγ. γ', 22.

Χήν, ὁ, καὶ, ἡ· γενκ. χηνός (ΧΑΩ, χαίω). Ἡ χήνα κοινῶς οὕτως ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ νὰ ἀνοίγῃ ἀπαύστως σχεδὸν τὸ στόμα της, πολλάκις παρ' Ὅμ. κατ' ἀμφότερα τὰ γένη χρωμένῳ τῇ λέξει· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. καὶ Εὔβουλος παρ' Ἀθηναίῳ ιβ', σελ. 519. Α. ηΧῆνα πλαταγίζουσα καὶ κεχηνέναι, ἡ ἀνμλ. αἰτ. χῆνας, εὑρῆται ἐν Ἐπιγρμ. ἀδεσπ. 667, 2. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 351. ἐκ τοῦ χάν δὲ, Δρκ. τύπου ἐσχηματίσθη τὸ Γερμ. Gans. ὡς τὸ Λατ. anser. ὅθεν

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ (ἀλώπηξ). Αἰγυπτιακὸν εἶδος χηνῶν αἱ ὁποῖαι ζῶσιν εἰς τρύπας διαιτώμεναι. Ἡρότ. 2. 72. Ἀριστφ. ὄρ. 1284.

*Χηνάριον, τό, Ὑπερστ. τοῦ χήν. Μικρὰ χήνα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χηνάρι· Γρμμτ. πρβλ. νηττάριον.

Χήνειος, εία, ειον· Ἰων. χήνεος, έη, εον (χήν). Ὅ,τι εἶναι χηνήσιον· ὑπάγεται εἰς τὴν χήνα, εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χήναν, Λατ. anserinus. Ἡρότ.

*Χηνέλωψ, ωπος, ὁ = χηναλώπηξ. Ἡσυχ.

*Χήνεος, έη, εον, Ἰων. ἀντὶ χήνειος. Ἡρότ. 2, 37.

Χηνέρως, ωτος, ὁ. Μικρότατόν τι καὶ κάλλιστον εἶδος χηνός. Πλίν.

Χηνέω, = χαίνω· ἄνευ μαρτυρίου. ὅθεν

*Χήνημα, τό (ΧΑΩ). Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὸ στόμα, ἐξαιρ. νὰ περικαίῃ, περιγελᾷ τινα ἀνοίγων τὸ στόμα.

Χηνιεύς, έως, ὁ (χήν). Νέα χήνα, χηνόπουλον, χηνοπούλι.

*Χηνιεύς, έως, ὁ· = χηνεύς, ἄνευ παραδείγματος.

Χηνίζω, Μλ. -ίσω (χήν). Φυσῶν εἰς τὸν αὐλὸν, φλοέραν, εὐγάζω ἦχον ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας. Δίφλ. παρ' Ἀθην. 14.

Χηνίον, τό· ὑποκορστ. τοῦ χήν. Μικρὰ χήνα, = χηνάριον. Ἀθην.

Χήνιος, ία, ιον· = χήνειος,

Χηνίσκος, ὁ (χήν). Καλλωπισμός τις, στολίδι εἰς τὴν πρύμνην πλοίου ὅμοιος μὲ τὸν λαιμὸν τῆς χήνας. ηΗ πρύμνα ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένην. Καὶ Εὐστάθιος ηΧηνίσκος, χηνὸς ἐκτύπωμα εἰς ῥάσημον ἐγγλυφόμενον τοῖς τῶν νεῶν ἄκροις· ἐτυμολογ. ηΧηνίσκος, τὸ τῆς πρώρας μέρος, οὗ ἀπέρηνται αἱ ἄγκυραι, ὃ καὶ τὴν τράπιδός ἐστιν ἀρχή· εἰσὶ δ' οἱ μᾶλλον τὸ τῆς πρύμνης ἄφραν ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζεύγνυνται αἱ ἐπωτίδες τῆς νεώς· πλὴν ἀποτερὸς ἔχει, χηνίσκος ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐτίθουν τῷ ἄκρῳ, τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες· ἢ τοῦ εὐοιωνίστου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων.

*Χηνοβοτία, ἡ· = χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ βόσκονται ἢ τρέφονται οἱ χῆνες· χηναριὸ, χηνοκόμαστον κοινῶς. ἐκ τοῦ

Χηνοβοσία, ἡ (χηνοβοστός). Τό νά τρέφῃ, κρατῇ τις χῆνας — 2) Ἀγέλη, κοπάδι χηνῶν.
Χηνοβόσιον, τό = χηνοβοστεῖον.
Χηνοβοστεύς, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει, ἤ τρέφει, κρατεῖ χῆνας.
Χηνοβοτία, ἡ καί
*Χηνοβωτία, ἡ = χηνοβοτία.
Χηνομεγέθης, ές, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι εἶναι μεγάλον ὡς ἡ χήν. Στραβ. σελ. 1037.
Χηνοπλούμαστον, τό (χήν, plumа Λατιν.) Βλίνη μέ στρώματα ἀπό πτίλα, πτερά χήνας. Χρυσοστόμ. ὁμιλ. κϛ'. τοῦ
Χηνοτροφεῖον, τό (τρέφω) = χηνοβοστεῖον.
*Χηνοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = χηνοβοσκός.
*Χηνύστω, = χηνυστράω. Ἡσυχ.
Χηνυστέω, = χηνυστράω, Ἡσυχ.
Χηνύστρα, ἡ (χαίνω). Χάσμη, χασμήρημα. Ἡσυχ. ὅθεν
Χηνυστράω, Χασμῶμαι, χάσκω. Τρπκ. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, κάμνω τι ἀργά, ἀμελῶς, κρατῶν τό στόμα ἀνοικτόν ἤ χασμώμενος διά ῥᾳθυμίαν.
*Χηνύω = τῷ προηγμ.
Χηνώδης, ὁ, ἡ (χήν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς χήν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χηνῶν, ὁμοιάζει μέ χήνα. Σέπτ. Ἔμπ.
Χήρ, ηρός, ὁ. Ὁ ἐχῖνος ἀκανθόχοιρος, σκαντζόχοιρος, ἀρίστιος κοινῶς παρβλ. χείρ. (συγγν. τῷ σχῖρος, χοῖρος, ἴσως καί τῷ Λατ. hirtus, hirsutus.)
Χήρα, ἡ. Ἰων. χήρη· ὡς καί παρ' ἡμῖν· Γυνή τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπέθανεν. Ἰλιάδ. ἔστι δέ ἡ λέξ κυρίως θηλκ. τοῦ χῆρος Ἡ ἐστερημένη, θηλ. τοῦ ἀνδρός της· ὡς ἐπίθ. «Χῆραι γυναῖκες αἱ χηρεύουσαι, Ἰλιάδ. Β. 289, «μήτηρ χήρη,» Ἰλιάδ. Χ. 499. ὅθεν
Χηράζω, = χηρεύω· ἀμφιβ.
*Χηράμβη, ἡ. Εἶδος κογχυλῶν, ἀκριβέστερον ἀδιόριστον.
Χηράμενος, ποιητ. Μετοχ. ἀόρ. ά. Μέσ. τοῦ χαίρω. Λίαν. Ταχτ.
Χηραμίς, ίδος, ἡ = χηραμίς. 2) Πλατύτι καί κοῖλον ὄστρεον, τό ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τό νά αὐτλῶσι καί μετρῶσιν ὑγρά· ὡς τό, χήμη.
Χηραμοδύτης, ου, ὁ· (χηραμός, δύω). Ὅ,τι τρυπώνει, κρύπτεται, χώνεται εἰς τρύπας ἤ σπήλαια (κυρίως — υυυ —, οἱ ποιητ. ὅμως χρῶνται τῷ ν μακρ. ἐν τῇ ἄρτσι.)
Χηραμόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τῶν χηραμῶν, ἀπό τάς τρυπας ἤ ἀπό τά σπήλαια· ἐκ τοῦ
Χηραμός, ὁ (ΧΑΩ, χαίνω), Τρύπα, χάσμα εἰς τήν γῆν, σπήλαιον· φωλεός ἤ τόπος κρυφός ὅπου κρύπτονται, τρυπώνουν θηρία, Ἰλιάδ. Φ. 475. ὡς τό, χειμά· παρά τοῖς μετέπειτα δέ, οἷον παρ' Ἀπλ. Ῥόδ. καί ἡ χηραμός· πρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 523. εὑρηται δ' ἔτι καί ὁ ἀπεργατικῆς πλθ. ἀρσμ. τά χηράμα· ἔστι δέ ἡ λέξ, παρά ποιητ. μόνον, χρσμ. ὁ δέ Ἡσυχ καί χαραμός ἔχει· (συγγν. τῷ, χώρος).
Χηραμύς, ύδος, ἡ = χηραμίς.
Χηραμών, ῶνος, ὁ = χηραμός. Ὀρφ. Ἀργ. 1264.
*Χήραντο, ποιητ. γ'. προσπ. πληθ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ, χαίρω, Ἀπλ. Ῥόδ
Χηράσκω, = χηρόω· Ἐρημόνω, ἔρημον ποιῶ.
*Χήρατο, ποιητ. γ'. πρσπ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ, χαίρω. Ἰλιάδ.
Χηραφίς, ίδος, ἡ, καί
*Χήραφ, αβος, ὁ = καραβίς, χάραβος Θαλάσσιός τις καρκῖνος κίβουρας, καβούρι θαλασσινόν — 2) ἴσως καί = χηραμίς τημτ. 2.
Χηρεία, ἡ· (χηρεύω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν. τό κοινῶς τό νά ἦναί τις χήρος, ἀπόχηρος, ἡ χήρα. Θεόδ.

*Χήρειος, εία, ειον· καί ὁ, ἡ (χῆρος). Χηρευμένος, ἀπόχηρος, χηρευμένη, χήρα.
Χήρευσις, εως, ἡ = χηρεία, ἐκ τοῦ
*Χηρεύω, Μ. αὔσω (χῆρος) ἀμετβ. ἐπί τόπου Εἶναι κενός, ἄδειος, ἔρημος· μετά γνκ. «νῆσος ἀνδρῶν χηρεύει» Ὀδτ. Ι. 124. Στεροῦμαι, εἶμαι στερημένος ἐξαιρ. τοῦ ἤ τῆς συζύγου, ἤ τῶν γονέων, εἶμαι ἀπόχηρος, χήρα, ὀρφανός· ἐν γένει στεροῦμαί τινος. — 2) μετατ. ὡς τό χηρόω, ἀδειάζω, ἐρημόνω, ἀποστερῶ· τινά τινος.
Χηρήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντί χήρειος.
*Χηρία, ἡ = χηρεία.
Χῆρος, χηρα, χηρον, ἔτι δέ δεκτλ. Ὅστις εἶναι στερημένος, στερεῖται τίς, ἐξαιρ. τόν ἤ τήν σύζυγον, ἀπόχηρος, χήρα· παρά τῷ Ποιητ. κατά ταύτην μόνον τήν σημτ. ἐν τῷ θλκ. γένει, ἴδε χήρα· ἔτι δέ καί τῶν γονέων στερημένος, ὀρφανός· (παρά τό πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χῆτος, χητεύω, χάτος, χατεύω, χατίζω, χέρνης.) ὅθεν
Χηροσύνη, ἡ. Στέρησις, ἀποστέρησις· ἐξαιρ. τοῦ ἤ τῆς συζύγου, «ὁσίως χηροσύνη.» Ἀπολλών. ἀργ. δ', 1064. ποιητ. μόνον.
Χηρόω, (χῆρος) μετβτ. Κενόνω, ἀδειάζω, ἐρημόνω τι «ἀγυιάς» ἀδειάζω τάς ἀγυιάς τό σύνηθ, ταυρβ. τά σωκάκια ἀπό ἀνθρώπους, ἐρημόνω πόλιν τινά, Ἰλιάδ. Ε, 642. «Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη.» Ἡρδτ. 6, 83. Ἀποστερῶ τινά τινός· ἐξαιρ τοῦ ἤ τῆς συζύγου, κάμνω τινά ἀπόχηρον, χήραν· «γυναῖκα χηρωσαι.» Ἰλιάδ. Ρ. 36 — 2) ἀμετβ. ὡς τό, χηρεύω. Ζῶ ἀπόχηρος ἤ χήρα, ἤ ὀρφανός· ἐν γένει στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι· μετά γενκ. Θέογν. 950. ὅθεν
Χήρωσις, εως, ἡ. Στέρησις, χωρισμός, χηρία. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 308.
*Χηρωστής, οῦ, ὁ (χηρόω). Ὁ τυχόν συγγενής, ὅστις κληρονομεῖ ἀποθανόντα τινά εἰς ἔλλειψιν τῶν ἐγχιστέρων, ἐξ ἀγχιστείας, ἐξ αἵματος συγγενῶν· κατά πλθ. ἀριθμ. χηρωσταίων, Ἰλιάδ. Ε, 158. Ἡσιόδ. Θγν. 607. — 2) = ὀρφανιστής.
*Χησεῖτε. Δρκ. συναιρ. ἀντί, καί ἧσετε, Μέλ. τοῦ, ἧμαι.
*Χησίη, ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Σάμου, ὅθεν
*Χησιάς, άδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ καί Νικ.
*Χήσιος, ὄνμ. ποταμοῦ τινος τῆς Σάμου.
*Χητεία, ἡ. Ἔνδεια, στέρησις, σπάνις, ἔλλειψις ἐκ τοῦ
*Χητεύω, (χῆτος). Στεροῦμαι, πάσχω, ἔχω στέρησιν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν ποιητ.
*Χήτη, ἡ (ΧΑΩ, χαίνω) = κενεών
Χητίζω, = χατίζω. Ἐτυμολ. Μαγ. ἐκ τοῦ
Χήτις, ιος, Ἀττ. εως, ἡ καί
*Χῆτος, εος, τό. Ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια, χρεία, ἐπιτυμία, συνήθ. κατά δοτ. πτῶτιν. «χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνέρος» ἐξ ἔλλειψιν ἤ στέρησιν τοιούτου ἀνδρός, Ἰλιάδ. Ζ. 463. «χήτεϊ τοιοῦδ' υἱέος» Τ, 324· «χήτει ἐν εὐναίῳ» Ὀδσ. Π, 35. «χήτει λαῶν» Τυρ. Ἀπλ. 78. «χήτει συμμάχων» Ἡρδτ. 9, 11. ἐπί τό πλεῖστον παρά ποιητ. μόνον χρτμ. (παρά τό ΧΑΩ, χάτος, χατέω, χατίζω) ὅθεν
Χητοσύνη, ἡ. Ἔνδεια, πενία, ἔλλειψις, πτωχία, στέρησις, ὀρφανία· μοναξία, ἐρημία. Ἀναλεκτ. β', σελ. 118. ποιητ. μόνον.

Τό Χ μετά τοῦ Θ.

Χθαμαλερός, ά, όν = χθαμαλός. Πλβ. 10, 10, 7.
Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ (πέτομαι). Ὅ,τι πετᾷ χαμηλά ἤ πλησίον τῆς γῆς· ἐκ τοῦ
Χθαμαλός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι χαμηλόν, πεδινόν, ἐπί ἤ πλησίον τῆς γῆς, ἴσα μέ τήν γῆν, Ὀδσ. Ι, 25. Κ, 196. Λ, 194. συγκρτ. Ὀδτ. Μ. 101. ὑπρλτ. Ἰλιάδ. Ν, 683 (παρά τό, χαμαί, χαμηλός παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐκ τῶν χθές·) ὅθεν
Χθαμαλότης, ή. Τό νά ἦναί τι χαμηλόν· χαμηλότης. Εὐστ.θ.
*Χθαμαλοφροσύνη, ἡ (φρήν). Ταπεινόν, χαμερπές, εὐτιδανόν φρόνημα. Γρηγ. Ναζ.
Χθαμαλόω, (χθαμαλός). Κάμνω τι χαμηλόν, πεδινόν, ὁμαλόν, ἰσιάζω. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. γ', 6, 2.
Χθές, Ἐπίρ. ὡς τό, ἐχθές. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 321. Τό κατ' ἐπίτασιν ἐχθές, ὡς καί παρ' ἡμῖν συνηθίζεται, εὑρηται κατά πρῶτον ἐν Τμ. Ἐρ. 273. Παρά τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρστ. «πρώην τε καί χθέζα ἔτι δέ καί «χθές καί πρώην» ἐχθές καί προχθές, τουτ' ἔστιν ἐσχάτως, πρό ὀλίγου· ἐν γένει σημαίνει τόν πρό ὀλίγου παρελθόντα καιρόν, Ἡρδτ. 2, 53. Ἀρστφ. Βτρχ. 726. Πλάτ. Νμ. 3, σλ. 677. Δ, Δημσθ. Στφ. σλ. 270, 21. Wessel ἐν Διοδ. 2, 53. «ὡσαύτως καί «χθές καί τρίτην, ἡμέραν», τό παρ' ἡμῖν, τρεῖς ἀπεριθμήτους· (κυρίως χές, χεσί παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ, χθαμαλός· φαίνεται δέ ὅτι ὑπῆρχε καί ὁ τύπος χθές, ἀφ' οὗ τό, χθιζός, χθιζά καί, τ. λ.) ὅθεν
Χθεσινός, ή, όν· ὡς καί παρ' ἡμῖν. Ὁ ἀνήκων εἰς τό ἐχθές, ὁ ἐκ τοῦ χθές ὤν.
Χθιζά, Ἐπίρ. ἴδε χθιζός.
Χθιζινός, ή, όν = χθεσινός, ἐκ τοῦ
Χθιζός, ή, όν (χθές). Ἰων. καί ποιητ. ἀντί χθεσινός· ἐν συνθέσει δέ μετά ῥήμ. χρησιμεύει ἀντί τοῦ χθές «χθιζός ἔβην ἐχθές ἐπῆγα· «χθιζός ἠλυθες, χθιζός ἐμυθεόμην» καί λ. τ. τ. Ὁμ. Ὅλως δέ ἐπιῤῥηματικῶς χρησιμεύει τό οὐδ. χθιζόν, Ἰλιάδ. Τ, 195 Ὀδτ Δ, 656. ἔτι δέ καί ητο χθιζόνω ἀνέρε Ἰλιάδ. Ν, 745. ὡσαύτως καί κατά πλθ. ἀριθμ. τοῦ οὐδ. χθιζά, ὅθεν «χθιζά τε καί πρώτιστα χθές καί προχθές, τουτ' ἔστι πρό ὀλίγου· τώρα πρό ὀλίγου, ἐν γένει τό οὐ πρό πολλοῦ, παροιχηκότος ἀνηλωτικόν, Ἰλιάδ. Β, 303. — τό χθιζός καί χθιζινός οὐχ οὕτω. Ἀττικόν ὡς τό, χθεσινός, Lobeck Φρν. σλ. 323.
Χθόα, ἡ = χθών· παρ' Ἡσυχ. μόνον· ὅθεν
*Χθόϊνος ίνη, ίνον = χθόνιος· μόνον παρ' Ἡσυχ.
Χθονηρής, ὁ, ἡ (ἀρω) = χθόνιος, Ἡσυχ.
Χθονιεφόρος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνέγν. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 781.
Χθόνιος, ία, ιον· καί, χθόνιος, ὁ, ἡ (χθών), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τήν γῆν, εἰς τούς κόλπους τῆς γῆς, τοῦτ' ἔστιν ὑπό τήν γῆν, ὡς τό, καταχθόνιος, Ἡσιόδ. Θγν. 697. «Ζεύς χθόνιος» ὁ καταχθόνιος, θηλ. ὁ Ἅιδης, Ἡσιόδ. Ἔρ. 697. 767. «θεοί καταχθόνιοι» οἱ τοῦ κάτω κόσμου· ἔτι δέ καί «χθόνιοι δαίμονες μεταξύ τῶν ὁποίων ἐννοοῦνται ἐξαιρ. ἡ Δημήτηρ καί ἡ Περσεφόνη, Ἡρδτ. 6, 134. 7, 153. Ἐπιγρ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς νεκροπομποῦ, Σφκλ. Αἰ. 819. — β) Τρπκ. ὅ,τι εἶναι τρομερόν, φοβερόν. — 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, διατρίβει, ζῇ ἐπί τήν γῆν. — 3) ὅ,τι εἶναι γήϊνον, ἐκ τῆς γῆς γεννημένον. — 4) ὡς τό, ἐγχώριος· ἔστι δέ ἡ λέξις παρά ποιητ. τά πλεῖστα χρτμ.
*Χθονοβρι ήτης, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὅ,τι κλίνει πρός τήν γῆν, πρός τά κάτω ποιητ.
*Χθονογηθής, ὁ, ἡ (γήθω). Ὅστις χαίρει, εὐφραίνει εὐχαρίστησιν εἰς τά γήϊνα, ἀγαπᾷ τά γήϊνα πράγματα· ποιητ.
Χθονόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅ,τι ἀγενήθη ἐκ τῆς γῆς· ποιητ. Ἡσύχ. «Χθονόπαιδα ὥραν.»
Χθονόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη, ἐσχηματίσθη ἐκ γῆς, ἀπό χῶμα· ποιητ.

Χθονοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πατεῖ τὴ γῆν, βαδίζει, περιπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν. Σοφοκλ. ποιητ. μόνον,

Χθονοτρεφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη ἢ ἐτράφη ἐκ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς χώρας ἐκ τοῦ τόπου Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

Χθονοφυλή, ἡ (φύω). Παλαιὸν ὄνομα θεᾶς τινος. Σχόλ. Ἀπολλων. α, 115.

Χθύπτης, ου, ὁ, ἐτι δὲ καὶ θύπτης. Ἀκατάληπτος, λέξις ἐν λειψάνῳ τινὶ τῷ Θέσπιδι ἐπιφερομένῳ παρὰ Ἠλη. Ἀλλ᾽ πιθανῶς δὲ ἐπὶ τοῦ τυροῦ, ὡς ἐκ τῆς συντάξεως αὐτῆς, «χθύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι» συμπεραίνεται τοῦ λάχιστον, Pinzger de dram. sat. σλ. 20.

Χθών, χθονός, ἡ. Ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Χώρα, τόπος πολλάκις παρ᾽ Ὅμ. καὶ Ἡσχ. «χθόνα δύναιτο νὰ ἀμβῇ τις ἢ τι ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτ᾽ ἔστι νὰ ἀποδύνῃ, Ἰλ. Ζ, 411. Ἡσ. Ἀσπ. 151. — 2) Ὁ κόλπος, τὰ ἔσω, τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς· ὅθεν καὶ ὁ Ἅιδης, ὁ κάτω κόσμος, Herm. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 70 — 3) παρὰ τοῖς Τργ. δὲ οὐσπανίως = πόλις, Valck Φοιν. β. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 4 — 4) ὡς θεά, Χθών, ἡ, Αἰσχλ. Εὐμν. 0. ἔστι δὲ ποιητ. μόνον χρσμ. ἡ λέξις.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ι.

*Χῖ, ἡ χί, (Ἀναλεκτ. 3, σελ. 264) τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Χ. καὶ χιάζω, τὸ β'.

*Χί, ποιητ. προσχηματισμός, ὡς εἰς τὸ ναίχι ἤχι, κατὰ διαλκτ. ταὐτὸν τῷ φι, ὅπερ ἴδε.

Χιά, ἡ = χειά, Τρύπα, φωλεά

Χιάζω, Μ. όσω (χίος). Πράττω, προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς Χίοι, Χιώτης· ἐξαιρ μιμοῦμαι εἰς τὴν μουσικὴν τὸν τεχνικὸν τρόπον τοῦ ἐκ τῆς Χίου Δημοκρίτου.

*Χιάζω, Μλ. -άσω (σημειόω τι διὰ τοῦ Χ, βάλλω εἰς τι τὸ Χ, ὡς σημεῖον ὑπόπτου ἢ ἀσυνήθους, μὴ γνητίου· βάλλω τὸ Χ πρὸ τοιούτου τινὸς στίχου, πρό τοιαύτης τινὸς λέξεως ἢ περιόδου, ἐν χειρογράφῳ ἢ συγγράμματί τινι ἢ ἐπίτιτλος βαλαντίου παραχαραγμένα, τουτεστ. κάλπικα νομίσματα περιέχοντος — 2) Διασταυρόνω, βάλλω ἢ γράφω τι σταυροτά· ὅθεν ἐπὶ τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν, Σχίζω, κόπτω σταυροτὰ μέλος τι τοῦ σώματος· ὅθεν

Χίασμα, τό. Τὸ σημεῖον ἢ τὸ σχῆμα τοῦ Χ, ἐξαιρ. ὡς διακριτικὸν, δηλοτικὸν νοθεύσεως, γνησιότητος, προκύψαν ἐκ τῆς τῶν Χίων ἀπάτης. — 2) παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 100, «Χιάσματα τὰ τῶν ξύλων σταυρώματα, ξυλα σταυρωτά, (ε)

Χιασμός, ὁ (χιάζω) Τὸ νὰ σημειόνῃ τίς τι διὰ τοῦ Χ, — 2) Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι σταυροτά, διασταύρωμα.

Χιαστός, ἡ, όν Ἐπῳ. ρημτκ. τοῦ, χιάζω. Ὅ,τι εἶναι σημειωμένον διὰ τοῦ Χ, φέρει, ἔχει σημεῖον γνωριστικὸν τὸ Χ — 2) Ὅ,τι εἶναι βαλμένον, ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ· βαλθεῖ σταυροτά. διασταυρωμένοι, διασταυρωτόν. — 3) Τὸ χιαστόν, σχῆμα ῥητορικὸν ἢ γραμμ. ὅτε τὰ μέλη δύω τινῶν λόγων ἀντιστοιχοῦτι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ Χ.

Χιαστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Χιώτικα, ἐξαιρτ. κατὰ τὴν ἀπάτην τῶν Χίων. Ἡσύχ.

*Χιδρίας, ὁ, Σίτος χρήσιμος ἐκ τοῦ νὰ γένῃ χίδρον· ὅπερ ἴδε.

Χίδρον, τό· συνήθ. κατὰ πλ. ἀρθμ. τὰ χίδρα. Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐξ ἀνωρίμου καὶ περγαμένου, ἤτοι καψαλισμένου· κοινῶς, μπουρζαλισμένου, τουρβ. καβουρτισμένου σίτου πρότερον χοντροκοπαιτισμένου ἢ χοντροαλεσμένου, ὡς τὰ Ἅλφιτα ἐκ κριθῆς· ὅθεν «Πυρὸς χιδρίας ‘ω τὸ εἰς τοιοῦτον φαγητῶν χρήσιμον σιτάρι· Ἀριστοφάν. καὶ Πολυδ. ε, 62. (πιθανῶς παρὰ τό, σχίζω.)

*Χιέζω, Ἰων. ἀντὶ χιάζω· ὅθεν

*Χιεσμός, ὁ, Ἰων ἀντὶ χιασμός.

Χιλεύω, Μ. εύσω (χιλός). Τρέφω, ἐξαιρ. προμηθεύω τινὰ μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν ἀλόγων ζώων· «στρατὸν προμηθεύω τὸ στρατεύομαι μὲ τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ σύνθ. Ἰταλ. approviantare, ἢ τὸ Γαλλ. fourager. — 2) ἀμετβ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, βόσκει, εἰς τὴν βοσκὴν εἶναι. Νίκανδρ Θηρ. 615.

Χιλή, ἡ = χιλός. Σουϊδ. ἀμφ.

Χιλήγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἐδημιουργήθη εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων· ποιητ.

*Χιλιάγωνος, ὁ, ἡ (γωνος). Ὅ,τι ἔχει χιλίας γωνίας (α)

Χιλιάκις, Ἐπίρ. Χίλιας φοράς. (—ὐυυ)

Χιλίανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ χιλίους ἄνδρας «Πόλις χιλίανδρος.» Πλάτ.

Χιλιαρχέω, ῶ. Εἶμαι χιλίαρχης, τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιόν του, ἢ τὸ ἀξίωμά του ἔχω.

Χιλίαρχης, ου, ὁ· καὶ χιλίαρχος. (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων ἡγεμὼν χιλίων στρατιωτῶν τὸ σύνηθ. Ἰταλ. commandante 1000. στρατιωτῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του χιλίους ἄνδρας. — 2) Παρὰ Πέρσαις καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Μακεδόσιν ἦν ὁ χιλίαρχος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα, ὅστις εἶχεν ὅλην τὴν τοῦ βασιλείου φροντίδα, καὶ ἀνέφερεν, ἐδηλοποίει τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα, τῷ ἔδιδε περὶ πάντων πληροφορίαν, ὡς ὁ παρὰ Γερμν. Staatskanzler, ἢ παρὰ τοῖς Γαλλ. ὁ connetable· ὅθεν

Χιλιαρχία, ἡ. Τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιον ἢ τὸ ἀξίωμα, τοῦ χιλιάρχου. Ξενοφ.

Χιλίαρχος, ὁ = χιλιάρχης, ὅπερ ἴδε.

Χιλιάς, άδος, ἡ (χίλιοι). Ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων, ἢ πλῆθος ἐκ χιλίων συνιστάμενον, χιλιάδα· κοινῶς. Ἀττ. γενικ. πλθ. χιλιάδων.

Χιλιασμός, ὁ, παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Ἡ ἐπὶ γῆς χιλιετὴς βασιλεία τοῦ Χριστοῦ· ἢ διδασκαλία περὶ τούτου· ἔλεγον γάρ τινες αἱρετικοὶ ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ μόνον χίλια ἔτη, καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅρα Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 77. ὅθεν

Χιλιασταί, οἱ. Οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ χιλιασμοῦ, οἱ πιστεύοντες τὸν χιλιασμὸν ἤτοι τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ·

*Χιλιετηρίς, ίδος, ἡ. Χρόνου, περίοδος 1000, ἐτῶν. Σουϊδ. κυρίως δὲ ἰδικῶτ. θλκ. τοῦ, χιλιέτηρος.

*Χιλιέτηρος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομένῳ.

Χιλιετής, ές, ὁ, ἡ, ές· ἴτι δὲ καὶ, χιλιέτης, ους, ὁ (ἔτος). Ὅ,τι εἶναι χιλίων ἐτῶν, διαρκεῖ χίλια χρόνια. Ἀθήν. ιέ. «Σὸν οὖν ἐστὶν ὦ μουσιώτατε, τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι.»

Χιλιοθύνακος, ὁ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορίδ. δ', 8. Πλίν. κέ, 6.

*Χιλιοετηρίς, ίδος, ἡ = χιλιετηρίς.

Χίλιοι, χίλιαι, χίλια. Ὁ ἑκατὸν δεκάδων, ἢ δέκα ἑκατοντάδων περιεκτικὸς ἀριθμός, χίλια, ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· Ὅμ. «χιλίαισι ὑπεμ. «δραχμαῖς», Δγν. Αρτ. 4, 37. παρβλ. χιλιόω. Εὑρηται δὲ καὶ κατ᾽ ἐνικ. ἀρθμ. ἀθροιστκ. οὐσιαστκ. συντασσόμ. ἐξαιρ. «ἵππος χιλίαν» Χίλιοι ἱππεῖς, Ἡρδ. 5, 63. 7, 41. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ., τὸ γὰρ ἵππος, ἡ καβαλαρία καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ σημαίνει πλῆθος· (τὸ ἰῶτα, τῆς προπαρλ. μκρ.)

Χιλιόκωμος, ὁ, ἡ (κώμη). Τόπος, χώρα, περιέχων χιλίας κώμας, χίλια χωριά, Στράβ.

Χιλιόμβη, ἡ. Θυσία ἐκ χιλίων ζώων, ὡς τὸ Ἑκατόμβη, ἐξ ἑκατόν· ἴδε Valck. ἐν Ἡρδ. 7, 43. παράδοξος δὲ, καὶ ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, οὐκ ὀρθὸς ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξ. (παρὰ τό, βοῦς συνήθ. ἐτυμλγ.)

Χιλιόναυς, νεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅ,τι συνίσταται εἰς χίλια πλοῖα, χιλίας ναῦς ἔχων· Εὐριπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 174. «Ἑλλάταις χιλιόναυσιν» ἀντὶ τοῦ, ἑλλατίνοις ναυσὶ χιλίαις.

Χιλιοναύτης, ου, ὁ. Δωρ. χιλιοναύτας (ναύτης). Μὲ χιλίους, ναύτας ἢ χιλίων ναυτῶν. Εὐριπδ. Ἰφγ. Τ. 193.

Χιλιονταετηρίς, ίδος, ἡ νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιοετηρίς. Ἐπιφ.

Χιλιονταετία, ἡ. Περίοδος χιλίων ἐτῶν, Εὐσεβ.

*Χιλιοντάς, άδος, ἡ, νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιάς.

*Χιλιόπαλαι, Ἐπῤῥ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ χιλίων ἐτῶν· κωμ. λέξ. παρ᾽ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1160.

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, καὶ Ἐπίρ. — σίως. (α) καὶ

*Χιλιοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χίλιες φορὲς περισσότερον χίλιες φορὲς ἄλλο τόσον.

Χιλιόπους, οδος, ὁ, ἡ, πους, τὸ (πούς). Ὅ,τι ἔχει χιλίους πόδας.

Χίλιος, ία, ιον· ἴδε χίλιοι.

Χιλιοστός, ή, όν. Ὁ χίλιος κατὰ τὸν ἀριθμόν, ὁ μετὰ τὸν 999τον ἀριθμὸν ὤν.

Χιλιοστύς, ύος, ἡ. Τὸ χιλιοστὸν μέρος πράγματός τινος — 2) Ἀριθμὸς χιλίων περιεκτικός. Ξενοφ.

Χιλιοτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει χίλια τάλαντα. Πλουταρχ. εἰς Περικλ. 12. (τᾰ)

Χιλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι εἰς χίλια συνιστάμενον· «Πλοῖον χιλιοφόρου» χιλίους, ἀμφορεῖς φέρον. Δίων Κάσ.

*Χιλιόχρηστος, ὁ, κυρ. ὄνμ. ἑνὸς ἰατρικοῦ, Ἀλέξ Τραλ. 11. σελ. 643.

Χιλιόω, ῶ (χίλιοι, ἐξυπακ. δραχμαί). Παιδεύω, τιμωρῶ τινα μὲ ζημίαν χιλίων δραχμῶν. Λυκούργ. παρ᾽ Ἁρποκρατ.

Χιλιωρος, ὁ, ἡ (ὥρα) — χιλιετής. Λυκόφρ.

Χιλός, ὁ. Πράσινον, τρυφερὸν, χορτάρι, χλόη, κοινῶς. γρασίδι, ἐξαιρ. Ἵππων τροφή, Ἡρδ. 4, 140. Πρασιὰ ἁδα, βοσκή· ὅθεν

Χιλόω, Διώκω εὐγάζω ζῶόν τι ἢ ζῶα εἰς βοσκὴν Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', β', 21. «Διὰ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο.» ὅθεν τὸ χιλωτήρ.

*Χίλωμα, τό, ἰδε, χείλωμα.

Χιλωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ σακκούλι, τουρκβ. συνήθ. τουρβᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλοντες τὴν τροφὴν τοῦ ἵππου χρεμῶσιν αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, κ. λ. τ. τ.

Χίμαιρα, Αἰξ. κοινῶτ. γίδα, κατσίκα, Ἰλδ. Ζ, 181. Ἡσδ. Θγν. 322. 323. ἴδε χίμαρος — 2) χίμαιρα, ἡ, τὸ μυθολογούμενον πυρίπνουν τέρας, τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα ἦσαν λέοντος· τὸ μέσον, αἰγὸς καὶ τὰ ὀπίσω δράκοντος μορφήν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφάνευσεν ὁ Βελλεροφόντης, Ἰλδ. Ζ, 179. παραβλ. Π, 329. κατὰ Ἡσδ. Θγν. 319. δὲ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, κεφαλὴν τριπλῆ, λέοντος, αἰγὸς καὶ ὄφεως· φέρουσα. (υ—υ) ὅθεν

*Χιμαιρίς, ίδος, ἡ = χίμαιρα.

Χιμαιροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὀχευτὴς, κοινῶτ. βατευτὴς τῶν αἰγῶν. — Ὅ,τι ἔχει πόδας αἰγὸς· γιδοπόδαρος. Ἀνθολογ. (α)

Χιμαιροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει αἶγας· Ἀνέκδοτ. α. σελ. 223. (α)

Χιμαιροφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ). Ὅστις φο-

νύει αἶγας. — Ὁ φοιτῶν τῆς χιμαίρας. Ἀνθολογ.

*Χιμάρραχος, ὁ (ἄρχω) τράγος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν αἰγῶν τράγος. (υυ-υ)

*Χιμαρακτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω = χιμαιροφόνος.

Χίμαρος, ὁ. Ὁ τράγος· ἀλλὰ καὶ χίμαρος, ἡ, ἡ γίδα, Θεόκριτ. ἐπ. 6. Q. Maec. 11. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ταύτῃ ὥσπερ καὶ οἱ Δωριεῖς· οὗτοι ὅμως ὠνόμαζον μόνον τὴν νέαν ἐνὸς ἔτους αἶγα χίμαρον ἢ χίμαιραν τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς βιτούλι, τὴν γηροντοτέραν δὲ ἔλεγον, ἡ αἶξ, ὡς παρὰ Θεόκρ. 1, 6. διακρίνεται. (τὸ ἰῶτα βρχ.)

*Χίμερος, ὁ = χείμαρος, χειμάρρους. Ξηρόλακος, κοινῶν. ἀπόκρας. — 2) = χείμαρος, εὐδιαίος. — Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (τὸ ἰῶτα μκρ.)

*Χίμαῤῥος, ὁ, ὄνμ. κύρ. Πλούτ.

*Χιμαροσφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Ὅστις σφάζει αἶγας.

*Χιμετλιάω = χειμετλιάω, Χείμετλον, ἢ παχυμέλεια μέλη ἔχω. ἐκ τοῦ

Χίμετλον, τό. Τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος ὑπὸ τοῦ ψύχους. = χείμετλον. (ι)

*Χιογενής, ές, ἡ (χίος, γένος). Ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν χίων, χίστης γεννημένος. (ὄχι δὲ καὶ γεννημένος εἰς τὴν χίονα, ψυχρός, σόλοικος γὰρ ἐστὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν.)

Χίον, τό. Ἀγγεῖον εἰσδόχιον, ἔνα ἢ 1½ χοᾶ χωροῦν, τὸ παρ' ἡμῖν. Βαρέλι, Βαρελάκι, Ἀνάλεκτ. β', 48. «Δύο χία Θασεία τέσσαρα». Ἀθήν. ιγ'. σελ. 579. (οὐχὶ παρὰ τὸ, χέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, χίος.)

Χιόνεος, ἑα, εον (χιών). Ὅτι εἶναι ἐκ χιόνος, χιονίσιον, ἄσπρον, ψυχρὸν ὡς τὸ χιόνι (ι, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονίζω, Μ. ίσω (χιών). Σκεπάζω τι μὲ χιόνα, τὸ κάμνω ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. — Ἀπρσπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χιανίζει, πίπτει χιόνι. «Εἰ ἐχιόνιζε τὴν χώρην ὑπκ. ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Θεός, Ἡρότ. 2, 22. Ἀλλὰ καὶ ἀμετβ. Χιονίζει, ἄπρσπ. Ἡρότ. 2, 22. ὥστε, εἰ ἐχιόνιζε, ὑπ' ἂν ταῦτα τὰ χωρία» (χι, ἐν τῷ Μλ. καὶ ἀορ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονικός, ἡ, όν. καὶ

*Χιόνινος, ίνη, ινον = χιόνιος. (χι, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει).

*Χιόνιον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ χιών, κατὰ τὸ φαινόμ. πλὴν ταὐτὸν τῷ χιών. — 2) ἰατρικόν τι τῶν ὀφθαλμῶν παρ' Ἀλέξ. Τρ. 2. σελ. 142.

*Χιόνιος, ία, ον = χιόνεος (χι, παρὰ τοῖς Ἐπκ.)

Χιονόβας, αντος, ὁ (βαίνω). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ εἰς τὸ χιόνι. ἀμβῳ.

Χιονόβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Τόπος, ὅπου βαδίζει, περιπατεῖται εἰς χιόνι. Ἀρριαν. Ἰνδ. ς'. «Χιονόβατα οὔρεα». ἀμφβ.

Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅστις ἔχει λευκὰ, ἄπρα ὡς τὸ χιόνι βλέφαρα, ἐμματόφυλλα. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 253.

Χιονόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεσε χιόνι, εἶναι χιονισμένον. Ἀριστοφάν. «Κορυφὴ Ὀλύμπου χιονόβλητος».

Χιονοβολέω, Μ. ήσω, Ῥίπτω χιόνι, χιονίζω, κτυπῶ μὲ χιόνι. Διόδ. Σ|κ. «Χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα ἡ χώρα», ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει χιόνι, χιονίζει. «Χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λειποβοτανεῖν ὁποίαν τὴν χώραν. 2) προπαρεξτ. χιονόβολος. Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνι, χιονισμένον.

Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅ,τι βόσκει, τρώγει χιόνι, τρέφεται μὲ χιόνι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 575. (ι, παρὰ τοῖς ἐπκ.)

Χιονοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ χιόνι, ὁμοιάζει μὲ χιόνι, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι, χεμάτον μὲ χιόνι. (τὸ ι, παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει)

Χιονόεις, εσσα, εν, ποιητ. αὐτὶ χιόνεος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. (ι, παρὰ τοῖς Ἐπκ.)

Χιονοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω). Ὅ,τι εἶναι θρεμμένον μὲ χιόνι. — 2) Ἐνεργτ. Ὅ,τις τρέφει, ἢ φυλάττει, διατηρεῖ τι μὲ χιόνι. Εὐριπ. Ἑλέν. 1339.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπάω). Ὅστις ἢ ὅτι κτυπᾶται ἀπὸ τὸ χιόνι, κατοχιονίζεται, ὑπόκειται εἰς τὰ κτυπήματα τῆς χιόνος. Σοφοκλ. Αἰ. 656. «Χιονοκτύπου πατραίαιμι.

Χιονόμελι, ιτος, τὸ (μέλι). Λευκὸν, ἄσπρον μέλι· ἢ μέλι καὶ χιόνι ὁμοῦ ἀνελυμένα. Γεωπονικ. ἡ, 28.

Χιονόπεζα, ἡ (πέζα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει πόδας λευκοὺς ὡς ἡ χιών. Νόν. (ι, παρὰ τοῖς Ἐπ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) παθτ. Ὅ,τι τρέφεται μὲ χιόνι. — 2) παρέμπτν. χιονοτρόφος, ἐνεργτ. Ὅστις τρέφει τι μὲ χιόνα. παρόβλ. χιονοθρέμμων.

*Χιονόχροος, συναιρ. — χρους, ὁ, ἡ — χρουν, τὸ (χρόα). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι.

Χιονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, καὶ ως, ὁ, ἡ (χρώς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει δέρμα ἢ σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών. Εὐριπ. Ἑλ. 210.

Χιονόω, Μλ. όω (χιών) = χιονίζω (ι, παρὰ τῆς Ἐπκ. ἐν τῇ ἄρσει.)

Χιονώδης, ὁ, ἡ, κατὰ συναιρ. αὐτὶ χιονοειδής. Εὐριπδ.

Χιονωτός, ή, όν. Ἐπθτ. ῥμτκ. τοῦ χιονόω, Ὅ,τι εἶναι χιονισμένον, ὅ,τι εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. Νόν.

*Χίος, ἡ. Ἡ νῆσος Χίος, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Ὀδσ. Γ, 170. ὅθεν

Χῖος, Χία, Χῖον. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χίου, Χιϊκὸν. ἐξαιρ. κάτοικος τῆς Χίου, Χιώτης, Ἡρότ. 1, 142. — 2) ὁ χῖος ὑπκ. βόλος, Διστυχὲς ῥίψημον εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κυβῶν, εἰς τὰ ζάρια, ὅταν πίπτῃ τὸ μέρος τοῦ κύβου ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἑξάμ. ἔξ στιγμῶν. ὅθεν καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κύβου, «χῖος ἀστράγαλος, σπανιώτρ. χιὰς - άδος, ἡ «Πολλ. 9,100. ἄλλως ἐξίτηλος λεγόμενος· τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ κύβου ἐφ' ᾧ εἶναι σημειωμένη μία μονὴ στιγμὴ ἐλέγετο Κῶος. Κατά τινας ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἐναντίως. ἤγουν τὸ μέρος μὲ τὰς ἓξ στιγμὰς ὠνομάζετο Κῶος, τὸ δὲ μὲ τὴν μονάδα χῖος βόλος· (τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἐνδ. μκρ. διότι τὸ, χῖος, ἐσχηματίσθη κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ χίλιος, ὥσπερ τὸ Δῖος ἐκ τοῦ Δίιος. Δρκ. σελ. 101. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 93. 696.) ὅθεν

*Χιουργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν Χίον, εἰργασμένον. ἀπὸ Χίον κατασκευασμένον, Χιώτικη δουλειά. ὅθεν ψευδὴς, παράνομος δουλειά. Ἡριτίας, περ' Ἀθην. 11. σελ. 486. Ε.

Χιραλέος, ἑα, εον. Ὅ,τι εἶναι σκασμένον, σχισμένον, ἐξαιρ. ὅστις ἔχει σκασμένα χέρια ἢ ποδάρια ἀπὸ τὸ κρύος, ἀπὸ χιονίστρας ἐκ τοῦ

Χιρός, άδος, ἡ = χειρας. ὅθεν

Χιροπόδης, εν, ὁ. καὶ

*Χιρόπους, εδος, ὁ, ἡ· ουν, τό. = χειρόπους, χειροπόδης. Χειράδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων.

Χιτών, ῶνος, ὁ, παρὰ τοῖς Ἰων., λογογρ. δὲ χιθών. Τὸ ὑποκάτω, τὸ ἐπὶ τὰς σάρκας κείμενον φόρεμα, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. ὑποκάμισον Λατ. tunica, πελλὸν, παρ' Ὁμ. κυρίως μάλλινον ὑποκάμισον «χιτῶνα περὶ χροὶ δύσεν» Ὀδσ. Ο, 60. παρβλ. Ἡρότ. 1, 155. ἐπὶ τὸν χιτῶνα περιεβάλλοντο τὸν φᾶρον, χλαῖναν, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ χλανίδα καὶ χλαμύδα λεγόμενον, φαρδύτατον φόρεμα, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ Ἰτολ. σύνηθες μαντέλλον, ἢ τὸ τουρκβ. μπενίσι. Ὁ χιτὼν ἦτον συνήθ. κοντὸς ἕως εἰς τὰ γόνατα ἢ ὀλίγω, ὀλλ' ἐν Ὀδσ. Τ, 248. κεῖται καὶ «χιτὼν» τερπικέλευθον ὅστις ἐφθανεν ἕως εἰς τοὺς πόδας· παρ' Ἡσθ. Ἔρ. 549. δὲ καὶ «χιτῶνι λίνεῳ, λιτερίσιον μὲ χειρίδας, μανίκια (χειριδωτὸς) φόρεμα τῶν Ἰων. καὶ τῶν Ἀττ. γυναικῶν, Ἡρότ. 5, 87. «λινέοις χιτῶνας» ἐφόρεων καὶ οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Κίλικες, Ἡρότ. 1, 105. 2, 81. 7, 91. — 2) ἐν γένει Ἱματιον, φόρεμα, ἱματισμὸς, φορεσία· ὅθεν καὶ ὁ θώραξ, Ἰλδ. Ε, 113. Λ. 100. καὶ ἀλλχ. Ἡρότ. 5, 106. «χιτὼν χαλκέου» Ἰλδ. Ν, 4 9. ἔτι δὲ καὶ «χιτῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρίης» τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶν. σιδηρεοπάνοπλα, συρματένια ὑποκάμισα. Ἡρότ. 7, 61. παρβλ. 9, 22. αὐτὶ τοῦ χλαμὺς δέ, τὸ ἐπαινοφόρεμα, μαντέλον τοῦ ἀρχιστρατήγου, παρὰ Πλτχ. εἰς Φάβ. «Χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος (ἦν) τὴν μάχην σημεῖον. β) κάλυμμα, σκέπασμα τῶν ποδῶν, ὑποδήματα, ἐξαιρ. τῶν σανδαλίων τὸ ἐπάνω καὶ τὸ ὑπεκάτω δέρμα. Poppo ἐν Ξενοφ. Κυρ. παιδ. 8, 2, 5. — 3) Τρπ. Πᾶς ἱματισμὸς, παιδικῆς τε κόλυμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον, ἔλυδα· «πλείους χιτῶνας. πετρίνον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν αἱ πέτραι αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν τινὰ τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, Ἰλδ. Γ, 57. «τειχίων κιθῶνες» περιφραστικῶς αὐτὶ τείχη, καθ' ὅσον χρησιμεύουσιν ὡς θώραξ εἰς τὸν ἐπισθεν αὐτῶν ἱστάμενον, Ἡρότ. 7, 139. «χιτῶνες τριγλοφόρειοι. ἁλιευτικοὶ τι, φαράδικον δίκτυ, Sat. Thyill. 1, «χιτῶν ἀράχνιος» τὸ ὕφασμα τῆς Ἀράχνης, παλαιγενῶς, Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 561. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπάλληλα κείμενα ἐλύσματα τοῦ κρομμύου, κρομμυδοτσιπλες, ὅλλως ὑμὴν καὶ μυνιγξ λεγόμ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χέω, χείω, διότι περιχεῖται τῷ σώματι.)

Χιτωνάριον, τό ὑποκορ. τοῦ, χιτών. Μικρὸς χιτών.

*Χιτώνη, ἡ. Ἐπθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν συνεδίζουσι νὰ εἰκονίζωσι μὲ κοιτὸν χιτῶνα, ὡς στολὴν κυνηγετικήν. Καλλιμ. Ζεὺς. 77. Ἀρτεμ. 225.

*Χιτωνία, ἡ (χιτών). Ἱματισμὸς, φορεσιὰ. νεωτέρα λέξις.

Χιτωνίζω, Μλ. ίσω (χιτών). Ἐνδύω τινὰ τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμισον Γλωσσ.

Χιτώνιον, τό, καὶ

*Χιτωνίσκιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ, χιτών. Obsnn. Syll. inscr. 1, σλ. 79.

Χιτωνίσκος, ὁ. Ὑπαρστ. τοῦ, χιτών. Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 954. Α. Ἀριστφ. Ὄρν. 943. 952. Ἀθήν. ιβ'. «Ἐφ' ᾗς χιτωνίσκων ἐνδεδυκὼς πεσὼν, μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἔχοντας.

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χιτῶνας, ἐμπορεύεται μὲ χιτῶνας. Γλωσσ.

Χιῶ, ἀντὶ τοῦ, χιέω, = χιάζω.

Χιών, ώνος, ἡ. Τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τὸ χάος τοῦ οὐρανοῦ αὐτὶ τῆς βροχῆς εἰς καιρὸν χειμῶνος καταπίπτοντα λευκὰ κομμάτια, χιόνι, Ὅμ. ἐξαιρ. τὸ πεσὸν καὶ τὴν γῆν ἐπικαλύπτον, ὁπότε τὸ πίπτειν λέγεται ὑπὸ τῶν λογογρφ. νιφάς, νιφάτος, ὅθεν καὶ «νιφάδες χιόνος πίπτουσι δασκιαὶ» Ἰλδ. Μ, 278. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ὅμως δὲν τηρεῖται παντοῦ· εἶπεν παρ' Ἀριστ. Κοσμ. 4, 7. «χιόνες αἱ νιφάδες, κοινότ. τολοῦπες τῆς χιόνος· ὅθεν καὶ «νιφὰς πίπτουσαι» Ἡρότ. 4, 31. 50. — 2) χιόνεον ὕδωρ, χιονίστρα, ἐν γένει, πάνυ ψυχρόν, πολὺ κρύον νερόν, Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 1077.

Ἀνδρ. 214. (ἀναμφβλ. παρὰ τὸ, χέω· ὥστερ καὶ ἐν Ἰλ. Μ. 281. τό, χεῖν κεῖται ὅλως ἀντὶ τοῦ, χιονίζειν) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μὲν βρχ. οἱ Ἑκοπ. ὅμως ἐν ταῖς συνδτ. λέξ. χρωνται αὐτῷ, καὶ ὡς μκρ. ἐν τῇ ἄρτει ὅταν ἐπιρρώνται δύω βραχεῖαι καὶ μία μκρ. συλλβ.]

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Λ.

Χλάζω, Δρκ. χλήζω, Ἰων. πρκμ. κέχλιτα· ἐπὶ πραγμάτων, Σφριγᾷ, ἀγκοῦται, φυσιόωνται, εἶναι γεμάτον. ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλης πλησμονῆς, ἀφθονίας καὶ ταρχιχώδους βορύβου ὑδάτων ποταμοῦ, ῥεύματος ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ῥευστοῦ. τὸ ὁποῖον περιεχόμενον εἴς τι ἀγγεῖον, ἢ ῥέον διὰ στενοῦ τόπου ἀγκοῦται, ἀναπαχλάζει, χορχολάζει ἢ πηδᾷ, πετάχνεται ἔξω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀναβλύτεως πηγῶν, καὶ ἐπὶ, χορχολάζοντος καὶ ἀφριζοντος ὕδατος ὅταν βράζῃ· ἐν γένει. Θορυβεῖ, κάμνει κρότον, ἠχον· ὅθεν «κεχλαδὼς καλλίνικος». σφοδρὰ, καλὸ ἠχοῦν νικητήριον ἆσμα, Πνδ. Ὀλ. 9, 3, τό δὲ «ἤβᾳ κεχλάδοντας», εἰ διὰ τὴν νεότητα, νεανικὸν θάρρος σφριγῶντες. Πνδ. Πθ. 4, 319. ταὐτὸν καὶ 281. «πάνθος ἤβας κυμαίνειν» ὥστερ δὲ ἐτχηματίσθη ὁ μετχ. πρκμ. «κεχλαδών — ὀντος» ἀντὶ κεχλαδὼς, οὕτως εὑρηται καὶ ὁ ἀπρμφ. πρκμ. κεχλαδεῖν ἀντὶ κεχλαδέναι, Πνδ. Λῦν. 43. (α) εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ποιητκ. κυρίως καὶ μόνον κατὰ παρτκ. ἀπαντώμενον χλάζω, ἀντὶ τοῦ ὅλως ἰσοδυναμοῦν αὐτῷ κατὰ διπλτμ. κεχλάζω, π. χ. «φιάλαι κεχλάζοιτα ἔνδον ἑρσῇ ἀμπέλου». Πνδ. Ὀλ. 7, 2. συγγν τῷ, χλήδος καὶ χλίω, χλιδή, χλιδάω, τῷ, κλάζω, ὅμως ἀμφιβόλως.

Χλαῖνα, ης, ἡ. Ἰων. χλαίνη. Ἐπανωφόρεμα, τό Ἰταλ. mantello, tourkb. mpenitsi· ἦν δὲ ἡ χλαῖνα ἐκ πυκνοτέρου ὑφάσματος καὶ πλατυτέρα παρὰ τὸν χιτῶνα, ἐπὶ τὸν ὁποῖον περιεβάλλοντο, ἐφοροῦσαν, τὴν χλαῖναν· πολλκ. παρ' Ὅμ., ὅστις ὡς ἀνδρῶν μόνον ἱμάτιον καὶ ἐν ψύχει καὶ κακοκαιρίᾳ χρησιμεύουσαν ἀναφέρει αὐτὴν, ὅθεν «νέμεσσητὸν, καὶ ἀλεξέμεναι μέλ.α Ἰλ. Π, 214. Ὀδ. Ξ, 529. Ὅτι δὲ ἡ χλαῖνα ἦτον μᾶλλον ὕφασμα μαρτυροῦσι τὰ συνήθη Ὁμρ. ἐπθ. «οὐλη καὶ φοινικόεσσα.α μὲ φλόκια εἰς τὴν ὄψιν καὶ κόκκινη· ἴδε ἐξαιρ Ἰλ. Κ, 133 ὅπου ἀναφέρεται ὡς διπλῆ· ἡ δὲ ἁπλῆ, μονὴ, λέγεται ἁπλοΐς, Ἰλδ. Ω, 230. Ὀδ. Ω, 276. ἑκρέμων δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων, Ἰλδ Φ, 118. καὶ τὴν ἐζηλύκωναν μὲ ζηλύκες, ζηλυκωτάρι, Ἰλδ. Κ. 133. ἐχοντίμευεν ὅμως καὶ ὡς σκέπασμα ὅταν ἐκοιμᾶτό τις, Ὀδσ. Γ, 359 Λ, 189. Ξ. 500. Τ, 4. 95. Θερτ. 18, 19. ὡς ἆθλον ἀγῶνος, Ἰλδ Ω, 230. Ἡρδτ 2, 91. — Ἡ δὲ χλανὶς ἦν ὀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἱμάτιον, προσάτ δὲ λεπτοτέρα, μαλακωτέρα καὶ εἰς στολισμὸν μᾶλλον χρήσιμος. Ἡ χλαμὺς δὲ πάλιν ἦν τὸ ἐπανωφόρεμα τῶν ἱππέων ἐξαιρ. καὶ τῶν ἐν τῷ ἱππικῷ τάγμα τι ἐφήβων, ὑπὸ τῶν Μακεδόνων κατὰ πρῶτον εὑρεθεῖσα· καὶ ὁ τρίβων, ὅστις ἦν ἄγνωστος τῷ Ποιτ. ὥσπερ ὡς ἡ χλανὶς καὶ ἡ χλαμὺς, φαίνεται ὅτι ἦτον χοντρότερος καὶ κατώτερος, καὶ γενκ κοινῶς παρὰ τὴν χλαῖναν· (οἱ πάλαι Γρμμ. παράγουσι τὴν λέξ. χλαῖνα παρὰ τὸ χλιαίνειν, σαφεστέρα ὅμως ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς τῷ ηχλάνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δέσσω τῷ, χλανὶς καὶ τῷ, χλαμύς· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ χ προτίθεται ὡς ἀρκτκ. πλεόνων πρωτοτύπων εὐφωνίας χάριν, τὸ κυρίως πρωτότ. αὐτῆς ἔσται ΛΑΝΩ ἢ ΛΑΝΟΣ, ἀφ' οὗ λάχνη, λάχνος, λαχμὸς, λάτεος· ὥσπερ τὸ Λατν. lana καὶ laena.)

***Χλαίνιον**, ἡ χλανίον, τό, ὑπκρτ. τοῦ, χλαῖνα. Ἐπγρμ. ἀθσπ. 20.

Χλαινοθήρας, ου, ὁ (θηρόω). Ὅστις θηρᾷ ἤτοι κλέπτει χλαίνας, ὡς τὸ λωποδύτης.

Χλαινουργική, ἡ· ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ Χλαινουργοῦ.

Χλαινουργός, ὁ, ἡ (ἜΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει χλαίνας, ὁ χλαινουργὸς, χλαινοποιὸς, χλαινοκατασκευαστής.

Χλαινόω, (χλαῖνα). Ἐνδύω τινὰ χλαῖναν ἢ τὸν σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν· ἐν γένει, ἐνδύω, φορτίνω τινά. «ψάρεσι», Φιλ. Θεσ. 60. ὅθεν

Χλαίνωμα, τό. Ἱματισμὸς, ἐνδυματικὸν, σκέπασμα. «Λέοντος χλαίνωμα.α φόρεμα ἐκ δέρματος λέοντος. Φλ. Θεσ. 52, 3.

Χλαμυδηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φορεῖ χλαμύδα. Ἱππεὺς. Θεόκριτ.

Χλαμύδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ, χλαμύς. Μικρὰ χλαμύς. (ῠ)

Χλαμυδοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλαμύδα, ἢ κατεσκευασμένον ὡς χλαμύς.

***Χλαμυδοποιΐα**, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χλαμύδας. ἐκ τοῦ

***Χλαμυδοποιός**, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει χλαμύδας.

Χλαμυδουργία, ἡ (χλαμυδουργός). Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαμύδας, ἡ τέχνη τοῦ χλαμυδουργοῦ. Ξενοφ. ὅθεν

Χλαμυδουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χλαμυδουργὸν, ἢ εἰς τὴν χλαμυδουργίαν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ χλαμύδας.

Χλαμυδουργός, ὁ, ἡ (ἜΡΓΩ) = χλαμυδοποιός· ὁ χλαμυδουργὸς, κατασκευαστὴς χλαμύδων.

Χλαμυδοφορέω, Μελ. ήσω (φέρω.) Φορῶ χλαμύδα

Χλαμυδόω, (χλαμύς.) Ἐνδύω ἢ σκεπάζω τινὰ μὲ χλαμύδα. ὅθεν

Χλαμυδωτός, ἡ, όν Ἐπθ. ρημτκ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλαμύδα, σκεπασμένος μὲ χλαμύδα.

Χλαμύς, ύδος, ἡ. Φαρδύτι καὶ χοντρὸν ἐπανωφόριον τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἐφήβων ἐν ὅσῳ εἶτιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐν ὅσῳ εἶτι Περίπολοι. Οἱ ὁποῖοι ἄνδρες γινόμενοι δὲν ἐφόρουν πλέον τὴν χλαμύδα Jac Μελγρ. 9 Meineke. Μυθρ. σλ 368. Ἱεραξ παρὰ Στοβ λόγ. σλζ'. «Ἔρηβος γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποδύσασθαι. Ἀπουλέιος Μεταμ. l. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλων. ε', 38. Θεμίστ. λόγ. l. ἐν γένει στρατιωτικὸν ἱμάτιον, μαντέλλον τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀρχιστρατήγων, σπανίως τῶν μὴ στρατιωτῶν, Locell. ἐν Ξυφ. Ἔφεσ. 1. 8. ἡ χλαμὺς ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Σκηφὼ νομίζεται ὅτι ἀνέφερεν αὐτὴν· παραβλ. Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 115. (περὶ τῆς ἐτμλγ. τῆς λέξ. ἴδε χλαῖνα.) [υ]

Χλανίδιον, τό ὑποκρτ. τοῦ, χλανίς. Ἡρδτ. 1, 195. Ἀρστφ. Λυσ. 1189. (ῐ)

***Χλανιδίσκιον**, τό = τῷ προηγμ.

Χλανιδοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χλανιδοποιοῦ.

Χλανιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὅστις κατασκευάζει χλανίδας.

Χλανιδουργία, ἡ = χλανιδοποιΐα.

***Χλανιδουργός**, ὁ, ἡ (ἜΡΓΩ) = χλανιδοποιός.

***Χλανιδόω**. Ἐνδύω τινὰ χλανίδα. ὅθεν

Χλανιδωτός, ἡ, όν, ἐπθ. ρημτκ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλανίδα.

Χλανίς, ίδος, ἡ. Λεπτότι καὶ ἁπαλὸν μᾶλλον ἐπανωφόριον εἰς στολισμὸν μᾶλλον ὑπ' ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν φορούμενον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 3, 139, 140. Σιμιδ. 7, 13. «χλανὶς γαμικὴ», γάμου φόρεμα «χλανὶς λευκὴ», ἄσπρο τι φόρεμα· τὸ ὁποῖον ἐφόρουν τὴν ἑορτὰς τό, toga candita τῶν Ῥωμαίων. — 2) Ἐγκοίμητρον, τὸ παρ' ἡμῖν πάπλωμα, Μελγρ. 82, 2. (περὶ τῆς Ἐτυμλγ. ἴδε χλαῖνα.)

Χλανισκίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ, χλανίδιον. Ἀρστφ. Κίρ. 1002. (σκι)

***Χλανίσκιον**, τό, ὑποκρτ. τοῦ, χλανίσκος, Ἀρστ. Ἀχ. 519.

Χλανίσκος, ὁ, ὑποκρτ. τοῦ, χλανίς.

Χλαρός, ά, όν. μόνον παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 66. «Χλαρὸν γελᾶν. Κατὰ Herm. Δωρκ. ἀντὶ χλωρόν. Ντανιὼς, ἁπαλὸς καὶ ῥωμαλέος· κατὰ Schneider καὶ Boeckh δέ, ἀντὶ λαρόν, τερπνῶς, χαριέντως, ἡδέως, προφιλῶς, Ἰλαρῶς.

***Χλεαίνω**, ἀντὶ, χλιαίνω. Ἡσύχ.

***Χλεμερός**, ά, όν, ταὐτὸν τῷ, χλιαρὸς, Ἡσύχ. = χλαμυρός, ὅπερ ἴδε.

Χλευάζω, Μ, άσω· (χλεύη) Ἀστεΐζομαι, μετωρίζομαι, χωρατεύω. Ἀρστφ. Βτρ. 376. — 2) μετβ. Σκώπτω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω τινά. ὅθεν

Χλευαστής, οῦ, ὁ, κωμκ. ἀντὶ χλευαστὴς. Πολυδ. 9, 149.

Χλευασία, ἡ. (χλευάζω) Τὸ νὰ χλευάζῃ, περιπαίζῃ περιγελᾷ τίς τινα ἢ τι· Ἀριστοτέλ. Τοπ. ς'. «καθάπερ οἱ τὸν προπηλακισμὸν ὕβριν μετὰ χλευασίας ὁριζόμενοι· ἡ γὰρ χλευασία ὕβρις τίς ἐστιν.

Χλεύασμα, τό. (χλευάζω) Σκῶμμα, περιγέλασμα, περίπαιγμα.

Χλευασμός, ὁ. = χλευασία Δημοσθέν.

Χλευαστής, οῦ, ὁ. (χλευάζω) Ὅστις χλευάζει, περιπαίζει, σκώπτης, περιγελαστής. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'.

Χλευαστικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγαπᾷ, συνήθιζει νὰ χλευάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χλεύην.

Χλεύη, ἡ. Ἀστεϊσμὸς, μετώρισμα, κατὰ πλθ. ἄρθμ. ἐν Τμ. Δμτρ. 202. συνήθ. δὲ ὕβρις, περιγέλασμα ἐμπαιγμὸς, περίπαιγμα, ἢ «χλεύην ποιῶ ἢ ποιοῦμαί τινα» μεταχειρίζομαί τινα ὡς παίγνιον, περίπαιγμα. Ἀθν. 4. (κατὰ Valck. παρὰ τὸ, χέλυς, ἀντὶ χείλος. Σεσυρμένα σφιγμένα χείλη ὡς σημεῖον περιγελάσματος ὡς τό, μυλλαίνω, μοιμύλλω· ὡσαύτως καὶ χελυνάζω, σχελυνάζω, παρὰ τὸ χελύνη, ἀντὶ χείλος = χλευάζω.)

Χλήδος, ὁ· καὶ, χληδὼς, ὁ. (χλήζω) Ἴλυς, λούνη, ἀκαθαρσία, ἐρεῖπια, ἐξαιρ. ὅσα σύρει σφοδρόν τι ῥεῦμα, κοιντ. κατεβασμένος λάκος, ἀπόσπερας· καὶ ὅσα σκουπίζονται, φουκαλοῦνται, σκούπουρα, φουκαλίδια, σκύβαλα, ντάν χῆδον ἐμβαλὼν εἰς τὴν ὁδόνα.

Χλήζω, Ἰων. ἀντὶ χλάζω, ὅπερ ἴδε.

Χλιαίνω, Μ. ανῶ. πρκμ. κεχλίαγκα (χλίω) Θερμαίνω, ζεσταίνω, θερμὸν ποιῶ. — 2) κάμνω τι χλιαρόν, τὸ διαλύω, ἀναλῶ θερμαίνων, ζεσταίνωντάς το. (τὸ ἰῶτα μακρ. Ἀρστφ. Λυσ. 586. Ἀλῆ. παρ' Ἀθν. σελ. 379. Β. Ἀπολλιν. 15, 4. ἀλλὰ καὶ βρχ. Ἀρστφ. ἐκκλ. 64. Σφκλ παρ' Ἀθν. σελ. 604. F, καὶ παρὰ Μλγρ. πεντάκις) ὅθεν

Χλίανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ, κάμνῃ τις χλιαρὸν, κάμῃ ἁπαλὸν, διαλύῃ τι διὰ θερμότητος. (ῠ – υ)

Χλιαρός, ά, όν. Ἰωνικ. χλιερός. (χλίω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον θερμὸν, ζεστὸν, κοιντ. χλιὸν, χλιούτσικον· «χλιαρὸν ὕδωρ» Ἡρδτ. 4, 181. — 2) Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον, ἁπαλυνθὲν διὰ θερμότητος, ζέστης. παρβλ. λιαρός. (– υυ, Βς. ἐν Ἀρστφ. Λυσ. 386. Ἀχ. 975. Μαρκ. παρ' Ἀθν. σελ. 646 Ε. ἀλλὰ καὶ υυυ, Νικ. ἀλ. 360. καὶ παρ' Ἀθν. σελ. 136. C. ἴδε καὶ Meineke quaest. scen. 3. σλ. 21.) ὅθεν

Χλιαρότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης, κατάστα-

σις θερμαινόντος ζεσταινόντος, ἀπαλυνθέντος τινὸς σώματος. (υ υ-)

Χλίασμα, τό. (χλιαίνω) Ὅ,τι εἶναι χλιασμένον, χλιόν, ζεσταμένον, ἀπαλυμένον. — 2) Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· ἀπαλυντικόν, μαλακτικὸν κατάπλασμα. Ἱππ. (υ—υ)

Χλιάω, Ἐπκ. (χλιόω, χλίω) Εἶναί τι, ἢ εἶμαι θερμός, ζεστός, χλιός. Νικ. ἀλ. 110.

Χλιδαίνω, (χλιδή) Διαθρύπτω τινά, τὸν κάμνω τρυφερόβιον, τρυφερόν. παθτ. «ἀβρύνητι χλιδαίνομαι γάλακτι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ζῶ βίον ὕστατον, ἀσελγῆ. Ξενοφ. συμπ. ἡ, 8.

Χλιδανάς, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. — δανῶς. (χλιδάω) Ὅστις εἶναι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ἀβροδίαιτος, τρυφηλός, ἡδυπαθής. «εταίρας χλιδανίζω. Εὐρ. Κύκλ. 498. Αἰσχυλ. Περ. 542. ποιητ. μόνον. ὄζειν

Χλιδανόσφυρος, ὁ, ἡ. (σφυρὸν) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει χλιδανὰ, μαλακὰ, λεπτὰ, τὰ Ἰταλ. delicata σφυρὰ, κοινῶς κότσια, ἢ καὶ πόδας, ὡς εἰς τὸν χορὸν, ἑξαίρ. ὡς εἰς τὸ βάδισμα φαίνονται. Ἀνακρ. 6, 7. ποιητ. μόνον.

Χλιδάω, Μλ. ήσω (χλιδή) Εἶμαι χλιδανός, ἢ ζῶ χλιδανῶς, ἡδυπαθῶ, ἀσελγαίνω· ἔτι δὲ καὶ προσφέρομαι, φέρομαι πρίζτι ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς, ἀπρεπῶς· «τοῖς παροῦσι πράγμασι χλιδᾷν ἔοικεν. Αἰσχύλ. Προμ. 971. ἐντρυφῶ, μεγαλοφρονοῦς, φέρεσαι ἀπρεπῶς ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. σπανίτ. κατὰ καλὴν ἔννοιαν «χλιδῶσα μολπὴ» τρυφερὸν, γλυκὺ, τὸ Ἰταλ. delizioso ᾆσμα, τραγούδημα. Πόθ. Ὀλ. 10, 99. ποιητ. μόνον.

Χλιδαῖος, εία, εῖον. = χλιδανός. ἀμφ. (ι) ἐκ τοῦ

Χλιδή, ἡ. (χλίω) Ἁβρότης, μαλακότης, τρυφερότης, ἀσωτεία, ἀσέλγεια· ἡδυπάθεια, ἡδονικὸς, ἄσωτος βίος· πολυτέλεια, τὸ σύνηθ. λατ. luxus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 5, 127. καὶ ἀλλαχ. — β) τὰ παρεπόμενα τῷ ἡδυπαθῆ, ἀσώτῳ βίῳ, ὑπερηφανία, ἀλαζονία, θρασύτης, τόλμη, αὐθάδεια, ἀναισχυντία, Σφκλ. Οἰδ. Τρ. 888. — 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡδυπαθῆ, ἄσωτον βίον, ἑξαίρ. διαθρυπτικὲς, πολύτιμος ἱματισμὸς, λαμπρὸς στολισμὸς, τὸ σύνηθ. ἰταλ. delitia, emellitia, ἔτι δὲ καὶ μαλακὴ, ἐπιμελῶς περιποιημένη κόμη, τὸ ἰταλ. delicata frisura Σφκλ. Ἠλ. 51. παρβλ. Valck. ἐν Φοιν. 230. ἔστι δὲ ἡ λέξις πορὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. [τὸ ἰῶτα μκρ. ψευδῶς.]

Χλίδημα, τό· (χλιδάω) = χλιδή, Εὐρ. (ι)

Χλίδος, τό, ἡ χλιδὸς, ὁ· ἀμφβλ. ἀνῃρ. αὐτὶ χληδός.

*Χλίδος, ἡ χλῖδος, εος, τό = χλιδή.

Χλιδών, ῶνος, ὁ. (χλιδή, σημτ. 2) κόσμημα, στολίδι πολύτιμον ἑξαίρ. βραχιόλιον, περιδέραιον. Διόδωρ. Σικ. ἐν. καὶ περὶ τοὺς τραχήλους (εἶχον) χλιδῶνας λιθοκολλήτους. Ἀθην. ιβ', σελ. 526. «Δαίδαλοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν. «ἡμιόνων χλιδῶνες» πολύτιμα στολίδια τῶν ἡμιόνων, τὸ ἰταλ. monturieri. Πλτχ. ὄζειν

Χλιδωνόπους, οδος, ὁ, ἡ. πους, τὸ (ποὺς) Ὅστις φορεῖ πολυτίμους στολισμοὺς περὶ τοὺς πόδας, Ἡσυχ.

Χλιεροθαλπής, ὁ, ἡ. (θάλπος) Ὅ,τι εἶναι ὑποθερμον, ὀλίγον ζεστὸν, ζεστοῦτσικον «χιλιόξενος παρ' Ἀθην. ε', σελ. 409. παρὰ τὸ

*Χλιερός, ή, όν, Ἰων. αὐτὶ χλιαρὸς, ὅπερ ἴδε.

*Χλίζω = χλίω. ἄνευ μαρτυρίου.

Χλιόεις, εσσα, εν. = χλιαρὸς. ἀμφβ. ἀνῃρ. παρὰ Νικήτ.

*Χλιόω, Ἐπκ. αὐτὶ χλιάω, ὅπερ ἴδε.

Χλίω, ἐπὶ πραγμάτων. Θερμαίνεται, ζεσταίνεται, ἀπαλύνεται, διαλύεται, γίνεται ῥευστόν. Τρπκ. εἶμαι ἀβροδίαιτος, φιλήδονος, ἡδυπαθής· ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὑπερηφανεύομαι, ὑβρίζω, Αἰσχ. Χφ. 134. παρβλ. Ἱκτ. 915. ὡς τὸ, θρύπτω, τρυφάω. (χλίω ἐστὶ τὸ κύριον καὶ σπάνιον πρωτότ. τοῦ, χλίσω, χλιδή, χλιδάω, χλιδαίνω, χλιδών, χλιερὸς, χλιαρὸς κ. τ. λ., πιθανῶς δὲ καὶ συγγ. τῷ, χλήζω χλάζω, χλόη, χλοίη, χλοερὸς, χλωρὸς) [τὸ Ἰῶτα φαίνεται ἀεὶ βραχὺ ἐν χρήσει.]

Χλόα, ἡ, ἴδε χλόη.

Χλοάζω, Μ. άσω. (χλόη) Ἐπὶ φυτῶν· βλαστάνει, εὐγάζει νέα βλαστάρια, πρασινίζει, ἐν γένει φαίνεταί τι πράσινον ἢ ὠχρὸν, πρασινοκίτρινον ὡς βλασταράκια ἢ ὡς χλόη. «φολὶς χλοάζουσαν. Νίκανδρ. Θηρ. 147. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 178.

Χλοανθέω, Μλ. ήσω, ἐπὶ φυτῶν. Βλασταίνει, ἀνθεῖ, πρασινίζει. ἐκ τοῦ

Χλοανθής, ὁ, ἡ. (χλόη, ἄνθος) Ὅ,τι ἀνθεῖ, πρασινίζει, εὐγάζει νέα βλαστάρια. Νικάνδρ. ποιητ. μόνον.

*Χλοερνός, ή, όν. (χλόη) Ὅ,τι εἶναι ὡς χλωρὸν, πρασινάριχον, ὠχρὸν, κιτρινοπράσινον.

Χλόασμα, τό (χλοάζω) Ὅ,τι βλαστάνει, εὐγάζει νέα βλαστάρια, ἢ πρασινίζει.

Χλοαυγής, ὁ, ἡ. (χλόη, αὐγὴ) Ὅ,τι ἔχει πράσινον λάμψιν, εἶναι πράσινον καὶ λαμπρὸν. Λουκιαν.

Χλοάω, ποιητ. αὐτὶ χλοάζω. Ἐπιγράμ.

Χλοερός, ά, όν. κατὰ ποιητ. ἐπκτσ. αὐτὶ χλωρὸς, ὅπερ ἴδε· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσόδ. Ἀσπ. 393. «χλοερὴς ἐέρσης ὄζειν

Χλοεροτρόφος, ὁ, ἡ. (τρέφω) Ὅ,τι τρέφει, ἤτοι κάμνει νὰ αὐξάνῃ φυτρόνῃ ἢ χλόη, τὰ πρασινάδια. «πεδίον χλοεροτρόφον». Εὐρὶπ. Φοίν. ποιητ. μόνον.

*Χλοερῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει πρασινάριχην, ἢ ὠχρὰν κιτρινοπράσινον ὄψιν· φαίνεται πράσινον, ὠχρόν. ποιητ.

Χλόη, ἡ· Ἰων. χλοίη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἑξαίρ. Τὰ νέα σπαρτὰ, γενήματα, λάχανα, Ἡρόδ. 4, 34. ὄζειν «χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος» ὅταν ἐπρασίνισαν τὰ γενήματα. Ξνφ. — β) παρὰ ποιητ. δὲ καὶ τὰ νέα βλαστάρια, τὰ πράσινα τῶν δένδρων· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι πράσινον εἰς τὰ φυτὰ καὶ σπαρτά — 2) ἐπὶ τῆς Δήμτρ. διότι ὑπ' αὐτὴν τὴν σκέπην ἦσαν τὰ χλοάζοντα βλαστήματα τῶν σπαρτῶν — 3) χλόη, Εὐρ. ὀνμ. (πιθν. τὸ, χλόη ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χλίω, ὀφ οὗ χλόος, χλεῦς, χλωρὸς, χλοερὸς, χλοηρὸς. κ. τ. τ.) ὄζειν

Χλοηβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω) Ὅ,τι εἶναι πρασινισμένον ἢ βαμμένον πράσινον, μὲ πράσινον χρῶμα, πρασινοβαμμένον.

Χλοηκομέω, (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ἔχει πράσινα φύλλα. Ἀνθέλογ.

Χλοηρός, ά, όν. (χλόη) ποιητ. αὐτὶ χλοερὸς, χλωρὸς, Εὐρπ. Βακχ. 107. Χριστ. πατ. 675. ἴσια χειρόγραφα ὅμως ἔχουσι παρ' Εὐρπδ. χλοήρης, ἐσχηματσμ., ὡς τό, κισσήρης· ὅπερ προκρίνει ὁ Herm.

Χλοητόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) = χλοεροτρόφος. «Πόα χλοητόκος». Λουκιαν. Τραγοπ. 45.

Χλοηφορέω, Μλ. ήσω, ἐπὶ φυτῶν. Πρασινίζει, βλαστάνει — 2) ἐν γένει, ἀνθεῖ, ἀναβλαστάνει. ἐκ τοῦ

Χλοηφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει, ἔχει πράσινα φύλλα, πρασινάδαν.

Χλοιάω, (χλοίη) Ἰων. αὐτὶ χροάω, χλοάζω. ὅπερ ἴδε.

*Χλοιδάω, = τῷ προηγμ.

Χλοίη, ἡ, Ἰων. αὐτὶ χλόη, ὅπερ ἴδε, ὄζειν

*Χλοιόω, = χλοιάω, χλοάω.

Χλοιώδης, ὁ, ἡ. (χλοίη, εἶδος) = χλοώδης.

Χλοόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπὸς) Ὅς τις φέρει, προξενεῖ, κάμνει νὰ γεννῶνται, αὐξάνωσι χλωροὶ, πράσινοι, καρποί· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Χλοόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, ἢ φαίνεται ὡς χλόη· ὅστις ἔχει ὄψιν χλομὴν, πρασινοκίτρινον χρῶμα. Ὀρφ.

Χλοοποιέω, (ποιῶ) Ποιῶ, κάμνω νὰ γεννᾶται, φυτρόνῃ χλόη. Καίσαρ.

Χλόος, ὁ. συναιρ. χλοῦς (χλόη) Ὠχρὸν, χλωμὸν χρῶμα. Ἀπολλών. ἀργ. β'. «— χλοάς εἶδε παρειάς».

Χλουνάζομαι, Μ. άσομαι. (χλεύνης) Θρηνῶ, κλαίω. Ἡσύχ.

Χλούνειος, εία, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χλούνην, εἶναι ἀπὸ τὸν χλούνην.

Χλούννης, ὁ. παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἐπίθ. τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἰλιάδ. 1, 539. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 168. 177. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = κάπρος, ὁ ἀγριόχοιρος αὐτὸς, Νικάνδρ. καὶ Ὀππ. περὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς Ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ἦσαν καὶ τῶν παλαιῶν γνῶμαι διάφοροι· κατ' Ἀριστρχ. τὸ, χλούνης ἐστὶν = μοννιός, ὅστις ζῇ μόνος, εἰς τὴν ἐρημίαν, κατὰ τὸν Ἔνετ. Σχολιαστ. = ἀριστής· ὅστις ἀρίζει, αὐγάζει ἀρίστα· εἰδὲ τινὲς νομίζεται ὅτι τῶν Δωριέων τινὲς ἐχρῶντο τῷ, φλουδεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρίζειν· κατ' Ἀριστλ. δὲ = ἐκτομίας, μονόρχις· ἀπειδὴ λέγεται νὰ παρετήρησαν ὅτι οἱ νέοι ἀγριόχοιροι, ὅσοι ἀποβάλλον κατὰ περίστασιν τοὺς ὄρχεις, ἦσαν μέγιστοι καὶ ἀγριώτατοι· ὄζειν συντάσσεται πολλάκις τό, χλούνης τῷ, γύνις, εἰς δήλωσιν θηλυδρίων, ἀνάνδρων ἀνθρώπων· καὶ τό, χλούνης τῷ φλοιᾷ παρ' Ἀλεξ. Αἰτλ. Ἀθην. σελ. 699. G, σημαίνει πιθανῶς φλύαρόν τινα εὐνοῦχον, ἴδε καὶ χλοῦνις· ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Ἐτυμλγ. χλούνις, χλεύνης, τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, λέξεως ἐστὶ παίγμα.

*Χλούνιος, ὁ, ἡ (χλούνης) = χλούνειος.

*Χλοῦνις, ιδος, ἡ. Εὐνούχισις. Αἰσχ. Εὐμν. 183. παρβλ. χλούννης.

Χλουνός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. ἐπίθετον τοῦ, χρυσοῦ, ἴσως = χλωρός.

*Χλοῦς, ὁ· κατὰ συναιρ. αὐτὶ χλόος· ὅπερ ἴδε.

Χλοώδης, ὁ, ἡ. (χλόη, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλόην, χλωμὸν, ὠχρὸν, χλωρὸν, πρασινοκίτρινον.

Χλωράζω, Μλ. άσω. (χλωρὸς) = χλωροφαγέω. Τὴν ἐαρινὴν χλόην ἐσθίω, χλωρὸν χόρτον τρώγω, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως.

Χλωραίνω, (χλωρὸς) Κάμνω τι χλωρὸν, ἢ χλωμὸν, πρασινοκίτρινον· ἐν γένει δὲ, χλωμόν. ὄζειν

Χλώραστμα, τό. = χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) Ὅ,τι ἔχει χλωμὸν αὐχένα ἢ λαιμόν. ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος. Σμνδ. παρβλ. χλωρηΐς.

Χλωράω, καὶ χλωρέω, (χλωρὸς) = χλωριάω. ἀμφότεραι αἱ τύποι ὅμως ἀμφβλ.

Χλωρεύς, έως, ὁ· (χλωρὸς) Πτηνόν τι πράσινα ἢ κιτρινάριχα πτερὰ ἔχον. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χλωρίων.

*Χλωρέω, ἴδε χλωράω.

Χλωρηΐς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. ποιητ. τύπος τοῦ Συλλ. τοῦ χλωρὸς αὐτὶ χλωρὰ κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος «χλωρηΐς ἀηδών», Ὀδσ. Τ, 518. πιθανῶς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πτερῶν αὐτῆς τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πρασινοκίτρινον, χλωμὸν, μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωραύχην· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ διαιτωμένη εἰς τὴν χλόην, εἰς τὴν πρασινάδαν ἢ εἰς ἁλσώδεις, θαμνώδεις τόπους, «ἢ ἐν χλωροῖς

διατρίβουσαι ἡ πρώτη ἑρμηνεία ὅμως ἐστὶ πιθανωτέρα, διότι αἱ παρ' Ὁμήρῳ ἀηδόνες τῆς μικρᾶς Ἀτλίδος τοιούτου χρώματος πτερὰ ἔχουσι καὶ διαφέρουσι τῶν ἀηδόνων ἄλλων μερῶν· ἴδε ἐν τούτοις τὸ, χλωρός.

*Χλωριάζω, Μλ. -άσω, = χλωριάω· ὅθεν

Χλωρίασις, εως, ἡ. Τὸ ὠχρὸν ἢ τὸ χλωμὸν πρασινοκίτρινον χρῶμα.

*Χλωριάω (χλωρὸς) ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει πρασινάριον, κιτρινοπράσινον χρῶμα· ἐν γένει δὲ, εἶμαι ὠχρὸς, ἢ χλωμός.

Χλωρίζω, Μλ. -ίσω (χλωρὸς) = τῷ προηγμ.

*Χλωρίς, ίδος, ἡ. Πτηνόν τι ἐπὶ τὴν κοιλίαν χλωμὰ πτερὰ ἔχον, θηλ. τοῦ, χλωρίων.

*Χλωρίς, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἡ σύζυγος τοῦ Νηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος. Ὀδ. Λ 281.

Χλωρίτης, ου, ὁ· Πλίν. λζ', 10. «Λίθος χλωρίτης». Πράσινος τις λίθος ὡς ἡ χλόη.

Χλωρίων, ωνος, ὁ (χλωρὸς). Πτηνόν τι ὅλως κίτρινα ἢ πρασινοκίτρινα πτερὰ ἔχον. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. ἱστορ. ις', 2. «Ὁ δὲ χλωρίων, χλωρὸς ὅλος· οὗτος τὸν χειμῶνα οὐχ ὁρᾶται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς χειμερινὰς φανερὸς μάλιστα γίνεται» παρβλ. χλωρίς.

*Χλωροειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει πρασινάριον χρῶμα, φαίνεται ὡς πράσινον.

Χλωροκομος, ὁ, ἡ (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ὅ,τι ἔχει πράσινα φύλλα. Εὐρ. ποιητ. μόνον.

*Χλωρομέλας, μέλαινα, μέλαν (μέλας). Ὅς τις ἢ ὅ,τι εἶναι μαυροκίτρινον, χλωμόν.

Χλωροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι κάμνει τι νὰ ἦναι νὰ φαίνεται πράσινον. Σχόλ. Πινδάρ. καὶ Ὁμήρ.

Χλωρόπτιλος, ὁ, ἡ (πτίλον). Ὅ,τι ἔχει πράσινα, πρασινάρικα, ἢ κίτρινα πτερά. Αἰλιαν. ις'. 2.

Χλωρός, ά, όν· ἀφ' οὗ κατὰ ποιητ. ἐπκτσ. χλοερός, ά, όν· Ἡσὶ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. χλοηρός, ά, όν (χλόη, χλόος). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα χλωμόν, πράσινον, κιτρινοπράσινον, πρασινάριον, κιτριάριον, κυρίως, ἐπὶ τῶν γεννημάτων ὅταν ἀρχίζωσι νὰ φυτρώνωσιν, ἐπὶ τῆς πρασινάδος ἡ ὁποία φυτρώνει τὴν ἄνοιξιν κατὰ πρῶτον· «Χλωραὶ ῥῶπες», Ὀδ. Π, 47. «χλωρὸν ὄρος», Τμ. Ἀπολ. 223. «χλόεν ὄρος», Ἡσὶ. Ἀσπ. 393. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ μέλιτος, «μέλι χλωρόν», Ἰλ. Λ, 631. Ὀδ. Κ, 234. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ὠχρόν, χλωμόν, ἄχρουν, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χαλύβδου «χαλύβδου χλωρὸς ἀδάμας», Ἡσὶ. Ἀσπ. 231. ὡς τὸ, πολιὸς· ἐξαιρ. «Χλωρὸν δίος». Τὸ νὰ γίνηται τις χλωμὸς διὰ φόβον, πολλκ. παρ' Ὁμ. ὡσαύτως καὶ «χλωρὸς ὑπαὶ δείους», Ἰλὶ. Κ, 376. Ο. 4. ἔτι δὲ «ἀχλὺς χλωρὴ· ἄχρουν σκότος», Ἡσὶ. Ἀσπ. 266. «χλωρὸν ὕδωρ», Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 615. παρβλ. Σπφ. 5, 14. Ἀνακ. Βτ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὠχρότης τοῦ μέλανος, ὑπογλαύκου χρώματος τοῦ προτώπου τῶν οἰκητῶν τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος κλίνει εἰς τὸ ἐλαιοειδὲς, τὸ παρ' Ὁμ. χλωρὸν διαφέρει τοῦ συνήθους χλωμοῦ λεγομένου καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὸ κοιντ. μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωρὴς. — 3) Τοῦ χρώματος μὴ σκοπουμένου, χλωρὸν, τοῦτ' ἔστι νεαρὸν, τρυφερὸν τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. φρέτκον φρέτκον· τουρκβ. ταζέδικον, ἀντιθ. τῷ, ξηρὸν, στεγνὸν, ἐξαιρ. ἐπὶ ξύλου, «μοχλὸς χλωρὸς· ῥάπαλον χλωρὸν», Ὀδ. Ι, 320. 379. ἀντιθ. τῷ, αὖος. Ἡσὶ. Ἔρ. 745. ὡσαύτως καὶ «τυρὸς χλωρὸς». Νωπὸν, τουρκβ. ταζέδικον τυρί· οὕτω καὶ ἐπὶ ἰχθύων, κρέατος κ. τ. τ. προσφάτου μὴ ταριχευμένου, τουρκβ. πασιρωμά. — 4) Τρκ. Ἀκμάζων, νέος, ἀκμαῖος, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νεανικός εἰμι, «χλωρὰ μέλεται», Θερτ. 27, 66. «χλωρὸν αἷμα» ἀντὶ νεανικὸν, Σφλ. Τρχ. 1055. Εὐρπ. Ἡρβ. 124. ὅθεν, εὐκαμπὴς, εὐκολολύγιστον γόνυ χλωρὸν, Θερτ. 14, 70. τρυφερὸν, ἁπαλὸν, μαλακὸν, καὶ οὕτω τὸ παρ' Εὐριπ. «χλωρὸν δάκρυον» δύναται ἑρμηνεύεσθαι τρυφερὸν, ἂν μὴ ὀρθότερον ὡς τὸ παρ' Ὁμ. «θαλερὸν δάκρυον πολλὰ, ἄβροια δάκρυα· τὸ δὲ «χλωρὸς οἶνος» παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 67. σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ οἴνου, ὅστις φαίνεται ὡς οἶνος, ὁ αὐτὸς τῷ παρ' Ἀθν. σλ. 26. C. κιρρὸς λεγομένῳ. Ὁ Ποιτ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ χλωρές· ὅθεν

Χλωρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χλωρὸν, πράσινον, νὰ πρασινίζῃ τι. Χρῶμα πράσινον ἢ ὠχρὸν, πρασινοκίτρινον· ἐξαιρ. τὸ πράσινον χρῶμα νεοθαλλῶν φυτῶν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τι χλωμὸν, χλωμότης. — 3) Τὸ νὰ ἦναί τι νεαρὸν, νωπὸν, τρυφερὸν, πρόστρατον, τὸ ἰταλ. φρέτκον, τουρκβ. ταζέδικον. — 4) Τὸ νὰ ἦναί τι, ἢ τις ἀκμάζων, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νέος.

Χλωροφαγέω, Μλ. -ήσω (χλωρὸς, φαγεῖν) = χλωράζω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ν.

Χναῦμα, τό (χναύω). Κομμάτι, κομματάκι κομμένου ἀπότε κοφίδι κοιντ. ὡς τό, κνῖσμα· ἐξαιρ. κομμάτι πλακοῦντος, πίτας καὶ λοιπῶν τοιούτων ζυμαρικῶν καὶ γλυκισμάτων ὁποῖα συνηθίζονται νὰ παρατίθενται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης· ἥδυσμα, λίχνευμα.

*Χναυμάτιον, τό, Υπερτ. τοῦ χναῦμα.

*Χναυνός, ή, όν, καὶ

Χναυρός, ά, όν. (χναύω) Ὅ,τι εἶναι ὀρεκτικὸν, νόστιμον παρ' Ἀθην. 6. σελ. 269. ἀνὶ' οὗ ὁ Πολυδ. 6, 59. «χναυνὸς» ἔχει.

Χναυστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι λίχνος, λαίμαργος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 662. ἐκ τοῦ

Χναύω, κυρίως = κνάω, Ξένω, ξύω, ξῶ τι. ὄθεν, δάκνω, δαγκάνω, περιτρώγω, π.χ. τὸ ἐπὶ τὰ κόκκαλα κρέας, κοιντ. ξυκοκαλίζω, Εὐρπ. Κύκλ. 358. ἐξαιρ. δὲ τρώγω ἢ δαγκάνω τραγανίζω κοινότ. πράγματα ὅτε τρώγονται συνήθως ὡς λιχνεύματα, τραγήματα τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα συνθ. κομφέται ἰταλ. τουρκβ. μεζελίκια.

Χνοάζω, Μ. άσω. (χνόος) Ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἀλόγων ζώων· εἶναι τὸ σῶμά του καλυμμένον μὲ πτίλα, λεπτὰ, ἁπαλὰ πτερὰ· μὲ λεπτὸν, ἁπαλὸν μαλλί· εὐγάζει, ἔχει πτίλα, μαλλὶ ἁπαλὸν· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ ἐξαιρ. ἔχω, ἀποκτῶ χνοῦδι εἰς τὰς παρειάς μου, ἀρχίζουν νὰ φυτρώνουν τὰ γενεῖ μου, νὰ ἱδρύῃ τὸ μουστάκι μου. Λουκιαν· «γένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς». τὸ δὲ παρὰ Σφλ. Οἰδ. Τ. 742. «χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρη» ἀρχίζω νὰ γίνεται πολιὸς, νὰ ἀσπρίζουν, παρδαλίζουν τὰ μαλλιά μου.

*Χνοάω, ποιητ. ἀντὶ χνοάζω· «χνοάοντας ἰσυλοι, ὕδρωμα τοῦ μύττακος», μουστακίου. Ἀπλ. Ῥδ.

Χνόη, καὶ Ἰωνικ. χνοίη, ἡ. (χνάω) ὡς τὸ, χοινίκη, χοινικὶς. Τὸ σιδηροῦν κοίλωμα, ἡ ἢ ἐπιτιθηρωμένη στρογγύλη τρύπα εἰς τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον περιστρέφεται ὁ, τροχὸς ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ἄξων καὶ ὁ ἄξων αὐτός. Σφλ. Ἡλ. 745. — 2) ὁ ψόφος, κρότος ἢ τὸ τρίξιμον, τὰ ὁποῖα γίνεται ἐκ τοῦ τριψίματος τῆς χνόης ἐπὶ τὸν ἄξονα, ἐν γένει, ψόφος, κρότος, τρίξιμον Αἰσχύλ. Θήβ. 356. «σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν». ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἢ παρβόλως, τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν· ἴδε καὶ χνόος, σημτ. 2. καὶ κνόη, κνόος.

Χνόϊος, ία, ίον. (χνόος) Ὅ,τι ἔχει πτίλα, λεπτὸν μαλλί, χνοῦδ. Ἀνακρ. κδ'. 19. «παρειὴν χνοΐῃσι· χνοῦν ἔχουσαν, μετὰ χνοῦ πεπληρωμένην, γεμάτην ἀπὸ χνοῦδιον.

Χνόος, ὁ, Ἀττ. συναιρ. χνοῦς, γενκ. χνοῦ. (κνάω) Παυδήποτέ τι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος κείμενον, προσκολλημένον· ὅθεν, δύναται νὰ ἀποξεσθῇ, ἀποτριφθῇ· πᾶν λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν παραβλάστημα ἢ παυδήποτε τοιοῦτον πρᾶγμα ἐπὶ τὴν ἐπιφανειάκτινος κείμενον, προσκολλώμενον, «καλὸς χνόος» ὁ ἄφρὸς ἢ ἡ ἀναθυμίασις τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τὸ δέρμα καὶ δύναται νὰ ἀποτριβῇ, σφογγιστῇ» Ὀδ. Ζ, 226. ἄλλως δὲ, «καλὸς ἄχνη», ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χνοῦδι ἐπάνω εἰς τινα ὁπωρικὰ, π. χ. εἰς ῥοδάκινα, ῥοδάκινα κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰούλος, τὸ χνοῦδι ἐπὶ τὰς παρειὰς ἢ σιαγόνας τῶν νεανίων. Καλλίμαχ. «Ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαίῃσι· ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο λεπτὸν μαλλί, καὶ τὸ ἐξανυμένον, λανκρισμένον μαλλὶ μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζονται προσκεφάλαια, στρώματα, κ. τ. τ. ἐν γένει δὲ πᾶν ἀπόξεσμα, ἀπότριμμα. — 2) = χνόη, σημτ. 2. — ἡ ἀνωμ. δοτκ. πτῶσις, χνοΐ, πάνυ ἀμφβ. Lobeck Φρν. σελ. 454.

Χνοώδης, ές, ἡ. (χνόος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χνοῦν φαίνεται ὡς χνοῦς, εἶναι σκεπασμένον μὲ χνοῦν, κατὰ τὴν πρώτην σημτ. τῆς λέξ. ἢ καὶ μὲ κόνιν, κονιορτόν. Ἑπῤῥ. χνοωδῶς.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ο.

Χοαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι χωρεῖ ἢ περιέχει ἕνα χοᾶν.

Χοανεύω, συναιρ. χωνεύω. Διαλύω εἰς τὴν χοάνην, κοιντ. χουνί, μέταλλόν τι, καὶ τὸ χύνω· παρ' Ἀριστοφάν. ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐνεργείας. ἐκ τοῦ

Χοάνη, ἡ· συναιρ. χώνη = χόανος.

*Χοάνιον, τό, συναιρμ. χωνίον· ὑποκορ. τοῦ, χόανος. Χωνί, χουνί, χουνάκι. (ε)

*Χόανον, τό, συναιρ. χῶνον, = χόανος.

*Χόανος, ὁ· παρὰ τοῖς μετέπειτα χώνος, συναιρμ. (χέω). Τὸ κοίλωμα εἰς τὴν κάμινον τῶν χαλκέων, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ μέταλλον διὰ νὰ διαλυθῇ, ἀναλυθῇ, ἢ ἀπαλυνθῇ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται τὸ ἀκροστόμιον τοῦ φυσητηρίου, κοιντ. μουχανίου καὶ ἐνεργεῖται διὰ τοῦ φυσήματος ἢ διάλυσις ἢ μάλαξις τοῦ μετάλλου, κεῖται ἐν χοάνοισιν ἐρύτωνα. Ἰλ. Σ, 470. παρβλ. Ἡσὶ. Θεογν. 863. ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, καὶ τὸ χωνίον. 2) Ὁ πηλινος τύπος, Τουρκβ. καλούπι μὲ τρύπας, εἰς τὸ ὁποῖον χύνεται τὸ διαλυθὲν μέταλλον καὶ σχηματίζονται τὰ χυτὰ πράγματα· ἄλλως λίγδας λεγόμενον· «λίβδος, χώνος, τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα τῷ Δ παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται». Φώτ. 3) Τὸ διερράμα ἤτοι χωνί, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν ἐξαιρ. ὅθεν 4) παρ' Ἰατροῖς τὸ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μὲ χωνὶ παραπλήσιον κοίλωμα, ἄλλως δὲ καὶ λῆνος, καὶ πύελος ὀνομαζόμενον. — Ἰσοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ λέξεις, χοάνη καὶ χόανον συναιρ. χώνη καὶ χῶνον. κατὰ τὴν τετάρτην σημασίαν τῆς λέξ. ὅμως εὐχρηστότερος ὁ, χοάνη, τύπος.

Χοάνος, ὁ (χέω, χόος). Ὁ πρακτ.

*Χοάτευω, = χέω· ἐκ τοῦ

*Χόδος, ὁ (χέω, κέχοδα). Σκώρ. σκατόν· φαίνεται ὅμως, ὅτι μόνον ἐν τῷ συνθ. μυόχοδος, τὸ κοιντ. ποντικόσκατον, διετηρήθη ἡ λέξις.

Χόες, οἱ, ὁμοιαστ. πληθ. τοῦ, χοῦς, ὅπερ ἴδε.

Χοεύς, ὁ, γενκ. χοέως, συναιρτ. χοῦς (χέω). Μέτρον τι ῥευστῶν πραγμάτων, δώδεκα κοτύλας ἢ ἓξ ξέστας καθ' ἡμᾶς τρεῖς καὶ ½ λίτρας σχεδὸν χορούς· τρεῖς χόες δὲ ἐπλήρουν ἕνα ἀμ-

φορέα. 2) Μέτρον σίτου, σιταρίου ὡς τό, χοῖνιξ· κοινότερ. σοινίκη, Τουρκβ. ταγάρι. 3) = χεῦμα, σημσ. γ'.—ἀπό τοῦ χοεύς δέ ἐσχηματίσθη κατα συγκ. τό, χοῦς· ἅπερ ἴδε.

Χοή, ἡ (χέω). Χύσιμον, τό νά χύνῃ, χύσῃ τις ὑγρόν τι· ἐξαιρ. ἡ ἐν θυσίαις λοιβή, καί κυρίως ἐν θυσίαις ὑπέρ νεκρῶν· «χοὰς χεῖσθαι ἐπιτάσσειν. Ὀδσ. Β, 518. Λ, 26. ὅπου ἡ τοιαύτη λοιβή τυπίτεται εἰς μελι μεμιγμένον μέ οἶνον καί ὕδωρ, καί ἐχύνετο εἰς τρία ἀλλεπάλληλα χυσίματα, ἡ χρῆσις αὕτη ὅμως ἐγίνετο καί κατά πλείονας ἄλλους τρόπους. Ἴδε Stanl. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 609. καί Erf. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 427. ἀντί τοῦ, «χοὰς χεῖσθαι, ἔλεγον καί, «χοὰς φέρειν, ἐπιφέρειν, καί κομίζειν, ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τό, χοαί, τίθεται κατά σημασίαν πάσης τῆς ὑπέρ τεθνεώτων θυσίας. Τρῳ. μετρ. 605. ἔλεγον ὅμως καί, «χοὰς χέασθαι. Ἡρόδ. 7, 43. ὅθεν

Χοίρης, ους, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι περιέχει σπονδὴν ἡ λοιβήν. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 1260. «Ἅγος χοίρεια, ἤτοι χοιρεία περιλαμβάνον, ποιητ. μόν.

Χοηφόρος, ὁ, ἡ (χοή, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἡ προσφέρει σπονδήν, σπεῖσαι, προσφέρει θυσίαν νεκρικήν.

Χοίδιον, τό, Ἀττ. συναιρ. χοίδιον· ὑποκορτ. τοῦ, χοῦς Lob Φρυν. σελ. 88. (ῐ)

Χοϊκός, ἡ, όν (χοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπό χῶμα, πηλόν, = γήϊνος καί πήλινος. Ν. Δ.

Χοινική, ἡ (χοῖνιξ), = χοῖνιξ, σημτ. 1. καί χοίνιξ. β) Παραπλήσιον τι κοίλωμα εἰς ἄλλα ὄργανα. 2) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον μέ ἀθικτωτά πλάγια μέρη, κοῖλον, βαθυούλον τρυπανον, ἀρίδα, διά τοῦ ὁποίου κόπτουσί τι μέσα εἰς κύστεις, 3) = χοῖνιξ, σημτ. β'. 4) σπήλαιον ἡ ἄντρον εἰς πετρώδεις αἰγιαλούς, ἡ ὄχθας. Στράβ. ιβ'. σελ. 834.

*Χοινικαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ ἕνα χοίνικα.

*Χοινίκειον, τό, ὑποκορ. τοῦ χοινίκη. (ῐ)

*Χοινικίς, ίδος, ἡ, = χοινίκη. 2) «χοινικίδρεμα. Σιδηροῖ κύκλοι, στεφάνια, ἐπί τούς ὁποίους κεῖται ἐφηρμοσμένον τό ἐπίσημα, τό Ἰταλκ. συνηθ. ἡ κορόνα. Δημοσθ. Ἀνδρτ. σελ. 616. 1. C. Τιμοκρ. σελ. 756. 8.

Χοινικομέτρης, ου, ὁ (μετρέω), Ὅστις μετρᾷ τι μέ τόν χοίνικα. Ἀθήν. ς'. σελ. 272.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ. Μέτρον σιτηρίων ἴσον ξέστῃ ἡ τέσσαρες κοτύλας χερσί, τοῦτέστι, τόσον σιτάρι, συνήθως ὅσον ἀρκεῖ εἰς τροφήν ἑνός ἀνθρώπου διά μίαν ἡμέραν, πολλάκις παρ' Ἡροδτ., ἴδε ἐξαιρ. Wesseling. ἐν Ἡροδτ. 7, 187. ὅθεν, ἐπιούσιος ἄρτος, τροφή διά μίαν ἡμέραν· «εἰ μέν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτεται, τό παρ' ἡμῖν, ὅστις τρώγει τό ψωμί μου, εἶναι ἐδάκες μου ἄνθρωπος. Ὀδ. Τ, 28. ὡς τό Πυθαγορικόν· «πρίν χοίνικος καθεῖσθαι, τό νά τρώγῃ τις χωρίς νά δουλεύῃ, τό συνηθ. Τουρκβ. χαραμοφαγής. παρβλ. Θουκδ. 4, 16 Perizon. ἐν Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. 1, 26 Ἀθήν. 3, σελ. 98. Δ 6. σελ. 279. 8. ἐξαιρ. ἡ καθημερινή τροφῆς μερίς, τό συνηθ. Ἰταλ. porzione τῶν δούλων, σκλάβων. Spohn. lect. Theocr. 15, 95. β) διά τήν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος αὐτοῦ. α) = χοινίκη, χοάνη, σημτ. 1. β) εἶδος σιδηρῶν ἢ ξυλίνων δεσμῶν, τά ὁποῖα βάλλοντες ἐπί τούς πόδας τά σύνηθ. σίδηρα, ἡ τό Τουρκβ. τρομπούκι. Ἀριστοφ. Πλουτηρχ. 276. «— οἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τάς χοίνικας καί τας πέδας ποθοῦσιν· καί Δημοσθ. περί Στεφ. σελ. 270. 8. «Χοίνικας παχείας ἔχων καί ξύλινον. (ὁ Δρκ. σελ. 27, 11. 44, 7. 93, 10. 100, 3. ἐξέλαε, ὅτι τό ἰῶτα ἐν ταῖς τριτυλλῇ πτώσεσιν ἐστι μακρόν· ἀλλά πάντα τά εὑρισκόμενα παραδείγματα μαρτυροῦσι τό ἐναντίον· καί φαίνεται, ὅτι αὐτός ἡ ὁ ἀντιγραφεύς ἐσύγχυσαν τό, χοῖνιξ, μέ τό, φοίνιξ.)

*Χοιραγχη, ἡ (χοῖρος, ἄγχω), = ὐάγχη. Σωρρν. κατ' ἄλλους δέ, χοιράγχης, ὁ.

Χοιραδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ χοιράδας, ὅ,τε ἔχει, περιέχει πολλάς χοιράδας. Πλούταρχ.

Χοιράς, άδος, ἡ. Σπιλάδες, πέτραι κατά τό μᾶλλον καί ἧττον ἐξέχουσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἰς τάς ὁποίας εὐκόλως ναυαγοῦσι τά πλοῖα, Θεογν. 576. Ἡρόδτ. 2, 29. «χοιρὰς πετρῶν. Πίνδ. Πυθ. 10, 81. Τό δέ, «χοιρὰς Δηλίας, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 9. τό ὄρος Κύνθος ἐν τῇ Δήλῳ νήσῳ· δύναται μέντοι ἐνταῦθα καί ἐπί πάσης τῆς σκοπελώδους νήσου αὐτῆς. 2) Οἱ πρωτίστως ὀδόντες τοῦ λαιμοῦ, τό συνήθως γελάσια, γελαστίτσες, τό Ἰταλ. serpentula. «Αἱ χοιράδες ἀόδοντες εἰσίν ἐσκιρρωμένοι, κατά τε τόν τράχηλον, καί μασχάλας, καί βουβῶνας μάλιστα συνιστάμεναι. Παῦλ. Αἰγ. ἔτι δέ καί ἡ καλή ἡ βρογχοκήλη, τό σύνηθ. γκούτσι πάθος εἰς ἀνθρώπου τόν λαιμόν· καί πᾶν σκλήρυσμα μέ βρογχοκήλην ὅμοιον. (ἡ ἔτυμολ. τῆς λέξεως παρά τό χοῖρος, ἐπειδή θηλ. οἱ σκληρυσμοί τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ συμβαίνουσιν ἐπί τό πλεῖστον εἰς τούς χοίρους, δέν εἶναι πάνυ πιθανή, διότι αὕτη ἡ σημτ. δέν εἶναι ἡ κυρία τῆς λέξεως σημαντ. καί ἡ ἔτυμλ. ἐστί πολύ νεωτέρως ὑπαγομένη δέ ἡ λέξις εἰς τό, χερός, χερρός, χέρσος.)

Χοίρειος, εία, ειον (χοῖρος). Ὅ,τι εἶναι ἀπό χοίρου· χοίρειον κοινότερ. γουρουνίτσιον. Ἀριστοφ.

Χοιρελαιος, ὁ (χοῖρος, ἔλαιον). Παρά Ποσειδ. Ἰαθικεπλ. ια'. 7. Ὁ Ἰαθικός ἐλαιόχοιρος.

*Χοίρεος, έα, εον· ποιητ. αὐτί χοίρειος· «χοίρεαι, ὑπάκμ. κρέατα. Ὀδ. Ξ, 81.

Χοιρίδιον, τό, ὑποκορτ. τοῦ, χοῖρος. Γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, κοινότερ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. 806. 812. 819. 830. 834. (ῐ)

*Χοιρίλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος μέν, συνήθως ὅμως κύρ. ὅτομ. ἴδε Nacke de Chocrillo σελ. 57. (ῐ)

Χοιρίνη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς θαλασσίου κογχύλης, ἡ ὁποία εἰς κριτάς ἐν Ἀθήναις ἐψήφιζον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 333, 349. «Ἢ ἄλλα λόγον μοι ποίησον, ἐφ' οὗ τάς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν· καί Ἱππολ. 1332. «Οὐ χοιρίνων ὄζων. Hermst. ἐν Πολυδ. 3, 16. «πάλαι γάρ ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς δικαστηρίοις, χοιρίναις ἀντί ἐψήφων ἐχρῶντο, αἳ περ ἦσαν κογχαι θαλάττιαι. (ῐ)

Χοίρινος, ίνη, ινον, = χοίρειος. Γλωσ.

Χοιρίον, τό, ὑποκορ τοῦ, χοῖρος, = χοιρίδιον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 740. 747. 777. 808. ἀλλά 2) καί ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος, σημασ. 2. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1353.

Χοιρίος, ία, ῆ· καί χοίριος, ία, ιον. = χοίρειος.

Χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος. Λουκιαν. Ἔρωτ. Διαλ. 7.

Χοιροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει χοίρους· τό σύνηθ. κοινότερ γουρουνάς, γουρουνάρης. 2) ἀρτ. κυρ. ὄνομα.

Χοιρόγρυλλος, ὁ, (γρύλλος)· τό ἄλλως, πανδοκοχοιρος, ἐχῖνος χερσαῖος, ὕστριξ. κοινότ. ἀρίστιος, σκαντζόχοιρος· ἄλλα καί τῶν παλαιῶν αἰτιώμεθα περί τοῦ ζώου αὐτοῦ διεψευσμένων.

Χοιροβλίψ, ιβος, ὁ, ἡ (βλίβω). Ὅστις βλίβει, ζουλίζει ἢ φηλαφᾷ χοίρον· ἀλλά καί ὁ τό γυναικεῖον ἐπιφαύον αἰδοῖον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1364.

Χοιροκομεῖον, τό (χοῖρος, κομέω)· τό σύνηθες Τουρκβ. γουρουνοκάματον· Κατά τινας μέν τόπος περίφρακτος μέ πλευράν φράκτην ἐν εἴδει κύρτης, κλωβοειδοῦς κοινότερ. ὅπου ἔτρεφον χοίρους κατ' ἄλλους δέ, πόνταλος, παλούκι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔδεον χοίρους. 2) ὡς τό, χοιρέσακες καί χοιροτροφεῖον, σημασ. 2. ἐσχάρακον τῶν γυναικῶν, ἡ κρεῖττον ταινία, τήν ὁποίαν χρῶνται περί τό αἰδοῖον ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, ἄλλως φυλαξ, φυλάκιον καί σφενδόνη λεγόμ.

Χοιροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις φονεύει χοίρους. 2) προπαρξυτ. δέ «χοιροκτόνιον αἷμα· παθητ. αἷμα φονευμένου χοίρου. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 278.

Χοιρομάνδριον, τό (μάνδρα), = χοιροτροφεῖον, σημασ. 1. Ἐτυμολ.

Χοιροπίθηκος, ὁ (πίθηκος). Πίθηκος, χοίρου πρόσωπον ἔχων. Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. β'. (ῐ)

Χοιροπωλέω (πωλέω). Πωλῶ χοίρους. 2) ἐπί περιῶν· ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινότερ. τό πωλεῖ, τό δίδει, τό δανείζει. Σουϊδ. καί Πλούταρχ. Παροιμ. 92. «Δερκοκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν· ἐκ τοῦ

Χοιροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χοίρους, πραγματεύεται μέ χοίρους, κοινότερ. γουρουνᾶς. Δωρ. χοιροπώλας. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 818.

Χοῖρος, ὁ. Κυρίως μέν, νέος, μικρός χοῖρος, τό συνήθ. κοινότερ. γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, Ὀδ. Ξ, 73. ἄλλως δέλφαξ· ἀλλά καί ἐν γένει, χοῖρος, γουρούνι· ὡς τό, ὗς καί σῦς· παρά τοῖς μετέπειτα ποιητ. οἷον Ἱππώνακτι καί Σοφοκλ. ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἴωσι καί ἡ χοίρακα, Αἰθλ. 9. σελ. 375. C. ἀλλά καί παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 764. 765. 768. καί ἀλλαχοῦ. 2) παρά Βάρωνι Ἀργ. 2, 4, 10. τό γυναικεῖον αἰδοῖον κοινῶς καί παρά τοῖς Κωμικοῖς τῇ λέξει πολλαχῶς κατ' παρονομασίαν χρωμένοις, οἷον· χοιροκομεῖον, χοιροτροφεῖον, χοιρόσακος, χοιροπωλέω, χοιρόβλιψ, παρβλ. ὑσσαῖ.

Χοιροσάκος, ὁ (σάκος), = χοιροκομεῖον, σημτ. 2.

Χοιροσπέλεθος, ὁ (σπέλεθος). Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου, Παῦλ. Αἰγ. ζ', 17.

*Χοιροστρόφιον, τό· ἴδε χοιροτροφεῖον.

Χοιροσφαγεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα σφάττουσι τούς χοίρους· ἐκ τοῦ

Χοιροσφάγος, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις σφάζει χοίρους. (ᾰ)

Χοιροτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, ἔνθα ἡ ἐν ᾧ τρέφονται, φυλάττονται οἱ χοίροι, τό σύνηθ. κοινότερ. γουρουνοκάματον. 2) = χοιροκομεῖον, σημασ. 2. ἀνθ' οὗ μέντοι ἄλλοι χοιροστρόφιον ὀνομαζέσθαι ἐβέλουσι.

Χοιροψάλας, Δωρκ. ἀντί, χοιροψάλης, ου, ὁ (ψάλλω), = χοιρόβλιψ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Αἰσχύλ. καί Ἐλλημστ. Ἀλεξ. σελ. 33. (⏑–⏑)

Χοιρωδία, ἡ· ὡς τό, ὑωδία, καί τό σύνηθες Ἰταλ. porcaria, Γαλλ. cochonnerie. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 983. ἐκ τοῦ

*Χοιρώδης, ὁ, ἡ (χοῖρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι παρόμοιον μέ χοῖρον, ἴδιον χοίρου.

Χολαγωγός, ὁ, ἡ (χόλος, ἄγω). Πᾶν ὅ,τι ἐξαγει, εὐγάζει τήν χολήν. «Φάρμακα χολαγωγά· τά διώκοντα καί ἐκβάλλοντα τήν χολήν. Ἀλεξ. Ἀφροδ.

*Χολαίνω, = χολάω.

Χολαῖος, αία, αῖον (χολή). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν χολήν, εἶναι, περιέρχεται ἀπό τήν χολήν.

Χολάς, άδος, ἡ τό συνήθ. κατ' πληθ. ἀριθμ. αἱ χολάδες. Τά ἐντόσθια, τό ἔντερα. Ἰλ. Δ, 516. Φ, 181. Τμν. Ἑρμ. 123. παρά τοῖς μεταγεν. δέ κεῖται καί χολάδες, Meineke ἐν Μενάνδρ. σελ. 12. καί παρά τοῖς μετέπειτα καί χόλικας, Lobeck Φρυν. σελ. 310 ἄλλως ἔντερα. 2) κατ' ἐνικ. ἀριθμ. δέ, τό κοίλωμα μεταξύ τῶν χονδρῶν τοῦ στήθους καί τῶν πλευρῶν.

*Χολάφινος, ίνη, ινον (χολή). Ὅ,τι ἔχει τό χρῶμα τῆ χολῆς.

Χολάω, ῶ (χολή)· ὡς τό μελαγχολάω. Εἶμαι ἐμμανής ἢ ἔκφρων κυριευόμενος ὑπό τῆς με-

λαίνης χολῆς. Ἀριστοφ. Νεφλ. 833. 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ = χολόομαι. Ὀργίζομαι, θυμόομαι, χολάζω κοιντ. Νίκανδ. Θεοκρ. 140. Μοσχ. 1, 10. Διογ. Λαερτ. 9, 66.

Χολέδρα, ἡ, = χολέρα, σημ. 2. πάνυ ἀμφ.

Χολεμασία, ἡ. Οὐ πάνυ εὔχρηστος τύπος ἀντὶ χοληματία· ἐκ τοῦ

*Χολεματέω· ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτέρου χοληματέω, Lob. Φρυν. σελ. 708.

Χολέρα, ἡ. Τὸ ῥέῤῥόα, διὰ τῆς ὁποίας ἀποῤῥέει, ξεπερνᾶ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἴκων, κοινότερ. καναλέτο, ὅθεν 2) Πάθος, ἀῤῥωστία μὲ σφοδρὰν διάῤῥοιαν καὶ ἔμετον, ξερατόν. Ἡσύχ. «Χολέρα, ἄκκριτις, κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἔμετόν· ἐξ ἐκκενώσεως δὲ, ἡ ξηρὰ χολέρα, δεινὴ ἐμπαξις τῆς κοιλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὔτε τὸ οὖρος, οὔτε ἡ κόπρος ἐκβάλλεται. (ἡ δευτέρα σημασ. τῆς λέξεως κατὰ Ἀλέξ. Τραλ. 5, 14. «Χολέρα ἄμετρος ἐκταραξις διὰ γαστρὸς καὶ ἐμετῶν γινομένη, ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακώσει τοῦ στομάχου· δύναται μὲν νὰ παραβληθῇ τῇ σημασ. τῆς, διαβήτης, λεγομένης νόσου, Γαλην. »Ὡς γὰρ ὑγρὰ χολέρα γίνεται ὁρμέων χυμῶν ἐκ τῆς διαῤῥοιᾶς τῶν ἐδηδεσμένων γεννηθέντων, οὕτως ἡ ξηρὰ πνεύματος ψυσώδους ὁρμέως· ἴδε καὶ Ἀρετ. De carus et sign acut morb. 2, 5. περὶ Θεραπ. 2, 4. ἡ ἐτυμλ. αὐτῆς ὅμως παρὰ τὸ, χαλῆ, ὀρθότερα νομίζεται, διότι οἱ τούτην πάσχοντες ἐκβάλλουσι διὰ τοῦ ἐμετοῦ καὶ διὰ τοῦ ὑποχωρήματος χολὴν μάλιστα, καὶ πρὸς τούτοις ὀνομάζουσιν αὐτὴν καὶ οἱ Λατν. bilis. (Διὰ τῆς ἐσχάτως πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καταταραξάσης ἀνθρωποφθόρου ταύτης νόσου ὅμως ἀποδείχθη, ὅτι τὸ πάθος ἔστι πάντη ἀλλεῖον σχεδὸν τοῦ, ὅ,τι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς πάλαι.) ὅθεν

Χολεριάω. Πάσχω τὴν χολέραν. Γαλην.

Χολερικός, ἡ, ὁν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν χολέραν νόσον· καὶ ὅστις πάσχει αὐτήν. Ἐπίῤῥ. χολερικῶς· ὅθεν «Χολερικῶς ληφθῆναι, τὸ νὰ κυριευθῇ τις ὑπὸ τῆς χολέρας. Διογ. Λαερ. 6, 76.

Χολεροειδής, ὁ, ἡ. Πάθος ὅμοιον μὲ τὴν χολέραν, τὰ συμπτώματα τῆς χολέρας ἔχον Ἱππκρ.

Χολή, ἡ, = χόλος. Πικρὸν τι ὑγρόν, ξανθὸν, πράσινον ἢ καὶ μέλαν χρῶμα ἔχον, ἐν ταῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζωτικοῦ σώματος ἐν τινι κύστει εὐριτημένον, χρησιμεῦον εἰς τὴν χώνευσιν τῶν φαγητῶν· λέγεται οὕτω καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ ἡ κύστη ἤτοι τὸ περιέχον αὐτὴν ἀγγεῖον. Πολυδ. β', κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. τροπκ. δὲ, ὀργὴ, θυμὸς, μῖσος, ἀποστροφὴ, κοινότερ. χόλασμα· ὅθεν «πάνυ ἐστί μοι χολή», τὸ σύνηθες κοινότερ. παρ' ἡμῖν· μ' ἔρχεται ἀναγούλια, μ' ἔρχεται νὰ ξεράσω ἀκούων ἢ βλέπων τι· «χολὴ ἐπιζεῖ», βράζει ἡ χολή μου, σκάζω ἀπὸ κακόν μου· «χολὴν κινῶ τινι», κάμνω τινὰ νὰ στάζῃ ἀπὸ τὸ κακόν του, τὸν χολάζω Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς Λογογρφ. τὸ, χολή, ἐστιν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ, χόλος. (παρὰ τὸ χέω· κυρίως ὅ,τι χύνεται.)

*Χοληβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω)· = χολάφινος. ἀμφ.

*Χολητικός, ἡ, ὁν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἐκκρισιν τῆς χολῆς, πάνυ ἀμφβ. παρ' Ἱππκ., αὐτ' οὗ ἄλλοι χοληγατικὸς γράφεσθαι θέλουσι, ἐκ τοῦ

Χοληγός, ὁ, ἡ (χολὴ, ἄγω). Ὅ,τι ἀπάγει, ἐκκρίνει τὴν χολήν.

Χοληδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι δέχεται ἢ περιέχει τὴν χολήν. Lobeck Φρυν. σελ. 635. «Ἡ ὅστις χοληδόχος». Γαλην.

Χολημασία, ἡ. Τὸ νὰ ἐμῇ, ξεραῇ τις χολήν.

*Χολημετέω, Μλ. -ήτω (ἐμέω). Ξερνῶ χολήν.

Χολίκιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χόλιξ. (ξ)

Χολικός, ἡ, όν (χόλος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὴν χολήν· ὑπόκειται, ἀνήκει εἰς τὴν χολήν, χολώδης. Πλούταρχ.

Χόλιξ, ικος, ἡ· συνήθ. κατὰ πλ. ἀρθμ. χόλικες, ὡς τὸ, χολάδες. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, ἐξαιρ. τὰ παχέα, χονδρὰ ἔντερα· «χόλικες ἐφθαὶ ἢ κρόκρης χελιξ». Τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. χορδὴ, κορδὴ· Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ὁ χόλιξ. Lobeck Φρυν. σελ. 310. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Βπρ. 58. 4. Εἰρ. 718.

Χόλιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, χολή. Μικρὰ χολή. Ἀντωνῖν.

Χόλιος, ία, ιον· καὶ δικατλκ. (χόλος). Ὅστις ὀργίζεται, θυμώνει, εἶναι ὀργίλος. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 409. ποιητ.

*Χολλάς, άδος, ἡ, ἴδε χολάς.

Χολοβαφής, ές, ὁ, ἡ (χόλος, βάπτω). Ὅ,τι εἶναι εἰς χολὴν βουτυσμένον, βαμμένον· ὅθεν πρασινοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. Νίκανδρ. Θηρ. «...νέρθε δὲ πώγων ἕπλεθ' ὑπ' αἰθερώνα χολοίβαφον». ὅθεν

Χολοβάφινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὡς ὁ χρυσός, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. (ᾰ)

*Χολόβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. χολοίβαφος, (βάπτω) = χολοβαφής.

*Χολοδόχος, ὁ, ἡ· = χοληδόχος.

Χολοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ χολή. Τρπκ. ὅστις εἶναι θυμώδης, ὀργίλος.

Χολόεις, όεσσα, όεν (χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χολῆς, χελιῶν, χυμάτων μὲ χολήν· ἐν γένει = χολοειδής. Νίκανδ. ποιητκ.

*Χολοίβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. αὐτὶ χολίβαφος. Νικηθ.

Χολοιβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὅ,τι κατατρώγει, καίει, στυπτει, εἶναι καυστικὸν, στυπτικὸν ὡς ἡ χολή. Νίκανδρ. Θηρ. 593. «Ἰὸς χολοιβόροιο, ὁ διὰ τῆς χολῆς ἢ χολικῆς δυνάμεως κατατρώγων ἰὸς· παρβλ. Lobeck Φρυν. σλ. 648. ποιητ. μόνον.

Χολοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τ. γεννᾷ, προξενεῖ χολήν.

Χόλος, ὁ· ὡς τὸ, χολή. Ὁμ. — Τρπκ. Θυμὸς, ὀργή, μῖσος, ἔχθος, ἄγριος, παράφορος θυμός, πάνυ εὔχρτ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ. καὶ Ἡρδ. καὶ τοῖς λ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φαρμακερᾶς λύσσης τοῦ ὄφεως, Ἰλιδ. Χ, 94 «χόλος τινός, ὠμὴ ὀργὴ, θυμὸς ἀναντίον τινός· ἀλλὰ καὶ «χόλος τινὶ» Τμ. Δμτ. 351. 410. Schaef. παρὰ Pors. ἐν Εὐρπ. Φοίν. 948. ἀλλὰ τὸ «χόλος τινὸς» καὶ ὁ διάτι θυμὸς, Σφκλ. Φιλ. 327, «χόλος μοχθοῦντι τὸ πικρὸν, αὐστηρὸν, δεινὸν, ἀλγεινὸν, βαρὺ τῶν παθῶν, Αἰσχλ. Πρμ. 313. Ὁ τύπος, χόλος ἐστὶν ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. ὁ δὲ, χολὴ παρὰ τοῖς λογγρφ. εὐχρηστ. (συγγν. τῷ χώομαι καὶ κότος.) ὅθεν

Χολόω. Παροξύνω, παροργίζω τινά, τ' ν κάμνω νὰ θυμώσῃ, χολάσῃ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρπ., Ἰλ. Α, 78. Σ, 111. Ὀδ. Ο, 205. Σ, 20. «τινὰ κεῖνο κάμνω τινὰ νὰ ἐργισθῇ διά τι, Σφκλ. Τρ. 1035. Μσχ. καὶ παθ. χολοῦμαι, χολόομαι συναιρ. χολοῦμαι, μέλ. χολώσομαι, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεχολώσομαι μέτ. αὐρ. ἐχολωτόμην, Πρμ. παθ. κεχόλωμαι· παθ. αορ. ἐχολώθην. Ὀργίζομαι, θυμοῦμαι, χολιάζω ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ «κηρόθι θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, φρένας καὶ τ. τ. τὴν λέξ. συντάσσοντι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἡρδ. «χολ. τινὶ ὀργίζομαι διά τινα, ἢ διά τι, ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλιδ. Α, 703. Ν, 660. Π, 320. 546. 585. Σ, 337. Ὀδσ. Α, 69. καὶ ἄλλχ. τελειότερον δὲ, «νεῖκος νίκην», Ὀδσ. Λ, 544. ἔτι δὲ καὶ «ἀμφί τινι», Ἰλιδ. Ψ, 88. καὶ «ἐκτινος», Ἰλιδ. Ι, 561. παρβλ. χώομαι.

Χολώδης, ὁ, ἡ· συναιρ. αὐτὶ χολοειδής.

*Χολωσέμεν, Ἐπ. ἀπρμφ. ἐνργ. μλ. τοῦ χολάω, αὐτὶ χολώσειν. Ἰλιδ.

Χολωτός, ἡ, όν· ἐπ3. ῥηματκ. τοῦ, χολόω. Ὅστις εἶναι θυμωμένος, χολιασμένος· θυμώδης, ὀργίλος. Ἰλ. Δ, 241. Ο, 210. Ὀδσ. Χ, 26. 225. «—χολωτοῖστιν ἐπέσσιν».

Χονδράκανθος, ὁ, ἡ (χόνδρος, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας χόνδρου, ἀγκάθια τραγανά. Ἐπίθετον τοῦ ἰχθύος «Σιλάχης» λεγομένου· διότι ὁ ἰχθὺς οὗτος ἀντὶ ἀκανθας, ἤτοι τὰ ἐν τῇ ῥάχῃ κόκκαλα, χόνδρους ἔχει. Ἀριστοτέλ.

*Χονδρεῖον, τὸ, = χονδροκοπεῖον. Lobeck Φρυν. σλ. 310. ἐκ τοῦ

Χονδρεύω (χόνδρος). Χοντροκοπανίζω τι, τὸ στουμπίζω, ἀλέθω χονδρόν. 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος. Γίνεται μεταβάλλεται εἰς χόνδρον εἰς τραγανόν. Ἡσυχ.

Χονδριάω (χόνδρος). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανισμένου, χονδροαλεσμένου πράγματος. 2) Ὅ,τι ἔχει πειότητα, σχῆμα χόνδρου, τραγανοῦ· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι ἐστληρύνθη, ἐγένετο σκληρόν.

Χονδρίβιος, ὁ· ἴδε χονδρίλος.

Χονδρίλη, ἡ χονδρίλλη, ἡ· καὶ χόνδριλλα (χόνδρος). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει κέμμι, κομμίδι.

*Χονδρίλος, ὁ, καὶ χονδρίβιος γραφόμενον (χόνδρος), ἄρτος. Τὸ κοιντ. τουρκβ. κουρομανα, Γερμ. Comiesbrod. Ψωμί, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τροφὴν τῶν στρατιωτῶν.

*Χονδρινος, ίνη, ινον (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χονδροαλεσμένου, χοντροκοπανισμένου σιταρι· ὡς τό, χονδρίτης.

Χονδρίον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χόνδρος.

Χονδρίτης, ου, ὁ· καὶ 3ηλ. χονδρῖτις, ιδος, ἡ (χόνδρος) = χόνδρινος· π. χ. ἄρτος. 2) Ὅ,τι ἔχει σχῆμα, ἢ μέγεθος χόνδρου, χονδροκοπανισμένου σιταρίου, ὁμοιάζει μὲ χόνδρον, κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν μορφήν.

Χονδροβολέω, Μλ. -ήσω (χονδροβόλος). Στρώνω ἐδαφός τι μὲ μικροὺς λίθους, μὲ λιθαράκια· ὅθεν

*Χονδροβολία, ἡ. Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ λιθαράκια· ἢ τὸ νὰ συνίστῃ τις ἐδαφός τι ἐκ χόνδρων ἤτοι μικρῶν λιθαρίων. Λατ. opus tessellatum ἢ spicatum· «χονδροβολίας ἐδάφους», pavimentum.

*Χονδροβόλος, ὁ, ἡ (χόνδρος, βάλλω). Ὅστις χονδροβολεῖ, στρώνει ἐδαφός τι μὲ λιθαράκια.

Χονδροκοπεῖον (κόπτω). Τόπος ὅπου ὁ χόνδρος γίνεται, ἢ μύλος εἰς τὸν ὁποῖον ἀλέθουν χόνδρους Lobeck Φρυν. σλ. 310.

*Χονδροκοπία, ἡ· καὶ

*Χονδροκόπιον, τό, = χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, νεῦρον, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα χόνδρου, καὶ τένοντος· εἶναι ὡς τραγανὸν, ὡς τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου. Ἱπποκρ.

*Χονδροπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Χονδροκοπανισμένον καὶ ξεφλουδισμένον κριθάρι· ὁ χυλὸς βρασμένης πτισάνης, τὸν ὁποῖον πίνουσιν οἱ ἄῤῥωστοι. (ᾰ)

Χόνδρος, ὁ. Χονδροκοπανισμένον κριθάρι ἢ σιτάρι· κατακπότιον τὸ συνήθ. χάπι ψυχίου, κιννάτρ. ψύχα π.χ. ψωμίου· παυθήκοτε τι μικρόν, στρογγύλον σωματίον, σπυρί· τὸ Ἰταλ. granon· «καλὸς χόνδρος», σπυρία ἄλατος, Ἡρόδτ. 4, 181. 185. Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. ὅπου μέντοι ὁ Elmsl. «χόνδρους ἅλασι γράφει, ὥστε τὸ, χόνδρος ὡς ἐπίθ. ἐστί, ἀντὶ τῷ, «λεπτοὶ ἅλες» παρβλ. Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 8. σελ. 359. Γ. καὶ τότε ἔδει «χονδρους ἅλεσι», ἐξυπτ. γράφεσθαι. «λιβάνου χόνδρους, σπυριὰ ἀπὸ θυμίαμα κ.τ.τ. β) ἐξαιρ. χονδροκοπανισμένον σιτάρι· ἔτι δὲ καὶ ξέας, κοινότερ. βρώμης, τὸ

τῶν Ῥωμαίων alica, ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν, ἄλιξ, εὑρηται. γ) χυλὸς, ζωμὸς κατασκευασμένος ἀπὸ χονδροκοπισμένου σιτάρι ἢ βρώμης, εἴδος πτισάνης· ἔδεν καὶ παροιμ. κυνέδραν λείχειν, ἐπὶ γερόντων. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 937. δ) Τὰ σιτηρὰ, τὰ γενήματα κοινότερ., ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζονται χονδροι, ὡς τὸ Λατιν. far. τὰ τε ἐδώδιμα καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν χονδρους σημαίνουσι· ἀφ' οὗ τὸ συνῃθ. φύρος, ξερλουδισμένου κριθάρι, ἐκποῦ ὁποίου βράζουσι ζωμὸν, ζουΐπαν τὸ Ἰταλ. zuppa. Τουρκιβ. τορβᾶ. 2) τὸ συνῃθ. τραγανὸν. Λατιν. cartilago. β) ἐξαιρτ. τὸ τριφερὸν καὶ μαλακὸν ἦτοι τὸ τραγανὸν ὀστοῦν τοῦ στήθους, τὸ ὁποῖον τελειοῦται ἐμπροσθεν τοῦ διαφράκτος μεταξὺ τῆς συναφείας τῶν μέν ψιαίων πλευρῶν, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγεν. κηλίδρος ξιφοειδὴς λέγεται, Λατ. cartilago ensiformis· ἔδεν ὑποχόνδριον, τό, καὶ ὑποχόνδρια, τὰ, ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ στήθους τὸ ὁποῖον ἀρχίμενον. γ) Τὸ τραγανὸν διάφραγμα τῆς ῥινὸς, μύτης. δ) Τὸ τραγανὸν τοῦ στομίου τοῦ βρόγχου, συνῃθ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας. (ἡ δευτέρα σημασ. τῆς λέξεως σαφηνίζεται ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἰδιότητος καὶ σκληρότητος τῶν χονδρων, ἐξαιρτ. τῶν πλυμμένων, ἀφ' ὧν ἀφαιρεῖται διὰ τοῦ πλυσίματος μέρος τι τοῦ ἰξώδους, λεμφώδους, ὄδεν, γλοιώδες, γλισχρώδες, ἀφρὸν, πυκνὸν, ὑπάλευκον σαρά τε, τὴν μεταξὺ κρέατος καὶ κεκαλλου ἰδιότητα φέρον.)

*Χονδρός, ά, όν (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χόνδρος, ὁμοιάζει μὲ χονδροκοπανισμένον σιτῶδές τι. Elmsl. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. 2) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ τραγανόν.

Χονδρότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς τὸ τραγανόν. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. 5', 22.

Χονδροφυής, ὁ, ἡ (φυή), = τῷ ἑπομένῳ κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασ. Ἀθην. ὅ, 145.

Χονδρώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ ὁμοιάζει, ἔχει σχῆμα χονδροκοπανισμένου σιτηροῦ τινος. 2) ὅ,τι εἶναι ὡς τὸ τραγανόν, ἢ ὅμοιον μὲ τὸ τραγανόν.

Χόνος, καὶ χόνις, ὁ. Εἶδος χαλκίνου ποτηρίου, παρὰ τοῖς Κρησί.

Χοοπότης, ου, ὁ (χόος, πίνω). Ὅστις πίνει ἕνα ὁλόκληρον χοᾶ. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533.

Χόος, ὁ· καὶ συναιρ. χοῦς· κλίνεται καὶ κοινῶς ὡς τὸ, βοῦς· τοῦ χοὸς, τῷ χοΐ, τὸν χοῦν· πληθ. οἱ χόες, τοῖς χουσί, τοὺς χόας, καὶ Ἀττκ. τοῦ χοῶς (ἀνὰ οὗ ὁ Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013. χοῶς εἴρητ. γράφεσθαι ἐθέλει, ἴδε μετὰ Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 541.), τὸν χοᾶ, τοὺς χοᾶς, καὶ εἴτοι εἰ τύποι νομίζονται μᾶλλον Ἀττκ. παρὰ ἐκεῖνοι· ἡ ἑνικ. αἰτ. τὸν χοα, πάνυ ἀμφβ. ἡ δοτκ. χοεῖ, καὶ ἡ ὁμοπτ. πληθ. χοῆς, ἄνευ παραδείγματος. Τύπος, χοῦς κατὰ συναιρ. κλινόμενος, οὐχ εὑρηται, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 241. (χεω). Μέτρον εἶδός τι διὰ ῥευστὰ, ἐώδεκα κοτύλας, ἢ ἓξ ξέστας χωροῦν· ἐνηγέκει δὲ, μέτρον· ὄδεν παρμ. ἠχῆς θαλάσσης, ὡς τὸ, ἐμέτρα θαλάσσης, ἐπὶ τοὺς θέλοντας νὰ μετρήσωσιν ἐμέτρησα πράγματα, Heind. ἐν Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 173. Ε. 2) οἱ Χόες, συμποσιακὴ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, εἶναι χόων ἑορτὴ, τελουμένη τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων κατὰ τὴν ἑωδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος.

*Χόος, ὁ· συναιρ. χοῦς, ὡς τὸ, βοῦς· κλινόμενον, γενκ. τοῦ χεός, δοτκ. τῷ χοΐ, αἰτιατ. τὸν χοῦν (χέω). Σωρὸς χώματος ἀνεστραμμένης γῆς· ἢ Ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς. Ἡρόδ. 1, 150. 7, 23. ἐς τὸ, χῶμα· ἔτι δὲ καὶ ἰλιάδης γῆ, λοῦνη, Θεόφρ. — Ὁ Στράβ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῷ ἑηλκ. γέν. ἡ χοῦς, τὸ διὰ σταγόνων ἐκπιπτόμενον ῥοδέλαιον, τριακταφυλλόλαδον.

Χοράγιον, τό, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορηγίου. (2)

*Χοραγός, ὁ, Δωρκ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ χορηγὸς, ὅπερ ἴδε.

*Χορευλέω, Παίζω τὸν αὐλὸν, συντροφεύω, συνοδεύω τὸν χορὸν λαλῶν μὲ τὴν φλογέραν ἑαυτοῦ

Χορευλης, ου, ὁ (χορὸς, αὐλέω). Ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν ἐν τῷ χορῷ, εἶναι εἷς τῶν αὐλιστῶν τοῦ θεάτρου· ὄδεν α) Ὅστις συντροφεύει, συνοδεύει τὸν χορὸν παίζων, λαλῶν τὸν αὐλὸν, ἦτοι παίζει τὸν αὐλὸν ἵνα χορεύσωσιν οἱ ἄλλοι. β) ὅστις συγκροτεῖ χορὸν μουσικῶν καὶ αὐλεῖ, παίζει τὸν αὐλὸν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Στράβ. ιζ', σελ. 1146.

*Χορδάριον, τό, Ὑποχορ. τοῦ, χορδή. Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. σελ. 93. Α. (2)

Χόρδαψος, ὁ. Νόστος τις (εἶδος κάλικος) εἰς τὰ παχέα ἔντερα γινομένη, ὡς ὁ εἰλεὸς εἰς τὰ λεπτά. Γλην. «Χόρδαψός ἐστιν, ὅταν ἐξέχῃ τις ὄγκος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, ὡς δοκεῖν οἷον χορδήν τινα περιεστράφθαι τὸ ἔντερον». Κατὰ Ἀρεταῖον παρὰ τὸ, χορδὴ καὶ ἅπτω· κατὰ τὸν Ἀλεξ. Τραλ. δὲ τὸ χορδάψος οὐδὲν διαφέρει τοῦ, εἰλεός.

Χορδεύμα, τό. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ἀλλάντας, τὸ σύνῃθ. Ἰταλ. lavoriera, ἢ τὸ κοινότερ. corde, cordi, τὸ λουκάνικον, τὰ ἔντερον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 315. ἐκ τοῦ

Χορδεύω (χορδή). Κατασκευάζω, φκιάνω λουκάνικα· corde, cordi. — Τροπκ. «χορδεύω τὰ πράγματα· συμπλέκω, καταπράττω, ἀνακατόνω, συγχέω τὰ πράγματα τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ. Ἱππ. 214. ὡς τὸ καταχορδεύω.

Χορδή, ἡ. Τὸ λεπτὸν ἔντερον, ἢ ἁπλῶς τὸ ἔντερον, Ἀθήν. ζ'. «Χορδαὶ τε ἐρίων». 2) Νεῦρα, νεῦρον, Λατ. chorda τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὀδ. Φ, 407. Τυρ. Ἑρ. 51. ἔτι δὲ καὶ ἡ νευρὰ, κόρδα τοῦ δοξαρίου· ὄδεν

Χορδολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἐκλέγω τὴν χορδὴν, δοκιμάζω τὴν κόρδαν πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, λαλῶ μουσικόν τι ὄργανον. Πλούτρ.

Χορδοποιέω (χορδοποιός). Κατασκευάζω κόρδας· ὄδεν

Χορδοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χορδοποιοῦ, τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις κόρδας, ὄδεν

Χορδοποικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν χορδοποιΐαν, ἢ εἰς τὸν χορδοποιόν· ὅς τις εἶναι ἐπιτήδειος χορδοποιός.

Χορδοποιός, ὁ, ἡ (χορδή, ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φκιάνει κόρδας.

Χορδοπώλης, ου, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ, πραγματεύεται μὲ κόρδας.

Χορδοστροφία, ἡ (στρέφω). Τὸ νὰ στρέφῃ, κλώθῃ τις ἔντερα ἢ κόρδας. 2) Ἡ στρημμένη, κλωστμένη, στρεφογυρισμένη κόρδα. Αἰλιαν. ιζ', 6. «Εἰς τὰς τῶν ψαλτήρων χορδοστροφίας» ὄδεν

*Χορδοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων ἢ κλώθων ἔντερα ἢ κόρδας.

Χορδοτονία, ἡ. Ἡ ἔντασις, τὸ τέντωμα τῶν χορδῶν· ἐκ τοῦ

Χορδότονος, ὁ, ἡ (τείνω). παθ. Ὅ,τι ἐχει τεντωμένας κόρδας. — 2) χορδοτόνος παροξ. ὅστις τεντόνει κόρδας· ὄδεν τὸ χορδοτόνον, ὀργανεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ταιζουσι τὰς κόρδας.

Χορδόω, παρ' Ἀρστφ. Ἐκκλ. 10. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, λορδόω.

Χορεία, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ, σκιρτᾷ πηδᾷ τις· ὄδεν εὐθυμία, φαιδρότης. Ὁ χορὸς, ὁ συρτὸς χορός. Πλάτ. Νόμ. β'. «Χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ ξύνολόν ἐστιν. Πλουτ. ἐκλ. χρηστ. «Ἀπεστάλη δὲ τοῖς ἐφεξῆς ἀλλήλων εὕρεμα περίεστος, ὥσπερ ἐν χορείᾳ.

Χορεῖον, τό. Τόπος, ὅπου χορεύουν, κυρίως οὐδ. τοῦ

Χορεῖος, εία, εῖον. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χορὸν, ἢ εἰς τὸ χόρευμα. — 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ χορεῖος, ὑπκ. πούς = τροχαῖος καὶ = τρίβραχυς.

Χόρευμα, τό. Ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ χορεύειν, καὶ αὐτὴ ἡ πρᾶξις τῆς χορείας. Εὐρ. ἀλλὰ καὶ Pratinas παρ' Ἀθην. σλ. 617. C.

Χόρευσις, εως, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ τις· ἑορτάζῃ μὲ χορούς, θεατρικούς· ἢ καὶ μὲ συρτοὺς χορούς.

*Χορευτέον, θετκ. ἐπίῤῥ. τοῦ χορεύω. Πρέπει νὰ εἰσάγῃ, κροτῇ τις χορούς. Εὐρ. Βκχ. 305.

Χορευτής, οῦ, ὁ (χορεύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις χορεύει συρτὸν χορτόν, ἢ εἰς χορὸν θεάτρου. Πινδ. Ἐν ἡγέσει, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ χοροῦ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ά, 6. ὄδεν.

Χορευτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς συρτὸν ἢ εἰς θεάτρου χορόν. «Χορευτικὰ σχήματα». Λουκιαν. ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τοὺς τοιούτους χορούς.

Χορεύω, (χορός). Χορεύω συρτὸν χορὸν, ἄγω ἢ συγκροτῶ παιγνιωδῶν, ἑορταστικὸν συρτὸν ἢ θεάτρου χορόν· — β) ἐν γένει, χορεύω, σκιρτῶ, πηδῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος. — 2) μεταβτ. Ἑορτάζω, τιμῶ τι μὲ χορούς θεατρικούς. «Φοίβειον». Πινδ. Ἰσθ. 1, 8. Σφκ. Ἀιτ. 1152. καὶ αἰτιατ. τῆς ἑορτῆς, π. χ. πανηγύριας χορεύων. ἑορτάζω ἀγώνιας μὲ θεατρικοὺς χορούς. Πολβ. ὄδεν καὶ παθ. «παχορεύεται». ἡχῇ, ἐκροτήθη, ἐγένετο χορός, Ἀριστοφ. τὸ δὲ «χορευθείς». ὅστις ἢ ὅ,τι παρεστήθη μὲ μιμικοὺς χορούς, τὸ συνῃθ. Ἰταλ. mè pantomìmi, Πλάτ. σπαν. δὲ ἡ χρῆσις τῆς μέσ. διαθ. κατὰ σημασ. ἐργτ. «χορεύσομαι τοιμάσομαι, θέλω ἀρχήσω τὴν ἑορτὴν μὲ συρτὸν χορόν», Αἰσχλ. Ἀγμ. 31. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 870. ἀόριστ. χορεύσασθαι, Ἀριστοφ. — β) Ἀφίνω, βάλλω, κάμνω, παρακινῶ, καταπείθω τινὰ νὰ χορεύσῃ· μετὰ αἰτ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 688. ὄδεν ἐν γένει, βάλλω τι εἰς σφοδρὰν, σύλιγγον κίνησιν. «πόδα χορεύω». Φιλ. Θεσ. 45. Jac. Ἀνθλ. Παλ. 225. Τρκ. φέρω τινὰ εἰς ἐπιθυμίαν, τὸν κάμνω νὰ ἐπιθυμήσῃ, ὀρεχθῇ τι.

Χορηγεῖον, τό, = χορηγίον.

Χορηγέτης, ου, ὁ, ἡ, = χορηγός. Ἰάμβλ. εἰς βίου Πυθαγ. ϛ. 186.

Χορηγέω, Μλ. -ήσω. Δρκ. χορᾱγέω (χορηγός). Ἄγω, συγκροτῶ χορὸν, ἢ εἶμαι ἀρχηγὸς χοροῦ θεατρικοῦ· δοτικὴ τε καὶ αἰτ. τοῦ προσπ. Boeckh ἐν Πλάτ. Μεν. σλ. 130. — β) ἐν γένει, ἡγοῦμαι, εἶμαι πρῶτος, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι μετὰ γενκ. π. χ. «χορηγῶ τοῦ λέγειν» Heind ἐν Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 179. D -2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συνῃθ. Παρέχω, καταβάλλω, δίδω τὰ εἰς συγκρότησιν θεατρκ. χοροῦ ἀναγκαῖα ἔξοδα. — β) ἐν γένει, Καταβάλλω τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα εἴς τι, ὄδεν, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, προμηθεύω τι μέ τι ἀρκούντως· μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ δοτ. τοῦ πράγμ., ἐπὶ τε τῶν ἐξωθεν μέσων, καὶ ἐπὶ ἐντὸς τε καὶ ἐσω ἰδιοτήτων, ἀρετῶν, γνώσεων κ. τ. τ. ὅ ἐν ὧν προικίζει ἢ προετοιμάζει τίς τινα. ὄδεν

Χορήγημα, τό. Ἡ δαπάνη, τὰ ἔξοδα ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς χορηγίαν. — 2) Τὸ νὰ παρέχῃ καταβάλῃ, δίδῃ τις τὰ τοιαῦτα ἔξοδα.

Χορηγία, ἡ. Ἡ ἀξία τὸ ἀφίκιον τοῦ χορηγοῦ. ὄδεν ἡ προετοιμασία, καὶ συγκρότησις θεατρκ. χοροῦ. — 2) Ἡ καταβολὴ τῆς δαπάνης, τῶν ἐξόδων εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρ. χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ ἀξιολογωτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν λειτουργιῶν, ἦτοι τῶν ἐκδυλεύσεων τῆς πολιτείας, τὰς ὁποίας ἐτέλουν οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν. Böckh Ath. Staatshaush 1. σλ. 484. 487. Ἔτι δὲ καὶ ἡ δαπάνη αὐτὴ. — β) ἐν γένει, ἡ εἰς παιδιήποτέ τι καταβαλλο-

μένη δαπάνη, συνεισφορὰ διὰ χρημάτων, καὶ ἄλλων ἐποιωνδήποτε μέσων, πολεμικῶν ἐφοδίων, ζωοτροφιῶν κτλ. εἰς ἐξόπλησιν, ἑτοιμασίαν πράγματός τινος. ἐξαιρ. καὶ χορηγίαιν ἡ προτοιμασία, καὶ τὸ προμήθευμα ζωοτροφιῶν ἐν καιρῷ πολέμου.

Χορηγικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χορηγόν, ἢ τὸ ἐκ τοῦ χορηγοῦ προερχόμενον· ὅθεν «χορηγικοὶ ἀγῶνες» ἄμιλλα περὶ συγχροτήσεως θεατρικοῦ χοροῦ. «χορηγ. τρίποδες» οἱ ὑπὸ τοῦ εὐδοκιμήσαντος, νικήσαντος χοροῦ εἰς τιμὴν καὶ ὡς εὐχαριστίας ὑπὲρ τῆς νίκης σημείου ἀνατιθέμενοι. Πλούταρχ.

*Χορήγιον, τό, Δρκ. καὶ Ἀττ. χοράγιον, ὡς τό, χορηγεῖον. Ὁ τόπος, ἢ ὁ οἶκος ἐν τῷ ὁποίῳ παρεσκευάζετο, προητοιμάζετο, ἐδιδάσκετο, ἐγυμνάζετο ὁ χορὸς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παράστησιν τῶν ὀρχήσεων καὶ τῶν ἀσμάτων.—2) τὰ χορήγια, = χορηγία, ἡ· σημ. 2. Lobeck Φρν. σελ. 517.

*Χορηγίς, ίδος, ἡ, οὕτως ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Ἀλεξίδος. Ἀθην. 7. σλ. 287. Β.

Χορηγός, ὁ. Δρκ. καὶ Ἀττ. χορᾶγός. Lobeck Φρν. σλ. 430. (χορός, ἡγέομαι). Ὁ κορυφαῖος, πρῶτος συρτοῦ ἢ θεατρικοῦ χοροῦ, κοινῶς ὅστις σύρει τὸν χορόν.—β) ἐν γένει ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς τάγματος ἢ πλήθους τινός. «Χοραγὲ ἐλαφίνων». Εὐριπ. Ἑλέν. 1470. — 2) ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα εἰς προετοιμασίαν καὶ συγχρότησιν θεατρικ. χοροῦ, ὅθεν — β) ἐν γένει, ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα, ἢ παρέχει τὰ ἀναγκαῖα εἴς τι· παρασκευάζει προτοιμάζει παρέχει, προμηθεύει ζωοτροφίας, πολεμικὰ ἐφόδια κ. τ. τ.

Χορήτης, ου, ὁ. Ἐλλ. χορῆτις, ιδος, ἡ. ψευδ. ἀνάγνωσις· ἀντὶ χορίτης, χορῖτις.

*Χοριαμβικός, ἡ, όν, Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χορίαμβον. ἐκ τοῦ

Χορίαμβος, ὁ. Ἐν τῇ μετρικῇ λέγεται ὁ τετρασύλλαβος πούς εἰς χορεῖον ἢ τροχαῖον καὶ ἴαμβον συνισταμένος,– ∪ ∪ —.

Χορικός, ἡ, όν. (χορός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θεατρ. χορόν εἶναι ἐκ τοῦ θεατρ. χοροῦ. Ξενοφ. «Τὸ χορικὸν», τὸ ἄσμα ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ.

Χόριον, καὶ, χορίον, τό. Πανδήποτε τεζώον δέρμα. Παροιμ. ἐπὶ συνηθειῶν, ὅταν ἐγένοντο ἐξ ἕξ καὶ εἶναι ἀνεξάλειπτοι. «Χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι», κακὸν πρᾶγμα εἶναι ν' ἀφίσῃ τις σκύλον νὰ γευθῇ δέρμα· τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. ὅταν ὁ σκύλος συνηθίσῃ εἰς τὸ μακελλάριο, δύσκολα ξεκόφτεται πλέον ἀπ' ἐκεῖ, Θεορτ. 10, 11.–2) Ὁ ὑμήν, τὸ λεπτὸν δέρμα εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται περιτυλιγμένον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μητρικῇ κοιλίᾳ, τὸ κοινῶς ἀκλωθὸν λεγόμενον – 3) χόρια καὶ χόρεια, Βρῶμα, φαγητὸν κατεσκευασμένον μὲ γάλα καὶ μέλι τὸ συνήθ. Ἰταλ. cremma λεγόμενον. Θεορτ. 9,19.

*Χόριος, ὁ, = χορεῖος, σημ. 2.

*Χορίτης, ου, ὁ. Θηλκ. χορῖτις–ιδος, ἡ. Χορευτὴς, χορεύτρια· μέλος τοῦ συρτοῦ ἢ τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ.

Χοροβατέω, (βαίνω), Κάμνω βήματα χοροῦ, χορεύω. Σουϊδ.

Χοροδέκτης, ου, ὁ· ψευδ. ἀναγνσ. ἀντὶ χοροδιδάκτης.

Χοροδιδασκαλικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν χοροδιδάσκαλον, εἶναι ἴδιον χοροδιδασκάλου· ἡ χοροδιδασκαλικὴ ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χοροδιδασκάλου.

Χοροδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὅστις διδάσκει τοὺς θεατρικοὺς χορούς, τὸ νὰ χορεύῃ καὶ ψάλλῃ, τραγῳδῇ καὶ τὸν προετοιμάζῃ εἰς τὰ δράματα, εἰς παραστάσεις ἐν τῷ θεάτρῳ· ἐν γένει, ὅστις γυμνάζει τὸν χορόν, τὸ ὁποῖον, ἦτον ἔργον τοῦ δραματοποιοῦ, καὶ ὠνομάζετο «χορεῖ ἢ χορῶν διδασκαλίαν», ἔτι δὲ καὶ = χοραγός, κορυφαῖος· ἐπειδὴ οἱ πάλαι δραματουργοὶ ἦσαν συνεπιτελεσταὶ τῶν θεαμάτων, ἦτοι ἔπαιζαν καὶ αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὑποκριτὰς εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰ ἐθνικὰ τῶν δράματα ἦσαν οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ καὶ οἱ τὸ μέλλοι ἐνθένδε ἦτοι ἄρχιζαν αὐτοὶ τὴν ψαλμῳδίαν, τὸ τραγῴδημα.

Χοροειδές, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος) χιτών. Ὁ ὑμὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ βαγὲς, ῥαγὲς σταφυλίου, τὸ χρωματέχον, ἄλλως δὲ καὶ ῥαγοειδὴς λεγόμ.

Χοροήθης, ὁ, ἡ. (ἦθος). Ὅστις εἶναι συνηθισμένος εἰς τοὺς χορούς. Τμ. Ὁμ. ιη'. 3.

Χοροιθαλής, ὁ, ἡ. (θάλλω). Ὅστις ἐκπρέπει, λάμπει εἰς τὸν χορόν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11. ποιητ.

Χοροιμανής, έος, ὁ, ἡ. (μαίνομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς χορούς, Ἀρτεμ. Θεσμ. 691. ποιητ. μόνον. Ἐπῤῥ. χοροιμανέως. Μαξ. ὅθεν

Χοροιμανία, ἡ. Μανία διὰ τοὺς χορούς, ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία καὶ ἀγάπη πρὸς χορούς. ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 295.

*Χοροΐτις–ιδος, ἡ, = χορῖτις. Χορεύτρια, τοῦ συρτοῦ χοροῦ ἀρχηγέτρια. Νόν. παρβλ. Ruhnk. ep. cr. σελ. 141.

*Χοροιτυπέω, (χοροίτυπος). Χορεύων κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας, τὸ κοινῶς στουμπίζω τὸν χορόν. ποιητ. ὅθεν

*Χοροιτυπία, ἡ, Τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπὶ τὸ ἔδαφος τοὺς πόδας ἐν ᾧ χορεύῃ· τὸ χόρευμα, κατὰ πλῆθ. ὀρθμ. Ἰλιάδ Ω, 261. ποιητ. μόνον.

Χοροιτύπος, ὁ, ἡ. (τύπτω). Ὅστις ἐν ᾧ χορεύῃ, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, τὸ κοινῶς χορεύει τὸν στουμπιστὸν χορόν. ἐν γένει, ὅστις χορεύει, σκιρτᾷ, πηδᾷ.–2) χοροίτυπος, ὁ, ἡ προπαρξτ. δὲ, παθτ. Ὅ,τι κτυπᾶται, παίζεται ἐν ᾧ γίνεται χορὸς «χοροίτ. λύρα». Τμ. Ἐρ. 31. ποιητ. μόνον. (ῑ)

Χοροκάλη, ἴδε χορός.

*Χοροκιθαρίζω, Μλ.–ἴσω. Ἀττ.–ιῶ (κιθαρίζω) Παίζω, λαλῶ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν. ὅθεν

Χοροκιθαριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν.

Χοροκτυπία, ἡ (κτυπέω) = χοροιτυπία. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1309.

Χορολέκτης, ου, ὁ. (λέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διατάττει, βάλλει εἰς τάξιν τοὺς χορούς. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιε', 5.

Χορομανής, ὁ, ἡ. συνήθης τύπος ἀντὶ τοῦ ποιητ. χοροιμανής.

Χορόνδα, Ἐπίῤῥ. (χορός). εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸν συρτὸν χορὸν ἢ εἰς τὴν ὄρχησιν. Ἰλ. Γ, 393. «Χορόνδε ἔρχεσθαι».

*Χορόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις νικᾷ εἰς τὸν χορόν. Ἀλξ. Ἀθ. σλ 638. C.

Χοροπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. = χοροπαίκτης. Ὀρφ. ὕμν. κγ'. 2.

Χοροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, ἀσπάζεται εἰς τὸν χορόν, χορεύει μὲ εὐθυμίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 107.

*Χοροπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις χορεύων τὸν συρτὸν χορὸν κάμνει στριφογυρίσματα, τὸν περιπλέκει.

Χοροποιία, ἡ. Ἡ προπαρασκευὴ, διάταξις τοῦ χοροῦ. ἐκ τοῦ

Χοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις προετοιμάζει, διατάττει χορὸν θεατρικὸν, ὅθεν καὶ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ. Σφκλ. Ἀϊ. 698.

Χορός, οῦ, ὁ. Ὁ χορὸς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦτ' ἔστιν οἱ κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι καὶ ψάλλοντες ἢ χορεύοντες ὑποκριταί, στρογγύλος, συρτὸς χορός. Ἐν γένει χορὸς μὲ ψαλμῳδίαν, τραγῴδημα. ἐξαιρ. δὲ ὁ πανηγυρικός. Ὀμ. «χορῷ καλήν». Καλὴ χορτύρια, Ἰλιάδ. Π, 18. ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἄτοπον χοροκάλη — β) Τὸ σύμπαν τῶν χωρευτῶν καὶ μελῳδῶν, οἵτινες συγχροτοῦσι τὸν χορὸν — γ) ἐν γένει. Πλῆθος, συνάθροισμα, κύκλος· ὡσαύτως καὶ ἐπ' ἀψύχων· ὅθεν οὐ μόνον «χορὸς ἄστρων» ἐπειδὴ τὰ ἄστρα φαίνονται τῷ ὄντι ὡς νὰ σχηματίζουν χορὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλὰ καὶ «χορὸς καλάμων ἢ δονάκων» ἐπὶ τῶν συρίγγων ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἡ σύριγξ τοῦ Πανός, τὸ τουρκ. νάι, νέι. «χορ. κιόνων ἢ σειρὰ στηλῶν». «χορ. ὀδόντων», ἡ σειρὰ τῶν ὀδοντ. κλτ. Lexicp. post. Coluth. σλ. 88. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 904. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σλ. 469. — Οἱ χοροὶ ἦσαν ἐπάλαι εἰς χρῆσιν ἐν Ἑορταῖς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· καὶ τελειοποιήθησαν ὅμως διὰ τῶν Βακχ. ἑορτῶν ἐν τῷ κυκλικῷ ἢ διθυράμβῳ λεγομένῳ καὶ τῷ θείῳ αὐτῷ ἱερῷ χορῷ, κυρίως ὅμως ἦσαν λυρικοὶ μὲν ἁπλῶς, διαφόρων τρόπων ὅμως· τοῦτ' ἔστι καὶ πανηγυρικοί, ἐν σεμνότητι καὶ ἄνευ παιδειᾶς γινόμενοι· καὶ κωμικοὶ μετ' ἀμετρίας καὶ σκωμμάτων, τελούμενοι· ἐξ ὧν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ δραματοποιΐα, συνισταμένη εἰς τὴν ὑπὸ ἰδιαιτέρων ὑποκριτῶν ἀμειβαίως διήγησιν καὶ παράστησιν πράξεώς τινος. ἴδε ἐπεισόδιον. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ἡ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος ἐγένοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κύριον μέρος, ὁ χορὸς ἔμεινεν εἰς τὸ οὐσιωδέστερον καὶ ἀναγκαιότερον μέρος τοῦ τελειοποιηθέντος δράμματος, κατὰ τὰ τρία κύρια εἴδη του ὁποίου, «χορὸς τραγικός». ὑπὸ 50. κατ' Αἰσχλ. δὲ ὑπὸ 15. ὑποκριτῶν τελούμενος «Χορὸς σατυρικός», καὶ χορὸς κωμικὸς ὑπὸ 24. ὑποκριτῶν, διακρίνονται ἡ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος. Ἡ προπαρασκευὴ καὶ διαταξις τῶν χορῶν αὐτῶν ἦτον μεγαλοπρεπεστάτη καὶ πολυδάπανος, ὅθεν καὶ ἡ σημαντικωτέρα λειτουργία τῶν πλουσιωτάτων ἀστῶν, πολιτῶν τῶν Ἀθηνῶν· ἴδε χορηγία. Ὅστις οὖν ἤθελε νὰ συγχροτήσῃ χορὸν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τὴν ἄδειαν «τοῦ χορὸν διδόναι» πρὸς ᾧ ἔπρεπε νὰ ἀναδεχθῇ τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης «χορὸν αἰτεῖσθαι». καὶ λαμβάνεται πλούσιός τις τῶν ἀστῶν, ὅστις προσηγορεύετο κατὰ τοῦτο χορηγὸς ἢ χοραγός. τὸν οὕτω συγχροτούμενον χορὸν λοιπὸν ἐδίδασκε καὶ ἐγύμναζεν ὁ χοροδιδάσκαλος ἢ χοροῦ διδάσκαλος λεγόμενος, ὅστις ἦτον συνήθως ὁ δραματοποιὸς αὐτός. καὶ τοῦτο μὲν ἐλέγετο «χορὸν διδάσκειν» ἡ δὲ τέχνη τοῦ αὐτὸ ποιεῖν «χοροῦ διδασκαλίαν» καὶ ἡ παράστασις τοῦ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ «χορὸν ἱστάναι». Ἡ Ἀττικὴ τραγῳδία διετήρησε τὸν χορὸν ἕως τοῦ τέλους αὐτῆς· ἡ κωμῳδία ὅμως στερηθεῖσα αὐτοῦ διὰ πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς αἰτίας, ὅταν ἡ μέση κωμῳδία καλουμένη μετεσχηματίσθη εἰς τὴν νέαν. Ἐν τοῖς δραματικοῖς ἀγῶσι διέκρινε τὴν νίκην ἡ εὐδοκίμησις τοῦ χοροῦ. Περὶ τῆς ποιητ. δὲ σημασίας τῆς λέξ. χορός ἴδε. ἐξαιρ. Ἀνεκδ. Wiltoisoni. Sohlegel. Vorl. über dram. Kunst und Litt. 1. σλ. 115. — 2) Ὁ τόπος ἀφ' οὗ ἐγίνετο ὁ χορὸς, Ὀδσ. Θ. 260. 264. Μ. 4. 318. παροιμ. «ποῦ χοροῦ τάξομεν». Ποῦ νὰ τὸν βάλωμεν, τί τόπον, τί ἀξίωμα νὰ τῷ δώσωμεν: Heiud ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 279. Β. (καθ' Ἡσυχ. ὁ χορὸς ἐστὶν ἰσοδύναμος τῷ κυκλος στέφανος ἄρα σημαίνει τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῶν στρογγύλων χορῶν· συγγν. δὲ, τῷ, κόραξ, κορωνὸς, κορώνη, χορωνὸς, χορώνη, καὶ τῷ Λατ. cernu corvus, curvus, Rummi. κατά τινας δὲ καὶ τῷ χόρτος· ὡς κυκλοτερὴς φραγμὸς, περίβολος). ὅθεν

Χοροστάς, άδος, ἡ (ἵστημι) ἑορτή. Ἡ μετὰ χορῶν, ὀρχήσεως, καὶ ἁρμάτων, τελουμένη ἑορτή. Καλλιμ. λιίφ. 380.

Χαροστασία, ἡ (στάσις). Ἡ τάξις, τὸ στάσιμον τῶν ὑμνῳδῶν καὶ τῶν χορευτῶν· ἡ τοιαυτοτρόπως ἀρχὴν λαμβάνουσα ἑορτή· ἐν γάνει δὲ, χορὸς, στειρὰ, ἀραδιασμένοι ἄνδρωποι. Καλλίμ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 66.

Χοροστατέω, Μλ. -τήσω. Βάλλω τὸν χορὸν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν τοῦ, ἢ παρασταίνω αὐτόν. ἐκ τοῦ

Χοροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅστις συγκροτεῖ τὸν χορὸν, ἢ εἶναι κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (α)

*Χορτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι) Ὅστις ἡδύνεται, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς χορούς.

Χορτάζω, Μ. άσω (χόρτος), Τρέφω ζῶόν τι εἰς τὸν σταῦλον «βόας ἔνδον ἐόντας», Ἡσ. Ἔρ. 454. ἐν γάνει, τρέφω τι διὰ νὰ γάνῃ παχὺ, δίδω νὰ τρώγῃ ὥστε νὰ χορτάσῃ ἐπὶ κτηνῶν ἐξαιρ. μετὰ ὀστ., καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἢ τῆς τροφῆς· Ποιητ. χορτάζομαι ἐπὶ ἀλόγων ζώων, τρέφεται, παχαίνει, ἢ χορταίνει· ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Κωμικ. ἐξαιρ. εὐωχοῦμαι, ξεραντόνω. Νεωτερ. παρ' Ἀθην. σλ. 693. Β. Ἄρατ. παρὰ Πολδ. 6, 43. Lobeck Φρυν. σελ. 64.

Χορταῖος, αία, αῖον (χόρτος, σημσ. 2.) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χορτάρι. — 2) κτηνῶν χορταῖοι ὁ χιτὼν τὸν ὁποῖον ἐνδύοντο οἱ Σειληνοὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, εἶχε δὲ φλόκους, μακρὺ μαλλὶ καθὼς αἱ κοινὰ ἀρνακόγουνες λεγόμεναι, ὅταν καὶ μαλλωτὸς καὶ ἀμφίμαλλος. Διον. Ἁλ. ζ', 72. Αἰλιαν. ποικ. ἱστ. γ', 40. Πολυδ. δ', 118. ζ', 60.

Χορτάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ χόρτος, χορταράκι (α)

Χορτασία, ἡ (χορτάζω). Τὸ νὰ τρέφῃ τις ζῶόν τι ἄλογον διὰ νὰ παχύνῃ. Ἀνέκδοτ. β', σλ. 822.

Χόρτασμα, τό (χορτάζω). Ἡ φορβὴ τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ τουρκιβ. σύνηθ. τάισμα. Πολύβ.

Χορτασμός, ὁ (χορτάζω) = χορτασία.

Χορταστικός, ἡ, όν (χορτάζω). Ὅ,τι εἶναι ἀνήκον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τις μὲ αὐτὸ ἄλογα ζῶα,

Χόρτινος, ίνη, ινον· (χόρτος, σημσ. 2.) = χορταῖος.

*Χορτόβολον, τό· = χορτοβολών.

Χορτοβολών, ῶνος, ὁ (βάλλω). Ὁ τόπος ἔνθα βάλλεται χορτάρι, ἢ ἄχυρα, κοινοτ. ἀχυρώνα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

*Χορτόβωλον, τό· = χορτόβωλος.

*Χορτόβωλος, ἡ (βῶλος). Κομμάτι γῆς κοινοτ. σβῶλα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι φυτρωμένον χορτάρι, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλεται μὲ τὸ σιδηρόχαρο, ἄλλως δὲ καὶ χορτόπλινθος λεγόμενον.

Χορτοκοπεῖον, τό, καὶ

*Χορτοκόπιον, τό (κόπτω). Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν, κοσίζουν τὸ χορτάρι καὶ στεγνόνεται ἡλιαζόμενον· εἶναι δὲ ἀμφίστ. νεώτεραι καὶ οὐκ εὐχρηστοι λέξεις· Lobeck Φρυν. σλ. 310.

Χορτοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις θερίζει, κοσίζει χορτάρι.

Χορτολογέω, Μλ. -ήσω (χορτολόγος). Συνάζω, μαζόνω χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων τό σύνηθ. Γαλλ. fourager. Ἀππιαν. ὅθεν

Χορτολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, μαζόνῃ τις χορτάρι· χόρτων σύναξις.

Χορτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συνάζει, μαζόνει χορτάρι, Στρίβ.

Χορτομανέω, ῶ· Μ. ήσω (μαίνομαι). ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Γίνεται ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος, γεμίζει μὲ ἄγρια χορτάρια παρὰ τοῖς Ο'. παρβλ. ὑλομανέω.

*Χορτόπλινθον, τό· καὶ

*Χορτόπλινθος, ἡ (πλίνθος)· = χορτόβωλος.

Χόρτος, ου, ὁ. Τόπος περιφραγμένος, ἐξαιρ. μὲ δένδρα κατάφυτος τόπος· τὸ σύνηθ. περιβόλι· ἔστι δὲ καὶ περιοχὴ, τόπος χωρὶς δένδρα περιφραγμένος, αὐλὴ, τὸ ἔσω μέρος τῆς αὐλῆς, ναὶ τῆς ἐν χόρτῳ, Ἰλιάδ. Λ. 774. ἐξαιρ. αὐλὴ καὶ σταῦλος ἀλόγων ζώων, ὅπου εὑρίσκοντο ἅμα καὶ οἱ κοπρῶνες, τὸ μέρος ὅπου σωρεύουν τὴν κόπρον, κοπριὰν· ναὶ τῆς ἐν χέρτοισιν Ἰλιάδ. Ω, 640. ἀλλ' οὐ μόνον αὐλὴ ἀλόγων ζώων, ὅπου ξεχωρίζονται, τὰ ζῶα καὶ τρέφονται διὰ νὰ παχύνουν, τὸ σύνηθ. κοινοτ. χειμαδιό· ἀλλὰ καὶ ἡ νομὴ, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου βόσκουσιν εἰς πεδιάδας ἢ εἰς ὄρη, πολλάκις κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. ὅθεν «χόρτοι λέοντες α ὁ μὲ ὄρη περιελειμμένος τόπος ὅπου διῃτᾶτο, ἢ ἔβοσκεν ὁ Νεμαῖος λέων, Ποιητ. Ὅλ. 13. 62. «χόρτοι· εὐδενδρίαι, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 134. παρβλ. Κύκλ. 504. «χόρτος οὐραιοῦσι, ἔκτασις τοῦ οὐρ, Ἡσχ. ἔκτινος ἀγνώστου ποιητοῦ· παραβλ. ὀυστχορτος καὶ συγχορτος· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. χρῶνται τῇ λέξ ἐξαιρ. ὁ Ὅμ., ὁ Ποιητ. καὶ οἱ Τραγ. ἐκ τῆς ἐννοίας δὲ τῆς νομῆς, βοσκῆς τόπου, προκύπτει. — 2) ἡ σημσ. τοῦ, χορτάρι, τροφὴ ἀλόγων ζώων, ξηρόν τε καὶ χλωρόν, πράσινον, Ἡσιόδ. Ἔρ. 608. ἡ ὁποία ἐγένετο παρὰ τοῖς μεταγνστ, ἡ συνήθης σημασία τῆς λέξ. «χόρτος κοῦφος.» ξηρὸν χορτάρι, ἄχυρα, Ξεν. Ἀνάβ. 1, 5. 10· ἔτι δὲ καὶ γεν. τροφὴ, ζωοτροφία, φαγί, τροφὴ τῶν ἀλόγων ζώων, Ἡρόδ. 5, 10. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων, «δούλιος χόρτος». Ἱππιατ. λόγ. 20. (ἐκ τοῦ χόρτος, ἐγένετο τὸ Λατν. chors, cors, cohors, ὡσαύτως καὶ τὸ, hortus, Schneid. Varo de re rust. 1, 13. 31. σελ. 290. 330. ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορὸς συγγεν. ὅπερ ἴδε.) ὅθεν

Χορτόστρωμα, τό· (στρώννυμι). Τὸ ἐκ χόρτων ἢ ἀχύρων στρῶμα. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κτηνῶν· τὸ χορτάρι τὸ ὁποῖον στρόνουν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ σταύλου διὰ νὰ κατακλίνωνται ἐπ' αὐτὸ τὰ κτήνη.

Χορτόστρωτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μετὰ χόρτα, ἐστρωμένον. «Στιβάδες χορτόστρωτοι· ἐχουσαι ὑποκείτω χόρτοι ἐστρωμένοι. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Χορτοτομία, ἡ (τέμνω). Κόψιμον, θέρισμα, κόσισμα χορταρίου. Γλωσσ.

Χορτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κομίζει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι, περέχει, δίδει, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται, φυτρόνει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι φερτωμένον μὲ χορτάρι. «Ἁμαξα χορτοφόρος», ἡ φέρουσα χορτάριον. Πολυαιν καὶ Στράβ. ιέ. σελ. 1031.

Χορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι πλῆρες, γεμάτον μὲ χορτάρι.

Χορωδέω, Μλ. ήσω (χορωδός). Ἄδω, ψάλλω, τραγῳδῶ εἰς θεατρικὸν χορόν. ὅθεν

Χορωδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ, τραγῳδῇ τις εἰς θεατρικὸν χορόν. ἀντιδτ. τῷ, μονῳδία. Πλάτ. ὅθεν «Οἱ περὶ χορωδίαν» ἀντὶ τοῦ, εἰ χορωδοί.

Χορωδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅστις ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ εἰς θεατρικὸν χορόν.

*Χορώνη, ἡ, καὶ

*Χορωνός, ὁ· ἀντὶ κορώνη, κορωνός. Στέφανος, στεφάνι, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. κορώνα. Σμυδ. λψ. 129. ὡς τὸ chorona, ἀντὶ corona. Cic. orator. 48. Quinctil. inst. orat. 1, 5, 20.

Χορωφελέτης, ου, ὁ (ὠφελέω). Ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ εὔνοιαν, χαρὶν εἰς τὸν θεατρικὸν χορὸν, εἰς τοὺς χορευτὰς, εἰς τὰ μέλη τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1319. «Κρότως χορωφελέτης».

Χούς, ὁ· ἴδε χόος.

Χόω, ῶ. Ἀπρμφ. χοῦν, ποιητ. χῶν. ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἐνστ. τοῦ παρὰ τοῖς μεταγνστ. εὐχρηστοτ. ῥήμτ. χώννυμι, πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ρ.

Χραίνω, Μ. χρανῶ. (χρόω, χραύω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος. Ποιητ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 909. ὅθεν β) ἐξαιρ. χρίω, ἀλείφω, χρωματίζω. Ruhnk. ἐν Τιμ. σελ. 104. 275. — γ) τρπκ. Μολύνω, σπιλόνω, τουρκιβ. μορταρεύω τι. παρβλ. μιαίνω.

(Χραισμέω), ἄχρηστος ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται οἱ ἑξῆς, παρὰ τοῖς Ἑπικ. μόνον εὐχρητ. τύποι. Μελ. χραισμήσω. ἀόρ. ἀ. ἐχραίσμησα καὶ ὁ β'. ἔχραισμον· ὁ Ὅμ. χρῆται τοῦ Μελ. μὲν τῷ, χραισμήσει καὶ χραισμησέμεν μόνον, Ἰλιάδ. Τ, 296. Φ, 316. τοῦ Ἀορτ. ἀ. δὲ, μόνον τῷ, χραίσμησε καὶ χραισμήσαι· πολλαχ. ἐν Ἰλιάδ., ἐπὶ τὸ πλοίστον τοῦ β', ἀορ. τῷ, χραίσμε, χραίσμῃ καὶ χραίσμῃσι, χραίσμωσι, καὶ ἐξαιρ. τῷ ἀπρμφ. χραισμεῖν, τοῦτο δὲ μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ τῷ, ἐχραισμε, Ἰλιάδ. Ξ, 66. κατ' ἐξαίρεσιν, ἀεὶ ἀναυξήτως. Κυρία σημασία τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ, Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω ψοροποιὸν, ἐπιβλαβὲς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εἴς τινα· ὡς τό, ἀρκέω τινί τι· ἐξαιρ. πελεθρόν τινι χραισμεῖν, καὶ χραισμῆσαι. Ἰλιάδ. Η, 144. Λ, 120. Τ, 296. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ μετὰ ὀστ. τοῦ προστ. ἁπλῶς. Βοηθῶ, διαφεντεύω, ὠφελῶ τινα· ἀλλὰ καὶ τούτοις, ἐγκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀποτροπῆς τοῦ δεινοῦ ὡρισμένος, πολλαχ. ἐν Ἰλιάδ. σπανιώτ. δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. ἁπλῶς «χραισμεῖν τι» τό νὰ βοηθοῦῃ, ὠφελεῖ τίς τι, Ἰλιάδ. Α, 589. Φ, 193. καὶ ἀλλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὅλως, Ἰλιάδ. Ξ, 66. Ο, 652. τὰ δ' ἄλλα χρῆται τῷ, χραισμεῖν ὁ Ποιητ. μόνον ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσι· διότι καὶ ἐν Ἰλιάδ Φ, 193. εἶται, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, χλευαστικῶς ἐφερόμενον καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδὲν χραίσ. δύναται, ἐν καταφατικαῖς προτάσεσι δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀπλ. Ῥόδ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ πρστκ. χραίσμετε. Παρ' Ἡσόδ. οὐχ εὑρῆται ἡ λέξ. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. — ὡς πρωτότ. ταύτης τῆς λέξ. ληπτέον τὸν β'. ἀόρ. χραισμεῖν, ἔχραισμον, ἐξ οὗ προέκυψεν ἐν χρήσει ὁ Μλ. καὶ ὁ ἀ. ἀόρ. (Τὴν ἐτυμλγ. παρὰ τὸ, χράω, χράομαι, χρηστὸς, χρήτιμος, δείκνυσι ὁ Βοπν. Λξ. 1. σλ. 5.) ὅθεν

Χραίσμη, ἡ. Βοήθεια προστασία, ἐπικουρία. ὅθεν

Χραισμήεις, ήεσσα, ήεν. Ὅ τι εἶναι βοηθητικὸν, ἀντιληπτικὸν ἐν γένει, ὠφέλιμον, χρηστιμον. ἐπκ.

*Χραισμήιον, τό. Βοηθειτικὸν μέτον, ἰαματικὸν, ἰατρικὸν. Μρκ. Σιδ. 42. 101.

*Χραισμησέμεν, Ἑπκ. ἀπρμφ. μέλ. τοῦ χραισμεῖν, ἀντὶ χραισμήσειν. Ἰλιάδ.

*Χραίσμησι, ἔως, ἡ (χραισμεῖν) = χραίσμη. Νικ.

Χραισμήτωρ, τορος, ὁ (χραισμεῖν). Βοηθός, ἀντιληπτωρ, Ἑπκ.

Χραίσμω, ταὐτόν τῷ, χραισμέω, Ἀπολλ. Ῥοδ. β'. 218.

Χραντός, ἡ, όν· ἐπῃ. ῥήμτα τοῦ χραίνω, Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐγγίχθη, ἐμιάνθη, ἐμολύνθη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Γλωσσ. Στεφ.

*Χράομαι, ἴδε χράω.

*Χραῦσις, εως, ἡ, Ἄγνωρ. μονάβολος, μὲ μίαν κλούσαν κοινοτ. συνῃθ. Ἡσχ.

Χραύω, Αἰολ. ἀντὶ χράω. Ἐγγίζω ἐλαφρὰ, ὀλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος. ὅθεν ζουγραγίζω, ξύω, πληγόνω ἐλαφρά. Ἰλιάδ. Ε, 138. ἴδε τὸ ἑπμ.

Χράω, κυρίως ὡς τὸ προηγμ., ὅθεν Βλάπτω, κατατρίζω, θλίβω, κακουχῶ, βασανίζω, ταλαιπωρῶ, δυσκολαίνω, στενοχωρῶ τινα, ὁρμῶ ἐναντίον του, μετὰ αἰτ. τοῦ πρστκ. καὶ ἐπιφερο-

μείνου ἁπρμγ. ποὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδεινα Ἰλδ. Φ, 369. οὕτω καὶ ὑπό δε ὦμα ἐχρᾶτ' ἐσθίεμεν καὶ πινέμεναι, Ὀδσ. Φ. 69. κακὸν οἱ ἔχρας κεῖτονα Νικ. Θηρ. 315. ἀλλὰ καὶ ὅστε τοῦ πρσπ. βλάπτω, προξενῶ βλάβην, ζημίαν, πόνον ἢ δυστυχίαν εἰς τινα· ὁρμοῖ κατά τινος, καταδιώκω, κατατρέχω τινά· πτυγερὸς εἰ ἔχρας δαίμοσιν Ὀδσ. Ε, 396. πτίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμοσιν; Κ, 64. Κατὰ ταύτην τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λέξ. οὐδαμοῦ χρῶνται τῷ ῥήματι οἱ λογογρφ. ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἡρότ. 4, 60. πνιφετῷ πάντα χρέεται οὐχ ὑπάγεται ἐνταῦθα· ἔτι δὲ φαίνεται ἀπαντώμενος καὶ ὁ παρατ. μόνον ἐξ αὐτοῦ ὁσυνκιρέτως. Ἀφ' οὗ ἐτυμολογητέον τὸ χραύω καὶ χραίνω. (g)

II) χράω, Ἰων. χρέω, ὅθεν Ἐπκ. χρείω, Ὀδσ. Θ, 79. Τμ. Ἁπλ. 396. Μλ. χρήσω, ἀόρ. ἔχρησα, κανονικῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὡσαύτως καὶ κατὰ συναιρ. τοῦ ἑνστ χρῶ, ἁπρμγ. χρᾶν, εὑρηται μέντοι παρὰ τοῖς Τραγ. ἑνίστε συνιζημ. εἰς η, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ., π. χ. τὸ γ', ἐνκ. πρσπ. χρῇ ἀντὶ χρᾷ, Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 35., τὸ γ'. πρσπ. τοῦ παρατ. ἐξέχρη, Οἰδ. Κ. 87. ἡ Ἰων. μετχ. χρέουσα, παρ' Ἡρότ. 7, 111. ὅστις ἄλλως χρῆται τῇ λέξ. κατὰ τὴν συνήθη συναίρτ. Κυρία σημτ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, παρέχω, δίδω τὸ ἀναγκαῖον, ἀπαιτούμενον ἢ τὸ αἰτηθέν μοι, ἐξαιρ. δὲ εὐνοιαν, φιλοφροσύνην, ἢ ὡς δῶρον, τινί τι, σπανιώτατα καὶ οὐδέποτε κατ' ἑνστ., ἀλλὰ κατ' ἀόρ. ἔσθ' ὅτε, χρῆσαι, χρήσας, παρ' Ἡρότ. 3, 58. 6, 89. 7, 38. τοιαυτίον δὲ ἐν τῷ κοινῷ ἰδιώματι μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ θείων χρητρῶν, Ἀποερίνομαι, χρησμοδοτῶ, φανερόω θείαν τινὰ βούλησιν, ἢ ἀπόφασιν, ἀπολύτως, Ὀδσ Θ, 79. Τμ. Ἁπλ. 396. παρβλ. Πνδ. Πθ. 4, 10. Χρησμῳδῶ, μαντεύομαι, τινί, Θέογν. 805. Πνδ. Ὀλ 7, 170. πολλκ. παρ' Ἡρότ., ἔτι δὲ καὶ αἰτ. τοῦ πργμτ. πχρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισιν· θέλει δηλῶσαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν βουλὴν τοῦ Διός, Τμ. Ἁπλ. 132. παρβλ. Ἡρότ. 1, 55, 62 174. καὶ ἄλλχ. Παθτ. μετὰ μσ. μέλ. χρήσομαι, παρκμ κέχρησμαι, (τὸ γὰρ κέχρημαι ὑπάγεται κυρίως εἰς τὸ μέσ. ἀποθτ. χράομαι.) ἀόρ. ἐχρήσθην. Ἀγγέλλεται, δηλοῦται, φανερόεται τι διὰ τοῦ χρησμοῦ. ὅθεν ὑπὸ χρησθέντα ὁ χρησμός, τὸ λόγιον, τὸ θεοπρόπιον, Ἡρότ. 1, 33. 7, 178. Πνδ. Ὀλ. 2. 72. τινός, περί τινος πραγματος, Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Ὀλ. 355. καὶ Boss. ell. σελ. 734. ἀσύνηθες δὲ τὸ πχρήσθησαν αἱ νέαι ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἐδηλώθησαν, ἢ ἐτιμήθησαν, ἐνομήσθησαν τὰ πλοῖα, Ἡρότ. 7, 144. — β) χρηστηριάζομαι, μαντεύομαι· ὅθεν ἐρωτῶ θεόν τινα ἢ τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ὀδσ. Θ, 81. Τμ. Ἁπλ. 252. 292. πκεχρημένον ὅστις ἠρώτητο τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ἀρστλ., ὅθεν πχρώμαι περί τινος Ἡρότ. 4, 163. 7, 220. συνηθεστέρα δὲ ἡ σύνταξις τῆς λέξ. μετὰ δοτ. πχρῶμαι τῷ θεῷ, τῷ μαντείῳ Ὀδσ. Κ, 492. 565. Α, 165 Ψ, 323. πχρμ. μαντηίῳ Ἡρότ. 1, 47. 53. 157. καὶ ἄλλχ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται τοιουτοτρόπως ἐννοεισθαι καὶ τό, ὠφελοῦμαι τὸν χρησμόν, πράττω κατὰ τὸν χρησμόν, δῆλον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις φαίνεται σαφῶς ἡ μετάβασις εἰς τὴν σημασ. τοῦ μέσ. ἀποθ. χράομαι· τὰ δ' ἄλλα ὁ Ἡρότ. χρῆται, τουλάχιστον κατὰ τὸ ἡμέτερα καὶ τῆς Αὐγούστης τὰ χειρόγραφα ἀλλεπαλλήλως τοῖς τύποις χράομαι καὶ χρέωμαι (ἀντὶ χρῶμαι), χρέονται καὶ χρέωνται, χρεομενος καὶ χρεωμενος, χρέεσθαι καὶ χρᾶσθαι (οὐχὶ δὲ χρῆσθαι) καὶλ. Παρ' Ὁμ. εὑρηται ἡ λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ἐν τῇ Ὀδσ. μόνον, καὶ ἐκ τῆς μέσ. διαθέσεως οὐδενὶ ἄλλῳ τύπῳ πλὴν τοῦ μετχ. μέλλοντος, χρησόμενος· ᾧφ' οὗ προκύπτουσιν αἱ χρησμωδοτικαὶ λέξεις χρησμός, χρήστης, χρηστήρ μετὰ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολυαρίθμων παραγώγων καὶ συνθέτων λέξεων· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ἄχρηστός ἐστιν ἡ λέξις κατὰ ταύτην τὴν σημσ. — 2) (χράω) Μλ. χρήσω, ὡς πρωτότ. τοῦ, πχρημι. Δανείζω, κατὰ παθτκ. ὅμως συζγ. Δανείζομαι, παίρνω δανειά.

III) χράομαι, Ἰων. χρέομαι πρστκτ. χρέω, Ἡρότ. 1, 155. Μλ. χρήσομαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκμ. κέχρημαι. μέσ. ἀποθτ., κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δε ὁ ἑνστ. καὶ ὁ παρτκ. συναιρῆται εἰς η, ἀντὶ τοῦ εἰς α κανονικοῦ, π. χ. β'. ἑνκ. πρσπ. χρῆ, γ'. χρῆται. ἁπρμγ. χρῆσθαι σπανίως χρησθῆναι, ὅπερ ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 23. νομίζει καὶ κατὰ παθτ. σημσ. ἀλλ' οὔτε παρὰ Δημοσθ. Μηδ. 16. τὸ, χρησθῇ παθητκ. κεῖται. καὶ τ. λ. Lobeck. Φρυχ. σελ. 61. ἡ κυρία σημσ. ἐστὶ, ζητῶ, προστάζω νὰ μοὶ δώσῃ τίς τι· ὅθεν, ἔχω, συνήθ. μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαί τι, κάμνω χρῆσιν τινος, καρποῦμαί τι· μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται, ἢ ὠφελεῖταί τις· ὁ ποιητ. ἁπαξ μόνον χρῆται τῷ ἑνστ., καὶ μάλιστα τῷ Ἰων. μετοχ. ἑνστ. χρώμενος, Ἰλδ. Ψ, 834. ὅπου κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐκφέρεται τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς μετέπειτα, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρστ. μετὰ δοτκ. πχρῆσθαι ἀργυρίῳ τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις χρήματα, κάμνῃ χρῆσιν τῶν χρημάτων, ἀρχίζῃ, κάμνῃ τι μὲ τὰ χρήματα. πχρ. ἱματίῳ, μεταχειρίζομαι, φορῶ φέραμά τι. πχρ. ἵππῳ, κάμνω χρῆσιν ἵππου, καβαλλικεύω ἢ ἄλλως ὠφελοῦμαι αὐτόν, πχρ. πόλεμ, πράττω τὰ πολιτικὰ, ἀναμετέομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας καὶ λ. τ. τ. ἐν γένει μεταχειρίζομαί τι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν, ἀπόλαυσιν σκοποῦ μού τινος. — 2) Τρπ. πάνυ εὐχρστ. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μού τι· εὑρίσκομαι, εἶμαι εἰς τινα κατάστασιν, καὶ κάμνω χρῆσιν αὐτῆς εἰς τὸν βίον, εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου, εἰς τὰς πράξεις μου· δεικνύω ἐμπράκτως γνώμην μού τινα, ἢ κανὸν ἰδίωμά μου· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἐν μόνῃ τῇ συντάξει ᾠφρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν εἶχε καλὸν φρόνημα, νοῦν ἢ σύνεσιν καὶ ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἔργα του, Ὀδσ. Γ, 266. Ξ, 421· Π. 398. ἀδολίαις τέχνῃσι χρησαμένη, Πνδ. Νμ. 4. 94. πορτῇ, ἢ θυμῷ χρησθαι τὸ νὰ ἦναι τις ὠργισμένος καὶ νὰ δείχνῃ τὴν ὀργήν του ἐμπράκτως, Ἡρότ. 1, 137. 155. πάλησθεῖ λόγῳ, ἢ ἀληθείᾳ χρ.ω, τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν ἀλήθειαν, Ἡρότ. 1, 14. 116. 7, 101. καὶ ἄλλχ. πλόγοις βραχυτέροις καὶ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ χρ.ω τὸ νὰ ὁμιλῇ τις σύντομα καὶ μὲ ἡσυχον, σιγαλὴν φωνὴν· πβοῇ, ἢ κραυγῇ χρ.ω τὸ νὰ φωνάζῃ τις δυνατά, Ἡρότ. 4, 134 πσυμφορᾷ, συντυχίᾳ, εὐτυχίᾳ χρ.ω, τὸ νὰ εὑρίσκηταί τις εἰς συμφοράν, εὐτυχίαν· πολλκ. παρ' Ἡρότ πμόρῳ χρ.ω, τὸ νὰ ἀποβαίνῃ τις, Ἡρότ. 1, 117. πέμολογίᾳ χρ.ω, τὸ νὰ συμφωνῇ τις, τὸ νὰ ἦναι σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, Ἡρότ. 1, 150. 4, 118. πωνῇ καὶ πράτει χρ.ω, τὸ νὰ πωλῇ καὶ ἀγοράζῃ τίς τι· Ἡρότ. 1, 153. πάμαξίᾳ χρ.ω, τὸ νὰ δείχνηται, φαίνεται τις ἁμαξᾶς· κφιλίᾳ χρ. περί τινων, τὸ νὰ δείχνῃ τις τὴν πρὸς τινα φιλίαν του· πνιφετῷ χρῆσθαι, τὸ νὰ ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ χιόνια, νὰ ὑποφέρῃ χιόνια, Ἡρότ 4, 50. πχειμῶνι χρ.ω, τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φουρτοῦναν· πναυαγίῳ χρ.ω, τὸ νὰ ναυαγήσῃ, καραβοτσακισθῇ τις πτέχνῃ τινί χρ.ω· τὸ νὰ ἔχῃ τις κάμμίαν τέχνην, χρήσιν ἐργόχειρον· πνόμοις χρ.ω, τὸ νὰ ζῇ τις κατὰ τοὺς νόμους, νὰ μὴ τοὺς παραβαίνῃ, νὰ ἔχῃ νόμους· πανομίᾳ χρ.ω, τὸ νὰ πράττῃ τις παράνομα, νὰ παραβαίνῃ τοὺς νόμους, Ξ φ. τό, χρῆσθαι ὥρα χρησιμεύει πολλάκις ὡς περίφρασις ἁπλῶς τοῦ ῥήματος τοῦ διὰ τοῦ κατὰ ὁστ. κειμένου οὐσιαστικοῦ δηλουμένου, τῇ μετοχῇ δὲ, χρώμενος ἐκφέρομεν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ γλώσσῃ ἡμῶν διὰ τοῦ, μέ, πολλάκις, π.χ. πβίᾳ χρώμενος εἰσῆλθεν, ἐμβῆκε μὲ βίαν, δυναστείαν. Εὑρηται δὲ καὶ πτῇ μαντικῇ χρῆσθαι τὸ νὰ κάμνῃ τις χρῆσιν τῶν προφητειῶν, νὰ πιστεύῃ εἰς προφητείας καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς αὐτάς· ὅπερ διακριτέσθω ἀκριβῶς τοῦ, χρᾶσθαι, ὡσαύτως καὶ πέμπυρῳ τέχνῃ χρῆσθαι, Εὐρ. Φοιν. 968, πολλάκις τίθεται τό, κτᾶσθαι ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι, ἀλλ' ὁμῶς ἐκεῖνον μὲν κυρίᾳ ἐννοίᾳ ἀστὶ δεῖ τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του καθ' ἑαυτό· τοῦ χρῆσθαι δὲ ἡ ἔννοια δηλοῖ προυποτιθεμένην τὴν κτῆσιν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τὴν κατ' ἀρέσκειάν του χρῆσιν αὐτοῦ, π. χ. πὸ τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος, ὅστις ἔμαθε τὴν ἰατρικὴν κατὰ θεωρίαν· πὸ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὅστις κάμνει χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς, κάμνει πράξεις εἰς τὴν ἰατρικήν, ἢ ὁ ἄρρωστος ὅστις καταφεύγει, ζητεῖ τὴν ἰατρικὴν του εἰς τὴν ἰατρικήν. παρβλ. Schaef. mel. σλ. 18. — β) πχρῆσθαί τινι πρός τι, τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τι πρὸς ἐκτέλεσιν, ἢ ἐπίτευξιν σκοποῦ τού τινος. πχρ. τινι περίτινι, τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τι εἰς τινα περίστασιν· πτί χρήσομαί αὐτῷ; α, εἰς τί νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, τί νὰ κάμω μὲ αὐτό, οὕτω καὶ πούκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι τῷ ἀργυρίῳ δὲν ἠξεύρω τί νὰ πράξω, εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῶ τὰ ἄσπρα, τί νὰ κάμω μὲ τὰ ἄσπρα, Hems. ἐν Βαλλμ. Ἀρτμ. 69. — 3) ἐπὶ ἀνθρώπων. πΧρῶμαί τινι συναναστρέφομαί τινα, ἢ ἔχω σχέσεις μὲ αὐτόν, μεταχειρίζομαί τινα ἢ προφέρομαι, φέρομαι πρὸς αὐτὸν καλῶς ἢ κακῶς· πχρῶμαί τινι ὡς ἀνδρὶ φευστῇ, μεταχειρίζομαί τινα ὡς ψεύστην, φέρομαι πρὸς αὐτὸν καθὼς πρέπει νὰ φέρηταί τις μὲ κάνένα ψεύτην. Ἡρότ. 7, 209. πχρῶμαί τινι ὡς φίλῳ, νομίζω, κρατῶ τινα ὡς φίλον μου καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν μεταχειρίζομαι· ὡσαύτως καὶ ἀφελικῶς χρῶμαί τινι τὸ δὲ πχρῶμαι φίλῳ γνωρίζω τινὰ ὡς φίλον μου, μὲ μεταχειρίζεται φιλικῶς, δείχνει φιλίαν πρὸς ἐμέ· καὶ πχρῶμαι πολεμίοις γνωρίζω τινὰς ὡς ἐχθρούς μου, φέρονται ἐχθρικὰ πρὸς μέ· ἔχω ἐχθρούς· τοὐναντίον δὲ πχρῶμαί τινι ὡς πολεμίῳ μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐχθρόν μου, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἐχθρικῶς· πκαρέχω ἑμαυτὸν χρῆσθαί ὅ,τί τις βούλεται, ἀφίνω νὰ κάμνῃ τις μὲ ἐμὲ ὅ,τι θέλει, νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, ἀφιερόνομαι ὅλως εἰς τὴν διακριτίν του. πχρώμαι ἑμαυτῷ, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι τὰς δυνάμεις μου· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινὸς πχρῶμαί τινι, κατὰ κακὴν σημασίαν. Θλίβω, καταπιέζω, τυραννῶ τινα, τὸν στερῶ ἀπό τι, Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 4, 8. — β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ· πχρῶμαι γυναικί, Ἡρότ. 2, 181 παρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 29. 2, 1, 30. δ) πχρῶμαι τοῖς θεοῖς, ἔχω φίλους τοὺς θεούς, πκολαμβάνω τὴν εὐνοιάν των, Valck. ἐν Ἰων 936. (μὴ συγχέσθω δὲ τῷ, πχρᾶσθαι θεῷ.) 4) μετὰ αἰτιατ. πχρέεσθαι παῖδα δ' ἀγγέλων, τὸ νὰ πράττῃ, ἐκτελῇ, πραγματεύηταί τις ὅλα μὲ τὸ μέσον ἀγγελιαφόρων, μηνυτῶν, Ἡρόδοτ. 1, 99. ἄνευ ἄλλου τινὸς παραδείγματος ἔτι. — 5) Παρκμ. πκέχρημαι κατὰ σημσ. ἑνστ. Μεταχειρίζομαί ὅ,τι δὲν ἔχω, ὅθεν ὡς τὸ, χρήζω. Χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν ἀπό τι, στερούμαι, μοὶ λείπει τι· ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω, νὰ ἀποκτήσω τι· μετὰ γεν. Ἰλδ. Τ. 262. Ὀδσ. Α, 13. καὶ ἀλλαχοῦ, κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δὲ συνήθως μόνον παρὰ τοῖς Ἐποπ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε, Elmsl. ἐν Εὐρ. Ἡρκλ. 801. Ὁ δὲ Ποιτ. καὶ ὁ Ἡσδ. μόνον τῷ μετχ. παρκμ. χρῶνται· ὅ,τε

δὲ ὁ παρεμ. οὗτος κεῖται κατ' ὀνομστ. πτῶσιν, ἐπιθέτου σημασίαν φέρει· πτωχός, ἐνδεής, Ὀδσ. Ξ, 155. Γ, 347. Ἡσιόδ. Ἔρ. 319. 502. ἀπορία κεχρημένοι», Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐ. 89. μετὰ ἀπρμφ. εἵνεκ τῆς γενικ. Αἰσχλ. Περσ. 826. — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ παρεμ. ἀντὶ ἀναστρ. κατ' ἐπίτασιν συνήθως. Μεταχειρίζομαί τι πάντοτε, ὅθεν, κτῶμαι ἔχω τι. — Ὁ Ἡρόδ. ἅπαξ μόνον χρῆται τῷ πρεμ. κατὰ τὴν συνήθη σημασ. τῆς μέσ. διαδέχομαι, «συμφορᾷ κεχρημένοι» I, 42. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ ἅπαξ ὠσαύτως ἀπαντώμενος παθητ. ἀόρ. φέρει καὶ παθητ. σημασ. «οἱ νῆες οὐκ ἐχρήσθησαν», ὅσαι ἐμβᾶναι, ὅσαι ἐβάλθησαν εἰς μεταχείρισιν τὰ πλοῖα, ὅσα ἐχρησίμευσαν, Ἡρόδ. 7, 144. (Τῶν σημασιῶν δὲ τῆς λξ. ἡ συνέχεια ἐστὶν αὕτη. Ψηλαφῶ τι, ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειάν του ὀλίγον μόνον, ἐλαφρά, μόλις τὸ ἐγγίζω· ἐξαιρ. κατὰ σημασ. ἐχθρικήν. Προσβάλλω, ἐφορμῶ, ἐμπίπτω· ὅθεν ἐν γένει, πλησιάζω εἴς τι· ἰσχύω πρός τινα ἄλλον, ἐνεργῶ ἔχω δύναμιν πρὸς αὐτόν, κάμνω ἐντύπωσιν. Παρέχω, δίδω αὐτῷ τι, ἐξαιρ. κατὰ δύο σημασ. ἐπὶ θεῶν· δίδει χρησμόν· παθητ. δὲ λαμβάνω· καὶ ἐπὶ δανειστῶν, δανείζω· παθητ. δὲ ἐπὶ ὀφειλέτου, δανείζομαι, ἤτοι σημασ. μετωνυμικὴν ἐξαιρ. εἰς τὸ παριστημένον κίχρημι, Μελ. χρήσω. Τέλος δὲ ἐν τῇ γενικωτάτῃ παθητ. σημασ. προστάζω, ζητῶ νά μοι δοθῇ τι εἰς χρῆσίν μου· ὅθεν δοθέντος μοι μὲν τοῦ ὄντος, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι αὐτό, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ· μὴ δοθέντος μοι δέ, ἢ μὴ λαβὼν αὐτό, χρειάζομαι, στεροῦμαι. Αἱ κύριαι δὲ σημασ. αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐφαρμόζονται ἐν μέρει εἰς πλείονας σημασ. εἰσὶ τὸ, «χρηστός, χρῆμα, χρῄζω, χρεισμός, χρή, χρεών, χρέος καὶ χρεῖος· χρεὼ καὶ χρεώ, χρεία. Τῇ πρώτῃ σημασ. δὲ, συνεχέτω ἀκριβῶς τό, «χρόα καὶ χρεία, χρώς, χρώζω, χρῶμα, χρώτυμα· καὶ τὸ, χραύω, χραίω· καὶ τέλος, τό, χρίω, χρίμπτω.)

*ΧΡΑΩ, Μλ. χρήσω, Δανείζω· ἴδε κίχρημι.

*Χρέᾳ, Ἐπκ. συγκρ. αἰτ. πλθ. τοῦ, χρέος, ἀντὶ χρέεα. Ἡσιόδ. Ἔρ. 649.

Χρεαγωγός, ὁ, ἡ (χρέος, ἄγω). Φυλακώνω, βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν ὀφειλέτην, χρεώστην τινά. Ἡσύχ.

*Χρεάρπαξ, ᾰγος, ὁ (χρέος, ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει, συναθροίζει χρήματα. Μαν.

Χρέεσθαι, Ἰωνικ. ἀπρμφ. τοῦ, χράομαι, ἀντὶ χρᾶσθαι, χρᾶσθαι καὶ χρῆσθαι. Ἡρόδ.

Χρεία, ἡ (χρέος). ὡς πρᾶξις μέν, Χρῆσις, μεταχείρισις, ὠφέλησις· ὡς ἰδιότης δέ, χρησιμότης, χρηστότης, ὠφελιμότης· ὅθεν ὄφελος, συμφέρον, ἀπόλαυσις· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν. 62. καὶ Πιθ. Νμ. 8, 71. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, πολλάκις. — β) συναναστροφή, ἐπιμιξία, λημῴδασία, συχνοσιωνία, ὡς τὸ σύντ. ἰταλ. οὐζο, Ἀντιφ., ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐγχρακὴν σημασ. μάχη, προσβολή, πόλεμος, Πολβ. — γ) πᾶν τό, εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις· πρᾶγμα ἐν γένει· ὑπόθεσις, πραγμάτεια, βιοπορισμός, ἐργόχειρον. — δ) ἐν τῇ ῥητορικῇ· γνώμη, ἀπόφθεγμα, τὸ ἰταλ. σύνθ. σεντέντσα καὶ ἡ περαιτέρω διάπραξις, ἐξήγησις αὐτῆς. Ῥητίς τις ἢ μαρτύριόν τι ἄλλοθεν ληφθέν· ἢ σημαντική τις γνώμη, σπουδαίως λόγος ἐφημοσμένος εἴς τι ὡρισμένον, κατὰ ῥητορικούς τινας κανόνας διαπεπραγμένος, ἐξηγημένος· οἷαι εἰσὶν αἱ παρ' Ἑρμογένει καὶ Ἀφθονίῳ χρεῖαι. Ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ ἐπιφραφῇ συνέγραψε σύνοψίν τινα ἀστείων, καὶ χαρακτηριστικῶν τρόπων Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, συλλεχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, ὁ κωμικὸς καὶ γραμματικὸς Μένιππος. — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νά ἔχῃ ἀναγκαίου τίς τι, νά τῷ χρειάζηταί τι· ὅθεν καὶ, ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις· μετὰ γεν. «χρεία ἐστί τινος» εἶναί τι ἀναγκαῖον· ἔτι δὲ καὶ ἀνάγκη, φυσικῶς ἀναγκαίου τι, «ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις» εἰς ὅλας τὰς πράξεις ἐν ταῖς ὁποίαις εἶναι ἀναγκαῖον τὸ σῶμα, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 12. 5. ὅθεν — β) εὐχή, ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις, αἴτησις· «χρεία τινὸς παράκλησις πρός τινα», Αἰσχλ. ὅθεν

*Χρειακός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς ἀπάντησιν χρείας τινός· ὅθεν «χρειακοὶ ὑπηρέται», οἱ χρήσιμοι, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται, τῶν ὁποίων ἔχει χρείαν τις.

Χρείη, ᾱ, εὐκτ. προσπ. τοῦ ἐνστ. χρή.

Χρεῖος, ὁ, ἡ (χρή). Ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. — 3) ἐνεργτ. ὅστις ἔχει χρείαν τινός, χρειάζεται, στερεῖταί τι, δὲν ἔχει ὅ,τι ἀναγκαίως ἔπρεπε νά ἔχῃ· μετὰ γεν. — β) ἄνευ πτωτικοῦ. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός· ἔστι δὲ ἡ λξ. καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς σημασ. ποιητ. χρσμ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. «Χρεῖος εἰ ξένη φυγάς». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. Εὐρπ. Ἡρακλ. 1336. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 209, «Τὰ χρεῖ' ἔπημ· Σοφοκλ. Οἰδ. Ἐπ. 508. «Τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, ἐκδσ. Νεοφτ. Δούκα.

Χρεῖος, τό. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χρέος· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

*Χρειοφελέτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ χρεωφελέτης. Ἱππ.

*Χρειόω, Μλ. - ώσω. Ὠφελῶ. Σξτ. Ἐμπ.

Χρειώ, οῦς, συναιρ. -οῦς, ἡ, Ἐπκ. ἀντὶ χρέω, ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Χρείω, Ἐπκ. ἀντὶ χρέω, χρέω. Ἰλδ. = χρησμῳδοτῶ, Ὀδσ. Θ, 79. Τμ. Ἀπλ. 396. κατὰ μέσ. διαδέχ. δὲ = χρηστηριάζομαι.

Χρειωδής, ός, ή. Ἐπίρ. χρειωδῶς (χρεία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. Πλούταρχ.

*Χρείως, τό, Ἐπκ. πλὴν μεσομηρικὸν ἀντὶ χρέος, χρέως.

Χρεμέτω, καὶ

*Χρεμετάω, = χρεμετίζω, Jac. Αἰκδ. Παλ. σελ. 523.

*Χρεμετίζω, Μλ. - ίσω· ἐπὶ ἵππων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοιτρ. δὲ χλεμετρίζει, Ἰλδ. Μ, 51. ἐν γένει δέ, Θορυβῶ, κάμνω θορυβώδη ἦχον. (ἀφ' οὗ χρόμαδος· συγγν. τῷ, βρέμω, καὶ τῷ, χρέμπτομαι· τὸ δὲ πρωτότ. χρέμω, ἄχρηστον.) ὅθεν

Χρεμέτισμα, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου. Ἀνθολογ.

Χρεμετισμός, ὁ. Τὸ νά χρεμετίζηταί τι· ὅθεν

Χρεμετιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, συνεθίζει, δύναται νά χρεμετίζῃ.

Χρέμης, ητος, ὁ. Κωμικόν τι προσωπεῖον γεροντός τινος μὲ γένεια. Ἔτι δὲ καὶ κύρ. ὄνομ. γερόντων ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· ἴδε Χρεμύλος. — 2) θαλάσσιός τις ἰχθύς.

Χρεμίζω, Μλ. - ίσω = χρεμετίζω· ἀφ' οὗ χρέμισαν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 348.

Χρέμμα, τό. Πτύελον, ψτύμα, ψτύσμα.

Χρέμπτομαι, Μ. ψιμ· μέσ. ἀπόθ. Ξηροβηχῶ, κοιτοβηχῶ· ἐξαιρ. βήχω καὶ πτύω, εὐγάζω φλέγμα, Ἀριστφ. καὶ Λουκιαν. «Χρεμψάμενος πλατύ», καὶ καταπτύσας μου». (συγγν. τῷ, χρέμω, χρεμετίζω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. screo.) ὅθεν

Χρεμπτόν, τό, = χρέμμα. Γλωσσ.

*Χρεμύλος, ὁ· ὡς τὸ Χρέμης· κύρ. ὄνομ. γερόντων ἀνδρῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· παρὰ τό, χρέμω, χρίμπτομαι. Γέρων ὅστις ξηροβήχει, κοιτοβηχῶ, ὁμιλεῖ βραχνά, εἶναι δύσκολος, σκυθρωπός, κατὰ τὸν Göthe δέ, ὅστις στενάζει, κοιτανστενάζει.

Χρέμυς, ὁ· καὶ, κρέμυς. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, οὗ ἡ κεφαλὴ σκληρά ἐστιν ὡς λίθος· διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους παρ' Ἀθην. ζ', σελ. 305. λιθοκέφαλος, λέγεται.

Χρέμψις, εως, ἡ (χρέμπτομαι). Τὸ νά χρέμπτηταί τις, ξηροβήχημα, ἐξαιρ. βήχημα καὶ πτύσιμον.

(Χρέμω) ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ, χρεμέθω, χρεμίζω, χρεμετίζω καὶ τοῦ χρέμπτομαι.

Χρεοκοπέω, ήτων εὔχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χρεωκοπέω.

*Χρεοκοπία, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπία.

*Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπίδης.

*Χρεοκόπος, ὁ, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκόπος· Lobeck. Φρυνίχ. σελ. 390.

*Χρεολυτέω· ήτων εὔχρηστος τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρεωλυτέω.

Χρέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράομαι. Ἡρόδ. παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ, ἅπαξ μόνον εὑρηται ἐν τῷ μετχ. χρεώμενος παρὰ τὸ, χρεομαι, ἀντὶ χρώμαι, Ἰλδ. Ψ, 834.

*Χρεόν, Ἰων. ἀντὶ χρεών, πολλχ. παρ' Ἡρόδ.

Χρέος, τό, γεν. χρέεος, συναιρ. χρέους· ἡ δοτ. πτῶσις, ἐνκ. τε καὶ πλθ. ἐλλείπει· Ἐπκ. ὀνομστ. καὶ αἰτ. πλθ. χρέᾳ, Ἡσιόδ. Ἔρ. 649. Ἀττ. χρέᾳ, Ἐπκ. ὀνομστ. ἐνκ. χρείος, Ἀττ. χρέως· ὅπερ ἴδε (χρή) Ἔλλειψις, ἔνδεια, ἀνάγκη· ὅθεν εὐχή, ἐπιθυμία, αἴτησις· ἐν γένει δέ, ὡς τό, χρεία, καὶ χρῆμα, ἔργον, ὑπόθεσις, βιοπορισμός, εὐκαιρία, περιστατικόν, πραγμάτεια, πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἔχει τις μεγάλην χρείαν, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐμφρονέστερ· «ἐμόν αὐτοῦ χρέος, ἐὸν αὐτοῦ χρέος» ἐδικόν μου, ἐδικόν του πρᾶγμα, ἐδική μου, ἐδική του περίστασις, Ὀδσ. Α, 409. Β, 45. «κατὰ χρέος τινος ἐλθεῖν», τὸ νά ἐνδίδῃ τις εἰς τινα ἢ εἴς τι κατὰ τὴν χρείαν, κατὰ τὴν περίστασιν· νά ἔρχηται, πηγαίνῃ που διά τινα ἢ διά τι τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν, Ὀδσ. Α, 479. ὅθεν «χρέος» μετὰ γεν. ὡς τό, «χάριν» αἰτίας δηλωτικόν «περὶ ὅ,τι χρέος», διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; πρὸς τί τέλος; — β) Ὅ,τι ἀναγκαίως πρέπει νά ἐκτελῇ τις, τό χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ, ὅ,τι ἐδανίσθη, ἔλαβε δανείου τις, πολλχ. παρ' Ὁμ. «χρεὼς ὀφείλειν τινί», Ἰλδ. Δ, 688. Ὀδσ. Φ, 17. «χρεὼς ὀφείλεται μοι μοί χρεωστεῖται», Ἰλδ. Δ, 186. Ὀδσ. Γ, 367. «χρεὼς ἀποτίσασθαι» τὸ νά πληρώσῃ τις τὸ χρέος του, ὅ,τι χρεωστεῖ, Ἰλδ. Ν, 746. — Ὅ,τι ὑπεσχέθη τις, Ἡρόδ. 1, 138. κατὰ πλθ. ἀρσμ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 649. «Τὰ ὀφειλόμενα χρήματα, τὸ σύνηθ. ἰταλκ. κρέδιτα, τουρκβ. βερεσέδια, Ἰσαῖος· ἔτι δὲ καὶ Τρπεζ. ζημία, σφάλμα τὸ ὁποῖον πρέπει νά πληρώσῃ, διά τὸ ὁποῖον πρέπει νά τιμωρηθῇ τις, Θεογν. 205. — γ) Μεταφρ. καθῆκον, ὑποχρέωσις, προσῆκον· ὅθεν «κατὰ χρέος» προσηκόντως, πρεπόντως, ὡς πρέπει, εἶναι ἁρμόδιον, δίκαιον, Τμ. Ἐρ. 138. Ἄρατ. Φαιν. 343. «κατὰ χρέος ὑπὲρ ἑαυτοῦ», Ἀπλ. Ῥδ. 3, 189. — δ) Τὸ κοινὸν χρέος τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον χρεωστοῦσι νά ἀποδώσουσιν εἰς τὴν φύσιν, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ ἀναπόφευκτον, ἐξαιρ. ὁ θάνατος. — 2) πάνυ σπάνιον. Χρῆσις, μεταχείρισις, ὄφελος, ἀπόλαυσις. — β) μέγα τι χρέος = χρῆμα, σημασ. 3. Μεγάλου πράγμα, μέγα ἔπειρον, Καλλιμ. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτρ. τοῖς τύποις χρέος καὶ χρεῖος, τὸ πρῶτον μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. τὰ δὲ χρεῖος ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Χρεοφειλέτης, ου, ὁ· ἤτων εὔχρηστος τύπος ἀντὶ χρεωφειλέτης.

*Χρεοφείλης, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωφείλης.

Χρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράω, Ἰλδ. Χρηπωδῶ,

χρησμολογῶ, χρησμὸν δίδωμι. Ὀδ. Θ, 79 καὶ Γμ. Ἀπλ. 243. 293. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις.

Χρεώ, ούς, συναιρ. οῦς, ἡ, ποιητ. μόνον. Ἐπικ. δὲ, χρειώ (χρέος, χρεία). Ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις, ἀνάγκη· ὅθεν ἐπιθυμία, αἴφεσις, εὐχὴ, αἴτησις, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἠέ τι μᾶλλα χρεώς, τῷ ὄντι, μὴ τὸν Δία εἶ αἴ τι ἀναγκαιότατον, Ἰλ. Ι, 197. παρβλ. Κ, 172. «χρειοῖ ἀναγκαίῃ» διὰ μεγάλην ἀνάγκην, ἐξ αἰτίας μεγάλης χρείας, Ἰλ. Θ, 57. μετὰ γενικ. «χρειὼ ἐμεῖο» ἡ χρεία τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς μὲ, τῷ ὁποίῳ εἶμαι πολλὰ ἀναγκαῖος, Ἰλ. Δ, 341. παρβλ. Ὀδ. Δ, 634. «τὶν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν» ὅπου δὲν εἶναι χρεία σχοινίου, ὅπου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον σχοινὶ ἡ ἄγκυρα, Ὀδ. Ι, 135. — β) «Χρειὼ ἱκάνεται» ἔρχεται, γίνεται, συμβαίνει χρεία, ἀνάγκη, Ἰλ. Κ, 118. 142. Λ, 610. Ὀδ. Ζ, 135. οὕτω καὶ «χρειὼ γίγνεται», Ἰλ. Α, 341 μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. «ὅτε μὲ χρειὼ τόσον ἵκοιτο», Ὀδ. Ε, 189. «τίνα χρειὼ τόσον ἵκει», Ὀδ. Β, 28. «ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, γίγνεσθαι· «ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηέων» λαμβάνω χρείαν πλοίου, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον πλοῖον, Ὀδ. Δ, 634. Ἔστι δὲ τὸ, ἐμὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ αἰτία, τοῦ σκοποῦ τῷ ὁποίῳ ἕπεται ἡ κίνησις, τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς κινήσεως αἴτιον· τὸ δὲ, γίγνεσθαι, ὡς τὸ, ἱκάνειν ὡς κινήσεως σημαντικὸν ῥῆμα ἀπαιτεῖ αἰτ. παρβλ. γίγνομαι, α'. ἀλλὰ καὶ τῷ, εἶναι πρόσκειται ἡ αἰτ. αὐτή· «οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοΐης», Ἰλ. Φ, 322. — γ) ἐκ τούτου σαφηνίζεται ὡς ἐλλειπτικὴ ἁπλῶς ἡ ἀλλόκοτος φαινομένη Ὁμηρικὴ σύνταξις τοῦ, χρεὼ μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ., ὅπου ἄξει κεῖσθαι τὴν δοτ. «τίπτε δέ σε χρεὼ, ὑπὲρ ἰκάνεται, ἢ ἱκάνει, ἢ ἔχει· Ὀδ. Α, 225. Ἰλ. Κ, 85. «ἀλλ' οὐ ὅμως ἐδύνατο κεῖσθαι καὶ «τίπτε δέ σε χρὴ»; καὶ ἀφ' τί πρέπει σὺ ἀρά γε; Οὕτω πρόσκειται τῷ, χρεὼ καὶ ἡ γενικ. οὐ σπανίως· «οὐτέ μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς» δὲν ἔχω χρείαν τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν μοὶ εἶναι ἀναγκαία, Ἰλ. Ι, 608. «ἀλλ' οὐ ἀδύνατο λέγεσθαι καὶ «οὐτέ μοι ταύτης χρὴ τιμῆς· ὡσαύτως καὶ «χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καὶ σέθεν καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἔχομεν χρείαν συμβουλῆς», Ἰλ. Κ, 43. «ἡμᾶλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐτάλης καὶ πυκινῆς βουλῆς», Ἰλ. Ι, 75. «τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο»; τί ἀνάγκην ἔχεις δι' ἐμένα, ἢ ἀπὸ ἐμένα, εἰς τί σοὶ εἶμαι ἀναγκαῖος ἐγώ; Ἰλ. Λ, 608. Ἀντὶ τῆς γεν. δὲ εὑρηται καὶ ἀπρμφ. «τὸν δὲ μᾶλα χρεὼ ἑστάμεναι καρτερῶς», εἰς αὐτὸν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στέκηται σταθερά, Ἰλ. Δ, 409. τὸ ἴδιον ἦθελ' εἶναι καὶ «τὸν δὲ μᾶλα χρὴ ἑστάμεναι καρτερῶς· ὡσαύτως καὶ «τῷ με μᾶλα χρεὼ Θέτιδι ζωάγρια τίσειν», Ἰλ. Σ, 408. «τῷ καί σε διδασκέμεν οὐτε μᾶλα χρεώ», Ἰλ. Ψ, 308. καὶ δὲ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεναι», Ὀδ. Δ, 707. «ἐμὲ δὲ χρεὼ ἔσσατο ἱκέσθαι», Ὀδ. Ο, 20[illegible]. ὅπου ἄλλοτε καὶ χρεὼν ἀνεγινώσκετο. Ὁ δὲ Herm. ἐθέλει κρεῖττον νὰ ἀναπληρῆται εἰς πάντα τὰ παραδείγματα ταῦτα τὸ, ἔχει, Virg. σελ. 872. ἀλλ' ὁ Ποιητ. δὲν λέγει οὕτω· Ἀναξ δὲ ἐτόλμητε καὶ ὁ Εὐρπ. Ἐκ. 970. νὰ μιμηθῇ ταύτην τὴν ἔλλειψιν· παρβλ. Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 659. — 3) Ἀνάγκη, μοῖρα, εἱμαρμένη. — Ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν ἀδιαφόρως ἀμφοτ. τοῖς τύπ. χρεὼ καὶ χρειὼ πολλάκις· ἰστέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ ἐλλειπτικῇ φράσει. περὶ τῆς ὁποίας ἐρρέθη ἐν γ', μόνον τῷ, χρεὼ χρῆται, ὅπερ παρ' αὐτῷ παντοῦ μονοσυλλάβως ἐκφωνητέον· ὅθεν χρεώ, Ἰλ. Δ, 608. πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ βρχ μᾶλιστα χρῆται αὐτῷ, παρβλ. Naeke ἐκ Χοιρλ. σλ. 161.

Χρεωκοπέω, Μλ. -ήτω, Ἀττ. χρεοκοπέω (χρεωκόπος)· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. Ἰταλικ. fallire, τουρκβ. μουχλισουζλούω, Παύω νὰ πληρώνω, δὲν πληρόνω τὰ χρέη μου, ὅτε χρεωστῶ τοὐτέστ. κόπτω, ὀλιγοστεύω τὸ ὄφλημα, τὸ χρέος, ἤτοι ὅλως δι' ὅλου τὸ ἀφαιρῶ, τὸ σηκόνω καὶ ἀπλήρωτον τὸ ἀφίνω, Δατ. novas tabulas facere. — β) Τροπ. Ὀλιγοστεύω, σμικρύνω τι, ἀποστερῶ τινός τι μὲ ἀπάτην, δολιότητα· ὅθεν

Χρεωκοπία, ἡ. Τὸ νὰ παύῃ τοῦ νὰ πληρώνῃ τις ὅτα χρεωστεῖ, ἀποκοπὴ τῶν χρεῶν τό ἰταλ. fallimento, τουρκβ. μουχλισουζλίκι, ὁ Σόλων ὠνόμασε ταύτην ἐν Ἀθήναις σεισάχθειαν· Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15.

*Χρεωκοπίδης, ου, ὁ. Ὅστις συκόνει, κόπτει τὴν πληρωμὴν τῶν χρεωστουμένων χρημάτων· ἐξαιρ. ὠνομάζοντο χρεωκοπίδαι οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, συνεργήσαντες αὐτῷ εἰς τὸ νὰ εἰσαχθῇ τὴν σεισάχθειαν. — 2) Ὅστις δὲν πληρόνει τὰ χρέη του, φαλίτης, μουχλιούζης.

Χρεωκόπος, ὁ, ἡ, Ἀττ. χρεοκόπος (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέος, κόπτω). Ὅστις χρεωκοπεῖ, ὁ τὰ χρέη του ἀποκόπτων, τοὐτ' ἔστι ὀλιγοστεύων ἤτοι ὅλως δι' ὅλου ἀφαιρῶν, σηκόνων αὐτὰ, τὸ χρέος του ἀπλήρωτον ἀφίνων, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐμπιστευθέντα, τὸν δανείσαντα ἀπατῶν, ἄρα ἀπαταιόν, ψεύτης· ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξ. κατὰ τὸ κρεωκόπος.

Χρεωλυτέω, Μλ. -ήσω (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέος, λύω). Χρέος τι ξεπληρόνω, τοὐτ' ἔστι πληρόνω τὸ χρέος, χρέους τινὸς ἀπολλάττομαι· «Χρεωλυτέω τὸν μισθόν· πληρόνω τὸν χρεωστούμενον μισθόν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιη'. 8. ὅθεν

Χρεωλύτης, ου, ὁ. Ὅστις πληρόνει τὸ χρέος, ἢ ἀπολύει τινὰ ἀπὸ τοῦ χρέους. Τμνωδ.

Χρεώμενος, Ἰων. μτχ. τοῦ χράομαι, ἀντὶ χρώμενος, Ἰλ. Ψ, 834.

Χρεών, τό. Ἰων. χρεόν, Ἡρόδ. Ὅστις ὅμως καὶ τῷ ἄλλῳ τύπ. χρῆται (χρή). Χρεία, ἀνάγκη, τὸ ὀφειλόμενον, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ ἄφυκτον, ὁ θάνατος, ἐν γένει πανδήποτέ τι τὸ ὁποῖον ἀναγκαίως πρέπει νὰ ᾖναι ἢ νὰ συμβῇ, Ἡρόδ. 7, 17. «τὸ χρεὸν γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ὁ ἀναλλοίωτος χρησμός· ἡ λέξις ἐχρησίμευε συνήθως κατ' ὀνομστ. καὶ αἰτ. ἑνικ. τῇ γενικ. δέ, τοῦ χρεών χρῆται ὁ Εὐρπ. Ἱππ. 1256. Ἡρκ. 20. ἡ δοτ. τῷ χρεών ὅμως, ἄνευ παραδείγματος ἴσως. — 2) ἀπολύτως, «χρεὼν ἐστίν», παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἄνευ τοῦ ἐστί, συνήθως. Εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναπόφευκτον, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ συμβῇ, εἶναι γραπτὸν νὰ γένῃ, μετὰ ἀπρμφ. Θεογ. 564. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Ἡρόδ. 1, 41. 57. 2, 133. 5, 49. 50. 109. 111. 6, 43. καὶ ἄλλχ. Ὁ Geisford ὅμως γράφει εἰς τὰ πλεῖστα ἐνταῦθα ἀναφερόμενα παραδείγματα χρεόν· μόνον ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ ἀφήκαν εἰς τὸ κείμενον τὸ, χρεών, λέγει ὅμως ὅτι κατὰ ψευδ. ἀνάγνωσ. κεῖται οὕτω γεγραμμένον. — β) Οὐ σπανίως δὲ ἄνευ τοῦ, ἐστί ὡς γενικ. ἀπόλυτος. Ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἄφυκτον, γραπτὸν, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ᾖναι οὕτω καὶ ἐχι ἄλλως, Ἡρόδ. 5, 50. 9, 58. — γ) ἀντὶ ἐπιρρμ. «οὐ χρεών ἀρχατέη», δὲν ἐξουσιάζετε, δὲν διοικεῖτε πρεπόντως, δικαίως, Θεόδ. 3, 40. — ὁ Βτμν. νομίζει ταύτην καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογρφ. οὐ σπανίαν λέξιν ὡς μετχ. τοῦ, χρή· ἴδε μέντοι Wolf. Litt. Anal. 2. σελ. 410. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. οὐχ εὑρηται που ἡ λέξ. τὸ γὰρ ἐν Ὀδ. Ο, 201. ἀναγνωστέον ἀντὶ τοῦ, χρίω. (οἱ ποιητ. χρῶνται τῷ, χρεών μονοσυλλάβ. ἐσθ' ὅτε· ἴδε Naeke ἐν Χοιρλ. σελ. 161.)

*Χρέωνται. Ἰων. γ'. πλθ. προστ. τοῦ, χράομαι, ἀντὶ χρῶνται, Ἡρόδ.

Χρέως, τό· Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, χρέος, σημσ. 1. β'. Τὸ χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ τις· ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 301. Κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἡ λέξ. ἐστὶν ἀκλιτος· καὶ τό, χρέως ἐστὶν ὁ τύπος τῆς γενικ. καὶ αἰτ. ἑνικ. Ὁ πλθ. ἀρσμ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ, χρέος· ἡ δοτ. ἑνικ. καὶ πλθ. ὅμως ἐλλείπουσιν ὅλως.

Χρεωστέω, καὶ
*Χρεωστέω, Μλ. -ήσω. Χρεωστῶ, εἰμαι χρεώστης· παθτ. χρεωστοῦμαι· μοὶ εἶναί τις χρεώστης, μοὶ χρεωστεῖ τις· «Τὰ πρωτεῖα χρεωστοῦμαι», Ἡλιοδωρ. Αἰθ. ε', σελ. 254. ἐκ τοῦ

Χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις χρεωστεῖ· ὀφειλέτης· ὅθεν

Χρεωστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χρεώστην, ὅστις ὁμοιάζει μὲ χρεώστην. Ἐπίρ. χρεωστικῶς, κατὰ χρέος, μὲ χρεωστικὸν τρόπον.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ (χρέος, ὀφείλω). Ὅστις χρεωστεῖ, ἔχει χρέη, εἶναι καταχρεωμένος, Lobeck Φρυν. σελ. 601. ὅθεν

Χρεωφείλημα, τό. Τὸ χρέος, ὄφλημα. Ποιλδ, ἡ, 141.

*Χρεωφείλης, ου, ὁ = χρεωφειλέτης· ἀμφβλ.

*Χρεωφυλάκιον, τό (φυλάσσω). Ἀρχεῖον, γραμματοφυλάκιον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. archivo, ἔνθα φυλάττονται οἱ καταλογοι τῶν δημόσια ὀφειλόντων, τῶν ὅσοι χρεωστοῦν εἰς τὴν πολιτείαν. Ἐπιγρ.

Χρή, Ἀπρσπ. ἀφ' οὗ ὑποστ. χρῆ, Ἐνικ. χρείη· ἀπρμφ. χρῆναι· ποιητ. δὲ καὶ χρῆν, Ρότα. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. 264. Παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, ἀμφοτ. Ἀττ. Pors. praef. Hec. σελ. XVIII. οὐδέποτε δὲ ἔχρη ἢ ἔχρην. Μλ. χρήσει (χράω, χράομαι). Πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ ὠφέλιμον, συμφέρον, δίκαιον, ἐπιεικὲς, καθῆκον, μετὰ ἀπρμφ. Ἰλ. Α, 218. Δ, 57. Ι, 309. Ν, 235. Ὀδ. Γ, 209. Ζ, 207. καὶ ἄλλχ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅ,τι χρεὶη ποιεῖνα Stallb. ἐν Πλάτ. Εὐθφρ. σελ. 4. C. 9. A. — β) συνήθως ὡς τὸ, δεῖ· μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ ἀπρμφ. ἐπιφερομένου «χρή μὲ ποιεῖν, χρή σε ποιεῖν· πρέπει, εἶμαι, εἶσαι ὑπόχρεως νὰ ποιήσῃς τι· «χρὴ σε ἔπος φάσθαι», Ἰλ. Ι, 100. «οὐ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν», δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος, Ἰλ. Ι, 496. κ. τ. τ. καὶ παρ' Ὅμ. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον. — Ἐνίοτε δὲ ἐλλείπει τὸ ἀπρμφ. καὶ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων «οὐδέ τί σε χρὴ· π. χ. «τίπτε μάχης ἀποπαύσεαι; οὐδέ τί σε χρή· διότι δὲν σοὶ πρέπει, δηλονότι, «ἀποπαύεσθαι μάχης», Ἰλ. Π, 721. πρβλ. Τ, 420. Υ, 133. Ὀδ. Τ; 500. οὕτω καὶ Ὀδ. Ι, 50. «ἡμάρτηται» ἀναπληρωτέον. — γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ δοτ. τοῦ πργμτ. ἄνευ ἀπρμφτ. «χρή μέ τινος χρειάζομαί τε· ἠμυθήσατο, ὅτεο (οὕτως) σε χρὴ· ὅ,τι χρειάζεσαι, ἔχεις ἀναγκαῖον, ἀγαπᾷ ἡ καρδία σου, Ὀδ. Α, 124. Δ, 461. Χ, 347. ὡσαύτως καὶ, «οὐδέ τί σε χρὴ ἀγορσύνης» δὲν πρέπει, δὲν ἁρμόζει εἰς ἐσένα νὰ εἶσαι ἄρχων, Ἰλ. Η, 109. «οὐδέ χρὴ ἔτ' αἰδοῦς» δὲν πρέπει πλέον νὰ αἰδεῖσαι, αἰδημονῇς, ἐντρέπησαι, Ὀδ. Γ, 14. «τί μὲ χρὴ μητέρος αἴνου τίνα χρείαν ἔχω νὰ ἐπαινῶ τὴν μητέρα, Ὀδ. Φ, 110 Ὁ Pors. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 659 ἐξέλειπε ὅλως τοὺς Ἀττ. ποιητ. τὴν χρῆσιν ταύτην· ἴδε καὶ Dind. ἐν Ἀρτιφ. Ὀρν. 1406. παρβλ. χρεώ. — δ) μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. ἀντὶ τῆς αἰτ. σπανιώτατα εὑρηται συντεταγμένον τὸ, χρή. Σχολ. Ἀντ. 736. Θωμ. Μαγιστ. σελ. 918. Valck. epist. σελ. 186. Tittm. Αἰσχ. Εὐμ. 680. — 2) Ἐπιτρέπεται, εἶναι συγχωρημένον εἶναι ἄδεια, δύναται, ἠμπορεῖ τις. Θεορτ. 14, 45. ἐξαιρ. παρὰ Δμτρ. καὶ Λουκ. ἴδε Valck. Adon. σελ. 354. Α. — 3) «τὸ χρὴν» ἡ μοῖρα, τὸ γραπτὸν, Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 824. Ἐκ. 264. —

4) ἔχρηε, Δρκ. χρῆσα = ὤφελες, Ἀριστοφ. Ἀχ. 778. Γρηγορ. Κορ. σελ. 228. Schaef. παρβλ. δεῖ. — Ὁ Ποιητ. μόνον τῷ χρή ὁρατ. ἐστί, χρῆται, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀντὶ βραχ. ὡς ἐν Ὀδύσ. Γ. 14.

Χρήεσσι, Ἐπικ. συγκρ. δοτ. πληθ. τοῦ, χρέος ἀντὶ χρέεσσι, Ἀπολλών. Ἀργ. γ', 1198. ἡ τοῦ, χρῆος.

Χρῄζω, παρὰ ταῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρῄσει. Ἐπικ. καὶ Ἰων. χρηίζω. Δρκ. χρήτω καὶ χρήδω (χρή). Χρειάζομαι, μοὶ χρειάζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖόν τι· μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Δ, 835. Ὀδύσ. Ρ, 121. 558. Ἡρόδ. 5, 30. Μετοχ. ἄνευ πτωτικοῦ. Ἐνδεής, πτωχός, Ὀδύσ. Λ, 340. Ἡσιόδ. Ἔρ. 353. — β) ἐπιθυμῶ τι· μετὰ γενικ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 369. Ἐν γένει δέ, δέομαι, παρακαλῶ, εὔχομαι, θέλω, αἰτοῦμαι, ζητῶ τι, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. τὰ πλεῖστα μετ' ἀπρμφ. εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος τοῦ χειμένου, Ἡρόδ. 1, 152. 4, 83. 8, 58. καὶ ἀλλαχ., οὐ σπανίως δὲ προσλαμβάνεται καὶ ἡ γεν. τοῦ προπ. παρὰ τοῦ ὁποίου εὔχεται, ἢ τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τις νὰ λάβῃ τι, Ἡρόδ. 5, 19. 65. 9, 55. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ Σοφοκλ. καὶ Εὐρ. πολλάκις· ἴδε Valck. Adon. σελ. 328. B. Pors. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1396. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μετ' ἀπρμφ. Ἡρόδ. 1, 41. 9, 110. σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Ἡρόδ. 7, 38. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ προπ. εὑρηται καὶ «χαίζειν παρά τινεσι Βίος Ὁμ. 17. — γ) «μὴ ἆσαι ἔχρηζεν ὡς τὸ, μὴ ὤφελες. Ἔπρεπε νὰ μὴν ἀποθάνῃς, εἶδε νὰ μὴν ἀπέθνησκες, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ 1709. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. — 2) ἄνευ πτωτικοῦ ὡς τὸ, χράω, χρησμῳδοτῶ, προφητεύω, Αἰσχ. Χοηφ. 337. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1426. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. Εὐρ. Ἠλ. 523. — Ὁ Ποιητ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσιόδ. χρῆται μόνον τῷ Ἐπικ. χρηίζω, ὁ δὲ Ἡρόδ., τουλάχιστον ἐν ταῖς ἐκδόσ. τῷ χρῄζω ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὅπερ καὶ χρῄζω εὑρηται γεγραμμένον.

Χρηία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χρεία· μεσομηρκ.

Χρηΐζω, Ἐπικ. καὶ, Ἰων. ἀντὶ χρῄζω· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. Παρ' Ἡρόδ. διφορούνται ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν τοῖς χειρογράφ. καὶ ἐν τοῖς Ἐκδόσεσι.

*Χρηΐσκομαι, Ἰων. παρεσχηματισμ. τύπ. τοῦ, χράομαι. Χρειάζομαι, μεταχειρίζομαί τι μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 3, 117.

Χρῆμα, τό (χράομαι). Παυδήποτέ τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἢ ὠφελεῖταί τις τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν, ἢ ἀνάγκην, τὸ χρειάζεται τις ἀναγκαίως· ὅθεν κατὰ πληθ. ἀριθμ. Περιουσία, κτῆμα, ἀργύρια, βιός, ἄσπρα ὡς κοινότ. λέγομεν, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδύσ., παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὑρηται που ἡ λέξις· Παροιμ. «χρήματα ψυχὴ βροτοῖσιν τἄσπρα εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, Ἡσιόδ. 688. «χρήματ' ἀνὴρ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τἄσπρα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον· «χρημάτων εἰπεῖν, ἢ ποιεῖν τι· χρημάτων αἰτιχρῶς πρεσβεύειν κ. τ. τ. τὸ νὰ κάμῃ τίς τι δι' ἄσπρα διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἄσπρων, μὲ πληρωμήν. — Κατὰ Πολδ. 9, 87. Οἱ Ἴωνες χρῶνται τῇ λέξει καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἐν τῷ ἐνκ. ἀριθμ., καὶ τῷ ὄντι τὴν χρῆσιν ταύτην σπανιώτατα οὐ μόνον παρὰ Διοδ. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 38. — 2) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, πρᾶγμα, περίστασις, περιστατικόν, συμβάν, συμβεβηκός, Τμ. Ἑρ. 312. Ἡσιόδ. Ἔρ. 346. 404. «πρώτιστον χρημάτων πάντων· πρὸ πάντων, προτίτερα ἀπὸ ὅλα, προτήτερα ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7, 145. Ἔμπορία, πραγματεία, ὑποθήκη ἐμπορική, πραγματευτάδικη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. negotio. — β) πολλάκις κεῖται ἡ λέξις πλεοναστικῶς ἀντὶ τοῦ τί, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν τυνήθους τίποτε, Ἡρόδ. 1, 35. 3, 53. 5, 78. καὶ ἀλλαχοῦ, «καλόν τι χρῆμα, ἀντὶ καλόν τι, εὔμορφον πρᾶγμα, εὔμορφόν τι, ἢ τίποτε εὔμορφον. «σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος ἀντὶ σοφός, Valck. Adon. 83. σλ. 377. B. ὡσαύτως καὶ «τυραννικόν τι χρῆμα· θαυμαστέντι χρῆμα ἀντὶ τυραννικὸν, θαυμαστόν τι κ. τ. τ. «ντὶ χρῆμα; τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ὅπου..; διὰ τί; πρὸς τί; Εὐρ. «ντὶ χρῆμα πάσχω; τί μοὶ συμβαίνει; τί παθαίνω; Valck. ἐν Ἱππ. 909. 3) μετὰ γενικ. Πρᾶγμα μόνον, ἰδιαίτερόν τι ἀπὸ ὅλου τοῦ εἴδους του ἐξαιρούμενον· «μέγα συὸς χρῆμα μεγάλος, πολλὰ μεγάλος χοῖρος. Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 36 πάσαυτως καὶ «ὑὸς χρῆμα μέγιστον» Valck ἐν Θεοκρ. 18, 4. «τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀρίστου» μεγάλος, σφοδρός, κακός, ἀνυπόφορτος χειμών, μεγάλη, δυνατὴ κακοκαιρία, φουρτοῦνα, Ἡρόδ. 7, 188. «τό χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον», Ἀριστοφ. Νεφ. 2 ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «ὅσον χρῆμα τί, πόσον πλῆθος ἀνθρώπων! πόσος λαός! Ἀριστοφ. Εἰρ. 1185. — β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, περιφραστικῶς· «πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων χρῆμα πολλῶν ἀρνίων, χρῆμα πολλῶν νεῶν, ἀντὶ πλῆθος ὀφιδίων, ὀρνίων, πλοίων, κ.τ.τ. Ἡρόδ. 3, 109. 4, 81. 6, 43. «ὅσον τὸ χρῆμα παρούσιόν τί, πόσον πλῆθος ἀκρίδων! Ἀριστοφ. Ἀχ. 150. «χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ, Ἡρόδ. 3, 130. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, «χρῆμα ἠλιθίων τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, πάμπολλαι γυναῖκες, Valck. ἐν Φοιν. 296. «μέγα χρῆμα Δαναιδῶν Θεοκρ. 18, 4. «σφενδονητῶν παμπολύ τι χρῆμα», Ξενοφ. Κύρ. π. 2, 1, 5. — 4) ἀντὶ τοῦ, χρηματικός, ἐκλαμβάνουσί τινες, οὐχ ὑγιῶς, τὸ παρ' Ἡρόδ. 4, 150. «εἷς ἀφανὴς χρῆμ' ἀποστέλλει· οἰκοκίρωι τὸ γὰρ εἷς ἀφανὲς χρῆμα ἀντὶ τοῦ, ἐς τὸ ἀφανὲς, κεῖται ἐνταῦθα. — Πολλάκις συγχέεται τὸ, χρῆμα τῷ, κτῆμα, διακρίνονται ὅμως ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ τὸ, χράομαι καὶ κτάομαι, ὥστε τὸ, κτῆμα σημαίνει τὸ ὅ,τι ἔχει τις ἰδικόν του· τὸ δὲ χρῆμα, τὸ ὅ,τι χρειάζεται, μεταχειρίζεταί τις, Schaef. mel. σελ. 17. παραβλ. Cic. epist. ad fam. 7, 29. ὅθεν

*Χρημᾰβίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει περιουσίαν, εἶναι εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Χρημᾰτίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ιῶ (χρῆμα). Ἔχω, κάμνω ὑποθέσεις, ἐξαιρ. ἐμπορικὰς, τραπεζικὰς, ἐμπορεύομαι, κάμνω τὸν πραγματευτήν, τὸν μπαγκιέρον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. far' un banco, ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν, δημοσίας, πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἀναπτύσσομαι εἰς τὰ πολιτικά· τελειότ., κατορθόνω μέ τινα κάμμιαν δημόσιον, τῆς πολιτείας ὑπόθεσιν· τινί· ὅθεν ἔχω δημόσιον ἐπάγγελμα, κυβερνῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. τὰ πράγματα τοῦ στάτου· ἐξαιρ. Κρατῶ, συγκροτῶ συμβούλια, Ἰταλ. comferentiae, διατάττω, δίδω προστάγας, διαταγάς· ἀποκρίνομαι, ἀποφατίζω εἰς ἐρωτήσεις ἢ κατηγορίας, ἐπὶ κριτηρίου, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. κάμνω, δίδω σεντέντσας· συμβουλεύω, διατάττω, κρίνω, ἀποφατίζω, διορίζω, κρατῶ συνεδρία, συμβούλια· δίδω ἀκρόασιν εἴς τινα κατ' ἰδίαν, τινί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων, ὑποθέσεων· ἐνεργῶ, ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περί τινος πράγματος· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. negotsiάω κάνεν πρᾶγμα· ἐν γένει, ἔχω ὑποθέσεις, ἢ λειφοδοσίας, εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις μέ τινα· ὅθεν «χρηματίζω τινὶ πρὸς γένος εἶμαι συγγενὴς, συγγενεύομαι μέ τινα· Κτησ. Περσ. 2. — Μέσ. χρηματίζομαί τινι, εὑρίσκομαι μέ τινα εἰς διαπραγμάτευσιν ὑποθέσεως, πράγματός τινος, Ἡρόδ. 3, 118. 7, 163. ὅθεν· κερδαίνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἄσπρα, γίνομαι πλούσιος, Ξενοφ. τὸ δὲ «χρηματίζομαί τινων, ἁρπάζω τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ τὸ ἔχειν του, Πολβ. παρβλ. πράσσω, σημ. 3. β'. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ἀπὸ Πολυβίου καὶ Διοδώρου· τὸ ῥῆμα χρηματίζω φέρει καὶ τὴν σημτ. τοῦ, ἀναδέχομαι καὶ ἔχω πολιτικόν, δημόσιον τὸν χαρακτῆρα, ἀπάγγελμα, ἄξιωμα, ἔνομα «χρηματίζει βασιλεύων» ἀναδέχεται τὸ ὄνομα, τὸν τίτουλαν τοῦ βασιλέως, θέλει νὰ ὀνομάζηται, νὰ τὸν ὁνομίζωσι βασιλέα, Πολβ. καὶ Διοδ. «νέα Ἶσις ἐχρημάτισεν» ἐπρόσταξε νὰ τὴν ὀνομάζωσι νέαν Ἶσιν, Πλουτ. «ἐχρημάτιζε Κυρηνδόνιος», Στρβ. «μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν» τὸ νὰ μὴ φέρῃ τις τὸ ὀνομαστικὸν ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ τῆς μητρός, Πλούτ. παρβλ. Menag. ἐν Διογ. Λαέρ. 1, 48.

Χρηματικός, ή, όν (χρῆμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, συνίσταται εἰς περιουσίαν ἢ εἰς χρήματα, ἀργύρια, ἄσπρα· «χρηματικὴ ὡραιότης, δῶρον, χάρισμα εἰς ἄσπρα· «χρημ. ζημία», τιμωρία εἰς ἢ μὲ ἄσπρα· «χρημ. ἀγών», διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι διωρισμένον τὸ βραβεῖον εἰς χρήματα, ἐπίρρ. χρηματικῶς.

Χρηματισμός, ὁ (χρηματίζω). Ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τινος πράγματος, διοίκησις, κυβέρνησις ὑποθέσεως τινος ἰδιωτικῆς ἢ καὶ δημοσίας, τὸ νὰ ἐπιτροπεύῃ τις εἰς δημόσιόν τι πρᾶγμα, εἰς ὑποθεσίν τινα τῆς πολιτείας· νὰ ἔχῃ δημόσιον ἐπάγγελμα· νὰ κροτῇ συμβούλιον· νὰ δίδῃ ἀκρόασιν, νὰ ἀκροᾶται, ἀκούῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ κριτολογουμένων, τὰς μεταξὺ των διαφοράς, νὰ κρίνῃ, ἀποφασίζῃ, νὰ δίδῃ ἀπόκρισιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρησμῶν· «οἱ χρηματισμοὶ», αἱ ἐγγραφοι διαπραγματεύσεις, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. acta, documenta. β) ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, ἐπιμέλεια εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ τις χρήματα, περιουσίαν· βιοπορισμός, τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ κέρδος αὐτό· ἔτι δὲ καὶ φιλοκέρδεια, πλεονεξία. 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, τιμητικὸν προσαγόρευμα, τὸ σύνηθ. τίτολας. Διόδ. καὶ Διογ. Λαέρ. 1, 48.

Χρηματιστέον, θετικ. ἐπίρρ. τοῦ χρηματίζω. Πρέπει τις νὰ χρηματίζῃ, νὰ συνάγῃ χρήματα. Ξενοφ. Λακ. 7, 3.

*Χρηματιστήρ, ῆρος, ὁ, = χρηματιστής· ὅθεν

Χρηματιστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα διαπράττονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ δημόσιαι ἢ κοιναὶ ὑποθέσεις· ὅθεν α) Τόπος, ὅπου πραγματεύονται, γίνονται ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, τὸ Ἰταλ. banca, banco. β) Τόπος, ὅπου διαπραγματεύονται δημόσιαι ὑποθέσεις· βουλεῖον, τὸ δῶμα τοῦ κριτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον θεωροῦνται αἱ κρίσεις, τὸ δῶμα, ὅπου δίδεται ἀκρόασις, τὸ Τουρκβ. ντιβάνι. γ) Μαντεῖον.

*Χρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις μετέρχεται, κάμνει χρηματισμούς, καταγίνεται εἰς ὑποθέσεις, ἐξαιρ. εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικάς· ὅστις μετέρχεται κάνεν ἔργον βιοπορισμοῦ, κάνένα τρόπον, πόρον ζωῆς· εἶναι ἐπιμελής, φιλόπονος, φιλεργός· ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ ὡς ἔμπορος, τραπεζίτης· εἶναι καλὸς οἰκονόμος· ἠξεύρει τὴν τέχνην πῶς νὰ κερδαίνῃ χρήματα. Ξενοφ. ὅθεν καὶ ἔστις εἶναι εὐκατάστατος, πλούσιος, καλὰ κυβερνημένος· ὅθεν

Χρηματιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν, ἢ χρηματίζεσθαι· ὅθεν α) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς ὑποθέσεις, εἰς κέρδος, ὄφελος· ὅστις ἀνήκει ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ταῦτα. β) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς διαπραγμάτευσιν δημοσίων τῆς πολιτείας ὑποθέσεων, ὅστις εἶναι ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· «χρηματιστ. πυλών, σκυνή», δῶμα, σκυνή· τὰ συνήθ. σάλα, τέντα, ὅπου γί-

νεται συμβούλιον κ.τ.τ. 2) «Ἡ χρηματιστικὴ, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη, ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις χρήματα.

*Χρηματίτης, ου, ὁ (χρῆμα). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων, εὐκατάστατος, πλούσιος, τὸ κοινότρ. καλὰ κυβερνημένος· «ἀγὼν χρηματίτης», εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικῶν προσδιορισμένην ποσότητα χρημάτων ὡς βραβεῖον λαμβάνει· παρβλ. χρηματικός.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ (χρῆμα, δαίω). Ὅς τις διανέμει, μοιράζει τὴν περιουσίαν, τὰ κτήματά τινος. Αἰσχύλ. Ἱκτ. 731. ποιητ. μόνον.

Χρηματολάλαψ, απος, ὁ. Ὁ βιαίως καὶ ἁρπακτικῶς ἁρπάζων καὶ κλέπτων τὰ χρήματα. Ἰγνάτ. ἐπιστ.

Χρηματοποιέω, ὁ, ἡ (ποιέω), Ὅστις πορίζει, παρέχει, δίδει περιουσίαν, κτήματα. Ξεν. Οἰκον. κ', 15. καὶ Ἀριστοφ.

Χρηματοφθορικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ φθείρῃ, καταδαπανᾷ χρήματα, ἄπρα. Πλάτ. Σοφ. 12. ἐκ τοῦ

*Χρηματοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, κακοξοδεύει τὰ χρήματα, εἶναι ἄσωτος.

Χρηματοφυλάκιον, τό (φυλάσσω). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ χρήματα, ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον. Γλωσ. Φιλοξ. (α)

Χρήμη, ἡ (χράομαι, κέχρημαι)· Ἰων. ἀντὶ χρεία. Αἴτησις, δέησις, παράκλησις, ἐπιθυμία. Ἡρόδ. βιογρ. Ὁμρ. 13, 14. καὶ Ἀρχιλόχ. Λεῖψ. 15.

(Χρῆμι)· ἄχρηστος ἐνεστ. ὡς πρωτότυπ. τοῦ ἀπροσωπ. χρή συνήθως νομιζόμενος.

Χρημοσύνη, ἡ, ὡς τὸ, χρεία. Ἀνάγκη, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων. Θεόγν. 381. καὶ, 386. ἴδε καὶ χρησμοσύνη.

*Χρήννυμι, = χράομαι· πιθανὴ ἀνάγνσ. παρὰ Θεοφρ. Χαρακτ. 5.

Χρῆος, εος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ, χρέος. Μετ' ἀφ' οὗ ἡ δοτικὴ πληθντ. χρήεσσι· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. γ', 1198.

Χρήσθω, Δωρικ. ἀντὶ, χρῆζω.

Χρήσθα, Δωρικ. β'. ἑνικ. πρόσπ. παρατ. τοῦ, χρῆναι ἀντὶ, ἔχρης. Ἀριστοφ.

Χρησιμεύω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Εἶμαι ἢ εἶναί τι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἴς τι, Lobeck. Φρυν. σελ. 386. ἐκ τοῦ

Χρήσιμος, ὁ, ἡ· καὶ, χρήτιμος, ίμη, ιμον. (χράομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, διάφορον· εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν, συμφέρον εἴς τι, εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζεταί τις μὲ ὠφέλειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν. πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἔξαιρ. ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον νὰ τὸ μεταχειρίζεταί τις ὡς μαντεῖον, ὡς προφητικὸν, προγνωστικὸν πρᾶγμα. β) ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἐξαιρτ. ὡς τὸ, χρηστὸς, καλὸς καὶ ὠφέλιμος πολίτης, Wolf. εἰς Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 222. «παρέχειν ἑαυτὸν χρήτιμον», τὸ νὰ γίνηται, δείκνυνται τις ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιτείαν· «τοῖς σώμασι χρησιμώτερον», ὅσοι διὰ τὴν εὐεξίαν, εὐρωστίαν των δύνανται νὰ ὑποφέρωσι περισσότερον, δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται τὸ σῶμα, τὰς σωματικὰς δυνάμεις των καλήτερα, Ξενοφ. Ἀναβ. πολ. ε', 9. γ) Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθη, ὠφελήθη τις, ὅ,τι ἐχρησίμευσεν εἴς τι· «τιμένος χρησιμώτατον», εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύγκλυζον πολλοί. Ἡρόδ. 2, 178. Ἐπίρρ. χρησίμως, μὲ ὠφέλειαν, μὲ κέρδος· ἴδε

Χρησιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χρήτιμον. Γλωσ.

Χρῆσις, εως, ἡ (χράομαι). Μεταχείρισις, ὄφελος, ὠφέλεια· τὸ νὰ ἦναί τι καλὸν, νὰ δύναταί τις νὰ τὸ μεταχειρίζεται, ὠφελεῖται, Πίνδ. ἔξαιρτ. ἢ μετὰ γυναικὸς συγκοίμησις. β) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀποδεικτικὴ ῥῆσις συγγραφέως τινός, μαρτυρία, καὶ ἔξαιρ. χρησιμεύουσα εἰς βεβαίωσιν ἢ διορισμὸν τοῦ καθεστῶτος, τοῦ κοινοῦ τῆς λέξεως τρόπου, τοῦ ἰδιώματος τῆς γλώσσης, τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας εἰς τὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν. 2) (χράω, Π.) χρησμὸς, θεοπρόπιον, μαντεία, Πίνδ. Ὀλμ. 13, 108. 3) (κίχρημι) δάνεισμα, τὸ νὰ δανείζῃ, δανείσῃ τις, Πολυβ.

*Χρησμαγόρης, ου, ὁ, = χρησμηγόρας.

Χρησμηγόρας, ου, ὁ (χρησμός, ἀγορεύω). Ὅστις χρησμηγορεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει χρησμούς, προφήτης· ὅθεν

*Χρησμηγορέω, μέλ. -ήσω. Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ χρησμούς, προφητεύω.

*Χρησμηγόρος, ὁ, ἡ, = χρησμηγόρας, χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία, ἡ (χρησμοδοτέω)· ἀντὶ χρησμῶν δόσις. Τὸ νὰ δίδῃ, νέμῃ τις χρησμούς, προφητεία. Γλωσ.

Χρησμοδοτέω (χρησμοδότης). Δίδω χρησμούς, προφητεύω· Πολυβ. ὅθεν

Χρησμοδότημα, τό. Ὁ δοθεὶς, νεμηθεὶς χρησμός, προφήτευμα. Σουίδ.

Χρησμοδότης, ου, ὁ (χρησμός, δίδωμι). Ὅστις δίδει, νέμει χρησμούς, προφήτης, μάντις.

Χρησμολέσχης, ου, ὁ (λέσχη), = χρησμολόγος. Λυκοφρ. 1419.

Χρησμολογέω, μέλ. -ήσω (χρησμολόγος). Λέγω χρησμούς, προφητεύω· ὅθεν

Χρησμολογία, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τις χρησμούς, προφητείας.

Χρησμολογική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη ἢ ἐπιστήμη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ λέγῃ, προφέρῃ τις χρησμούς, προφητείας. Πολυδ.

Χρησμολόγιον, τό. Χρησμολογία, προφητεία. Πολυβ. ἐκ τοῦ

Χρησμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις χρησμολογεῖ, προφητεύει, λέγει, προφέρει χρησμούς· «χρησμολόγος ἀνήρ», Ἡρόδ. 1, 62. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ 2) καὶ ὅστις ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ χρησμούς, Ἡρόδοτ. 7, 142. 143. ἔτι δὲ καὶ ὅστις συναθροίζει χρησμούς, Ἡρόδ. 7, 6.

Χρησμολύτης, ου, ὁ (λύω). Ὅστις λύει, ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ, ταιριάζει τοὺς χρησμούς, Σχόλ. Δυσκόρ. 484. (υ)

Χρησμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις στιχουργεῖ χρησμούς, ὅστις εἰς στίχους ποιεῖ χρησμούς. Λουκιαν. εἰς Ἀλέξανδρ.

Χρησμός, ὁ (χράω, Π). Ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου εἰς τας αὐτῷ γινομένας ἐρωτήσεις· ὁ παρὰ Θεοῦ διδόμενος λόγος· κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλ. εἶτα παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', γ', 3. «Ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι», καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, προφητεία, πρόρρησις.

Χρησμοσύνη, ἡ (χρήζω)· ὡς τὸ χρησμοσύνη. Ἔνδεια, ἀνάγκη, πτωχεία, ἔλλειψις, στέρησις τῶν ἀναγκαίων, Τυρτ. 1, 8. ὅθεν καὶ ἐπιθυμία, ἔφεσις, αἴτησις, δέησις, παράκλησις, εὐχὴ εἰς ἀπόλαυσιν τινοσδήποτε πράγματος, Ἡρόδ. 9, 33 ὅπου ἄλλοι ψευδῶς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, μαντοσύνη, καὶ ἄλλοι οὐχ ὑγιέστερον, ἀντὶ τοῦ, χρῆσις, μεταχείρισις·

Χρησμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις κομίζει, φέρει χρησμούς.

Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύσσω). Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει χρησμούς· κάμνει συλλογὴν χρησμῶν. Λουκιαν. (υ)

Χρησμῳδέω, μέλ. ήσω (χρησμῳδός). Ψάλλω, ἢ δίδω χρησμοὺς εἰς στίχους· ἐν γένει δὲ χρησμοδοτῶ, προφητεύω. Ἡρόδ. 7, 6. ὅθεν

*Χρησμῳδημα, τό. Χρησμὸς, μάντευμα· ἐξαιρτ. εἰ. στίχους.

Χρησμῳδία, ἡ. Τὸ ἀποκρίνεσθαι, ἢ, ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἐρωτωμένου μαντείου· ἐξαιρτ. ἢ διὰ στίχων γινομένη ἀπόκρισις. Αἰσχύλ.

Χρησμῳδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρησμῳδόν, εἶναι ἴδιον χρησμῳδοῦ. Ἐπίρρ. χρησμῳδικῶς. ἐκ τοῦ

Χρησμῳδός, ὁ, ἡ (χρησμός, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει χρησμούς, δίδει χρησμοὺς εἰς στίχους καὶ μὲ μελῳδίαν. Πλάτ. Ἀπολογ. «Θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ἐνθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσιν» ἐν γένει δέ, ὅστις δίδει χρησμούς, προφητείας· «ὁ χρησμῳδὸς», μάντις, προφήτης.

*Χρηστέος, α, ον· ἐπίθ. ρημ. τοῦ χρέομαι. Ὅ,τι εἶναι διὰ χρῆσιν, δύναται, ἠμπορεῖ, πρέπει νὰ μεταχειρίζηται, ἢ μεταχειρισθῇ τις· μετὰ δοτ. Ξενοφ.

Χρηστεύομαι, μέσ. ἀποθ. (χρηστός). Προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς χρηστὸς ἄνθρωπος, μὲ καλωσύνην, ἱλαρότητα· εἶμαι χρηστὸς, καλὸς, φιλάνθρωπος, φιλόξενος, πρᾶος, εὐμενὴς, ἐπιεικὴς. Ν. Δ.

Χρηστήρ, ῆρος, ὁ, = χρήστης, ἴδε ὄν

*Χρηστηριάζω, μέλ. άσω, ὡς τὸ, χράω. Δίδω χρησμούς, προφητείας· συνήθ. κατὰ μέσ. ἀποθ. ὡς τὸ, χράομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, «ἐν Δελφοῖς, ἐν Ὀλυμπίᾳ κ.τ.τ.» Ἡρόδ. «χρηστηριάζομαι θεῷ, ἐρωτῶ θεόν τινα ὡς τὸ «χρήσασθαι θεῷ», Ἡρόδ. 7, 178. «ἱρηΐοισι χρηστηριάζομαι», ἐρωτῶ τὸ ἱερεῖον, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἱερείου προφητεύω, Ἡρόδ. 8, 134. περί τινος, Ἡρόδ. 2, 50.

Χρηστήριον, τό (χράω, Π). Μαντεῖον· τοῦτ. α) ὁ τόπος ἢ ὁ ναὸς, ὅπου δίδονται χρησμοί, Τμν. Ἀπολ. 81. 214. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἠπό Λεξ. 39. 6. πολλάκις παρ' Ἡροδ. β) ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου· πολλάκις παρ' Ἡροδ. 2) Θυσία προσφερομένη ὑπὲρ χρησμοῦ, ὡς ἐποίουν ἔξαιρ. οἱ χρηστηριαζόμενοι, ὅσοι ἠρώτων τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος. Αἰσχύλ. 3) Τὸ ἐστραγμένον ἱερεῖον. Αἰσχύλ. Τροπ. δὲ, πᾶν νεκρὸν, φονευόμενον σῶμα. Σοφοκλ. ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Χρηστήριος, ία, ιον· καὶ, ὁ, ἡ (χράω, Π). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χρησμολόγον ἢ εἰς τὴν χρησμολογίαν· «ὄρνιθες». Αἰσχύλ. 2) (χράομαι), ὡς τὰ χρηστικὰ, σημ. 1. «χρηστήριαι», μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, σκεύη, ἀγγεῖα, πράγματα τοῦ οἴκου· τὸ κοινότρ. τὰ οἰκοκυρικὰ, οἰκοκυρᾶτο, νοικοκυριὸ, νοικοκυρᾶτο.

Χρήστης, ου, ὁ (χράω, Π) Ὁ χρησμὸν δίδων, νέμων, προφήτης, μάντις, χρησμοδότης. 2) (κίχρημι) Δανειστὴς, τοκογλύφος, ὅς τις δανείζει χρήματα σὺν τόκῳ. Ἀριστοφ. β) ἀπὸ τοῦ μέσ. κίχρημαι, χρεώστης, Lobeck Φρυν. σελ 288. ἡ γενικ. πληθ. παροξύνεται, τῶν χρήστων εἰς διάκρισιν τῆς γενικ. τῶν χρηστῶν παρὰ τὸ, χρηστός.

Χρηστικός, ἡ, όν (χράομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν, διωρισμένον εἰς χρῆσιν, μεταχείρισιν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἴς τι, ἁρμόδιος, συνειθίζει νὰ ὠφελῇ, κάμνει ἐκδουλεύσεις· ἐνεργ. ὅστις ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζηται, ὠφελεῖται τι· εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τι μετὰ δοτ. τοῦ πράγματ. «Πλὴν ἐκείνοις χρηστικόν». Ἀντων. ζ, 55. «Χρηστικὸς ταῖς φαντασίαις». Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. «Στίχους κατέχειν χρηστικωτέρους» καὶ «χρηστικώτερον», ἐν β', 3', 19. Ἐπίρρ. χρηστικῶς.

Χρηστογραφία, ἡ (χρηστὸς, γράφω). Ἡ καλὴ, ἡ ὡραία τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, ἡ ζωγραφική· Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 13.

Χρηστοεπέω (ἔπος), = χρηστολογέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. Κυριλλ.

Χρηστοήθεια, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις χρηστὰ, καλὰ ἤθη, καλὰ φρονήματα, καλὴν ψυχὴν, καλὴν καρδίαν, καλὰ σπλάγχνα. ἐκ τοῦ

Χρηστοήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει

χρηστὸν ἦθος, ψεύγημα, καλὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν, καλόκαρδος, καλόγνωμος.

*Χρηστοοινέω, μέλ. ήσω (οἶνος). Τόπος, ὅστις φέρει χρηστὸν οἶνον, κάμνει καλὸν κρασί. Στράβ. ιδ'. σελ. 645.

Χρηστοκαρπία, ἡ ἐπὶ τόπου, δένδρων. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχῃ, δίδῃ, γεννᾷ καλοὺς καρπούς. Στράβ. ἐκ τοῦ

Χρηστόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι φέρει, ἔχει, γεννᾷ, κάμνει, δίδει καλοὺς καρπούς. Στράβ.

Χρηστολογέω, μέλ. -ήσω (χρηστολόγος) Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ χρηστούς, καλοὺς λόγους. Κύριλ. ὅθεν

Χρηστολογία, ἡ. Ἡ ὁμιλία καλοῦ τινος ἀνθρώπου, καλὴ, χρήσιμος, εὐγενικὴ ὁμιλία, ἀντιθ. τῷ πράττειν. Ν. Δ.

Χρηστόλογος, ὁ, ἡ (χρηστὸς, λέγω). Ὅς τις λαλεῖ, ὁμιλεῖ χρηστὰ, καλὰ, ὡς καλὸς ἄνθρωπος· ὅστις δίδει καλοὺς, χρηστοὺς λόγους.

Χρηστομάθεια, ἡ (χρηστομαθὴς), = φιλομάθεια. 2) Τὸ νὰ μανθάνῃ τις χρηστὰ, καλὰ, χρήσιμα, ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ἀνήκοντα, ἀναγκαῖα εἴς τινα ἐπιστήμην· ὅθεν τὰ συνοπτικὰ τοιούτων ἀναγκαίων, ὠνομάζοντο ὑπερ' χρηχρηστομαθείαν. 3) χρηστομάθειαι, συλλογαὶ καὶ συνόψεις τῶν χρησιμωτάτων, ὠφελιμωτάτων καὶ ἀρίστων πραγμάτων ἐξ ἄλλων συγγραφέων, οἵαι εἰσὶν αἱ τοῦ Ἑλλαδίου, καὶ τοῦ Πρόκλου. (ε)

Χρηστομαθέω, μέλ. ήσω. Εἶμαι φιλομαθὴς ἢ χρηστομαθὴς. Λογγῖν. β', 8. ἐκ τοῦ

Χρηστομαθὴς, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν), = φιλομαθὴς 2) Ὅστις ἐμαθε πάντα, ὅσα εἶναι χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς ἐπιστήμην τινά. Κικερ. Ἀττικ. α', 6. Πλήμ. Στρωμ. α', 9. «Καθάπερ ἐν γεωργίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰατρικῇ, χρηστομαθὴς ἐκεῖνος, ὁ ποικιλωτέρων μαθημάτων ἀφάμενος, ὡς βέλτιον γεωργεῖν τε καὶ ὑγιάζειν δύνασθαι· οὕτω κἀντεῦθεν χρηστομαθὴ φημι, τὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀναφέρουταν.

Χρηστομουσέω (μοῦσα). Εἶμαι ἐπιτήδειος, καλὸς, δυνατὸς εἰς τὴν μουσικήν· ἐπίσταμαι, ἠξεύρω, φυλάττω καλῶς τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 633.

Χρηστός, ἡ, ὁν ἐπίθ. ῥημ. τοῦ, χράομαι· ὡς τὸ χρήτιμος, σημ. α'. — μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 7, 215. ὑπὸ χρηστὰν, ὡς ἐπίστ. Ὠφέλιμοι ἐκδουλεύσεις, εὐεργεσίαι εἴς τινα· Ἡρόδ. 1, 41. 42. β) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, σωτήριον, καλεῖ εὐτυχίας πρόξενον· ὕδατα, Ἡρόδ. 8, 111. ὕδωρ καὶ τελετὴ χρηστὴ, καλὸν τέλος. Ἡρόδ. 8. 137. Ἐπὶ ζώντων καὶ προφητειῶν· ὅ,τι σημαίνει, προμηνύει εὐτυχίαν· ἱερὰ, σφάγια χρηστὰ. Ἡρόδ. 5. 44. 9 61, 62. 2) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, καλὸν εἰς τι βοηθητικὸν μέσον· μετὰ γενικ. ἡ χρηστὴ τῶν νεύρων· ὡς τὸ, ἀγαθὸς, Ἀλλ. ἰδ Πρᾶ Γραμμ. ὅ,τι εἶναι εἰς χρῆσιν, συνεζεύχθαι, Schaef. ἐν Διονυσ. συνθετ. σελ 380. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, καλὸς, τίμιος, φιλοδίκαιος, ἐπιεικὴς, εἰλικρινὴς, ἀγαθόφρων, καλόκαρδος, ἀδωρος, ἄκακος, ἁπλοῦς, ἀνυποκρίτος· ἀλλὰ β) καὶ μικρὸς, κοινὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ εὐήθης, Πλάτ. ἴδε Ruhnk ἐν τιμ. σλ. 132. γ) = χρήσιμος ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀξίων, καλῶν πολιτῶν, μελῶν τῆς πολιτείας. δ) καὶ χρηστοὶ, οἱ πρῶται, ἐξαίρετοι εἰκίαι, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. famiglie delle città. ε) ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνδρῶν, καλὸς, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς συνουσίαν· ἢ ὡς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν κατὰ σημτ. ἐνεργ. τὸ κοιτρ. παρ' ἡμῖν, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ καλὰ μίαν τινὰ γυναῖκα. Ἱπποκρ. παρβλ. χρήομαι, σημ. 3 β'. καὶ χρῆσις· ἴδε

Χρηστότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χρήσιμον, ὠφέλιμον, καλὸν, συμφέρον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τι. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, ἀγωγὴ, τιμιότης, καλωσύνη, ἀγαθότης, ἱλαρότης, καλοκἀγαθία, φιλανθρωπία, ἀπλότης, εἰλικρίνεια· κατὰ καλήν τε καὶ κατὰ ἐναντίαν σημασ. ὡς τὸ, εὐήθεια.

Χρηστουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Χρηστὸν, καλὸν ἔργον, ἀγαθοεργία, εὐπραγία, εὐεργεσία. Σουϊδ.

Χρηστοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία καὶ ἀγάπη τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων ἢ καλῶν πράξεων. ἐκ τοῦ

Χρηστόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φίλος τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἢ τῶν καλῶν πράξεων, τῶν καλῶν ἔργων.

*Χρηστοφωνία, ἡ (φωνή). Καλὴ φωνὴ, ἢ ὁμιλία.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, = χρηστὴρ, καὶ χρηστὴς. Ἡτύχιος.

Χρῖμα, ατος, τὸ (χρίω), = χρῖσμα· σημασ. α'. (τὸ ἰῶτα μακρὸν. Καλλιμ. Παλλ. 16. Ξενοφ. καὶ Ἀχαι. παρ' Ἀθην. σελ. 526. Β. 680. Β. ὅθεν ἡ τόσωσις χρῖμα παρῆτ. ψευδὴς, Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 566.

Χρίμπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἐπικτ. ἀντὶ χρίω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Χρίω, ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἐξαιρ. τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος· ὅθεν ἐπίξω, σχίζω, ζουγρανίζω, πληγόνω ἐλαφρὰ, ὀλίγον, ἐξ ἐπιπολῆς· ὡς τὸ, χραύνω καὶ χραίνω· ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. παθητ. ἀόρ. ἐπὶ τοῦ πολὺ ἠχριμφθεὶς πέλαιε. Ἱστάμενος, σταθεὶς πλησίον, κοντὰ ὥστε νὰ ἐγγίζῃ... Ὀδυσ. 8, 516. κἀκ γειτόνων χριμφθεὶς γέοιτο, κλαυθμὸς μὲ κόπον, οἷον εἰπεῖν, ἐξερχόμενος ἐκ τῶν σπασμωδῶς συγκεκλεισμένων σιαγόνων, Πινδ. Πυθ. 12, 37. ἠχριμφθεὶς μείωσιν. Αἰσχυλ. ἠκέτρωσε· ἴδε Ruhnk Τιμ. σελ. 104. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. ἐνίοτε καὶ' ἀμετβτ. σημασ. ἐξαιρτ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Κατὰ μετ. διάδ. δὲ ἠχρίμπτομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω που, σπάνιον μετὰ δοτικ. Τζετζ. Ἀπολλ. 439. παρβλ. ἐγχρίμπτω καὶ ἐπιχρίμπτω

*Χρίπτω, = χρίμπτω· ἄνευ παραδείγματος ἴτως.

Χριστιάζω, μέλ. σω. Ἀλείφω τι μὲ χρῖσμα, ἀλειμμένον τι· ἐκκλ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Χρῖσις, εως, ἡ (χρίω). Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλλείφῃ τίς τι. 2) χρῖσμα, ἄλειμμα. (ἡ ὀξύτν. συνήθ. τόνωσις χρίσις, ψευδής).

Χρῖσμα, τὸ (χρίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. α) ἄρωμα, μυρωδικὸν, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. parfumeria, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλειμμένον τι· τὸ σύνηθ. ἔλαιον, λάδι ἁπλοῦν χωρὶς νὰ ἦναι μεμιγμένον μὲ ἀρωματικόν τι, π.χ. τὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὸ σῶμά των οἱ παλεσταί, ὠνομάζετο ἔλαιον ἁπλῶς· τὸ δὲ ἄλειμμα ἦτον μὲν ἀρωματικὸν, ῥευστότερον μέντοι, ὑγρουλάτερον, παρὰ τὸ χρῖσμα. β) ὑγρὸν σύνθετον, τὸ κοινὸν γουρουνόλιγδα, λίγδα ἀπὸ χοίρου, Ξενοφ. Ἀναβασ. 4, 4, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος διὰ νὰ περιστρέφωνται εὐκόλως οἱ τροχοί· ἀντὶ τοῦ φυτικοῦ ἐλαίου μύρον, οὐδέποτε ἐχρητίμευσεν ἡ λέξις, χρῖσμα· ἀλλὰ γ) μέσον, πρᾶγμα δι' ἄλειμμα, χρωμάτισμα· βαφὴ, ψιμμύθι, ἀσβέστωμα, ἢ ἄλειμμα μὲ ἀσβέστην, γύψον, διὰ τῶν ὁποίων ἀλείφονται τοῖχοι, ἢ τοῖχοι. (ἡ συνήθ. ὀξυτν. τόνωσις χρίσμα, ψευδής)

Χριστέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγματείαν μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τὰς διδασκαλίας του· ἐπὶ αἰσχροκερδῶν ἱερωμένων ὑποκειμένων. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὴν χριστιανικὴν ἐπωνυμίαν, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· Χριστιανός. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Χρηστήριον, τὸ (χριστὸς). Χρῖσμα, μυροθήκη, ἢ ἀγγεῖον τοῦ χρίσματος. Σουϊδ.

Χρίστης, ου, ὁ (χρίω)· ὡς τὸ, κονιατής. Ὅς τις χρίει, ἀλείφει, ἀσβεστόνει, ἀσπρίζει. Γλωσ.

Χριστιανίζω, μέλ. ίσω (Χριστιανὸς). Φρονῶ τὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας· ἀπαγγέλλομαι τὸν Χριστιανισμόν. (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως ταύτης, γίνομαι Χριστιανός, εἶναι πάνυ ψευδής.) Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστιανικός, ἡ, όν ἐπίῤῥ. -κῶς (Χριστιανός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν Χριστιανόν. Ἐκκλ. Συγγ.

Χριστιανισμός, ὁ (Χριστιανίζω). Τὸ νὰ ἀπαγγέλληταί τις τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν· νὰ ἦναι Χριστιανός· νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Χριστόν. Χρυσόστομ. ὁμιλ. λα'. εἰς τὴν πρὸς Ἑβρ. ἐπιστολ. «Πολλὰ ἐστὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν Χριστιανισμόν· μᾶλλον δὲ πάντων, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ εἰρήνη».

Χριστιανός, ὁ (Χριστὸς)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, ὀπαδὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστογενὴς, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Κλήμ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοειδὴς, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥμ. -ῶς (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος τῷ Χριστῷ. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος), = Χριστέμπορος. Ἐκκλ. Συγγρ. (ε)

Χριστοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις κηρύττει τὸν Χριστόν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος, ὅστις ἔχει τὴν ἐμπνευσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, = Χριστόληπτος. Γρηγόρ. Ναζ. (κι)

Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφόνευσε τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

*Χριστόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ληφθείς, ἢ ἐμπνευσθείς, πνεῦμα λαβών.

Χριστομάθεια, ἡ (μανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, διδάσκεταί τις τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ. (ε)

Χριστομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Βασιλ. (ε)

Χριστομύστης, ου, ὁ (μυέω). Ὅστις ἐμυήθη τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστός, ἡ, όν ἐπίστ. ῥημ. τοῦ χρίω. Ὅς εἶναι χρισμένος, ψιμμυθισμένος· ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον μὲ τι χρῶμα, χρωματισμένον, βαμμένον. β) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀλειφθῇ, βαφθῇ, χρωματισθῇ 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Χριστὸς, ὁ· ὁ κεχρισμένος τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Μεσίας· ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Θεάνθρωπος, ὁ υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦς.

Χριστοτελεστὴς, οῦ, ὁ (τελέω), = Χριστομύστης. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοτόκος, ἡ καὶ ὁ (τίκτω). Ἡ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα ἀειπάρθενος Μαρία Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), = Χριστεπώνυμος, Χριστιανός.

Χρίω, μέλ. ίσω, παρακ. παθητ. κέχρῑμαι. κυρίως, Ἐπιφαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐξαιρτ. ἀνθρωπίνου σώματος· α) ἀλείφω μὲ μυρωδικόν τι, μὲ εὐώδες ἔλαιον· ὡς τὸ πάλαι συνήθιζον νὰ ἀλείφωσι τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος ὡς ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ λουτροῦ, πολλάκις παρ' Ὅμρ. τὸ, ἔλαιῳ, συνήθως ἐπιφέροντι. Μέτ. χρίομαι, ἀορ. ἐχρισάμην· ἀλείφω τὸ σῶμά μου μὲ μύρον, μὲ μυρωδικὸν λάδι, Ὀδ Ζ. 98. Σ, 194. Ἡσιόδ. Ἔρ. 524, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. κεχρίομαι νέους, ἀλείφω τὰ βέλη μου, ἤγουν μὲ φαρμάκι· φαρμακόνω τὰς σαίτας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι εἰς τὸ τόξον

μου, Ὀδυσ. Α, 262. β) ἀλείψας τι μὲ κάνεν χρῶμα, τὸ χρωματίζω, τὸ βάφω, Ἡρόδοτ. γ) Σχίζω, ζουγρανίζω, πληγόνω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, τὴν ἐπιδερμίδα, καθ' ἣν σημασ. ἐστὶν εὔχρηστος ὁ τύπος χρίμπτω, κατ' ἔνεστ. ἐξαιρ. ἔστι δὲ ἡ λέξις συγγεν. τῷ, χρώς, χρόα, χροιά, χραύω, χραίνω. (τὸ ἰῶτα ἐν τοῖς παρηγμένοις χρόνοις κατὰ σημασ. τοῦ, βάπτω, χρωματίζω ἐστὶ μακρόν· ἄρα ἔχρισα, χρῖσαι, κεχρῖσθαι· κατὰ σημασ. δὲ τοῦ, πληγόνω ἐπιπολαίως βραχύ· ἔχρισα, χρίσαι, κεχρίσθαι· κατ' ἔνεστ. δὲ ἀεὶ μακρόν. Βουττμόν. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σελ 259.)

Χρόα, ἡ, = χροιά· ὅπερ ἴδε.

*Χροιά, ἡ· Ἐπ. καὶ Ἰων. χροιή, Ἰλ. Ἀττ. χροΐα καὶ χρόα, Lobeck Φρυν. σελ. 496. (χρώς). Ἡ ἐπιφάνεια ἐμψύχου τινὸς σώματος, ἐξαιρτ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ἡ ἐπιδερμίς, πέτασ· ὅθεν καὶ τὸ σῶμα αὐτό· «παραβραδύνει φιλότητι ἑῇ χροιῇ, νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἰλιάδ. Ξ, 164. «κατὰ χροιὴν ῥέει ἱδρώς». Θέογν. 1011. 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὡς χρωματισμένον τι· ὅθεν τὸ χρῶμα αὐτό· ἐξαιρ. τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 3) παρὰ Πυθγ. ἡ ἐπιφάνεια καὶ τὰ πέρατα παντὸς σήποτε σώματος. 4) ἐν τῇ Μουσικῇ, τόνον σύστημά τι· ὡς τὸ χρῶμα, σημτ. 4. ὅθεν

Χροιάω, μέλ. ήσω. Σχηματίζω, μορφόω τι, δίδω ἢ κάμνω νὰ λάβῃ, νὰ ἔχῃ τι σχῆμα, μορφήν, ὄψιν· μετὰ αἰτιατ. «Τίς πρῶτος χρῖσε Θεοῦ πλάσιν». Γρηγ. Ναζ.

Χροΐζω, μέλ. ίσω, συναιρ. χρώζω (χρόα). Ἐπιφαύω, ἢ ψηλαφῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος· ἐν γένει, ἐγγίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά, ἐπιπολαίως· «χροΐζει λέχος Ἥβας». Εὐρ. Μέδ. χροΐζομαι, ἐγγίζω ἐλαφρὰ τὸ σῶμά μου εἰς τὸ σῶμα ἄλλου τινὸς καθήμενος ἢ κοιμώμενος πλησίον του, μετὰ δοτικ. του προσπ. Θεόκρτ. 10, 18. παρβ. Valck. ἐν Φοιν. 1619. 2) ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων· χρωματίζεται σῶμά τι, παίρνει τὴν βαφὴν ἄλλου τινὸς σώματος προσεγγίζον ἢ προστριβόμενον αὐτῷ· καὶ ἐν γένει, χρωματίζω, βάπτω τι· ποιητ. μόνον· παραβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 616.

*Χροΐζω, μέλ. ίσω, ποιητ. ἀντὶ χροΐζω. Νικηδ.

Χρόμβος, ὁ. Τριγμός, κριτσίνισμα· «χρόμβου γενύων». Ἰλ. Ψ, 688. (παρὰ τὸ χρέμω, συγγεν. τῷ χρεμετίζω.)

Χρομή, ἡ· καὶ, χρόμος, ὁ (χρέμω), = τῷ προηγμ. ἔτι δὲ καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἵππων. Ἡσύχιος.

*Χρόμιος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. πάντα διαφόρων ὑποκειμένων, ἐν Ἰλιάδ.

Χρόμις, ιος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, παρὰ τὸ χρέμω, διότι νομίζεται, ὅτι ἐκπέμπει φωνήν τινα τριγμώδη. 2) Χρόμις, ιος, ὁ· κύριον ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἰλ. Β, 858.

*Χρόμος, ὁ· ἴδε χρόμη.

Χρονέω, ἀντὶ χρονίζω. Ἐπιγρ. ἐπιτ. 12, 2. «Χρονέσασκον ὁμιλοῦντες· πάνυ ἀμφ.

Χρονία, ἡ, = χρονιότης· ἀμφ. ὅθεν

Χρονιαῖος, αία, αῖον, = χρόνιος· πάνυ ἀμφ.

Χρονίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χρόνος). Διατρίβω, παρέω τὸν καιρόν, ἀργοπορῶ, διαρκῶ, ἐπιμένω εἰς τι πολὺν καιρὸν· διστάζω· ἐξαιρτ. γηράσκω, γηράζω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. Αἰσχύλ. Θηβ. 54. 2) μεταβτ. βραδύνω, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, ἀναβάλλω τι. Πεζ. ἀναβάλλεταί τι, παγαίνει εἰς μάκρος· «χρονίζεται ὁ πόλεμος», Ἀπολλ. ἐν γένει δὲ, διαρκεῖ, γηράσκει, παλαιόνει, ὡς τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμετβτ. διάθεσιν.

Χρονικός, ή, όν (χρόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρόνον, καιρόν· ὅθεν «τὰ χρονικὰ, βιβλία. Τὰ περιέχοντα τὴν ἱστορίαν τῶν συμβεβηκότων ἑκάστου χρόνου, κάθε καιροῦ. Ἐπίρρ. χρονικῶς.

Χρόνιος, ία, ιον· Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. (χρόνος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει μετὰ πολὺν καιρόν, ἀργά· ὅστις ἔρχεται, φθάνει πολὺ ἀργά, παράκαιρα, Ὀδ. Ρ, 112. β) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, ἢ ἐγίνετο, συμβαίνει, ἢ συνέβη ἐκ πολλοῦ, διὰ πολλοῦ χρόνου· ἀπὸ πολύν, εἰς πολὺν καιρόν, π. χ. «χρόνιος ἀπιών, χρονία ἀπιοῦσα κ. τ. τ. λείπει πολὺν καιρόν, ἀπὸ πολλῆς. Τραγ. γ) Ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν, εἶναι πολυχρόνιον· ὅστις διατρίβει πολὺν καιρόν, ἀργοπορεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει εἰς ἀρμόδιον, εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. Ἐπίρρ. χρονίως· ὅθεν

Χρονιότης, ητος, ἡ. Διάρκεια πολλοῦ χρόνου, τὸ νὰ διαρκῇ τι πολὺν καιρόν.

Χρονισμός, ὁ (χρονίζω). Τὸ νὰ μένῃ, διαρκῇ, κρατῇ τι πολὺν καιρόν· τὸ νὰ διατρίβῃ τίς που πολὺν καιρόν. 2) τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρόν· τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τίς που ἀργά, παράκαιρα, ὕστερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν.

Χρονιστός, ή, όν· ἐπίθ. ῥήματ. τοῦ χρονίζω. Ὅστις ἀργοπορεῖ, μένει, διατρίβει που πολὺν καιρόν ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν. 2) Ὅ,τι ἀναλαμβάνεται πολὺν καιρόν. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱστορ. γ', 43.

Χρονογραφία, ἡ. Ἡ τῶν συμβεβηκότων τοῦ χρόνου συγγραφή, ἱστορία, βιβλίον, ἐν ᾧ γράφονται ἢ εἰσὶ γεγραμμένα τὰ ἄξια μνήμης συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνου, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Χρονογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, γράφει τὰ συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνου, ὅστις γράφει τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, συγγραφεὺς τῶν χρονικῶν. Στράβ. (α)

Χρονοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὅστις ἐξουσιάζει, εἶναι ἐξουσιαστὴς τοῦ χρόνου· ἔχει δύναμιν, ἐνέργειαν εἰς τὴν διάρκειαν, περίοδον τοῦ χρόνου, τοῦ καιροῦ· Ἀστρολογκ. λέξις. Πτολεμ. (α)

Χρονόληρος, ὁ, ἡ, = χρονόληρος· ἀμφ.

Χρονολογία, ἡ (χρονολόγος). Τὸ μέτρημα, λογάριασμα τοῦ καιροῦ.

Χρονολογικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. —κῶς. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἰς τὴν χρονολογίαν· ἐκ τοῦ

Χρονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις λογαριάζει τὸν καιρόν, ἠξεύρει, ἐπιτηδεύεται, μελετᾷ τὴν χρονολογίαν, καταγίνεται εἰς τὴν χρονολογίαν.

Χρόνος, ὁ. Καιρός, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ἔτι δὲ β) διωρισμένη τις μακροτέρα ἢ βραχυτέρα διάρκεια τοῦ χρόνου, πολὺς ἢ ὀλίγος καιρός. γ) κατ' ἰδιαιτέρας συντάξεις· «χρόνος», διάρκεια καιροῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, περισσότερος ἢ ὀλιγώτερος καιρός, Ὀδ. Δ, 599 Ζ, 295. Ι, 138. Ἡρόδ. 1, 175. 7, 223. Ἰακ. Ἀνθολγ. Παλ. σελ. 627. «Ἐπὶ χρόνου», ὀλίγου, ὄχι πολὺν καιρόν, πρὸς καιρόν τινα, Ἰλιάδ. Β, 229. Ὀδ. Ξ, 103. Ἡσιόδ. Ἔργ. 775. Ἡρόδτ. 1, 116. καὶ κατ' ἀκριβέστερον διορισμόν· «πολὺν χρόνον», Ὀδ. Δ, 161. «πολλὺν ἐπὶ χρόνον», Ὀδ. ή, «χρόνον ἐπὶ μακρόν», Ἡρόδτ. 1, 81. καὶ, «παῦρον, ἢ παυρίδιον ἐπὶ χρόνον», ὀλίγον καιρόν, ὀλιγάκι. Ἡσίοδ. «ἐς χρόνον», εἰς τὸ μέλλον, μετέπειτα, ὕστερον, Ἡρόδτ. 3, 72. 9, 89. «ἔνα χρόνον», εἰς μίαν στιγμήν, αὐθωρεί, διὰ μιᾶς, Ὀδ. Ο, 511. «τὸν ἀεὶ χρόνον», διὰ πάντοτε, παντοτεινά, ὅλο ἕνα, ἀκατάπαυστα· «χρόνῳ, μὲ καιρόν, μὲ τὸν καιρόν, ἀργά, τέλος πάντων· πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅθεν «χρόνῳ ποτέ», ἐν τέλει, τέλος, τέλος πάντων, μίαν φοράν, Ξενοφ. παρβλ. Pors. ἐν Εὐριπ. Μηδ. 908. Ἰωνικ. «χρόνῳ κοτέ» Ἡρόδ. 9, 62. «τῷ χρόνῳ, τέλλος δὲ, λοιπόν, ὕστερα. Εὐριπ. «τὸν χρόνον, πρὸ καιροῦ, ἕνα καιρόν, ποτὲ ἀπὸ πολλοῦ· καθ' ἣν σημασ. εὑρηται καὶ τὸ, «χρόνῳ», Wunderl. obs. cr. in Aesch. σλ. 57. «σὺν χρόνῳ, μὲ τὸν καιρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ὡσαύτως καὶ «πολλὰ χρόνῳ». Ἡρόδτ. 1, 172. 2, 151. καὶ «τῷ χρόνῳ». Lob. Σοφοκλ. Αἴ. 305. «διὰ χρόνου», μετά τινα, ὕστερα ἀπό κάποιον, ἀπὸ κάμποσον καιρόν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πολλὺν καιρόν, ἀργά, τέλος πάντων· οὕτω καὶ «χρόνῳ». ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγικ. Valck. ἐν Φοιν. 313. «χρόνου δεῖται», πολὺς καιρὸς ἀπαιτεῖται, χρειάζεται, πρέπει νὰ περάσῃ, θέλει περάσει πολὺς καιρός, Ξενοφ. Συμπ. 2, 4. Schaef. Boss. ell. σελ. 402. «χρόνου γενομένου», ἀφ' οὗ ἀπέρασαν ἕνας καιρός, Διόδ. Σικλ. 20, 109. οὕτω καὶ «ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο». Λυκοῦργ. 8, 1. γ) παραλείπεται δὲ τὸ, χρόνος, ἐν ταῖς φράσεσιν, οἷον· «τὸν ἔμπροσθεν, τὸν ὕστερον, τὸν ἄλλον». Βρ. ἐν Σοφοκλ. Ἠλ. 1075. Schaef. Jul. or. σλ. XX. παρβλ. L. Bos. ell. σελ. 546. 2) ἐν ἀκριβεστέροις διορισμοῖς «πολὺς ἢ συχνὸς χρόνος», πολύς, παρὰ πολὺ καιρός· «ὀλίγος ἢ βραχὺς χρόνος», ὀλίγος, παρολίγος, σύντομος, κοντὸς καιρός· ἀφ' ὧν ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ, «πολὺς ἢ πολλὰς», καὶ τῷ, ὀλίγος χρόνος. β) «ὁ ἄλλος χρόνος· παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, «ὁ λοιπὸς χρόνος», τὸ μέλλον. Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 234. «ὡσαύτως καὶ «ὁ ἰκνούμενος χρόνος», ὁ ἐρχόμενος καιρός, τὸ μέλλον, Basil. ep. cr. σελ. 169. 3) Ἡλικία, καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τινος, Ἀξιοχ. σελ. 365. B. 367. A. Πλουτ. Κικ. 14. «ἀνθρώπινος χρόνος». Σοφοκλ. Φιλ. 306 «χρόνῳ παλαιοῖ», Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 112. ἐκδ. Νεαπ. Δούκα. τοσὸς δὲ τῷ χρόνῳ, τοσαύτης ἡλικίας· Αἰσχίν. 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα, τὸ ἔτος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως ἡ περίοδος 12 μηνῶν, Homst. ἐν Ἀριστοφ. Πλουτ. σελ 178. 407. Valck. diatr. σελ. 135. 5) ἐν γένει δὲ, διατριβή, ἀργοπορία, χαμὸς καιροῦ, τὸ κοινῶς χασομέρια· «χρόνον ἐμποιεῖν», τὸ νὰ προξενεῖ τις ἢ τι χαμὸν καιροῦ· «χρόνον ἔχειν», τραβᾷ εἰ μάκρος, καταντεῖ μακρυά, χρειάζεται πολυκαιρία. Ἡ δὲ διαφορὰ τῆς σημασίας τοῦ, χρόνος καὶ τοῦ καιρός, ἡ ὁποία λέξις συνεθίζεται παρ' ἡμῖν κοινότρ. ἀντὶ τοῦ, χρόνος, ἔστι κατὰ τὸν Γρηγόρ. Νύσ. «Χρόνος τοῖς πᾶσι τὸ γενικὸν μέτρον, ᾧ πᾶν τὸ γινόμενον μετρεῖται. — Ἐν τρισὶ τμήμασι τὸ χρονικὸν μετρεῖται διάστημα, τῷ παρωχηκότι, τῷ ἐνεστῶτι, καὶ τῷ μέλλοντι· κατὰ Ηαιτ. Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μήκους ὑπάρχει σημαντικόν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμέν, χρόνος ἐπέστη ἀμητοῦ ἢ τρυγητοῦ, ἀλλὰ καιρός, οὐδὲ χρόνος γῆμαι τὴν νεᾶνιν, ἀλλὰ καιρός· καὶ κατὰ Ὀλυμπιόδωρον «Χρόνος μέν ἐστι τὸ διάστημα, καθ' ὃ πράττεταί τι· καιρὸς δέ, ὁ ἐπιτήδειος τῆς ἐργασίας χρόνος, ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται· ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, ἀλλ' εὐκαιρία τοῦ πραττομένου ἐν χρόνῳ γινομένη.

Χρονοτριβέω, ὦ. Μ. ήσω (τρίβω). Διατρίβω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν, βραδύνω, ἀργοπορῶ. Ἀριστοτέλ. Ἠθ. γ'.

Χρονοῦλκέω, ὦ. Μ. ήσω (ἕλκω). Τραβῶ τὸν καιρὸν ἐμπροστά, ἀμφ.

(Χρόος, ὁ,) = χρώς, χροιά· ὡς ὀνομαστ. οὐχ εὑρηται· περὶ τῆς δοτικ. δέ, χρῷ, ἴδε χρώς.

*Χροτιή, ἡ· ιωνικ. ποιητ. τύπ. ἀντὶ χρωτιή, Ἀνθολ. Παλατ. 15, 35, 2.

(Χρόω) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι τοῦ, χρώννυμι.

*Χρυσαγωγός, ὁ, ἡ (χρυσός, ἄγω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, φέρει χρυσόν, μάλαμα, Lobeck Φρυν. σλ. 432.

Χρυσαιγίς, ίδος, ἡ (χρυσός, αἰγίς). Ὅστις ἔχει φορεῖ χρυσῆν αἰγίδα, ἀσπίδα. Βακχυλίδ. παρὰ Διον. Ἁλικ.

Χρυσαίετος, ὁ (αἰετός.) Ὁ χρυσοῦς ἀετός, χρυσαετός.

Χρυσαΐζω, (χρυσός). Χρυσόνω, στολίζω τι μὲ χρυσόν, μὲ μαλαμα. Ἡσύχ.

*Χρυσάκτιν, ινος, ὁ, ἡ (ἀκτίν). Ὅ,τι ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτίνας· ποιητ.

Χρυσαλλίς, ἡ (χρυσός). Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτόν, ἀπὸ τῆς κάμπης γινόμενον, ἡ χρυσῆ πεταλλούδα, τῶν ψυχῶν, κοινῶς τῶν ψλέτρων, περπερούνι· χρυσὸς πέρπερας. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ε, 19.

*Χρύσαμμος, ὁ, ἡ. (ἄμμος). Ὅ,τι φέρει μαζῆτον, κατεβάζει χρυσὸν ἄμμον· ἐπὶ ὑδάτων· ὡς οὐσιστ. δὲ, ὁ, καὶ ἡ χρυ. Ἄμμος χρυσοῦς. Γλωσσάρ. (ῠ)

Χρυσαμοιβός, ὁ. (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, τὸ ἰταλ. παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. καμπιάρει τὸν χρυσόν, τὰ φλωρία δίδων ἀντ' αὐτῶν ἄλλα χρήματα. Τρπκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 449. καλεῖται δ' Ἄρης. Ὅστις ἀλλάζει μὲ χρήματα, μὲ λύτρα πολλὰ τὰ σώματα τῶν πιπτόντων ἐν ταῖς μάχαις· ἢ τῶν ζωγρουμένων αἰχμαλώτων.

Χρυσάμπυξ, υχος, ὁ, ἡ (ἀμπυξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν κεφαλῆς στολισμόν· ἐν Ἰλιάδ. ἐπὶ. τῶν ἵππων· ἐπὶ τῶν θεαινῶν δέ, Τίμ. Ὁμ. ε 5. 12. Ἡσιόδ. Θγν. 916. πολλκ. παρὰ Πινδ. ἐν τῇ Ὀδυσ. δὲ οὐχ εὑρηται που ἡ λέξις· ποιητ. μόνον.

*Χρυσανθέμιον, τὸ = τῷ ἑπμ. ἀμφιβ ὅμως.

Χρυσάνθεμον, τὸ (ἄνθεμον). Φυτόν τι ἄνθος κίτρινον ὡς ὁ χρυσὸς ἢ ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς φέρον· χρυσολούλουδον. Λατ. calentula officinalis. ἔτι δὲ καὶ χρυσανθὲς λεγόμενον· πιθανῶς δὲ ἐστὶ ταὐτὸν τῷ ηχάλκανθος, χαλκάνθεμον, χαλκῖτις, χάλκη· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχ. κάλχη· ἀφ' οὗ τὸ Λατ. caltha.

Χρυσανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυτᾶ, κίτρινα ὡς τὸ χρυσάφι ἄνθη, λουλούδια· ητὸ χρυσανθὲς = χρυσάνθεμον.

*Χρυσάνθιμον, τὸ, ἀντὶ χρυσάνθεμον. Ἡσύχ.

Χρυσανταγής, ὁ, ἡ (ἀνταυγής). Ὅ,τι ἀνταυγάζει, ἀντιστράπτει ὡς χρυσός· Εὐριπ. Ἴων. 890. ποιητ. μόνον

*Χρυσαορεύς, έως, ὁ = τῷ ἑπμ. ποιητ.

Χρυσάορος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ σχρυτάωρ, παράτ, ἄορ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν ξίφος, σπαθί· ποιητ. ἐπὶ. τῶν θεῶν ἐξαιρ. καὶ τυνὶ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλιάδ. Ε, 509. Ο, 256. Τίμ. Ἀπλ. 123. Τίμ. Ὁμ. κζ., 3. Πινδ. Πῳ. 5, 140. ἀλλὰ καὶ τῆς Δήμητ. Τίμ. Δημητ. 4. καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἡσιόδ. 8, 77. τοῦ Διός, Στρβ. 14. σλ. 660. τοῦ ὄρφεως Πινδ. λφν. 187. Ἡ δὲ σημασ. διαφέρει κατὰ τὰ κύρια ἰδιώματα τῶν διαφόρων διαλεκτῶν· ἐπειδὴ καὶ τὸ, ἄορ χρησιμεύει ἀντὶ ἑκάστου πολεμικοῦ ὀργάνου ὥσπερ καὶ τὸ, ὅπλον· ἅπαξ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ, χρυσάορος, δύναται μὲν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ τόξον ἢ εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς Δήμητρος δὲ, εἰς τὴν δρεπάνην, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲ, εἰς τὸ τόξον καὶ εἰς τὰ βέλη αὐτῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ Διός, εἰς τὸν κεραυνὸν αὐτοῦ, Heyne ἐν Ἀπολλ. 3, 10, 8. Böckh. expl. Πινδ. Πῳ. 5, 82. σλ. 293. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γενικοτέρα χρῆσις αὐτῆς τῆς λέξ. ἄορ. οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. ἔστι καὶ ἡ ἑρμηνεία αὐτὴ αὕτη ἀμφιβ. ἐξ ἐναντίας ὅμως ἔπεται φυσικῶς ὅτι πᾶν ἀνέκαθεν πολεμικὸν ἔργον, ἀποδίδει καὶ εἰς τὰς θεότητας τοῦ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ὅπλου, τοῦ ξίφους τὴν χρῆσιν. πρβλ. Θεοδ. 1, 5, 6. καὶ ἐξαιρ. Voss. ἐν Τίμ. Δμτ. 4. (Τὸ α, ἐστὶν ὅλως μκρ., μόνον παρ' Ὀρφ. Lith. 545. βρχ. ὁπου ὅμως διαφορεῖται ἡ ἀναγνσ., ὅθεν ὁ Herm. ἐξήλειψεν ἐκ τοῦ κειμένου εὐλόγως τὴν λέξιν.)

Χρυσαργύριον, τό. Μεταλλεῖον χρυσοῦ (οὐχὶ δὲ, τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, καθὼς καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξηγητὶς πάνυ ψευδῶς ἐστὶ) Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμφ.

*Χρυσάργυρον, τό (ἄργυρος). Ὁ φόρος, τὸ δόσιμον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνῃ εἰς τὴν πολιτείαν καθεὶς διὰ τὸ ἔργον τοῦ βιοποριστμοῦ του, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν τουρεβ. γεντίκι. Ζώσι. 18, 6.

Χρυσάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν ἅρμα, ἁμάξι· ποιητ. μόνον Πινδ.

Χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ἀσπίδα. Πινδ. ποιητ μόνον. (ῠ)

Χρυσαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ πόδας «Φιάλη χρυσαστράγαλος.» Σαπφὼ παρὰ Πολυδ. ε, 98. ποιητ. μόνον (– ⏑ ⏑ –)

*Χρυσάττικος, ὁ, οἶνος. Εἶδός τι οἴνου τεχνικῶς κατεσκευασμένον.

*Χρυσαυγέω· ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει λάμψιν, λάμπει ὡς χρυσός· ἐκ τοῦ

Χρυσαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσάφι. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 686. ἐνθ. Νεοπτ. Δούκα. Ἀρστφ. Ὄρ. 1694. ποιητ. μόνον· ἔσεν

Χρυσαυγίζω, Μλ. –ίσω = χρυσαυγέω. Λιβάν.

*Χρυσάφιον, τό, ὑπερτ. τοῦ, χρυσός, τὸ παρ' ἡμῖν χρυσάφι κοινῶς, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 29. 1043. (ᾰ)

*Χρυσάωρ, ὁ, ἡ (ἄορ) = χρυσάορος. Τίμ. Ἀπλ. 123. Ἡσιόδ. Ἔρ. 773 = 2) χρυσάωρ, ὁ Κύρ. ὄνμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Μεδούσης, Ἡσιόδ. Θγν. 281, 287. (ᾰ)

Χρυσαγχής, ὁ, ἡ (ἄγχος). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν δέρυ, χρυσῆν λόγχην. Ὀρφ. ποιητ.

Χρυσεῖον, τὸ. (χρυσός). Μεταλλεῖον χρυσοῦ, κατὰ πλῆθ. ἀρθ. συνήθ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', ἡ, 37. — 2) Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου. Στρβ. 3

*Χρεῖσειος, εἶη, ειον· ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἑπκ. ἀντὶ χρύσεος, ὑπερ ἴδε πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. (ῠ)

Χρυσελέκτης, ου, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, καθαρίζει, συναθροίζει χρυσόν, ἢ χρυσοῦν ἄμμον ἐκ τοῦ ἄμμου τῶν ποταμῶν. Λατ. aurilegulus. Φιλοξέν. Γλωσσ.

Χρυσελεφαντήλεκτρος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας, ἤλεκτρον). Πλούταρχ. εἰς Τιμολ. 31. Ἀσπὶς χρυσῷ, καὶ ἐλέφαντι, καὶ ἠλέκτρῳ κεκοσμημένη· ἢ ἐπικοσμήματα ἔχουσα χρυσᾶ, ἐλεφάντινα καὶ ἠλέκτρινα.

Χρυσελεφάντινος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἢ ποικιλμένον μὲ χρυσὸν καὶ μὲ ἐλέφαντος κέρκαλον. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 604. Περὶ τῶν χρυσελεφαντίνων, τὰ πλεῖστα κολοσσιαίων θείων ἀγαλμάτων, οἷα ἦσαν τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τῆς Ἀργείας Ἥρας καὶ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἴδε ἐξαιρ. Quatremère de quinci Jupiter Olympien.

Χρυσέμβαφος, ὁ, ἡ (ἐμβάπτω). Ὅ,τι εἶναι βουτιγμένον εἰς ῥευστοποίητον, ἀναλυμένον χρυσόν· ὅθεν ἐπίχρυσον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπισμένον.

*Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολος). ἐπὶ πλοίων. Πλοῖον ἔχον χρυσοῦν ἔμβολον· ἴδε ἔμβολος.

Χρυσένδετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσὸν δεδεμένον, χρυσοδεμένον. Πλούταρχ.

Χρυσεόδμητος, ὁ, ἡ. ἀμφβλ. ἀνάγνσ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 613. ἀντὶ χρυσεόκμητος.

*Χρυσεόκαρπος, ὁ, ἡ, = χρυσόκαρπος· ποιητ.

Χρυσεόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἐκ χρυσοῦ. Αἰσχύλ.

*Χρυσεοκόλλητος, ὁ, ἡ = χρυσοκόλλητος· ποιητ.

Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, = χρυσοκόμης. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. ποιητ.

Χρυσεοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον) = χρυσοκρόταλος· ποιητ.

Χρυσεόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς κύκλους, ἢ χρυσοῦν δίκτυον. Εὐριπ. Φοίν. 181.

*Χρυσεολόγχης, ου, ὁ = χρυσόλογχος· ποιητ.

Χρυσεόμαλλος, ὁ, ἡ = χρυσόμαλλος. Εὐρπ. ποιητ. μόνον,

Χρυσεομίτρης, ου, ὁ. = χρυσομίτρης «Πίναξ χρυσεομίτρης.» παρ' Ἀθηναίῳ δ', σελ. 130. μετὰ χρυσοῦ περιεζωσμένος, χρυσοῦν κύκλον ἔχων· ποιητ.

Χρυσεόνωτος, ὁ, ἡ = χρυσόνωτος· ποιητ.

Χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ (πήληξ). ποιητ. ὡς τό, χρυσοπήληξ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Τίμ. Ὁμ. ζ., 1.

Χρυσεοπήνητος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, πλεγμένον μὲ χρυσᾶς κλωστάς· τὸ σύνηθ. κοινῶς στόφα. Εὐριπ. Ὀρέστ. 837. «Φέρεα χρυσεοπήνητα· μετὰ χρυσοῦ ὑφασμένα ἱμάτια.

*Χρυσεόπηνος, ὁ, ἡ = χρυσεοπήνητος

Χρύσεος, έη, εον. Ἀττ. συναιρ. χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἑπκ. χρύσειος, είη, ειον (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, ποικιλμένον, πλουμπισμένον μὲ χρυσόν· μαλαματένιον, μαλαματωμένον, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ τοῖς ὁποίοις πάντα σχεδὸν, ὅσα προσήκουσιν εἰς τοὺς θεοὺς, ὀνομάζονται χρυσᾶ· «χρυσέη Ἀφροδίτη» ἢ μὲ χρυσὸν ὡραίτμητη, καλλωπισμένη, Ἰλιάδ. Γ, 64. Ὀδυσ. Θ, 337. καὶ ἀλλ. «χρύσεος» ἀντὶ ἐπίχρυσος. Ἡρόδ. 8, 82. παρβλ. 80 — β) «ὁ χρυσοῦς» ὑπκ. στατήρ, χρυσοῦν νόμισμα, κοινῶς τὸ φλωρί, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 779. — 2) Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι χρυσοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα, Ἰλιάδ. Θ, 42. Ν, 24. 523. Ξ, 351. Σ, 206. ὅθεν — β) «τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ» τὸ κιτρινάδι, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ — 3) Τρπκ. ὅ,τι εἶναι πολυτελὲς, πολύτιμον, κοινῶς ἀκριβόν· ἀξιόλογον, ἐξαίρετον, μεγαλοπρεπὲς, λαμπρόν. — Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. χρῶνται ἐμφατικώτερον τοῖς τύποις χρύσεος καὶ χρύσειος ἐπὶ τὸ πολύ· τῷ συνηρημ. δὲ οὐδέποτε, πλὴν τῆς αἰτ. χρυσῆν, ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡσιόδου τοὐλάχιστον ἐπεὶ ὅτε ἀπαντωμένης· ἄλλως δὲ ὁ συνηρημ. τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. κυρίως ἐστὶν εὔχρηστος, οἱτινες ὅμως χρῶνται καὶ τῷ ἀρχαίῳ Ἰων. κυρίως τύπῳ χρύσεος μάλιστα δὲ καὶ οἱ Λογογρ. ἐνίοτε, Lobeck Φρυ. σλ. 207. — (τὸ υ συνήθως μὲν μκρ. ὅθεν χρυσέη, χρυσέην, χρυσέου, χρυσέῳ καὶ ὡς οἱ τ τύποι παρ' Ὁμ. ἀεὶ συνιζάνουσι ἐκφέρονται, ὡς δηλοῦται ἀκριβέστατα διὰ μαρτυρίων ἐξαιρ., ὡς ἐν Ἰλιάδ. Α, 15. 374. οἱ Λυρικ. μέντοι χρῶνται καὶ βρχ. ἐνίοτε τῷ υ· ἴδε Herm. de dial. Pind. sl. IX. καὶ Boekh de metr. Pind. σλ. 289. καὶ ἐν Πινδ. 4, 1. ταύτην τὴν ποιητ. ἀδειαν τῶν Λυρικ. ἐμιμήσαντο μὲν καὶ οἱ Τραγ, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς Λυρικοῖς, χωρίοις οὐδέποτε δὲ ἐν Ἰαμβ. καὶ Ἀναπαιστ. ὅπερ βεβαιοῖ ἀναντιῤῥήτως ἡ συλλογὴ πολλῶν παραδειγμάτων ἐκ τοῦ Σφκλ. καὶ Εὐρπ. παρ' Erf. Σφκλ. Ἀντ. 103. Seidl. Εὐρπ. Τρ. 536 Elmsl. Μηδ. 618. καὶ Βακχ. 97. Οἱ Ἑπκ. καὶ οἱ Ἐπιγραμματ. σπανιώτατα

χρῶνται ταύτῃ τῇ ἀδείᾳ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 197. 274. Meineke cur erit. σλ. 19 Οἱ δὲ μετέπειτα Ἑπτ. φυλάττουσιν ἀκριβῶς, ὡς φαίνεται τὸν Ὅρμκ. κανόνα· ἂν δὲ ὁ Wernike ἐν Τρφ. 513. διίσχυρίζεται ὅτι ὁ Νονν. βραχύνει τόν, ἡ ἀντιλογία του αὐτη πηγάζει κυρίως ἐκ τῆς παραλόγου γνώμης του, ὅτι πορᾶ τῷ Νόν· οὐδαμοῦ εὑρηνται δύο σποδεῖοι ἀλλήλοις συνακολουθοῦντες, τὴν ὁποίαν ἀνήρεσεν ἀποχρώντως ὁ Spitzer Anw. zur Griech. Prosodie σλ. 111. ταδ' ἄλλα παράβλ. χρυτός.)

Χρυσεοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ σανδάλια. Εὐρ. Ὀρ. 1468. ποιητ. μόνον.

Χρυσεοστέφανος, ὁ, ἡ = χρυσοστέφανος, Εὐρ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσεόστιλβος, ὁ, ἡ (στίλβω). Ὅ,τι στίλβει, εὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσός· ποιητ.

Χρυσεόστολμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ χρυσεόστολος. Μετὰ Χρυσοῦ ἐστολισμένος, χρυσοστολισμένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 157. ποιητ. μόνον

*Χρυσεόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, στολή) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσόν. Εὐρ. ποιητ. μόνον.

Χρυσεόταρσος, ὁ, ἡ (ταρσός). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ταρσούς, πτέρυγας, πόδας ἢ χρυσᾶς πτέρυγας Ὀρφ. Ἀργ. 338. ποιητ.

Χρυσεότευκτος, ὁ, ἡ = χρυσότευκτος· ποιητ.

Χρυσεότυπος, ὁ, ἡ = χρυσότυπος· ποιητ. Εὐριπ. Ἠλ. 470. «Χρυσεότυποι κράνοι.»

Χρυσεοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσᾶ φάλαρα. Εὐριπ. Τρωάδ. 519, ποιητκ. (ᾰ)

Χρυσεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ παρώνυμόν του ἀπὸ τὸν χρυσόν· οὕτως ὀνομάζει Ἰωάν. ὁ Δαμασκ. τὸν Χρυσόστομον.

Χρυσεραστής, οῦ, ὁ, ἡ (ἔραμαι). Ὅστις εἶναι τοῦ χρυσοῦ ἐραστής, ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν, τὰ ψλωρία, φιλάργυρος. Babr. fab. 21.

Χρυσεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται, ἐργάζεται χρυσόν, χρυσεχόος. Δυκόφρ. 1352. ἐσχηματισμ. ὡς τό, λιτεργός.

Χρυσεψητής, οῦ, ὁ (ἕψω). Ὅστις διαλύει, χωνεύει, ἀναλύει χρυσόν. Γλωσσ. Φιλοξ.

*Χρύση, ης, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Ἰλιάδ. (ῠ)

*Χρυσήεις, εσσα, εν. νεώτερ. τύπ. ἀντὶ χρύσεος.

*Χρυσηΐς, ίδος, ἡ. Πατρωνυμ. τοῦ χρύσης· ἡ θυγάτηρ. τοῦ Χρύσου, Ἰλιάδ. — 2) Θυγάτηρ τῆς τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν συμπαικτρίων τῆς Περσεφόνης, Τμ. Δμτ. 421.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἔχει χρυσῆν ἠλακάτην, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ῥόκαν, χρυσᾶ βέλη. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὁμ. τῆς Δητοῦς, τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῶν Νηρηίδων παρὰ Πινδ. παρβλ. expl. Pind. Ὀλ. 6. extr. ἴδε ἐξαιρ. Ετυμ. Μυθλγ. 2. σλ. 359. ποιητ. μόνον. (ᾰ)

Χρυσήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἐκ χρυσοῦ

Χρυσήλεκτρον, τό (ἤλεκτρον). Χρυσοῦ ἤλεκτρον, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κεχρεμπάρι. Πλίν. λζ'. 4. καὶ 9.

Χρυσήνεος, ὁ, ἡ (ἠνία). Ὅστις μεταχειρίζεται χρυσᾶ ἡνία, χαλινάρια. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδσ. Θ, 285. τῆς Ἀρτέμιδος. Ἰλιάδ. Ζ, 205. τῆς Ἀφροδίτης, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.

Χρυσήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, μὲ χρυσὸν δεδεμένον, στερεωμένον· Εὐρ. ἐσχηματισθ. ὡς τό, χαλκήρης.

*Χρύσης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. (ῠ)

Χρυσιαῖος, αία, αῖον (χρυσίον). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ, ἢ ἐκ χρυτῶν νομισμάτων, συνίσταται εἰς χρυσᾶ νομίσματα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτά. Διογέν. Ἀρκεσίλ. «Δείξεις χρυσιαῖας.»

Χρυσιδάριον, τό. (ᾰ) καὶ

*Χρυσίδιον, τό. ὑπκρτ. τοῦ χρυσίον. Κομμάτιον χρυσοῦ, κομματάκι ἀπὸ μάλαμα. Ἀρστφ. (ῐ)

Χρυσίζω. Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ (χρυσός). ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ὅμοιον, ὁμοιάζει μὲ τὸν χρυσόν.

Χρύσινος, ίνη, ινον (χρυσός) ιωστρ. καὶ σπανιώτρ. τύπ. ἀντὶ χρύσεος (– ῠ –)

Χρυσίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χρυσός. Τμῆμα χρυσοῦ κομμάτι ἀπὸ μάλαμα, Ἡρδτ. ἐξαιρ. πᾶς χρυσὸς ἐξειργασμένος, Boekh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 213. ὅθεν, χρυσοῦν νόμισμα, φλωρί, χρήματα. — 2) χρυσοῦν σημεῖον, ἔλασμα, ποιητ. σῦρμα ἀπὸ μάλαμα. — 3) Ὑποκοριστικόν, χαϊδευτικὸν ὄνομα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. χρυσέ μου, χρυσῆ μου, θησαυρέ μου. Ἀριστφ. Λυσ. 989.

Χρυσιοπλύσιον, τό (πλύνω). Τόπος ἔνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται, ἢ ἔνθα πλύνουσι τὸν ποτάμιον ἄμμον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλέγουσι τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Στράβ. ε', σελ. 328. καὶ ζ', σελ. 63. ὡς τὸ χρυσοπλύσιον. «Φρέαταδ' ὀρύσσοντες, καὶ ἄλλας τέχνας ἐπισοῦντες πλύσει τῆς ἄμμου τὸν χρυσὸν ἐκλαμβάνουσι, καὶ πλείω τῶν χρυσωρυχείων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσοπλύσια προσαγορευόμενα. (πλῡ)

Χρυσίς, ίδος, ἡ (χρυτός). Χρυσοῦν ἀγγεῖον ἢ σκεύος. Ἀριστφ. Πορφυρίς, χρυσοῦν ἱμάτιον, χρυσοῦν σανδάλιον. Λουκιαν.—2) ὡς ἐπῳ. = χρυσῖτις, Παλλδ.

Χρυσίτης, ου, ὁ. καὶ, χρυσῖτις, ιδος, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, περιέχει χρυσόν. «Χρυσῖτις ἄμμος·» ἢ χρυσὸν ἐμπεριέχουσα. Ἡρδτ. 3, 102.

Χρυσοβάλανος, ἡ (βάλανος). Χρυσοῦς φοίνικες, τουρκβ. χουρμᾶς κίτρινος ὡς ὁ χρυσός. (ᾰ)

Χρυσοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα· ἀλλὰ καὶ = χρυσογραφής· ὅ,τι εἶναι χρυσοκέντητον· καὶ αὐτη φαίνεται ὅτι ἦτον ἐξαιρ. ἢ εὐχρηστοτέρα σημασ τῆς λέξεως.

Χρυσοβέλεμνος, ὁ, ἡ. (βέλεμνον) Ὅστις μετεχειρίζεται χρυσᾶ βέλη. ποιητ.

Χρυσοβόστρυχοι, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἔχει χρυσοῦς βοστρύχους, χρυσᾶ πλεξίδια, χρυσᾶς πλοκαμίδας, κλώσας. Ἀθηναγ. σελ. 564.

Χρυσόβωλος, ὁ, ἡ. (βῶλος) Ἐπὶ τόπου, ἀγρῶν, ὅστις ἔχει χρυσοῦς βώλους, χρυσᾶς βώλακας, κοινοτρ. σβώλους, μπλόνας, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ περιέχει χρυσόν. Εὐριπ. Ἱκέτ. 921.

Χρυσόγαιος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπομ. ἀμφιβ.

*Χρυσόγειος, ὁ, ἡ, καὶ

*Χρυσόγεως, ὁ, ἡ· ων, τὸ γενικ. ω. (γῆ) χώρα, τόπος ἔχων χρυσῆν γῆν, χρυσοῦν χῶμα, χρυσοῦ μεταλλεῖα.

Χρυσόγλυφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) = χρυσοτέρευτος. Ἡσυχ.

Χρυσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη) Ὅστις δοκιμάζει τὸν χρυσὸν Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χρυσόγονον, τό. Διοσκορ. δ', 56. Φυτόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Χρυσόγονος, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις ἔχει τὴν καταγωγήν του ἐκ τοῦ χρυσοῦ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 77. «χρυσόγονος γενεά.» Οἱ Πέρσαι, διότι εἶχον τὸ γένος των, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Περσέως, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς χρυσοῦν ὄμβρον μεταμορφωθέντος καὶ οὕτω συνουσιασθέντος αὐτῇ. Αἰσχύλ.

*Χρυσόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή) = χρυσογραφής, σημ. 1.

Χρυσογραφής, ὁ, ἡ. (γράφω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς γραμμάς, ἀράδας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. λίνιας, εἶναι χρυσοκέντητον.— 2) ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα. ὅθεν

*Χρυσογραφία, ἡ. Τὸ νὰ γράφῃ τις, γράψιμον μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσοδάιδαλος, ὁ, ἡ. (δαιδάλλω) Ὅ,τι εἶναι τεχνικῶς ὡραϊσμένον, ἐστολισμένον μὲ χρυσόν, ἐξειργασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. ποιητ.

*Χρυσοδαίδαλτος, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). = τῷ προηγμν. Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 219. ποιητ.

Χρυσοδακτύλιος, ὁ, ἡ. (δακτύλιος) Ὅ,τι ἔχει, ἔστις φορεῖ χρυσᾶ δακτύλια, δακτυλίδια. Ἐπιστολ. Ἰακώβ. β', 2. (κῡ)

Χρυσοδέετος, ὁ, ἡ (δέω) Ὅ,τι εἶναι δεμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. Ἡρδτ. 3, 41. καταχρυσωμένον, μαλαματωμένον Σφκλ. Ἠλ. 837. ἐνίοτε δὲ καὶ τρικαταλκτ. ἐν χρυσεί.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ. (δινέω) Ἐπὶ ὑδάτων καὶ ἀνέμων ὅτι ἔχει, κάμνει χρυσᾶς δίνας· ἴδε δίνη. ποιητ. (ῐ).

*Χρυσοέθειρ, ρος, ὁ, ἡ. συνθ. παρεσχηματισμένος ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρυσοέθειρος. Ἀρχλ.

*Χρυσοέθειρος, ὁ, ἡ. (ἔθειρα) Ὅστις ἔχει χρυσᾶς τρίχας τῆς κεφαλῆς, χρυσᾶ μαλλιά, ἔχει τὴν κόμην του πασπαλισμένην, πασπαλισμένην μὲ χρυσῆν κόνιν, χρυσοῦν κονιορτόν.

Χρυσοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, μὲ μάλαμα. Ξενοφ. «χρῶμα χρυσοειδές.»

*Χρυσοέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω) Ὅ,τι ἔχει ἑλιγμοὺς χρυσοῦς, εἶναι πλεγμένον μὲ χρυσόν, ποιητ.

Χρυσοεψητεῖον, τό. (ἕψω) Τόπος ἔνθα χωνεύουσι, ἀναλύουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν χρυσόν.

Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγόν) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ζυγόν, Τμ. Ὁμ. λα. 15. Ξενοφ. Κυρουπ. η', γ', ε.

Χρυσόζωνος, ὁ, ἡ. (ζώνη) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ζώνην, Σφκλ. καὶ Λυκόφρ. 1327.

Χρυσόηλος, ὁ, ἡ. (ἧλος) Ὅ,τι ἔχει, εἶναι στολισμένον μὲ χρυσοῦς ἥλους, ὀμφαλοὺς ἢ μὲ χρυσᾶ κομπία.

*Χρυσόθεμις, ιδος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰλιάδ.

*Χρυσοθήρας, ου, ὁ. (θηράω) Ὅστις κυνηγεῖ τὸν χρυσόν. Νικήτ. Χρον. ιζ', 5.

Χρυσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς τρίχας.

Χρυσόθρονος, ὁ, ἡ. (θρόνος) Ὅστις κάθεται εἰς χρυσοῦν θρόνον, παρ' Ὁμ. ἐπθ. τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς. ποιητ. μόνον

*Χρυσοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ. (θώραξ) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν θώρακα.

Χρυσοκάνθαρος, ὁ. (κάνθαρος) Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος.

Χρυσοκάρηνος, Δωρ. χρυσοκάρανος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κάραν, χρυσῆν κεφαλήν, χρυσοκέφαλος. ποιητ. (κᾰ)

Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπός) Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυσοῦν καρπόν.

Χρυσοκέρειος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ. ἀμβ.

Χρυσόκερως, ατος, ὁ, ἡ. καὶ

*Χρυσόκερως, ὁ, ἡ. ων, τό, γεν. ω. (κέρας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ἢ κεχρυσωμένα κέρατα. Πινδ. «μήνην» Μ Ἀργ. ἐπ. 10.

Χρυσοκέφαλος, ὁ, ἡ. (κεφαλή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κεφαλήν Ἀθήν. ζ', σελ. 287. «χρυσοκέφαλος βεβρᾶκα.»

*Χρυσοκίθαρις, ιος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν κιθάραν Ἡσυχ. (ῐ)

*Χρυσοκίθαρος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) = τῷ προηγμ. Σουίδ. (ῐ)

Χρυσοκλαύστης, ου, ὁ. (κλαίω) Ὅστις κλαίει, χύνει χρυσᾶ δάκρυα.

Χρυσόκλειστος, ὁ, ἡ. (κλείω) Ὅ,τι εἶναι περικλεισμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. ἀμφβ. αἰαγνὶ ἀντὶ τοῦ

Χρυσόκλυστος, ὁ, ἡ. (κλύζω) Ὅ,τι εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον εἰς τὸ ἕτω μέρος, ἀπὸ μέσα. «χρυσόκλυστον ποτήριον» Φλέγ. Τρτλ. Ἀκυμ. α'. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἐπιχρυσωμένον, μαλαματωμένον, Ἀθην. 11. σελ. 478. Β ὡσαύτως λέγεται καὶ ξυλινόντι κατακηρωμένον ἠκηρῶ κεκλυτμένῳ. Θκρτ. 1, 27.

Χρυσοκόλλα, ἡ. (κόλλα) Χρυσῆ κόλλα, κοινῶς ἀκόλλητη δι' ἧς κολλῶσι τὸν χρυσὸν ἢ τὰ χρυσᾶ σκευη. 2) παρ' Ἀθην. γ', σελ. 111. ἔδεσμα, φαγητόν τι κατεσκευασμένον μὲ λινόσπερμον, λινόσπορον καὶ μέλι· ὡς τὸ σύνηθ. τουρκβ. χαλβᾶς ἀπὸ ταρχίνι, Ἡσύχ.

Χρυσοκόλλητος, (κολλάω) Εὐρ. Φοίν. 2. καὶ

*Χρυσόκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) Ὅ,τι εἶναι κολλημένον μὲ χρυσόν, ἢ ἔχει κολλημένους χρυσοῦς ὡραϊσμούς, καλλωπισμούς: Ὅ,τι εἶναι συνθετον, συντεθειμένον ἐκ χρυσοῦ.

*Χρυσοκομάω, καὶ

Χρυσοκομέω, (χρυσόκομος) Ἔχω χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά. Φιλόστρατ. Ἐπιστ. λδ'.

Χρυσοκόμη, ἡ. Ἡ χρυσῆ κόμη, εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. δ'. 55. καὶ Πλιν. κ, 8. κατὰ τὸν Κολούμναν ἐστὶν οἱ τοῦ Λιν. Chrysocome linoxyris.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσοκόμας (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου. Ἠσχ. Θην. 947. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρ. 219.

*Χρυσόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. — 2) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ. Ἡρόδ. 2, 73.

Χρυσόκονις, ιος, καὶ εως, ἡ (κόνις) Χρυσῆ κονις, σκόνη, κονιορτὸς· χρυσοῦς ἄμμος, χρυσῆ γῆ, χρυσοῦν χῶμα.

*Χρυσοκρόταλος, ὁ, ἡ. (κρόταλον) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν κρόταλον· ἐν γένει ὅ,τι κροταλίζει, κάμνει κρότον χρυσοῦ, τὸ κοινῶς τσιγγαλίζει ἀπὸ μάλαμα.

Χρυσολαβής, ὁ, ἡ. (λαβή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν λαβήν, χρυσοῦν μανίκι, χερούλι Μένανδρ. παρὰ Πολυδ. ί, 145. «ξίφος χρυσολαβέα.

Χρυσολαμπίς, ίδος, ἡ. (λάμπω) = πυγολαμπίς, κυρίως τὸ ζωύφιον καλοφωτιά κοινῶς λαγόμ.

Χρυσολάχανον, τὸ. (λάχανον) Χρυσοῦν λάχανον· ὅπερ ἄλλως, ἀτραφυξίς, λέγεται· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λουβοδιά. Πλίν. κζ'. 8. (α)

Χρυσόλιθος, ἡ. (λίθος) Διαφανὴς τις λίθος πολύτιμος, κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα· παρὰ Πλινίῳ καὶ τοῖς νεωτέροις ὁ τοπάζιος, τῶν παλαιῶν.

Χρυσόλινον, τό. (λίνον) Σύρμα ἀπὸ μάλαμα. ἴδε χρυσίον.

Χρυσολογέω, ῶ. Λαλῶ, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ. — 2) συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω χρυσόν, μάλαμα. — 3) συνάζω χρυσᾶ νομίσματα, φλωρία, ἐν γέν. συνάζω χρήματα, ἄσπρα. παρβλ. ἀργυρολογέω. ἐκ τοῦ

Χρυσολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λαλεῖ, διαλέγεται, ὁμιλεῖ περὶ χρυσοῦ. — 2) ὅστις συλλέγει, συνάζει χρυσόν, χρυσᾶ νομίσματα.

Χρυσόλογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν, λογχην, ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ἀκμήν, μύτην. σουβλί. Ἀριστφ. καὶ Εὐρπ.

Χρυσάλοπος, ὁ, ἡ. (λοπός) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ, κυτριαλάπια. «ἀράκων χρυσαλόποιν». Ἡσύχ.

Χρυσόλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὅστις φορεῖ πεπερικεφαλαίαν μὲ χρυσοῦν λόφον· τὸ θηλ. χρυσολόφη, ἡ παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 344.

Χρυσολύρης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσολύρας (λύρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν λύραν. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστφ. καὶ τοῦ Ὀρφέως. (– ∪ ∪ –)

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ. (μαλλός) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν μαλλί· χρυσομάλλικον.

Χρυσομανής, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις ἔχει μανίαν πρὸς χρυσόν, ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸν χρυσόν.

*Χρυσομηλολόνθη, (μηλολόνθη) Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος.

*Χρυσομηλολόνθιον, τό, καὶ

*Χρυσομηλολόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χρυσομηλολόνθη. Μικρὸς χρυσοκάνθαρος, τὸ κοινῶς χρυσίτσα. Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Νεφ. 761. «ἔστι δὲ ζωΰφιόν τι ξανθόν, ἥτοι χρυσίζον τὴν χρόαν, ὃ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδός, καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα· ἔτι δὲ καὶ ὑποκοριστικόν τι, χαίροντικὸν ὄνομα αὐτοῦ» Σφήκ. 1341.

Χρυσόμηλον, τό. (μῆλον) Χρυσοῦν μῆλον, ἄλλως, μηδικὸν μῆλον, πομπράντσι, πορτοκάλι, ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομάζεται οὕτως ἡ φραγκομηλιὰ, ἡ τομάτα, Γερμ. Paradiesapfel, καὶ Ἰταλ. Domi d' oro. — 2) εἶδός τι κυδωνίων.

*Χρυσομίτρη, ἡ, θηλ. τοῦ χρησομίτρης.

*Χρυσομίτρης, ου, ὁ. (μίτρα) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν μίτραν, ζώνην, ἢ χρυσοῦν διάδημα, κορόναν· ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει χρυσῆν περιβολήν, χρυσοῦν κράσπεδον.

Χρυσόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφή) Ὅ,τι ἔχει μορφὴν χρυσοῦ· εἶναι ἐστιγματισμένον ἐκ χρυσοῦ, εἰκίζομαι μὲ χρυσόν, φαίνεται ὡς χρυσός, μάλαμα.

Χρυσόμφαλος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλός) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ὀμφαλὸν ἢ ὀμφαλούς, χρυσᾶ κομπία· τὸ τουρκβ. χρυσοῦς τσακίδες. Πολυδ.

*Χρυσόνημα, τό (νῆμα) χρυσὸν νῆμα, = χρυσόλινον.

Χρυσόνημος, ὁ, ἡ. (νῆμα) Ὅ,τι εἶναι πλεγμένον, ὑφασμένον, κεντημένον μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσᾶφι, χρυσᾶς κλωστές.

*Χρυσόνομος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὅστις βόσκει ἢ ἀποτελεῖ εἰς τὸν χρυσόν· ὅθεν πλουσιώτατος· κατ' ἀνάγν. παρ' Αἰσχλ. Περ. 75.

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ νῶτα, χρυσῆν ῥάχιν· ψχρτν. ἡλίκα χελιόνδρια μὲ χρυσοῦς ὀμφαλούς, χρυσᾶ κομπία. Lobeck. Σφλ. Αἰ. 848.

*Χρυσόξιφος, ὁ, ἡ. (ξίφος) Ὅς τις φορεῖ, ἔχει χρυσοῦν ξίφος.

Χρυσόξυλον, τό. Χρυσοῦν ξύλον· τὰ ἄλλος, Θήφος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφήκ. 1402. καὶ Σχόλ. Θεοκρίτ.

Χρυσοπάρυφος, ὁ, ἡ. (παρυφή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν παρυφήν, κοινῶς σῦβιαν, τουρκβ. κενάρι. Πλούταρχ. (α)

Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ. (πάσσω) Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσὸν στολισμένον, ἢ πλεγμένον, κεντημένον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 771. «δεδεγμένοι χρυσόπαστοιν», ὅ,τι εἶναι κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον. Ἡρόδ. 8, 120.

Χρυσοπάτρος, ὁ, ἡ. (πατήρ) Ὅστις κατάγεται ἐν χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν γένος. ἐπιθ. τοῦ Περσέως, ὃν συνέλαβεν ἐν γαστρὶ ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς χρυσοῦν ὑετόν· ἴδε χρυσογονος. Δυκόφρ. 837.

Χρυσοπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ πέδιλα, πατούνας τῶν ποδῶν, ἢ χρυσᾶ σανδάλια. Ἐπιθ. τῆς Ἥρας. Ὀδύσ. Λ, 604. Ἡσιόδ. Θην. 454. 952.

Χρυσοπέπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν πέπλον, ἢ ἱματισμόν. Πινδ. Ἴσθμ. ς, 110. καὶ Ἀνακρ.

Χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

Χρυσόπηνος, ὁ, ἡ, (πήνη) = χρυσοπήνητος, χρυσέπηνος.

Χρυσοπλάκαμος, ὁ, ἡ. (πλόκαμος) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦς πλοκάμους, πλεξούδας. Ἔμμ. Ὁμ. Ἀπλ. 205.

Χρυσοπλούσιον, τό, (πλούτος) = χρυσοπλούσιον. (πλῦ)

Χρυσοποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος) Ὅ,τι εἶναι ποικιλμένον, παρδαλισμένον, ὑφασμένον, κεντημένον, πλεγμένον στολισμένον μὲ χρυσόν· ὡς τὸ, χρυσοπαίδαλος.

*Χρυσοποίκιλτος, ὁ, ἡ, (ποικίλλω) = χρυσοποίκιλος.

Χρυσοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅς τις ἐξεργάζεται, δουλεύει τὸν χρυσόν, ἢ χρυσᾶ τὸ σύνηθ. χρυσοχόος, κοινῶς χρυσοχόος. — 2) παρὰ τοῖς Νεωτ., καὶ ὅστις ποιεῖ, κάμνει χρυσόν ἢ χρυσᾶ ὁ τὸν χρυσὸν ποιῶν, κάμνων· παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀλχημίστης λεγόμ.

*Χρυσόπορος, ὁ, ἡ, (πόρος) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν πόρον, ὁδὸν χρυσόμαλλον.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. (πόλις) Ὄνομασία φυτοῦ τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Ἀριστενέτ. α', Ἐπιστ. 10. καὶ Τζέτζ. χιλιάδ.

*Χρυσόπορος, ὁ, ἡ, (πείρω, πορεύομαι) ἡμῖτοι χρυσόπορον χρυσᾶ κλωστὰ ἀνάμεσα περασμένα, κεντημένα, ὑφασμένα, πλεγμένα. Παυλ. Σιλ.

Χρυσόπους, οδος, ὁ, ἡ. (πούς) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς πόδας Ἀδὴν ε'.

Χρυσόπρασος, ὁ. (πράσον) Λίθος τις πολύτιμος κίτρινος καὶ πρασινος κατὰ τὸ χρῶμα.

Χρυσόπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Πλοῖον μὲ χρυσῆν, ἐπιχρυσωμένην πρύμναν. Ἀππιαν.

Χρυσόπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῴρα) Πλοῖον μὲ κεχρυσωμένην, χρυσῆν πρῴραν.

Χρυσόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ πτέλα, ἢ χρυσᾶς πτέρυγας. Ἐπιθ. τῆς Ἶριδος. Ἰλ. Θ, 398. Λ, 185. Τμ. Δμτ. 315. — 2) μὲ χρυσᾶ πτερά.

Χρυσοπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) = χρυσόπτερος.

Χρυσορᾳνίς, ίδος, ἡ. (ῥανίς) Χρυσῆ χέρνιψ, χρυσοῦν χέρνιβον, Ἡσύχ.

*Χρυσόῤῥαπις, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσόῤῥαπις, Πινδ. Πυθ. 4, 316.

Χρυσορείθρος, ὁ, ἡ. Μὲ χρυσᾶ ῥεῖθρα.

Χρυσορόης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσορρόης.

Χρυσόροφος, ὁ, ἡ. (ὄροφη) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ὀροφήν, σκεπαστήν, ἢ τὸ τουρκβ. χρυσοῦν ταβάνι. Lobeck. Φρυν. σελ. 708.

Χρυσορρᾱγής, ὁ, ἡ. (ῥήγνυμι) Ἔρνος, Κομμένος χρυσοῦς κλάδος, χρυσοκλάναρον κομμένον, ἢ τσακισμένον. Ἡσύχ.

Χρυσόῤῥαπις, ίδος, ὁ, ἡ. (ῥαπίς) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ῥάβδον, μαλαματένιον ῥαβδί. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, πολλάκις ἐν Ὀδύσ. καὶ Τμ. Ὁμ.

Χρυσορρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα) Ὅστις λαλεῖ, λέγει χρυσοῦς λόγους. Δαμασκην.

Χρυσορρόας, ου, ὁ. καὶ

*Χρυσορρόης, ον, ὁ (ῥέω, ῥοή) ἐπὶ ῥευστῶν· Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, γύνεται, ἁπλῶς εἰς χρυσόν· Φέρει, καταβάζει μὲ τὰ ῥεύματά του χρυσόν, μάλαμα.

Χρυσόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, γύνεται ἐκ χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν τόπον, ἢ ἀγγεῖον.

Χρυσορύκτης, ου, ὁ. (ὀρύσσω) Ὅστις σκάπτει καὶ βγάζει χρυσόν. Γλωσσ.

*Χρυσόῤῥυτος, ὁ, ἡ = χρυσόῤῥυτος. Σχολ. Ἀντ. 940. «γονας χρυσορύτους», ἐκδ. Νεοσσ. Δούκα.

Χρυσός, ὁ. Τὸ τιμιώτατον καὶ ἀκριβώτατον μετάλλον, τὸ ἀκοίτον ἔχει κίτρινον χρῶμα, καὶ ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων εἴληπται ὡς καιὼν καὶ μέτρον τῆς τιμῆς τῶν πραγμάτων· ἔστι μαλακόν, βαρὺ καὶ σφυρήλατον. Τοῦτο οὐ μεταλλεύεται μόνον ἀλλὰ καὶ σύρεται, καταγέρουσι δὲ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χαλμαῤῥοὶ τὴν χρυσῖτιν ἄμμον

πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς ἐνύδροις τόποις εὑρίσκ. Στράβ. γ'. ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο χρυσάφιον καὶ μάλαγμα, καὶ μάλαμα πολλαχ. παρ' Ὅμ. »χρυσὸς κοίλοιο« ὡς τό, »ἄργυρος κοίλοιο« σκεύη, ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένα, κοινῶς μαλαματικά, »χρυσὸς ἄπεφθος« καθαρόν, κοινῶς λαγαρισμένον μάλαμα, Ἡρόδ. 1, 50. τοὐναντίον δὲ »λευκὸς χρυσὸς« ἄσπρον μὲ ἄργυρον, μὲ ἀσήμι ἀνακατωμένον μάλαμα, ἄλλως καὶ ἤλεκτρον. — 2) νόμισμα χρυσοῦν, κοινῶς φλωρί. Τὴν ἀναλογίαν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν Ἄργυρον, δέδωσιν ὁ Πλάτων εἰς Ἱππαρχον σελ. 268. διὰ τοῦ »χρηστὸν δωδεκαπλασίονα«, ὅ ἐστι, δωδεκάκις τιμιώτερός ἐστιν ὁ χρυσὸς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου. (τὸ υ, παντοχοῦ μακρ., οἱ Λυκρ. δὲ μόνοι χρῶνται αὐτῷ ἐσὶ ὅτε βραχ., ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐπῃ. χρύσεος, ὅπερ ἴδε· ὡς οὐσιαστ. δὲ ἅπαξ μόνον παρὰ Πίνδ. Νεμ. 7, 115. ἀντὶ βραχ. κεῖται, **Herm. de dial. Pind.**, σελ. IX.)

*Χρυσοσάπφειρος, ἡ. (σάπφειρος) Εἴδός τι τοῦ πολυτίμου λίθου σαπφείρου.

Χρυσόσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) Ὅτι ἔχει χρυσῆν παρυφὴν ἢ χρυσᾶς ῥάβδους, χρυσὰς ἀράδας. Διονύσ. Ἁλικ.

*Χρυσοσπόρος, ὁ, ἡ. (σπείρω) Ὅστις σπείρει χρυσόν.

*Χρυσόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν στέγην, σκεπαστήν· ὡς τὸ χρυσόροφος.

*Χρυσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (στέφω) = τῷ ἐπομ. ποιητ.

Χρυσοστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν στέφανον, στεφάνι, μαλαματένιαν κορόναν, Γμ. Ὅμ. δ'., 1. Ἡσιόδ. Θεογ. 17. 136. ἀπὸ Ἡσιόδου δὲ ἐπῃ. τῆς Ἥβης ἐξαιρ. **Boeckh expl. Pind.** Ol. 6, 57.

*Χρυσόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ στίγματα, κοινῶς χρυσᾶς πέγγας, τὸ συνῃθ. ἰταλ. χρυσὰ πουγκία.

Χρυσόστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦν στόμα, δηλονότι ἐκ στόματος τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται χρυσοῖ λόγοι, ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐπῃ. περιβλέπτων ῥητόρων, π. χ. Δίωνος τοῦ Προυσαέως καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωαν. Χρυσοστόμου.

Χρυσόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω) Ὅ,τι εἶναι στραμμένον, περιπλεγμένον μὲ χρυσόν. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 203.

Χρυσοτέκτων, ονος, ὁ. (τέκτων) Χρυσουργός, χρυσοχόος. Ἀνέκδοτ. β', σελ. 216. Λουκιαν. Λεξ. ὡς τὸ χρυσοποιός.

Χρυσότερος, έρα, έρον. συγκρ. τοῦ, χρυσός. Ἀπὸ χρυσὸν περισσότερος, τουτέστι, πολυτιμώτερος, ἀκριβώτερος, ἐξαίρετος, ὑψηλοτέρας τιμῆς. Σαπφὼ παρὰ Δημητρ. Φαλ. 163. »κρύτου χρυσότεροιο· καὶ »Κύπριδος χρυσοτέρην« παρβλ. **Lobeck. Φρν.** σελ. 234.

Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι μαλαματένιον, Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσοτευχής, έος, ὁ, ἡ. καὶ

*Χρυσότευχος, ὁ, ἡ. (τεύχος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, μεταχειρίζεται χρυσᾶ ὅπλα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 340. ποιητ.

Χρυσοτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ὅ,τι γεννᾷ χρυσόν, χρυσᾶ αὐτά. Αἰτωλ. Μῦθ. 136.

Χρυσότοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅς τις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν τόξον, δοξάρι, Ἐπῃ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πίνδ.

Χρυσοτόρευτος, ὁ, ἡ. (τορεύω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ τορευμένον, ἐξειργασμένον.

Χρυσοτριαίνης, ου, ὁ· καὶ

*Χρυσοτρίαινος, ὁ, ἡ, (τρίαινα) Ὅστις ἔχει χρυσῆν τρίαιναν, ἐπῃ. τοῦ Ποτειδῶνος. (ῑ)

Χρυσότυπος, ὁ, ἡ. (τύπτω) Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον, σχηματισμένον ἐκ χρυσοῦ. Δημήν.

Χρυσούατος, ὁ, ἡ. (οὖας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὠτία ἤτοι λαβάς, χερούλια, λφν. Ὅμ. 68. »Δωρήτω τρίποδα χρυσεόατον«. Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Ποιήσ. Ὁμήρ. §. 8. ποιητ. μόνον.

Χρυσουργέω, Εἶμαι χρυσουργός, τὸν χρυσὸν ἐργάζομαι. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Χρυσουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ) Ὅστις ἐξεργάζεται χρυσόν· ὁ χρυσουργὸς, τὸ σύνηθ. χρυσικός, χρυσικός.

Χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ χρύσεος, ὅπερ ἴδε.

Χρυσοϋφαντος, ὁ, ἡ. (ὑφαίνω) Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσόν, χρυσάφι.

*Χρυσοῦφής, ὁ, ἡ. (ὑφή) = τῷ προηγμ.

Χρυσοφαέννος, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = τῷ ἑπομ. ποιητ. (α)

Χρυσοφεής, έος, ὁ, ἡ. (φάος) Ὅ,τι εἶναι ὡς ὁ χρυσὸς λαμπρὸν, στιλπνὸν ἔχει, ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτῖνας. Αἰλιαν. καὶ Ὑμνῳδ. »Ἥλιος χρυσοφαὴς« ποιητ.

Χρυσοφάλαρος, ὁ, ἡ. (φάλαρα) Ἐπὶ ἵππων συνήθως, ὅστις ἔχει χρυσᾶ, εἶναι ἐστολισμένος μὲ χρυσὰ φάλαρα, τὸ χυδαϊκ. χάμουρα (α)

Χρυσοφαίνης, ὁ, ἡ. (φαίνομαι) Ὅ,τι φαίνεται ὡς χρυσός, λάμψιν χρυσοῦ ἔχει.

*Χρυσοφάσγανος, ὁ, ἡ. (φάσγανον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, χρυσοῦν ξίφος. Σουϊδ. καὶ Γραμμ.

Χρυσοφεγγής, ὁ, ἡ. (φέγγος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φέγγει, λάμπει, ἔχει λάμψιν ἢ φῶς ὡς ὁ χρυσός.

Χρυσοφορέω, Μλ. ήσω (χρυσοφόρος) Φέρω, φορῶ χρυσὸν ἢ χρυσᾶ στολίδια, Ἡρόδ. 1, 82. — 2) φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ χρυσὸν, ἐπὶ τόπων δὲ, ὅστις γεννᾷ χρυσόν, ἐπὶ ποταμῶν, ὅστις φέρει, κατεβάζει μὲ τὸ ῥεῦμά του χρυσοῦν ἄμμον. — 3) πληρόνω φόρον, δόσιμον εἰς χρυσὸν, μὲ φλωριά.

Χρυσοφορία, ἡ. Τὸ νὰ φορῇ τις χρυσᾶ φορέματα, χρυσὰ στολίδια.

Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ φορέματα, ἢ χρυσοῦς στολισμοὺς, Ἡρόδ. 4, 104. — 2) τόπος ὅστις γεννᾷ χρυσὸν, ἔχει χρυσοῦ μεταλλεῖα· ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν, καταβάζουν χρυσοῦν ἄμμον. — 3) ὅστις πληρόνει φόρον, δόσιμον μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά.

Χρυσοφορία, ἡ. Τὸ νὰ φορῇ τις χρυσᾶ φορέματα, χρυσὰ στολίδια. Ἡρόδ. 1, 82. — 2) τόπος ὅστις γεννᾷ χρυσὸν, ἔχει χρυσοῦ μεταλλεῖα· ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν, καταβάζουν χρυσοῦν ἄμμον. — 3) ὅστις πληρόνει φόρον, δόσιμον μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά.

Χρύσοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ, ἢ κίτρινα ὡς ὁ χρυσὸς ὀφρύδια. — 2) ὁ χρύσοφρυς, ἰχθὺς τις θαλάττιος ἔχων ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ χρυσῆν τινα κηλίδα· ὁ συνήθως Χρυσόφρυς, κοινότ. λεγόμενος (ῠ υ)

Χρυσοφυλακέω, Μλ. ήσω. Φυλάττω, κρατῶ φυλαγμένον χρυσὸν, ἢ εἶμαι διωρισμένος ὡς φύλαξ τοῦ χρυσοῦ. ἐκ τοῦ

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ. (φύλαξ) Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει, κρατεῖ φυλαγμένον χρυσὸν· ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φυλάττῃ, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς τὸν χρυσόν. Ἡρόδ. 4. 13. 27. (ῡ)

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά. ἐπῃ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πίνδ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσόχαιτις, ιδος, ἡ Θλκ. τοῦ, χρυσοχαίτης. Θεόδρ. Πρόδρ.

Χρυσοχάλινος, ὁ, ἡ. (χαλινός) Ὅ τι ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν χαλινὸν, χαλινάρι, τὸ σύνηθ. τουρκ. γκέμι. Ξεν. Ἀνάβ. 1, 2, 27. Κύρ. π. 1, 3, 3. Ἀρστφ. Εἰρ. 155. (ε)

Χρυσόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (χείρ) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς χεῖρας. ἐξαιρ. Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ δακτυλίδια, Λουκ.

Χρυσοχίτων, ονος, ὁ, ἡ. (χιτών) Ὅστις φορεῖ χρυσοῦν χιτῶνα, ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν φλοῖον, χρυσῆν φλούδαν. (ῑ)

*Χρυσοχόας, ου, ὁ, = χρυσοχόος.

Χρυσοχοεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, ἢ τοῦ χρυσουργοῦ. Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Χρυσοχοέω, Μλ. ήσω (χρυσοχόος) Εἶμαι χρυσοχόος, ἢ χρυσουργός. Δημοσθ. χωνεύω, ἀναλύω, χύνω χρυσόν. κατασκευάζω πράγματα χρυσᾶ ἀπὸ μάλαμα. ὅθεν

*Χρυσοχοΐα, ἡ. Τὸ χύνειν, ἀναλύειν ἢ ἐργάζεσθαι τὸν χρυσόν, τὸ ἐπιτήδευμα, ἢ τέχνη τοῦ χρυσιχόου, ἢ χρυσουργοῦ. **Lobeck. Φρν.** σελ. 493.

Χρυσοχοϊκός, ἡ, όν. (χρυσοχόος) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρυσοχοΐαν, ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρυσοχόον, ἢ εἰς τὴν χρυσοχοΐαν· »χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι« εἶμαι χρυσοχόος. Δημοσθ.

*Χρυσοχοΐον, τό = χρυσοχοεῖον.

Χρυσοχόος, ὁ, ἡ, (χέω) Ὅστις χωνεύει, διαλύει, ἀναλύῃ, χύνει, δουλεύει χρυσόν. συνῃθ. χρυσοχός, χρυσικός, τουρκ. κοϊμτσῆς, Ὀδυσ. Γ, 425. ὅπου ὁ χρυσοχὸς ἐπιχρυσώνει ἢ στεφανώνει μὲ χρυσὸν πλάκαν τὰ κέρατα τοῦ ἱερείου. — 2) ὅστις διαλύει καὶ καθαρίζει τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν μεταλλείων· ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. »σὺ δ' οὐ χρυσοχοΐσεια τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς σὺ δὲν νόμιζες, ἐπίστευες, στοχάζουσον ὅτι θὰ κερδήσεις τοῦ κόσμου τ' ἄσπρα, ἐπὶ τῶν, ὅσοι στοχάζονται ὅτι θέλει κατορθώσουν μεγάλα πράγματα καὶ ἐν τέλει δὲν κατορθώνουν κανένα· προῆλθε δὲ ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐνόμισάν ποτε ὅτι ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἄμμου τῶν μεταλλείων των νὰ ξεκαθαρίσουν μάλαμα, ἐν τέλει ὅμως ἐφάνη ματαία ἡ ἐλπὶς των αὕτη· ἴδε **Scheid. Xen. Vectig.** 4, 15. ὁ δὲ Ἀρποκρ. λέγει περὶ τῆς παροιμίας ταύτης οὕτως. »Ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος, ὡς ἐν ὑμητῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων· οἱ δὲ ἀναλαμβάνοντες τὰ ὅπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς, ἅπρακτοι δὲ ὑποστρέψαντες, καὶ μάτην κεκακοπαθότες ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες· σὺ δὲ ὦων χρυσοχοήσεις· ὅπερ δηλοῖ, »σὺ δὲ ᾠὸν ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας πλουτήσεις.« ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν, κ.τ.λ. — 3) ὅστις ἐξετάζει, ἂν εἶναι γνήσια τὰ χρυσοῦ νομίσματα· ἴσως δὲ καὶ ὅστις ἀλλάζει, χρυσᾶ νομίσματα φλωριά.

Χρυσόχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. χρυσόχρους, ουν. (χρόα) Ὅ τι ἔχει χρῶμα, εἶναι κίτρινον ὡς ὁ χρυσός. Ἀνέκδοτ. β', σελ. 518.

Χρυσόω, Μλ. ώσω. (χρυσὸς) Χρυσόνω, μαλαματόνω, κάμνω τι χρυσοῦν, μαλαματένιον. Ἀρστφ. Ἀχ. 546.

Χρυσυποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι) Ὅστις ὑποδέχεται, παραλαμβάνει χρυσόν.

Χρύσωμα, τό. (χρυσόω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, σκεῦος, ἀγγεῖον χρυσοῦν, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰων. 1030. ἐν τῇ συνῃθείᾳ λέγεται χρύσωμα τὸ κεχρυσωμένον, ἢ ἐπίτι τοῦ χρυσοῦ ἐπιβολή. (ῡ) ὅθεν

Χρυσωμαθήκη, ἡ. (θήκη) Τόπος, μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ χρυσᾶ σκεύη, χρυσᾶ ἀγγεῖα.

Χρυσών, ῶνος, ὁ (χρυσὸς) Τόπος ὅπου φυλάττεται χρυσός. Θησαυρός Νικήτ.

Χρυσωνέω, (ώνέομαι) Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἢ ἀλλάζω χρυσὸν δίδωντας ἄλλα χρήματα, ἄσπρα. — 2) ἀγοράζω τι μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά. ὅθεν

Χρυσώνητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀγορασμένον μὲ χρυσᾶ νομίσματα, μὲ φλωριά.

Χρυσῶπης, ου, ὁ. Θλκ. χρυσῶπις, ιδος, ἡ· καὶ

*Χρυσωπός, ὁ, ἡ (ὠψ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὄμματα, χρυσοῦν πρόσωπον. — β) ὅ,τι ἔχει τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα, χρυσῆν ὄψιν. — 2) ἰχθύς τις ἄλλως χρυσόφρυς λεγόμενος.

Χρυσωρυχεῖον, Μεταλλεῖον χρυσοῦ, τόπος

ὄθεν ἐκβάλλουσι χρυσόν, τό σύνηθ. τουρκβ. μαντέμι ἀπό μάλαμα. ἐκ τοῦ.

Χρυσωρυχέω, (χρυσωρύχος) Μεταλλεύω, σκάπτω καί ἐξάγω χρ. τόν ἀπό τό χρυσωρυχεῖον ὄθεν

Χρυσωρυχία, ἡ. Μετάλλευσις χρυσοῦ, τό νά ἐκβάλλῃ τις χρυσόν ἀπό τό χρυσωρυχεῖον.

*Χρυσωρύχιον, τό = χρυσωρυχεῖον.

Χρυσωρύχος, ὁ, ἡ. (ὀρύττω) Ὅστις χρυσωρυχεῖ, σκάπτει εἰς τό χρυσωρυχεῖον διά νά ἐξάγῃ μάλαμα. (– – υ)

Χρύσωσις, εως, ἡ. (χρυσόω) Τό νά χρυσόνῃ, μαλαματόνῃ τίς τι, μαλάμωμα, μαλαματοκάπνισμα· ἤτοι πυρός χρύσωσιν· τό διά τοῦ πυρός μαλαματοκάπνισμα. Ἀθήν. ε, σελ. 203. κχαλκοῦ τήν χρύσωσιν ἐκ πυρός εἰληφατινα. (υ)

Χρυσωτής, οῦ, ὁ. (χρυσόω) Ὅστις χρυσόνει, μαλαματόνῃ τι.

Χρυσωτός, ή, όν. ἐπῆ. ῥηματ. τοῦ χρυσόω. Ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλλαματοκαπνισμένον

*Χρυσώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) Ὅ,τι ἔχει τό χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπει ὡς χρησός. κθύρσοιο ἐπί τῆς ὡς χρυσός λάμψεως τοῦ χρώματος τῶν τοῦ κισσοῦ ἀνθέων, Herm. ἐν Εὐρπ. Βκχ. 545.

Χρώ, συναιρ. ἀντί χράω. Προστακ. ἐνστ. τοῦ, χράομαι, Σοφοκλ. Ἠλ. 44. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Χρώζω, καί μέσ. χρώζομαι, Μλ. χρώσω (χρώς) ὡς τό, χροΐζω. Ἐπιφαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρά τήν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐν γένει δέ, ἐγγίζω τι τό πιάνω μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων· κἵνατα μή χρώζειν ἐμέω, Εὐριπ. Φοίν. 2) διά τῆς προφαύσεως καί προσεγγίσεως τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος μεταδίδω εἰς αὐτό τι, ἐξαιρ. χρῶμα, ὄθεν χρωματίζω, βάπτω σπιλόνω, ῥυπαίνω· ἐν γένει δέ, νοσποιῶ, μεταδίδω τήν ὀρρωστίαν μου, σύνηθ. μολύνω τινά.

Χρῶμα, τό. (χρώννυμι) Κυρίως, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα, συνήθ. κλιά χρώματος κα Ἱππ. — 2) ἡ βαφή ἐπιφανείας τινός, ἐξαιρ. τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἡρόδ. 3, 101. ἐν γένει δέ, βαφή, τό ἰταλ. κολόρι, τουρκβ. μπογιά, ἔτι δέ καί τό φύκος καί τό ψιμμύθιον, κοιν. τό κοκκινάδι καί τό φκιατίδι, — β) συριακή τις ῥίζα δι ἧς ἔβαπτον καί ἐχρωμάτιζον. Θεόφραστ. περί ὀσμῶν. — 3) ὁ καλλωπισμός τοῦ λόγου, τό νά καλλωπίζῃ τις τούς λόγους, τήν ὁμιλίαν του μέ καλάς, ἀνθηράς λέξεις — 4) ἐν τῇ μουσικῇ, τόνου σύστημα τοῦ ὁποίου οἱ 24 χρόνου διαστήματα μετροῦντες τόνοι τοῦ τετραφώνου εἶχοντο ἀλλήλων δίς ἀνά ἡμίτονον, καί τοῖς δυσίν ἡμιτόνοις ἐπεφέρετο ἡμίολον. Thierach. Pind. 1. σελ. 36. παραβλ. διάτονον καί ἁρμονία. ὄθεν

*Χρωματεύω, καί

Χρωματίζω, Μλ. ἴσω. Βάπτω τι. Θεόφρ.

Χρωματικός, ή, όν. (χρῶμα, σημ. 4.) Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τά χρωματικόν τόνου σύστημα, εἶναι συνθεμένον κατά τούς κανόνας αὐτοῦ· ὄθεν καί χρωματική μουσική = χρῶμα, σημ. 4. — 2) = χρωματίνος.

*Χρωματίνος, ίνη, ινον. (χρῶμα, σημ. 2) Ὅ,τι εἶναι χρωματισμένον, βαμμένον.

*Χρωμάτιον, τό (χρῶμα, σημ. 2.) Βαφή εἰς τήν ὁποίαν βάπτεται, χρωματίζεταί τι.

Χρωματισμός, ὁ. Τό νά χρωματίζῃ, βάπτῃ τίς τι, βάψιμον.

Χρωματογραφέω, Μλ. ήσω. (γράφω) Σημειόνω τι μέ χρώματα, ζωγραφίζω. ὄθεν

Χρωματογραφία, ἡ. Ἡ διά χρωμάτων γραφή, ζωγραφία.

Χρωματοποιία, ἡ. (ποιέω) Κατασκευή τοῦ χρώματος καί ἡ δι αὐτοῦ ἐπίχρισις χρωματιζομένου, ζωγραφιζομένου πράγματος ἐν γένει. (οὐχί δέ φκιατίδωμα, τόλοιπος γάρ κατά ταύτην τήν ἐξήγησιν.

Χρωματοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω) Ὅστις πωλεῖ χρώματα, πραγματεύεται μέ χρώματα, βαφάς.

*Χρώννυμι, καί χρωννύω, Μλ. χρώσω. παθ. παρκμ. κέχρωσμαι. (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Βάπτω, χρωματίζω τι. ὄθεν — β) μολύνω, σπιλόνω, μιαίνω τι. — γ) νοσποιῶ, μεταδίδω τήν νόσον, ἀρρωστίαν μου εἰς ἄλλον.

Χρώς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτιατ. χρῶτα. Ἐπικ. καί Ἰων. γενκ. χροός, δοτκ. χροΐ, αἰτιατ. χρόα. Ἀττ. δοτκ. χρῷ, ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξει μέν χωρίς περί τῆς ὀρθίας ἰδέας παρακατιών. (ἡ ὀνμτ. δέ, χρόος, συναιρ. χρούς, εἰς τά πλεῖστα τῶν λεξικῶν εὑρισκομένη οὐδέν ἐστί καί ὡς οὐδέν νομίζεται) ἡ σημασ. τοῦ, χρώς ἐστίν ὡς καί ἡ τοῦ, χρόα, χροιά, χροΐα, χρῶμα, ἐν γένει, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ὄθεν ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα, καί τό σῶμα αὐτό, πολλάκις παρ Ὅμ. καί Ἡσιόδ. οἵτινες, πλήν τῆς ὀνομτκ., χρῶνται διόλου τοῖς Ἐπικ. καί Ἰων. τύποις τῶν πλαγίων πτώσ χροός, χροΐ, χρόα, ἐξαιρέσει τῆς ἐν Ἰλιάδ. Κ, 575. γενκ. χρωτός, καί τῆς ἐν Ὀδυσσ. Σ, 172. 175. καί Ἡσιόδ. Ἔργ. 558. αἰτιατ. χρῶτα, ἐν Ὀδυσσ. Π, 145. δέ, κεῖται ἀντί τοῦ, σαρξ, ἀντιδιαστέλλεται τοῖς ἐπ αὐτήν ὀστέοις, τῇ αἰτ. πλ., χρῶτας χρῆται Διον. ὁ Ἁλικ. — β) ἐν παροιμιαζομένοις λόγοις· κἐν χρῷ πλησιέστατα, ἐγγύτατα. C. F. Herm. ἐν Λουκ. ἱστορ. 24. σελ. 158. κἐν χρῷ τινος κα πλησίον, ἐγγύς, ἀμέσως κοντά εἴς τι, Jac ἐν Ἀχιλ. Τατ. σελ. 675. κἐν χρῷ τῆς γῆς κα ἐγγύτατα τῆς γῆς, πλησιώτατα, κοιν. ντίπ κοντά εἰς τήν γῆν. κἔρυσι ἐν χρῷ τό κοιντσούζει, καίει εἰς τήν πάτσαν, πονεῖ παρακολύ, Σοφοκλ. Αἴ. 786. κυρίως δέ κἔρυσιν ἡ κύρειν ἐν χρῷ τό νά ξυραφίζῃ ἡ κουρεύῃ τις τάς τρίχας ἕως εἰς τήν ῥίζαν, Ἡρόδ. 4, 175. κἐν χρῷ μάχεσθαι τό νά μάχωνται, πολεμοῦν ἕνας πρός ἕναν, στῆθος πρός στῆθος· ἤ ἐν χρῷ συνουσίαν οἰκειοτάτη συναναστροφή, πιστή, στενωτάτη γνωριμία, φιλία. παρβλ. ἐγκυτέ. — 2) τό χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἤ τῆς σαρκός, τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. κχρώς τράπεταιν ἀλλάζει τό χρῶμα τοῦ προσώπου, ἤ τῆ ὄψις, ἐξαιρ. ἐπί τῶν αἴρνης ὠχριώντων, ὅσοι γίνονται ἐξαφνα χλωμοί, χάνουν τήν φυσικήν ὄψιν των διά φόβον καί τ. τ. Ἰλιάδ. Ν, 279. 284. Ρ, 733. Ὀδυσσ. Λ, 529. Φ, 413 παρά τοῖς μετέπειτα δέ, χρῶμα, ἐν γένει (συγγν. τῶ, χράω, χραύω, χρίνω, χρίω. ὄθεν χροΐζω, χρώζω, χρωτίζω, χρώννυμι.)

Χρῶσις, εως, ἡ. (χρώζω) Τό νά ἐπιψαύῃ, ἐγγίζῃ τις τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, ὀλίγον, ἐλαφρά — 2) τό νά βάπτῃ, χρωματίζῃ τίς τι.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ. (χρώζω) Πᾶν ὅ,τι βάπτει τι ἤ μεταδίδει εἰς τι τό χρῶμά του. κχρωστήρ μόλυβδος τό μολυβδοκόνιτλον, πλαιβάζι κοιντρ.

Χρωστίδιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, χράς. Κρατ. παρά τῷ Ἐτυμλ. ἐν λέξ βλιμάζειν.

Χρωτίζω, Μλ. ἴσω (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Χρωματίζω, βάπτω τι, ὅτόν οἶνον καταστευάζω τόν οἶνον, τῷ δίδω καλόν χρῶμα καί τόν κάμνω νόστιμον. Μέσ. μετά δοτ. κχρωτίζομαι τήν φύσιν τινός προπαρμόζω τόν νοῦν, τά φρονήματά μου τούς στοχασμούς μου εἰς τι, διά μελέτης, ἀσκήσεως, ἤ γυμνάσεως εἰς τι ἀλλοιοῦμαι καί οἱονεί συμμορφοῦμαι αὐτῷ. Ἀριστφ. Νφ. 516.

Τό Χ. μετά τοῦ Υ.

Χυδαΐζω, Μλ. ἴσω (χυδαῖος) Συντρέχω ὁμοῦ μέ τόν κοινόν λαόν, εὑρίσκομαι εἰς τάς συναθροίσεις αὐτοῦ, εἶμαι καί ἐγώ μέλος αὐτῶν. — 2) Τρπκ. εἶμαι ἤ γίνομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς χυδαῖος. κτό χυδαΐζον στίφος τῆς πόλεως· ὁ χυδαῖος λαός. Νικήτ. χρον. ιε', 1. καί ς', 9.

*Χυδαϊκῶς, Ἐπίρ. = χυδαϊστί, Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 851.

Χυδαιολογία, ἡ. (χυδαῖος, λέγω) Κοινός, διεφθαρμένος τρόπος ὁμιλίας, χωριάτικη γλῶσσα. παραβλ. χυδαιότης.

Χυδαῖος, ὁ, ἡ. (χυδήν) Ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον πολύ, παραπολύ διά μιᾶς, ὄθεν — 2) Τρπκ. πᾶν ὅ,τι εἶναι περιττόν, ποταπόν, ἀχρεῖον· καί ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι κοινός, χωριάτης, ἀπολίτευτος, ποταπός, οὐτιδανός. κχυδαῖοι ἄνθρωποι, πάλαι μέν οἱ ἄθροοι καί πεπλουτισμένοι, ὕστερον δέ οἱ τοῦ ὄχλου καί εὐδαιμονίσαντες. Εὐστθ.

Χυδαιότης, ητος, ἡ. Κοινός, ἀπολίτευτος, ποταπός, οὐτιδανός, χωριάτικος τρόπος. ἐξαιρ. τῆς ὁμιλίας.

Χυδαιόω, (χυδαῖος) Κάμνω τινά ἤ τι χυδαῖον.

*Χυδαϊστί, Ἐπίρ. (χυδαΐζω) Κατά τρόπον τῶν χυδαίων, κατά τήν ὁμιλίαν, γλῶσσαν τῶν χυδαίων, καθώς ὁμιλοῦν οἱ χυδαῖοι.

Χύδην, Ἐπίρ. (χέω) Κυρίως, χυμένα, χυτά, πολύ, παραπολύ διά μιᾶς· ὄθεν — 1) ἄθρόως, δαψιλῶς, σωρηδόν, διόλου, ἀφθόνως. — 2) Συγκεχυμένως, σκορπισμένα, ἄπαντα, ἀνακατωμένα. — 3) κατά πεζόν λόγον, λογογραφικῶς, ἀντιδιαστ. τῷ, κἐν ποιήματιν Ἀριστ. ἐν Πλάτ. Νμ. 7. σελ. 811. D. (υ –)

Χυλάριον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, χυλός. (ᾰ)

Χυλίζω, Μλ. ἴσω. (χυλός) ὡς τό, χυλόω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλόν, γίνεται χυλός. — 2) ἐξάγω τόν χυλόν φυτοῦ τινος χύνωντας ἐπ' αὐτό βραστόν νερόν, ἤ βράζοντας το εἴς τι ὑγρόν· ὄθεν

Χύλισμα, τό. Ὁ χυλός φυτοῦ τινος, τόν ὁποῖον ἐξάγει τις χυλίζωντάς το. (υ)

Χυλισμός, τό. Τό νά χυλίζῃ τις φυτόν τι· ἴδε χυλίζω, σημ. 2.

Χυλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ χυλόν, φαίνεται ὡς χυλός.

*Χυλοποιέω, (ποιέω) Εἰς χυλόν ποιῶ· μεταβάλλω, ὡς τό χυλόω.

Χυλός, οῦ, ὁ. (χέω) Τό ἐν τοῖς σώματι μετά τῶν στερεῶν μερῶν αὐτοῦ συναιρετικόμενον ὑγρόν· ζωμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ὑγρόν, ἐξαιρ. τό δι ἐπιχύσεως βραστοῦ νεροῦ ἀπάνω εἰς τι φυτοῦ εἰς νερόν ἁπιεζόμενον βρώσιμον καί πόσιμον ὑγρόν, ἴδε χυλόω ἤ κατά Γαλην. κἩ ἐξ ὑγροῦ καί ξηροῦ σύστασις τῶν ὑπό θερμότητος πεφθέντων, καί ἐντεῦθεν τό ἐκ τῶν βρωμάτων διά τῆς ἐν τῷ στομάχῳ πέψεως ἁπιεζόμενον καί διηθούμενον ὑγρόν, ὃ διά τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων γίνεται τροφή τοῦ σώματος. — 2) ὡς τό, χυμός, ἡ ποιότης, γεῦσις, νοστιμάδα πράγματός τινος, διότι προέρχεται ἐκ τῶν χυλῶν· Ἀριστοτέλ. ἠθ. γ', 10. κητῆς γάρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τούς οἴνους δοκιμάζοντες, καί τά ὄψα ἀρτύοντες. ὄθεν

Χυλόω, Μλ. ώσω. Κάμνω τι νά γένῃ χυλός, τό μεταβάλλω εἰς χυλόν, ἐξαιρ. βρώσιμον, θρεπτικόν, χυλόν. — 2) ἁπιέζω, ἤ στραγγίζω τόν χυλόν πράγματός τινος βράζωντας δηλαδή ζεματίζωντας ῥίζας ἤ φύλλα ἤ χόρτα καί πέρνωντάς τόν ζωμόν αὐτῶν· καί τό ἀποζεμα τούτων λέγεται χυλός. Διοσκορδ. κῬίζαι χυλωθεῖσαι· κφύλλα χυλωθέντα, ζεματισθέντα καί διηθηθέντα, κμῆλα χυλώσαντες κα Γαλην. — 3) ῥαντίζω, ὑγραίνω, νοτίζω τι.

Χυλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) συναιρ. ἀντί χυλειι-

δής. Ὅστις ὁμοιάζει μὲ χυλόν· ἔχει πολὺν χυλόν. Διοσκορ.

Χύλωσις, εως, ἡ (χυλόω). Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τίς τι εἰς χυλόν· τὸ νὰ ἐκπιέζῃ, στραγγίζῃ τὸν χυλόν τινος· τὸ νὰ κάμνῃ πυκτὸν ὑγρόν τι, ἐξαιρέτως βράζοντάς το, (υ)

Χύμα, ατος, τό (χέω) ὡς τό, χεῦμα. Ὅ,τι ἐχύθη, ἐξεχύθη, ἐξέτρεξε, χύνεται, ξετρέχει· χύσιμον, ρεῦμα, ποταμός, σκίλαπα· ἐν γένει, ὑγρόν, ὑγρότης· (τὸ υ, κατὰ τὸν Δρκτ. ἀεὶ βρχ., ὅπερ βεβαιοῖ καὶ ἡ ἐτυμλγ. τῆς λξ. παρὰ τὸ, κέχυμαι, πρκμ. ἄρα ἡ χῦμα τόνωσις τῆς λξ. ψευδῆς ἐστί· παρβλ. Herm. ἐν Ὀρφ. Τμ. 10, 22.) ὅθεν

Χυματίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Διϋγραίνω, βρέχω, νοτίζω, μουσκεύω, ἀναλύω τι εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ῥευστόν τι. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 720.

*Χυμεία, ἡ (χυμεύω) = χύμευτις.

*Χυμένη, ἡ· Ἑτκ. μετχ. ἀόρ. παθ. τοῦ, χέω κατὰ συγκ. Ὁμ.

Χύμευσις, εως, ἡ (χυμεύω). Μῖξις, ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα. Εὐστάθ. (υ)

*Χυμευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χύμευσιν.

*Χυμεύω (χυμός). Μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα.

Χυμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χυμός). Κάμνω τι εὔχυμον, εὔχυλον, γλυκύ, ἡδύσιμον· ἀρωματίζω τι, ἡδύνω, ἀρτύω τι.

Χυμικός, ἡ, όν (χυμός). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χυμούς, ὑπάγεται εἰς χυμούς· ἀφ' οὗ, κατά τινας, ἡ χυμεία ὑπὸ τέχνη, ἡ χημία· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τοὺς τύπους χημία, χημευτική. ἴδε Salmas. exerc. Plin. σελ. 1097.

Χυμίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χυμός. Ἀθήν. ζ.

*Χυμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χυμός.

Χυμός, ὁ (χύω) ὡς τό, χυλός. Χυμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ἰκμάδα, ἐξαιρ. γεῦσις, ἰοστιμάδα· τόσον ἡ ἰδιαιτ. τῆς ποιότητος τῆς γεύσεως, ὅσον καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ τῶν γευστικῶν ὀργάνων τι διὰ τῆς ποιοτητός των ἐρεθιζομένου ὑγροῦ πράγματος, καὶ ἡ διὰ τούτου ἐνεργουμένη αἴσθησις· εἰσὶ δὲ τὰ εἴδη τῆς γεύσεως ἑνδεκα· ἡχυμὸς ἁλμυρός, πικρός, ὀξὺς ἢ ἐξίνης, εἰνώδης, λιπαρός, στρυφνός, αὐστηρός, γλυκύς, δριμύς. Θφρστ Φυτ. ἱστρ. 6, 4. Πλτχ. φυσ. ζητ. σελ. 616. ὅθεν

Χυμόω, ἐπὶ πραγμ. Προξενεῖ ἢ μεταλλάσσει γεῦσίν τινα· ὅθεν τὸ, ἀχύμωτος, ὅ τι δὲν ἔχει, δὲν προξενεῖ γεῦσίν τινα, εἶναι ἄνοστον.

Χυμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χειμοειδής. Σχολ. Νικάνδρ.

*Χύντο, γ' πλθ. πρτπ. παθ. ἀόρ. τοῦ, χέω, κατὰ συγκπ. Ἰλιάδ.

Χύνω, νεώτερος καὶ ἥττον εὔχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χέω. Lobeck Φρυν. σελ. 726.

Χύτις, εως, ἡ (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἐχύθη, χύνεται, ἔτρεξε, τρέχει· χύσιμον, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐπὶ στερεῶν δὲ σωμάτων, ὅ,τι πίπτει ἀφθόνως, πολύ, παρακολουθεῖ διά μιᾶς, σωρεύεται, σκορπίζεται· ἡχύτις φύλλων Ὀδυσ. Ε, 483. 487. Τ, 443. ἐν γένει, πλῆθος μέγα, ἐπεκτεταμένον, διατεθρυπτισμένον. — 2) Τὸ νὰ χωνεύῃ ἥττον ἀναλύῃ, κάμνῃ τις πρᾶγμά τι ῥευστόν· τὸ νὰ χύνῃ τίς τι. (υ)

*Χυστός, ἡ, όν = χυτός. Δικαιάρχ. κατὰ ψευδῆ ἀνάγνωσ. μέντοι ἀντὶ χωστός.

Χυτήρ, ῆρος, ὁ καὶ

*Χύτης, ου, ὁ (χέω). Ὅστις χύνει τι· καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ χύνουσι ἢ τὸ πρὸς χύσιν ἐπιτήδειον. (υ—)

*Χυτικός, ἡ, όν (χέω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χύσιμον, εἰς τὸ νὰ χύνῃ τίς τι δι' αὐτοῦ.

Χυτλάζω, Μλ. -άσω. Κυρίως χύνω τι· τρπκ. δὲ, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τὰ γόνατά σου καὶ γυμνασικῶς χύτλατον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν· ἁπλωτὸν τὰ γόνατά σου καὶ τεντώθητι, ἐξαπλώθητι εἰς τὰ στρώματα καθὼς κάμνουσι οἱ γυμνασταὶ διὰ νὰ συνεθίσουν νὰ τεντόνουν τὰ σκέλη των. Ἀριστοφ. 1207. ὡς τὸ Λατ. fusus in herba. ἐξαιρ. δὲ, Ἀρτεύω, ποτίζω, πλύνω, καθαρίζω τι· λούω, χρίω, ἀλείφω, μυρόνω· παρβλ. χύτλον καὶ χυτλόω.

Χύτλον, τό (χέω). Πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ χύσῃ, εἶναι ῥευστόν, χυτόν, ἠμπορεῖ νὰ χυθῇ· ὅθεν ἐξαιρ. — α) Νίμμα, νίπτρον, πλύμα, λούτρον, ἤτοι νερὸν διὰ νίψιμον, πλύσιμον, διὰ λούσιμον. — β) Μῖξις, σύγκραμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἄλλως ὑδρελαιον λεγόμενον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο καὶ ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λούτρον ἢ πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ κεκμηκότος, κουρασμένου σώματος, διότι εἰσχωρεῖ εὐκολώτερα διὰ τῶν πόρων καὶ καταμένει περισσότερον καιρὸν παρὰ τὸ καθαρὸν ἔλαιον μόνον. — γ) Ποτάμιον ὕδωρ, ποταμός, ῥεῦμα, τρεχάμενον νερόν, Λκρ. 701. — 2) κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ χύτλα, ὡς τό, χοαί· τὰ εἰς λοιβὴν ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν συνήθη ῥευστά· ὅθεν ἡ λοιβή, ἡ σπονδὴ αὐτή. Λατ. inferiae. ὅθεν

Χυτλόω, Μλ. -ώσω. Καθαρίζω, παστρεύω τι πλύνω τά τό· πλύνω, λούω, χρίω, ἀλείφω μὲ ἔλαιον ἢ μὲ μυρωδικόν· ἐξαιρ. δὲ, μὲ ἔλαιον μετὰ τὸ λούτρον, ὡς συνηθιζον νὰ ἀλείφωνται εὐθὺς ὡς ἐτελείωνε τὸ λούτρον· συνήθως δὲ κατὰ μέσ. διάθ. Λούομαι, χρίομαι· Ὀδυσ. Ζ. 80. παρβλ. Καλλιμ. Ζεύς. 17. ἀλλὰ παρὰ Γαλην. τὸ χυτλώσασθαι σημαίνει τὸ νὰ ἀλείφῃ τις καὶ τρίβῃ τὸ σῶμά του μὲ καὶ ἅμα ἔλαιον καὶ ὕδατος· ἴδε χύτλον, σημ. β'.

*Χύτο, γ' ἐνικ. πρτσ. ἀορ. τοῦ, χέω, κατὰ συγκπ. μετὰ παθ. σημασίας, Ὁμ. (υ)

Χυτός, ἡ, όν· ἐπθ. ῥηματ. τοῦ, χέω· ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ἐχύθη, ἐχυτεύτης, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων· ὅ,τι ἐχύθη πολὺ διὰ μιᾶς, ἐτορώθη, ἠχυτὴ γαῖα σωρωμένον χῶμα, λόφος, μνημεῖον, τάφος ὡς τὸ, χῶμα, Ἰλιάδ. Ζ, 464. Ξ, 114. Ψ, 256. Ὀδυσ. Γ, 258. (ἐν ταύτῃ μόνῃ τῇ συντάξει ἀκαταίτακται παρ' Ὁμ. ἡ λξις,) — β) ὡς οὐσιαστ. ἠχυτοία = χώματα, δίσις, τὸ Ἰταλ. μόλο, Ἡρόδ. 7, 37. — 2) Ὅ,τι ἀνελύθη, ἐγένετο ῥευστόν, ἐχωνεύθη, εἶναι χωνευτόν, δύναται νὰ ἀναλυθῇ, νὰ γίνῃ ῥευστὸν πάντημα λίθινα χυτὰ· Ἡρόδ. 2, 69. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μετάλλων. — 3) ἐν γένει, ὅ τι εἶναι ῥευστόν, ῥέει, τρέχει, χύνεται, Πνδ. ἔτι δὲ καὶ ποιητ. ἐπὶ τῆς κόμης, ὅταν κυματοῦν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς κρεμάμενα. Νκ. — 4) Ὅ,τι ἐπλημμυρίσθη, ἐπαραχώθη ἀπὸ τὴν λούνην τὴν ὁποίαν φέρουν, σύρουν τὰ κατεβασμένα νερά, οἱ ποταμοί, χειμερρόοι, καὶ τ. τ. — 5) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι χυμένον, διατεθρυπτισμένον μακράν, εἶναι, εὑρίσκεται πολύ, παρακολύ, ἀφθόνως· ὅθεν ἠχυτοὶ ἰχθύες οἱ ἀγεληδὸν συμπλέοντες, πολλότατοι ὁμοῦ περιφερόμενοι εἰς τὰ ὕδατα, ἄλλως ῥοάδες· λεγόμ. Ἀριστοτ. Ζωϊστορ. 5, 9.

Χύτρα, ἡ, Ἰων. κύθρα καὶ κύτρα (χέω). Πήλινον ἢ κεράμινον ἀγγεῖον, τὸ συνήθ. τσουκάλι· Ξνφ. Ἑλλ. δ', ε', 4 «φέροντες πῦρ ἐν χύτραισι». Πλάτ. Ἱππ. «χύτρα σωτῆρα». Πλθ. αἱ χύτραι, Ἡ ἀγορά, ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκαλοπάζαρον. — β) Ἀριστοφ. Εἰρ. 923. «Ταύτην χύτραις ἐδρυτέον». αὐτὴς τὸ ἄγαλμα πρέπει νὰ στηθῇ μὲ στουκάλια· ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πάλαι συνήθειαν τοῦ νὰ ἐγκαινίζωσι μὲ χύτρας πλήρεις ὑψηλῶν, βρασμένων σπιρίων τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα κατωτέρων θεοτήτων, ὅτε ἔπρεπε νὰ ἱδρύωνται ἐν τάχει. — γ) Παροιμ. ἠχύτραις λημᾶν ἔχει λήμας χυτρομεγέθεις, τσίμπλας μεγάλας ὡς τσουκάλι· τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. εἶναι τσιμπλάρης, τσιμπλομμάτης· ἐπὶ τῶν, ὅσοι ἔχουν λήμας, τσίμπλας εἰς τὰς πρὸς τὴν ῥῖνα γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν· κωμικὴς ὑπερβολῆς φράσις, ὡς καὶ τὸ, πλημᾶν κολοκύνταισι παρβλ. χύτροι. — 2) Τρόπος, εἶδός τι φιλήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ φιλῶν ἁρπάζει τὸν φιλούμενον ἀπὸ τὰ ὦτία, Λατιν. osculum Florentinum, Θφρστ. 5, 133. Πολθ. 10, 100. Περὶ τοῦ τοιούτου φιλήματος συνέγραψε διατριβὴν ὁ Lilius Gyraldus, ἣν εὑρήκαμεν παρὰ Gruterο lampas. T. 2. σλ. 410. — 3) κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις, χύτροι, ἡ σημ. αὐτὴ ἐμοὶ πηγάζει μόνον ἐκ τῆς παρ' Ἀριστοφ. Βπρ. 218. ψευδοῦς ἀναγνωσ. ὑπὸ τοῦ Brunk. — 4) = χύτρινος· πάνυ ἀμφβ. μέντοι. ὅθεν

Χυτραῖος, αία, αῖον· καὶ

*Χύτρειος, εία, ειον· = χύτρινος· ἀφ' οὗ ἐπθ. χυτρεῖον. Πύλινα ἀγγεῖα.

*Χύτρεος, έα, εον· συναιρ. χυτροῦς, ῆ, οῦ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χύτραν, ὡς χύτρα. ὅθεν, πήλινον, κεράμινον, γήϊνον, χωματένιον. (Cf. Porson ad Eurip. Med. 675. C H S.)

*Χυτρεοῦς, ῆ, οῦν· = τῷ προηγμ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1474. παρβλ. Porson. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 675. σλ. 448.

Χυτρεύς, έως, ὁ (χύτρα). Ὅστις κατασκευάζει χύτρας, τσουκαλάς· Παροιμ. ἠχυτρεὺς χυτρεῖ κοτέειν ὡς τὸ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέειν καὶ ὁ ταχύτης ψόγος τὸν συνταχύτην του, Ἡσθ. Ἔρ. 25.

Χυτρεφός, ὁ (ἔω). Ὅστις βράζει, μαγειρεύει τι εἰς τσουκάλι· (τὸ δὲ, ὁ ψήνων χύτρας, πάνυ ψευδές.) Ἀθην.

Χυτρίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυτρίς. Τζουκαλάκι. Ἀριστφ. Ἀχ. 463. 1175. (ῐ)

Χυτρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βάλλω τι εἰς τὸ τσουκάλι, τσουκαλιάζω· ἐξαιρ βρέχω ἁρτιγενές καὶ ἐκθέτω αὐτὸ· παρβλ. ἐγχυτρίζω.

Χυτρίνδα, Ἐπῤῥ. (χύτρα) τῷ παίζειν συνήθ. συνταττόμενον. Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ Πολθ. 9, 113. καὶ Ἡσυχ. «Καθέζεταί τις ἐν μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἅψηταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς· ἢ παιδιὰ αὕτη συνεθίζεται καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν, τὰ τσουκαλάκια παίζω.

Χύτρινος, ίνη, ινον (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι πήλινον, γήϊνον, ὡς τὸ τσουκάλι testaceus. Λατ.

Χύτρινος, ὁ· Ἰων. κύθρινος (χύτρος). Βαθεῖα τις τρύπα εἰς ἐλώδη, βαλτώδη τινὰ τόπον ἢ ποταμόν· ἔτι δὲ καὶ τέναγος, ῥηχὸς τόπος, ὅπου δὲν εἶναι πολὺ νερόν, δὲν εἶναι βαθύ.

Χυτρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χύτρα, ἢ, χύτρος. Τσουκαλάκι· κατὰ Βγ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1175. ἄνευ παραδείγματος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει μὲν τὴν λξ. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὅμως διὰ τοῦ, κρανίου.

Χυτρίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. μὲν τοῦ χύτρα ἢ τοῦ, χύτρος, συνήθως ὅμως ἄνευ σημ. ὑποκορστ. Ἡρόδ. 5, 88.

Χυτρισμός, ὁ (χυτρίζω). Ἔκθεσις ἀρτιτόκου βρέφους εἰς χύτραν ἐσκεύου.

Χυτρίτης, ου, ὁ· Θλκ. χυτρῖτις, ίδος, ἡ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, μαγειρευόμενον εἰς χύτραν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1150.

Χυτρόγαυλος, ὁ (γαῦλος). Ἀγγεῖον χυτρίνων εἴδους τι, μὲ ἀμφορέα ὅμοιον.

*Χυτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χύτραν.

Χυτροπλάθος, ὁ, ἡ (πλάσσω) = χυτρεύς, Τσουκαλᾶς. (ᾰ)

Χυτροπόδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χυτρόπους.

Χυτρόπους, οδος, ὁ (χύτρος, πούς). Κυρίως, χύτρα μὲ ποδάρια, ἀγγεῖον μαγειρικόν, τὸ

κοιντ. τουρκβ. τέτζερης, τετζερὶς πήλινος μὲ τρία ποδάρια· «Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν» Ἡσιόδ. Ἔρ. 750. ἔτι δὲ καὶ εἶδος κινητῆς ἑστίας μὲ ποδάρια, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέτουν τὴν χύτραν, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον πυροστιά· ἀλλως δὲ καὶ λάσανον καὶ πύραννος λεγόμενον, Πλδ.

Χυτροπωλεῖον, τό. Τόπος ἔνθα πωλοῦσι τὰς χύτρας, τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσουκαλοπάζαρι. ἐκ τοῦ

Χυτροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χύτρας, τσουκαλᾶς.

* Χυτροπώλις, ιδος, ἡ· ὁλκ. τοῦ χυτροπώλης. Ἡ χύτρας πωλοῦσα, τσουκαλοῦ.

Χύτρος, ὁ· Ἰων. κύδρος καὶ κύτρος (χίω). Πήλινον ἀγγεῖον μαγειρικόν, ἐν γένει ἀγγεῖον μαγειρικόν. Ἡρόδ. ἴδε καὶ χύτρα. — 2) «οἱ χύτροιν, Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων, τελουμένη κατὰ τὴν 13. τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, Ἀριστφ. Βτρ. 218. — 3) τὰ ἐν ταῖς Θερμοπύλαις θερμὰ λουτρά· Ἡρόδ. ζ'. «Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἠὼ τῆς ὁδοῦ, θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα· ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι, (συγγν. ἴσως τῷ, κύτος.)

Χυτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ χύτραν ἢ χύτρας.

(ΧΤΩ) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, χέω.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ω.

* Χώ, κατὰ συγκ. αὐτὶ καὶ ὁ.

χωλαίνω, Μλ. χωῶ (χωλός). Κάμνω τινὰ ἢ τι χωλόν, κουτσόν. — 2) ἀμετβ. εἶμαι χωλός, κουτσός, κουτσαίνω. ὅθεν

χώλανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ἢ τι χωλόν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χωλόν· κουλαμάρα, κουτσαμάρα. Ἐπίκτ.

Χώλασμα, τό (χωλαίνω). Τὸ πάθος τῆς χωλάνσεως, κούτζαμα, Ἱππιατρ.

χωλεία, ἡ (χωλεύω). Τὸ νὰ ἦναί τις χωλός, κουτσός, κουτσαμάρα, = χώλανσις. Πολυδ.

Χώλευμα, τό· = χώλασμα. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Χωλεύω (χωλός). Χωλαίνειν, κουτσαίνειν, χωλὸς εἶναι· Ἰλιάδ. Ρ, 411. 417. Τ, 37. — 2) μετβτ. κουτσαίνειν, χωλόν, κουτσὸν ποιεῖν τινα· παρβλ. χωλαίνω.

Χωλίαμβος, ὁ (χωλός, ἴαμβος). Ὁ χωλὸς ἢ ἐ χωλαίνων ἴαμβος· ἄλλως δὲ καὶ σκάζων λέγεται· διότι τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ ἰάμβου, σπονδείου ἔχει· ἐχρῆτο αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ Ἱππώναξ, ὅθεν καὶ εὑρετὴς αὐτοῦ λέγεται. Δημήτρ. Φαλην. (ε)

* Χωλογράββατον, καὶ χωλογράββατον, τό· = σκιμπόδιον.

Χωλοίπους, ὁ, ἡ, ουν, τό· γεν. -ποδος (πους) ποιητ. ἀντὶ χωλόπους· παρβλ. χαλαίπους.

* Χωλοπόδης, ου, ὁ· = χωλόπους. Μτχοπ. Ἡσιόδ. ἔρ. 70.

Χωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι χωλόν. Ἀριστοφ.

* Χωλόπους, ὁ, ἡ οὐν, τό· γεν. -ποδος (πούς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χωλοὺς πόδας.

Χωλός, ή, όν. Ὅστις εἶναι παράλυτος κατὰ τοὺς πόδας· ἐξαίρ. ὅστις κουτσαίνει, Ὁμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ ὅστις ἔχει παραλυσίαν εἰς τὰς χεῖρας· «χωλὲς τὴν χεῖρα» Εὐριπ. «Ὅτε χωλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρ' εὖ σφόδρα· ὃν ἡ συνήθεια Ἡφαιστόχειρα λέγει. — 2) Τροπικῶς, ὅ,τι εἶναι ἄνισον, ἀνόμοιον· «φιλοπονία εὖ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀφόμενον· τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεια ἀπονώτατα» Πλάτ. Πελ. σλ. 100. ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἔχει ἀμβλεῖς τοὺς ὀμβλύτους· (παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χτυπῶ, χαλάω, χαλαρός, ὡς τὸ Λατ. clodus, claudus· ἄρα παράλυτος, δι' ἐκλύσεως ἢ ἀτονίας τῶν μυῶν, τενόντων καὶ νεύρων, ἢ δι' ἐξαρθρώσεως μέλους τινός.) ὅθεν

Χωλότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ χωλοῦ· παραλυσία, ἐξάρθρωσις, βλάβη τῶν κώλων· κωλαμάρα, κουτσαμάρα.

* Χωλόω, Μλ. -ώτω (χωλός). Κάμνω τινά· ἢ τι χωλόν, κουτσόν· ὅθεν

Χώλωμα, τό. Παράλυσία μέλους τινὸς ἢ ἐξάρθρωσις· Ἱπποκρ. καὶ

Χώλωσις, εως, ἡ. Τὸ χωλαίνειν, κουτσαίνειν, ἢ χώλανσις. Ἱπποκρ.

Χωμα, ατος, τό (χόω, χώννυμι). Ἐπιχωσευμένη γῆ, σωρὸς ἀπὸ χῶμα ἀνεσκαμμένον· χαράκωμα, ὀχύρωμα, Ἡρόδ. 1, 184. ἐξαίρ. ὁ τάφος, ἡ ἐπιχωσευμένη γῆ τοῦ τάφου· Ἡρόδ. 1, 93. 9, 85. καὶ Παυσαν. Ἀττικ. «Τάφων δὲ οὐδένα εὑρεῖν ἐδυνάμην· οὔτε γὰρ χῶμα οὔτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖν. Ἀθήν. ιδ'. «Ἰδοὺς δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν· ἔστι δὲ καὶ ἀνεσκαμμένη γῆ, τὴν ὁποίαν ἀρίζουσιν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας νὰ ἀερισθῇ καὶ ἐραινισθῇ καὶ ἔπειτα τὴν ῥίπτουσι πάλιν εἰς τοὺς λάκκους, τρύπας, ὅθεν τὴν ἀνέσκαψαν, καὶ οὕτω φυτεύουσι δένδρα. ὅθεν

Χωματίας, ου, ὁ· παρὰ Πολυδ. γ', 103. «Χωματίας ποταμός», ὁ ἄμμον καὶ χώματα, ἰλὺν, λοῦνην φέρων, σύρων, καταβάλλων.

Χωμάτιον, τό, Ὑπερτ. τοῦ, χῶμα. (ε)

Χωνεία, ἡ (χωνεύω). Τὸ νὰ χωνεύῃ τίς ἤτοι ἀναλύῃ τις μέταλλόν τι καὶ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τύπους, καλούπια, κατασκευάζων πράγματα.

Χωνεῖον, τό (χωνεύω) = χωνευτήριον. — 2) = χώνη.

Χώνευμα τό (χωνεύω). Τὸ χωνευμένον ἤτοι τὸ ἐκ τῆς χωνεύσεως, καὶ ἀναλύσεως τοῦ μετάλλου ἐσχηματισμένον ἔκτυπωμα, εἴδωλον, ἄγαλμα. Φλ

Χώνευσις, εως, ἡ (χωνεύω) = χωνεία.

* Χωνευτήρ, ῆρος, ὁ· = χωνευτής. ὅθεν

Χωνευτήριον, τό. Τόπος ἔνθα χωνεύουσιν, ἀναλύουσι μέταλλα.

Χωνευτής, οῦ, ὁ (χωνεύω). Ὅστις χωνεύει, ἀναλύει μέταλλα. ὅθεν

Χωνευτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χώνευσιν, χωνείαν.

Χωνευτός, ή, όν· Ἐνδ. ῥηματ. τοῦ, χωνεύω. Ὅ,τι εἶναι χωνευμένον, ἀναλελυμένον, χυμένον, ἐξ ἀναλυμένου μετάλλου κατεσκευασμένον. — 2) ὅ,τι εἶναι χωνευτόν, δύναται νὰ χωνευθῇ, εὐχώνευτον.

Χωνεύω· κατὰ συναιρ. ἀντὶ χοανεύω (χέω). Ἀναλύω ἢ χύνω μέταλλόν τι· κατασκευάζω τι ἀπὸ ἀναλυμένον μέταλλον. Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. «Τὸν χαλκοῦν ἔπαυσε χωνεύσας ἐκ τοῦ

Χώνη, ἡ· συναιρ. ἀντὶ χοάνη (χέω). Χύτρα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύουσι μέταλλα. — 2) συνήθ. διάφραμα, χωρὶς εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν.

Χωνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χώνη, ἡ, χῶνος· Χωνὶ εἰς ἀνάλυσιν μετάλλων.

* Χώννυμι, καὶ χωνύω, Μλ. χώτω· παθτ. πρκμ κέχωσμαι· πρὸς τοῦτο χρῶνται οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρόδ. τῷ ταυτικῷ εἰστ. χόω ἀπρμφ. χοῦν. μετχ. χών (χέω). ἐπὶ στερεῶν σωμάτων. Χώνω, ἐπισωρεύω, ἐξαίρ. ἐπὶ ἀνεσκαμμένης γῆς· παραχόνω, σκεπάζω, γεμίζω τόπον, λάκκον τινὰ μὲ χῶμα· κάμνω δέσιν, τὸ Ἰταλ. μόλον, ἢ χαράκωμα, ὀχύρωμα, τὸ, σύνηθ. σκάντσουρα· «χώματα χοῦν, ἢ χῶσαι» Ἡρόδ. 1, 162. 4, 7... 9, 85. Ἔτι δὲ καὶ στερεόνω. ὀχυρόνω τι ἐπισωρεύοντας χῶμα· Παθτ. Περιχώνεται, σκεπάζεται, γεμίζεται μὲ χῶμα· «χωσθῆναι» Ἡρόδ. 2, 11. 137. ἐξαίρ. Σκεπάζω, γεμίζω τάφον τινά· σπανιώτρ. «χώσαί τινα τάφῳ, ἢ σήματι» Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 368 ἔτι δὲ καὶ «χῶσαί τινα λίθοισι» τὸ νὰ σκεπάσῃ τίς τινα μὲ λίθους, νὰ τὸν λιθοβολήσῃ, πετροβολήσῃ. Ἀριστφ. Ἀχ. 295. ὅθεν καὶ παθτ. «χώννυσθαι τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ χῶμα, ἐνταφιασθῇ» «χώννυμεν ἅμα ἕκαστον μὲ χῶμα, ἤτοι μᾶς ἔκαμναν, κατεσκεύαζαν τάφον, μνημεῖον· Ἀντπ. Σικ. 66, 2. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 619, 4.

* Χῶνος, τό· καὶ

Χῶνος, ὁ· συναιρ. ἀντὶ χόανος, χόανοι· = χώνη, χοάνη.

Χωομαι, Μελ. χώσομαι, ἀόρ. ἐχωσάμην· μέσ. ἀποθ. οἱ τό, χολοῦμαι· Ὀργίζομαι, θυμόνω, ἀγανακτῶ, χολίζω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐν Ἰλιάδ. εὐ σπανίως προσλήψει τοῦ θυμόν, κῆρ, κηρόθι ἢ φρενί· ἤσιον ἔτι δὲ καὶ «χώομαι θυμῷ» Τμ. Δμτ. 331. καὶ «χώομαι φρένας» Ἡσιόδ. Θγν. 554. σπανιώτρ. δὲ εἶμαι συγχυσμένος, ἐκπληγμένος, λυπημένος. Ἐν γένει δὲ, εὑρίσκομαι, εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν. — α) μετὰ δοτ. τοῦ προσ. κατὰ τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλιάδ. Α, 80 Ι, 555. Φ, 306. Ω, 606. — β) μετὰ γενικ. τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγματ. διὰ τὸ ὁποῖον, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλιάδ. Α, 429. Β, 689. Ν, 165. 662 Π, 553. Τ, 29. Φ, 457. Ψ, 37. σπανιώτρ. περί τινος, Ἰλιάδ. Ι, 449. Ξ, 266. ἐν τοῖς δυσὶ δὲ τούτοις μαρτυρίοις ὁ Wolf. περιεχώσατο, εἰς μίαν λέξιν, ἔγραψε· ἴδε περιχώομαι· ἀλλὰ καὶ περί τινι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 12. Ἐπ. Ἔρ. 236. — γ) μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγμ., μόνον ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξει «μήποτε τοῦδε χώσῃ μὴ ὀργίζου κατ' ἐμοῦ περὶ τούτου, Ὀδσ. Ε, 215. Ψ, 213. — ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· Ἐνεστ. ἐνεργ. χώω, οὐχ εὑρηταί που· (συγγν. τῷ, χιλή.)

Χώρα, ἡ· Ἰων. χώρη· ὡς τό, χῶρος (ΧΑΩ). Τόπος, μέρος τόπου εἰς τὸν ὁποῖον περιέχεταί τι, ἢ τὸν ὁποῖον περιέχει, εἰς τὸν ὁποῖον κεῖται, εὑρίσκεταί τι· Ὁμ. ἐξαίρ. ὁ τόπος, τὸ διωρισμένον μέρος ὅπου εὑρίσκεται, διατρίβει τις, Ἰλιάδ. Ψ, 349 Ὀδσ. Π, 352. «ἐν χώρᾳ, καὶ κατὰ χώραν», εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, εἰς τὸ διωρισμένον μέρος. Ἡρόδ. ὅθεν «κατὰ χώραν ἔχειν» εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν τόπον του, ἢ εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν ἡσυχίαν του· οὕτω καὶ «μένειν κατὰ χώραν» Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 135. 201. Θκδ. 4, 75. Ἀριστφ. Βτρχ. 793. Ἱππ. 1354. Πλούτ. 367. «ἐκ τῆς κατὰ χώραν ἀφίνω τι ἢ τινα εἰς τὸν τόπον του ἢ εἰς τὴν τάξιν του ἀνενόχλητον, ἀπείρακτον, ἀτάραχον· «χώραν λαμβάνω» πιάνω τόπον, βάλλομαι εἰς τάξιν, εὐταξίαν, ἡσυχάζω· τὸ δὲ «εἰς χώραν τινὸς καθίσταμαι» ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον τινός, ἀναδέχομαι, διαδέχομαι τὸν τόπον, τὴν θέσιν του, Ξνφ. Κύρ. π. 2, 1, 23. — β) τρπκ. Τάξις, ἀξίωμα, ἀξία, τὸ συνήθ. Ἰταλ. posto, ὀφφίκιον· ὅθεν, «ἐν χώρᾳ τινός» εἰς τὸν τόπον τινός, ἀντὶ τινος· «ἐν χώρᾳ τινὸς εἶμαι» εἶμαι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ ἀξίωμά τινος, ἔχω τὸ ὀφφίκιόν τινος, μὲ τιμοῦν, μὲ σέβονται ὡς τινα· «ἐν ἀνδράποδων χώρᾳ εἶμι» ἔχω τὴν ἰδίαν τάξιν, κατάστασιν μὲ τὰ ἀνδράποδα, νομίζομαι, θεωροῦμαι ὡς ἀνδράποδον, Ἰωαν. ἐν Ἀχλ. Ταρτ. σελ. 957. Ξνφ. Ἀνάβ. 5, 6, 13. «ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμὶ» δὲν ἔχω κἀμμίαν τάξιν, κἀμμίαν κατάστασιν, ὑπόληψιν, τὸ κοινότ. δὲν πιάνω τόπον, δὲν ἀξίζω τίποτε· παρβλ. Θεογν. 152, «χώραν μηδεμίην τιὸς θείαιτο καὶ 820, «ὀλίγη χώρη τινὲς τελέθειεν — 2) ἐξαίρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χώρα, τόπος, καὶ — α) Μέρος γῆς, ἐπικράτεια, ἐπαρχία, βασίλειον, Ἡρόδ. «ἐπὶ χώρας εἰμὶ, εἶμαι εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τὴν πα-

τρίβα μου, εἰς τὸ σπίτι μου, εἰς τὰ ἐδικά μου. — β) Ἀγρός, ὑποστατικόν, ἐξοχή, τό ἰταλ. compagnia, παιδιά, γῆ, ἔδαφος. — γ) Κώμη, χωριό, ἀντίθ. τῷ, πόλις. — Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε παρατιθ., χώρος.

Χωράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἐξουσιαστὴς χώρας, τόπου τινός. σημ. 2. α'.

Χωράσμιος, ὁ. Γείτων τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα γειτονεύει μὲ ἄλλην τινὰ χώραν πάνω ἀμφβλ.

Χώραυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὅστις διατρίβει, κατοικεῖ εἰς τὴν χώραν, σημ. 2. β'. γ'. Σουίδ.

Χωράφιον, τό· ὑπκρτ. τοῦ, χωρίον· Χωραφάκι, μικρὸν ὑποστατικόν· Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Θεοκρίτ.

Χωροπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις εἶναι ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης, ἔφορος εἰς τινα χώραν, σημ. 2. α'. β'. γ'.

Χωρέω, Μλ. -ήσω· παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. -ήσομαι, σπάνιοτ. μέντοι καὶ χωρήσω, Poppo obs. in Thuc. σλ. 149. (χῶρος). Δίδω, καμνω τόπον, παραμερνῶ, ἐνδίδω, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ἐπίσω, τό ἰταλ. retiraro, Ἰλιάδ. Ζ, 592. πάλιν αὖτις χωρέων Ἰλιάδ. Ρ, 533. ἠγαία ἐνερθὴν χώρησεν ἐρυσίσθη, ἐσχίσθη ἡ γῆ, Τμ. Δμτ. 430. — α) μετὰ γενκ. τοῦ τόπου, ἢ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖ· «χωρήσειν τυτθὸν ἐπαλξιῶν» Ἰλιάδ. Μ, 406. «νεῶν ἐχώρησαν» Ἰλιάδ. Ο, 655. «νεκρῶν χωρήσουσι» Ἰλιάδ. Π, 629. ὡς τό, ἐκεῖ καὶ χαζεύσαι· ἔτι δὲ καὶ «ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον» Ἰλιάδ. Ν, 724. καὶ «ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες» Σ, 244. — β) μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. πρὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖτις. Ἰλιάδ Ν, 324. Ρ, 101. (ἐν τῷ Ὀδτ. οὐχ' εὑρηταί που τὸ ῥῆμα ἁπλοῦν). — 2) Προχωρῶ, κινοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· «χωρεῖ τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ, ῥέει, τρέχει, ἀντίθ. τῷ λιμνάζοντι, στεκάμενον νερόν· κατὰ τόξευμα χωρεῖ διὰ τοῦ θώρακος» διαπερᾷ, τρυπᾷ τὸν θώρακα, Ξεν. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου· «νὺξ ἐχώρει ἡὐξανε, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος της, Αἰσχλ. Περ. 382. — β) πρκ. Συνειδίζεται τι, εἶναι νόμιμον, ἔχει ἀπέραντον, π. χ. ἐπὶ χρημάτων «χωρεῖ τὸ νόμισμα» εἶναι ἀγώγιμον, τό ἰταλ. circolare ἔχει κοῦρσον, τρέχει· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἐκτείνεται, διαδίδεταί τι· ὅθεν, «ἡ φάτις κεχωρήκεσι διεδόθη ὁ λόγος, Ἡρδτ. 1, 122. «διὰ πάντων χωρεῖν ἐκτείνεται, διαδίδεται παντοῦ, Ξεν. — γ) εἰς τι· ὑπάγεται, ἀναφέρεταί τι εἰς τι, Ἀρστφ. Βτρχ. 641. — 3) Προχωρῶ, προκόπτω εἴς τι, Ἡρδτ. 3, 42. 5, 89. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, εὖ ἢ εὐτυχῶς, Ἡρδτ. 3, 39. «εὖ χωρεῖ τοὔργον» δὲν προχωρεῖ, δὲν πηγαίνει ἐμπρὸς τὸ ἔργον, Ἀρστφ. Εἰρ. 472. Ἐπὶ χρημάτων, ἀποβαίνει, ἀληθεύει, Ἡρδτ. 1, 120. ἐν γένει, εὐδοκιμεῖ, λαμβάνει καλὴν ἀπόβασιν, καλὸν ἀποτέλεσμα, εὐγαίνει εἰς καλὸν «χωρησαντος οἱ τούτου ἐπειδὴ καὶ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο, ἔλαβε καλὸν ἀποτέλεσμα εἰς αὐτό, εὐδοκίμησεν, Ἡρδτ. 3, 42. — β) Προβαίνει, ἀρχίζει, «τῶν χωρεῖ πρὸς ἔργουν Ἀρστφ Βτρχ. 884. — γ) ἐπὶ χρημάτων, εἰσοδημάτων, εἰσπράσσουν, ἐμβαίνουσιν ἄσπρα, εἰσοδήματα. — δ) εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν. Αἰλν. — 4) πιάνει, χεμίζει τόπον· ὅθεν μετὰ αἰτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρεῖ, περιέχει, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγγείων «χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους», Ἡρδτ. 1, 51. 70. 192. 4, 61. 81. πρκ. «ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσιν ἐχώρουν ἐφώναζον ὅσον ἠμποροῦσαν, Ἀρὸν. ὅθεν

Χώρημα, τό. Τόπος, μέρος τόπου, ἐξαιρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ, ὁ ὁποῖος χωρεῖ τι

Χώρησις, εως, ἡ (χωρέω). Τὸ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνῃ, περιέχῃ τι ἢ τόπος τίς τι.

Χωρήτης, ου, ὁ, = χωρίτης· ἀμφ.

Χωρητικός, ἡ, όν. (χωρέω). Ὅ,τι χωρεῖ, ἠμπορεῖ νὰ χωρῇ, περιλομβάνῃ, περιέχῃ.

Χωρητός, ἡ, όν· ἐπῳ ῥημτκ. τοῦ χωρέω. Ὅ,τι ἐχώρησεν εἴς τι, δύναται νὰ περιέχηται, περιλαμβάνηται εἴς τι· εἶναι καταληπτόν· Γρηγόρ. Ναζ.

Χῶρε, ποιητ. ἀντὶ χωρίς. Καλλμ. λψν. 48. ὡς τό, μέχρι καὶ ἄχρι, ἀντὶ μέχρις καὶ ἄχρις.

Χωριάζω, Μ. άσω (χωρίον). Εἶμαι εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὴν ἐξοχήν· εἰς τοὺς ἀγροὺς· ζῶ ἔξω εἰς τὸ χωρίον. Ἡροδότ.

Χωριασμός, ὁ, = φωριαμός· ἀμφβ.

Χωρίδιον, τό. ὑπκρτ. τοῦ, χωρίον. (ξ)

Χωρίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. χωριῶ (χωρίς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χωρίζω, ξεχωρίζω, διακρίνω, διαιρῶ τι· τίνιος, καὶ ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, διαιρῶ· ἐξαιρ. ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. χωρίζοντες οἱ Γραμμτ. οἱ ὁποῖοι ἀπεδίδον τὴν συγγραφὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας εἰς πλείους ποιητάς. Παθτ. χωρίζεται, διαιρεῖται· ξεχωρίζεται, διακρίνεται τις ἢ τι, καὶ ἐν γένει, ἀπομακρύνεται, ἀποχωρίζεται τις ἢ τι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι. Τρπκ. Διαφέρει εἶναί τι, ἢ τις διαφορετικός· συνήθ. κατὰ Πρμ κεχωρίσμαι, μετὰ γενκ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. σπανιότ. μετὰ δοτκ. Ἡρδτ. 4, 28. ἔτι δὲ καὶ, ἀπό τινος.

+ Χωρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ-ιῶ (χῶρος). Θέτω, βάλλω τινὰ ἢ τι εἰς τινα τόπον, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· «ταξιν» Ξεν. Ἀνβ. 6. 5. 11,

Χωρικός, ἡ, όν· = χωριτικός. Πολθ. παρὰ Σνφ. δε, Κυρ. π. 4, 5, 54. (17) ψευδ. ἀνάγνω. ἀντὶ χωριτικῶς.

Χωρίον, τό· κατὰ τὸν τύπ. μόνον ὑπκρτ. τοῦ, χῶρος καὶ χώρα· σύνηθ. — 1) Τόπος, μέρος τόπου· πᾶς διωρισμένος τόπος, ἢ τοπικὴ θέσις, ἀφ' Ἡρδτ. πάνυ εὔχρστ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, Μέρος τι τῆς συγγραφῆς ἢ τῆς διατριβῆς, τὰ Γαλλ. passage d' un auteur. «Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα δῆλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ κύπρια ἔπεα ἐστί, ἀλλ' ἄλλου τινός,» Ἡρδτ. 2, 117. «ὅτε τοῖς πρὸ ἐμοῦ πᾶσιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον» Θκδ. 1, 97. Ἀθην. 15. σλ 671. Γ. Λουκ Ἱστρ. 12. ἀντίθ. τῷ, ῥῆτις, μαρτύριον, σύντομόν τι ἐξ ὀλίγων τινῶν λέξεων συγκείμενον μέρος τοῦ συντάγματος συγγραφέως τινὸς σημαῖνον. — 2) Τόπος, ἐξαιρ. ὠχυρωμένος. — 3) Τόπος, μέρος ἐπικρατείας, ἐπαρχίας· τὰ περὶ τόπον τινές — 4) Ἀγρός, ὑποστατικόν, κώμη, χωριό· ὅθεν

* Χωριονόμος, ὁ (χωρίον, νέμω). Ὅστις διαπράττει, ξεγυμνώνῃ ὑποστατικόν τι ἢ χωριό· (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. ἐκτιμητὴς τῶν ἀγρῶν καὶ χωρίων, ψευδής.)

Χωρίς, Ἐπῤ (ΧΑΩ) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινοτ. ξέχωρα, χωριστά, ἀλάγρα· ἰδιαζόντως, κατὰ μέρος. Ὅμ. «εἶται χωρὶς ὁ νεκρός» Ἡρδτ. 4, 62. «χωρὶς μὲν — χωρὶς δὲ — ἄλλου μέν, ἄλλου δὲ — ἢ ξέχωρα· ἄχωρα μὲν — ἀχώρα δὲ — εἰς ἓν μέρος μὲν — εἰς ἄλλο δὲ — Ὀδτ I, 221. «χωρὶς ἢ ἐκόσοισι ἐξαιρουμένων τόπων, ὅσοι — Ἡρδτ. 2, 77. «χωρὶς ἢ ὅτι πλήν, ἐκτός· «χωρὶς ἢ ὅτιω ἔξω μόνον ὅτι — ἐκτός ὅ, τι — Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 94. 130. 164. 4, 61. 82. Περὶ δὲ τοῦ «χωρὶς εἰμὶ, καὶ χωρὶς πλὴν» ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 459. — β) Τρπκ. διαφερόντως, διαφορετικά, κατὰ διάφορον τρόπον ἢ ποιότητα. Σιμιθ παραβλ. Schaef. ἐν Θεογ. α1. «χωρὶς γενόμενοι» διαιρεθέντες εἰς διάφορα τάγματα Ξεν. Ηρ. π. 4, 1, 186. — γ) Ἄλλως, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλοι ὡς, ἀλλοιότικτ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 808. Heind. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ, 336. 8. — 2) ὡς πρόθτ. μετὰ γεν. Ἄνευ, εἶχα, ἔχεχρα, μακρυὰ ἀπό τι· «χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν» μακρυὰ ἀπὸ τὰ ὀμμάτια μου, Εὐρπδ. ἔτι δὲ καὶ πλήν, ἐκτός, Ἡρδτ. 1, 93. 106. 6, 58. — β) τρπκ. Διαφορετικά, ὅταν «χωρὶς τινος» διαφορετικά ἀπό τι, Αἰσχλ.

Χώρισις, εως, ἡ (χωρίζω). Τὸ νὰ χωρίζῃ, ξεχωρίζῃ, διακρίνῃ, διαιρῇ τί τι.

Χωρισμός, ὁ (χωρίζω) = χώρισις. 2) ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ Ἀποστασις. ἀπομάκρυνσις, ὅταν ἀναχώρησις μυστικὸς μισμός, ἀποχωρισμός. Πλβ.

Χωριστής, οῦ, ὁ (χωρίζω). Ὅστις χωρίζει, ἀποχωρίζει, διαιρεῖ, διακρίνει, ξεχωρίζει τι ἀπό τι.

Χωριστός, ἡ, όν Ἐπῳ ῥημτ. τοῦ, χωρίζω, ὅ, τι εἶναι κεχωρισμένον, ξεχωρισμένον, ἰδιαίτερον· ὅ,τι ἐπιδέχεται χωρισμὸν διαίρεσιν. Ἀρισττλ.

Χωρίτης, ου, ὁ· θηλ. χωρῖτις, ιδος, ἡ (χώρα, χῶρος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ χωρίον, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγρώτης, χωριάτης — 2) ὡς ἐπθτ. Ὅ,τι εἶναι χωρικόν, χωριάτικον· ὅθεν

Χωριτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χωρίτην· ὅ,τι εἶναι χωριάτικον. Πλουταρχ. «Τὸ χωριτικὸν πλῆθος» οἱ ἀγρῶται, οἱ χωριάται. Ἐπῤ χωριτικῶς· μὲ χωριάτικον τρόπον. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 54. «Οὐκ ἐν χλιδῇ τετράμεθα ἀλλὰ χωριτικῶς» ὡς χωριάτικα.

Χωροβατέω, Μ. ήσω (χῶρος, βαίνω). Βαδίζω, περιπατῶ, πηγαίνω, διάγω, διατρίβω εἰς χώραν, ἐξοχήν, χωριόν· παρὰ τοῖς Ο'.

Χωροβάτης, ου, ὁ (χώρα, βαίνω). Ὄργανόν τι δι' οὗ εὑρίσκουσι τὴν ὁριζοντίων γραμμήν, Νεριζύγι. (ξ)

Χωρογραφέω, Μλ. -ήσω (χωρογράφος). Ὅστις περιγράφει χώρας, τόπους ἢ τὰ περὶ, τὰς ἐξοχὰς χώρας τινὸς ἢ χωρῶν· τόπων· ὅθεν

Χωρογραφία, ἡ. Περιγραφὴ χωρῶν τόπων ἢ μερῶν τόπου τινός Στράβ. ὅθεν

Χωρογραφικός, ἡ, όν, Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χωρογραφίαν.

Χωρογράφος, ὁ, ἡ (χώρα γράφω). Ὅστις περιγράφει χώρας, τόπους, τὰ περὶ αὐτῶν· (α) ἐξ ἐναντίας δὲ, τοπογράφος, ὅστις περιγράφει τὴν θέσιν ἑνὸς μόνου τόπου,

Χωροθεσία, ἡ (τίθημι, θέσις). Ἡ θέσις χώρας ἢ τόπου τινός. Πλούταρχ. περὶ Ποταμ.

Χωρομετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ χώραν ἢ τόπον τινά. Στράβ. ιγ'. σελ. 933. ὅθεν

Χωρομετρία, ἡ. Καταμέτρησις χώρας, τόπου τινός

Χωρονομέω, Μλ. -ήσω (νέμω). Διανέμω, μερίζω, μοιράζω χώραν τινά· ὅθεν

* Χωρονομία, ἡ. Διανομὴ, μοίρασις τῶν ἀγρῶν· ὅθεν

Χωρονομικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χωρονομίαν· «Νόμος χωρονομικός» ὁ τὴν χωρονομίαν, διανομὴν, μοίρασμα τῶν ἀγρῶν διορίζων, διατάττων νόμος. Διονυσ. Ἁλικ.

Χωρονόμος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὁ τὴν χώραν ἢ τοὺς ἀγροὺς νέμων, διαιρῶν· ὅστις χωρονομεῖ

Χῶρος, ὁ, ὡς τό, χώρα Τόπος, μέρος, τὰ περὶ τόπου τινός· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡρδτ. καὶλ. «χῶρος νεκύων» τόπος, τὸ μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ὅπου ἔκειτο οἱ νεκροὶ τόπου μέρος, διάστημα, Ἰλιάδ. Θ, 491. Κ, 199. ἔτι δὲ καὶ χώρα, τόπος, γῆ, «χῶρος ὑλήεις, εἰσπέλας, ἔρημος, ψαμαθώδης,» «Ὅμ. «χῶρος πίων» Ἡσθ. Ἔρ. 392. «εὐρὺς» 601. «καταστυφελὸς» Ἡσθ. Θγν. 806. ἐπικράτεια πόλεώς τινος· Ἡρδτ. 1, 160. Πλητ. οἱ χῶροι οἱ τόποι ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται ἡ ἐπικράτεια πόλεώς τινος. Ἡρδτ. 9, 15. οἱ Ἀττ. μέντοι χρῶνται τῷ, χώρα μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημτ. — 2) Ἀγρός, χωρόφι, ὑποστατι-

κόν, Ξυρ. (τό, χῶρος καὶ χώρα, ὑπάγονται εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, χανδάνω, χάζομαι, οἱονεὶ ἀντὶ χάορος χάορα, ἀφ' οὗ χωρίω, χωρίς, χωρίζω· ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορός συγγν.)

Χωροφιλέω, Μλ.-ήσω (φιλέω) = φιλοχωρέω. Ἀγαπῶ τόπον τινά, μοὶ ἀρέσκει τόπος τις· ἡδύνομαι, νὰ εἶμαι, νὰ διατρίβω εἰς τινα τόπον. Θαλῆς παρὰ Δηγ. Ἀρτ. 1, 44. καὶ Ἀντφ. ἔνθεν

*Χωροφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ εἴς τινα τόπος τις, νὰ ἀγαπᾷ, ἡδύνηται τις νὰ ᾖναι, διάγῃ, διατρίβῃ εἰς τινα τόπον. Φιλστρ. Ἐπστ. 47.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ), Ὅστις φυλάττει χώραν, τόπον τινά (υ)

Χῶς, χῶ, ὁ παρὰ τοῖς Ἀργείοις = τῷ παρὰ Ἀθηναίοις συμβολή, σημ. 4. Συμπόσιον δὲ ἐράνου, τὸ τουρκ. μὲ βεφενεν, τὸ Ἀγγλκ. Pikenik. Ἀθήν. ἡ· «Ἀργεῖοι δὲ τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπό τῶν πινόντων εἰσφερομένην, χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν.» ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως Δωρκ. ἀντὶ χοῦς, χόος.

Χώσις, εως, ἡ (χώννυμι). Γῆς, χώματος, ἐπισώρευσις, τὸ νὰ γεμίζῃ τις τόπον μέρος τι καινόν μὲ γῆν, νὰ ἐπισωρεύῃ χῶμα, νὰ κατασκευάζῃ ὀχύρωμα ἢ δέσιν, τὸ ἰταλ. molo· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀχύρωμα αὐτό, ἢ, ἡ δέσις αὐτή.

Χῶσμα, τό (χώννυμι) = χῶμα.

Χωστός, ή, όν· ἐπῶδ. ῥηματ. τοῦ, χώννυμι. Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, κατασκευασμένον μὲ σωρὸν γῆς, χώματος. «Χωστὸς τάφος.» Εὐριπ.

Χωστρίς, ίδος, ἡ (χώννυμι) χελώνη, Στέγη, σκεπαστὴ προφυλακτικὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκοῦντες ἐγέμιζον τὰς ὠχυρωτικὰς τάφρους (οὐχὶ δὲ ἐτάφρευον) πολιορκουμένης πόλεως τινος. Πολβ.

ΧΩΩ, ἄχρτ. ἐνεργ. τύπ. τοῦ, χώομαι.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ἅπαν τὸ Χ ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ, διορθώσει καὶ προσθήκῃ ἄχρι τῆς λέξεως χρυσωρυχέω, ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾶ, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄχρι τέλους ὑπὸ Δ. Γ. Ῥ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Χ.

Ψ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει, δὲ διορθώσει, καὶ προσθήκῃ ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾶ.

Ψ, ψ, ψῖ, τό, ἀντλ. εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ὀξυτονούμενον μὲν ψ΄. = 700. ὑπογεγραμμένον δὲ, ψ, = 700,000. ἔστι δὲ τὸ ψ, διπλοῦν γράμμα, ἐκ τοῦ, σ καὶ ἑνὸς χειλικοῦ συμφώνου, π σημειόμενον· ὅθεν καὶ θέσει μακρὸν ποιεῖ συλλαβήν· κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ, πσ, βσ, καὶ φσ. ὡς γράμμα ἐχρήσαντο αὐτῷ κατὰ πρῶτον οἱ Ἴωνες· παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ μόλις ἐπὶ Εὐκλείδους τοῦ Ἄρχοντος. Ὀλ.94, 2. συγχρόνως τῇ τοῦ η, ω, καὶ ξ. Μεταλλάγαι τοῦ ψ, ἐξαιρ. ἐν τοῖς διαλέκτοις — 1) οἱ Αἰολεῖς, οἱ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν μακροχρονιώτερον διατηρήσαντες, ἔγραφον, ἐξαιρ. τὰ κύρια ὀνμτ. διὰ τοῦ πσ, ἀντὶ διὰ τοῦ ψ, π. χ. Πέλοπς, Ἄραπς, ἀντὶ Πέλοψ, Ἄραψ. Γρηγ. Κορ. Διαλκ Αἰολκ. 39. Gramm. Meerm. 14 — 2) οὐ σπανίως δὲ διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ψ εἰς τὰ στοιχειώματα αὐτοῦ γεννᾶται καὶ ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπαντωμένη στοιχείων μετάθεσις, π. χ. σπάλιον, ἀντὶ ψάλλιον· σπέλλιον, ἀντὶ ψέλλιον· ἀσπίνδιον, ἀντὶ ἐνύδιον· ἄσβολος ἀντὶ ψόλος, ψίν, Δρκ. ἀντὶ σφίν. ψὰ ἀντὶ σφέ ὅλως ὡς καὶ παρὰ τοῖς Αἰολ καὶ Δωρ. τὸ ξ εἰς κσ, καὶ τὸ ζ, εἰς σδ. συνέλυετο. — 3) τὸ ψ, τίθεται ἐσῶ ὅτε, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ σ, ἢ σσ, π χ. ψιττακὸς, ἀντὶ σιττακὸς, κόψιχος, ἀντὶ κόσσυφος, — ἢ Δωρκ. μόνον ἐπάλλαξις τοῦ ψ εἰς ψ, σπανιωτάτη ἐστὶ, Κ. Γρηγρ. σλ. 484. — 5) ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ψ καὶ ξ ἀπαντᾶται εἰς τό, ψάω καὶ ξάω, ἔψ, καὶ νοκ, ΝΨ, καὶ nix. — 6) τὸ ψ καταλιμπάνεται καὶ προσλαμβάνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἅμμος, ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος.

*Ψάγδαν, ανες, ὁ· καὶ

Ψάγδας, ου, ὁ, ἔτι δὲ καὶ ψαγδὰς, ἡ· παρ' Ἀθην. καὶ Ἡσυχ. σάγδας. Μύρον τι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις χρήσιμον, ὡς περ καὶ ἡ λέξις Αἰγυπτ. ἐστί.

Ψαθερός, ά, όν (ψάω). Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται συντριβήν, εἶναι εὐκολοσύντριπτον, εὐκολοτσάκιστον, ὅθεν χαλαρόν, ἀραιόν, ἀπαλόν, σαθρόν, ἀδύνατον, σάπιον, δὲν εἶναι στερεόν, δυνατόν, πυκνόν· παρβλ. ψαθυρός.

Ψαθέως, ία, ον. = κατάντης, μόνον παρ' Ἡσυχ.

*Ψαθερός, ά, όν. Ἀχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τυπικ. ἀντὶ ψεθαρός, ψαθαρὸς, ψαθυρός.

Ψαθάλλω, ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ, ψάω, Ψηλαφῶ, ἐντρίβω, τρίβω ἐλαφρᾶτ, ξύω· ντὴν κεφαλήν. Ἑρμγ.

Ψαθαρός, ά, όν = ψαθερός Πολδ.

Ψαθύριον, τό· (υ) καὶ

*Ψάθυρμα, τό (ψαθαρός). Κομματάκι, μικρὸν, μικρούτσικο τι κομματάκι, ἔτι δὲ καὶ ψάθιον. (θ)

Ψαθυρόομαι, παθτ. (ψαθυρός). ἐπὶ πραγμάτων, Συντρίβεται, λιανίζεται, κομματιάζεται, γίνεται ἀπαλόν, σαπρόν, σάπιον, παρὰ τοῖς Ο'. «Καὶ τὰ ἑστᾶ μὲν ὡσεὶ καῖσις ἐψαθυρώθη.»

Ψαθυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ψαθυρά, εὐσύντριπτα, ἐξαιρ. ψρυγανισμένα ἢ ξηρὰ, στεγνωμένα πράγματα. Σωκράτ. Ἐκκλησ. ἱστορ. ἑ, 23. ὅθεν καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Ψαθυριανῶν ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ

Ψαθυρός, ὁ, ἡ (ψάω). ὡς τό, ψαθαρός. Πᾶν, ὅ,τι εἶναι εὔθλαστον, εὔθραυστον, εὐτρίβες, εὐκόλως τριβόμενον, ἀντὶ τῶ, πυκνός, στερεός· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι μαλακὸν τρυφερὸν, π. χ. ἐπὶ κριάτος, ἀντὶ τῶ, σκληρός. Ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνὸν, τραχὺ, ἀντὶστ, τῶ, Ἰξώδες, κολλῶδες, γλίσχρον, λιπαρόν· (εἰς τό, ψαθυρὸς ὑπάγεται τὸ παρεσχηματισμένον ψαθυρός· ὡς τὸ, ψαθηρὸς εἰς τὸ ψαθαρός) ἔθεν

Ψαθυρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ᾖναί τι ψαθυρόν· ἐξαιρ. σπογγώδες, ξηρόν, στεγνόν, ἁρύ, εὐκολοσύντριπτον.

Ψαιθρός, ά, όν = ψαθερός. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω· ὡς τὸ ψεθρός, ἐκ τοῦ ψέω.

*Ψαικάζω = ψακάζω, ψεκάζω. Γραμμτ.

*Ψαλχαλον, τό = ψάκκαλον. Γραμμτ.

Ψαινύζω, καὶ ψαινυρω, καὶ ψαινύσσω, Μλ. -ξω. Καταψύχω, ἀερίζω, ἀνεμίζω τι μὲ τὸ ἀνεμιστήρι, ἀεριστήρι. Γραμμτ.

*Ψαινύθιος, ὁ, ἡ = ψαίνυθος. Ἡσυχ. (υ)

Ψαίνυθος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι δόλιος, ψεύστης, ἀπατεών. Λυκόφρ. 1420. καὶ Ἡσύχ.

*Ψαιδύρω, καὶ

*Ψαινύσσω = ψαινύζω· ὅπερ ἴδε.

Ψαίρω, (ψάω) κυρίως, Τρίβω, ξύω τι ἐλαφρά — 2) συνήθ. ἀμεταβ. ἐπὶ πατηξήποτε ἐλαφρᾶς, ἠύτου χιονήσεως καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ γινομένου θορύβου, κτύπου, κλόνου. ὅθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ψιθυρίσματος, κοιντ. σιουσιουρίσματος, τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένων φύλλων· ὡς τὸ ψιθυρίζω, ψιψιρίζω, μουρμουρίζω ἐν γένει δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, τρέμει, κλονίζεται, κινεῖται, βαίζει ποτ' ἐδῶ, ποτ' ἐκεῖ. — β. μετὰ αἴτ. πλειρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεραῖς τετρασιελὴς αἰωρός.» πτερυγίζει, κινεῖ ἡσυχα, ἐλαφρὰ διὰ τοῦ αἰθέρος τὰς πτερυγάς του, πλαταρίζεται. Αἰσχλ. Πρμθ. 394. ὡς τὸ τοῦ Βιργίλ. uradit iter liquidum« μέλον ἔτι καὶ ἡ πρώτη σημτ. τρίβειν, ξύειν τι ἐλαφρά, ὡς «τρίβειν οἶμον,» ὃν εἶναι ἀνάρμοστος.

Ψαῖσμα, τό (ψαίω). Ἀπότριμμα, ἀπόκομμα,

μικρόν τι κομμάτι ἀπό κομμένον ἢ τριμμένον τι.

Ψαιστίον, τό. Ἀττ. ταπερστ. τοῦ, ψαιστόν. Ἀναλεκτ, β'. σελ. 166.

* Ψαιστόν, τό, συνήθ. κατά πλῆθ. ἀριθμ. τά ψαιστά, ὑπκ. κάλφιτα, πέμματα, ἢ ποπκανικά χοιτροκοπανισμένον κριθάρι, καί ἔξαιρ. ζυμαρικόν τι μέ ἔλαιον καί μέλι εἰς θυσίας προσφορίν κατασκευασμένον· ἔστι δέ ἡ λέξ. κυρίως οὐδ. τοῦ

Ψαιστός, ἡ, όν, ἐπῖθ. ρημτ. τοῦ, ψαίω. Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λειωτισμένον, κατακομματιασμένον, χοντροκοπανισμένον, στουμπισμένον, ἁλεσμένον.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ (ψαίω). Ὅ,τι σφογγίζει ἀποσπογγίζει, καθαρίζει. χρησιμεύει εἰς τό νά σφογγίζῃ. παστρεύῃ τίς τι ἀπ' αὐτοῦ. ὑποσπόγγος ψαίω. Φιντίας 3, 2.

Ψαίω, κυρίως ἰσοδύναμον τῷ ψάω, Τρίβω τι ἐλαφρά, ἤτυχα. ἐπιτρίβω, ἀποσπογγίζω, σφογγίζω — 2) Συντρίβω, καταλειπίζω, στουμπίζω, χοντροκοπανίζω, κατακομματιάζω, ἁλέθω. εἰ τύποι ψαίζω, ψαίθω, ψαίνω, εἰσίν ἀμφβ. παραβλ. ψάω.

Ψακάδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ ψακάς. Μικρός σταλαγμός, σταλαγματία, ψηχαλίθρα, ἐξαιρ. λεπτόν, ψιλόν, ὀλίγον κορνιακτισμα. Θφρστ. παρβλ. ψεκάδιον.

Ψακάζω, Μλ. -άσω (ψακάς) ὡς τό παρά τοῖς μεταγενέστ. ψεκάζω· ἐπί ὑετοῦ. Ψηχαλίζει, δροσίζει. πίπτει πολλά λεπτή βροχή, ψηχαλα — 2) μεταβ. ἐπιστάζω, σταλάζω, βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω τι σταλάζωντας ἐπ' αὐτό πλύχνος ψακαζόμενος ὑπ' λυχνάρι, τό ὁποῖον σταλάζει. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 11.

Ψάκαλον, τό, σπανιτρ. φύκαλες, ὁ Νεογνῶν ἀρτιγενήτων ζώων. Αἰλιαν. Ζώων ἰστορ. 7, 47. (ἀναμφιβλ. παρά τό, ψακάς. παρβλ. δρόσος καί ἕρση). [ᾰ] ὅθεν

Ψακαλοῦχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ἐπί ζηλε. ζώων. Νέα, νεογνά ἔχοντα ἡμιτέρες ψακαλοῦχοι. ὁμοῦ μέ τά νέα, μέ τά μικρά των. Σοφκλ.

Ψακάς, άδος, ἡ. (ψάω) ὡς τό νεώτερ. ψεκάς. Πανδήποτέ τι μικρόν καί λεπτόν μέρος τό ὁποῖον ἀπετρίβη, ἀπεκόπη, ἀπεχωρίσθη ἀπ' τι σῶμα, σπυράκι, κομματάκι, ψίχα τρίμμα, μόριον κονιορτοῦ. ἡψάμμου ψακάς. σπυριά ἄμμου. Ἀνθλ. — β) ἐπί ῥευστῶν. Σταλαγματιά ῥανίδα, ψηχαλίδα ἡροίνιτσα ψακάς. Σιμων. ἐξαιρ. λεπτόν κορνιάκτισμα νύσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι. Ἡρότ. 3, 10. ὅπερ ὁ Αἰλ. ἡρανίδες λεπταί λέγει. Ὅθεν καί κωμικ. Ἐπῖθ. τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ὁμιλοῦντες ῥαντίζουν μέ τό σίαλον τούς πλησίον των, τούς μέ αὐτούς ὁμιλοῦντας. Ἀριστφ. Ἀχ. 1150. — γ) Τρακ τό ἐλάχιστον μέρος τινός. ἀργυρίου μηδέ ψακός. Ἀριστφ. Εἰρ. 121. ὡς τό, οὐδέ γρῦ.

Ψακαστός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ρημτ. τοῦ ψακάζω. Πᾶν ὅ,τι στάζει, ῥέει κατά σταλαγμούς ὡς τό στακτός. Ἀθην. β'. ἡλούσαμι μύρους ψακαστούς.

* Ψάκιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ ψακάς. Ἡσχ. Ψίχα, ὀλιγοστόν, σταλαγματίτσα, ῥανίδα.

Ψάλαγμα, τό. (ψαλάσσω). Ὅ,τι ἔψαυσεν, ἐψηλάφησέ τις· τό νά ψαύῃ, ψηλαφᾷ τίς τι. (υ-υ) Ἡσύχ.

Ψαλάκανθα, ἡ. Μυθολογικοῦ τινος φυτοῦ ὄνομασία. Πτολ. Ἡφαιστ. κεφ. ά. (υ υ-υ)

Ψαλακτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ρημτκ. τοῦ ψαλάσσω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη· ὅ,τι ἐπιδέχεται ψηλαφημα.

Ψαλάσσω, Ἀττ. άττω, Μλ. — ξω. Ὡς τό ψάλλω, ψηλαφῶ, ψαύω, ἐγγίζω τι καί τοιουτοτρόπως βάλλω αὐτό εἰς ταραχήν, κίνησιν· κοίζω ἤτοι ἐγγίζων, ἢ τραβῶν τι ἐλαφρά, ὀλίγον μέ τά ἄκρα των δακτύλων καί ἀρίσωντάς το κάμνω νά γίνηται, προκύπτῃ τι. κατόπιν νευράων. Αἰλ. Ζω. ἱστρ. 3, 18. — Οὐχί δέ τσιμπῶ ἢ ξερριζόνω (ὡς τάς τρίχας) [ἐτυχηματίσθη δέ τό, ψαλάσσω παρά τό ψάλλω, ὡς τό σταλάζω, σταλάσσω παρά τό στάζω].

Ψαλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψαλίς. (ι)

Ψαλιδοειδής, ὁ, ἡ. (ψαλίς, σημτ. 2. εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τόξον, καμάραν, ἴσιλον.

Ψαλιδόστομος, ὁ, ἡ. (ψαλίς, στόμα). Ὅ,τι ἔχει στόμα ὡς ψαλίδι κωμκ. ἐπῖθ. τοῦ καρκίνου, τῆς καραβίδος. Βατρχομ. 297.

Ψαλιδόω, (ψαλίς, σημτ. 2) Κατασκευάζω, κάμνω τι ψαλιδωτόν, δοξαρωτόν, καμαρωτόν, ἰσολογυριστόν. ὅθεν

Ψαλίδωμα, τό, Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μέ ἴσιλον, καμάραν· δοξάρωμα, ἰσολογύρισμα· Στράβων. ιέ'. σελ. 1053.

Ψαλιδωτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ρημτκ. τοῦ ψαλιδόω. ὅτι εἶναι καμαρωτόν, δοξαρωτόν, ἰσολογυριστόν. Διον. Ἁλικαρ.

Ψαλίζω, μέλ. ίσω, καί ίξω, Ἀττ. ιῶ. (ψαλίς). Κόπτω τι μέ τό ψαλίδι, ψαλιδίζω, κουρεύω, Ἀνθρ. 12, 3. — 2) Κάμνω, κατασκευάζω τι ψαλιδωτόν, δοξαρωτόν, ἰσολογυριστόν, ὡς τό ψαλιδόω.

Ψάλιον, τό, κυρίως μέν Τό ἁλύσιον, ἁλυσιδίστα τοῦ χαλινοῦ, ἡ ὁποία θηλυκόνεται ὑπό τήν σιαγόνα τοῦ ἵππου ἢ οἱ ἑκατέρωθεν κρίκοι, χρεκίλαι ἐκ τῶν ὁποίων κρέμανται οἱ ῥυταγωγεῖς, τά λωρία τοῦ χαλινοῦ. Ξνφ. παρά ποιητ. δέ = χαλινός, ὅλον τό χαλινάρι ἔξαιρ. τό σιδηρένιον γλωσσίδι τό ὁποῖον συνείζουν νά προσάπτουν εἰς τόν χαλινόν διά νά βάλλεται εἰς τό στόμα τῶν βραγχεφάλων λεγομένων ἵππων· ἔθεν ἡψάλιον ἐμβάλλω τινί μεταφρ. δαμάζω, ἡμερόνω τινά· ἐν γένει δέ δεσμά, ἅλυσις, ἁλυσίδα, Αἰσχλ. Πρμθ. κυρίως ταὐτόν τῷ ψέλιον, ψάλλιον — Ἡ τόνωσις ψάλιον παροξυτ. προτιμότερος· ἡ γραφή δέ τῆς λέξ. ψάλλιον κατά παραβολήν τοῦ ψέλλιον, ἀποδοκιμάζεται, ἀντιφάσκοντα τούλάχιστον ἔχοντα πάντα τά παρά ποιητ. μαρτύρια· ἴδε Oudend. Thom. Mag. σλ. 925. Piers. Moer. σλ. 420. Schaef. Diou. comp. σλ. 253 (ᾰ)

Ψαλίς, ίδος, ἡ. (ψάω, ψάλλω) Ψαλίδι, τό ὁποῖον παρά τοῖς παλαι φαίνεται ὅτι ἦτον ἐσχηματισμένον μόνον κατά τό σχῆμα τῶν ψαλιδίων διά τῶν ὁποίων κουρεύουσι, τά πρόβατα, τοῦτ' ἔστι τά σχελη αὐτοῦ δέν ἦσαν ἀλλήλοις ἐφηρμοσμένα καί εἰς τό ἄνω κρίκους ἔχοντα ἐκεῖ νά ἐμβαίνωσιν οἱ δάκτυλοι, ὡς εἶναι τά τοῦ συνήθους ψαλιδίου, ἀλλά διεστῶτα, καί τά ἄνω ἄκρα αὐτῶν συνείχοντο εἰς πλατύ καμπύλον καί ἐλαστικόν ἔλασμα σιδήρου ὡς τό ημία μάχαιρα λεγόμενον, ἥτις συνίστατο εἰς ἓν κομμάτιον σιδήρου. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. Πολδ. 2, 32. 10. 140, καθώς εἶναι ἐσχηματισμένοι πολλαί ἀπό τάς τσιμπιδίστριας λεγομένας χρησιμευούσας εἰς τό νά εὐγάζωσι, ξερριζόνωσι τρίχας τοῦ προσώπου, Jac. ἐν Ἀθην. 2, 1. σλ. 171. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 205 — 2) Καμήρα, δόλος· ἔτι δέ καί εἰκοσόμη ἡμικυκλίου σχῆμα ἔχουσα. ἄλλως ἀφίς λεγομένη· παρά Πολδ. δέ καί ἰσολογυριστόν ὑδραγωγεῖον. Λατ. aquaeductus fornicatus. — Τήν δευτέραν σημτ. τήν λίξ. ἐθέλει ὁ Γαληνές ἐν Κίχ. Χειρουργ. παλαιοί, σελ. 166, προερχομένην ἀπό τοῦ ὅτι αἱ λαβαί τοῦ ψαλιδίου ἦσαν ὑποκάτω καμαρωταί, ἢ ὡς καί παρ' ἡμῖν ἐπιμήκεις κρίκους σχηματίζουσαι. — 3) = ταχεῖα κίνησις. Ἡσύχ.

Ψαλιστός, ἡ, όν. ἐπῖθ. ρημτκ. τοῦ ψαλίζω. Ὅ,τι εἶναι κομμένον μέ ψαλίδι, ψαλιδισμένον, ξεψαλιδιστμένον· ἐν γένει, κομμένον, κουρευμένον. — 2) (ψαλίς, ψαλίζω, σημ. 2) Ὅ,τι εἶναι ἰσολογυριστόν, καμαρωτόν, δοξαρωτόν.

* Ψαλληγενής, ὁ, ἡ (ψάλλω, ΓΕΝΩ) Ὁ καταγόμενος, ἢ τήν καταγωγήν του ἐκ τοῦ κιθαριστοῦ καί τῆς ᾠδῆς ἔχων, τέκνον, υἱός τοῦ κιθαριστοῦ καί τῆς ᾠδῆς· κωμκ. ἐπῖθ. τοῦ Ἀρχύτα, κυρίως δέ παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ μοιρηγενής, Δγν. Λρτ. 4, 52.

Ψάλλω, Μέλ. ψελῶ Ἀόρ. ἔψηλα, πρκμ. ἐψάλκα (ψάω) Ψηλαφῶ, ψαύω, καί διά τῆς ψαύσεως, ἐρεθίζω, ἐγείρω, εἰς κίνησιν καί ταραχήν βάλλω. ἔξαιρ. δέ, ἐντίλλω, ἀναπτῶ, μαδῶ. Ἔξειραν τάς τρίχας ἀποκνίζειν, μαθητῶς τό τίλλειν. Αἰσχλ. Πρ. 1054. Τραβῶ τανυσμένον τι καί πάλιν τό ἀφίνω, ἔξαιρ. τήν χορδήν τοῦ τόξου, π. χ. πτέξον νευράν ψάλλω· ἀλλά καί βέλος ἐκ κέρως ψάλλω. τραβῶντας τήν χορδήν καί ἀφίνοντάς την πάλιν κάμνω νά πεταχθῇ σαΐτα. Λυκρ. πχοῖος μιλτοφορῆς ψαλλομένην τό λεπτόν σχοινί τῶν τεκτόνων, τό ὁποῖον ἀλείφοντες μέ κόκκινον χρῶμα καί τανύζοντες τό ἐπί τι ξύλον τό τραβοῦν μέ τά ἄκρα τῶν δύο πρώτων δακτύλων καί ἀφίνοντές το πάλιν κάμουν νά σχηματίζῃ ἐπί τό ξύλον γραμμήν διά νά τό πριονίζουν ἢ πελεκοῦν ἴτια. Φλ. Θεστ. Ἐτ. 15. τά πλεῖστα δέ ἐπί κρούσματος ἢ κιθαρισμοῦ, τραβῶ τήν χορδήν μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων καί ἀφίνωντας την πάλιν ἐκφέρω ἦχον πχορδήν ψάλλω. Λατ. tangere, ἤτοι impellere chordam. καί πκιθάραν ψάλλω. Παίζω τήν κιθάραν· ἀλλά καί ἄνευ τοῦ ψάλλω, ὡς τό Λατ. psallere. Παίζω ἐγχορδόν τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς, τοῦ κιθαρίζω δέ διαφέρῃ διαφέρον πρέπειπο δ' αὐτοῖς κιθαρίζειν τε καί ψάλλειν. Ἡρότ. 1, 155. Παθτ. ψάλλομαι, ἐπί μουσικῶν ὀργάνων μέ χορδάς. — β) Διορίζω, προστάζω τινά νά παίζῃ τήν κιθάραν ἢ ἄλλο τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς διά νά ἀκούω, ὡς τό αὐλοῦμαι, Διορίζω νά παίζουν τόν αὐλόν διά νά ἀκούω. Τῷ ψάλλω αὐτῷ. ἐστί τό κρέκω, παίζω μουσικόν τι μέ χορδάς ὄργανον μέ τό πλῆκτρον, ὄχι δέ κτυπῶντας τάς χορδάς του μέ τούς δακτύλους, ὡς τό παρ' ἡμῖν συνήθ. τουρκβ. παμπουρᾶς μέ τόν ντουτάρ ἢ τό ταντοῦρι μέ τά ξυλάκια. ὅθεν

Ψάλμα, τό. Ἀτμα. τραγούδι τό ὁποῖον παίζεται εἰς τήν κιθάραν ἢ εἰς ἄλλο τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς. — 2) ὁ ψαλμός. Ἐκκλ. Συγγρ, ὅθεν

Ψαλμικός, ἡ, όν, Ὅτι ὑπάγεται εἰς ψαλμόν, εἶναι ὡς ψαλμός. Ἐπιρ. Ψαλμικῶς. μετά ψαλμῶν. Ἐκκλησ Συγγρ.

Ψαλμολογέω, Μλ. -ήσω, (ψαλμολόγος) Ἀπομνημονεύω, ἐφωνῶ, ψάλλω ψαλμούς ἢ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Ψαλμολογία, ἡ. Τό νά ἀπομνημονεύῃ, ψάλλῃ, ἐφωνῇ τις ψαλμούς, ἢ αἴνους, Ἐκκλ. Συγγρ,

Ψαλμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψαλμολογεῖ, ψάλλει, ἐφωνεῖ ψαλμούς ἢ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψαλμός, ὁ. (ψάλλω). Τό νά ψαύῃ, ψηλαφᾷ τις ἔξαιρ. Τό νά διασείῃ τραβῶντας τανυσμένον τι μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων καί ἀφίνοντάς το πάλιν, π. χ. ψαλμός τόξων, ἢ ἐντασις τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, καί ἡ τοῦ βέλους ἐντεῦθεν βολή. νευρᾶς κιθάρας ψαλμός, ἢ διά τῶν δακτύλων ψαῦσις τῶν τῆς κιθάρας χορδῶν· ἔτι δέ καί τό νά κτυπᾷ μέ τό πλῆκτρον ἔγχορδον, ἤτοι μουσικόν τι μέ χορδάς ὄργανον, ὅθεν τό νά παίζῃ τήν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄργανον· καί νά τοξεύῃ. — 2) τό ἐπί τῆς κιθάρας ἢ ἄλλου τοιούτου ὀργάνου παιζόμενον ᾆσμα, ἢ τραγῳδί, Πνδ. — 3) τό νά μαθᾷ τίς τι.

ὡς τὸ τιλμός. — 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ἡ ἐν τῷ παίζειν τὴν κιθάραν καὶ τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα ψαλλομένη ᾠδή, μελῳδημα. »Τὴν μάγηδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου, διὰ ψαλμοῦ (δὲ) παρέχεσθαι τὴν χρείαν.« ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὕμνος, αἶνος. ὅθεν

Ψαλμοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρει, τέρπεται, ἡδύνεται παίζων ἢ ἀκούων νὰ παίζωσι τὴν κιθάραν κ. τ. τ. μουσικὰ ὄργανα· ψάλλων ἢ ἀκούων νὰ ψάλλωσι, τρυγωδῶσιν ἐν τῷ παίζειν τὰ ὄργανα ταῦτα. Ἀνάλεκτα β', σελ. 518.

Ψαλμῳδέω, ῶ. μέλ. ήσω. (ψαλμῳδός). Ψάλλω ᾠδάς, ψαλμούς, αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

*Ψαλμῳδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ τις ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

Ψαλμῳδός, ὁ, ἡ (ψαλμός, ᾠδή). Ὅστις ψαλμῳδεῖ, ψάλλει ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

*Ψάλσις, εως, ἡ (ψάλλω) = ψαλμός. Φιλστρ.

Ψαλτήρ, ῆρος, ὁ (ψάλλω). Ὅστις παίζει μουσικήν τι ὄργανον μὲ χορδάς. — 2) τὸ τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. ὅθεν

Ψαλτήριον, τό. Μουσικὸν ἔγχορδόν τι ὄργανον, ἐξαιρ. ἡ μάγαδις. Ἀπολλώνιος παρ' Ἀθηναίῳ ιδ'. σελ. 626. ὃ νῦν, φησί, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτο εἶναι μαγάδιον. παραβαλλ. ε', σελ. 183. »Τὸ δὲ ψαλτήριον, ὡς φησι Ἰόβας, Ἀλέξανδρος ὁ Κυζήρικος συνεπλήρωσε χορδαῖς, καὶ ἐγχαράξας τῇ Ἐφεσίων πόλει, ὡς σοφώτατον τῆς ἑαυτοῦ τέχνης τοῦτό τὸ εὕρημα ἀνέθηκεν ἐν Ἀρτέμιδος. Μνημονεύει δ' ὁ Ἰόβας καὶ τοῦ Λυροφοίνικος, καὶ τοῦ Ἐπιγονίου, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὄρθιον, μεταχηματισθέν, διατείνει τὴν τοῦ χρησαμένου προτυγερίαν. Ἦν δ' ὁ Ἐπίγονος φύσει μὲν Ἀμβρακιώτης, δημιοπρήστου δὲ Σηκυώνιος· μουσικώτερος δὲ ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ᾖδε.« Ἀθηναίος τόμ. β', σελ. 511. »Ἔστι τὸ ψαλτήριον ὄργανον μουσικὸν δεκάχορδον, ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον, εὐαρμοστοῦντες πρὸς τὴν ἐκ τῆς φωνῆς μελῳδίαν ἀποδιδόν· παρὰ μὲν Ἕβραίοις, Ναῦλα λεγόμενον, παρ' Ἕλλησι δὲ κιθάρα ὁμοιαζόμενον.« Γρηγόριος ὁ Νύσσης (τόμ. γ', σελ. 295). »Τὸ ψαλτήριον ὄργανόν ἐστι μουσικὸν ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον· ἡ δὲ τοῦ τοιούτου ὀργάνου μουσουργία ψαλμὸς λέγεται.« παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς δέ, καὶ ἡ περιέχουσα τοὺς ψαλμοὺς βίβλος.

Ψάλτης, ου, ὁ. Ὁ τὸ ψαλτήριον τοῖς δακτύλοις κρούων· ὁ κρούων τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. Πλούταρχ. Καὶ ὁ ψαλμούς, ὕμνους ψάλλων, ᾄδων, ὡς τὸ ψαλτήρ.

Ψάλτιγξ, ἡ. ὡς τὸ, φόρμιγξ. ἔγχορδόν τι ὄργανον· ἐξαιρ. ἡ κιθάρα.

Ψαλτικός, ἡ, όν. (ψάλλω). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν, ὅ,τι ἁνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ παίζηται εἰς μουσικὸν ἔγχορδον ὄργανον· ψαλτικὸν ὄργανον τὸ μὲ χορδὰς μουσικὸν ὄργανον.

Ψαλτός, ἡ, όν. ἐπῃ. ῥηματκ. τοῦ ψάλλω. Ὅ,τι κρούεται, τεντώνεται ἢ ἀνασείεται, ἐρρούσθη, ἐτανύσθη, ἀνετείσθη διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρός. ἐξαιρ. Ὅ,τι ἐπαίχθη ἢ ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, νὰ παίζηται εἰς ἔγχορδον ὄργανον.

Ψάλτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ψαλτήρ. Ἡ ἐγχόρδου ὄργανον παίζουσα.

Ψαλτῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ψαλτῳδός). = ψαλμῳδέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ψαλτῳδημα, τό. = ψαλμός.

Ψαλτῳδία, ἡ. = ψαλμῳδία. ἐκ τοῦ

*Ψαλτῳδός, ὁ, ἡ (ψαλτός, ᾠδή). = ψαλμῳδός. παρὰ τοῖς Ο'.

*Ψαμάθη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός. Ἡσιόδ. Θεογ. 260. 1004. (υυ-) ἔτι δὲ καὶ Ψαμάθεια, Πινδ. (υυ-υ)

*Ψαμαθηδόν, Ἐπιρρ. (ψάμαθος) Ὡσὰν ἄμμος· ὡς ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τοῦτ' ἔστι πλῆθος ἄπειρον.

*Ψαμαθίς, ίδος, ἡ (ψάμαθος). Ἀμμώδης, εἰς τὸν ἄμμον οὖσα, εὑρισκομένη. Νικιν. Θηρ. 887.

Ψαμάθια, ἡ, (ψάμαθος). Τὸ ἀμμῶδες περιγιάλιον. Ἡσυχ. ἀμμάδεα. ἔχθαι ποταμοῦ. Σοφοκλ. »Ψαμαθίαν Πυνειοῦν.«

Ψαμάθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ψάμαθος. Γλωσσ. Στ. (α)

Ψαμαθίς, ίδος, ἡ = ψαμαθία.

*Ψαμαθίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἄλλως ὗς λεγμ. ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς χωματίσκ. Νουμέν παρ' Ἀθην. σελ. 317. Α. ἐκ τοῦ

Ψάμαθος, ἡ (ψάω, ψάμμος, ἄμμος, ἄμαθος). Ἄμμος· ἐξαιρ. ὁ παραθαλάσσιος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀμμῶδες περιγιάλιον· ὁ αἰγιαλός, ἡ ἀκτή, σωρὸς ἄμμου· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. χρωμένῳ τῇ λέξει· εἰς δήλωσιν πλήθους, ἀπείρου, ἀναριθμήτου, »ὅσσα ψάμαθός τε κόνις τε.« Ἰλ. Ι, 385. (α) ὅθεν

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὡς τὸ ψαμμώδης. Ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου »χῶρος.« Τύμν. Ἐφ. 75. 347. 350. κοινοτρωθής.

Ψαμαθών, ῶνος, ὁ (ψάμαθος). Τόπος, λάκκος ἀμμώδης, sabuletum, Λατ. sablonnier. Γαλ.

*Ψάμμα, τό, = ψάμος. Ἡσυχ.

*Ψαμμακοσιογαργαροι, αι, α (ψάμμος, γάργαρα)· κωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 3. ἄπειρον, ἀναρίθμητον πλῆθος ὀθλοῦσα, ἥτις κατὰ μὲν τὸν Wolf. μεταφράσθη εἰς τὸ Γερμ. οὕτως· Sandeshun dertdünenmal, κατὰ δὲ τὸν Voss. οὕτως· Wüstensandmalmeeressand. παρβλ. καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ψαμμακόσιοι, αι, α (ψάμμος). Κυρίως, ἄμμου ἑκατοντάδες· ὡς τὸ, διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ κατὰ τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικά, ἑκατόν, διακόσιοι, τριακόσιοι κ. τ. λ. προσλήψει τῆς ληγούσης —κόσιοι ἐσχηματισμ., κωμικ. λέξ. ἀναριθμήτου, ἀπείρου πλήθους σημαντική· ὅτος εἶναι ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, Εὔπολ. καὶ Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. σελ. 230. D. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς ψαμμοκόσιοι.

*Ψαμματίζω, = ψωμίζω. Ἡσυχ.

Ψάμμη, ἡ, σπανιώτρ. τύπος τοῦ ἄμμος· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 4, 181. ἄλλως φαίνεται τῷ συνήθει τύπῳ ψάμμος χρωμένῳ· Δρκ. δέ, ψάμμα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1250.

Ψαμμίζω (ψάμμος). Χώνω ἢ παραχώνω, κρύπτω τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμινος, ίνη, ινον (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄμμον, εἰς τὸν ἄμμον, ἀμμώδες. Ἡρόδ. 2, 99

Ψαμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψάμμος. Σπυράκι ἄμμου.

Ψάμμιος, ία, ιον, = ψάμμινος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 979. »Ψαμμία ἀκάτα.

*Ψαμμισμός, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ψαμμίζω. Τὸ νὰ χώνῃ, παραχώνῃ τίς τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψαμμίτης, ου, ὁ, ἠλκ. ψαμμίτις, ιδος, ἡ (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἄμμου, ἀμμώδες.

*Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενικ. ω (γῆ). Χώρα, γῆ ἔχουσα ἀμμωδεροὺς τόπους.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, (δύω)· ὡς τὸ ἀμμοδύτης. Ὅ,τι ἕρπει, σύρεται, κοιλοσύρεται εἰς τὸν ἄμμον. Ἰχθύς τις, ἄλλως καὶ, Κυλλιώνυμος, λεγόμ. ἔτι δὲ καὶ ὄφις τις, ὅστις ἕρπιζει, σύρεται ἐπὶ τὸν ἄμμον, διαιτᾶται εἰς τὸν ἄμμον. (— ν ῠ —)

*Ψαμμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἄμμος, ὁμοιάζει μὲ ἄμμον.

Ψαμμοκόσιοι, ἴδε ψαμμακόσιοι.

Ψάμμος, ἡ· παρ' Ἀρχιμ. ἀεὶ ὁ (ψάω). Ἄμμος, παραθαλάττιος γῆ, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀσυναπτῶν κόκκων συνεστημένη, ἐρεᾶτις γῆ τὴν ὁποίαν εὐκόλως δύνανται τις νὰ ἀτασκάπτῃ, ἢ διαμᾶται, σκαλίζῃ, ξυρίζῃ· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Μ. 243. Ἀφ' Ἡρόδ. δὲ πάνυ εὔχρηστος λέξις. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἄμμον, ἀρεόν, τριμμένον, λιανισμένον, ἔχει μικρὰ μόρια, ἐξαιρ. κονιορτός, ἀλεύρι κ. τ. τ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ ἔπτσ. ψάμαθος, ἄμαθος, Λατ. subulum. συγγν. τῷ ψωμός, ὅθεν

*Ψαμμοχωσία, ἡ (χώνυμι). Τὸ νὰ παραχώνῃ, κατασκεπάζῃ τίς τι, γεμίζῃ κενόν τινα τόπον, τρύπαν, λάκκον κ. τ. τ. μὲ ἄμμον.

Ψαμμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) συναιρ. αὐτὶ ψαμμοειδής· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι ἀμμωδηρόν, ἔχει πολὺν ἄμμον.

Ψαμμωτός, ἡ, όν. ὡς παρὰ τὸ, ψαμμόω (ψάμμος) Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀναχατωμένον μὲ ἄμμον, μεταβλημένον εἰς ἄμμον, καμωμένον ὡς ἄμμος

*Ψανός, Δρκ. αὐτὶ ψηνός, ὅπερ ἴδε.

Ψάρ, ὁ, γενικ. ψαρός, ἰωνικ. ψέρ, ψηρός. Εἶδος στρουθοῦ ἢ ὄρνεου, μικροστύφου ὅμοιον, ποικίλον καὶ κατάστικτον, τὸ κοινῶς ψιρόνι, καραβέλι λεγόμ. Λατ. sturnus Ἰλιάδ. Π. 583. Ρ. 755, ἐν τῷ πρώτῳ μαρτυρίῳ κατὰ τὸν Ἐπικ., ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ κατὰ τὸν συνηθ. Ἀττ. τύπον. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. Δ' 26. »Ὁ δὲ ψάρος ἐστὶ ποικίλος μέγεθος δὲ ἐστὶν ἡλίκον κόττυφος.« (παρὰ τὸ ψαίρω. Τὸ δὲ ψαρός ὡς ἐπιθ. παρὰ τὸ ψαρ, οὐχὶ δὲ ἀνάπαλιν)· [τὸ δὲ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μακρόν].

Ψαρός, ά, όν. (ψάρ) κυρίως Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ψαρός· τὸ παρ' ἡμῖν γρίβος· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὑπόλευκον, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς στάχτης, παραλίτσματα ἄσπρα καὶ μελανά. »Ἵππος« Ἀριστφ. Νφ. 1224. Ὅπου ἄλλοι, ἄνευ βαθυτέρας σκέψεως διὰ τοῦ ταχὺς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. Ὁ Ἀριστταρχ. διακρίνει αὐτὴν τοῦ ποικίλος, ἐπὶ οὗ σημαίνεται τὰ ἐκ διαφόρων μεμιγμένων χρωμάτων χρώματα αὐτοῦ συνιστάμενον ἔχον, τὸ παρ' ἡμῖν κυρίως παρδαλόν· τὸ δὲ ψαρὸς φαίνεται χρησιμεῦον εἰς δήλωσιν τῶν διαφόρων παραλλάξεων τοῦ τοιούτου χρώματος. Ὅ,τι εἶναι πολιόν, ὑπόλευκον, τὸ κοινῶς γρίβον, γραβανόν, ὁποῖον ἐστὶν τὸ ἐντὸς τὸ χρῶμα τοῦ ψαροῦ. Ταύτῃ τῇ ἐξηγήσει συνάδει καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Πλινίου concolor.

Ψαυκροπόδης, ου, ὁ, καὶ

*Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ ουν, τὸ γεν. — ποδος· (πούς). Ὅ,τι ἔχει ψαρὰ, γρίβα, γραυπὰ ποδάρια, Ἐπῃ. τῶν ἵππων παρ' Ἀρίωνι, καὶ τῶν Σατύρων παρ' Νόννῳ. ἐκ τοῦ

*Ψαυκρός, ά, όν, (ψαύω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός, εὐκολοκίνητος μόνον παρὰ Γραμματ.

Ψαῦσις, εως, ἡ. (ψαύω) Ψηλάφησις, πάτημον, ἐλαφρόν, ἔγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Πλούταρχ.

*Ψαῦσμα, τό = ψαῦσις· ἔγγιξις.

Ψαυστός, ἡ, όν. Ἐπῃ. ῥηματκ. τοῦ ψαύω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐπιδέχεται ψηλαφημα. Ἡρωδιαν.

Ψαύω, Μλ ψαύσω, παθτ. πρκμ. ἐψαύσμαι· ἀόρ. ἐψαύσθην (ψάω) Ψαύω, ψηλαφῶ, τὸ κοιτ. πασπατεύω. συνηθ. μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Ψ, 519· 806. Τύμν. Ἀφρ. 125. Ἡρόδ. 3, 30. καὶ ἄλλχ. σπανιώτρ. μετὰ δοτ. »ψαύων κόρυθος φαλοσύνιν« Ἰλιάδ. Ν, 132. Π, 216. παρβλ. Πινδ. Πθ. 9, 213. Κ. Σμυρν. 8, 369. ἂν δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ αἰτ. ἀμφιβολόν ἐστι· τοὐλάχιστον ἡ σύνταξ. αὕτη διὰ τῶν συνήθως ἀναφερ. μαρτυρίων παρὰ Σφκ. Ἀντ. 856. 957. οὐδὲν βεβαιοῦσι· ἐν τῷ πρώτῳ γὰρ δύναται τὸ μερίμνας, γενικ. Δρκ. εἶναι, ὥσπερ ἐπιφέρεται καὶ γενικ. ἑτέρα »ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον, τοῦτε πρόπαντος ἀματέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.« , ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ-

δὲν κωλύει τοῦ ἐξαρτᾶσθαι τὴν αἰτ. τὸν θεὸν ἀπὸ τοῦ ἐπέγω. «οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνδηρόν τι μένος· κεῖνος ἐπέγω μανίαις ψυχὰν τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις». — ἐξαιρ. δὲ — α) Ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα. Τρπε. ἐγγίζω τι περαστικά· ἢ λέγω, ἀναφέρω τι ἐπιπολαίως, ὀλίγον μόνον, βίδω μικρὰν νύξιν. — β) κατ' ἐχθρ. σημσ. ἐπιχειρῶ τι ἀναίσιον τινός, ἀπτομαί τινος, ἁπλόνω τὸ χέρι ἐπάνω του, τὸν πιάνω, βλάπτω, ὑβρίζω. — γ) Φθάνω, καταλαμβάνω, προφθάνω, πιάνω, ἀδράχνω, ἁδράζω τι, ἐν ταὐτῷ τῇ σημτ. δὲ, κατὰ μέτ. διὸ.

Ψάφαξ, ακος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ ψῆφος, (— —)

Ψαφαρία, ἡ (ψαφαρός). Τὸ νὰ ἤναί τι ἁρύ, σαχνόν, σαχνιασμένον, σαπρόν, μιτοστάπιον· τὸ νὰ ἤναί τι ξηρόν, νὰ τρίβηται, λιανίζηται, κομματιάζηται εὐκόλα· τὸ νὰ ἤναί τι κονιορτισμένον, ρυπαρόν. Διοσκ. I, 129.

Ψαφαρίτης, ου, ὁ. Ἑλλ. ψαφαρίτις, ιδος, ἡ = ψαφαρός. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 367.

Ψαφαρός, ά, όν. Ἰωνικῶς, ψεψερός. (ψάω) ὡς τὸ ψαθαρός, ψαθυρός, ψαθυρός, ψαθαρός. Ὅ,τι συντρίβεται, κομματιάζεται, λιανίζεται εὐκόλα· ὅθεν ἁρύ, σαθρόν, σάπιον, σαχνόν. — 2) Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λιωμένον, κατακομματιασμένον. — 3) Ὅ,τι εἶναι ξηρόν, στεγνόν, σεσαμένον διὰ ξηρασίαν, ἔχει τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, Meineke ἐν Εὔρν σελ. 71. ὅθεν — β) ὅ,τι ἔχει κονιορτόν, ἄμμον, ἐπὶ ἐδάφους, γῆς· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ὅ,τι εἶναι κονιορτισμένον, ἐρρυπωμένον, λερωμένος, ψωραλέον, ψωριασμένον, καπνισμένον. — 4) ὅ,τι προξενεῖ εἰς τὴν ἀφὴν τραχύτητα. — 5) ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γεῦσιν στυφνόν, πικρόν, στυπτικόν, ἐπὶ ὀξίζοντος, ξινοῦ οἴνου καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. ὅθεν.

Ψαφαρότριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει τραχείας, αὐχμηρὰς, ρυπαρὰς τρίχας, μαλλιά, «μὴλαω Τμν. Ὁμ. ιη'. 32.

*Ψαφαρόχροος, ὁ, ἡ. συναιρ. ψαφαρόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (χρόα) καὶ

*Ψαφαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τραχύ, ξηρόν, αὐχμηρόν, ρυπαρὸν δέρμα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 716, «Ψαφαροχρόων κάρα πολυπίνη τ' ἐχώνη».

Ψαφερός, ά, όν. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ψαφαρός. Τηποκρ.

Ψάφιγξ, ιγγος, ἡ. καὶ

*Ψᾶφος, ου, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ψῆφος. Πίνδ.

Ψάω. (υ—) Μλ. ψήσω. παθ. πρημ ἔψημαι καὶ ἄψησμαι, ἀόρ. ἐψήσην καὶ ἐψήσθην. Ψαύω, ψηλαφῶ. ἐξαιρ. χαϊδεύω, τρίβω, ἀποσπογγίζω, καθαρίζω ἢ παστρεύω τι, ξύω. ἐξαιρ. δὲ — α) τρίβων κάμνω τι ὑαλιστρόν, ὁμαλόν. — β) ξύων καὶ σφογγίζων καθαρίζω, παστρεύω τι — γ) τρίβων θερμαίνω, ζεστάνω τι, — δ) κατατρίβω, συντρίβω, καταλιανίζω, κάμνω τι λεπτότατον, καθ' ἣν σημσ. χρησιμώτερον τὸ ψάω. — ε) Ἐπὶ πραγμάτων, ἀμεταβτ. Κατατρίβεται, γίνεταί τι κονιορτός. φθείρεται, ἐξαφανίζεται, Σφκλ. Οἰδ.Τρ. 678.—Οἱ δεκαμώτεροι τῶν συγγρ. συναιροῦσι τὸ α. καὶ γ. πρσπ. τοῦ Ὁριστ. καὶ τὸν ἐνστ. τοῦ ἀπαρμφ. φεῖ ψῇς, ψῇ, ψῶν, γράφοντες, οἱ μεταγενστ. δὲ γράφουσιν, ἐνίοτε καὶ ψᾷς, ψᾷ, ψᾶν, Lobek Φρν. σελ. 61. Βτμν. Γρεμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 504. (ἐκ τοῦ ψάω προκύπτουσιν οἱ τοῦτο μὲν ἰσοδύναμοι, αὐτῷ, τοῦτο δὲ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχοντες τύποι ψάω, ψανρός, ψηστός, ψηρός, ψῆφος, ψῆχω, ψαίω, ψαιστός, ψαίρω, ψάρ, ψάλλω, ψαλτός, ψαλμός, ψαθάλλω ψαλάσσω ψηλαφῶ, ψαλίς, ψαθαρός, ψαθυρός, ψαθυρός, ψαθαρός, ψαφαρός, ψαφερός, ψάμμος, ψάμαθος, ψακάς, ψακάζω, ψακάλον· συγγενέστατα αὐτῷ δὲ εἰσὶ τὸ ψέω, ψίω, ψώω, ψώχω, ἔτι δὲ καὶ τὸ ξύω καὶ ξίω, ἅπερ ἴδε).

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ε.

Ψέ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ σφέ, σφέας, ὡς τὸ ψίν ἀντὶ τοῦ σφίν. Θεόκριτος δ', 3. «Ἦν πά ψε κρύβδαν τὰ ποθ' ἑσπερα πάσας ἀμέλγειν· ἀντὶ τοῦ σφᾶς, αὐτάς. Κ. Γρηγ. σελ. 252. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς. ὅθεν τὸ Λατ. ipse, cape.

Ψέγιος, ὁ, ἡ. Πινδ, Νεμ. 7, 120. «Ψέγιος ὄαρος». ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ «Ψόγιος» ὅπερ ἴδε.

Ψέγμα, ατος, τό, Ὅ,τι ἐψέχθη, ἐκατηγορήθη· ψόγος, κοινῶτ. ψεγάδι· ἐκ τοῦ

Ψέγω, Μλ. ψέξω, πρκμ. ἔψογα (ψέω, ψήχω) κυρίως μέν, Σμικρύνω, ἐλαττόνω τι· συνήθως δὲ Τρπε, ταπεινόνω, ἀτιμῶ, ἐξουδενίζω, τινά ἢ τι διὰ διαβολῶν, διὰ κακολογίας, μέμψεως, κατηγορίας. ὅθεν ὀνειδίζω, λοιδορῶ, κατηγορῶ· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. 611. Πλάτ, Μιν. «Νεμεσᾶ γὰρ ὁ Ζεύς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντας, Πλούταρ. «Οὐδενί γὰρ αὐτὸς ἔοικε προστάττειν ὁ Θεός, ὡς τῷ μέλλοντι ψέγειν ἕτερον, τὸ Γνῶθι σαυτόν». (ἀφ' οὗ ψόγος, ψεγερός, ψίγιος).

*Ψεδνοκάρηνος, ὁ, ἡ (ψεδνός, κάρηνον). Ὅστις εἶναι φαλακρός. (α_)

Ψεδνός, ή, όν. (ψέω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον, ἀπεξεσμένον· ὅ,τι κειτᾷ, σπάζει λεπτά, ἐλαφρά· ὅ,τι εἶναι σπανόν, ψιλόν, λεπτόν· «ψεδνῇ λάχνῃ» λεπταί, ὀλίγαι ἀραιοφυτρωμέναι τρίχες, μαλλιά τῆς κεφαλῆς, Ἰλιάδ. Β. 219. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. ὁ Ἰάμης, ὅστις ἔχει ὀλίγας, λεπτάς, ψιλὰς ἀραιὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, εἶναι φαλακρός· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ψιλόν, γυμνόν. παραβλ. ψιλός, ψωλός (ἡ σημτ. ψευδής, προῆλθεν ἁπλῶς ἐκ τινος ἡμαρτημ. ἀναγνσ. παρὰ Θεογν. 122. ὅπου γραπτέον ψωδιόν). ὅθεν

*Ψεδνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἤναί τις ἢ τι ψεδνόν, φαλακρόν.

Ψεδνόω, Μλ. -ώσω (ψεδνός). Κάμνω τινὰ ψεδνόν, φαλακρόν.

*Ψεδυρός ἢ ψεθυρός, ά, όν. = ψιθυρός, ἀμφβλ. ἀνέγνσ. παρ Αἰσχλ. Ἱκ. 1045.

*Ψεδών, ὁ, ἡ. γεν. ένος = ψιθυρός, Ἡσχ. παρ' ᾧ καὶ ψιδών καὶ ψυθών εὑρηται.

*Ψεθυρός, ά, όν, ἴδε ψεδυρός.

*Ψειά, ἡ = ψιά.

*Ψεινάζω, = ψινάζω, Ἡσύχ.

*Ψείω, Ἐπκ. ἀντὶ ψέω, ψάω.

Ψεκάδιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ ψεκάς. ὡς καὶ ψακάδιον τοῦ ψακάς Θεόφραστ. (α_)

Ψεκάζω, Μλ. άσω. (ψεκάς) = ψακάζω. Στάζει, σταλάζει ψεκάλιζει, λιγοβρέχει, βρεχει λεπτήν, ψιλὴν βροχήν. Ἀριστφ. Νεφ. 570. — 2) μεταβτ. Σταλάζω, σταζω τι ἐπάνω εἰς τι, ῥοστίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά.

Ψεκάς, άδος, ἡ (ψέω, ψάω) ὡς τὸ ψακάς. Πανδήποτέ τι μικρὸν ἀποτριμμένον, ἀποκομμένον, λιανισμένον μέρος, κόκκος, σπυρί, ψίχα, μόριον κονιορτοῦ· ἐπὶ ῥευστῶν δὲ, σταλαγματια, ῥανίδα· — 2) κωμκ. ἐπθ. ἀνθρώπου ὅστις ὁμιλῶν βρέχει, ῥαντίζει μὲ τὸν σίελόν του τοὺς πλησίον του τοὺς μὲ αὐτὸν ὁμιλοῦντας. παρβλ. ψακάς σημτ. 2.— Ὁ τύπος ψεκάς νεωτερός ἐστι τοῦ ψακάς.

Ψέκτης, ου, ὁ. (ψέγω) Ὅς τις ψέγει, λοιδορεῖ, κατηγορεῖ τινα ἢ τι, Πλάτ. ὅθεν

Ψεκτικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ψόγον, ἐπιδέχεται ψόγον· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ ψέγῃ, φιλολοίδορος, φιλοκατήγορος. Ἐπίῤῥ. ψεκτικῶς.

Ψεκτός, ή, όν. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ψέγω. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐψέχθη, ἀξίζει νὰ ψέγηται, ἐπιδέχεται ψόγον. ἐπίῤῥ. ψεκτῶς.

Ψέλιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ψέλλιον. συνήθως κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ψέλια, Βραχέλια, τουρίβ. μπελεντσίαια, Ἡρόδ. 3. 20. 22. 4, 168. 9, 80. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φαίνεται ὅτι ὁ τύπ. ψέλιον (μ' ἕλον ὅτι ὁ Schneider προκρίνει αὐτὸν παντοῦ παρὰ Ξεν.) ἦν ἄχρηστος ὥσπερ ἀνάπαλιν ὁ ψέλλιον ἀντὶ τοῦ, ψέλιον. Piers. Moers. σελ. 420. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 646. Poppo ἐν Ξενοφ. Κύρ. π. 1, 3, 2. Krüger ἐν Κύρ. Ἀνβ. 1, 2, 27. εὑρηται δὲ σποράδην καὶ παρεξτν. ψελίον.

*Ψελιοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ ψέλια. Ἡρόδ. 8, 113. Ἰων. ἀντὶ ψελλιοφόρος.

Ψελιόω. (ψέλιον) Στέφω, στεφανόνω· Ἀναλεκτ. β. σελ. 218. «ψελιώσας αὐχένα χρυσοδέτοις στεφάνοισι· ποιητ. μόνον.

Ψελλίζω, μέλ. ίσω. (ψελλός) Λαλαγῶ, τσιβδίζω, τραυλίζω, ὁμιλῶν κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ ὀδόντια ἢ τὴν φωνὴν «Ἡλιόδ. ὁ μιλῶ ἀσήμως, λαλῶ, τραυλίζω ὡς τὰ μικρὰ παιδία. Ἀριστοτέλ. προβλ. ιά. «ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐνεοὶ ἐσμεν, εἶτα ὀφὲ ποτε ψελλίζομεν» ἔτι δὲ καὶ μέσ. ψελλίζομαι, παρὰ Πλάτων. Γοργ. 40. «Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἀνανδρον». — 2) Τρπε. Ἡλιοδ. σελ. 427. «ψελλίζομαι τὴν βάσιν». Σύρω, σβαρνίζω τοὺς πόδας, σκονταύω. Ἀριστλ. Γενέσ. ά, 10. «Ἔνια γὰρ ψελλίζεται πρὸς ἀλληλα τῶν ὄντων καὶ ἐπαμφοτερίζει».

*Ψέλλιον = ψίλιον Ἰων. Ἡρόδ. συγγ. τῷ ψαλίς, ψάλιον· ἴδε ψέλιον. ὅθεν

Ψελλιοποιός, ὁ, ἡ (ποιάω). Ὅστις κατασκευάζει ψέλλια. Φιλήτ. Γλωσσ.

*Ψελλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ψέλλια φέρων, κουβαλῶν. Ἰων. ψελιοφόρος. Ἡρόδ.

Ψέλισμα, τό. (ψελλίζω) Ὅ,τι ἐψελλίσθη, ἐλέχθη τσιβδά, τραυλά· τραύλισμα, τσίβδιμα.

Ψελισμός, ὁ. (ψελλίζω). Τὸ νὰ ψελλίζῃ, τραυλίζῃ, τσιβδίζῃ τις τσίβδισμα, τραύλισμα. Πλούταρχ.

Ψελλός, ή, όν. Ὅστις ὁμιλῶν τσιβδίζει· τραυλίζει· τσβδός, τραυλός. ἐξαιρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ στοιχεῖόν τι τοῦ ἀλφαβήτου, ἢ ὁμιλεῖ ἀφίνων συλλαβάς ὡς τὰ παιδάρια, π. χ. ὡς ὁ ψελλός παρ' Ἀριστφ. ἐκφωνεῖ, τὸ ἄρτος, καὶ σύκα, ἀντὶ τοῦ ἄρκτος καὶ ἄστυ. παρβλ. Ἀριστλ. πρβλ. 11, 20.—2) παθ. Ὅτι ἐῤῥέθη ἀσαφῶς, ἀκαταλήπτως. Αἰσχλ. Πρμ. 822. (ἀναμφβ. παρὰ τὸ ψέω, διότι τῆς τοιαύτας ἐκφωνήσεως ἐλαττοῦνται οὕτως εἰπεῖν αἱ λέξεις ἢ ἀποτρίβεταί τι ἐξ αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τὸ τραυλός, θραυλός, παρὰ τὸ θραύω). ὅθεν

Ψελλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ τσιβδίζῃ, τραυλίζῃ τις· τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ, τραυλότης.

*Ψευδαγγελής, ὁ, ἡ· = ψευδάγγελος, Ἀρστφ. Ὄρν. 1329.

Ψευδαγγελία, ἡ. Ψευδὴς, κενὴ, ματαία εἴδησις. ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω, ἄγγελος). Ὅστις μηνύει, φέρει, κοινοποιεῖ ψευδὲς ἀγγελίας, Ἰλιάδ. Ο. 159.

Ψευδαγνοέω, Μλ. -ήσω (ἀγνοέω). Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὅ,τι δὲν ἠξεύρω τὸ ὅ,τι ἠξεύρω μόλον τοῦτο καλῶς, τὸ σύνηθ. τονρκβ. κάμνω, παίζω τὸν ἀγνοοῦντα. Δίων Κασ.

Ψευδάγχουσα, ἡ. Ψευδὴς ἄγχουσα. Πλίνιος. κβ'. 20.

Ψευδάδελφος, ὁ (ἀδελφός). Νόθος, οὐ γνήσιος ἀδελφός. (α)

*Ψευδαιολικός, ἡ, ὀν (αἰολικός). Ὅ,τι δὲν εἶναι ἀληθῶς, τῷ ὄντι, Αἰολικόν. Χοιροβ.

Ψευδαλαζών, όνος, ὁ, ἡ (ἀλαζών). Ὅστις ἀλαζονεύεται καυχώμενος, ὁμιλῶν μὲ καύχησιν ψευδῆ, ἀνύπαρκτα πράγματα. Διογ. Λαέρτιος. 2, 108.

Ψευδαλέος, εα, εον· καὶ

*Ψευδάλιμος, ίμη, ιμον· ὡς τὸ, ψευδής. Ὅ,τι εἶναι ψευδές, πλασμένον μὲ τὴν φαντασίαν, ψεύτικον· ὅστις ψεύδεται, προσποιεῖται, ὑποκρίνεται· ψεύστης, ὑποκριτής. (α)

*Ψευδάλιος, ία, ιον· = τῷ προηγμ. (β)

Ψευδαμάμαξυς, -υος, ὁ (ἀμάμαξυς). Ψεύτικον, νόθον ἀενδρόκλειστον. Ἀριστφ. Σφ. 339. (– υυ – υ)

Ψευδάνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ). Ψευδὴς ἀνήρ, ἄνδρας, ὅστις ψευδῶς νομίζεται ὅτι εἶναι ἄνδρας, δὲν εἶναι τῷ ὄντι· «Διόδυτος ψευδάνορα Πολύυινος α', 18, 1. (α)

*Ψευδαπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω). Ψεύστης, οὐτιδανὸς ἀπατεών. (β)

Ψευδαπόστολος, ὁ (ἀπόστολος). Ψευδής, ὄχι ἀληθὴς ἀπεσταλμένος, ἀπόστολος. Παῦλ.

Ψευδαποφάσκων, -σκοντος, ὁ (ἀποφάσκω). Ὅστις ψεύδεται ὁμιλῶν προσποιούμενος ἅμα ὅ,τι ἀρνεῖται τις. Ἀριστλ. Κλήμ. Ἀλεξανδ. σελ. 651. Διογέν. Λαέρτ. β'. 108. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 565.

Ψευδάργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ ψευδὴς ἄργυρος· παρὰ Στράβωνι. ιγ'. σελ. 908. τὸ παρὰ τοῖς Νεωτέροις ταίγγ, Zing λεγόμ. ἡμιμέταλλον.

*Ψευδάριον, τὸ, ὑπερτ. τοῦ, ψεῦδος. (α)

Ψευδατράφαξυς, υος, ἡ (ἀτράφαξυς). Ψευδὲς βλίτον, ψεύτικον βλίτρον, ψευδολάχανον, ὑπ' Ἀριστφ. κωμικ. κατὰ τὸ, ψευδαμάμαξυς ἐσχηματισμένη λέξις. Ἱπ. 360. (– υυ – υ)

Ψευδαττικός, ἡ, όν (Ἀττικός) Ὅ,τι εἶναι ψευδῶς, δὲν εἶναι τῷ ὄντι Ἀττικόν. Λουκιαν. Σοιλοικ. «Καὶ χρῆσαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδαττικὸν (ἔφη) τὸ ῥῆμα».

Ψευδαυτομολία, ἡ. Ἡ καθ' ὑπόκρισιν αὐτομολία· τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι αὐτομολεῖ, ἴδε αὐτομολέω. Πολυαίν. γ', 5, 32.

Ψευδαυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). Ὅστις προσποιεῖται ὅτι αὐτομολεῖ, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ αὐτομολήσῃ τῷ ὄντι, ἀλλὰ μεταχειρίζηται ψευδῶς τὴν αὐτομολίαν διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ.

*Ψευδεγγραφῆς δίκη, ἡ. Δίκη, τὸ κοινότρ. παρ' ἡμῖν ἀγωγή, ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν δίδει πολίτης τις εἰς τὸ κριτήριον Ἑλλήνων διὰ ταύτης νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ψευδῶς ἐγράφη εἰς τὸ δημόσιον κατάστιχον ὡς μὴ πληρώσας τὸν ἐπήσιον φόρον. Ἀρποκρατίων. «Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ Δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ παρὰ τῇ Θεῷ κειμένῃ σανίδι, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντας, ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, καὶ Σουΐδας «Τῶν δημοσίᾳ ὀφειλόντων (ἐν Ἀθήναις) τὰ ὀνόματα ἀπεγράφοντο οἱ ταμίαι, καὶ ὅσα ἕκαστος ὤφειλεν· ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις, ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφλήματος, οὗτος τῆς ψευδεγγραφῆς ἑάλωτο». Ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκερίου (σελ. 317.) φέρεται· «Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ· οἱ δ' ἄλλοντες τῆς ψευδεγγραφῆς αὐτοὶ ἀντεγράφοντο ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ». ἐκ τοῦ·

Ψευδέγγραφος, ὁ, ἡ (ἐγγράφω). Ὅστις ἐνεγράφη ψευδῶς εἰς τὸν κατάλογον τῶν, ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν τὸν δημόσιον φόρον, τὸ κοινὸν δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· ὅθεν εἴληπται ἡ λέξις ἐπὶ ψευδῶν καὶ ὑποβολιμαίων ψηφισμάτων.

Ψευδενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ψευδὴς καὶ κατὰ πρόσχημα ἐνέδρα. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', β, 28. «ψευδενέδραν ἐποίησαν» καὶ Ἱππαρχ. ε', 8. «Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας, καὶ ψευδοβαηθείας, καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα». ἴδε ἐνέδρα.

Ψευδεπέω, Μλ. -ήσω· = ψευδοεπέω, ψευδολογέω. ἐκ τοῦ

*Ψευδεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) = ψευδοεπής, ψευδολόγος.

Ψευδεπιγραφέω. Γράφω ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανεγραμμα εἴς τι. ἐκ τοῦ

Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἡ (ἐπιγράφω). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανώγραμμα· ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει ἔχει ψεύτικον ὄχι τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Διον Ἁλικ. «Ψευδεπίγραφος ἀδελφὸς, φιλόσοφον ὁ ψευδὼς φέρων τὸ ὄνομα ἀδελφοῦ ἢ φιλοσόφου· ὢν δὲν εἶναι ἄξιος, εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ψευδεπίτροπος, ὁ (ἐπίτροπος). Ὅστις ὀνομάζεται ψευδῶς, ὢν εἶναι τῷ ὄντι ἐπίτροπος εἴς τι· ἀμφβ.

Ψευδεργία, ἡ (ἔργον). Ψευδὲς, καθ' ὑπόκρισιν ἔργον, πρᾶξις, τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι πράττει, κάμνει τι. Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 269.

Ψευδέφοδος, ἡ (ἔφοδος). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον ἔφοδος· ἐπὶ πολεμούντων· ἴδε ἔφοδος. Πολύαιν. γ', 3', 32.

Ψευδηγορέω, Μλ. -ήσω (ψευδηγόρος). Ψεύδομαι, λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. Ἀριστοτέλ. ῥητορ. β'. ἐκ τοῦ

Ψευδηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδηγορῇ, λέγῃ, ὁμιλῇ τις ψεύματα· ψεύτικα, γεμάτα μὲ ψεύματα ὁμιλία. Ἀλκίφρ. ἐπιστολ. ιδ'. «Ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησενεν.

Ψευδηγόρος, ὁ, ἡ (ψεῦδος ἀγορεύω). Ὅστις ψευδηγορεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα.

Ψευδηλογέω, = ψευδολογέω. Λουκιαν. Ὀκύπ. 63. ἐκ τοῦ

*Ψευδηλόγος, ὁ, ἡ = ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ψευδής. Νον.

Ψευδηρακλῆς, έους, ὁ· Ὁ ψευδὴς, πλαστὸς Ἡρακλῆς, ὁ ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους. Πλούταρ.

Ψευδήριον, τό (ἠρίον) = κενήριον. Λυκόφρ. 1048.

Ψευδής, ὁ, ἡ· γενκ. έος. Ὅστις εἶναι ψεύστης, ψεύτης, Ἰλιδ. Δ, 235. ὅ,τι εἶναι ψευδές, ψεύτικον «ψευδ. λόγοι». Ἡσιόδ. Θγν. 229. — 2) παθ. Ὅ,τι ἐλέχθη, ἐπράχθη, λέγεται, πράττεται, γίνεται ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἀπατηλά, χωρὶς βάσιν, πλανεμένα· «ψευδὴς ὁδὸς» Ἡρόδ. 1, 117. παίζειν ψευδῆ ἐπιφέρουσι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα ψευδῶς, ἀδίκως, παραλόγως. — β) Ὅστις ἐψεύσθη, ἠπατήθη ὑπό τινος· Ἐπῳδ. ψευδὼς· ὑπερβ. ἀνμλ. Ἀττ. ψευδίστατος.

*Ψευδησιόδειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ψευδῶς, παραλόγως ὑπάγεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡσίοδον. Ηεκ. Ἀττ. 7, 18.

Ψευδιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Ὅστις εἶναι ψεύτικος, νόθος, δὲν εἶναι τῷ ὄντι, γνήσιος ἱερεύς. Ἰώσηπος.

Ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ψευδής. Πίνδαρ. Νεμ. 7. 71.

Ψευδισόδομος, ὁ, ἡ (ἰσόδομος). Ὅ,τι εἶναι κτισμένον μὲ ἀσυμμέτρους, ἢ ἀνομοίους κατὰ τὸ μέγεθος λίθους.

Ψευδίστατος, άτη, ατον· Ἀττκ. ὑπερθετ. τοῦ ψευδής. Μεγάλος, ἀναίσχυντος ψεύτης, πρωτοψεύτης, ψευτομάνα.

Ψευδοβοήθεια, ἡ (βοήθεια). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον, ἀπατηλὴ βοήθεια. Ξεν.

Ψευδοβούνιον, τό. Νόθον, ψεύτικον βούνιον, Διοσκ. δ', 125. εἶδος θαμνώδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου.

Ψευδογλωττέω (γλῶττα)· = ψευδολογέω. Φρυνιχ. σελ. 269.

Ψευδογραφέω, Μλ. -ήσω (ψευδογράφος). Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἢ διαγράφω, κοιτρ. σχεδιάζω ψευδῶς· ἐξαιρ. κάμνω ψευδῆ ἐσφαλμένην γραμμήν, τὸ ἰταλ. linia σύνηθ. σημειώνω ψευδές, ἡμαρτημένον μαθηματικόν τι σχῆμα, καὶ ἀπατῶ δι' αὐτοῦ τοὺς μαθητάς. Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ἡ', 1. καὶ κεφ. 1. «Οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, οὔτε ἐξ ἐνδόξων· τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμάς τινας ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται» παράβλ. Quinctil. Instit. α'. ί, 3ϱ. ὅθεν

Ψευδογράφημα, τό. Ὅ,τι ἐγράφη, ἐζωγραφίσθη, διαγράφη, ἐσχεδιάσθη ψευδῶς, σφαλερὰ, τὸ ψευδὲς σημειωθὲν σχῆμα. (α)

Ψευδογραφία, ἡ Τὸ νὰ γράφῃ, ζωγραφίζῃ, διαγράφῃ τίς τι ψευδῶς, σφαλερά· τὸ νὰ γράφῃ, ἢ διηγῆται ψευδῆ· τὸ νὰ κάμνῃ ψευδῆ τινα γραμμήν, τὸ νὰ σημειώνῃ, σχεδιάζῃ ψευδές τι μαθηματικὸν σχῆμα. ἐκ τοῦ

Ψευδογράφος, ὁ, ἡ, (γράφω). Ὅστις ψευδογραφεῖ, γράφει, ζωγραφίζει ἢ σχεδιάζει ψευδῆ, ἴδε ψευδογραφέω. (α)

Ψευδοδάκτυλος, ὁ (δάκτυλος). Ψευδὴς νόθος δάκτυλος· ἐν τῷ ποιητικῷ μέτρῳ. Εὐσταθ.

Ψευδόδειπνον, τό (δεῖπνον). Ψευδὲς, ἀπατηλὸν ἔδεσμα, φαγητὸν ἢ δεῖπνος, τράπεζα. Αἰσχύλος παρ' Ἀθηναίῳ ί, σελ. 421.

Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ψευδὴς, ψεύτικος διδάσκαλος. Ν. Δ.

*Ψευδοδιδάσκω, ψευδῆ πράγματα διδάσκω. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 459. Βουρδ.

Ψευδοδίκταμον, τό. Ψευδὲς νόθον δίκταμον. Ἱπποκρ. παρὰ Διοσκ. γ', 38. ἴδε δίκταμον.

Ψευδοδοξάζω, Μλ. -άσω (δοξάζω). Ψευδῶς δοξάζω, φαντάζομαι, ἰδεάζομαι ἔχω ψευδῆ δόξαν περίτινος· ἀπατῶμαι εἰς τὴν δόξαν, ἰδέαν, φαντασίαν μου.

Ψευδοδοξέω, Μλ. -ήσω (ψευδόδοξος). Ψευδὴν ἰδέαν ἢ φαντασίαν ἔχω· ὡς τὸ προηγούμενον. ὅθεν

Ψευδοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοδοξῇ τις· ψευδὴς δόξα, ἰδέα, γνώμη, φαντασία.

Ψευδόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ψευδοδοξεῖ, ψευδοδοξάζει, φαντάζεται, ἔχει ψευδῆ δόξαν περίτινος, ἀπατᾶται εἰς τὴν δόξαν.

*Ψευδοενέδρα, ἡ (ἐνέδρα)· = ψευδένεδρα, Lobeck Φρυν. σελ. 678.

Ψευδοέπεια, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ὁμιλία, Κυρίλλος κατὰ Ἰουλ. σελ. 328. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπέω, Μλ. ήσω (ἔπος). Ψευδολογέω, ψευδεῖς λόγους λέγω, ψεύδομαι· Κυρίλλος κατὰ Ἰουλ. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ψευδηγόρος, ψευδολόγος, ὁ ψευδεῖς λόγους λέγων, ὁμιλῶν.

*Ψευδοεργία, ἡ· = ψευδεργία.

Ψευδόθυρον, τό (θύρα). Ψευδὴς θύρα, ψευδὴς πύλη.

Ψευδοιερεύς, = ψευδιερεύς.

*Ψευδοιστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω). Διηγοῦμαι ψευδῆ πράγματα.

Ψευδοκασσία, ἡ, καὶ

*Ψευδοκασσία, ἡ. Ψευδὴς, νόθος κασσία. ὅπερ ἴδε.

Ψευδοκατηγορία, ἡ. Ψευδὴς κατηγορία, κακολογία.

Ψευδοκατήγορος, ὁ (κατήγορος). Ὅστις κα-

τηγορεῖ τινα ἤ τι ψευδῶς· ψευδής, κατήγορος, καταλαλητής.

Ψευδοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις εἶναι ψευδὴς κήρυξ, μηνυτής, κηρύττει ψευδῆ πράγματα. Σοφ. Φιλ. 1292. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ψευδοκινάμωμον, τό, Ψευδὲς κινάμωμον, ψεύτικη κανέλλα.

Ψευδοκλείδιον, τό (κλεὶς). Ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλείδι. Σχολ. Ἀριστοφάν. Θεσμ. 429.

Ψευδοκλησία, ἡ· καὶ ψευδόκλησις, εως, ἡ· = ψευδοκλητεία. Ἀρπκτ. τό, ψευδόκλησις· ἐν τοῖς Βρτιλβ. χειρογρ. παρβλ. Lobeck Φρν. σελ. 507.

*Ψευδοκλητεία, ἡ (κλητεύω). Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδίδῃ τίς τινα εἰς τὸ κριτήριον ψευδῶς, ἀδίκως, ἐξαιρ. τὸ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ὄνομά του ὡς μάρτυς εἰς τινα ψευδῆ κατηγορίαν· γραφὴ ψευδοκλητείας· ἐγκάλεσμα διὰ ψευδῆ κατηγορίαν, καταδοσις εἰς τὸ κριτήριον.

Ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ (κλητήρ). Ὅστις ὑπογράφει τὸ ὄνομά του ὡς ψευδομάρτυς εἰς τινα κατηγορίαν ἐπὶ κριτηρίου· ὁ ψευδῶς ἔν τινι δίκῃ ὡς μάρτυς ὑπογραφόμενος. Ἀθήν. ς΄. σελ. 254.

Ψευδοκλητία, ἡ· = ψευδοκλητεία. «Ἔστι δὲ ὄνομα δίκης, εἰς ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγραφόμενοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνται ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρα κατ' αὐτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἐφ' ἣν ὤφλον. Ἡ δίκη καὶ κατηγορία κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκλητεκέναι ψευσαμένου· ἢ κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευσάντων, ὅ ἐστι, κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. Ἢ, ὅταν εἰς ἔμφανων κατάστασίν τινες κρύφα ἐναγκάντες τοὺς ἀντιδίκους πρὸς τὸν κριτήν, ἐρήμην καταψηφίσαιτες τοῦ ἑτέρου μέρους.», Δημοσθ. καὶ Lobeck. Φρυνχ. σελ. 507.

*Ψευδοκλήτωρ, ορος, ὁ· = ψευδοκλητήρ.

Ψευδοκόρη, ἡ (κόρη). Ἡ ψευδῶς ὑποτιθεμένη, νομιζομένη κόρη. Πολύδ. δ΄, 19.

Ψευδοκύπειρος, ὁ, καὶ ἡ. Ψευδὴς, νόθος κύπειρος· ἴδε κύπειρος. (ῠ)

Ψευδοκύων, -κυνος, ὁ (κύων). Ψευδὴς κύων, σκύλος. — 2) ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν μόνον κυνικός. Πλούταρ. εἰς Βρούτον, 34. (ῠ)

Ψευδολατρεία, ἡ (λατρεία). Ψευδὴς λατρεία, δεισιδαιμονία. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Ψευδόλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττικῶς ἀντὶ ψευδόντρος, ἔθεν «ψευδ. κονίαι» ψεύτικη κονία, κοιν. κατασταλαγή, κατεσκευασμένη μὲ ψεύτικην πότασσαν. Ἀριστοφ. Βτρ. 712.

Ψευδολογέω, Μλ. -ήσω (ψευδόλογος). Λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. ὅθεν

Ψευδολογία, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ψεῦμα, τὸ νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ τις ψεύματα.

Ψευδολογιστής, οῦ, ὁ· = ψευδολόγος. Λουκιαν.

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψευδολογεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει ψεύματα, ψεύστης.

Ψεύδομαι, ἴδε ψεύδω.

Ψευδομαντεύομαι, Μλ. -εύσομαι (ψευδόμαντις). Κάμνει ψευδεῖς μαντείας, προφητείας.

Ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει ψευδῆ πράγματα· ψευδοπροφήτης, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 69.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ (μάρτυρ). Ψευδὴς μάρτυς, ὅστις ψευδομαρτυρεῖ, ψευτομάρτυρας· ὡς ἐπῴδ. «ψευδομάρτυρ τιμήν. Πλούταρχ. ψευδὲς σημεῖον τιμῆς. ὅθεν

Ψευδομαρτυρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Εἶμαι ψευδὴς μάρτυς ψευτομάρτυρας· κάμνω, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. δ΄, δ΄, 11. ὅθεν

Ψευδομαρτυρία, ἡ. Ψευδὴς μαρτυρία, ψευτομαρτυριά, ψεύτικη μαρτυρία.

*Ψευδομαρτυριάω· = ψευδομαρτυρέω.

*(Ψευδομαρτύριον) μόνον κατὰ γεν. πτῶσιν. χρσμ. «ψευδομαρτυρίου δίκην» ἐγκάλεσμα διὰ ψεύτικην μαρτυρίαν· παρ' Αἰσχν. μόνον, καὶ κατὰ δοτ. πληθ. πτῶσιν· νέοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοισιν.

Ψευδομάρτυς, υρος, ὁ (μάρτυς) = ψευδομάρτυρ.

*Ψευδόμενος, ὁ· ὑπτ. λόγος (ψεύδομαι). Εἶδος παραλογισμοῦ, σοφίσματος, τῷ ὁποίῳ ἐχρῆτο Εὐκλίδ. ὁ Μεγαρ. καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύονται ἰδιαιτέρως ὁ Θεόφρστ. καὶ ὁ Χρύσπ. Prensel. Beytr. σελ. 107.

Ψευδομυθέω, Μλ. -ήσω (ψευδόμυθος)· = ψευδολογέω. ἔθεν

Ψευδομυθία, ἡ, = ψευδολογία.

Ψευδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος) = ψευδολόγος.

Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται ψευδῆ πράγματα, δὲν ἀληθεύει ὁ ὄνειρος του· ψεύτικον ὄνειρον.

Ψευδόνιτρος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ψευδόλιτρος (νίτρον) Ἀριστοφάν. Βάτρ. 712. «Ψευδόνιτρος κονία» ἡ ψευδὴς καὶ ἄνευ νίτρου κονία, ψευδοαλισία, ψεύτικη κατασταλαγή.

Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ (νυμφεύω). Εὐριπ. Ἑλ. 888. «Ψευδονύμφευτος γαμος» ψευδὴς καὶ καθ' ὑπόκρισιν, ὄχι ἀληθὴς, ἀτελείωτος γάμος.

Ψευδοπαιδεία, ἡ (παιδεία). Ψευδὴς παιδεία· τὸ νὰ μὴ ἦναί τις τῷ ὄντι πεπαιδευμένος, ἀλλὰ νὰ δείχνῃ, ὑποκρίνηται τὸν πεπαιδευμένον, τὸν σοφόν. Κέβ.

Ψευδοπανικά, ῶν, τά (Πανικός). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον, καθ' ὑπόκρισιν Πανικός φόβος. Πολυαίν. γ΄, 9΄, 32.

Ψευδοπαρηχησις, εως, ἡ (παρήχησις). Ψευδὴς, σφαλερὰ παρήχησις, τόνου, ἤχου ὁμοιότης. Εὐσταθιος. Ἰλ. α΄, σελ. 22. 44.

Ψευδοπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ψευδὴς παρθένος, ἡ προσποιουμένη τὴν παρθένον, ὅτι εἶναι παρθένος. Ἡρόδ. 4, 180.

*Ψευδόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Ὅστις ψεύδεται τὴν πατρίδα του, δὲν λέγει τίς εἶναι ἡ ἀληθῶς πατρίς του, ἀλλάζει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του.

Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὅστις δὲν εἶναι ἀληθὴς, γνήσιος πατήρ.

Ψευδοπλάνης, ητος, ὁ· (ᾰ) καὶ

*Ψευδοπλανήτης, ου, ὁ (πλανάω). Ὅστις πλανᾷ, ἀπατᾷ τινα λέγωντάς τῳ ψεύματα. — 2) Ὅστις προσποιεῖται ὅτι περιπλανᾶται, περιφέρεται.

Ψευδοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει ψεύματα· ψεύτικος· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 445.

Ψευδόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις νομίζεται, ἢ προσποιεῖται, θέλει νὰ δείχνῃ ὅτι εἶναι πλούσιος χωρὶς νὰ ἦναι. Σχολ. Ἀριστ. Σφ. 451. Ὄρν. 823.

Ψευδοποιέω (ποιέω). Πλάττω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ ψεύματα. — 2) τὸ κάμνω ψεύτικον, τῷ δίδω ψευδῆ μορφήν. — 3) Ἀπατῶ τινὰ λέγωντάς τῳ, μεταχειριζόμενος ψεύματα. Ἑλλήν. Παιδ. γ΄. σελ. 269. «Οἱ ψευδοποιοῦντες τὰς γυναῖκας», — 4) Ἀποδείχνω τινὰ ψεύστην, ὅθεν τιμωρῶ τινα ὡς ψεύστην· διαβάλλω, κοινοποιῶ τι ὡς ψευδές.— 5) παθ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. ὅθεν

Ψευδοποιία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοποιῇ τις, πλάττῃ, ἐφευρίσκῃ, λέγῃ, μεταχειρίζηται τὰ ψεύματα.

Ψευδοποίμην, ενος, ὁ (ποιμήν). Ψευδὴς ποιμήν. Ἐκκλησ. Συγγρ.

*Ψευδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ ψεύματα.

Ψευδοπολίχνιον, τό (πολίχνιον). Πλασμένη, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μικρὰ πόλις. Ἰώσηπος.

Ψευδοπρεσβευτής, οῦ, ὁ (πρεσβευτής). Ψευδὴς πρέσβυς, ἀποσταλμένος κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον· ἢ ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πρέσβυς χωρὶς νὰ ἦναι τῷ ὄντι.

Ψευδοπροδοσία, ἡ (προδοσία). Ἡ κατὰ προσποίησιν, προδοσία, τὸ νὰ προσποιεῖται ὑποκρίνηταί τις ὅτι προδίδει τι ἤ τινα. Πολύαιν. γ΄, 9΄, 32.

Ψευδοπροσποίησις, εως, ἡ (προσποίησις). Τὸ νὰ προσποιῆται, ὑποκρίνηταί τις τι ψευδῶς. Σχολ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμ. 870.

Ψευδοπροφητεύω, (προφητεύω). Προφητεύω ψευδῆ, εἶμαι ψευδοπροφήτης.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ (προφήτης) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ψευδὴς προφήτης, ὅστις ψευδοπροφητεύει.

Ψευδόπτωμα, τό (πτῶμα). Ἐν τῇ παλαιστικῇ ψευδὲς καὶ καθ' ὑπόκρισιν πέσιμον εἰς τὸ μέρος, ὅταν εἷς τῶν παλαιστῶν προσποιῆται ὅτι πίπτει, καὶ εὐθὺς πάλιν συνέρχεται καὶ παλαίει μὲ περισσοτέραν ὁρμήν. Πλτχ. Μαρκ.

Ψευδόπυρα, τά (πῦρ). Ψευδῶς, ἐπὶ τούτου ἀναπτόμεναι φωτιαὶ ὑπὸ τῶν φυλάκων. Σουίδ. «Στρατήγημα τοῦτο, ἃ ποιοῦσι διὰ νυκτὸς καίοντες ψευδῆ πυρὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων».

Ψευδοραψῳδός, ὁ (ῥαψῳδός). Ψευδὴς Ῥαψῳδός. Ἡσύχ.

Ψευδορκέω, Μλ. -ήσω (ψεύδορκος). Ὀρκίζομαι ψευδῶς, κάμνω ψεύτικον ὅρκον· παραβαίνω τὸν ὅρκον μου. Ἀριστ. ἔθεν

Ψευδορκία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ψευδῆ ὅρκον, νὰ παραβαίνῃ τὸν ὅρκον του· ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία. Σχολ. Δυκόφρ. 932.

Ψευδόρκιον, τό. Ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία, ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτρ. τοῦ

Ψευδόρκιος, ὁ, ἡ· = ψεύδορκος. Ὅστις ψευδορκεῖ, ψευδῆ ὅρκον ποιεῖ, ἐπιορκεῖ, παραβαίνει τὸν ὅρκον του. Ἡρόδ. 1, 165. «Ψεύδορκον ὅ,τις ὀμόσειεν. Φωκυλ. 15.

*Ψεύδορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ψευδορκεῖ, ὁ ψευδῆ ὅρκον ποιῶν, ὁ τοὺς ὅρκους ἢ τὰ ὅρκια ψευδόμενος, ὁ καταπατῶν, παραβαίνων τοὺς ὅρκους του, ἐπίορκος.

Ψεῦδος, εος, τό. Ἀπόφατις λέγουσα τὸ ὑπάρχον ὡς μὴ ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον, ἡ φαντασία τις παρὰ τὸ μὴ ὂν ἐγγινομένη τῇ διανοίᾳ ὡς ὑφεστῶτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, πλάνη, ἀπάτη, ἀντίκειται τῷ ἀληθείᾳ· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ, ψεῦμα, ἀντὶ τοῦ τραχέος ψεῦστρα. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις κατὰ πληθ. ἀριθμ. εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσιν ἂν ἡ ὑπόσχεσις ἦναι ψευδὴς, Ἰλιάδ. Β, 349. παρβλ. Ι, 115. ἀντιθ. τῷ, ἀληθὴς, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 385. C. — 2) ὡς ἐπίθ. οὐδέτ. = ψευδὴς· «ψεῦδες ὄνομα» Πλάτ. Πολιτ. σελ. 281. B. Ὅ,τι εἶναι ψεύτικον, ἀπατηλὸν «ψεύδεα μαντήϊα» Ἡρόδ. 2, 174. ἀντιθ. τῷ «ἀψεύδεα μαντήϊα». (συγγν. τῷ, ψυθος, ψυθῶν, ψυθὴς ἢ ψύθης, ψύθηρος, ἔθεν κυρίως ψυθήρισμα, διαβολή.) ὅθεν

Ψευδοσέληνον, τό (σελήνη). Ἔλλειψις τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης· ὅταν δὲν ἦναι σεληνόφως, δὲν λάμπει τὸ φεγγάρι. Ἡσύχ.

Ψευδοσέλινον, τό. Ψευδὲς, νόθον σέλινον, ψευτοσέλινον. Λατ. apiastrum.

Ψευδοσοφία, ἡ. Ψευδὴς σοφία. Φιλόστρατ. ἐκ τοῦ

Ψευδόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις δὲν εἶναι τῷ ὄντι σοφός, ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν σοφόν. Φιλόστρατ.

Ψευδοστιγματίας, ου, ὁ. Ψευδὴς, καὶ κατὰ προσποίησιν στιγματίας. Ἀθήν. σελ. 685. ἴδε στιγματίας.

Ψευδόστομα, τό (στόμα). Ψευδὲς ὄχι ἀλη-

θὲς καὶ αὐτὸ στόμιον, μέρος ξεχώματος ποταμοῦ. Στράβων ιζ'. σελ. 1153.

Ψευδοστομέω, Μέλ. ήσω. Ψευδῆ λέγω, ψεύματα λαλῶ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Ψευδόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ψευδοστομεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα, ψεύστης.

Ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ (σφήξ). Ψευδὴς σφῆκα· εἶδος σφηκῶν αἱ ὁποῖαι δὲν πετοῦν πολλαὶ ὁμοῦ, ἀλλὰ κάθε μία μόνη. Πλίνιος, λ', 11.

Ψευδοτάφιον, τό (τάφος) = κενοτάφιον. Σχολ. Λυκόφρ. παρέβλ. ψευδήριον. (ε)

*Ψευδοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ψευδὴς, ἀπατηλὴ τέχνη.

Ψευδουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις κάμνει, μεταχειρίζεται ψευδεῖς, ἀπατηλὰς τέχνας, Πλάτ. Σοφ. 29.

*Ψευδοφαὴς, ὁ, ἡ (φάος)· καὶ

*Ψευδοφανὴς, ὁ, ἡ (φαίνω). Ὅ,τι ἔχει ψευδὲς φῶς, δὲν φέγγει λαμπρά. Πλούτρχ. καὶ Στοβαῖος Φυσικ. σελ. 564.

Ψευδόφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ φήμην, προφητείαν, ἢ προστασίαν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1514. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητικ. μόνον.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος Φίλιππος.

Ψευδόχριστος, ὁ. Ὁ ψευδὴς Χριστός· ὅστις ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

*Ψευδοχρυσόλιθος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος χρυσόλιθος.

Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ψευδοῦς χρυσοῦ, ἀπὸ ψεύτικον μάλαμα, ὅ,τι φαίνεται ὡς μάλαμα. «Σκεῦος ψευδόχρυσον».

Ψευδυποβολιμαῖος, αία, αῖον (ὑποβολιμαῖος). Ὅ,τι ψευδῶς νομίζεται νὰ ἦναι ὑποβολιμαῖος· ἐν ᾧ εἶναι ἀληθῶς γνήσιον.

Ψεύδω, Μέλ. ψεύσω. πρμ. παθ. ἔψευσμαι, ἀόρ. ἐψεύσθην (ψεῦδος). Ψευματῶ, ἀπατῶ, πλανῶ τινα λέγωντάς τῳ ψεύματα, μετὰ αἰτ. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 629. 1509. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἐξαιρ. τινάτινος. «Ἀπατῶ τινα καὶ τὸν στερῶ τοῦ κτήματός του, τὸν ξεγελῶ καὶ πέρνω ὅ,τι ἔχει, «ψεύσασ' φρενῶν Πέρσας». Αἰσχύλος Πέρσ 471. «ψεύσασά με ἐλπίδος μ' ἔκαμες νὰ ἀπατηθῶ εἰς τὴν ἐλπίδα μου, Σφοκλ. Αἰ. 1382. Παθ. ψεύδομαι, μὲ ἀπατᾷ τις, μοῦ λέγει ψεύματα. «Ἀπατῶμαι εἴς τι, δὲν γίνεται, δὲν εἶναι ὡς τὸ νομίζω, πιστεύω, ἀποτυχαίνω τοῦ σκοποῦ μου, τί ἢ τινος, π. χ «ψευσθήσομαι γνώμης» Σφοκλ. Τρχ. 709 ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «τῆς ἐλπίδος ἐψεύσθη» Ἡρόδ. 9, 61. «ψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως» Θκδ. 4, 108. σπανιώτ. μετὰ δοτ. «ψευσθῆναι γνώμῃ» Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 7, 9, 3. «ἀν' οὗ ψευσμένοι γνώμῃς» Ἡρόδ. 8, 40. παρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρ. 385. «ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἐψεύσατο» ὁ τρίτος ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ὁ μάλιστα ψευδής· Ἡρόδ. 2, 22. ὡς τὸ, ἁμαρτάνειν, Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 139. — β) Παριστάνω ἀποδείχνω τι ὅτι εἶναι ψεῦδος, ἀπατη, μετὰ αἰτ. ὡς τὸ, ψευδαποιέω, σημσ. 3. Σοφοκλ. Ἀντ. 386. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ὑστερινὴ γνῶσις μου νὰ σ' εἶχα πρώτα. — 2) Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐστὶ πάνυ εὔχρηστος ἡ λέξ. κατὰ μέσην ἀποθ. σημσ. ψεύδομαι· Μλ. ψεύσομαι, ἀόρ. ἐψευσάμην, ψευματῶ, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἐν γένει, ἀπατῶ τινα, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀντῷ. τῷ, ἔτυμον ἐρίω· Ἰλιάδ. Κ, 534. Ὀδυσσ. Δ, 140. ἢ τῷ, νημερτὴ εἰμι, Τμ. Ἐρ. 369. — β) ἐν γένει, εἶμαι ψεύτης, ἄπιστος, πολιτεύομαι ἀπατηλά, ἢ ἄπιστα, ἐξαιρ. παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, Ἡσιόδ. Ἔρ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ὅρκια ψεύδομαι» χαλνῶ, κατῶ τοὺς ὅρκους, Σοφ. Ἀγν. 1, 12. — γ) ὡς ἐν τῇ ἐργ. διαθεσ. «ψεύδομαί τινα ψευματῶ τινα, τῷ λέγω ψεύματα, τὸν ἀπατῶ, κατὰ πρῶτ. παρὰ Ξεν. Ἑλλ, 3, 1, 25. εἶτα πολλάκις παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. Θκρτ. καὶ Ἄρατ. — δ) Κάμνω τι νὰ φανῇ, νὰ εὑρῇ ψεῦμα «οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς», δὲν ἀφῆκαν νὰ φανῇ ψευδὴς ἡ ἀπειλή των, ἔκαμαν καθὼς ἐφοβέρησαν, Ἡρόδ. 6, 32.

Ψεύδωμα, τό, ψευδ. ἀγνιστ. ἀντὶ ψευδόπτωμα.

*Ψευδομοτέω, Μλ. -ήσω. Ὁμοῦμαι, ὁμόνω ψεύτικα. ἐκ τοῦ

Ψευδωμότης, ου, ὁ (ὄμνυμι). Ὅστις ψευδομοτεῖ, = ψευδόρκος. Λυκόφρ. 523.

Ψευδώμοτος, ὁ, ἡ (ὄμνυμι). Ὅ,τι ἐβεβαιώθη μὲ ψεύτικον ὅρκον· ὅστις ὤμοσε ψευδῶς. Λυκοφρ. 932.

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, ἔχει ψευδὲς, πλαστὸν ὄνομα, δὲν ὀνομάζεται μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Ἐπίῤῥ. ψευδωνύμως.

*Ψευδῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ ψεῦδος. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύτικα. Θουκδ. α'. 304. 10. ἐκδ. Νεοφυτ. Δούκα.

Ψεῦμα, τό (ψεύδω) = ψεῦσμα· ἄνευ παραδείγματος ὅμως· τοὐναντίον δέ. — 2) ψυθράκιον σπυρί, φουσκαλίδα τις εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ἐπὶ τὴν μύτην, περὶ τοῦ ὁποίου παροιμ. ἔλεγον, ὅτι ὅστις τὸ ἔχει, μοιχεύει, εἶναι σημεῖον τιμωρίας διὰ κάποιον ψεῦμα τὸ ὁποῖον εἶπε. Θκρτ. 9, 30. 12, 23.

*Ψεῦσις, εως, ἡ (ψεύδω). Ψευμάτισμα, ἀπάτημα.

*Ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ (ψεῦσις, στυγέω). Ὅστις μισεῖ τὰ ψεύματα, ἢ τὴν ἀπάτην. Ἀναλεκτ. β', σελ. 518.

Ψεῦσμα, τό (ψεύδω) = ψεῦδος.

*Ψεύστειρα, ἡ· θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ψεύτρια.

Ψευστέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Εἶμαι ψεύστης· ὅθεν ὡς τό, ψεύδομαι, Ἰλ. Τ, 107. ἐκ τοῦ

Ψεύστης, ου, ὁ (ψεύδω) Ψεύτης, ἀπατεώνας, ἐπίορκος, Ἰλιάδ. Ω, 261. — 2) ὡς Ἑβρ. ἀρσενικ. = ψευδὴς· «ψευδὴς λόγος». Πνδ.

*Ψεῦστις, ἡ, θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ἐπγρ. παρὰ Letronne, Journ. des sav. 1828. κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα σελ. 184. — Velker syll. epigr. 50. 3. σελ. 71.

*Ψεύστρια, ἡ, θλκ. τοῦ, ψεύστης.

Ψεφαῖος, αία, αῖον· καὶ

*Ψεφερός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι θολερὸν, σκοτεινόν. ἐκ τοῦ

Ψέφας, αος, τό, ὡς τὸ, ψῦχος, κνέφας. Θολὸς, σκοτεινός.

Ψεφαυγής, ὁ, ἡ· γενικ. έος (ψέφος, αὐγή). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ, σκοτεινὴν λάμψιν, ὅπερ ἐστὶ δὲν ἔχει λάμψιν εἶναι παιπαλωμένον, σκοτεινόν· ὡς τό, κελαινεφὴς, μελαμφαὴς, νυκτιλαμπὴς καὶ λ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 566. Ἰφγ. Τ, 110 ποιητ. μόνον. Ἡσύχ.

Ψεφηνός, ἡ, όν (ψέφος). Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν. Τρπε. ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἄγνωστος, ταπεινός, δὲν ἔχει ἀκουστὸν ὄνομα, δὲν εἶναι ἐξάκουστος. Πνδ. Νμ. 3, 71.

*Ψεφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει σκοτεινὴν ἰδιότητα, δὲν εἶναι φωτεινόν, ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ

*Ψέφος, εος, τό· ἔτι δὲ καὶ ψέφας. Σκότος, σκοτάδι, ἀτμὸς, ἀχλὺς, ἀνταρα, καταχνιὰ, καπνός. Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. (συγγν. τῷ, νέφας καὶ κνέφας). ἐκ τοῦ ψέφω.

*Ψέφος, η, ον, ποιητ. ὡς τὸ ψεφηνός.

Ψεφῶ. Σκοτοποιῶ, βουριάζω. μόνον παρ' Ἡσυχ. «Ψέφει, δίδωκεν, ἐντρέπει, λυπεῖ, φροντίζει».

*Ψεχθῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. παθ. τοῦ ψέγω.

Ψέω, σπανιώτ. Ἰων. τύπ. ἀντὶ τοῦ, ψάω· ἀφ' οὗ ψείω, ψέγω, ψέκτης, ψεκτὸς, ψόγος, ψεθνὸς, ψηνὸς, ψεκὰς, ψεκάζω, ψελλὸς, ψελλίζω παρβλ. ψήχω καὶ ψίω.

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Η.

*Ψῆ, μὲ ὑπογεγραμ. ἐνκ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ ψάω, ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττκ. ψᾷ. Σοφκλ. Τρχ. 673. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ψῆ, ἄνευ ὑπογεγρμ. Ἐπκ. ἀντὶ ἔψη, γ'. ἐνικ. πρσπ. τοῦ, ψάω.

Ψῆγμα, τό (ψήχω). Ἀπότριμμα, ἀπόξεσμα, ξύσμα, ὅ,τι εὐγαίνει, πίπτει ἀπὸ τι τριβόμενον, ξεσμένον πρᾶγμα· ῥινίδιον, Λατ. ramentum ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι μικρὰ τριμμένον, τρίμμα, θρύμμα, μόριον, μικροῦτσικόν τι μέρος, κοντορτός· ἔθεν «ψῆγμα χρυσοῦ» κοντορτός, ἄμμος ἀπὸ μάλαμα· ὡσαύτως καὶ «ψῆγμα» μόνον ἄνευ προσθήκης τινός, Ἡρόδ. 1, 93. 3, 94. 95. 98. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ψηκεδών, όνος, ἡ (ψάω, ψήχω) = κοντορτός.

*Ψηκτός, ἡ, όν (ψήχω). Ὅ,τι ἐψήχθη, ὁμαλίσθη, καὶ ὅ,τι ἀπιδέχεται ψῆξιν, ὁμάλυνσιν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ψηκτός· μέδιμνος, μόδιον, μέτρον τι διὰ σιτάρια, μὲ τὸ νὰ ψήχωσι τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τὴν ὁμαλίστρα, μὲ τὴν ἀπομάκτραν, ἴδε ἀπομάκτρα· διὰ νὰ ἦναι, γίνῃ τὸ μέτρον σωστὸν, ὀρθόν.

Ψηκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ψήκτρα, ἡ (ψήχω). Ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ τρίβῃ, ξύῃ τίς τι· ἐξαιρ. τὸ ξυστρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ψήχουσι, τουρκιστὶ τιμαρεύουν τοὺς ἵππους. Valck ἐν Ἱππ. 1174. Εὐριπ. Ἱππόλ. «Ψήκτραισι ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας».

Ψήκτρια, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψηκτρίον, τό, ὑποκορτ. τοῦ, ψήκτρα.

*Ψηκτρίς, ίδος, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψῆλαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. 1. τοῦ ψάλλω.

Ψηλαφάω, ῶ. Ψηλαφῶ, ψαύω κοινῶς, ψάχνω, παπατεύω, ἁπλόνοντας τὰς χεῖρας καθὼς τυφλός τις ἢ ὅστις περιφέρεται εἰς σκοτεινόν τινα τόπον «χερσὶ ψηλαφάωνα Ὀδυσσ. Ι, 416. ψάχνοντας, παπατεύοντας, ψηλαφῶντας αἰσθάνομαι, ἢ εὑρίσκω τι· Τρπκ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀσαφές, σκοτεινόν τι, Ἀρστφ. Εἰρ. 691. Lobeck Φρν. σελ. 64. ἔτι δὲ καὶ τρίβω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν παλάμην τῆς χειρὸς, χαϊδεύω· (πιθαν. παρὰ τό, ψάω, ψάλλω, ψαλλάω, ψαλάσσω· οὐχὶ δὲ παρὰ τό, ἁφάω ἢ παρὰ τὸ μηδαμοῦ ἀπαντώμενον ψήλω.) ὅθεν

Ψηλάφημα, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινῶς, Ψάξιμον, χαϊδεύμα. Σενοφ. συμπ. ἡ. 23. «Προσδεόμενος ἢ φιλήματος, ἢ ἄλλου τινὸς ψηλαφήματος». (ε)

Ψηλάφησις, σεως, ἡ (ψηλαφάω). Τὸ νὰ ψηλαφᾷ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ γαργαλίζῃ τίς τινα ἢ τι. (ε)

Ψηλαφητός, ἡ, όν. Ἐπὶ ῥηματ. τοῦ, ψηλαφάω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐψηλάφησέ τις. — 2) Ὅ,τι ἐγνώσθη, ἐγνωρίσθη, ἠμπορῇ νὰ γνωρισθῇ διὰ ψηλαφήματος.

Ψηλαφία, ἡ· = ψηλάφησις. Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. γ'.

Ψηλαφίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ῶ· = ψηλαφάω. Ἀναξίλας παρὰ Σουΐδ.

Ψηλαφίνδα, Ἐπίῤῥ. τῷ, παίζειν συνήθ. συντασσόμενον. Παιγνιδιεύντι, τὸ παρ' ἡμῖν τσιβωτάκια καὶ τυφλοπανίτσα λεγόμενον, ὅταν σκεπάζουν τινὸς τὰ ὀμμάτια μέ τι καὶ οὕτω περιφέρεται ἁπλόνων τὰς χεῖρας ἐν ὅσῳ νὰ πιάσῃ τινὰ τῶν συμπαιζόντων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἰπῇ γνωρίζοντάς του ἀπὸ τὸ ψηλάφημα τῶν φορεμάτων ἢ τοῦ προσώπου του, καὶ τότε λύουσι ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκεπάζουσι τοὺς τοῦ πιασθέντος· παρβλ. μυΐδα, καὶ μυῖα, χαλκόμυια.

*Ψηλαφόω, Ἐπκ. μτχ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, ψηλαφάω, ἀντὶ ψηλαφῶν, Ὀδσ.

Ψηλαφώδης, ές, ἡ (εἶδος). Ἐπὶ νοσούντων, ὅταν ὁ ἄῤῥωστος ἁπλώνῃ τὰς χεῖρας ὀλιγωρά τον καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ψηλαφήσῃ τι. Ἱππικρ.

Ψήληξ, ηκος, ὁ. Ἀλεκτρυών, πετεινός χωρὶς λόφον, χαρχάλι. (ἴσως συγγν. τῷ, ψηνός, ψηλός.)

Ψήν, ὁ, γενκ. ψηνός. Μυῖας, μυίγας εἴδός τι τέσσαρα πρὸς τὰ ἄνω κυρτωμένα πτερύγια ἔχουσα, ἡ ὁποία γεννᾷ τὰ αὐγά της ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἢ εἰς τὰ ἄνθη διαφόρων δένδρων καὶ φυτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν γεννῶνται παραψυάδες τινές, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μὲν τῶν δρυῶν λέγονται δρυοβάλανοι, κηκίδια· ἐπὶ τῶν Ἰτεῶν δέ, καὶ τῶν ἀκανθῶν Ἰτέαι, ἀκανθῶν ῥόδα· τὸ παρὰ Λίνν. cynips· τὸ ζωύφιον ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀγριόσυκα, Ἀριστ. Ὀρ. 593. Εὐστάθιος ἔχει· ψῆνες, ζωύφιά τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινοῖς, ἐξ ὧν ἐγκεντριζομένων ταῖς ἡμέραις συκαῖς μετειτέρχονται οἱ ψῆνες, οἱ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμέρων ὡς μὴ ἀποπίπτειν· καὶ Ἡσύχιος »Ἔστι δὲ ὁ Ψὴν εἶδος ζώου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς· τὸ ζωῦριον, τὸ ὁποῖον ζῇ εἰς τὸν καρπὸν τῶν ἀρτεμικιῶν φοινίκων, τουρκβ. χορμαδιῶν, Ἡρόδ. 1, 193. τὸ κοινῶς μαμούδι. — 2) ζωῦριόν τι τὸ ὁποῖον βλάπτει τὰ ἀμπέλου κλήματα· ὅθεν

Ψηνίζω, Μλ. ἴσω. Ῥέμω τὰ ἀγριόσυκα ἢ τοὺς ἀρτεμικοὺς φοίνικας, χορμάδες μὲ τοὺς εἰς αὐτὰ ψῆνας, εἰς τὰς ἡμέρους συκᾶς ἢ εἰς τοὺς ἡμέρους φοίνικας, διὰ νὰ ὡριμάσουν οἱ καρποί των μὲ τὸ μέσον τῶν ψηνῶν, ἴδε Ἡρόδ. 1, 193. παρβ. ἐρινάζω καὶ ὀλυνθάζω. — 2) Γυναικὶ συγκοιμῶμαι, ἐγκύμονα ποιῶ αὐτήν· ὅθεν καὶ νυμφηνισμένη ἢ ἐγγαστρωμένη· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παιδεραστῶν, Κωμκ. οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. — 3) Συγγράφω κωμῳδίαν οἱ ψῆνες ἐπιγραφομένην, ὡς συνέγραψεν ὁ κωμκ. Μάγνης, Ἀριστφ. Ἱππ. 523.

Ψηνός, ὁ, ὡς, ψεδνός, ψιλός = φαλακρός. Σιμωνίδης· 218. Δωρικὸν »Ψανός«.

Ψῆξις, εως, ἡ (ψήχω). Ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν· ἐξαιρ. τοῦ ἵππου κοινῶς ξύστρισμα, τουρκβ. τιμάρευμα, τιμάρι. Ξενοφ. Ἱππ. ἐ, 3. καὶ 10.

Ψήρ, ός, γενκ. ψηρός, Ἰων. ἀντὶ ψάρ. Ψαρώνι, γκαραβέλι, Ἰλ. Π, 583.

*Ψηράω, ἴδε συμψηράω, Ἡσύχ.

*Ψηροπυρίτης, ου, ὁ, = ἀποπυρίας. Ἀθήν. γ. 5. 19. »ψυροπυρίται ὄρτυγα, οἱ ψηθέντας, ἑτοιμασθέντες ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα· ἐκ τοῦ

Ψηρός, ά, όν. Ὅτι εἶναι εὐκολότριπτον, τρίβεται, λιανίζεται, θρύπτεται εὔκολα· ξηρὸν στεγνόν. (παρὰ τὸ, ψάω, ὡς τὸ, ξηρὸς παρὰ τὸ, ξάω.)

Ψῆσσα, ἡ· Ἀττ. ψῆττα. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἴσως ὁ ῥόμβος, κοινῶς σιάκι. Πλάτ. Ἀθην. ζ', σελ. 329. — 2) σκωπτικὴ τις λέξις ἐπὶ παχυνόων, ἀπυνέτων, Ἀριστφ. Λυσ. 115.

*Ψήσσοι, οἱ. Ἔθνος τι τῆς Ταυρικῆς, Στεφ. Βυζαντ.

*Ψηστός, ἡ, όν· ἐπῳ. ῥημτ. τοῦ, ψάω. Ὅτι ἐψήχθη, ἐτρίφθη, ἐξύσθη, ἐσφαγίσθη· εἶναι τριμμένον, ξεσμένον σφαγισμένον.

Ψῆττα, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, ψῆσσα.

*Ψηττάδιον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, ψῆττα· ἀνθ' οὗ συμπεραίνει ὁ Lobeck Φρυν. σλδ. 74. ψηττάριον συμφώνως τῷ Meineke ἐν Μισθ. σελ. 181. 572. (α)

Ψηττοειδής, ές, ἡ (ψῆττα, εἶδος). Ὅτι ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰχθὺν ψῆττα.

Ψηφάω, ῶ, ήσω, Γλωσσ. ἀντὶ ψηφίζω.

*Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίλαστόν τι ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο, ὅτι εἶχεν ἀντὶ ποδῶν ψῆττας. Λουκιν. Ἀληθ. Ἱστρ.

*Ψήφαξ, ακος, ὁ = ψῆφος. Γραμμτ.

*Ψηφηδακέω (ψῆφος, δάκνω). Ὑπὸ τοῦ Schaefer παραδεδεγμένη ἀνάγνσ. ἐν πλείοσι χειρογράφοις παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 376. ἀντὶ ψήφῳ δακεῖν, Λυπῶ τινα διὰ τοῦ γειτνιαλογικοῦ πίνακος ἐν δικαστικαῖς ἐρεύναις, τοῦτ' ἔστι τὸν καταδικάζω, καταψηφίζω, τὸν κρίνω ἀνάξιον πράγματος ἢ τιμῆς τινος ἐξ αἰτίας τῆς γενεαλογίας του.

Ψηφηφορέω, Μλ. ήσω (ψηφηφόρος) νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ψηφοφορέω· ὅθεν

*Ψηφηφορία, ἡ· νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφορία.

*Ψηφηφόρος, ὁ, ἡ (ψῆφος, φέρω), νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφόρος, Lobeck Φρυν. σλ. 652.

*Ψηφιδοφόρος, ὁ, ἡ (ψηφὶς, φέρω) = ψηφοφόρος, Ἡρόδ. 6, 109.

*Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ (ψηφὶς, εἶδος). Ὅτι εἶναι πετρωδάς, γεμάτον μὲ χαλίκια ἢ μικρὰς πέτρας, στιριάρια, πετροπούλας.

Ψηφίζω, Μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψῆφος). Μετὰ ψηφων ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω μὲ ψηφίδας, πετροπούλας, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς λογαριάζω μὲ φασούλια· ἀνθ' οὗ καὶ »ψήφοις λογίζεσθαι. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 656. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μετ. διάθ. Ψηφίζομαι· Δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου, ῥίπτων αὐτὴν εἰς τὸν ἐμφορέα, εἰς τὸ κουτὶ ὅπου συνηθίζουν νὰ βάλῃ κανεὶς τὴν ψῆφόν του· ὅθεν »ψηφίζομαι εἰς ὑδρίαν«, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 7, 9. »ψηφίζομαί τινα βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τινος πρὸς ὄφελός τινος, Δημοσθ. κατὰ Mid. σελ. 575. 18. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 711. ἐν γένει, συμφωνῶ, δίδω τὴν γνώμην μου καὶ ἐγὼ, ἀποφασίζω, ἐκλέγω, ἀθῳόνω ἢ καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν πλειόνων ὑπὲρ ἢ κατ' αὐτοῦ ψήφων· »δίκην ψηφίζω ἀποφασίζω τὴν κριτολογίαν διὰ τῶν ψήφων, Ἰταῖος· ἔτι δὲ καὶ ἐκ μέρους μου, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμαυτὸν συλλογίζομαι καὶ ἀποφασίζω τι, μετὰ ἀπρμφτκ. ἐνστ. Ἡρόδ. 7, 207. καὶ μετὰ μελ. ἀπρμφτκ. Lobeck Φρυν. σελ. 748. Κατ' ἐνεργ. διάθ. »ψηφίζω κατά τινων καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν ψήφων· εὑρηται μόνον παρὰ Σοφκλ. Αἴ. 446. ἔνθ. Νεοφτ. Δούκα.

Ψήφινος, ίνη, ινον (ψῆφος). Ὅτι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ ψηφίδων· ἀμφβλ.

Ψηφίον, τό· Ὑπκρστ. τοῦ, ψῆφος. Μικρά τις ψῆφος, πετροπούλα, χαλικάκι, στιριαράκι. — 2) ὁ τόπος ὅπου συμβουλεύονται καὶ ψηφίζουν, ἀποφασίζουν τι. Εὐαγρ. ἐκκλ. Ἱστρ. 1, 18.

Ψηφίς, ίδος, ἡ· ὡς τό, ψῆφος. Μικρὰ πέτρα, χαλίκι, Ἰλιάδ. Φ, 260. Φίλων περὶ Κόσμ. »Οἷς σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἀναπολελεῖφθαι θαλαττώσεως, ψηφίδας τε καὶ κέγχας, καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἰωθεν ἀποβράττεσθαι«. — 2) δακτυλίου λίθος πολύτιμος, Λογγ. — 3) πετρίτσα εἰς ἀρίθμησιν, λογάριασμα ἁρμοδία. — 4) πετροπούλα εἰς ψηφηφορίαν ἐπιτηδεία.

Ψήφισμα, τό (ψηφίζομαι). Γνώμη καὶ ἀπόφασις, διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, περί τινος πράγματος· ἐξαιρ. ἡ ἐν ἐκκλησίᾳ γινομένη καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπόφασις· plebiscitum, Λατ. ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ ἀπόφασις τῆς βουλῆς μόνον χωρὶς τῆς ἐπικυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ δήμου ἐλέγετο προβούλευμα· καὶ τὸ μὲν ψήφισμα εἶχεν ἐν Ἀθήναις διὰ παντὸς τὴν ἰσχὺν ἂν κανεὶς τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας δὲν ἠναντιώνετο εἰς αὐτὸ εὐθὺς ὡς παράνομον κηρύττων αὐτό, ὅπερ »παρανόμων γράφεσθαι« ἐλέγετο· τὸ δὲ προβούλευμα ἓν ἔτος μόνον εἶχε τὴν ἰσχύν του· »ψήφισμα γράφειν δὲ πάλιν ἐλέγετο, τὸ νὰ προτείνῃ τις τι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀποφασίζῃ περὶ αὐτοῦ ὁ δῆμος διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς του.

Ψηφισματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἢ ἐμπορεύεται μὲ ψηφίσματα, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1034.

Ψηφισματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ψήφισμα ἢ κατὰ τρόπον ψηφίσματος. Ἀριστοτέλ. ῥήτορ. ε', 7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφίζω). Ὅστις ψηφίζει, λογαριάζει, ὁ λογαριαστής· ὅθεν

Ψηφιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ψηφιστήν, λογαριαστὴν ἢ εἰς λογάριασμα. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψηφίζῃ, λογαριάζῃ μὲ ψηφίδας. Ἰουστῖνος διάλ.

Ψηφοβόλον, τό (ψῆφος, βάλλω). Ποτήριον κερατινον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν κύβους, ἢ τὰς ψήφους καὶ εἶτα τοὺς ῥίπτουν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν κημόν· ἴδε κημός. Λατ. fritillus.

*Ψηφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψηφίδα, λιθαράκι, χαλίκι.

Ψηφοθετέω, μέλ. ήσω (ψηφοθέτης). Κατασκευάζω πρᾶγμά τι ἐκ ψηφίδων, μὲ πετροπούλας συνθετον· ἐξαιρ. στρώνω τὸ ἔδαφος δωματίου τινὸς μὲ ψηφίδας· Λατ. tessellare· ὅθεν

Ψηφοθέτημα, τό. Τὸ ἐκ ψηφίδων κατεσκευασμένον πρᾶγμα, καὶ ἐξαιρ. τὸ μὲ ψηφίδας ἐστρωμένον ἔδαφος. Λατ. opus tessellatum.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅ,τις κατασκευάζει τι ἐκ ψηφίδων σύνθετον, ἐξαιρ. ὅστις στρώνει ἔδαφός τι μὲ ποικίλων χρωμάτων ψηφίδας, λιθαράκια· Λατ. tessellator, tessellarius.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω) = ψηφοπαίκτης, Ἀθήν. ιέ.

Ψηφολογεῖον, τό. Πίναξ, ἄβαξ, σανίδα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἀριθμοῦν, λογαριάζουν. — 2) Πίναξ κυβευτικὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου παίζουν μὲ τοὺς κύβους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν συντῆ. ἄβαμ πάκδοτω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ εἶδρυ δύω. Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ψηφολογέω, Μέλ. ήσω (ψηφολόγος). Παίζω, κάμνω θαυματοποιίας μὲ ψηφίδας. — 2) ὡς τὸ ψηφοθετέω· ψηφολόγημα ποιῶ.

Ψηφολόγημα, τό. Τὸ διὰ ψηφίδων ποικιλμένον ἢ κατεσκευασμένον πρᾶγμα, ἐξαιρ. ἔδαφος.

*Ψηφολογητός, ή, όν· ἐπῳ. ῥηματ. τοῦ, ψηφολογέω. Ὅ,τι κατεσκευάσθη ἐκ συγκολλημένων ποικιλοχρόων ψηφίδων· »ψηφολογητὸν ἔδαφος«. Φιλόξ.

Ψηφολογία, ἡ (ψηφολογέω). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ψηφολογήματα, μουστειώσεις.

Ψηφολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν ψηφολόγον, εἶναι ἴδιον ψηφολόγου, σημ. 1. Γρηγόρ. Ναζ. »λόγοι ψηφολογικοί«.

Ψηφολόγος, ὁ, ἡ (ψῆφος, λέγω). Ὅστις παίζει θαυματοποιίας μὲ ψηφίδας, λιθαράκια· γόης, θαυματοποιός. — 2) ὡς τὸ ψηφοθέτης· ὁ στρώνων, ποικίλων ἐδαφότις μὲ ψηφίδας, διάφορα λιθαράκια.

Ψηφοπαικτέω, Μλ. -ήσω. Παίζω θαυματοποιίας μὲ ψηφίδας ἤτοι τέχνας διὰ τῶν ὁποίων ἀπατῶ τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. καρὰ γκιοσλίκια. — 2) Τρπκ. »ψηφ. τὸ δίκαιον· παίζω μὲ τὴν δικαιοσύνην, μεταχειρίζομαι ἀπάτην. Λυσίας παρὰ Πολυδ. ζ'. 210. ὅθεν

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, κάμνει παιγνίδια μὲ ψηφίδας ἢ κύβους κ. τ. τ. τεχνίτης παιδιᾶς τινος διὰ ψήφων γενομένης, ῥίπτει γὰρ οὗτος μετὰ μεγάλης ταχυτήτος πρὸ τῶν θεατῶν τὰς ψήφους ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἑτέραν, ὥστε ἀπατῶν τοὺς πάντας, ἀπατᾷ τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν διὰ τῆς ἀναπαισθήτου μεταφορᾶς τῶν ψήφων ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, θαυματοποιός· γόης, μαγγανευτής, τουρκβ. καρὰ γκιοζῆς, παρβλ.

Ἀλκῃ. 3, 20. καὶ Σενν. ἐπιστ. 45. *πρᾶεσ-τιγιατόρων ἀκετάβουλα et calculi in quibus fallacia ipsa delectat»· ὁ Μανέθων ἐν δ'. 448. ὀνομάζει τούτους, ψυφάων παίκταικ, ὅθεν

Ψηφοπαιξία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὰς ψήφους, θαυματοποιία, κυρίως, ἀπάτη, γοητεία, ψευτιά, ἄλλως δὲ ψήφων παιδιά λέγεται, ἴδε ψῆφος.

*Ψηφοπεριβομβήρια, ἡ· κωμ. λέξ. παρ' Εὐβλ. Ἀθην. 11. σελ. 471. D.

Ψηφοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ψηφίδας ἢ κύβους εἰς παίξιμον, ἢ εἰς ψηφοθέτημα ἐπιτηδείας. — 2) Ὅστις ἀγοράζει τὰς ψήφους τοῦτ' ἔστι μεταχειρίζεται δόλους, κολακείας κ. τ. τ. διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς ψηφηφόρους νὰ σώσουν τὴν ψῆφον τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ· κλέπτης αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθη· ἀπάτης καὶ κολακείας κατορθώσας νὰ ψηφηφορήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἄλλως ἤθελε ψηφίσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, Σφλ. Αἴ. 1130. ἐκδ. Νεωρτ. Δουκα.

Ψῆφος, ἡ (ψάω, ψέω). Λιθαράκι, ἐξαιρ. ἀποτριμμένον, ὁμαλόν, ὑαλιστερόν, ἢ στρογγύλον, οἷα εἶσι τὰ ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν εὑρισκόμενα χαλίκια, στιφνάρια κοινῶς λεγόμενα, calculus Λατ. Πιθ. — β) πασαδήποτε ἐξειργασμένη, πελεκημένη, ὑαλισμένη, τεχνικὰ ἀπεξεσμένη, ἐξωμαλισμένη, ἀποτορισμένη πέτρα, Πιθ. Ὀλ. 7, 159. — γ) λίθος πολύτιμος. — δ) Πετροπούλα ἐπιτηδεία, ἁρμοδία εἰς ψηφολογίαν, μουσείωσιν, τὸ νὰ στρώνασι, ποικίλωσι διὰ αὐτῆς ἐδαφός τι. — 2) Τρπκ. κατὰ τὰς παντοίας παρὰ τοῖς Ἕλλησι χρήσεις τῶν τοιούτων λιθαρίων. — α) Πετροπούλα δι' ἀρίθμημα, ἢ λογάρισμα· ἔτι δὲ καὶ στοιχεῖον ἀριθμητικόν, γράμμα τὸ σύνηθ. ἰταλ. cifra, διότι μεταχειρίζονται αὐτὰς καὶ εἰς ταῦτα, Ἡρόδ. 2, 36. Διόδ. Σικ. 12, 23. Euen. ep. 16, 3. Ἠλιόδ. 9, 22. σελ. 315. Ἐκδ. Κοραῆ· ὅθεν οἱ περὶ τὰς ψήφους· οἱ λογισταί, λογαριασταί, ἢ οἱ κολλυβισταί. — β) πεσσὸς ἤτοι πέτρα μὲ τὰς ὁποίας πεσσεύουσι, παίζουν τὴν δάμαν, Λατ. scrupus· ψήφων παιδιά = ψηφοπαιξία, γοητεία, θαυματοποιία, παιγνίδι τῶν καρὰ γκιόζιδων τουρκβ. συνήθ. — γ) πετροπούλα, λιθαράκι, διὰ τῶν ὁποίων μετεχειρίζοντο μαντείας τρόπον τινά, ἢ διὰ τῶν ψήφων μαντικήν Heyne ἐν Ἀπολλ. 3, 10, 2, 9. σελ. 274. παραβλ. Θριαί. — δ) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λιθαράκι εἰς ψηφηφορίαν χρησιμεῦον, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο ὑφ' ἑκάστου τῶν ψηφηφόρων εἰς τὴν ὑδρίαν, καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 123. ἀπαντώμενον· ὅθεν καὶ ἡ γνώμη τοῦ ψηφοῦντος, τὸ συνηθέστρ. Ἰταλ. voto, ἔτι δὲ καὶ τὸ δίκαιον, δικαίωμα τοῦ ψηφηφορεῖν· τέλος δὲ, ἡ ἀπόφασις περί τινος πράγματος διὰ τῆς ψήφου, γνώμης, τῶν πλειόνων· ὅθεν Κρίσις ἀπόφασις, καὶ δημόσιος, κοινὴ ἀπόφασις, γνώμη, ἡ δόξα, ψῆφον ἠψῆφος ὁλοτυρὰ βροτοῖσιν Ἐρατν. ψῆφον φέρω, ἢ διαφέρω· θέσθαι τὴν γνώμην, τὸ βότον μου· ἐσαυτὸς καὶ ψῆφον τίθημι· τὸ δὲ ψῆφον τίθεμαι βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· κἀνθαῦτα πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ὀρθώτατα γενέσθαι, Ἡρόδ. 8, 123. ψῆφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς ἐπροβλήθη ἢ διὰ ψηφηφορίας ἐξορία του, Ξενοφ. ψῆφος κατ' αὐτῷ νολεθρία βουλεύεται, Αἰσχλ. παραβλ. ψιὰ καὶ στία.

*Ψηφοφαγέω, Μλ. - φαγῆτω (φαγεῖν). Τρώγω τὰς ψήφους, ἤτοι, τρέφομαι, ζῶ πωλῶν τὰς ψήφους μου, τὰς γνώμας μου, ἐλέγετο οὕτω ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡριτῶν οἵτινες διεψηφίζοντο διὰ δωροδοκίας, Ἀριστοφ. παρ' ᾧ καὶ ὅλος ὁ τῶν Ἀθηναίων λαὸς κυαμετρωδῆ, καλεῖται κατὰ διπλῆν Ἔνν. εἶτα ὅτι ἐτρωγον τοὺς κυάμους δι' ὧν ἐδίδοντο αἱ ψῆφοι, ὡς ἐποίουν οἱ ἐνδεεῖς ζῶντες ἐκ τῶν φιλοδωριῶν τῶν δικαστηρίων, ἢ ὅτι εἰ κύαμοι ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῶν προσφιλῶν φαγητῶν. — Ἐν γένει, Κωμκ. λέξις ἐπὶ δωροδοκουμένων δικαστῶν, οἵτινες ζῶσι μὲ δωροδοκίας καὶ ἀποφάσεις ἀδίκους.

Ψηφοφορέω, Μέλ. ήσω (ψηφηφέρος). Δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος πράγματος διὰ τῆς ψήφου· ἐν γένει, συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην ἄλλων εἴς τι. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. Ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου· ὅθεν

Ψηφοφορία, ἡ. Τὸ νὰ ψηφηφορῇ τις, νὰ δίδῃ διὰ τῆς ψήφου τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος.

Ψηφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ψηφηφορεῖ, δίδει τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος βάλλων τὴν ψῆφόν του εἰς τὴν ὑδρίαν.

*Ψηφόω, = ψηφολογέω, σημ. 2.

*Ψηφώδης, ὁ, ἡ· συνων. αὐτὶ ψηφοειδής.

*Ψηφών, ῶνος, ὁ (ψῆφος, σημ. 2, ά.). Ὅστις εἶναι δεινός, ἐπιτήδειος λογιστής, λογαριαστής.

Ψήφωσις, εως, ἡ· ὡς παρὰ τὸ, ψηφόω, = ψηφολογία, ψηφολόγημα.

Ψηφωτός, ή, όν· ὡς παρὰ τὸ, ψηφόω. Ὅ,τι εἶναι γεμισμένον, συνθεμένον, ἢ συγκολλημένον μὲ ψυφίδας λιθαράκια· ὅθεν ἡ ψηφωτήν, ὑπακ. γῆ, Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ ψηφίδας.

Ψηχρός, ά, όν (ψῆχω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον, λεπτοτριμμένον, φιλοστουμπισμένον· λεπτόν φιλέν, λιωμόν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φίνον.

Ψήχω, Μλ. - ξω, παρὰ τὸ, ψάω, ψέω, ὡς τὸ, νήχω παρὰ τό, νάω, νέω. Ψαύω, ψηλαφῶ, ψάχνω, ἐγγίζω, τρίβω τὴν ἐπιφάνειάν τινος ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα, χαϊδεύω, σφογγίζω τι, ξυστρίζω ἵππον, τουρκβ. τιμαρεύω· Lobeck Φρυν. σλ. 254. — 2) Τρίβων, πιάνων, ἢ μεταχειριζόμενός τι συνεχῶς τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, λεπτύνω, τὸ κάμνω πλέον ἄχρηστον. — 3) Χαϊδεύων, κολακεύων τινά, ἢ καὶ ζώόν τι, τὸν ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἡσυχάζω, τὸ κάμω ἥμερον, ἥσυχον· ὡς τὸ, καταψῆχ· demulcere, permulcere. Λατ.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ι.

*Ψῖ, τό, ἄκλιτον· τὸ εἰκοστόν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Ψ, ψ.

*Ψί, ποιητκ. ἀντὶ σφί ἢ σφίν.

Ψιά, ἡ· καὶ ψιαί (ψίω). Κυρίως μὲν παυδήποτε μόριον, μικροῦτσικον κομμάτι, μέρος ἀπό τι, τρίμμα, ψίχα κ. τ. τ., συνήθ. δὲ, Πετροπούλα, ἀποτριμμένον, ὑαλιστερὸν λιθαράκι, χαλίκι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ παίζωσι παιδία, ὅθεν 2) Παιγνίδι, ἀστεϊσμός εἰς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, χαρά, εὐφροσύνη, εὐθυμία. (ἐκ τῆς ά. σημ. προκύπτει τὸ, ψιάς, ψιάζω, συγγν. τῷ, στιὰ καὶ σταία· ἐκ τῆς β'. δὲ τὸ, ψιάζω, ψιάδδω, ἐψία, ἐψίσμαι.) [ῐ]

*Ψιάδδω, Δακωνιστ. ἀντὶ ψιάζω, σημ. 2. Ἀριστοφ. Λυσ. 1304. (ῐ)

Ψιάζω, Μμ. - άσω (ψιά, ψιάς). Ἐπὶ ξενστῶν. Σταλάζει· ψιχαλίζει. — 2) (ψιά, σημ. 2) Ἀστεΐζομαι παίζω, γελῶ, πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, (ῐ)

Ψιαθιδόν, ἐπίρ. (ψίαθος), ὡς τὸ φορμηδόν. Θουκυδ.

Ψιαθίδιον, τό (ῐ) καὶ

*Ψιάθιον, τὸ ὑπκρτ. τοῦ, ψίαθος. Μικρὰ ψίαθος, φωλίτζα, ἡ, ψαθί. (ᾰ)

Ψιαθοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει ψιάθους, ψάθας, ψαθάς.

Ψιαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κατασκευάζει ψιάθους.

Ψίαθος, ἡ· σπανιώτρ. ὁ, Ἰων. ψίεθος. Πλέγμα τι ἐκ φοινίκων, βύρλων, κ. τ. λ. ὁ στρώνουσι κατὰ γῆς, χαμεύνη, κοινῶς. ψάθα Θεόφρ. ἠ Ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνάς, καὶ σχοινία· καὶ ἐν βιβλ. δ', 4. ἠΕνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας. Ἀριστοφ. Βατρ. 507. ἠΟὐ' ὤχετο ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών. ὡς τό, φορμός. (ῠ, ῡ) ὅθεν

Ψιαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψάθαν, εἶναι κατεσκευασμένον ὡς ψάθα· ψάθας μορφὴν ἔχει.

Ψιαίνω, = ψίω, ψιάζω, Γραμμτ.

*Ψιαξ, ακος, ἡ. Δρκ. ἀντὶ ψιάς.

Ψιαρός, ά, όν. = εὐκάθης. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ψιάς, άδος, ἡ (ψίω) ὡς τὸ, ψακάς καὶ ψεκάς. Σταλαγματιά, ῥανίδα· κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Π, 459. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 384. ποιητ. μειον. παραβλ. ψιά.

Ψιάω, = ψιάζω.

*Ψιγνός, ἡ, όν (ψίγω, ψίχω), = ψισνός.

Ψίδες, αἱ· = ψιάδες, Γραμμτ. — 2) = Ψῖχες, Γραμμτ.

*Ψιδνός, ἡ, όν, ἔτι δὲ καὶ ψιγνός, = ψισνός.

*Ψίδω, καὶ ψίζω, Στάζω, σταλάζω, ἴδε ψίω καὶ ψεύδω.

*Ψιδών, όνος, ὁ, ἡ = ψεδνός, Γραμμτ.

*Ψίωθος, ὁ καὶ ἡ, Ἰων. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. συγγραφεῦσιν ἀντὶ ψιάθος, Lobeck. Φρν. σλ. 309.

Ψίζω, = ψιάζω. Γραμμτ.

*Ψίση, ἡ, ὡς τὸ ψίσις.

*Ψιθία, ἡ, ὑπακμ. ἄμπελος. Εἶδος ἀμπέλου, κλήματος, ἥτις καὶ Πραμνία λέγεται. Σχολ. Ναυσ. Ἀλεξ. κυρίως θηλκ. τοῦ

*Ψιθίος, ία, ιον, ὑπακμ. οἰνος. Εἶδός τι οἴνου στυφνὸν καὶ κόκκινον, ἄλλως καὶ Πράμνιος, λεγόμ. Ἀθην. 1, 28. ὅπου ἄλλως καὶ ψύθιος ἔκειτο.

Ψίθος, διαβολή, συκοφαντία, καταλαλιά. Πωρτότυπος λέξις τοῦ, ψιθυρός, ψιθυρίζω, Γραμμτ. παρβλ. ψύθος.

*Ψιθύζομαι = ψιθυρίζω. Γραμμτ.

*Ψιθύρ, ῦρος, ὁ, = ψίθυρος, Ἐτυμ. Μ.

Ψιθύρα, ἡ. Λυρικόν τι τετράγωνον ὄργανον καὶ Ἄσκαρος λεγόμενον, παραβλ. κιννύρα, Πολυδ. δ'. 60. — 2) Ψιθύρα, ἡ, ἡ ψίθυρος, ὁ, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἔρωτος.

Ψιθυρίζω, Μέλ. ίσω. Ἀττ. τῶ. Δρκ. Ψυθυρίσδω (ψιθυρός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. κοινῶς. ψιψυρίζω, μουρμουρίζω λέγω τινὶ τι εἰς τὸ ὠτίον, ὁμιλῶ σιγαλὰ μέ τινα μυστικόν τι, ἐξαιρ. λέγω κρυφίως εἰς τινα ψεύματα ἢ διαβολὰς, καταλαλιάς, πεπλασμένας κατηγορίας κατά τινος, συγγν. τῶ, ψεύδομαι. — β) ἐπὶ παντὸς ἤχου ὁμοίου μὲ ψιθυρισμόν· ὅθεν ἐπὶ χελιδόνων, τερετίζει, τσιτσιρίζει, καὶ ἐπὶ δένδρων, σ,ουσ,ουρίζουν, σ,ουμερίζουν, ὅταν κινῶνται τὰ φύλλα των ὑπὸ λεπτοῦ ἀέρος. Θκρτ. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. ἠΗρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάταιος πτελέα ψιθυρίζει.α

*Ψιθυρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ ψιθυρίζω.

Ψιθύρισμα, τό (ψιθυρίζω). Μικρός τις ἦχος ἢ κτύπος, ὅστις μόλις ἀκούεται εἰς τὸ ὠτίον, λεπτὸν εἶδος τοῦ ὠτίου λαλήματος, μινύρισμα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς. ψιψύρισμα, μουρμούρισμα· ἐξαιρ. ἡ διὰ ψιθυρίσματος διαβολία, καταλαλιά, συκοφαντία· ἔτι δὲ τὸ τερέτισμα, τσιτσίρισμα τῶν πτηνῶν, πουλίων· καὶ ὁ λεπτὸς ἦχος, ψιθυρισμός τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ἐν γένει, παυσήποτε λεπ-

τὸς, σιγαλος ἠσυχος μάλις ἀκουόμενος ἦχος, κρότος. (ῡ)

Ψιθυρισμός, ὁ (ψιθυρίζω). Τὸ νὰ ψιθυρίζῃ, μουρμουρίζῃ, ψλυαρῇ τις μὲ ἡσυχον, λεπτὴν φωνὴν, ἐξαιρ. λέγων τινί τι εἰς τὸ ὠτίον καὶ μάλιστα διαβολίας, καταλαλιὰς, ψεύματα, πεπλασμένας συκοφαντίας. Τὸ τσιτσίρισμα τῶν πετεινῶν, Πλούταρχ. Συμπ. ἠ. προβλ. 7. »Ψιθυρισμοῦ γὰρ ἧκιστα χελιδόνι μέτεστι, λαλιᾶς δὲ καὶ πολυφωνίας« καὶ ὁ λεπτὸς ἦχος, τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων· ἐν γένει πᾶς σιγαλὸς, ἠσυχος βόρυβος, ἦχος, κρότος.

Ψιθυριστής, οῦ, ὁ (ψιθυρίζω). Ὅστις ψιθυρίζει, διαβάλλει, συκοφαντεῖ τινα ἤτι, ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἔρωτος. »Ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Ἀφροδίτης ἱερὰ καὶ ἀγάλματα, παρὰ τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόῤῥητα συντίθεσθαι καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περὶ ὧν βουλονται«, Σουίδ.

Ψιθυρός, ὁ, ἡ, ὡς τὸ ψιθυριστής. Διαβλητὴς, λάλος, συκοφάντις, καταλαλητής. — β) Ὅ,τι κάμνει ἦχον, ἐλαφρὸν, γλυκὺν, μάλις ἀκουόμενον ἦχον, βόρυβον. — 2) ὡς οὐσιαστικ. προπαροξ. ὁ ψίθυρος = ψιθύρισμα. — 3) παρ' Εὐστ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, »Ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνῃσι, παρὰ τὸ τοὺς εὐχομένους ἐκεῖ πρὸς τὸ οὖς ψιθυρίζειν τοῖς ἀγάλμασιν· εἰς σύμβουλον τοῦ δεῖν μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίτια«. (παρὰ τὸ, ψίω, ψίθος, ψίθος, συγγ. τῷ ψεύδομαι.)

*Ψίθος, ἡ, ἴδε ψίτις.

*Ψιθυστὴς, οῦ, ὁ (ψιθύζω) ὡς τὸ ψιθυριστής.

Ψιλαγία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία ψιλῶν στρατιωτῶν, ἤτοι τὸ νὰ ὁδηγῇ τις ψιλοὺς, ἐλαφρὰ ὡπλισμένους στρατιώτας. Ἦν δὲ καὶ σύστημα ἡ ψιλαγία ἐξ ἀνδρῶν διακοσίων πεντήκοντα ἑξ. ἐκ τοῦ

Ψιλαγός, ὁ· (ψιλὸς, ἡγέομαι). Ὅστις ὁδηγεῖ ἐλαφρὰ ἁρματωμένον στράτευμα, ἢ ψιλαγὸς ἡγεμών, ἀρχηγὸς ἐλαφρὰ ὡπλισμένου στρατεύματος.

Ψίλαξ, ακος, ὁ. Ὅ,τι εἶναι λεῖον, ὁμαλὸν, γυμνὸν, ἀντὶ τοῦ, ψιλὸς, Lobeck Wolf. anal. 3. σελ. 53. (--)

*Ψιλᾶς, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Ἀμύκλαις, πιθαν. Δρκ. παρὰ τὸ, ψιλοὶ = ψιλωτὴς, λειογένειος, Lobeck ἐν Wolf. anal. 3. σελ. 53. καὶ ἐν Φρν. σλ. 435.

Ψιλεύς, έως, ὁ· (ψιλὸς). Ὅστις ἵσταται πρῶτος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, ἐπειδὴ ἐν μάχαις σχηματίζουσι τὸν ἀκροβολισμὸν οἱ ψιλοί ἤτοι ἐλαφρὰ ἁρματωμένοι στρατιῶται.)

*Ψιλὴ, ῆς, ἡ, ἐπίθ. τοῦ ψιλὸς.

*Ψίλης, ητος, ὁ. Γλωσσ. καὶ

Ψιλήτης, ου, ὁ (ψιλὲς)· συνήθ. κατὰ πλ. ἀρθμ. οἱ ψιλῆται = οἱ ψιλοί. Στρατιῶται ἐλαφρὰ ὡπλισμένοι. Εὐστάθ. »Γυμνὸν εἶπε τὸν ἀόπλον· ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τοὺς γυμνήτας ὠνόμασαν, εἰς ὁμόστιχοι καὶ οἱ κοινῶς μὲν ψιλοί, κοινότερον δὲ ψιλῆται.«

Ψιλίζω, Μλ. ἰσω, Ἀττ. ξῶ (ψιλὸς) = ψιλόω· νεωτερ. τύπος, ὅθεν

Ψιλικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ψιλὸν· ἀπὸ ψιλικὸν = οἱ ψιλοί. Ἐλαφρὰ ἁρματωμένον στράτευμα.

*Ψίλινος, ίνη, ινον (ψίλις, ἀντὶ πτέρις, κατ' Ἡσυχ.) Στεφανούμενος ἐκ δάφνης· παρ' Ἀθήν. ιέ, σελ. 678. »Θρεαττικοῖα· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ Θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων ὧν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων, φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέῳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι· χορεῖ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων, τὸ ἐξ ἀριστεροῦ ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ἄσματα· ὁ Ἡσύχιος ἐστημείωτε. »Ψίλος, στέφανος πτερινός.

Ψιλισμός, ὁ (ψιλίζω) = ψίλωσις· νεωτερ. τύπος. Εὐστάθ· εἰς Ἰλ. κ', σελ. 704. 13.

*Ψιλιστὴς, οῦ, ὁ(ψιλίζω)=ψιλωτὴς· νεωτερ.τύπος.

Ψιλογραφέω, Μλ. ήσω (γράφω). Γράφω λέξιν τινὰ ψιλουμένην, βάλλω εἰς τινα λέξιν τὸ ψιλὸν πνεῦμα, τὴν ψιλήν. — 2) Γράφω λέξιν τινὰ δι' ἑνὸς ἁπλοῦ φωνήεντος οὐχὶ διὰ διφθόγγου.

Ψιλόδαπις, ιδος, ἡ (δαπὶς). Τάπις, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ταπάτου, τουρκβ. κελίμι, σιτσαντέδες αὐτὸ τὴν μίαν ὄψιν χωρὶς ἐξάχον μαλλί, ὅτι δὲ καὶ »ψιλοδαπίδες ἢ ψιλοτάπιδες« ἀντιθ. τῷ, ἀμφίταπις α — 2) ἐξαιρ. δὲ εὔχρστ. ἡ λέξ. ἐπὶ τῶν περὶ τὸν πόλεμον, »ψιλὸς« ὑπν. ὅπλων, στρατιώτης χωρὶς βαρέα ὅπλα, ἤτοι χωρὶς ἀσπίδα καὶ δόρυ, ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, οἷον τοξότης, σφενδονήτης, καὶ τ. τ. κατὰ πρώτου παρ' Ἡρόδ. ἄλλως δὲ, γυμνὴς, ἀντιθ· τῷ, ὁπλίτης, σύνηθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. »οἱ ψιλοὶ« ὅτι δὲ καὶ »δύναμις ψιλὴ« στράτευμα ἐλαφρὰ ἁρματωμένων ὡσαύτως καὶ »ψιλοὶ ἱππεῖς« ἐλαφροὶ ἱππικὸν, ἱππεῖς ἐλαφρῶς ἐνδυμένοι, ἐλαφρὴ καβαλλαρία, τὸ δὲ »ψιλὸς ἵππος« ἄλογον ἀτέλωτον, χωρὶς σέλαν ἢ σαμάρι, Ξεν. Ἱππ. 7, 5. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σελ 789. »σκευὴ ψιλὴ« ἐλαφρὰ ὅπλισις. — 3) »ψιλὸς λόγος« ὁ πεζὸς, ὁ λογογραφικὸς, ἀντιθέτως τῷ, ποίησις, στιχουργία, Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 669. D. Herm. ἐν Ἀριστλ. Ποιητ. 1, 7. παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σλ. 502. C. ὡσαύτως καὶ »ψιλὴ φωνὴ« ἢ χωρὶς μελῳδίας, ἀντιθ. τῷ, »ᾠδὴ ἢ φωνὴ« παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 488. Παρὰ Πλατ. Θηαι. σλ. 165. μέντοι τὸ »ψιλοὶ λόγοι« κεῖται ἀντὶ τοῦ, τύποι ἁπλοῦς τῆς διαλεκτικῆς ἄνευ ἀληθοῦς, πραγματικῆς ὑποθέσεως. — β) »ψιλὴ ποίησις« ἡ ἄνευ μέλους, ἀντιθ. τῷ, »ποίησις ἐν ᾠδῇ ἢ μετὰ μέλους· ἄρα ἡ ἐπικὴ ἀντιθ. τῷ, λυρικῇ. Heind. ἐν Πλάτ. Φάρ. σελ. 278. C. παρβλ. ψιλομετρία. ἔτι δὲ καὶ ποίησις ἄνευ τῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μελῳδίας. — γ) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων »ψιλὴ αὐλητὶς, ψιλὴ κιθάρισις« ἢ ἄνευ αὐλῳδίας, παίξιμον τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας χωρὶς τραγῳδίαν, ἢ χωρὶς νὰ παίζωνται ἑνταυτῷ καὶ ἄλλα μουσικὰ ὄργανα συμφώνως, ὅθεν »ψιλὸς αὐλητὴς« ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν· χωρὶς αὐλῳδὸν, χωρὶς νὰ τραγῳδῇ ἄλλος τις ἐν ᾧ αὐτὸς αὐλεῖ· παρβλ. ψιλοκιθαριστὴς, καὶ Lobeck Φρν. σλ. 168. ἔτι δὲ ὀνομάζονται »ψιλὰ μουσικὰ ὄργανα«, τὰ ὁποῖα ὅταν παίζωνται δὲν ἐπιδέχονται τραγῳδήματα ἑνταυτῷ, ἢ τὰ ὁποῖα παίζονται συνήθως χωρὶς τραγῳδίαν, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 136. melet σλ. 168. — 4) παρὰ τοῖς Γραμμτ. Ἄνευ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἄρα διὰ τοῦ δασέος — β) ὑπὰ ψιλὰ« ὑπν. στοιχεῖα, κ, π, τ. ὅθεν »ψιλῶς γράφω ἢ καλῶς γράφω ἢ ὁμιλῶ χωρὶς δασέος, διὰ ψιλοῦ στοιχείου, π. χ. βάπτω, ἀντὶ βάφω, ἀσπάραγος, ἀντὶ ἀσφάραγος καὶ τ. τ. Ἀθν. θ. σλ 369. B ἴδε καὶ ὦ ψιλόν. — Ἐπῤῥ. ψιλῶς.

*Ψιλόταπις, ιδος, ἡ (ταπὶς) = Ψιλόδαπις, κυρίως κατὰ πληθντ. ἀριθμὸν = ψιλὸς, Λατ. »psilae atque Amphitanae villis ingentibus molles«, Λουκιλ.

Ψιλότης, ητος, ἡ (ψιλὸς). Τὸ νὰ ἦναί τι ψιλὸν, φαλακρὸν, ἄτριχον, γυμνὸν ἀπό τι. — 2) παρὰ Γραμμτ. ἡ ψιλὴ, τὸ ψιλὸν πνεῦμα. Πολύβ. ἰ. 47.

*Ψιλοτοπαρχία, ἡ (ἄρχω). Τὸ νὰ ἦναί τις ἄρχων, ἐπιστάτης, ἐξουσιαστὴς ἀφυτεύτου, γυμνοῦ ἀπὸ φυτὰ καὶ δένδρα τόπου τινὸς, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. πάτης ξηροκαμπίας· παρὰ τό, »τόπος ψιλὸς« ἀρχὴ, ἐξουσία, ἀξιότης ἐν Αἰγύπτῳ, Boeckh Eikl. einer Aegpt. Urkunde auf Papyrus, σελ. 18.

Ψιλόω, ῶ (ψιλός). κυρίως, Ἀποξύω, ἀποτρίβω, τίλλω μαδῶ τι, ἐξαιρ. τρίχας, μαλλιά, μαλλί ὄζει κάμνω τι φαλακρόν, νά μήν ἔχῃ τρίχας μετά γενν. πτην κεφαλήν τινος Ἡρόδ. 4, 26. Κατά παθ. διέθ., γίνομαι φαλακρός, πίπτουν, μαδοῦνται τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου, Ἡσύχ. λέξ. 5, 3. ὠκρία ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων κρέατα ξεκοκκαλισμένα, χωρίς κόκκαλα, Ἡρόδ. 4, 61. ἐν γένει δέ, Ἀποστερῶ, γυμνόνω τινά ἀπό τι, π. χ. πτινα τῆς δυναμιοσα Ἡρόδ. 2, 151. καί ἄνευ τοῦ, δυνάμιος, παίρω, συκεύω τινές τήν ἐξουσίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 19 «Κυαξάρης ἐπεμπεν ἐπί τούς Μήδους ὡς ψηλώσων αὐτόν». — 2) παρά τοῖς Γραμμτ. Γράφω, ἤ προφέρω λέξιν τινά ἤ λέξεις διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἤ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων. κ, π, τ. ὅθεν

Ψίλωθρον, τό. Ἀλειφή, χρίσμα θραπτήριον ἤ τήν δύναμιν ἔχον τοῦ ν' ἀφαιρῇ τάς τρίχας τριχωτοῦ τινος μέλλους τοῦ σώματος, τῷ ἐποίῳ ἔχρωντο ἐξαιρ. ἐν τῷ λουτρῷ, κατασκευάζετο δέ, ὡς καί τό νῦν παρά τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας χρήσιμον ῥουτμᾶ, ἐκ πεπυρωμένου Ἀρσενικοῦ καί ἀσβέστου. (ι)

Ψίλωμα, τό (ψιλόω). Μέλος τοῦ σώματος, φύσει μέν τριχωτόν, γυμνωθέν δέ τῶν τριχῶν του· ἔτι δέ καί ὀστοῦν, κόκκαλον, ἀπό τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθη τό κρέας. (οὐχί δέ, μέρος τοῦ σώματος ἄτριχον ἤ γυμνόν κρέατος, ψευδῆς γάρ ἡ ἐξήγησις αὐτη.) [ι]

Ψίλωσις, εως, ἡ (ψιλόω). Τό νά γυμνόῃ τις ἤ νά γυμνώνηται τι ἀπό τι, ἐξαιρ ἀπό τρίχας ἤ ἀπό κρέας, μάδησις, χάσιμον, πέτιμον τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. τριχωτῶν μελῶν. Ἀλτίν. ιβ'. σελ. 522. «Ταραντίνους δέ ψησι Κλέαρχος, ἀλκήν καί δύναμιν κτησαμένους, εἰς τοσοῦτον τρυφῆς προελθεῖν ὥστε τόν ὅλον χρῶτα παραλειπεσθαι, καί τῆς φιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς καταρξαι. 2) Ἡ διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἤ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ, π, τ. γραφή ἤ προφορά λέξεών τι ων, Γραμμ.

Ψιλωτής, οῦ, ὁ (ψιλόω). Ὅστις γυμνώνει, ἀποστερεῖ, ἁρπάζει τινά τι, ἐξαιρτ. ὅστις κάμνει τινά φαλακρόν ἤ τοῦ ἀφαιρεῖ, πέρνει τά ἅρματα. 2) ὅστις γράφει ἤ προφέρει λέξεις τινάς διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἤ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. Γραμμτ. ὅθεν

Ψιλωτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ψίλωσιν, φαλάκρωσιν· ὅστις συνηθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νά γυμνόνῃ, ἀποστερεῖ τινα ἀπό τι 2) παρά τοῖς Γραμμτ., ὅς τις προφέρει, γράφει ἀτμένως, ἤ συνήθως λέξεις τινάς διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἤ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. ὡς οἱ Αἰολεῖς καί οἱ Ἴωνες.

*Ψιμαρόν, τό, = εὐδιαῖον, Ἡσύχ. ἆρα ἀντί χιμαρόν, τροπῇ τοῦ χ εἰς ψ.

*Ψιμιθίζω, νεώτερ. τύπος ἀντί ψιμυθίζω

Ψιμίθιον, τό, νεώτερ. τύπος ἀντί ψιμύθιον.

Ψιμιθιοφανής, ὁ, ἡ, = ψιμυθιοφανής.

Ψιμιθιόω, νεώτερ. τύπος ἀντί ψιμυθιόω.

Ψιμιθισμός, ὁ, = ψιμυθισμός. Κλήμης Παιδ. σελ. 232.

*Ψίμιθος, ὁ, νεώτερ. τύπος ἀντί, ψίμυθος, ὅπερ ἴδε.

*Ψιμμιθίζω, ἐπκ. ἀντί, ψιμυθίζω.

*Ψιμμίθιον, τό· καί

*Ψιμμύθιον, τό· ἐπκ. ἀντί, ψιμύθιον, Νικ. Ἀλ. 73. (--νυ)

*Ψίμμυθος, ὁ, ἐπκ. ἀντί, ψίμυθος.

Ψιμυθίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψίμυθος), = ψιμυθόω, ψιμυθιόω. Φιλαστιθόνω.

*Ψιμύθιον, τό, = ψίμυθος. Ἀριστοφ. Ἐκκλ 878. 929. 2072. Hemst. ἐν Ἀριστοφ. Πλουτ. 1064. Piers Moer. σελ. 419. (τό υ, ἀεί μακρόν ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ. Περί τοῦ ἰῶτα τῆς τελευταίας συλλαβῆς σαφηνίζεται μεταξύ πάντων τῶν εὑρισκομένων μαρτυρίων διά τοῦ παρά Νικ. Ἀλ. 75. μονον, ὅπου κεῖται μακρον, ὅπερ ὁμως ἀναγνωστέον ἐκ χειρογρ. ψιμμύθιον πιθανῶς, τοῦ Ἰῶτα ἐν τῷ, ψίμυθος μακρόν πανταχοῦ κειμένου.)

*Ψιμιθιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς ἤ μέ ψιμύθιον.

*Ψιμυθιόω, μέλ. ωσω (ψιμύθιον). Ἀλείφω τι μέ ψιμύθι, φκιαστίδι, φκιαστιδόνω.

*Ψιμυθισμός, ὁ (ψιμυθίζω). Φκιασίδωμα, τό νά ἀλείφῃ τίς τι μέ φκιαστίδι.

Ψίμυθος, ὁ. Ὁ διά τοῦ ὄξους ἡτοιμασμένος μολιβδικός τίτανος, ἤτοι, ὁ εἰς τίτανον μεταβεβλημένος διά τινων ὀξέων μόλιβδος, ὃν ἡ συνήθεια ἄνυφον λέγει (σουλιμᾶς Τουρκ.). Πλούταρχ. συμπ. στ', 6. «Καί μήν ὅ,τε μόλιβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστιν, ὃς γε τριβόμενος ὀξεῖ τό ψυκτικώτατον τῶν θανατήμων φαρμακων ἐξανίησι ψιμμύθιον», χρήσιμον τό πάλαι ὡς καί νῦν ἔτι εἰς τό νά ἀπείφωσιν αἱ ματαιόφρονες τῶν γυναικῶν μάλιστα τό πρόσωπον των διά νά φαίνωνται ἐσπρότεραι· κοινῶς, συνῆθ φυκιασπίδι, φκιασίδι. Ὁ τύπος ψίμιθος οὐκ ἔστιν Ἀττ. ὁ, ψύμυθος ἤ ψύμιθος ἐφαίτατος, ὁ δέ, ψίμμυθος ἤ ψίμμιθος ἀν εὑρέθηταί που ἐστί χρῆσις παρά τοῖς ὑστάτοις ποιηταῖς μόνον συνήθης· ὁ, ψιμύθιον ἐξ ἐναντίας εὐχρηστότερος παρά τοῖς Ἀττ. παρά ὁ, ψίμυθος (νυν, Λουκ. ἐπκ. 6, 3, 6. Νικ. ἐπκ. 16. ἐν τῷ, ψιμύθιον δέ, τό υ ἐστί μακρόν, δι' οὗ διορίζεται καί τῶν παραγώγων λέξεων ἡ προσῳδία.) ὅθεν

Ψιμυθόω, = ψιμυθιόω, ψιμυθίζω.

*Ψίν, Δωρικ. ἀντί, σφίν, αὐτοῖς· ὥσπερ τό φί ἀντί σφί. 2) ἀντί σφίν, αὐτόν, Λατ. ipsum.

Ψινάω, καί ψεινάζω, = ψίω. Γραμμτ.

Ψινάς, άδος, ἡ. Ἀμπελόκλημα (οὐχί δέ εἶδος ἀμπέλου), τό ὁποῖον δέν κρατεῖ, χάνει τά φύλλα ἤ τό ἄνθος τῶν σταφυλῶν. παρά τό, ψίνομαι.

*Ψίνδομαι, = ψίγμαι, ἴδε ψίνω.

*Ψίνθος, τό, = τέρμις. Ἡσύχ.

*Ψίνομαι, ἐπί φυτῶν, ἐξαιρτ. δέ ἐπί ἀμπέλου κλάδων, ἀπελοκλημάτων ἀποβάλλει, ῥίπτει, χάνει τά φύλλα ἤ τά ἄνθη τῶν καρπῶν του. (συγγεν. ἴσως τῷ, σίνομαι καί ψθίνομαι.)

Ψίξ, ιχός, ὁ καί ἡ· πληθ. ὀνομστ. ψῖχες (ψίνω). Κομματάκι, κομματσιούλι, ἐξαιρτ. κρέατος καί ἄρτου, ὡς καί παρ' ἡμῖν τό, ψίχα. Ἡσύχ. «Ψίχαι, αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων, ψιχίαι. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. «Εἰν ψίξ ἤ ποτόν εἰς τήν τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμός ἕπεται», ὁ Ἡσύχ. ἔχει καί ψίχη καί ψίχηνον.

*Ψίς, ψιδός, ἡ, = ψίξ· ἀμφβλ.

Ψίσις, εως, ἡ (ψίνω). Παράτριψις, ἐπίτριψις. Τροπικ. φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, τό συνηθ. ξεπατωμός. Ἡ συνήθης τόνωσις ψίσις, παροξύτ. ψευδής ἐστι.

Ψίττα, ἡ ὡς τό, σίττα. Ἐπιβόημα τῶν ποιμένων, ὅταν διώκωσι τά κτήνη· ὅθεν καί ἐπιῤῥ. ἀντί τοῦ, ταχέως· «Ἀγρόν δέ ᾠχόμην ψίτταν καταπέτασον» παρά Λουκιαν. Λεξιφ. 3. «Μή ψίττας παραπέτασας φύγῃ». Ἀλκίφρ. γ'. ἐπκ. 24. γράφεται δέ καί, ψύττα· ὅθεν

*Ψιττάζω, μέλ. άσω. Φωνάζω τό, ψίττα, ὅταν διώκω κτήνη.

Ψιττάκη, ἡ, = σιττάκη, ἴδε ψίττακος. (ξ)

*Ψιττάκιον, τό, = ψιττάκιον.

*Ψίττακος, ὁ, καί ψιττάκη, ἡ. Ξένον τι πτηνόν τοῦ δρυμοῦ μεθ' ὡραίων πτερῶν, τό ὁποῖον εὐκόλως μανθάνει νά προφέρῃ λέξεις τινας, τό σύνηθ. Ἰταλ. papagalos· ἔτι δέ καί σίττακος καί σιττάκη γραφόμενον.

Ψιττίον, τό, = ψιχίον. Γραμμ.

Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ (ψίξ, ἁρπάζω). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἁρπάζει, κλέπτει τάς ψίχας ψωμίου· κωμικ. ὀνομασία ποντικοῦ τινος ἐν τῇ Βατραχομ.

*Ψίχη, ἡ καί

*Ψίχηνον, τό, ἴδε ψίξ.

*Ψιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψίξ, ψιχίον. Ἐτυμλγ. μεγ.

Ψιχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψίξ. Μικρά ψίχα. ψιχίτσα. Ν. Δ. ὅθεν

Ψιχιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ψίξ, ψίχα, ἔχει μέγεθος ψιχός. Εὐστθ. σλ. 1817.

Ψιχολογέω, μέλ. ήσω (ψίξ, λέγω). Συλλέγω, μαζόνω ψίχας.

Ψιχώδης, ὁ, ἡ (ψίξ, εἶδος), κατά συναίρ. ἀντί ψιχιώδης.

Ψίω, μέλ. ψίσω· σπάνιες παρασχηματισμοί τοῦ ψέω, ψέω, ψηχω. Συντρίβω, λιανίζω τι ἐξαιρέτως λεπίον, καθώς π. χ. τό κρέας, ὅταν θέλω νά κάμω ἀλλάντας, λουκάνικα κ. λ. τ. τ. ὅθεν καί μαστῶ (οὐχί δέ χωνεύω)· μετά μέσ. μέλ. νοῦ ψίσεται πύρνον γνάθοιν Λυκ. 689. (ἀφ' οὗ ψιά, ψειά, ψίζω, ψιέζω, ψιάω, ἐψία, ἐψιάσμαι, στία, στεία· ἔτι δέ καί ψίξ, ψιχίον καί ψιλός μετά τῶν διαιρέτεων καί συνηθῶς αὐτοῦ· συγγεν. τῷ, ψοῶ, ψομός.) [τό ἰῶτα αὐτῷ, ψίω μακρόν, οὕτως εὑρίσκεται καί ἐν ταῖς πλείστοις ἀπ' αὐτοῦ πηγῆς λέξεσι.]

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Ο.

*Ψό. Φθόγγος, ἀναβόησις ἀηδείας, ἀγανακτήσεως, ἀποστροφῆς δηλωτικός· ὡς τό Γερμαν. pfui Γαλλ. fi, fi donc.

*Ψόα, ἡ· ἔτι δέ καί ψοιά· συνῆθ. κατά πληθ. ἀριθμ. ψόαι, ψοιαί. Τό περί τούς νεφρούς κρέας, τῶν ἰσχίων αἱ σάρκες ἅσαι περί τούς νεφρούς, ἐξαιρ. οἱ ἐντοτερικοί μῦες τῶν νεφρῶν· τό Λατ. lumpi, κοινῶς, ψαρίκια· ἔστι δέ τύπος ἥττον χρήσιμος ἀντί τοῦ, ψύα, Lob. Φρυν. σλ 300. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. γ'. 3.

Ψογερός, ά, όν (ψόγος). Ὅ,τι εἶναι ψόγου, μέμψεως ἄξιον. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νά μέμφηται, ψέγῃ, κατηγορῇ. Πίνδ. Πυθ. 2, 100.

Ψογέω, ῶ, μέλ. ήσω, = ψέγω· ἀμφβ.

*Ψόγιος, ία, ιον. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νά μέμφηται, κατηγορῇ. Πίνδ. Νεμ. 7, 102. ὅπου πρό τῆς ὑπό Boeck διορθ. ἔκειτο τό πάσῃ ἀναλογίᾳ ἐναντίον ψέγιος, ὅπερ ὁ Schneider εἰς τό ψόγιος ὀρθῶς μετέβαλε· ἐκ τοῦ

Ψόγος, ὁ (ψέγω). Κυρίως, ἐλάττωσις, μείωσις, σμίκρυνσις, ὅθεν ἀπαξίωσις, ἀτιμία, λοιδορία, κακολογία, ὄνειδος· κατά πρῶτον παρά Σιμων. καί Πινδ. Ἰσοκρ. «Ἀρχή γάρ φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δέ, ψόγος».

Ψοβάλλω, = ψοφέω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Ψόβιος, ία, ιον, = ψολόεις. Ἡσύχ. ἴδε ψόθος σημτ. 2.

Ψοβός, ὁ, = ψόφος, θόρυβος· συγγεν. τῷ, ψόθος, ψιθός. Γραμμτ. ἐκ τοῦ, ψόφος κατά θαλέκτων μεταλλαγήν προκύψαν, ὡς τό θήρ ἐκ τοῦ φήρ. 2) = ψόλος, ἔτι δέ καί, ψοῖθος, γραφομενον· συγγεν. τῷ, σποδός, Γραμμτ. ὅθεν τό ἐπίθ. ψόβιος, ία, ιον, = ψολόεις. (ἐκ τοῦ, ψόλος κατά διαλεκτ. μεταλλαγήν προκύψαν ὡς τό Λατ. lacryma ἐκ τοῦ, δάκρυον κ. λ. τ. τ.)

*Ψοιά, ἡ· ἴδε ψόα.

*Ψοῖθος, ὁ· ἴδε ψόθος, σημτ 2.

Ψοίτης, ου, ὁ (ψόα), μυελός. Ὁ ἐν τοῖς σπονδύλοις τοῖς παρά τούς νεφρούς μυελός.

Ψολόεις, εσσα, εν (ψόλος). Ὅτι εἶναι ἀτβολώδες, καπνώδες, ἀτμώδες, πυροειδές, φλογώδες, φλέγει, καίει, ἀνάπτει τι, προξενεῖ καπνόν, κκαπνόεις Ὀδ. Ψ, 330. Ω, 539. Τμν. Ἀφρόδ 289. Ἡσιόδ. Θεογν. 515. Ἀσπ. 422. «βέλεσιν. Ἐπιγρμ. ἀδεσπτ. 483. παρβλ. Spohn de extr. Od. parte. σελ. 158. 2) Ὅ,τι εἶναι καπνιστικόν,

ρύπαρόν, ὅθεν ἀπαντᾶται καὶ κατὰ σημτ. ῥυπαρῶν καὶ πενιχρῶν πραγμάτων, sordidus Λατ. Πλούταρχ. — Παρὰ Νικ. Θηρ. δὲ καὶ δικαταλήκτως κείμενον.

Ψολοκομπεία, ἡ· καὶ

*Ψολοκομπία, ἡ (ψόλος, κομπέω). Ἀλαζονεία, κομπασμός, μεγαληγορία τοῦ Κλέωνος παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 698. ὅστις ὁμιλεῖ περὶ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν· αἰνιττόμενος τό, ψολόεις κεραυνός. «Ἤσην ἀπειλαῖς, ἀγέλαστα ψολοκομπίαις».

Ψόλος, ὁ. Καπνός, αἰθάλη, ἀσβόλη, φλόξ, ἐξαιρ. κεραυνός, ὁ ὁποῖος δὲν προξενεῖ φωτίαν, λάμψιν, ἀλλὰ χρωματίζει, μαυρίζει μόνον τὸ πρᾶγμα, ὅπου πέσῃ.

*Ψομ-θομ-φαν-χθή, τὸν Μωϋσῆν οἱ Αἰγύπτιοι προσηγόρευσαν, ὃ ἑρμηνεύεται, ᾧ ἀπεκαλύφθη μέλλοντα, Αἰγυπτκ. λέξις, ἀπώνυμ. τοῦ Μωυσέως, σημαίν. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε τὰ μέλλοντα. Χρον. Πασχ. σελ. 75.

Ψόρος, ὁ. Ἰχθύς τις, ἀκριβέστερον ἄγνωστος, ἄλλως δὲ καὶ ψύρος λεγόμ. ἴσως ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς τσιρός. Ἀθήν. ξ, 9. σλ 314.

Ψοφάω, ῶ, μέλ. ήσω (ψόφος). Κάμνω κτύπον, κρότον· ἐν ᾧ σύρω, ἀμπώχω, ἅλλω, τραβῶ, κρούω, θλίβω, συγκρούω, στρέφω τι, τὸ κάμνω νὰ ἠχῇ, τρίζω, κριττίζω, κροτῶ, θορυβῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκπέμπουσι, κάμνουσιν ἀναρθρον κρότον, καὶ κενόν, ἀτήμαντον θόρυβον· μετὰ αἰτιατ. «ψοφέω τὴν θύραν ἢ τὰς θύρας» ὡς τό, κόπτω, κρούω, κάμνω κρότον εἰς τὴν θύραν, ὅταν θέλω νὰ ἀνοίξω αὐτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω, ὥστε νὰ ἀκούσωσιν οἱ ἔξω, ὅτι μέλλει νὰ ἐξέλθῃ τις. Πλούταρχ. εἰς Ποῦβλιν. «Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔτωθεν οἱ προΐέναι μέλλοντες, ὅπως αἴτησις ἔξω γένοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊόντας ταῖς κλεισιάσι εἰς τὸν στενωπόν· ὅθεν

Ψόφημα, ατος, τὸ· ὡς τό, ψόφος. Γρηγ. Ναζ.

Ψόφησις, εως, ἡ (ψοφέω). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις ἢ τι ψόφον, κρότον, θόρυβον κ.τ.λ.

Ψοφητικός, ή, όν (ψοφέω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις δι' αὐτοῦ ψόφον, κρότον, θόρυβον κ.τ.λ. ὅστις συνεθίζει, ἠδύνατται, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ψόφον κ.τ.λ.

Ψοφοδέεια, ἡ. Τὸ νὰ δειλιᾷ, φοβῆται, ταράττηται τις ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, θορύβου· ἐκ τοῦ

Ψοφοδεής, έος, ὁ, ἡ (ψόφος, δέος). Ὅστις φοβεῖται, δειλιᾷ, ἐκπλήττεται ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, θορύβου κ λ.τ.τ. εἶναι δειλός, τὸ κοινῶς φοβιτσαρης, ἐξαιρτ. ἐπὶ ζώων χρήσιμος ἡ λέξις· ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ παρὰ Μενδρ. Meinekie σελ. 183. ἐπίρρ. ψοφοδεῶς.

Ψοφοειδής, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος). Ὅ,τι ἀκούεται ὡς ψόφος, προξενεῖ εἰς τὴν ἀκοὴν ἦχον ὅμοιον μὲ κρότον, θόρυβον κ.τ.τ. ὅ,τι εἶναι πλῆρες, γεμάτον θορύβου, κρότου, κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν κρότον, θόρυβον κ. τ. λ. ἐπίρρ. ψοφοειδῶς.

*Ψοφομήδης, ὁ, ἡ (ψόφος, μῆδος). Ὅστις συνεθίζει, ἔχει ἰδίωμα νὰ κάμνῃ θόρυβον, ταραχήν· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. ποιητ.

Ψοφοποιός, ὁ, ἡ (ψόφος, ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ κρότον, θόρυβον.

Ψόφος, ὁ. Κρότος, κτύπος, θόρυβος, ἦχος σφοδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ἑρμ. 285. ἐξαιρ. πᾶς δήποτε τις ἀναρθρος κτύπος, ἦχος, ἀντίθ. τῷ ἐνάρθρῳ, φωνῇ, Hemst. ἐν Λουκ. περὶ ψευδ. 2. ὅθεν, κλαγγή, κλεγγάλισμα, τριγμός, τρίξιμον, κριττίνισμα, κρότος, βάξιμον, κατὰ π.χ. τοῦ τουφεκίου κ.λ.τ.τ. κριττάλισμα, ὡς τῶν καθρῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ξύλων, ὅταν καίωνται, ἢ ἅλατος, ὅταν ῥίπτηται εἰς τὸ πῦρ. β) ἐξαιρ. κενὸς θόρυβος, ἦχος κρότος ἁπλῶς, εἰς μάτην, ἄνευ λόγου γιόμενος (οὐχὶ δὲ χωρὶς πρᾶγμα, κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν παραλόγως ἐξηγήθη ἡ λέξις· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἦχος ἄνευ πράγματος, εἴτε ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, ἢ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται)· ὅθεν καὶ ὁ κενός, μάταιος, οὐδενὸς ἄξιος κρότος τῶν χειρῶν, ἢ θόρυβος τῶν φωνῶν τοῦ ὄχλου, Valck ἐν Φοιν. 397. «ψόφοι», κενὰ μέν, μάταια, βαρύβοαγγα, ὅμως πολὺν κρότον προξενοῦνται ὀνόματα, ἢ βαρύβοαγγοι, βροντώδεις, κομπαστικαί, ἀλαζονικαὶ λέξεις, φράσεις, Bergl. ἐν Ἀλκ. 2, 3, 75. Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 15. Ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. «ἠδούπησε, ἐψόφησε, δοῦπον, ψόφον, θάνατον», προῆλθε καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς. σύνηθ. ἐψόφησεν ἀντὶ ἀπέθανε, ἐπὶ θανόντων ἀλόγων ζώων. (συγγν. τῷ, ψόθος.) ὅθεν

Ψοφώδης, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος)· κατὰ συναίρ. ἀντὶ ψοφοειδής. Ἀριστοτλ.

*Ψόω, ἴδε ψώω.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Υ.

Ψύα, ἡ ψύχη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ψόα, ψοιά, κατὰ πῆσῃ. ἀριθμ. συνήθ. Lobeck Ῥημ. σελ. 300. (τὸ υ, ἐν τινι, ἐπκ. λειψ. παρ' Ἀθην. 9, σελ. 399. Α. κεῖται μακρὸν ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν C. κεῖται καὶ βραχὺ ἐν τινι λειψ. τοῦ κωμ. Εὔρν. ἴσως ἐν τῷ πρώτῳ γραπτέον ψοιαί.)

Ψυγεῖον, τό (ψύχω). Τόπος ὑπόγειος, ὅπου βάλλονται βρώσιμα ἢ πόσιμα πράγματα διὰ νὰ μὴ χαλνοῦν, π. χ. τὰ ὑπόγεια, ὅπου οἱ χρεωπῶλαι βάλλουν τὰ κρέατα ἐπὶ τὸν πάγον· ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ψυχραίνομεν ἐν καιρῷ τοῦ θέρους τὰ ποτά· παρβλ. ψυχεῖον.

Ψυγεύς, έως, ὁ (ψύχω). Ὅστις κάμνει τι νὰ ψύχηται, νὰ γίνηται, μένῃ ψυχρόν, κρύον· ἢ πρᾶγμά τι, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται, μένει τι ψυχρόν· Εὔφρν. παρ' Ἀθην. 11. σελ. 503. Α.

Ψῦγμα, τό (ψύχω). Δρόσισμα, κρύωμα, τὸ νὰ ψυχραίνηται, γίνηται κρύον τι. 2) Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ δρόσισμα, κατάψυχον, ἀφαιρεῖ, μετριάζει τὴν ζέστην, καῦσον· ὅθεν α) καταψυκτικόν, δροσιστικὸν ἰατρικόν, καταπλασμα, ἔμπλαστρον. β) Ἀεριστήρ, ἀνεμιστήρι, ῥιπίδι, μυιγιστῆρι, μὲ τὸ ὁποῖον διώκομεν τὰς μυίγας, Ἀθήν, 5. σελ. 257. «Τῇ δεξιᾷ φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν, φοινικοβαφῶν μυίαν». 3) πνοή, ἀναπνοή. Διονύσ. συνθέτ. κεφ. κ'. 4) Τὸ νὰ δέχηταί τις τινα, νὰ φέρηται πρός αὐτὸν μὲ ψύχραν, δυσαρέσκειαν, νὰ δείχνηται κρύος. Λατ. frigus. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. α', κδ', 2.

Ψυγμός, ὁ (ψύχω). Τὸ νὰ ψυχραίνῃ, κρυώνῃ τίς τι, ψύχρα, κρύωμα. 2) τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. 3) τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνώνῃ τίς τι στέγωμα, ξήρανμα.

Ψυγω, ἀρχαιοτατ. τύπος τοῦ, ψύχω, μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν Ἐκκλ. Συγγρ. Χρησμ.

Ψυδνός, ή, όν, = ψυδρός. Θεογν. 122. ὅπου μαρτυροῦσι τὰ πλεῖστα καὶ ἄριστα χειρόγραφα τὸν τύπον αὐτόν, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ μὲν ἀπαντώμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ, ψυδρός προκύψαντα, καθ' ἣν καὶ τὸ ὡσαύτως σπανιώτρ. κυδνός ἐκ τοῦ, κυδρός· ἴδε Br. ἐν Θεογν. 124. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Cod. Mutin ἀναγνωσ., οὐδὲν δὴ ἀπεφήνατο ὁ Bekker, ἴσως ἀνέγνωστε καὶ αὐτός, ψυδνός· τὰ λοιπὰ χειρόγραφα, παρέχουσι τὸ ἐκ τοῦ, ψυδνός ἡμαρτημένως γραφόμενον καὶ παράλογον, οὐδεμίαν ἔννοιαν φέρον ψεδνός· ἐν ταῖς ἐκδόσεσι δὲ εὑρίσκεται παντοχοῦ τὸ τοῦ Ruhnker Conj. ψυδρός.

*Ψυδράκιον, τό, ὑποκοριστκ. τοῦ, ψύδραξ, ὅπερ ἴδε.

Ψύδραξ, ακος, ὁ (ψυδρός), ἀφ' οὗ χρήσιμον κυρίως τὸ ὑποκορτ. ψυδράκιον, τό. Λευκόν τι ἐξάνθημα, σπυράκι, φουσκαλίδα, ἐξαιρτ. ἐπὶ τὴν ῥῖνα, μύτην, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, ἐνομίζετο δέ, ὅτι προήρχετο ἀπὸ ψευδολογίας, τοὐτέστιν, ὅστις εἶχεν αὐτὸ εἶπε κρύον ψεῦμα. Περὶ τοῦ πράγματος παρβλ. Θεόκρτ. 9, 30. 12, 24. Τὸ δὲ ψύδραξ εὑρηται μόνον παρὰ Πολυδ., Διοσκορ. καὶ Παῦλ. Αἰγιν.

Ψυδρός, ά, όν (ψύθος, ψεύδομαι), = ψευδής. Ruhnk ep. cr. 215. παρβλ. ψυδνός.

Ψυθής, ὁ, ἡ· καὶ ψύθης, ὁ, ἡ (ψύθος), = ψυδρός, ψευδής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1008.

Ψυθίζω, = ψιθυρίζω. Γογγύζω, ταυδορίζω, ὁμιλῶ τινος κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον, διαβάλλω, συκοφαντῶ, ψευματῶ. Γραμμτ.

*Ψύθιος εἶνος, ὁ, = ψίθιος. Ἀθήν.

Ψυθιστής, οῦ, ὁ (ψυθίζω), = ψιθυστής. Ἡσύχιος.

Ψύθος, τό, σπανιτρ. ποιητ. τύποι ἀντὶ ψεῦδος. Διαβολή, συκοφαντία, ψεῦμα. «Θεῖόν ἐστι μὴ ψύθεσθαι». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 488 1097. 2) ὡς ἐπίθετ. ψεύστης, διαβλητής, καταλαλητής, συκοφάντης. Καλλμ. λοιμν. 184. «Ψύθος ὄνομα ἔχουσαν. (ἀφ' οὗ ψυθίζω, ψιθυρός, ψιθυρίζω, συγγεν. τῷ, ψίω, ψίθος, τῷ, ψεύδος, ψεύδομαι κ.λ.) [τὸ υ, ἀεὶ βραχύ, ὅθεν ἡ συνήθης τόνωσις ψύθος, προπερτπ. ψευδής.] ὅθεν

Ψυθίνη, ωνος, ἡ. Ὅστις εἶναι ψεύστης, καταλαλητής, συκοφάντης. Γραμμ.

Ψυκτήρ, ῆρος, ὁ (ψύχω). Ἀγγεῖόν τι μέγα, πιθανῶς, μὲ νερὸν γεμάτον ἐπάνω εἰς τρίποδα ἐπὶ τραπέζης τιθέμενον διὰ νὰ ψυχηται, κρυώνῃ ὁ οἶνος. Ἀθήν. ια', σελ. 502. 503. C. β) ἐν γένει πανθήποτε ἀγγεῖον εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον· «ψυκτῆρες γάλακτος». Φιλοστρ. γ) εἶδος ποτηρίου. 2) ποι ψυκτῆρες, τόποι σκιεροί, δροσεροί, εἰς ἀνάπαυσιν, ψυχαγωγίαν, τέρψιν ἐπιτήδειοι, Ruhnk ἐν Τιμ. σελ. 278.

Ψυκτηρία, ἡ· καὶ

*Ψυκτηρίας, ου, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ. Ἀθήν. σελ. 502.

Ψυκτηρίδιον, τό. (ῐ) καὶ

*Ψυκτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψυκτήρ. Ἀθήν. ς'. σελ. 230 κυρίως οὐθέτρ. τοῦ

Ψυκτήριος, ία, ιον (ψυκτήρ). Ὅ,τι ψύχει, δροσίζει, κάμνει, προξενεῖ κατάψυχον. Ἡσθ. λειψ. 47, 8. Αἰσχύλ. παρ' Ἀνδλ. σλ. 503. C. «Δένδρα ψυκτήρια». Εὐριπ.

Ψυκτικός, ή, όν (ψύχω), = τῷ προηγουμένῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ψυκτικὸς παρὰ Λογογράφοις, τὸ δὲ ψυκτήριος παρὰ Ποιητ. χρησιμον.

Ψυκτός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥηματκ. τοῦ, ψύχω. Ὅ,τι ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐκρύωσεν· ἡμπορεῖ τις νὰ τὸ ψυχῇ, δροσίζῃ, κάμνῃ κρύον, δροσερόν.

Ψύλλα, ης, ἡ παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ψύλλος, ὁ. Ἄπτερόν τι ζωΰφιον πηδητικοὺς πόδας ἔχον, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψύλλος λεγόμενον. Ξενοφ. Συμπ. ς', 8. «πίστους ψύλλα πόδας ἐμοὶ ἀπέχειν». ἔτι δὲ καὶ ζωΰφιόν τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ ὄσπρια, τὸ κοινῶς μομούδι, μαμούδι, σιτίτσα, μιτίτσα. 2) Εἶδος ἀράχνης, Λατ. pulex. Αἰλιαν. Ἱστορ. ζώων ς', 26.

Ψύλλαξ, ακος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, ψύλλα. Μικρὸς ψύλλος. Ἡσύχ.

*Ψύλλειον, τό (ψύλλα), = ψύλλιον.

Ψυλλίζω. Πάνω ψύλλους. Σουίδ. ἀμφβ.

Ψύλλιον, καὶ ψυλλίον, τό (ψύλλα). Ψυλλοβότανον, χόρτον τι φθοροποιὸν τῶν ψύλλων. psylium. Πλίν. κε', 11. Διοσκορίδ. δ', 70. Plantayo psylium. ἡ Lynops. Λίνν.

*Ψύλλο, αντὶ, ψύλλος, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 1180.

Ψυλλόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐ-

βρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ψύλλους, ἢ ἀπὸ τὸ μαμούθι, »Λάχανα ψυλλέβρωτα«. Θεόφρ.

Ψύλλος, ὁ, νεώτρ. καὶ οὐκεὐχρητ. τύπος ἀντὶ ψύλλα, ὅπερ ἴδε· παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 332. παρ' Ἀριστοτλ. δὲ, ζῴων Ἱστορ. 16, 4, 10. καὶ Ἀελιάνῳ τὰ ζωύφια ὅμοιοι μὲ τὸν ψύλλον.

Ψυλλοταξία, ἡ (τοξότης). Ὁ ἐπὶ ψύλλου καθήμενος τοξότης· κωμ. λέξις παρὰ Λουκιαν. ἀληθ. Ἱστορ.

Ψυλλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψύλλον, φαίνεται ὡς ψύλλος· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ψύλλους· ψυλλάρης.

Ψύλλων, ὁ. Ἰχθὺς τις· ἡμέρ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ τύλλων. Ἀριστοτλ. ζῴων Ἱστορ. ιϛ', ϛ', 14.

*Ψυμυθιόω, νεώτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμυθιόω.

*Ψύμυθος, ὁ, νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψίμυθος.

*Ψυμυθόω, νεώτρ τύπος ἀντὶ, ψιμυθόω.

Ψῦξις, εως, ἡ. Κατάψυξις, ἀνάψυξις, δροσιὰ ἀέρος· ἢ συνήθ. παροξτ. τόνωσις· ψύξις, ψευδής.

*Ψύρα, ης, ἡ. Νησός τις μικρὰ πρὸς ἄρκτον τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρὰ, Στέφ. καὶ Ἡσύχ. παρὰ Στράβ. Ψύρα, τὰ, παρ' Ὁμρ. κατὰ τὸν Ἰωνικ. τύπον Ψυρίη. 2) ἀντὶ ἀκαθάρτου, παρ' Αἰσχύλ. ἦτοι εὐτελὴς παρὰ Στεφ. ὡς καὶ Ψυρὶς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. ὄηλν. 3) ἀντὶ, λυπρὰ χάρτης, Ἡσύχ ἄρα μετὰ τοῦ ψάω, ψνώ, ψόω, ψώω, ψωρὸς συγγεν.

*Ψυρία, Ἰωνικ. ψυρίη, ἡ· παρ' Ὁμρ. μόνον. Μικρά τις νῆσος πρὸς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρὰ, Ὀδυσ. Γ, 171. κυρίως ὁμως ὄηλν. τοῦ

*Ψυρίος, ία, ιον, ἐπίθ. τοῦ, Ψύρα. Ὁ κάτοικος τῆς Ψύρας, ἡ Ψυρία, Ψαριανός.

Ψύρας, ὁ· ἴδε φόρος.

Ψύττα, ἡ, = ψίττα. Εὐρπ. Κύκλ. 40.

Ψύττω, Δωρ. ἀντὶ, πτύω· ὅθεν τὸ Λατ. sputo.

*Ψυχαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ψυχαγωγός). Ἄγω, φέρω ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, εἰς τὸν κάτω, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ κυρίως. Λουκν. εἰς Ἑρμ. »Καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν, καὶ δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. β) Ἀνάγω, ἀνακαλῶ διὰ θυσίας τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἅιδου. »Τοὺς τεθνεῶτας ἀναψυχεῖν«. Πλάτ. Νομ. ια', σελ. 116. γ) ἐξιλάσκομαι, ἱλεόνω τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων. 2) Ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν, κερδαίνω τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην τῶν ψυχῶν τῶν ζώντων, ἀναπείθω, θέλγω, τέρπω, εὐφραίνω, κηρύσσω αὐτὰς· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Λυκουργ. 10. σελ. 49. Ἰσοκρτ. Εὐαγ. »Εὐριπίδαις καὶ τυμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας«. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ι', 6. ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους. 3) εἶμαι ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστὴς, ἀνδραποδίζομαι, ἤτοι κάμνω πραγμάτειαν, πωλῶ καὶ ἀγοράζω ἀνδράποδα, σιλαβωμένους ἀνθρώπους, μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. συγγραφεῦσι χρήσιμ. ἡ λέξις. 4) Ψυχορραγῶ, ψυχομαχῶ, παλαίω μὲ τὸν θάνατον, χαρακτηρίζομαι κοινότρ. ὅθεν

*Ψυχαγώγημα, τὸ. Τέρψις, εὐφροσύνη, ἡδονὴ, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. divertimento, Τουρ. ἠλπιτζές. (κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον, εὐχὶ δὲ καθ' ὅλας τὰς σημασ. τοῦ, ψυχαγωγέω.)

Ψυχαγωγία, ἡ (ψυχαγωγέω). Τὸ νὰ ἄγῃ, φέρῃ τις τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην. β) τὸ νὰ ἀναγῇ, ἀνακαλῇ τὰς ψυχὰς ἐκείθεν εἰς τὸν ἄνω κόσμον· τὸ νὰ τὰς ἐξιλεώνῃ διὰ θυσιῶν. 2) τὸ νὰ ἀναπείθῃ, παραμυθῇ, τέρπῃ, ἡδύνῃ, εὐφραίνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, νὰ τὰς ἕλκῃ πρὸς ἑαυτὸν, κερδαίνῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην αὐτῶν· ἡδονὴ, εὐφροσύνη, τέρψις, παραμυθία, κολακεία, πᾶν ὅ,τι ἡδύνει εὐφραίνει, χαροποιεῖ, ἀναπαύει ἢ πράϋνει τὴν ψυχήν.

Ψυχαγωγικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχαγωγόν ἐξαιρ. ὅ,τι εὐφραίνει, τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχαγώγιον, τὸ· ὡς τὸ, ψυχομαντεῖον. Τόπος ὅπου οἱ μάντεις ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ ἐρωτῶσιν αὐτάς. 2) Τόπος τερπνὸς, θελκτικὸς, καλὸς, ἁρμόδιος εἰς ψυχαγωγίαν, ἀνάπαυσιν, εὐθυμίαν. 3) Παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Πυρός, ὀπή, τρύπα ἐν τοῖς μεταλλείοις, δι' ἧς οἱ μεταλλεύοντες λαμβάνουσι ἢ ἀναπνέουσι καθαρὸν ἀέρα· spiraculum, Λατ. ἐκ τοῦ

Ψυχαγωγός, ὁ, ἡ (ψυχὴ ἄγω). Ὅστις ψυχαγωγεῖ, κατάγει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην· Ἐπίθ. κυρίως τοῦ Ἑρμοῦ· ὡς ψυχαγωγοῦ, καταγόντος τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην· παρβλ. ψυχοπομπὸς καὶ νεκροπομπός. — β) Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἅιδου τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἐρωτῶν αὐτάς. Εὐριπίδ. Ἄλκ. 1128. — γ) ὅστις ἐξιλάσκεται, ἐξιλεώνει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν κ. τ. τ. ἐξιλασμάτων. Πλούταρχ. »Ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάταις χρησθὲν ἱλάσασθαι τὴν Παυσανίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες ἀπεσπάσαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἰδώλιον. — 2) ὅστι ἀναπείθει, ἕλκει πρὸς ἑαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, κερδαίνει τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην των· τὰς εὐφραίνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ, πραΰνει, ἔτι δὲ καὶ κατὰ ἐναντίαν σημσ. Ὅστις τὰς ἀποπλανᾷ, ἀπατᾷ δὲ αἰσχρῶς κολακείας, δολιότητος· ἀπατεών. — 3) Ἀνδραποδιστὴς, ψυχέμπορος, σωματέμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνδράποδα, ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐξαιρ. ὅστις κλέπτει παιδία καὶ τὰ πωλεῖ· καθ' ἣν σημσ. μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις χρήσιμος ἡ λέξις. Φρύνιχ. σελ. 469.

Ψυχάζω, Μλ. -σω (ψῦχος). Κάθημαι εἰς σκιερὸν τόπον καὶ ἀναψύχομαι, δροσίζομαι, παίρνω τὸν κατάψυχον. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ Ἀλκίφρ γ', Ἐπ. 12.

*Ψυχαῖος, αία, αῖον (ψυχὴ). Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται, γίνεται ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάγει, ἀνάγεται εἰς τὴν ψυχὴν, εἶναι ψυχικόν.

Ψυχαπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς ψυχὰς· Μιλέαγρ. ἀλλὰ καὶ κατὰ καλὴν σημσ., ὅ,τι εὐφραίνει, ἡδύνει, τέρπει αὐτάς »Ψυχαπάτης ὄνειρος· ὁ τὰς ψυχὰς εὐφραίνων· Μελγρ Ἐπιγρ. 103. (α)

Ψυχάριον, τὸ. Ὑποκορίστ. τοῦ, ψυχή. (α)

Ψυχάρπαξ, αγος, ὁ (ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει τὰς ψυχὰς. Νικήτας χρον. ιϛ', 9.

*Ψυχαστής, οῦ, ὁ, προστρ. ὄνμ. τοῦ ψυχάζω. Ὁ ψυχάζων, ἀναψυχὴν τινα δίδων — β) εἰς τὸ πληθντ. ψυχασταί, εἰ, ἐπώνυμον ποιήματός τινος τοῦ Στράτ.

Ψυχάω (ψύχος). Καταψύχω, δροσίζω. Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ. γ', 1.

Ψυχεινός, ἡ, όν (ψύχος). Ὅ,τι εἶναι καταψυκτικὸν, δροσιστικὸν· ψυχρὸν, κρυερὸν, Ξυφ.

Ψυχεῖον, τὸ· καὶ ψυχίον, τὸ (ψύχος). Τόπος ὁρμάθιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, κρυώνῃ τίς τι, ἐξαιρ ἱερὸν· Ἀθην. σελ. 123. »Ὀρυκτὰ ψυχίαι«, ὁπαὶ, τρῶπαι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ψύχειν τὸ ὕδωρ.

Ψυχεμπορικός, ἡ, όν. Ὅ τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχέμπορον, εἶναι ψυχεμπόρου ἴδιον· ὅθεν ἡ ψυχεμπορικὴ, ὑπαιθρ. τέχνη, ἡ τέχνη, τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ψυχεμπόρου· Ἀλλὰ καὶ ἐμπορεία, πραγμάτεια μὲ ψυχικὰ, νεκρὰ πράγματα· τοῦτέστιν, ὅταν ἀμαθὴς ἡ ἠμμαθὴς τις ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν διδάσκαλον ἐπιστημονικῶν μάλιστα μαθημάτων ἐπαγγελόμενος· ἢ καὶ πεπαιδευμένος μὲν, αἰσχροκερδὴς δὲ πωλεῖ τὰς διδασκαλίας του ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, ἢ πραγματεύεται μὲ ἐκδόσεις βιβλίων ἐκ ξένων γλωσσῶν καὶ κακῶς μεταφρασμένων δὲ ἀγνοιαν τῆς ξένης γλώσσης, ἐκ τῆς ὁποίας κάμνει τὰς μεταφράσεις, ἢ καὶ τῆς μητρικῆς γλώσσης του πολλάκις, τὸ ἴδιον ὄφελός του μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ τὸ σύνηθες τῆς φιλογενείας βαρύθεογγον ὄνομα ἀφῆσαν ὑπ' αὐτῆς κυρίως παρακινούμενοι νὰ κοπιάσῃ, ὡ πρόσχημα τῆς αἰσχροκερδείας του ἐν τοῖς προλόγοις τῶν ἐκδόσεών του μεταχειριζόμενος· ἄρα ὅ,τι εἶναι ἴδιον Σοφιστοῦ, ψευδοδιδασκάλου, αἰσχροκερδοῦς διδασκάλου. Πλάτ. Σοφστ. 11. καὶ κεφ. ξβ'.

Ψυχέμπορος, ὁ, ἡ (ψυχὴ, ἔμπορος). Ὅστις πραγματεύεται μὲ ψυχὰς ἢ ἀνδράποδα, σκλαβωμένους ἀνθρώπους.

Ψυχή, ἡ (ψύχω). Πνοὴ, πνεῦμα, ἀναπνοὴ, ἀναπνεύσεις, ἀναπνοαί. Χρυσιπ. παρὰ Πλουτάρχ (περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων). »Τὸ βρέφος ἐν τῇ μητρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτὸν, ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι ζῷον· ὅθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ἐνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν, οὕτω καὶ Σωκρτ. παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. »Οἴεταί τι τοιοῦτον κεῖσθαι τὸν τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντα, ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιον ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον· ἄναμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλυσθαί τε καὶ τελευτᾶν· καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐγνώσθη ἐξ ἀρχῆς ὡς σημεῖον καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς· ζωτικὴ δύναμις, πνεῦμα, ζωὴ· πολλάκις παρ' Ὁμρ. ὅθεν »ψυχή τε μένος τε«. Ἰλιάδ. Ε, 296. Θ, 123. 315. »ψυχή τε καὶ αἰὼν«. Π, 453. Ὀδυσ. Ι, 523. »ψυχὴ καὶ θυμὸς«, Ἰλιάδ. Λ, 334. Ὀδ. Φ, 151. 171. »ψυχῆς ὀλέθρου, ἀφαυσμὸς, χαμὸς τῆς ζωῆς, Ἰλιάδ. Χ, 325. »τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ«, τὸν ἀφῆκεν, ἔλειψεν ἡ ἀναπνοή του, ἀπέπνευσεν, ἀπέθανεν, Ἰλιάδ Ε, 696. Ὀδυσ.. Ξ, 426. »τὴν ψυχὴν τινος ζημιοῦμαι«, τιμωροῦμαι παιδεύομαι μὲ τὴν ζωὴν τινος, τοῦτέστι, διὰ τιμωρίαν μου φωνεύει τις κάποια τῶν συγγενῶν οἰκείων, φίλων μου, Ἡρόδ. 7, 39. ὡτάντως καὶ »ποινὴν τῆς ψυχῆς τινος ἀναιροῦμαι«, ἐνδικοῦμαι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν ζωὴν ψευσθέντος τινός. »Ἐπεί τε γὰρ πολλάκις κηρυσσόντων Βελφῶν ἐκ Θεοπροπίου, ὅς βούλητο ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθη, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἐφάνη, Ἰάδμονος δὲ παιδὸς παῖς ἄλλος Ἰάδμων ἀνείλετο«. Ἡρόδοτ. 2, 134. »ψυχὴν παρθένειον, ῥιψοκινδυνεύων, βάλλων τὴν ζωὴν του εἰς κίνδυνον, Ὀδυσ. Γ, 74. Ι, 255. »περὶ ψυχῆς«, εἰς σωτηρίαν, ἢ συντήρησιν τῆς ζωῆς, Ὀδυσ. Ι, 423. »μάχομαι περὶ ψυχῆ«, διὰ νὰ γλυτώσω, φυλάξω τὴν ζωήν μου. Ὀδυσ. Χ, 245. »Θεῶ περὶ ψυχῆ«. Ἰλ. Χ, 161. »τρέχω περὶ ψυχῆ«. Valck ἐν Ἡροδ. 7, 37. 9, 37. »ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών· πόλεμος περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, τὸ νὰ πολεμῇ τις διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, τοῦτέστιν ἢ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐλεύθερος πολεμῶν, Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ 896. Schaef. Bos. ell. σλ. 120 122. »τῆς ψυχῆς πρίαμαί τιν«, ἀγοράζω τι μὲ τὴν ζωήν μου, ἀποθνήσκω μαχόμενος ὑπὲρ τινος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀλόγων ζῴων, Ἡσιόδ. Ἔσκ. 173. Πίνδ. Νεμ. 1, 69 »Ἡ ἀφθιτος ἔννοια, ψυχὴ, παρ' Ἡροδ. 2, 123. κατὰ πρῶτον· πάντων ἀνθρώπων ψυχὴ ἀθάνατός ἐστιν. β) ἡ ψυχὴ, ὡς πηγὴ, ἀρχὴ τῆς βουλήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ψυχικῶν παθῶν, καρδία, θυμὸς, φρένες, φρόνημα, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς, Ἡρόδοτ. 3, 14. »ἐκ τῆς ψυχῆς«, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότρ. μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ντίνα εἶσαι μὲ τὴν ψυχὴ ἑ-

χειν; τὸ κοινὸν ἐξεύρατε τί αἰσθάνεται ἡ καρδία μου; τί νομίζετε, τί στοχάζεσθε ὅτι φρονῶ, ἢ ὅτι ὑποφέρει ἡ καρδία μου; Δημητρ. «Τίνα αἴσθησιν αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν, ὅταν ἐμέ τινα καρδίαν νομίζετε, ὅτι θέλει ἔχει, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τί καρδίαν θὰ κάμει, στοχάζεσθε, ὅταν μὲ ἰδῇ· παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 587. — ἐξαιρ. Σαρκικὴ ἐπιθυμία, κλίσις, ὄρεξις· νὰ δοῦναί τι τῇ ψυχῇ τοῦ νὰ ἀκολουθῇ τις κατά τι εἰς τὴν κλίσιν, εἰς τὴν ὄρεξίν του, νὰ κάμνῃ τι κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του. Αἰσχλ. Περ 338. Θέορτ. 15. 24. «ὅσα ἡ ψυχὴ δέχεται ὅσα θέλει ἡ ὄρεξις· «ἡ ψυχὴ οὐ προτίεται σίτου δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω, Ξνφ. γ) τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς, τὸ λογικόν· Ἡρδτ. 5, 124. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ λογίζεσθαι, συλλογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, τὸ λατ. ingenium ἢ Γαλλ. génie, ἰταλ. génio, π. χ. συγγραφέως τινός, Δί. Ἀλε. δ) «φίλη ψυχὴ» τὸ ἐν προτομαῖς, κοινὸν φίλεμου, ἀγαπητέμου, ψυχή μου· ἔτι δὲ καὶ «ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ» Ξνφ. Κρ. π. 7, 3, 8. — 2) ἡ ἀποτοῦ σώματος χωριζομένη ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος, εἰς Ἅιδου, εἰς τὸν κάτω κόσμον μεταβᾶσα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος. πολλαχ. παρ' Ὁμ. «ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, Αἴαντος, κ. τ. λ.» κατὰ τὰς μεθ' Ὅμ. Ἰδέας ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος ἦτον ἀνώμματος καὶ ὡς ἡ σκιὰ ἄληπτος, ἀπίαστος, Ὀδσ. Λ, 207. ἐνομίζετο ὅμως ὅ,τι διατηρῇ τὴν μορφὴν τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ του καὶ οὕτως ἔμενεν ἡ καθαρὰ καὶ ἀσώματος μορφή, τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅθεν «ψυχὴ καὶ εἴδωλον Ἰλ. Ψ, 104. παρβλ. 72. Ὀδσ. Ω, 14, κατὰ ταύτην τὴν σημ. λοιπὸν ἡ ψυχὴ ἔστιν αὐτὸ τὸ φθαρτὸν σωμάτι, ἤτοι ψυχὴ ἐστὶ τὸ ὂν ἐκεῖνο, ὅπερ θανόντος τοῦ ἀνθρώπου διαμένει ἀειδέος, Ἰλ. Α, 3. Ὀδσ. Ξ, 134. 3) πεταλοῦδα, πέρπερας μικρὸς ἢ τὸ περὶ τοὺς λύχνους πετῶν ζωῦφιον φάλαινα ἢ πυραύστης, τὸ συνήθ. φανάμιγα λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τὴν εἰς κάμπης μεταμόρφωσίν του· Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱς. ε, 19. «Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν· — χρόνου δὲ πολλοῦ διελθόντος περιῤῥήγνυται τὸ κέλυφος, καὶ ἐκτέτανται πτερωτὰ ζῶα, ἃς καλοῦμεν ψυχάς» 4) ὀνομασία κυνός, σκύλου τινός, Ξνφ. Κυνγ. 7, 5) ἡ ἐρωτμία, ἀγαπητικὴ τοῦ Ἔρωτος ψυχὴ ὀνομαζομένη κατ' ἀλληγορικήν τινα φήμην, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύεται ἀγχινούστατα καὶ εὐστοχώτατα ὁ Appulejus ἐν τῷ δ', ε καὶ ς', βιβλ. τῶν ὑπ' αὐτοῦ μεταμορφώσεων· οἱ κατατεχνασταὶ τῶν τεχνημάτων σχηματίζουσι συνήθως τὴν μυθολογουμένην νέαν ταύτην πτερύγια πεταλούδας φέρουσαν.

Ψυχήϊος, ίη, ίον (ψυχή). Ὅ,τι εἶναι ἔμψυχον, ζῶν· ἔχει ψυχήν, εἶναι ζωντανόν, ζῷ· Ἰωνικ. ἐπῆτ.

Ψυχίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ψυχή· Μικρὰ ψυχή, ψυχίτσα, ψυχούλα· Λουκιαν. (ξ)

Ψυχίζομαι, παθητ. ἄνευ ἐνεργ. (ψῦχος). Κρυόνω, ἔχω, αἰσθάνομαι ψῦχος. Γλωσσ. Σπ.

Ψυχικός, ἡ, όν (ψυχή) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχήν, ἢ ζωήν· π. χ. «δύναμις, πνεῦμα ψυχικὸν» ἡ ζωτικὴ δύναμις, ἡ πνοή· 2) ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ζωηρός, γοργός, ὀγλίγωρος, εὐθαρσής, θαρραλέος, εὔτολμος· 3) ὅ,τι εἶναι πνευματικόν, νοερόν, ἀντιθ. τῷ, σωματικός· 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅ,τι γίνεται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς, εὐεργεσία, ἀγαθοποιία, ἐλεημοσύνη· «Ἐτήσιοι ἐξ ὅσίης ψυχικὰ δῶρα διδοῦσι· Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 133. κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκάλουν καὶ οἱ Ὀρφικοὶ τοὺς ἄλλους μέν, ψυχικούς, ἑαυτοὺς δέ, πνευματικούς, Τερτουλλιανὸς κατὰ ψυχικῶν ἢ ὀρθοδόξων.

*Ψυχινός, ἡ, όν (ψῦχος) = ψυχεινός.

*Ψυχίον, τό· ἴδε ψυχεῖον.

*Ψύχιον, τό. ὄνμ. χωρίου τινὸς τῆς Κρήτης

Ψυχιουλκός, ὁ, ἡ = ψυχουλκὸς καὶ ψυχούλκος.

Ψυχμός, ὁ (ψύχω). Ψῦχος, ψύχρα, κρυάδα, ἐξαιρ. τὸ ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Ψυχοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅ,τι βλάπτει ἔβλαψε τὴν ψυχήν· ὅστις βλάπτει ἢ ἔβλαψε τὴν ψυχὴν τινος· Θεοφύλ.

*Ψυχοβόρος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = ψυχοφθόρος.

Ψυχογονία, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, ὕπαρξις τῆς ψυχῆς· Πλούταρχ. ὅθεν

*Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαίκτης, ου, ὁ (δαΐζω). Ὅ,τι συγχίζει, ταράττει τὴν ψυχήν· ἐπῆτ. τοῦ Βάκχου· Ἀνάλ. γ', σελ. 517. ὡς διαιρῶν τὰς ψυχὰς τῶν συμποτῶν.

Ψυχοδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Ὅ,τι διαπερᾷ, καταλυπεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δοτήρ, ὅστις δίδει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 518.

Ψυχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ψυχήν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς ὤν.

Ψυχόθεν, ἐπῤῥ. (ψυχή). Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

*Ψυχοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὰς ψυχὰς κτείνων, φονεύων.

Ψυχόλεθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχήν· 2) ὁ ψυχόλ. ὡς οὐσιαστ. Ἀπώλεια, ὄλεθρος τῆς ψυχῆς.

Ψυχολέτηρ, ὁ· καὶ θηλ.

*Ψυχολέτειρα, ἡ, = ψυχόλεθρος σημ. 1. Τμνδ.

Ψυχολιπής, ὁ, ἡ (λείπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐστερήθη τῆς ψυχῆς· ἐπίκουστον, ἐξεψύχησε· δὲν ἔχει ψυχήν, δὲν ζῇ πλέον. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 207.

Ψυχομαντεῖον, τό (μαντεῖον). Τῶν ψυχῶν μαντεῖον, τόπος, ὅπου ἀνεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων καὶ τὰς ἐρωτῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος. Πλούταρχ.

Ψυχόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἅιδου τὰς ψυχὰς ἢ τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων καὶ ἐρωτᾷ αὐτὰς περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ψυχομαχέω, ῶ, Μλ. ήτω, (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ ὡς λυτασμένος, ἀπελπισμένος ἢ νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν μου, ἢ ν' ἀποθάνω πολεμῶν μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας· — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ψυχομαχῶ, ψυχορράγω, χαροκρούομαι κοινότ. ὅθεν

Ψυχομαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος μὲ ἀπελπισίαν· ἡ μέχρι θανάτου μάχη, μάχη ἐπὶ ζωῆς καὶ θανάτου· Πολύβ. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ψυχορράγια.

*Ψυχομιγής, ὁ, ἡ (ψῦχος, μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀναπαπομένον μὲ ψῦχος, κρυάδαν· ἴδε ψυχρομιγής. Πλουτ.

Ψυχοπλανής, ὁ, ἡ (ψυχή, πλανάω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ταράττει, συγχίζει, πλανᾷ, ἀποπλανᾷ, ἀπατᾷ τὴν ψυχήν· Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517.

Ψυχοπομπεῖον, τό. Τόπος, ἢ μᾶλλον ἄντρον, σπήλαιον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τῶν σωμάτων ψυχαὶ ἀποπέμπονται εἰς τὸν Ἅιδην, ἢ ὅθεν ἐξέρχονται ὅταν ἀνακαλέσῃ τις αὐτὰς πρὸς μαντείαν. Πλούταρχ.

Ψυχοπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις πέμπει, ἢ συνοδεύει τὰς ἐξελθούσας ἐκ τῶν σωμάτων ψυχάς· ἐξαιρ. εἰς τὸν Ἅιδην καὶ ἐξάγει πάλιν αὐτὰς ἐκ τοῦ Ἅιδου· ὅθεν συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς πέμποντος ἢ συνοδεύοντος τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅιδην ὡσαύτως· καὶ τοῦ Χάρωνος, ὡς διαβαίνοντος τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς μετὰ τοῦ πλοίου εἰς τὸν Ἅιδην· Κύριπ. Ἄλκ. 362.

Ψυχορραγέω, Μλ. ήτω = ψυχορράγω.

Ψυχορραγής, ὁ, ἡ, = ψυχορράγης.

Ψυχορραγία, ἡ, = ψυχορράγια.

Ψυχορράφος, ὁ, ἡ, = ψυχορρόφος.

*Ψυχορρᾱγέω, Μλ. ήτω, καὶ ψυχοραγέω, Ἐγγὺς τοῦ θανάτου εἰμί, ὅτε ἡ ψυχή μου ἄρχεται νὰ ἀποσπᾶται καὶ νὰ ἀποχωρίζηται ἀπὸ τοῦ σώματος, ψυχομαχῶ, χαροκρούομαι, παλαίω μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ. Ἄλκ. 141. καὶ Ἀπολλν. β'. σελ. 833 ἐκ τοῦ

*Ψυχορρᾱγής, καὶ ψυχοραγής, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Ὅστις εἶναι ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροκρούεται, παλαίει μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ. ὅθεν

*Ψυχορρᾱγία, καὶ ψυχοραγία, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ θανάτου μάχη, ἡ πλησιάσις τοῦ θανάτου, ὅτε δηλαδὴ ἄρχεται νὰ ἀποχωρίζηται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ νὰψυχορράγῃ, χαραιρουμένη τις.

Ψυχορρόφεω, Μλ. ήτω, καὶ ψυχοροφέω. Ῥοφῶ, βυζάνω τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν· — 2) ῥουφῶ, λιανοκαταπίνω κρασὶ κατεψυγμένον, κρυωμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἢ εἰς πάγον· ἐκ τοῦ

*Ψυχορρόφος, ὁ, ἡ (ψυχή, ῥοφέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ῥοφᾷ, βυζάνει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν· 2) ὅστις ῥοφᾷ, λιανοκαταπίνει κρασὶ κατεψυγμένον, κρυωμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἢ εἰς πάγον.

Ψῦχος, τό (ψύχω). Καταψυχος, ὀροτιὰ ἀέρος, Ὀδσ Β, 555. Ψύχρα, κρυάδα· πολλάκις παρ' Ἡρδτ. καὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. τὰ ψύχεα χρωμένῳ τῇ λέξει, 4, 28. ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ λατ. frigora ἔτι δὲ καὶ ὁ Ξενοφ. Οἰκ. 5, 3. Κυνγ. 5, 9. χρῆται μόνον τῷ πληθ. ἀρθμ. ψύχη· — ἡ παροξύν. συνήθως τόνωσις ψύχος, ψευδὴς καὶ τοι καὶ τοῦ Bekker ἐν Πλτ. Τιμ. σελ. 74. C. ὡσαύτως τονώσαντος τὴν λέξιν· ἴδε Reisig de constr. antistr. σελ. 20.

Ψυχοστόος, ὁ, ἡ (ψυχή, σώζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σώζει, ἐλευθερόνει, ἢ διατηρεῖ τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν· Ἀνάλεκτ. σλ. 2· 7. ποιητ.

Ψυχοστασία, ἡ (στάσις). Ζυγοστασία, ζύγιασμα τῆς ψυχῆς ἢ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ζυγαριάν. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχλ., ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Θέτις καὶ ἡ Ἠὼς ἀνεστάθμησαν, ἔβαλαν εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς ζυγαριᾶς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ εἰς τὴν ἑτέραν τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ εὑρέθη ἐλαφροτέρα ἡ τοῦ Μέμ. Πλούτ. πῶς δεῖ ποιητ. ἀκούειν. 2. παρβλ. Schütz fragm. Aesch. σελ. 180. ὁ Αἰσχλ. ἐμιμήθη τὴν διήγησιν ἐν Ἰλιάδ. Χ, 210. ὅπου ὁ Ζεὺς ἀνεστάθμησε ὡσαύτως τὰς Μοίρας τοῦ Αἰσχλ. καὶ τοῦ Ἕκτορ. «ἐν δ' ἑτέρῃ δύο κῆρε ταναήλεγέος θανάτοιο, τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱππιοδάμοιο. Ἔλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, ὤχετο δ' εἰς Ἄϊδαο, λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.» Ὁ Ἀρστφ. ἐν Βατρ. 1365. παρῳδεῖ τὸν Αἰσχλ. χαριέστατα.

Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅστις στέλλει ἢ παραπέμπει, συνοδεύει, τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων.

Ψυχοσώστης, ου, ὁ, = ψυχοστόος. Ὁ τὰς ψυχὰς σώζων. Τμνδ.

Ψυχοτακής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅστις τήκει, ἀναλύει τὴν ψυχήν· — 2) τὸ διὰ τοῦ ὁποίου ἀναλύεται ἢ διαχύνεται ἡ ψυχή· «ὕδατα, χεῖλη» κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. β'. 235.

Ψυχοτομίας, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι τῶν ψυχῶν ταμίας, ἤτοι ταμιεύεται, διανέμει, διαφυλάτ-

τει, οἰκειομεῖ τὴν ψυχήν. Στοβαῖος Φυσ. σελ. 1084.

*Ψυχοτροφέω, Μλ. ήσω. Τρέφω, διατηρῶ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωοποιῶ, ζωογονῶ τινα ἢ τι· ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος, ὁ, ἡ (ψυχὴ τρέφω). Ὅστις ψυχοτροφεῖ, τρέφει, διατώζει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωογονεῖ, ζωοποιεῖ. Διοσκορ. δ'. 1.

Ψυχότροφος, ὁ, ἡ (ψῦχος, τρέφω). Ὅ,τι τρέφεται ὑπὸ τοῦ ψύχους προκόπτει. αὐξάνει, εἰς τὸ ψύχος εἰς τὴν κρυάδαν. «Λύρα ψυχότροφος» Ὀρφ.

Ψυχαυλκέομαι, Μλ ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ψυχορρήγνυμι, ψυχομαχῶ, χαροπούρομαι ἐκ τοῦ

*Ψυχαύλκας, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροκοπεῖται· 2) ὅστις ἕλκει ἐν ἑαυτῷ, ἄγει τὰς ψυχάς.

Ψυχοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, εἶναι θανάσιμον.

Ψυχόω, ῶ (ψυχή). Ἐμψυχόνω, ζωογονῶ, ζωοποιῶ τινα ἢ τι· — 2) (ψῦχος) καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω, κρυόνω τι

Ψυχραίνω, Μλ. ανῶ (ψυχρός). Κάμνω τι ψυχρόν, κρυόν· καταψύχω τι· ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει καὶ τέ, λυπῶ, θύμου ποιῶ, Γλωσσ. Στέφ. ὄθεν

Ψυχρασία, ἡ. Τὸ νὰ καταψύχῃ· ψυχρότης, κρυότης, κάμνῃ τί τι ψυχρόν, κρύον· τὸ νὰ κρυόνῃ τι· ψύχραμα, κρυσμα, Δγν. Λρτ. 10, 107.

Ψύχρασμα, τό. Ψυχρὸς λόγος, κρύα ὁμιλία· 2) = ψυχρότης· ἐμφβλ. ἐκ τοῦ.

Ψυχρασμός, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἐμψύχωσις, ζωογονία, ζωοποίησις τινα ἢ τι· — 2) (ψῦχος) καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω, κρυόνω τι

Ψυχραίνω, Μλ. ανῶ (ψυχρός). Κάμνω τι ψυχρόν, κρυόν· καταψύχω τι· ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει καὶ τέ, λυπῶ, θύμου ποιῶ, Γλωσσ. Στέφ. ὄθεν

Ψυχρασία, ἡ. Τὸ νὰ καταψύχῃ· ψυχραίνω, κρυόνω, κάμνῃ τί τι ψυχρόν, κρύον· τὸ νὰ κρυόνῃ τι· ψύχραμα, κρυσμα, Δγν. Λρτ. 10, 107.

Ψύχρασμα, τό. Ψυχρὸς λόγος, κρύα ὁμιλία· 2) = ψυχρότης· ἐμφβλ. ἐκ τοῦ.

Ψυχρεύομαι, Μλ. ευσομαι, μέτ. ἀποδ. (ψυχρός). Πράττω ἢ λέγω τι μὲ ψύχραν, ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι κρύα, ἀνόρεκτα, βιασμένα· Ἑρμογέν.

Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, σημτ. 3). Ὅ,τι ἐσφυροκοπήθη ψυχρόν, κρύον, ὅ ἐστι, χωρὶς νὰ τὸ βάλωσιν εἰς τὸ πῦρ· 2) ὅ,τι πεπυρωμένον ὁν ἐβάπτισθη βληθὲν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ γένῃ σκληρόν· ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· «Ξίφος ψυχρηλατοῦν· τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναμμένον, πεπυρωμένον καὶ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐβαπτισμένον, καὶ διὰ τούτου σκληρόν, θρυπτὸν γεγονός.

Ψυχρία, ἡ (ψυχρός). Ψύχος, ψύχρα, κρῦος.

Ψυχρίζω, Μλ. ίσω Ἀττ. ιῶ (ψυχρός). Ψυχραίνω, κάμνω, ἀρίνω τι νὰ γένῃ ψυχρόν, νὰ κρυόνῃ. Ἀλέξανδ. ὁ Τραλλιαν. β'. σελ. 607. καλεῖ «Οἶνον ψυχριζόμενον» παραβαλλόμενον τούτῳ τῷ Ῥωμαϊκῷ «Vinum recentatum» ὄθεν

Ψυχριστός, ἡ, όν. Ἐπῤ. ῥηματικ. τοῦ, ψυχρίζω. Ὅ,τι ἐκάμνεν, ἀφῆκέ τις νὰ κρυώσῃ.

Ψυχροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἐβάφη ἐβάπτη εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· 2) ὅ,τι μετεδόθη εἴς τι διὰ ψυχρᾶς βαφῆς· ἐπὶ χρωμάτων καὶ ὀπῶν· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι ἐβάφη εἰς ψυχρόν, ὄχι εἰς θερμὸν ὑγρόν τι ἀναλυθὲν χρῶμα, ἢ μυρωδικόν καὶ ἔλαβε τὴν βαφὴν ἢ τὴν μυρωδίαν τοῦ μυρωδικοῦ ἢ τοῦ χρώματος ἐκείνου.

Ψυχροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Παρὰ Λουκιανῷ ἐν Ἱππίᾳ γ. «Οἶκος ψυχροδόχος· τὸ ψυχρόν, μὴ θερμασμένον οἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον λουσάμενός τις, κάμνει, παίρνει κρύον λουτρόν.

Ψυχροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἔχει ψυχρὸν στόμαχον. Πρόκλος Παραφρ. σελ. 214.

Ψυχροκόμωμα, τό, = ψυχρολογία Ἡσύχ.

Ψυχρολογέω, Μλ. ήσω (ψυχρολόγος). Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ ψυχρά, ἀηδῆ, κακηχητικά, μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ἀεριολογέω, ψευδολογέω, λέγω ψεύματα· ὄθεν

Ψυχρολογία, ἡ. Τὸ νὰ ψυχρολογῇ, ψλιαρῇ, κακηχᾶται, λέγῃ τις ἀηδῆ, μάταια, ψευδῆ πράγματα, ἀεριολογίας, μωρολογίας.

Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψυχρολογεῖ, λέγει ψυχρολογίας· ἴδε ψυχρολογέω, ψυχρολογία.

Ψυχρολουσία, ἡ. Τὸ νὰ λούηται τις εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ψυχρὸν λουτρόν· ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτέω, Μλ. ήσω. Λούομαι, κάμνω, παίρνω λουτρὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις ψυχρολουτεῖ, λούεται εἰς ψυχρόν, κρύον νερόν.

*Ψυχρολουτρέω, παρασχηματισμένος τύπος τοῦ, ψυχρολουτέω, Lobeck Φρυ. σλ. 594.

Ψυχρομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ψυχρόν τι, ἐξαιρ. μὲ ψυχρὸν ὕδωρ· πιθαν. ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ψυχομιγής.

*Ψυχροποιέω, (ψυχροποιός) = ψυχραίνω.

Ψυχροποιητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι καλόν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ νὰ ψυχροποιῇ τι.

Ψυχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ψυχροποιῇ, κάμνει τι νὰ γένῃ ψυχρόν, κρύον.

Ψυχροποσία, ἡ (ψυχροπότης). Τὸ νὰ πίνῃ τις ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ. ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχροποτέω, Μλ. ήσω. Πίνω ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ. κρύον νερόν· ἐκ τοῦ

Ψυχροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ψυχροποτεῖ· ἐξαιρτ. πίνει ψυχρόν, κρύον, νερόν.

*Ψυχρορρημονέω = ψυχρολογέω.

Ψυχρός, ά, όν (ψύχω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, κοιτρ. κρύον, καταψυκτικόν, δροσιστικόν. Ὅμ. ὑπὸ ψυχρὸν ὑπκ. ὕδωρ Θεογν. 163, ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ παντὸς ὑπνοτα νεκροῦ ἀποθανόντος· Valck ἐν Φοιν 1448, — 2) Τρπκ. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, ἀηδές, ἄτοπον, παράλογον· ἐπὶ λέξεων, ἐκφράσεων, ὁμιλίας, ἀστειισμοῦ — β) ἐπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι ψυχρός, κρύος, ἀδιάφορος εἰς κάθετι, ἀηδής, ἀσυμπαθής· οὔτε εἰς χαροπειὰ πράγματα συγχαίρει, οὔτε εἰς λυπηρὰ συλλυπεῖται, ἀκούει ἢ βλέπει πάντα μὲ ἀδιαφορίαν· ὄθεν ἀναίσθητος, χωρὶς ζωηρότητα, ἀσήμαντος ἄνθρωπος· γ) ἐπὶ τῆς ζωῆς ἢ τῆς Μοίρας τοῦ ἀνθρώπου· ψριεκώδης, ψρίκης, τρόμου πρόξενος. Σχλ. Αἰ. 68. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα. ἐν γενει, ὅστις εἶναι ἐνδεής, ἐντελής, ἄλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής, ἀτυχής· δ) ἐπὶ πρᾶξεων· ἄνευ ἐμβριθείας, ἐνεργείας, ἀποτελέσματος· ἀλυσιτελής, ἀνωφελής, ματαία· «ἐπικουρίαν» Ἡρδτ. 6, 108. «νίκην» 9, 49. — Ἐπῤ. ψυχρῶς· ὄθεν

Ψυχρότης, ητος, ἡ ψύχρα, κρυάδα· — 2) τρπκ. Τὸ νὰ ἦναί τι ψυχρόν, ἀηδές, ἄνοστον, ἄτοπον, παράλογον, ἰδε ψυχρὸς σημτ. 2.— β) τὸ ἰδίωμα τοῦ ψυχροῦ ἀνθρώπου· παρβλ. ψυχρός, β'.

Ψυχροφάντασμα, τό· τύτου τῷ, ψυχροκέμψωμα Ἡσύχ.

Ψυχροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι φοβεῖται τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, Γαλην.

Ψυχροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ ψυχροφορεῖον ψυχρόν, κρύον λουτρόν· λατ. frigidarium.

*Ψυχρόω, Μλ. ώσω (ψυχρός) = ψυχραίνω. Παθ. ἐπὶ πραγμάτων, ψυχραίνεται, κρυόνει, γίνεται, ψυχρόν, κρύον.

Ψύχω, Μλ. ξω, παθτ. ἀόρ. ά. ἐψύχθην Ιαc. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 176. παθ. ἀόρ. β'. ἐψύγην καὶ ἐψυχην, Lobeck Φρυ. σελ. 318. Βττμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 1, σελ. 460. κυρίως μέν, Πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω· «ἤκα μάλα φύξασα Ἰλιάδ. Τ, 440. 2) συνήθως δέ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω, κάμνω ἢ ἀρίνω τι νὰ κρυώσῃ νὰ γένῃ ψυχρόν, δροσερόν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 3, 104. ὄθεν καὶ διαπνέω τι, Ἀλξ. καὶ Ἀπλ. Ῥό. β) παθτ. καταψύχομαι, δροσίζομαι, παίρνω τὸν καταψυχόν· ἐπὶ πραγμτ. γίνεται ψυχρόν, κρύον, κρυώνει, Ἡρδτ. 4, 181. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ εὑρηται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ κατ' ἐνεργτ. ἀμετάβτ. διάθτ. Νικ. 3) ξηραίνω, στεγνόνω τι· «ἀφ' οὗ ψυχὴ καὶ ἐκ τῆς β'. σημσ. ψῦχος, ψυχρός, κτλ, συγγν. δὲ ἴσως τῷ, ψύθος, ψυθίζω, ψιθυρίζω) [τὸ υ, ἀεὶ μακρ. καὶ μόνον ἐν τῷ παθτ. ἀόρ. β'. βρχ. ὡς ἐν Ἀρστ. Νφ. 151].

Ψύχωσις, εως, ἡ (ψυχόω). Ἐμψύχωσις, ζωοποίησις. Ἀντωνῖν. ιβ' 24. παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς δὲ καὶ ἡ ψυχή. Ἰουλ. σελ. 62. (ῡ)

Ψυχωφέλεια, ἡ. Τῆς ψυχῆς ὠφέλεια. Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ψυχωφελής, ὁ, ἡ (ψυχή, ὠφελέω). Ὅ,τι ὠφελεῖ, τρέφει, δυναμόνει τὴν ψυχήν, τὸν νοῦν· Σουϊδ. καὶ Παλλαδ Λαυσαϊκ.

Ψύω, σπάνιος καὶ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτ. ἀπαιτώμενος παρασχηματισμός τοῦ, ψαω, ψέω, εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψύθος, ψυθίζω, ψιθυρίζω, ψυδρός, ψυδιός, ψεῦδος, ψευδω κ. τ. λ. ἴσως δὲ συγγν. καὶ τῷ, ψύχω, ψυχή, ψῦχος.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ω.

*Ψῶ, κατὰ παράδ. Ἀγροικικὸν προσφώνημα, Γρηγόρ. Κορίνθ. Πρβλ. Ἀθήν. 10. σελ. 454., φαίνεται, ὅ,τι, νὰ ἦναι τὸ φό, τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι μεταχειρίζεται Ἐτυμ. Μ. ἐν τῇ λέξῃ ἐχθές· 2) συναιρμ αὐτὶ φάω.

Ψώα, ἡ (ψόη). Σαπρότης, σηπεδών, ἡ δυτωδία, μυρωδία, βρόμα σαπροῦ, σεσηπότος, μουχλιασμένου, σαπισμένου, σαχνιασμένου τινὸς σώματος, πράγματος· σπαν. ποιητ. λέξις· παρβλ. ψώρα.

Ψώζα, ἡ = ψώα. Ἐτυμλ. μέγ.

*Ψωΐα, ἡ, καὶ

Ψώϊον, τό (ψώω, Ψωμός) ὡς τὸ, φαΐδριον. ἔπειρ ἴδε· Πολυδεύκ. ζ'. 23. καὶ ε', 83. Σημ. Ἀθήν. ιέ, σελ. 646.

Ψωΐα, ἡ = ψώα, ὄθεν

Ψώϊζος, ἡ, «ἄφυδος ὑγρὰ ἢ ὄνθος, δυσωδία καὶ ἡ καλοῦσι μύνθον, οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμαν» Ἡσχ. παρβλ. ψώα. Κατ' ἄλλους δέ, ψώϊζος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι σαπρόν, μουχλιασμένον, σαχνόν, βρομερόν.

*Ψωΐστης, ὁ. Τεταρτομοριαῖος ἐντελής, λατ. quadrantarius. Γλωσσ.

Ψωκτός, ή, όν (ψώω) = ψαιστός.

Ψωλή, ἡ (ψωλός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ πόσθη, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον ὅταν εἰς συνουσίαν σφριγῶν ἀπογεγυμνωμένην φέρῃ τὴν βάλανον. Βγ. ἐν Ἀρστφ. Λυσ. 143. Ὄρ. 563.

Ψωλάδες, εσσα, εν = ψωλός, ἐμφβλ.

Ψωλός, ὁ. Ὁ ἀφροδισιῶν καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἀνατεταμένον καὶ μὲ γυμνὴν βάλανον ἔχων ἀνήρ· ὄθεν α) ὅστις πασχητιᾷ, εἶναι ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίτια, ἀσελγής, Ἀρστφ. β) ὅστις εἶναι περιτετμημένος, τό τουρκβ. σουνετεμμένος· οἷον, Ἰουδαῖος, Τοῦρκος· (πιθαν. παρὰ τό, ψάω, ψώω) ὄθεν

Ψώλων, ωνος, ὁ = ψωλός· παρβλ. πόσθων.

*Ψώμηξ, ὁ, Ἡσύχ. αὐτὶ ψώμις.

Ψωμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψωμός). Τρέφω τινὰ βάλλων τοὺς ψωμοὺς εἰς τὸ στόμα του· ὄθεν ἐν γένει τρέφω ἐπ' ἀνθρώπου τι καὶ ἀλόγων ζώων. Ἀρστφ.

*Ψώμις, ὁ, Σκώληξ τις εἰς τὰς ῥίζας τοῦ σίτου εὑρισκόμενος, ὄθεν ἔχει ὁ Ἡσχ. «ἐξεμάμισεν ὁ σῖτος, ἤγουν ἠφανίσθη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σκώληκας» παρβλ. ψήν, ψίς, ψίξ, φις.

Ψωμίον, καί, ψώμιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, ψω-

μός. Ὀλίγος, ψωμός, μικρὰ ἐνδεσις. Ἡ συνήθεια λέγει ἁπλῶς, ψωμίον τὸν ἄρτον.

Ψώμισμα, τό (ψωμίζω) ὡς τὸ ψωμός. Μία δόσις ψωμοῦ, κοιντ., μία ψαφιά, βουκοσιά. Πλούταρχ.

Ψωμοκολακεύω, Εἶμαι ψωμοκόλαξ, παράσιτος. Ἀθήν. ς', σελ. 262.

Ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὅστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν προσκαλοῦν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ τὸν φιλεύουν, εἶναι παράσιτος, τὸ κοιντ. γλειφοπινάκας· κωμ. λέξις.

Ψωμοκόλαψος, ὁ (κόλαφος). Ὅστις δέχεται, ὑποφέρει ἀσμένως κολαφισμούς, τὸ κοιντ. μπάτσους μέσον διὰ νὰ τῷ δίδουν νὰ τρώγῃ, νὰ τὸν φιλεύουν· χαμερπής, οὐτιδανός, πατανδήποτε κατάχρησιν καὶ ὕβριν ἀσμένως ὑποφέρων, παράσιτος. Δίφιλος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 262.

Ψωμόλεθρος, ὁ (ὄλεθρος). Ὅστις ἐξολοθρεύει, ἀφανίζει τοὺς ψωμούς, φαγᾶς, ἀχόρταστος· κωμ. λέξις ἐπὶ τῶν ἀκορέστων παρασίτων.

Ψωμοποιέω, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει, κόπτει ψωμούς. Πλούταρχ.

Ψωμοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦν ψωμί, τὸ ψωμάδικον συνήθ. κοιντ. Φαβωρ.

Ψωμός, ὁ. (ψάω). Τμῆμα, τεμάχιον, κομμάτακι, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα, ἐξαιρ. κομμάτακι κρέατος ἢ ἄρτου, τὸ κοιντ. ἐκ τοῦ ἰταλ. συνθ. βουκκα, βουκκωτα, βουκωμα, «ψωμοὶ ἀνδρώμεσοι, βουκούνια ἀπὸ ἀνδρώπεινον κρέας, Ὀδτ. I. 374.

Ψώρα, ἡ. (ψάω, ψώω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τοῦ δέρματος κνησμώδες πάθος· παρὰ Πλίν εἰς τὸ scabies, impetigo καὶ psora μεταφρασθέν, κυρίως θηλυκ. τοῦ, ψωρός, ὑπακμ. νόσος· καὶ ἐπειδὴ τὸ πάθος τοῦτο προξενεῖ μεγάλον κνισμὸν καὶ τραχύτητα τοῦ δέρματος λέγεται ὡσαύτως καὶ πᾶν κνησμῶδες ἐξάνθημα· ἔτι δὲ καὶ κνησμονή, παρὰ τὸ, κνάω· ἕτερόν τι δεινότερον εἶδος τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται· «Ἀγρία ψώρα», τὸ παρ' ἡμῖν κοιντρ κατίδα. 2) πάθος τι τῶν δένδρων, ἐξαιρ. τῶν συκῶν, ὅταν καταλαμβάνηται ὁ φλοιός, ἡ φλοῦδα μὲ βρύον, τὸ κοιντρ. μοῦσκλον· τῶν ἐλαιῶν δὲ τὸ πάθος αὐτὸ λέγεται λειχήν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, τὸ ἔμπτερον ζωῦφιον φανέρωγα, τὸ ὁποῖον ἵσταται περὶ τὸ φῶς τῶν λύχνων, ἄλλως φάλαινα καὶ πυραυστὴς λεγόμ.

Ψωραγριάω, Ἔχω, πάσχω τὴν ἀγρίαν ψώραν· παρὰ τοῖς Ο'. Λιβιτικ. κβ', 22.

Ψωρᾶλέος, ἁ, έον, (ψώρα). Ὅστις ἤ, ὅ,τι πάσχει, ἔχει ψώραν· ψωράβος, ψωραβιατμένος, ψώρας, ψωριάρης — 2) ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι πάσχει βρύον, εἶναι ἡ φλοῦδά του κατασκεπασμένη μὲ βρύον, μὲ μοῦσκλα.

*Ψωρᾶλέες, εσσα, εν = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

*Ψωράω, (ψώρα) = ψωριάω. Lob. Φρυν. σλ. 80.

Ψωρίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὴν ψώραν· ψηρίβισμα· ἐν γένει δὲ = ψώρα.

Ψωριάω, Μλ. -άσω (ψώρα). Πάσχω, ἔχω ψώραν ἐν γένει δέ, ἔχω ἐξανθήματα κνησμώδη — 2) ἐπὶ δένδρων = λιχενιᾶ, εἶναι σκεπασμένη ἡ φλοῦδα του μὲ μοῦσκλα, εἶναι ψώραβον, ψωραβιατμένον. (Μλ. -άσω)

Ψωρικός, ἡ, όν (ψώρα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψώραν, ἐνεργεῖ κατὰ τῆς ψώρας, ἰατρεύει τὴν ψώραν «δύναμις, φάρμακον,» ἔθνικὸ ψωρικὸν μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, φάρμακον, Ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωροβότανον, ψωροαλειφή, κατασκευαζόμενον μὲν καμένην στυφὶν καὶ εἰς ξίδι ἀναλυμένην. Διοσκορίδ. ε. 116.

*Ψωριώδης, ὁ, ἡ, = ψωροειδής. Jo. Laur. Lyd.

*Ψωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψώραν, φαίνεται ὡς ψώρα· ὅτι, ἢ ὅ τις εἶναι ψώραβος, ψωριάρης, ἔχει τὴν ψώραν.

Ψωρός, ά, όν (ψάω, ψώω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ψώραν· ἐν γένει, ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει δέρμα ἢ ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον, ἀφ' οὗ, ψώρα, ὅπερ ἴδε. 2) = παιδεραστής, Ἡσυχ. ἂν μὴ ψωλὸς ὀρθτρ. γραπτέον.

Ψωροπέταλοι, οἱ· ἰχθύες εὐτελεῖς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια, πᾶν τὸ εὐτελές, ψώραν λέγει· καὶ, ψωριάρην, τὸν εὐτελῆ καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ἢ τὸν μηδὲν ἔχοντα.

Ψωροφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ κνησμοῦ, τραχύτητος καὶ αὐχμοῦ τῆς ἐπιφανείας των.

Ψωρώδης, ὁ, ἡ συναιρ. ἀντὶ ψωροειδής.

*Ψῶσαι, Γλωσσ. ἀντὶ ψῶξαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. 1. τοῦ ψώλω.

*Ψωφίς, ίδος, ἡ, Φυλκ. κύρ ὀνομ. Παυσ.

Ψῶχος, ὁ. Παυθήποτέ τι πρᾶγμα λιανοτριμμένον, λιανοστουμπισμένον· κοινοτ., σμῆμος· (παρὰ τὸ, ψάω, ὡς τὸ, ψέμμος παρὰ τὸ, ψάω)

Ψώχω, Μέλ. ψώξω (ψάω). Κατατρίβω, καταλιανίζω τί. Νικ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰων. εὐρωιτρ. σώχω, Ἡρόδ. 4, 75.

Ψώω, σπάνιος παρατσχηματισμὸς τοῦ, ψάω. Τρίβω, συντρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι, παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον ἀπαντώμενος εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψώχω, τώχω, ψώχος, ψώρα, ψωλός, ψωλή κ. τ. τ. παρθλ. ψίω καὶ ψήχω.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ψ.

Ω.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ, προσθήκῃ καὶ διορθώσει ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾶ.

Ω, ω, ὦ μέγα. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμτκ. σημεῖον ὀξυνόμ. μὲν ὠ = 800. τὸ ἰῶτα ὑπογεγραμ. δὲ ἔχον ῳ = 800,000. διὰ τῆς ὀνομασίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁ μικρὸν διακρινόμενον. παρθλ. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 416 B. (σελ. 110.) εἰσήχθη δὲ εἰς τὸ Ἑλλ. ἀλφάβητον ὑπὸ τοῦ Σιμωνδ. ὡς λέγουσι· τὸ ἔκπαλαι σχῆμα αὐτοῦ ἦν οὕτως Ω, εἶτα δέ, πιθαν. ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος μετασχηματίσθη εἰς τό, ω. τὸ ὁποῖον σύγκειται ἐκ δύο πλησίον κειμένων ὁ μικρῶν, ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζεται ὦ μεγάλον. (Ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κεῖται ἀλληγορικῶς «ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, πάντοτε ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρῶτος καὶ ἔσχατος· ἢ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Μεταλλάξεις τοῦ Ω ἐν τοῖς διαλέκτοις. — 1) Παρὰ τοῖς Ἴωσι κεῖται, ἐνίοτε τὸ ω ἀντὶ τοῦ α, π. χ. ὠνθρωπος, ὠριστος, ἀντὶ ἄνθρωπος, ἄριστος. φωριαμός, παρὰ τὸ, φάρος. Κοιν. Γρ. σελ. 415. 421. — 2) οὐ σπανίως δὲ τιθέασιν οἱ Ἴωνες. ω, ἀντὶ τῆς αυ, π. χ. πῶμα, κῶμα, τρῶμα, ὦριον, ἀντὶ θαῦμα, καῦμα, τραῦμα, αὔριον. Γρ. σελ. 654. 698. — 3) οἱ Αἰολ. καὶ οἱ Δωρ. μεταβάλλουσι, τὸ ου, εἰς ω, π. χ. ὦας, βωλή, ὠρανός, μῶσα, κῶρος, λιπῶτα, ἀντὶ οὖας, βουλή, οὐρανός, μοῦσα, κοῦρος, λιποῦσα· ὥσπερ καὶ ἐν τῇ γεν. ενε. καὶ αἰτ. πλθ. τὰ ου καὶ ους εἰς ω καὶ ως, Κ. Γρ. σελ. 191. 246. — 4) οἱ Δωρ. τρέπουσι τὸ ω εἰς α μκρ, π. χ. ἀντὶ τοῦ πρῶτος, πρώτιστος, θεωρός, λέγουσι πρᾶτος, πράτιστος, θεαρός· ὡσαύτως καὶ τὴν γεν. πλθ. ων εἰς αν, Κ. Γρ. σελ. 196. — 5) οἱ Αἰολ. τιθέασιν ἐνίοτε τὸ ο, ἀντὶ τοῦ ω, οἷον ὄρα, ἀντὶ ὥρα, ὀτειλή, ἀντὶ ὠτειλή. Κ Γρ. σελ. 615. — 6) ὡσαύτως τρέπουσιν ἐσθ' ὅτε οἱ Αἰολ. καὶ τὸ ω εἰς υ, π. χ. χελύνη, τέκτυν, ἀντὶ χελώνη, τέκτων, Bast. ἐπ Γρ. σελ. 586.

* Ὦ, καὶ, Ὢ, Ἐπιβρήτης ἐξαιρ. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς καὶ ἀλγηδόνος. «ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί! ὦ Ἡράκλεις! τάλας! — 2) Μετὰ τῆς κλητ. συντασσόμενον ἐπιφώνημά ἐστιν ἁπλῶς τῆς προσρήσεως ἐπιτατικόν, μάλιστα ἐν τοῖς Ἀττ. διαλόγοις· περὶ θέσεως τοῦ ὦ, ἴδε Herm. Τμ. Ἁπλ. 14. — τὸ θαυμαστικὸν κ. τ. τ. ω, τονοῦται συνήθ. ὦ· τὸ δὲ προσρηματικόν, ὦ· ὁ ποιητ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ προσφωνημτ. ὦ ἐν τῇ κλητικῇ, τῇ ἐπιβρήσει ὦ, δὲ σπανιώτ. καὶ μόνον ἐν ταῖς

χρῆσαι· ὠῶ μοι, ὦ μοι, ἐγώ, καὶ ὦ πόποι· ὦ μοι· ὦ πόποι· ὦ πόποιου μ' ὅλον ὅτι καὶ ὦ πόποι κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὑρηται· ὦδε πόποι· ὁ Ruisig enar. Soph. OC. 816. ἐθέλει παρὰ τοῖς Τρχ. τοὐλλιστον τὴν γραμμὴν ὦ μοι· ὁ δὲ Elmsley. ἐθελαι αὐτὴν παντχοῦ οἱ μοι· παρ' Εὐρπ. κεῖται πολλάκις ἡ ἐπιβοητις ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως καθ' ἑαυτὴν· καὶ τότε γραπτέον ἀεὶ ὦ, Seidl. dochm. σελ. 90. 412. κατὰ Herm. ἐν Σφκλ. Οἰ. Κ. 172. 1350. τὸ ὦ, παρλείπεται πρὸ τοῦ, ἀνδρες μόνον ἐν τῷ μετ' ὀργῆς, λέγω, Ξνφ. Ἀνβ. 7, 3. 3. «ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, ἀνεστὰς Ξενοφῶν εἶπε τάδε. ἀνδρες, διεπλεύ μὲν, ἔνθα βουλόμεθα, Ἀρίσταρχος ὅδε, τριήρεις ἔχων κωλύει. ὥστ'..»

*Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὑποταικτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὦ, ᾷς, ᾗ, ὑποταικτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι, τοῦ πέμπω, δὲν ἀπαντᾶται τόσον συχν. ἁπλῶς ὅσον εἰς τὴν σύνθετιν.

*Ὦ, ἀωρ. ἀντὶ οὐ, ἐνκ. γενκ. τοῦ ἀρσενκ. καὶ οὐδετρ. γένους τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, ὅς, ἥ, ὅ,

*Ὦ, ποιητ. ἀντὶ ἐῷ, ἐνκ. θατκ. τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἑός.

*Ὦ, ὀστκ. ἐνκ. ταῦ ἄρσενκ καὶ οὐδτρ. γένους τῆς ἀναφρκ. ἀναρρ. ἀντγμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, ὀνομστ. καὶ ὀστκ. τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. τῆς ἀναφορικῆς ἀντγμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, Δωρ. ἀντὶ ὡς. Ἀνκδ. ΒΒ. σελ. 591, 22. 617, 31.

Ὠ̓ά, ἡ καὶ ᾠά. (εἶς) Δέρμα πρεβάτου μαλλωτόν· μηλωτή· τὸ συνηθ. οὐγγαρκ. μπούντα. — 2) τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἱματίου, ἡ παρυφὴ τὸ σύνηθ. τούρκβ. γιακάς, πιθανῶς ἐπειδὴ ἦτον κραστπεδωμένον, εἶχε προφύλλι ἀπὸ δέρμα προβάτου. — 3) ἐν γένει ἄκρον, κράσπεδον, παρυφασμα, τὸ σύνηθ. σύβια, τουρκβ. κενάρι, παρβλ. ὄα.

*Ὦα, ας, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὦα, γενκ. ὤων, τά, παρὰ Λακεδ. τὰ ἀνθρώπινα μόρια, οἱ οὐτάδες τουρκ. τῶν ὑψηλοτέρων πατωμάτων, ἴδε ᾠόν.

*Ὠά, γενκ. ὤων, τά, πληθντ. τοῦ ᾠόν.

*Ὠάζω, μέλ. άσω (ὠᾶς, συναιρ. ἀντὶ οὐς) Ἀκούειν, Γλωσσ.

*Ὠαί, αἱ, ἀντὶ ὠοειδὲ· ἐπιβόημα ἀλγηδόνος, πόνου, τὸ παρ' ἡμῖν ὠλαλαί.

Ὠ̓άριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ᾠόν. Μικρὸν αὐγόν. (α).

*Ὠαρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠρίων (–υυ–) εἶδος

*Ὠαριώνειος, εἶα, εἷον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ὠρίωνα. Πίνδ.

Ὦας, ατος, τό, Δωρκ. ἀντὶ οὖας, οὖς, τὸ ὠτίον. ἔθεν

Ὠ̓άτης, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ὠβάτης.

*Ὠᾱτοέω, ῶ, μέλ. ήσομαι, Δωρ. ἀντὶ οὐατοέω· ὡς τὸ ἀκούω, Σουϊδ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ

*Ὠᾱτοτίθημι, Δωρκ. ἀντὶ οὐατοτίθημι· θέτω, βάλλω εἰς τὸ ὠτίον, τοῦτ' ἐστι ἀκούω· τὸ συνηθ. κοινῶς, βάνω αὐτί· ἀκούσω τι· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ Μελ. ἀατοθήσομαι χρήσιμος φαίνεται.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Β.

*Ὠβά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ὠβή.

Ὠβάζω, Μέλ. άξω. (ὠβή) Διαιρῶ τὸν λαὸν εἰς ὠβάς, Λακωνκ. λέξις, ἴδε ὠβή.

*Ὠβάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὠβάτης.

Ὠβάτης, ου, ὁ. Δωρ. τας. Ὅστις εὑρίσκεται, συγκαταριθμῆται εἰς τινα ὠβήν· tribulis, Λατ. ἐκ τοῦ

Ὠ̓βέα, τά· τὰ ὠά. Ἀργεῖος. Ἡσύχ.

Ὠβή ἡ. Δωρ. ὠβά, Διαίρεσις τοῦ λαοῦ πολιτείας τινὸς· ὡς τὸ Λατ. tribus ἢ pagus. Πλούταρ. Λυκοῦργ. 6. «φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτὸς αὐτόθι «κατανέμει τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλὰς, τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευεν. ἔστι δὲ ἡ λέξ. Λακων., συγγν. πιθν. τῷ, ὄζ. καὶ κυρίως ἀγέλην, κοπάδι σημαίνουσα, παραβλ. πνὺξ καὶ φρᾶτρα.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Γ.

*Ὤγα, ᾠγα, παλαιὸς παρακείμ. τοῦ εἴγω, οἴγνυμι.

*Ὠγαθέ, ἀποστρφμ. ὠγαθέ, συναιρτ. ἀντὶ ὦ ἀγαθέ.

Ὠ̓γᾰγον, τό = κνημὶς, σημτ. 2. Γραμμτ.

*Ὠγενίδαι, ῶν, αἱ, (ὠγήν) ποιητ. = Ὠκεανίδαι. Αἱ, ἢ, οἱ παῖδες τοῦ Ὠκεανοῦ.

*Ὠγένιος, ία, ιον, ποιητ = Ὠκεάνιος.

*Ὠγενός, ὁ = Ὠγήν. ὅπερ ἴδε.

*Ὠγή, ῆς, ἡ, Ἄνοιξις, διαχώρισις, ἐπεὶ καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις μιᾶς φάλαγγος, Γλωσσ.

Ὠ̓γήν, ένος, ὁ, καὶ

*Ὠ̓γένος, ἡ ὠγήνος, ου, ὁ. = Ὠκεανὸς. Ανε. 231. ὅθεν, Ὠγενίδης = Ὠκεανίδαι. παραβλ. Schwenk. etym. mythol. Andeutungen. σελ. 179 καὶ Ὠγένιος, ἀντὶ παλαιὸς, ἀρχαῖος, οὕτω καὶ Ὠγενος, ἀρχαῖος θεὸς, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν συνήθειὰν των παρήγαγον ἐκ τοῦ ἀγενος, ὅ ἐστι ἀγέννητος, ἔτι καὶ τοῦ Λατ. genitorem, καὶ patrem rerum, ἐν ᾧ αἱ λέξεις ὠγ, καὶ ὠγαν ἦσαι φοινικικαὶ λέξεις καὶ ἐσημν. κύκλον. Ὀρφ. Στραβ. Αγλ. Ἡ ἰδέα τοῦ στρογγύλου κεῖται καὶ εἰς τὴν λέξιν ὄκος, ὄκκος, ὅθεν τὸ Λατ. oculus, ogo, καὶ τὸ Γερμ. auge. ὧδε ἀνήκουν ὄγγα, ὄγκα, ὡς Ἑκάβ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὅθεν καὶ ἐπώνυμ. πυλῶν τινων τῶν Θηβῶν ὀγκαῖαι, ἢ ὀγκαΐδες, ἔτι δὲ καὶ ὠγυγίαι, λεγόμν.

*Ὠγηνός, οῦ, ὁ, καὶ Ὠγῆνος = ὠγήν.

*Ὠγμαι, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι

Ὠ̓γμός, ὁ. (οἴζω) Κράζω, φωνάζω ὤχ! ὦ. ὦ, τουρκβ. μπρέ! θαυμασμοῦ ἐπιβόημα.

*Ὠγυγία, ἡ. Νῆσός τις τῆς μυθικῆς γεωγραφίας, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκει ἡ Καλυψώ. Ὀδσ. — 2) ἀρχειοτάτη ὀνομασία τῆς Αἰγύπτου.

Ὠγύγιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττ δὲ δακτλ. συνήθως, Ὠγύγου (οὐχὶ δὲ Ὠγύγους) ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ μυθολογικοῦ αἰῶνος, ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρχαιότατον, παμπάλαιον, σεβάσμιον. «στυγὸς ὕδωρ» Ἡσ. Θγν. 806. παρβλ. Πίνδ. Νμ. 6, 74. Σφκλ. Φιλ. 142. ἔκδ. Νεοφτ. Δούκα. τὸ ὄνομα τοῦ Ὠγύγου αὐτὸ, ἴσως τῶν ἐκ Φοινίκης τινος εἰς τὴν Ἀττικὴν πλευσάντων, καὶ ἴσως τῷ, Ὠγήν, Ὠγενός, Ὠκεανὸς συγγ. (γ)

*Ὠγυρίς, εως, ἡ, Λίμνη, βάλτος, συναγμένον ὕδωρ. Γλωσσ.

*Ὠγυρος, ὁ, ἀρσεν. κύρ. ὄνμ.

*Ὠ 'γώ, ποιητ. κατὰ συναιρτ. ἀντὶ, ὦ ἐγώ.

*Ὦ 'γώ, Δωρ. κατὰ συνρσ. ἀντὶ, ὁ ἐγώ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Δ.

*Ὤδα, παλαιὸς παρατκ. ἐκ τοῦ ᾄδω, τοῦ ἄζω.

*Ὠδά, ᾠδᾶ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ᾠδή ὅθεν

Ὠ̓δάριον, τὸ. ὑποκοριστ. τοῦ, ᾠδή. Μικρὰ ᾠδή, μικρὸν τραγῴδημα, ὡς εἶναι, ἡ τοῦ Πινδ. Ὀλυμ. 11. (ε)

Ὠ̓δε, Ἀττ. ὠδί, παρὰ τὸ δεικτ. ὅδε. Ἐπῤῥ. τρόπου σημαντικὸν καθ' ὃν ἔστιν ἡ συμβαίνει τι, Οὕτω, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔστι· ὅτι δὲ καὶ τόσον πολύ, τόσον μεγάλον, ὡς τό, οὕτως καὶ ὡς, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡρδτ. κ, τ. τ. ἐν τελείαις προτάσεσι δὲ ἀναλογεῖ αὐτῷ τὸ ὡς, ἔστι — καθὼς — ἢ κοιντ. τὰν — «ὧδε δὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδες ῥέει, ὡς ὅδε οἰνος». Ἰλιδ. Γ. 300. Ζ, 478. Φ, 430. Ω, 398. Ὀδσ. Ι, 312. — α) ἐπὶ καταστάσεώς τινος ὡς ἔχει, εἶναί τι τώρα, ταύτην τὴν στιγμὴν, κατὰ τὸ παρὸν «πρόμολ' ὧδε ἔξελθε, εὖγα ἐμπρὸς καθὼς εἶσαι, καθὼς εὑρίσκεσαι, Ἰλιδ. Σ, 391. παρβλ. Ὀδσ. Α, 182. Β, 28. — β) ἐπὶ ἑπομένου, ἀκολουθοῦντος πράγματος τινος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἑπεται, ὡς ἑξῆς, ἑξαιρ ὅταν εἰσάγωνται ἀναφέρωνται τὰ ῥηθέντα ὑπό τινος, οἱ λόγοι τινὸς, πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ., π. χ. «ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε». Ἰλιδ. Α, 181. Γ, 297. Δ, 81. Η, 76. Ὀδσ. Β, 111. Ρ, 9. Ἡσδ. Ἔρ. 205. — γ) πλεονστκ. «τόσον ὧδε» Ὀδσ. Ι, 409. καὶ «ὧδε τῇδε» Σφκλ. Ἠλ. 1301. — δ) μετὰ γεν. «ὧδε γε οὐκ» Εὐρπ. Ἡρκ. 214. Ροπ. ἐν Φοιν. 872. παρβλ. οὕτω, σημτ. 1, γ'. — 2) ὡς τοπκ. Ἐπῤῥ. ἐδῶ. = ἐνταῦθα καὶ δεῦρο, ὡς, «ὧδε κἀκεῖσε» Θεοκρ. 25. 11. 14. 35. ταύτην τὴν σημτ. τῆς λέξ. ἐθέλουσιν ἄχρηστον παρ' Ὅμ οἱ παλαιοὶ Γραμμτ. ὥσπερ καὶ ὁ Nitzsch. ἐν Ὀδσ. Α, 182. ὅστις ἀποδείκνυται ἀπ' αὐτῆς τὴν τοῦ, εὐθέως, παράυτα, τοῦτ' ἔστιν ὡς ἐγὼ λέγω ἢ ζητῶ, προσταζω· καὶ τὴν τοῦ, ἀκριβῶς, ἀπαρέλλακτα, τοῦτ' ἔστι καθὼς ἐγὼ τὸ ἰδον· ἀλλ' ὁ Βτμ. Ἑλλ. Γρμμτ. 2 σελ. 285. βεβαιοῖ εὐλόγως τὴν τοπικὴν σημτ. τῆς λέξ. διὰ μαρτυρίων, οἷον τὸ ἐν Ὀδσ. Α, 182. Ρ, 545. Ἰλιδ. Σ, 392. κατ' αὐτὸν κεῖται ἡ λέξ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. καὶ ἐν Ἰλιδ. Β, 258. Μ, 346. Ω, 398. Ὀδσ. Β, 28. καὶ παρ' Ἡρδτ. 1, 111. 115. καὶ τοι διφορουμένης τῆς ἀναγνσ. παρ' Ἡρδτ. ἰδιαίτερα παραδείγματα εὑρηται καὶ παρὰ τοῖς Τρχ., τὰ πλείστα δὲ παρὰ Θερτ. καὶ τοῖς μεταγνστ. ἀλλὰ καὶ ὁ Voss. ἐν Γμ. Δμτρ. 116. σελ. 42. ἐθέλει τὴν λέξ. τοπικὴν σημτ. φέρουσαν. παρβλ. ὅδε, Α, 2.

*Ὠδε, γ'. ἐνκ. πρόσ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω· οὐχὶ τόσον χρῆσιμ. ὅσον ὁ Ἀττκ. τόπος ὀδωδε.

*Ὠδεν. Ἰων. ἀντὶ ἐνκ. ᾠδει, γ'. ἐνκ. προσ. παρατ. ἐνεργ. τοῦ, οἰδάω. Ὀδσ.

*Ὠδεῖν, ὑπερτυντρ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω.

Ὠ̓δεῖον, τό. (ᾠδὴ) Δημοσία οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μουσικὰ θεάματα, ἢ μουσικοὺς ἀγῶνας κυρίως διωρισμένη, ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ εἰς ἐκκλησίας καὶ εἰς δικαστήριον. «Ἰατρὸν Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐνεῦ. Δημοσθέν.

*Ὠδεον, Ἰων. παρατκ. τοῦ οἰδάω.

*Ὠδέν, ἀντὶ οὐδέν, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρττρ. Θσμ. 1197.

Ὠ̓δή, ἡ συναιρ. ἀντὶ ἀοιδὴ, παρὰ τό, ἀείδω, ᾄδω. Ποίημα, ᾄσμα, Τμ. Ἀπλ. 20. Δμτ. 494. ἔτι δὲ καὶ = ἐπῳδὴ, Schaef. ἐν Λογγ. σελ. 356. — 2) Τμνος, ὑμνῳδία, τραγῳδία, φωνή.

*Ὠδηκα, παρακμ. τοῦ οἰδάω.

Ὠ̓δί, τό κατ' ἐπίτσ. Ἀττ' ὠδὲ Ἐπῤῥ. (ι)

Ὠ̓δικός, ἡ, όν. (ᾠδὸς, ᾠδὴ) Ὅ,τι ὑπάγεται ἀνήκει εἰς ᾠδὴν· ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν εἶναι ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ ᾄδῃ ψάλλῃ, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἡδέως, καλὰ, τεχνικά. Ἐπῤῥ. ᾠδικῶς.

Ὠ̓δίν, ἡ, οὐκ εὔχρηστος, ἢ ὅλως ἄχρηστος ὀνμστ. ἀντὶ τοῦ, ᾠδίς, ὅπερ ἴδε.

Ὠ̓δινάω, Μλ, ήσω = ᾠδίνω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

*Ὠδίνημα, τό = ᾠδίς.

Ὠ̓δινηρός, ά, όν. (ᾠδίνω) Ὅ,τι εἶναι γεμάτ-

νον μὲ ὠδίνην, πόνους, ὅστις πάσχει ὠδῖνας, πόνους. ἐπίρ. ὀδινηρῶς. ἀμφ.

*Ὠδίνημα, ατος, τό, Γλωσσ. = ὠδίς.

Ὠδίνησις, εως, ἡ. (ὠδινέω) = ὠδίς. (– – – υ)

Ὠδινολύων, εἴληπται ἐκ τοῦ Πλινίου λβ'. 1. ὅπου ἄλλοι Odynolyentem, ἀναγινώσκουσιν· ἀλλ' ὁ Ἀρδουῖνος ἔταξεν ἐκ χειρογράφων, Odynolyten, Ὠδινολύτην, ὁ τὰς ὀδύνας λύων τῆς γενιᾶς.

Ὠδίνω, Μέλ. ινῶ, (ὠδίς) Ἐπί μητέρων ἔχω ὠδῖνας, πόνους τῆς γέννας, ἡ τίκτω, γεννῶ μὲ πόνους, ἐν γένει δὲ, τίκτω, Ἰλιάδ. Λ, 269. παρβλ. 271. — β) ἐργάζομαι, δουλεύω μὲ κόπον μεγάλον, Μέλ. 110, 22. — 2) ἐν γένει, αἰσθάνομαι σφοδροὺς πόνους, ὅθεν ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος πιστεύω τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν, Ὀδυσ. ι, 415. — 3) Τρπκ. ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, στοχάζομαι ἐντόνως περί τινος πράγματος, μετὰ ἀπαρμφ. ὠδίνεις γάρ, ὦ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι Πλάτ. Θεαι. 148. Ε. ἔτι δὲ καὶ ὠδίνω εἰς τιν' ἐπιθυμῶ τι μὲ πόνον τῆς καρδίας μου· κατὰ τὴν Τροπ. σημσ. ποιητ. μόνον χρήσιμος ἡ λέξις. (τὰ ἴσα ἐν τῷ ἐνστ. μκρ.)

Ὠδίς, ῖνος, ἡ. Πόνος τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται αἱ ἐγγαστρωμένη ἐν τῷ τίκτειν, ὅταν μέλλουν νὰ γεννήσουν, συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Λ, 271. Τμν. Ἁπλ. 92. ὅθεν — β) καὶ τὸ τίκτειν, τοκετός, ἡ γέννα μὲ σφοδροὺς ὀξεῖς πόνους. — γ) τὸ μετὰ σφοδρῶν πόνων τεχθὲν νήπιον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πτηνῶν παπαλὴ ὠδὶς ὀρνιθομὸ τὸ ᾠόν, αὐγόν. Νικ. — δ) Τρπκ. Ὅ,τι ἐνεργεῖται, γίνεται, καταρθόνεται μὲ πολλοὺς, μεγάλους κόπους, π. χ. ὠδῖς μελίσσης τὸ μέλι. Νων. ὡσαύτως καὶ ἐπίπονόν τι νεωτερὸν γέννημα, ἔργον, Wernsd. Himer. ecl. 10, 13. ἐν τῇ Τροπκ. σημσ. ποιητ. μόνον εὔχρηστος ἡ λέξις. — 2) παιδαρίου σφαρὸς, ὀξεῖς, μὲ τοὺς πόνους τῆς γέννας ἴσος, παρόμοιος πόνος. — ἡ ὀνομτκ. ᾠδίν, ἂν οὐ πάντῃ ἄχρηστος, τοὐλάχιστον παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφέων ἐν χρήσει. (τὸ, ᾠδύς, ᾠδίνω ἐστὶ συγγεν. τῷ, δύη, ὀδύνη, ὀδύρομαι, ὀδύσσομαι.) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μκρ.]

*Ὠδοδε, ποιητ. καὶ σπαν. ἀντὶ ἀδωδε, γ'. ἑνκ. πρόσπ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω τοῦ ὄζω.

*Ὠδοποίησα, ἀόρ. α. τοῦ ὁδοποιέω.

Ὠδοποιός, ὁ, ἡ (ὁδὸς, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ ἢ στιχουργεῖ ᾠδάς.

Ὠδός, ὁ, συναιρ. ἀντὶ ἀοιδὸς παρὰ τὸ, ἀείδω, ᾄδω. Ψάλτης, τραγῳδιστής· περὶ τῶν ᾠδῶν ὀρνιθικῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀλεκτροφωνίας, ὅταν φωνάζουν, λαλοῦν οἱ πετεινοί. — 2) ποτήριον ἐν συμποσίῳ, τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ ἔπινον ἐψάλλετο, ἐτραγῳδεῖτο τὸ σκολιόν. Ἀθην. ια', σελ. 503. οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ δεδόμενον. ἴδε σκολιόν.

*Ὠδός, οῦ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ οὐδός. Τὸ κατώφλιον.

*Ὠδύζομαι, μέλ. οὐδύσομαι, Γλωσσ. ἀντὶ ὀδύσσομαι. Μιτῶ, φθονῶ, ὅπερ ἴδε.

Ὠδυσίη, ἡ, καὶ

*Ὠδυσις, εως, ἡ (ὀδύσσομαι) Ὀργή, θυμός, μῖσος, δυσαρέστησις, δυσθυμία, ἀποδοκιμασία. ποιητ.

Ὠδώδει, ποιητικῶς ἀντὶ, ὀδώδει. γ'. ἑνκ. πρσπ. ὑπρσντ. τοῦ ὄζω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ε.

Ὦέ, ἐπιβόητις ἀλγηδόνος, πόνου· τὸ παρ' ἡμῖν ὤχ.

Ὠεόν, τό. ποιητ. ἀντὶ ᾠόν· ᾠόν, αὐγόν. Ἄρατ. Νίκανδρ. Θηρ. 192. καὶ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. β'. ὠὲα χοιρὸς καλεκτορίδων πετεηρώων.

*Ὠέτα, ἀντὶ ὠά ἑτα. Φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ἴδε ὠ 'τὰν· Γλωσσ.

*Ὠετο, γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρτκ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ζ.

*Ὠζυρός, ά, όν, ἀντὶ ὀξυρὸς Γλωσσ.

*Ὠζω, Φωνάζω τό, ῶ, ὅθεν θαυμάζω, φωνάζω διὰ θαυματμόν· ἀφ' οὗ ὠγμός. (παρὰ τό, ὠ, ὥσπερ τό, οἴζω παρὰ τό εἰ, οἰμῴζω παρὰ τό, οἰμοι.)

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Η.

*Ὠ ἠ, = τῷ ἑπομένῳ·

Ὠή, Κλητικὸν φώνημα ὅταν κράζωμέν τινα τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ἢ δὲν εὐθυμούμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ ἐνομάσωμεν· ὡς τὸ πα' ἡμῖν κοινῶς, εἶ! ἀκούεις! ἐ σύ! τὸ Γαλλ. hélas! τὸ Γερμ. he! heda! hella! τὸ Λατ. ohe! ἢ heus. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 19. ναὶ βοῶντα· ἢ κατεῖδες ὡή τὰς κύνας· ἐσὺ μὴ πως εἶδες τὰς σκύλλας. Εὐριπ. Ἰων. 907.

*Ὠῆ, ῆς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὠά.

*Ὠήην, ἀόρ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Θ.

*Ὠθεσκε, Ἐπκ. καὶ Ἰων. γ'. πρσπ. παρατ. τοῦ, ὠθέω. Ὀδύσ.

*Ὠθεύνη, Ἰων. κατ' ἀποστρ. ἀντὶ ὠθεύνῃ.

Ὠθέω, παρατ. ἐώθουν, Μέλ. ὠθήσω καὶ ὤσω· ἀόρ. ἔωσα, ὠσαύτως καὶ ἐν τῇ συνήθ. ἀπέωσα, Ὀδύσ. Ι, 81. πρκμ. ἔωκα. παθ. ἔωσμαι. παθ. ἀόρ. ἐώσθην, Poes. ἐν Εὐρπδ. Μηδ. 336. Πλατ. Τμ. σελ. 79. Ε. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἀεὶ μετὰ τῆς συλλβκ. αὐτῆς., καθ' ἣν ὁ Ποιητ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Π, 410. καὶ Τμ. Ἐρ 305. χρῆται τῇ λέξει· οἱ παρ' αὐτῷ χρήσιμοι χρόνοι αὐτῆς εἰσὶν ὁ ἐνεργ. ἐνστ., παρατ. καὶ ὁ ἀόρ. ὁ μέσ., ὁ ἀόρ. ἐωσάμην, εἰ τύποι ὦσατο, ὠσάσθαι, ὦσαιτο κτλ., ἔτι δὲ τὸ γ'. Ἐπκ. καὶ Ἰων. τοῦ παρτ. ὠθεῦντες, Ὀδύσ. Δ, 596. καὶ τὸ γ'. τοῦ ἀορ. ὦσεσκε, 509. Ἀμπώχω, σπρώχνω, κουντῶ, ξεκουντῶ μὲ βίαν κινῶ, σύρω, τραβῶ ἀπὸ τὸν τόπον του, πινά τινα, πολλάκις παρ' Ὁμ συνήθ. ἐπ' ἀνδρῶν. δυνάμεων, ὡσὰν ἀφ' ἵππων τὸν ἄμπωξεν ἢ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξι κάτω, Ἰλιάδ. Ε, 19. 835. Λ, 143. νέκυας μηροῦ δόρυ ὦσεν εὐγαλὲ μὲ βίαν τραβῶντας τὸ εἰς τὸν μηρόν του ἐμπηγμένον δόρυ, Ἰλιάδ. Ε, 694. ἡξίπος ἀψ ἐς κουλεὸν ὦσεν ἑκοντὶ πάλιν τὸν σπαθὶ εἰς τὸ θηκάρι. Ἰλιάδ. Α, 220. ὀτοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὦσεν Ἀθήνη ἐσπρωξε καὶ ἐσκόρπισεν ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν τὸ σκοτεινὸν σύνεφον, Ἰλιάδ. Ο, 688. = Ἐπὶ διωγμοῦ, ὠσμοῦ, στενοχωρήσεως τῶν ἐχθρῶν, ὅταν διώκων, κατατρέχων τις τὸν ἐχθρόν του τὸν στενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. Θ, 336. Ν, 193. Π, 45. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ μετακινήσεως λίθου τινός, ὅταν μετακινῇ, ξεκυλῇ τις μὲ κόπον μεγάλην τινὰ πέτραν, Ὀδύσ. Λ, 596. 599. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς, ὁρμητικῆς δυνάμεως τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, Ἰλιάδ. Φ, 235. 241. Ὀδύσ. Γ, 295. ὥσε ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἄμπωξε τὸν ἑαυτόν του, τοῦτ' ἔστιν ἐπήδησεν, ἐχώνεψεν εἰς τὴν φωτιάν, Ἡρόδ. 7, 167. Μεταφρ. κατεπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, κατασπεύδω, βιάζω τι νὰ γένῃ ὀλίγωρα, νὰ πραγματωθῇ Ἡρόδ. 3. 81. — β) ἀπολύτως, ἀμπώχνω, σπρώχνω παραιτέρω, μακρύτερα, παρέκει· ὦστα παρὲξ Ὀδύσ. Ι, 488. — Παθ. ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, ὅθεν καὶ στριμπώχνομαι, στριμμόνομαι, στριμπώνομαι, κινοῦμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου μὲ κόπον πολὺν ἢ μὲ βίαν, χώνομαι μέσα ἢ ἀνάμεσά που, πωθοῦμαι εἴσω· ὠθοῦμαι ἐπὶ κεφαλὴν πίπτω κατακέφαλα, Ἡρόδ. 7, 136. — Μέσ. ἀμπώχνω, σπρώχνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου μακρύτερα, τὸ κτυπῶ ὀπίσω, πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 3. 9, 25. κατ' ἀόριστ. ὠσασθαι συνήθως χρήσιμον. — β) ὠθοῦμαι εἰς τὸ ξίφος, πίπτω ἐπάνω εἰς τὸ ξίφος μου, ὅ ἐστι χώνω τὸ σπαθί μου εἰς τὸν ἑαυτόν μου, φονεύομαι μόνος μου· ὠθοῦμαι εἰς μέσους ὁρμῶ, χώνομαι ἀνάμεσα εἴς τινας, Πλτχ. (συγγένειαν δὲ τῷ, ὄθομαι οὐκ ἔχει ἡ λέξις.) ὅθεν

Ὠθησις, εως, ἡ. = ὠθισις.

Ὠθίζω, Μελ. ίσω = ὠθέω, Ἀμπώχνω, σπρόχνω, στριμόνω, στενοχωρῶ. Παθητ. στριμόνομαι, συνωθίζομαι, ἐπὶ πολλῶν μαχομένων ἐν πολέμῳ· ἔτι δὲ καὶ Τροπκ. καὶ ἐπὶ ἔριδος καὶ φιλονεικίας ἐν τῷ βουλεύεσθαι. Φιλονεικῶ, μαλώνω τὸ συνηθ. κοινῶς. ἀλλάζω λόγια. Ἡρόδ. 3, 76. παρβλ. ὠθισμός· ἔτι δὲ καὶ ὠθίζομαι εἰς τινα ὁρμῶ κατὰ τινος καταπλακόνω τινα, ὅθεν

*Ὠθισις, εως, ἡ, καὶ

Ὠθισμός, ὁ. Ἀμπωχμα, σπρωξίμον, στρίμπωγμα, στρίμμωμα, χώσιμον μέσα, ἀνάμεσα, ἑλιὰ ἐν μάχῃ, ὅταν οἱ πολεμοῦντες χώνωνται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, συνωθίζωνται, σπρώχνωνται ἀναμεταξύτων, Ἡρόδ. 7, 225. 9, 62. Τροπκ. ὠθισμὸς λόγων ἔρις, φιλονεικία σφοδρά, τὸ τουρκιβ. καυγᾶς, Ἡρόδ. 8, 78, 9, 26.

(Ὠθω), ἀχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀφ' ἧς παράγονται χρήσιμοί τινες τοῦ, ὠθέω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ι.

Ὠΐα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὠίγνυτα, Ἐπκ. γ'. πρσπ. πλθ. παθ. παρατ. τοῦ, οἰγνυμι ἀντὶ ᾠγνυτο, Ἰλιάδ.

*Ὠίετο, γ', Ἐπκ. πρσπ. παρατ. τοῦ, οἴομαι ἀντὶ ᾠετο, Ὀδύσ. (ε)

*Ὠίζυρος, ά, ον, ἀντὶ ὀιζυρὸς, Γλωσσ.

*Ὠίζύς, υος, ἡ, ἀντὶ οἰζὺς, Γλωσσ.

*Ὠίκτειρον, ποιητ. ἀντὶ ᾠκτειρον, παρατκ. τοῦ οἰκτείρω.

Ὠίζω, (ὠϊον, ὠὸν) ἐπὶ ὀρνίθων, Κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσῶ.

*Ὠιξε, ὠΐξαν. Ἐπκ. γ'. ἑνκ. καὶ πλθ. πρσπ. ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ, οἰγνυμι ἀντὶ ᾤξε, ὠξαν, Ὁμ.

Ὠιον, τό. ὡς τὸ, ὠόν, Αὐγόν.

*Ὠίου, ὃ ἐστιν, ᾠοῦ, β'. πρόσπ. παραττκ. τοῦ ὠμην, ἐκ τοῦ οἶομαι τὸ νομίζω.

*Ὠίσάμην, ποιητ. ἀντὶ ὠϊσθην, ἀόρ. α'. τοῦ οἴομαι· ἢ καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἠνεγκάμην, μέσ. ἀόρ. α'. τοῦ φέρω. μέλ. οἴσω.

*Ὠίσθην, Ἐπκ. ἀόρ. α'. τοῦ, οἴομαι, Ὀδύσ.

*Ὠίχθην, ποιητ. ἀντὶ ὠχθην, ἢ ἐώχθην, παθητκ. ἀόρ. τοῦ οἴγνυμι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Κ.

*Ὠκ', Δωρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὁ ἐκ.

*Ὠκ', ποιητκ καὶ ἀποστρ. ἀντὶ ὠκα.

Ὠκα, ποιητ. Ἐπῤῥ. τοῦ ὠκύς. Ταχέως, ὀλιγωρα, ὁρμητικὰ, πάνυ εὐχρηστον, Poes. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 744. (παρὰ τό, ὠκυς, ὡς τό, τάχα παρὰ τό, ταχύς)

*Ὠκαλέη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ὠκάλεια, Ἰλιάδ. Β, 501.

*Ὠκάλεια, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (α)

*Ὠκαλέος, ἐη, έον, ναύτερος Ἐπκ. τύπος ἀντὶ ὠκύς.

*Ὠκέα, Ἐπκ. καὶ Ἰων. Θλκ. τοῦ, ὠκὺς, ἀντὶ ὠκεῖα, Ὁμ.

Ὠκεανίτης, ὁ, ἡ. (Ὠκεανὸς) Ὃς τις κατάγεται, ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάγεται, προσήκει ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ὠκεανόν. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. (α)

*Ὠκεανή, ῆς, ἡ, αὐτὶ ὠκεανός, Γλωσσ.
*Ὠκεανιάς, άδος, ἡ· καὶ
*Ὠκεανίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. Ἐπκ. Ἐλκ. τοῦ, Ὠκεάνειος. Νων.
*Ὠκεανίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσ. Θγν. 354. 389. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅθεν καὶ νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ. (ἐτχηματσμ. ἐκ τοῦ Ὠκεανός, ὥσπερ τὸ, Νηρηίνη ἐκ τοῦ, Νηρεύς) [ῑ]
*Ὠκεανίς, ίδος, ἡ = Ὠκεανίνη, Ὠκεανῖτις, Ἡσ. Ὁλ. 2, 129.
Ὠκεανῖτις, ου, ὁ. Ἐηλ. Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ. Τίς, ἐηγήτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὠκεανόν· νῆσος ὠκεανῖτις.
Ὠκεανόνδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸν Ὠκεανόν, κινητ. σημαντκ. Ἴων. Ἐρ. 68. Ἴτ. Ὁμ. λα', 16. ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ
Ὠκεανός, ὁ. Ἡ ἔξω μεγάλη θάλασσα ἥτις περικυκλόνει ὅλην τὴν γῆν, καθ' Ἡσ. Θγν. 133. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· θεὸς τῆς ἀρχῆς, τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ προέρχονται πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἰδιαίτερα ὕδατα, Ἰλ. Φ, 296. Ἡσ. Θγν. 337. 367. ἐν Ἰλ. Ξ, 201. δὲ, καλεῖται μάλιστα καὶ θεῶν γένεσις καὶ 246. «ὃς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·» ὁ Πλατ. νομίζει, φαντάζεται τὸν Ὠκεανὸν ὡς τινα μέγιστον τοῦ κόσμου ποταμὸν ἅπαντα τὸν κύκλον τῆς γῆς, πᾶσαν τὴν γήϊνον σφαῖραν περιῤῥέοντα καὶ περιερίζοντα, ὅθεν οὐ μόνον προσαγορεύει αὐτὸν, ἀκαλαῤῥείτην, ἀφόῤῥοον, βαθύῤῥοον· ἀλλὰ τὸν ὀνομάζει καὶ διαῤῥήδην ποταμὸν, ἴδε ἐξαιρ. Ἰλ. Τ, 7. οὕτως οὖν μένει καὶ ἑπομένως θεωρούμενος ὡς ἡ ἐκτὸς μεγάλη θάλασσα ἀντιδ. τῇ ἔνδον ἢ τῇ Μεσογείῳ· θάλασσα, πόντος. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ὠκὺς καὶ ἥκω, ὁ ὀξύς, ταχὺς ῥέων, συγγν. δὲ ἴσως τοῖς, Ὠγὴν, Ὠγένης, Ὠγήγης.)
*Ὠκεάων, Ἐπκ. γεν. πλθ. τοῦ, ὠκεῖα, Ἐηλ. τοῦ, ὠκύς, Ὅμ.
Ὠκέως, Ἐπῤῥ. τοῦ, ὠκύς· κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ.
Ὠκή εες, ήεσσα, ῆεν, νεώτρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκηθεν, Αἰολκ. ἀντὶ ὠκήθησαν γ'. πληθντ. πρόσπ. παθητ. α'. ἀόρ. τοῦ οἰσέω, Ἰλ. Β. 668.
*Ὠκιμίδης, ου, ὁ, ἀρτ. κύρ. ὄνμ.
Ὠκίμινος. ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ὠκίμου. Διοσκ. α', 59. μύρον ὠκίμινον.
*Ὠκιμοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ ὤκιμον, ὁμοιάζει μὲ τὸ ὤκιμον. ἐκ τοῦ
Ὤκιμον, τὸ· Ἀρωματικὸν, εὐῶδές τι φυτὸν, τὸ παρ' ἡμῖν συνθ. βασιλικός· ἔτι δὲ καὶ ὤκιμον βασιλικὸν, α Θεόφρ. ἱστορ. Φυτῶν. ζ', 3. καὶ β', 20. Διοσκορ. β', 171. καὶ Ἀέτιος.
Ὠκιμώδης, ὁ, ἡ. συνκρτ. ἀντὶ, ὠκιμοειδής.
*Ὠκιμάχης, ποιητ. κατὰ συναίρτ. ἀντὶ ὁ ἀκιμάχης.
*Ὠκίναρος, ὁ, ἀρτ. κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ὤκιμον, τὸ. Χιλός τις, ἤτοι χορτάρι εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν τριφύλλι. ὅθεν τὸ Λατ. ocinum.
Ὤκιστα, Οὐδέτρ. πλθ. τοῦ, ὠκύς, ἐπῤῥητ. ἐν χρήσει. Τάχιστα, ταχύτατα, πολὺ ὀγλίγωρα, μὲ πολλὴν ὀγλιγωρίαν. Ὀδσ. Χ, 77. 133.
*Ὠκιστος, ίστη, ιστον. ἀνμλ. ὑπερλτ. τοῦ, ὠκύς. Ἰλθ.
*Ὠκίων, ονος, ὁ, ἡ. ἀνμλ. συγκρτ. τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκτείρησα, οὐκ εὐχρηστ., παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραφεῦσι μόνον ἀπαντώμενος ἀόρ. α'. τοῦ, οἰκτείρω.

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὅ,τι φέρεται, κινεῖται ταχέως ἐπὶ τὴν θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, Ἐπθ. τῶν πλοίων, Ἰλθ. Ο, 705. Ὀδσ. Μ, 182. Ο, 473. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐν γένει ὡς τὸ, ὠκύς. — 2) Ὠκύαλος, ὁ, κύρ. ὀνμ. ἐπίμουτικὸς Φαίακος, Ὀδσ. Θ, 111. — ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον χρτμ. (ἡ σύνθεσις αὐτοῦ τῷ, ἅλλομαι, παράλογος)[ῡ]
*Ὠκυαχής, ὁ, ἡ, ές, (ἠχος) Δωρ. ἀντὶ ὠκυηχής· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἠχεῖ σφοδρὰ, ὀυνατὰ, ὀυνατὸν κρότον ποιεῖ. ποιητ.
Ὠκυβόας, ου, ὁ. (βοὴ) Ὅστις καλεῖ τοὺς πολεμιστὰς ταχέως εἰς μάχην, ἢ ὅστις εἶναι ταχὺς εἰς τὴν ἐν μάχαις συμπλοκὴν, ποιητ.
Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, ἀκοντίζει, κτυπεῖ ἢ ἐπιτυχαίνει ὀγλίγωρα, Σφκλ. Φιλ. 705. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ. (δάκνω) Ὅ,τι ἢ ὅστις δαγκάνει, κατατρώγει, περιτρώγει τε μὲ ὀξύτητα, ὁριμότητα, σφοδρὰ, ὀυνατά. Ἀνέκδτ. β'. σελ. 216. «ῥίνη ὠκυδήκτωρ». ποιητ.
Ὠκυδίδακτος, ὁ, ἡ. (διδάσκω) Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε· διδάσκεται, μανθάνει τι ὀγλίγωρα, ποιητ. (ε)
Ὠκυδίνητος, ὁ, ἡ. (δινέω) Ὅ,τι περιστρέφεται, περιπλανεῖται, ἔρχεται ὀλογώρα ὀγλίγωρα, ποιητ. μόνον. Πίνδ. Ἴσθ. ε', 7. (ε)
*Ὠκυδρόμας, ου, ὁ = ὠκυδρόμος, Ἐπγρ. παρὰ Παυσ. 6, 13. 6. — 2) ἀρτ. κύρ. ὄνμ. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδρομέω, Τρέχω ταχέως, πηλαλῶ ὀγλίγωρα, ποιητ. ἐκ τοῦ
Ὠκυδρόμος, ὁ, ἡ. καὶ προπαροξτ. ὠκύδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν) Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα· ποιητ.
Ὠκυεπής, ὁ, ἡ. (ἔπος) Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ. Ἀνάλ. β'. σελ. 517.
*Ὠκυζοή, ἡ, (ὠκύζοος) Κύρ. ὄνμ.
*Ὠκυηχής, ὁ, ἡ, ἰδε ὠκυαχής.
*Ὠκύθοον, τὸ, Φυτόν τι ταχέως αὐξάνον καὶ γωρισμένα, καμπτὰ φύλλα ἔχον, κυρ. οὐσ. τοῦ
*Ὠκύθοος, ὁ, ἡ. (θέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ, ἢ αὐξάνει ὀγλίγωρα. Εὐριπ. Ἱκέτ. 993. «ὠκύθοου τριπετήλοιν». Καλλίμαχ. ποιητκ.
*Ὠκύλλος, ὁ, Ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Ξενῴ.
*Ὠκυλόχεια, ἡ. (λοχεύω) Ἡ προξενοῦσα ταχὺ ἢ ῥᾴδιον τοκετὸν, εὔκολον, ὀγλίγωρον γέννα. Ὀρφ. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμάχος, ὁ, ἡ. (μάχομαι) Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ὀγλίγωρα, σφοδρὰ, ποιητ. (α)
Ὠκύμολος, ὁ, ἡ. (μολεῖν) Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ.
*Ὤκυμον, ου, τὸ, ἀντὶ ὤκιμον, Γλωσσ.
Ὠκύμορος, ὁ, ἡ. (μοῖρα) Ὅστις ἀπέθανεν ὀγλίγωρα ἢ πρόωρα, πολλκ. παῤ Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ὑπερθ. ὠκυμορώτατος. Ἰλθ. Α, 505. — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προξενεῖ ὀγλίγωρον, ἢ πρόωρον θάνατον, ποιεῖν. Ἰλθ. Ο, 441. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμορώτατος, άτη, ατον, ὑπερθ. τοῦ ὠκύμορος, Ἰλ. Α. 505.
*Ὠκύνοος, ὁ, ἡ. (νοῦς) Ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκύνω, (ὠκὺς) = ὀξύνω, Ἡσύχ.
*Ὠκυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) ποιητ. Ὁ ἔχων ταχέα πέδιλα, ἢ πόδας, ὠκύπους, ταχύπους.
*Ὠκυπέτεια, ἡ· ἰδιαίτρ. ποιητ. Ἐηλ. τοῦ, ὠκυπετής.
*Ὠκυπέτη, ἡ, Κύρ. ὄνμ. Ἡσ. Θγν. 267. ἐκ τοῦ
Ὠκυπέτης, ου, ὁ. (πέτομαι) Ὅ,τι ἵπταται, πετᾷ, ἢ τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα, Ἰλθ. Θ, 42. Ν, 24. Ἡσ. Ἐρ. 214. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυπετής, ὁ, ἡ. (πέτομαι) = τῷ προηγμ. «ῥῆξαι». Ἡσ. Ἐρ. 214. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλανος, ὁ, ἡ, (πλάνη) Ὅς τις πλανᾶται, περιπλανᾶται, περιφέρεται ὀγλίγωρα. Εὐρπδ. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλοος, ὁ, ἡ. (πλέω) Ὅστις πλέει μὲ τὸ καράβι, ταξιδεύει ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκυποδέω, Ἔχω πόδας ταχεῖς ἢ εἶμαι ταχὺς κατὰ τοὺς πόδας. ἐκ τοῦ
Ὠκυπόδης, ου, ὁ. ποιητ. αὐτὶ ὠκύπους, Ταχύπους. Ἀνθολ.
Ὠκύποινος, ὁ, ἡ. (ποινὴ) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ τινα ὀγλίγωρα, ἐκδικεῖται ὀγλίγωρα. Αἰσχύλ. Θῆβ. 745. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπομπος, ὁ, ἡ. (πέμπω) Ὅστις πέμπει, στέλλει, ἢ φέρει, μετακομίζει τι ὀγλίγωρα. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1137. 1427. «ναῦς ταχύπομπος». ποιητ.
Ὠκυπορέω, ῶ. Πορεύομαι, ὁδοιπορῶ, βαδίζω ὀγλίγωρα. ἐκ τοῦ
Ὠκύπορος, ὁ, ἡ. (πείρω, πόρος) Ὅς τις ἢ ὅ,τι πορεύεται, βαδίζει, ἢ ὁδοιπορεῖ ὀγλίγωρα, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν πλοίων. ποιητ.
*Ὠκύπους, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὠκύπους. (υ)
Ὠκύπους, ὁ, ἡ, ποδος, τὸ, γεν. ποδος (πούς) = ταχύπους. Ὁ ταχεῖς πόδας ἔχων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν Ἵππων· παρ' Ἡσ. θε, Ἀσπ. 302. καὶ τῶν λαγῶν. ποιητ. μόνον. (ῡ)
Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) Ὅ,τι ὑπταται, πετᾷ ὀγλίγωρα, ὁ ταχέα πτερὰ ἔχων, ταχὺς τὰ πτερὰ, ταχέως πετόμενος, ἢ εἰς ὀξὺ λήγουσας πτέρυγας ἔχων· «πίτνα». Ἰλθ. Ν, 82. «τὰ ὠκύπτερα τὰ σκληρότερα μέρη τοῦ πτεροῦ, ὅ ἐστι τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ πρὸς τὴν σάρκα τοῦ ὀρνέου ἐμφυτευόμενα ὄντα, δηλαδ. τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ γράφομεν. Ἀριστφ. ὀρ. 807. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυρόη, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τις τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἴτ. Δμτ. 420. Ἡσ. Θγν. 360.
Ὠκυρόης, ου, ὁ, = ὠκύροος. Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ. μονιν.
*Ὠκύροος, ὁ, ἡ. ποιητ. αὐτὶ ὠκύῤῥοος. «ποταμοῖο» Ἰλθ. Ε, 598. Η, 133. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυῤῥοος, ὁ, ἡ. (ῥοὴ, ῥέω) ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ῥεῖ, τρέχει, χύνεται ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκύς, ὠκεῖα, ὠκύ. Γεν. έος, είας, έος. Ἐπκ. καὶ Ἰων. θλθ. ὠκέα, παρ' Ὅμ. εὐχρηστότερον παρὰ τὸ συνηθ. θλκ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλθ. ὅπου κεῖται ἀεὶ ὠκέα Ἴριδι συντεταγμένον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Θγν. 780. ἐν τῇ Ὀδσ. δὲ, μόνον Μ, 374. ἐπὶ τῆς λαμπετίας· διαπλκ. δὲ, μόνον παρ' Ἰ. Γαζ. 1, 240. — Ὅς τις εἶναι ταχὺς, ὀγλίγωρος· πολλάκις παρ' Ὅμ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, ἐξαιρ βελῶν καὶ πλοίων. — 2) ὡς τὸ, ὀξὺς· ὅ,τι ἐνεργεῖ ὀγλίγωρα εἰς τὰ αἰσθητήρια· πτῆ ἀκοῇ. «Αἰλν. Ἐπῤῥ. ὠκέως, κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ., ποιητκ. δὲ ὤκα, ὡς τὸ, τάχα παρὰ τὸ, ταχὺς· πάνυ εὐχρητ. παρὰ τῷ Ποιητ. Παρεθτ. ὁμαλ. ὠκύτερος, ὠκύτατος, Ὀδσ. Θ, 331. ἀνμλ. ὠκίων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ὠκιστος, Ὅμ. φαίνεται δὲ μόνον παρὰ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξ. (συγγν. τῷ, ὀξύς, ἀκὴ, ἀκμὴ, acer, aculus. [τὸ υ, παντταχοῦ βρχ.]
*Ὠκύσημος, ὁ, ἡ (σῆμα) Ὁ ταχέως σημείων, σήματα ποιῶν, Γλωσσ. ἀμφ.
Ὠκύσκοπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, σκοπεῖ, κοιτ. ματεύει, ἢ ἐπιτυχαίνει ὀγλίγωρα. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517. ποιητ.
Ὠκύτης, ητος, ἡ. (ὠκὺς) Ταχύτης, ὀγλιγωρία. Πίνδ. Πυθ. 11, 75. ποιητ. μόνον. (ῡ)
Ὠκυτόκειος, ὁ, ἡ. καὶ
*Ὠκυτόκιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, συνεισφέ-

ρει, βοηθεῖ εἰς ταχὺν τοκετόν, εἰς ὀλιγόμορον, ἢ εὔκολον γέννα, κτά. ὠκυτόκεια· ὑπερμ. φάρμακα, ἰατρικὰ διὰ τῶν ὁποίων ταχύνεται ἢ εὐκολύνεται ὁ τόκος, ἢ γέννα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 504. κατὰ τὸ Ῥαυεν. χειρογρ. δὲ, ὠκυτόκια, συνηθῶς. ἐκ τοῦ

Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ἐπὶ μητέρων, εὐκόλως ἢ ταχέως τίκτουσα, γεννώσα· ὅ,τι εὐκολύνει τὴν γέννιαν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 690. ἔνθ. Νεοφ. Δούκα. κτό ὠκυτόκεια εὔκολος, ὀλιγόμορος τοκετός, γέννα. Ἡρόδ. 4, 35. — 2) Παθητ. προπαροξύτονον, ὠκύτοκος, ὁ, ἡ· τὸ ταχέως ἢ εὐκόλως τεχθέν, γεννηθέν.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Λ.

*Ὦλα, συνθ. ὁλωλα, παρακ. τοῦ ὄλλω, εἰς τὸ ὄλλυμι.

Ὠλαξ, ακος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Αὖλαξ. ἴδε καὶ ὠλξ.

*Ὠλάφιον, τὸ, συναίρ. ἀντὶ ὠ ἐλάφιον. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1172. καὶ

*Ὦλαφος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἔλαφος.

*Ὠλεκρανίζω, Μλ. ἴσως, Ἀττ. ίῶ, ὡς τὸ, κυβιτίζω. Κτυπῶ, ἐμπώχνω τινὰ μὲ τοὺς ἀγκῶνας. ἐκ τοῦ

Ὠλέκρανον, τὸ. κυρίως ὠλενόκρανον, τοῦτ' ἔστιν ὠλένης κρᾶνον. Τὸ ἐξέχον, καμπτομένου τοῦ πήχεως, ὄπισθεν τῆς χειρὸς, κτά· ὃ κάμπτεται ὁ βραχίων, ὁ ἀγκών, κοιντ. ἀγκῶνας, παρ' Ὅμ. πάγκωνος κεφαλήν Ὀδυσ. Ω, 494. παρὰ τοῖς Δωρ. κύβιτον, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. cubitus. Παρ' Ἀριστοφ. δὲ Εἰρ. 443. καὶ, ὀλέκρανον.

Ὠλένη, ἡ. ἅλλως ἀγκών καὶ πῆχυς· Τὸ πρὸς τὸ στῆθος σχηματιζόμενον οἰσονεὶ τριγώνου ἐμβαθὲν καμπτομένου τοῦ πήχεως, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτρ. ἀγκαλιά, ὅθεν τὸ Λατ. ulna. Τμ. Ἐρ. 388. — 2) ἅλλως ἀγκαλίς. Δέμα, ἐσμάτι ὅσον ἠμπορεῖτις νὰ περιλάβῃ, κρατήσῃ ἐν τῇ ὠλένῃ, κοινῶς μιὰ ἀγκαλιὰ ἀπό τι. ὅθεν τὸ ὠλένιος.

*Ὠλενίας, ὁ, ἀρτ. κύρ. ὄνμ.

*Ὠλένιος, ία, ιον (ὠλένη) Ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν ἀγκῶνα, ἐν τῷ ἀγκῶνι· εἰς τὴν ὠλένην, ἐν τῇ ὠλένῃ.

*Ὠλανίς, ίδος, ἡ = ὠλένη, σημ. 2. ὅθεν

*Ὠλενίτης, ου, ὁ. Θλκ. ὠλενῖτις, ίδος, ἡ (ὠλένη) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὠλένην, σημ. 1.

*Ὤλενος, ἡ, Πόλις τις τῆς Ἠλείας, Ἰλιάδ. πιθανῶς ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὄρους κειμένης, οὕτως ὀνομασθεῖσα. — 2) ὡς ἀρτ. ὁ Ὤλενος. ἀρσ. κύρ. ὄνμ. Ἥρωός τινος.

*Ὤλερος, ἡ. ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Κρήτης.

*Ὤλεσα, ἀόρ. α'. ἐνεργ. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

Ὠλεσίβωλος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, βῶλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει βώλους τῆς γῆς, κοιντ. σβώλια, μπλάνας ἀπὸ χῶμα, πτῶμα ὠλεσίβωλον. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 215. ποιητ. (ε)

Ὠλεσίθυμος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, θυμός) Ὅ,τι φθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ποιητ. (ε)

Ὠλεσίκαρπος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, καρπός) Ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι φθείρει, ἀποβάλλει, δὲν κρατεῖ, ῥίχνει τοὺς καρπούς του, πίτσαν ἐπειδὴ χάνει τοὺς καρπούς της πρὶν ὡριμάσουν, Ὀδυσ. Κ, 510. ὅθεν ἐν γένει ἄκαρπον. — Τρκ. «τύμπανον ὠλεσικ.» τὸ τύμπανον τῆς Κυβέλης, διότι ἐτυμπάνιζον αὐτὸ εὐνοῦχοι ἱερεῖς. [κρεῖττον δὲ, ἐπειδὴ ὁ διὰ τοῦ τυμπανισμοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸς ἐποίει αὐτοὺς νὰ εὐνουχίζωνται ἀφ' ἑαυτῶν. G. H. S.] Ὑπόπ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρσμ. (ε)

Ὠλεσίοικος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, οἶκος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκίαν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. τὴν φαμίλιαν. Αἰσχ. Ἑπτ. 755. «πέφρικα τὸν ὠλεσίοικον θεόν.» — 2) ὅστις ἀφανίζει τὴν περιουσίαν, ἄσωτος. παρὰ Διβανίῳ δ'. σελ. 143. ποιητ. (ε)

*Ὠλεσίτεκνος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι, τέκνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἢ φονεύει τὰ τέκνα. ποιητ. (ε)

*Ὤλετο, γ'. ἑνικ. πρτπ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

*Ὦ λεύθερε, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἐλεύθερε.

*Ὦ λεύθεροι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἐλεύθεροι.

*Ὦ λεύθερος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἐλεύθερος.

*Ὠλήν, ῆνος, ὁ, Ἀρχαῖός τις Βάρδος τῆς Λυκίας, Ἡροδτ. Καλλίμ. Πευτν.

Ὠλήν, ένος, ὁ. σπάνιος, παρασχηματσμ. τοῦ, ὠλένη.

*Ὠλίαρος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων (ε)

*Ὠλίγγη, ἡ. καὶ

*Ὠλιγγία, ἡ = ὠλιγξ. ὅθεν

*Ὠλιγγιάω. Σουφρώνω, καμπώνω ῥυτίδας, σούφρας.

Ὠλιγξ, ὠλιγγος, ἡ. Ῥυτίς, πτυχή, δίπλα, σούφρα τοῦ δέρματος, ἐξαιρ. τοῦ προσώπου. Γραμμτ. (συγγν. τῷ, αὐλιξ, ὠλαξ.)

*Ὠλίσθησα, νεώτρ. τύπος ἐνεργ. ἀόρ. α'. τοῦ, ὀλισθάνω.

Ὠλιτήμερος, ὁ, ἡ. (ἁλιτέω, ἡμέρα.) παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ πλιτήμερος.

*Ὠλιτόφρων, (ἁλιτέω, φρήν) ἀντὶ ἁλιτόφρων. Ἡσυχ.

*Ὤλκα, ποιητ. ἀντὶ αὔλακα, ὡς τὸ ὠλαξ. ἀντὶ αὐλαξ. Ὅμ.

*Ὦλλοι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄλλοι.

Ὤλλος, ὤλλοι, Ἰων. ἀντὶ ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι. Ἡρόδ. παρ' ᾧ γράφει ὁ Schweigh, ἀεὶ ἄλλοι.

Ὠλξ, ή, ποιητ. συγκπ. ἀντὶ ὠλαξ, αὐλαξ. σημ. ἐσμὸς μόνον κατ' αἰτιατκ. πτῶσιν ὦλκα χρσμ. Ἰλιάδ. Ν, 707. Ὀδυσ. Σ. 375.

Ὤλος, ἡ, = Ὠλένη, Ἡτχ.

*Ὤλοψε, ἀόρ. τοῦ ὀλέπτω.

Ὠλύγιος, καὶ

*Ὠλύγος, ἄγνωστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγεται τὸ, διωλύγιος (συγγν. ἴσως τῷ, λιγύς, λύζω, ὀλολύζω.)

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Μ.

Ὠμάδιος, ία, ιον (ὠμός). Ὅτι εἶναι ἐπὶ τὸν ὦμον, ἐπὶ τοὺς ὤμους. — 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, = ὠμηστής, ὠμοφάγος· ἐπειδὴ ἐν τῇ Χίῳ καὶ Τενέδῳ ἐθυσίαζον αὐτῷ ἄνθρωπον. (ᾱ)

Ὠμαδίς, Ἠπίρ. ἐκ τοῦ

*Ὠμαδόν, ἐπίῤῥ. (ὠμός) Ἐτάνω εἰς τὸν ὦμον, ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ὠμαλγής, ὁ, ἡ (ὠμός, ἄλθω). «Ἕλκος ὠμαλγές.» Πληγὴ ἰατρευθεῖσα πρὸ τοῦ πρέποντος καιροῦ ἢ ὄχι ὡς ἔπρεπεν. Ἡσύχ.

Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον (ὠμός, ἄμπελος). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὡς τὰ πράσινα φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἀντὶ, τῷ, ξηραμπέλινος.

Ὠμαχθής, ὁ, ἡ (ὠμος, ἄχθος). Ὅ,τι βαρύνει, προξενεῖ βάρος εἰς τοὺς ὤμους. ποιητ. «Πήρω ὠμαχθής.» Αἰθολογ.

*Ὦμεν, ά. πληθντ. πρόσ. ὑποτακτ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὦμες, Δωρκ. ά. πλθ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί ἀντὶ ὦμεν.

Ὠμηλυσίς, εως, ἡ· κυρίως, ὠμὴ λύσις. Χοντροκοπανισμένον, χοντροαλεσμένον ἀλεύρι ἀπὸ ἀφριγάνιστον σιτάρι, συνήθως καὶ ἀπὸ κριθάρι, ὅθεν κοιμτλ. κριθήνη ἢ πυρίνη κυρίως χρήσιμον ἐν τῇ ἰατρικῇ εἰς καταπλάσματα.

*Ὦμην, παραττκ. τοῦ οἶμαι.

Ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ. = ὠμηστής.

*Ὠμηστής, οῦ, ὁ (ὠμός, ἔδω, ἐσθίω). Ὅ,τι καταβιβρώσκει, τρώγει ὠμὰν κρέας. «Ἀετοὶ, κύνες, ἰχθύες.» Ἰλιάδ Λ, 454. Χ, 67. Ω, 82. «Κίρβεροι.» Ἡσιόδ. Θγν. 311. ἔτι δὲ καὶ μετὰ θηλ. οὐσιστ. «ἔγχελυς.» Ἡσιόδ. Θγν. 300. «λέαινα.» Ἡρόδ. 5, 92, 2. ὅθεν ἐν γένει, ἄνθρωπος ἄγριος, ἀσπλαγχνος, ναίνρμ. Ἰλιάδ. Ω, 207. ποιητ. μόνον ἐν χρσ. παραβλ. ὠμοβόρος, ὠμοβρώς, ὠμοφάγος.

Ὠμία, ἡ· = ὦμος. παρὰ τοῦ Ο'.

Ὠμιαῖος, αία, αῖον (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐν τῷ ὦμῳ, ἀνήκει εἰς τὸν ὦμον. «Φλέψ ὠμιαία.» κ. τ. τ.

Ὠμίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει πλατεῖς τοὺς ὤμους. Ἡσύχ.

*Ὠμίασις, εως, ἡ = ὠμία, ὦμος. Φιλ.

Ὠμίζω, Μλ. — ἴσω, Ἀττ. ίῶ (ὦμος). Θέτω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους ἄλλου τινός. Μέσ. ὠμίζομαι, παίρνω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους μου.

Ὠμίλλα, ἡ. Τρόπος τις παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ἔπαιζον σχηματίζοντες ἢ περιγράφοντες κύκλον καὶ εἰς αὐτὸν ἔβαλλον πουλάκια, καρύδια κλ. τ. τ., εἶτα καθεὶς ἐπεμελεῖτο νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν κύκλον τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἄλλος· «εἰς ὠμίλλαν παίζω.» Πολθ. 9, 102. (συγγν. ἴσως τῷ, ὁμίλια, ἢ τῷ, ἀμίλλα.)

Ὠμιον, τὸ. ὑποκ. τοῦ, ὦμος.

*Ὠμιστής, οῦ, ὁ (ὠμίζω) = ἀχθοφόρος.

*Ὠμμαι, παρακμ παθητ. τοῦ ὄπτομαι.

*Ὠμμένος, Πρεμ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὄπτομαι, Ἀρτπλ.

*Ὠμοβόειος, εία, ειον, ἔτι δὲ καὶ δικατλκτ. καὶ

*Ὠμοβόεος, έα, έον, (ὠμός, βοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, κοιντ. ἀργαστον δέρμα βοός, τουρκ. συνήθ. βοϊδοτόμαρον, ὅθεν ἡ ὠμοβοέη ὑποκ. ὁρά, τὸ ἀδέψητον βοὸς δέρμα, Ἡρόδ. 3, 9. 4, 65. 7, 91. «ἀλλὰ πτὸ ὠμοβόειον ὑποκ. κρέας. Ὠμὸν κρέας βοός, ἀγελαδινὸν συνήθ. Λουκλ. Ἐπ. 73. Ὅστις καὶ τῷ συγχρτκ. ὠμοβοείτερον, χρῆται.

*Ὠμοβοεῖς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠμοβόεος.

Ὠμοβοεύς, έως, ὁ, = ὠμοβόεος, ἐπὶ ἀδεψήτων βοῶν δερμάτων. Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 176.

*Ὠμοβόϊνος, ίνη, ινον = ὠμοβόειος, ἐπὶ ἀδεψήτων βοῶν δερμάτων. Ἡρόδ. 7, 76.

*Ὠμοβότος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ὠμοβορεύς, έως, ὁ· = ὠμοβόρος. Νικανδ. Θηρ. 729.

Ὠμοβόρος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω) καὶ

*Ὠμοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (ὠμός, βιβρώσκω). Ὠμὰ πράγματα τρώγων ἢ καταβιβρώσκων, ὠμοφάγος, ἐξαιρ. ὠμὰ κρέατα.

Ὠμόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, κατεφαγώθη, ἢ ἐφαγώθη ὠμόν. — 2) ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. = ὠμοβρώς, Εὐριπ.

Ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, καὶ

*Ὠμόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, ἀργαστον δέρμα.

*Ὠμοβύσσινος, ίνη, ινον (βύσσος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ὠμὸν βαμβάκι. Σχλτ. Ἰλιάδ Ε, 453. παρβλ. ὠμόλινος.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ, ἡ (ὠμός, γέρων). Γέρων, γεροντας ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκόμη φαιδρός, ῥωμαλαίος, δυνατός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδαμασαν ἀκόμη τὰ δεινὰ τοῦ γήρατος, Ἰλιάδ Ψ, 791. — 2) Ὅστις διὰ ῥᾳθυμίαν, λύπας, μερίμνας, ἀῤῥωστίας ἐγήρασεν, ἀσπρισαν τὰ μαλλιὰ του ἀώρως, τὸ κοιντ. παραχαιρος γέροντας· ὡς τὸ, ὠμὸν γῆρας, Ὀδυσ. Ο, 357. Ἡσιόδ. Ἔρ. 707. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ὠμοδαίκτος, ὁ, ἡ, (δαίζω) = ὠμοσπάρακτος. Ἡσύχ. ποιητ. (ᾱ)

Ὠμοδακής, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις κατατήκεται ἀνιᾶται, ἢ παροξύνεται, ἐρεθίζεται ἀγρίως. «Θυμὸς ὠμοδακής.» Αἰσχυλ. Θηβ. 694. ποιητκ.

*Ὠμόδαμος, ὁ (δαμάω). Ἀλληγορικὴ τις δαίμονος ὀνομασία. Ἐπιγ. Ὀμ. εἰδ. 10.

Ὠμοδέρητος, ὁ, ἡ (ὠμός, δέρω). Ὅτι εἶναι ὠμὸς δι' ἡμέρων, ἐργατικός. Σουΐδας.

Ὠμόδρομος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅ,τι ἐδρεύθη, ἐπερίσθη ἐνόμη ἄωρον, ἀνώριμον· ὠμοδ. νόμημα τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀώρως διαπαρθενεύειν τὰ κορίτια. Αἰσχλ. Ἐπτ. 335. ποιητ. μόνον.

Ὠμοθετέω, Μλ. ήσω (ὠμός, τίθημι). Θέτω, βάλλω ὠμοὺ κρέατος κομμάτια, ὠμὰ μέρη ἢ μέλη τοῦ διαιρεθέντος σφαγίου ἐπάνω εἰς τὰ συναρτευθέντα καὶ μὴ τὸν δημόν, ἤτοι μὲ τὴν σκέπην περιτυλιχθέντα κόκκαλα τῶν σκελῶν τοῦ συνιστάντος ζώου καὶ οὕτω προσφέρω αὐτὰ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς καθιστάς τα εἰς τὸν βωμόν. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. ἀόρ. ὠμοθετήθη, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, εἰς πίονα δημόν. Ὀδ. Ξ, 427. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, θυσιάζω ἐν γένει. Ἁπλ. Γρ. ποιητ. μόνον.

Ὠμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (ὠμός, θρίξ). Ὅστις ἢ ὅτι ἔχει ὠμάς, τραχείας, τρίχας. Λυκόφρ. 340. ποιητ.

Ὠμόθυμος, ὁ, ἡ (ὠμός, θυμός). Ὅστις ἔχει ὠμὸν, σκληρὰν καρδίαν, εἶναι σκληρόψυχος, ἀνελεήμων, ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος, Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Ὠμοί, ἢ ὦμοι· ψευδῶς, ἔτι δὲ καὶ ὦμοι, γραφόμενον. ἴδε ὦ.

*Ὠμοιμοί, ἀντὶ οἴμοι.

Ὠμοίδης, ες, ὁ (ὦμος, εἶδος). Ὅστις ἔχει πρισμένους ἢ ὑψηλοὺς τοὺς ὤμους. Εὐστάθ.

Ὠμοκοτύλη, ἡ (ὦμος, κοτύλη). Ἡ κλείδωσις τῶν ὤμων, ἀλλως καὶ Ἐκτύπωσις. Πολυδ. β'. ὍΟπου δὲ ἐνερείδεται ταυτὶ τὸ ἄρθρον (ὁ ὦμος) ἐκτύπωτις καλεῖται ἡ ὠμοκοτύλη.

Ὠμοκρατής, ὁ, ἡ (κράτος) παρὰ τὸ, ὠμός μέν. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, παθαίνει σκληρά, τραχέα πράγματα· παρὰ τὸ ὦμος θέ. Ὅστις ἔχει δυνατοὺς, πλατεῖς ὤμους. ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. Σοφοκλ. Αἰ. 205. ἔκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ὠμοκυδάω, Μλ.—άσω (ὦμος, κυδιάω). Καυχῶμαι ὅ,τι ἔχω δυνατοὺς ὤμους, ποιητ.

Ὠμόλινον, τὸ. (ὠμός, λίνον) Ὠμὸν, ἀλεύκαστον, συνηθ. ἐνηλιζηστον, ἀπροσηλιασμένον λινάριν, τοῦ ὁποίου αἱ κλωστὶ εἶναι δυνατώτεραι παρὰ τὰς τοῦ λευκασμένου. — 2) Τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένον ὕφασμα, πανί. ὅθεν

*Ὠμόλινος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ὠμόλινον, ἀπὸ δυνατὸν πανί. παρβλ. ὠμοβύσσινος.

Ὠμολογημένως, Ἐπίρ. Μετχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁμολογέω. Σύμφωνα, βέβαια, ἀναντίῤῥητα.

*Ὠμομηλίς, ίδος, ἡ. Ἀγριάτις μηλέα διὰ τῆς ὁποίας ἐγκεντρίουσι, μπολιάζουσι. κοινῶς μηλέας.

Ὠμόομαι, παθ. (ὠμός.) Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὠμός, σκληρόψυχος.

*Ὠμοπλάτη, ἡ (ὦμος, πλάτη) Ἡ πλάτη, τὸ φαρδὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου· κατὰ πλτ. ἀρθμ. συνήθ. αἱ ὠμοπλάται, ἑνικῶς δὲ παρὰ Θεόφρ. 28, 22. (α)

*Ὠμοργής, ὁ, ἡ, Γλωσσ. ἀμφ. καὶ

*Ὠμοργός, ὁ, ἡ (ὦμος, ἔργον). Ὅστις πράττει, προσφέρεται, πολιτεύεται ὠμὰ, σκληρά, ἀπλαγχνα· Γραμμτ.

*Ὠμορρέω, ποιητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὠμόργυμι.

Ὦμος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χυδαϊκ. νῶμος. Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως εἰς τὸν βραχίονα, πολλάκις παρ' Ὁμ., Ἡρόδ. Ἡσιόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., συνηθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἐν Ἰλιάδ. Ο, 267. μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τῶν ἵππων. παρβλ. κατωμαδόν· (πιθανὸς παρὰ τὸ πρωτότυπ. ΟΙΩ = φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ· ἄρα ὁ φέρων, βαστάζων, ἐκ τοῦ ὦμος προέρχεται τὸ Λατ. humerus.)

Ὠμός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ὠμὸν, ἄβρακτον, ἀμαγείρευτον, ἐξαιρ. ἐπὶ κρέατος, Ἰλιάδ. Δ, 35 Χ, 347. Ψ. 21. Ὀδυσ. Σ, 87. Χ, 476. αὐτὸ τῷ, ὀπτιλέος, Ὀδυσ. Μ, 396. ὠμὸν κατεσθίειν τινὰ ἢ ὠμοῦ ἐσθίειν τινὸς, παροιμ. ἐπὶ τῆς ὠμοτάτης καὶ ἀγριωτάτης σκληροψυχίας ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. τὸν ἔφαγε ζωντανόν, ἢ τὸν γδαίρει, τὸν ἔγδαρε ζωντανόν. Ξ. φ. Ἀνάβ. 4, 8, 14. Ἑλλην. 3, 3, 6 ἐξ Ἰλιάδ. Δ, 35. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἄωρον, ἀνώριμον, κοιν. ἄγουρον, ἄψητον, ἐπὶ καρπῶν τῶν δένδρων ἢ τῶν ἀγρῶν ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὠμὴν γῆρεσι γηράματα παρέκειρα, Ὀδυσ. Π, 357. Ἡσιόδ. Ἔρ. 707. παρβλ. ὠμογέρων· ἔτι δὲ καὶ, ὠμὸς τόκος ἢ παρὰ καιρὸν, παρέκκριτος γέννα. Φιλόστρ. — 3) Τρπκ ὅστις εἶναι ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, σκληρὸς, ἄγριος, ἀφιλάνθρωπος. Συν. Ἐπῤῥ. ὠμῶς.

*Ὤμοσα, ἀόρ. α. ἐνργ. τοῦ, ὄμνυμι· Ὅμ.

Ὠμοσιτία, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ὠμὰ, ἀμαγείρευτα ψαγητά, ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος, ὁ, ἡ (ὠμός, σιτέομαι). Ὅστις τρώγει ὠμὰ, ἀμαγείρευτα ψαγητά. ὅθεν ἄγριος. ἀσπλαγχνος, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων ζώων. Αἰσχλ. — 2) Παθ. Ὅστις ἐφαγώθη, ἐβρώθη, κατεφαγώθη ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος, ὁ, ἡ (σπαράσσω). Ὅ,τι ἢ ὅστις κατεσπαράχθη ὠμός. Ἀριστφ. (σπᾰ)

*Ὠμοτάριχον, τὸ. καὶ

*Ὠμοτάριχος, ὁ (ὠμός, τάριχος). Τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ οφαρίου παλαμύδος, τὸ ὁποῖον ταριχεύουν, αἱλατίζουν. «Τὸ δὲ ὠμοτάριχόν φησιν ὁ Δίφιλος, κατημάτινες λέγουσιν. Ἀθην. γ'. σελ. 121. Διοσκ. β'. 23. «Ὠμοτάριχοι χλειδίονα.

*Ὠμότερον, ἐπίῤῥμ. συγκρ. τοῦ ὠμός, καὶ

*Ὠμότατα, ὑπερλτ. ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλὰ, ὑπὲρ τὸ δέον ὠμῶς, ἴδε ὠμῶς

Ὠμότης, ητος, ἡ (ὠμός) ἐπὶ βρωσίμων πραγμάτων. Τὸ νὰ ἤναι τις ὠμὸν, ἄβρακτον, ἀμαγείρευτον· ἀνώριμον, ἄγουρον, ἄψητον, ἄπεπτον, ἤτοι νὰ μὴ χωνεύῃ εἰς τὸν στόμαχον· ἀπεψία, ἀχώνευσία. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων, τροπικ. σκληροψυχία, ἀγριοσύνη, ἀσπλαγχνία.

Ὠμοτοκέω, μέλ. ήσω (ὠμός, τίκτω). Ἐπὶ μητέρων. Τίκτω, γεννῶ παρέκκριτα, ἀποφθείρω, ἀμβλίσκω, κοινῶς ἀποῤῥίχνω· ὅθεν

Ὠμοτοκία, ἡ. Ὁ παρὰ καιρὸν τόκος, ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου· τὸ νὰ ἀποβάλῃ, ἀπορρίῳῃ μήτηρ τις. Πτολεμαίου τετράβιβλ.

Ὠμότοκος, ὁ, ἡ (ὠμός, τίκτω). Ἡ παρέκκριτα τίκτουσα, γεννῶσα, ἀποβάλλουσα μήτηρ· ὠδῖνες ὠμοτ. οἱ πόνοι ἐν τῇ ὠμοτοκίᾳ. Καλλιμ. Δελ. 120.

*Ὠμοτομέω, μέλ. ήσω. Τέμνω, κόπτω τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον, ἄψητον. ἐκ τοῦ

Ὠμότομος, ὁ, ἡ (ὠμός, τέμνω) Ὅστις τέμνει, κόπτει τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον. 2) ὠμοτομος, ὁ, ἡ· προπαροξ. παθητ. Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, ἄωρον, ἄγουρον, ἀνώριμον, ἄψητον.

Ὠμοτριβής, ὁ, ἡ (ὠμός, τρίβω). Ὅ,τι ἐτρίφθη, ἐστουμπίσθη, ἐκοπανίσθη, ἐξεπιέσθη, ἐστραγγίσθη ἀλέσθη ὠμὸν, ἀνώριμον. «Ὠμοτριβὲς ἔλαιον· τὸ μὴ ἐξ ὡρίμων ἐλαιῶν.

Ὠμοτύραννος, ὁ (ὠμός, τύραννος). Σκληρόψυχος, ἀπάνθρωπος, ἄσπλαγχνος τύραννος· παρὰ τοῖς Ο'. (υ)

Ὠμόυπνος, ὁ, ἡ (ὠμός, ὕπνος). Ὅστις δὲν εἶναι ἀποκοιμημένος, εἰς τὸν ὕπνον βυθισμένος, ἀλλὰ μισοκοιμᾶται, οὔτε κοιμᾶται οὔτε ἔξυπνος εἶναι. Φιλόστρ εἰς Ἀπολλών. ἡ 31.

Ὠμοφαγέω, Μλ. —ήσω (ὠμοφάγος). Τρώγω ὠμὰ πράγματα, ὠμοφάγος εἰμί. ὅθεν

Ὠμοφαγία, ἡ. Τὸ νὰ ὠμοφαγῇ τις, νὰ τρώγῃ ὠμὰ πράγματα, ἐξαιρ. ὠμὰ κρέας.

Ὠμοφάγος, ὁ, ἡ (ὠμός, φαγεῖν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠμοφαγεῖ, τρώγει ὠμὰ πράγματα, ἐξαιρ. ὠμὸν, ἀμαγείρευτον κρέας· κυρίως ἐπὶ ἀγρίων καὶ σαρκοφάγων ζώων πλέοντες, λύκοι, ὄφεις. Ἰλιάδ. κῆτος ἐς Τμ. Ἀνρδ. 124. — 2) σπανιώτ. παθητ. προπαροξυτ. ὠμόφαγος, ὅ,τι ἐφαγώθη, ἠμπορεῖ νὰ φαγωθῇ ὠμός. Εὐρπ. (ᾰ)

Ὠμοφορέω, Μλ.—ήσω. Φέρω, φορῶ, βαστάζω τι ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἰωσηπ. ἐκ τοῦ

*Ὠμοφόριον, τὸ (ὦμος, φέρω). Τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁποῖον φορεῖ, ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον ὁ Ἀρχιερεύς, τὴν δορὰν τοῦ προβάτου σημαίνον, ὅπερ πλανώμενον εὗρεν ὁ Κύριος, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἐκκλ. Ἰσόρ. Πλτ. 1. 136.

Ὠμοφόρος, ὁ, ἡ (ὦμος, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ὠμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὠμός, φρήν). Ὅστις ἔχει ὠμὰ, ἄγρια φρονήματα, ἀφιλάνθρωπος, σκληροψυχος. ἀσπλαγχνος, ὡς τὸ ὠμόθυμος. Τρπκ. «ὠμόφ. σίδηρος.» Αἰσχλ. καὶ Σφοκλ. ποιητ. μόνον.

*Ὠμοφρόνως, Ἐπῤῥ. τοῦ ὠμόφρων.

Ὠμοχάραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ (ὠμὸς χάραξ). Ἀπελεκητον, ἀξεχλούδιστον πελεκύκι ἐμπηγμένον εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἀμπελοκλήματος. Γεωπον. ε, 22. (–υυ–)

*Ὠμοχάρων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Χάρωνος, ὡς σκληροῦ καὶ ἀσπλαγχνου, ποιητ.

*Ὠμωμόκειν, ὑπερτυτλ. τοῦ, ὄμνυμι.

*Ὤμωξα, γ'. ἑνικ. προστ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ, οἰμώζω, Ὅμ.

*Ὠμῶς, ἐπίῤῥμ. τὸ ὠμὸς ὅθεν ἐπίῤ. συγκρκ. — τερον, καὶ ὑπερθετκ. — τατα. Μὲ τρόπον ὠμὸν, σκληρὸν, ἀπάνθρωπον, ὠμά.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ν.

*Ὤν, οὖσα, ὄν, γενκ. ὄντος, οὔσης, ὄντος, μετοχ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὧν, γενκ. πληθντ. τῆς ἀναφ. ἀντωνυμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦν, ποιητ. ἀντὶ ἐών, γενκ. πληθτ. τῆς προσπκ. ἀντωνυμ. μοῦ ἐός.

Ὦν, Ἰωνικ. καὶ Δρκ. ἀντὶ οὖν, λοιπόν, Ἡρόδ. καὶ Πινδ. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 387. — Ὁ Ἡρόδ. σχηματίζει πολλαχοῦ παρεμβαλλων αὐτὸ μεταξὺ τῆς προθ. καὶ τοῦ τῇ προθ. συνθ. ῥήματος, π. χ. παὶ ὧν ἐδίωτον 2, 39. κατ' ὧν ἐκάλυψαν 2, 47. παῖ ὧν ἐδωκαιν· 2, 87. 88. πρὸς ὧν ἐθηκανο 4. 196. κλ. τ. τ., καθ' ἃ τὸ, ὧν ὁηλοῖ ἁπλῶς τὴν ἀπόβασιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως.

Ὦνα, ποιητκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ ὦ ἄνα.

*Ὦναξ, ποιητ. καὶ Ἰων. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄναξ.

*Ὤνάμην, μετ. ἀόρ. τοῦ, ὀνίνημι. γ'. ἑνκ. πρτπ. ὤνατο, Ἰλιάδ. Γ, 25. Lobeck. Φρυν. σλ. 12.

*Ὦναξ, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄναξ.

*Ὦνδρες, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνδρες.

*Ὤνδρες, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνδρες.

*Ὦνεκα, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οὗ ἕνεκα.

*Ὦνεμος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄνεμος.

Ὠνέομαι, οὔμαι. Μέλ. ήσομαι, συνηθ. μετὰ συλλβ. αὐξ., παρεμ. ἐωνούμην ἀντὶ ὠνούμην. ἀόρ. ἐωνησάμην, ἀντὶ ὠνησάμην καὶ λ. Lobeck. Φρυν. σλ. 138. Jac. Ἀχιλ. Τάτ. σλ. 469. μέσον Ἀποδ. Ἀγοράζω,

ἢ καὶ μιτθοῦμαι, ἀπομιτθῶ, τό σύνηθ. κοιντ. παχτόνω, παίρνω τι μὲ πάχτωμα, μέ ἀρέτταν, μὲ κυρᾶν τουρκβ., Ἡτδ. Ἔργ. 343. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις μετὰ ὀντ. τοῦ πρτπ. παρὰ τοῦ ὁποίου ὠνεῖταί τίς τι. Ἀριστοφ. Ὄρ. 815. Εἰρ. 1261. καὶ μετὰ γεν. τῆς ὠνῆς, ἤτοι τῆς τιμῆς, τό σύνηθ. ἰταλ, τοῦ κόστους, παρὰ Ξεν. ἀφ' οὗ ἀγοράζω, ἀγοράζω τι εἰς τὴν ἀγοράν, παζάρι, Ἀλβ. 3, 2, 21. ἐξαιρ. μιτθοῦμαι, παχτόνω δημόσια τέλη, φόρους, δασμούς, καθὼς π. χ. τὰ χαράτσια, τὴν δεκατείαν, τὸ ἐμπειρίτικα κλ. τ. Δημ. Ἀπτ. σελ. 281. Boeckh Ath. Staatshaus. 1. σλ. 122. 359. ἀλλὰ καὶ ἔχω σκοπόν, θέλω νὰ ἀγοράσω, παχτεύω τι· ὅθεν πραγματεύομαι περί τινος πράγματος· τουρκβ. παζαρεύω, κάμνω παζάρι, Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 68. Ἐφ. 165. 3, 139. — 2) Τρπ. Δωροδοκῶ, μετὰ αἰτ. Δημοσθ. στεφ. σελ. 309, 15. Schaef. appar. 2. σελ. 322. Ἀντὶ τοῦ ἀορ. ἐκ τοῦ, ὠνέομαι χρῶνται οἱ δίκιμοι Ἀττ. κρείττων τοῦ, ἐπριάμην, ἀπρμφ. πρίασθαι. Κατὰ παθτ. διαβ. σπαν. ἡ χρῆσις τῆς λέξεως, εὑρῆται μόνον παρὰ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 69. Β. ἡ μτχ. ὠνούμενα, ὅπου ὁ Heind. ὠνούμεθα οὐκ ἀναγκαίως ἔγραψε· ὁ παρεμβ. ἐωνῆσθαι, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1175. περὶ δὲ τοῦ ἀορ. ἐωνησήμην, καὶ ὠνησήμην· ἴδε Μαρκλ. Δυστ. σελ. 920. Ἰσαι. Φιλοστ. 19. Οἱ Γραμματ. δὲ διαφέρουσι καὶ μτχ. ἐνεργ. παρεμβ. ἐωνηκώς.

*Ὠνερ, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἄνερ.

*Ὠνῆ, β'. ἐνκ. πρόσ. ἐνεστ. ὑποστκτ, μέσ. συναιρ. ἀντὶ ὠνέῃ.

Ὠνή, ἡ (ὠνος, ὠνέομαι.) Τό νὰ ἀγοράσῃ, ἠγόρασεν, ἀγοράζῃ τίς τι· πρᾶσις, ἀγόρασις, ἀγοραπώλης, ἡ καταβαλλομένη τιμὴ ἀντίτυπος, τιμή, ἀξία τοῦ πράγματος. Ἡρόδ. 1, 153. — β) τό νὰ ἐξαγοράσῃ τίς τι, ἐξαγόρασμα. — 2) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγοραζομένου, ἀγορασθέντος πράγματος. — 3) Τό εἰς ἀγορασιν ἢ πάχτωσιν προσφερόμενον πρᾶγμα.

Ὠνημα, τό, (ὠνέομαι). Τό ἀγορασθέν, ὅ,τι ἠγόρασέ τις, ἀγόρασμα. ὅθεν

*Ὠνηματαῖος, αία, αῖον, ὡς τό ὠνητός.

*Ὠνηματίας, ου, ὁ, Ὅστις ἀγοράζει, παχτώνει, λαμβάνει ἀπό τινός τι εἰς πάχτωμα· παρὰ τοῖς Ο'.

*Ὠνήμην, ἐπκ μέσ. ἀορ. τοῦ, ὀνίνημι· ὅπερ ἴδε.

*Ὠνήρ, ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὁ ἀνήρ. ἔνθα ἄλλοι καὶ ἀνὴρ λέγουσιν, ὡς τό, ἄνθρωπος, ἀντί, ὁ ἄνθρωπος. Ἀπολλών. Δυσκ.

*Ὠνησα, ἀορ. ἀ. ἐνργ. τοῦ, ὀνίνημι, Ὅμ.

*Ὠνησάμην, ἀορ. ἀ. τοῦ ὠνέομαι.

Ὠνησείω, ἐφετικόν τοῦ, ὠνέομαι. Ἔχω ὄρεξιν, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω τι, νὰ ἀγοράζω.

Ὠνῆσις, εως, ἡ (ὠνέομαι) = ὠνή, σημσ. 1.

*Ὠνητέον, θετκτ. ἐπίρρμ. τοῦ ὠνέομαι Ὅ,τι πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγοράσῃ τις, Γνωμ. πτοῖς τρόποις ὠνητέον ἄνθρωπος, ἐστίν. Ἀμφθ. Λαφν. κυρ. οὐδετρ τοῦ

*Ὠνητέος, έα, έον, Ῥητρ. ἐπίθ. τοῦ ὠνέομαι.

Ὠνητής, οῦ, ὁ, (ὠνέομαι). Ὅστις ὠνεῖται, ἀγοράζει, μιτθοῦται, παχτόνει τι, ἀγοραστής, παχτωτής, ἀρεντάτορας. ὅθεν

Ὠνητιάω, Μλ. — άσω = ὠνησείω. (χω, ασω)

Ὠνητικός, ή, όν (ὠνέομαι). Ὅτι ἀνήκει, ἔστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ὠνησιν.

Ὠνητός, ή, όν. ἐπθ. ῥηματ. τοῦ, ὠνέομαι, Ὅ,τι ἠγορασθῆ, ἐξηγορασθῆ, Ὀδσ. Ξ 207. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, δύναται νὰ τό ἀγοράσῃ τις· δικτλκτ δό, παρ' Εὐρπδ.

*Ὠνήτωρ, ορος, ὁ· νεωτρ. τύπ. ἀντὶ ὠνητής.

*Ὠνθρωπε, συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνθρωπε.

*Ὠνθρωποι, Ἰων. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνθρωποι.

*Ὠνθρωπος, Ἰων. ἀντὶ ἄνθρωπος, ἴδε Ω.

Ὠνιος, ὁ, ἡ· καὶ, ώνιος, ία, ιον (ὠνος). Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, ἀγοράζεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τό ἀγοράσῃ· πῶς ὁ σῖτος ὠνιος(ώνιος); Πῶς ἀγοράζεται, πόσα ἀξίζει, τό ἰταλ. κοστάρει τό σιτάρι; Ἀριστοφ. Ἀχ. 758. παρβλ. Ἱππ. 480. πῶς ὠνιον ἐλθεῖν· Τό νὰ φέρηται, εὐγαζηταίτι εἰς τό παζάρι νὰ ἐκτιθῆται εἰς ἀγορασιν. Θεογν. 127. κατὰ τὴν ὑπό Brunk διόρθ. πτὰ ὠνια τὰ πράγματα τῆς ἀγορᾶς, ὅσα ἀγοράζονται εἰς τό παζάρι.

*Ὠνομα, τό, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα.

Ὠνομάδαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. παθ. παρεμβ. τοῦ, ὀνομάζω, ἀντὶ ὠνομασμένοι, αι, α εἰσι.

Ὠνομασμένως, Ἐπίρ. μτχ. παθ. πρεμ. τοῦ, ὀνομάζω. Κατ' ὄνομα, μὲ τό ὄνομα, ὀνομαστά.

*Ὠνόμηνα, ποιητ. ἀορ. ἀ. τοῦ ὀνομαίνω.

Ὦνος, ὁ. Ἡ τιμή τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος, τά ὅσα ἀξίζει πρᾶγμά τι ἀγορασθέν, τό ἰταλ. costo, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 746. — 2) τό νὰ ἀγεραστῇ, ἀγορασθῇ τίς τι, ὡς τό, ὠνή, Ὀδσ. Ο, 443. — 3) τό ἀγορασθέν, τό εἰς ἀγόρασιν ἐκτιθέμενον πρᾶγμα. (συγγν. τῷ ὄνος, φορτίον.)

*Ὠνοσάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὀνομαι, Ἰλιάδ.

*Ὠνοχόει, γ'. ἐνκ. πρτπ. ἐνργτ. πρεμ. τοῦ, οἰνοχοέω, Ὅμ.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ξ.

*Ὦξ, Δρκ. συναιρ. ἀντὶ, ὁ ἐξ.

*Ὦξαν, γ'. πληθ. πρστπ. ἐνεργτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ αὔξνυμι. Ὅμ.

*Ὦξε, γ' ἑνκ. πρστ. ἐνργτ. ἀορ. ἀ. τοῦ, αὔξνυμι, Ἰλιάδ.

*Ὦξος, ὁ, Oxus. Μέγας τις ποταμός τῆς ἄνω Ἀσίας ὁ συνὴθ ὑπ' Χαράτ, καὶ Γιχών, λεγμν. Δί. Περ. Ἀρρν. παρὰ Στράβ. Ὦξος. Ὅτι τοῦτον τὸν ποταμόν ὀνομάζουσί τινες Vulgo, καὶ Ὄξης ὡς παρὰ Βιργλ. ἐκλ. 1. 65. καὶ παρὰ Γλαυκθν. 15. 31. ἔστι πιθανόν.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ο.

Ὠοβραχής, έος, ὁ, ἡ (ὠόν, βρέχω) Ὅ,τι εἶναι βουτηγμένον, βρεγμένον εἰς τό λευκόν τοῦ ὠοῦ, εἰς τό σπιρατζί τοῦ αὐγοῦ· παραβλ. ἐλαιοβραχής. Παυλ. Αἰγ. 6.

Ὠογάλα, ὠογάλακτος, τό (ὠόν, γάλα). Γάλα ἀνακατωμένον μὲ αὐγά. Γαλην. Παύλ. Αἰγιν. Ἀέτιος.

Ὠογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι ἐγεννήθη, γεννᾶται ἐξ ὠοῦ, ἢ κατάγεται ἀπό αὐγόν.

Ὠοειδής, ὁ, ἡ (ὠόν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς τό αὐγόν, ἔχει τό σχῆμα αὐγοῦ, φαίνεται ὡς αὐγόν. Θεόφρ.

*Ὠοθέσια, ἡ (τίθημι). Τό νὰ παραδέτῃ, βάλλῃ τις ἐπί τήν τράπεζαν αὐγά.

*Ὠοθυσία, ἡ Τό θυσιάζειν ὠά, παρέχειν ὠά εἰς θυσίαν τῷ Βάκχῳ.

*Ὠοθυτικά, ῶν, τά. Ἐπίγραμμα συγγράμματός τινος τοῦ Ὀρφέως, τοῦ συμβουλικοῦ ὠοῦ, εἰς τά τοῦ Βάκχου μυστήρια.

*Ὠοϊοί, ἴδε ὠαϊαί.

Ὠοκαταξής, ου, ὁ (καταγνυμι). Ὁ ὠά συντρίβων· ἀμφ.

Ὠοκάταξις. Τό συντρίβειν ὠά· παρὰ Λουκιανῷ· ἡμπρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὠτοκάταξις.

*Ὠόμην, παραττκ. τοῦ οἴομαι.

Ὠόν, τό. Τό γέννημα τῶν ὀρνίθων καὶ ζώων τινῶν· ὅθεν τό τῆς συνήθ. αὐγόν· πῶς ἅπας γίγνεται ἄγνατο, ἔγινεν ὡς αὐγόν. ἐπί φαλακροῦ τινος, Ναίας Ἐπ. η, 2. — 2) πῶά ὑέλινα τά ἰατρικά παρ' Ἡρν., πιθαν. αἱ σικύαι, τό συνηθ. ἰταλ. βεντόζας, βεντοῦζες· — ποιητ. ᾠεόν καὶ ᾠεῖον, ἀντὶ τοῦ ᾠόν δὲ ἐγράφη ποτε καὶ ᾠέον· Wessel ἐν Ἡρόδ. 2, 68. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 273.

Ὠόν, τό· = ὑπερῷον. Λακωνικῶς κατ' Εὐστάθιον. σελ. 1054. ὄχι τόσον χρήσιμ. κατ' ἐνν. ἀριθμ. ὅσον κατά πληθντ. ἴδε ᾠά.

Ὠόπ, καὶ ᾠόπ ἐπ. Παρακάλυπτις, παρακινητικόν, ἐγκαρδιωτικόν ἐπιβόημα τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τό ἐν τοιαύτοις πράγμασι παρ' ἡμῖν κοινῶς χόπ χόπ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 180. 280. κελέυσμα τῶν ἐρεττόντων κατακαίνον τήν κωπηλασίαν ὁ Σχλστ. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1395.

*Ὠοπόλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ αὐγά, πραγματεύεται μὲ αὐγά.

Ὠοπώλις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ὠοπώλης· Ἡ πωλοῦσα, πραγματευομένη μὲ αὐγά.

*Ὠοσκοπέω (ὠοσκόπος). Ὠοσκόπος εἰμί, παρατηρῶ, μαντεύω διά τῶν ὠῶν, ὅθεν

Ὠοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Παρατήρησις, ἐξέτασις τῶν αὐγῶν, ἡ διά τῶν αὐγῶν μαντεία. Σουίδας ἐν λέξ. Ἑρμαγόρας· ὅθεν

*Ὠοσκοπικά, τά. Συγγραμμά τι περί τῆς τέχνης τῆς ὠοσκοπίας εἰς τόν Ὀρφέα ἀποδιδόμενον· κυρ. οὐδ. ὀνμστ. πληθ. τοῦ

*Ὠοσκοπικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τό ὠοσκοπεῖν, ὅθεν ὠοσκοπική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ὠοσκοπεῖν, τοῦ μαντεύειν διά τῶν ὠῶν.

*Ὠοσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ τά ὠά παρατηρῶν, ἐξετάζων, ὁ διά τῶν ὠῶν μαντευόμενος.

Ὠοσκύφιον, τό (σκύφος). Ὠοειδές ποτήριον, δύο πυθμένας ἔχον. Ἀθην. ιά. σελ. 488. καὶ 503. Ὠοσκύφια, περί τῆς ἰδέας τῶν ποτηρίων Ἀσκληπιάδης φησίν, ὅτι δύο πυθμένας ἔχει, ἕνα μέν τόν κατά τό κῦτος αὐτῷ συγκεχαλασμένον, ἕτερον δέ τόν προσθετόν ἀπ' οὗτος ἀρχόμενον, καταλήγοντα δέ εἰς πλατύτερον, ἐφ' οὗ ἵσταται τό ποτήριον. (ῠ)

*Ὠοτοκεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠοτόκος.

Ὠοτοκέω, ῶ (ὠοτόκος). Ἐπί ἐρπετῶν, καὶ ἄλλων πτηνῶν. Τίκτω, γεννῶ αὐγά. Πλουταρχ. ὅθεν

Ὠοτοκία, ἡ. Τό τίκτειν αὐγά. Πλούταρ.

Ὠοτόκος, ὁ, ἡ (ὠόν, τίκτω). Ὅ,τι τίκτει, γεννᾷ αὐγά.

*Ὠοῦ, ἑνκ. γεν. τοῦ, ὠόν.

*Ὦου, β'. ἐνκ. πρόσ. παρττκ. τοῦ εἶομαι, εἶμαι.

Ὠοφαγέω, Μλ. -ήσω (φαγεῖν). Τρώγω αὐγά. Γεωπον.

Ὠοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλᾷ αὐγά, ὅτι ἔχει αὐγά.

*Ὠοφυλακέω, καὶ

Ὠοφυλακτέω, Μλ. -ήτω (φυλάττω). Φυλάττω, ἢ δίδω προσοχήν εἰς τά αὐγά. Ἀριστοτ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Π.

Ὦπα, ποιητ. ἑνκ. αἰτκ. τοῦ, ὤψ.

Ὠπάζομαι, Ἡσύχ. καὶ

*Ὠπάομαι, Μλ. ήτομαι (ὤψ, ὠπή). Ὁρῶ, σκοπῶ, βλέπω, ὅθεν Ὠπηπτιοζω Ὀππιαν. Κυνηγ. ποιητ. μέσ.

Ὥπερ, Ἐπίρ. Δρκ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερ. Ὅπου.

*Ὥπερ, ὁστ. ἑνκ. τοῦ, ὅστις.

*Ὤπες, ποιητ ὀνμστ. πλθ. τοῦ, ὤψ.

Ὠπή, ἡ (ὄπωπα, ὤμμα). Ὀμματιά, βλέμμα, κύταγμα· ὄψις. Ἀπολλών. Ῥόδ.

*Ὠπήσασθαι, ποιητ. ἀπαρμφτ. μέλ. τοῦ ὠπέομαι

*Ὠπήσατθαι, ἴδε ὠπήσασθαι· ἀμφ.

Ὤπιον, τό. Ὑποκ. τοῦ, ὤψ, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει διά τοῦ, ὀμμύδιον.

*Ὠπιμελητά, ποιητ. ἀντὶ ὠ ἐπιμελητά.

Ὦπις, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὄπις. Καλλίμ. Ἄρτ. 204.

*Ὠπίς, ὁ, ἀρτ. ἐνρ ὄνμ. Παυσ. 10. 13.

*Ὡπλίσμαι, ἐνεστ. παθ. τοῦ ὁπλίζω.
*Ὦ 'πολλον, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὦ Ἄπολλον.
*Ὠπόλλων, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ Ἀπόλλων.
*Ὦ 'πόλε, Δωρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλε.
*Ὦ 'πόλοι, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλοι.
*Ὠπόλοι, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ αἰπόλοι.
*Ὠπόλος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ αἰπόλος.
Ὤπται, γ' ἐνικ. προσ. παθ. πρκμ. τοῦ, ὁράω.
*Ὤπωπα, β. πρκμ. τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ P.

*Ὦρ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ ὄαρ, ἀφ' οὗ ἡ ἑορτ. πλθ. ὡρέστιν, ἀντὶ ὁαρέστιν, Ἰλιάδ. Ε, 480.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη, ὁπτυκὴ κυρίως μὲν παυσή ποτε διωρισμένος καιρός· ἐξαιρ. ὁ μεταξὺ τοιοῦτος περιόδου ἢ κατὰ φυσικὴν τινα διωρισμένην τάξιν πάλιν ἐρχόμενος καιρός, Ὅμ. — 1) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους ἐν γένει, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Οἱ ἐπαλλάττοντες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Β, 107. Κ, 469. Λ, 295. Τ, 152. Ω, 142. Ἡμ. Ἀφρδ. 102. Ἡμ. Ὅμ. κέ. 12, 16. Ἡσιδ. Θγν. 58. Ἡρδτ. 1, 32. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον κλίμα τόπου ἢ χώρας τινός, Ἡρδτ. 1, 142. 149. 3, 106. κατ' ἐνικ. ἀριθμ. Ἡσιδ. Ἔρ. 656. Ἀσπ. 401. Ἐξαιρ. τὸ Ἔαρ, ἡ ἀνοιξις, Ἰλιάδ. Β, 468. Ὀδσ. Ι, 51. ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιδ. διακρίνουσι, κατὰ τὰ κλίματα τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς ἑλλάδ. Ἀσίας τρεῖς καιροὺς τοῦ ἔτους ἐν γένει, ᾤΕαρ, εἶρος ὥρη· ἡ ἀνοιξις, Ἰλιάδ. Ζ, 148. ἡ ὥρη εἰαρινή, Ἰλιάδ. Β, 471. Π, 643. Ὀδσ. Ξ, 307. Χ, 301. Ἡμν. Δημτ. 174. Ἀττ. ὥρης ὥραιον ἔτι δὲ καὶ ὥραιον. — Θέρος, ὥρεστι ὥρηι, τὸ καλοκαίρι, Ἡσιδ. Ἔρ. 586. ἔτι δὲ καὶ ὥρος ἔτους ap. Bast. ep. cr. σελ. 108 μ' ὅλον ὅτι τοῦτο κεῖται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῶν λοιπῶν καιρῶν τοῦ ἔτους, παρὸ, ὡραῖος 1. β'. — καὶ ᾤΧειμὼν, χεῖμα, χείματος ὥρηι· ὁ Χειμὼνας, Ἡσιδ. Ἔρ. 452. ὥρη χιμερίηι, Ὀδσ. Ε, 486. Ἡσιδ. Ἔρ. 496. οἱ δ' Ἀθηναῖοι παρενέθηκαν καὶ ὡς τέταρτον καιρὸν τὸ, ὀπώρα, μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος. Οἱ μετέπειτα δὲ εἰσέχθησαν ἐπτὰ καιροὺς τοῦ ἔτους, ᾤἦρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμὼν, φυταλιάν. Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην δὲ διαίρεσιν, τὸ ἔτος διῃρεῖτο, σαφεστέρως, εἰς τρεῖς ὅλως ἴσας περιόδους, αἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ὡρίσμουν τὸ ἔαρ καὶ τὴν ὀπώραν ἀνὰ δύω, τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα δὲ ἀνὰ τέσσαρας μῆνας, Εὐρπ. λφν. 143. Παῤ Ἀριστλ. λέγονται οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους καὶ περὶ τὴν ὥραν χρόνου παρὰ Πλάτ. δέ, Νμ. 10. σλ. 916. D. ὡρῶν ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶνος. — β) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ τὸ Ἔτος, καθ' ὅσον συμπληροῦται ἐκ τῶν καιρῶν αὐτῶν, ὅθεν κεῖν τῇ πέρυσιν ὥραν ἀντὶ πέρυσι, Δημσθ. ποῖς ὥραις τὰ μέλλοντ, τὰ ἐρχομένου ἔτους, Πλτχ. Περικλ. 18. ἔτι δὲ καὶ ποῖς ἔτους ὥραν, εἰς ὥρας ἄλλας, ἢ εἰς ὥρας ἑτέρας, Ἀριστφ. καὶ Κύρπδ. ποῖς ὥραις κήπειται· καθ' ὅλον τὸν μέλλοντα χρόνον, Θεογν. 15, 74. ἡμὴ ὥραιτιν ἐοίμην, ὅρκος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ μὴ ζήσω, νὰ μὴ φθάσω τὸν ἄλλον χρόνον, νὰ μὴν εὐγάλω τὸν χρόνον, ἴδε ὥρασιν. — 2) ὁ καιρὸς ἢ διαίρεσις τῆς ἡμέρας· οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ., οὔτε ἐν τῇ Ὀδυσ., οὔτε παρ' Ἡσιόδ. ἀπαντᾷται, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν τῷ πολὺ ὑστέρῳ, Ἡμ. Ἔρ. 65. 155. 400. νυκτὸς ὥρηι, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ πληρέστερον νυκτὸς ὥραι· ἡμέρας· νέως, μεσημβρία, ἑσπέρα καὶ νύξ· πρωΐ, μεσημέρι, ἑσπέρα καὶ νύκτα· ἡ διωρισμένη σημτ. δὲ τῆς λέξεως, ἡ ὥρα δηλ., εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις, καὶ φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ τῶν Ἀστρονόμων, οἵτινες πρῶτοι ἐγνώρισαν τὴν χρείαν τῆς τοιαύτης σημτ. κατὰ πρῶτον χρῆται οὕτω τῇ λέξει ὁ Ἵππαρχος μάλιστα, 141. ἔτη π. Χρ., Ideler Chronol. 1. σελ. 239. — 3) ἐν γένει, ὁ εἰς ἐπιχείρησιν, ἢ ἐκτέλεσιν ὁποιουδήποτε πράγματος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, πρέπων καιρός, ἡ, ἡ ἁρμοδία, πρέπουσα ὥρα· πολλὰ παρ' Ὁμ., ἐξαιρ. δὲ, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὡριμάζει ὁ σῖτος, ποῖς ὥρας ἐμόσσαι, Ὀδσ. Ι, 135. παρβλ. Θεογν. 15, 74. νῦν ὥρηι εἰς ἁρμόδιον καιρὸν, Ὀδσ. Ρ, 176. ὥρη ἐστὶν εἶναι καιρὸς· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐστὶν, Schaef. Bos. ell. σελ. 607. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 112. Ἀπολύτως, ᾗτην ὥρηνα εἰς τὸν πρέποντα ἢ συνήθη καιρὸν, Ἡρδτ. 2, 2. 8, 19. συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι καιρὸς ᾗοἰτοιον, Ὀδσ. Γ. 334. Τ. 510. ᾗμύθων, ὕπνου, Ὀδσ. Α, 379. ᾗδόρποιο, Ξ, 407. ᾗγάμοιο, Ο, 136. ᾗαρότου, ἀμήτοιο, Ἡσιδ. Ἔρ. 462. 572. ᾗοἰδοῦ, Ἡσιδ. Θγν. 764. ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπρμρ. Ὀδσ. Λ, 330. 373. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμρ. Φ, 428. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς εἰς, Θεογν. 15, 147. — 4) κατὰ πλθ. ἀριθμ. τὰ τέσσαρα κλίματα, αἱ τέτταρες ζῶναι, Ἡρδτ. 2, 25. — 5) παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἡ ἡλικία, ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας ᾗἐς γάμου ὥραν ἀπικέσθαιι, Ἡρδτ. 6 61. ᾗεἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκουσα κόρηι, Πλάτ. πρβλ. ὡραῖος, σημτ. 3 ὅθεν 6) Τρπ. τὸ κάλλος τῆς φύτεως, τοῦ κόσμου, τῆς κτίσεως ἐν γένει, καὶ ἐξαιτ. τοῦ ἐνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν πλασμάτων, ἀκμὴ, ἀκμαία τερπνὴ εὐμορφία, χάρις, Heind ἐν Πλάτ. Φαίδν. σελ. 80. C. ὅθεν πολλάκις συντάσσεται τῷ, κάλλος, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 204. — β) ἡ ὡρίμασις· ᾗὥραι δένδρων, Αἰσχλ. Περὶ τῆς ἀττικῆς ἐτυμλγ. τῆς λξ. ἴδε Πλάτ. Ἐρτλ. σελ. 401. C. D.

B) αἱ Ὧραι, ἐν Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. Αἱ πηλουργοὶ τοῦ Οὐρανοῦ, αἱ ὁποῖαι ἦνοιγον καὶ ἔκλειον τὴν νεφώδη πύλην αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πρέπουσι θεραπαίναι τῶν Θεῶν, Ἰλιάδ. Θ, 433. Φ, 450. ἐξαιρ. δὲ τῆς Ἀρροδίτης, Ἡμ. Ὅμ. ε. 5, 12. καθ' Ἡσιδ. Θγν. 903 θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος τρεῖς οὖσαι, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐπιστατοῦσι εἰς πάντα τὰ ἔργα τῶν θνητῶν ὠφελοῦσαι καὶ προβιβάζουσαι αὐτά· εἶτα δὲ ἐν γένει, προστατεύουσι πασῶν τῶν χρονικῶν μεταβολῶν, τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας αὗται προξενοῦσι, καὶ τῶν ὁποίων τὰ γεννήματα, προϊόντα χαρίζουσιν, ὅθεν αἱ εἰς τὴν φύσιν ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν τελείωσιν χορηγοῦσαι· ἔτι δὲ μητέρες παντὸς καλοῦ καὶ παντὸς ἡδέος, τερπνοῦ, παντὸς θελγήτρου, ὅθεν πολλάκις μὲ τὰς Χάριτας συνομιλοῦσαι, Ἡμ. Ἀπλ. 194. Ἡσιδ. Ἔρ. 75.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη φιλουμ. Προόνοια, προμήθεια, φροντὶς, προστοχὴ, ἐπιμέλεια· μετὰ γεν. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιδ. Ἔρ. 30. ᾗὥραν τινὸς ἔχειν, καὶ ποιεῖσθαιι, Ἡρδτ. 1, 4. 9, 8. Σρκλ. Oid. R. 385. ἐκδ. Νεοφ. Δουκ. παρβλ. Valck ἐν Ἡρδτ. 3, 155. (συγγν. τῷ, οὖρος, ὁ ἐπιστάτης· οὐρέω, οὐρίω, ἀφ' οὗ ὀλίγωρος καὶ τὸ Δκτ. cura.)

*Ὥρα, ἦτοι κάλλιον ὥρα γ' ἐνικ. πρόσ. παρατατ. τοῦ ὁράω.

Ὡραία, ἡ Ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου, Ἄνοιξις καὶ καλοκαίρι· ἴδε ὡραῖος, 1. β'.

Ὡραΐζω, Μέλ. ἴσω (ὥρα, σημτ. 5.). Στολίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ὡραῖον, εὔμορφον· κατὰ μέσ. ἀκόλ. Εἶμαι ὡραῖος, εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος μου. — β) Στολίζομαι, στιφνίζομαι, φιασιδόνομαι, συνήθως κατὰ μεσότ. σημτ.

Ὡραιοδώτης, ου, ὁ (ὡραῖος, δίδωμι). Ὅστις παρέχει, δίδει τὴν ὡραιότητα· ἐν γένει ὡς τὸ ὡρεσιδώτης. Ἀσκληπιος παρ' Ὀρφεῖ εἰς Στοβαίου Φυσικ. σελ. 68. ποιητ.

Ὡραιοκόμος, ὁ, ἡ (ὡραῖος, κομέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τοῦ πῶς νὰ ὡραΐζηται, στολίζηται, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται. Σουΐδας.

Ὡραιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ἢ ὅτι ἔχει ὡραίαν μορφὴν εἶναι εὔμορφος.

Ὡραιοπολέω (πολέω). Ἔχω συναναστροφὴν, συναναστρέφομαι μὲ ὡραίους, εὐμόρφους ἀνθρώπους. Σουΐδας.

Ὡραιοπώλης, ου, ὁ (ὡραῖος, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ὡρίμα ὀπωρικά. — 2) Ὅστις πωλεῖ τὴν ὡραιότητά του, κάμνει πραγματείαν με τὴν εὐμορφιάν του. — 3) = ταριχοπώλης· ἴδε ὡραῖος σημτ. 2.

Ὡραῖος, αία, αῖον (ὥρα). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ, κάμνει τὸ νὰ γίνηται τι διωρισμένος τις καιρός, ἐξαιρ. ὅ,τι φέρει καὶ κάμνει ὥριμον, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν ὡρίμων ὀπωρικῶν· ᾗβίος ἢ βίοτος ὡραῖος, ζωοτροφία ἐξ ὡρίμων καρπῶν τῶν ἀγρῶν, Ἡσιδ. Ἔρ. 32. 309 ᾗὡραῖοι καρποὶ, ἔτι δὲ καὶ πτὰ ὡραῖα, καὶ πτρκτὰ ὡραῖα πάντες οἱ καρποὶ οἱ ὡριμάζοντες εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, οἱ ἐνιαύσιοι, ἐτήσιοι καρποί· ὅθεν βλ. ὡραῖα, ἡ, ὡς οὐσιαστκ. ὑπκ. ὥρα, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὡριμάζουν οἱ καρποὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ γεννήματα, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· ἔτι δὲ καὶ ᾗὥρα ἔτους, ἐξαιρ. αἱ εἴκοσιν ἡμέραι πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Σειρίου ἀστέρος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου ἄνοιξις καὶ καλοκαίρι· ἐξαιρ. οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώρου, καθ' ὃν καιρὸν συνήθιζον νὰ κάμνωσι τοὺς πολέμους, παρβλ. Schaef. Bos. ell. σελ. 577. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, καλὸν καιρόν· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, ἢ πρὸς τὴν καλοκαιρίαν, τὸ ὁποῖον συγχωρεῖ ἡ κατάστασις τοῦ καιροῦ· πάροιτος, ἔργον, Ἡσιδ. Ἔρ. 618. 644. πλόος πλεύσιμον, ταξείδευμα μὲ εὐδίαν ἄνεμον, Ἡσιδ. Ἔρ. 632. 667. ᾗὡραῖον ἔστιν εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς ὅθεν καὶ πτάριγος ὡραῖον εἰς ἁρμόδιον καιρὸν ταριχευμένον, ἁλατισμένον, τὸ ἰταλ. marinato φέρε· πόρκυος ὡραῖος, καὶ σαργάνη ὡραία τὸ ἄγγειον εἰς τὸ ὁποῖον ἐτίθετο τὸ ἁλατισμένον, μαρινάτον ὀψάριον· ἔτι δὲ καὶ ᾗὡραιοπώλης, ἀντὶ ταριχοπώλης« πάντα καῦτα ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ χρόνου ἐνομαζόμενα, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ πιάνηται καὶ ἁλατίζηται ὁ ἰχθὺς πηλαμύς, ἢ Πηλαμύδα κοινότ. Ἀπόλυτως, ᾗτην ὥραίην εἰς τὸν ἁρμόδιον ἢ συνήθη καιρόν, Ἡρδτ. 4, 28. μ' ὅλον ὅτι δὲ ἄλλοι ἀνάγουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν πρώτην σημτ. τῆς λέξ., δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως, παρβλ. ὅμοιος ὥρα, σημσ. 3. — 3) ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἔχει πλήρεις τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός του, Ἡσιδ. Ἔρ. 697. συνήθως ὅμως ὅταν ᾖναι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, νέος, εὔμορφος, χαρίεις· πολλάκις μετὰ τοῦ, καλὸς συντασσόμενον, π. χ. Πνδ. Ὀλ. 9, 141. κυρίως ὅμως ἐπὶ τῆς ὡραιότητος, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν, καὶ ὅθεν ἀκριβῶς θεωρουμένη, κάλλος, χάρις, τὸ σύνηθ. τουρκιστ. νοῦρι λεγόμενον, Ἀριστλ. Ῥητρ 3, 4. — β) μετὰ γεν. ᾗπαρθένος ὡραία ἀνδρός, ἡ γάμου, εἰς τὸν καιρὸν της, διὰ ὑπανδρείαν, Ἡρδτ. 1, 107. 6, 122. Piers. Moer. σελ. 426. — γ) ᾗὡραίος ὢν ἀποθνήσκειν, ἀποθνή-

σκει εἰς τὸν καιρόν του, τοῦτ' ἔστι γέρων, Πλουτ., οὕτω καὶ ὁ Ἐν ὡραίῳ ἵστασθαι βίῳ ἐφθάσεν ὁ καιρὸς τῆς ἡλικίας μου διὰ νὰ ἀποστάσω, ἐγήρασα πλέον, Εὐρπ. — 4) ἀτύχησες δὲ τὸ ὡραῖον τυχεῖν, τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν πρέπουσαν τιμήν, ὅπερ ἄλλως νομίμων τυχεῖν λέγεται, Εὐρπ. Ἰκ. 187. ὅθεν

*Ὡραιοτάριχος, ου, ὁ· ἴδε ὡρατάριχος.

Ὡραιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὡρίμασμα τῶν καρπῶν τῶν ἐνιαυτίων, ἐτησίων καρπῶν. — 2) Τὸ ὡρίμασμα, ἡ ἀκμαία κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἡ νεανική ῥωμαλαιότης, ἐν γένει, κάλλος, εὐμορφία.

Ὡραιόω, ῶ. Ἡμερτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ ὡρεύω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ὡράϊσμα, τό (ὡραΐζω), σχολ. Πινδ. Νεμ. ἡ. 1. ἀντὶ, ὡραίτμος. (ᾱ)

Ὡραϊσμός, ὁ (ὡραΐζω). Στολισμός, καλλωπισμός, στάφισμα, φαιδρύσμα· συνήθ. κατὰ μεμπτὴν σημασ. Πλούταρχ.

Ὡραΐστης, ὁ (ὡραΐζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ στολίδια, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται· φροντίζει διὰ νὰ ἦναι πάντοτε στολισμένος, νὰ φαίνηται εὔμορφος.

Ὡραίω, Ἡσιόδ. Θεογον. 903. ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ὡρεύω.

Ὡραχιάω, Μλ. -άσω. Πίπτω εἰς λειποψυχίαν, λειποψυχῶ, Ἀρστφ. Εἰρ. 702. Ἐτρ. 481. ἄλλοι δὲ γράφουσι ψιλουμ. ὡρακιάω παρὰ τὸ, ὠχριάω ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. (ᾰω, ᾰσω)

*Ὡρᾰκίζω, Μλ. ίσω, = ὡρακιάω. Σουίδ.

*Ὡράνιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ οὐράνιος.

Ὡρανός, ὁ Δωρικ. ἀντὶ, οὐρανός.

*Ὧρασι, ὧρσιν, Ἐπῤῥ. (ὥρα). Εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν· Ἀρστφ. Δυσ. 391. κατὰ τὴν ἀρίστην διόρθ. ὑπὸ Herm. Epit. doctr. metr. σελ. XXI. τὴν ὁποίαν ἐπικυροῖ ἐξαιρ. καὶ ὁ Dind. ἐκ τοῦ Ἠρόν. παρὰ Joann. Lex. σλ. 35, 33. (παρβλ. Σύρατι. G. H. S.)

*Ὡρατάριχος, ου, ὁ, Γλωσσ. ἀντὶ ὡραίου ταρίχους, ἴδε ὡραῖος· σημασ. 2.

*Ὧρατος, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἄρατος, κύρ. ὄνομ.

*Ὠργεῖοι, ποιητ. ἀντὶ οἱ Ἀργεῖοι.

*Ὠργεῖος, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἀργεῖος.

*Ὠργημαι, παθητ. παραμ. τοῦ ὀργάω.

*Ὤρεα, Δωρ. ἀντὶ οὔρεα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄρη πλῆθ. τοῦ ὄρος.

*Ὡρειάριος, ου, ὁ (ὠρεῖος), Λστ. horrearius. Ὁ ἀπιστάτης, φύλαξ τοῦ ὠρείου.

*Ὠρειθυια, ἡ. Νηρηίδος τινὸς ὄνομα, Ἰλιάδ. Σ, 48. (κυρίως ἡ τὰ ὄρη διαθέουσα, παρὰ τὸ ὄρος καὶ θέω.)

Ὠρεῖον, τό (ὥρα). Τόπος ὅπου φυλάττονται αἱ ὥριμοι καρποὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀποθήκη, σιτοφυλάκειον, Λστ. horreum· λέγεται δὲ καὶ ὤριον καὶ ὠρέιον, παρβλ. ὀρεῖον, ὅριον, ὀρρεον.

*Ὤρεξα, ἀόρ. α. τοῦ ὀρεγνυμι.

*Ὤρεον, Ἰων. ἀντὶ ἐώρων, παρτικ. τοῦ ὁράω.

*Ὠρειτροφος, ὁ, ἡ, ποιητ. ὀρείτροφος.

*Ὠρείχαλκος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρείχαλκος.

*Ὠρεός, ἡ, ὄνομ. πόλεώς τινος τῆς Βιθυνίας.

Ὤρες, αἱ· ἴδε ὧρ.

*Ὧρεσι, Δωρ. ἀντὶ οὔρεσι, δοτικ. πληκτ. τοῦ οὖρος, ποιητ. ἀντὶ ὄρεσ.

*Ὠρεσίδουπος, ὁ, ἡ (ὄρος, δουπέω) ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίδουπος. Ὁ ψοφῶν, θορυβῶν, κρότον ποιῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· ὅπερ ἴδε.

Ὠρεσιδώτης, ου, ὁ (ὥρα, δίδωμι). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἤ παρέχει, δίδει ὡρίμους ἐτησίους καρπούς. Ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ὡς τὸ, ὡρηφόρος, ποιητ.

*Ὠρεσίλοιπος, ὁ, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· ἄνευ τινὸς ἐννοίας, ὅπου νῦν Ὀρεσίδουπος, κεῖται.

*Ὠρεσίτροφος, ὁ, ἡ, = ὠρειτροφος.

*Ὤρεσσιν, Ἐπκ. συναιρ. δοτικ. πτῶσις ἀντὶ ὀάρεσσιν, Ἰλιάδ. Ε, 486. ἴδε ὤρ, ὄαρ.

*Ὤρετο, γ'. ἐνκ. πρτπ. μέτ. ἀόρ. β'. τοῦ ὄρνυμι, Ἰλιάδ.

*Ὠρεύω (ὥρα). Μεριμνῶ, φροντίζω, ἐπαγρυπνῶ περί τινος, δίδω προσοχὴν εἴς τι· μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ. Θγν. 903. παρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 100. ποιητ. μόνον.

Ὠρέω, Μλ. -ήσω (ὥρα) = ὠρεύω, Σουίδ.

*Ὠρέων, Ἰων. ἀντὶ ὡρῶν, γενικ. πληθντ. τοῦ ὥρα.

Ὠρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὥρα, Ὅμ.

*Ὤρη, ἡ, φιλμ. Ἰων. ἀντὶ ὥρα. Ἡρόδ. καὶ Ἡσιόδ.

Ὤρημα, τό (ὠρέω). Παυδήποτέ τι, περί τοῦ ὁποίου ἐμερόντισεν, ἐπεμελήθη, ἔδωκέ τις προσοχήν. Ἡσυχ.

*Ὠρήσασθαι, παρτκ. ὠρησάμενος, ποιητ. ἀντὶ ὠρέω.

Ὠρηφόρος, ὁ, ἡ (ὥρα, φέρω). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἤ παρέχει, δίδει, ὡρίμους ἐτησίους καρπούς. Ἐπθ. τῆς Δήμητρ. Ὑμν. Δημ. 54. 198. 492. ποιητ. μόνον.

Ὠρία, ἡ = ὡραιότης· ἀμφ.

Ὠριαίνω, ὡριαίνομαι = ὡραΐζω, ὡραΐζομαι, Ἀθήν. ιβ'. σελ. 554.

Ὠριαῖος, αία, αῖον (ὥρα, σημασ. 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, διαρκεῖ μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας καιρόν.

Ὠριάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. ὄλυξ τοῦ, ὥριος Ὀρφ. Ὑμν. 3'. 19. «Φύσεις ὡριάς ὦ ἢ τὰς ὥρας γεννῶσα ἢ φέρουσα.

*Ὧβρίγνοτε, ἀντὶ ὦ ἀρίγνωτε, Λατ. onimium note. Ὅμ. Ὀδσ. Ρ. 375. Ὀβιδ. Μ. 1, 198.

Ὠριγξ, ὠριγγος, ἡ, = ὠλιγξ.

*Ὠρίζεσκον, Ἰων. παρτκ. τοῦ ὠρίζω, Ὅμ.

*Ὠρίζοντο, παριττκ. τοῦ ὁρίζω.

Ὠρίζω, κατὰ συναιρ. ἀντὶ ὁαρίζω, ἀφ' οὗ ὠρίζεται, Ἰων παρτκ., Ὑμν. Ἐρ. 58.

Ὡρικός, ἡ, όν. Ἐπῤῥ ὡρικῶς (ὥρα). Ὅ,τι γίγνεται εἰς ἁρμόδιον καιρόν, εἰς ἁρμόδιαν τέποντωρικῶς πυθάνεσθαι Ἀρστφ. Πλτ. 963. ὅπερ ψευδῶς ἑρμηνεύεται, ἐρωτᾷς ὡς παιδί — 2) ὅ,τι εἶναι ὡριμον, ὡσημένον, εἰς τὸν καιρόν του, Ἀρστφ. Ἀχ. 272 — 3) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, νέος, ἀκμάζων, εὔμορφος.

*Ὡρίμαζω, Μλ. -άσω (ὥριμος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου· εἶμαι ὥριμος, ὡσημένος· νεωτέρα λέξις.

Ὡριμαία, ἡ. Ἀστρολογική τις λέξις. παρὰ Πρόκλ. Παράφρ Πτολεμ. σελ. 186.

Ὥριμος, ὁ, ἡ (ὥρα) ποιητ. ἀντὶ, ὡραῖος. Πᾶν ὅ,τι ἐφθάσεν, εἶναι εἰς τὸν καιρόν του, εἶναι ὥριμον, ὡσημένον· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. λογογρφ. χρήσιμος ἡ λέξ. Lobeck Φρν. σλ. 52. ὅθεν

*Ὡριμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι ὥριμον, ὡσημένον· νεωτερ. λέξις.

Ὡριόκαρπος, ὁ, ἡ (ὥριος, καρπός). Ὅ,τι ἔχει, φέρει ὡρίμους, ὡσημένους ἐτησίους καρπούς.

*Ὤριον, Ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ αὔριον.

*Ὠριον, τό, ἴδε ὡραῖον.

Ὤριος, ία, ιον. Ἀττ. δὲ καὶ δικτλ. (ὥρα) Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει ἢ ἐπανέρχεται, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 494. 495. «ὥρια πάντα ὅλα ὅσα φέρουσιν οἱ διάφοροι καιροὶ τοῦ χρόνου, οἱ καιροὶ ὅλων τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Ι, 131. ὅθεν α) Ὅ,τι εἶναι ὥριμον, ὡσημένον, Ἡσιόδ. Ἔρ. 396. μετὰ δοτ. «ὥριος γάμων ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τῆς ἡλικίας διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 258. — 3) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλὸν, ἁρμόδιον καιρόν, εἰς τὴν πρέπουσαν εὐκαιρίαν, ἢ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τοῦ χρόνου. Ἡσιόδ. Ἔρ. 304. 424. 699. ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ὡραῖος, ὅθεν τὸ Λατ. hormus, ὡταύτως καὶ ἐκ τοῦ ὥρινος, Graev. lect. Hesiod. cap. 2. ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. κυρίως, χρήσιμος μέντοι καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Πεζογρφ., οἱ δὲ ἀρχαιότεροι προκρίνουσι τὸ, ὡραῖος, Lobeck Φρν. σλ. 52.

*Ὤρισα, ἀόρ. α'. τοῦ ὁρίζω.

Ὥρισμα, τό συναιρ ἀντὶ ὁάρισμα.

*Ὡρισμένως, Ἐπῤῥ. μετχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁρίζω. Ἀκριβῶς, μὲ ἀκρίβειαν, ὡρισμένα, Πολυβ.

*Ὧρισται, ποιητ. ἀντὶ ὡρίσθαι.

*Ὡρίστος, Ἰων. ἀντὶ ὁ ὁριστός, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. ἴδε Heyne ἐν Ἰλιάδ. Δ. 288.

*Ὡριφοι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ὄριφοι.

*Ὤριφος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ὄριφος.

Ὠρίων, ωνος, ὁ. Κυνηγὸς τις κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, ὅστις ἦτον ὡραιότατος πάντων τῶν τότε ἀνθρώπων, ὅθεν ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἠώς, ἡδ' Ἄρτεμις ἐπόθησεν αὐτόν, Ὀδσ. Ε, 121. Λ, 310. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξηκολούθη τὸ ἐπιτήδευμά του ἐν τῷ ὑπογείῳ κόσμῳ, Ὀδσ. Λ, 572. — 2) Ἀστερισμός τις εὐμορφος καὶ λαμπρὸς ἀπ' αὐτοῦ ἐνομάσθη, τοῦ ὁποίου ἡ σύσις μετὰ τὴν θερινὴν τροπὴν τοῦ ἡλίου φέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεμοζάλην καὶ καταιγίδας συνήθως, Ἰλιάδ. Σ, 486. 488. Χ, 29. Ὀδσ. Ε, 274. Ἡσιόδ. Ἔρ. 600. 611. 617. 621. παρβλ. Voss. Virg. Georg 1, 205. — 3) Ἰχθύδιόν τι πτηνόν. Αἰλιαν. Ζῶ. ἰστρ. ιζ'. 22. (τὸ ἰῶτα παρὰ μὲν τοῖς Ἕπτ. καὶ μκρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, εἶναι παρ' Εὐρπ. Ἰω. 1154. Κύκλ. 215. Χοηφ. Ἀνεκδ. Bekk. 3. σελ. 1433. βρχ.)

*Ὡριώνειος, εία, ειον. Ὅ,τι εἶναι τοῦ Ὡρίωνος, ἀνήκει αὐτῷ.

*Ὡρίως, ἐπίῤῥ. τοῦ ὥριος. Μὲ ὥριον τρόπον.

*Ὡρκυπτε, Γλωσσ. ἀντὶ ὑπερέκυπτε.

*Ὡρμαγκα, παρκμ. τοῦ ὁρμαίνω.

Ὡρμάσται, ὡρμάσατο, Ἰωνικ. γ'. πλῆθ. προπ. παθητ. πρκμ. καὶ ὑπρτντ. τοῦ, ὁρμάω, ἀντὶ ὥρμηται, ὥρμητο. Ἡρόδ.

*Ὡρμηνα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὁρμαίνω.

*Ὡρμησα, ἀόρ. α'. τοῦ ὁρμάω.

*Ὧρνες, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄρνες.

*Ὡρνυτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. μέσ. παρτκ. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.

*Ὡρογραφέω, Μλ. -ήσω (ὡρογράφος). Συγγράφω ἱστορίαν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ὅθεν

Ὡρογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράψῃ τις ἱστορίαν κατὰ τάξιν χρονολογικήν.

Ὡρογράφος, ὁ (ὥρα, γράφω). Ὅστις ὡρογραφεῖ, συγγράφει, διατάττει, ἢ διηγεῖται, ἀκολουθεῖ ἱστορίαν τινὰ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν. (ᾰ)

Ὡρόδετμος, ὁ (ὥρα, δετμός). Σχοινὶ ἀπὸ ἄγκυρα, ἀπὸ καλαμιὰν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ ἁρπάγματα, δεμάτια τῶν γεννημάτων οἱ θερισταί, ὡς τὸ, εὐλόδετον.

Ὡροθετέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, τίθημι). Παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γενεθλιαλογίας τοῦτ' ἔστιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη τις. — 2) Διατάττω, προφητεύω τὴν μοῖραν τοῦ γεννηθέντος ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του ἐν τῷ οὐρανίῳ σφαίρᾳ χωρίζοντα πλανήτην.

*Ὡροκομεῖον, τό, ψευδ ἀγνστ. ἀντὶ ὡρονεμεῖον. Σουίδ.

Ὡρολογέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, λέγω). Λέγω, φανερόνω, διαλαλῶ τὰς ὥρας τὰς ἡμέρας, ὡς ὡροδείκτης Πειτιδῆς. 1088. «Ὡρολογεῖν τὴν ἐπέραντα. ὅθεν

Ὡρολογητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὡρολογεῖ· δεικνύει ὡς ὡροδείκτης τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἀθήν. ε', σελ. 206. «οὐκ ἂν λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος προδεικνύοντα.

Ὡρολόγιον, τό (ὥρα, λέγω). Τὸ τὰς ὥρας μετροῦν ἢ δεικνύον ὄργανον ὡρολ. σκιοθηρικόν, ἐνομάζετο τὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου Ἡλιακὸν ὡρολόγιον· ὡρολ. ὑδραυλικόν, ἢ κλεψύδρα· ὅπερ ἴδε ὡρολ. νυκτερινὸν ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, ἐνομάζετο τὰ νυκτερινὰ ὡρολόγια τοῦ

Πλάτωνος, τὸ ὁποῖον ἦτον ἴμοιον μὲ τὴν κλεψύδραν, ἴδε κλεψύδρα, Ἀθήν. δ'. σελ. 174. καὶ διὰ τοῦ ἐγχεομένου ὕδατος ἐμέτρουν τὰς ὥρας, καθὼς παρ. χρῖται τὴν σήμερον χρῶνται ὁ Ναῦται τῷ παρ' αὐτοῖς λεγομένῳ Μαγζαρόλον, καὶ, Μαγζαρόλαν, εἰ οὗ μετροῦσι τὰς ὥρας, διὰ τοῦ ἐγχεομένου ἐξ αὐτοῦ λεπτοῦ ἄμμου. Τὰ σημερινὰ ὡρολόγια κατασκευάζονται μηχανικῶς μετὰ διαφόρων τροχῶν ἐξ Ὀρειχάλκου, οἵτινες κινοῦνται διὰ τοῦ Ἐλατηρίου· ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὀργάνου τούτου εἶτι σημειωμένοι κυκλικῶς αἱ δώδεκα ὥραι, ὑποδιαιρουμένης ἑκάστης ἐξήκοντα τοῦ κύκλου εἰς ἑξήκοντα λεπτά, καὶ τὸ μὲν τὰς ὥρας δεικνύον σιδήριον, ὡροδείκτης, καλεῖται· τὸ δὲ τὰ λεπτὰ, λεπτοδείκτης.

Ὡρολόγος, ὁ, ἀντὶ, ὡροσκόπος. Κλμ. Ἀλεξ. Στρμ. β. σελ. 386.

*Ὡρομαθής, παρ' Αἰτπ. ἴδε ὡρομάντις.

*Ὡρομάντις, εως, ὁ (ὥρα, μάντις). Ὅστις προφητεύει τὰς ὥρας, Ἐπθτ. τοῦ Ἀλεκτρυόνος.

*Ὡρομέδων, οντος, ὁ, Ἐπίθτ. τοῦ Παυός· ὡς τὸ, ἁλιμέδων, ποντομέδων, κτλ. — 2) κύρ. ὄνμ. ὄρους τινός.

Ὡρονομεῖον, τὸ, καὶ, ὡρονόμιον, τὸ· = ὡρολόγιον. Ἀλέξανδρ. Ἀφρόδ. προβλ. α', 95. παρὰ τὸ, ὡρονομέω.

*Ὡρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ ὡρονομέω. Μυθ.

Ὡρονομέω, Μέλ. ήσω (ὡρονόμος). Διαιρῶ καὶ δεικνύω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. — 2) Διοικεῖ κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ πλανητῶν ὁπόταις ἄρχεται ἡ περίοδος ἑκάστου πλανήτου.

Ὡρονομικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ὡρονόμον, εἶναι ἴδιον ὡρονόμου. «Κατασκεύασμα ὡρονομικόν». σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1093. Ὀργανον εἰς διαίρεσιν καὶ δεῖξιν τῶν ὡρῶν.

*Ὡρονόμιον, τὸ· ἴδε ὡρονομεῖον.

Ὡρονόμος, ὁ, ἡ (ὥρα, νέμω). Ὅστις διαιρεῖ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου διαιρεῖ, μοιράζει, διατάττει, δεικνύει τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ὅθεν καὶ ὡρονόμος τὸ ὡρολόγιον. — 2) Ὅστις κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ τῶν πλανητῶν ὁπόταις ἄρχεται τῆς περιόδου των ἡ ὥρα· ὁ Βίβριος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. Πάτυρα, λέγει οὕτω καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα ἤτοι τὸν Πετεινόν.

*Ὡρορε, γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ ὄρνυμι, κατὰ ἁπλτ. Ὅμ.

Ὥρος, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὤορος. Ὁ ὕπνος, Σπφ. — 2) ἡ νύξ. Meinh. ἐν Εὐρ. σελ. 126.

*Ὦρος, τὸ, Δρκ. ἀντὶ ὄρος, Ἰων. οὖρος.

*Ὥρος, ὁ, ὡς τὸ, ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου· ἐξαιρ. — 2) Τὸ ἔτος· ὅθεν — 3) πλῆ. Τὰ χρονολογικὰ συγγράμματα. Ἡλῆρ. ὅθεν ὡρογράφος.

*Ὦρος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἑλληνός τινος τῶν κατὰ τὴν Τρωάδος· Ἰλιάδ. κυρίως = οὖρος, φύλαξ, ἐπαγρυπνῶν.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ (ὡροσκόπος). Ὄργανον, ἐργαλεῖόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου εὕρισκον τὴν ὥραν τῆς γενεσέως τινος, καὶ ἔκριναν ἐξ αὐτῆς τὴν μοῖραν του. — 2) = ὡρολόγιον.

Ὡροσκοπέω (ὡροσκόπος). Σκοπῶ, παρατηρῶ τὰς ὥρας, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ὥραν τῆς γενέσεως τινος, καὶ ἐξ αὐτῆς προφητεύω τὴν Μοῖραν του· ὅθεν

Ὡροσκόπησις, ἡ· Πτολμ. καὶ

Ὡροσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἢ τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου. — 2) ἐξαιρέτως δὲ ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν τῆς γενέσεώς τινος, καὶ ἡ δι' αὐτῆς προφητεία τῆς μοίρας του.

*Ὡροσκόπιον, τὸ· = ὡροσκοπεῖον.

Ὡροσκόπος, ὁ, ἡ (ὥρα, σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐρευνᾷ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἐξαιρ. δὲ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ δι' αὐτῆς ἐξηγεῖ τὴν μοῖραν του· «ὁ ὡροσκόπος» = ὁ γενεθλιολόγος· Διογν. Λαέρτ. Ὁ Πλίνιος ἐν β', ηε. ἔχει καὶ Vasa horoscopa, ὁ ἐστὶν ὡροσκεῖπα ἀγγεῖων, εἰ ὧν δηλ. ὡροσκοποῦσι.

*Ὡρτα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὄρνυμι.

Ὡροτρόφος, ὁ, ἡ (ὥρα τρέφω). Ὅστις τρέφει, φέρει τοὺς ἔτους τὰς ὥρας. Ὀρφ.

*Ὡροφυγών, όντος, ὁ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ εἰς τὰ ὄρη, Μαξίμ.

*Ὡρρεῖον, τὸ· ἴδε ὠρεῖον.

*Ὦρτε, γ'. ἐνκ. πρτπ. ἐνργτ. ἀορ. α'. τοῦ, ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὦρτο, Ἐπκ. ἐνκ. γ'. πρσπ. μέτ. ἀορ. β'. τοῦ, ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὡρυγγες, ων, οἱ. Εἶδος ἵππων ποικίλων, παρδάλων, παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 316.

Ὡρυγή, ἡ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός.

*Ὡρυγμα, τὸ· καὶ

*Ὡρυγμός, ὁ (ὠρύομαι). Βοή, κραυγή, φωνή, βρυχή, οὐρλιάγμα, μουγγρισμὸ· καὶ μάλιστα τῶν κυνῶν· «Ἠίονων ὠρυγήν, ἡ βοὴ τῶν παραθαλασσίων ὑπὸ τῶν κυμάτων προσερχομένη. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 333. ὅθεν τὸ Λατ. rugitus.

Ὡρυδόν, Ἐπίρ. (ὠρύομαι). Μὲ τὰ βρυχηθμοῦ, μετὰ βρυχῆς, οὐρλιάσματος, μουγγρίσματος. Νικανδρ.

*Ὦρυες, ων, οἱ Ὀνομάζονται ἅπαντα τὰ θηρία ὅτα βρυχῶνται, οὐρλιάζουν, Γλωσσ. ἀνῳ.

Ὡρυθμός, ὁ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός. Βρυχηθμὸς, βρυχή. Θεόκριτ.

*Ὦρυξα, ἀόρ. α'. τοῦ ὀρύττω.

*Ὠρύομαι, Μλ. -ύσομαι, μέσ. ἀποθ. Βρυχῶμαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. ἐπὶ σκύλων λύκων, λεόντων κλ. τ. τ. ὅταν πεινῶντες οὐρλιάζουν, Θκρτ. 2, 35. — β) μεταβ. ἐπ' ἀνθρώπων, Θρηνῶ, ὀδύρομαι Θκρτ. 1, 71. — 2) σπανιωτ. ἐπὶ ἀνθρώπων φωνῆς, βοῆς, βιῶ, φωνάζω δυνατὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 163. Θρηνολογῶ, μοιρολογῶ, Ἡρότ. 3, 117. ἀλλὰ καὶ ἀλαλάζω, φωνάζω ἀγαλλιάτεως, χαρᾶς φωνὴν, Ἡρότ. 4, 75. — 3) Τρπκ. Ἐπὶ τοῦ βαρέος, βαθέος, μὲ μακρόθεν ἀκουόμενου ὠρυγμὸν ὁμοιον ἦχον, κρότον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἀντ. Σιδ 8. Διον. Περ. 83. Τὸν ἐνργτ. τύπον ὠρύω ὁ Σουΐδ. μόνον ἔχει· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (συγγν. τῷ, ἐρύω, ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι, ἐρυγγάνω, ἐρυγμαίνω, ὀρύγω, ὀρυγαίω· βρύχω, βρυχάομαι· καθὼς καὶ μὲ τὸ Λατ. rugio, rudo, ructo.) [Τὸ υ, συνήθως μὲν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μερ., μόνον παρὰ Διον. Περ. 83 κεῖται ἐν τῷ ἐνεστ. βρχ.]

*Ὠρύξαται, Ἰων. γ'. πληθντ. πρότπ. παθητκ. παρακμ. τοῦ ὀρύττω.

*Ὠρύχατο, Ἰων. γ'. πληθντ. πρσπ. παθητκ. ὑπερτντλ. τοῦ ὀρύττω.

*Ὠρύχιον, τὸ, κύρ. ὄνμ. χωρίου τινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ὠρύω, ἴδε τὸ εὐχρηστότρ. ὠρύομαι.

Ὠρύωμα, τὸ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμα, παρὰ τοῖς Ο'. (ψ)

*Ὦρωρε, ποιητ. γ'. ἐνικ. πρόσπ. ἀόρ. α'. τοῦ ὄρνυμι.

*Ὠρχαῖοι, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἀρχαῖοι.

*Ὠρχαῖος, Ἰων. καὶ Δρκ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἀρχαῖος.

*Ὠρχμενος, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἀρχόμενος. Γλωσσ.

*Ὠρωπαῖος, ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ὠρωπός.

Ὠρώρει, γ'. ἐνκ. πρτπ. ὑπερτντλ. τοῦ, ὄρνυμι, Ἰλιάδ. Σ, 498.

*Ὠρωρέχατε, Ἰων. γ'. πλῆ. πρτπ. παθ. πτερμ. τοῦ, ὀρίγω, ἀντὶ ὡρωρεγμένοι εἰσί.

*Ὠρωρέχειν, Ἀττκ. ὑπερτντλ. τοῦ ὀρίγω.

*Ὠρώρυκτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. παθτ. ὑπερτντ. τοῦ, ὀρύττω, Ἡρότ. 1, 185.

*Ὠρωρύχειν. Ἀττκ. ὑπερτντλ. τοῦ ὀρύττω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Σ.

Ὦς, Ἐπίρ. ἐκ τῆς ἀρχαίας θεμτ. ἀντνμ. ὅς, ὡς τό, τοῖς, παρὰ τὸ ἄχρηστον, οὗτος, τὸ παρὰ τό, οὗτος = οὗτως, ὥδε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κατ' αὐτόν, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τ' ἀκόλουθ. ἔστι, τοιοῦτος λογῆς· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐν γένει παρὰ ποιητ. καὶ τοῖς Ἰωσ. λογογρ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ σπανίως, χρήσιμον, Valck. ἐν Φοιν. 841. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σελ. 326. D. — β) καὶ ὡς. Καὶ κατὰ τοῦτον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ κατὰ τοιαύτας περιστάσεις, καὶ τοιούτους λογῆς· ὅθεν ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο· ὡς τό, ὅμως, Ἰλιάδ. Α, 116. Γ, 159. Δ. 322. Θ, 56. Λ, 720. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀνάπτ. τῶν· οὐδ' ὡς, μηδ' ὡς, οὔτε ἔτσι, μήτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τότε, ἢ καὶ ἔτσι ἔχει, Ἰλιάδ. Η, 263. Ι, 351· 587. Λ, 841. Ὀδύσ. Α, 11. Β, 24. καὶ ἀλλαχ. οὐδὲ κεν ὧδε Ἰλιάδ. Ι, 388. οἱ δὲ φράτερες, καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, μηδ' ὡδε, εἶσι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρφ. πάνυ εὐχρηστοι. — γ) ἐν ὁμοιότητι· ὡς — ὡς — ε, ἔτσι — καθὼς —, ὅτι δὲ καὶ ἀνάπαλιν ὡς — ὡς —ε, καθὼς — ἔτσι —. Ὅμ., οὐ μόνον ἐν ποιότητος ἀλλὰ καὶ ἐν χρονικαῖς ἢ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀλληλουχίᾳ ἀνοίᾳ τινῶν πράξεων ὁμοιότητι, Valck. Φοιν. 1437. ὡς ἤφατο γούνων, ὡς εἶχε· ἐμπεφυΐᾳ, καθὼς ἔπιπτε τὰ γόνατά του, ἔτσι τὰ ἐκράτουν σφιχτὰ, δέν τὰ ἄφηναν, Ἰλιάδ. Α, 512. ὡταύτως καὶ ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἴδεν πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν καθὼς τὴν εἶδεν ἔτσι, αὐθὺς ἐπείτητε τὸν υἱὸν του ὁ ἔρωτας, Ἰλιάδ. Ξ, 294. οὕτω καὶ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάρθη», Θκρτ. 2, 82. παρβλ. 3, 42. Δύνανται μὲν τοιοῦτοι καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ παραδείγματι τούτῳ τὸ δασυνόμενον μόνον ὡς, ἂν ἐκληφθῇ τὸ β'. καὶ τὸ γ'. ὡς ἐπιρρηματικόν, καθὼς τὸν ἴδα, πόσον ἐμάνηκα, πόσον ἐπληγώθη ἡ καρδιά μου! Ὅτι δὲ ὁ Βιργίλιος τοιαύτην ἐννόησεν οὕτω τὴν Θεοκρίτειον ταύτην φράσιν βεβαιοῦται διὰ τῆς μιμήσεως του ἐν τῷ ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, ecl. 8, 41. Παραβλ. ὡς, Β, II. 5. ε'. καὶ Δ, I 2. «— ὡς τε — ὡς —». Τμ. Δμτ. 174. 176. — δ) Οὕτως, ἔτσι, παραδείγματος χάριν, ἐν γενικῶς ὁμολογουμένῃ τινὶ γνώμῃ ἰδιαιτέρου ἐλέγχου ἢ ἀποδείξεως σημαντικόν, Ὀδύσ. Ε, 121. 125. 129. Τμ. Ἀφρόδ. 219. Ὁ Hermann ὅμως προκρίνει τὸ ἀναφορικὸν ὡς, καθὼς παραδείγματος χάριν· τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν Ὀδύσ. Ε, 129. κατ' οὐδένα τρόπον χώραν ἔχει. — 2) ὡς ἀντὶ τοῦ ἀσυνημ. μόνον ὡς, ἐν ὁμοιότητι, καθὼς, ὅταν τὸ Ἐπίρ. ἐπιφέρηται τῇ λέξει τῆς ὁμοιώσεως, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Ὡς, Ἐπίρ. ἀναφορ. ἀπὸ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ. ὅς. Κατὰ τὸν ὁποῖον τρόπον, καθὼς· πολλ. παρ' Ὅμ. ἐν γένει δὲ καὶ ἐξηγηματικόν τινα ὁρισμὸν περιέχον καὶ ἐν τελείαις φράσεσιν ὡς δεικτικόν τι ἐπίρρημα ἀναφερόμενον, τὸ ὁποῖον δύνανται καὶ προηγεῖσθαι τοῦ, ὡς, καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως καταλείπανται. Αὕτη δὲ ἡ ἀναφορὰ ἔχει χώραν οὐ μόνον εἰς τὰ κυρίως δεικτικὰ Ἐπίρρήματα ὡς, τῶς, ὧδε, αὐτως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὠτσόνω. Ἰλιάδ. Δ, 130. καὶ εἰς τὸ ὠταύτη π. χ. ὠταύτη ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρειν Πλάτ. Πολτ. σελ. 365. D. καὶ τ. τ. — Τὸ ἀναφορ.

ὠέω, οὐδέποτε τοιοῦται, εἰ μὴ ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσεως κείμενον, ἢ τῇ λέξει ἐπιφερόμενον, ἥτις κατὰ τὴν σύνταξιν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ, π. χ. ἥδεός ὡς τίετο δήμῳ αὐτοῦ, ἠδὲ μάλιστα Ἰλιάδι. Ε, 78. Β, 33. καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς ποιητ., παρὰ τοῖς Ἰωσὶ λογογρ. σπανίως, παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, πιθανῶς οὐχ εὑρηταί που παράδειγμα. Δωρ. παρασχημ. αὐτοῦ ἐστι τό, ὦ, Ἀνεκδ. Bekk. σελ. 591. 22. 617. 31.

Ἐπὶ δὲ τὸ ὡς κατὰ σημασ. Ἐπιῤῥητ. τὸ κατηγορούμενον μέσον αὐτοῦ ὑπάρχει νὰ διορίζῃ, πρὸς μὲν τὸ ὑποκείμενον ἀναφέρεται ἐμμέσως μέσον πρὸς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἀμέσως, Wellauer ἐν Ἀπλ. βιβ. 2, 1051. ἡ ἄμεσος ὅμως ἀναφορὰ αὐτὴ ἐστὶ διττή, ἐγγυτέρα δηλονότι, ὅταν τὸ ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ κατηγορούμενον, καὶ ἀπωτέρα ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον. Εἰς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἀναφερόμενον τὸ ὡς, διασαφηνίζει, τὸν τρόπον τοῦ κατηγορουμένου.

I) Διὰ παραθέσεως, ὡς παραβολὴ κατ' ἐξοχὴν φαινομένης καὶ τὴν παραβολικὴν πρότασιν σχηματιζούσης. Παραβολικόν.

II) Διὰ προσδήκης προτάσεώς τινος τὸν τρόπον, τὴν ποιότητα τοῦ κατηγορουμένου ἀκριβέστερον δηλούσης, καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος κειμένης. Ὅταν δ' ἐξ ἐναντίας τὸ ὡς ἀναφέρηται εἰς τὸ ὑποκείμενον, διασαφηνίζει αὐτὴν ὡσαύτως.

I) Διὰ παραθέσεως.

II) Διὰ προσδήκης ἀντικειμένου τινὸς (object) ἐν προτάσεως σχήματι· ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη πρότασις.

1) Τοῦ ἀντικειμένου πρότασις (objective), ταῦτ' ἔστι τὸ ἀντικείμενον δηλοῦσα εἰς ὃ ἀπορρέπεται τοῦ ὑποκειμένου ἡ ἐνέργεια, κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, ὡς = ὅτι.

2) Προαιρετικὴ πρότασις, ὡς = ἵνα, ἤ ὅπως. (λύεται αἱ προτάσεις εὑρηνται μεταβατικοῖς ἐπιφερόμεναι ῥήμασι· καὶ διασαφηνίζουσιν ἀμφότερα, τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν· τοῦτο δέ, ἡ πρώτη μὲν τῇ ἐνέργειας αὐτῆς σημαντικὴ οὖσα, ἡ δευτέρα δὲ, τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ σκοποῦ, εὖ ἴσθι τὸ ἐνεργεῖν.)

3) Συμπερασματικὴ πρότασις· ὡς, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. πολὺ εὐχρηστότερον, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖν διὰ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀποτελέσματος· ἀκριβέστερον διορίζουσα.

4) Αἰτιολογικὴ πρότασις, ὡς = ὅτι ἢ ἐπεί.

5) Χρονικὴ πρότασις, ὡς = ἐπεί. Ὅτε, ὅταν, ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ αἴτιον καὶ ὁ χρόνος τοῦ ἐνεργεῖν διορίζουσι πολλαχῶς τὸν τρόπον αὐτοῦ, ὁ διορισμὸς οὗτος γίνεται ἀκριβέστερος διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἐνεργεῖν.

A) Ὡς, τοῦ κατηγορουμένου ἐριστικόν.

I) Ἐν τῇ παραβολικῇ προτάσει, Ὥσπερ, καθὼς ὡσάν, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅταν δὲ ἡ φράσις εἶναι πλήρης, τίθεται συνήθως μετὰ τοῦ ἀναλόγου πῶς ἡ οὕτως, τὰ ὁποῖα δύναται καὶ ἐπιφέρεσθαι τῇ διὰ τοῦ ὡς ὁριζομένῃ προτάσει καὶ προηγεῖσθαι αὐτῆς ἀνάλογα δὲ εἰσὶν ἀλλήλοις καὶ τό, ἠτὼς καὶ ὡσαύτως, Ἰλιάδ. Γ, 415. εὑρηται δὲ μάλιστα ἐν τοιαύταις ἀναφορικῆς καὶ τό, ὡς ἐνίοτε, ὁπου ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ Ἐπιῤῥήμ. ἔθει κεῖσθαι τὴν ἀναφορικὴν αὐτωνυμίαν πῶς ἢ ὅσος, π. χ. πέλῶν κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανεν ἀντὶ πᾶ οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, Ὀδσ. Ρ, 344 πῶκα δὲ μητρὶ ἔνεπον, ὡς εἰδότα καὶ ἔκλυον ἀντὶ, πόσα εἰδὼν καὶ ἔκλυον, Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 172. 296. 418. Ἰλιάδ. Β, 10 Ξ, 44. Σ. 74. 75. Ἡσιόδ. Ἔρ. 690. ἠτορῆμα, ὡς εἶπεν ἀντὶ, πῶ εἶπεν, Αἰσχυ. σελ. 64. καρβλ. Schaef. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 1124. Lobeck Φρυν. σελ. 427. — Ἀκριβέστερος διορισμὸς κατὰ τὰς διαφορὰς ἐγκλίσεις. — 1) ὡς μετὰ τῆς Ὁριστικῆς, ὅταν παραβάλλεταί τι πρὸς ἄλλο τι τῷ ὄντι ὑπάρχον ἢ συμβαῖνον, ἢ τὸ ὁποῖον συμβαίνει τοὐλάχιστον συνήθως· ὡς δ' ἄνεμοι ἄχνας φορέῃσι ἱερὰς κατ' ἄλωάς . . . ὡς τότ' Ἀχαιοί . . ἁ Ἰλιάδ. Ε, 499. Ι, 4. Σ, 161. Χ, 199. πολλάκις μετὰ τοῦ ὁρατ. ἀορατ. ἐπειδὴ, ἐν τῇ δηλώσει τοῦ συνήθως ἢ πολλάκις συμβαίνοντος, εἰώθει τίθεσθαι ἰδιαιτέρας περιστάσεις τοῦ παρωχηκότος καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἐνεστὸς σαφηνίζεσθαι διὰ συγκρίσεως, π. χ. ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν πολιήρεος ἀπέστη . . . ὡς αὖτις καθ' ἑμὸν ἔδυ Τρώων ἀγερώχων, δείσας Ἀτρέος υἱόν, Ἀλεξανδρου θεοειδέος Ἰλιάδ. Γ, 33-36. Δ, 275. δύναται ὅμως ἐν ταῖς τοιαύταις παραβολαῖς νὰ λαμβάνηται ὁμοῦ καὶ ὁ ἐνεστ. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ γάλα λευκὸν ἐπείγομένος συνέπηξεν, ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέψεται κυκώμενόν τε . . ἁ Ἰλιάδ. Ε, 902. Τὰς διεξοδικωτέρας παραβολὰς εἰώθει ποιεῖν ὁ Ποιητ. μετὰ τοῦ, ὡς ὅτε, ἢ ὡς δ' ὅτε, οὐ σπανίως δὲ καὶ κατὰ τρόπον, ὥστε τό, ὥστε, ὅλως περιττὸν φαίνηται, π. χ. κῆρι δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. Ἰλιάδ. Δ, 462. ἡ φράσις ὅμως ἐστὶ πολὺ μᾶλλον ἐλλειπτική, ἀντὶ τοῦ, ὡς ὅτε πύργος ἤριπεν πλήρης δὲ ἐν Ν, 389. κῆρι δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν πρβλ. Μ, 132. Ο, 362. Herm. Vig. σελ. 919. σπανιώτ. δὲ ἐν συντομωτέραις παραβολαῖς, ὡς ἐν Ὀδσ. Λ, 368. — 2) ὡς, μετὰ τὴν ὑποτακτικῆς, ὅταν διὰ τῆς παραβολῆς δὲν λέγεται τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἀλλὰ τὸ τί ἔσται ἂν συμβῇ περίστασίς τις· ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ δερὼν ἐξ αὐχένα ἕξῃ . . . ἁ Ἰλιάδ. Ε, 161. Ι, 323. Κ, 485. Χ, 93. ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ παραδείγματι, ὁ λόγος μετὰ τὰ μέρια, δέ τε, στίχῳ 94. ἐψεύσται ἐριστικῶς, πέδον δέ τε μιν χόλος αἱνὸς, συμβολικὸν δὲ δέδορκεν. — 3) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, μόνον διὰ προσλήψεως ἄλλων μορίων, καὶ ἐξαιρ. τοῦ, εἰ, οὐδέποτε δὲ ἄλλως· καὶ τότε ἡ εὐκτικὴ πρότασις ἕπεται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὑποθετικῆς. Καθὼς ἁ . . . καθὼς ὅταν . . καθὼς ἄν, ποθ' ὧρ' ἦσαν, ὡς εἴτε πυρὶ χῶσι κάτα νέμοιτο. Ἰλιάδ. Β, 780. Χ, 210. Ὀδσ. Κ, 416. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. γράφει ὁ Wolf ἀμφότερα τὰ μέρια ὡς, εἰ, εἰς μίαν λέξιν, ὡσεί. Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ, ὡς, μετὰ τῆς Ὁριστικ., Τπτκτ. καὶ Εὐκτ. ἐγκλίσεως ἴδε Herm. de legg. quibusd. supt. serm. Hom. 2. σελ. 4. καὶ ἐν Vig. σελ. 910. — Σπανιώτατα δὲ καταλιμπάνεται τὸ παραβολικόν, ὡς, Lobeck Σφλ. Αἴ. 167. ὥσαυτως σπανιώτατη καὶ ἡ ἀναδίπλωσις τῶν παραβολικῶν μορίων ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, διπλασιαζομένων γὰρ τῶν μερίων αὐτῶν, ἁπλῆν δεῖ καὶ τὴν παραβολὴν γίνεσθαι, Seidl. Εὐρ. Τρ. 147. Herm. de pleon. et ell. σελ. 201. Δύναται δὲ νὰ προηγῆται τῆς τῷ, ὡς, ἀρχομένης προτάσεως καὶ παράλληλός τις, ἄνευ συμπλεκτικοῦ ῥήματος, τῇ ἀναφορικῇ αὐτωνυμίᾳ ἀρχομένη πρότασις, Wolf Δμστ. Λεπτ. σελ. 311. Ὁ δὲ Βτμν. Λεξ. 1. σελ. 239. λέγει ὅτι ἐν πάσῃ τῇ Ὁμηρ. ποιήσει, τὸ ἁπλοῦν παραβολικόν, ὡς, τοῦ ὀνόματος προηγουμένου οὐδέποτε ἄλλως τίθεται εἰμὴ ἐν ἀρχῇ τελείας προτάσεως μετὰ προσκειμένου ῥήματος ἢ μετοχικοῦ ἐπιθέτου, πλὴν τῶν ἐνεργῶς ἐλλειπτικῶν φράσεων, ὡς Ὀδσ. Ξ, 441. παῖδ' αὖτως Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ ὔπαχ. ἐγένου. Ἐν κυρίαις παραβολαῖς δ' ἐξ ἐναντίας οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ. εὑρηται τὸ, ὡς, πρὸ ὀνομστ. ἢ αἰτιατικῆς κειμένων, ἐξαιρέσει τοῦ μόνου ἀμφβ. παραδείγματος πῶς κύματα μακρὰ θαλάσσης . . ἁ Ἰλιάδ. 144. πολὺ μᾶλλον δὲ κεῖται παντοχοῦ εἴτε τὸ ἁπλοῦν ὡς καὶ ἐπιφέρεται αὐτῷ τὸ τοιοῦτος, τοιόσδε ὥς, τοιόνδε ὡς, τοιοῦτος ὡς, τοιόσδε ὡς, λύκοι ὡς, ὀρυόχους ὡς καὶ λ. τ. τ., εἴτε ὅτε πρέπει νὰ προηγῆται τὸ παραβολικὸν μόριον, τίθεται τό, ὥστε, αὐτὸ ἢ τό, ἤτοι.

I. — β) Τῇ παραβολικῇ προτάσει ἐστὶ συγγν. ἡ ἀναφορικὴ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς γίνεται ὁμοίως τῇ τοῦ, ὅπως, ὅπερ ἴδε· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπιφέρεται, μεσεμπιπτικῶς, τῷ, ὁρᾶν, σκοπεῖν, ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλλοις ταύτοσημάντοις ῥήμασι.

II) Ὡς, ἐν τῇ ἐπιῤῥηματικῇ προτάσει· καὶ μάλιστα. — 1) πρὸ τῶν παρεμβεβλημένων ἢ ἐλασσόνων προτάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν συγχωροῦσιν ἀπόλυτον κατευθύ τῶν κυρίων προτάσεων τὴν σημασίαν, ἀλλὰ ποιοῦσιν αὐτὴν ἐξαρτωμένην ἢ περιωρισμένην πως· εἰσὶ δὲ αἱ προτάσεις αὗται. — α) εἴτε ἀπόλυτος, κατ' ὁριστικὴν ἔγκλισιν, π. χ. πῶς ἐμοὶ δοκεῖ καθὼς μείφαίνεται, καθὼς στοχάζομαι, πῶς ᾤετο, ὡς ἔοικε, ὡς ἐγὼμαια κλ. τ. τ. εἴτε. — β) ὑποθετικαί, μετὰ τοῦ, ἄν, κατ' εὐκτ., ἔγκλ. πῶς ἡμεῖς φαίμεν ἄνω καθὼς ἤθελεν εἰπώμεν, ὥστον νὰ ἐλέγωμεν, μετριωτέρου ἐκφράσεως δηλωτικαί. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ἄν, καθ' ὑποτακτ. ἔγκλ. πῶς ἄν δυνώμεθα καθὼς ἤθελε δυνηθῶμεν, ὅτον ἤθελ' εἶμεθα ἱκανοί, ὅσον μᾶς σταθῇ δυνατόν. — Ἐν τοῖς τοιούτοις συντάσσεται πολλάκις τό, ὡς, μετὰ τοῦ, γε ἢ γοῦν· πῶς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει, καθὼς τοὐλάχιστον λέγουν. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τό, ὡς, τοῦ, γε, διὰ παρενθέσεως λέξεων, Reisig comm. cr. de Soph. O. C. 45 — Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δὲ, μετὰ ἀπαρεμφάτου, πῶς σφίσι δοκεῖν. Οὐ σπανίως δὲ κεῖνται αἱ τοιοῦται προτάσεις καὶ ὄντως τοῦ, ὡς, π. χ. ἠφασί, εἶμαι Schaef. Bos. ell. σελ. 782. — Ἐνίοτε δὲ ἡ τοιαύτη περεμβεβλημένη ἢ ἐλάσσων πρότασις διορίζει τὴν σύνταξιν τῆς κυρίας προτάσεως εἴτε μὲ τὴν ἐξάρτησιν αὐτῆς ὅλως ἀπὸ τῆς ἐλάσσονος καὶ μεταβολὴν εἰς αἰτιατ. πτῶσιν μετ' ἀπαρεμφ., ἢ εἰς πρότασιν μετὰ τοῦ, ὅτι, εἴτε διὰ τροπῆς μόνου τοῦ τελικοῦ χρόνου τῆς κυρίας προτάσ. εἰς ἀπαρέμφ., π. χ. πῶς δὲ Σεύσαι λέγουσι, τεώτατον ἁπάντων ἐστὶν εἶναι τὸ σφέτερον αὐτέων ἢν τὸ σφέτερον, Ἡρόδ. 4, 5. παρβλ. 1, 58. 65. 2. 8. 4. 76. 95. 6. 37. Συνήθως δὲ προηγεῖται παρ' Ἡρόδ. ἡ τῷ, ὡς, ἀρχομένη πρότασις, ἐνίοτε μέντοι καὶ παρεντίθενται εἶον· ἦτον χρόνον δὲ τοῦτον, ὡς λέγουσι Σύβαρῖται, σφέας τε αὐτοὺς καὶ τῆλυν τὸν ἑωυτῶν βασιλέα . . ἁ, 5, 44. πάντῃ δ' ὡς ἔοικε οὐ νέμεσιν, ἀντὶ, νοῦ νέμει, ὡς ἔοικεν, Σφκλ. Οἰδ. Τρ. 1230. ἐκδ. Νισφτ. Δούκα. ἆρα ν σύνταξις αὐτοῦ ἐστι παντοίων ἐγγράσσων σύμμιξις κυρίως, Schaef. καὶ Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 786. Herm Vig. σελ. 745. 894. Τελειοτέρα δὲ κεῖται παρ' Ἡρόδ. 3, 56. 9. 32. — 2) ὡς, πρὸ τῶν κατὰ συγκοπὴν φράσεων, πῶς ἐμοί, ἢ ὡς γ' ἐμοίγ, κατὰ τὴν ἐδίκην μου χρίσιν, καθὼς ἐγὼ κρίνω· ἔτι δὲ καὶ πῶς γ' ἐμοὶ κριτῇ, καὶ ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ Valck. ἐν Ἱππ. 324. = πῶς ἐμοὶ δοκεῖν, Ἀνεκδ. Bk. σελ. 74. ἀλλὰ καὶ πῶς ἐμοίγ, καθὼς μοὶ εἶναι δυνατόν, καθὼς τὰς δυνάμεις μου, Heusde spec. crit. ad Plat. σελ. 52. πῶς ἐμοὶ δόξῃ, = ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· Σιφ. πῶς ἀπ' ὀμμάτων καθὼς φαίνεται, ὅπερ ἀναπληροῦται συνήθως διὰ τοῦ, εἰκάσαι. — β) ὡς, μετὰ τοῦ, ἄν καὶ ἀπρμφ. ἠμεγάλα ἐκτήσατο χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥοδώπιδι, ἐπειδὴ καὶ ἡ Ῥοδῶπις ἦτον τοιαύτη, ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα, τοῦτ' ἔστιν, ἄλλως δὲν ἤθελε τὰ κερδήσῃ ἂν δεν ἦτον παῦο ἐπαφρόδιτος· Ἡρόδ. 2. 135. εὐχρηστότερον δὲ ἄνευ τοῦ, ἂν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἡρόδ. 2, 8. 4. 99. πρβλ. Γ. Π. 1. — 3) ὡς, μετὰ ἐπιῤῥημάτων καὶ μάλιστα,

— α) μετὰ τῶν θετικῶν, κατ' ἐπεκτασίην ἐμφατον, π. χ. ὡς ἀληθῶς καθὸς εἶναι ἀληθές, τοῦτ' ἔστι μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὰ τωστά, ὡς κοινῶς λέγομεν· ὡς ἑτέρως καθόλου ἄλλως, καθόλου διαφορετικά· καὶ τ. τ., ἂν μὴ κρεῖττον ὡς ἀναβρόχοις ἐκλαμβάνεσθαι, Πῶς ἄλλως! τοῦτ' ἔστι, πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ἀλλέως! πῶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἦναι ἀληθής! Ἐκτὸς ταύτην τὴν σημ. δύναται συντάσσεσθαι τὸ, ὡς, καὶ μετὰ Ἐπιῤῥ., καὶ μετὰ Ἐπιθ., καὶ μετὰ ῥημ., οὐχὶ μέντοι μετὰ οὐσιαστ., Valck. ἐν Φοιν. 150. 824. παρβλ. Δ. Ι. 1. ἑαυτὸν ἐπιφέρεται τὸ, ὡς, καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς αὐξητ. ἐπιῤῥ. «θαυμαστῶς ὡς, καὶ θαυμασίως ὡς», καθόλου θαυμαστὰ, θαυμασιώτατα· «ὑπερφυῶς ὡς», ὑπέρμετρα μεγάλος, η, ον·, καὶ ἀ ἡ θέσις τοῦ μὴ τοσουμένου, ὡς, ἐπιῤῥημ. ἐπιφερομένου, ἐλλειπῶς σαφῶς δεικνύει, ἐπειδὴ ἄλλως ἔπρεπε νὰ τονοῦται, ὡς, ἐνίοτε δὲ ἀποχωρίζεται τοῦ ἐπιῤῥμτ. τὸ, ὡς. μὲ παρέθεσιν παριστατέρων λέξεων «θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς», Πλάτ. Φαίδ. σελ. 95. Α. «ὑπερφυῶς δή τὸ χρῆμα ὡς», Πλάτ. Ἀλκιβ. 2. σελ. 147. C. — β) Τοῖς συγκριτ. ἐπιῤῥημτ. προσκεῖται, ὡς φαίνεται, τὸ, ὡς μόνον ὅταν τὸ θετικὸν τοῦ Ἐπῤῥ. κεῖται ὡσαύτως καὶ ἐπιτ., ὅθεν «ὡς ἀληθεστέρως», Πλάτ. Πολιτ. σελ. 347. Κ. ἄλλως γὰρ πάλιν ἀμφίβολος ἡ σύνταξις αὐτοῦ αὐτὴ. — γ) Τοῖς ὑπερθετ. ἐπιῤῥμτ. προσκεῖται τὸ, ὡς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅπως, καὶ σημαίνει τὸν δυνατὸν, μέγιστον, ὕψιστον βαθμὸν, «ὡς μάλιστα», τόσον πολὺ ὅσον δυνατὸν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ ἦναι· «ὡς ῥᾷστα», ὅσον τὸ δυνατὸν εὔκολα, ὅσον εὔκολον ἠμπορεῖ νὰ ἦναι, νὰ γένῃ· «ὡς τάχιστα» τόσον ἐλλιγώρα ὅσον εἶναι δυνατὸν, ἀφ' Ἡροδ. πάνυ εὔχρηστος τρόπος· ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐλλειπῶς ἡ ἔκφρασις· πλήρης δὲ, εἰ ἐκεῖτο οὕτω τάχιστα ὡς δυνατόν· εὕρηται δὲ τὸ ὅτι καὶ πλήρης ἡ ἔκφρασις «ὡς δυνατὸν κάλλιστα» Ἰσοκρ. οὐ σπανίως δὲ καὶ μετὰ τοῦ τε τοῦ ῥήματος τοῦ δύναμαι καὶ τῶν ἰσοδυνάμων αὐτῷ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ἔλλειψις διορίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, «ὡς ἐδύναντο κάλλιστα· ὡς ἂν δυνώμεθα πράττεσθαι, καὶ τ. τ, Ξεν. Ἀνάβ. 3, 2, 6. «ὡς εἶδέ τε μάλιστα· ὡς εἴδετε πλεῖστοι», καὶ λ. τ. τ., σπανιώτ. δὲ τὸ ὅλως πλεοναστικὸν «ὡς ὅτι μάλιστα», Πλάτ. Νομ. 10. σελ. 908. Α. παρβλ. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 673. 894. Πρὸς τούτοις δὲ προτήκουσιν ἐνταῦθα καὶ αἱ φράσεις «ὡς τὸ πολὺ· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον», παρβλ. πολὺς, σημτ. 4. ε'. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρόκειται τέλος. — ζ) τὸ ὡς, ὑπερθετικὸς ἐπίθετος «ὡς ἄριστος· ὡς βέλτιστος» κλ. τ. τ. Πολλάκις δὲ εὕρηται τὸ, ὡς, ὥσπερ καὶ τὸ, ὅτι, διὰ προθ. ἀπὸ τοῦ ὑπερθετ. κεχωρισμένου, π. χ. «ὡς ἐς ἐλαχίστους», ἀντὶ «ὡς ἐλαχίστους», Θεόδ. «ὡς ἐν βραχυτάτοις», ἀντὶ «ἐν ὡς βραχυτάτοις», Ἀντιγ. «ὡς ἐν ἐγκρατάτῳ», ἀντὶ «ἐν ὡς ἐγκρατάτῳ», Ξεν. ἐν Poppo obsc. ἐν Θουκ. σελ. 223

Β) Ὡς, τοῦ ἀντικειμένου (objecti) ὁριστικόν.

1) Παράθετις δευτέρου ἀντικειμένου, πρὸς τὸ ὁποῖον παραβάλλεται τὸ πρῶτον. Προτίθεται δὲ τὸ, ὡς, τῷ πρώτῳ ἀντικειμένῳ εἰς δήλωσιν τῆς ποιότητος τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ἐν αὐτῷ τὸ ὑποκείμενον, καὶ εἰς διορισμὸν τῆς εἰς αὐτὸ τελουσῆς ἐνεργείας. Γινώσκεται δὲ δι' αὐτοῦ ἡ γνώμη, ὁ σκοπὸς, τὸ αἴτιον ὑφ' οὗ προήχθη ἡ ἐνεργεία· ἔθει ἡ προσθήκη τοῦ, ὡς, ἀναλύεται παντοιοτρόπως κοινότρ. διὰ τοῦ, μὲ γνώμην, μὲ στοχασμὸν, μὲ σκοπὸν νὰ — καὶ δι' ἄλλων τοιούτων φράσεων, π. χ. «ὡς φύλακα συμπέμψας αὐτόν», τὸν ἔστειλε μαζῆ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡρόδ. «σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖσι μὲ ἔσω», μαζύ σας, μὲ γνώμην, ἢ πιστεύοντες, νομίζοντες ὅτι εἶστε πιστοί, Ξεν. «ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον», μὲ γνώμην ἢ πιστεύοντες ὅτι εἶναι μέγιστον ἀγαθὸν, Πλάτ. «ὡς ἀκουσομένων πιστεύων ἢ στοχαζόμενος ὅτι θέλει ἀκούσει, Πλάτ. Πλεῖστα παραδείγματα ταύτης τῆς χρήσεως τοῦ, ὡς, παρέχουσιν ἔκφρ. οἱ λογογραφικοὶ διάλογοι καὶ οἱ Δραματοποιοὶ τῶν Ἀττ.

Π) Προσθήκη τοῦ ἀντικειμένου ἐν προτάσσει εἴδει· καὶ — 1) «ὡς περ ἀντικειμένου πρότασις κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, κεῖται τὸ, ὡς, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὅτι, ἢ τῆς αἰτιατικῆς μετ' ἀπαρεμφάτου· ἐκ ταύτης τῆς καθόλου ὁμοιότητος τῶν σημασιῶν τοῦ, ὡς καὶ τοῦ, ὅτι, συμφαίνεται ὅτι, προσάπτει πάλιν τὴν τῷ, ὡς, ἀρχομένην πρότασιν, ἐν ᾧ ἐμπίπτει παρβολή τις, τὸ, ὅτι, Poppo Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5, 3, 30. ἢ καὶ ἀνάπαλιν, το, ὅτι μεταβάλλεται εἰς το, ὡς, Heind. Πλάτ. Ἵππ. μείζον. σελ. 281. C. παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 566. «ὡσαύτως τρέπεται τὸ μετὰ τηλικοῦτόν τινος χρόνου, ὡς, εἰς αἰτιατ. μετὰ ἀπαρμφ., ἢ ἐπιφέρεται αὐτῇ, Ἡρόδ. 1, 82. 8, 118. Matth. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 774. Πολλάκις ὅμως ἀμφότεραι αἱ συντάξεις διαμίγνυνται εἰς μίαν πρότασιν ὡς ἐν τῷ, ὅτι, Α. ν. β'. ὅπερ ἰδε. — Ἀκριβέστεροι ὁρισμοὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐγκλίσεων. — α) ὡς, μετὰ τῆς ὁριστ., τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἢ ὑπάρξαν ἢ ἐτόμενον σημαίνον. — β) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτ., συντάσσεται ἐπὶ παροχηκότων πραγμάτων καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· ἠλθε ἀγγελίη, ὡς ἠλώκοι τὸ τεῖχος», Ἡρόδ. 1, 83. ἀντὶ τῆς εὐκτ. ὅμως κεῖται πολλάκις καὶ ἡ ὁριστ., ὥσπερ καὶ ἀντὶ παρωχηκότος χρόνου ὁ ἐνεστώς, ἐπειδὴ ὁ πλαγιος λόγος ὁμοιάζει πολλαχῶς τῷ εὐθεῖ, ὅθεν δύναται νὰ θετωνται ἀμοιβαίως αἱ δύο ἐγκλίσεις αὐταί, Math. Γραμμ. Ἑλλ σλ. 710. — γ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ εὐκτ. ἐγκλιν., ὅταν ἡ Πρότασις ἦναι ἀπόδοσις τῆς μείζους εἰδη πραγματικῶς ἐκφερομένης, εἴτε τοὐλαχιστον εἰκότως ἀναπληρωτέας ὑποθετικῆς προτάσεως· ἄλλως γὰρ ἐν ἀπολύτοις φράσεσι τίθεται ἀναγκαίως ὁ ὁριστκ. ἐνεστ. ἢ Μελλοντ. — δ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν, καὶ ὁριστκ. παρωχηκότος χρόνου, ὅταν δηλῶται τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς· (ἡ ὑποτακτ. ἐγκλτ. εἰς οὐδεμίαν τῶν συντάξεων τούτων ἔχει χώραν). — ε) ὡς, μετὰ ὁριστκ. ἐνεστ. καὶ μέλλ., προτρεπτικαῖς ἢ παραινετικαῖς ῥήσεσιν ἐπιφερόμενον, «μηκετ' ἀκροβοῦ μητρῷον ὡς σε λὴμ' ἀτιμάσει ποτὲ», μὴ φοβοῦ ὅτι ἡ μητρικὴ ὕβρις θέλει σὲ ἀτιμάσει ποτέ, Σοφκλ. Ἠλ. 1419. «ἐσθ' ὅπως Νεοφ. Δούκα. μὴ δείσητε, ὡς οὐχ' ἥδιστ' ἀκουσόμεσθα», μὴ φοβῆσθε ὅτι δὲν θέλει κουμηθεῖτε ἡσυχα, Ξεν. Κρ. π. β', 2. 30. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Ἀπαραλλάκτως χρησιμεύει καὶ τὸ, ὅτι, «ὅτι πολλῶν ἄρχουσι, μὴ φοβηθῆτε», παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Poppo Ξεν. Κυρ. Παιδ. 5, 2, 11. — 2) ὡς, Προαιρετικῶν προτάσεων προτιθέμενον, ἀρα ἰσοδύναμον τῷ, ἵνα, ἢ τῷ, ὅπως. — α) ὡς, καὶ ὡς ἄν, Ἐπικ. δέ, ὡς κεν, μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλτ. τῷ, ἐνεστ. καὶ τῷ μέλλ. ἐπιφερόμενον, «Ὅμ. οἷον ἐν Ἰλιάδ. ηπαώτερος ὡς κε νήπιος Α, 32. οἰδέ κεν ὡς ἤρξιεν Β, 364. Π, 84. 27. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 109. ἔτι δὲ καὶ παρεχηκότι χρόνῳ ἐπιφερόμενον ὅταν ἡ προαίρεσις ἢ ὁ σκοπὸς ἐννοῆται ὡς διαρκὴς, μάλιστα δὲ καὶ ἄλλως, ἐξαιρ. παρὰ ἱστοριογράφοις, διότι ἐν διηγήσεσι εἰώθε συντάσσεσθαι τὰς ἐλαττους προτάσεις ὡς εἰ ὁ λόγους ἦν περὶ ἐνεστώτων πραγμάτων, «Ὀδ. Ω, 360. Ἰλιάδ. Β, 3. Herm. Vig. σελ. 850. Thiersch Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 539. πολλάκις παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. λογογρ., σπανιώτ. παρὰ τοῖς Τραγ. Porσ. ἐν Εὐρ. Φοιν. 68. — β) ὡς, καὶ ὡς, ἄν, Ἐπικ. δέ, ὡς κεν, μετ' Εὐκτ. ἐγκλτ., παρωχηκ. ἐπιφερόμενον χρόνῳ. Ὅμ., ἀλλὰ καὶ ἐνεστῶτι, ὅταν δηλοῦται σκοπὸς ἄλλου τινὸς, ἢ καὶ ὁ ἴδιος τοῦ λαλοῦντος, οὐ μέντοι ἐν ἐνεστῶσιν ἀλλ' ἐν παρωχηκόσι πράγμασιν, «ὡς ἅμα δ' οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν», Ἰλιάδ. Β, 281. Reisig comm. cr. ἐν Σοφκλ. Οἰ. Κλ. σελ. 168. παρβλ. καὶ Herm. ἐν Σοφκλ. Ἠλ. 57. ὅστις ὅμως ἄλλως ἐξηγεῖ τὸ ἐκεῖ εὐκτικόν. Πρὸς τούτοις δὲ τίθεται ἡ Εὐκτ. ἐγκλτ. ὅταν ἡ προαιρετικὴ πρότασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ καθ' ἑαυτὴν εὐκτικῆς προτάσεως. — Ἔστι δὲ πάνυ δυσχερὴς ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ὡς, καὶ τοῦ, ὡς ἄν, ἢ Ἐπικ. ὡς κεν, μ' ὅλον ὅτι ἐν τῷ, ἄν, ἢ κεν, δύναται ἐνοεῖσθαι ἐνίοτε ἀναπληρωτικῶς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Ἂν δέν ἦναι τρόπος, δέν ἦναι βολετὸν νὰ γένῃ ἄλλως· ἂν μὴ ἄλλον τρόπον ἦναι δυνατὸν, καὶ τ. τ. Diesen de temp. et mod. v. Gr. Βουτμν. ἐν Σοφκλ. Φιλ. 826. — γ) ὡς, μετὰ παρωχηκ. ὁριστκ. χρόνου. ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ πρότασις ἢ ἐξαρτωμένη ἀπὸ ὑποθετικῆς προτάσεως τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς σημαινούσης, εἰς δήλωσιν ὅτι ἐμέλλε ἢ ἔπρεπε νὰ συμβῇ τι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν συνέβη, Herm. Vig. σελ. 850. — δ) ὡς, μετὰ ἀπαρμφ., εἰς προσθήκην ἀκριβεστέρου διορισμοῦ γνώμης τινὸς, ὡς εἰπεῖν Ἡρότ. 6, 95. 7, 24. «ὡς λόγῳ εἰπεῖν» 2, 53. 134. ἔτι δὲ καὶ «ὡς ἔπος εἰπεῖν· ἰδὲ ἔπος, ὃ. «ὡσαύτως καὶ «ὡς συντόμως εἰπεῖν, ἢ ὡς συνελόντως εἰπεῖν» τὸ κοινότρ. παρ' ἡμῖν, μὲ ὀλίγα λόγια, νὰ μὴ τὰ μακραίνω, «ὡς οὕτω γ' ἀκούσαιμι, καθ' ὅσον, ἂν ἠμπορῇ τις μόνον νὰ ἀκούσῃ· «ὡς εἰκάσαι», διὰ νὰ εἰπῇ τις τὸν συμπερασμόν του, «ὡς ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ τις, Ἡρότ. 1, 32. 9, 32. 34. αἱ πλεῖσται τῶν τοιούτων φράσεων ὅμως ἀπαντῶνται ἄνευ τοῦ, ὡς, παρβλ. Ἡρότ. 1, 61. 178. ὃ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἀπαρμφ. ἐννοήσεως ὡς Ἀντικείμενον ἀπὸ πάσης τῆς προτάσεως ἐξαρτωμένου, το, ὡς, σημαίνει ἅμα καὶ ὅτι ὁ ἀνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, εἶχεν ἰδίαν τῆς περὶ αὐτοῦ δηλωθείσης γνώμης· παρβλ. Β. Ι. — ε) τοῖς ῥήμασιν, ἀναμένειν, περιμένειν καὶ μένειν ἐπιφέρεται ἐνίοτε προαιρετικὴ πρότασις μετὰ τοῦ, ὡς, ὅπου χρησιμώτερα ἂν εἴη χρονικὴ πρότασις μετὰ τοῦ, ἕως, τοῦτο δέ, οὐχὶ ὅτι τό, ὡς, ἠμποροῦσε νὰ ἦναι ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ προτροπὴ ἢ ἡ παραίνεσις τοῦ περιμένειν, ἵνα συμβῇ, γίνηταί τι, ἔχεται εἰς τὴν τοῦ περιμένειν ἕως οὗ συμβῇ τὸ πρᾶγμα. Porσ. Εὐρ. Φοιν. 89. παρβλ. ὡσάν, σημτ. 3. — 3) ὡς, ἐν τῇ συμπερασματικῇ προτάσει, ἀντὶ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εὐχρηστοτέρου, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖ ἀκριβέστερον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας δηλοῦν, πάνυ εὐχρηστον παρ' Ἡρότ. μετὰ ἀπρμφτ. «εὖρος ὡς δυο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ», τόσον φαρδὺν ὥστε νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ πλέουν δύο τριήρεις ἐνταυτῷ Ἡρότ. 7. 24. πρβλ. 2, 135. 4, 184. ἀλλὰ καὶ μετὰ Ὁριστκ. ἐγκλ. Ἡρότ. 1, 183. 2, 155. καὶ ἀλλαχοῦ· εἰσὶ δὲ αἱ μετὰ τοῦ, ὡς, προτάσεις ἀναφορικαὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι τὸ ἐν αὐταῖς, ὡς, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ, οὕτως, π. χ. «οὕτως ἐμοὶ ἐβοήθησας ὡς πέπυσμαι» ἡ δὲ σύνταξις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν μετὰ τοῦ, ὥστε, ὅπερ ἰδε., συνήθως μὲν μετὰ ἀπαρμφ., σπανιώτ. δὲ μετ' Ὁριστκ. ἐγκλήσεως· πρὸς τούτοις δὲ ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι ὁ Ἡρότ. συνεζεύξει νὰ καταλιμπάνῃ τὸ, ὡς, ἐν τῷ

σπανίως ἐν γένει εὑρίσκεται παραβαλλόμενον πρὸς τὰς συγγενεῖς προθέσεις πρός, εἰς, ἐπί. — β) τό, ὡς, χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρόσωπον σκοποῦ, σπανιώτερον δὲ τοῦ πρός τι πρᾶγμα. — γ) τό, ὡς ματά προθέσ. συντασσόμ. χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρᾶγμα τείνοντος σκοποῦ, σπανιώτατα δὲ τοῦ πρός πρόσωπόν τι — δ) τοῦ, ὡς καὶ ὡς πρός, ἡ χρῆσις περιορίζεται εἰς τὰς ἀναλογίας ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ πράξεων· ὡς τούτων τῶν χρόνων οὐδαμοῦ εὑρηται· ὅτι δὲ τὰ ἐκ τοῦ Θεόδ. μαρτύρια οὐδὲν ἰσχύουσιν εἰς τοῦτο, δηλοῦνται ἐκ τῶν ὑπὸ Bekker καὶ Poppo ἐκδόσεων. παρβλ. Poppo Iod. zur Anab. σελ. 584. β. — ἀλλὰ καὶ ὁ Herm. ἐν Σοφ. Oid. Tp. 365. τὴν αὐστηρότητα τοῦ παλαιοτρ. κανόνος ἐλαττῶν πως, ἐνδέδεικται ὅτι τό, ὡς δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὅταν τὰ τοιαῦτα κεῖνται ἀντὶ ἐμψύχων, π. χ. ποῖκος ἡ χώρα, ἀντὶ τῶν ἐν αὐτοῖς εἰσιόντων, τό ὁποῖον ἐστὶ τὸ ἴδιον πόρισμον ὅπερ καὶ ὑπὸ τοῦ Heinr. Vose. Heidelb. Jahrb. d. Litt. 1815. σελ. 649. πρότερον προδήλωσ., καὶ τό ὁποῖον δικαιοῦσιν ἐξαιρ. τὰ ὑπὸ τοῦ Valck. annot. ind. ad. Thom. M. σελ. 186. καὶ ὑπὸ τοῦ Tittm. συλλεχθέντα μαρτύρια, ὡς τὸ πρόσθεν ἔχουσιν ὅλοι κώδικες παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 242.

Δ) Ὡς, πρὸ ἀνεξαρτήτων δοκουσῶν προτάσεων καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ συγγενοῦς τρόπου συντάξεσι.

I) Ὡς, ἀναφωνητικόν ἢ ἀναβόησις πρὸ ἐπιρρημάτων καὶ ἐπιθέτων ἐξαιρ. χρήσιμον, ὡς τὸ γερμ. wie, καὶ τὸ Λατ. quam, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινότρ. Πολὺ μὲ πόσον ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, μὰ πόσον ἀνόητος εἶσαι! ἢ παρανόητος εἶσαι!, Ἰλιάδ. Φ, 441. ὡς ἀγαθόν, καὶ παῖδα λιπέσθαι! ὡς πόσον καλὸν εἶναι τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τέκνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του, Ὀδύσσ. Γ, 196. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελοπείης, ὡς εὐμέμνητ' Ὀδυσῆος, παρακαλὰ φρονήματα εἶχε, πολὺ πιστὴ ἦτον εἰς τὸν Ὀδυσσέα. Ὀδύσσ. Ω, 194. 195. κφεῦ ὡς εὖ λέγεις! ἐκ ἂν πόσον καλὰ ὁμιλεῖς! Πλάτ. ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, πόσον ἀστεῖος, ἢ τὸ σύνηθ. κοινότρ. πόσον, ἢ πολὺ φίλος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Πλάτ. παραβλ. Α. ΙΙ, 3. α. Ἐν ταύταις ταῖς ἀναβοήσεσιν ἡ δύναμις τοῦ, ὡς, ἐστὶν ἀεὶ ἐπιτατικὴ καὶ παραπλησίον τῇ τοῦ παρ' ἡμῖν κοινότρ. πόσον, ἢ παραπολύ, ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσι χρήσιμον, Heind. ἐν Πλάτ Κρατ. σλ. 395. B. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 43. — β) ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ ἐπιφερόμενον τῷ ἐπιρρήματι, π. χ. ὑπερφυῶς ὡς, ὑπέρμετρα, ὑπὲρ λόγον, θαυμαστῶς ὡς, θαυμασιώτατα, κλ. τ. τ. — 2) Πρόκειται δὲ τό, ὡς, καὶ ῥήματιν, ὥστε ἡ ἀναβόησις ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, τό σύνηθ. κοινότρ. ἕνα κακὸν μ' ἔρχεται ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, μία δυστυχία μετὰ τὴν ἄλλην. Ἰλιάδ. Φ, 273. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργεσίαων τὰ παρ' ἡμῖν κοινότρ. ὅποιος κάμνει καλὸν ἂς μὴ προσμένῃ εὐχαριστίαν, ἢ κάμε καλὸν καὶ ῥίξετο εἰς τὸν γιαλόν. Ὀδύσσ. Χ, 319. Valck ἐν Φοιν. 150. 624. παρβλ. ὡς, σημ. γ'. περὶ τὸ τέλος. — Αἱ τοιαῦται προτάσεις ἐξαρτῶνται ἀεὶ ἀπό τινος ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεργοῦς διανοίας, π. χ. εἶναι θαυμάσιον, θαυμαστόν, ἐκπληκτικόν, δεινόν, ἐξαίσιον, κλ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἐκφέρονται ἐνεργέστατα διὰ τοιούτων ἀναβοητικῶν προτάσεων, αἱ ὁποῖαι ἄρχονται παρ' ἡμῖν κοινότρ. τῷ, πόσον! ὦ πόσον! πολύ! ἂχ ὅτι! ἂχ πῶς! ὡς ἐν Ἀρτφ. ὄρ. 1119. κἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς!· ὅπερ τελειότερον θαυμαστόν ἐστιν, ὡς οὐδεὶς πάρεστιν, πολὺ θαυμαστόν, ἢ ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι παρών· ἢ ἄχ, πῶς νὰ μὴν ἦναι ἐδῶ κανεὶς ἀπὸ τὸ φρούριον!

II) Ὡς, ἀντὶ εὐκτικοῦ μορίου = εἴθε. Ἀμποτε, τό συνήθ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. magari· ἀεὶ μετὰ εὐκτ. ἐγκλ., καὶ — α) τό, ὡς μόνον πῶς ἄρις ἀπόλοιτο, ἄμποτε νὰ μὴν ὑπῆρχεν, ἢ νὰ ἀφανίζετο ἡ ἔριδονοια, Ἰλιάδ. Σ, 107. πῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, εἴθε νὰ ἐχάνετο καὶ ἄλλος, Ὀδύσσ. Α, 47. πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, Ἰλιάδ. Ι, 444. [? κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐθέλει ὁ G. H. S. τὸ παράδειγμα τοῦτο] πῶς δὴ μιν (ἔγχος) σῷ ἐν χροΐ πᾶν κολίταιον, τό ὁποῖον εἴθε νὰ χωθῇ ὅλον εἰς τὸ σῶμά σου! Ἰλιάδ. Χ, 286. — β) τό, ὡς, μετ' ἀρνητικοῦ μορίου· πῶς μή ἅπαξ, ἄμποτε νὰ μὴν ἀποθάνῃ! Ὀδύσσ. Ο, 359. — 2) τό ὡς, ἐν συντάξει μετ' ἄλλων εὐκτικῶν μορίων, ἐξαιρ. δὲ, πῶς ὤφελον Ἑπκ. πῶς ὤφελλον, καὶ ὡς ὄφελον, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἴδε ὀφείλω. σημ. 2. 6. — Καὶ αὗται αἱ προτάσεις συνέχονται ὡσαύτως ἀεὶ τῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐχομένου κειμένῃ διανοίᾳ. Ὅτι δὲ τό, ὡς, ἐν εὐκτικῇ προτάσει εὐκτικόν ἐστιν ἀεὶ εὐκτικὸν μόριον, ἀλλὰ πολλάκις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γαρ ἢ ἐπεί, διδάσκει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 904.

ΙΙΙ) Τὸ ὡς, ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι προσκείμενον σημαίνει, ὅτι ὁ ὀνομαζόμενος ἀριθμός δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸ ἀκριβὲς τίμημα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τυχόντα, δοκοῦντα ἢ εἰκαστικόν τινα διορισμόν, περίπου, σχεδόν, ἴσως, ὡς τὸ Ἰταλκ. quasio, pres' apoco· καὶ τὸ Λατ. quasi, ἤτοι admodum, καὶ τὸ Γερμ. ungefähr, etwa, gegen, καὶ τὸ Γαλλ. à peu près, παπέδιον ὡς πεντακόσιοι σχεδόν πεντακόσιοι, Ξεν. Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σλ. 201. Αὐτὴ δὲ ἐστὶ καὶ διαφόρων φράσεων ἡ φυσικωτέρα ἑρμηνεία, οἷον, ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σχεδὸν τὰς περισσοτέρας φορὰς· ἀπαραλλάκτως ἢν ἐν χρήσει καὶ τό, οἷον ἴδε ὡσεί, σημ. 3. εἷς, σημ. 6. δ. παρίβλ. καὶ εἷς, σημ. 4. καὶ πρός, σημ. 1. ε'.

IV) Τὸ ὡς, ἐν συνεταλμέναις τισὶ φράσεσι. — 1) ὡς τί; ἀπὸ, γίνηται· τί νὰ γένῃ μὲ αὐτό; τοῦτ' ἐστιν εἰς τίνα σκοπόν; εἰς τί νὰ χρησιμεύσῃ; διὰ τί; ἆρα ὡς τό, μήπως τίς δύναται ὅμως ἑρμηνεύεσθαι καὶ διὰ τοῦ, μήτι βουλόμενος; ἴδε Γ, ΙΙ. — 2) ὡς ἕκαστοι ὑπό. συγχάνουσιν, καθεὶς χωριστά, καθένας μόνος του, Θουκ. παραβλ. Herm. Vig. σελ. 853. ἀπαραλλάκτως δὲ καὶ τό ὡς ἑκάτεροι καθεὶς ἀπό τοὺς δύω, Θεόδ. 3, 74.

V) Τό, ὡς, κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῷ, ὡς οἷον, καὶ ὡς οἷον παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι μόνον, ἀπὸ Πλουτ. σχεδόν. Lobeck Φρ. σελ. 427. ἔτι δὲ καὶ ποῖον ὡς, καὶ ὡς οἱονεί. Bast ep. cr. σλ. 57. καὶ Schaef. ὡσαύτως σελ. 277.

(Παρεβαλλομένου τοῦ, ὡς πρὸς τό, ἅτε, οἷον, ὅσον· καὶ τοῦ ἀρχαίου δεικτικοῦ τῶς πρὸς τὸ Δρκ. ἅρδρος τῶς εὑρίσκεται καὶ τό, ὡς, ἀντὶ ἀρχαίου τινὸς αἰτιατκ. πτῶσ., τύπου, τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, τοῦτο δὲ τόσον μᾶλλον ἐπειδὴ εἴθισται ἡ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιρρηματικὴν σημσ., π. χ. ἀρχήν, δίκην, τέλος καὶ λ. τ. τ.)

*Ὡ'ς, φιλμν. ἀντὶ ὡς, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1192. 1212. 1214.

*Ὡ'ς, ἤ ὡς, Δρκ. ἀντὶ οὗ, Ὅπου. Θερτ. 1. 13. 5, 101. 103. Ἐπγρ. 4, 1.

Ὡ'ς, ὠτός, τό. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, οὖς· Ὠτίον. αὐτόθι.

*Ὡ'ς ἄν, ἴδε τό μὴ τόσον εὐχρηστον ὡσάν.

*Ὡ'ς ἂν εἰ, ἴδε, ὡσανεί.

*Ὡ'ς ἆρα, ποιητκ. ἀντὶ, ὡς οὖν.

*Ὡ'ς γε, συνωνυμ. τοῦ ὡς, μὲ ἔνειδος περιστροφῆς. Ἧττον, τοῦ λαχιστον πῶς γέ μοι δοκεί, Ἀρισττλ.

*Ὡ'ς δή, συνώνυμ. τοῦ ὡς, μᾶλλον ὅμως ἐπιβεβαιωτικόν· καὶ ἐνίοτε εἰρωνικόν.

*Ὡ'ς δή, μετ' εὐκτκ. Εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεός· πῶς δή τι; διά τι λοιπόν; ὡς τὸ Γαλ. pourquoi donc.

*Ὡ'ς εἰ, ἴδε, ὡσεί.

*Ὡ'ς εἴθε, ταὐτόν τῷ ἁπλῶ, εἴθε.

*Ὡ'ς κἂν εἰ, Ὡς καὶ μάλα, ὥσπερ, ὡς ἄν.

*Ὡ'ς κατά, μετ' αἰτιατκ. π. χ. πῶς κατ' ἐμέ, Ὅσον τό κατ' ἐμέ, ὅσον ἀναφέρεται εἰς ἐμέ.

*Ὡ'ς κε, ὡς κεν, Ἑπκ. ἀντὶ, ὡς ἄν, μὴ γραφέσθω δὲ ὡς μία λέξις, πῶς κε, τόσον ἐπιθυμίας, ὅσον καὶ ἐπὶ κατάρας. Ὡς κεν ὁ γαῖα χάνοι, Ὅμ.

*Ὡ'ς μέν ··· ὡς δέ ··· Ἀπό τό ἓν μὲν μέρος, ἀπό τό ἄλλο δέ· Ἕλαφοι ὡς μὲν εὐμεγέθης, ὡς δὲ πίονες, παρὰ τοῖς Ο'.

*Ὡ'ς μή, μετά ὑποτακτ. ἢ ἀπαρεμφ. πῶς ἂν μή, μετὰ ὑποτακτ. τοῦ φόβος, πῶς ἂν μὴ δυνατόν ὡς τό ἐν συνήθ. κ' ὡς μὴ ἠμπορέσῃς.

*Ὡ'ς οὖν, Καθὼς δηλαδή, καθὼς λοιπόν, ἤτοι ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὡς, καθώς.

*Ὡ'ς ὄφελον, ἴδε ὄφελον.

*Ὡ'ς περ, ἴδε κατωτρ. τό ὥσπερ.

*Ὡ'ς πόθι, ποιητκ. Κατὰ ποῖον τόπον, πρὸς ποῦ.

*Ὡ'ς πρός, μετ' αἰτιτκ. ὡς τό, ὡς κατά, ἴδε, ὡς, Γ'. ΙΙ. 2.

*Ὡ'ς τε, ἴδε κατιών, τό, ὥστε.

*Ὡ'ς τί; Διατί, ἴδε ὡς, Δ'. IV. 1.

Ἐν τοῖς ἄλλοις ἰδιοτισμοῖς, ἐν οἷς δύναται προτακολληθῆναι τὸ ἐπίρρμ. ὡς, μανθάνηται διὰ τῆς χρήσεως ἢ γραμματικῆς.

*Ὡ'ς, ἀντὶ ὡς, τιθέμενον πρὸς τῶν ἀγλητικῶν, καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν μετάθεσιν τῶν λέξεων, ἢ καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν φράσεων.

*Ὡ'ς, ἐπίρρμ. ἀντὶ οὕτω, Τοιουτοτρόπως, τιθέμενον κατ' ἐξοχήν εἰς ταύτας τὰς φράσεις, καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, ἔστιν ὡς.

Ὡ'σα, Ἑπκ. καὶ Ἰων. ἀόρ. ἀ. ἐνεργτ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσα, Ὅμ.

Ὡ'σάν, ὀρθτ. ὡς ἄν. Τό ὡς ἐκ τοῦ ἄν ἐξαρτώμενον, Ἑπκ. ὡς κε, ἢ ὡς κεν, τό παρ' ἡμῖν κοινότ. σάν· ἴδε ὡς, Β. ΙΙ. 1. γ' — 2. δ. β. — 5. γ'., ἆρα ἐξαιρ. ἐν Ἀντεισμένοις, προαιρετικαῖς καὶ χρονικαῖς. προτάσεσι κυρίως ἐν χρήσει — 2) ἀπολύτου δοκοῦν ὑπαίθρ ὡρίων ὡς ἂν Αἰγύπτιοι, Αἰλ. ὅπερ ὅμως ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, ὄντα, ἆρα ὑπάγεται εἰς τό, ὡς μετὰ μετοχῆς. — 3) ὡς ἄν, τοῖς ῥήμασι μένειν καὶ περιμένειν ἐπιφερόμενον καθ' ὑποτακτ. ἔκλτ. φαίνετε ἐνίοτε χρονικὴν ἀντὶ προαιρετικῆς προτάσιν ἐκφέρον, τό, ἕως ἂν αὐτῷ οἰκεῖον ἔχουσαν, ἐν ὅσῳ, ὅσῳ, οὐχὶ δὲ ὡς νὰ ἦναι τό, ὡς ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδὴ τό περιμένειν εἰς τό νὰ γένῃ, συμβῇ τι, ἔχει συνεπινοούμενον ἅμα καὶ τό περιμεῖναι ἕως οὗ νὰ γένῃ, συμβῇ τό περιμενόμενον, Pors. καὶ Schaef. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 89. παρβλ. Β. ΙΙ, 2. ε.

Ὡ'σανεί, Ἐπίρ. ἢ ὡς ἂν εἰ. Τό κοινότρ. παρ' ἡμῖν σάν νά —, σάματι νά —.

Ὡ'σασκε, Ἑπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. ἐνεργ. ἀ. ἀόρ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ἔωσε, ὥσε, Ὀδύσ. Λ, 599.

Ὡ'σαύτως, Ἐπίρ. (ὡς, αὐτως). τό ὡς κατ' ἔπτσ. Παρομοίως παραπλησίως, καθ' ὁμοιον τρόπον, τοιουτοτρόπως, ὁμοίως, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ἐνίοτε δὲ μετὰ ὅσα. ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς, Ἀρρν. ἀντιστ. τῶ, ὡς ἑτέρως. — β) ἐπιτείνεται δὲ καὶ ὡσαύτως οὕτως, Καθόλου ἁπαλ-

δευτέρῳ κώλῳ, ὅταν ἐν τῷ πρώτῳ κεῖται τό, οὕτω, ὧδε, τοιόνδε ἡ ἄλλη τις τοιαύτη ὁριστικὴ λέξις, π. χ. οὕτω ἰσχυραί (ὡς) μόγις ἂν λίθῳ πᾶσας διαῤῥῆξειαν, Ἡρόδ. 3, 12. ῥώμην σώματος τοιήνδε (ὡς) ἀλλοῖόν ἐστι ἀμφοτέροις, 1, 31. — 4) ὡς, αἰτιολογικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὡς περ τό, ὅτι ἢ τό, ἐπεὶ ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ἀεὶ μετὰ Ὅρκιε. ἔγκλ. πολλάκις. δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γάρ, Pors. Εὐρ. Φοιν. 857. 1093. ἐξαίρτ. προστακτ. ῥήματος προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. — 5) ὡς, χρονικῆς προτάσεως προτιθέμενον, ὥι τό, ἐπεί· καὶ μάλιστα. — α) ὡς, μετὰ ὅρκιε. ἔγκλ. παρωχημένου χρόνου, εἰς ἁπλῆν δήλωσιν συμβεβηκότος τινὸς ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἀπ' Ὁμ. πάνυ σύνηθες. — β) ὡς, μετὰ εὐκτικ. ἔγκλ. τῆς διὰ τοῦ ἐπιζητουμένου παρατατικοῦ ἐν τῇ μείζονι προτάσει σημαινομένης ἐπαναλήψεως ὁηλωτικόν, ὁσάκις, ὅπως φορές, παρ' ἡμῖν κυντρ. ἐξηγούμενον, ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίοιτο, οἰκήματα οὔτε κατέβαλλεν οὔτε ἐπιμπρη, Ἡρόδ. 1, 17. Κατὰ τὸν Herm. δέ, Vig. σλ. 943. δύναται ἐν ταύταις ταῖς συντάξεσι καὶ τό, ἂν κεῖσθαι, ὅπερ ἧττον ἀλλοκότου φαίνεται, ἐπειδὴ τὰ ἄλλως ἐν χρήσει μόρια ἐπεὶ καὶ ὅτε τίθενται ἀεὶ ἄνευ τοῦ, ἂν. — γ) ὡς, μετὰ ὑποτακτ. ἔγκλισ. καὶ τοῦ, ἂν, ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ὅταν διὰ τῆς μείζονος προτάσεως σημαίνηται τὸ συνήθως ἢ ἀεὶ συμβαῖνον εἰς ἅπλωσιν ἐν τῇ ἐλάττονι τοῦ, ὁσάκις συμβαίνει τὸ πρᾶγμα, ὧτῶν δὲ ὡς ἕκαστος οἱ μιχθῇ ἀνδρὶ ἄνδρων, Ἡρόδ. 4, 172. ἐν ταυτῇ τῇ περιστάσει ὅμως χρησιμώτερον ἄλλως τό, ὅταν, — δ) ὡς, μετὰ ἀπρμ., ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς λοιποῖς ἱστοριογράφοις σύχρηστον· παρβλ. Ἡρόδ 1, 29. 86. 94. 141. 2, 99. καὶ κατωτέρ. — ε) ὡς, ἐν ἀρχῇ πλειόνων ἀλλεπαλλήλων προτάσεων ἀλλὰ τὴν ταχείαν τοῦ πράγματος προχώρησιν σημαίνει μόνον, ὅταν τὸ δεύτερον ὡς, ἢ τὸ τοιοῦμενον ὧν δεικτικόν· ἴδε ὡς· γ', τὸ δὲ παρὰ Βίωνι, 1, 40. χωρίον ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος, ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαρμαρυγμῷ περὶ μηρῷ, παχὺς ἀμπετάσατο κινύρετο· πάντῃ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἐπειδὴ τό, κινύρετο σχηματίζει τὴν ἀπόδοσιν· αἱ τρεῖς δὲ τῷ, ὡ ἀρχόμεναι προτάσεις ἐξ ἐναντίας, κεῖνται ἐμφατικῶς παράλληλοι, ὅταν ἴδεν, ὅταν ἐνόησε τὴν πληγήν, ὅταν ἴδε τὸ αἷμα, τότε ἄρχετο νὰ θρηνῇ. Περὶ τοῦ ὅλως πλεοναστικοῦ, ὡς, ἐν τῷ, ὡς ὅτι, ἴδε Bast. Greg. σελ. 52. καὶ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 403.

Γ) Ὡ., πρὸ μετοχῆς καὶ προθέσεως.

1) Ὡ., πρὸ μετοχῆς· καὶ μάλιστα.

1) Ὡς τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προτεκείμενον, σαφηνίζει τὴν ποιότητα αὐτοῦ. Τὸ παρβολικὸν δηλονότι τεκμήριον πρέπει νὰ διασαφηνίζῃ τὴν ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου, τὴν ἰδέαν, τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν· τὸ πραγματικὸν, ὡς περ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐννοούμενον ἢ ὑποτιθέμενον, πιθανὸν, καὶ ἐξ αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου, π. χ. πάγκρατοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοιν, τοῦτ' ἔστιν, πάγκρατοῦσιν ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀπεστερῆσθαι, Πλάτ. Πολτ. σελ. 329. A. μὴ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀτιμίην ἐωρακυῖα ἥκοντα, αὐτὴ, ὡροσποιουμένη ἀτιμίην ἑωρακέναι, Δυσίας, σλδ. 91. ὡς ἀπόντων τοῦτ' ἔστι, ὡβουλόμενοι ἀπεῖναι, καὶ λ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ τίθεται τό, ὡς, πολλάκις ἐν μετχ. μέλλοντι, οἷον, ἐν Ἡρόδ. 6, 28. 91. 9, 59 ἡ ῥητῶς συνθετοτάτη σύνταξις αὐτοῦ αὕτη ἐστὶν ὅταν προηγῆται τό, παρασκευάζεσθαι, Math. Γραμμ. Ἑλλ. σελ. 832. παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 36–42. — β) Ἀλλὰ καὶ ἐν παυστικαῖς προτάσεσι τό, ὡς τίθεται οὐ σπανίως πρὸ τῆς μετχ., π. χ. παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ὡς παράτινα ἀφιξόμενος καὶ τίς γενησόμενος; Πλάτ. Πρωτγ. σελ. 311. B, πηλοῖς δ' ὡς τί σημαινῶν νέοιν, Σφκλ. Ἀντ. 242. ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα. (οὕτω γὰρ δοκεῖ ὀρθότερον γράφεσθαι) ὡς τί δὴ θέλων, ὡ Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 542. — 2) ὡς, τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προτκείμενον, σημαίνει, διὰ παραβολῆς τοῦ πρώτου ὑποκειμένου πρὸς τὸ δεύτερον, τὴν ὀρθὴν κρίσιν, καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου τείνει εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἄρα πάλιν τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὑποκειμένου, ὅθεν καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀναλύεται ἄριστα διά τινος τῶν ῥημάτων, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βούλεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἢ εἴ ἄλλου τοιούτου τινός, π. χ. ὧν ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντα, τοῦτ' ἔστι, νομίζοντες παρανομεῖν αὐτόν· Πλάτ. Πολτ. σελ. 333. E. οἵνα μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἄττα πάσχοντος, δηλονότι, νομίζων ἐμὲ δεινὰ ἄττα πάσχειν, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 115. E. οἷς μὲν οὐδὲν αἰσχρὸν τὸ μαντεῖον ὡς οὐ δικαίως ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, τοῦτ' ἔστιν, νομίζουσιν ὅτι οὐ δικαίως ποιοῖντο τὴν αἴτησιν, Ἡροδ. σελ. 122. β'. παρβλ. Ἡρόδ. 5, 20. 83. 9, 54. Ἐπ τῶν ἀνωτέρων σαφηνίζεται ὡσαύτως ὅτι ἀμφότεραι αἱ συντάξεις εὑρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἅμα, π. χ. ἵνους κόσμου εἶναι χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι Πλάτ. Φαίδ. σελ. 114. E ὅπου αὖτε τοῦ, ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, εὑρίσκεται καὶ, πάπεργαζεμένους, κεῖσθαι, παρβλ. Ξνφ. Κύρ. Παῖ. 1, 5, 9. — 3) ὡς, τῇ μετχ. προκειμένου ἐν ἀπολύτοις πτώσεσιν, ἑρμηνεύεται καὶ ἀναλύεται ὡς ἐν τοῖς προηγηθεῖσι. Τὸ τῇ πτώσει προτκείμενον, ὡς, σημαίνει τὸ ὁριστικὸν αἴτιον τοῦ ἐνεργοῦντος ἢ εἰς τὸ ἐνεργεῖν προτρεπομένου ὑποκειμένου, — α) τῇ γεν. ἀπολύτῳ προτκείμενον, ὧν δὲ, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπεται, τοῦτ' ἔστιν, νομίζουμενοι ὅτι οὕτως ἔχειν Ἡρόδ. 8, 144. ὡς διδάντος τοι οὐκ ἂν ψεύσεις περιόντα, τοῦτ' ἔστιν, νομίζουμενος ὅτι δίδωμί σοιιι, Πλάτ. Φαίδν. σελ. 110. C πρῶτα δ, τι βούλει, ὡς τάληθῆ ἐρούντος, ἐρώτησον ὅτι θέλεις καὶ ἔσω βίβλιος ὅτι θέλει σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ξνφ. Κύρ. π. 3, 1, 9. παρβλ. Lobeck Σφκλ. Αἴ. 279. καὶ ἐξαιρ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 38. 43. — β) τῇ δοτκ. ἀπολύτῳ προκειμένου· ὥστε ἡ τῆς ψυλλὰς ὡς ἐναυλιζόντως τῶν, κατ' ἃ αὐτὰν εἰς τὴν σύνταξιν ὑπεισβεβηκέναι τινὰ, αὐτὶ τοῦ ὑπό τινος, Σφκλ. Φιλ. 33. ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα μ' ὅλον ὅτι ὁ Βτμ. ἐξέλαυε τὴν δοτκ. ταύτην μᾶλλον περιποιητικὴν παρὰ ἀπόλλητον, παρβλ Πλάτ. Νμ. 11, σελ. 921. D. κατὰ πάντα τρόπον δὲ ἡ δοτκ. ἀπόλυτος ἐστὶ σπανιωτάτη, καὶ φαίνεται ὅτι ὁ Wenzel de gen. et dat. absol. ling. Graec. σελ. 51. εὐλόγως δὲν ἀποδέχεται καθόλου τὴν δοτκ. ἀπόλυτον. — γ) τῇ αἰτιατ. ἀπολυτ. προκειμένου, μεσθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειον ἐσομένην ἐκ τοῦ ὀρχεῖσθαι, τοῦτ' ἔστιν, νομίζουσιν ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφελεῖσθαι αὐτήν, Πλάτ. Πλτ. σελ. 345. E. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 84. 7. 13. Σφκλ. Ἠλ. 815. ἐκδ Νεοφτ. Δουκα· καὶ Valck ἐν Φοιν. 1469. — δ) ἐξαιρ. δὲ εὑρίσκεται τό, ὡς, μετὰ μετοχ. ἀπολύτου πτώσεως τῶν, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, νοεῖν, διακεῖσθαι τὴν γνώμην, ἔχειν γνώμην, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, ὑποτίθεσθαι, καὶ λ. τ. τ ἐπιφερόμενον, τοῖς ὁποίοις ῥήματι τό, ὡς, μετὰ τηλικοῦ χρόνου, ἢ παραπλησίας τινὸς συντάξεως ἐπιφέρεσθαι νομίζεται τὰ τοῦ εἰδέναι καὶ ἡγεῖσθαι σημαντικὰ ῥήματα τῆς συντάξεως αὐτῆς ἔχουσι συνήθως ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τό, οὕτως· ἴδε τὰ παρακάτω ῥήματα παρὰ Math. Γραμμ. Ἑλλ, σελ. 832. 833. — Ὁ δὲ Herm. Vig σελ. 899. ἀποδέχεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν συγκρισιν δύο φράσεων. Παραδείγματα δὲ τοῦ, ὡς ἀπὸ μετὰ μετχ. παρέχει ὁ Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 541.

II) Τὸ ὡς, προθέσεων προηγούμενον, ἐξηγητέον ὥσπερ καὶ πρὸ μετοχῶν· διότι ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεως της κεῖται εἴτε αὐτὶ μετοχῆς, ἢ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται διὰ μετοχῆς, π. χ. παρασκευαζόμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν αὐτὶ ὡς ναυμαχήσων, Ξνφ. παρῆσαν συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ αὐτὶ ὡς πῦρ ποιησόμενοι, Ξνφ. πέπεκτηται ὡς εἰς κυνήγιον αὐτὶ ὡς κυνηγήσων, Ξνφ. στυφλὸς ὡς πρὸς ἐμὲ, αὐτὶ παρατεθεὶς ἐμοὶ, παρεβάλλομεν πρὸς ἐμὲ, Λουκ. ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς δηλονότι παύσοντα, ὅπερ ἀναπληρωτέον ἐκ τοῦ προηγουμένου, ἦκεν, Πλάτ. Πολτ. σελ. 327. C παραγγέλετε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ, δηλονότι, ὅπερ ἔχεται εἰς τὴν πρόθεσιν, παρά, ὡς περ εἰς τὴν ἀπό, ἐπεὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἔννοια τοῦ ἐξέρχεσθαι, Schaef. Bos. ed. σελ. 587. τὸ παρ' ἡμῖν κυντρ. εἶπατε εἰς τὴν μητέρα χαιρετήματα ὡς ἀπὸ μέρους μου στελλόμενα, εἰς τὸ ὀνομάζειν, Ξνφ. πῶς ἐκ κακῶν ἔχοιμι, ὁμοίζων ὅτι ἐξελυτώτων ἀπὸ τὰ κακά, Ἡρόδ. 8, 101. πολλάκις δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συντάξεως καὶ σύγκρισίς τις, ἀναλογία ἢ μέτρον τι, ὡκαιῶς εἰρῆσθαι ὡς ἐν εἰδόσιν, καθὼς, καθ' ὅσον ἁρμόζει εἰς εἴδότας, ὡς κατ' ἄνθρωπον, παραβαλλόμενον μὲ τὸν ἄνθρωπον, τοὺς πολεμίους ἐπίστασθαι ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι, γνωρίζω τοὺς ἐχθροὺς ὡ. κοινοῦ, οὐδὲν δηλοῦντας εἰ τὴν μάχην ὅταν τοὺς παραβάλλω πρὸς ἡμᾶς, ὅταν μείζω τὴν ἀξιότητα, τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν μὲ τὴν ἐδικήν μας, Ξνφ. Κύρ. π. 1, 5, 11. — 2) ἐπειδὴ δὲ τό, ὡς συντάσσεται τὰ πλεῖστα ἐξαιρ. τοῖς προθέσεσι· πρός, ἐπί, εἰς μετὰ αἰτιατ. τὴν σημασίαν σκοποῦντος αὐταῖς προτάπτον, εἶναι φύσει σαφεστάτη ἡ χρῆσις τοῦ Ἑρμῆ. ὡς αὐτὶ προσπ. αἰτιατικῇ συνταττόμενον· διότι, ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐν ταυτῇ τῇ περιστάσει σημαίνει ἀεὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ κατ' αἰτιατ. πτῶσιν προκείμενον πρόσωπον, ἀνθ' οὗ ἄλλως εἰθισται τίθεσθαι τό, ὡς πρός, ὡς εἰς ἢ ὡς ἐπὶ τινα, φαίνεται βεβαίως ὅτι τό, ὡ. μετὰ αἰτιατ. εἶναι κατὰ συγκοπὴν, διὰ παραλείψεως τῆς κυρίως προθέσεως ἐτυχηματισμένη φράσις, ἡ ὁποία τόσων μᾶλλον εὐχρεῖ, καθ' ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ πρέπει τοιούτου σκοποῦ ἀρκεῖ εἰς ἐξήγησιν τῆς αἰτιατικῆς ταύτης, ἴδε Thirlwall Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 392. τὸ ἴδίωμα τῆς γλώσσης ὅμως διέκρινε, διὰ πλείστων παραδειγμάτων ἐξαιρ. ἐκ τῶν Ἀττ. συγγρ., ὅτι τὸ, ὡς μετὰ αἰτ. σημαίνει συνήθως τὸν σκοπὸν πρός τι πρόσωπον μόνον, οὐδέποτε δὲ πρὸς τόπον τινὰ ἢ πρός τι πρᾶγμα· ἴδε ἐξαιρ. Hemst. misc. obs. 5, 3. σελ. 56. Valck. Ἡρόδ. 2 121. 135. 139. 3, 37. 140. καὶ Φοιν. 1409. Wytt. ep. cr. σελ. 168. Pors. Εὐρπ. Φοιν. 1415. Herm. Σφκλ. Τρχ. 365. τὸ ἐρχιότατον παράδειγμα δὲ ἐστὶν ἐν Ὀδσ. Ρ, 218. πῶς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· ἐν τούτοις ὅμως ὁ Doederlein philol. Beyträge aus der Schweitz. σελ. 303—326. συνελέξατο καὶ περὶ τοῦ ὡς, τόν καὶ πρὸς ἄφυκτα τεῖνοντα σκοπὸν σημαίνοντος οὐκ ὀλίγα παραδείγματα ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἐξαιρ. ἐκ τοῦ Θαδ. καὶ ἐπορίσατο τὸ ἑξῆς τετραπλοῦν συμπέρασμα. — α) τὸ, ὡς,

λαττα, Ἀβτ., Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 98. A. — Ὁ ποιητ. χρῆται τῷ ἐπῤῥμτ. τούτῳ παντοχοῦ παρενθέσει τοῦ, δέ· ὡς δ' αὖτως« ἀντὶ ὡσαύτως δέ, Ἰλ. Γ, 339. Β, 430. Ὀδτ. I, 31. καὶ ἀλλαχοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἡρότ. I, 215. 2. 67. καὶ ἀλλχ., μαλιστα δὲ καὶ οἱ Ἀττ. λογογρφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 102. E. ὁ Wolf γράφει καὶ ἐν τῇ Ὀδτ. ὡς δ' αὖτως· ἀλλ' ὁ Βτμν. ἄτοπον ἡγούμενος ταύτην τῶν δεικτικῶν ἐπιῤῥ. τὴν συνέχειαν, ὡς καὶ αὐτως, νομίζει τό, ὡσαύτως, κατα φυτικὸν λόγον παρὰ τό, ὁ αὐτός παραχθὲν τὸ ὁποῖον κυρίως πρέπει νὰ γράψηται ὡς αὐτὼς, τοῦ ὁποίου, ἢ συνήθης γραφὴ ὡσαύτως, ἢ ὡς δ' αὖτως ἐγενιήθη ἡμαρτημένως ἐκ τοῦ τύπου αὖτως, Λξ. I. σλ. 41.

* Ὥγε, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστρ. ὡς γε.

Ὥδε, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὧζω, γ'. ἐνκ. πρτπ. παρατκ. τοῦ, ὄζω.

* Ὥσε, 3. ἐνκ. πρόσ. τοῦ ὡσα, ἀόρ. α'. τοῦ ὠθέω.

Ὥσει, Ἐπίῤ. ἢ ὡς εἰ. Ἐπῤῥ. Καθὼς ἄν, ὡς ἂν μετὰ εὐκτ. ἐγκλτ. ὡσει παρὰ Wolf ἐν Ἰλδ. Λ, 389. 467. ὡς εἰ, ἀτρτμ. ἐν Ἰλδ. Χ, 410. Ὀδτ. Κ, 416. προτλήψει καὶ τοῦ, τε, ὡς εἴτε Ὀδτ. Κ, 420. τῷ δὲ, ὡσεί,« ἐπιφέρεται μόνον τὸ, ὡσεί τε« Ἰλδ. Β, 780. Ὀδτ. I, 314. παραβλ. ὡς, Α. 1. 3. — ὡσείτε« μετὰ Ὑποτκ. ἐγκλτ. Ἰλδ. I, 481. — γ) ὡσεί τε« μετὰ Ὀρστκ. Ἰλδ. Ν, 492. — 2) ὁμοιωτικὸν ἀπλῶς, Καθώς, παρομοίως· ὡσεῖα ἀπολύτως, Ἰλδ. Π, 59. Ὀδτ. Η, 36. Τ. 39. 211. Ἡσδ. Ἀσπ. 290. ὡσεῖα μετὰ μετχ. Ἀπαράλλακτα ὡς··· Ἰλδ. Κ, 374. Ἴμν. Δμτ. 238. Ἡσδ. Ἀσπ. 194. 198. ὡσεί τε« ἀπολύτως, Ἰλδ. Λ, 474. Τ, 366. Ὀδτ. Ξ, 254. Ρ, 111. ὡσεί περ« μετὰ μετχ. Ἡσδ. Ἀσπ. 189. ὡσεί πέρ τε« ἀπολύτως, Ἴμ. Δμτ. 215. = ὡς, Α. I. καὶ = ὡς περ. — 3) ἐν ἀριθμητικῶν ὁνομάτων ὁρισμοῖς, Περίπου, σχεδόν· παραβλ. ὡς. Δ. III.

* Ὥσείτε, ποιητ. ἀντὶ ὡσεί, ὅπερ ἴδε. Ὁμ.

* Ὡσεπιπλεῖστον, ἀντὶ ὡς ἐπιπλεῖστον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ περιττότερον μέρος.

Ὡςεπιτοπολύ, Ἐπίῤ. ἀντὶ τοῦ διῤῥημένου Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ« Τὸ περισσότερον, συνήθως, Λατ. ut plurimum. παραβλ. ὡς, Α. II. 5. γ'.

* Ὥσθην, παθητ. ἀ. ἀόρ. τοῦ ὠθέω.

* Ὥσι, γ'. πλθντ. πρόσ. ὑποτακτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

* Ὥστι, γ'. πλθντ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι· τὸ πέμπω.

* Ὥστία, ἡ. Δρκ. ἀντὶ οὐσία, Ἀρχτ., Πλάτ. Κρτλ. σλ. 401. C. D.

* Ὥστίν, δοτκ. πλθ. τοῦ, οὖς. Ὀδτ.

Ὥστις, εως, ἡ (ὠθέω, ὠσω) = ὤθησις. Τὸ ὠθεῖν, σπρώχνειν. σπρωξίμον.

Ὡστισμένως, Ἐπίῤ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὀσιόω. = ὁσίως. Πολυδ.

* Ὥσχαι, ἀντὶ ὦτχαι, πληθντ. τοῦ ὦτχη, Γλωσσ. ἀμφ.

* Ὥσχε, ὦσκεν, ἴδε, ὡς κε. Ὁμ.

Ὡσμαι, παρκμ. παθτ. τοῦ, ὠθέω. μετχ. ὡσμένος, ὄσθεν

Ὡσμός, ὁ. = ὦτις. Σπρωξίμον, ἄμπωχμα.

Ὥσπερ, Ἐπῤῥ. (ὡς, πέρ) Καθὼς, ὁμοίως, παρομοίως, ὁμοιώσεως εἰσηγητικόν, Ἰλδ. Δ, 263. Ξ, 50. Ω, 487. Ὀδτ. Β, 333. Η, 206. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ ποιητ. δὲ παρεμβάλλει πολλάκις καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν, π. χ. ὡς σύ περ ὧδε· ὡς σύπερ αὐτή· ὡς τὸ πάρος περ· ὡς ἔσται περ«, καὶ λ. τ. τ. παραβλ. Herm. ἐν Ἴμν. Ἀπλ. 345. ἐνίοτε δὲ καὶ χρονικῶς, Εὐθὺς ὡς·· Ἀρστφ. Εἰρ. 24. Τό, ὡς περ διακρίνεται τοῦ, ὡς, καθ' Ὅμρ. τοῦ λαχιστον χρήσιν, καθ' ὅσον ἐστὶν ἀεὶ ἀρτιεὶν τῆς παραβαλλομένης προτάσεως, καὶ οὐδέποτε εἰς προηγούμενον δεικτ. ἐπῤῥμ. ἀναφερόμενον. Παρ' Ἡσδ. Θγν. 402. ἀναφέρεται εἰς τό, ὡς δ' αὖτως,« τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρφ. οὐκ ἔχει χώραν, χρῶνται γὰρ αὐτῷ ἐν πάσαις ταῖς παρ' ὡς ὁμοιωτικαῖς, καὶ οὐχὶ μόνον ἐν ταῖς παρεμβεβλημένως ἐξηγητικαῖς προτάσεσι. Τό, ὡς περ γε, ἐστιν ἐπὶ τὸ πολὺ εὐχρηστον. Schaef. Greg. σλ. 817. 1046. Reisig. ἐν Ἀρστφ. σλ. 257. — β) μετοχ. προτκείμενον τίθεται ἐν τῇ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, καθὼς νά··· ὡς τά··· καὶ τότε ἡ παρεμβεβλημένη πρότασις ἐστὶν ἀπόλυτος, π. χ. «σιωπῇ ἐσέπνουν, ὡς περ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς,« ἀντὶ, «ὡς περ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς εἴη,« Ξνφ. συμπ. 1, 11. κατά Bornem. Ὅ,τι δὲ ἡ ἀπόλυτος πτῶσις ἐστιν αἰτιατική, δηλοῦται ἐκ τοῦ, Ξνφ. Ἀπμν. 2, 3, 3. — 2) = σχεδόν, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 384. C. Φαίδν. σλ. 88. E. Krüger ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 14.

* Ὡςπερ, φλμ. ἀντὶ ὥσπερ, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θτμ. 1185. 1192.

Ὡσπερανεί, καὶ

Ὡσπερεί, Ἐπίῤ. ὡς τό, οἱονεί. Καθὼς ἄν, καθὼς νά, τρόπον τινά· ἐν γένει, ὁμοίως, παρομοίως. ν' Ὡιπερεί φάναι« οὕτως εἰπεῖν.

Ὡσπεροῦν, Ἐπίῤ. Καθὼς καὶ τῷ ὄντι. «Εἴ' ἐστίν, ὡςπεροῦν ἐστί, Θεόζ.« Πλάτ.

* Ὡσταπολλά, ἀντὶ ὡς τὰ πολλά. Τὰ περισσότερα, τὰ σλείστα.

Ὥστε, ἢ ὥς τε. Ἐπῤῥ. ἔχον πρός τό, ὡς, ὥσπερ τό ὅστε πρὸς τό, ὅς· ἔστι δὲ συναπτικὸν τοῦ ἑπομένου λόγου τῷ προηγουμένῳ, καθὼς τό, ὡς καὶ τό, ὡς περ, καὶ παραβαλῆς εἰσηγητικὸν πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ. ἔτι δὲ καὶ «ὥστε περ Ἰλδ. Σ, 518. καθὼς τό, ὥςπερ, ἀεί ἐν ἀρχῇ τῆς παροβολικῆς προτάσεως· πολλάκις καθὼς τό, ὡς, τῷ δεικτ. ἐπῤῥμτ. ὡς, ὁμοιον. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ, ὥστε ἐστὶ ποιητ. συνήθως καὶ μάλιστα. Ἐπκ., εὑρηται ὅμως σποράδην καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐξαίρ. παρὰ τοῖς πάλαι, Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 333. 480. καὶ Σχλστ. Ἀπλ. Τδ. 1, 296. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 427. — β) κατά τινα ποιότητα, κατά τι ἰδίωμα, ὡς τό, ἅτε «τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ ὡς τε θεός,« καθὸ θεὰ ἔσωσεν αὐτὸν εὐκόλως, Ἰλδ. Γ, 381. καὶ Ἡσ. 5, 83. 101. 6, 94. — Β) ἀντὶ συνδέσμου, ἐξαίρ. ἐν συμπερασματικαῖς προτάσεσιν, ὅταν ἡ μείζων πρότασις ἔχει αἰτιολογικὸς πρὸς τὴν ἐλάσσω, δι' οὗ ἀναπτύσσεται κατάστασίς τις ἐκ τοῦ προτημαιθέντος· ἔντε ἡ ἐν τῇ ἐλάττονι σημαινομένη κατάστασις ἐμφαίνεται ὡς συμπέρασμα τοῦ ἐν τῇ μείζονι περιεχομένου πράγματος· μετ' ἀπαρμφ., παρ' Ὅμ. δίς μόνον· «εἰδέσει θυμὸς ἐπέτσυται, ὥστε νέεσθαι, ἔρχεσθαι ἂν ἐπιθυμῇ ἡ καρδία σου τό νὰ ἐπανέλθῃς, ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκόν σου, πήγαινε λοιπόν, Ἰλδ. I, 42. «νῦ τηλίκος εἰμί, ὥστε σημάντορι πάντα πυθέσθαι,« δὲν εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν διὰ νὰ ὑπακούω καθ' ὅλα εἰς τὸν ἐπιστάτην, Ὀδτ. Ρ, 21. «σαύτως καὶ «ῥηϊδίως κεν ἐργάσσω, ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν,« διὰ νὰ ἔχῃς ἀρκετὰ δι' ἕνα χρόνον εὐκόλως ἠθέλε τό κατορθώσῃς, Ἡσδ. Ἔρ. 44. Ὁμοίως καὶ ὅπου πρᾶπει νὰ ἐκφέρηται γνώμη ἢ σκοπός τις. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐστὶ πάνυ εὐχρηστος παρὰ τοῖς Ἀττ., πολλάκις δὲ δύναται κεῖσθαι, καὶ τὸ ἀπρμφ. ἄνευ τοῦ, ὥστε χωρὶς σημαντικῆς τινος ἀλλοιώσεως τῆς ἐνοίας, ὥσπερ κεῖται ἐν Ἰλδ. I, 42. ide καὶ Valck ἐν Ἰαπ. 1527. Markl. ἐν Εὐρπ. Ἰα. 581. Schaef. Bos. ell. σλ. 784. Ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν εὑρηται οὐ σπανίως τὸ ἀπρμφ. μόνον, ὅπου ἔδει προκεῖσθαι τό, ὥστε, π. χ. ἐν Ἡρότ. 1, 13. 92. Schaef. Bos. ell. σλ. 924. καὶ Σχλ. Οἰδ. Κ. 1350. ἐκδ. Νεωτ. Δεύκα. Τὸ ὡς τίθεται σπανιώτατα κατὰ ταύτην τὴν σημ. εὑρηται μέντοι ἰδιαίτερά τινα ἀσφαλῆ παραδείγματα, οἷον ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 2, 2, 4. Ἐνίοτε δὲ τό, ὥστε πρόσκειται τῇ μτχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς, π. χ. «ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν,« ἐν ᾧ, ἢ ἐπειδὴ ἐφυλάττοντο αἱ ὁδοί, Ἡρότ. 5, 35. ἔτι δὲ καὶ παραλήψει τοῦ ῥήματος «ὥστε περὶ ψυχῆς ἐπειδὴ καὶ ἦτον κίνδυνος τῆς ζωῆς, Ὀδτ. I, 423. παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σλ. 51. — β) Τοῦ, οὗτος, τοιοῦτος, τοσοῦτος, ἢ ἄλλης τινὸς δεικτικῆς Ἀντμ. προηγουμένης ἐπιφέρεται τό, ὥστε καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. — γ) Συγκριτικοῦ τινος μετὰ τοῦ, ἢ, προηγουμένου, ἀποφάσκεται διὰ τοῦ, ὥστε τό ἐνδεχόμενον τοῦ ἐπακολουθήματος π. χ. «μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν,« τὸ κακὸν εἶναι παραμεγάλον καὶ δὲν ἰατρεύεται μὲ δάκρυα, Valck ἐν Ἡρότ. 3, 14. «νεώτεροί εἰσιν ἢ ὥστε εἰδέναι,« εἶναι πολὺ νέοι καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἠξεύρουν· «τό κακὸν ἢ τό «τημα μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν εἶναι παραμεγάλον καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τό ὑποφέρῃ τις· καὶ λ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ καὶ καταλιμπάνεται τό, ὥστε «μείζον ἢ φέρειν, χρεῖττον ἢ φέρειν κακὸν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1290. ἐκδ. Νεωτ. Δεύκα. Εὐρπ. Ἑκ. 1097. Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 387. Μηδ. 1396. Ἡρότ. 5, 38. Σπανιώτ. δὲ κεῖται τὸ ζητικὸν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, οἷον ἐν Ξνφ. Ἀπμ. 3, 13, 3. «ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι,« ἀντὶ «ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι,« ἀντὶ «ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι. — 2) Ἀλλὰ καὶ μὲ εὐκτ. ἐγκλ. συντάσσεται πολλάκις τό, ὥστε ἀντὶ μὲ ἀπαρέμφατον, ἐξαίρ. παρὰ Ξνφ. πολλάκις, π. χ. Ἀνβ. 1, 9, 28. Ἀπμ. 2, 2, 5. Κύρ. π. 1, 4, 1. 3. 5. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Rost. Ἑλλ. Γραμμτ. σλ. 456. ἀποδέχεται ὅτι τό, ὥστε μετ' ἀπρμφ. μὲν συντάσσεται, ὅταν τὸ συμπέρασμα ᾖ κατὰ δόξαν ἢ κατ' εἰκασίαν ἁπλῶς· μετὰ Ὀρστκ. δέ, ὅταν φαίνηται ὡς ἀληθὲς καὶ πραγματικόν· ὅταν ἀναφέρηται ἀληθές τι συμβεβικὸς ὡς ἐξ ἄλλου τινὸς προκύψαντος· καὶ τοιουτοτρόπως λοιπὸν τὸ ἀπαρέμφατον πρέπει νὰ τίθηται παντοχοῦ ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περί τινος γνώμης ἢ σκοποῦ. Λύτη ἡ γνώμη τοῦ Rost κυροῦται μᾶλλον διὰ τοῦ, ὅτι τῷ, ὥστε μετὰ ἀπρμφ. ῥημτ. πρόσκειται ἀεὶ τό, μή· μετὰ Ὀρστκ. δέ, ἀεὶ τό, οὐ. Προστετέον ὅμως εἰς τὸν κανόνα αὐτὸν καὶ ὅτι τό, ὥστε μετὰ ἀπαρμφ. εὕρηται οὐ σπανίως καὶ ἐν πραγματικῷ συμπεράσματι χρησιμεύσαν«, ἴδε Krüger Ind. ἐν Ξνφ. Ἀναβ. σλ. 540. β'. — 3) Εὐκτκ. ἐγκλσ. πρόσκειται τό, ὥστε ὅταν τὸ συμπέρασμα ἐκφέρηται ὡς εἰκασία μόνον, Ἀρστφ. Ἀχ. 941. Ξνφ. Ἀτμ. 3, 1, 9. Οἰκνμ. 1, 3. Μετὰ εὐκτ. καὶ τοῦ, ἄν, παρ' Ἡρότ. 2, 16. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 6, 20. — 4) μετὰ παρωχκτ. ὁριστκ. χρόνου καὶ τοῦ, ἄν συντάσσεται τό, ὥστε εἰς δήλωσιν ὅτι τὸ περιμενόμενον ἀποβὰν δὲν συνέβη, οἷον ἐν Ξνφ. Ἀγσ. 1, 26. — 5) Πολλάκις κεῖται τό, ὥστε καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ὡς ἐμφατικὸν συμπεράσματος μόριον, ὥστε, διὰ τοῦτο, λοιπόν, ὥρα, καὶ τότε συντάσσεται ἀεὶ μετὰ ὁριστκ. ῥημτ. Pors. praef. Εὐρπ. Ἑκβ. σλ. LIII. ἔτι δὲ καὶ ἐν προτρήσει τίθεται τό, ὥστε μετὰ προτκτ. ἐγκλ. ῥημτ. π. χ. «ὥστε ἀῤῥεῖ.« Ξνφ. Κύρ. π. 1, 3, 18.

* Ὥστε περ, ποιητ. ὡς τό, ὥστε.

Ὥστης, ου, ὁ (ὠθέω). Ὄστις ἢ ὅ,τι ὠθεῖ, ἀμπώχνει, σπρώχνει, «σεισμὸς ὥστης« σφοδρὸν κλόνον προξενῶν σεισμὸς τῆς γῆς. Ἀριστοτέλ. Κοσμ. δ', 29. «Τινὲς δὲ ἀνατρέποντες κατὰ μίαν πρόσοιν, οὓς καλῶσιν ὥστας,« ἐντεῦθεν καὶ τό «Ἐξώστης ἄνεμος.«

* Ὥστία, ἤτοι Ὥστια, ἡ, καὶ Ὥστια τά, Πέ-

λις τις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριος ποταμοῦ, Λατ. Osila, orum, ὡς νὰ ὠνομάσθη ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριος ποταμοῦ.

Ὠ'τ τ ί ζ ω, Μλ. -ίσω, συνεκτικὸν τοῦ, ὠθέω. Ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω πολύ, ἢ συνεχῶς, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πότε εἰς τὸ ἕν, πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, στριμπώχνω, στριμμόνω, στενοχωρῶ, ὡς τὸ Λατ. trudo, truso, trusito. κατὰ παθητ. διαθ. ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ἀριστφ. μετὰ δοτ. Ἀριστφ. Ἀχ. 24. 848. Λυσ. 330. Παθητκ. Χώνομαι, στριμπώχνομαι. «Δεινὸν γάρ εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα ὠττιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· κ' ὠθούμεθα, ὠθιζόμεθα· καὶ ἐν Ἀχαρν. «Οἱ πρυτάνεις ὠττιοῦνται ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου.»

Ὠ'τ τ ι κ ό ς, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. — κῶς, (ὠθέω). Ὁ εἰς ὠθητικόν, ἔνθεν κἀκεῖθεν ὠθεῖν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σπρώχνειν· ἀμπώχνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ· ἐν γένει δὲ βίαιος, ἁρμητικός, τραχὺς. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β', 3', ῆ.

Ὠ'τ τ ι σ μ ό ς, ὁ (ὠττίζω) = ὠθισμός.

* Ὠ'τ τ ι ῶ, Ἀττ. μέλ. τοῦ ὠττίζω.

* Ὠ τ τ ο ρ γ ο ς, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἄστοργος,

Ὠ'τ τ ό ς, ἡ, όν. ἐπῤῥ. ῥητ. τοῦ, ὠθέω. Ὅττις ἢ ὅ,τι ὠθητὸν, ἀμπώχνη, ἐσπρώχνη, ἀκοντητὸν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. — 2) Ὅ τι ἐπιδέχεται ὠθισμόν, ἡμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀμπώξῃ, σπρώξῃ, ξεκοντήσῃ. Λατ. trusatilis.

* Ὠ τ φ ρ ό μ ην, Ἰων. ὀτῤῥάμην, Ἡρόδ. 1, 80, μετ. ἀόρ. τοῦ, ὀτῤῥαίνομαι· ἔτι δὲ καὶ ὠτφρησάμην παρ' Ἡρόδ. Lobeck Φρν. σλ. 471.

* Ὠ'χ η, ἡ καὶ

Ὠ'χ ο ς, ὁ = ὄχος, ὄχη.

* Ὠ χ ο φ ό ρ ι α, τά, = ὀχοφόρια, ἐκ τοῦ

* Ὠ'χ ο φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ, = ὀχοφόρος.

* Ὤ τ ω, Μελ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ὠθήσω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Τ.

* Ὦ τ α, τά, πληθντ. τοῦ οὖς. Ὠτίον, αὐτί.

* Ὠ τ ά γ ρ α, ἡ (οὖς, ἄγρα). Βασκανιστικόν τι ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσφιγγον τοῦ τιμωρουμένου τὰ ὦτία.

* Ὠ τ ε χ ί ς, — ίδος, ἡ. Ὀππιαν. Ἰκευτ. β', 7. Θελκτικόν τι φυτόν, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὠτία, καὶ Λύτία, λέγεται.

Ὠ τ α κ ο υ σ τ έ ω, ῶ. Μ. ἤτω. Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐγκηκοῦμαι, βάλλω αὐτὶ διὰ νὰ ἀκούσω τὶ ὁμιλοῦν τινὲς προσποιούμενος ὅτι δὲν προσέχω εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἢ στέκομαι κρυμμένος, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν καὶ ἀκούω τὶ λέγουν· παρακολουθῶ νὰ ἀκούσω τὶ λέγουν· καὶ ἀκούστας προσέχω τὴν ὁμιλίαν των. Ἡρόδ. 8, 130. «Πολλοὺς ἐποίησαν ἀνθρώπους (ὁ Κῦρος) καὶ ὠτακουστεῖν, καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγέλλοντες ὠφελήσειαν βασιλέα.» Ξνφ. Κρπ. 8, 2. 10. παρβλ. 8, 3, 57 ἐκ τοῦ

Ὠ'τ α κ ο υ σ τ ή ς, οῦ, ὁ (οὖς, ἀκούω). Ὅττις ἀκροάζεται μὲ προσοχὴν τί ὁμιλοῦν τινες, ἀφηκρέται, βάλλει αὐτὶ νὰ ἀκούσῃ τὶ λέγουν, κρυφίως ἢ μεταμορφωμένος περιερχόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀκούει τὶ ὁμιλοῦσι, καὶ ἀναγγέλλει αὐτὰ τῷ βασιλεῖ, ὁ κρυφίως ἀκούων τὶ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀναγγέλων αὐτὰ τῇ βουλῇ κατάσκοπος, προάκτης. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Περσῶν καὶ Ὦτα βασιλέως.

Ὠ'τ α λ γ έ ω, Μλ. ήσω (οὖς, ἄλγος). Ἔχω πόνον εἰς τὸ ὠτίον, αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὦτία· πάσχω ὠταλγίαν. Διοσκορ. ὅθεν

Ὠ'τ α λ γ ί α, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πόνον εἰς τὸ ὠτίον, εἰς τὸ αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὦτία, αὐτιά· ὅθεν

Ὠ'τ α λ γ ι ά ω, = ὠταλγέω. Διοσκορ. β', 199.

* Ὠ'τ α λ γ ι κ ό ς, ἡ, όν. (ὠταλγία). Ὅστις ἔχει ὠταλγίαν, ὅ,τι προξενεῖ ὠταλγίαν, ἀνήκει ἢ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὠταλγίαν.

Ὠ'τ' ἀν, καὶ ὠτάν, ἴδε τἄν.

Ὠ τ ά ρ ι ο ν, τό· ὑποκορ. τοῦ, οὖς, Μικρὸν ὠτίον, αὐτάκι. (Ε)

Ὠ τ α ρ ό ς, ά, όν. (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλα ὦτα, αὐτιά. Λατ. auricolusus. Γλωσσ. ἂν ἦτον Δωρ. ἀντὶ ὠτηρός, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβλ. Ταύτην τὴν τοῦ, ρος, κατάληξιν φυλάττει ἡ συνήθεια ἐπιτατικῶς, καὶ ἔστι ἡ παλαιὰ τοῦ, αρι, πάνυ ἀμφ.

* Ὠ'τ ε, Δρκ. ἀντὶ ὥστε, Boeckh. κατ' ἀνάγνωσ. ἐν Πινδ. Ὀλ. 11, 90. Πυθ. 10. 54. καὶ über die Krit. Behandlung der Pind. Ces. σλ. 72. (ἡ τόνωσις ὦτε, φανερός)

Ὠ τ ε γ χ ύ τ η ς, ου, ὁ (οὖς, ἐγχέω). Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ὡς κλυστῆρι, δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὰ ὦτα ὑγρά τινα ἰατρικά. Γαλην.

Ὠ'τ ε ι λ ή, ἡ. Τραῦμα, τρῶσις, πληγή, ἐξαιρ. ἀνοιστή, μὴ ἰατρευμένη, Ὅμ. ἐπὶ τὸ κλειστὸν ἐν Ἰλ. παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, καὶ κλειστὴ, ἰατρευμένη μὲν πληγή, ἡ ὁποία ὅμως φαίνεται ἀκόμη, ὡς τὸ οὐλή, κοιν. λοῦτσα. (ἀναμφίβλ. παρὰ τὸ, οὐτάω, ὅθεν καὶ μουτάμενη ὠτειλὴν Ἰλ. Ξ, 518. Ρ, 85. Δωρ. κυρίως ἀντὶ οὐτειλή) ὅθεν

* Ὠ'τ ε ι λ ῆ θ ε ν, Ἐπῤῥ. Ἐκ τῆς ὠτειλῆς, ἐκ τῆς πληγῆς. Ὀρφ.

* Ὤ τ ε ρ ο ς, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἕτερος, ἢ οὔτερος, ὡς δεῖ τὸν Ἡρόδτ. ἔχει κατὰ τὸν Σχολστ. τοῦ Θουκιδ. 7, 36.

* Ὠ τ ι α φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ· ἴδε ὠτιαῖος.

* Ὠ τ ι κ ό ς, ἡ, όν (οὖς). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται, ὁρμόζει εἰς τὸ ὠτί, εἰς τὰ αὐτιά.

* Ὤ τ ι ν ι, δοτ. τοῦ ὄττις· «ὦ μή τινι,» ἀντὶ «μήτινι μή,» ἴδε ὄστις.

Ὠ τ ί ο ν, τό· ὡς τὸ, ὠτάριον, ὑπερτ. τοῦ, οὖς Μικρὸν αὐτί, αὐτάκι. Lobeck Φρν. σλ. 211. Τὸ τῆς συνηθείας αὐτίον, αὐτί· ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἀκκωτικοῦ καὶ Κρητικοῦ αὖς, αὐτός· ἀντὶ τοῦ, ὡς, ὠτός· ἴδε καὶ, οὖς. Ἡσύχ. «Ὅστις ἔτι ἔχει καὶ ὦτα, ἀκοαί, ὠτία.

Ὠ τ ι ο φ ό ρ ο ς, ὁ, ἡ, = ὠτοθλαβίας, ὠτοκαταξίας· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ὠτικφόρος, ὁ, ἡ (ὠτίς, σημ. 3. φέρω) Ὅστις φέρει, φορεῖ, ἔχει ἐπωτίδας, σκεπάσματα τῶν ὠτίων. Ἐ Μ.

Ὠ τ ί ς, ίδος, ἡ (οὖς). Ὄρνεον ὅμοιον μὲ χῆνα κατὰ τὸ μέγεθος μὲ μακρὰ πτερὰ ἐπὶ τὰ ὦτία· κοιν. συνήθ. δρόμπλια, τουρκβ. τάϊ, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, ἐν καιρῷ χειμῶνος πιάνουν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδων καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον κωδώνος· παρβλ. ὠτος. — 2) ἐν τῇ Τακτικῇ, Προβολή, ξοπεταχτὸν τι μέρος ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλουν τι. — 3) πιθανῶς = ἀκρωτίς, Lobeck Φρν. σλ. 656.

Ὠ'τ ί τ η ς, ου, ὁ. Θλτ. ὠτῖτις — ίδος, ἡ (οὖς). Ὅ,τι εἶναι ἐξ ὠτίων, ἀπὸ αὐτιά, ἢ φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ, ἢ ἔχει ὦτία.

Ὠ'τ ο γ λ υ φ ί ς, ίδος, ἡ· καὶ

* Ὠ'τ ό γ λ υ φ ο ν, τό (οὖς, γλύφω). Χυλιαρόκι διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζομεν ἐκ τῶν ὠτέων τὴν κυψέλην, τὴν ἀκαθαρσίαν. Χιλάλιον. Χιλάλ. Τουρκ.

Ὠ'τ ο ε ι δ ή ς, ές, ὁ, ἡ (οὖς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὠτίον, εἶδος ὠτίου ἔχει, Ἐπῤῥ. ὠτοειδῶν.

Ὠ τ ό σ ε ι ς, εσσα, εν, = ὠτωσεὶ· ἀμφβλ.

Ὠ τ ο θ λ α β ί α ς, ου, ὁ (οὖς, βλάω) = ὠτοκαταξίας. Διογέν. Ἀπερτ. ἐ. 67.

Ὠ τ ο κ α τ α ξ ί α ς, ου, ὁ καὶ

* Ὠ τ ο κ ά τ α ξ ι ς, ιος, ὁ (οὖς, κατάγνυμι). Ἀγωνιστής, εἰς τὴν πυγμαχίαν, τοῦ ὁποίου τὰ ὦτα συνεθλίφθησαν ὑπὸ κονδύλων, ἀπὸ γροθοκτυπήματα· οἱ τὰ ὦτα κατεαγότες Πλατ. Γοργ.

Ὠ τ ο κ ο π έ ω, μέλ. ήσω (οὖς, κόπτω). Ἐνοχλῶ τὰ ὦτα τινὸς μὲ τὰς φλυαρίας μου, τὸ σύνηθ. ξεκωφαίνω τινὰ μὲ τὰς φωνὰς μου.

* Ὠ τ ο κ ω φ έ ω, μέλ. ήσω (οὖς, κωφός). Εἶμαι κωφός, δὲν ἀκούω.

* Ὠ τ ό λ ι κ ν ο ς, ὁ, ἡ (οὖς, λίκνον, σημτ. 2.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία μεγάλα ὡς λίκνον, ὡς ταγάρι, Τουρκβ. ἀμφβ.

Ὠ τ ο π ά ρ ο χ ο ς, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ ἑαυτοῦ ὦτα παρέχων, δανειζών. Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμφβ.

* Ὠ τ ό ῤ ῥ υ τ ο ς, ὁ, ἡ (οὖς, ῥέω). Ὅστις ἔχει ὦτα ῥέοντα, τουτέστιν, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ὠτίων τρέχει ὕλη, ἀκαθαρσία.

* Ὠ'τ ο ς, ου, ὁ· καὶ

Ὠ τ ό ς, οῦ, ὁ (οὖς). Ὄρνεόν τι νυκτερινὸν, γλαυκί, ἢ νυκτικόρακι ὅμοιον· τὸ κοιν. μπούφος. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. η', 12. Πλίν. ί, 23. Ἀλέξανδρος Μύνδιος παρ' Ἀθην. 9', σελ. 390. 391. Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. σελ. 581. 1522. 1687. Ῥώμ. ἐκδοτ.

* Ὠ τ ο ς, ὁ· κύρ. ὄνομ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλοέως καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου βοηθούμενος ἐδέσμευσε τὸν Ἄρην, Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ, 305. 2) Στρατηγός τις τῶν Ἐπειῶν. Ἰλ. Ο, 518.

Ὠ τ ό τ μ η τ ο ς, ὁ, ἡ (οὖς, τέμνω). Ὅστις ἔχει κομμένα, ἢ σχισμένα ὦτία.

Ὠ τ ο χ λ έ ω, μέλ. ήσω (οὖς, ὀχλέω). Ἐνοχλῶ τὰ ὦτά τινος, ὡς τὸ ὠτοκοπέω.

Ὠ τ ρ α λ έ ο ς, έα, έον· ψευδὴς ἀνάγνωσις ἀντὶ, ὀτραλέος.

* Ὠ'τ τ ι κ ο ί, συναιρμ. ἀντὶ, οἱ Ἀττικοί· ἢ γραφ. Ὠ'ττικοί, ἤτοι Ὦττικοι, εἶναι ψευδής. Ξενοφ. Ἑλληνικ. 1.

Ὠ τ ώ ε ι ς, εσσα, εν (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία, συνήθως ἀγγεῖον μὲ χειρούλια, ντρίπανον. Ἰλ. Ψ, 264. 513. Ἡσιόδ. Ἔρ. 659. ποιητ. μόνον.

* Ὠ ὐ τ ό ς, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ, ὁ αὐτός. Ἰλ. Ε, 396. Γράφεται μὲν συνήθως ὠὐτός, εὑρίσκεται ὅμως πολλάκις καὶ ὠυτὸς ἢ ὠὐτὸς, καὶ ὠὐτὸς ἢ ὠὐτὸς γιγραμμένον, Heyne. Ἰλ. Τμ. 5. σελ. 78. Schveigh. ἐν Ἡροδτ. 2, 79. καὶ βεβαίως ὀρθοτέρα δύναται νὰ ᾖναι ἡ γραφὴ ωὐτός, Βουττμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 1. σελ. 120.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Φ.

* Ὦ φ α, ὤφειν, ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ πρωτοτ. ΟΠΤΩ, ὀπτομαι, τὸ ὁράω· παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον· παρβ. ὤμμωγμαι.

* Ὠ φ ε λ α, ποιητ. ἀόρ. α', τοῦ ὀφέλλω.

* Ὠ φ ε λ ο ν, παρακ. τοῦ ὀφείλω.

Ὠ φ έ λ ε ι α, ἡ, Ἰων. ὠφελείη, Ἡρόδτ. ποιητ. ὠφελίη, Εὐρπ. (ὠφελέω). Βοήθεια, συνέργεια, μέτρ. ἐξαιρτ. ἐν πολέμῳ, Θουκυδ. ἰατρικὴ ὠφέλειαι. Πλάτ. Λυσ. σελ. 217. Α. 2) Ὄφελος, διάφορον, κέρδος, ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, ὅταν ὁ ἐχθρὸς παίρνῃ, κυριεύῃ, ἁρπάζῃ γεννήματα, ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν ἐναντίον· ἐν γένει λάφυρα· ὅθεν «Δι' ὠφελείας τίθεσθαι τὰ χρήματα,» τὸ νὰ θεωρῇ καὶ μεταχειρίζηταί τις τι ὡς λάφυρον. Διονσ. Ἁλικρ. ἀρχ. ξ, 37. ἐκ τοῦ

Ὠ φ ε λ έ ω, μέλ. ήσω (ὄφελος). Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ τινα· ἐν γένει, εὐεργετῶ, καμνω καλόν, προξενῶ ὄφελος, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. κατὰ πρωτοτ. παρ' Ἡροδτ. 3, 126. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πάνυ εὐχρηστον· «ὠφελῶ τινά τιν, εἶμαι ὠφέλιμος συνεργὸς εἴς τινα μὲ τὶ· «ὠφελῶ εἴς τιν, εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τι. Ἀσυνήθες μετὰ γενκ. «οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἀφαίνει ὠφελῶν» κατὰ τὸν Σχολ. «ἀπολαύει ποιοῦ ἔρωτος τοῦδε. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 436. παρβλ. Ῥῆσ. 626. σπανιώτατον μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. «ὠφελεῖν τινία, Αἰσχύλ. Περσ. 839. Σοφοκλ. Ἀντ. 557. ἐκδ. Νεοχ. Δουκα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 432. Κατ'

τον Θωμ. Μαγ. σελ. 635. παρὰ τοῖς Λογογράφοις ὅλως ἄχρηστ. ἡ δοτ. τοῦ προσπ., πλὴν Θουκιδ. 5. 23. ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. εἰτιατ. ἔχουσι· εὕρηται μέντοι ἡ δοτικ. καὶ παρ' Ἀριστοτλ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Λογογρφ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ σύνθετα αὐτοῦ συντάσσονται μετὰ δοτικ. π. χ. »προσωφελεῖν τινι«, Ἡρόδοτ. 9, 103. Εὐριπ. Ἀλκ. 41. »ἐπωφελεῖν τινι«. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 440. ἔκδοτ. Νεοφ. Δούκα. Εὐρπ. Ἀνδρ. 677. »ξυνωφελοῦντά μοι«, Σοφοκλ. Φιλ. 867. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. Παθητ. ὠφελοῦμαι, συνηθ. κατὰ μέλ. χρόνον, ὠφεληθήσομαι, σπανιώτατον ὠφεληθήσομαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 20. Ἰσαῖος ἐν Ἀρστοτλ. 6. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Λυσ. καὶ Ἀνδοκ. ὠφελοῦμαι, βοηθοῦμαι, τουτέστι, μοὶ βοηθεῖ, συνεργεῖ τις λαμβάνω, ἔχω ὄφελος, βοήθειαν ἀπό τινα ἢ ἀπό τι μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐκ· ἔτι δὲ καὶ, ὠφελοῦμαι ὑπό, ἢ παρά τινος· τὸ δὲ »ὠφελοῦμαι πρός τι«, ἀπολαμβάνω ὄφελος διά τι, τὸ ὁποῖον ἐνράξα· »ὠφελοῦμαι πανταχόθεν«, ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τουτέστι φροντίζω νὰ ὠφελοῦμαι κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον· ὅθεν

Ὠ'φέλημα, ατος, τό Ὄφελος, κέρδος, βοήθεια. Σοφκλ. 2) Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, π. χ. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν τι χρήσιμον, ὠφελείας πρόξενον· γνώμη, λόγος ὠφέλιμος.

Ὠ'φελήσιμος, ε, ἡ (ὠφελέω). Ὅ,τι ἢ ὅς τις εἶναι ὠφέλιμος, χρήσιμος εἴς τι. Ἀριστοφ. Ὄρν. 317.

Ὠ'φέλησις, εως, ἡ (ὠφελέω). Τὸ νὰ ὠφελῇ, βοηθῇ, χρησιμεύῃ τις ἢ τι εἰς τι. Σοφκλ. 2) = ὠφέλεια, σημ. 2.

Ὠ'φελητέος, έα, έον· ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, ὠφελέω. Ὅ,τι ἢ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ ὠφελῇ· »τὴν πόλιν ὠφελητέον, ἢ ὠφελητέα ἡ πόλις«, πρέπει νὰ ὠφελῇ τις τὴν πολιτείαν, νὰ γίνηται ὠφέλιμος, ὠφελείας πρόξενος εἰς τὴν πατρίδα. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 28. 3, 6, 3.

* Ὠ'φελία, ἡ, = ὠφελεία, Εὐρπ.

* Ὠ'φελίη, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ, ὠφέλεια, Ἡρόδοτ. 5, 98. 7. 139. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ποιητ. δὲ καὶ ὠφελία. Εὐρπ. Ἀνδρ. 540.

Ὠ'φέλιμος, ὁ, ἡ (ὠφελέω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν, κέρδος, διάφορον. Ξενοφ. Οἰκον. α', 7. »Ἔοικας τὰ ἑκάστου ὠφέλιμα κτήματα καλεῖν· ἐνδὰ ἀντίκειται· »Τὰ βλάπτοντα«· καὶ κατωτέρω κεφ. ς', 4. »Κτῆσιν τοῦτο ἔφαμεν εἶναι, ὅ,τι ἑκάστῳ ὠφέλιμον εἴη εἰς τὸν βίον· ὠφέλιμα δὲ ὄντα εὑρίσκετο πάντα, ὁπόσοις τις ἐπίστατο χρῆσθαι· καὶ ἐν Ἀπομν. δ', δ', 1. »Πᾶσι νομίμως καὶ ὠφελίμως χρώμενοι«· ἐνίοτε δὲ καὶ τριτκλ. Πλάτ. Χρησμ. σελ. 174. D. ἐπίῤῥ. ὠφελίμως.

* Ὠ'φελλα, ἀντὶ, ὤφειλα, ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὠφελλω. Γλωσσ.

* Ὠ'φελλον, ἔπκ. ἀντὶ ὤφελον. Ὅμ. ἴδε ὠφείλω.

* Ὤφελον, ἀόρστ. β'. τοῦ, ὀφείλω, ὅπερ ἴδε. Ὅμρ. ἐπὶ εὐχῆς, οἷον· »Ὤφελον ποιεῖσαι«, ἔπρεπε νὰ κάμω· »Ὤφελον ἰδεῖν«, ἔπρεπεν, ἠθέλησα νὰ ἴδω. »Ὤφελες ἰδεῖν«, ἔπρεπε νὰ ἴδῃς. »Ὤφελεν ἰδεῖν«, ἔπρεπε νὰ ἴδῃ· ἔστι δὲ καὶ ἀπευκτικόν, οἷον· »Ὡς μὴ ὤφελεν«, ὡς δὲν ἔπρεπε, ὡς οὐκ ἦν πρέπον· γράφεται καὶ δυσὶ λλ· καὶ διὰ τοῦ, ο, οἷον· »ὠφέλλον«· παρ' Ὅμ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ, ὀφείλω, ὀφέλλω, ἓν καὶ τὸ αὐτό ἐστιν, ἀποδεικνύει ἡ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Οἰδ. Κολ. 541. ῥῆσις, ἔνθα τὸ »Ἐπωφείλητα ἐξελέσθαι· ἀντὶ τοῦ »ὠφελοῦσι κεῖται· ἂν καὶ ὁ Ἑρμῆν. ἠρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, meruidona.

* Ὤφθαι, παθητ. παρακμ. ἀπαρμφ. τοῦ, ὁράω, ὅπερ ἴδε.

* Ὤφθην, παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὁράω, ὅπερ ἴδε.

* Ὤφλημα, ατος, τό ἴδε ὄφλημα, ἀμφβ.

* Ὤφλον, παρατ. τοῦ ὀφλω.

* Ὠφρόντιστος, Δωρκ. ἀντὶ, ὁ ἀφρόντιστος.

* Ὠφρυωμένος, η, ον, μετοχ. παρεμ. τοῦ, ὀφρυόομαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Χ.

* Ὦχ, ὠχ. Μαγικόν τι ἐπιφώνημα, διώκον τοὺς φύλους. Γεωπον.

* Ὠ'χ, ἀντὶ ὤκα. Ὅμρ. Ἰλ. Α, 402.

* Ὤχα, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι.

Ὤχατο, Ἰωνκ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθτ. ὑπερτν. τοῦ, οἴγνυμι, ἀντὶ ὠγμένοι, αι, α ἦσαν.

* Ὠχεῖτο, γ'. ἑνκ. προσπ. παρατ. τοῦ ὀχέω.

* Ὠχετο, ποιητκ. γ'. ἑνκ. πρόσπ. παρατατκ. τοῦ οἴχομαι.

* Ὤχθην, ποιητ. ἀόρ. α'. παθτ. τοῦ οἴγω.

* Ὤχθησαν, γ'. πληθ. πρόσπ. ἀορ. α'. τοῦ ὀχθέω.

* Ὠχόμην, παρατ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ οἴχομαι.

* Ὤχρα, ποιητκ. γ'. ἑνκ. πρόσπ. παραττ. τοῦ ὠχράω.

Ὠ'χρα, ἡ (ὠχρός). Κίτρινη, ξανθὴ τις βαφή, κίτρινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς. Διοσκορίδ. ε', 108. περὶ ἧς ὁ Γαληνὸς λέγει· »Ἔστι δὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον, οἷον πῦρ καὶ τὸ τῆς καλουμένης ὤχρας, ὀξυνομένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς«.

Ὠχραίνω, μέλ. ανῶ (ὠχρός). Κάμνω τι χλωμόν, κιτρινιάρικον. 2) ἀμετβ. Κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός· ὅθεν

* Ὠχραντικός, ἡ, όν. Ὅ τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον· ἐπίῤῥ. ὠχραντικῶς.

Ὠχράω, μέλ. ήσω (ὠχρός). Γίνομαι χλωμός, κιτρινίζω, Ὁδ. Λ, 529. προσλήψει τοῦ, χρόα, χάνω τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου μου· ἐπὶ τῆς σελήνης δὲ παρ' Ἀράτ. ἔτι δὲ καὶ εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, ἐξαιρ. πρασινοκίτρινος.

Ὠχρία, ἡ (ὠχρός), = ὠχρότης· ἀμφβ.

Ὠχρίας, ου, ὁ (ὠχρός), Ὅστις εἶναι, φαίνεται πάντοτε χλωρός. Ἀριστοτλ.

Ὠχρίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι, ἢ νὰ γίνηται τις χλωμός· χλωμότης, κιτρίνισμα· ἐκ τοῦ

Ὠχριάω, μέλ. άσω (ὠχρός). Εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, Ἡρόδτ. (ῶ, ἀσω)

Ὠχροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι φαίνεται χλωμόν, ἔχει χλωμὴν ὄψιν. 2) (ὠχρα). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν ὤχραν, φαίνεται, εἶναι ὡς κιτρινόχρωον. Σουΐδ. ἐν λ. Ἕτερος.

Ὠχρόλευκος, ὁ, ἡ (ὠχρός, λευκός). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ λευκοῦ μεμιγμένον· εἶναι ἀσπροκίτρινος. Διοσκορίδ. »Ἄνθο. ὠχρόλευκον χρυσοειδές«.

* Ὠχρομέλας, αινα, αν (ὠχρός, μέλας). Ὅ, τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ μελανοῦ, μαύρου μεμιγμένον, εἶναι μαυροκίτρινος.

Ὠχρόμματος, ε, ἡ (ὠχρός, ὄμμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χλωμά, κιτρινιάρικα ὄμματα, Ἀδαμάντιος ἐν Φυσιογνωμ.

* Ὠχροξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ ξανθοῦ μεμιγμένον, εἶναι ξανθοκίτρινος.

* Ὠχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον.

Ὠχρός, ά, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χλωμός, κιτρινιάρικος, πρασινοκίτρινος. »Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ«, τὸ χρυσοῦν, τὸ κίτρινον, ὁ χρόκος τοῦ αὐγοῦ, ὅστις ἄλλως, λέγεται. Ἀριστοτ. »ὠχρὰ χολή«, ἡ ξανθὴ Γαλην. »Λίσχυθείς γὰρ τις ἐρυθρὸς ἐγὲ ετο· καὶ φοβηθεὶς ὠχρός«· ὅθεν

Ὠ'χρος, ὁ· ὡς τὸ, ὠχρότης. Χλωμότης, κιτρινάδα, τὸ τοῦ ὠχροῦ χρώματος· ἐξαιρ. τὸ χρῶμα, ἡ χλωμότης, ὠχρίασις, ἡ ὑπὸ φόβου, τρομάρας γινομένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου κιτρινάδα, Ἰλ. Γ, 35. »Ὠχρός τε μιν εἶλε παρειάων· ὅπου ὁ Βουττμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 2. σελ. 325 ἐθέλει τὴν λέξιν εὐθετέρου γένους, τὸ ὠχρος. 2) Ὁσπριοφόρον τι φυτόν· καὶ οἱ λοβοί, τὰ κεράτια, τὰ κουκία τῶν καρπῶν του· διὰ τὸ ὠχρὸν ἔχειν τὸ χρῶμα. Λατ. orvilia. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὠχρος, ὅσπριον λαθύρῳ ἐοικός«. Ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ Τροφ. δυνάμ. »παραπλήσιον μέν ἐστι τὴν οὐσίαν οἱ λαθυροι τοῖς ὠχροις τε καὶ φασήλοις«. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. δ', 2. τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ῥόβι καὶ ἄρακας, λεγόμεν.

Ὠχρότης, ητος, ἡ (ὠχρός). Κιτρινάδα, χλωμότης, ὠχρίασις.

Ὠχρόω (ὠχρός). Ὠχραίνω τι, κάμνω τι χλωμόν, κιτρινόχρουν. 2) ἀμετβτ. κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός, κίτρινος· ὅθεν

Ὠχρωμα, τό, = ὠχρότης. Κιτρίνισμα.

* Ὤχωκα, Ἰωνκ. παρακ. τοῦ, οἴχομαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ψ.

Ὦ'ψ, ὠπός, ὠκα, ἡ. Ὀφθαλμός, ὄμμα, ὀμμάτιον, ὄψις, πρόσωπον, Ὅμρ. καὶ Ἡσ., οἵτινες τῇ αἰτιατ. μόνῃ χρῶνται· »Εἰς ὦπα ἰδέσθαί τινα«, τὸ νὰ κυττάξῃ τίς τινα ἴσια εἰς τὰ ὀμμάτια, Ἰλ. Ι, 373. »Εἰς ὠπά τινος ἰδέσθαι«, Ο, 147. ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, Ὁδ. Χ, 405. Ψ, 107. τὸ δὲ, »Θεῷς εἰς ὦπα ἐοικεν«, κατὰ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει κατὰ πολλὰ μὲ τὰς θεάς, φαίνεται ὡς θεά, Ἰλ. Γ, 158. παρβλ. Ὁδ. Α, 411. ἔτι δὲ καὶ, »Θεῖς εἰς ὦπα εἴσκειν«. Ἡσιδ. Ἔργ. 62. — Παρὰ Πλατ. Κριτλ. σελ. 407. C. κεῖται καὶ ἐν ἄρσεν. γένει· »τοὺς ὦπας«, ὅπερ βεβαιοῦται καὶ διὰ τοῦ μεγ. Ἐτυμλ σελ. 158, 41. Ὁ Bekker ὅμως γράφει· »τὰ ὦπα«. (παρὰ τὸ πρωτότ. Ὄπτω, ὄψομαι, συγγεν. τῷ, ὄψις, ὄμμα κ. λ.)

* Ὦψ, Ὠπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα. Ὀδτ.

* Ὤψαι, β'. ἑνικὸν πρόσωπον παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ω.

* Ὦ'ω, δοτκ. ἑνικ. τοῦ, ᾠόν. Αὐγόν.

Ὠ'ώδης, ὁ, ἡ (ᾠόν, εἶδος), συναιρ. ἀντὶ, ᾠοειδής. Ὁ ᾠοῦ, αὐγοῦ εἶδος ἔχων, ᾠῷ ἤτοι αὐγῷ ὅμοιος, ᾠοῦ σχῆμα, ἔχων, στρογγύλος καὶ μακρουλὸς ὡς τὸ αὐγόν.

* Ὠῶν, γενκ. πληθ. τοῦ, ᾠόν. Αὐγόν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

„Οταν συντελέσῃ ἄνθρωπος τότε ἄρχεται.
„Καὶ ὅταν παύηται τότε ἀπορηθήσεται"!